

Thiên Quan Tức Phúc

Edit:

Tiểu Muội Muội

Mặc Hương Đồng Xứ

Mục lục

THIÊN QUAN TỬ PHÚC-Hãy đọc

1- Quyển 1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13-14

15-17

18-20

21

22-23

24

25-27

28-29

30-31

32-33

34-35

36-38

39-41

42-43

44

45-46

47

48-50

51-53

54-55

56-57- Hết quyển 1

58-Quyển 2

59

60-65

66

67-70

71-80

81-85

86-88- Hết quyển 2

89- Quyển 3

90-92
93-94
95-96
97-98
99-100
101-102
103-104
105-106
107-108
109-110
111-112
113-114
115-116
117-118
119-120
121-122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154

155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180-Hết quyển 3
181- Quyển 4
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198- Hết quyển 4
199- Quyển 5
200
201
202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244-Kết thúc

Đôi lời

245:PN1

246:PN2

247:PN2

248:PN2

249:PN2

250:PN3

251:PN4

252:PN5-End

Đôi lời

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

THIÊN QUAN TỬ PHÚC-Hãy đọc

Nhân vật chính:

1. Thái tử Tiên Lạc- Tạ Liên

2. Huyết Vũ Thám Hoa- Hoa Thành

ĐỪNG SPOIL TRUYỆN NHÉ CÁC BẠN!

•Mình thích đọc cmt cực kì :33 . Có gì cmt tích cực bàn luận về truyện nhé. Thấy nhiều thím cmt hài vui xài =))

•Trong truyện, mình hầu như không ghét nhân vật nào, mong các bạn không dùng lời lẽ cay nghiệt, mỉa mai các nhân vật! Đọc cho hết mới hiểu được nhé.

•Bất kì một chi tiết, nhân vật nào chưa đề cập trong truyện, **KHÔNG SPOIL, KHÔNG KỂ LỄ LIỆT KÊ CÁC CHI TIẾT VÀ NHÂN VẬT VỀ SAU MỚI BIẾT!**

•Không phán đoán các chi tiết và nội dung để gây spoil, khi có người yêu cầu bạn xóa cmt hoặc nói cmt của bạn để gây spoil, mời xóa ngay lập tức. Sau khi đọc truyện phát hiện mình phán đoán đúng, cũng mời xóa ngay lập tức! Với những câu hỏi mà câu trả lời gây spoil thì đừng trả lời. Mình cực kì ghét spoil!

•Đọc với tiêu chí lần đầu tiên và với cái đầu óc chưa biết một tí tẹo gì về truyện, đừng cmt như thể mình hiểu biết mọi chuyện làm tụt cảm xúc người khác.

Không cần biết các bạn đi đọc review ở đâu, bị spoil hay nghe thấy biệt danh của nhân vật trong truyện chỗ nào, vào đây hãy coi như là bạn không biết gì hết.

- Mình thương các bạn, các bạn làm ơn cũng thương mình, mình chẳng muốn block ai đâu, lúc nào cũng phải cmt nhắc nhở, bạn nào có thấy ai spoil thì nhắc người ta xóa đi hộ mình, nhiều cmt mình cũng chẳng kiểm soát nổi.

Chúc bạn đọc truyện vui vẻ!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

1- Quyển 1

QUYỂN 1 - HUYẾT VŨ THÁM HOA

CHƯƠNG 1 : QUAN TRỜI BAN PHÚC

Giữa th ần ph ật khắp đất trời này, có một trò cười nổi tiếng khắp ba giới.

Tương truyền tám trăm năm trước, đất Trung Nguyên có một quốc gia cổ, tên gọi nước Tiên Lạc.

Tiên Lạc cổ quốc, đất rộng của nhi ều, dân chúng ấm no. Quốc gia có bốn bảo vật: mỹ nhân như mây, văn chương hoa mỹ, hoàng kim châu báu, cùng với một vị Thái tử điện hạ tiếng tăm lừng lẫy.

Vị Thái tử điện hạ này, nói thế nào nh ỉ, là một vị nam tử lạ kỳ.

Quốc vương và hoàng hậu xem y như ngọc quý trên tay, sủng ái có thừa, thường xuyên kiêu ngạo nói: "Con ta mai này nhất định sẽ là minh quân, lưu danh muôn thuở."

Nhưng mà, đối với vương quyền phú quý của tục thế, Thái tử hoàn toàn không có hứng thú.

Thứ mà y có hứng thú, dùng một câu mà y thường nói với bản thân mình, chính là --

"Ta muốn cứu vớt chúng sinh!"

Không lâu sau Thái tử một lòng tu hành, trên đường tu hành, có hai câu chuyện nhỏ lưu truyền rộng rãi.

Câu chuyện đầu tiên, xảy ra khi y mười bảy tuổi.

Năm đó, nước Tiên Lạc cử hành một buổi diễu hành Thượng Nguyên tế trời long trọng.

*Thượng Nguyên (hay còn gọi là tết Nguyên Tiêu): Là ngày rằm tháng giêng hằng năm theo lịch âm, là ngày lễ truyền thống của Trung Quốc. Thượng Nguyên là ngày sinh của quan trời, "thiên quan tứ phúc" (quan trời ban phúc) là ý đó. Vào ngày này, người dân thường treo hoa đăng, ăn bánh trôi.

Tuy rằng truyền thống thần thánh này đã bị bỏ hoang mấy trăm năm, nhưng vẫn có thể mừng tượng nó là một ngày trọng đại khắp chốn mừng vui nhường nào từ sách cổ còn sót lại và lời kể của người xưa.

Ngày lễ Thượng Nguyên, đường Thần Võ.

Hai bên đường biển người tập nập, vương công quý tộc ở trên lầu cao trò chuyện vui vẻ, các võ sĩ hoàng gia oai phong lẫm liệt mặc giáp mở đường, đôi tay trắng muốt của các thiếu nữ vẩy khắp bầu trời hoa rụng đầy rẫy, chẳng biết người với hoa cái nào đẹp hơn, tiếng nhạc du dương truyền ra từ cỗ xe vàng, bay bổng khắp vùng trời của cả tòa hoàng thành. Ở cuối đội ngũ danh dự, mười sáu con ngựa trắng cương vàng cùng kéo một tòa đài hoa.

Trên đài hoa cao ngất đó, chính là Duyệt Thần Võ Giả mà muôn người dõi theo.

*Duyệt Thần Võ Giả: hiểu theo ngữ cảnh chính là người múa võ làm vui lòng thần linh.

Trong buổi diễu hành tế trời, Duyệt Thần Võ Giả đeo một chiếc mặt nạ vàng rờn, thân mặc hoa phục (trang phục lộng lẫy hoa mỹ), tay cầm bảo kiếm, sắm vai Võ Thần diệt ma trừ yêu đệ nhất ngàn năm -- Thần Võ Đại Đế, Quân Ngô. Một khi được chọn, đó chính là vinh quang tột bậc, do đó tiêu chuẩn chọn lựa cực kỳ khắt khe. Năm nay người được chọn chính là

Thái tử điện hạ, cả nước trên dưới đều tin tưởng Thái tử nhất định sẽ hoàn thành bài Duyệt Thần Võ đặc sắc nhất từ trước đến nay.

*Duyệt Thần Võ: theo ngữ cảnh thì hiểu nó là bài múa võ làm vui lòng thần linh.

Thế nhưng mà, ngày hôm đó lại xảy ra một việc ngoài ý muốn.

—

Vào lần thứ ba đội ngũ danh dự diễu hành quanh tòa thành, họ đi qua một bức tường thành cao vài chục trượng.

Lúc ấy, Võ Thần trên đài hoa sắp một kiếm đánh chết yêu ma.

Đây là màn xúc động lòng người nhất, hai bên đường cái xôn xao ầm ĩ, trên tường thành cũng nhốn nháo dữ dội, đám người sợ tụt lại phía sau chen lấn thò đầu, giãy dụa, xô đẩy.

Lúc bấy giờ, một đứa bé từ trên cổng thành rớt xuống.

Tiếng thét chói tai tức thì vang ngút trời. Trong lúc mọi người cho rằng đứa bé này sắp máu nhuộm đường Thần Võ, Thái tử khẽ giương đầu, nhún người nhảy một cái, đỡ được đứa bé.

Mọi người chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng trắng hệt như chim bay ngược lên trời, Thái tử đã bế đứa bé kia bình yên đáp xuống đất. Mặt nạ vàng ròng rọc rơi xuống, để lộ gương mặt anh tuấn trẻ tuổi sau lớp mặt nạ.

Giây tiếp theo, muôn người hoan hô.

Chúng dân vui mừng khôn xiết, nhưng đám quốc sư của đạo trường hoàng gia lại đau đầu.

Trăm triệu lần không ngờ rằng sẽ xảy ra sai lầm lớn như thế.

Đi ền xấu đấy, đi ền quá xấu!

Mỗi vòng mà đài hoa diễu hành quanh hoàng thành tượng trưng cho một năm quốc thái dân an cần xin cho nước nhà, bây giờ bị gián đoạn, chẳng phải sắp rước họa vào sao!

Đám quốc sư lo lắng đến mức tóc rụng như mưa, bọn họ lo trước nghĩ sau, cuối cùng mời Thái tử đến, khéo léo ngỏ ý, điện hạ ngài có thể nào điện bích một tháng để bày tỏ ăn năn không? Không cần điện bích thật, chỉ cần làm kiêu một chút là được rồi.

*Điện bích: từ ngữ Phật giáo, ý chỉ quay mặt vào tường tĩnh tu. Tương truyền, thầy tu Đạt Ma ngài xoay mặt vào vách tường Thiếu Lâm tự suốt chín năm.

Thái tử mỉm cười nói: "Không cần."

Y nói như thế này: "Cứu người nào phải chuyện xấu gì. Sao ông trời lại giáng tội con vì con làm chuyện đúng?"

Ồ... ngộ nhờ ông trời cứ giáng tội thì sao?

"Vậy thì ông trời sai lầm rồi, tại sao đúng phải xin lỗi sai?"

Đám quốc sư không phản bác được.

Vị Thái tử điện hạ này chính là người như thế.

Y chưa từng gặp phải chuyện mà mình không làm được, cũng chưa bao giờ gặp phải người không yêu mình. Y là chính đạo nhân gian, là trung tâm thế giới.

Thế nên, tuy rằng trong lòng đám quốc sư đau đớn lắm: "Con thì biết quái gì!"

Nhưng bọn họ không tiện nhiều lời, cũng không dám nhiều lời. Dù gì điện hạ cũng chẳng bỏ vào tai.

Câu chuyện thứ hai cũng xảy ra vào năm Thái tử mười bảy tuổi.

Tương truyền, phía nam Hoàng Hà có một cây cầu gọi là cầu Nhất Niệm, có một Quỷ hồn quanh quẩn trên chiếc cầu này rất nhiều năm.

Quỷ hồn này vô cùng khủng khiếp: Thân mặc tàn giáp, chân giẫm nghiệp hỏa, cả người máu me đầm đìa ghim đầy đao thương tiễn nhọn, mỗi bước đi đều lại dẫu chân rướm máu và lửa ở phía sau. Cứ cách vài năm, nó sẽ bất chợt hiện thân vào ban đêm, lang thang ở đầu cầu, chặn người đi đường hỏi ba câu: "Nơi này là đâu?" "Thân này là người nào?" "Chuyện này nên làm sao bây giờ?"

*Nghiệp hỏa: Lửa địa ngục đốt tội nhân.

Nếu trả lời không đúng, tất sẽ bị Quỷ hồn cắn nuốt. Thế nhưng không ai biết đáp án chính xác là gì, vì thế vài năm trôi qua, Quỷ hồn này đã cắn nuốt vô số người đi đường.

Trong lúc dạo chơi, Thái tử nghe nói đến việc này, y tìm đến cầu Nhất Niệm, hàng đêm canh giữ ở đầu cầu, cuối cùng gặp được Quỷ hồn tác quái vào một đêm nọ.

Quỷ hồn kia hiện thân, quả nhiên âm trầm đáng sợ như lời đồn. Nó mở miệng hỏi Thái tử câu thứ nhất, Thái tử cười trả lời: "Nơi này nhân gian."

Quỷ hồn lại nói: "Nơi này vô gián."

*Vô gián: là tầng địa ngục thứ 8 trong 8 địa ngục nóng. Nơi này dành cho 5 đại trọng tội: giết cha mẹ, phỉ báng và phản lại Đạo Trời, chia rẽ chúng tăng, giết A-la-hán, làm Phật chảy máu. Nơi đó chúng sinh bị hành hình liên tục đời đời, không gián đoạn, tội nhân không thể chết, phải bỏ thân này thụ thân khác trả quả báo, mãi mãi không được siêu sinh đầu thai. (theo Wiki)

Khai môn đại cát (mở cửa gặp may mắn tốt lành), mới câu thứ nhất đã đáp sai rồi.

Thái tử nghĩ thầm, dù gì cũng sẽ đáp sai cả ba câu thôi, cần gì chờ người hỏi xong? Vì vậy y bèn rút binh khí ra, bắt đầu đánh.

Trận chiến này đánh đến tối tăm trời đất. Thái tử võ nghệ cao cường, Quỷ hồn kia càng dũng mãnh kinh người. Một người một quỷ ở trên cầu đánh đến gần như trời xoay đất chuyển, cuối cùng, rốt cuộc Quỷ hồn cũng bại trận.

Sau khi Quỷ hồn biến mất, Thái tử trông một cây hoa ở đầu cầu. Lúc bấy giờ, một đạo sĩ đi ngang qua, vừa khéo trông thấy y rắc một nắm đất vàng để tiễn đưa Quỷ hồn, bèn hỏi: "Làm gì vậy?"

Thái tử đã nói tám chữ nổi tiếng: "Thân tại vô gián, lòng tại đào nguyên."

*Đào nguyên: dùng để chỉ nơi tiên cảnh, thiên đường. Câu "Thân tại vô gián, lòng tại đào nguyên" này có thể hiểu là thân tại địa ngục, lòng tại cõi tiên.

Nghe xong, đạo sĩ mỉm cười, hóa thành một thần tướng mặc giáp trắng, đạp mây lành, khoác gió mạnh, nung ánh dương mà đi. Bấy giờ Thái tử mới biết, thì ra mình đúng dịp gặp được Thần Võ Đại Đế tự mình hạ phạm diệt ma trừ yêu.

Chư thiên thần tiên đã chú ý đến Duyệt Thần Võ Giả xuất sắc này lúc y nhảy lên trong chuyến diễu hành Thượng Nguyên tế trời. Lần này sau khi gặp ở đầu cầu Nhất Niệm, có tiên gia hỏi Đế Quân: "Ngài thấy vị Thái tử điện hạ này thế nào?"

*Chư thiên: người trong cõi Phật.

Đế Quân cũng đáp tám chữ: "Tương lai người này, không thể hạn định."

Đêm hôm đó, bầu trời trên hoàng cung xuất hiện tình trạng dị thường, mưa gió ầm ỹ.

Giữa sấm vang chớp giạt, Thái tử điện hạ phi thăng.

Phàm là có người phi thăng, Thiên giới cũng sẽ chấn động một phen. Thái tử điện hạ này vừa phi thăng, trực tiếp khiến cho cả Thiên giới rung động ba lần.

Tu thành chính quả, khó lắm khó lắm.

Thiên phú, tu luyện, cơ duyên, thiếu một thứ cũng không được. Sự ra đời của một tôn thần thường là con đường trăm năm dài đằng đẳng.

Thiên chi kiêu tử* mọc cánh thành tiên từ thuở niên thiếu không phải không có; dốc hết một đời khổ sở tu luyện trăm năm vẫn không chờ được một đạo Thiên Kiếp* cũng có hàng tá người; cho dù chờ được Thiên Kiếp, nếu không qua được ải đó cũng phải chết, không chết thì cũng tàn phế; hết như hằng hà sa số người phàm mê man không tìm được hướng đi cho mình, cuối cùng cả đời đầu tầu tầu thường.

*Thiên chi kiêu tử: Đứa con được cha mẹ cưng chiều, con cưng của ông trời. Thiên Kiếp là một loại thử thách của Thiên giới, nếu người tu tiên có thể vượt qua thì có thể phi thăng, Thiên Kiếp có thể là chịu 9 lần sét đánh chẳng hạn.

Mà vị Thái tử điện hạ này, chắc chắn là con cưng của trời.

Thứ y muốn, không có gì không lấy được; đi đâu y muốn làm, không có gì làm không được; y muốn phi thăng thành thần, quả nhiên phi thăng thành thần vào năm mười bảy tuổi.

Thái tử vốn dĩ đã được lòng dân ủng hộ, cộng thêm quốc vương và hoàng hậu nhưng nhớ con yêu, bèn hạ lệnh đốc sức khởi công xây dựng đạo quán miếu thờ cho y ở các nơi, mở hang lập tượng, vạn dân thờ cúng. Tín đồ càng nhiều đạo quán càng nhiều, thọ nguyên càng dài pháp lực càng mạnh. Vì vậy chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, điện Thái Tử ở cung Tiên Lạc tung bừng lừng lẫy, một thời hưng thịnh, đạt đến đỉnh điểm.

-- Mãi đến ba năm sau, Tiên Lạc đại loạn.

Nguyên nhân đại loạn chính là quốc vương bạo chính*, phản quân khởi nghĩa. Nhưng mặc dù khói lửa chiến tranh đã nổi lên khắp nhân gian, chúng thần quan trên Thiên giới cũng không thể nhúng tay vào.

*Bạo chính: chỉ hệ thống chính trị bạo ngược, bóc lột tàn khốc, áp bức nhân dân.

Trừ phi yêu ma quỷ quái xâm phạm vượt ranh giới, bằng không nên thế nào thì cứ thế nấy thôi.

Thử nghĩ mà xem, nhân gian phân tranh khắp chốn, người người đều cảm thấy mình có lý, nếu ai cũng bước lên chen một chân, hôm nay mi chống lưng cho tổ quốc của mi, ngày mai nó báo thù cho con cháu của nó, há chẳng phải hờn tí là muốn thần tiên đánh nhau, nhật nguyệt vô quang (mặt trời và mặt trăng đều mất ánh sáng)? Tình huống như Thái tử đây, thì càng phải tránh sự hiềm nghi.

Nhưng y đâu thêm quan tâm, y nói với Đế Quân: "Ta muốn cứu vớt chúng sinh."

Đế Quân sở hữu ngàn năm thần lực còn chưa dám treo mấy chữ này ngoài miệng suốt ngày, nghe Thái tử nói vậy, tâm trạng của Đế Quân khỏi nói cũng biết, song Đế Quân cũng hết cách với Thái tử, bèn nói: "Người không cứu được tất cả mọi người đâu."

Thái tử nói: "Ta cứu được."

Vậy nên, y nghĩa vô phản cố hạ phàm.

*Nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước.

Nhân dân Tiên Lạc tất nhiên là cả nước ăn mừng.

Có đi đâu chuyện xưa dân gian từ cổ chí kim đã sớm tận sức trình bày cho mọi người biết một chân lý: Thần tiên tự mình hạ phàm, chắc chắn không

có kết quả tốt.

Khói lửa chiến tranh chẳng những không lui tắt, trái lại còn cháy điên cuồng hơn.

Cũng không phải nói Thái tử điện hạ không cố gắng, nhưng y không cố gắng còn tốt hơn. Y càng cố gắng, tình hình chiến đấu càng rối tanh bành, người Tiên Lạc bị đánh đến máu chảy đầu rơi, thương vong nặng nề, cuối cùng một cơn bệnh dịch cuốn sạch cả tòa hoàng thành, phản quân đánh vào hoàng cung, loạn lạc chiến tranh kết thúc.

Nếu nói Tiên Lạc vốn đang thoi thóp hơi tàn, vậy thì Thái tử điện hạ đã thắng thường làm nó tắt thở luôn.

—

Sau khi diệt quốc, cuối cùng mọi người chợt nhận ra một việc: Thì ra Thái tử mà họ tôn sùng là thánh thần chẳng hề hoàn mỹ và hùng mạnh như họ tưởng tượng.

Nói khó nghe một chút, thế còn chẳng phải là một kẻ vô dụng thành công thì ít thất bại thì nhiều sao?!

Nỗi đau mất đi quê nhà và người thân không có chỗ phát tiết, dân chúng mình đây đau xót giận dữ xông vào Thái tử điện, đẩy ngã tượng thần, thiêu hủy điện thần.

Tám ngàn đạo quán, đốt suốt bảy ngày bảy đêm, cháy sạch không còn một mảnh.

Từ đó về sau, một vị Võ Thần bảo vệ bình an đã biến mất, mà một vị ôn thần gieo rắc tai họa ra đời.

Mọi người nói người là thần người chính là thần, nói người là phân người chính là phân, nói người là cái gì người phải là cái đó. Từ đầu đã thế.

—

Bất luận thế nào, Thái tử cũng không thể chấp nhận sự thật này.

Điều khiến y càng khó chấp nhận hơn chính là hình phạt mà mình phải nhận: Giáng chức.

Phong bế pháp lực, đánh xuống nhân gian.

Từ nhỏ y đã lớn lên trong hàng nghìn hàng vạn nuông chiêu, chưa từng nếm trải nỗi khổ nhân gian. Hình phạt này chẳng khác nào khiến y rơi từ đám mây xuống bùn nhão.

Trong đồng bùn nhão ấy, lần đầu tiên y cảm nhận được mùi vị đói, mùi vị bẩn cùng, mùi vị bẩn thỉu. Đây cũng là lần đầu tiên y làm chuyện mà đời này y chưa từng nghĩ rằng mình sẽ làm: Ăn cắp, cướp giết, chửi rửa, tự sa ngã.

Muốn khó coi bao nhiêu thì khó coi bấy nhiêu. Mất hết mặt mũi, mất hết lòng tự trọng. Ngay cả người hầu trung thành nhất cũng không thể tận mắt nhìn y thay đổi như thế, cuối cùng chọn cách rời đi.

Tám chữ "Thân tại vô gián, lòng tại đào nguyên" được khắc trên đủ loại bia đá bằng hiệu ở Tiên Lạc, nếu không phải chúng gần như bị đốt sạch sau chiến loạn, ngộ nhờ để cho Thái tử điện hạ nhìn thấy lần nữa, phỏng chừng y sẽ là người đầu tiên xông lên đập phá.

Người nói câu này đã tự mình chứng minh rồi, khi chính y thân tại vô gián, nào có thể lòng tại đào nguyên.

—

Vị Thái tử điện hạ này lên trời nhanh, rơi xuống đất còn nhanh hơn. Một thoáng kinh hoàng trên đường Thần Võ, gặp ma ngộ tiên trên cầu Nhất Niệm, dường như tất cả mới là chuyện của ngày hôm qua. Nhưng Thiên giới thốn thức một phen, quá khứ cũng đã qua rồi.

*Một thoáng kinh hoàng (惊鸿一瞥): ý chỉ những người hay sự vật, chỉ cần thoáng nhìn một cái thôi đã để lại trong lòng những ấn tượng mãnh mẽ, khó phai.

Ai mà ngờ được rằng, qua thật nhiều năm sau, vào ngày một ngày nọ, bầu trời đột nhiên nổ ầm một tiếng.

Vị Thái tử điện hạ này, ầy thế mà lại phi thăng!

Từ xưa đến nay, thần quan bị giáng chức một là không gượng dậy nổi hai là rơi vào Quỷ giới, tuyệt nhiên chẳng có mấy ai bị đánh xuống nhân gian rồi mà còn có ngày trở mình vùng lên. Phi thăng lần hai, đây có thể nói là một hiện tượng lạ đầy oanh liệt.

Càng oanh liệt hơn là, sau khi phi thăng, Thái tử chạy ào vào Thiên giới tay đâm chân đá, sát phạt bốn phương. Chính vì lẽ đó, y chỉ phi thăng được một nén nhang lại bị đánh xuống tiếp.

Một nén nhang, có thể nói là lần phi thăng nhanh mạnh* nhất và ngắn ngủi nhất trong lịch sử.

*Nguyên văn là tấn mãnh (本解): ý bảo hành động nhanh chóng, tính tình hung mãnh; nhanh chóng mà mãnh liệt.

Nếu như lần đầu tiên y phi thăng là một sự kiện được người đời ca tụng, lần hai phi thăng chẳng khác nào một trò hề

Sau hai lần đó, chúng thần tiên mang đầy lòng chê ghét với vị Thái tử này, ngoài chê ghét còn có vài phần cảnh giác. Dầu gì bị giáng chức một lần đã đòi chết đòi sống, bị giáng chức hai lần lại còn chẳng tâm ma đại phát trả thù chúng sinh à?

Vì vậy, mọi người nhao nhao âm thầm quan sát. Thật sự không ngờ được là...

Không không không, sau lần giáng chức này, Thái tử chẳng những không nhập ma mà còn rất ngoan ngoãn học cách làm quen với cuộc sống giáng chức, chỉ là... hơi bị nghiêm chỉnh quá r ấ!

Đôi lúc y mãi nghề ở đầu đường, thổi sáo gảy đàn đầu tinh thông, ngay cả đập đá trên ngực cũng là chuyện nhỏ. Dù rằng đã sớm nghe nói Thái tử điện hạ giỏi ca múa đa tài đa nghệ, chỉ là được mở mang tầm mắt bằng cách này quả thật khiến lòng người bối rối. Thỉnh thoảng y còn cần cù chăm chỉ lượm đồ ống nát.

*Mãi nghề: Kiếm cơm nhờ biểu diễn tạp kỹ, múa võ, đàn hát trên phố.

... Lượm... ống... nát...

Ít nhiều cũng từng là Thái tử điện hạ cành vàng lá ngọc, thần quan đứng hàng tiên, bây giờ sa sút đến mức này, đúng là chưa có một ai.

Tuy rằng rất đáng cảm thông, nhưng mà thấy...

Mắc cười quá!

Bởi vì thật sự càng nghĩ càng mắc cười, chuyện này cấp tốc truyền khắp ba giới. Cái gọi là trò cười ba giới, chính là từ đây mà có.

Phải biết rằng nếu mắng ai đó "Mi sinh con là Thái tử Tiên Lạc", vậy còn ác độc hơn mắng đối phương đoạn tử tuyệt tôn!

Cười xong lại không khỏi thở than: Vị thiên chi kiêu tử cao cao tại thượng ngày nào, đã biến mất thật r ấ.

Tượng thần sập, cố quốc diệt vong, một tín đồ cũng chẳng còn, từ từ bị người đời quên lãng.

Bị giáng chức một lần đã là sự sỉ nhục to lớn. Bị giáng chức hai lần, chưa có người nào gượng dậy nổi nữa.

Lại qua thật nhiều năm, đột nhiên có một ngày, bầu trời lại nổ ầm một tiếng.

Trời long đất lở, đất rung núi chuyển.

Ánh lửa đèn Trường Minh bập bùng dữ dội, chúng thần quan đang nhắm mắt trong bảo điện giạt mình tỉnh giấc, sắc mặt đột biến.

Người mới nào phi thăng thế nhỉ? Quả là hoàng tráng mà!

Nào ngờ giây trước vừa ca ngợi khó lường nha khó lường nha, giây sau mọi người nhìn lại.

Thần phạt đầy trời bị sét đánh ngang tai.

Người có thôi không vậy!

Vị Thái tử điện hạ nổi tiếng lạ kỳ trong truyền thuyết, trò cười của ba giới, y y y -- Con mẹ nó lại phi thăng!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 2: TIÊN NHÂN ĐỒNG NÁT BA LẦN LÊN TIÊN KINH

"Chúc mừng người, Thái tử điện hạ."

Nghe vậy, Tạ Liên ngừng đầu lên, cười trước rồi nói: "Cảm ơn nhé. Nhưng mà, ta có thể hỏi là chúc mừng ta cái gì không?"

Linh Văn chân quân đứng chấp tay, nói: "Chúc mừng người giành được hạng nhất bảng 'Thần quan được hy vọng bị đày xuống nhân gian nhất' của giáp này."

*Chân quân: còn có nghĩa là tiên quân. 1 giáp = 60 năm.

Tạ Liên nói: "Dù sao đi nữa cũng là hạng nhất rồi. Có đi đâu ta nghĩ nếu người đã chúc mừng ta, vậy hẳn là thật sự có chỗ đáng mừng nhỉ?"

Linh Văn nói: "Có. Đứng nhất bảng này, có thể đạt một trăm công đức."

Tạ Liên nói ngay: "Lần sau nếu còn loại bảng như vậy, xin nhất định phải mang ta theo."

Linh Văn nói: "Người biết hạng hai là ai không?"

Tạ Liên ngẫm nghĩ, đáp: "Cái này khó đoán quá. Nếu bàn về thực lực, ta hẳn đủ khả năng ôm hết ba hạng đầu."

Linh Văn nói: "Gần như là thế. Không có hạng hai. Người nhất kỵ tuyệt trần, không ai sánh kịp."

*Nhất kỵ tuyệt trần: Xuất xứ từ thành ngữ xưa: "Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu, vô nhân tri thị lệ chi lai" (Thấy ngựa tung vó bụi mù đám phi trần cùng nhau mỉm cười, có đi đâu không ai biết rằng đó là do trái vải đã vệtới). Câu này nói về chuyện Dương Quý Phi thích ăn trái vải, hoàng đế liền sai

người dùng khoái mã vận chuyển. Ý muốn nói tốc độ rất nhanh, chỉ có thể thấy khói bụi mù mịt chứ không nhìn thấy bóng ngựa phi qua, sau cùng nói tắt thành "Nhất ky tuyệt trần." Thời nay câu này mang ý: Có một số người ở phương diện nào có năng lực hơn hẳn người thường,

khiến cho người khác chỉ nhìn chứ không theo nổi. Theo @thinhvulau.

Tạ Liên nói: "Cái này thật sự không dám nhận. Vậy hạng nhất của giáp trước là ai?"

Linh Văn nói: "Không có. Bởi vì bảng này là từ năm nay, nói chính xác hơn là từ hôm nay mới bắt đầu lập."

"Ồ," Tạ Liên sửng sốt: "Nói vậy chắc đây không phải là bảng lập riêng cho ta đâu nhỉ."

Linh Văn đáp: "Người cũng có thể nghĩ rằng chẳng qua là vì người đứng lúc bất kịp, nên đứng lúc giành hạng nhất. "

Tạ Liên cười tủm tỉm: "Được rồi, nếu nghĩ như vậy, ta sẽ thấy vui hơn."

Linh Văn tiếp tục nói: "Người có biết vì sao người giành hạng nhất không?"

Tạ Liên: "Chúng vọng sở quy."

*Chúng vọng sở quy: Là tấm gương mà mọi người hướng về, là người mà tất cả mọi người đặt hy vọng và niềm tin vào.

Linh Văn nói: "Để ta cho người biết nguyên nhân. Mời nhìn cái chuông kia".

Nàng nâng tay chỉ sang, Tạ Liên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một vùng đạo quán bạch ngọc, đình đài lầu các, mây tiên lượn lờ, suối chảy chim bay, tốt đẹp vô cùng.

Nhưng nhìn hồi lâu, Tạ Liên hỏi: "Có phải người chỉ nhắm hướng rồi không? Chuông chỗ nào đâu?"

Linh Văn nói: "Ta không chỉ nhắm. Chính là chỗ đó, nhìn thấy không?"

Tạ Liên lại căng mắt nhìn một hồi, nói lời thật: "Không thấy."

Linh Văn nói: "Không thấy là đúng rồi. Lẽ ra nơi đó có một cái chuông, nhưng lúc người phi thăng đã chấn rớt nó."

"Cái chuông đó còn lớn tuổi hơn người, tính tình cũng hoạt bát sôi nổi lắm, hề có người phi thăng, nó sẽ reo vài tiếng để cổ vũ. Hôm người phi thăng chấn động đến nỗi nó reo như điên, không tài nào dừng được, cuối cùng tự nó ngã xuống từ trên gác chuông, lúc đấy mới chịu ngừng. Đã vậy ngã xuống còn đập trúng một vị thần quan đi ngang qua."

Tạ Liên hỏi: "Thế... bây giờ đã khỏi chưa?"

Linh Văn: "Chưa khỏi, vẫn đang sửa."

Tạ Liên: "Ta nói vị thần quan bị đập trúng ấy."

Linh Văn nói: "Người bị đập trúng là một vị Võ Thần, vị ấy đã chém nó thành hai nửa ngay tại chỗ. Nhìn tiếp đây, mời nhìn tòa điện vàng bên kia. Nhìn thấy không?"

Nàng lại chỉ, Tạ Liên lại nhìn, quả thật trông thấy một vùng đỉnh vàng ngọc lưu ly rực rỡ: "À, lần này thấy rồi."

Linh Văn nói: "Thấy được mới có vấn đề Nơi đó vốn không có gì cả."

"....."

"Lúc người phi thăng, điện vàng của nhiều vị thần quan bị chấn đến nỗi trụ vàng nghiêng đổ, ngói lưu ly vỡ nát, không thể sửa xong trong một chốc được, chỉ đành dựng tạm vài toà mới dùng đỡ."

"Trách nhiệm ở ta."

"Đúng là ở người."

"Ta vừa lên đây đã đắc tội rất nhiều thần quan đúng không?"

"Nếu người có thể bù đắp, chắc sẽ không đâu."

"Ta nên bù đắp thế nào đây?"

"Dễ thôi. Tám trăm tám mươi tám vạn công đức."

Tạ Liên bật cười.

Linh Văn nói: "Dĩ nhiên ta biết, người không thể lấy ra dù chỉ một phần mười."

Tạ Liên thành khẩn đáp: "Nói sao nhỉ, mặc dù ngại thật đấy, nhưng cho dù là một phần vạn, ta cũng không lấy ra được."

Tín ngưỡng của tín đồ nhân gian hóa thành pháp lực của thần quan, mỗi một phần nhang đèn và cung phụng của họ được gọi là "công đức".

Nếu là thời kỳ hưng thịnh nhất của cung Tiên Lạc vào tám trăm năm trước, tám trăm tám mươi tám vạn công đức có gì khó, Tạ Liên vung ra cũng chẳng cần chớp mắt, nhưng bây giờ đã khác xưa, từ lâu y đã chẳng còn đạo quán nào ở nhân gian. Không có tín đồ, không có nhang đèn, không có cung phụng.

Tóm lại là không có, không có, không có gì hết!

Cười xong, Tạ Liên nghiêm túc hỏi: "Liệu người có bằng lòng bây giờ đá ta một cú từ đây xuống, sau đó cho ta tám trăm tám mươi tám vạn công đức không?"

Linh Văn nói: "Ta là Văn Thần, người muốn tìm người đá cũng nên tìm Võ Thần. Đá càng mạnh, cho càng nhiều."

Thở dài một tiếng, Tạ Liên nói: "Để ta nghĩ xem nên xử lý thế nào."

Linh Văn vỗ vai y, nói: "Đừng lo, xe đến trước núi ắt có đường."

Tạ Liên nói: "Còn ta thì là, thuyền đến đâu cầu tự nhiên chìm."

Ra khỏi Linh Văn điện, Tạ Liên mới sức nhớ, khi nãy quên hỏi khẩu lệnh của Thông Linh trận trên Thượng thiên đình là gì.

*Có một số truyện chia thiên đình làm 3 phần: Thượng thiên đình, Trung thiên đình, Hạ thiên đình.

Chúng thần quan ở Thượng thiên đình chung tay thiết lập một bộ trận pháp, có thể làm cho thần thức (ý thức) thông linh truyền âm ngay lập tức trong trận pháp. Cần phải biết khẩu lệnh, thần thức mới có thể tìm đến Thông Linh trận riêng biệt. Lần cuối Tạ Liên vào Thông Linh trận đã là tám trăm năm trước, y hoàn toàn không nhớ khẩu lệnh là gì, y phóng thần thức ra tìm một hồi, vào đại một cái trận, mới vừa vào trận đã bị tiếng hò hét inh ỏi từ bốn phương tám hướng thui cho ngã trái ngã phải: "Mở bàn đặt cược đặt rồi buông tay, đến cược xem lần này rốt cuộc Thái tử điện hạ của chúng ta kiên trì được bao lâu mới xuống dưới lần nữa!!"

"Ta cược một năm!"

"Dài quá, lần trước chỉ có một nén nhang, lần này ba ngày đi. Đặt ba ngày ba ngày!"

"Ấy đừng! Ba ngày sắp qua rồi, người được không đó?!"

...

Tạ Liên lạng lẽ thoát ra.

Sai rồi. Chắc chắn không phải cái này.

Thượng thiên đình toàn là đại thần quan trấn giữ một phương, nổi tiếng mọi nhà ngày bận ngàn việc, hơn nữa do tất cả đều là thiên quan nghiêm chỉnh phi thăng lên trời, ai cũng tự giữ thân phận, thông thường khá là thận trọng. Chỉ có Tạ Liên lần đầu tiên phi thăng do quá sức kích động nên đã

chào hỏi từng vị thần quan một trong Thông Linh trận, tự giới thiệu mình từ đầu đến chân một cách hết sức nghiêm túc và tường tận.

Thoát ra rồi lại tìm loạn xạ một phen, vào đại trận nữa. Vừa vào phát hiện lạnh ngắt như tờ, Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, biết lần này mình vào đúng rồi.

Lúc này, chỉ nghe một giọng nói khẽ cất lên: "Ồ, Thái tử điện hạ lại về rồi à?"

Giọng nói này thoát đầu nghe rất thoải mái, ngữ âm dịu nhẹ, giọng điệu nhã nhặn, nhưng nghe kỹ sẽ phát hiện chất giọng lạnh ngắt, thái độ cũng lạnh lùng, trái lại còn khiến phần dịu nhẹ kia trở nên không tốt lành cho lắm.

Ban đầu Tạ Liên chỉ định yên lặng ẩn núp, nhưng nếu người ta đã tìm mình nói chuyện, y cũng không thể giả câm vờ điếc. Hơn nữa, trong Thượng thiên đình thế mà lại còn thần quan chủ động bắt chuyện với ôn thần như mình, y vẫn rất vui vẻ.

Vì vậy, Tạ Liên đáp thật nhanh: "Đúng thế! Chào mọi người, ta lại về rồi."

Y nào có hay, giờ này khắc này, trong Thông Linh trận, chúng thần quan nào không có chuyện khác để làm đầu dựng thẳng lỗ tai.

Vị thần quan nọ cũng tiếp tục nói chuyện với Tạ Liên.

Hắn nói: "Lần này Thái tử điện hạ phi thăng, quả là hoành tráng quá."

Mấy câu này, nghe có gì đó sai sai.

Trong Thượng thiên đình, có thể nói là đế vương khanh tướng đi đầy đất, anh hùng hào kiệt như nước chảy. Vốn dĩ những kẻ kiến công lập nghiệp* ở nhân gian hoặc những người quyên lực đã có cơ hội phi thăng lớn hơn, bởi vậy nói một cách không khoa trương, quốc vương công chúa, hoàng tử tướng quân gì đấy hoàn toàn không phải thứ hiếm lạ gì ở đây.

Còn ai không phải là thiên chi kiêu tử thế này thế nọ, giữa mọi người lễ độ khách sáo với nhau, gọi loạn xạ nào bệ hạ điện hạ, tướng quân đại nhân, bang chủ minh chủ, thích xu nịnh thế nào thì gọi thế nấy.

*Kiến công lập nghiệp: lập nên công trạng và đạt thành nghiệp lớn.

Nhưng vị thần quan này, tuy rằng trái một câu Thái tử điện hạ, phải một câu Thái tử điện hạ, nhưng không cho người ta thấy hắn có nửa phần kính ý, ngược lại giống như đang dùng châm đâm người. Trong Thông Linh trận còn vài vị thần quan khác cũng là Thái tử điện hạ hàng thật giá thật, nghe hắn kêu mấy tiếng như thế quả thật lạnh cả sống lưng, khó chịu khắp người.

Tạ Liên đã nghe ra đối phương không có ý tốt, nhưng y không muốn tranh giành cao thấp, nghĩ thần mình phải chạy thôi, bèn cười nói: "Cũng thường thôi."

Vị thần quan nọ ôn hoà nói: "Thái tử điện hạ thì cũng thường thôi, nhưng mà, vận may của ta lại không được tốt lắm."

Đột nhiên, Linh Văn ở bên kia truyền cho Tạ Liên một mật ngữ.

Nàng chỉ nói một chữ: "Chuông".

Tạ Liên tức thì hiểu ngay.

Thì ra đây chính là vị Võ Thần bị chuông đập trúng!

Nếu đã như vậy, người này tức giận cũng không phải không có lý do. Tạ Liên vội nói: "Thật sự rất xin lỗi, xin lỗi."

Đối phương hừ một tiếng, nghe không rõ ý gì. Võ Thần tên tuổi vang dội trong thiên giới nhĩ nhĩ vô số, trong đó có không ít vị là người mới phi thăng sau Tạ Liên. Chỉ nghe mỗi giọng, Tạ Liên không rõ đây là vị nào, nhưng xin lỗi đâu thế nào ngay cả tên người ta cũng không biết, bởi thế y lại hỏi một câu: "Xin hỏi các hạ xưng hô thế nào?"

Lời vừa thốt ra, đối diện im lặng.

Không chỉ đối diện im lặng, toàn bộ Thông Linh trận như cứng lại, một luồng tử khí ập vào mặt.

Bên kia, Linh Văn lại truyền âm cho y: "Điện hạ, mặc dù ta cảm thấy người nói này giờ chắc không thể nào không nhận ra người ta, nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở người một câu. Đó là Huyền Chân."

Tạ Liên nói: "Huyền Chân?"

Đứng hình giây lát mới phản ứng kịp, Tạ Liên kinh ngạc truyền âm lại: "Mộ Tình?"

Huyền Chân tướng quân, chính là Võ Thần trấn thủ phía Tây Nam, sở hữu bảy ngàn đạo quán, có thể nói là thanh danh hiển hách tại nhân gian. Mà hắc tên thật là Mộ Tình, từng là một phó tướng đứng hầu tại điện Thái Tử ở cung Tiên Lạc.

Linh Văn cũng kinh ngạc không thôi: "Người không nhận ra thật đó hả."

Tạ Liên nói: "Không nhận ra thật mà. Trước đây hắc nói chuyện với ta có phải thế này đâu. Chưa kể lần trước ta và hắc gặp mặt là khi nào, ta chẳng nhớ nổi nữa, nếu không phải năm trăm năm thì là sáu trăm năm trước, làm sao còn nhớ được giọng của hắc."

Trong Thông linh trận vẫn yên lặng như cũ. Mộ Tình không nói tiếng nào, các thần quan khác thì vừa làm bộ mình không ở đây, vừa điên cuồng chờ đợi một trong hai người họ mau mau tiếp lời.

Nhắc tới hai vị này, cũng khá là xấu hổ. Khúc chiết trong đó lan truyền nhiều năm như vậy, mọi người đã sớm biết bảy tám phần. Năm đó Tạ Liên là Thái tử Tiên Lạc, tu hành ở Hoàng Cực quán (quán = đền, miếu của đạo sĩ ở). Hoàng Cực quán chính là đạo trường hoàng gia của Tiên Lạc, tiêu chuẩn chọn tín đồ vô cùng nghiêm ngặt. Mộ Tình xuất thân dân nghèo, cha phạm tội bị chém đầu, người có họ hàng thân thuộc là tội phạm không có tư cách vào Hoàng Cực quán, thế nên Mộ Tình chỉ có thể làm tạp dịch, quét

tước dọn phòng và bưng trà đưa nước cho Thái tử điện hạ trong quán. Thấy Mộ Tình chăm chỉ chịu khó, Thái tử bèn thỉnh cầu quốc sư phá lệ nhận hắn làm đồ đệ, bấy giờ Mộ Tình mới có thể vào quán tu hành. Mà sau khi phi thăng, Tạ Liên cũng điểm mặt chọn tên hắn, mang hắn cùng lên trời.

Thế nhưng sau khi Tiên Lạc diệt quốc, Tạ Liên bị giáng chức hạ phàm, Mộ Tình lại không đi theo, chẳng những không theo mà thậm chí không nói bất cứ một câu nào vì Tạ Liên.

Thái tử không còn, Mộ Tình được tự do, hắn tìm một động thiên đất phúc dốc sức khổ tu, chưa đầy mấy năm đã tự mình phi thăng.

*Động thiên đất phúc: là một phần của tiên cảnh đạo giáo, người ta cho rằng nơi này có thần tiên làm chủ, là nhà của chúng tiên, đạo sĩ tu luyện ở đây sẽ đắc đạo thành tiên.

Ban đầu là một người trên trời một người dưới đất, bây giờ vẫn là một người trên trời một người dưới đất, có đi đâu cảnh ngộ của hai người đã hoàn toàn đổi thay.

Bên này, Linh Văn nói: "Hắn giận lắm đó."

Tạ Liên nói: "Ta cũng đoán vậy."

Linh Văn nói: "Đề ta lắng sang chuyện khác, người mau thừa dịp này đi đi."

Tạ Liên nói: "Không cần đi, vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì không được sao."

Linh Văn nói: "Không cần hỏi? Ta nhìn hai người còn thấy ngại giùm."

Tạ Liên nói: "Cũng thường thôi!"

Người như Tạ Liên, gì cũng làm được, chỉ là không chết được; gì cũng không nhieu, mặt mũi chắc chắn ném rất nhiều. Chuyện xấu hơn gấp

bội cũng đã làm rồi, thật tình y thấy cũng thường thôi. Ai dè không có tệ nhất, chỉ có tệ hơn, ở đời không ai học được chữ ngờ, Tạ Liên mới vừa nghĩ vậy, chợt nghe một tiếng gào rống: "Mẹ nó ai phá điện vàng của ta đây?! Lăn ra đây ngay!!!"

Tiếng gằn giận dữ này, chúng thần tiên trong trận nghe mà muốn nổ da đầu.

Tuy rằng trong bụng đã như sóng ngầm cuộn trào, song người nào cũng nín hơi ngưng thần, im lặng chờ nghe Tạ Liên đáp lại thế nào. Nào ngờ Tạ Liên còn chưa mở miệng, Mộ Tình đã lên tiếng trước.

Hắn chỉ cười hai tiếng: "Ha ha."

Người đến lạnh lùng nói: "Là người phá ư? Được lắm, cứ chờ đây."

Mộ Tình không mẫn không nhạt đáp: "Ta nói là ta hễ nào, người đừng ngậm máu phun người."

Đối phương nói: "Vậy người cười cái gì? Người có bệnh à?"

Mộ Tình nói: "Không vì gì khác, vì lời người nói nghe buồn cười quá thôi. Người phá điện vàng của người hiện đang ở trong Thông Linh trận, người tự hỏi đi."

Việc đến nước này, Tạ Liên cũng ngại bỏ trốn trong thần lặng.

Y vội ho một tiếng, nói: "Là ta. Xin lỗi."

Tạ Liên vừa lên tiếng, vị này cũng lặng thinh.

Bên tai, Linh Văn lại truyền âm tới: "Điện hạ, đó là Nam Dương."

Tạ Liên nói: "Này thì ta nhận ra, nhưng hình như hắn không nhận ra ta."

Linh Văn nói: "Không phải. Chỉ là hắn chu du nhân gian hơi nhiều, ít quay về tiên kinh, không biết điện hạ lại phi thăng thôi."

Nam Dương chân quân, chính là Võ Thần trấn giữ phía Đông Nam, sở hữu gần tám ngàn đạo quân, cực kỳ được bách tính dân gian kính yêu. Mà hắc tên thật là Phong Tín, một thân phận khác chính là đệ nhất thần tướng tại điện Thái Tử ở cung Tiên Lạc vào tám trăm năm trước.

Vị Phong Tín này, từ lúc Tà Liên làm Thái tử đã là thị vệ của y, hết mực trung thành, theo Thái tử cùng lên trời, cùng bị giáng chức, cùng bị lưu đày. Cuối cùng, bất hoan nhi tán, mỗi người một ngả, không còn gặp nữa.

*Bất hoan nhi tán: Chia tay không êm thấm, chia tay trong bầu không khí không vui.

Theo yêu cầu của số đông bà con, tui đổi "tiểu bính" thành trò cười luôn rồi nha...

Tác giả nói nếu mọi người thắc mắc sao Tà Liên chú ý đến việc nợ tiền như thế thì hãy quy đổi theo 1 công đức = 18 RMB (~ 60k VNĐ), tức là 8.880.000 công đức = 532 tỷ VNĐ =)))))) Ngoài ra tác giả nói không có theo bất cứ thiết định tu chân hay tiên hiệp nào, viết bừa thôi, không có quá trình tu luyện, thích thì cho phi thăng thôi =))

Thái tử coi từng vậy chứ cũng có nhiều chàng trai năm ấy ghê ha (¬_¬) Không biết hai anh này có ấp ủ tình cảm gì với Thái tử không hay chỉ là tình đồng chí thôi =))

Huyền Chân - Mộ Tình, Nam Dương - Phong Tín, ghi ra cho mọi người nhớ (ノεノ)

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 3: TIÊN NHÂN ĐỒNG NÁT BA LẦN LÊN TIÊN KINH

Chủ thượng năm xưa biến thành trò cười "ba không" không nhang đèn không đạo quán không tín đồ, hai người hầy dưới trướng lại qua được Thiên Kiếp, phi thăng trở thành đại Võ Thần trấn thủ một phương, tình huống thế này, cho dù là ai cũng khó mà không nghĩ nhiều. Nếu muốn Tạ Liên chọn giữa Phong Tín và Mộ Tình rồi cuộc người nào làm y thấy ngại hơn, y sẽ nói "Cũng thường thôi!". Nhưng nếu để người ngoài chọn xem họ muốn nhìn Tạ Liên đánh nhau với Phong Tín hay đánh nhau với Mộ Tình, vậy thì mỗi người mỗi khẩu vị. Suy cho cùng bên nào cũng có lý do để đánh, khó phân cao thấp.

Cho nên, bên Phong Tín hầy lâu không người trả lời, cuối cùng không tiếp câu nào mà ỉn luôn, tất cả mọi người đều thất vọng tràn trề Tạ Liên kết thúc câu chuyện, tự đánh mình mấy cái, nói: "Ta cũng không ngờ sẽ ỉn như vậy, ta không có cố ý, gây thêm phiền phức cho chư vị rồi."

Mộ Tình lạnh lùng nói: "Ồ, vậy thật là trùng hợp quá."

Đúng là trùng hợp thật, Tạ Liên cũng cảm thấy trùng hợp quá đỗi, sao lại vừa khéo đập trúng Mộ Tình, phá điện của Phong Tín, nhìn từ góc độ của người ngoài, quả thật cứ như y đang cố ý định trả thù. Nhưng sự thật là thế, y chính là loại người nếu phải chọn một chén rượu độc trong một nghìn chén rượu, bất luận chọn kiểu nào cũng tuyệt đối sẽ chọn trúng chén có độc. Nhưng trong lòng người ta nghĩ thế nào, chúng ta cũng chẳng làm gì được, Tạ Liên chỉ có thể nói: "Điện vàng của các vị và những tổn thất khác, ta sẽ cố hết sức đền bù, mong mọi người có thể cho ta một chút thời gian. "

Tuy rằng dùng đuôi phất trần nghĩ cũng biết, chắc chắn Mộ Tình còn muốn gây hấn tiếp, nhưng dù gì điện vàng của hắn cũng không bị tổn hại, cái chuông đập trúng hắn còn bị hắn chém làm đôi, nếu cứ hùng hổ ép

người thì sẽ rất khó coi, còn mất thân phận, vì vậy Mộ Tình cũng ản không nói nữa. Thấy cục diện rối rắm đầu tư giải tán, Tạ Liên cũng tranh thủ chạy luôn.

Y vẫn đang nghiêm túc nghĩ xem nên đến đâu để kiếm tám trăm tám mươi tám vạn công đức, hôm sau Linh Văn đã mời y đến bảo điện Linh Văn một chuyến.

Linh Văn là thần quan của ty nhân sự*, đi đầu hành nhân sự lưu loát, một bước lên mây, cả tòa bảo điện từ mặt đất đến mái vòm chắt chắt công văn và cuộn giấy, cảnh tượng ấy gây ấn tượng mạnh vô cùng, khiến người ta sợ hãi không thôi. Dọc đường Tạ Liên đi, chỉ thấy mỗi thần quan bước ra từ điện Linh Văn đều bùng chững công văn cao hơn người, mặt cắt không còn giọt máu, nếu không phải mặt tàn tạ thì là mặt tê liệt. Vào đại điện, Linh Văn xoay người, đi thẳng vào vấn đề "Điện hạ, Đế Quân có việc muốn nhờ, người có bằng lòng giúp Đế Quân một tay không?"

*Ty nhân sự: kiểu như phòng nhân sự ấy, ngoài ra nhân sự còn có nghĩa là chuyện đời người, không rõ lắm "nhân sự" ở đây cụ thể là ý nào. Còn "một bước lên mây" (平步青云) ý chỉ những người dễ dàng thăng lên chức vị cao.

Thiên giới có rất nhiều vị chân quân, nguyên quân, nhưng có thể xưng là Đế Quân, chỉ có một vị mà thôi. Nếu vị này muốn làm chuyện gì, từ trước đến nay chưa bao giờ phải xin người khác. Vì thế, Tạ Liên ngó ra một hồi mới hỏi: "Việc gì?"

Linh Văn đưa cho y một cuộn giấy, nói: "Gần đây phía Bắc có một nhóm đại tín đồ liên tục cầu phúc, xem ra không được yên bình cho lắm."

Cái gọi là đại tín đồ, thông thường chỉ ba loại người: Loại thứ nhất, kẻ có tiền, bỏ tiền thấp hương làm pháp sự, tu sửa đạo quán miếu thờ. Loại thứ hai, kẻ có thể truyền pháp giảng đạo với người ngoài. Loại thứ ba, kẻ mà thể xác lẫn tinh thần triệt để đi theo tín ngưỡng. Trong số đó, loại thứ nhất là đông nhất, kẻ càng có tiền càng kính sợ chuyện quỷ thần, mà trên đời này kẻ có tiền nhiều vô số. Loại thứ ba là ít nhất, bởi vì nếu thật sự có thể làm đến bước đó, như vậy cảnh giới của người này nhất định rất cao,

không còn cách phi thăng bao xa. Theo lời nhắc đến, rõ ràng là loại thứ nhất.

Linh Văn nói: "Hiện giờ Đế Quân không đủ sức quan tâm phía Bắc, nếu người đồng ý đi thay Đế Quân một chuyến, đến lúc đó bất luận nhóm đại tín đồ này cung phụng bao nhiêu công đức khi hoàn nguyện*, tất cả đều dâng lên đàn của người. Người thấy thế nào?"

*Hoàn nguyện: Người cầu xin thần phù hộ thực hiện những gì mình hứa với thần sau khi đạt được nguyện vọng.

Tạ Liên nhận cuộn giấy bằng hai tay, nói: "Cảm ơn."

Rõ ràng là Quân Ngô đang giúp đỡ y, thế mà lại hỏi y có đồng ý giúp mình hay không. Tạ Liên làm sao nhìn không ra, nhưng y không tìm được từ nào có thể biểu đạt suy nghĩ trong lòng mình tốt hơn để thay thế hai chữ này. Linh Văn nói: "Ta chỉ phụ trách làm việc, muốn cảm ơn thì chờ Đế Quân về tự người nói cảm ơn Đế Quân đi. Được rồi, người có cần ta cho người mượn pháp bảo gì không?"

*Quân Ngô là Thần Võ Đại Đế/ Đế Quân ấy, chương 1 có nhắc Tạ Liên sắm vai Thần Võ Đại Đế Quân Ngô trong buổi tế trời.

Tạ Liên nói: "Không cần. Cho dù đưa ta pháp bảo, ta xuống dưới cũng bị mất pháp lực, không dùng được đâu."

Tạ Liên bị đẩy xuống hai lần, mất hết pháp lực. Ở Thiên giới còn dễ nói, Thiên giới là nơi tập trung của tiên cung trên trời, linh khí dồi dào, cuộn cuộn không ngừng, tiện tay nhặt lên là dùng được ngay. Một khi trở lại nhân gian, vậy y coi như ngốc luôn rồi, nếu muốn đấu pháp chỉ còn cách tìm người mượn tạm một chút để dùng, rất là bất tiện.

Linh Văn ngẫm nghĩ giây lát, nói: "Vậy tốt nhất nên mượn vài Võ Quan đến giúp người."

Đám Võ Thần đương nhiệm một là không quen mình hai là không thích mình, điểm này Tạ Liên vẫn rõ chứ, y nói: "Thế thì không cần, người

không mượn được người đâu."

Linh Văn tự có suy tính, nói: "Để ta thử xem."

Thử hay không cũng vậy thôi, Tạ Liên không đồng ý cũng không phản đối, tùy nàng đi thử. Linh Văn vào Thông Linh trận, cất cao giọng hỏi: "Chư vị, Đế Quân có nhiệm vụ quan trọng ở phía Bắc, cần dùng người gấp. Liệu có Võ Thần điện hạ nào cử được hai Võ Quan từ điện mình qua không?"

Vừa dứt lời, giọng của Mộ Tình khẽ vang lên: "Nghe nói hiện tại Đế Quân không ở phía Bắc, e là mượn cho Thái tử điện hạ thôi."

Tạ Liên nghĩ thầm: "Bộ người đóng đô trong Thông Linh trận cả ngày hay sao vậy..."

Linh Văn cũng nghĩ như y, mặc dù trong lòng chỉ muốn tát cho Mộ Tình cản trở mình làm việc bay ra khỏi trận, ngoài miệng lại cười nói: "Huyền Chân, sao mấy ngày nay ta cứ thấy người trong Thông Linh trận vậy, xem ra đạo này người cõi đời tạm được nửa ngày nhân* nhỉ? Chúc mừng chúc mừng."

*Nguyên văn là 偷得浮生半日 (thâu đắc phù sinh bán nhật nhân): Tạm dịch là "cõi đời tạm được nửa ngày nhân", ý chỉ chẳng mấy khi được rảnh rỗi.

Mộ Tình thần nhiên đáp: "Tay bị thương, đang dưỡng thương."

Chư thiên thần quan nghĩ bụng: "Tay đó của người ngày xưa bõ núi xẻ biển cũng không thành vấn đề, chém cái chuông ngốc thì làm gì được người?"

Lẽ ra Linh Văn định gạt hai người qua làm việc trước rồi tính tiếp, Mộ Tình chẳng những đoán cái biết ngay mà còn phải nói ra mới chịu, vậy chắc chắn không tìm được người rồi. Quả nhiên, hồi lâu không ai đáp trả, Tạ Liên cũng không cảm thấy gì, y nói với Linh Văn: "Người thấy rồi đó, ta đã nói không mượn được người mà."

Linh Văn nói: "Huyền Chân mà không lên tiếng là mượn được rồi."

Tạ Liên cười: "Lời người nói sao mà như ôm tỳ bà che nửa mặt, ngấm hoa trong sương sương ba phần*, người ta tưởng rằng làm việc cho Đế Quân, ắt sẽ gọi đến được thôi, nhưng nếu đến phát không cảm thấy thiếu tay thiếu chân, cứ như vậy đi. Làm phiền người rồi, giờ ta đi ngay."

*Như ôm tỳ bà che nửa mặt: Câu này xuất xứ từ tác phẩm "Tỳ Bà Hành" của Bạch Cư Dị, miêu tả sự thẹn thùng đoan trang của người phụ nữ. Về sau cụm từ này phát triển thành ý chỉ những sự việc không trong sáng, không rõ ràng, cố ý che lấp, nửa úp nửa mở.

*Ngấm hoa trong sương sương ba phần: Cụm từ này ý chỉ mình xem những thứ gì không rõ ràng, thông qua mờ ảo, thì sẽ tự giác tưởng tượng cho nó đẹp hơn, lung linh hơn sự thật. Nói chung là chỉ sự ảo tưởng của con người.

Linh Văn cũng không còn cách nào, chấp tay nói: "Vậy thôi được. Cầu chúc điện hạ thuận buồm xuôi gió. Quan trời ban phúc."

Tạ Liên trả lời: "Bách vô cấm kỵ !" Phất tay một cái, thông dong rời đi.

...

Ba ngày sau, nhân gian, phía Bắc.

Bên đường cái có một tiệm trà bánh nhỏ, mặt tiền cửa tiệm không lớn, tiểu nhị qua quýt sơ sài, nhưng ghi điểm ở chỗ phong cảnh đẹp. Có núi có sông, có người có thành, gì cũng có nhưng không nhiều, không nhiều mà vừa đủ. Thân tại cảnh này, nếu tương phùng nơi đây, tất sẽ thành hồi ức đẹp. Chủ quán trà trong tiệm vô cùng nhân hạ, không có khách thì bắc cái ghế ngỗ trước cửa, nhìn núi ngắm sông, nhìn người ngắm thành, nhìn đến vui tươi hơn hở, chợt thấy một đạo nhân áo trắng từ xa đi tới, mình đây gió bụi, dường như đã đi thật lâu. Đạo nhân đến gần, lướt ngang qua cửa tiệm, bỗng nhiên khựng lại, sau đó chậm rãi lùi về, nâng mũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua lá cờ trước tiệm, cười nói: "Quán nhỏ Tương Phùng, tên hay đấy."

Tuy rằng trông hơi mệt mỏi, mặt mày người nọ lại cười tủm tỉm, khiến người khác nhìn vào mà hai khóe miệng không khỏi nhếch lên. Người nọ hỏi tiếp: "Làm phi tần, xin hỏi núi Dữ Quân ở gần đây phải không?"

Chủ quán trà chỉ hướng cho y, nói: "Đúng là ở vùng này."

Người nọ phun ra một hơi, cũng may không phun cả hắt ra, nghĩ bụng: "Cuối cùng đã đến nơi."

Người nọ chính là Tạ Liên.

Hôm đó rời khỏi Tiên kinh, ban đầu Tạ Liên đã xác định được địa điểm hạ phàm là vùng phụ cận núi Dữ Quân. Nào ngờ y thông dong rời đi, thông dong nhảy xuống đất, tay áo vướng vào một mảng mây thông dong, đứng thế, bị vướng mây, y cũng không biết rốt cuộc tại sao lại vướng, nói chung y lẩn vòng vòng trên trời cao vạn trượng, lẩn xuống rồi lại không biết mình đang ở đâu. Đi bộ suốt ba ngày ròng, cuối cùng cũng đến địa điểm trước đó xác định sẽ đáp xuống, nhất thời xúc động vô vàn.

Vào tiệm, Tạ Liên tìm cái bàn gần cửa sổ, gọi nước trà và điểm tâm, vất vả lắm mới ngồi vào chỗ, chợt nghe tiếng khóc sụt sùi và tiếng khua chiêng gõ trống truyền đến từ bên ngoài.

Tạ Liên nhìn ra đường cái, chỉ thấy một nhóm nam nữ già trẻ vây quanh một chiếc kiệu hoa chớp đỉnh đỏ chói, đi ngang qua đường.

Đội ngũ này tỏa đầy mùi quái lạ, nhìn sơ qua cứ như đội ngũ tiên dâu, nhưng nhìn kỹ lại, biểu cảm trên mặt những người này có nghiêm túc, có đau buồn, có phẫn nộ, có sợ hãi, duy chỉ không có vui vẻ, nhìn kiệu nào cũng không giống đang lo liệu việc vui, thế mà ai nấy cũng mặc đồ đỏ cài hoa, thổi kèn gõ trống. Tình huống này, phải nói là quái dị tột độ. Chủ quán trà tay cầm bình dâng, nâng bình lên cao, chân khẽ nhón lên, cũng nhìn thấy cảnh tượng đó, nhưng chỉ lắc đầu rồi đi xuống.

Nhìn đội ngũ kỳ quái nọ đi xa, Tạ Liên bình tĩnh suy tư chốc lát, đang định lấy cuộn giấy mà Linh Văn đưa cho mình ra đọc lại lần nữa, chợt thấy một vật chói mắt lóe lên.

Y vừa ngẩng đầu, một con bướm bướm màu bạc bay qua trước mắt.

Con bướm bướm lông lánh trong suốt đó bay lượn trên không trung, để lại vết tích sáng chói. Tạ Liên nhìn không được đưa tay về phía nó, con bướm bướm này rất có linh tính, chẳng những không sợ mà còn đậu trên đầu ngón tay của y, đôi cánh của nó lấp lóe, đẹp mà tinh mịn cùng cực, dưới ánh mặt trời, trông nó như mộng ảo chạm vào sẽ vỡ, chỉ chốc lát sau, nó bay đi mất.

Tạ Liên vẫy vẫy tay với nó, xem như chào tạm biệt, lúc quay đầu lại lần nữa, bàn của y xuất hiện thêm hai người.

Bàn có bốn phía, hai người này một trái một phải, mỗi người chiếm một phía, cả hai đều là thiếu niên mười tám mười chín tuổi, người bên trái cao hơn, trông khá ưu tú, người bên phải trắng muốt, rất là thanh tú. Sắc mặt hai người đều khó coi.

Tạ Liên chớp chớp mắt, hỏi: "Hai vị là?"

Bên trái nói: "Nam Phong."

Bên phải nói: "Phù Dao."

Tạ Liên nghĩ thầm: "Ta đâu có hỏi tên các người..."

Lúc này, Linh Văn bỗng truyền âm đến, nàng nói: "Điện hạ, Trung thiên đình có hai vị tiểu Võ Quan bằng lòng đến đây giúp đỡ, bọn họ đã xuống dưới tìm người, bây giờ hẳn nên đến rồi."

Cái gọi là Trung thiên đình, tất nhiên là đối lập với Thượng thiên đình. Chúng thần quan trên Thiên giới có thể được chia một cách đơn giản thành hai loại: Phi thăng, và không phi thăng. Thượng thiên đình, tất cả đều là thần quan phi thăng bằng chính sức mình, trong cả Thiên giới có chưa đến trăm vị, cực kỳ quý báu, còn trong Trung thiên đình là những người được "điểm mặt" đưa lên, nghiêm túc mà nói, thật ra danh xưng đầy đủ của họ nên là "đồng thần quan" (đi theo thần quan), nhưng thông thường khi gọi, mọi người sẽ lược bớt chữ "đồng" này.

Có Thượng thiên đình và Trung thiên đình, vậy có Hạ thiên đình không?

Không có.

Thật ra lần đầu tiên Tạ Liên phi thăng thì vẫn có, lúc ấy vẫn chia thành Thượng thiên đình và Hạ thiên đình, nhưng sau đó mọi người phát hiện một vấn đề. Lúc tự giới thiệu, mở miệng nói "Ta là người này người nọ đến từ Hạ thiên đình" nghe chướng tai quá. Có một chữ "hạ" đã cảm thấy kém xa một bậc, phải biết rằng trong số họ tuyệt nhiên không thiếu những nhân tài thiên phú hơn người, pháp lực hùng mạnh, chỉ cách thần quan đích thực một đạo Thiên Kiếp, biết đâu chừng ngày nào đó sẽ chờ được thì sao? Vì vậy có người đề nghị sửa một chữ, đổi thành "Ta là người này người nọ đến từ Trung thiên đình", như thế cũng dễ nghe hơn, tuy rằng mang cùng một ý. Nói chung sau khi sửa lại, có một đạo Tạ Liên cũng không quen lắm.

Nhìn hai vị tiểu Võ Quan trước mắt, sắc mặt người này tệ hơn người kia, hoàn toàn không giống "bằng lòng đến đây giúp đỡ", Tạ Liên nhin không được nói: "Linh Văn à, ta thấy hai đứa nó đâu có giống muốn tới đây giúp ta làm việc, giống muốn tới đây lấy đầu chó của ta hơn đó. Người đừng có gạt người ta đến nha."

Tiếc rằng hình như câu này của y không truyền được, bên tai cũng chẳng nghe thấy giọng nói của Linh Văn. Xem ra rời khỏi tiên kinh quá lâu cách quá xa, pháp lực hao sạch rồi. Tạ Liên không còn cách nào, trước tiên mỉm cười với hai vị tiểu Võ Quan, nói: "Nam Phong và Phù Dao phải không? Các người bằng lòng đến đây giúp đỡ, lòng ta vô cùng biết ơn."

Hai người chỉ gật đầu một cái, trông rất có tư thái, xem ra hẳn là dưới trướng Võ Thần thanh danh hiển hách. Tạ Liên bảo chủ quán trà châm thêm hai chung, đoạn nâng chung trà lên, thổi thổi lá trà, thuận miệng hỏi một câu: "Hai người dưới trướng vị điện hạ nào?"

Nam Phong nói: "Điện Nam Dương."

Phù Dao nói: "Điện Huyền Chân."

"....."

Chuyện này thật sự khiến người ta hãi hùng.

Tạ Liên nuốt ngụm trà, hỏi: "Tướng quân nhà các người cho các người đến đây sao?"

Hai người đồng thanh: "Tướng quân nhà chúng ta không biết ta đến đây."

Tạ Liên ngẫm nghĩ một lát, hỏi tiếp: "Vậy, các người biết ta là ai không?"

Nếu hai tiểu Võ Quan này lơ ngơ bị Linh Văn gạt đến giúp y, lúc về còn bị tướng quân nhà mình mắng thì thật không đáng.

Nam Phong nói: "Huynh là Thái tử điện hạ."

Phù Dao nói: "Huynh là chính đạo nhân gian, huynh là trung tâm thế giới."

Tạ Liên ghen hòng, ngẩn ngừ hỏi Nam Phong: "Vừa rồi cậu ta trợn mắt khinh bỉ đúng không?"

Nam Phong nói: "Đúng. Bảo nó cút đi."

Nam Dương và Huyền Chân quan hệ không tốt, đây cũng không phải là chuyện bí mật gì. Lúc nghe nói về việc này, Tạ Liên cũng không bất ngờ mấy, trước đây quan hệ giữa Phong Tín và Mộ Tình đã không được tốt lắm, có đi đâu khi đó y là chủ bọn họ là tùy tùng, Thái tử nói hai người đừng cãi nhau mà, hai người phải làm bạn tốt của nhau, bởi vậy cả hai mới ráng nhịn không trở mặt, nếu khó chịu quá thì nhiều nhất chỉ dùng lời đâm thọt đối phương, nhưng lẫn lộn đến hôm nay chẳng cần giả mù sa mưa nữa. Chính vì thế, điện Nam Dương và điện Huyền Chân điện cũng quanh năm coi nhau là thù, mà ngay cả tín đồ của hai vị thần quan ở Đông Nam và Tây Nam cũng không vừa mắt nhau, hai vị trước mặt chính là ví dụ điển hình.

Phù Dao cười khẩy: "Linh Văn chân quân nói ai tự nguyện là có thể tới, dựa vào đâu mà bắt ta chạy về"

Hai chữ "tự nguyện" thốt ra với vẻ mặt của Phù Dao, thật sự chẳng có tí sức thuyết phục nào. Tạ Liên nói: "Để ta xác nhận lại, các người tự nguyện thật sao? Nếu không muốn tuyệt đối đừng miễn cưỡng."

Hai người đồng thanh: "Ta tự nguyện."

Nhìn hai gương mặt ủ ê nặng trĩu nợ, Tạ Liên nghĩ bụng, thật ra các người muốn nói "ta tự sát" chứ gì.

Tình nghi là không phải hai anh tướng quân không biết Phong - Dao tới mà là bắt hai đứa nó tới =)))))) Chứ nếu không hai đứa nó bộ ăn no rủng mỡ hay sao mà tự tới không xin phép chi để mai một vể ăn chửi =))

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 4: BA KẺ DỞ HƠI TÂM SỰ ĐÊM KHUYA Ở ĐIỆN CỤ DƯƠNG

"Tóm lại là --"

Tạ Liên nói: "Trước tiên nói việc chính đã. Lần này các người tới phương Bắc làm gì, chắc hai người đều biết cả rồi, ta sẽ không nói lại nữa..."

Hai người đều nói: "Không biết!"

"..."

Không còn cách nào, Tạ Liên liền lấy một quyển trục, nói: "Vậy ta sẽ kể lại từ đầu."

Ngày xưa có một đôi tân lang tân nương vô cùng ân ái, tân lang chờ đợi ngũ đưa dâu, nhưng đợi mãi đợi mãi cũng không thấy tân nương tới. Trong lòng tân lang sốt ruột, liền tới tìm nhà mẹ đẻ của tân nương, cuối cùng, cha mẹ vợ nói cho gã biết, tân nương đã xuất phát từ lâu rồi. Hai nhà báo quan, tìm khắp bốn phía, từ đầu chí cuối vẫn chẳng thấy, cho dù là bị thú dữ trong núi ăn thịt, ít ra cũng còn thừa cánh tay cái chân, nào có chuyện mất tích không dấu vết như vậy? Vì thế, mọi người liền hoài nghi, có thể tân nương không muốn gả, thông đồng với đội ngũ đưa dâu rồi chạy trốn. Ai ngờ, qua một vài năm, một đôi khác thành hôn, ác mộng lặp lại.

Tân nương lại biến mất, nhưng mà lần này, không phải không để lại dấu vết gì. Trên một con đường nhỏ, mọi người tìm thấy một cẳng chân bị con gì đó ăn không hết rồi bỏ lại.

Từ đó trở đi, sự việc càng không thể văn hời. Trong khoảng thời gian gần trăm năm, tổng cộng có 17 vị tân nương mất tích ở vùng núi Dự Quân.

Có lúc mười năm bình an vô sự, có khi ngắn ngủi một tháng mất tích mất hai người. Một truyền thuyết đáng sợ nhanh chóng lan truyền: Ở núi Dự Quân có một vị quý tân lang, nếu hắn nhìn trúng vị nữ tử nào, trên đường nàng xuất giá sẽ bắt nàng đi, tiện thể ăn luôn cả đội ngũ đưa dâu.

Việc này vốn dĩ không truyền lên Thiên giới, bởi vì tuy mất tích 17 vị tân nương, nhưng còn cả trăm ngàn vị tân nương khác bình yên vô sự. Dù sao tìm cũng không ra, phòng cũng chẳng được, chuyện này cứ vậy mà bỏ ngõ. Cùng lắm thì hạn chế gả con gái ở vùng này, hoặc là các gia đình bản địa có con cái thành hôn thì tổ chức bớt long trọng chút thôi. Nhưng vừa vặn tới vị tân nương thứ 17, cha nàng là một vị quan. Gã vô cùng yêu thương con gái, nghe phong phanh truyền thuyết về nơi này, gã cẩn thận chọn bốn mươi võ quan dũng cảm mạnh mẽ hộ tống con gái thành thân, vậy mà, cuối cùng con gái vẫn mất tích.

Quý tân lang lần này đã chọc phải tổ ong vò vẽ. Ở nhân gian vị quan này không tìm được người, gã liền nổi giận liên hiệp với bằng hữu, cùng làm một lễ cúng bái, lại nghe theo cao nhân chỉ dạy làm từ thiện, khiến cho dư luận xôn xao. Lúc này, sự việc mới kinh động tới các thần quan.

Bằng không, âm thanh nhỏ bé của phạm nhân nào có thể lọt vào tai chư vị thần quan?

Tạ Liên nói: "Đại khái là như vậy."

Bởi vì sắc mặt hai người kia không phối hợp, y cũng chẳng biết họ có nghe lọt tai hay không. Nếu không nghe, y có thể nói lại lần nữa. Thế nhưng, Nam Phong lại ngẩng đầu, cau mày hỏi: "Mấy vị tân nương mất tích có điểm nào chung không?"

Tạ Liên đáp: "Có giàu có nghèo, có đẹp có xấu, có người gả làm thê, có kẻ gả làm thiếp. Nói tóm lại, chẳng có quy luật gì cả. Căn bản không thể đoán được khẩu vị của Quý tân lang này như thế nào."

Nam Phong "ừ" một tiếng, nâng chén trà uống một ngụm, bắt đầu suy nghĩ. Phù Dao bên kia còn không thèm chạm vào chén trà mà Tạ Liên đưa cho hắn, chỉ ngẩng một bên dùng khăn lụa trắng lau ngón tay, lạnh nhạt nói:

"Thái tử điện hạ, làm sao người biết đó là Quỷ tân lang? Đây cũng chưa chắc, cho tới giờ còn chưa có ai trông thấy hắn, làm sao biết được nó là nam hay nữ, già hay trẻ? Người có chắc chắn không vậy?"

Tạ Liên mỉm cười, đáp: "Quyển trục này là do quan văn ở Linh Văn điện tổng hợp lại đây, Quỷ tân lang chỉ là cách mà dân gian gọi thôi. Nhưng mà, người nói cũng có lý lắm."

Lại nói thêm vài câu, Tạ Liên phát hiện hai tiểu võ quan này có mạch suy nghĩ tinh tường thấu đáo, mặc dù sắc mặt không tốt, nhưng khi bàn việc chính lại cực kỳ nghiêm túc, y không khỏi vui mừng. Thấy sắc trời đã tối, ba người tạm thời rời khỏi tiêu điểm.

Tạ Liên đội nón trúc xong, đi một hồi, bỗng cảm thấy hai người kia mãi chưa đuổi kịp, bu ãn bực quay đầu nhìn lại, kết quả cũng thấy hai người đang bu ãn bực nhìn y. Nam Phong hỏi: "Người chạy đi đâu đây?"

Tạ Liên đáp: "Tìm nơi đặt chân. Phù Dao này, sao người lại trộn mắt với ta r ã?"

Nam Phong bu ãn bực: "Tại sao phải chạy đến chốn núi hoang?"

Tạ Liên thường xuyên xuyên màn trời chiếu đất, ăn ngủ ngoài đường, tùy tiện trải một tấm vải có thể nằm ngủ một đêm, khi này theo thói quen tìm một hang động nhóm lửa. Nay được Nam Phong nhắc nhở, y mới kịp nhận ra, Nam Phong và Phù Dao đều là võ quan dưới trướng võ th ãn, nếu ở đây có miếu Nam Dương hoặc miếu Huyền Chân, trực tiếp vào miếu ngủ là được r ã, c ãn gì phải ngủ ngoài đường?

Chẳng mấy chốc, ba người tìm thấy một gian thờ thổ địa rách nát trong góc, hương tàn bàn sập, thoạt nhìn có vẻ quạnh quẽ, vài vãi lạy trước tượng đá của thổ địa. Tạ Liên gọi vài tiếng, thổ địa nhiều năm không người thờ phụng cũng chẳng người gọi, chợt nghe gọi tên, trợn trắng mắt nhìn ba người trước mặt, hai vị trái phải quanh thân bọc một tầng linh quang [1] như nhà giàu mới nổi, căn bản không thấy rõ mặt. Thổ địa kinh hãi nhảy lên, run run r ãy r ãy hỏi: "Ba vị tiên quan muốn sai bảo tại hạ việc gì sao?"

[1] linh quang: vầng sáng nhật bao quanh toàn thân thần tiên

Tạ Liên gật đầu: "Cũng không phải sai bảo. Ở gần đây có miếu nào thờ phụng Nam Dương tướng quân hoặc Huyền Chân tướng quân không?"

Thổ địa không dám qua loa, "Cái này cái này cái này..." Bấm ngón tay, nói, "Cách đây năm dặm có một gian miếu, thờ, đúng, đúng là Nam Dương tướng quân."

Tạ Liên chấp tay nói "Đa tạ". Mà thổ địa bị hai luồng linh quang bên cạnh chói tới mức mắt sắp mù, lập tức trốn đi. Tạ Liên lấy mấy đồng tiền đặt lên bàn thờ, gắp tàn hương rơi lả tả, liền nhặt cắm lên lư. Thấy mắt Phù Dao lại trợn lên, Tạ Liên thật sự muốn hỏi hắn có mệt hay không.

Đi được năm dặm, quả nhiên tìm thấy một gian miếu trù phú nằm ở ven đường. Miếu thờ tuy nhỏ nhưng mọi thứ đều đủ đầy, người đến kẻ đi tấp nập. Ba người ẩn thân đi vào miếu, trên điện thờ chính là tượng nặn bằng đất sét, võ thần Nam Dương mặc giáp cấn cung.

Vừa thấy tượng thần, Tạ Liên âm thầm "ừm..." một tiếng.

Miếu nhỏ thôn quê, tượng thần này điêu khắc lẫn sơn màu đầu thô kệch, nhìn tổng thể khác xa Phong Tín trong ấn tượng của Tạ Liên.

Nhưng với các vị thần quan mà nói, tượng thần bị làm lệch tông là chuyện như cơm bữa. Đừng nói mẹ nhận không ra, có thần quan thấy tượng thần của mình cũng nhận chẳng ra. Dù sao chẳng có bao nhiêu sự phụ thủ công thật sự từng gặp thần quan, vì thế một là đẹp đến lệch tông, hai là xấu đến lệch tông, chỉ có thể dựa vào tư thế, pháp khí, mũ áo riêng biệt để nhận ra đây là vị thần quan nào.

Nói tóm lại, nơi càng giàu có và đông đúc, tượng thần càng hợp ý thần quan. Nơi càng nghèo, phẩm vị của thợ thủ công càng kém, tượng thần càng thảm thương không nỡ nhìn. Hiện nay bàn tới, chỉ có tượng thần của Huyền Chân tướng quân là đỡ nhất, tại sao lại thế? Bởi vì người ta toàn là tượng thần xấu thì xấu, thầy kệ, còn Mộ Tình thấy mình bị làm xấu, hẳn sẽ lén lút đi phá để người ta làm lại, hoặc là lấp lửng bày tỏ sự bất mãn của

mình qua mộng, dần dà cứ thế, các đại tín đồ đã biết, nhất định phải tìm sự phụ làm cho đẹp!

Toàn bộ điện Huyền Chân giống y hệt tượng quân nhà mình, khá là để ý chi li. Trong vòng một canh giờ sau khi vào miếu Nam Dương, Phù Dao liên tục bình phẩm soi mói tượng Nam Dương, nào là tạo hình méo mó, màu sắc dung tục, kỹ nghệ thấp kém, phẩm vị lạ đời. Nhìn trán Nam Phong từ từ nổi gân xanh, Tạ Liên nghĩ thầm phải mau đổi đề tài thôi, vừa khéo nhìn thấy lại thêm một cô gái nữa vào thăm viếng, thành kính quỳ xuống trước tượng, y bèn dịu giọng nói: "Mà nói chứ, sân nhà của Nam Dương chân quân ở Đông Nam, không ngờ nhang đèn của các người ở phía Bắc cũng dầy dào như thế."

Thật ra người dân xây dựng miếu thờ và đạo quán mô phỏng theo tiên cung thiên giới, còn tượng thần chính là ảnh phản chiếu của chính thần quan. Đạo quán hội tụ tín đồ, thu hút nhang đèn, trở thành suối nguồn quan trọng cho pháp lực của chúng thần quan. Mà do nguyên nhân địa lý lịch sử phong tục và nhiều nguyên nhân khác, người dân sống ở khu vực khác nhau thường cung phụng thần quan khác nhau. Trên địa bàn của mình, pháp lực của một vị thần quan sẽ phát huy đến mức mạnh nhất, đây chính là ưu thế sân nhà. Chỉ có Thần Võ Đại Đế tín đồ khắp thiên hạ, bốn biển tám phương đều có đạo quán, có sân nhà hay không chẳng mang ý nghĩa gì. Thần điện của tướng quân nhà mình ở nơi không phải sân nhà cũng nhang đèn thịnh vượng, đây là chuyện tốt, Nam Phong vốn nên tự hào mới phải, nhưng sắc mặt cậu ta trông cực kỳ khó coi. Phù Dao đứng bên cạnh lại mỉm cười, nói: "Không tệ, không tệ, được kính yêu quá chứ."

Tạ Liên nói: "Chẳng là ta có một thắc mắc, không biết..."

Nam Phong nói: "Nếu là 'không biết có nên nói hay không', vậy thôi khỏi nói đi."

Tạ Liên nghĩ thầm: "Không. Điều ta muốn nói là 'Không biết có ai giải đáp được không'."

Nhưng mà y có dự cảm nói ra câu này sẽ không ổn, vậy nên quyết định đổi đề tài vẫn hơn. Ai ngờ, Phù Dao thông thả nói: "Ta biết huynh muốn

hỏi gì, chắc hẳn huynh muốn hỏi, vì sao nữ tín đồ đến đây thăm viếng lại nhiều như vậy phải không?"

Đúng là Tạ Liên muốn hỏi vấn đề này.

Nữ tín đồ của hệ Võ Thần luôn ít hơn nam tín đồ, chỉ có Tạ Liên tám trăm năm trước là ngoại lệ. Có đi đâu nguyên nhân ngoại lệ hết sức đơn giản, chỉ một chữ: Đẹp.

Tạ Liên thừa biết không phải vì mình đức cao vọng trọng hay thần lực phi phàm gì đó, chỉ vì tượng thần của mình đẹp, đạo quán của mình cũng đẹp nốt. Hầu như tất cả đạo quán của y đều do hoàng gia xây dựng, tượng thần thì triệu tập thợ thủ công tài nghệ cao siêu ở các nơi khắp cả nước chạm khắc theo mặt y. Hơn nữa nhờ câu "Thân tại vô gián, lòng tại đào nguyên", đám thợ thủ công thường thích thêm hoa cho tượng thần của y, còn thích trồng một biển cây hoa trong đạo quán, vì thế lúc đó y còn có biệt danh là "Hoa Quan Võ Thần" (Võ Thần đội vòng hoa). Các tín nữ thích y ở chỗ tượng thần đẹp, cũng thích trong đạo quán của y toàn là hoa, chỉ vì bấy nhiêu cũng sẵn lòng tiện thể đi vào vái lạy y.

*Đào nguyên như đã giải thích ở chương 1 là nơi tiên cảnh, "đào" ở đây chỉ "hoa đào" nha, minh họa đào nguyên giống như vậy.

Nhưng do khí sát phạt quá nặng, diện mạo của Võ Thần thường bị khắc thành nghiêm túc, dữ tợn, lạnh lùng, khiến cho tín nữ nhìn thấy chỉ thà đi vái Quan Âm cho lành. Tuy rằng pho tượng Nam Dương này chẳng có tí gì gọi là khí sát phạt, nhưng cách chữ đẹp còn xa hơn, thế mà nữ tín đồ đến thăm viếng gần như còn nhiều hơn nam tín đồ, bởi vậy Tạ Liên cảm thấy hơi khó hiểu.

Nam Phong rõ ràng không muốn trả lời vấn đề này, bèn nói với Phù Dao: "Người cầm miệng đi! Rảnh thế thì lo mà nghĩ chính sự ấy." Phù Dao "ha" một tiếng, đang định tiếp lời, đúng lúc này, cô gái kia vái xong, đứng dậy lấy nhang rồi xoay người.

Cô gái vừa xoay người, Tạ Liên đẩy đẩy Nam Phong và Phù Dao. Cả hai đều mất kiên nhẫn, bị y đẩy bèn đưa mắt nhìn theo, sắc mặt lập tức đổi

xoạch.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 5 :BA KẺ DỞ HƠI TÂM SỰ ĐÊM KHUYA Ở ĐIỆN CỤ DƯƠNG (2)

Phù Dao nói: "Xấu quá!"

Tạ Liên ghen hòng một lát mới mở miệng: "Phù Dao, không được nói con gái người ta như vậy."

Xét một cách công bằng, Phù Dao nói đúng sự thật. Gương mặt cô gái kia dẹt lét, trông hệt như bị ai tát một cái bẹp luôn, nếu nói ngũ quan bình thường không có gì lạ thì cũng không hẳn, nếu như nhất định phải hình dung, sợ rằng chỉ có thể dùng từ "mũi méo mắt lệch".

Thế nhưng trong mắt Tạ Liên hoàn toàn không phân biệt được cô gái này đẹp hay xấu, chủ yếu là khi nàng ta xoay người lại, sau váy có một lỗ rách to đùng, khiến người ta không có cách nào vờ như không nhìn thấy.

Ban đầu Phù Dao cũng giật mình, nhưng rồi nhanh chóng bình tĩnh lại. Gân xanh trên thái dương của Nam Phong thì biến mất ngay tức khắc.

Thấy sắc mặt Nam Phong thay đổi, Tạ Liên vội nói: "Người đừng căng thẳng, đừng căng thẳng."

Lấy nhang xong, cô gái kia lại quỳ xuống, vừa vái vừa nói: "Nam Dương tướng quân phù hộ, tín nữ Tiểu Huỳnh cầu mong có thể sớm ngày bắt được quỷ tân lang, đừng để người vô tội bị hại nữa..."

Cô gái vái lạy rất thành kính, chẳng hề phát hiện tình huống dị thường sau lưng mình, cũng chẳng hề nhận ra có ba người đang ngỗ xỗ bên chân tượng thần mà mình vái. Tạ Liên cảm thấy hơi nhức đầu, nói: "Làm sao bây giờ, không thể để nàng ra ngoài như vậy được, sẽ bị người ta nhìn suốt đường về mất."

Chưa kể nhìn vết rách sau váy cô gái, rõ ràng là bị người ta dùng vật nhọn cố ý cắt, chỉ sợ chẳng những sẽ bị vây xem mà còn bị chế giễu dè bỉu trắng trợn, vậy quả thật là một cuộc sỉ nhục.

Phù Dao hồ hững nói: "Đừng hỏi ta, người nàng vái có phải là Huyền Chân tướng quân của chúng ta đâu. Không phù hợp lễ giáo thì đừng nhìn, ta không phát hiện gì hết."

Nam Phong lại chỉ xua tay, gương mặt anh tuấn nửa xanh nửa trắng, không nói gì nữa, rõ là một thiếu nam quật cường, cứ thế bị dồn ép thành người câm, chẳng trông cậy được gì. Tạ Liên chỉ đành tự mình ra trận, y cởi áo ngoài, ném xuống dưới. Chiếc áo bay phấp phật lên người cô gái, che lại lỗ rách hết sức khiếm nhã sau váy nàng. Ba người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng do trận gió này quá tà quái, cô gái bị dọa giật thót, nàng ta đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó lấy chiếc áo xuống, chần chừ chốc lát rồi đặt lên bệ thờ, từ đầu đến cuối vẫn hờn nhiên không phát hiện, đã vậy dâng hương xong còn muốn đi ra ngoài. Bây giờ nếu để cô gái ra ngoài đi lung tung, e rằng nàng ta sẽ không còn mặt mũi gặp người nữa. Mắt thấy bên mình đứa nào đứa nấy cũng trơ mắt đứng nhìn, nói chung không ai được việc, Tạ Liên thở dài. Nam Phong và Phù Dao chỉ cảm thấy bên người trống hoác, Tạ Liên đã hiện hình, nhảy xuống.

Đền được trong miếu không mờ cũng chẳng rõ, Tạ Liên nhảy xuống kéo theo một trận gió, ánh lửa lay lắt, cô gái tên Tiểu Huỳnh chỉ cảm thấy hoa mắt, kế đến trông thấy một nam tử thành lĩnh xông ra từ bóng đêm, mình trần chìa tay với mình, khiến nàng tức khắc sợ mất hồn vía.

Không ngoài dự đoán, một tiếng thét chói tai vang lên. Tạ Liên vừa định mở miệng, cô gái đã nhanh tay lẹ mắt vung một bạt tai, kêu lớn: "Phi lễ!"

"Bốp" một tiếng, Tạ Liên cứ thế trúng một bạt tai.

Tiếng tát tai vang dội, hai đứa ngẩn ngơ chồm hổm trên thềm đàn nghe mà nửa bên mặt không hện mà cùng giật một cái.

Ăn một tát, Tạ Liên cũng không tức giận, chỉ cố nhét áo ngoài qua, nhanh chóng nói nhỏ một câu. Cô gái kia hoảng hốt, vừa sò ra phía sau, mặt mũi đột nhiên đỏ bừng, vì ần mắt cũng thoáng chốc ngân ngấn nước, không biết là tủi hổ hay tức giận. Cô gái nắm chặt chiếc áo mà Tạ Liên đưa cho mình, che mặt chạy vội ra ngoài, chỉ còn Tạ Liên phong phanh đứng yên tại chỗ. Người đi miếu trống, gió lạnh xuyên phòng, trong phút chốc bỗng thấy hơi lạnh.

Tạ Liên xoa xoa mặt, xoay người lại, vác nửa bên mặt in dấu tay đỏ thẫm, nói với hai người kia: "Được rồi, không có gì."

Vừa dứt lời, Nam Phong chỉ vào y, hỏi: "Huynh... có phải vết thương nứt ra không?"

Tạ Liên cúi đầu, "Ồ" một tiếng.

Y đã cởi áo, rõ là một thân da thịt trơn mịn như dương chi ngọc, chỉ có lồng ngực quần hết lớp vải trắng này đến lớp vải trắng khác, quần chật cứng ngắc, ngay cả c ần cổ và hai cổ tay cũng quần đầy băng vải, vô số vết thương nhỏ lòi ra khỏi mép băng chặt căng, quả thật nhìn mà phát hoảng.

Nghĩ đến c ần cổ bị vẹo hẳn nên khỏi rồi, Tạ Liên bắt đầu cởi từng lớp băng vải. Phù Dao nhìn y thêm vài lần, hỏi: "Là ai?"

Tạ Liên hỏi: "Cái gì?"

Phù Dao nói: "Người giao chiến với huynh là ai?"

Tạ Liên: "Giao chiến? Đâu có."

Nam Phong: "Vậy thương tích đầy người huynh là..."

Tạ Liên ngơ ngác nói: "Ta tự té."

"....."

Đó là ba ngày trước hạ phàm lần từ thiên đình xuống bị thương. Nếu là giao chiến với người ta, chưa chắc có thể bị thương đến mức này.

Phù Dao lần bần vài câu nghe không rõ, dù sao chắc chắn không phải khen y kiên cường, Tạ Liên cũng không hỏi nhiều, cởi nốt lớp băng vải dày cộm trên cổ. Giây tiếp theo, ánh mắt của Nam Phong và Phù Dao đều ngưng trệ, dừng trên cầ cổ của Tạ Liên.

Một chiếc vòng màu đen, quấn quanh cầ cổ trắng muốt của y.

Cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, Tạ Liên mỉm cười, xoay người nói: "Lần đầu tiên nhìn thấy công cụ này rửa đích thực hả?"

Công cụ rửa, ý nghĩa như tên, là công hình thành từ công rửa.

Thần quan bị đầy khỏi thiên giới, trừng phạt của trời cao sẽ hình thành một dấu tội ấn, hằn lên ngoài cơ thể, hóa thành ràng buộc, niêm phong thần lực, khiến người đó vĩnh viễn không thể trốn thoát. Tựa như khắc chữ lên mặt, hoặc dùng xiềng xích trói tay trói chân, là một loại hình phạt, cũng là một lời cảnh báo, khiến người ta sợ hãi, cũng khiến người ta nhục nhã.

Với tư cách là trò cười ba giới bị đánh xuống nhân gian hai lần, tất nhiên Tạ Liên có mang một lời công rửa như thế trong người. Hai tiểu Võ Quan này không thể nào chưa từng nghe nói bao giờ, nhưng nghe nói và tận mắt chứng kiến vẫn có chênh lệch khá khá. Do đó khi hai đứa nó bày ra biểu cảm như vậy, Tạ Liên cũng hiểu được.

Y đoán có lẽ thứ này khiến cho hai tiểu Võ Quan kiêng dè và mất tự nhiên, nói chung không phải thứ gì tốt lành.

Lẽ ra y định mượn cơ tìm bộ đồ mặc để ra ngoài dạo một vòng, nhưng lại bị Phù Dao liếc một cái thêm một câu "huynh ra đường với bộ dạng này phải nói là hết sức hạ lưu" ngăn cản, cuối cùng vẫn là Nam Phong ra sau điện thờ tiện tay tháo cái áo của ông từ ném cho y, bây giờ mới hết hạ lưu. Tuy nhiên khi ng ồi xuống lần nữa, ai cũng cảm thấy sau sự việc khi nãy, bầu không khí trở nên hơi lúng túng, Tạ Liên bèn lấy ra cuộn giấy mà Linh Văn điện đưa, nói: "Các người có muốn đọc lại không?"

Nam Phong nâng mí mắt nhìn Tạ Liên, nói: "Đọc r ồi. Ta thấy tên đó mới cầ đọc cho kỹ."

Phù Dao nói: "Gì mà ta mới cần đọc cho kỹ? Cuộn giấy này viết chẳng rõ gì hết, không đáng một xu, bỏ đáng đọc làm nữa à?"

Nghe Phù Dao nói cuộn giấy không đáng một xu, Tạ Liên không khỏi xót thay các tiểu Văn Quan viết cuộn giấy đến nổi mặt như màu đất ở Linh Văn điện, sau đó lại nghe Phù Dao nói: "À, khi này nói đến đâu nhỉ? Miếu Nam Dương -- Vì sao Nam Dương có nhiều tín nữ, đúng không?"

Rồi xong. Tạ Liên cất cuộn giấy vào, xoa nhẹ ấn đường nảy thành thịch, trong lòng tự hiểu: Tối nay, khỏi ai đọc luôn đi!

Đọc chính sự không thành, vậy để xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Thì ra ngoại trừ Thái tử điện hạ lượm được nát ở nhân gian hơn mấy trăm năm, hiện nay chúng thần tiên đâu biết, Nam Dương chân quân Phong Tín từng có một quãng thời gian được gọi là "Cự Dương chân quân". Đối với cái xưng hô này, bản thân Phong Tín phải nói là căm thù đến tận xương tủy. Còn đối với những gì Phong Tín phải trải qua, cảm tưởng của mọi người chỉ có một chữ: Oan!

Bởi lẽ cách viết chính xác vốn là "Câu Dương". Sở dĩ bị truyền nhầm, là vì sự kiện này.

*Cự (巨) và Câu (俱) đồng âm đọc là ju. "Cự" nghĩa là to đồm, "Câu" nghĩa là đều/cùng. Cự Dương như đã nói nghĩa là "hàng khủng" ấy.

Nhiều năm về trước, có một quốc vương khởi công xây dựng đạo quán. Để biểu đạt lòng thành, quốc vương đích thân đề chữ cho từng bức hoành phi ở mỗi một cung mỗi một điện. Vậy mà khi viết đến "Điện Câu Dương", không hiểu sao quốc vương lại viết thành "Điện Cự Dương".

Điều này khiến cho quan viên phụ trách xây dựng đạo quán rầu muốn chết, bọn họ đoán không ra rốt cuộc bệ hạ cố ý muốn sửa thành như vậy hay là sơ ý viết sai? Nếu là cố ý, tại sao không hạ chỉ rõ ràng nói ta muốn sửa như thế? Còn nếu không phải cố ý, làm sao bệ hạ lại mắc phải sai lầm thấp kém như kia? Bọn họ cũng không thể nói "Bệ hạ, người sai rồi", ai biết bệ hạ có cảm thấy bọn họ đang mỉa mai mình câu thả hay không? Hoặc

ám chỉ mình tri thức nông cạn? Không thành tâm? Chưa kể đây chính là bút tích quý báu của bệ hạ, không dùng chẳng lẽ đem vứt?

Thứ khó đoán nhất trên đời này, chính là ý của thánh nhân (vua). Đám quan viên đau khổ tột độ, tính tới tính lui vẫn cảm thấy thay vì uất ức bệ hạ, chi bằng uất ức Câu Dương chân quân một chút.

Không thể không nói, bọn họ đã đưa ra lựa chọn chính xác. Sau khi phát hiện Câu Dương biến thành Cự Dương, bệ hạ cũng không có biểu hiện gì, chỉ mời một nhóm học giả dốc sức lật xem sách cổ, tìm ra vô số lý do nhỏ nhặt không đáng kể, viết cả đống văn chương, cố gắng chứng minh vốn dĩ phải là Cự Dương, Câu Dương mới là cách viết sai. Nói chung qua một đêm, điện Câu Dương khắp toàn quốc đều biến thành điện Cự Dương.

Phong Tín chẳng hiểu tại sao bị sửa tên qua hơn mười năm mới biết chuyện này. Về cơ bản hắn chưa bao giờ nhìn kỹ tấm biển ở điện thần của mình, chỉ là có một ngày hắn bỗng nhiên cảm thấy buồn bực, sao mà phụ nữ đến miếu của mình thăm viếng lại nhiều như thế, đã vậy người nào người nấy cũng xấu hổ ngượng nghịu mặt mũi đỏ bừng, lúc dâng hương toàn cầu khẩn ba thứ quái quỷ gì?!

Sau khi biết chuyện gì xảy ra, Phong Tín xông lên đỉnh Cửu Tiêu nhằm về hướng mặt trời chói chan chửi đổng một trận.

*Đỉnh Cửu Tiêu: dùng để hình dung nơi cao nhất trên trời.

Các vị thần quan đều bị hắn dọa sợ.

Mắng xong cũng không còn cách nào, vái thì vái đi, hắn cũng không thể làm khó dễ mấy cô gái thành kính khẩn cầu được, chỉ đành ráng mà nghe thật nhiều năm. Đến tận khi Cự Dương bị một quốc vương đứng đắn khác cảm thấy quả là không ra thể thống gì đổi thành Nam Dương, mọi người vẫn mãi không quên ngoại trừ là một Võ Thần, hắn còn có thể nhân tiện phù hộ thêm gì nữa. Song mọi người cũng giữ vững một khế ước ngàn: Tuyệt đối đừng dùng hai chữ đó gọi hắn. Đồng thời cũng giữ vững một nhận thức: Nên đánh giá Nam Dương chân quân thế nào đây? Một chữ thôi: Tốt!

Chỉ cần đừng để hấn mở miệng mắng người, mọi chuyện đều tốt!

Bên này, mặt Nam Phong đã đen như đáy nồi lâu năm, Phù Dao bên kia lại còn nổi hứng làm thơ, nhã nhặn nói: "Phụ nữ chi hữu, cẩu tử tối cường. Tráng dương bí phương, tổng tử Nam Dương. A ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha..."

*Tạm dịch 2 câu thơ: Bạn của phái nữ, cẩu xin có con linh nghiệm nhất. Bí quyết tráng dương, Nam Dương tiễn con (Tổng tử Nam Dương là nhái theo Tổng tử Quan Âm, người xưa thường cầu xin Tổng tử Quan Âm phù hộ mình sinh con trai).

Tạ Liên rất có thiện ý nín cười, chữa lại chút mặt mũi cho Phong Tín trước tượng thần Nam Dương. Nam Phong giận tím cả mặt: "Người bốt dở chứng ở đây đi, nếu thật sự rảnh thế thì đi mà quét nhà!"

Câu này vừa thốt ra, sắc mặt Phù Dao cũng thoáng chốc đen như đáy nồi. Nếu nói điện Nam Dương kỳ nhất là người ta nói hai chữ kia, vậy điện Huyền Chân kỳ nhất là nghe người ta nói từ quét nhà. Bởi vì Mộ Tình làm tạp dịch ở Hoàng Cực quán, tức là cả ngày quét nhà bưng trà đưa nước trái giường cho Thái tử điện hạ. Một ngày nọ, Tạ Liên nhìn thấy Mộ Tình vừa quét nhà vừa lẩm nhẩm đọc khẩu quyết tu hành, bị sự nỗ lực chịu khó và tinh thần hiếu học giữa nghịch cảnh của hấn làm cảm động, bấy giờ mới cầu xin quốc sư nhận hấn làm đệ tử. Việc này nên nói sao nhỉ? Có thể lớn mà cũng có thể nhỏ, có thể đáng xấu hổ nhưng cũng có thể đáng ca tụng, tùy xem đương sự nghĩ thế nào. Hiển nhiên đương sự cho rằng đây là nỗi nhục suốt đời, bởi vì Mộ Tình và các võ tướng dưới trướng hấn mà nghe được từ này là trở mặt ngay tức khắc. Quả nhiên, Phù Dao khựng lại, lia mắt nhìn Tạ Liên bên cạnh đang xua tay một cách rất chi là vô tội, cười lạnh: "Nghe lời này của người, nếu không biết còn tưởng điện Nam Dương các người đang ra mặt cho Thái tử điện hạ ấy chứ."

Nam Phong cũng cười nhạt: "Tướng quân nhà người đúng là hạng vong ân phụ nghĩa, có gì đáng để nói?"

"Này..." Tạ Liên vừa định chen vào một câu, Phù Dao cười ha ha: "Tướng quân nhà người cũng chỉ là chó chê mèo lông mà thôi, có tư

cách gì đâm chọt hả?"

"....." Nghe hai đứa này xem mình như gậy đập xương sống của hai vị thần quan bên trên của nhau, cuối cùng Tạ Liên không nghe nổi nữa, nói: "Khoan đã, khoan đã. Ngừng, ngừng."

Tất nhiên chẳng ai để ý đến ý, đã thế còn bắt đầu động tay động chân, không biết là ai ra tay trước, nói chung bàn thờ nứt thành hai nửa, khay quả tức thì lăn xuống đất. Thấy tình hình hết đường cứu vãn, Tạ Liên ngẫ trong góc than thở một câu "tạo nghiệp nha", tiếp theo nhặt lên một chiếc bánh bao nhỏ lăn đến bên chân, chà chà vỏ bánh chuẩn bị ăn, Nam Phong thoáng liếc sang đây, lập tức tát văng chiếc bánh bao: "Đừng ăn!"

Phù Dao cũng dừng tay, nói bằng giọng kinh ngạc đầy ghét bỏ: "Rớt xuống đồng bụi mà huynh còn ăn được!"

Thừa dịp này, Tạ Liên dùng tay ra hiệu, nói: "Ngừng ngừng ngừng. Ta có lời muốn nói."

Y tách hai đứa kia ra, ôn hoà nói: "Thứ nhất, Thái tử điện hạ mà miệng các người nói chính là ta đây. Bản điện hạ còn chưa lên tiếng, các người đừng xem ta như vũ khí quăng tới ném lui công kích đối phương." Dừng một chút rồi bổ sung một câu: "Ta nghĩ hai vị tướng quân nhà các người tuyệt đối sẽ không làm như vậy, các người thế này làm mất hết thể thống, mặt mũi của bọn họ biết để đâu?"

Câu này vừa thốt ra, sắc mặt cả hai đều có phần thay đổi. Tạ Liên nói tiếp: "Thứ hai, các người đến giúp đỡ ta, đúng không? Vậy rốt cuộc các người nghe lời ta hay nghe lời các người?"

Hồi lâu sau, hai người mới đáp: "Nghe lời huynh."

Tuy rằng mặt cả hai thoát nhìn như đang nói "Huynh nằm mơ đi ở đó mà nghe lời huynh", nhưng Tạ Liên cũng hài lòng rồi, y "bộp" một tiếng vỗ tay trước ngực, nói: "Tốt lắm. Cuối cùng đi đầu thứ ba, chính là đi đầu quan trọng nhất -- Nếu nhất định phải ném thứ gì đó, vậy mời các người ném ta, đừng ném đồ ăn."

Nam Phong móc ra chiếc bánh bao mà Tạ Liên nhặt lên giấu trong tay định tìm cơ hội ăn, nói bằng giọng nhin hết nỡ: "Rớt đất rồi đừng có ăn!"

Ngày tiếp theo, quán nhỏ Tương Phùng như cũ.

Chủ quán trà lại đang duỗi chân dưỡng khớp xương trước cửa tiệm, trông thấy ba người từ xa đến gần. Một đạo nhân áo trắng đơn sơ, lưng đeo mũ đi trước nhất, hai thiếu niên áo đen thân hình cao gầy đi đằng sau.

Đạo nhân nọ khoanh tay thông dong bước đến, thông dong nói chuyện, phải nói là trông còn giống người nhàn rỗi hơn cả mình: "Chủ quán, làm phiền cho ba chung trà."

Chủ quán trà cười nói: "Có ngay!"

Trong lòng lại nhủ thầm: "Ba anh ngốc này lại đến nữa. Tiếc quá đi mất, so diện mạo người sau đẹp hơn người trước, so đầu óc người này bệnh hơn người kia, lại còn nào thần nào tiên, nào quý nào trời. Bệnh nặng như thế dẫu đẹp hơn nữa cũng có ích lợi gì đâu?"

Tạ Liên vẫn tìm vị trí gần cửa sổ, sau khi cả ba ngồi xuống, Nam Phong hỏi: "Tại sao phải đến đây nói, huynh có chắc sẽ không bị người ngoài nghe được không?"

Tạ Liên dịu giọng nói: "Không sao đâu, cho dù nghe được người ta cũng không quan tâm, chỉ cho rằng ba chúng ta có bệnh thôi."

"....."

Tạ Liên nói: "Để phòng ngừa ba người chúng ta tiếp tục lãng phí thời gian, cứ đi thẳng vào vấn đề thôi. Qua một đêm tĩnh tâm, các người có nghĩ ra được cách gì chưa?"

Phù Dao mắt sáng quắc, lạnh lùng nói: "Giết!"

Nam Phong nói: "Vớ vẩn!"

Tạ Liên nói: "Nam Phong, người đừng hung dữ như thế, Phù Dao đâu có nói sai, cách cơ bản để giải quyết vấn đề chính là giết. Vấn đề là đi đâu giết, tìm ai giết, giết thế nào. Ta đề nghị..."

Đúng lúc này, trên đường cái truyền đến một trận tiếng khua chiêng gõ trống, ba người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lại là đội ngũ "tiễn dâu" u ám kia. Đám người này thối kèn gõ trống, hô hào ồn ã, như thể sợ người ta không nghe được vậy. Nam Phong cau mày: "Chẳng phải nói người bản địa sống gần núi Dữ Quân thành thân cũng không dám tổ chức linh đình sao?"

Trong đội ngũ này toàn là những gã đực rựa khoẻ mạnh cường tráng, mặt mày lẫn bắp thịt đều kéo căng hết mức, trán ứa mồ hôi lạnh, đường như thứ bọn gã khiêng không phải là kiệu hoa mừng vui mà là một bộ máy chém đòi mạng đoạt hồn. Không biết kẻ ngỗ trong kiệu rốt cuộc là hạng người nào?

Trần ngâm chốc lát, Tạ Liên vừa định nói ra ngoài nhìn thử xem thì một cơn gió lạnh thổi qua, tấm rèm bên sườn cỗ kiệu nhấc lên theo làn gió.

Người sau tấm rèm nghiêng ngả trong kiệu với tư thế hết sức kỳ quặc. Đầu nàng ta xiêu vẹo, dưới khăn voan là đôi môi thoa son đỏ chót, nụ cười bên khóe môi quá đổi khoa trương. Cỗ kiệu xóc nảy một cái, khăn voan trượt xuống, để lộ một cặp mắt tròn tròn, trừng mắt nhìn sang bên này.

Nhìn vào chỉ thấy, rõ ràng là một cô gái gầy còm đang lẳng lẳng cười to với bọn họ.

Không biết có phải do tay của kiệu phu run dữ quá hay không, kiệu hoa kia không vững lắm, đầu của cô gái nọ cũng lắc lư theo. Lắc qua lắc lại, "bộp" một tiếng, một cái đầu rớt xuống, lăn long lóc trên đường cái.

Mà thân thể không đầu ngỗ trong kiệu cũng ngã nhào về phía trước -- "Rầm" một tiếng, cả người văng ra khỏi cửa kiệu.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 6: QUỶ ĐÓN DÂU, THÁI TỬ LÊN KIỆU HOA

Một kiệu phu không để ý, lỡ chân đạp trúng một cánh tay, gã la làng trước tiên, đôi ngũ tiền dâu lập tức bùng nổ, cả đám "xoẹt xoẹt xoẹt" móc ra một đồng dao lớn trắng lóa, hô to: "Chuyện gì vậy?! Tới rồi à?!" Chẳng biết trước đó bọn gã giấu dao ở đâu. Đường sá nhốn nha nhốn nháo, Tạ Liên nhìn kỹ lại lần nữa, đầu thân tách rời kia không phải người sống mà là một con búp bê gỗ.

Phù Dao lại nói: "Xấu quá!"

Đúng lúc chủ quán trà cặm bình đồng đi tới, nhớ đến thái độ của chủ quán hôm qua, Tạ Liên nói: "Chủ quán, hôm qua ta đã thấy đám người đó thổi kèn gõ trống trên đường rồi, hôm nay lại thấy nữa, bọn họ đang làm gì thế?"

Chủ quán trà đáp: "Tìm chết."

"Ha ha ha..."

Tạ Liên cũng không bất ngờ, hỏi: "Bọn họ muốn dụ Quỷ tân lang ra phải không?"

Chủ quán trà nói: "Chứ còn muốn làm gì nữa? Có cha của một tân nương tử treo thưởng số tiền lớn tìm con gái của mình và bắt gã Quỷ tân lang kia, thế là đám người đó cứ chướng khí mặt mũi làm ồn ỉ cả ngày như vậy đấy."

Người cha treo thưởng tất nhiên là vị quan lão gia họ. Tạ Liên lại nhìn thoáng qua chiếc đầu nữ chế tạo thô sơ lẫn dưới đất, lòng biết đám người kia muốn dùng hình nộm này đóng giả tân nương tử.

Chỉ nghe Phù Dao móc mĩa: "Nếu ta là Quỷ tân lang, dám đưa thứ xấu xí vậy cho ta, ta sẽ diệt cái trấn này."

Tạ Liên nói: "Phù Dao, lời này của người không giống lời mà một tiên gia nên nói. Còn nữa, người có thể nào sửa thói quen trợn mắt không, hay là người đặt cho mình một mục tiêu nhỏ trước, mỗi ngày chỉ trợn khoảng năm lần thôi."

Nam Phong nói: "Huynh cho nó đặt mục tiêu mỗi ngày năm mươi lần cũng không đủ dùng đâu!"

Lúc này, một gã thanh niên thành lĩnh lủi ra khỏi đội ngũ, tinh thần vô cùng hăng hái, coi bộ chính là thủ lĩnh, gã vung tay hô hào: "Nghe ta nói đây, nghe ta nói đây! Tiếp tục như vậy chỉ vô dụng thôi! Mấy ngày nay chúng ta chạy bao nhiêu chuyến rồi? Quỷ tân lang kia có bị dụ ra không?"

Đám đàn ông lần lượt hòa theo oán trách, gã thanh niên nói tiếp: "Theo ta thấy, chi bằng một là không làm, đã làm thì làm cho trót, chúng ta cứ xông thẳng vào núi Dữ Quân, soát núi lôi tên xấu xí kia ra giết! Ta đi đầu, hảo hán nào tâm huyết xin hãy theo ta, giết thẳng xấu xí, tiền thưởng mọi người cùng chia!"

Ban đầu cả đám đàn ông chỉ thừa thớt hòa vài câu, dần dà tiếng động gia tăng, cuối cùng tất cả mọi người đều hưởng ứng, nghe rất là rần rộ.

Tạ Liên hỏi: "Tên xấu xí? Chủ quán, tên xấu xí mà bọn họ nói là chuyện gì vậy?"

Chủ quán trà đáp: "Nghe đâu Quỷ tân lang là tên xấu xí sống trong núi Dữ Quân, cũng do nó quá xấu, không có cô gái nào thích, cho nên mới sinh lòng oán hận, chuyên cướp tân nương tử của người khác, không để người ta thành toàn việc mừng."

Trong cuộn giấy của điện Linh Văn không ghi lại đi đầu này, Tạ Liên hỏi: "Có cách nói này sao? Hẳn là suy đoán thôi chứ?"

Chủ quán trà nói: "Ai mà biết, nghe đâu có không ít người gặp nó rồi, gì mà cả gương mặt đều quấn bằng vải, ánh mắt hung tợn, không nói tiếng nào chỉ biết khò khè tru như chó săn. Lời đồn truyền bá vừa kỳ lạ vừa đông dài."

Phù Dao nói: "Mặt quấn bằng vải, chưa hẳn là vì xấu, cũng có thể là vì đẹp quá không muốn cho người ta nhìn thấy."

Chủ quán trà im lặng chốc lát rồi nói: "Ai biết đâu, nói chung ta chưa gặp bao giờ."

Lúc bấy giờ, trên đường truyền đến giọng nói của một thiếu nữ: "Các huynh... các huynh đừng nghe hấn, đừng đi, núi Dữ Quân nguy hiểm lắm..."

Người trốn ở góc đường nói câu này, chính là thiếu nữ Tiểu Huỳnh tối qua đến miếu Nam Dương cầu phúc.

Vừa gặp Tiểu Huỳnh, Tạ Liên đã cảm thấy mặt hơi đau, vô thức nâng tay lên sờ.

Gã thanh niên kia thấy nàng thì mặt mày cau có, còn đẩy nàng một cái, nói: "Đại lão gia nói chuyện, một đứa con gái xen mồm vào làm gì?"

Bị gã đẩy, Tiểu Huỳnh khẽ co mình, cố lấy can đảm, dè dặt nói tiếp: "Các huynh đừng nghe hấn. Bất luận giả tiên dẫu hay soát núi đều nguy hiểm như nhau, khác nào tự tìm đường chết?"

Gã thanh niên nói: "Người nói nghe hay quá nhỉ, tất cả bọn ta liều cả tính mạng vì dân trừ hại, còn người thì sao? Vì lợi ích cá nhân mà không chịu đóng giả tân nương lên kiệu, một chút dũng khí vì dân chúng nơi này cũng không có, bây giờ lại tới cản trở bọn ta, người có ý đồ gì đây?"

Cứ nói một câu gã lại đẩy cô gái một cái, những người trong tiệm trà nhìn mà không khỏi nhú mày. Tạ Liên vừa cúi đầu tháo băng vải trên cổ tay, vừa nghe chủ quán trà nói: "Cái thằng oắt đó, lúc trước muốn dụ cô gái kia đóng giả tân nương nên miệng ngọt như bôi mật, cô gái không đồng ý thì bây giờ lại tỏ thái độ này."

*Nguyên văn từ "thằng oắt" là 小彭头 (tiểu bành đầu): Đây là cách người lớn tuổi xưng hô người nhỏ tuổi, bối phận thấp hơn mình. Phần sau tui đề là gã thanh niên nhé.

Trên đường, đám đàn ông kia cũng nói: "Người đừng có đứng đây cản đường, lượn đi lượn đi!" Tiểu Huỳnh thấy vậy, gương mặt dẹt lét đỏ gắt, nước mắt đảo quanh hốc mắt, nói: "Người... người cần gì phải nói vậy chứ?"

Gã thanh niên nói tiếp: "Ta nói không đúng sao? Ta bảo người đóng giả tân nương, người chết cũng không chịu còn gì?"

Tiểu Huỳnh nói: "Tại ta không dám thôi, nhưng mà, người đâu cần phải cắt, cắt vấy ta..."

Nàng vừa nhắc tới việc này, gã thanh niên lập tức nhảy bật dậy như bị đâm trúng chân, chĩa vào mũi nàng mắng: "Cái con xấu xí nhà người đừng có ở đây ngậm máu phun người! Ta cắt vấy người? Người tưởng ta mù chắc! Ai biết có phải chính người muốn khoe ra cho người ta thấy nên tự cắt không? Dè đâu cái mặt xấu ói nhà người mặc vấy rách cũng chẳng ai thèm nhìn, người đừng hòng đổ lên đầu ta!"

Nam Phong thật sự nghe không nổi nữa, tách trà "răng rắc" vỡ nát trong tay. Đang lúc Nam Phong định đứng dậy, bóng trắng bên cạnh nhẹ nhàng tung bay, còn gã thanh niên đang nhảy cao ba thước bên kia bỗng quát một tiếng, bùm mặt đập mông té xuống đất, máu tươi giữa kẽ ngón tay chảy tong tỏng.

Mọi người còn chưa kịp thấy rõ chuyện gì xảy ra, gã thanh niên đã ngã ngửa dưới đất, gã còn tưởng rằng Tiểu Huỳnh nổi giận làm dữ, ai ngờ khi nhìn nàng lần nữa lại chẳng thấy nàng đâu, một đạo nhân áo trắng đang chắn trước người nàng.

Tạ Liên vuốt tay áo, không quay đầu lại mà cười tủm tỉm nhìn Tiểu Huỳnh, khẽ khom lưng nhìn thẳng vào mắt nàng, hỏi: "Vị cô nương này, không biết ta có thể mời muội vào uống chung trà không?"

Gã thanh niên ngã ngửa dưới đất miệng mũi nhức nhối, cả gương mặt đau như thể bị roi thép hành hung một trận, nhưng rõ ràng đạo nhân này không mang hung khí, cũng không thấy y ra tay thế nào hay dùng cái gì ra tay. Gã loạng choạng bò dậy, nâng đao hô lớn: "Tên này dùng yêu pháp!"

Vừa nghe từ "yêu pháp", đám đàn ông phía sau đua nhau nâng đao lên chỉ trỏ. Nào ngờ ở đằng sau, Nam Phong bỗng tung ra một chưởng, "rắc" một tiếng! Cả cây cột đứt gãy theo.

Thấy thần lực như thế, sắc mặt cả đám đàn ông đồng loạt thay đổi, gã thanh niên kia tuy trong lòng sợ run nhưng vẫn còn mạnh miệng, vừa chạy vừa gào to về hướng bọn họ: "Hôm nay là ta xui xẻo, các người là hảo hán phương nào, mau để lại tên họ, ngày sau chúng ta lại tái ngộ..."

Nam Phong chẳng thèm trả lời, Phù Dao đứng một bên lại nói: "Không thành vấn đề không thành vấn đề, vị này chính là Cự..."

Nam Phong trở tay tung thêm một chưởng, hai người cứ thế lẳng lẳng đầu đá. Tạ Liên vốn định mời cô gái kia vào ngõ một chút, gọi trái cây trà nước cho nàng ăn chút gì, song nàng lại lau nước mắt tự mình đi trước, y chỉ đành thở dài nhìn bóng lưng nàng rời đi vào một mình. Trước khi y vào, chủ quán trà nói: "Nhớ đến cây cột."

Vì vậy lúc ngõ xuống, Tạ Liên nói với Nam Phong: "Nhớ đến cây cột."

Nam Phong: "....."

Tạ Liên nói: "Nhưng trước đó, chúng ta phải làm chính sự đã. Ai cho ta mượn chút pháp lực đi, ta phải vào Thông Linh trận xác minh thông tin cái."

Nam Phong giơ tay lên, hai người vỗ tay tuyên thệ, xem như đã lập một khế ước cực kỳ đơn giản. Nhờ thế, rốt cuộc Tạ Liên đã có thể vào Thông Linh trận.

Vừa mới vào, Tạ Liên lập tức nghe Linh Văn nói: "Cuối cùng điện hạ mượn được pháp lực rồi sao? Ở phía Bắc tiến triển suôn sẻ chứ? Hai tiểu Võ Quan Mao Toại tự tiến* giúp đỡ thế nào?"

*Mao Toại tự tiến: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Sử ký - Bình Nguyên Quân liệt truyện", nói về sự tích Mao Toại tự tiến cử mình với Thừa tướng Bình Nguyên Quân đi đánh quân Tần.

Ngẩng đầu nhìn cây cột bị Nam Phong một chưởng chém gãy và Phù Dao mặt mày lạnh tanh nhắm mắt dưỡng thần, Tạ Liên nói: "Hai tiểu Võ Quan mỗi người mỗi về, đều là nhân tài đáng cất nhắc."

Linh Văn cười nói: "Vậy thì phải chúc mừng Nam Dương tướng quân và Huyền Chân tướng quân rồi, theo lời điện hạ nói, hai tiểu Võ Quan này ắt sẽ tiến đồ vô lượng, phi thăng chỉ là chuyện sớm muộn."

Không lâu sau, giọng nói lạnh nhạt của Mộ Tình cất lên: "Lần này nó lên đường chưa báo với ta tiếng nào, là tự nó đi, nói chung ta không biết gì hết."

Tạ Liên nghĩ thầm: "Người đứng là đóng đô trong Thông Linh trận từ sáng đến tối mà..."

Linh Văn nói: "Điện hạ, hiện nay mọi người đang dừng chân tại đâu? Phía Bắc là nơi Bùi tướng quân trấn giữ, nhang đèn rất thịnh vượng, nếu cần điện hạ có thể ở tạm tại điện Minh Quang của hắn."

Tạ Liên đáp: "Không cần phiền thế. Gần đây không tìm được điện Minh Quang, chúng ta đang dừng chân tại một gian Nam Dương điện. Cho ta hỏi một câu, Linh Văn, về tên Quỷ tân lang này, các người còn thông tin nào nữa không?"

Linh Văn nói: "Còn. Khi này kết quả đánh giá của điện chúng ta vừa ra, là Hung."

"Hung"!

Đối với yêu ma quỷ quái gieo họa nhân gian, dựa theo năng lực của chúng, điện Linh Văn chia thành bốn cấp bậc "Ác", "Lệ", "Hung", "Tuyệt".

Kẻ "Ác" giết một người, kẻ "Lệ" diệt một môn, kẻ "Hung" tàn sát một thành, mà đáng sợ nhất chính là kẻ "Tuyệt", hễ ra đời tất sẽ hại nước hại dân, thiên hạ đại loạn.

Không ngờ Quỷ tân lang ẩn núp trong núi Dữ Quân lại xếp hạng "Hung", chỉ xếp dưới "Tuyệt", thế thì người đã từng gặp nó chỉ sợ khó mà toàn thân trở ra.

Vì thế sau khi ra khỏi Thông Linh trận, Tạ Liên bèn báo cho hai người còn lại biết việc này, Nam Phong nói: "Vây mấy thứ như tên xấu xí quẩn bằng vải, phần nhiều chỉ là lời đồn thổi. Nếu không thì họ đã trông thấy thứ gì khác."

Tạ Liên nói: "Cũng có một khả năng khác, chẳng hạn như dưới tình huống nhất định nào đó, Quỷ tân lang này sẽ không tổn thương người, hoặc là không thể tổn thương người."

Phù Dao phê bình úp mở: "Linh Văn điện đúng là hiệu suất tệ hại, lâu thế mới có kết quả đánh giá, giờ còn tác dụng gì nữa!"

Tạ Liên nói: "Ít nhiều cũng hiểu được phần nào về thực lực của đối thủ mà, nhưng nếu là Hung, vậy chắc chắn pháp lực của Quỷ tân lang này mạnh lắm đây, hình nộm căn bản không thể qua mặt nó. Nếu chúng ta muốn dụ nó ra, người của đội ngũ tiền dẫu không thể dùng hình nộm giả mạo bày thủ thuật che mắt được, cũng không thể đeo binh khí. Quan trọng nhất là, tân nương nhất định phải là người sống."

Phù Dao nói: "Ra đường tìm một cô gái bảo nàng làm mồi nhử là được."

Nam Phong lại gạt bỏ: "Không được."

Phù Dao nói: "Tại sao? Không chịu à? Cho chút tiền là chịu ngay thôi."

Tạ Liên nói: "Phù Dao, cho dù có cô gái nào chịu đi chẳng nữa, không dùng cách này vẫn là tốt nhất. Quỷ tân lang kia xếp hạng Hung, ngộ nhờ sơ sẩy một tí, chúng ta thì không sao, nhưng nếu tân nương bị bắt, một cô gái yếu đuối chạy trốn không được mà phản kháng cũng không xong, e rằng chỉ còn đường chết."

Phù Dao nói: "Thế không tìm gái được thì đành tìm trai vậy."

Nam Phong nói: "Biết đi đâu tìm trai chịu đóng giả..."

Lời còn chưa dứt, tầm nhìn của hai người đầu dờn sang đây.

Tạ Liên vẫn đang mỉm cười: "???"

Đêm khuya, miếu Nam Dương.

Tạ Liên tóc tai bù xù lượn ra từ sau điện.

Hai người đứng canh ở cửa miếu vừa ngược mắt lên nhìn, Nam Phong lập tức mắng to một tiếng: "Mẹ nó!!!" rồi xông thẳng ra ngoài.

Tạ Liên im lặng giây lát, hỏi: "Có đến mức đó không?"

Bảo người nào đến nhìn cũng có thể liếc mắt một cái nhận ra ngay đây là một chàng trai tuấn tú mặt mũi nhu hòa.

Nhưng đó cũng chính là nguyên nhân, một chàng trai tuấn tú mặc một bộ hỷ phục nữ, hình ảnh này khiến khối người thật sự không tài nào nhìn nổi, chẳng hạn như Nam Phong, hẳn do cá nhân cậu ta không chấp nhận được nên mới phản ứng dữ dội như thế.

Nhìn Phù Dao đứng yên tại chỗ, dùng ánh mắt phức tạp ngó mình từ trên xuống dưới, Tạ Liên hỏi: "Người có lời gì muốn nói à?"

Phù Dao gật đầu: "Nếu ta là Quỷ tân lang, kẻ nào dám đưa loại phụ nữ này cho ta..."

Tạ Liên nói: "Thì người sẽ diệt cái trấn này sao?"

Phù Dao lạnh lùng đáp: "Không, ta sẽ giết chết ả."

Tạ Liên cười nói: "Ta chỉ có thể nói, cũng may ta không phải phụ nữ."

Phù Dao nói: "Ta cảm thấy chi bằng bây giờ huynh vào Thông Linh trận hỏi thử xem có vị thần quan nào chịu dạy huynh phép biến thân không, thế có vẻ thực tế hơn."

Đúng là trong thiên giới có vài vị thần quan thông hiểu phép biến thân do nhu cầu đặc biệt, nhưng sợ rằng bây giờ có học cũng chẳng còn kịp nữa. Bên kia, Nam Phong nghiêm mặt bước vào, sau khi mắng xong cậu ta đã bình tĩnh hơn nhiều, điểm này quả thật giống hết vị tướng quân mà cậu ta hầu hạ. Thấy sắc trời đã tối, Tạ Liên nói: "Thôi kệ đi, trùm khăn voan lên thì cũng thế." Nói đoạn định trùm cho mình, Phù Dao lại nâng tay ngăn cản, nói: "Khoan đã. Huynh vẫn chưa biết Quỷ tân lang kia hại người thế nào, nhớ nó vén khăn lên phát hiện mình bị lừa, dưới cơn giận dữ xảy ra biến đổi khác thường, há chẳng phải càng thêm phiền phức sao?"

Tạ Liên nghe vậy cũng cảm thấy chí lý, nhưng vừa bước một bước chợt nghe "roẹt" một tiếng.

Bộ hỷ phục đỏ mà Phù Dao tìm cho y, quả thật chẳng vừa người tí nào.

Vốn dĩ thân hình của phái nữ đã mảnh mai hơn nhiều, Tạ Liên mặc vào hông thì không chật, nhưng giương tay áo hay nhấc chân đều gò bó vô cùng, cử động mạnh một cái là rách ngay. Đang lúc y tìm khắp nơi xem rốt cuộc rách chỗ nào, một giọng nói truyền đến từ cửa miếu: "Xin hỏi..."

Ba người nghe tiếng quay sang nhìn, chỉ thấy Tiểu Huỳnh cầm một chiếc áo ngoài màu trắng đã gấp gọn gàng đứng ở cửa miếu, e dè nhìn bọn họ.

Tiểu Huỳnh nói: "Muội nhớ tối qua gặp huynh ở đây nên định đến xem thử có thể gặp lại huynh không... Muội đã giặt áo rồi, đặt ở đây nhé. Hôm qua cả hôm nay phải cảm ơn huynh nhiều."

Tạ Liên đang định cười với nàng, nhưng sợ đến đáng vẻ hiện tại của mình nên quyết định bớt nói đỡ phải dọa người ta.

Nào ngờ Tiểu Huỳnh chẳng những không bị y dọa mà còn bước về trước một bước, hỏi: "Huỳnh... nếu huỳnh thích, để muội giúp huỳnh nha?"

"....." Tạ Liên nói: "Không, cô nương đừng nên hiểu lầm, ta không có sở thích này."

Tiểu Huỳnh vội nói: "Muội biết muội biết. Ý của muội là nếu huỳnh không chê, muội có thể giúp huỳnh. Các huỳnh... các huỳnh muốn bắt Quỷ tân lang đúng không?"

Giọng nói lảnh sắc mặt của Tiểu Huỳnh bỗng chốc nâng cao, nàng nói: "Muội, muội biết sửa quần áo, muội luôn mang theo kim chỉ bên người, chỗ nào không ổn muội có thể sửa, muội còn biết trang điểm nữa, để muội giúp huỳnh!"

"....."

Hai nén nhang sau, Tạ Liên cúi đầu bước ra từ sau điện lần nữa.

Lần này bước ra, khăn voan của tân nương đã trùm kín, Nam Phong và Phù Dao có vẻ định nhìn thử, nhưng cuối cùng vẫn quyết định quý trọng hai mắt của mình. Bọn họ tìm được cỗ kiệu ngay cửa miếu, kiệu phu được chọn lựa kỹ lưỡng đã chờ sẵn từ lâu. Trăng tối gió đêm lạnh, Thái tử điện hạ cứ thế mặc một bộ hỷ phục mới, ngồi trên kiệu hoa rực đỏ.

Tác giả nói:

Cái nhìn đầu tiên khi tân nương vén khăn voan dĩ nhiên chỉ có thể cho tân lang nhìn!!!

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 7: QUỲ ĐÓN DÂU, THÁI TỬ LÊN KIỆU HOA (2)

Chiếc kiệu hoa nọ, toàn bộ kiệu y (lớp phủ bên ngoài kiệu) đều là tơ lụa đỏ thẫm, chỉ màu thêu "hoa hảo nguyệt viên long phượng trình tường". Nam Phong và Phù Dao hai người một trái một phải bảo vệ bên hông kiệu hoa. Tạ Liên ngẩng ngay ngắn trong kiệu, nghiêng tới ngã lui theo nhịp bước của kiệu phu.

*Long Phượng Trình Tường là một biểu tượng trong phong thủy. Theo quan niệm phong thủy thì: "Khi Long Phụng đứng chung gọi là Long Phụng Trình Tường (Rồng Phượng bày đi đầu lành) có tác dụng kích hoạt tình duyên, đem lại đi đầu may mắn, hóa giải tất cả sát khí ở nơi đặt nó." Theo @dantiengtrung.

Tám kiệu phu khiêng kiệu đều là Võ Quan võ nghệ siêu quần. Để tìm kiệu phu võ nghệ cao cường đóng giả trang đội ngũ tiền dậu, Nam Phong và Phù Dao đến thẳng nơi ở của vị quan lão gia kia bộc lộ năng lực, nói rõ mình muốn đến núi Dữ Quân thám thính ban đêm. Vị lão gia kia không nói hai lời, lập tức lôi một loạt Võ Quan cao to vạm vỡ ra. Nhưng mà, sở dĩ muốn tìm người võ nghệ siêu quần không phải vì hy vọng bọn họ có thể giúp một tay, mà là muốn bọn họ đủ khả năng tự bảo vệ mình trốn thoát khi Hung quỷ hoành hành thôi.

Nhưng trên thực tế, trong lòng tám gã Võ Quan lại chẳng để ba người vào mắt. Bọn gã là cao thủ số một trong phủ, đi đến đâu mà không đứng đầu quần hùng? Thế mà hai thằng thư sinh này vừa đến đây đã muốn leo lên đầu bọn gã, còn bắt bọn gã làm kiệu phu, phải nói là khó chịu cực kỳ. Chủ nhân ra lệnh không thể không tuân theo, bọn gã chỉ đành đè nén khinh bỉ trong lòng, nhưng lòng mang nỗi giận khó tránh khỏi phát tác, bọn gã thường cố ý trượt chân một cái, tay run lên, cổ kiệu bị nâng đến trông thành nghiêng ngả. Người ngoài nhìn vào đoán không ra, nhưng người ngẩng trong kiệu chỉ cần yếu ớt một tí, sợ rằng sẽ nôn thốc nôn tháo.

Lắc một hồi, quả nhiên nghe được tiếng thở dài trầm thấp của Tạ Liên trong kiệu, vài gã Võ Quan không khỏi âm thầm đắc ý.

Phù Dao ở bên ngoài lạnh giọng nói: "Tiểu thư, người sao thế? Lấy chồng tuổi xế chi đâu, mừng rớt nước mắt hả."

Đúng là tân nương lấy chồng, không ít người đầu gục lệ khóc lóc trên kiệu hoa. Tạ Liên không biết nên khóc hay cười, lúc mở miệng chất giọng vẫn bình thản như thường, không hề tỏ vẻ khó chịu khi bị lắc tới lắc lui: "Không phải. Chỉ là ta đột nhiên phát hiện, trong đội tiền dâu này thiếu một thứ rất quan trọng."

Nam Phong hỏi: "Thiếu cái gì? Những thứ cần chuẩn bị chúng ta hẳn đã chuẩn bị hết rồi."

Tạ Liên cười đáp: "Hai nha hoàn bấi giá."

*Bấi giá: của hồi môn mà cha mẹ tặng cho con gái đi lấy chồng, ở đây ý bảo nha hoàn mà cha mẹ đưa đi theo hầu hạ con mình ở nhà chồng.

"....."

Nam Phong và Phù Dao đứng bên ngoài không hẹn mà cùng liếc nhìn nhau, chẳng biết tưởng tượng đến hình ảnh gì mà cả hai đều rùng mình. Phù Dao nói: "Huynh coi như nhà mình nghèo khổ, không có tiền mua nha hoàn, ráng chịu đi."

Tạ Liên nói: "Được thôi."

Nghe bọn họ làm trò hề, đám Võ Quan khiêng kiệu không khỏi bật cười, nhờ vậy nỗi bất mãn trong lòng cũng vơi đi không ít, ý thân cận lại nhiều hơn vài phần, cỗ kiệu cũng bắt đầu vững vàng. Tạ Liên lại ngả người ra sau, ngẩng ngay ngắn nhắm mắt dưỡng thần.

Nào ngờ chưa được bao lâu, một chuỗi tiếng cười trẻ con thành linh vang lên bên tai y.

He he hô hô, hi hi ha ha...

Tiếng cười lan ra trong rừng núi hết như sóng gợn, vừa kỳ ảo vừa quý dị, song kiệu hoa vẫn không dừng lại mà vững bước như trước. Thậm chí ngay cả Nam Phong và Phù Dao cũng chẳng nói chẳng rằng, cứ như không phát hiện bất cứ tình trạng dị thường nào vậy.

Tạ Liên mở mắt ra, thấp giọng nói: "Nam Phong, Phù Dao."

Nam Phong đứng bên trái kiệu hoa, hỏi: "Sao vậy?"

Tạ Liên nói: "Có thứ gì đến kìa."

Lúc này, "đội ngũ tiền dẫu" đã dần dần vào sâu trong núi Dữ Quân.

Bốn phía càng lúc càng yên ắng, ngay cả tiếng cọt két của kiệu gỗ, tiếng đập nát cành khô lá héo, tiếng hít thở của đám kiệu phu cũng có vẻ khá ảm đạm giữa nơi lạnh ngắt như tờ này.

Ấy thế mà, tiếng cười trẻ con đó vẫn chưa biến mất. Lúc thì xa như sâu thít trong rừng núi, lúc thì gần như đang nằm bò bên cổ kiệu.

Nam Phong mặt mày nghiêm nghị nói: "Ta không nghe thấy bất cứ tiếng động nào cả."

Phù Dao cũng lạnh lùng nói: "Ta cũng thế."

Đám kiệu phu còn lại, càng không thể nào nghe được.

Tạ Liên nói: "Vậy tức là, nó cố ý cho một mình ta nghe thôi."

Tám gã Võ Quan vốn tự tin mình võ nghệ cao cường, cộng thêm cảm thấy Quỷ tân lang đón dâu thất thường không theo quy luật, tối nay chắc chắn tay không mà về, vậy nên cũng chẳng sợ hãi gì, nhưng không hiểu tại sao, tự dưng nhớ đến bốn mươi Võ Quan mất tích bí ẩn trước đó, thái dương của vài gã cũng ứa mồ hôi lạnh. Cảm nhận được có người ngừng bước, Tạ Liên nói: "Đừng ngừng. Vờ như không xảy ra chuyện gì đi."

Nam Phong phất tay, ý bảo bọn họ đi tiếp. Tạ Liên lại nói: "Nó đang hát."

Phù Dao hỏi: "Đang hát cái gì?"

Dòng tai nghe kỹ giọng nói trẻ con đó, Tạ Liên nói từng câu từng chữ, nói một câu ngừng một lần: "Tân nương mới gả, tân nương mới gả, tân nương mới gả trên kiệu đỏ..."

Giữa đêm khuya vắng lặng, giọng nói chầm chậm của Tạ Liên nghe rõ mồn một, rõ ràng là y đang đọc, nhưng tám gã Võ Quan lại cảm thấy như nghe được giọng nói ngây ngô của một đứa trẻ đang cùng y hát bài ca dao kỳ dị này, không khỏi sởn hết gai ốc.

Tạ Liên tiếp tục nói: "Nước mắt lưng tròng, băng qua đống núi, dưới lớp khăn voan, đừng... mỉm cười... Quỷ tân... Quỷ tân lang à? Hay là gì khác?"

Dừng một chút, y nói: "Không được rầy. Nó cứ cười mãi, ta nghe không rõ."

Nam Phong cau mày: "Có ý gì?"

Tạ Liên nói: "Ý trên mặt chữ, tức là bảo tân nương ngẩng đầu trong kiệu chỉ cần khóc, chứ đừng cười."

Nam Phong nói: "Ý ta là thứ này chạy đến nhắc nhở huynh có ý gì."

Phù Dao lại luôn mang ý kiến bất đồng, nói: "Chưa chắc nó đang nhắc nhở, có khi nó cố ý nói ngược, thật ra cười mới bình yên vô sự, còn mục đích của nó chính là gạt người ta khóc. Khó đảm bảo những tân nương ngày xưa không bị mắc lừa như thế."

Tạ Liên nói: "Phù Dao à, tân nương bình thường nghe được tiếng động như thế trên đường, sợ rằng sẽ bị dọa mất mật, làm sao mà cười nổi. Với lại bất luận ta khóc hay cười, kết quả tệ nhất là gì?"

Phù Dao nói: "Bị bắt đi."

Tạ Liên hỏi: "Mục đích tối nay chúng ta lên đường chẳng phải là thế sao?"

Phù Dao hừ một tiếng từ lỗ mũi, không phản bác thêm nữa. Tạ Liên nói: "Còn nữa, có một việc, ta cảm thấy mình nhất định phải nói cho các người biết."

Nam Phong hỏi: "Việc gì?"

Tạ Liên nói: "Bắt đầu từ lúc lên kiệu hoa, ta vẫn đang cười."

"....."

Vừa dứt lời, thân kiệu bỗng chùng xuống!

Tám gã Võ Quan bên ngoài bỗng chốc rối loạn, kiệu hoa ngừng hẳn lại, Nam Phong quát to: "Mọi người đừng hoảng!"

Tạ Liên khẽ ngược đầu, hỏi: "Chuyện gì thế?"

Phù Dao bình tĩnh đáp: "Không có gì. Chạm trán một đám súc sinh thôi."

Phù Dao vừa đáp xong, Tạ Liên lập tức nghe được tiếng sói tru thê lương xé trời.

Bầy sói chắn đường!

Nghĩ kiệu nào cũng cảm thấy không ổn lắm, Tạ Liên hỏi: "Cho ta hỏi một câu, trong núi Dữ Quân thường có bầy sói lui tới sao?"

Một kiệu phu Võ Quan ở ngoài đáp: "Chưa nghe nói bao giờ! Sao lại có sói trong núi Dữ Quân được!"

Tạ Liên nhướn mày: "Ừm, vậy chúng ta đến đúng nơi rồi."

Bầy sói trong núi hoang mà thôi, không làm gì được Nam Phong và Phù Dao, cũng không làm gì được đám Võ Quan quanh năm lẫn lộn trên mũi

đao, chỉ là khi nãy bọn họ đang suy tư về bài ca dao quỷ quái kia, thế nên bấy giờ mới bị dọa cho không kịp đề phòng. Từng cặp mắt sói màu xanh lá u ám lóe sáng trong rừng hoang tăm tối, từng con sói đói chậm rãi lủi ra từ rừng cây um tùm, bao vây nơi này. Có đi đâu so với thứ nghe không được sờ không đến, bày thú hoang nhìn thấy được đánh trúng được này dễ xử hơn nhiều, cả bọn bèn đua nhau xoa tay, chuẩn bị phát huy bản lĩnh đại sát một phen. Tuy nhiên, trò hay còn ở phía sau. Theo sát bước tiến của chúng nó, xào xạc, rì rào, một loạt tiếng động kỳ lạ như thú mà không phải thú, như người mà không phải người vang lên.

Một gã Võ Quan kinh hãi nói: "Đây... đây là cái gì! Đây là cái thứ gì!!!"

Nam Phong cũng mắng một tiếng. Tạ Liên biết ngay có chuyện bất thường xảy ra, vừa nói vừa toan đứng dậy: "Sao rồi?"

Nam Phong vội nói: "Huynh đừng ra đây!"

Tạ Liên mới vừa nâng tay, thân kiệu rung mạnh một cái, dường như có thứ gì bám trên cửa kiệu. Y không cúi đầu, tần mắt hơi rũ xuống, trông thấy cái ót của một thứ màu đen từ khe hở dưới khăn voan.

Nó thế mà lại đang bò vào trong kiệu!

Vật nọ tông đầu vào cửa kiệu, rồi lại bị người ở bên ngoài kéo phất ra. Nam Phong đứng trước kiệu mắng: "Mẹ kiếp, là Bỉ Nô!" (Bỉ Nô = nô lệ thấp hèn)

Vừa nghe là Bỉ Nô, Tạ Liên chỉ biết, lần này phiền phức rồi.

Theo phán định của Linh Văn điện, Bỉ Nô là một thứ thậm chí chưa đạt đến mức "Ác".

Nghe đâu ban đầu Bỉ Nô là người, nhưng bây giờ nhìn vào, cho dù được xem là người thì cũng là người dị dạng. Nó có đầu có mặt, nhưng mờ hồ không rõ; nó có tay có chân, nhưng không thể đi thẳng; nó có miệng có răng, nhưng cắn cả buổi cũng không cắn chết người. Tuy vậy nếu cho mọi

người chọn, mọi người thà gặp phải "Ác" hay "Lệ" đáng sợ hơn chứ cũng không muốn gặp nó.

Bởi vì, Bỉ Nô thường xuất hiện chung với yêu ma quỷ quái khác. Con mồi đang chiến đấu với kẻ địch, nó sẽ thành linh nhảy ra, dùng tay chân bám víu không ngừng và dịch cơ thể nhóp nhách, cộng thêm lũ đồng bọn đưa trước ngã xuống đưa sau tiến lên của mình, quần lấy con mồi như kẹo da trâu (kẹo mè xừng). Mặc dù sức chiến đấu của nó không cao, nhưng do sức sống của nó vô cùng ngoan cường, vả lại thường hay kết bè kết phái xuất hiện, chúng ta không có cách nào dứt khỏi bọn nó, và cũng rất khó giết sạch bọn nó thật nhanh. Dần dà con mồi sẽ bị nó làm tổn hao sức lực, bị nó làm vướng chân, chung quy sẽ có thoáng chốc sơ sẩy khiến kẻ địch chực chờ cơ hội được lợi.

Mà sau khi con mồi bị yêu ma quỷ quái khác giết chết, Bỉ Nô sẽ nhặt một ít chi đứt tay cụt mà đối phương ăn thừa, ăn ngon lành, nhai lộp rộp.

Điều này thật sự buồn nôn không tả xiết. Nếu là thần quan trên Thượng thiên đình, linh quang vừa lóe vũ khí vừa rút, ắt sẽ có thể dọa chúng nó tránh xa chín mươi dặm, nhưng với các tiểu thần quan ở Trung thiên đình mà nói, thứ này rất khó xơi. Phù Dao ở đằng xa ghét bỏ nói: "Ta, hận nhất, thứ này! Linh Văn điện chưa từng nhắc đến việc có thứ này sao?"

Tạ Liên nói: "Chưa."

Phù Dao nói: "Đúng là vô tích sự!"

Tạ Liên hỏi: "Có bao nhiêu con đến?"

Nam Phong nói: "Hơn một trăm con, chắc sẽ càng nhiều hơn đấy! Huynh đừng ra đây!"

Loại vật như Bỉ Nô, càng nhiều càng mạnh, hơn mười con đã khó đối phó rồi. Hơn một trăm con? Quần chết tươi bọn họ còn dư sức. Bỉ Nô thường thích cư trú tại nơi dân cư đông đúc, quả thật không ngờ một hòn núi Dữ Quân lại có nhiều Bỉ Nô như thế. Tạ Liên trầm ngâm giây lát, sau đó khẽ nâng tay, để lộ nửa đoạn cổ tay quần băng vải.

Y nói: "Đi đi."

Hai chữ này vừa thốt ra, dải lụa trắng kia bỗng tự động tróc khỏi cổ tay y, bay ra từ rèm kiệu như thể có sinh mạng.

Tạ Liên ng ẫ ngay ng ẫ trong kiệu, dịu giọng nói: "Thất cổ."

Trong đêm tối, chợt có một cái bóng trắng lướt ra như rắn độc.

Khi dải lụa trắng kia ngụy trang thành băng vải quấn trên tay Tạ Liên, thoát nhìn quá lăm chưa đến vài mét, nhưng khi nó hết như tia chớp ma quỷ lao nhanh giữa dòng người đang chém giết, phảng phất như dải vô cùng tận. Chỉ nghe một chuỗi tiếng vang giòn giã "ặc ọc", "loẹt xoẹt" liên tục vang lên, hơn mười con sói hoang và Bỉ Nô bị nó thất đứt cổ trong nháy mắt!

Sáu con Bỉ Nô quấn lấy Nam Phong tức khắc mất mạng ngã xuống đất, Nam Phong tung một chưởng đánh bay một con sói hoang, nhưng lại không hề thấy nhẹ nhõm khi thoát hiểm, trái lại nói với vào kiệu bằng giọng không thể tin nổi: "Đó là thứ gì!? Chẳng phải huynh không có pháp lực không thể sử dụng pháp bảo sao?!"

Tạ Liên nói: "Việc gì cũng có ngoại lệ mà..."

Nam Phong nổi giận, đập một chưởng lên cửa kiệu: "Tạ Liên! Huynh nói rõ ràng đi, rốt cuộc đó là thứ gì?! Có phải..."

Chưởng này của Nam Phong suýt thì đập cho cổ kiệu vỡ tanh bành, Tạ Liên không thể không nhấc tay vịn cửa, có chút sững sốt, giọng điệu của Nam Phong khi nói hai câu này quả thật khiến y nhớ đến dáng vẻ Phong Tín nổi giận năm xưa. Nam Phong còn định nói thêm gì đó, chợt nghe từ xa truyền đến tiếng hét thảm của các Võ Quan. Phù Dao lạnh lùng nói: "Có lời gì chờ đánh đuổi lũ này xong hẵng nói!"

Nam Phong không còn cách nào, chỉ đành đi vào cứu viện. Tạ Liên nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói: "Nam Phong Phù Dao, các người đi trước đi."

Nam Phong quay đầu lại: "Gì cơ?"

Tạ Liên nói: "Các người cứ vây quanh cổ kiệu thì chúng nó sẽ đến mãi, đánh không hết đâu, dẫn người đi trước đi. Ta sẽ ở lại gặp vị tân lang kia."

Nam Phong lại muốn mắng: "Một mình huynh..." Phù Dao ở bên kia lại gắt giọng: "Dù sao huynh ấy cũng có thể đi đâu khiến dải lụa đó, không dễ gì xảy ra chuyện đâu. Nếu người có thời gian lãng nhăng do dự, chi bằng trước tiên xử lý đám này rồi quay về hỗ trợ. Ta đi trước đây."

Phù Dao thẳng thắn dứt khoát, nói đi là đi, không nán lại phút nào. Nam Phong cắn răng một cái, lòng biết Phù Dao nói không ngoa, bèn nói với mấy gã Võ Quan còn lại: "Đi theo ta trước!"

Quả nhiên, tách khỏi kiệu hoa, bầy sói và đám Bỉ Nô tuy vẫn còn dây dưa không ngớt, nhưng không còn đợt mới nào đến vây đánh nữa. Nam Phong và Phù Dao mỗi người bảo vệ bốn Võ Quan, dọc đường Phù Dao vừa đánh vừa cảm tức nói: "Lẽ nào lại thế, nếu không phải ta..."

Nói đến đây, hai người liếc nhau, ánh mắt đôi bên đều quái dị. Phù Dao nuốt lời, quay đầu đi, hai người tạm thời không nhắc đến nữa, tiếp tục vội vã tiến về phía trước.

Xung quanh kiệu hoa, xác phơi đầy đất.

Bầy sói và đám Bỉ Nô mà Nhược Da Lăng đã nhào lên đầu bị thất cổ, nó bay trở về tự động ngoan ngoãn quấn lên cổ tay của Tạ Liên. Tạ Liên lẳng lặng ngửi trong kiệu, bị bóng đêm vô tận và biển cây xào xạc bao quanh.

Bỗng nhiên, mọi âm thanh đều lắng xuống.

Tiếng gió thổi, tiếng rừng rậm, tiếng ma vật gào rú, tất cả chìm vào tĩnh mịch trong nháy mắt, như thể đang kiêng kỵ thứ gì đó.

Tiếp theo, Tạ Liên nghe được vài tiếng cười khế.

Giống như đàn ông trẻ tuổi, hoặc như một thiếu niên.

Tạ Liên im lặng ng ẩ thẳng lưng.

Nhược Da Lăng lẳng lẳng quấn quanh tay y, vận sức chờ phát động. Chỉ cần người đến để lộ một tia sát khí, nó sẽ lập tức điên cuồng đánh trả gấp mười.

Nào ngờ, Tạ Liên không chờ được sát ý và tập kích bất ngờ, nhưng lại chờ được thứ khác.

Rèm kiệu hoa bị nhấc lên một chút, qua khe hở dưới khăn voan đỏ chót, Tạ Liên nhìn thấy người đến chìa một tay với mình.

Đốt ngón tay rõ nét, ngón thứ ba buộc một sợi chỉ đỏ, trên bàn tay thon dài mà nhợt nhạt, trông nó hệt như một nút thắt duyên phận đẹp đẽ.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 8 :QUỲ ĐÓN DÂU, THÁI TỬ LÊN KIỆU HOA (3)

Cho, hay không cho?

Tạ Liên không nói không rằng, vẫn chưa cân nhắc xong nên tiếp tục bát phong bất động* ng ấ ù ù tại chỗ, hay là nên làm bộ hoang mang sợ hãi lùi ra sau trốn như tân nương mới gả. Chủ nhân của bàn tay nọ cũng kiên nhẫn lắm, lại còn rất có phong độ, Tạ Liên không nhúc nhích, hẳn cũng không nhúc nhích, dường như đang chờ câu trả lời của Tạ Liên.

*Bát phong bất động (tám ngọn gió thổi cũng không lay động): Tám ngọn gió trong Phật giáo gồm Lợi (thuận lợi thành công), Suy (thất bại), Hủy (nói xấu sau lưng), Dự (khen ngợi sau lưng), Xưng (khen ngợi ngay mặt), Ki (mắng chửi ngay mặt), Khổ (đau khổ), Nhạc (vui vẻ). Câu này ý chỉ những người không bị dao động bởi bất cứ thứ gì.

Sau một lúc lâu, hết như ma xui quỷ khiến, Tạ Liên đưa tay ra.

Y đứng dậy, định vén rèm xuống kiệu, đối phương đã đi trước một bước, giúp y nâng rèm vải đỏ. Người đến nắm tay y nhưng không nắm quá chặt, như thể sợ siết đau y, không khỏi tạo cho người ta một loại ảo giác an c ần hết mực.

Tạ Liên cúi đầu, mặc cho đối phương dắt tay, chậm rãi bước ra khỏi kiệu. Thoáng thấy xác một con sói bị Nhược Da Lãng thắt cổ chết nằm ngang dưới chân, lòng y khẽ động, chân vấp một cái, hoảng hốt thở gấp, ngã về phía trước.

Người đến lập tức trở tay đỡ lấy Tạ Liên.

Vừa được đỡ, Tạ Liên cũng trở tay nắm lấy đối phương, chỉ cảm giác mình sờ trúng thứ gì lạnh như băng, thì ra người đến đeo một cặp giáp cổ

tay bằng bạc.

Giáp cổ tay này hoa lệ tinh xảo, hoa văn cổ xưa thô sơ, trên đó chạm trổ lá phong, bướm bướm, mãnh thú hung tợn, có vẻ khá thần bí, không giống vật đến từ Trung Nguyên mà giống đồ cổ của dị tộc hơn. Nó bọc vừa khít quanh cổ tay người nọ, lộ vẻ chần chu tinh tế.

Bạc lạnh buốt, tay tái nhợt, không chứa giận dữ, nhưng mang vài phần sát khí và tà khí.

Khi này Tạ Liên trượt té chỉ là giả bộ thôi, y cố tình thăm dò xem thế nào, Nhược Da Lăng vẫn đang chậm rãi quẩn quanh cổ tay y dưới tay áo hỷ phục rộng thùng thình, vận sức chờ phát động. Tuy nhiên, người đến chỉ nắm tay y, dẫn y bước về phía trước.

Thứ nhất đang trùm khăn voan nên không biết đường, thứ hai định bụng kéo dài thời gian, vì vậy Tạ Liên cố ý đi chậm rì, mà đối phương cũng đi thật chậm để phối hợp với tiến độ của y, thỉnh thoảng còn dùng tay kia dắt y, như thể sợ y lại té ngã. Mặc dù lòng mang mười hai vạn phần cảnh giác, nhưng được người ta đối xử như vậy, Tạ Liên không kiềm được mà nghĩ: "Nếu đây thật sự là một vị tân lang, vậy quả là dịu dàng chu đáo đến tột cùng."

Lúc này, y bỗng nhiên nghe thấy tiếng leng keng khe khẽ. Mỗi bước hai người đi, tiếng vang ấy lại phát ra như sóng gợn giữa biển lặng. Ngay lúc y đang nghĩ xem đây là tiếng động gì, xung quanh bất chợt truyền đến từng đợt tiếng gầm gừ trầm thấp của dã thú.

Sói hoang!

Tạ Liên khẽ nhúc nhích, Nhược Da Lăng thoát cái siết lấy cổ tay y.

Nào ngờ Tạ Liên còn chưa hành động gì, người đang dắt y lại vỗ nhẹ hai cái lên mu bàn tay y, giống như trấn an bảo y đừng lo lắng. Hai cái vỗ này, quả thật nhẹ đến mức có thể nói là dịu dàng. Tạ Liên hơi sửng sốt, còn những tiếng gầm gừ kia đã lắng dần, đến khi nghe kỹ lại lần nữa, y chợt phát hiện lũ sói hoang này không phải đang gầm gừ mà là đang nức nở.

Đó rõ ràng là tiếng nước nở của thú hoang sợ hãi tột độ, không thể cự quây, hấp hối giãy chết.

Lòng hiếu kỳ về việc người đến là ai càng thêm mãnh liệt, Tạ Liên thật sự muốn vén khăn voan lên xem thử rồi tính tiếp, nhưng cũng biết làm thế không ổn, chỉ đành nhìn tạm qua khe hở dưới khăn voan đỏ. Thứ y trông thấy là vạt áo của một bộ đồ đỏ, còn dưới bộ đồ đỏ là một đôi giày da đen đang bước không nhanh không chậm.

Đôi giày da đen nọ buộc rất chặt, hướng lên trên là một cặp chân mảnh khảnh thẳng tắp, bước trên đường trông đẹp mắt vô cùng. Bên hông giày đen treo hai sợi dây bạc mỏng, mỗi bước một bước là dây bạc lại lay động, phát ra tiếng leng keng lạnh lạnh, nghe rất êm tai.

Bước chân của đối phương thông thả mà nhẹ nhàng, có vẻ giống thiếu niên hơn. Tuy vậy, mỗi bước của hắn như được tính sẵn từ trước, như thế không có bất kỳ ai cản được bước tiến của hắn vậy, nếu ai dám cản đường hắn thì cứ chờ bị nghiền nát bấy đi. Điệu này trái lại khiến Tạ Liên không đoán chính xác được, rốt cuộc đây là nhân vật thế nào.

Trong lúc Tạ Liên đang suy đi tính lại, một vật trắng hếu dưới đất bỗng lọt vào mắt y.

Là một cái hộp sọ.

Bước chân Tạ Liên khựng lại giây lát.

Y liếc mắt một cái là nhìn ra, cách đặt cái hộp sọ này có vấn đề. Rõ ràng đây là một góc của trận pháp nào đó, nếu đụng vào nó, e rằng cả trận pháp sẽ tức khắc phát động công kích về hướng này. Nhưng nhìn nhịp bước của thiếu niên nọ, dường như hắn hoàn toàn không chú ý nơi đó có thứ gì. Tạ Liên đang nghĩ xem có nên mở miệng nhắc nhở hay không, một tiếng "rắc" thảm không rõ nghe bất chợt vang lên, chỉ thấy thiếu niên đạp một chân xuống dưới, cứ thế đạp nát hộp sọ trong nháy mắt.

Sau đó, cứ như chẳng cảm giác được gì, hắn thản nhiên giẫm lên đồng bột mịn kia đi tiếp.

Tạ Liên: "....."

Hắn thế mà lại, chỉ với một bước chân đã đạp cả trận pháp thành một đồng bột vụn...

Lúc này, thiếu niên bỗng dừng bước. Tạ Liên nôn nao, nghĩ thầm phải chẳng hắn sắp có hành động, thiếu niên lại chỉ dừng chốc lát rồi tiếp tục dẫn y đi về phía trước. Đi được vài bước, phía trên bỗng có tiếng "lộp độp", nghe như tiếng hạt mưa nện xuống mặt dù. Thì ra khi này thiếu niên bung một chiếc dù, che trên đầu hai người.

Tuy rằng không đúng lúc cho lắm, Tạ Liên cũng nhin không được thầnh khen một tiếng chu đáo quá, nhưng trong lòng vẫn thấy hơi kỳ lạ: "Bộ trời mưa hả ta?"

Núi thăm tối mịt, rừng hoang rậm rạp. Sâu trong dãy núi đằng xa, bày sói tru dài về phía vầng trăng. Chẳng biết có phải do vừa rồi chém giết một trận trong núi hay không, mà trong không khí lạnh lạnh vẫn còn vương đầy mùi máu tươi nhàn nhạt.

Tình này cảnh này, phải nói là quý dị cùng cực. Nhưng thiếu niên nọ một tay dắt y, một tay bung dù, bước chậm về trước, lại vô cớ trở thành một màn gió trắng vô bờ diễm lệ, quyến luyến thiết tha.

*Phong nguyệt vô biên (gió trăng vô bờ): ý nói phong cảnh cực kỳ đẹp.

Cơn mưa kỳ quái kia đến cũng lạ mà đi cũng lạ, chỉ chốc lát sau, tiếng lộp độp khi hạt mưa nện xuống mặt dù biến mất, mà thiếu niên nọ cũng dừng chân đứng lại, dường như đang cất dù vào, đồng thời cuối cùng cũng rút tay về, bước đến gần Tạ Liên một bước.

Bàn tay dắt y suốt một đường nhẹ nhàng cầnh một góc khăn voan, từ từ vén lên trên.

Dọc đường đi Tạ Liên vẫn luôn chờ giây phút này, y bình tĩnh đứng yên, nhìn vài đở lả lướt trước mặt chậm rãi vén lên trên --

Dải lụa hành động!

Cũng không phải vì thiếu niên nọ tỏa sát khí, mà là nhất định phải đánh đòn phủ đầu, chế ngự trước rồi tính sau!

Nào ngờ Nhược Da Lăng bay ra, kéo theo một luồng gió lốc, chiếc khăn voan đỏ thắm tách khỏi tay thiếu niên, bay lên trên rồi lại rớt xuống, Tạ Liên chỉ kịp trông thấy tàn ảnh của một thiếu niên áo đỏ, Nhược Da Lăng đã chọc xuyên qua.

Ấy thế mà, thiếu niên nọ lại vỡ thành ngàn con bướm bạc, hóa thành một cơn gió lấp lánh sắc bạc chói lọi như sao.

Mặc dù vẫn không đúng lúc, nhưng sau khi lùi lại hai bước, Tạ Liên cũng không khỏi âm thầm thán phục, cảnh tượng này quả thật đẹp tựa như mộng ảo. Lúc bấy giờ, một con bướm bạc bay lướt qua trước mắt y, y còn định nhìn kỹ một chút, con bướm ấy lại chỉ bay quanh y hai vòng rồi nhập vào làn gió bướm, đồng loạt hóa thành một chùm sáng bạc lan khắp bầu trời, vô cánh bay về phía trời đêm.

Một lúc sau, Tạ Liên mới hồi phục tinh thần lại, nghĩ bụng: "Rốt cuộc thiếu niên này có phải Quỷ tân lang không nhỉ?"

Theo y thấy, cảm giác không giống lắm. Nếu thiếu niên này là Quỷ tân lang, vậy bây giờ sói trong núi Dữ Quân hẳn là thuộc hạ của hắn chứ, tại sao thấy hắn lại sợ đến mức đó? Chưa kể trận pháp dọc đường đi cũng có thể là do Quỷ tân lang bày ra, vậy mà hắn lại tùy tiện... giẫm nát.

Nhưng nếu không phải, tại sao thiếu niên này lại đến cướp kiệu hoa?

Càng suy xét càng cảm thấy kỳ lạ, Tạ Liên hất Nhược Da Lăng lên vai, nghĩ thầm: "Thôi bỏ đi, cũng có thể chỉ là tình cờ đi ngang qua. Tạm thời gác lại đã, chính sự quan trọng hơn." Vừa đưa mắt nhìn xung quanh, y lại "ồ" một tiếng, thì ra cách đó không xa có một tòa nhà âm u đứng sừng sững.

Nếu thiếu niên nọ đưa y đến đây, tòa kiến trúc này lại bị tổn công giấu trong mê trận, vậy tức là phải vào xem cho bằng được rồi.

Đi vài bước, Tạ Liên chợt khựng lại, ngẫm nghĩ một lát rồi quay trở ra, nhặt khăn voan dưới đất lên phủi phủi, sau đó cầm nó trong tay, bấy giờ mới tiếp tục đi sang bên kia.

Tòa nhà này tường đồ cao viện (cao viện = sân có tường cao), gạch đá ngói gỗ trông hơi loang lổ, trông giống như một tòa miếu thành hoàng lâu năm, hơn nữa căn cứ theo kinh nghiệm của Tạ Liên, hình dạng và cấu trúc này đa phần là một ngôi miếu Võ Thần. Quả nhiên, y vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ba chữ lớn kiên cố vững chắc trên nóc cửa chính:

Điện Minh Quang!

Võ Thần phía Bắc, Minh Quang tướng quân, cũng chính là vị Bùi tướng quân nhang đèn rất thịnh vượng ở phương Bắc mà lần trước Linh Văn nói trong Thông Linh trận. Hèn gì lúc trước bọn họ không tìm được điện Minh Quang ở vùng lân cận mà lại tìm được miếu Nam Dương, thì ra miếu Minh Quang của nơi này nằm trong núi Dữ Quân, nhưng đã sớm bị một mê trận phong tỏa. Chẳng lẽ Quỷ tân lang có liên hệ gì đó với Minh Quang tướng quân?

Có đi đâu vị Minh Quang tướng quân này, có thể nói là một vị đại thần quan xuân phong đặc ý, quyền to thế lớn, hơn nữa địa vị ở phía Bắc rất vững chãi, cá nhân Tạ Liên không cho rằng thần quan như thế sẽ bằng lòng dính dáng đến loại Hung vật như Quỷ tân lang. Dưới tình huống không hề hay biết, chẳng may bị Hung vật chiếm ổ cũng không phải chuyện lạ. Rốt cuộc sự thật là thế nào, nhìn kỹ rồi nói vẫn hơn.

*Xuân phong đặc ý: Thăng quan tiến chức thuận lợi.

Tạ Liên đi về phía trước, cửa miếu đóng chặt nhưng không khóa, đây là mở ngay. Sau khi đẩy cửa, một mùi hương quái lạ phả vào mặt.

Không phải mùi hôi của chồn nhiều năm vắng người, mà là một mùi hôi thoang thoảng.

Tạ Liên trở tay đóng cửa, khiến nó trông như chưa từng có ai đi vào, sau đó bước vào trong miếu. Giữa đại điện thờ một pho tượng Võ Thầⁿ, hiển nhiên chính là Võ Thầⁿ phía Bắc, Minh Quang tướng quân. Rất nhiề^u vật hình người dễ bị nhiễm tà khí, chẳng hạn như tượng điêu khắc, con rối, ảnh chân dung, vì vậy trước tiên Tạ Liên đến xem kỹ pho tượng Võ Thầⁿ này.

Nhìn h ồi lâu, kết luận là: Tượng thầⁿ này được khắc đẹp miễⁿ chề. Cầ^m bảo kiếm, đeo ngọc bội, diện mạo anh tuấⁿ, khí vũ hiềⁿ ngang. Nói chung không có vấn đề gì, mùi hôi cũng không phải truyềⁿ ra từ tượng thầⁿ, vì thế Tạ Liên bỏ qua nó, vòng ra sau đại điện.

Vừa vòng ra sau, Tạ Liên đứng hình, con người tức thì co rụt.

Một loạt cô gái mặc hỷ phục đỏ chót đầ^u trùm khăn voan đứng thẳng trước mặt y.

Mùi hôi thoang thoả^{ng} đó, đúng là tỏa ra từ trên người nhữ^{ng} cô gái mặc hỷ phục này.

Tạ Liên nhanh chóng bình tĩⁿh lại, đếm từng người từng người, một, hai, ba, bốn... đếm đến tận mườⁱ bảy.

Chính là mườⁱ bảy tân nương mất tích tại khu vực núi Dữ Quâⁿ!

Có tân nương mặc hỷ phục đã phai màu đỏ, vắⁱ vốc hư hại cũ kỹ lỗi thời, hắⁿ là tân nương mất tích sớm hơn. Mà có tân nương mặc hỷ phục còn mới tinh, kiể^u dáng cũng mới, mùi xác thối rữa lâu năm trên người cũng cực nhậ^t, hắⁿ là mất tích gầⁿ đây nhất. Tạ Liên trầⁿ ngâm một lát, đoạⁿ vén khăn voan của một tân nương lên.

Dướⁱ khăn voan đỏ thẳ^m là một gương mặt trắng bệ^{ch}, trắng đến có phầⁿ xám xanh, dướⁱ ánh trắng ả^m đạm, trông kinh khẳ^{ng} không lờⁱ nào tả xiết. Mà kinh khẳ^{ng} nhất là, cơ mặt cô gái này khi chết đã méo mó r ấⁱ, vậy mà trên gương mặt méo mó ấy vẫn còn treo một nụ cười cứng ngắ^c.

Tạ Liên lại vén khăn voan của một cô gái khác, vẫn là khoe miệng nhếch lên như thế.

Người chết khắp phòng này, tất cả đều mặc hỷ phục, mặt tươi cười.

Bên tai Tạ Liên như lại vang lên bài ca dao quẻ dị hát bằng giọng trẻ con: "Tân nương mới gả, tân nương mới gả, tân nương mới gả trên kiệu đỏ... Nước mắt lưng tròng, băng qua đống núi, dưới lớp khăn voan đừng mỉm cười..."

Đột nhiên, y nghe được tiếng động kỳ quái truyền đến từ ngoài miếu.

Tiếng động này phải nói là hết sức kỳ quái, kỳ quái đến mức khó mà diễn tả, nghe như dùng hai cây gậy bọc vải dày đập đùng đùng xuống đất, hoặc như đeo vật gì nặng kéo lê dưới nền đất một cách khó khăn. Tiếng động này từ xa đến gần, di chuyển cực nhanh, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa miếu Minh Quang. Chỉ nghe một tiếng "két --" thật dài, cửa miếu Minh Quang bị đẩy ra.

Bất luận kẻ đến là người hay vật gì, hơn phân nửa chính là Quỷ tân lang. Mà bây giờ, nó đã trở về

Sau điện không có chỗ thoát thân, cũng không có chỗ nào để trốn, Tạ Liên ngẫm nghĩ giây lát, nhìn thấy hàng tân nương trước mặt, y lập tức trùm khăn voan lên lần nữa, tự đứng vào hàng, im re không nhúc nhích.

Nếu chỉ có ba bốn năm sáu thì thể đứng đây, tất nhiên liếc mắt một cái là nhận ra số lượng không đúng ngay, nhưng bây giờ nơi này có tận mười bảy thì thể tân nương, trừ phi đếm từng người một như Tạ Liên khi nãy, không thì căn bản rất khó phát hiện có người trà trộn vào.

Tạ Liên vừa đứng vào hàng, chỉ nghe tiếng động kỳ quái "đùng đùng", "đùng đùng" tiến vào.

Tạ Liên vừa đứng yên không nhúc nhích vừa suy nghĩ: "Rốt cuộc là tiếng động gì đây? Nghe độ dài ngắn và khoảng dừng khá giống tiếng bước chân, nhưng tiếng bước chân của thứ gì lại như thế này nhỉ? Đây chắc chắn

không phải là thiếu niên vừa rồi dẫn mình đến đây, thiếu niên đó vô cùng thông dong thoải mái, đi đường còn phát ra tiếng leng keng cơ mà."

Bỗng nhiên, y nghĩ đến một chuyện, lòng căng thẳng: "Không ổn rồi, chiều cao không khớp!"

Những thi thể này đều là phụ nữ, còn y là đàn ông hàng thật giá thật, trời sinh đã cao hơn phụ nữ một đoạn. Tuy rằng nhìn sơ đoán không ra có thêm một người, nhưng trong một dãy thi thể có một người cao vượt trội, nhìn một cái là thấy ngay!

Nhưng khi nghĩ lại, Tạ Liên nhanh chóng giữ bình tĩnh. Đúng là y cao thật, nhưng Tiểu Huỳnh chỉ buộc tóc cho y đơn giản thôi, chưa làm gì nhiều, còn những tân nương này ai nấy cũng chưng diện lộng lẫy, búi tóc cao đến tận trời, lại còn đội mũ phượng, trên đầu nhô cao một cục, cộng dồn lại có lẽ sẽ không thấp hơn y, dù rằng y cao thật nhưng ắt hẳn không đến nỗi quá gây chú ý.

Mũ phượng

Đang nghĩ miên man, Tạ Liên lại nghe được một tiếng "soạt", cách mình chừng hai trượng. (1 trượng = 3,33 mét)

Qua chừng vài giây, lại "soạt" tiếng nữa, lần này gần y hơn một chút.

Tạ Liên chợt nhận ra Quỷ tân lang kia đang làm gì.

Nó đang vén khăn voan của từng tân nương một, kiểm tra mặt của từng thi thể!

R`ân!

Bây giờ không đánh thì còn đợi lúc nào nữa? Nhược Da Lăng thoát cái bay ra, đánh trúng Quỷ tân lang kia.

Chỉ nghe một tiếng nổ thật lớn, sương mù đen ập vào mặt. Tạ Liên không biết đám sương mù quỷ quái này có độc hay không, y không có linh

quang hộ thể, vì vậy lập tức nín thở bịt mũi miệng, đồng thời đi lùi khiến Nhược Da Lăng múa tạo gió, xua tan lớp sương mù đen. Chỉ nghe "đùng đùng", "đùng đùng", Tạ Liên hí mắt, trông thấy một bóng đen thấp bé xẹt qua cửa miếu. Cửa miếu mở toang, một luồng sương mù đen bay ào về phía rừng cây.

Tạ Liên quyết định thật nhanh, tức khắc đuổi theo. Ai ngờ đuổi chưa được vài bước, trong rừng cây nổi lên ánh lửa nghi ngút, đằng xa truyền đến một trận tiếng kêu đánh kêu giết: "Xông lên -- !"

Giọng của một gã nghe to rõ nhất: "Bắt thằng xấu xí, vì dân trừ hại! Bắt thằng xấu xí, vì dân trừ hại! Tiền thưởng mọi người chia đều!" Chính là gã thanh niên kia. Tạ Liên âm thầm kêu khổ, đám người này nói muốn lên núi là lên thật, lẽ ra có một trận pháp bao phủ bọn họ sẽ tìm không được, nhưng khi nãy trận pháp đó bị thiếu niên áo đỏ đập nát nát, bọn họ mèo mù vớ cá rán, thế mà thật sự tìm được đến đây. Tạ Liên nhìn lại lần nữa, hướng bọn họ đi tới vừa khéo là hướng chạy trốn của Quỷ tân lang!

Tạ Liên cầm Nhược Da Lăng xông đến, quát to: "Đứng yên không được nhúc nhích!" Tất cả mọi người đều ngẩn ra, y còn định lên tiếng, chợt nghe gã thanh niên nọ sốt sắng hỏi: "Cô nương! Muội bị Quỷ tân lang bắt vào núi hả? Muội tên gì? Các huynh tới cứu muội đây, muội cứ yên tâm!"

Tạ Liên sửng sốt, trong lòng không khỏi buồn cười, bấy giờ mới sực nhớ mình còn mặc trang phục nữ. Trong miếu Nam Dương không có gương, y cũng không biết hiện tại mình trông như thế nào, nhưng nhìn phản ứng của bọn họ, Tiểu Huỳnh hẳn phải khéo tay lắm. Dưới sự hoảng hốt, đám người kia thế mà lại xem y là tân nương mới gả thật, gã thanh niên nọ chắc còn trông mong y là tân nương thứ mười bảy để đi lãnh tiền thưởng. Bất luận thế nào, với tình hình hiện tại không thể để cho đám thôn dân này chạy loạn, nhưng y cũng không dám đảm bảo Quỷ tân lang không có tiếp tục trốn về phía trước. Đúng lúc này, hai thiếu niên áo đen chạy tới, Tạ Liên vội kêu lên: "Nam Phong Phù Dao, mau tới giúp ta!"

Nào ngờ nghe tiếng quay sang nhìn, Nam Phong và Phù Dao cũng đang loạt sừng sốt, đang loạt lùi ra sau vài bước, Tạ Liên hỏi vài câu mới kịp phản ứng.

Tạ Liên hỏi: "Các người đến từ bên kia hả? Dọc đường có gặp phải thứ gì không?"

Nam Phong nói: "Không có!"

Tạ Liên nói: "Được rồi. Phù Dao, bây giờ người lập tức men theo đường này lục soát xuống phía dưới, lục soát xung quanh một vòng, đảm bảo Quỷ tân lang không có đang lẫn trốn."

Nghe xong, Phù Dao xoay người đi ngay. Tạ Liên nói: "Nam Phong, người canh giữ tại đây, đảm bảo không một ai được đi. Nếu Phù Dao không tìm được Quỷ tân lang ở trong núi, vậy chắc chắn bây giờ nó đang nằm trong số những người này!"

Nghe vậy, đám đàn ông ò lên. Gã thanh niên cũng nhìn ra Tạ Liên không phải phụ nữ, bèn nhảy cẫng lên trước: "Không một ai được đi? Người dựa vào đâu chứ! Có còn vương pháp hay không? Chúng ta đừng nghe bọn nó..."

Gã nhảy lên còn chưa rơi xuống đất, Nam Phong đã tung ra một chưởng, gốc cây to bằng vòng tay một người gãy đôi ngã xuống đất. Mọi người lập tức nhớ ra, thiếu niên này nói không hợp một câu là tung chưởng ngay, nếu bị cậu ta xem như cột mà chưởng, có đến tìên cũng vô dụng, thế là cả lũ im thin thít. Gã thanh niên nói tiếp: "Người nói Quỷ tân lang nằm trong số bọn ta? Mỗi người trong số bọn ta đều có tên có họ, không tin người cứ dùng đuốc rọi mặt mọi người, nhìn từng người một đi!"

Tạ Liên nói: "Nam Phong."

Nam Phong lấy cây đuốc trong tay gã thanh niên, giờ đuốc rọi từng người một. Mặt mày người nào cũng nhể nhại mồ hôi, hoặc căng thẳng, hoặc mù mờ, hoặc phấn khích, mỗi gương mặt đều sinh động tột cùng. Tạ Liên không nhìn ra được gì, bèn đi tới trước mọi người, nói: "Các vị, vừa

rồi mạo phạm có nhiều đắc tội, nhưng ta đã đánh Quỷ tân lang bị thương, chắc chắn nó không chạy xa được. Trên đường đến đây hai bạn nhỏ bên ta không đụng phải nó, chỉ sợ nó đang trà trộn trong số mọi người. Làm phiền mọi người nhìn nhau cho thật kỹ, nhìn rõ mặt từng người một, xem thử có kẻ nào mọi người không nhận ra trà trộn vào đây không."

Vừa nghe Quỷ tân lang có khả năng đang trà trộn trong người mình, cả bọn sờn hết gai ốc, không dám sơ suất, vội vàng đưa mắt nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người. Nhìn hồi lâu, bỗng nhiên có người kêu to: "Sao người lại ở đây?"

Ấn đường nẩy một cái, Tạ Liên cướp lời: "Ai?"

Gã thanh niên giật cây đuốc của người khác, chiếu vào một góc, nói: "Cái con xấu xí này chứ ai!"

Người gã chiếu, chính là Tiểu Huỳnh. Gương mặt mũi méo mắt lệch của Tiểu Huỳnh trông có phần méo mó dưới ánh lửa, dường như không chịu được việc bị vạch trần tại chỗ sáng như thế, nàng nâng tay che mặt, nói: "Ta... ta chỉ là không yên tâm, muốn lên xem thử..."

Nhìn dáng vẻ hoảng sợ cực độ của Tiểu Huỳnh, Tạ Liên giật lấy cây đuốc trong tay gã thanh niên, nói với mọi người: "Các vị thì sao?"

Cả đám người lũ lượt lắc đầu, đáp: "Không có người nào không nhận ra." "Đều từng gặp rồi."

Nam Phong hỏi: "Nó có nhập vào người ai không nhỉ."

Tạ Liên trầm ngâm chốc lát, nói: "Chắc không đâu, là thực tâm* mà."

*Thực tâm: ý chỉ vật thể mà bên trong không có kẻ hở nào, tui nghĩ ý bảo mấy gã đàn ông là vật thể dạng "đặc ruột" nên quỷ không nhập vào được.

Nam Phong nói: "Nhưng đã là 'Hung', có biết biến đổi hình thái không cũng khó nói lắm."

Bên này bọn họ đang do dự, bên kia gã thanh niên lại là người đầu tiên la ó: "Quý tân lang không nằm trong số bọn ta, các người thấy rõ rồi chứ? Thấy rõ rồi sao còn không mau thả bọn ta!"

Mọi người lác đác hòa theo, Tạ Liên lia mắt nhìn bọn họ, nói: "Xin các vị trước hết ở yên trước miếu Minh Quang, đừng rời khỏi nửa bước."

Mọi người lại muốn oán trách, nhưng nhìn sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Nam Phong lại không dám hó hé. Lúc này Phù Dao cũng vờ tới, nói: "Quanh đây không có."

Nhìn mảnh đầu người đông nghịt trước miếu Minh Quang, Tạ Liên từ tốn nói: "Vậy, chắc chắn bây giờ nó đang nằm trong số những người này."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 9: MIẾU CỔ ẨN TRONG NÚI, RỪNG THI THỂ TREO NGƯỢC

Chú ý đến Tiểu Huỳnh núp trong đám người, Phù Dao cau mày hỏi: "Sao nơi này lại có phụ nữ?"

Tuy giọng điệu không nóng nảy, nhưng Phù Dao cũng chẳng có thiện ý gì, Tiểu Huỳnh nghe vậy bèn cúi đầu. Tà Liên nói: "Muội ấy sợ xảy ra chuyện nên lên đây xem thử."

Phù Dao hỏi người khác: "Các người lên đây chung với Tiểu Huỳnh sao?"

Thoạt đầu mọi người ngần ngại do dự, sau đó mới nói: "Không nhớ." "Không biết." "Không đúng, lúc bọn ta lên đây đâu có nàng đi theo!" "Nói chung ta không thấy." "Ta cũng không thấy."

Tiểu Huỳnh vội nói: "Bởi vì ta lén lút đi theo..." Gã thanh niên lập tức xen mồm: "Tại sao phải lén lút đi theo? Có phải người chốt dạ không? Có phải người là Quỷ tân lang giả trang không?"

Tiểu Huỳnh tức khắc trở mặt, nàng luýnh quýnh xua tay, nói: "Không phải... không phải, ta là Tiểu Huỳnh, ta là thật mà!" Nàng nói với Tà Liên: "Công tử, khi nãy chúng ta mới vừa gặp nhau đó! Muội tô son cho huynh, còn trang điểm cho huynh nữa..."

Tà Liên: "....."

Tất cả mọi người dời mắt sang nhìn Tà Liên chòng chọc, có người bắt đầu bàn tán xôn xao, y loáng thoáng nghe được nào "sở thích khác người thường", nào "không thể tin nổi" này nọ lộchạch, bèn ho hai tiếng, nói: "Cái

này là nhiệm vụ yêu cầu, nhiệm vụ yêu cầu thôi. Nam Phong Phù Dao, các người..."

Vừa quay đầu qua, bấy giờ Tạ Liên mới phát hiện Nam Phong và Phù Dao vẫn đang nhìn mình bằng ánh mắt quái dị, đã thế chân còn cố gắng kiên chế không kéo dần khoảng cách với mình.

Bị Nam Phong và Phù Dao nhìn đến mức cả người nổi da gà, Tạ Liên nói: "... Các người có gì muốn nói không."

Y nào hay biết, bút trang điểm của con gái là thứ quý phủ thần công nương nào (quý phủ thần công = tài nghệ điêu luyện sắc sảo), cứ thế sửa đôi mày rậm của y thành mày thanh mi tú*, đôi má như thoa phấn trắng, môi tô son đỏ thắm. Nếu Tạ Liên không mở miệng thì chẳng khác nào một đại cô nương xinh đẹp thùy mị nết na, khiến cho Nam Phong và Phù Dao nhìn y mà trong lòng chấn động, không thể tin nổi, hoài nghi cuộc đời, cả người mất tự nhiên. Mặt thì vẫn là gương mặt đó, nhưng giờ đây hoàn toàn chẳng biết rốt cuộc mình đang nói chuyện với ai. Phù Dao hỏi Nam Phong: "Người có gì muốn nói không kìa."

*Nguyên văn "Tu mi hóa tú mi": "Tu mi" là chỉ đôi lông mày rậm của người đàn ông, "tú mi" là lông mày thanh tú mảnh khảnh của người con gái.

*Đại cô nương: ý chỉ những cô gái thành niên chưa lấy chồng hoặc trưởng nữ trong nhà.

Nam Phong lập tức lắc đầu: "Ta không có gì muốn nói hết."

"....." Tạ Liên nói, "Thôi các người cứ nói gì đi."

Lúc này, đám người nhao nhao: "Ớ? Đây là miếu Minh Quang hả?"
"Trong ngọn núi này thế mà lại có miếu Minh Quang? Lạ thật, ta chưa từng thấy bao giờ."

Mọi người lũ lượt nhìn lên rồi tỏ ra kinh ngạc. Đột nhiên, Tạ Liên nói: "Đúng vậy, là miếu Minh Quang."

Nghe ra giọng điệu y khác thường, Nam Phong hỏi: "Sao thế?"

Tạ Liên nói: "Rõ ràng phía Bắc là địa bàn của Minh Quang tướng quân, nhang đèn của hắn không phải không thịnh vượng, pháp lực cũng không phải không mạnh, thế nhưng tại sao dưới chân núi Dữ Quân chỉ có miếu Nam Dương?"

Vị quan lão gia kia cầu khẩn Thầnn Võ Đại Đế, thật ra cũng dễ hiểu thôi, bởi vì Thầnn Võ Đại Đế chính là Võ Thầnn đệ nhất ngàn năm, địa vị cao hơn Minh Quang tướng quân, hiển nhiên cầu người càng mạnh càng đáng tin. Còn địa vị của Minh Quang tướng quân và Nam Dương tướng quân ngang hàng nhau, không kém cạnh bao nhiêu, nếu thật sự phải nói, vị Minh Quang tướng quân này có tận chín ngàn đạo quán, nhiều hơn Nam Dương một ngàn, quả thật nghĩ mãi không hiểu tại sao người dân nơi này phải bỏ gầnn tìm xa. Tạ Liên nói tiếp: "Theo lý thuyết, cho dù miếu Minh Quang nằm trong núi Dữ Quân bị Quỷ tân lang chiếm ỗ, người ngoài không tìm được nó, nhưng rõ ràng có thể xây thêm một gian Minh Quang miếu nữa mà, tại sao lại xây miếu của Võ Thầnn khác?"

Phù Dao đã hiểu, nói: "Chắc chắn còn nguyên nhân khác."

Tạ Liên nói: "Đúng vậy, chắc chắn còn nguyên nhân khác khiến cho người dân sống tại khu vực núi Dữ Quân chọn cách không xây thêm miếu Minh Quang nào nữa. Các người ai cho ta mượn chút pháp lực đi, e là ta phải đi hỏi thử..."

Lúc này, có người hét lên: "Nhiều tân nương quá vậy!"

Vừa nghe tiếng hét này truyền đến từ trong miếu, Tạ Liên quay phắt người lại. Y bảo đám người đó ở yên trên mảnh đất trống trước miếu, thế mà bọn họ lại bỏ ngoài tai, chạy vào trong miếu!

Nam Phong quát to: "Tình hình nguy hiểm, đừng chạy lung tung!"

Gã thanh niên kia lại nói: "Anh em đừng nghe lời chúng nó, chúng nó không dám đụng vào chúng ta đâu! Chúng ta là dân lành, chúng nó dám giết thật sao? Anh em xông lên đi, xông lên xông lên!"

Chắc hẳn ba người kia không dám chặn đánh bên mình thật, gã thanh niên bắt đầu chẳng kiêng nể ai. Đốt ngón tay của Nam Phong kêu rôm rốp, xem ra đang cố nhịn không mắng, nhưng thân là Võ Quan ở điện Nam Dương, Nam Phong thật sự không thể tùy tiện đánh gãy tay chân của người phạm nào, nếu để thần quan giám sát phát hiện rồi đi tố cáo thì coi như xong.

Gã thanh niên lại "khục khục" cười khẩy: "Đừng tưởng ta không nhìn ra các người có ý đồ gì. Muốn lừa bọn ta đứng yên để độc chiếm công lao, một mình đi lấy tiền thưởng phải không?"

Thấy gã kích động như thế, hơn phân nửa số người cũng bắt đầu rục rịch, theo gã chạy vào trong miếu. Phù Dao phất tay áo, hồ hững nói: "Tùy bọn chúng đi, bọn điều dân này." Thái độ khinh ghét cùng cực, chẳng muốn quan tâm, mà trong miếu Minh Quang lại vang lên một tiếng hét thảm: "Mấy người này chết hết rồi!"

Gã thanh niên cũng kinh hãi, nói: "Chết hết rồi sao?!" "Chết hết rồi sao!" "Lạ quá, sao tân nương này trông như đã chết mấy chục năm mà xác vẫn chưa thối rữa?!" Chẳng mấy chốc, gã lại nghĩ thoáng ngay: "Chết rồi cũng không sao, vận chuyển thi thể của tân nương xuống núi, người nhà các nàng lại chẳng bỏ tiền ra mua à?"

Ánh mắt Tạ Liên từ từ sa sầm, còn đám người kia nghĩ vậy cũng thấy rất có lý. Có kẻ thốn thức, có kẻ lăm bằm, có kẻ lại bắt đầu phẩn khởi. Tạ Liên đứng ở cửa miếu, nói: "Các vị nên ra ngoài trước thì hơn. Sau điện quanh năm không gió, thi khí (mùi thi thể) ngưng đọng, người thường hít vào cơ thể sẽ xảy ra chuyện đấy."

Lời này nghe rất chí lý, đám thôn dân đang phân vân không biết có nên nghe không, Tiểu Huỳnh líu ríu nói: "Mọi người đừng như vậy được không? Nơi này nguy hiểm thế mà, hay là trước tiên cứ nghe lời vị công tử này, ra ngoài ngoài yên đi..."

Nhưng đám người kia ngay cả lời của ba người bên Tạ Liên nói còn không nghe, đời nào chịu nghe lời Tiểu Huỳnh? Chẳng ai thèm quan tâm, Tiểu Huỳnh cũng không nổi giận mà tiếp tục nói thêm vài lần. Gã thanh

niên kia còn chỉ dẫn: "Anh em mau chọn thi thể còn tươi, thi thể cũ quá chẳng biết người nhà các nàng còn sống trên đời không, đỡ phải tốn công vác xuống." Đã thế còn có vài người khen gã thông minh nhanh trí.

Tạ Liên nghe mà dở khóc dở cười, thấy có kẻ động tay động chân, y bèn nói: "Đừng vén khăn voan! Khăn voan đó có thể ngăn cách thi khí và dương khí, các người đông người dương khí quá mạnh, nếu để chúng nó hút vào, khó đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện."

Tiếc rằng vì muốn chọn thi thể còn tươi, đám người kia đã sớm vén gần hết khăn voan. Tạ Liên và Nam Phong đi tới cửa nhìn nhau r ồi lắc đầu, biết mình không ngăn được đám người đó, suy cho cùng cũng không thể đánh bọn họ phun máu m ồm nằm ngay đơ được, ngộ nhờ lát nữa xảy ra chuyện làm sao bọn họ chạy trốn đây? Cả hai đều bất đắc dĩ không thôi. Bấy giờ, có một gã vén khăn voan của một tân nương, nói: "Mẹ cha ời, cô gái này đẹp quá đi mất!"

Mọi người nhao nhao vây quanh đây, nói: "Cửa còn chưa qua mà chết thế này thật đáng tiếc." "Quần áo hơi rách một chút, nhưng tính ra cô này đẹp nhất!"

Có lẽ vừa chết chưa bao lâu, da thịt trên mặt tân nương này vẫn còn rất đàn h ồi. Có kẻ hỏi: "Dám sờ vài cái không?" Gã thanh niên nói: "Mắc mớ gì không dám?" Nói đoạn nhéo má thi thể nọ mấy cái, chỉ cảm thấy trơn mịn đến mức khiến lòng người ngứa ngáy khó nhịn. Gã còn muốn sờ tiếp, Tạ Liên thật sự không nhìn nổi nữa, đang định ngăn lại thì Tiểu Huỳnh đã nhào đến, nói: "Đừng làm vậy mà!"

Gã thanh niên trở tay hất nàng ra: "Đừng cản trở đại lão gia làm việc!"

Tiểu Huỳnh lại bò dậy, nói: "Các huynh làm vậy sẽ bị trời phạt đó!"

Gã thanh niên nổi cáu, mắng: "Mẹ kiếp, cái con xấu xí này đúng là đã xấu còn lắm chuyện!"

Gã mắng xong lại muốn đá người, Tạ Liên dùng một tay nâng sau cổ Tiểu Huỳnh, nhẹ nhàng nhấc nàng ra. Nào ngờ chỉ nghe "cộp" một tiếng,

gã thanh niên hét toáng lên, mắng: "Kẻ nào đập ta thế!"

Tạ Liên ngoảnh lại nhìn, gã thanh niên thế mà lại té đầu chảy máu, đầu gã bị đập rách một lỗ lớn, dưới đất là một hòn đá dính máu. Tiểu Huỳnh sững sốt, vội nói: "Xin lỗi xin lỗi, ta... ta sợ quá, lỡ tay ném..."

Nhưng cho dù nàng giành thừa nhận cũng chẳng có ai tin, bởi vì phương hướng sai hoàn toàn. Hòn đá này ném vào từ ngoài một ô cửa sổ sau lưng gã thanh niên, khi này gã thanh niên rú lên, mọi người bèn nhìn sang hướng đó, đúng lúc nhìn thấy một bóng người xẹt qua ngoài cửa sổ.

Gã thanh niên kêu ré lên: "Là nó! Là thằng xấu xí mặt quẩn băng vải đó!"

Tạ Liên nhét Tiểu Huỳnh vào tay Nam Phong, bước lên hai bước, tay phải chống nhẹ lên cửa sổ, lật người nhảy qua, đuối vào trong rừng cây. Mặt khác, có vài kẻ gan to muốn lấy tiền thưởng cũng nhảy khỏi cửa sổ theo Tạ Liên, song lúc đuối đến rìa rừng, Tạ Liên bỗng ngừng được một luồng mùi máu tanh, lập tức cảm thấy không ổn, trong lòng nổi lên cảnh giác, bất chợt dừng bước, nói: "Đừng vào đó!"

Y đã lên tiếng nhắc nhở, đám người kia lại nghĩ thầm người không đuối thì ta đuối, chân vẫn không ngừng, chạy thẳng vào rừng cây. Những người vốn dĩ tụ tập trong miếu cũng lao đến, thấy Tạ Liên đứng bên rìa rừng, người nào gan không lớn cũng qua đứng vây xem. Không lâu sau, chỉ nghe vài tiếng kêu thảm thiết, vài bóng đen loạng choạng đi ra từ rừng cây, chính là những gã khi này dẫn đầu xông vào. Mấy bóng đen này lảo đảo đi ra khỏi rừng cây, đi đến dưới ánh trăng, mọi người vừa nhìn, nhất thời sợ mất hồn vía.

Lúc vào còn là người sống, sao lúc ra lại biến thành người máu?

Từ mặt mũi đến quần áo trên người những gã đó đều loang lỗ vết máu, máu tuôn như suối. Nếu một người chảy nhiều máu như thế, chắc chắn không thể sống được. Vậy mà bọn gã vẫn đang bước từng bước một về hướng này, mọi người sợ đến mức đồng loạt lùi ra sau, lùi mãi đến sau

lưng Tạ Liên, Tạ Liên nhấc tay, nói: "Bình tĩnh đi. Máu không phải của bọn họ."

Quả nhiên, những gã kia nói: "Đúng đó! Máu không phải của bọn ta, là của... là của..."

Mặt mày bê bết máu cũng không giấu được vẻ hoảng sợ cực độ trên mặt bọn gã, những người còn lại nhìn vào trong rừng theo ánh mắt của bọn gã. Trời tối như mực, không thấy rõ rốt cuộc trong rừng có cái gì, Tạ Liên cần lấy một cây đuốc, bước lên vài bước, giơ đuốc thăm dò phía trước. Trong bóng đêm, có thứ gì đó nhỏ giọt lên cây đuốc, phát ra tiếng vang "xì xì". Tạ Liên nhìn thoáng qua cây đuốc, đoạn dờ tầm mắt lên trên, ngay gần chốc lát rồi nâng tay ném cây đuốc đi.

Tuy cây đuốc bị ném lên chỉ rơi sáng bầu trời trong chớp mắt, tất cả mọi người vẫn thấy rõ phía trên rừng cây có cái gì.

Tóc đen dài ngoằn, mặt mày trắng toát, quần áo Võ Quan rách rưới, cùng với cánh tay lơ lửng trên không lắc qua lắc lại.

Thi thể của hơn bốn mươi người đàn ông, cao cao thấp thấp, đung đưa đưa đưa, treo ngược trên cây. Chẳng biết đông máu tươi đó đã chảy bao lâu mà vẫn chưa khô cạn, cứ rơi tong tong, tạo thành cảnh tượng khủng khiếp rừng thi thể treo ngược, mưa máu tí tách.

Mặc dù đám người bên ngoài toàn là đàn ông trai tráng khỏe mạnh, nhưng đã bao giờ gặp cảnh tượng thế này đâu? Cuối cùng tất cả đều sợ ngây người, lạnh ngắt như tờ, mà Nam Phong và Phù Dao qua đây nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt cả hai cũng cứng lại.

Lát sau, Nam Phong nói: "Thanh Quỷ." (Quỷ màu xanh)

Phù Dao nói: "Chính xác, đây là trò mà gã thích nhất."

Nam Phong nói với Tạ Liên: "Đừng qua đó. Nếu là gã thì hơi phiền đấy."

Tạ Liên quay đầu hỏi: "Các người đang nói đến ai?"

Nam Phong đáp: "Một thứ gầן Tuyết."

Tạ Liên bu ồm bực nói: "Gầן Tuyết là cái gì, gầן đạt mức Tuyết à?"

Phù Dao nói: "Đúng thế. Thanh Quỷ 'gầן Tuyết', chính là một Hung vật được Linh Văn điện đánh giá có cảnh giới rất gầן 'Tuyết'. Gã cực thích trò rừng thi thể treo ngược này, có thể nói là tiếng tăm lừng lẫy gầן xa."

Tạ Liên nghĩ thầm: "Vậy đúng là hơi thừa r ấ. Là Tuyết thì là Tuyết, không phải thì không phải. Cũng như chỉ t ộ̀n tại 'phi thăng' và 'không phi thăng', làm gì có 'gầן phi thăng' và 'sấp phi thăng', cho thêm chữ 'gầן' chỉ tỏ làm người ta xấu hổ."

Y lại nhớ đến lúc thiếu niên nọ dắt tay mình đi về phía trước, từng có một trận tiếng mưa nện xuống mặt dù. Chẳng lẽ thiếu niên ấy bung dù là vì giúp y che chắn trận mưa máu từ rừng thi thể này? Tạ Liên khẽ "ờ" một tiếng, hai người kia vội hỏi: "Sao vậy?"

Tạ Liên bèn kể sơ việc mình gặp phải một thiếu niên trên kiệu hoa, r ấ thiếu niên đó đưa mình đến đây như thế nào. Cuối cùng, Phù Dao nửa tin nửa ngờ nói: "Lúc lên đây, ta đã cảm thấy mê trận trong núi này rất nguy hiểm, hấn cứ tiện tay phá như thế sao?"

Tạ Liên nghĩ thầm: "Căn bản không phải tiện tay, hấn chỉ tùy tiện đập một cú, chẳng bu ồm để vào mắt ấy chứ." Ngoài miệng lại nói: "Đúng thế. 'Thanh Quỷ' mà các người nói, liệu có phải là thiếu niên đó không?"

Nam Phong ngẫm nghĩ giây lát, nói: "Ta chưa từng gặp Thanh Quỷ nên không nói chắc được. Thiếu niên mà huynh nhìn thấy có đặc trưng gì không?"

Tạ Liên nói: "Bướm bạc."

Khi nãy thấy cảnh rừng thi thể treo ngược, biểu hiện của Nam Phong và Phù Dao có thể nói là bình tĩnh. Song lời này vừa thốt ra, Tạ Liên thấy rõ

sắc mặt cả hai tức thì thay đổi.

Phù Dao nói bằng giọng không thể tin nổi: "Huynh nói gì cơ? Bướm bạc? Bướm bạc như thế nào?"

Phát hiện có lẽ mình đã nói lời gì đó không phải chuyện đùa, Tạ Liên đáp: "Vừa như bạc vừa như thủy tinh, không giống vật sống, nhưng mà nhìn đẹp lắm."

Y thấy Nam Phong và Phù Dao nhìn nhau một cái, sắc mặt khó coi tột độ, gần như là phát xanh.

Hồi lâu sau, Phù Dao mới trầm giọng nói: "Đi thôi. Lập tức đi ngay."

Tạ Liên nói: "Quý tân lang bên này còn chưa giải quyết, làm sao đi được chứ?"

Phù Dao nói: "Giải quyết?"

Nói đoạn xoay người lại, cười lạnh: "Xem ra huynh nán lại nhân gian thật sự quá lâu rồi. Quý tân lang này, cùng lắm chỉ là 'Hung'. Ngay cả Thanh Quỷ của rừng thì thể treo ngược kia, tuy rằng khiến người ta đau đầu thật đấy, nhưng cũng chỉ là một thứ 'gần Tuyệt' mà thôi".

Ngừng một lát, Phù Dao đột nhiên gắt giọng: "Nhưng huynh có biết, chủ nhân của bướm bạc có lai lịch thế nào không?"

Tạ Liên nói thật: "Không."

"....." Phù Dao gượng gạo nói: "Không biết tạm thời cũng không rảnh nói. Tóm lại không phải là thứ mà huynh đối phó được, huynh mau mau về thiên giới mang viện binh đến thì hơn."

Tạ Liên nói: "Vậy ngươi về trước đi."

"Huynh..."

Tạ Liên nói: "Chủ nhân của bướm bạc chưa hề bộc lộ ác ý, mà nếu hắn có giấu ác ý và thật sự đáng sợ như người nói, vài dặm xung quanh núi Dữ Quân e rằng khó thoát khỏi tay hắn, lúc này càng cần có người canh giữ tại đây. Cho nên chỉ bằng người về trước đi, xem thử có thể giúp ta mang viện binh đến không."

Tạ Liên nhìn ra Phù Dao không muốn ở lại đây đối phó với đồng chuyện phiền phức này, nếu đã như vậy tuyệt đối không thể miễn cưỡng. Phù Dao là người dứt khoát thẳng thắn, phẩy tay áo đi ngay, rồi cuộc đi trước một mình thật. Tạ Liên quay sang Nam Phong, đang định mở miệng hỏi kỹ hơn về chuyện thiếu niên nọ, ai ngờ đám người kia lại làm ầm ĩ một trận, có người nói: "Bắt được rồi! Bắt được rồi!"

Lần này Tạ Liên không rảnh hỏi mà nói luôn: "Bắt được cái gì?"

Trong rừng cây lại xuất hiện hai bóng người máu me đầm đìa đi ra, một trong số đó là gã thôn dân, vừa rồi dẫn đầu xông vào rừng cây cũng có gã, gã thế mà không bị rừng thi thể mưa máu dọa sợ, đáng được xưng là gan dạ. Người còn lại, chính là thiếu niên bị gã kéo lê, bị gã nắm chặt trong tay, trên mặt quấn đầy băng vải rối nùi.

Tạ Liên vẫn còn nhớ, lúc trước chủ quán trà ở Tương Phùng tiểu điểm từng nói: "Nghe đâu Quỷ tân lang là một thằng xấu xí mặt quấn băng vải, cũng do nó quá xấu, không có cô gái nào thích, nên mới không thể nhìn người khác thành toàn việc mừng". Lúc đó, bọn họ còn cho rằng rất có thể chỉ là tin đồn nhảm, nào ngờ thật sự có người như thế.

Nhưng có thì có, có phải là Quỷ tân lang không, lại là một chuyện khác. Tạ Liên vừa định nhìn kỹ thiếu niên quấn băng vải, Tiểu Huỳnh lại bất chợt nhào đến, nói: "Các huynh hiểu lầm rồi! Đây không phải là Quỷ tân lang, cậu ấy không phải đâu!"

Gã thanh niên nói: "Bị bắt ngay tại trận mà người còn nói không phải? Ta..." Ngừng một lát, gã như bỗng ngộ ra gì đó, nói: "Ha, ta cứ thắc mắc sao lúc nào người cũng tỏ ra kỳ quái, cứ 'không phải đâu' 'không phải đâu' miết, thì ra người và tên Quỷ tân lang này thông đồng với nhau?!"

Tiểu Huỳnh hoảng hốt, cuống quýt xua tay: "Không có không có, ta không có, cậu ấy cũng không có. Cậu ấy thật sự chưa làm gì hết đó, cậu ấy chỉ là một... bình thường... bình thường..."

Gã thanh niên hùng hổ hăm dọa: "Bình thường cái gì? Thằng xấu xí bình thường à?" Gã nhéo đầu thiếu niên quăn băng vải mấy cái, nói: "Chi bằng chúng ta xem thử rốt cuộc tên Quỷ tân lang bình thường này trông thế nào mới thích giành phụ nữ với người khác như thế!"

Gã nhéo lung tung làm rối mấy đoạn băng vải, thiếu niên quăn băng nhất thời ôm đầu hét thảm, tiếng kêu tràn đầy sợ hãi, vô cùng thê lương, và cũng vô cùng đáng thương. Tạ Liên túm cánh tay gã thanh niên, nói: "Đủ rồi."

Nghe tiếng kêu thảm thiết của thiếu niên quăn băng, nước mắt của Tiểu Huỳnh tuôn ào ạt, thấy Tạ Liên ra tay ngăn cản, nàng như tìm được hy vọng, vội vã níu tay áo của y, nói: "Công... công tử, giúp mọi với, giúp cậu ấy với."

Tạ Liên nhìn nàng một cái, Tiểu Huỳnh lại ngượng ngùng buông tay áo y ra, như thể sợ y chê mình động tay động chân, không muốn giúp mình. Tạ Liên nói: "Không sao cả." Rồi lại nhìn sang thiếu niên quăn băng đầu chảy đầy máu, phát hiện thiếu niên đó mở to đôi mắt vằn vện tơ máu lộ ra từ khe hở băng vải dưới cánh tay nhìn trộm mình, chỉ nhìn trộm một lát rồi lập tức cup mắt, vội vàng quăn băng vải lên lại. Mặc dù cậu ta không lộ mặt, nhưng chỉ lộ một chút da mặt đã kinh khủng lắm rồi, trông như từng bị lửa thiêu, không khó để tưởng tượng dưới lớp băng vải là gương mặt đáng sợ nhường nào, khiến người khác không khỏi hít một hơi lạnh, còn cậu ta cũng co rụt dữ dội hơn.

Chú ý đến dáng vẻ co ro của hai người này giống y hệt nhau, tựa như quanh năm không dám tiếp xúc với ánh sáng, không dám ra gặp người, Tạ Liên thở dài trong lòng. Gã thanh niên bên cạnh lại cảnh giác không thôi: "Người muốn làm gì? Quỷ tân lang là bọn ta bắt được nhé."

Tạ Liên buông gã ra, nói: "E rằng nó không bị các người bắt được dễ dàng thế đâu. Khi này bạn ta lục soát quanh đây một vòng mà không tìm

được thiếu niên này, cậu ta chỉ có thể đến đây sau lúc đó thôi. Quỷ tân lang đích thực, hẳn là vẫn còn ở chỗ này."

Tiểu Huỳnh cũng cố lấy can đảm nói: "Người muốn lấy tiền thưởng... cũng không thể bắt bừa gom cho đủ số nha..."

Nghe vậy, gã thanh niên lại muốn động tay động chân. Từ nãy đến giờ gã vẫn luôn gây thêm phiền, rốt cuộc Tạ Liên không nhịn nổi nữa, y vẩy vẩy tay, Nhược Da Lăng thành linh bay ra, "bốp" một tiếng quất cho gã thanh niên té lộn nhào, mà Nam Phong cũng như đã đến điểm cực hạn, lập tức đá thêm một cú, cuối cùng gã ta nằm sóng soài dưới đất không dậy nổi. Gã này là kẻ chuyên thêu dệt chuyện, gã vừa nằm đơ là đoàn người không biết phải hướng về ai, tất cả đều trở nên ngoan ngoãn, kêu vài tiếng lác đác chứ không làm loạn nổi.

Tạ Liên nghĩ bụng: "Cuối cùng cũng làm việc được rồi." Quan sát thiếu niên dưới đất chốc lát, y hỏi: "Vừa rồi đứng bên cửa sổ dùng đá ném người là người sao?"

Giọng y đi kèm đậm, thiếu niên quấn băng kia vừa run như cây sậy vừa len lén nhìn y, gật đầu. Tiểu Huỳnh nói: "Không phải cậu ấy muốn hại người đâu, chỉ tại cậu ấy thấy gã đó trông như muốn đánh muội nên muốn giúp muội..."

Tạ Liên lại hỏi thiếu niên kia: "Rừng thi thể treo trong rừng cây, người có biết từ đâu mà ra không?"

Tiểu Huỳnh nói: "Từ đâu mà ra muội không biết, nhưng chắc chắn không phải do cậu ấy treo..."

Thiếu niên quấn băng run bần bật, lắc đầu nguầy nguậy. Nam Phong đứng một bên nhìn cậu ta, đột nhiên hỏi: "Thanh Quỷ Thích Dung là người nào của người?"

Nghe cái tên này, Tạ Liên hơi sửng sốt, còn thiếu niên quấn băng rõ ràng không hiểu mô tê gì, cũng chẳng hề có phản ứng với cái tên mà Nam

Phong nói, và cũng không dám trả lời Nam Phong. Tiểu Huỳnh nói: "Cậu ấy... tại cậu ấy sợ quá, không dám nói..."

Tiểu Huỳnh vẫn luôn cố gắng che chở thiếu niên lập dị này, Tạ Liên dịu giọng nói: "Tiểu Huỳnh cô nương, rốt cuộc cậu nhóc này là chuyện thế nào, muội biết được gì thì nói trước đi."

Nhìn Tạ Liên, Tiểu Huỳnh như tìm được một chút can đảm. Ánh lửa lập lòe rọi sáng mặt nàng, nàng cũng không né tránh, xoắn hai tay nói: "Cậu ấy thật sự không có làm chuyện xấu. Cậu nhóc này chỉ sống trong núi Dữ Quân, thỉnh thoảng đói bụng quá mới chạy xuống núi trộm chút đồ ăn, có một lần trộm trúng nhà muội... Thấy cậu ấy không nói năng được nhiều, trên mặt còn có vết thương, muội mới tìm vải bố bọc lại cho cậu ấy, thỉnh thoảng cũng đưa chút đồ ăn cho cậu ấy..."

Tạ Liên cứ tưởng hai người họ là một cặp, nhưng bây giờ xem ra, sự che chở của Tiểu Huỳnh dành cho thiếu niên này có vẻ giống tỷ tỷ hơn, thậm chí càng giống một trưởng bối chăm sóc cậu ta. Nàng nói tiếp: "Sau đó có rất nhiều người cho rằng cậu ấy là Quỷ tân lang, muội cũng không biết phải nói sao, chỉ trông mong có thể bắt được kẻ gây họa thật sự nhanh một chút... Muội nghĩ nếu công tử các huynh có bản lĩnh đóng giả tân nương bắt Quỷ tân lang, vậy chỉ ít sẽ không bắt nhầm người, bởi vì cậu ấy tuyệt đối tuyệt đối sẽ không đi cướp kiểu hoa. Nào ngờ vừa ra ngoài lại nghe nói hôm nay đám người kia cũng muốn lên soát núi, muội lo quá nên lén lút đi theo xem thử."

Dường như rất sợ người khác lại đánh thiếu niên quẩn băng, Tiểu Huỳnh che chắn trước người cậu ta, giải thích: "Cậu ấy không phải là Quỷ tân lang thật mà, các huynh nhìn cậu ấy đi, mới có vài người đã bị đánh te tua vậy rồi, làm sao đánh thắng được nhiều Võ Quan hộ tống kiểu tân nương như thế..."

Tạ Liên và Nam Phong nhìn nhau, ai cũng cảm thấy đau đầu.

Nếu thật sự đúng như Tiểu Huỳnh nói, vậy chẳng phải thiếu niên quẩn băng hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện này sao?

Thiếu niên quần băng, Quỷ tân lang "Hung", Thanh Quỷ "gần Tuyệt", còn có chủ nhân đàn bướm bạc lai lịch không tầm thường mà thần quan thiên giới nhắc đến là biến sắc, một ngọn núi Dữ Quân nho nhỏ, thế mà khách lạ xuất hiện không ngừng, quả thật khiến người ta không ứng phó nổi. Ai là ai? Giữa người này với người kia có quan hệ gì? Tạ Liên cảm thấy đầu đau gấp bội.

Y xoa xoa ấn đường, tạm thời không nghĩ đến việc lời Tiểu Huỳnh nói có bao nhiêu phần thật giả, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện mà mình vẫn luôn muốn hỏi: "Tiểu Huỳnh cô nương, muội vẫn luôn sống tại vùng lân cận núi Dữ Quân sao?"

Tiểu Huỳnh đáp: "Đúng vậy. Muội vẫn luôn sống ở đây. Muội có thể đảm bảo cậu ấy chưa từng làm chuyện xấu gì ở đây cả."

Tạ Liên nói: "Không phải, ta muốn hỏi muội vấn đề khác. Trong khu vực núi Dữ Quân, ngoại trừ miếu Minh Quang trên núi này, mọi người chưa bao giờ xây miếu Minh Quang nào khác sao?"

Tiểu Huỳnh ngần ra: "Cái này..." Suy nghĩ một lát, nàng nói: "Hắn là từng xây rồi."

Vừa nghe nàng nói thế, Tạ Liên bỗng loáng thoáng cảm thấy, mình đã tóm được điểm mấu chốt nào đó.

Y hỏi: "Vậy tại sao dưới chân núi chỉ thấy miếu Nam Dương, không thấy điện Minh Quang?"

Tiểu Huỳnh vò đầu, nói: "Xây thì từng xây rồi, nhưng muội nghe nói, hình như vì mỗi lần muốn xây điện Minh Quang, trong quá trình xây cứ vô duyên vô cớ bốc cháy. Có người nói, e rằng Minh Quang tướng quân có nguyên nhân gì đó mà không trấn giữ nơi đây được, vậy nên mới đổi sang Nam Dương tướng quân..."

Chú ý đến sắc mặt cứng đờ của Tạ Liên, Nam Phong hỏi: "Huỳnh sao thế?"

Tạ Liên chợt phát hiện, rất đơn giản.

Tân nương không thể cười, điện thần vô duyên vô cớ bị cháy, miếu Minh Quang bị mê trận ẩn giấu sâu trong núi, tượng Võ Thần khí vũ hiên ngang của Bùi tướng quân, Quỷ tân lang bị Nhược Da Lăng đánh trúng rồi biến mất không dấu vết --

Rất đơn giản!

Chỉ là luôn có thứ khác quấy nhiễu tầm nhìn, khiến y không phát hiện ra sự thật đơn giản như thế ngay từ đầu!

Tạ Liên thành linh túm lấy Nam Phong, nói: "Cho ta mượn chút pháp lực đi!"

Nam Phong bị y túm mà sửng sốt, vội vàng đập tay y một cái trên không trung, nói: "Chuyện gì thế?"

Tạ Liên kéo Nam Phong bỏ chạy, nói: "Đợi lát nữa giải thích sau, trước tiên mau nghĩ cách trấn áp mười tám thi thể tân nương này đi!"

Nam Phong nói: "Huynh lú lẫn rồi sao? Chỉ có mười bảy thi thể tân nương, thêm huynh nữa mới là mười tám!"

Tạ Liên nói: "Không không không, trước đó đúng là chỉ có mười bảy, nhưng bây giờ có đến mười tám lận. Trong mười tám thi thể tân nương, có một thi thể là giả -- Quỷ tân lang đang trà trộn trong đó!"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

10

CHƯƠNG 10: MIẾU CÔ ẼN TRONG NÚI, RỪNG THI THỂ TREO NGƯỢC (2)

Hai người chạy trở vào miếu Minh Quang, nhưng sau điện đã trống hoác, nơi vừa rồi các tân nương đứng chỉ còn một đồng khăn voan đỏ rơi loạn xạ đầy đất.

Thấy thế, Tạ Liên nhủ thầm: "Không ổn không ổn, tiêu rồi tiêu rồi." Y vội vàng nhặt khăn voan dưới đất lên, nhặt xong vừa khéo nghe thấy tiếng kêu la sợ hãi truyền đến từ ngoài miếu. Nhìn qua cửa sổ, Nam Phong và Tạ Liên chỉ thấy hơn mười cô gái mặc hỷ phục đỏ rực, tạo thành một vòng vây, chậm rãi đến gần đám thôn dân.

Những cô gái này ai nấy cũng mặt mày xanh tái, miệng tươi cười, hai tay duỗi thẳng về phía trước, chính là thi thể của các tân nương lúc này!

Mở to mắt nhìn các nàng càng ép càng sát, cho dù là ai cũng khó mà giữ bình tĩnh, mọi người chẳng còn hơi sức để ý thiếu niên quần băng, vội vàng co cẳng bỏ chạy, Tiểu Huỳnh thì hối hả đi qua địu cậu ta. Tạ Liên bất đắc dĩ nói: "Đừng chạy!" Đêm nay không biết y đã nói câu này bao nhiêu lần, lần nào xảy ra chuyện y cũng phải nói ít nhất ba bốn chục lần, nhưng bao giờ cũng có kẻ bỏ ngoài tai, quả thật chẳng biết phải làm sao. Tạ Liên phất tay một cái, Nhược Da Lãng bay lên trời, y tùy tiện dùng tay ra hiệu*, Nhược Da Lãng lập tức tự xoay tròn trên không trung, trông hệt như Thiên nữ múa may quay cuồng, vô cùng bắt mắt, mà đám tân nương kia thấy bên này có thứ gì đó hết sức sinh động đang xoay chuyển một cách thích thú, đuôi còn thỉnh thoảng quất các nàng một cái, rất nhiều tân nương đều bị thu hút qua đó. Mặt khác, còn bảy tân nương bị hấp dẫn bởi mùi máu tươi

trong rừng sâu đang từ từ nhảy sang bên kia, Tạ Liên nói: "Nam Phong mau đuổi theo, đừng để các nàng xuống núi!"

*Nguyên văn là 捏诀: ý bảo khi làm phép/sử dụng pháp thuật, đọc thần hay đọc khe câu thần chú gì đó rồi dùng tay ra hiệu.

Không cần phải nhiều lời, Nam Phong đã đuổi theo từ lâu. Hai tân nương tấn công về phía Tạ Liên, mười ngón đỏ chót, móng tay sắc nhọn, Tạ Liên lấy ra khăn voan khi nãy nhặt dưới đất, hai tay thành linh ném một cái, hai chiếc khăn voan xoay vòng vòng bay ra, trùm thẳng lên đầu hai tân nương nọ. Động tác của các nàng tức thì trở nên trì trệ.

Quả nhiên, khăn voan đỏ thắm dày cộm vừa trùm lên đã tạo một lớp ngăn cách mắt mũi của thi thể tân nương, khiến các nàng không nhìn thấy bóng người, cũng không ngửi thấy hơi người. Hơn nữa do thi thể đã co cứng, các nàng không thể tự gấp cánh tay lấy khăn voan xuống được, chỉ có thể đưa tay mò mẫm vờ loạn khắp nơi, hệt như đang chơi bịt mắt bắt dê. Tình huống này, phải nói là vừa kinh dị vừa buồn cười. Tạ Liên đứng trước mặt hai tân nương, vẫy vẫy tay trước mắt các nàng để thăm dò, thấy các nàng mù mờ lần mò sang hướng khác, y ngẫm nghĩ giây lát, rồi cuộc vẫn kiên lòng không dặng, nói: "Đắc tội." Dứt lời nắm hai cánh tay của các nàng, đặt móng vuốt của các nàng lên cổ đối phương.

Đột nhiên sờ được thứ gì đó, cả người hai tân nương run lên, song lại không thấy đó là thứ gì, hai nàng bèn hung hăng cấu xé lẫn nhau. Tạ Liên mau chóng bỏ chạy, rồi lại giương tay lên, Nhược Da Lăng bay theo như dải cầu vồng trắng, sau đó lặng lẽ rơi xuống đất tạo thành một vòng trắng lớn. Y nói với thôn dân đang chạy trốn tán loạn: "Tất cả mau vào vòng tròn đi!"

Cả đám người vừa chạy vừa do dự, Tiểu Huỳnh lại vội vã điều thiếu niên quần băng đứng vào vòng. Suy tư một lát, nàng lại chạy ra kéo gã thanh niên hôn mê bất tỉnh nằm sóng soài dưới đất vào trong. Bấy giờ có một tân nương nhảy đến bên rìa vòng trắng, đuổi móng vuốt định bắt, nhưng giống như bị một bức tường vô hình chặn lại. Phát hiện nàng ta có làm thế nào

cũng không nhảy vào được, Tiểu Huỳnh vội kêu lớn: "Mọi người mau vào đi, các nàng không vào trong vòng tròn này được đâu!"

Thấy thế, đám thôn dân vất giơ lên cổ nhào đến như ong vỡ tổ, may là trước đó Tạ Liên đã kéo dài Nhược Da Lãng gấp mấy lần, vòng tròn kia cũng đủ lớn, nếu không chỉ e sẽ có người bị đẩy ra. Đám tân nương không nhảy vào vòng tròn được, biết mình không thể động đến bên này, cả bọn đồng loạt xoay người, rút the thế tấn công về phía Tạ Liên.

Mà bên này, Tạ Liên đã chờ sẵn từ lâu, y móc ra một xấp khăn voan trong tay áo, bốn năm tấm vải đỏ trong tay y xoay vòng trước sau trên dưới trái phải bay lên cao, chân không dừng tay không nghỉ, người nào đến trùm người đó, trùm phát nào chuẩn phát nấy, trùm trúng tân nương nào, nàng ta sẽ bắt đầu chậm chạp mò mẫm như người mù sờ voi. Khăn voan của Tạ Liên phải nói là xoay đến độ khiến người ta đầu váng mắt hoa, ném tới ném lui giữa hai tay một cách thành thạo có thừa, bay trên không trung tạo thành mấy cái bóng đỏ, đám thôn dân đứng trong vòng trắng thế mà cũng nhìn không được hết cổ vũ: "Giỏi lắm!" "Lợi hại lợi hại, đúng là lợi hại." "Công phu này đích thị đã từng luyện qua rồi!"

Nghe vậy, Tạ Liên buột miệng thốt lên theo thói quen: "Cũng thường thôi cũng thường thôi. Mọi người có tiền góp tiền, không tiền thì đến cho đông ủng hộ... nhé???" Lời ra khỏi miệng mới cảm thấy không ổn, lại buột miệng phun ra mấy câu lúc trước hay nói để câu khách ở đoàn tạp kỹ rồi, Tạ Liên vội vàng ngừng lại. Trong lúc nói chuyện, lại có vài tân nương nhảy căng lên, nhảy một cái cao bảy xích (2,3 mét), bật một cái xa ba trượng (10 mét), chỉ trong nháy mắt đã mang mùi hôi thối nhào đến trước mắt Tạ Liên.

Tạ Liên điểm chân một cái, thân thể lướt ra ngoài, tranh thủ lăm nhăm khẩu lệnh của Thông Linh trận ba lần, nói: "Linh Văn Linh Văn gì cũng biết ời! Cho ta hỏi một câu, người có biết Võ Thần phía Bắc, Minh Quang tướng quân có hòng nhan tri kỷ nào không?"

Giọng của Linh Văn vang lên bên tai: "Điện hạ hỏi cái này làm gì?"

Tạ Liên nói: "Hiện giờ bên chỗ ta xảy ra chút chuyện, khá là nguy cấp. Thật sự không dám giấu diếm, có mười mấy người chết đang đuổi theo ta."

Linh Văn: "Hả? Thảm vậy sao???"

Tạ Liên: "Cũng thường thôi. Vậy nên có không? Ta biết vấn đề này hơi riêng tư không tiện trả lời nên mới không hỏi trong Thông Linh trận. Nhiệm vụ yêu cầu, quyết không tiết lộ."

Linh Văn nói: "Điện hạ hiểu lầm rồi, không phải vấn đề này không tiện trả lời, mà là Lão Bùi có nhiều hồng nhan tri kỷ lắm, người hỏi bất chợt như thế, trong một chốc ta không biết người muốn hỏi người nào?"

Tạ Liên suýt thì trượt chân, nói: "Được rồi. Vậy trong số những hồng nhan tri kỷ của Bùi tướng quân, có cô gái nào độc chiếm mạnh, máu ghen mạnh, trên người có nơi nào đó tàn tật không?"

Linh Văn nói: "Người vừa nói thế, đúng là gợi nhớ đến một vị."

Tạ Liên lại ném hai cái khăn voan, làm dậy lên tiếng reo hò ủng hộ, y xoay người chấp tay một cái, nói: "Nói đi!"

Linh Văn nói: "Trước đây lúc chưa phi thăng, Lão Bùi từng là một tướng quân. Hắn quen biết với nữ tướng quân của một nước đối địch, xinh đẹp tuyệt trần, tính tình hung hãn, tên là Tuyên Cơ."

Tạ Liên nói: "Ừm, Tuyên Cơ."

Linh Văn tiếp tục nói: "Bùi tướng quân ấy hả, thấy gái đẹp thì dù có kèn dao lên cổ hắn, hắn cũng quyết phải đu bám cho bằng được. Cô gái này dẫn binh giao chiến với hắn, trở thành bại tướng dưới tay hắn."

Tuyên Cơ trở thành tù binh, bị áp giải đến doanh trại kẻ địch, thừa dịp quân canh giữ không đề phòng, Tuyên Cơ định tự sát ngay tại chỗ, thế nhưng tự sát không thành, bị một vị tướng quân một kiếm chặt đứt tam

xích thanh phong*, cứu mạng. Mà vị Bùi tướng quân phong độ ngời ngời của nước đối địch ấy, chính là Minh Quang tướng quân ngày sau phi thăng.

*Tam xích thanh phong: ý chỉ kiếm.

Vị Bùi tướng quân này, một là xưa nay luôn là người thương hoa tiếc ngọc, hai là toàn cục chiến sự đã định, đâu có tiếp tục giằng co cũng không còn khả năng lật ngược ván cờ, vì vậy mới thả Tuyên Cơ ra. Thường xuyên qua lại, đưa tới đẩy lui, xảy ra chuyện gì cũng rất dễ tưởng tượng.

Lúc này, một tân nương túm đuôi phải của Tạ Liên, năm ngón bấu một cái, suýt nữa ghim vào thịt. Tạ Liên đang định đá văng nàng ta, nhưng phát hiện ở góc độ này chỉ có thể đá vào mặt, y nhủ thần không thể đánh mặt con gái, sau đó thay đổi tư thế, chuyển sang đá vai nàng ta, đoạn trở tay ném thêm một cái khăn voan, nói: "Nghe như một câu chuyện được người đời ca tụng nhỉ."

Linh Văn nói: "Vốn dĩ là câu chuyện được người đời ca tụng, nhưng hỏng ở chỗ Tuyên Cơ nhất định phải một đời một kiếp một đôi với Bùi tướng quân."

Tạ Liên đi hai bước nhảy một cái, trèo lên nóc nhà. Nhìn năm sáu tân nương phía dưới tiếp tục mon men tới gần mình, y lau mồ hôi, nói: "Con gái muốn một đời một kiếp một đôi, vốn cũng không sai."

Linh Văn nói: "Đúng là không sai, thế nhưng hai nước giao tranh, chiến trường vô tình, lẽ ra hai người đã thỏa thuận với nhau rồi, nhân duyên ngắn ngủi, người tình ta nguyện, có sáng nay không có sáng mai, chỉ nói tình yêu không nói chiến sự. Với lại người như Lão Bùi, ta nói thật chứ, hẳn không chơi trò ba người với người là đỡ lắm rồi."

*Nguyên văn là song phi (双飞): ý chỉ 1 nam ngủ với 2 nữ.

"....."

"Tuyên Cơ cũng là tướng môn quý nữ, tính tình cực kỳ quyết liệt. Thứ mà nàng muốn, nhất định phải tóm chặt chết không buông tay..."

"Khoan đã khoan đã!" Tạ Liên nói: "Người nói cho ta biết trước đi, có phải Tuyên Cơ tàn tật không? Tàn tật chỗ nào?"

"Đúng là nàng ta..." Nói đến đây, giọng Linh Văn đột nhiên ngưng bặt.

Chết mất thôi, lần nào cũng nghe đến chỗ máu chốt lại tiêu sạch chút pháp lực vay mượn, xem ra lần sau phải hỏi ngay vào trọng điểm mới được. Bay ngang nhảy dọc, Tạ Liên nhanh chóng sắp xếp lại mạch suy nghĩ lần nữa: Nếu thiếu niên quấn băng không phải là Quỷ tân lang, mà đám thôn dân cũng xác nhận với nhau rằng bên trong không có Quỷ tân lang, vậy nơi duy nhất còn sót lại để ẩn thân trà trộn chỉ có đồng tân nương kia thôi!

Lúc bản thân y trà trộn vào, Quỷ tân lang không thể nào nhìn một cái phát hiện số lượng không đúng. Ngược lại, lúc Quỷ tân lang trà trộn vào, y cũng không thể nhìn một cái phát hiện có thêm một thi thể. Nghĩ kỹ lại, sau khi Nhược Da Lăng đánh Quỷ tân lang bị thương, y chỉ nhìn thấy một luồng sương mù đen bay ào về phía rừng cây, không thể đảm bảo trong luồng sương mù đen đó nhất định có người. Trên thực tế, e rằng lúc y chạy ra cửa miếu đuổi theo, Quỷ tân lang vẫn còn ở lại trong gian phòng đầy khói đen, sát vai lướt qua y, trở về sau điện, giấu lá trong rừng, trà trộn vào đồng thi thể của các tân nương.

Như vậy, "Quỷ tân lang" không phải là "Tân lang", mà là "Tân nương" -
- Một cô gái mặc hỷ phục tân nương!

Nếu là con gái, vậy rất nhiều chuyện có thể đảo ngược rồi, chẳng hạn như tại sao khu vực núi Dữ Quân không có miếu Minh Quang miếu, không phải dân bản xứ không muốn xây, mà là xây không được. Tiểu Huỳnh nói "mỗi lần muốn xây điện Minh Quang, trong lúc xây cứ vô duyên vô cớ bốc cháy". Nghe là thấy không phải trùng hợp rồi, chỉ có khả năng bị cố ý phóng hỏa đốt mà thôi. Tại sao lại phóng hỏa đốt miếu? Thông thường là vì hận, nhưng trong núi Dữ Quân lại có một gian miếu Minh Quang bị mê trập phong tỏa, không người nào đến, tượng thần trong miếu lại được chạm khắc đẹp đến lạ, bảo quản cũng tốt vô cùng, vì sao chứ? Quỷ tân

nương tự mình mặc hỷ phục, nhưng không thể nhìn những cô gái mặc hỷ phục miệng tươi cười đi ngang qua núi Dữ Quân, lại là vì có gì?

Móc nối tất cả mọi việc, ngoại trừ ghen tuông và độc chiếm dục, Tạ Liên không nghĩ ra được đáp án nào khác. Còn tiếng vang kỳ lạ nghe như dùng vải dày bọc gậy gỗ hay kéo lê vật nặng, nếu thật sự là tiếng bước chân, Tạ Liên chỉ có thể nghĩ đến một khả năng!

Các tân nương đuổi theo mình đã bị trùm khăn voan, cuối cùng cũng có thể đáp xuống đất, Tạ Liên thở phào một hơi, bình ổn tinh thần, đứng dậy đi đếm.

Một, hai, ba, bốn... mười người.

Bảy tân nương nhảy vào rừng cây, do Nam Phong truy đuổi, mười tân nương bị y trùm khăn voan lên lần nữa đầu đang đứng đây. Vậy tức là, còn một người nữa, vẫn chưa xuất hiện.

Đúng lúc này, Tạ Liên nghe được tiếng "đùng đùng", "đùng đùng" quen thuộc truy đến từ sau lưng.

Tạ Liên chậm rãi xoay người lại, một bóng hình thấp lè tè đập vào mắt y.

Y khẽ hít một hơi, nghĩ thầm: "Quả nhiên là thế."

Người phụ nữ thấp bé trước mắt mặc một thân hỷ phục đỏ thẫm, không thấy mừng rỡ, chỉ thấy thê lương.

Nhưng sở dĩ ả thấp bé, không phải vì vóc người thấp bé, mà là vì, ả quỳ gối dưới đất.

Xương hai chân của ả đã gãy, nhưng không cưa cẳng chân, vẫn một mực dùng hai xương bánh chè quỳ dưới đất mà đi.

Tiếng "đùng đùng" quái dị mà Tạ Liên nghe được, chính là tiếng ả kéo lê cặp chân gãy nhún nhảy đi lại trên nền đất.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

11

CHƯƠNG 11: MIẾU CỔ ẨN TRONG NÚI, RỪNG THI THỂ TREO NGƯỢC (3)

Nữ quỷ kia gò má đầy đặn, hai hàng lông mày nhướn lên, phải nói là xinh đẹp khôn tả. Lẽ ra trong xinh đẹp còn mang ba phần khí khái anh hùng, thế mà giờ đây lại chứa đầy oán khí, như thể quanh năm bị trói buộc tại nơi nhỏ hẹp, không nhìn thấy trời trong. Ả quỷ dưới mặt đất, hỷ phục từ đâu gối trở xuống rách bươm, khó trách khi này có người chê rách.

Tạ Liên bình tĩnh nhìn ả một lát, nói: "Tuyên Cơ?"

Dường như đã thật nhiều năm không ai gọi ả tên này. Qua hồi lâu, oán hận tích tụ trên gương mặt nữ quỷ mới tiêu tan một chút, mắt ả bỗng chớp lóe lên tia sáng.

Ả hỏi: "... Có phải chàng ấy phái người đến tìm ta không?"

"Chàng ấy" này, Tạ Liên đoán, tất nhiên là chỉ Bùi tướng quân.

Tuyên Cơ tiếp tục truy hỏi: "Vậy chàng ấy đâu? Sao chàng ấy không tự mình đến gặp ta?"

Nét mặt sốt sắng và giọng điệu chờ mong của Tuyên Cơ khi nói chuyện khiến Tạ Liên cảm thấy, tốt nhất đừng nên nói "không phải". Thấy Tạ Liên hồi lâu không đáp, Tuyên Cơ thoáng cái ngã ngửa dưới đất.

Ả tựa lưng vào pho tượng Võ Thần anh dũng cao ngất kia, hỷ phục đồ thừa trở thành một đóa hoa máu khổng lồ dưới mặt đất, tóc tai ả bù xù, sắc mặt đau đớn khổ sở, hết như đang chịu sự giày vò lớn lao. Ả hỏi: "... Tại sao chàng ấy không đến gặp ta?"

Vấn đề này, Tạ Liên cũng không biết trả lời thế nào, chỉ đành tiếp tục giữ im lặng. Tuyên Cơ ngẩng đầu nhìn pho tượng thần kia, buồn bã nói: "Bùi lang ơi Bùi lang, ta vì chàng mà phản bội quốc gia của ta, vứt bỏ mọi thứ của ta, biến thành như thế này, tại sao chàng không đến gặp ta?"

Ả dùng hai tay bứt tóc mình, chăt vấn: "Lẽ nào lòng chàng làm bằng sắt đá sao?"

Tạ Liên không nói tiếng nào, sau khi nghe mấy câu đó, y lặng lẽ suy tư, Tuyên Cơ nói ả vì Bùi tướng quân mà phản bội quốc gia của mình, chẳng lẽ ý chỉ Bùi tướng quân thừa dịp hai người tình nồng ý mật moi tin tình báo từ miệng ả, khiến cho đất nước của ả thất bại trên chiến trường? Ả còn nói, vì Bùi tướng quân nên mới biến thành như thế này, "như thế này" hiển nhiên ám chỉ thảm trạng gãy chân của ả. Tuyên Cơ là một nữ tướng quân, ra chiến trường không thể nào mang thân tàn tật, chân của ả chỉ có khả năng bị gãy sau đó thôi, lẽ nào đi đầu này cũng liên quan đến Bùi tướng quân? Có phải Bùi tướng quân bội tình bạc nghĩa mới khiến cho oán khí của ả sâu nặng đến thế?

Mặc dù cảm thấy những gì mình đang nghĩ rất chi là ớn lạnh, nhưng oán niệm của Tuyên Cơ sâu nặng đến mức phải đi sát hại tính mạng người vô tội, dù ớn lạnh cũng chỉ đành kiên trì nghĩ sang hướng đó. Bấy giờ, ngoài miếu bỗng truyền đến tiếng hét chói tai của con gái: "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Tạ Liên và Tuyên Cơ đồng loạt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy nơi Nhược Da tạo thành vòng tròn trắng, một kẻ nào đó đang kéo thiếu niên quần băng ra ngoài, còn Tiểu Huỳnh thì ôm ghì chân kẻ nọ không chịu buông. Kẻ nọ mắng ầm lên, chính là gã thanh niên kia: "Cút ngay! Con ngu này, nhớ gọi nữ quỷ đến thì sao!"

Tiểu Huỳnh cất cao giọng: "Gọi đến thì gọi đến, người còn đáng sợ hơn quỷ nữa! Ta... ta thà gặp nữ quỷ!"

Thì ra gã thanh niên khi nãy bị Tạ Liên dùng lụa quất hôn mê đã tỉnh lại, thấy đám tân nương chậm chạp mò mẫm khắp nơi, thoát đầu bị dọa giật cả mình, nhưng chẳng mấy chốc đã phát hiện các nàng không nhìn

thấy người. Lá gan của gã rất lớn, tính tình lại mạnh động lỗ mãng, gã định nhân lúc người khác không dám nhúc nhích tranh thủ kéo thiếu niên quấn băng xuống núi nhận tiền thưởng một mình. Gã chẳng thèm quan tâm rốt cuộc thiếu niên này có phải Quỷ tân lang hay không, nói chung dưới chân núi mọi người đều truyề nhau nó là Quỷ tân lang, vậy thì nó là Quỷ tân lang thôi. Nào ngờ Tiểu Huỳnh lại nhào đến la toáng lên, làm kinh động đến đám tân nương đang lang thang bốn phía và Tuyên Cơ trong miếu Minh Quang. Thấy lại là gã ta, Tạ Liên nhủ thầ lẽ ra lúc này nên quất mạnh hơn chút, quất cho gã hôn mê ba ngày ba đêm mới tốt, y hô lớn: "Trở vào trong vòng đi!"

Vừa thấy một luồng sương mù đen ập về phía mình, gã thanh niên lật đật lùi trở về, nhưng tay gã đang kéo thiếu niên quấn băng, chân bị Tiểu Huỳnh ôm ghì, cuối cùng vẫn chệch một bước, chớp mắt đã bị sương mù đen cuốn đến tay Tuyên Cơ. Gã quay đầu lại nhìn, cô gái tóc dài xõa tung, âm khí dày đặc này, chẳng phải chính là thi thể nữ xinh đẹp nằm trong đám tân nương khi này bị mình sờ sao?

Chuyện đến nước này, rốt cuộc gã mới biết sợ, gã kêu la thảm thiết, còn Tuyên Cơ khẽ cong năm ngón, cắm vào sau ót gã, chỉ trong tích tắc đã tróc toàn bộ hộp sọ của gã ra khỏi lớp da đầu dày cộm.

Hộp sọ bị tróc ra nóng hôi hổi, vẫn còn há mồm hét to: "Á -- !!!!"

Đám người đứng trong vòng trắng sợ đến hần vía lên mây cũng há mồm hét to: "Á -- !!!!"

Tiểu Huỳnh cũng bị dọa sợ, nàng vừa kéo thiếu niên quấn băng vào vòng vừa kêu la, Tuyên Cơ lại đuổi năm ngón về phía hai người họ, Tạ Liên lách mình chắn trước mặt Tiểu Huỳnh, nói: "Tướng quân, đừng tạo sát nghiệt nữa."

Tạ Liên gọi ả tướng quân, mục đích là nhằm nhắc nhở ả, ả từng là nữ kiệt đấu tranh anh dũng trên chiến trường để bảo vệ quốc gia. Nhưng rồi, Tuyên Cơ lại bóp nát cái hộp sọ kêu la thảm thiết trong tay, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần giờ đây đã biến hình bảy phần. ả cười lạnh hỏi: "Có phải chàng ấy không dám gặp ta không?"

Tạ Liên hết cách, nghĩ thầm chỉ bằng trước tiên cứ vờ như Bùi tướng quân phái tới cho lành, nhưng Tuyên Cơ vốn chẳng cần câu trả lời của y. Ắ cười to vài tiếng, quay phắt người lại, chỉ vào pho tượng thần kia, nói: "Ta đốt miếu của chàng, làm loạn ở địa bàn của chàng! Chỉ vì để chàng đến nhìn ta một lần, ta chờ chàng biết bao nhiêu năm!"

Ắ ngạc nhiên nhìn pho tượng Võ Thần kia hồi lâu, sau đó thành linh nhảy lên, bóp cổ nỗ lắc như phát rồ, quát: "Vậy mà chàng vẫn không chịu đến gặp ta, có phải chính chàng cũng biết mình có lỗi ta không? Chàng nhìn chân ta đi! Nhìn ta bây giờ ra nông nổi này đi! Ta thế này cũng là vì chàng thôi, vì chàng cả thôi! Lẽ nào lòng chàng làm bằng sắt đá sao!"

Thân là người ngoài cuộc, Tạ Liên cũng không muốn bình luận ai đúng ai sai, nhưng xét theo cảm nhận cá nhân, y thật sự nhin không được nghĩ thần: "Nếu người muốn gặp hần, sao không đổi cách nào bình thường hơn một chút? Nếu có người muốn dùng cách này gặp ta, ta không đời nào muốn tới đâu."

Bên kia, cuối cùng Tiểu Huỳnh và thiếu niên quán băng cũng cùng nhau trở vào trong vòng trắng, nàng nhìn sang bên này, lo lắng nói nhỏ: "Công tử..." Nghe tiếng, Tạ Liên mỉm cười với nàng, ý bảo nàng không cần lo lắng. Nào ngờ y vừa cười, sắc mặt Tuyên Cơ lập tức trở nên vặn vẹo, từ trên tượng thần, ắ bất chợt nhào tới, rít lên: "Chàng chẳng thèm nhìn đến ta, chỉ thích nhìn lũ con gái hay cười này, để ta cho chàng từ từ nhìn đủ!"

Tuy rằng người ắ tím là Tạ Liên, song lời thì lại nói với vị Bùi tướng quân kia. Ban đầu Tạ Liên cứ ngỡ Tuyên Cơ không gả được cho người mình yêu, thấy tân nương xuất giá hạnh phúc mỉm cười trên kiệu hoa bèn sinh lòng đố kỵ, lại không ngờ rằng thì ra vì Bùi tướng quân thích con gái hay cười, Tuyên Cơ mới rối loạn tâm thần liên tưởng rằng đây là tân nương sắp gả cho người ắ yêu. Thảo nào ắ đốt sạch miếu Minh Quang dưới chân núi, xem ra ắ không thể chịu được cảnh suốt ngày có con gái ra ra vào vào trong miếu của Bùi tướng quân, chia sẻ cùng một pho tượng thần với mình. Nữ quỷ này không hổ danh là "Hung", gãy hết hai chân mà hành động cực kỳ quỷ dị và nhanh nhạy, chưa kể sau khi bị Nhược Da đánh trúng, ắ vẫn còn lắm sức như thế, tím đến mức Tạ Liên không giãy khỏi ắ

được. Y đang định gọi Nhược Da đến, chợt nghe một tiếng hét lớn: "A a a a a --"

Thấy Tạ Liên và nữ quỷ giằng co quyết liệt, Tiểu Huỳnh nhặt một nhánh cây lao đến, vừa lao vừa hô to, như thể đang tiếp thêm can đảm cho mình. Tuyên Cơ căn bản không cần động tay, chỉ lạnh lùng quay đầu lại liếc một cái, Tiểu Huỳnh còn chưa đến gần đã bay ra ngoài, bay xa tận mấy trượng, đầu hướng xuống, thân thể hướng lên, rơi phịch xuống đất!

Thiếu niên quấn bằng khăn giọng kêu "a a" chạy ào qua, Tạ Liên cũng giật mình, y vừa nhỡm người ngã dẫy, sau ót bỗng dưng lạnh toát, năm ngón của Tuyên Cơ đã đặt lên, có vẻ ả định tróc hộp sọ của y ra khỏi da đầu như lúc nãy. Dưới tình thế cấp bách, Tạ Liên dùng tay phải nắm cổ tay của ả, quát: "Trói!"

Chỉ nghe tiếng "sàn sạt" xé trời vang lên, một dải lụa trắng nghe gọi bay tới, quấn quanh Tuyên Cơ mấy vòng, trói gô ả ta. Do hai chân đã gãy, Tuyên Cơ tránh không kịp, "rầm" một tiếng quỳ xuống, ả lảo lộn lại dưới đất, muốn giãy khỏi dải lụa trắng này, nào ngờ nó càng quấn càng chặt. Mới vừa thoát thân, Tạ Liên không kịp thở hơi nào mà lập tức đứng dậy, chạy đến chỗ Tiểu Huỳnh rơi xuống.

Mặc dù Nhược Da đã rút, mọi người vẫn không dám lộn xộn, nhưng cũng có vài thôn dân can đảm đã quen với việc đâm tằm nương mò mẫm tới lui, đi sang vây quanh nơi Tiểu Huỳnh ngã. Thiếu niên quấn bằng quỳ gối cạnh thân hình nằm sấp của Tiểu Huỳnh, tay chân luống cuống không biết phải làm sao, sốt ruột như con sâu nhỏ trên chảo nóng. Không ai dám đụng đến Tiểu Huỳnh, sợ nằng té gãy chỗ nào yếu hại, đụng lung tung sẽ gãy nặng hơn. Tạ Liên vội vàng xem xét một phen, lòng biết dầu cẩn thận thế nào cũng vô dụng, té nặng như vậy, mắt thấy sẽ không sống nổi.

Mặc dù quen biết thiếu nữ Tiểu Huỳnh này chưa bao lâu, thậm chí nói với nhau chẳng được mấy câu, y vẫn biết tuy nàng dung mạo xấu xí nhưng tấm lòng lương thiện, kết cục này thật sự khiến lòng người xót xa. Tuyên Cơ ở bên kia ắt hẳn không thể giãy khỏi Nhược Da trong một sớm một chiều, Tạ Liên nhủ thầm: "Tuy rằng chẳng còn ích gì, nhưng nói sao cũng

không thể để nàng nằm tư thế này trước khi chết được." Nghĩ vậy, Tạ Liên cẩn thận lật người nàng lại.

Mặt mũi Tiểu Huỳnh bết máu, người xung quanh nhìn mà tắc lưỡi thở dài, nàng vẫn còn sót một hơi, nhỏ giọng nói: "... Công tử, có phải muối giúp mà lại gây thêm phiền không..."

Giúp mà gây thêm phiền thì không có, nhưng đúng là nàng không hề giúp được gì. Lúc đó Tạ Liên vốn định triệu hũ Nhược Da, căn bản không cần người ngoài hỗ trợ, mà nhánh cây của nàng đã có đánh trúng Tuyên Cơ cũng chẳng có tác dụng gì, huống chi từ đầu đến cuối nàng nào có đến gần được nữ quỷ kia? Nói thế này, khác nào bảo nàng tự tìm đường chết một cách vô giá trị.

Tạ Liên nói: "Không có. Muối giúp được nhiều lắm, muối nhìn đi, muối chạy qua đánh lạc hướng chú ý của nữ quỷ, ta mới có thời gian chế ngự ả, thật sự phải cảm ơn muối đó. Có đi đâu lần sau đừng như vậy nữa, muốn giúp phải nói với ta trước, nếu không ngộ nhỡ ta không nhận được thì nguy rồi."

*nhận được ở đây ý bảo nhận được sự giúp đỡ nha.

Tiểu Huỳnh bật cười: "Ày, công tử, huynh không cần phải gạt muối, muối biết mình chẳng giúp được gì, cũng không còn lần sau nữa."

Nàng nói ậm ờ không rõ, rồi lại phun một ngụm máu, lẫn trong máu là vài chiếc răng cửa té gãy. Thiếu niên quẩn băng gấp đến độ run lẩy bẩy, miệng ê a chẳng biết muốn nói gì. Tiểu Huỳnh nói với cậu ta: "Sau này đệ... không cần xuống núi trộm đồ ăn nữa, lỡ như bị người ta phát hiện, đánh chết thì tiêu rồi."

Tạ Liên nói: "Nếu cậu ấy đói bụng, có thể tìm ta lấy đồ ăn."

Nghe vậy, ánh mắt Tiểu Huỳnh sáng lên: "... Thật sao? Vậy, vậy cảm ơn huynh nhiều..."

Cười một hồi, hai hàng nước mắt bỗng chảy xuống từ đôi mắt nhỏ của nàng.

Nàng nói khẽ: "Muội cảm thấy mình sống trên đời này, chẳng được mấy ngày vui vẻ."

Tạ Liên cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ đành vỗ nhẹ lên tay nàng. Tiểu Huỳnh lại thở dài: "Mà thôi, bỏ đi, có lẽ muội... trời sinh xui xẻo rùi."

Nghe lời này, quả thật có chút buồn cười. Hơn nữa do nàng mũi méo mắt lệch, xấu một cách khôi hài, bộ dạng máu me nước mắt đầy mặt của nàng, thoát nhìn cũng rất buồn cười.

Nàng chảy nước mắt, nói: "Nhưng mà, cho dù là vậy, muội vẫn... muội vẫn..."

Nói đến đây, Tiểu Huỳnh tắt thở bỏ mình. Thấy nàng đã chết, thiếu niên quần băng ôm thi thể của nàng nhỏ giọng khóc nức nở, cậu ta vùi đầu lên bụng nàng, như thể mất đi chỗ dựa này, làm thế nào cũng không dám ngẩng lên lại.

Tạ Liên đưa tay khép hai mắt nàng lại, nhủ thầm: "Muội kiên cường hơn ta nhiều."

Đúng lúc này, một trận tiếng chuông kỳ dị truyền đến.

Ba tiếng "Keng!" "Keng!" "Keng!" vang ầm ầm, Tạ Liên nhất thời cảm thấy đầu váng mắt hoa: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Lại nhìn sang bốn phía, đám tân nương ngã trái ngã phải nằm la liệt dưới đất, chỉ có cánh tay còn duỗi về phía trước, chĩa thẳng lên trời. Các thôn dân cũng ngã xuống đất không dậy nổi, dường như tất cả đồng loạt bị tiếng chuông đình tai nhức óc này chấn cho chìm vào hôn mê. Tạ Liên cũng xây xẩm mặt mày, y đưa tay đỡ trán, cố gắng đứng lên, nhưng hai chân lại khuyu xuống, khiến y nửa quỳ dưới đất, may là có người dìu y dậy, ngẩng đầu lên mới thấy là Nam Phong. Thì ra sau khi bảy tân nương

lũ vào rừng cây, các nàng lập tức tản ra mọi phía, Nam Phong gần như phải chạy khắp núi Dữ Quân một lượt mới tóm được toàn bộ không bỏ sót người nào, lúc này mới vừa trở về. Thấy Nam Phong bình chân như vại, Tạ Liên vội hỏi: "Tiếng chuông này là sao thế?"

Nam Phong nói: "Đừng lo, đây là viện binh."

Nhìn theo ánh mắt của Nam Phong, bấy giờ Tạ Liên mới phát hiện, trước miếu Minh Quang, chẳng biết đã xuất hiện một hàng binh sĩ từ lúc nào.

Hàng binh sĩ này ai cũng mình khoác áo giáp, thần thái sáng láng, oai phong凛冽, trên người phủ một tầng linh quang mờ ảo, mà đứng thẳng trước hàng binh sĩ là một võ tướng trẻ tuổi cao lớn xuất chúng, rõ ràng không phải người phàm. Võ tướng nọ chấp tay đi đến trước mặt Tạ Liên, khẽ cúi người với y, nói: "Thái tử điện hạ."

*Linh quang kiêu như ánh sáng thần thánh ấy.

Tạ Liên còn chưa mở miệng hỏi, Nam Phong đã thấp giọng nói: "Đây là Bùi tướng quân."

Tạ Liên lập tức đưa mắt nhìn Tuyên Cơ dưới đất, nói: "Bùi tướng quân?"

Vị Bùi tướng quân này không giống những gì y tưởng tượng cho lắm, cũng khác xa pho tượng thần trong miếu. Tượng thần kia oai hùng tột bậc, nét kiêu ngạo hằn rõ trên mặt, khôi ngô tuấn tú một cách đầy thế xâm lược, còn võ tướng trẻ tuổi này tuy cũng khôi ngô tuấn tú, nhưng mặt mày trắng nõn, dung mạo trầm lắng như một viên ngọc lạnh giá, không mang sát khí, chỉ có sự điềm tĩnh không mấy may dao động. Nói là võ tướng cũng được, mà nói là mưu tướng cũng được nốt.

Bùi tướng quân nhìn Tuyên Cơ dưới đất, nói: "Điện Linh Văn báo cho chúng ta biết, lần này sự việc xảy ra tại núi Dữ Quân nhiều khả năng có liên hệ sâu xa liên quan với điện Minh Quang chúng ta, tại hạ mới chạy vội

đến ngay. Không ngờ quả nhiên có liên hệ sâu xa thật, làm phiên Thái tử điện hạ r ồi."

Tạ Liên âm thầm cảm ơn Linh Văn, hiệu suất của Linh Văn điện kém h ồi nào chứ. Y nói: "Cũng làm phiên Bùi tướng quân r ồi."

Mà Tuyên Cơ giữa lúc vùng vẫy loáng thoáng nghe được ba chữ "Bùi tướng quân", ả ngẩng phắt đầu lên, nói bằng giọng khẩn thiết: "Bùi lang, Bùi lang! Là chàng ư, chàng đến r ồi sao? Rồi cuộc chàng đến r ồi sao?"

Do bị Nhược Da trối, ả có mừng như điên cũng chỉ có thể quỳ thẳng người. Ngờ đâu vừa trông thấy võ tướng kia, sắc mặt ả xanh mét: "Người là ai?!"

Bên này, Tạ Liên đã kể sơ vài câu cho Nam Phong biết rồi cuộc Quỷ tân lang là chuyện gì xảy ra, nghe nàng hỏi vậy, y nói: "Đây không phải là Bùi tướng quân sao? Chẳng lẽ ả chờ lâu quá nên không nhận ra?"

Nam Phong nói: "Đúng là Bùi tướng quân, có đi đâu không phải là người mà ả chờ."

Tạ Liên không hiểu mô tê gì: "Lẽ nào có đến hai vị Bùi tướng quân?"

Nam Phong nói tiếp: "Không sai, đúng là có hai vị!"

Thì ra Bùi tướng quân mà nữ quỷ Tuyên Cơ đợi chờ chính là chủ thần của điện Minh Quang, còn vị ở trước mặt bọn họ là phụ thần của điện Minh Quang, cũng chính là hậu duệ của vị Bùi tướng quân kia. Vì để phân biệt, lúc gọi mọi người sẽ xưng vị này là "Tiểu Bùi tướng quân", trong điện Minh Quang chính thống phải thờ cả hai vị này một trước một sau. Với tư cách là chính thần chủ điện (hiểu nôm na là vị thần chủ chốt của điện), tượng thần của Bùi tướng quân nằm đối diện cửa điện, còn tượng thần của Tiểu Bùi tướng quân sẽ đặt sau lưng hắn. Tuy là tổ tiên và hậu duệ, song thoát nhìn chẳng khác gì anh em. Một nhà hai người phi thăng, cũng có thể xem là một giai thoại lạ kỳ.

Đưa mắt nhìn quanh một vòng, không thấy người mà mình muốn gặp trong hàng binh sĩ, Tuyên Cơ đau đớn nói: "Bùi Minh đâu? Sao chàng ấy không đến? Sao chàng ấy không đến gặp ta?"

Tiểu Bùi tướng quân khẽ gật đầu, nói: "Bùi tướng quân có nhiệm vụ quan trọng trong người."

Tuyên Cơ lâm bầm: "Nhiệm vụ quan trọng?"

Dưới mái tóc dài xoa đầy đất, ả vừa rơi nước mắt vừa nói: "Ta đợi chàng ấy suốt mấy trăm năm, chàng ấy có nhiệm vụ gì? Năm đó vì để gặp ta một lần, chàng ấy có thể một đêm vượt nửa biên giới, bây giờ chàng ấy có nhiệm vụ quan trọng gì chứ? Quan trọng đến mức ngay cả xuống đây nhìn ta một cái cũng không được? Có sao? Vốn dĩ không có đúng không?"

Tiểu Bùi tướng quân nói: "Tuyên Cơ tướng quân, mời lên đường."

Hai binh sĩ của điện Minh Quang đứng trong hàng đi tới, Nhượng Da bỗng chốc nhảy khỏi người Tuyên Cơ, quay vềquấn vòng vòng quanh cổ tay Tạ Liên, Tạ Liên vỗ nhẹ lên nó hai cái như trấn an. Tuyên Cơ để mặc cho hai binh sĩ áp giải, thần thờ chốc lát rồi bỗng dưng giãy dụa kịch liệt, chỉ trời mà mắng: "Bùi Minh! Ta nguyện rửa chàng!"

Tiếng gào của ả hết sức chói tai, Tạ Liên sửng sốt, nghĩ bụng: "Đây là mắng tổ tiên trước mặt con cháu à?"

Tiểu Bùi tướng quân vẫn mặt không đổi sắc, nói: "Để mọi người chê cười rồi."

Tuyên Cơ vẫn còn khản giọng mắng: "Ta nguyện rửa chàng, tốt nhất chàng mãi mãi đừng yêu bất cứ ai, bằng không nếu có ngày đó, ta nguyện rửa chàng sẽ trở thành như ta, vĩnh viễn viễn viễn, thời thời khắc khắc, vô cùng vô tận, lửa tình đốt người! Lửa tình đốt người, đốt sạch tim gan tỳ phổi thận của chàng!"

Lúc này, Tiểu Bùi tướng quân nói với Tạ Liên: "Thất lễ, xin chờ một lát." Nói đoạn bắt đầu khép hai ngón tay, để nhẹ lên huyệt thái dương. Đây

là cách mở phép thông linh, hửn là Tiểu Bùi tướng quân đang thông linh với ai đó. Lát sau, hửn "ừ" một tiếng, thả tay xuống, chấp tay sau lưng, quay sang nói với Tuyên Cơ: "Bùi tướng quân bảo ta chuyển lời cho ngài - - Đó là chuyện không thể nào."

Tuyên Cơ rống to: "Ta nguyện rửa chàng -- !!!"

Tiểu Bùi tướng quân khẽ nâng tay, nói: "Giải đi."

Hai binh sĩ kéo Tuyên Cơ đang vùng vẫy điên cuồng xuống, Tạ Liên nói: "Tiểu Bùi tướng quân, cho phép ta hỏi một câu, Tuyên Cơ sẽ bị xử lý thế nào?"

Tiểu Bùi tướng quân nói: "Đày dưới chân núi."

Tìm một ngọn núi trấn trụ, đây đúng là cách thiên giới thường dùng để đối phó yêu ma quỷ quái. Trầm ngâm chốc lát, Tạ Liên vẫn lên tiếng: "Oán khí của Tuyên Cơ tướng quân này rất nặng, ả vẫn nhớ mãi không quên mối hận vì Bùi tướng quân mà phản quốc gây chân, chỉ sợ trấn áp không phải kế lâu dài."

Tiểu Bùi tướng quân lại khẽ nghiêng đầu, hỏi: "Ả nói ả vì Bùi tướng quân mà phản quốc gây chân?"

Tạ Liên đáp: "Đúng là ả từng nói mình vì Bùi tướng quân mới ra nông nổi này, chẳng qua không biết rốt cuộc sự thật là thế nào."

Tiểu Bùi tướng quân nói: "Nếu nhất định phải nói thế thì cũng được, phản quốc vì Bùi tướng quân là thật, nhưng chi tiết trong cuộc, có lẽ không như tình hình mà người ngoài đã tưởng. Sau khi Bùi tướng quân và ả chia tay, vì níu kéo Bùi tướng quân, Tuyên Cơ tướng quân không ngại chủ động dâng tình báo trong quân đội, Bùi tướng quân không muốn thắng mà không vinh nên không nhận."

... Chuyện này thật sự không thể nào ngờ, cái gọi là "Ta vì chàng mà phản bội quốc gia của ta" thì ra là như thế. Tạ Liên nói: "Vậy ả nói mình gây hai chân cũng vì Bùi tướng quân, tức là... ?"

Tiểu Bùi tướng quân đáp: "Hai chân ả là do chính ả bẻ gãy."

... Chính mình bẻ gãy?

Tiểu Bùi tướng quân bình thản nói: "Bùi tướng quân không thích những cô gái mạnh mẽ, mà Tuyên Cơ tướng quân trời sinh hiếu thắng, đây cũng là nguyên nhân vì sao hai người họ không thể bên nhau lâu dài. Tuyên Cơ tướng quân không cam tâm, ả nói với Bùi tướng quân, ả nguyện hy sinh thay đổi vì Bùi tướng quân, thế nên tự phứt bỏ võ công, còn bẻ gãy hai chân của mình. Kể từ đó, ả chẳng khác nào tự chặt hai cánh, trói mình bên người Bùi tướng quân. Bùi tướng quân không bỏ mặc ả không lo, còn thu nhận chăm sóc ả, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không muốn cưới ả. Tuyên Cơ tướng quân tâm nguyện không thành, ôm hận tự sát, không vì nguyên nhân gì khác, chỉ vì khiến Bùi tướng quân đau lòng khổ sở. Nhưng mà, thứ lỗi cho ta nói thẳng."

Hắn nói chuyện vẫn với vẻ nhã nhặn lễ độ, bình tĩnh quá đổi như thế: "Không có chuyện đó đâu."

Tạ Liên xoa xoa ấn đường, không nói lời nào, nhủ thầm: "Người gì thế này?"

Tiểu Bùi tướng quân nói tiếp: "Thị phi đúng sai trong đó, ta cũng không biết. Ta chỉ biết nếu Tuyên Cơ tướng quân chịu buông tay, vốn dĩ sẽ không đến mức này. Thái tử điện hạ, tại hạ cáo từ."

Tạ Liên cũng chấp tay, tiễn bọn họ đi. Nam Phong bình luận: "Lạ đời."

Tạ Liên nghĩ thầm, bản thân mình cũng là trò cười của ba giới, nổi tiếng lạ đời đây, cần gì phải nói ai khác. Chuyện giữa Bùi tướng quân và Tuyên Cơ, không phải người trong cuộc cũng khó nói ai đúng ai sai. Chỉ tội nghiệp mười bảy tân nương vô tội, cả những Võ Quan và kiều phu hộ tống cũng thật tai bay vạ gió.

Nhắc đến tân nương, Tạ Liên lập tức dời mắt sang nhìn, chỉ thấy mười bảy thi thể tân nương dưới mặt đất bắt đầu xuất hiện mức độ thay đổi khác nhau. Có người hóa thành một đống xương trắng, có người bắt đầu thối

rữa, tản ra từng đợt mùi tanh tươi. Mùi hôi làm cho thôn dân dưới đất ngộp tỉnh, bọn họ ngơ ngác tỉnh dậy, thấy cảnh tượng trước mắt lại kinh hồn táng đả.

Thừa dịp này, Tạ Liên lẳng nhăng lải nhải dạy cho bọn họ một bài thiện ác nhân quả báo ứng, khuyên bọn họ xuống núi rồi phải cầu phúc cho các tân nương nhiều vào, đồng thời nghĩ cách báo tin cho người nhà tân nương đến nhận thi thể, tuyệt đối không được buôn bán thi thể, cũng không được làm việc trái với lương tâm. Trải qua một đêm chấn động như thế, lại không còn kẻ đầu têu gây chuyện, mọi người nghe Tạ Liên nói đâu còn dám hó hé gì, ai cũng nơm nớp lo sợ đáp lời, cảm giác như vừa mơ thấy một cơn ác mộng, hiện tại họ mới phát hiện, sao tối qua mình như mê muội thế kia? Nhiều người chết như vậy, cứ sao lúc đó trong đầu mình toàn nghĩ đến việc kiếm tiền? Ngoảnh đầu hồi tưởng lại, chính họ cũng cảm thấy khủng khiếp. Tối qua bọn họ ý thức đông người, lại còn có kẻ dẫn đầu, nên mới lo ngơ lóng ngóng ủa theo, bây giờ trong lòng nghĩ lại mà sợ, ai nấy cũng ngoan ngoãn ăn năn cầu phúc.

Trời còn chưa sáng, sợ rằng trong núi còn có bầy sói chờ quấy phá, Nam Phong mới vừa chạy quanh núi một vòng, hiện giờ lại phải dẫn cả đám người xuống núi. Nam Phong cũng không phản nản gì, còn giao hẹn với Tạ Liên lát sau cùng bàn bạc giải quyết rừng thi thể treo ngược kia.

Sau khi tỉnh dậy, thiếu niên quấn băng lại ngồi bên cạnh thi thể của Tiểu Huỳnh, ôm nàng chẳng nói chẳng rằng. Tạ Liên ngồi kế bên cậu ta, vắt óc tìm lời cả buổi, đang định mở miệng an ủi, chợt phát hiện đầu của cậu ta đang chảy máu.

Nếu là máu của rừng thi thể, hẳn là đã khô rồi, nhưng máu này vẫn đang chảy không ngừng, chỉ có khả năng là cậu ta bị thương. Tạ Liên lập tức nói với cậu ta: "Trên đầu người có vết thương, tháo băng vải xuống đi, để ta xem giúp người."

Thiếu niên nọ từ từ ngẩng đầu lên, nhìn y bằng cặp mắt vẫn vẹn tơi máu, có vẻ đang luống cuống do dự. Tạ Liên mỉm cười, nói: "Đừng sợ. Nếu có vết thương nhất định phải băng bó, ta cam đoan sẽ không bị người dọa."

Thiếu niên nọ thoáng do dự, sau đó xoay người sang chỗ khác, chậm rãi tháo từng vòng băng vải trên đầu. Động tác của cậu ta rất chậm, Tạ Liên vô cùng kiên nhẫn chờ cậu ta, trong lòng đã cân nhắc vấn đề tiếp theo: "Thiếu niên này chắc chắn không thể ở lại núi Dữ Quân, vậy cậu ta có thể đi đâu đây? Cũng không thể theo mình về thiên giới, bản thân mình cũng chỉ được ngày nào hay ngày nấy, chi bằng nghĩ cách nào ổn thỏa thu xếp cho cậu ta rời hẳn đi. Còn nữa, Thanh Quỷ, Thích Dung..."

Lúc này, thiếu niên nọ đã tháo xong băng vải, xoay người qua.

Mà sau khi thấy rõ mặt cậu ta, Tạ Liên cảm giác máu toàn thân rút sạch trong nháy mắt.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

12

CHƯƠNG 12: QUỲ ÁO ĐỎ ĐỐT VẦN VỖ MIẾU

Đúng như những gì trước đó Tạ Liên đã tưởng, trên mặt thiếu niên nọ là một mảng sẹo bỏng nghiêm trọng. Nhưng mà, dưới vết sẹo liền nhau đó, có thể loáng thoáng trông thấy ba bốn gương mặt người nho nhỏ

Mấy gương mặt đó chỉ lớn bằng lòng bàn tay trẻ con, phân bố xiên xẹo trên mặt và trán cậu thiếu niên. Do từng bị lửa cháy, ngũ quan của gương mặt nhỏ nào cũng co rút kịch liệt, như thể đang hét lên đau đớn. Những gương mặt nhỏ quá gở trông như đang la hét đó chen chúc trên mặt người vốn dĩ bình thường của cậu ta, phải nói là khủng khiếp hơn bất cứ con quỷ nào!

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt này, Tạ Liên như rơi vào một cơn ác mộng. Nỗi sợ hãi tột độ khiến cả người y chết lặng, đến nỗi y không biết mình đứng lên từ lúc nào, và cũng không biết trên mặt mình lộ ra biểu cảm gì, nhưng chắc chắn là đáng sợ vô cùng. Thiếu niên nọ rề rà tháo băng vải xuống, vốn dĩ đã thấp thỏm lo sợ, thấy phản ứng của Tạ Liên thì thụt lùi hai bước, dường như biết rằng Tạ Liên không thể nào chấp nhận gương mặt này, cậu ta thành linh che kín gương mặt khủng khiếp của mình như để tự vệ, sau đó hét to một tiếng, bỏ chạy vào sâu trong rừng rậm.

Bấy giờ Tạ Liên mới phục hồi tinh thần lại, nói: "Đợi đã!!!"

Y vừa đuổi theo vừa nói: "Đợi đã! Quay về đi!"

Nhưng dù gì Tạ Liên cũng ngăn người một lúc lâu mới phản ứng lại, còn thiếu niên nọ nắm rõ đường lối trong núi, lại quen lẫn trốn ẩn núp trong bóng đêm, chẳng mấy chốc đã trốn biệt chẳng thấy tăm hơi, y có gọi thế nào cũng không chịu ra. Bên cạnh không có ai tìm phụ, y lại cạn kiệt

pháp lực, không có cách nào thông linh truyền âm, y chạy quanh núi một lượt, thế mà tìm gần nửa canh giờ cũng không có kết quả. Gió lạnh thổi qua, Tạ Liên tỉnh táo hơn chút, biết một mình mình đi lung tung như con ruồi không đầu cũng không phải cách hay, y cố giữ bình tĩnh, nhủ thầm: "Biết đâu cậu ta sẽ trở về mang thi thể của Tiểu Huỳnh cô nương đi." Nghĩ vậy, Tạ Liên bèn quay lại trước miếu Minh Quang, thế rồi không khỏi giật mình.

Chỉ thấy rất nhiều người mặc áo đen đã tụ tập trong khu rừng sau miếu, ai nấy cũng mặt mày nghiêm túc, đang cẩn thận đưa hơn bốn mươi thi thể bị treo ngược kia xuống. Trước rừng cây có một bóng người cao gầy đang đứng khoanh tay giám sát, lúc ngoảnh đầu để lộ gương mặt thiếu niên thanh tú mà lạnh nhạt, chính là Phù Dao. Xem ra Phù Dao quay về thiên đình một chuyến, dẫn theo một nhóm thần quan của điện Huyền Chân xuống giúp đỡ.

Tạ Liên đang định mở miệng, phía sau chợt vang lên bước chân, là Nam Phong đưa đám thôn dân kia xuống núi xong quay trở về. Thấy tình hình trước mắt, Nam Phong liếc nhìn Phù Dao, nói: "Chẳng phải người bỏ chạy một mình sao?"

Lời này nghe không lọt tai tí nào, Phù Dao nhướn mày tỏ vẻ không hài lòng. Tạ Liên không muốn bọn họ cựa cãi trong giờ phút mấu chốt, bèn nói: "Là ta bảo cậu ta về đưa viện binh tới."

Nam Phong cười nhạo: "Vậy viện binh đâu? Ta còn tưởng ít nhất phải mời tướng quân nhà các người đích thân xuống chứ."

Phù Dao thản nhiên nói: "Lúc về ta nghe nói Tiểu Bù tướng quân đã chạy xuống nên mới không đi tìm tướng quân của chúng ta. Huống hồ cho dù ta có tìm, ngài ấy bận rộn như thế, chưa chắc có thời gian xuống đâu."

Nói thật, theo sự hiểu biết của Tạ Liên dành cho Mộ Tình, cho dù Mộ Tình có thời gian cũng chẳng đời nào chịu đích thân xuống đây, nhưng trước mắt y không có thời gian nghĩ nhiều, chỉ uể oải nói: "Các người khoan hãy tranh cãi, giúp ta một việc trước đi, cùng nhau đi tìm thiếu niên quân băng."

Nam Phong cau mày: "Mới nãy cậu ta còn ở chung với huynh trông chừng thi thể của cô gái kia mà?"

Tạ Liên nói: "Ta bảo cậu ta tháo băng vải xuống, cậu ta bị ta dọa chạy."

Phù Dao nhếch khóe miệng, nói: "Không đến mức đó chứ, huynh mặc đồ nữ đâu có đáng sợ đến thế."

Tạ Liên thở dài: "Chỉ trách lúc đó ta ngăn người không kịp phản ứng. Tiểu Huỳnh cô nương đã chết, vốn dĩ cậu ta đã chịu cú sốc lớn, đã vậy còn cho rằng ta bị mặt mình hù dọa, có lẽ không chịu nổi đả kích này nên bỏ chạy."

Phù Dao nhíu mày: "Cậu ta thật sự xấu đến thế sao?"

Tạ Liên nói: "Vấn đề không phải là xấu hay không xấu. Cậu ta... có dịch mặt người."

Nghe ba chữ kia, động tác và sắc mặt của Nam Phong lẫn Phù Dao tức thì cứng đờ.

Cuối cùng hai người cũng hiểu tại sao lúc nãy Tạ Liên lại ngăn cản.

Tám trăm năm trước, hoàng thành của Tiên Lạc cổ quốc bị một dịch bệnh tàn quét, cuối cùng dẫn đến diệt quốc. Nhiễm phải dịch bệnh này, trên thân thể người bệnh trước tiên sẽ xuất hiện từng cục sưng nho nhỏ, cục sưng càng lúc càng lớn, càng ngày càng cứng, có hơi đau nhức, sau đó người ta phát hiện, cục sưng này dần dần trở nên lồi lõm, ba chỗ lõm, một chỗ lồi, trông giống như... mắt, mũi và miệng. Sau này ngũ quan ngày càng rõ ràng, cuối cùng mọc thành hình dạng tương tự mặt người. Mà nếu mặc kệ không để ý tới nó, trên người sẽ mọc càng ngày càng nhiều mặt người. Nghe đâu có loại mặt người lớn dần, đến cuối cùng rõ ràng rõ hình, còn có thể mở miệng nói chuyện, hoặc thậm chí la hét.

Mà tên của loại dịch bệnh này, chính là dịch mặt người!

Sắc mặt Phù Dao biến đổi liên hồi, hai tay đang khoanh cũng thả xuống, nói: "Làm sao có thể! Thứ này đã bị tiêu diệt từ mấy trăm năm trước, tuyệt đối không thể nào xuất hiện nữa."

Tạ Liên chỉ nói một câu: "Ta không có nhìn lầm."

Nam Phong và Phù Dao không có cách nào phản bác, câu mà Tạ Liên vừa nói, không ai phản bác được.

Tạ Liên nói tiếp: "Trên mặt cậu ta còn có dấu vết từng bị lửa thiêu, có lẽ là vì muốn thiêu hủy đồng mặt người hoại tử đó."

Người bị nhiễm dịch mặt người, thông thường phản ứng đầu tiên chính là cầm dao cắt mấy thứ kinh khủng đó xuống, hoặc dùng đuốc thiêu chết nó, cho dù cắt thịt bẻ xương cũng không tiếc. Nam Phong trầm giọng nói: "Vậy chỉ e cậu ta cũng không phải người bình thường, nhiều khả năng đã sống trên đời này mấy trăm năm. Mà khoan đã, dịch bệnh trên người cậu ta có truyền nhiễm không?"

Tuy đầu đau như búa bổ, Tạ Liên vẫn đã bình tĩnh cân nhắc về vấn đề này, y nói bằng giọng khẳng định: "Không đâu, khả năng truyền nhiễm của dịch mặt người rất mạnh. Nếu dịch độc trên người thiếu niên đó vẫn còn truyền nhiễm được, cậu ta ẩn núp trong núi Dữ Quân lâu như thế, toàn bộ vùng này ắt đã bị cậu ta truyền nhiễm mới đúng. Dịch độc của cậu ta hẳn đã... chữa khỏi rồi, chỉ là vết sẹo lúc trước để lại không hết được."

Tạ Liên nói tiếp: "Trên mặt cậu ta còn có dấu vết từng bị lửa thiêu, có lẽ là vì muốn thiêu hủy đồng mặt người hoại tử đó."

Người bị nhiễm dịch mặt người, thông thường phản ứng đầu tiên chính là cầm dao cắt mấy thứ kinh khủng đó xuống, hoặc dùng đuốc thiêu chết nó, cho dù cắt thịt bẻ xương cũng không tiếc. Nam Phong trầm giọng nói: "Vậy chỉ e cậu ta cũng không phải người bình thường, nhiều khả năng đã sống trên đời này mấy trăm năm. Mà khoan đã, dịch bệnh trên người cậu ta có truyền nhiễm không?"

Tuy đầu đau như búa bổ, Tạ Liên vẫn đã bình tĩnh cân nhắc về vấn đề này, y nói bằng giọng khẳng định: "Không đâu, khả năng truyền nhiễm của dịch mặt người rất mạnh. Nếu dịch độc trên người thiếu niên đó vẫn còn truyền nhiễm được, cậu ta ẩn núp trong núi Dữ Quân lâu như thế, toàn bộ vùng này ắt đã bị cậu ta truyền nhiễm mới đúng. Dịch độc của cậu ta hẳn đã... chữa khỏi rồi, chỉ là vết sẹo lúc trước để lại không hết được."

Ba người không dám sơ suất. Phù Dao có vẻ rất có địa vị ở Huyền Chân điện, các thần quan được gọi đến lại đào ba thước đất tìm tòi một trận trong núi Dữ Quân, nhưng bất luận thế nào cũng không tìm được tung tích của thiếu niên nọ, e rằng cậu ta đã chạy ra khỏi núi Dữ Quân, biến mất trong biển người mênh mông. Xét theo tình hình trước mắt, mọi người chỉ còn cách quay về thiên giới rồi nhờ điện Linh Văn hỗ trợ tìm kiếm, yên lặng đợi tin tức. Thứ trên người thiếu niên nọ sẽ không truyền nhiễm, điểm này khiến mọi người phần nào cảm thấy may mắn, song nghĩ đến việc tướng mạo cậu ta đáng sợ như thế, sau khi xuống núi ngộ nhỡ bị phát hiện, chỉ e sẽ bị xem là quái vật hô đánh hô giết, Tạ Liên nhủ thầm vẫn phải mau chóng tìm ra cậu ta mới được.

Không tiện tiếp tục nán lại núi Dữ Quân, Tạ Liên bế thi thể của Tiểu Huỳnh, bước từng bước một xuống núi. Do tinh thần hơi mất tập trung, đến khi chủ quán trà hét lên Tạ Liên mới phát hiện suýt nữa mình đã bế thi thể vào quán nhỏ Tương Phùng, y cuống quýt nói xin lỗi, lại trở ra ngoài nhờ người an táng rồi mới về. Sau khi giải quyết xong mọi thứ, Tạ Liên ngẩng đầu xuống, lặng lẽ thở dài.

Chuyện này cuối cùng cũng đi đến hồi kết, mà Tạ Liên chỉ cảm thấy mấy ngày sau phi thăng này còn oải hơn một năm mình lượm đống nát ở nhân gian ngày trước, trèo lên rồi gục xuống, vượt nóc rồi băng tường, lăn lộn rồi la hét, giả trang kiêu biêu diễn tạp kỹ, xương toàn thân sắp rã ra luôn mà vẫn còn để lại rất nhiều tai họa về sau và bí ẩn chưa giải đáp, quả thật muốn làm một tấm bảng "Phi thăng không bằng lượm đống nát" đeo sau lưng đi chu du nhân gian.

Phù Dao vén vạt dưới tà áo ngẩng đầu xuống cạnh Tạ Liên, rốt cục vẫn nhìn không được thực hiện động tác trợn mắt đã chuẩn bị từ lâu, nói: "Huỳnh

còn mặc bộ đồ này làm gì?"

Thấy Phù Dao trợn mắt, Tạ Liên thế mà lại có cảm giác thân thiết đến lạ. Bấy giờ y mới cởi bộ hỷ phục mặc suốt một đường ra, vừa lau phấn son trên mặt vừa bu ãn r ãu nói: "Thế này giờ ta vẫn mặc bộ đồ này nói chuyện với Tiểu Bùi tướng quân hả? Nam Phong à, nếu vừa r ãi người nhắc ta một tiếng thì tốt r ãi."

Phù Dao nói: "Chắc tại vì huynh mặc trông hơn hở quá."

Nam Phong chạy cả ngày, cuối cùng cũng có thể ng ãi xuống nghỉ ngơi: "Khỏi cần nhắc làm chi, Tiểu Bùi tướng quân chẳng để ý huynh mặc gì đâu. Cho dù huynh ăn mặc quái dị gấp bội, hấn cũng sẽ không nhi ãu lời với người khác."

Thấy rằng tối nay đúng là cực thân tiểu thần quan này, Tạ Liên bèn rót cho Nam Phong chung trà, r ãi chợt nhớ đến thái độ lạnh tanh của Tiểu Bùi tướng quân, trái ngược với trạng thái điên cu ãng của Tuyên Cơ, y nói: "Vị Tiểu Bùi tướng quân này đúng là bình chân như vại, giữ bình tĩnh hay thật."

Nam Phong uống trà, nói: "Huynh đừng nhìn Tiểu Bùi tướng quân nh ã nhận lễ độ thế mà l ãm tưởng, hấn giống hệt tổ tiên của hấn đấy, cả hai đều khó đối phó."

Điểm này tất nhiên Tạ Liên nhìn ra được. Phù Dao cũng tán thành ý kiến này, nói: "Bùi Túc là tân quý* tổn g ãn hai trăm năm mới phi thăng được, dù vậy thế lực rất mạnh, leo lên rất nhanh. Lúc được Bùi tướng quân điểm mặt, hấn chỉ mới hai mươi tuổi, huynh biết lúc đó hấn đã làm gì không?"

*Tân quý: kiêu như quan mới, vip mới nổi, nói chung là người mới ấy =>) Đạo trước tui toàn thay thế "người mới" mà câu này để vậy sẽ lặp từ nên để tân quý =>)

Tạ Liên nói: "Làm gì?"

Phù Dao lạnh lùng phun ra hai chữ: "Đồ thành."

*Đồ thành: giết hàng loạt dân trong thành.

Nghe vậy, Tạ Liên ra chiều dăm chiêu, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ. Trong Thượng thiên đình, đế vương khanh tướng đi đây đó, mà chuyện đấu tranh giành thiên hạ và giữ vững giang sơn, bởi vì cái gọi là nhất tướng công thành vạn cốt khô*, muốn thành thần tiên, trước tiên phải thành nhân kiệt (người tài kiệt xuất). Đôi chân nhân kiệt, toàn giẫm trên đường máu mà đi. Phù Dao tổng kết: "Trong Thượng thiên đình, chẳng có mấy người dễ đối phó, không thể tin được ai."

*Nhất tướng công thành vạn cốt khô: Mỗi một vị tướng khi thành công đều phải trả giá bằng cả vạn bộ xương binh lính chết khô/ Vinh quang của bậc vua chúa cũng đều phải trả giá bằng sinh mạng của hàng vạn dân thường. (Theo Wiki)

Nghe giọng điệu như người từng trải khuyên răn con cháu của Phù Dao, Tạ Liên không khỏi buồn cười, phỏng đoán liệu có phải Phù Dao từng bị ức hiếp ở Thượng thiên đình, cảm xúc dào dạt quá nên mới nói thế không. Có đi đâu bản thân y cũng tự biết, mặc dù mình phi thăng ba lần, nhưng lần nào thời gian ở thiên giới cũng ngắn như phù dung sớm nở tối tàn, thoáng qua rồi biến mất, nếu bàn về độ thấu hiểu đối với chúng thần tiên, đúng là y chưa chắc hơn được hai tiểu thần quan này. Nam Phong có vẻ cực kỳ không đồng ý cách nói của Phù Dao: "Người đừng có buông lời hù dọa, ở đâu cũng có tốt và xấu, trong thiên giới vẫn có không ít thần quan đáng tin cậy."

Phù Dao lại nói: "Ha ha, thần quan đáng tin cậy, người muốn nói tướng quân nhà người hả?"

Nam Phong nói: "Có phải tướng quân nhà ta không thì ta không biết, tóm lại chắc chắn không phải tướng quân nhà người."

Đối mặt với tình huống này, Tạ Liên đã tập mãi thành quen, không lấy gì làm lạ, cộng thêm trong lòng có chuyện, ngay cả ngăn cản cũng chẳng còn sức.

Bên phía Bắc xong chuyện, quay trở lại Thiên giới, trước tiên Tạ Liên đến điện Linh Văn, kể lại chuyện thiếu niên quấn băng, nhờ Linh Văn giảng lười tìm người ở nhân gian. Nghe xong, sắc mặt Linh Văn cũng đanh lại, nàng nhận lời, cuối cùng nói: "Điện Linh Văn nhất định sẽ dốc hết sức tìm kiếm. Có đi đâu thật sự không ngờ, một chuyến hành trình đến phương Bắc lại dính dáng đến nhiều chuyện như thế. Lần này đúng là vất vả cho điện hạ rồi."

Tạ Liên nói: "Lần này còn phải cảm ơn hai tiểu thần quan tự nguyện xuống giúp đỡ, cả Tiểu Bùi tướng quân của điện Minh Quang nữa. Quả thật không biết nên cảm ơn thế nào."

Linh Văn nói: "Nếu đã là tai họa do một đoạn nghiệt duyên của lão Bùi gây nên, hiển nhiên Tiểu Bùi phải đi dọn dẹp thôi. Hắn cũng dọn dẹp quen rồi, không cần cảm ơn đâu. Nếu lát nữa điện hạ có thời gian, phiền điện hạ vào Thông Linh trận một lát, mọi người còn muốn tập hợp thảo luận chuyện lần này."

Tạ Liên cũng có rất nhiều thắc mắc chưa được giải đáp, ra khỏi điện Linh Văn, y lượn tới lượn lui, tìm một cầu đá nhỏ. Cầu đá bắc ngang dòng nước chảy róc rách, nước sông trong vắt như pha lê, đến mức có thể nhìn thấy mây mù lờn bèn dưới đáy nước, thậm chí còn có thể thấy núi non nhấp nhô lên xuống và thành trấn vương vấn ngay ngắn dưới trần gian xuyên qua dòng nước và mây mù. Tạ Liên nghĩ thầm: "Đây là chỗ tốt." Sau đó ngồi xuống ở đầu cầu, nhắm nhắm khẩu lệnh, vào trận.

Vào rồi mới thấy Thông Linh trận của Thượng thiên đình quả là náo nhiệt một cách hiếm có, đông đảo âm thanh bay tới bay lui trong trận, loạn thành một đồng. Giọng đầu tiên nghe được chính là tiếng mắng của Phong Tín: "Mẹ nó! Các người chọn được đây dưới núi nào chưa?! Nữ quỷ Tuyên Cơ đó là kẻ điên, bất luận hỏi ả cái gì, ả cũng la lối đòi gặp Bùi tướng quân, từ đầu đến cuối không chịu nói Thanh Quỷ Thích Dung ở đâu!"

Tiểu Bùi tướng quân lên tiếng: "Tính tình của Tuyên Cơ tướng quân vẫn luôn quật cường quyết liệt như thế."

Giọng của Phong Tín nghe hết sức nóng giận: "Tiểu Bùi tướng quân, Bùi tướng quân của các người trở về chưa? Mau cho ả gặp một lần đi, hỏi ra tung tích của Thanh Quỷ Thích Dung rồi mau lôi ả đi!"

Phong Tín dở nhất là đối phó với phụ nữ, thế mà lại giao cho hẳn việc thăm vấn này, Tạ Liên không khỏi cảm thông. Tiểu Bùi tướng quân nói: "Gặp cũng vô dụng, gặp càng điên hơn."

Một giọng khác nói: "Lại là rừng thi thể treo ngược... phẩm vị của Thích Dung bao giờ cũng thấp kém và khiến người ta khó chịu như thế."

"Ngay cả quý giới cũng chê gã phẩm vị thấp kém, đủ thấy quả là thấp kém cực kỳ."

Các vị thần quan trao đổi thoải mái, có thể thấy đôi bên rất thân quen. Với tư cách là người mới từng phi thăng tám trăm năm trước, Tạ Liên vốn nên ngẩn ngơ không nói gì, nhưng nghe một hồi lâu, cuối cùng y vẫn nhịn không được chen vào một câu: "Chư vị, rừng thi thể treo ngược trong núi Dữ Quân là chuyện gì thế? Thanh Quỷ Thích Dung cũng ở gần đó sao?"

Bởi vì Tạ Liên ít khi lên tiếng trong Thông Linh trận, giọng y nghe hơi lạ, chúng thần quan không biết có nên tiếp lời hay không, người đầu tiên trả lời y thế mà lại là Phong Tín: "Thanh Quỷ Thích Dung không ở tại núi Dữ Quân. Nhưng mà, rừng thi thể treo ngược kia là nữ quỷ Tuyên Cơ dâng cho gã theo yêu cầu của gã."

Tạ Liên hỏi: "Tuyên Cơ là thuộc hạ của Thanh Quỷ?"

Tiểu Bùi tướng quân đáp: "Đúng thế. Tuyên Cơ tướng quân chết đã mấy trăm năm, lúc trước tuy có oán niệm nhưng không đủ sức nổi gió làm loạn, mãi đến hơn trăm năm trước bị Thanh Quỷ Thích Dung chọn trúng, Thanh Quỷ vô cùng coi trọng ả, thu nạp ả làm thuộc hạ, nhờ vậy pháp lực mới tăng vọt."

Thật ra ý của Tiểu Bùi tướng quân chính là, nữ quỷ Tuyên Cơ làm loạn không thể trách Bùi tướng quân, vì ả vốn không có bản lĩnh lớn như thế. Muốn trách thì trách Thanh Quỷ Thích Dung, là gã thu nạp Tuyên Cơ mới

khiến ả có năng lực ra ngoài hại người. Vốn dĩ trong lòng chực vị thần quan đầu cho rằng chuyện này thật ra là nghiệt do Bùi tướng quân tự tạo, chỉ không nói rõ ra thôi, nào ngờ lại bị Tiểu Bùi tướng quân phát hiện, một câu nhắc nhở không nặng không nhẹ bắt đúng ngay thóp, lập tức ẩn giấu tâm tư của mình càng sâu trong lời nói. Tạ Liên hỏi tiếp: "Vậy trong núi Dữ Quân đã tra triệt để chưa? Hẳn là còn một linh hồn trẻ con nữa."

Lần này, giọng Mộ Tình vang lên, không nóng cũng không lạnh: "Linh hồn trẻ con? Linh hồn trẻ con gì?"

Tạ Liên nhủ thầm, chắc là Phù Dao chưa kể rõ chi tiết với Mộ Tình, nói không chừng ngay cả đi ra giúp mình cũng giấu diếm Mộ Tình, thôi không nhắc đến Phù Dao, đỡ mắc công gây thêm phiền phức cho cậu ta. Tạ Liên nói: "Lúc ng ồi trên kiệu ta từng nghe được tiếng cười đùa của một đứa trẻ, dùng bài ca dao nhắc nhở ta. Lúc đó bên cạnh ta còn có hai tiểu Võ Quan của điện Võ Thần, nhưng bọn họ lại không hề phát hiện, xem ra pháp lực của linh hồn trẻ con này cũng cao lắm."

Mộ Tình nói: "Trong núi Dữ Quân không tra được bất cứ linh hồn trẻ con nào."

Tạ Liên không khỏi thấy khó hiểu, chẳng lẽ linh hồn trẻ con đó chỉ đến nhắc riêng mình? Nghĩ tới đây, y bỗng nhớ ra việc mình khắc ghi suốt một đường, bèn hỏi: "À còn nữa, lần này trong núi Dữ Quân, ta gặp được một thiếu niên có thể đi đầu khiến bướm bạc. Chư vị có biết thiếu niên này là ai không?"

Câu này của y vừa thốt ra, Thông Linh trận vốn đang ồn như vỡ chợ bỗng nhiên lặng ngắt như tờ.

Phản ứng kiểu này, Tạ Liên đã đoán được từ sớm, y cũng kiên nhẫn chờ đợi, hồi lâu sau, Linh Văn mới hỏi: "Thái tử điện hạ, người vừa nói cái gì?"

Mộ Tình lạnh lùng nói: "Y vừa nói, y gặp được Hoa Thành."

Cuối cùng cũng biết tên của thiếu niên áo đỏ kia, chẳng hiểu sao Tạ Liên lại thấy tâm trạng không sai, y cười nói: "Thì ra cậu ấy tên Hoa Thành? Ừm, tên này cũng hợp với cậu ấy lắm."

Nghe giọng điệu và cách nói của y, chư vị thần quan trong Thông Linh trận đều có chút á khẩu. Lát sau, Linh Văn ho nhẹ một tiếng, nói: "Khụ... Thái tử điện hạ, người có từng nghe cái gọi là Tứ đại hại chưa?" (Bốn mối họa lớn)

Tạ Liên nghĩ bụng: "Ngại quá, ta chỉ biết Tứ danh cảnh thôi." (Bốn cảnh đẹp)

Cái gọi là Tứ danh cảnh, chính là bốn giai thoại được người đời ca tụng của bốn vị thần quan Thượng thiên đình trước khi phi thăng -- Thiếu Quân Khuynh Tửu, Thái Tử Duyệt Thần, Tướng Quân Chiết Kiếm, Công Chúa Tự Vãn. Trong số đó, "Thái Tử Duyệt Thần" ý chỉ Thái tử Tiên Lạc một thoáng kinh hồng trên đường Thần Võ. Có thể xếp trong Tứ cảnh, không nhất thiết phải là thần quan có pháp lực mạnh nhất, chẳng qua là vì truyền thuyết này của họ được truyền bá phổ biến nhất, trở thành đề tài cho người dân bàn luận hăng say. Đối với những dạng tin tức thế này của thế giới bên ngoài, Tạ Liên bao giờ cũng phản ứng chậm rì, nói y quê mùa nông cạn cũng còn được, có đi đâu dù gì cũng là một cảnh trong số đó, cho nên y mới hiểu được đôi chút. Còn "Tứ đại hại" này, có lẽ là cách nói thật lâu về sau mới thịnh hành, Tạ Liên chưa từng nghe thấy. Đã dùng chữ "Hại", ắt hẳn không phải thứ gì tốt. Tạ Liên nói: "Ngại quá, ta chưa nghe bao giờ. Xin hỏi là Tứ đại hại nào?"

*Tạm dịch Thiếu Quân Khuynh Tửu = Thiếu quân đồ rượu, Tướng Quân Chiết Kiếm = Tướng quân bẻ kiếm, Công Chúa Tự Vãn = Công chúa tự sát. Thái tử Duyệt Thần mọi người hiểu rõ ả ha (ai chưa hiểu coi lại chương 1). Từ "Thiếu quân" có nhiều nghĩa, mà trước mắt chưa biết Thiếu quân nói về người nào nên tạm khoan giải thích, khi nào Thiếu quân xuất hiện sẽ giải thích từ này sau.

*Tiện thể nhắc lại: Một thoáng kinh hồng (惊鸿一瞥): ý chỉ những người hay sự vật, chỉ cần thoáng nhìn một cái thôi đã để lại trong lòng

những ấn tượng mãnh mẽ, khó phai.

Mộ Tình lạnh nhạt đáp: "Thái tử điện hạ ở nhân gian tôi luyện mấy trăm năm, vậy mà ngu ồn tin lại tắc nghẽn như thế, thật sự khiến người ta tò mò rốt cuộc người làm gì dưới đó nhỉ."

Tất nhiên là ăn ngủ mãi nghệ lợm đ ồng nát r ồi. Tạ Liên cười nói: "Làm người chứ gì nữa, chuyện đế bậ thì nhi ều lắm, lại còn rất phức tạp, không dễ hơn làm th ần quan đâu."

Linh Văn nói: "Tứ đại hại ấy à, xin điện hạ nhớ kỹ, chính là Hắc Thủy Tr ần Chu, Thanh Đ ăng Dạ Du, Bạch Y Họa Th ế, Huyết Vũ Thám Hoa. Ý chỉ bốn hỗn th ế ma vương của quỷ giới khiến Thượng thiên đình lẫn Trung thiên đình đau đ ầu vô cùng."

*Tạm dịch: Hắc Thủy Tr ần Chu = Nước đen dìm thuy ền, Thanh Đ ăng Dạ Du = Đèn xanh đi trong đêm, Bạch Y Họa Th ế = Áo trắng hại đời, Huyết Vũ Thám Hoa = Che chở hoa dưới mưa máu.

Người, đi lên, thành th ần; đi xuống, thành quỷ.

Chúng th ần tiên sáng lập thiên giới làm chốn cư ngụ, tách rời mình khỏi nhân giới, từ trên nhìn xuống quan sát phàm th ế, ngự trị trên chúng sinh. Mà cái gọi là quỷ giới lại chưa tách khỏi nhân gian, yêu ma quỷ quái và loài người cùng hưởng dụng chung một vùng đất, có thứ ẩn núp trong bóng tối, có thứ ngụy trang thành con người, trà trộn trong chúng dân, lang thang ở nhân gian.

Linh Văn tiếp tục nói: "Hắc Thủy Tr ần Chu, ý nói một con quỷ nước lớn. Tuy rằng đã đạt mức Tuyệt, nhưng hắc ít khi ra ngoài gây sự, vô cùng th ần lặng, trước giờ chẳng mấy ai từng gặp qua, tạm thời mặc kệ hắc."

"Thanh Đ ăng Dạ Du, ý chỉ Thanh Quỷ Thích Dung phẩm vị thấp kém có sở thích treo ngược r ừng thi th ế của chúng ta. Tuy nhiên, gã là kẻ duy nhất chưa đạt mức Tuyệt trong số Tứ đại hại, th ế vì sao gã lại có mặt trong đây? Có lẽ vì gã quanh năm gây sự, phi ền ời là phi ền, cũng có thể đơn giản là vì thêm gã vừa đủ bốn người để nhớ hơn, tạm thời không đ ề cập."

"Bạch Y Họa Thế, vị này, hẳn là Thái tử điện hạ khá quen mặt. Hẳn có một cái tên, là Bạch Vô Tướng."

Nghe đến tên này, Tạ Liên nghĩ ở đâu đâu đã bỗng cảm nhận được một cơn quặn đau truyền từ tim sang tứ chi bách hài (bốn chi trăm xương), mu bàn tay khẽ run rẩy, vô thức siết thành nắm đấm.

Dĩ nhiên y quen mặt rồi.

Ai cũng nói "Tuyệt" vừa ra đời, tất sẽ hại nước loạn thế. Mà vị Bạch Vô Tướng này vừa ra đời, nước đầu tiên hẳn diệt, chính là nước Tiên Lạc.

Tạ Liên im lặng không đáp. Linh Văn nói tiếp: "Có đi đâu, Bạch Vô Tướng đã bị diệt, tạm thời không đề cập. Cho dù hẳn còn tồn tại trên đời, chỉ sợ bây giờ không tới lượt hẳn tới chiếm danh tiếng."

"Thái tử điện hạ, bướm bạc mà người nhìn thấy ở núi Dữ Quân, gọi là bướm Tử Linh. Chủ nhân của nó, chính là vị cuối cùng trong số bốn vị này, cũng là vị mà hiện nay thiên giới không muốn chọc vào nhất, Huyết Vũ Thám Hoa, Hoa Thành."

Trong thiên giới, xứng với danh "tiếng tăm lừng lẫy", chắc chắn là Thần Võ Đại Đế và Thái tử Tiên Lạc. Tuy rằng hai người mang ý nghĩa hoàn toàn trái ngược, nhưng mức độ như sấm bên tai về cơ bản không chênh lệch mấy. Mà ở quỷ giới, muốn tìm một vị "tiếng tăm lừng lẫy" ngang sức ngang tài với bọn họ, ngoài Hoa Thành ra, không còn ai khác.

Nếu muốn hiểu rõ một vị thần quan, chỉ cần dạo trên đường một lát, tìm một miếu thần đi vào, nhìn tượng thần mặc quần áo gì, cần pháp khí gì, là có thể hiểu được đại khái. Nếu muốn hiểu nhiều hơn thì nghe thêm chút chuyện thần thoại truyền miệng hay truyền kỳ diễn nghĩa, hoặc khi làm người các thần quan đóng thân phận gì, đã làm những việc gì, tất cả gần như đã bị khai thác hết. Còn yêu ma quỷ quái thì không, khi làm người rất cuộc chúng nó là hạng người gì, bây giờ lại trông như thế nào, hầu như đều là bí ẩn.

Cái tên Hoa Thành này, nhất định là giả, tướng mạo cũng chắc chắn là giả. Bởi vì Hoa Thành trong truyện thuyết, lúc thì là một thiếu niên trái tính trái nết vui giận thất thường, lúc thì là một mỹ nam tử dịu dàng phong độ, lúc thì là một nữ quý kiêu diễm lòng dạ ác độc, muốn nói kiểu nào cũng có. Về bản tôn của hắn, thông tin xác thực duy nhất chỉ có hắn mặc một thân áo đỏ, thường xuất hiện cùng mưa máu gió tanh, bướm bạc đuổi theo vạt áo và tay áo của hắn.

*Bản tôn: là cách những nhân vật thần thông quảng đại trong thần thoại tự xưng mình, ở đây có thể hiểu là thân phận đích thực đó.

Về phần xuất thân của Hoa Thành, càng có vô số phiên bản. Có người nói hắn là kẻ dị dạng, trời sinh thiếu một mắt phải, thế nên từ nhỏ nếm đủ ức hiếp, căm hận nhân thế. Có người nói hắn là một tướng sĩ thiếu niên, chết trận vì tổ quốc, vong hồn không cam tâm. Cũng có người nói hắn là một kẻ ngốc đau khổ vì người yêu qua đời; có người còn nói hắn là quái vật. Phiên bản ly kỳ nhất, nghe nói -- chỉ là nghe nói thôi. Nghe nói, thật ra Hoa Thành là một thần quan phi thăng. Chỉ là sau khi phi thăng, chính hắn tự mình nhảy xuống, sa đọa làm quỷ. Có đi đâu đây chỉ là một truyện thuyết không lưu hành rộng rãi, thật giả chưa biết, người tin cũng không nhiều. Nói trở lại, cho dù là thật, thì cũng là giả. Bởi vì trên đời nào có người bỏ thần tiên không làm, thà rằng nhảy xuống làm quỷ, với thiên giới mà nói, chuyện này thật sự quá mất thể diện. Nói tóm lại, cách nói càng đa dạng, sương mù càng dày đặc.

Thần quan các nơi kiêng kỵ Hoa Thành một cách đặc biệt, có rất nhiều nguyên nhân. Ví dụ như, tính tình hắn biến đổi thất thường, khi thì thích giết chóc tàn nhẫn, khi thì làm những việc thiện lạ thường. Rồi ví dụ như, hắn có thể lực khổng lồ ở nhân gian, tín đồ vô số.

Đúng thế, mọi người bái thần, cầu xin phù hộ, tránh bị yêu ma quỷ quái xâm nhập, nhờ vậy các thần quan mới có nhiều tín đồ. Nhưng một con quỷ như Hoa Thành, thế mà cũng có số lượng tín đồ khổng lồ ở nhân gian, gần như đạt đến cảnh một tay che trời.

Nói đến đây, cần phải nhắc tới chuyện này. Lúc vừa ló đầu, Hoa Thành đã làm một việc cực nổi tiếng.

Hắn ngang nhiên ước chiến với ba mươi lăm vị thần quan trên Thượng thiên đình. Nội dung ước chiến là, đấu pháp luận võ với Võ Thần, luận pháp vấn đạo với Văn Thần.

Trong số ba mươi lăm vị thần quan, có ba mươi ba thần quan cảm thấy hết sức nực cười, nhưng cả đám đều bị sự khiêu khích của hắn chọc giận, chấp nhận lời khiêu chiến, chuẩn bị chung tay dạy hắn làm quỷ.

Đầu tiên tỷ thí với hắn, là Võ Thần.

Võ Thần là hệ thần mạnh nhất thiên giới, hầu như ai nấy cũng đông đúc tín đồ, pháp lực cao cường, đối mặt với một con quỷ nhỏ vừa ra đời, có thể nói là nắm chắc thắng lợi. Nào ngờ sau một trận chiến, toàn quân bị diệt, ngay cả thần binh cũng bị một thanh loan đao (đao cong) quỷ dị cực độ của Hoa Thành đánh cho tan tác!

Đánh xong mới biết, Hoa Thành đi ra từ núi Đồng Lô.

Núi Đồng Lô là một ngọn núi lửa, nhưng đi đầu này không quan trọng, quan trọng là trong núi có một tòa thành, gọi là Cổ thành (Cổ = sâu độc). Cổ thành không phải tòa thành mà người người nuôi cổ, tòa thành đó, bản thân nó chính là một cổ độc cỡ lớn.

Cứ cách một trăm năm, vạn quỷ lại tụ hội ở đây chém giết, giết đến khi cuối cùng chỉ còn một con quỷ. Tuy rằng kết quả thường là không còn con nào sống sót, nhưng chỉ cần có một con ra được, vậy nhất định sẽ là một hỗn thế ma vương. Mấy trăm năm qua, trong Cổ thành chỉ có hai con quỷ ra được, mà hai con này, quả nhiên đã trở thành Quỷ vương nổi tiếng khắp nhân gian.

Hoa Thành là một trong số đó.

Võ Thần bị đánh cho thua sấp mặt, sau đó đến lượt Văn Thần.

Đánh nhau đánh không lại, vậy luận chiến chắc thắng được ha? (luận chiến = tranh luận)

Vừa khéo, đúng là thắng không được. Hoa Thành lên trời xuống đất đạo cổ luận kim (bàn luận về xưa và nay), khi thì nhã nhặn, khi thì ác độc, khi thì cương quyết, khi thì thấu triệt, khi thì quỷ biện (ngụy biện cải bướng), quả là miệng lưỡi sắc bén trôi chảy trót lọt, dẫn chứng phong phú yêu ngôn hoặc chúng (nói lời hoang đường mê hoặc người khác). Bị hấn mắng từ trên trời xuống dưới đất, mắng từ ngày xưa đến ngày nay, mấy vị Văn Thần giận đến mức phun thẳng một búng máu lên trời.

Hoa Thành, đánh một trận thành danh.

Tuy nhiên nếu chỉ có vậy, hấn vẫn chưa đủ được xưng là đáng sợ. Đáng sợ chính là, sau khi giành được thắng lợi, hấn yêu cầu ba mươi ba vị thần quan thực hiện lời hứa.

Trước khi khiêu chiến, hai bên đã ra ước định: nếu Hoa Thành bại trận, dâng tro cốt. Nếu thần quan bại trận, tất cả phải tự nhảy khỏi thiên giới, từ nay trở đi làm người phàm. Nếu không phải thái độ của hấn nông cu ồng, thì ần cươc quyết tuyệt, ba mươi ba thần quan lại tin chắc mình không thể nào thua cuộc, bọn họ đã chẳng đồng ý đấu pháp luận chiến với hấn.

Nhưng mà, không một vị thần quan nào chủ động thực hiện lời hứa. Dù rằng thất hứa mất mặt thật đấy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, có ba mươi ba thần quan thua lặn mà, một người mất mặt thì mất mặt thật, nhưng nếu nhiều người như thế cùng mất mặt, vậy thì chẳng mất mặt tí nào, thậm chí còn có thể cùng cười nhạo đối phương. Cho nên bọn họ đạt thành hiệp ước ngầm, lòng hiểu nhưng miệng không nói, vờ như chuyện này chưa từng xảy ra. Suy cho cùng người đời hay quên lắm, qua thêm năm mươi năm, biết đâu chẳng còn nhớ nữa.

Điểm này, bọn họ cũng không tính sai. Điêu mà bọn họ tính sai là, Hoa Thành không dễ đối phó như thế.

Không làm chứ gì? Được thôi, vậy để giúp một tay.

Vì thế, hắn đốt sạch đạo quán miếu thờ của ba mươi ba vị thần quan này ở nhân gian chỉ bằng một mồi lửa.

Đây cũng chính là cơn ác mộng mà bây giờ chúng thần tiên hẳn nhắc đến là biến sắc -- Quỷ áo đỏ đốt miếu thần của ba mươi ba quan Văn Võ.

Đạo quán và tín đồ là nguồn pháp lực lớn nhất của thần quan, điện thờ không còn, tín đồ biết đến đâu bái thần? Lấy đâu ra nhang đèn? Nguyên khí tổn thương nặng nề, muốn lập điện lần nữa, chỉ ít cũng phải hơn một trăm năm, lại còn chưa chắc có thể khôi phục quy mô ngày trước. Đối với thần quan mà nói, việc này quả thật còn thảm họa hơn độ kiếp thất bại. Trong số những thần quan này, lớn có khoảng hơn một ngàn đạo quán, nhỏ cũng có hơn trăm, cộng dồn lại hơn chục ngàn, Hoa Thành thế mà lại đốt sạch chỉ trong một đêm. Không ai biết hắn làm bằng cách nào, nhưng hắn cứ làm được thôi.

Quả thật là rồ dại.

Đám thần quan khóc lóc kể lể với Quân Ngô, nhưng Quân Ngô cũng đành chịu, không có cách nào hơn. Lúc trước khiêu chiến là đám thần quan tự nhận lời, hứa hẹn cũng là bọn họ tự đồng ý, Hoa Thành lại vô cùng xảo quyệt, chỉ hủy miếu chứ không hại người, chẳng khác gì đào cái hố, hỏi bọn họ có nhảy xuống hay không, mà bọn họ tự đào cho hố lớn ra mới chịu nhảy, chuyện đến nước này, còn làm gì được nữa.

Ban đầu ba mươi ba thần quan kia định đánh bại con quỷ nhỏ nông cuồng này trước mặt người trong thiên hạ, vì vậy mới chọn nơi đấu võ luận chiến là trong giấc mơ của nhiều vương công quý tộc ở nhân gian, nhằm mục đích thể hiện thần uy trước mặt các đại các tín đồ, ai ngờ đi đầu mà các vương công quý tộc nhìn thấy lại là dáng vẻ bọn họ bị đánh cho sắp mặt. Thế nên sau khi tỉnh mộng, không ít quý tộc ngừng bái quan trời, đổi sang bái quỷ. Mất đi tín đồ và đạo quán, ba mươi ba vị thần quan kia từ từ mai danh ẩn tích, mãi đến khi một thế hệ thần quan mới phi thăng, nhiều chỗ trống mới được lấp đầy.

Từ đó trở đi, rất nhiều thần quan thiên giới nhắc đến tên "Hoa Thành" là kinh hoàng khiếp đảm, thậm chí nghe thấy áo đỏ với bướm bạc là sợ

hết gai ốc. Có người sợ chọc tới hấn, nhớ hấn mất hứng chạy tới khiêu chiến, rồi lại đốt trụi miếu thờ bằng một mồi lửa; có người bị hấn nắm thóp, không dám làm gì; có người lại vì Hoa Thành một tay che trời ở nhân gian, thỉnh thoảng một ít thần quan muốn làm việc còn phải cầu cạnh hấn, xin hấn mở đường. Dần dà cứ thế, xuất phát từ một loại tâm lý kỳ dị, một số thần quan cũng phẫn nộ bái phục hấn.

Chính vì lẽ đó, đối với vị Hoa Thành này, thiên giới quả là vừa hận vừa sợ vừa kính.

Mà trong số ba mươi lăm vị thần quan, có hai Võ Thần không nhận lời khiêu chiến, chính là Huyền Chân tướng quân Mộ Tình, và Nam Dương tướng quân Phong Tín.

Lúc trước hai người họ không nhận lời khiêu chiến, tuyệt nhiên không phải vì sợ Hoa Thành, chỉ là lúc đó hoàn toàn không coi Hoa Thành ra gì, cảm thấy mình không cần để ý đến loại khiêu chiến này, không rảnh quan tâm, ai ngờ thế mà lại chó ngáp phải ruồi. Nhưng cho dù không nghênh chiến, Hoa Thành vẫn chưa quên hai người họ, nhiều lần tết Trung Nguyên (rằm tháng 7) ra ngoài đi tuần, hai bên chạm mặt, đánh nhau mấy trận từ xa, Mộ Tình và Phong Tín đều bị ám ảnh sâu sắc bởi lũ bướm bạc tàn sát điên cuồng kia.

Nghe đến đó, trong đầu Tạ Liên lại toàn là dáng vẻ vui thích của bướm bạc trong suốt đáng yêu bay quanh người mình, làm thế nào cũng không thể đối chiếu chúng nó với hình tượng trong lời đồn, y nhin không được nghĩ thần: "Con bướm bạc nho nhỏ đó kinh khủng đến thế sao? Cũng thường thôi... đáng yêu lắm mà."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

13-14

Chương 13: Áo đỏ hơn lá phong, da trắng như tuyết

Tất nhiên, loại suy nghĩ này Tạ Liên không thể nói ra r ồi. Nhưng mà, giờ y đã hiểu vì sao khi nhắc tới bướm bạc, Nam Phong và Phù Dao lại biến sắc r ồi. Bởi vì bọn họ đi theo h ầu hạ hai vị th ần quan đã từng nếm mùi đau khổ từ chủ nhân bướm bạc nha.

Một th ần quan nói: "Thái tử điện hạ, người từng gặp Hoa Thành, hấn hấn... hấn có làm gì người không?"

Giọng điệu này hết như đang hỏi y là "người bây giờ thiếu tay hay thiếu chân" vậy.

Tạ Liên đáp: "Cũng không làm gì, chỉ là..."

Nói tới đây, y bỗng dưng không biết nên nói gì, tự hỏi bản thân: "Chỉ là cái gì? Chẳng lẽ nói hấn chỉ cướp kiểu hoa, r ồi một đường nắm tay ta?"

Im lặng một lát, Tạ Liên đành phải nói: "Chỉ là phá hủy mê trận của nữ quỷ Tuyên Cơ ở núi Dữ Quân, sau đó đưa ta vào thôi."

Các vị th ần quan giống như đang nghi ngờ phạm nhân, tr ần ngâm không nói. Sau nửa ngày mới có một vị hỏi: "Chư vị, các vị thấy thế nào?"

Chỉ nghe giọng nói, Tạ Liên đã có thể tưởng tượng được bộ dáng lắc đầu bó tay của các vị th ần quan:

"Không thấy sao hết. Ta chẳng thấy gì hết."

"Không biết hấn định làm gì, nhưng thật sự khiến người ta lo sợ."

"Đến cùng thì Hoa Thành muốn làm gì, ai mà hiểu được..."

Tuy rằng mới được phổ cập kiến thức rằng Hoa Thành mà một hồn thể ma vương, nhưng mà đối với người này, y không hề thấy đáng sợ chút nào. Thực tình mà nói, y cảm thấy như thể Hoa Thành đang muốn giúp y. Nói tóm lại, giờ chỉ cần quay về Thiên giới nhận công đức của các đại tín đồ là xong, đại khái nhiệm vụ hoàn thành rồi.

Như trước kia đã bàn, công đức tạ thần ở núi Dữ Quân lần này đầu cho y hết. Tuy rằng lão quan kia rất đau buồn vì cái chết của con gái, lâu lâu mới nhớ ra việc phải trả lễ nhưng rồi cũng ôm theo đau thương làm lễ tạ thần. Mặc dù đã ăn bớt chút công đức, nhưng bảy gom tám góp, đủ loại phong thủy cũng gần đủ tám trăm tám mươi tám vạn công đức rồi. Sau khi trả nợ xong, trong lòng Tạ Liên vô cùng nhẹ nhõm, cảm thấy khoan khoái dễ chịu, tinh thần phơi phới, y quyết định an an ổn ổn làm thần. Tốt nhất là có thể kết bạn với các vị thần quan.

Thông Linh trận của Thượng Thiên đình ngày thường khá yên tĩnh, nhưng nếu có việc thì sẽ náo nhiệt mấy ngày liền. Thông thường, các vị thần quan nếu tâm trạng tốt, hoặc là xem được cái gì hay ho thì đầu vào trong trận chia sẻ, biết điểm dừng mà trêu chọc nhau vài câu. Tuy rằng Tạ Liên không rõ ai với ai, nhưng y cũng yên lặng lắng nghe. Nhưng mà, y cũng không thể cứ im lặng như vậy mãi được, cho nên, khi đã lắng nghe đủ lâu, y sẽ ngẫu nhiên ôn hòa nói một câu:

"Thật là thú vị nha."

"Ta đọc được một bài thơ rất hay, muốn chia sẻ cùng chư vị."

"Ta muốn chia sẻ cho các vị một bí quyết trị bệnh eo chân nhức mỏi vô cùng hiệu quả."

Làm người khác tiếc nuối nhất là, mỗi lần y nói những... việc vừa tốt cho thể xác lẫn tinh thần mà y chọn lựa kĩ càng kia, mọi người trong Thông Linh trận đều im bật. Mãi về sau, Linh Văn không nhịn được nữa, nói nhỏ với y: "Điện hạ, tuy rằng người nói chuyện trong Thông Linh trận là rất

tốt, nhưng mà, cho dù thần quan hơn người trăm tuổi cũng không nói mấy chuyện kiểu này đâu."

Tạ Liên thấy hơn bu ần bực. Thật ra y cũng đâu phải người lớn tuổi nhất, nhưng tại sao so với các thần quan khác, y lại giống như người già không theo kịp sở thích của lớp trẻ vậy? Chắc là do y rời khỏi Thiên giới quá lâu, kiến thức hạn hẹp, lại không quan tâm tới việc xảy ra bên ngoài. Giờ cũng chẳng còn cách nào, y đành từ bỏ việc này, cũng không thấy bu ần bực nữa.

Nhưng còn một việc: dưới nhân giới giờ chẳng còn ai xây một đạo quán vì y cả. Có thể có, nhưng dù sao Thiên giới không tra ra được, cũng không ghi vào danh sách. Phải nói là thổ địa tốt xấu cũng có một nhà thờ, còn y thân là thần quan phi thăng, phi thăng tận ba lượt, vậy mà một đạo quán cũng chẳng có, tín đồ cũng không. Thiệt tình xấu hổ quá đi mất.

Nhưng mà, cho dù thần quan khác có xấu hổ thay y, bản thân Tạ Liên thấy cũng thường thôi. Một ngày nọ, máu nóng d ần lên, Tạ Liên bỗng nảy ra một ý tưởng: "Nếu không ai xây đạo quán cho ta, vậy thì ta tự xây."

Chư vị thần quan đầu cặn lời.

Mẹ nó đã thấy qua vị thần quan nào tự mình xây đạo quán cho mình chưa!

Làm thần mà thăm tới mức này, cảm thụ như thế nào hả!

Tạ Liên sớm đã quen với việc không được đáp lời, cảm thấy mình tự vui là được. Một khi đã quyết định, Tạ Liên lu ần nhảy xuống nhân giới.

Lúc này, Tạ Liên rơi xuống một thôn nhỏ trong núi, gọi là B ồ T ề thôn.

Gọi là thôn nhỏ trong núi, thực ra nó nằm ở sườn núi. Tạ Liên thấy non xanh nước biếc, ruộng lúa trải dài mênh mông, khung cảnh đẹp tuyệt trần, thần nghĩ: "May mà lần này rơi xuống nơi tốt."

Lại nhìn kĩ, trên sườn đất có một căn nhà nhỏ nghiêng ngả như sắp đổ, Tạ Liên liền hỏi thử. Thôn dân đáp: "Căn nhà đó bỏ hoang, không có chủ. thỉnh thoảng có kẻ lang thang vào ngủ một đêm, tùy tiện ở đi."

Này chẳng phải đúng ý Tạ Liên sao? Y lập tức tới gần căn nhà.

Đến gần mới nhận ra, căn nhà gỗ này thực sự rất rách nát, càng gần càng thấy vô cùng rách nát. Bốn góc nhà có bốn cây cột, sợ là phải có hai cây cột mục nát rồi, một trận gió thổi qua, cả nhà cột kẹt rung chuyển. Tạ Liên thật sự nghi ngờ liệu nó có đổ hay không. Nhưng mà, loại này Tạ Liên vẫn có thể chấp nhận, y liền vào nhà dọn dẹp.

Các thôn dân nhìn thấy, không ngờ lại có người ở lại chỗ này, rất là ngạc nhiên, tất cả đều túm tụm lại xem náo nhiệt. Thôn dân ở nơi đây rất nhiệt tình, không chỉ tặng y một cây chổi, lại còn ở lại xem y quét dọn tới mặt bám đầy bụi. Cuối cùng còn tặng y một sọt bôt ề mới hái. Bôt ề đã được lột vỏ, củi trắng trắng mềm mềm, nước rất ngọt. Tạ Liên ngửi xồm ở cửa phòng, miệng đã nhai xong, khoanh tay trước ngực, vô cùng hạnh phúc. Y quyết định gọi nơi này là Bôt ề Quán.

Tạ Liên bận bịu một hồi, thôn dân nhận ra người trẻ tuổi này muốn làm một đạo quán nhỏ, càng thấy kì lạ, nhao nhao hỏi: "Người định làm đạo quán thờ ai vậy?"

Tạ Liên nói: "Ta... ta cũng không biết nữa. Hình như là một vị Thái tử điện hạ."

"Chắc là bảo vệ bình an." Tiện thể lượm đồng nát.

Mọi người sốt sắng hỏi: "Thái tử điện hạ này có lo việc chiêu tài tiến bảo không?!"

*Chiêu tài tiến bảo: Ước mong tài, thu được của. Nói chung là mong ước có được tài và của cải.

Tạ Liên nhủ thầm, không ngờ ngược đã may lắm rồi, ầm giọng nói: "Tiếc quá, hình như là không."

Mọi người đua nhau đề xuất ý kiến cho y: "Thôi thôi Thủy Sư đi, chiêu tài á! Chắc chắn nhang đèn thịnh vượng!"

"Không thì thôi Linh Văn chân quân đi! Biết đâu thôn chúng ta có thể đào tạo ra một Trạng nguyên!"

Một cô gái ngượng ngịu nói: "Cái đó... huynh có... có cái đó không..."

Tạ Liên giữ nguyên nụ cười, hỏi: "Cái nào?"

"Cự Dương tướng quân."

"..."

Nếu y thật sự mở một gian Cự Dương quán, chỉ sợ Phong Tín sẽ lập tức từ trên trời bay xuống cho y một mũi tên!

Quét dọn sơ lược Bồ Đề quán, còn thiếu lư hương, ống xăm này nọ kia, nhưng Tạ Liên quên bồng mất việc quan trọng nhất -- Tượng thần. Y đeo mũ đi ra cửa, đứng r ấ, đâu có cửa đâu. Nghĩ ngợi một lát, gian nhà này nhất định phải sửa lại, y bèn viết một tấm bảng đặt ở cửa: "Bản quán xập xệ nguy hiểm, khẩn thiết tìm bậc hiền sĩ, quyền tiền tu sửa, tích lũy công đức."

Ra khỏi cửa, đi bộ bảy tám dặm, đi đến trấn trên. Đến trấn trên để làm gì? Tất nhiên là để kiếm miếng cơm ăn, dùng lại nghề cũ của mình r ấ.

Trong truyền thuyết thần thoại, thần tiên đều chẳng cần ăn gì, thật ra việc này khó nói lắm. Đúng là các Đại năng Tạo hóa có thể trực tiếp hấp thu linh khí cần thiết từ ánh sáng mặt trời và mưa sương, nhưng vấn đề là - Có thể thì có thể, nhưng khi không ai lại thích làm thế? Tại sao phải làm thế?

Mà có một số thần quan, vì tu luyện pháp môn yêu cầu ngũ tạng sạch sẽ, tuyệt đối không thể dính vào thức ăn mặn nhiều dầu mỡ của con người, nếu dính vào, sẽ giống như con người ăn sống trùng độc bùn đất, vừa nôn mửa vừa tiêu chảy. Nói thế cũng không phải không ăn được thức ăn, chẳng

qua chỉ ăn được quả tiên linh cầ (linh cầ = chim quý, chim thầ) sống ở đất sạch, có hiệu quả kéo dài tuổi thọ và tăng cường pháp lực.

Nhưng Tạ Liên không gặp vấn đề đó, y mang gong nguyê rửa trong người, không khác gì người phàm, gì cũng ăn được, hơn nữa do thân kinh bách chiến, ăn cái gì cũng không chết, bất luận là bánh bao để cả tháng hay bánh ngọt đã mọc mốc xanh, y ăn vào hoàn toàn không thành vấn đề. Nhờ sở hữu thể chất nghịch thiên như thế, lúc lợm đờng nát thật ra y sống cũng khá ổn. So sánh một chút: Mở quán thì mất tiền, lợm đờng nát kiếm tiền, quả nhiên phi thăng không bằng lợm đờng nát.

Tạ Liên tướng tá ngọc thụ lâm phong tiên phong đạo cốt, lúc lợm đờng nát có nhiều ưu thế hơn, chẳng mấy chốc đã thu đủ một bao lớn. Trên đường trở về, thấy một con bò già kéo một chiếc xe đẩy, trên xe chất vài đồng rơm rạ cao ngất, y sực nhớ hình như khi nãy mình từng thấy chiếc xe đẩy này ở thôn Bồ Tề, hẳn là đi cùng đường. Tạ Liên hỏi có thể tiện đường quá giang không, chủ xe đẩy hất cằm, ý bảo y có thể lên, Tạ Liên bèn vác một bao đờng nát lớn lên xe ngẩ. Ngẩ lên rồi mới phát hiện, sau đồng rơm rạ cao ngất, có một người đã nằm đó từ sớm.

*Ngọc thụ lâm phong: ý chỉ người con trai tao nhã hiên ngang phóng khoáng.

*Tiên phong đạo cốt: có phong thái và cốt cách của tiên.

Thân trên của người này giấu sau đồng rơm, chân trái gác lên chân phải, dường như đang gối cánh tay nằm ở đó nghỉ ngơi, thoạt nhìn vô cùng thông dong tự đắc, điệu bộ thoải mái thích ý như thế khiến Tạ Liên hăm mộ không thôi. Đôi giày đen buộc rất chặt, dán sát cẳng chân thon dài thẳng tắp, trông khá là đẹp mắt. Nhớ đến những gì mình nhìn thấy dưới khăn voan ở núi Dĩ Quân đêm hôm đó, Tạ Liên nhin không được nhìn thêm vài lần, xác nhận trên đôi giày này không mắc dây bạc, không biết dùng da động vật gì chế thành, y nghĩ thầm: "Chắc tiểu công tử nhà nào chạy ra ngoài chơi rồi."

Xe đẩy chầm chậm lắc lư trên đường, Tạ Liên lưng đeo mũ, lấy ra một cuộn giấy chuẩn bị đọc. Xưa giờ y không mấy chú ý đến tin tức lưu truyền

ở thế giới bên ngoài, nhưng do bị phủ nhiễu lần, y cảm thấy ít nhiều gì cũng nên bù lại. Lắc lư chẳng biết bao lâu, xe bò đi ngang qua một rừng cây phong. Ngẩng đầu nhìn khắp xung quanh, dải ruộng xanh mượt, rừng phong rực đỏ, mang chút mộc mạc lý thú của núi non, cùng với mùi cỏ tươi mát thấm tận ruột gan, khiến lòng người say đắm, Tạ Liên không khỏi ngẩn ngơ.

Thuở nhỏ y tu hành ở Hoàng Cực quán, Hoàng Cực quán xây dựng trong núi, khắp núi đâu đâu là rừng phong, chói lọi như vàng, hừng hực như lửa. Cảnh tượng này, khó tránh khiến y có chút hoài niệm. Nhìn một hồi lâu, cuối cùng y mới cúi đầu tiếp tục đọc cuộn giấy.

Vừa mở ra nhìn đã thấy một hàng chữ, viết:

Thái tử Tiên Lạc, phi thăng ba lần. Vô Thần, ôn thần, thần đồng nát.

"....."

Tạ Liên nói: "Được rồi, thật ra nghĩ kỹ lại, Vô Thần với thần đồng nát cũng không khác gì mấy. Chúng thần bình đẳng, chúng sinh bình đẳng."

Lúc này, sau lưng y truyền đến một tiếng cười khẽ, một giọng nói cất lên: "Vậy sao?"

Thiếu niên nọ nói bằng giọng biếng nhác: "Ngoài miệng mọi người tất nhiên thích nói chúng thần bình đẳng, chúng sinh bình đẳng. Nhưng nếu thật sự là thế, chúng thần tiên căn bản sẽ không tồn tại."

Giọng nói này truyền đến từ sau đồng rơm trên xe bò. Tạ Liên quay đầu lại nhìn, thấy thiếu niên nọ vẫn lười biếng nằm ở đó, không có ý định đứng dậy, chắc chỉ thuận miệng xen vào một câu, y mỉm cười nói: "Lời đệ nói cũng có lý lắm."

Tạ Liên quay trở lại, tiếp tục đọc cuộn giấy, bên dưới lại viết:

Rất nhiều người tin tưởng, với tư cách là ôn thần, bút tích hoặc ảnh chân dung của Thái tử Tiên Lạc có tác dụng nguyền rủa. Nếu dán vào lưng

người nào hoặc trên cửa nhà nào, thì sẽ làm cho người đó hoặc hộ nhà đó gặp vận rủi liên tục.

"....."

Kiểu tường thuật này, quả thật khiến người ta khó mà nhận định rõ cuộc đang nói thần hay nói quỷ.

Tạ Liên lắc đầu, không nhớ đọc những tường thuật liên quan đến mình nữa, quyết định trước hết nên tìm hiểu về các vị thần quan hiện nay ở thiên giới, để tránh không nhận ra ai là ai, mắc công thất lễ. Nhớ lại khi nãy có thôn dân đề cập đến Thủy Sư, y bèn lật lại tường thuật về Thủy Sư, lật đến một câu:

Thủy Sư Vô Độ. Chưởng nước, kiêm chưởng tài (chưởng = phụ trách/quản lý). Trong cửa hàng và trong nhà của nhiều thương nhân đều thờ một pho tượng Thủy Sư, bảo vệ tài vận của họ.

Tạ Liên cảm thấy hơi khó hiểu: "Đã là Thủy thần, tại sao lại kiêm luôn chưởng tài vận?"

Lúc này, thiếu niên nằm sau đồng rơm lại lên tiếng: "Đội buôn ra ngoài kinh doanh vận chuyển hàng hóa, chủ yếu đều di chuyển bằng đường nước, cho nên trước khi khởi hành phải đến Thủy Sư miếu đốt cao hương, cầu xin một đường bình an, nếu nhận lời thì khi về sẽ thế này thế kia. Dần dà cứ thế, Thủy thần mới từ từ kiêm luôn chưởng tài vận."

Đây đúng là đang giải đáp thắc mắc riêng cho y. Tạ Liên xoay người lại, nói: "Là vậy sao? Thú vị thật, nói thế vị Thủy Sư này là đại thần quan lợi hại lắm nhỉ."

Thiếu niên nọ cười nhạo: "Ừ, Thủy Hoàn Thiên cơ mà." (Tạm dịch: Nước vượt trời)

Nghe giọng điệu của cậu ta, dường như không hề đặt vị thần quan này vào mắt, cũng chẳng giống đang nói lời tán dương, Tạ Liên hỏi: "Thủy Hoàn Thiên là cái gì?"

Thiếu niên nọ khoan thai nói: "Thuyền băng qua sông lớn, đi hay ở đều dựa vào một câu nói của gã. Không dâng lễ cho gã thì gã sẽ trở mặt, rất ngang ngược (ngang ngược = hoành), bởi vậy mới tặng cho gã cái biệt hiệu, gọi là Thủy Hoành Thiên, ý nghĩa tựa tựa Cự Dương tướng quân với Quét Nhà tướng quân ấy."

Thần quan tên tuổi vang dội, ít nhiều cũng có vài biệt hiệu ở nhân gian và thiên giới, tương tự như Tạ Liên là trò cười ba giới, nổi tiếng lạ đời, đồ sao chổi, chó nhà có tang, khụ khụ khụ khụ, vân vân mây mây. Thông thường dùng biệt hiệu gọi thần quan là chuyện vô cùng thất lễ, chẳng hạn như nếu như ai dám gọi Mộ Tình là "Quét Nhà tướng quân" ngay trước mặt hắn, Mộ Tình tất sẽ nổi cơn tam bành. Tạ Liên vẫn nhớ không thể gọi như thế, nói: "Thì ra là vậy, cảm ơn đệ đã giải đáp." Dừng một lát, cảm thấy thiếu niên này nói năng thú vị, y lại nói: "Anh bạn này, tuổi còn trẻ mà biết nhiều phết."

Thiếu niên nọ đáp: "Không nhiều lắm đâu. Nhân rồi ấy mà, lúc rảnh đọc lung tung vậy thôi."

Ở dân gian, đâu đâu cũng thấy hàng đồng sách truyện thần thoại, toàn nói về những chuyện nào thần nào quỷ, lớn thì nào ân nào oán, nhỏ thì lông gà vỏ tỏi, có thật cũng có giả, thiếu niên này biết nhiều như thế cũng không có gì kỳ lạ. Tạ Liên buông cuộn giấy, nói: "Vậy, anh bạn này, thần thì đệ biết nhiều, còn quỷ thì đệ biết không?"

Thiếu niên nọ hỏi: "Quỷ nào?"

Tạ Liên nói: "Huyết Vũ Thám Hoa, Hoa Thành."

Nghe vậy, thiếu niên nọ cười khẽ vài tiếng, cuối cùng cũng ngẩng dậy. Thiếu niên vừa quay đầu, hai mắt Tạ Liên bỗng sáng lên.

Chỉ thấy thiếu niên nọ ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, áo đỏ hơn lá phong, da trắng như tuyết, mắt sáng như sao, mỉm cười nghiêng mắt nhìn y, khôi ngô một cách lạ thường, nét mặt lại mang vài phần hoang dã khó tả. Tóc đen buộc lỏng lẻo, buộc hơi lệch một chút, thoát nhìn tùy ý cực kỳ.

Hai người đang băng qua rừng phong đỏ rực như lửa, lá phong rơi rụng từng chiếc, có một chiếc rơi xuống đầu vai thiếu niên nọ. Hắn thối nhẹ một hơi, thối rơi lá phong, bấy giờ mới ngẩng đầu nhìn Tạ Liên, cười như không cười nói: "Huynh muốn biết gì? Cứ hỏi thoải mái."

Chương 14: Áo đỏ hơn lá phong, da trắng như tuyết (2)

Sắc mặt thiếu niên mang vẻ trêu tức, nhưng chẳng hiểu sao lại có nét bình tĩnh ung dung của người biết tất tần tật. Tuy là giọng của một thiếu niên trẻ, song chất giọng của hắn có phần trầm thấp hơn bé trai cùng trang lứa, nghe rất êm tai. Tạ Liên ngồi ngay ngắn trên xe bò, suy nghĩ chốc lát rồi nói: "Huyết Vũ Thám Hoa (Che chở hoa dưới mưa máu), cảnh tượng này nghe có vẻ thật khó lường, anh bạn, đệ có thể nói xem ngu ồn cơn từ đâu không?"

Để bày tỏ sự tôn trọng, Tạ Liên vẫn không thêm chữ "nhỏ" vào sau chữ "anh bạn". Thiếu niên nọ gật một cách thoải mái, cánh tay khoác lên đầu gối gấp thẳng, sửa lại ống tay áo tiền tụ*, hờ hững nói: "Không có lai lịch gì to tát cả. Chỉ là có lần hắn bùng nổ của một con quỷ khác, mưa máu đổ khắp núi, lúc rời đi trông thấy ven đường có một đóa hoa bị mưa máu xối đến thảm thương, hắn bèn nghiêng dù che cho nó một chút."

Tiền tụ: ý chỉ loại áo dài ống tay áo chật.

Tưởng tượng đến hình ảnh đó, Tạ Liên chỉ cảm nhận được một vẻ thanh nhã quyến luyến khó tả giữa mưa máu gió tanh. Lại nhớ đến truyền thuyết quỷ áo đỏ đốt ba mươi ba miếu thần, y cười nói: "Vị Hoa Thành này thường xuyên đánh nhau khắp nơi hả?"

Thiếu niên nọ đáp: "Cũng không phải thường xuyên, xem tâm trạng đã."

Tạ Liên hỏi: "Lúc còn sống hắn là người thế nào?"

Thiếu niên nọ đáp: "Chắc chắn không phải người tốt gì."

Tạ Liên hỏi: "Hắn trông như thế nào?"

Câu này vừa hỏi ra miệng, thiếu niên nọ ngược mắt nhìn Tạ Liên, đoạn nghiêng đầu, đứng dậy đi đến bên người Tạ Liên, sóng vai ngã xuống, hỏi ngược lại: "Huynh cảm thấy, hắn nên trông như thế nào?"

Nhìn ở khoảng cách gần thế này, Tạ Liên càng cảm thấy thiếu niên nọ tuấn tú một cách lạ thường, mà còn là kiểu tuấn tú mơ hồ mang ý công kích, tựa như thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, loá mắt đến tột độ, khiến người ta không dám lại gần nhìn. Ngưng mắt nhìn nhau giây lát, Tạ Liên bỗng thấy có chút đỡ không nổi, y khẽ nghiêng đầu, nói: "Đã là một đại Quỷ vương, ắt hẳn hình thái biến đổi đa dạng, có rất nhiều diện mạo khác nhau."

Thấy Tạ Liên quay đầu đi, thiếu niên nọ nhướn một bên lông mày, nói: "Ừ, nhưng đôi khi hắn vẫn sẽ dùng diện mạo gốc. Cái mà chúng ta đang nói, tất nhiên là bản tôn."

Không biết có phải ảo giác hay không, Tạ Liên cảm thấy dường như khoảng cách giữa hai người đã xa hơn một chút, vì vậy y lại xoay mặt về, nói: "Ta thì cảm thấy, có lẽ bản tôn của hắn là một thiếu niên giống như đệ."

Nghe vậy, thiếu niên nọ khẽ nhếch khóe miệng, hỏi: "Vì sao?"

Tạ Liên nói: "Không vì gì cả. Đệ tùy tiện nói một chút, ta cũng tùy tiện nghĩ một chút. Mọi sự tùy tiện thôi."

Thiếu niên nọ bật cười ha ha: "Biết đâu được nhỉ? Có đi đâu, hắn mù một con mắt." Nói đoạn chấm chấm dưới mắt phải của mình, nói: "Mắt này nè."

Cách nói trên trái lại không có gì đáng ngạc nhiên, trước đây Tạ Liên từng nghe rồi. Trong một vài phiên bản thuật lại, mắt phải của Hoa Thành đeo một miếng bịt mắt màu đen, che khuất con mắt mà hắn bị mất. Tạ Liên hỏi: "Vậy đệ có biết, mắt đó của hắn bị gì không?"

Thiếu niên nọ đáp: "Ừm, vấn đề này, nhiều người muốn biết lắm."

Người ngoài muốn biết thứ gì khiến cho Hoa Thành mất một mắt phải, thật ra vì muốn biết nhược điểm của Hoa Thành là gì thôi, còn Tạ Liên hỏi vậy chỉ thu ần túy vì muốn biết. Y còn chưa tiếp lời, thiếu niên nọ đã lên tiếng: "Hắn tự móc."

Tạ Liên sững sốt, hỏi: "Tại sao? "

Thiếu niên nọ nói: "Phát điên."

... Điên lên thậm chí ngay cả mắt mình cũng móc, đối với Quý vương áo đỏ Huyết Vũ Thám Hoa này, Tạ Liên thật sự càng ngày càng tò mò. Y đoán có lẽ không phải là phát điên đơn giản như thế, nhưng nếu thiếu niên đã nói vậy, xem ra cũng không có chi tiết tỉ mỉ hơn, y hỏi tiếp: "Vậy Hoa Thành có nhược điểm nào không?"

Hỏi câu này, Tạ Liên vốn không chờ mong thiếu niên có thể trả lời, chỉ thuận miệng hỏi mà thôi. Nếu nhược điểm của Hoa Thành dễ bị người ta biết như thế thì đâu còn là Hoa Thành nữa. Ai ngờ, thiếu niên nọ trả lời không chút do dự: "Tro cốt."

Nếu lấy được tro cốt một con quỷ, là có thể sai sử con quỷ đó. Nếu quỷ không nghe lệnh, hủy tro cốt của nó, nó sẽ thần hình cầu diệt (thể xác lẫn tinh thần đều bị diệt), hồn phi phách tán, đây vốn là kiến thức thông thường. Có đi đâu nếu áp dụng trên người Hoa Thành, kiến thức thông thường này hẳn không có ý nghĩa gì quá lớn. Tạ Liên cười nói: "Chỉ sợ không ai có thể lấy được tro cốt của hắn, thế nên nhược điểm này cũng đồng nghĩa với không có nhược điểm."

Thiếu niên nọ lại nói: "Chưa chắc. Có một loại tình huống, quỷ sẽ chủ động dâng tro cốt của mình."

Tạ Liên hỏi: "Giống như lúc hắn ước chiến với ba mươi ba thần quan, giao nộp với tư cách là tì ền cược ư?"

Thiếu niên nọ bật cười: "Sao có thể?"

Tuy thiếu niên chưa nói hết câu, Tạ Liên vẫn nghe ra được, ý của hắn chắc là Hoa Thành sao có thể thua được. Thiếu niên nọ nói tiếp: "Quý giới có một tập tục. Nếu một con quý đã chọn người nào, nó sẽ giao phó tro cốt của mình vào tay người đó."

Vậy quả thật chẳng khác gì giao phó tính mạng của mình vào tay người khác, tình thâm như thế phải là giai thoại thiết tha đến nhường nào. Tạ Liên nói bằng giọng thích thú: "Thì ra quý giới còn có tập tục nghĩa tình thủy chung như thế."

Thiếu niên nọ nói: "Có, nhưng chẳng mấy ai dám làm."

Tạ Liên cũng lưỡng lự được đi đầu này. Trên đời không chỉ có yêu ma dụ dỗ lòng người, cũng có loài người lừa gạt yêu ma, nhất định có rất nhiều lợi dụng và phản bội. Y nói: "Nếu một tấm lòng si trao ra, cuối cùng đổi lấy nghiến xương thành tro, quả thật khiến người ta đau lòng."

Thiếu niên nọ lại cười ha ha: "Sợ cái gì? Nếu là ta, tro cốt đưa rỗi, người đó muốn nghiến xương thành tro hay rắc chơi thế nào chẳng được?"

Tạ Liên mỉm cười, sức nhớ hai người nói chuyện nãy giờ mà vẫn chưa biết tên nhau, bèn hỏi: "Anh bạn này, xưng hô thế nào đây?"

Thiếu niên nọ gác một tay lên lông mày, che khuất ánh chiêu tà màu rượu đỏ, mắt khẽ híp lại, dường như không thích ánh mặt trời lắ. Thiếu niên nói: "Ta hả? Ở nhà ta đứng hàng thứ ba, tất cả mọi người đều gọi ta là Tam Lang."

*Lang (郎): Mĩ xưng dùng cho đàn ông, ví dụ như "Chu lang" -> chàng Chu. Ngoài ra, nó còn là tiếng phụ nữ gọi chồng hoặc tình nhân (như Tuyên Cơ gọi Bùi lang).

Thiếu niên không chủ động nói tên, Tạ Liên cũng không hỏi nhiều, nói: "Ta họ Tạ, tên một chữ Liên. Đệ đi hướng này, vậy là cũng muốn đến thôn BồTềsao?"

*Tạ (谢) là tạ ơn/tạ lỗi/héo tàn, Liên (怜) là thương xót/đáng thương/yêu thương.

Tam Lang ngả lưng ra sau, tựa vào đồng rơm, gối lên hai tay, bắt chéo hai chân, nói: "Không biết. Ta đi lung tung à."

Lời của Tam Lang nghe như có ẩn giấu nội tình, Tạ Liên hỏi: "Sao vậy?"

Tam Lang thở dài, thông thả nói: "Ở nhà cãi nhau, bị đuổi ra ngoài. Đi lâu ơì là lâu, nhưng không có nơi nào để đến. Hôm nay đói bụng đến mức suýt té xỉu ngoài đường, giờ mới tìm đại chỗ để nằm."

Quần áo của Tam Lang tuy trông tùy tiện thật, nhưng chất liệu thượng hạng, cộng thêm nói năng không tầm thường, lại giống như ngày nào cũng rảnh rỗi, có thời gian đọc này đọc nọ nên cái gì cũng biết, Tạ Liên đã sớm đoán Tam Lang là tiểu công tử nhà giàu nào đó chạy ra ngoài chơi. Một thiếu niên sống an nhàn sung sướng ra ngoài một mình lâu như thế, dọc đường tất nhiên gặp rất nhiều gian khổ, điểm này Tạ Liên hiểu rõ hơn ai. Nghe Tam Lang than đói, Tạ Liên lục bọc đồ mang theo bên người, chỉ lục ra được một cái bánh bao, nhủ thần may là chưa bị cứng, đoạn nói với Tam Lang: "Muốn ăn không?" Tam Lang gật đầu, Tạ Liên bèn đưa bánh bao cho đối phương. Tam Lang nhìn y, hỏi: "Huynh không còn nữa sao?"

Tạ Liên nói: "Ta vẫn ổn, không đói lắm."

Tam Lang trả bánh bao lại cho y, nói: "Ta cũng ổn."

Thấy thế, Tạ Liên nhận lại, bẻ bánh bao ra làm đôi rồi đưa cho Tam Lang phân nửa, nói: "Vậy để phân nửa, ta phân nửa nhé."

Bấy giờ Tam Lang mới nhận lấy, sóng vai ngồi gặm bánh bao với Tạ Liên. Nhìn Tam Lang ngồi kế bên cắn bánh bao, ngoan ngoãn một cách kỳ lạ, Tạ Liên có cảm giác như mình làm người ta tủi thân chỗ nào đó.

Xe bò kéo chậm chậm trên đường núi gập ghềnh, mặt trời dần dần lặn về hướng Tây, hai người ngồi trên xe trò chuyện. Càng trò chuyện Tạ Liên

càng cảm thấy, đây quả là một thiếu niên lạ kỳ. Mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng động tác và lời nói mang một thái độ bề nghệ, thông dong tự tại, như thể trên trời dưới đất không có gì hắn không biết, cũng không có gì làm khó được hắn, khiến Tạ Liên cảm thấy hắn hiểu biết rất nhiều, như ông cụ non vậy, song cũng có lúc, hắn lại bộc lộ điểm thú vị của thiếu niên trẻ tuổi. Tạ Liên nói mình là quán chủ của BồTềquán, Tam Lang hỏi: "BồTềquán? Nghe có vẻ có nhiều củ năng để ăn đây, ta thích lắm. Thờ ai thế?"

Lại bị hỏi vấn đề khiến người ta đau đầu này, Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nói: "Thái tử Tiên Lạc, chắc đệ không biết đâu."

Thiếu niên nọ mỉm cười, còn chưa lên tiếng, thân xe bò thành linh rung mạnh một cái.

Hai người cũng lắc lư theo, sợ Tam Lang té xuống, Tạ Liên vội đưa tay tóm lấy đối phương. Nào ngờ tay y vừa đụng đến Tam Lang, thiếu niên nọ như bị vật nóng đốt trúng, hất phăng tay y.

Tuy biểu cảm trên mặt Tam Lang chỉ thay đổi chút ít, Tạ Liên vẫn phát hiện ra được, lòng nhủ thần lễ nào thiếu niên này thật ra rất ghét mình? Rõ ràng dọc đường hai bên trò chuyện vui vẻ lắm mà? Nhưng bây giờ cũng không tâm trí suy nghĩ nhiều, y đứng lên nói: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Ông bác chủ xe bò nói: "Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì nữa! Lão Hoàng à, sao mày không đi, mày mau đi coi!"

Lúc này mặt trời đã xuống núi, xe bò lại đang nằm giữa núi rừng, bốn phía ảm đạm mờ tối. Con bò Lão Hoàng dừng yên tại chỗ, vẫn cứ đứng đầu không chịu đi, mặc cho ông bác kia giục thế nào cũng vô dụng, chỉ hận không thể cúi đầu xuống đất, rống ọm bò ọm bò mãi, đuôi vẫy như một sợi roi. Thấy tình hình không ổn, Tạ Liên đang định nhảy xuống xe, bỗng nhiên, ông bác kia la hét chỉ về phía trước.

Chỉ thấy phía trước đường núi, vô số đóm lửa xanh biếc đông một lùm, tây một lùm cháy âm ỉ. Một đám người áo trắng ôm đầu của chính mình, chậm rãi đi về hướng này.

Thấy thế, Tạ Liên vội nói: "Bảo vệ!"

Nhược Da tuột khỏi cổ tay y, quấn một vòng quanh xe bò, nối thành một vòng tròn lơ lửng giữa không trung, che chở ba người một bò. Tạ Liên quay đầu lại hỏi: "Hôm nay là ngày mấy?"

Ông bác kia còn chưa trả lời, Tam Lang ở sau lưng y đáp: "Trung Nguyên."

Rằm tháng bảy, Quỷ môn mở. Y ra ngoài không nhìn ngày, hôm nay vừa khéo là tết Trung Nguyên!

Tạ Liên trầm giọng nói: "Đừng đi lung tung. Hôm nay gặp tà. Nếu đi nhàn đường, sẽ không về được."

Thanh niên Tam Lang đi ghẹo trai nhà lành =)))

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

15-17

Chương 15: Áo đỏ hơn lá phong, da trắng như tuyết (3)

Đám người áo trắng trên cỗ không đầu, thân mặc quần áo tù nhân, mỗi người ôm một cái đầu lâu, trông hết như là một đám tù phạm bị chém đầu. Bọn chúng chậm rãi đi về hướng xe bò, đầu lâu trong khuỷu tay vẫn đang lắc nhai không ngừng. Tạ Liên thấp giọng dặn dò hai người còn lại: "Lát nữa bọn chúng đến gần, tuyệt đối đừng lên tiếng."

Tam Lang nhìn thoáng qua Nhược Da lơ lửng trên không trung, nghiêng đầu hỏi: "Vị ca ca này, huynh lại còn là một vị kỳ nhân dị sĩ nữa cơ à?"

Giọng điệu của Tam Lang nghe tràn đầy hứng thú, Tạ Liên nói: "Cũng tạm thôi. Kỳ nhân dị sĩ thì không hẳn, chỉ biết một chút thôi. Bây giờ bọn chúng nhìn không thấy chúng ta, lát nữa đến gần rồi, ngộ nhớ lên tiếng thì khó nói lắm."

Thấy dải lụa trắng tự bay, người không đầu đi đường, ông cụ đánh xe đã trợn mắt há mồm, nghe mà hoảng hốt, lắc đầu liên tục: "Không được không được! Ta sợ mình không nín được."

"....." Tạ Liên nói: "Vây, đắc tội." Nói xong nhanh chóng ra tay, chạm vào lưng ông cụ một cái, ông cụ lập tức nghiêng người ngã xuống, ngủ mê man. Lần này, cuối cùng không cần lo ông cụ sợ quá la lên bị phát hiện nữa. Tạ Liên nhẹ nhàng đỡ lấy ông cụ, đặt ông ta trên xe bò, đoạn xoay người nói với Tam Lang: "Không sao đâu. Đừng căng thẳng."

Sắc trời đã tối, không thấy rõ nét mặt của Tam Lang, chỉ thấy Tam Lang gật gật đầu. Tạ Liên lên trước xe ngựa, cầm dây thừng nhẹ giọng dỗ con bò kia. Đám quỷ mặc áo tù nhân đã đi tới, muốn băng qua nhưng phát

hiện giữa đường có thứ gì chặn lại, cả bọn thô lỗ quát: "Đúng là kỳ lạ! Sao không băng qua được!"

"Đúng thế! Không qua được! Bộ gặp quỷ à!"

"Mẹ nó, bản thân chúng ta không phải là quỷ sao, còn gặp quỷ gì nữa!"

Tạ Liên vất vả lắm mới đỡ được con bò, sát vai đi qua đám quỷ không đầu mặc áo tù nhân, nghe bọn chúng ôm đầu cãi nhau chí chóe, chỉ thấy hết sức buồn cười. Lũ quỷ hèn kia vẫn còn oán trách không ngớt: "Ê, có phải người lấy nhầm không? Sao ta cảm giác như cái mà người đang ôm mới là đầu của ta thế?"

"Sao vết chém của đầu người không nuốt gì hết vậy?"

"Uầy, đao phủ kia là lính mới, chém năm sáu nhát mới đứt, ta còn nghi không biết có phải gã cố tình không."

"Người nhà người chưa đứt lốt tíền cho gã chứ gì! Lần sau nhớ đứt lốt trước một chút, một nhát đứt luôn!"

"Làm gì còn lần sau nữa!"

...

Rằm tháng bảy, Tết Trung Nguyên, chính là ngày lễ lớn nhất của Quỷ giới. Hôm đó, quỷ môn rộng mở, lũ yêu ma quỷ quái thường ngày ẩn núp trong bóng tối đều túa ra ngoài, thỏa sức cuồn cuộn hoan, người sống phải lần tránh. Nhất là vào buổi tối hôm đó, đóng cửa không ra là lựa chọn tốt nhất. Hễ ra khỏi cửa, cơ hội đụng phải thứ gì cao hơn ngày thường nhiều. Tạ Liên xưa giờ luôn là người uống nước lạnh cũng mặc rằn, mặc áo đạo sĩ cũng gặp quỷ, bây giờ lại gặp ngay trực diện. Chỉ thấy ma trời xanh lục lơ lửng bốn phương tám hướng, nhiều quỷ hèn đuổi chạy theo ma trời, còn có vài quỷ hèn mặc áo liệm mặt không biểu cảm ngẩng lên bẩm một mình trước một vòng tròn, thò tay nhận tiền giấy, đinh vàng và đồ cúng mà con cháu đốt cho mình. Cảnh tượng này, có thể nói là lũ quỷ múa loạn. Tạ Liên đi ngang qua chính giữa, trong lòng đang nghĩ sau này ra ngoài nhất định

phải xem hoàng lịch thì bỗng cảm giác được phía sau có động tác lạ. Y ngoái đầu lại nhìn, chỉ thấy thiếu niên nọ ngẩng xuống sau lưng mình.

Tạ Liên hỏi: "Đệ không sao chứ?"

Tam Lang dùng một tay chống cằm dưới, nói: "Có sao đó. Ta sợ lắm."

"....." Mặc dù thật sự chẳng hề nghe được nửa phần cảm giác sợ hãi từ giọng của Tam Lang, Tạ Liên vẫn an ủi: "Đừng sợ. Đệ ngẩng sau người ta, không có thứ gì làm đệ bị thương được đâu."

Tam Lang cười cười, không đáp. Tạ Liên chợt phát hiện, Tam Lang thê mà lại đang nhìn mình chăm chăm. Lát sau, cuối cùng cũng kịp phản ứng, y nhận ra thứ mà Tam Lang nhìn chính là gông nguyệt rủa trên cổ mình.

Gông nguyệt rủa này hết như một cái vòng màu đen quấn quanh cổ, căn bản giấu không được, hơn nữa dễ khiến người ta nảy sinh một vài liên tưởng không hay. Tạ Liên đang định mở miệng, lúc này con bò già kia kéo xe đi đến một ngã ba. Tạ Liên vừa nhìn, hai đường núi tối như mực tách nhau tại đây, y lập tức kéo dây thừng của con bò.

Ngã ba này, phải hết sức cẩn thận.

Vào ngày Tết Trung Nguyên, thỉnh thoảng mọi người đi một hồi sẽ phát hiện trước mặt xuất hiện một con đường mọi khi không tồn tại. Con đường đó, người sống không thể đi được. Một khi đi nhầm, đi vào địa bàn của Quỷ giới, muốn về hơi bị khó.

Tạ Liên mới vừa đến đây, không rõ nên đi đường nào trong hai đường núi này, nhớ khi nãy đến trấn trên ngoại trừ hốt được một bọc đồ đạc lớn còn mua chút vật dụng linh tinh, trong đó có ống xăm, y nghĩ bụng để thử một quả xem sao, bèn lấy ống xăm ra khỏi bọc đồ, cẩn thận trong tay lắc soạt soạt, vừa lắc vừa giải thích với Tam Lang: "Quả đầu tiên bên trái, quả thứ hai bên phải, đường nào được xăm tốt, chúng ta đi đường đó." Tạ Liên dùng một chút pháp lực, sau đó đọc thần ba lần, hai quả xăm rơi ra khỏi ống, y cẩn thận lên xem thử rồi lặng thinh.

Xăm hạ hạ, đại hung! (hung = nguy hiểm, không may)

Hai quả xăm đều là xăm hạ hạ, nói cách khác, hai con đường đều là đại hung, thế chẳng phải đi đường nào cũng chết?

Tạ Liên bất đắc dĩ, đành nói với ống xăm: "Ống ời là ống, hôm nay tao và mày gặp nhau lần đầu tiên, có cần tuyệt tình như thế không? Làm lại lần nữa, cho tao chút mặt mũi đi."

Vì vậy, y đổi thành hai tay cầm ống, lắc tiếp một phen. Lại lắc ra hai quả, y cầm lên xem, vẫn là xăm hạ hạ, đại hung!

Tạ Liên quyết định không lãng phí pháp lực nữa, bấy giờ, Tam Lang ngõ bên cạnh chợt lên tiếng: "Để ta thử xem?"

Suy cho cùng thử hay không cũng thế, Tạ Liên bèn đưa ống xăm cho đối phương. Tam Lang dùng một tay nhận lấy, tùy tiện lắc lắc, hai quả rơi ra, hắn cầm lên chẳng buồn nhìn đã đưa cho Tạ Liên. Tạ Liên nhận lấy xem thử, hai quả ấy thế mà đều là xăm thượng thượng.

Tạ Liên hơi kinh ngạc. Bởi vì thậm đến nông nổi như y, dường như ngay cả vận may của người ngoài cũng bị y làm thấm theo, tuy không biết có phải thật sự là vậy không, nói chung ngày xưa y thường bị oán trách như thế. Vậy mà thiếu niên này không hề bị y ảnh hưởng, trực tiếp lắc ra được hai quả xăm thượng thượng. Tạ Liên tán thán từ tận đáy lòng: "Anh bạn, vận may của đệ tốt ghê."

Tam Lang tiện tay ném ống xăm ra sau, cười nói: "Vậy sao? Ừ, ta cũng thấy vận may của mình không tệ. Bao giờ cũng thế."

Nghe hắn nói "Bao giờ cũng thế", Tạ Liên xoa xoa ấn đường, nghĩ thầm chênh lệch giữa người và người quả nhiên hết như rãnh trời. Tam Lang lại hỏi: "Đi sao đây?"

Với tình hình trước mắt, chỉ có thể đi, không thể ở lại, ban đầu Tạ Liên cũng định chọn đại một đường, bèn nói: "Nếu hai cái đều là xăm thượng thượng, vậy đi đại đi."

Nói đoạn lập tức giật dây thừng mấy cái, bánh xe bò lại lặn chầm chậm. Tạ Liên vốn đã căng thẳng thần kinh, chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với các tình huống đột phát, ai ngờ thế mà lại một đường suôn sẻ thật. Không lâu sau, xe bò chậm chạp ra khỏi rừng, đi lên đường núi bằng phẳng, không ngờ y cũng có ngày chọn đúng đường.

Thôn Bồ Đề đã nằm dưới sườn núi, hàng đồng đèn đuốc ấm áp sáng sủa. Gió đêm thổi qua, Tạ Liên quay đầu lại, tâm trạng của Tam Lang có vẻ rất tốt, hẳn lại nằm xuống, gối lên hai tay của mình, nhìn vầng trăng sáng đằng xa, dưới ánh trăng mờ ảo, mặt mũi của thiếu niên nọ trông không giống người thật.

Trần ngâm chốc lát, Tạ Liên cười nói: "Anh bạn, đệ coi bói bao giờ chưa?"

Qua một chặng đường, trong lòng y chung quy vẫn có chút hoài nghi.

Tình thông đủ thứ hay hiểu biết sâu rộng cũng không có gì, nhưng lúc đi đêm giữa đám quỷ, thiếu niên này không khỏi có phần bình tĩnh quá. Mặc dù không thể loại trừ khả năng có người trời sinh đã giỏi giữ bình tĩnh, song Tạ Liên vẫn cảm thấy mình cần phải xác nhận một chút.

Nghe y hỏi vậy, Tam Lang quay đầu nói: "Chưa."

Tạ Liên nói: "Vậy, đệ muốn ta coi giúp đệ không?"

Tam Lang nhìn y, cười nói: "Huynh muốn coi giúp ta?"

Tạ Liên đáp: "Cũng hơi muốn."

Tam Lang khẽ gật đầu: "Được."

Hắn ngẩng dậy, thân thể hơi nghiêng về hướng Tạ Liên, nói: "Huynh muốn coi thế nào?"

Tạ Liên nói: "Coi tay, được không?"

Nghe vậy, Tam Lang khẽ nhếch khóe miệng. Nụ cười kia không rõ mang ý gì, chỉ nghe hắn nói: "Được."

Nói đoạn, Tam Lang chìa tay trái về phía Tạ Liên.

Tay trái này ngón tay thon dài, đốt nào ra đốt nấy, trông đẹp vô cùng, hơn nữa không phải kiêu đẹp yếu đuối, mà là sức mạnh tích tụ trong đó, chẳng ai muốn bị bàn tay này bóp cổ họng đâu. Nhớ đến sắc mặt khẽ biến của Tam Lang khi chạm vào mình lúc nãy, Tạ Liên chú ý tránh tiếp xúc thân thể, không trực tiếp chạm vào tay Tam Lang, chỉ cúi đầu quan sát thật kỹ.

Ánh trăng trong sáng, nói tối thì không tối, nói sáng cũng không hẳn là sáng, Tạ Liên nhìn ngắm một hồi, xe bò vẫn lăn chầm chậm trên đường núi, bánh xe và trục gỗ kêu cọt két. Tam Lang hỏi: "Sao rồi?"

Lát sau, Tạ Liên chậm rãi đáp: "Số mệnh của đệ rất tốt."

Tam Lang nói: "Ồ? Tốt thế nào?"

Tạ Liên ngẩng đầu, dịu giọng nói: "Đệ tính tình nhẫn nại, nhất mực kiên trì, tuy gặp phải gian nan, nhưng quý ở chỗ mãi mãi giữ vững lương tâm, thường xuyên gặp dữ hóa lành, ngộ nan trình tường (gặp tai vạ cũng có thể hóa thành cát tường). Mệnh này phúc trạch dài lâu, anh bạn, tương lai của đệ tất sẽ phồn hoa tựa gấm, viên mãn xán lạn."

*Phúc trạch: hạnh phúc và ân huệ.

Mấy câu trở lên, toàn bộ đều là bịa ra tại chỗ. Tạ Liên hoàn toàn không biết coi tay cho người ta. Lúc trước bị giáng chức, có đạo y thường xuyên hối hận tại sao ngày xưa ở Hoàng Cực quán mình không học coi tay và coi mặt, nếu có học thì lúc kiếm ăn ở nhân gian không cần thổi sáo gảy đàn đập đá trên ngực mãi nghe đầu đường rồi. Mà sở dĩ y muốn coi, không phải vì muốn coi số phận thiếu niên này ra sao, mà là muốn xem rốt cuộc thiếu niên này có chỉ tay và dấu vân tay không.

Yêu ma quỷ quái t ần thường có thể biến ra xác thịt giả tạo, đóng giả người sống, song những chỗ nhỏ nhất trên xác thịt, chẳng hạn như chỉ tay, dấu vân tay, lọn tóc, thông thường không thể nào kỹ lưỡng đến mức đó. Mà trên người thiếu niên này, chẳng những không có bất cứ pháp lực gì dao động, không phát hiện được đ ầu mối nào, ngay cả chỉ tay cũng rõ m ột m ột. Nếu thật sự là yêu ma quỷ quái nguy trang, vậy chỉ có cấp bậc "Hung" trở lên mới có thể nguy trang hoàn hảo không kẽ hở nào như thế. Tuy nhiên, Quỷ vương đạt đến cấp bậc thân phận đó, sao lại cùng y đến một sơn thôn nhỏ ng ấi xe bò giết thời gian? Cũng như các th ần quan thiên giới ai cũng ngày bận ngàn việc chân không chạm đất, bọn họ cũng bận rộn lắm chứ!

*Chân không chạm đất: ý nói đi rất nhanh, giống như mũi chân không chạm đất, ở trường hợp này có nghĩa là bận rộn chạy tới chạy lui liên tục.

Tạ Liên bất chấp bịa ra vài câu như đúng r ấi, cuối cùng bịa hết nổi, Tam Lang vẫn nhìn y không dời mắt, vừa nghe y nói bậy, vừa bật cười thật khê, điệu cười nghe đ ầy thâm ý, hỏi: "Còn gì nữa không? Hả?"

Tạ Liên nhủ th ần không lẽ phải bịa nữa sao, nói: "Đệ còn muốn coi gì nữa?"

Tam Lang nói: "Đã coi bói, chẳng phải ai cũng muốn coi nhân duyên sao?"

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nghiêm nghị nói: "Ta học nghệ chưa thông, không biết coi nhân duyên lắm. Có đi ầu xem ra, đệ không cần lo lắng việc này đâu."

Tam Lang nhướn một bên lông mày, hỏi: "Tại sao huynh cảm thấy ta không cần lo lắng việc này?"

Tạ Liên mỉm cười: "Chắc chắn sẽ có rất nhi ều cô nương thích đệ r ấi."

Tam Lang nói: "Vậy tại sao huynh cảm thấy chắc chắn sẽ có rất nhi ều cô nương thích ta?"

Tạ Liên đang định mở miệng trả lời theo đối phương, lại bỗng nhiên phát hiện ra, anh bạn nhỏ này đang tìm cách dẫn dụ mình mở miệng khen hắn, y vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, không biết nên nói gì cho phải, bèn xoa xoa ấn đường, nói: "Tam Lang à."

Đây là tiếng Tam Lang đầu tiên mà Tạ Liên mở miệng gọi. Nghe xong, thiếu niên nọ cười ha ha, cuối cùng tha cho y. Lúc này xe bò đã thở phì phò chạy vào trong thôn, Tạ Liên xoay người, khẽ nâng trán rồi vội vàng xuống xe. Tam Lang cũng nhảy xuống xe, ai ngờ Tạ Liên ngẩng đầu lên mới phát hiện, suốt chặng đường khi này Tam Lang đầu lười biếng nằm trên xe bò, bây giờ hai người đứng cùng nhau thế này, Tam Lang ấy thế mà còn cao hơn y, hai người lại càng không có cách nào nhìn thẳng. Tam Lang đứng trước xe duỗi lưng một cái, Tạ Liên nói: "Tam Lang, đệ đi chỗ nào?"

Tam Lang thở dài: "Không biết nữa. Chắc ngủ ngoài đường quá, hoặc tìm cái hang núi ở tạm cũng được."

Tạ Liên nói: "Vậy không được lắm nhỉ?"

Tam Lang nhún vai, nói: "Hết cách thôi, ta lại không có nơi nào để đi." Hắn nhìn sang đây, cười hai tiếng, nói: "Cảm ơn huynh coi bói cho ta. Nhận lời chúc phúc của huynh, hẹn ngày tái ngộ."

Nghe Tam Lang nhắc đến việc coi bói, Tạ Liên xấu hổ toát mồ hôi. Thấy đối phương xoay người đi thật, Tạ Liên vội nói: "Chờ đã, nếu đệ không chê, có muốn đến quán của ta không?"

Bước chân khựng lại, Tam Lang xoay nửa người qua, hỏi: "Được ư?"

Tạ Liên nói: "Gian nhà đó vốn dĩ cũng không phải của ta, nghe nói trước đây thường có nhiều người qua đêm ở đó. Chỉ là có lẽ nó còn thô sơ hơn đệ người tưởng tượng, sợ đệ ở không được thôi."

Nếu thiếu niên này thật sự là tiểu công tử bỏ nhà ra đi, không thể cứ mặc hắn chạy loạn khắp nơi như thế được. Tạ Liên rất hoài nghi cả ngày hôm nay hắn chỉ ăn nửa cái bánh bao kia, người trẻ tuổi y mình thân thể khỏe mạnh thỏa sức làm bậy, cứ theo đà này sớm muộn gì cũng có ngày té

xỉu ngoài đường thật. Nghe Tạ Liên nói thế, bấy giờ Tam Lang mới xoay người lại, không trả lời mà đi tới trước mặt y, nửa người trên ngả về phía trước. Tạ Liên còn chưa rõ hẳn muốn làm gì, chỉ cảm thấy khoảng cách giữa hai người bỗng gần nhau đến lạ, khiến y có chút đỡ không nổi.

Tam Lang lại lùi về ra là hẳn chỉ tiện tay xách bọc đồng nát sắt vụn to dùng mà Tạ Liên vác về, nói: "Vậy đi thôi."

Chương 16: Áo đỏ hơn lá phong, da trắng như tuyết (4)

Tạ Liên sững sốt tại chỗ. Nhìn thiếu niên nọ thân hình mảnh khảnh nhưng lại giúp mình xách một bọc đồng nát lớn, còn xách thông thả ung dung như thế, khiến y liên tục nhủ thần có lỗi quá có lỗi quá. Tam Lang bước vài bước đã đi ra ngoài, Tạ Liên đang định đuổi theo, sức nhớ ông cụ đánh xe còn nằm trên xe, y lập tức quay trở lại chạm tay cái nữa, đánh thức ông ta, căn dặn ông ta tuyệt đối đừng nói chuyện tối nay với ai. Dọc đường thấy bản lĩnh của y, ông cụ nghe một nào dám làm hai, gật đầu lia lịa rồi vội vàng kéo Lão Hoàng về nhà.

Trên xe đây chỉ còn thừa lại một cuộn chiếu, Tạ Liên vác nó trên lưng, đến khi quay đầu lại, Tam Lang đã dùng một tay xách bọc đồng nát ngang to dùng đó, khoan thai bước lên sườn núi.

Đến trước Bồ Đề quán xiêu vẹo xập xệ, Tam Lang vừa cúi đầu liền phì cười một tiếng, như thể trông thấy thứ gì thú vị lắm. Tạ Liên đến gần mới phát hiện, thứ mà Tam Lang đang nhìn chính là tấm bảng bản quán xập xệ nguy hiểm cầu quyền tiên kia, y ho khẽ một tiếng: "Đệ cũng thấy rồi, là như vậy đó. Cho nên lúc này ta mới nói, chắc đệ ở không quen đâu."

Tam Lang nói: "Tốt lắm mà."

Trước đây toàn là Tạ Liên nói "cũng thường thôi cũng thường thôi" với người khác, hôm nay thật sự là lần đầu tiên y nghe người khác nói như vậy với mình, cảm giác đúng là khó diễn tả. Cửa gỗ trước Bồ Đề quán đã mục

nát từ lâu, Tạ Liên dỡ nó xuống thay bằng rèm, y bước lên vén rèm, nói: "Vào đi." Tam Lang theo sau y, vào trong.

Đồ đạc bày biện trong gian nhà gỗ nhỏ này nhìn một cái là thấy hết, chỉ có một bàn thờ hình chữ nhật, hai chiếc ghế gỗ nhỏ, một cái đèn hương bồng nhỏ, một chiếc hòm công đức. Tạ Liên nhận bọc đồ mà Tam Lang xách trong tay, đặt ống xăm, lọ hương và giấy bút mua về lên bàn thờ, châm một cây nến đỏ mà lúc lượm đồ người ta thuận tay nhét cho, gian nhà thoáng cái sáng lên. Tam Lang tiện tay cầm lấy ống xăm, lắc lắc rồi buông xuống, hỏi: "Vậy nên, có giường không?"

Tạ Liên xoay người, lặng lẽ đặt cuộn chiếu trên lưng xuống, đưa cho Tam Lang nhìn.

Tam Lang nhướn một bên lông mày, hỏi: "Chỉ có một tấm thôi à?"

Trên đường trở về từ trấn trên, Tạ Liên mới gặp phải thiếu niên này, tất nhiên không nghĩ rằng sớm nên mua thêm một tấm. Y nói: "Nếu đệ không ngại, tối nay chúng ta có thể chen chúc một tí."

Tam Lang đáp: "Cũng được."

Tạ Liên lấy chổi quét sàn lần nữa, Tam Lang nhìn quanh quán một vòng, nói: "Ca ca, trong quán của huynh, có phải thiếu chút đồ không?"

Tạ Liên quét sàn xong, đang ngẩng xồm dưới đất trải chiếu ra, nghe vậy bèn vừa trải vừa nói: "Ta nghĩ, ngoại trừ tín đồ, hẳn là không thiếu gì cả."

Tam Lang cũng ngẩng xồm xuống, một tay chống cằm, hỏi: "Tượng thần đâu?"

Được hấn nhắc nhở, bấy giờ Tạ Liên mới sực nhớ, mình thế mà lại quên thứ quan trọng nhất -- Tượng thần!

Quán không có tượng thần thì còn là quán gì nữa? Tuy rằng bản tôn Tạ Liên ở đây, nhưng đâu thể bảo y tự ngẩng lên bàn thờ mỗi ngày.

Suy tư chốc lát, Tạ Liên đã tìm được cách giải quyết, nói: "Mới nãy có mua giấy bút, ngày mai ta vẽ một bức chân dung treo lên vậy."

Tự mình vẽ chân dung cho mình treo trong quán của mình, nếu việc này truyền lên thiên giới, đoán chừng sẽ lại bị cười vào mặt mười năm. Nhưng mà điêu khắc một pho tượng thần vừa tốn tiền vừa tốn thời gian, so ra, Tạ Liên thà chọn bị cười vào mặt mười năm. Ai ngờ, Tam Lang nói: "Vẽ tranh? Ta biết nè, cần giúp không?"

Tạ Liên sửng sốt, cười nói: "Vậy cảm ơn đệ trước, nhưng ta sợ đệ không biết vẽ tranh Thái tử Tiên Lạc đâu." Suy cho cùng, tranh chân dung của y đã gần như bị đốt sạch vào tám trăm năm trước, mà bất luận bây giờ may mắn còn lại bao nhiêu, chỉ sợ chẳng có mấy ai từng xem qua. Tam Lang lại nói: "Dĩ nhiên ta biết rồi. Khi nãy chúng ta ở trên xe, không phải đang nói đến vị Thái tử điện hạ đó sao?"

Tạ Liên nhớ lại, đúng là thế thật, khi nãy trên đường đi, y nói "chắc đệ không biết đâu", mà Tam Lang lại không trả lời. Bây giờ nghe hắn nói vậy, Tạ Liên không khỏi lấy làm lạ. Trải chiếu xong, y đứng thẳng dậy, hỏi: "Chẳng lẽ Tam Lang đệ thật sự biết y?"

Tam Lang ngẫm trên chiếu, đáp: "Biết chứ."

Nét mặt và giọng điệu khi nói chuyện của thiếu niên này trông hết sức thú vị. Hắn thường xuyên mỉm cười, quả thật khó mà phân rõ, rốt cuộc nụ cười của hắn là thật lòng thật dạ, hay đang mỉa mai đối phương không đáng nhắc tới. Sau cả chặng đường nghe Tam Lang kể chuyện trên trời dưới đất, Tạ Liên vẫn có chút hứng thú với đánh giá của đối phương, y ngẫm xuống bên cạnh, hỏi: "Vậy, đối với vị Thái tử Tiên Lạc này, Tam Lang đệ có quan điểm thế nào?"

Hai người ngẫm đối diện dưới đèn, nến đỏ bập bùng ánh lửa. Tam Lang đưa lưng về phía ánh nến, đôi mắt đen lầy chìm trong bóng mờ, không thấy rõ sắc mặt.

Lát sau, hắn nói: "Ta cảm thấy, chắc hẳn Quân Ngô ghét y lắm."

Không ngờ lại nhận được câu trả lời này, Tạ Liên sửng sốt, hỏi: "Tại sao đệ lại cho là thế?"

Tam Lang nói: "Bằng không tại sao lại đày y xuống tận hai lần?"

Nghe vậy, Tạ Liên mỉm cười, nghĩ thầm: "Quả là cách nghĩ của trẻ con."

Y cúi đầu, vừa chậm rãi cởi đai áo vừa nói: "Việc này không liên quan đến ghét hay không ghét. Trên đời có rất nhiều chuyện không thể đơn giản dùng ghét và thích để giảng giải."

Tam Lang nói: "Ồ."

Tạ Liên xoay người, tháo giày trắng, nói tiếp: "Huống chi đã làm sai thì phải nhận trừng phạt, hai lần đó Đế Quân chỉ làm tròn bổn phận mà thôi."

Tam Lang từ chối cho ý kiến: "Chắc thế."

Bên này Tạ Liên cởi áo ngoài ra, gấp gọn gàng chuẩn bị đặt lên bàn thờ, còn định nói thêm đôi câu, nhưng vừa ngoảnh đầu chỉ thấy ánh mắt của Tam Lang đang dừng trên chân mình.

Ánh mắt ấy kỳ dị khó tả, nói là lạnh buốt, nhưng lại cảm thấy nóng hổi đâm người; nói là nóng cháy, thì lại loáng thoáng để lộ ý lạnh. Tạ Liên cúi đầu nhìn, trong lòng đã tỏ tường. Thứ mà thiếu niên này nhìn, chính là công nguyên rửa màu đen trên mắt cá chân phải của y.

Suy tư chốc lát, Tạ Liên đã tìm được cách giải quyết, nói: "Mới nãy có mua giấy bút, ngày mai ta vẽ một bức chân dung treo lên vậy."

Tự mình vẽ chân dung cho mình treo trong quán của mình, nếu việc này truyền lên thiên giới, đoán chừng sẽ lại bị cười vào mặt mười năm. Nhưng mà điêu khắc một pho tượng thần vừa tốn tiền vừa tốn thời gian, so ra, Tạ Liên thà chọn bị cười vào mặt mười năm. Ai ngờ, Tam Lang nói: "Vẽ tranh? Ta biết nè, cần giúp không?"

Tạ Liên sửng sốt, cười nói: "Vậy cảm ơn đệ trước, nhưng ta sợ đệ không biết vẽ tranh Thái tử Tiên Lạc đâu." Suy cho cùng, tranh chân dung của y đã gầy như bị đốt sạch vào tám trăm năm trước, mà bất luận bây giờ may mắn còn lại bao nhiêu, chỉ sợ chẳng có mấy ai từng xem qua. Tam Lang lại nói: "Dĩ nhiên ta biết rồi. Khi nãy chúng ta ở trên xe, không phải đang nói đến vị Thái tử điện hạ đó sao?"

Tạ Liên nhớ lại, đúng là thế thật, khi nãy trên đường đi, y nói "chắc đệ không biết đâu", mà Tam Lang lại không trả lời. Bây giờ nghe hắn nói vậy, Tạ Liên không khỏi lấy làm lạ. Trải chiếu xong, y đứng thẳng dậy, hỏi: "Chẳng lẽ Tam Lang đệ thật sự biết y?"

Tam Lang ngẫm trên chiếu, đáp: "Biết chứ."

Nét mặt và giọng điệu khi nói chuyện của thiếu niên này trông hết sức thú vị. Hắn thường xuyên mỉm cười, quả thật khó mà phân rõ, rốt cuộc nụ cười của hắn là thật lòng thật dạ, hay đang mỉa mai đối phương không đáng nhắc tới. Sau cả chặng đường nghe Tam Lang kể chuyện trên trời dưới đất, Tạ Liên vẫn có chút hứng thú với đánh giá của đối phương, y ngẫm xuống bên cạnh, hỏi: "Vậy, đối với vị Thái tử Tiên Lạc này, Tam Lang đệ có quan điểm thế nào?"

Hai người ngẫm đối diện dưới đèn, nến đỏ bập bùng ánh lửa. Tam Lang đưa lưng về phía ánh nến, đôi mắt đen láy chìm trong bóng mờ, không thấy rõ sắc mặt.

Lát sau, hắn nói: "Ta cảm thấy, chắc hẳn Quân Ngô ghét y lắm."

Không ngờ lại nhận được câu trả lời này, Tạ Liên sửng sốt, hỏi: "Tại sao đệ lại cho là thế?"

Tam Lang nói: "Bằng không tại sao lại đày y xuống tận hai lần?"

Nghe vậy, Tạ Liên mỉm cười, nghĩ thầm: "Quả là cách nghĩ của trẻ con."

Y cúi đầu, vừa chậm rãi cởi đai áo vừa nói: "Việc này không liên quan đến ghét hay không ghét. Trên đời có rất nhiều chuyện không thể đơn giản dùng ghét và thích để giảng giải."

Tam Lang nói: "Ồ."

Tạ Liên xoay người, tháo giày trắng, nói tiếp: "Huống chi đã làm sai thì phải nhận trừng phạt, hai lần đó Đế Quân chỉ làm tròn bổn phận mà thôi."

Tam Lang từ chối cho ý kiến: "Chắc thế."

Bên này Tạ Liên cởi áo ngoài ra, gấp gọn gàng chuẩn bị đặt lên bàn thờ, còn định nói thêm đôi câu, nhưng vừa ngoảnh đầu chỉ thấy ánh mắt của Tam Lang đang dừng trên chân mình.

Ánh mắt ấy kỳ dị khó tả, nói là lạnh buốt, nhưng lại cảm thấy nóng hổi đâm người; nói là nóng cháy, thì lại loáng thoáng để lộ ý lạnh. Tạ Liên cúi đầu nhìn, trong lòng đã tỏ tường. Thứ mà thiếu niên này nhìn, chính là công cụ rửa màu đen trên mắt cá chân phải của y.

Gông nguyệt rửa thứ nhất quấn quanh cổ, gông nguyệt rửa thứ hai thì buộc chặt cổ chân. Hai gông nguyệt rửa này, cái nào cũng xích chỗ không phù hợp mà còn không thể che. Trước đây nếu người ngoài hỏi, Tạ Liên thường sẽ đáp bậy đây là đồ cần dùng cho luyện công, nhưng nếu anh bạn Tam Lang này hỏi, sợ rằng không dễ qua mặt như thế.

Tuy nhiên, Tam Lang chỉ nhìn chằm chằm mắt cá chân của y một hồi chứ không nói lời. Tạ Liên cũng không xoắn xuýt việc này nữa, nằm xuống. Thiếu niên nọ cũng ngoan ngoãn nằm xuống cạnh y, mặc áo mà nằm, đoán chừng không có thói quen cởi áo ngủ dưới đất. Tạ Liên nghĩ bụng, mai một vẫn phải tìm cái giường mới được, y nói: "Nghỉ ngơi đi."

Thối nhẹ một hơi, nện đả lui tắt.

Sáng hôm sau, Tạ Liên mở mắt ra, Tam Lang không nằm bên cạnh, mà khi ngẩng đầu nhìn lên, lòng y tức thì chấn động. Phía trên bàn thờ, thế mà lại treo một bức chân dung.

Bức chân dung này, vẽ một nam tử thân mặc hoa phục, đeo mặt nạ vàng ròng, một tay cầm kiếm, một tay cầm hoa. Bút lực tuyệt vời, dùng màu tuyệt vời.

Chính là bức "Thái tử Tiên Lạc Duyệt Thiên".

Đã rất nhiều năm không thấy bức họa này, Tạ Liên nhìn mà ngỡ ngác cả buổi trời, hồi lâu sau mới đứng dậy, mặc quần áo tử tế, vén rèm lên. Tam Lang ở ngay bên ngoài, đang đứng tựa dưới bóng mờ, vừa xoay chơi cây chổi trong tay, vừa chán chường nhìn lên bầu trời.

Thiếu niên này có vẻ không thích ánh sáng mặt trời cho lắm, điệu bộ hắn nhìn trời cứ như đang nghĩ xem làm thế nào để lòi vầng thái dương kia xuống giẫm nát bấy vậy. Ngoài cửa có một chõng lá rụng, tất cả đều bị quét gọn chắt chung một chỗ. Tạ Liên ra khỏi cửa, hỏi: "Tối qua nghỉ ngơi tốt không?"

Tam Lang vẫn tựa vào tường, quay đầu sang nói: "Không tệ."

Tạ Liên đi tới, nhận cây chổi trong tay hắn, hỏi: "Tam Lang, bức chân dung trong quán là đệ vẽ ư?"

Tam Lang nói: "Ừ."

Tạ Liên nói: "Vẽ đẹp lắm."

Tam Lang nhếch khóe miệng, không nói gì thêm. Chẳng biết có phải do ngủ bữa ngủ bạ một đêm không mà hôm nay tóc hắn buộc càng lệch hơn, xõa tung lỏng lẻo, vô cùng tùy ý, nhưng thật tình cũng đẹp vô cùng, tùy ý mà không mất trật tự, trái lại thêm vài phần khôi ngô. Tạ Liên chia chia tóc mình, hỏi: "Muốn ta giúp đệ không?"

Tam Lang gật đầu, theo Tạ Liên vào quán. Chờ Tam Lang ngồi xuống, Tạ Liên gỡ tóc của hắn ra, cầm mái tóc đen đó trong tay, lẳng lặng quan sát thật kỹ.

Mặc dù chỉ tay và dấu vân tay được làm hoàn hảo không tỳ vết, nhưng lũ yêu ma quỷ quái r ồi cũng có chỗ xuất hiện sơ hở. Tóc của một người sống, đếm cỡ nào cũng đếm không xuể, hơn nữa mỗi sợi đầu được chia một cách tỉ mỉ và rõ rệt. Mà túi da giả do nhiều yêu ma quỷ quái ngụy tạo, tóc của chúng nó hoặc là một đám mây đen, hoặc là dính thành một mảng lớn, trông hết như một miếng vải bố, còn không thì... đứt khoát làm thẳng hói luôn.

Tối qua đã xác nhận chỉ tay và dấu vân tay, vốn dĩ Tạ Liên đã lơ lửng cảnh giác, nhưng sáng nay nhìn bức chân dung kia, y không khỏi nảy sinh chút hoài nghi.

Không phải vẽ không tốt, mà bởi vì vẽ quá tốt, nên y mới thấy lạ.

Nhưng mà, tay y chỉ nhẹ nhàng ma sát giữa mái tóc của Tam Lang, chậm rãi dò xét, tóc của thiếu niên này đen mượt dài thẳng, rõ ràng không hề có gì khác thường. Hồi lâu sau, không biết có phải bị y mò mẫm đến phát ngứa hay không, Tam Lang bật cười một tiếng, khẽ nghiêng đầu liếc nhìn y, hỏi: "Ca ca, huynh đang giúp ta buộc tóc hay đang muốn làm gì khác nha?"

Tóc dài của hắn xõa xuống, không hề mất vẻ tuấn tú, còn vô cớ nhiều thêm vài phần tà khí. Nghe đối phương hỏi như đang trêu chọc, Tạ Liên mỉm cười nói: "Được rồi." Sau đó nhanh chóng giúp hắn buộc tóc lên.

Nào ngờ buộc xong, Tam Lang nhìn chậu nước bên cạnh rồi quay đầu nhướn mày với Tạ Liên. Tạ Liên nhìn xong cũng ho nhẹ một tiếng, đưa tay xoa xoa ấn đường.

Mái tóc này, lúc này buộc đã lệch, bây giờ buộc lại, vẫn lệch.

Mặc dù không nói tiếng nào, song Tam Lang vẫn cứ nhìn y chăm chăm, Tạ Liên cảm thấy ít nhất cũng có vài trăm năm mình chưa lúng túng như thế, y thả tay xuống, đang định nói đi qua đây chúng ta làm lại lần nữa, chỉ nghe ngoài cửa ồn ào huyên náo, tiếng người và tiếng bước chân vang khắp bốn phía, vài tiếng hét lớn truyền đến: "Đại tiên!!!"

Tạ Liên nghe mà giật mình, vội vàng chạy ra xem thử, chỉ thấy một đồng người chặn ngoài cửa, ai nấy cũng tỏ ra kích động, mặt mũi đỏ bừng, thôn trưởng dẫn đầu bước một bước dài nhào tới, túm lấy tay y, nói: "Đại tiên! Thôn chúng ta thế mà lại có thần tiên sống đến, thật sự quá tốt rồi!!!"

Tạ Liên: "???"

Các thôn dân còn lại đã lũ lượt vây quanh đây: "Đại tiên, hoan nghênh đến trú ngụ tại thôn Bồ Đề của chúng ta!"

"Đại tiên! Ngài có thể phù hộ ta cưới được vợ ta không?!"

"Đại tiên! Ngài có thể phù hộ vị nhà ta mau mau sinh một đứa không?!"

"Đại tiên! Chỗ ta có củ năng tươi ngon nè! Ăn củ năng không?!"

Các thôn dân quá đổi nhiệt tình, Tạ Liên bị vây công đến mức liên tục lùi ra sau, trong lòng kêu khổ. Ông cụ tối qua đúng là miệng rộng, rõ ràng đã dặn đừng nói với ai, sáng nay lập tức truyền khắp cả thôn rồi!

Bồ Đề quán nèeeee :)))

Chương 17: Ở Bồ Đề quán kể chuyện ma quỷ nơi cửa ải Bán Nguyệt

Tuy hoàn toàn không biết trong quán này thờ thần tiên phương nào, các thôn dân vẫn tới tập đòi dâng một nén nhang, nói chung tiên gì cũng là tiên, bái một cái cũng sẽ không hại gì. Cảnh tượng mà trước đó Tạ Liên dự liệu chính là vắng như chùa bà đanh, quanh năm suốt tháng cũng chẳng có mấy người đến thăm, vậy nên y chỉ tỏ chút lòng thành, chuẩn bị vài bó nhang sọ, ai ngờ mới chớp mắt đã bị chia hết sạch, cắm chi chít trong lư hương nhỏ xíu, mùi nhang nồng nặc khắp phòng, do đã lâu không ngửi được mùi này, Tạ Liên còn sắc vài tiếng, vừa sắc vừa nói: "Các vị hương thân, thật sự không thể phù hộ tiển vô như nước, thật đó, làm ơn đừng cầu xin tiển tài ở đây! Hậu quả không thể lường được đâu..." "Xin lỗi, không lo cả việc nhân

duyên nhé..." "Không không không, không thể phù hộ sinh con dưỡng cái được luôn."

Mặc kệ mái tóc bị Tạ Liên buộc lệch, Tam Lang ng ồi cạnh hòm công đức, một tay chống cằm, một tay chậm rãi ném củ năng vào miệng ăn. Nhi ều thôn nữ vừa nhìn thấy thiếu niên này, mặt mày tức thì đỏ như gấc, nói với Tạ Liên: "Mà nè, huynh có..."

Tuy rằng không biết các nàng muốn nói gì, nhưng trực giác nói cho Tạ Liên biết nhất định phải ngừng ngay, y vội nói: "Không có!"

Vật vả lấm thôn dân mới giải tán, trên bàn thờ đã chất đầy dưa quả, rau cải, thậm chí cả cơm tẻ và mì sợi. Bất luận nói như thế nào, nhìn chung cũng được cung phụng một mớ. Tạ Liên quét những vật linh tinh mà thôn dân ném dưới đất ra ngoài, Tam Lang cũng đi ra theo y, nói: "Nhang đèn khá đấy chứ."

Tạ Liên vừa quét vừa lắc đầu: "Tình huống đột phát ngoài ý muốn thôi. Bình thường thì chắc mười ngày nửa tháng cũng chẳng ai hỏi han."

Tam Lang nói: "Sao lại thế?"

Tạ Liên nhìn hấn một cái, cười đáp: "Xem ra, có khả năng là hưởng nhờ vận khí của Tam Lang."

Nói đoạn, sực nhớ phải thay rèm cửa, Tạ Liên lấy ra một tấm rèm mới trong tay áo, mắc lên cửa. Lùi lại hai bước, cân nhắc chốc lát, y bỗng chú ý đến Tam Lang đã ngừng chân, bèn quay đầu hỏi: "Sao vậy?"

Chỉ thấy Tam Lang nhìn chằm chằm tấm rèm cửa, ra chi ều nghi ền ngẫm. Nhìn theo ánh mắt của hấn, Tạ Liên phát hiện, hấn đang nhìn bùa chú vẽ trên rèm.

Bùa này là lúc trước Tạ Liên thuận tay vẽ, bên trên chẳng chịt bùa chú, khí thế uy nghiêm, vốn dĩ dùng để trừ tà, có thể đẩy lùi sự xâm phạm của tà vật từ thế giới bên ngoài. Nhưng do nó được Tạ Liên tự tay viết, có khi nào

mang luôn công hiệu gọi mời vận rủi không thì chưa biết. Chỉ là nếu đã không có cửa, vậy vẽ một đồng bùa chú lên rèm cũng khá là an toàn.

Mắt thấy Tam Lang đứng yên không nhúc nhích trước tấm rèm vẽ đ̣ầy bùa chú, trong lòng Tạ Liên khẽ động, cất tiếng gọi: "Tam Lang?"

Lẽ nào mình vẽ bùa chú này nên Tam Lang bị chặn ở ngoài cửa, không thể vào trong?

Tam Lang đưa mắt nhìn Tạ Liên, cười một tiếng, nói: "Ta đi đây một lát."

Hắn thản nhiên bỏ lại một câu rồi xoay người đi mất. Theo lý thuyết, Tạ Liên hẳn nên đuổi theo hỏi mới đúng, nhưng không hiểu sao y có cảm giác rất lạ, y cảm thấy nếu thiếu niên này đã nói đi một lát thì sẽ không đi quá lâu, tất nhiên sẽ quay trở về, vì vậy tự mình vào quán trước.

Tạ Liên lục lọi đồng đ̣ồ tối qua mình lượm khắp hang cùng ngõ hẻm, tay trái móc ra một cái ṇĩa sắt, tay phải lấy ra một con dao phay, nhìn mớ dưa quả và rau cải trên bàn thờ, y đứng đây.

Qua chừng một nén nhang, ngoài Ḅồ Ṭề quán quả nhiên vang lên tiếng bước chân. Tiếng bước chân này không nhanh không chậm, vừa nghe là tưởng tượng được dáng vẻ ung dung tự tại của thiếu niên nọ khi đi đường.

Bấy giờ, những thứ Tạ Liên cầm trong tay đã biến thành hai đĩa, y ngó tới ngó lui mấy thứ trong đĩa, sau đó thở dài một tiếng, không muốn nhìn nữa, vừa đi ra ngoài, quả nhiên lại trông thấy Tam Lang.

Thiếu niên nọ đứng ở ngoài quán, có lẽ do nắng gắt quá, hắn cởi chiếc áo đỏ kia ra, cột tạm quanh hông, thân trên chỉ mặc một chiếc áo trắng đơn giản, tay áo xắn lên, cả người trông gọn gàng mà thoải mái. Hắn giẫm chân phải lên một tấm ván gỗ hình chữ nhật, tay trái xoay một con dao chẻ củi. Con dao đó ắt hẳn mượn từ nhà thôn dân nào đó, thoạt nhìn vừa cùn vừa nặng, nhưng nằm trong tay hắn, nó chẳng những dễ dùng mà còn có vẻ sắc lẹm, thỉnh thoảng vót vài nhát trên ván gỗ như vót da. Thiếu niên liếc mắt nhìn sang, thấy Tạ Liên đi ra bèn nói: "Làm chút đ̣ồ."

Tạ Liên đi qua xem thử, Tam Lang thế mà đang làm một cánh cửa, hơn nữa còn làm kích cỡ vừa khít, chửn chu đẹp mắt, mặt vót cực kỳ trơn nhẵn, tay nghề đúng là miễn chê. Do lai lịch của thiếu niên này có vẻ không tầm thường, Tạ Liên cứ ngỡ đối phương hẳn thuộc loại hình ngũ cốc bất phân tứ chi bất cần*, ai ngờ hẳn làm việc lại lưu loát khéo léo đến thế. Y nói: "Cực thân đệ rỗi, Tam Lang."

*Ngũ cốc bất phân tứ chi bất cần (không phân biệt được ngũ cốc, tay chân không chăm chỉ): ý nói những người thiếu hụt kiến thức lao động.

Tam Lang mỉm cười, không tiếp lời, tiện tay ném dao chẻ củi đi rỗi lấp cửa giúp Tạ Liên, đoạn gõ cánh cửa nọ, nói: "Nếu đã vẽ bùa, vẽ trên cửa chẳng phải tốt hơn sao?"

Nói xong, hẳn vén rèm bước vào như không có việc gì.

Xem ra, đồng bùa chú nghiêm ngặt trên rèm quả thật không có bất cứ sức uy hiếp nào với Tam Lang, Tam Lang cũng chẳng buồn để ý.

Tạ Liên đóng cánh cửa mới, kì yên lòng không dặng mở ra rỗi lại đóng, rỗi lại mở ra rỗi lại đóng, nhủ thề cửa này làm tốt ghê. Đóng mở như thế vài lần, y bỗng giật mình choàng tỉnh, cảm thấy mình đúng là tẻ nhạt. Bên kia, Tam Lang đã vào trong ngỗi, Tạ Liên buông cánh cửa, bưng đĩa bánh bao mà sáng sớm thôn dân dâng lễ cúng, đặt lên bàn thờ.

Tam Lang nhìn thoáng qua bánh bao, không nói gì mà chỉ cười khẽ một tiếng, dường như nhìn thấu điếu gì đó. Tạ Liên đi yên nhiên rót thêm hai chén nước, đang định ngỗi xuống thì trông thấy chỗ tay áo vén lên của Tam Lang, trên cánh tay có một hình xăm nhỏ, xăm văn tự hết sức kỳ dị. Phát hiện ánh mắt của y, Tam Lang vuốt tay áo xuống, cười nói: "Hồi nhỏ xăm."

Đã vuốt tay áo xuống, tức là không muốn nhiều lời, Tạ Liên hiểu. Y ngỗi xuống, ngẩng đầu nhìn bức chân dung kia, nói: "Tam Lang, đệ vẽ tranh đẹp quá, ở nhà có người dạy đệ hả?"

Tam Lang dùng đũa chọt mấy cái bánh bao, nói: "Không có ai dạy hết. Ta tự vẽ chơi cho vui."

Tạ Liên nói: "Sao ngay cả tranh Thái tử Tiên Lạc Duyệt Thần mà đệ cũng biết vẽ vậy?"

Tam Lang cười nói: "Chẳng phải huynh nói cái gì ta cũng biết sao? Thế đương nhiên cũng biết vẽ thế nào rồi."

Dù rằng kiểu trả lời này quá sức vô lại, nhưng thái độ của hắn lại bình tĩnh như thường, dường như không hề sợ Tạ Liên đem lòng sinh nghi, cũng chẳng sợ Tạ Liên chắt vấn, Tạ Liên cũng chỉ mỉm cười không nhắc tới nữa. Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng động ồn ào, hai người không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn nhau.

Chỉ nghe bên ngoài có người gõ cửa ầm ầm, nói: "Đại tiên ơi! Nguy rồi, đại tiên cứu mạng với!"

Tạ Liên mở cửa ra xem, cả đám người đứng thành một vòng trước cửa. Thấy y mở cửa, thôn trưởng mừng rỡ nói: "Đại tiên ơi! Người này hình như sắp chết! Ngài mau cứu hắn đi "

Vừa nghe có người sắp chết, Tạ Liên vội vã tới xem, chỉ thấy cả đám thôn dân vây quanh một đạo nhân, đầu bù mặt bẩn, cát vàng đầy người, quần áo và giày dưới chân rách tả tơi, dường như đã lang bạt nhiều ngày, rốt cuộc về đây chống hết nổi mà ngất xỉu, sau cùng mới được đưa tới nơi này. Tạ Liên nói: "Đừng hoảng, không chết đâu." Nói đoạn, y cúi người chầm vài cái lên người đạo nhân nọ. Trong lúc đó, y phát hiện trên người đạo nhân có đeo một ít vật như gương bát quái và kiếm sắt, tất cả đều là pháp khí hữu hiệu, xem ra không phải đạo nhân giang hồ bình thường, lòng y không khỏi chùng xuống. Không lâu sau, đạo nhân nọ quả nhiên từ từ tỉnh lại, khản giọng hỏi: "... Đây là đâu?"

Thôn trưởng nói: "Đây là thôn Bồ Đề"

Đạo nhân kia lầm bầm: "... Ra rồi, ta ra rồi, cuối cùng trốn ra được rồi..."

Gã nhìn khắp xung quanh, bỗng nhiên trợn to mắt, hoảng loạn nói: "Cứu, cứu mạng với, cứu mạng với!"

Đối với kiểu phản ứng này, Tạ Liên đã sớm lường trước, y nói: "Vị đạo hữu này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cứu mạng ai, chuyện như thế nào, người đừng gấp, cứ từ từ nói rõ ràng."

Chúng thôn dân cũng nói: "Đúng đó người không phải sợ, chỗ chúng ta có đại tiên, ngài nhất định sẽ giải quyết tất t ần t ật cho người!"

Tạ Liên: "???"

Thật ra các thôn dân chưa thấy Tạ Liên thể hiện th ần uy gì, nhưng vẫn xem y là th ần tiên sống như đúng r ấi, Tạ Liên cũng không biết nên nói gì cho phải, nghĩ th ần: "Giải quyết tất t ần t ật, cái này thật tình không dám đảm bảo à nha." Y hỏi đạo nhân kia: "Người từ đâu đến?"

Đạo nhân kia nói: "Ta... ta đến từ cửa ải Bán Nguyệt!"

Nghe vậy, mọi người đưa mắt nhìn nhau: "Cửa ải Bán Nguyệt là nơi nào?" "Chưa nghe bao giờ!"

Tạ Liên nói: "Cửa ải Bán Nguyệt nằm ở vùng Tây Bắc, cách nơi này rất xa. Người đến đây bằng cách nào?"

Đạo nhân kia nói: "Ta... ta vất vả lắm mới trốn tới được."

Gã nói năng không đầu không đuôi, tâm trạng cực kỳ bất ổn. Trước tình hình này, xung quanh càng đông người càng khó nói chuyện, bảy miệng tám lưỡi (nhiều người chen nhau nói), nói không rõ mà nghe cũng chẳng xong, Tạ Liên nói: "Vào trong hǎng nói."

Y nhẹ nhàng nâng đạo nhân kia dậy, đỡ vào trong nhà, đoạn xoay người nói với các thôn dân: "Mời mọi người về cho, đừng vây xem nữa."

Chúng thôn dân hết sức nhiệt tình: "Đại tiên, rốt cuộc làm sao vậy!" "Đúng đó, rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?" "Có gì khó khăn mọi người sẽ

giúp một tay!"

Bọn họ càng nhiệt tình, e rằng càng không giúp được gì. Tạ Liên không còn cách nào, chỉ đành hạ giọng, nghiêm túc nói: "Kiểu này... chắc bị trúng tà r ấi."

Các thôn dân nghe mà hãi hùng. Trúng tà thì chết dở! Thôi đừng xem thì hơn, giải tán lẹ cho lành. Tạ Liên dở khóc dở cười đóng cửa lại, Tam Lang vẫn ng ấi cạnh bàn thờ, xoay chơi đĩa trong tay. Hắn liếc nhìn đạo nhân nọ, ánh mắt chứa đầy ý thăm dò, Tạ Liên nói với hắn: "Không có gì đâu, đệ ăn tiếp đi."

Tạ Liên bảo đạo nhân kia ng ấi xuống, mình thì đứng nói: "Vị đạo hữu này, ta là quán chủ của nơi đây, cũng xem như là người tu hành. Người đừng căng thẳng, có chuyện gì thì cứ nói. Nếu có chỗ nào giúp được, biết đâu ta có thể góp chút sức. Khi nãy người nói, rốt cuộc cửa ải Bán Nguyệt xảy ra chuyện gì?"

Đạo nhân kia thở hồn hển mấy hơi, như thể đến nơi ít người mà còn nghe được lời y trấn an, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nói: "Người chưa từng nghe về nơi đó sao?"

Tạ Liên đáp: "Nghe r ấi. Cửa ải Bán Nguyệt nằm trên một ốc đảo trong sa mạc, cảnh đêm trăng khuyết mỹ lệ khôn tả, có thể nói là cảnh đẹp lộng lẫy tráng lệ, vậy nên mới có tên này."

*Bán Nguyệt = nửa v ầng trăng, trăng khuyết.

Đạo nhân kia nói: "Ốc đảo? Cảnh đẹp? Đó là chuyện của một hai trăm năm trước r ấi, bây giờ gọi nó là cửa ải Bán Mệnh (nửa cái mạng) cũng không kém là bao!"

Tạ Liên sửng sốt, hỏi: "Sao lại nói thế?"

Đạo nhân kia mặt mày xanh mét, xanh đến phát sợ, nói: "Bởi vì mặc kệ ai từ đâu đi qua đó, ít nhất cũng sẽ có phân nửa số người biến mất không thấy tăm hơi, không phải cửa ải Bán Mệnh thì là gì?"

Chuyện này đúng là chưa từng nghe bao giờ. Tạ Liên hỏi: "Cái này là nghe ai nói?"

Đạo nhân kia đáp: "Không phải nghe ai nói, là ta tận mắt chứng kiến!" Gã ng ẩng dậy, nói: "Có một đội buôn muốn đi ngang qua đó, biết chỗ đó quỷ quái nên mời cả sư môn chúng ta hộ tống một chuyến, kết quả..." Gã cảm uất nói: "Kết quả sau chuyến này, chỉ còn lại một mình ta!"

Tạ Liên nhấc tay, ý bảo gã ng ẩng yên đừng kích động, nói: "Nhóm các người có bao nhiêu người?"

Đạo nhân kia đáp: "Cả sư môn của ta cộng thêm đội buôn, khoảng hơn sáu mươi người!"

Hơn sáu mươi người. Trong một trăm năm nữ quỷ Tuyên Cơ tác loạn, cuối cùng điện Linh Văn tính được số người sống bị giết hại cũng chưa đến hai trăm, mà nghe lời kể của gã đạo nhân, những chuyện thế này có vẻ đã kéo dài hơn một trăm năm, nếu lần nào cũng có nhiều người mất tích như vậy, cộng dồn lại thật sự không phải chuyện đùa. Tạ Liên hỏi: "Cửa ải Bán Nguyệt biến thành cửa ải Bán Mệnh là chuyện bắt đầu từ khi nào?"

Đạo nhân kia nói: "Khoảng chừng, một trăm năm mươi năm trước, kể từ sau khi nơi đó biến thành địa bàn của một yêu đạo."

Tạ Liên còn định hỏi chi tiết về chuyện những người bị giết hại trong chuyến đi lần này và "yêu đạo" trong miệng gã đạo nhân, song từ lúc nói chuyện với nhau đến bây giờ, lòng y vẫn mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không ổn. Nói đến đây, làm cách nào cũng không che giấu được cảm giác quái dị trong lòng, y bèn dừng câu chuyện, khẽ nhíu mày.

Lúc này, Tam Lang bỗng nhiên hỏi một câu.

Hắn hỏi: "Người trốn một mạch từ cửa ải Bán Nguyệt về đây à?"

Đạo nhân kia nói: "Đúng thế, ôi! Cừu tử nhất sinh đấy."

Tam Lang "ờ" một tiếng, không nói gì nữa, nhưng chỉ cần câu này, Tạ Liên đã phát hiện lạ chỗ nào.

Y xoay người lại, dịu giọng nói: "Vậy người trốn một mạch về đây, chắc hẳn khát nước rồi."

Đạo nhân kia sững người, mà Tạ Liên đã đặt một chén nước trước mặt gã, nói: "Ở đây có nước, vị đạo hữu này, uống một hớp đi."

Đối diện với chén nước, sắc mặt gã đạo nhân chợt lóe một tia do dự. Tạ Liên đứng bên cạnh, hai tay giấu trong tay áo, lặng lẽ chờ đợi.

Gã đạo nhân này đến từ Tây Bắc, lại còn là hoảng loạn chạy trốn chết suốt một đường, tất phải khát nước đói bụng, nhìn dáng vẻ của gã cũng không giống đã từng nhàn nhã ăn cơm uống nước trên đường.

Nhưng mà sau khi tỉnh lại và nói nhiều lời như thế, từ đầu chí cuối gã lại không hề đưa ra bất luận yêu cầu uống nước ăn cơm nào. Sau khi vào quán, đối mặt với thức ăn nước uống trên bàn thờ, gã cũng chẳng có chút tham muốn gì, thậm chí còn chẳng buồn ngó đến.

Thế này quả thật, không giống người sống chút nào.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

18-20

Chương 18: Ở Bồn Tề quán kể chuyện ma quỷ nơi cửa ải Bán Nguyệt (2)

Dưới ánh nhìn dò xét của hai người khác trong quán, gã đạo nhân cầm lấy chén nước, khom lưng chậm rãi uống vào. Bộ dạng của gã chẳng những không giống nằng hạo lâu ngày gặp mưa rào, trái lại trông có phần chần chừ đề phòng hơn.

Ngay vào lúc gã uống nước, Tạ Liên nghe được tiếng "tôm tôm" rõ mồn một, nghe như tiếng rót nước vào trong bình rồng vậy.

Chỉ trong chớp mắt, Tạ Liên đã thông suốt, y túm lấy tay đối phương, nói: "Đừng uống nữa."

Gã đạo nhân run tay, ngơ vờ nhìn y. Tạ Liên cười nói: "Uống cũng vô dụng thôi, không phải sao?"

Gã đạo nhân nghe mà biến sắc, tay còn lại rút kiếm sát bên hông đâm về hướng Tạ Liên. Tạ Liên đứng yên không nhúc nhích, nhấc tay búng một cái, "keng" một tiếng, nhẹ nhàng búng văng mũi kiếm. Thấy Tạ Liên vẫn nắm chặt tay kia của mình, gã đạo nhân cắn răng giật mạnh một cái. Tạ Liên chỉ cảm thấy cánh tay của gã thành linh xẹp lép, hết như quả bóng hơi xẹp xuống triệt để, roẹt cái giãy khỏi tay mình. Vừa thoát ra, gã đạo nhân lập tức chạy về hướng cửa. Tạ Liên cũng không nóng nảy, tại nơi không có lực cản trở của thế giới bên ngoài, cho dù gã đạo nhân có chạy xa mười trượng (33 mét), Nhược Da cũng có thể kéo gã về. Nào ngờ y vừa nâng cổ tay, một tiếng xé gió sắc như dao cạo xẹt qua người y.

Tiếng động này nghe như có người bắn một mũi tên nhọn từ sau lưng y, xuyên thẳng qua bụng gã đạo nhân, ghim lên cánh cửa. Tạ Liên đưa mắt

nhìn kỹ, đó thế mà lại là một chiếc đũa tre.

Y ngoảnh đầu lại nhìn, Tam Lang vừa nghiêm túc vừa thông thả đứng lên từ bên bàn, đi lướt qua vai y, rút đũa tre ra, lắc mấy cái trước mặt y, nói: "Bẩn rồi. Lát nữa vứt."

Còn gã đạo nhân bị thương nặng lại hoàn toàn không mở miệng kêu đau, chỉ lẳng lặng tựa vào cửa từ từ tuột xuống. Thứ chảy ra ào ạt từ bụng gã, không phải máu tươi mà là nước trong.

Chính là chén nước khi nãy gã mới vừa uống.

Hai người khuyu gối đứng cạnh gã đạo nhân, Tạ Liên ấn miệng vết thương của gã, cảm thấy vết thương này hết như lỗ thủng trên một quả bóng hơi phồng to, khí lạnh xẹt vù vù ra ngoài, mà "thi thể" của gã đạo nhân cũng dần dần thay đổi. Lúc nãy rõ ràng còn là một gã đàn ông vạm vỡ, giờ đây toàn thân như thu nhỏ một vòng, mặt mày và tứ chi đều héo rút, đồng thời vẫn không ngừng thu nhỏ, thoát nhìn cứ như một lão già.

Tạ Liên nói: "Là xác rỗng."

Có một số yêu ma quỷ quái, bản thân không thể hóa thành hình người hoàn hảo bèn nghĩ ra một cách khác: Chế tạo xác rỗng.

Bọn chúng sẽ dùng một ít vật liệu giống y như thật, dày công chế tạo một túi da giả hình người. Túi da này thường mô phỏng người sống thật sự, thậm chí đôi khi còn dùng da người tạo thành, vì thế chỉ tay, dấu vân tay và tóc tai tất sẽ hoàn hảo không tỳ vết. Hơn nữa loại xác rỗng này, miễn là bản thân bọn chúng không mặc vào, nó sẽ không bị nhiễm quỷ khí, cũng không sợ bùa chú trừ tà. Đó cũng chính là nguyên nhân vì sao bùa chú trên cửa không chặn gã đạo nhân ở ngoài.

Có đi đâu, loại xác rỗng này rất dễ bị nhìn thấu, bởi vì suy cho cùng chúng nó chỉ là người giả ruột rỗng, nếu không có ai mặc lớp da này, chúng nó chỉ có thể hành động dựa theo mệnh lệnh của người đi đầu khiển, hơn nữa mệnh lệnh không được quá phức tạp, chỉ có thể là những việc đơn giản, trùng lặp, được thiết lập sẵn từ trước. Cũng chính vì thế, điệu bộ và cử chỉ

của chúng nó thường khá là đơn giản, không giống người sống cho lắm, chẳng hạn như chúng nó sẽ lặp đi lặp lại một hai câu, làm hoài một việc, hoặc tự hỏi tự trả lời, hỏi một đằng trả lời một nẻo, nói nhiều vài câu với người ta là lộ tẩy. Tuy nhiên, đối với việc làm sao để phân biệt xác rõ ràng, Tạ Liên có một cách thực dụng hơn: Cho chúng nó uống một chén nước hoặc ăn thứ gì là được. Dù sao lớp vỏ cũng rõ ràng ruột, không có lục phủ ngũ tạng, lúc chúng nó ăn hay uống sẽ như ném đồ hoặc rót nước vào bình rõ ràng, có thể nghe được tiếng vọng rõ ràng, khác hẳn tiếng người sống ăn cơm uống nước.

Thi thể của gã đạo nhân đã xếp lếp, chẳng khác nào một lớp da mềm oặt nằm úp sấp. Tam Lang dùng chiếc đũa tre kia chọc chọc lên da gã, đoạn ném đũa đi, nói: "Lớp vỏ này thú vị đấy."

Tạ Liên biết thiếu niên này đang ám chỉ đi đâu gì. Sắc mặt và cử chỉ của gã đạo nhân nọ không lọt khỏi mắt hai người họ, nào chỉ y như thật, phải nói là cứ như người sống giao lưu đối đáp vanh vách với Tạ Liên, có thể thấy pháp lực của kẻ đi đầu khiến kinh người nhường nào. Tạ Liên nhìn Tam Lang, nói: "Tam Lang, xem ra đệ cũng có đọc sơ về loại dị thuật này nhỉ."

Tam Lang cười đáp: "Không nhiều lắm."

Xác rõ ràng này đặc biệt tìm đến tận cửa, báo cho Tạ Liên biết chuyện ở cửa ải Bán Nguyệt, bất luận là thật hay giả, mục đích cũng là vì muốn dẫn y đến cửa ải Bán Nguyệt, để cho chắc ăn, chỉ bằng lên Thông Linh trận hỏi một chút. Tạ Liên bấm đốt ngón tay tính toán, tính ra pháp lực còn sót lại cũng đủ để mình dùng thêm vài lần, y bèn lẩm nhẩm dùng tay ra hiệu, lên Thông Linh trận.

Vừa vào trận, bên trong thế mà náo nhiệt một cách hiếm thấy, lại còn không phải náo nhiệt vì bận việc công, dường như mọi người đang chơi trò gì đó, tiếng cười ha ha hố hố vọng khắp. Tạ Liên còn đang kinh ngạc, chỉ nghe Linh Văn nói: "Điện hạ về rồi sao? Mấy ngày qua ở dưới đó sống thế nào?"

Tạ Liên nói: "Cũng thường thôi cũng thường thôi. Mọi người đang làm gì mà vui thế?"

Linh Văn đáp: "Phong Sư đại nhân đã trở về, bây giờ đang rải công đức, điện hạ không đi giành sao?"

Quả nhiên, Tạ Liên nghe được tiếng mấy vị thần quan đang gào khản cổ trong trận: "Một trăm công đức! Giành được rồi!" "Sao ta chỉ có một công đức vậy..." "Một nghìn! Một nghìn! A! Cảm ơn Phong Sư đại nhân!!! Ha ha ha ha ha ha..." Tạ Liên nghĩ bụng, lẽ nào trời đang thả tiền mọi người đang lượm? Tuy hòm công đức của y trống huơ trống hoác, nhưng thứ nhất y không biết phải giành thế nào, thứ hai các vị thần quan còn lại đều quen biết nhau, giành giật chơi một tí thì không sao, y bỗng dưng nhảy vào hơi bị kỳ, vậy nên cũng không để ý nữa, tự ngẫm tự hỏi: "Chư vị, mọi người có biết cửa ải Bán Nguyệt không?"

Lời vừa thốt ra, Thông Linh trận đang rộn ràng sôi nổi giành công đức tức thì lặng thinh.

Tạ Liên lại cảm thấy hơi phiền muộn.

Đạo trước y phát một ít thơ và bài thuốc bí truyền, mọi người im lặng thì thôi đi, bởi vì các thần quan còn lại không phát những thứ này, cho nên lời y phát có lẽ lệch tông thật. Nhưng mà trong Thông Linh trận thường có thần quan mở miệng hỏi một ít vấn đề liên quan đến việc công, chẳng hạn như các người ai biết con quỷ đó, nó dễ đối phó không? Các người địa bàn của ai ở bên đó, giúp một tay được không? Lúc ấy mọi người sẽ tự phát biểu ý kiến của mình, có đề xuất cho đề xuất, không đề xuất thì khi nào rảnh ta sẽ hỏi giúp người. Y hỏi về cửa ải Bán Nguyệt cũng xem như là việc công, vì có gì vừa mở miệng lại khiến cả làng im re như cũ thế này.

Hồi lâu sau, đột nhiên có người hô to: "Phong Sư đại nhân lại rải mười vạn công đức kìa!!!"

Thông Linh trận lập tức sôi nổi trở lại, chúng thần quan đua nhau đi giành công đức, chẳng còn ai để ý đến câu y vừa hỏi. Tạ Liên biết e rằng việc này không hề đơn giản, hỏi trong trận chắc cũng không được gì, nghĩ thần vị Phong Sư đại nhân này đúng là bạo tay, rải một phát mười vạn, ghê gớm thật, đang định lui ra thì Linh Văn đột nhiên phát ngẫm một câu cho y.

Linh Văn hỏi: "Điện hạ, sao tự dừng lại muốn hỏi về cửa ải Bán Nguyệt?"

Tạ Liên kể lại chuyện có một xác rồng tìm đến tận cửa, nói: "Lớp vỏ giả đó vờ như mình là người sống sót trốn ra từ cửa ải Bán Nguyệt, tất nhiên có mục đích của nó. Không biết nó nói thật hay xạo nên ta mới lên hỏi một chút. Nơi đó sao thế?"

Bên kia, Linh Văn trầm ngâm giây lát, nói: "Điện hạ, chuyện này, ta khuyên người, đừng nhúng tay vào."

Tạ Liên ít nhiều cũng lưỡng lự trước sẽ nghe được câu này, bằng không chuyện đã chẳng kéo dài một trăm năm mươi năm mà không người nào hỏi đến, còn mình vừa hỏi thì cả làng im re. Y nói: "Mỗi lần qua cửa ải, mất tích hơn phân nửa, việc này là thật sao?"

Một lúc lâu sau, Linh Văn đáp: "Là thật. Nhưng chuyện này, ta không tiện nhiều lời."

Tạ Liên nghe được ý dẫn đo trong giọng của nàng, chỉ sợ có chỗ khó xử, bèn nói: "Được rồi, ta hiểu mà. Nếu người đã không tiện, vậy không cần nhiều lời nữa. Chúng ta cũng chưa từng lén lút bàn về đề tài này, đâu là ta đụng bừa đụng bậy."

Tuy rằng hai người đang lén lút nói chuyện, Linh Văn vẫn giảm nhỏ giọng: "Điện hạ, ta nói thêm một câu nữa. Nếu người muốn đi đầu tra chuyện này, đừng để các thần quan khác biết. Với lại, đừng đi từ thiên giới."

Thu thần thức, ra khỏi Thông Linh trận, Tạ Liên đứng dậy, trầm ngâm chốc lát rồi ngẩng đầu lên nói: "Tam Lang, ta e mình phải đi xa một chuyến."

Linh Văn báo cho y đừng để các thần quan khác phát hiện, đủ thấy việc này dấn dấp không ít. Mà nếu y phóng lên trời rồi nhảy xuống cửa ải Bán Nguyệt, tiện thì tiện thật, nhưng xuất phát như thế sẽ bị ghi lại trong danh sách. Chưa kể nếu có ai động tay động chân trong thông đạo (đường

qua lại), rồi cuộc nhảy xuống sẽ hạ cánh ở đâu, quả thật không dám nói trước. Thế thì xem ra, đúng là chỉ có thể đi bộ đến cửa ải Bán Nguyệt. Nếu xác rằng này tự mình đưa tới cửa, tức là muốn gặt y đi, chắc chắn không phải là nơi gì tốt. Tam Lang chợt nói: "Được, ca ca, nếu không ngại thì dẫn ta theo với."

Tạ Liên ngơ ngẩn, dùng chổi quét túi da giả trải dưới đất qua một bên, nói: "Đường xá xa xôi, bão cát gian truân, sao đệ lại phải theo?"

Tam Lang cười nói: "Huynh muốn biết Yêu đạo Bán Nguyệt là chuyện gì phải không?"

Nghe vậy, Tạ Liên khựng lại, hỏi: "Ngay cả chuyện này đệ cũng biết?"

Tam Lang khoanh tay, ung dung nói: "Hai trăm năm trước, cửa ải Bán Nguyệt chính là nơi tọa lạc của nước Bán Nguyệt quốc, người Bán Nguyệt sức mạnh vô song, tính tình lại hung hãn hiếu chiến, thường xuyên quấy rầy dân chúng ở đất Trung Nguyên."

Hắn ngẩng thẳng người dậy, ánh mắt sáng ngời, nói: "Yêu đạo Bán Nguyệt, chính là quốc sư của bọn họ."

Tạ Liên gác chổi lên tường, muốn ngẩng xuống nghe kỹ hơn. Bấy giờ, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa "cốc cốc".

Lúc này sắc trời đã tối, các thôn dân đều bị câu "trúng tà" khi nãy của Tạ Liên dọa cho trốn về nhà không dám chui ra, vậy là ai gõ cửa? Tạ Liên đứng trước cửa, nín thở chốc lát, không cảm giác được trên bùa chú có thay đổi lạ thường nào, ngay sau đó lại nghe hai tiếng "cốc cốc". Tiếng động này, nghe như có hai người cùng gõ cửa.

Y ngẫm nghĩ một lát rồi mở cửa ra, quả nhiên, hai thiếu niên áo đen đứng ở cửa. Một tuấn tú, một thanh tú, chính là Nam Phong và Phù Dao.

Tạ Liên nhìn hai người kia một hồi, nói: "Hai người các người..."

Phù Dao trợn mắt trước, Nam Phong mở miệng hỏi ngay: "Có phải huynh muốn đến cửa ải Bán Nguyệt không?"

Tạ Liên nói: "Các người nghe được từ đâu?"

Ban đầu y cứ tưởng Linh Văn lại đến Trung thiên đình hỏi mượn lời kéo người giúp đỡ, nhưng ngấm lại, nàng từng bảo đừng để người ngoài biết, tất nhiên cũng sẽ không rêu rao. Nam Phong nói: "Nghe mấy thầ
quan dọc đường bàn vài câu, nghe nói hôm nay huynh hỏi chuyện cửa ải Bán Nguyệt trong Thông Linh trận."

Tạ Liên đã hiểu, hai tay giấu trong tay áo, nói: "Hiểu rồi. 'Ta tự nguyện', đúng không?"

Bày ra điệu bộ đau răng đến mức mặt mày méo xệch, hai người đáp: "... Đúng."

Tạ Liên buồn cười: "Hiểu rồi, hiểu rồi. Nhưng thỏa thuận trước nhé, lần này đến cửa ải Bán Nguyệt, nếu dọc đường gặp phải chuyện gì không ứng phó nổi, hoan nghênh bỏ chạy bất cứ lúc nào."

Nguyên tắc đời người của Tạ Liên là: Không ép buộc người khác. Bất luận là ép người khác làm chuyện gì, hay ép họ không làm chuyện gì, tất cả đều là ép buộc. Một chuyện tốt cuộc có làm được hay không, chỉ khi bắt tay vào làm mới biết. Nếu ép buộc một người làm chuyện gì, dù cho người đó có làm đi chẳng nữa, trong lòng cũng sẽ không tán đồng; nếu ép buộc một người không làm chuyện gì, cho dù người đó không làm cũng sẽ trăm phương nghìn kế nhớ nhung, ngày nào đó sẽ làm thôi. Vì vậy, mọi sự cứ thuận theo tự nhiên. Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Tạ Liên lập tức nghiêng người tránh ra, định mời hai người kia vào nhà rồi nói chi tiết hơn. Nào ngờ, hai người kia vừa nhìn thấy thiếu niên ngẩng nghiêng ngả phía sau Tạ Liên, sắc mặt vốn dĩ tái đen, thoát cái biến thành tái mét.

Nam Phong lách mình bước vào, chắn trước mặt Tạ Liên, nói: "Lùi lại!"

Chương 19: Ở Bồn Tề quán kể chuyện ma quỷ nơi cửa ải Bán Nguyệt
(3)

Tạ Liên hỏi: "Sao vậy?"

Tam Lang ng ưỡn đó nhún vai, hỏi: "Sao vậy?"

Phù Dao nhíu mày: "Người là ai?"

Tạ Liên nói: "Là một người bạn của ta. Các người quen hả?"

Tam Lang ra chiều vô tội, nói: "Ca ca, hai người này là ai?"

Nghe hắn gọi ca ca, Nam Phong giật khóe miệng, Phù Dao giật lông mi. Tạ Liên nhấc tay nói với Tam Lang: "Không sao đâu, đừng căng thẳng." Nam Phong quát lên: "Đừng nói chuyện với hắn!"

Tạ Liên nói: "Gì vậy, hai người quen hả?"

"....." Phù Dao lạnh lùng nói: "Không quen."

Tạ Liên nói: "Không quen vậy các người sao lại như thế..." Lời còn chưa dứt, y bỗng cảm giác được hai bên có thứ gì đó lóe sáng, lơ đãng ngoái đầu lại nhìn, hai người kia thế mà lại cùng lúc hội tụ một luồng sáng trắng ở tay phải, dự cảm không lành tức thì trở dậy, Tạ Liên vội nói: "Ngừng ngừng, các người đừng manh động nha!"

Hai luồng sáng trắng xèn xẹt bất chợt toát ra trông hết nguy hiểm, tuyệt đối không phải là thứ có thể xuất hiện từ tay người bình thường. Tam Lang vỗ tay hai cái, tăng bốc mang tính lịch sự: "Thần kỳ, thần kỳ quá." Hai câu khen ngợi này, quả thật không hề có thành ý. Tạ Liên vất vả lắm mới giữ được cánh tay của hai người kia, Nam Phong quay đầu nhìn y, tức giận nói: "Người này huynh gặp ở đâu? Họ gì tên gì? Nhà ở phương nào? Lại lịch ra sao? Tại sao lại ở chung với huynh?"

Tạ Liên nói: "Gặp dọc đường, tên Tam Lang, nói chung không biết gì hết, do đệ ấy không có chỗ để đi nên ta mới cho đệ ấy ở chung với ta. Các người trước hết đừng manh động được không."

"Huynh..." Nam Phong nheo một hơi, dường như muốn mắng nhưng lại ép mình nuốt xuống, chất vấn: "Huynh không biết gì hết mà dám cho hấn vào?! Huynh không sợ hấn có mưu đồ sao?!"

Tạ Liên nghĩ thầm sao giọng điệu của Nam Phong nghe như cha mình vậy? Nếu đổi thành thân quan khác, hoặc đổi sang người khác, nghe một đứa nhỏ tuổi hơn mình nói năng như thế, hẳn đã khó chịu từ lâu rồi. Nhưng thứ nhất Tạ Liên sớm đã vô cảm với các kiểu trách mắng mỉa mai, thứ hai y biết hai người này chỉ xuất phát từ cảnh giác, suy cho cùng cũng có ý tốt, vì vậy cũng không để tâm, chỉ im lặng chốc lát rồi hỏi: "Các người cảm thấy, ta có cái gì để mưu đồ đây?"

Lời vừa thốt ra, Nam Phong và Phù Dao nhất thời nheo hống.

Hỏi câu này, thật sự rất chí lý. Nếu một người bị kẻ khác mưu đồ gì đó, thông thường đều vì có của mà gặp họa*. Nhưng khiến người ta đau lòng chính là, vất óc nghĩ một hồi, thế mà hoàn toàn nghĩ không ra trên người Tạ Liên của hôm nay có thứ gì đáng để mưu đồ.

*Nguyên văn "Hoài bích kỳ tội": ý bảo vì có của cải mà gặp họa, ngoài ra còn có nghĩa có tài hoa mà bị đổ kỵ và hãm hại.

Lúc này, chỉ nghe Tam Lang hỏi: "Ca ca, hai người này là đây tớ của huynh hả?"

Tạ Liên dịu giọng đáp: "Từ đây tớ này dùng không đúng, nói một cách chính xác, hẳn nên là trợ thủ."

Tam Lang cười cười: "Thế à?"

Hắn đứng dậy, tiện tay túm một thứ ném sang chỗ Phù Dao, nói: "Vậy giúp một tay nhé?"

Phù Dao chẳng thèm nhìn mà chụp luôn, đến khi cầm trong tay, cúi đầu nhìn một cái, khí đen thoáng chốc xộc lên đỉnh.

Cái thằng này thế mà dám ném cây chổi cho mình!!!

Nét mặt của Phù Dao trông như muốn chẻ cả cây chổi lẫn Tam Lang thành bột phấn ngay tại chỗ, Tạ Liên vội vàng vớ lấy cây chổi, nói: "Bình tĩnh, bình tĩnh, ta có mỗi cây này thôi đó." Ngờ đâu lời còn chưa dứt, luồng sáng trắng trên tay Phù Dao đã phóng ra, Phù Dao quát lớn: "Mau mau hiện hình!"

Tam Lang tuyệt nhiên không hề cố gắng né tránh, vẫn giữ nguyên tư thế ngỗ khoanh tay, chỉ nhẹ nhàng nghiêng người, luồng sáng trắng lóa mắt kia bắn trúng một chân của bàn thờ, chiếc bàn nghiêng ngả, lộp độp loảng xoảng, ly chén bát đĩa rơi đầy đất. Tạ Liên nâng trán, cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa, y bèn phất tay một cái, Nhược Da thoáng chốc bay ra, trối chạt cánh tay của Nam Phong và Phù Dao. Hai người kia giãy mấy cái cũng không thoát, Nam Phong giận dữ nói: "Huynh làm gì thế!"

Tạ Liên ra dấu tạm ngừng: "Ra ngoài hẵng nói, ra ngoài hẵng nói." Sau đó phất tay lần nữa, Nhược Da kéo cả hai người kia bay ra ngoài. Tạ Liên quay đầu nói với Tam Lang: "Ta quay lại ngay." Dứt lời trở tay đóng cửa, đi đến trước quán. Đầu tiên y thu Nhược Da vào, tiếp theo lấy tấm bảng ở cửa đặt trước mặt Nam Phong và Phù Dao, nói với hai người họ: "Tạm khoan nói đã. Mời đọc một lần, nói cho ta biết đây là cái gì."

Phù Dao nhìn tấm bảng, đọc: "Bản quán xập xệ nguy hiểm, khẩn thiết cầu bậc hiền sĩ, quyền tiên tu sửa, tích lũy công đức." Đọc xong ngẩng đầu lên: "Bản quán xập xệ nguy hiểm cầu quyền tiên? Là huynh viết??"

Tạ Liên gật đầu: "Đúng thế, là ta viết. Nếu các người tiếp tục đánh nhau trong đó, vậy ta cầu không phải là sửa nhà, mà là xây nhà."

Nam Phong chỉ vào Bồn Tề quán: "Thái tử điện hạ! Huynh không cảm thấy thiếu niên đó kỳ lạ sao??"

Tạ Liên nói: "Dĩ nhiên cảm thấy rùng rợn."

Nam Phong nói: "Vậy huynh thừa biết hắn nguy hiểm mà còn dám để hắn bên mình?"

Tạ Liên đặt tấm bảng vè chỗ cũ, nói: "Nam Phong, người nói vậy là không đúng. Trên đời này tính tình con người và kỳ ngộ* có hàng ngàn hàng vạn, kỳ lạ không đồng nghĩa với nguy hiểm. Phải biết trong mắt người khác, chắc chắn trông ta cũng kỳ lạ lắm, nhưng các người có thấy ta nguy hiểm không?"

*Kỳ ngộ: gặp gỡ bất ngờ.

"....."

Lần này quả thật không thể phản bác. Người nọ rõ ràng tướng tá tiên phong đạo cốt ngọc thụ lâm phong, thế mà lại suốt ngày lượm đồ đồng nát, kỳ lạ hết chỗ nói ấy chứ!

Tạ Liên nói tiếp: "Hơn nữa, không phải ta chưa từng thăm dò đệ ấy."

Sắc mặt đanh lại, hai người kia hỏi: "Thăm dò thế nào?" "Kết quả ra sao?"

Tạ Liên bèn kể lại những lần mình thử, nói: "Không có kết quả gì hết. Đã làm được đến mức này, nếu đệ ấy không phải con người, vậy chỉ còn lại một khả năng."

Tuyệt!

Phù Dao cười lạnh: "Biết đâu là Tuyệt thật thì sao?"

Tạ Liên dụ giọng nói: "Các người cho rằng Quỷ vương cấp Tuyệt người ta rảnh rỗi như chúng ta chắc? Chả nhẽ lại đến một cái thôn đi lượm đồ đồng nát với ta."

"....."

Trên sườn núi nhỏ, ba người bên ngoài Bồn Tề quán chỉ nghe được tiếng thiếu niên nọ chậm rãi đi tới đi lui trong nhà, bước chân nghe rất thoải mái, như thể không hề lo lắng bất cứ chuyện gì. Tạ Liên vỗ vai Nam Phong và Phù Dao, nói: "Ta và anh bạn nhỏ này rất hợp nhau. Nếu đã hợp

nhau, mà ta cũng chẳng có gì đáng để mưu đồ, vậy không cần chú ý nhiều thế."

Hồi lâu sau, Nam Phong trầm giọng nói: "Không được, vẫn phải nghĩ cách, thử xem hẳn có phải là Tuyết không."

Biết mình ngăn không được, Tạ Liên xoa xoa ấn đường, nói: "Vậy các người thử đi, nhưng đừng làm to chuyện quá. Dù sao các người cũng là thần quan trên thiên đình, biết đâu người ta thật sự chỉ là một tiểu công tử bỏ nhà ra đi thì sao? Thân thiện một chút, đừng bắt nạt đệ ấy."

Nghe câu "đừng bắt nạt đệ ấy", sắc mặt Nam Phong khó nói hết trong một lời, còn mắt của Phù Dao sắp trợn ra sau ót tới nơi. Tạ Liên dẫn dò bọn họ, sau đó mở cửa ra, Tam Lang đang cúi đầu, hình như đang kiểm tra chân kia của bàn thờ. Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Đệ không sao chứ?"

Tam Lang cười đáp: "Ta không sao, đang xem thử bàn này nên sửa hay không sửa thì tốt hơn."

Tạ Liên nói: "Vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi, đệ đừng để bụng nha."

Tam Lang cười nói: "Nếu huynh đã nói vậy, sao ta lại để bụng chứ? Có lẽ bọn họ thấy ta quen mắt thôi."

Phù Dao lạnh lùng nói: "À đúng, nhìn hơi quen mắt, cho nên khi này mới nhìn lầm."

Tam Lang cười ha ha: "Ồ, trùng hợp ghê, ta nhìn hai vị này cũng thấy hơi quen mắt."

"....."

Tuy rằng lòng vẫn cảnh giác, song Nam Phong và Phù Dao cũng không có hành động gì quá khích. Nam Phong buồn bực nói: "Dọn ra một chỗ cho ta đi, vẽ trận pháp."

Đã có hai tiểu thần quan này gia nhập, vậy không cần đi bộ đến cửa ải Bán Nguyệt nữa. Bọn họ thân mang pháp lực, tất nhiên có thể dùng "thuật Rút Đất", rút ngàn dặm sông núi thành một bước. Tuy rằng mỗi lần dùng thuật Rút Đất sẽ không thể dùng lại trong vài canh giờ, nhưng tính ra cũng tiện lợi vô cùng. Tạ Liên dọn chiếu dưới đất, nói: "Về ở đây đi."

Khi này bước vào chưa nhìn kỹ nội thất trong quán, bây giờ đứng trong gian nhà nhỏ xập xệ này một lát, quan sát đánh giá xung quanh, Phù Dao tỏ thái độ cả người mất tự nhiên, nhú mày hỏi: "Huynh sống ở chỗ thế này sao?"

Tạ Liên lấy cho Phù Dao cái ghế, nói: "Ta vẫn luôn sống ở chỗ thế này mà."

Nghe vậy, động tác của Nam Phong khựng lại, lát sau mới tiếp tục vẽ trện. Phù Dao không ng ỡ xuống, sắc mặt cũng hơi cứng lại, biểu cảm trên mặt khó mà nói rõ, có ba phần như sừng sốt, cũng có hai phần như đang cười trên nỗi đau của người khác.

Nhưng mà, Phù Dao nhanh chóng thu h ỡ sắc mặt khác thường của mình, hỏi tiếp: "Giường đâu?"

Tạ Liên ôm chiếu, nói: "Cái này được r ỡ."

Nam Phong ng ỡng đầu nhìn tấm chiếu kia, sau đó lại cúi đầu. Phù Dao liếc nhìn Tam Lang đứng bên cạnh, hỏi: "Huynh ngủ chung với h ắn?"

Tạ Liên nói: "Có vấn đề gì không?"

H ỡ lâu sau, hai người kia cũng không nặn ra câu nào, xem ra chắc không có vấn đề. Tạ Liên bèn quay đầu hỏi: "Tam Lang nè, vừa r ỡ đệ nói được phân nửa thì bị cắt ngang. Rốt cuộc Yêu đạo Bán Nguyệt là chuyện gì? Đệ nói tiếp đi."

Khi này Tam Lang đang nhìn hai người kia chăm chăm, ra chiều như có đi ều nghi ền ng ẫm, ánh mắt đen như mực, nghe Tạ Liên hỏi, h ắn mới phục h ỡ tinh thần lại, cười nói: "Được."

Dừng một chút, hắn nói: "Quốc sư Bán Nguyệt đó, chính là một trong Yêu đạo Song sư."

Tạ Liên thuận miệng hỏi: "Yêu đạo Song sư tất nhiên là hai vị, vậy vị còn lại là ai?"

Tam Lang tất nhiên hỏi là đáp ngay: "Là một vị yêu đạo của Trung Nguyên, tên là quốc sư Phương Tâm."

Tạ Liên khẽ mở to mắt, tiếp tục nghe phần sau.

Thì ra người Bán Nguyệt dũng mãnh hiếu chiến, lại sở hữu vị trí đặc địa, nắm giữ một trong những trạm kiểm soát quan trọng trên đường qua lại của Trung Nguyên và Tây Vực, hai nước thường xuyên xung đột ở biên giới, xích mích liên tục, chiến sự lớn nhỏ rồi ren. Hai trăm năm trước, một vương triều của Trung Nguyên cuối cùng cũng xuất binh tấn công nước Bán Nguyệt.

Yêu đạo Bán Nguyệt này, chính là một cô nhi ở nước Bán Nguyệt, hồi nhỏ bị người ta chán ghét vứt bỏ, lưu lạc khắp nơi, lớn lên rồi chẳng biết học một thân bản lĩnh yêu tà từ đâu trở về. Người dân Bán Nguyệt khiếp sợ pháp lực của kẻ đó, tôn thờ kẻ đó làm quốc sư, kính trọng có thừa. Hai nước giao tranh, giằng co mãi không xong, quốc sư mở đàn tế trời, nói rằng muốn bảo vệ binh sĩ Bán Nguyệt. Thế là đám binh sĩ sát khí tăng mạnh, sĩ khí tăng cao, liều chết giữ cố thành. Tên bay, đá tảng, dầu sôi, đao kiếm, chém giết mấy ngày liền.

Nào ngờ vào giờ phút chiến đấu kịch liệt nhất, vị quốc sư này thế mà lại đột nhiên mở cổng thành.

Cửa thành mở rộng, mấy vạn quân địch tức khắc điên cuồng ồa vào trong thành.

Kỵ binh giẫm qua, cả tòa thành nháy mắt biến thành một tể đàn đầm máu. Quốc sư Bán Nguyệt này nghịch thiên huyết tể, cuối cùng yêu pháp đại thành, từ nay về sau trở thành "Hung" chiếm giữ một phương. Mà nước Bán Nguyệt, từ đó trở đi biến thành cửa ải Bán Nguyệt.

*Huyết tề: Giết người/động vật dùng máu hiến tế thần linh. Nghịch thiên: đi ngược ý trời.

Nhắc đến cũng lạ, nơi tọa lạc của cửa ải Bán Nguyệt vốn là một vùng ốc đảo, sau khi Bán Nguyệt diệt quốc, nó tựa như bị tà khí ăn mòn, ốc đảo cũng dần dần bị sa mạc xung quanh nuốt sống. Nghe đâu có đêm, mọi người còn có thể từ xa nhìn thấy binh sĩ Bán Nguyệt thân hình vạm vỡ tay cầm gậy nanh sói lang thang trên sa mạc. Ban đầu nơi này có vài vạn cư dân, nhưng từ từ sống không nổi nữa, rủ nhau dọn đi hết. Cùng lúc đó, truyền thuyết "Mỗi lần qua cửa ải, mất tích hơn phân nửa" dần dần lan truyền.

"Mỗi lần qua cửa ải, mất tích hơn phân nửa", ý nói nếu có đội buôn đi ngang qua đây, nhất định phải để lại tiền mua đường. Mà cái gọi là "tiền mua đường", chính là mạng người, bởi vì Yêu đạo Bán Nguyệt muốn bắt những người sống qua đường để nuôi vong hồn của binh sĩ Bán Nguyệt cả thành, tránh cho bọn chúng đói đến điên không có đồ ăn, tự cắn ngược mình.

Phù Dao ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Vị công tử này, người biết cũng nhiều quá nhỉ."

Tam Lang cười nói: "Nào có nào có, tại các người biết ít quá thôi."

"....."

Tạ Liên buồn cười, nghĩ thầm anh bạn nhỏ này đúng là miệng lưỡi sắc bén, lại nghe Tam Lang lưỡi biếng nói: "Có đi đâu chỉ là một ít cách nói trong dã sử và sách cổ ghi chép những chuyện kỳ lạ mà thôi. Ai biết có một vị quốc sư như thế thật không? Thậm chí có nước Bán Nguyệt hay không cũng chưa biết chừng."

*Dã sử: ngu ồn lịch sử không chính thống, được ghi chép trong nhân gian.

Chương 20: Rút ngàn dặm đất, lạc giữa bão cát

Tạ Liên lại nói: "Tuy rằng đầu là lời đồn dã sử, nhưng nước Bán Nguyệt hẳn thật sự tồn tại."

Tam Lang nói: "Ồ?"

Tạ Liên nghĩ thầm, cũng không thể nói cho Tam Lang biết hơn hai trăm năm trước lúc nước Bán Nguyệt còn chưa xuất hiện yêu đạo này nọ kia, mình từng lượm đồng nát ở bên đó. Lúc này, Nam Phong đã vẽ xong một trận pháp chi chít dưới mặt đất, đứng lên nói: "Được rồi. Khi nào xuất phát?"

Tạ Liên bèn nhanh chóng thu dọn bọc đồ, đi tới trước cửa, nói: "Bây giờ luôn đi."

Y đặt tay lên cửa, nói: "Quan trời ban phúc, không kỳ gì hết!" Dứt lời đẩy nhẹ một cái.

Đẩy cửa ra, ngoài cửa đã không còn thấy một mảnh sườn núi và thôn trang, thay vào đó là một con đường trống không.

Con đường này tuy rộng thênh thang nhưng vắng vẻ không người, hồi lâu sau mới nhìn thấy một hai người đi đường. Không phải vì bây giờ sắc trời đã tối mà là vì dân cư ở vùng Tây Bắc thưa thớt ít ỏi, xưa giờ đã thế, hơn nữa đến gần sa mạc, cho dù là ban ngày, ước chừng người đi đường cũng chẳng có bao nhiêu. Tạ Liên đi ra từ trong quán, trở tay đóng cửa, nhưng khi quay đầu nhìn lại, y đi ra từ Bồn Tề quán hễ nào chứ? Phía sau rõ ràng là một quán trọ nhỏ. Một bước này, chỉ sợ đã bước xa ngàn dặm, đây cũng chính là điểm thần kỳ của thuật Rút Đất.

Vài người đi đường lướt ngang qua, lần lần nhìn ngó bọn họ, đề phòng cao độ. Lúc này, chỉ nghe Tam Lang ở sau lưng y nói: "Theo sách cổ ghi lại, lúc mặt trăng lặn, đi thẳng về hướng sao Bắc Cực sẽ trông thấy nước Bán Nguyệt. Ca ca, huynh nhìn này." Hắn chỉ lên trời, nói: "Sao Bắc Đẩu."

Tạ Liên ngửa đầu nhìn, cười nói: "Sao Bắc Đẩu, sáng quá."

Tam Lang đi tới bên cạnh sóng vai với Tạ Liên, đưa mắt nhìn y rồi cũng ngẩng đầu lên, cười nói: "Đúng thế. Trời đêm vùng Tây Bắc, không hiểu vì sao mà có vẻ sáng hơn Trung Nguyên nhiều."

Tạ Liên tỏ vẻ tán thành. Hai người đứng bên kia thảo luận trời đêm và trăng sao một cách nghiêm trang và trịnh trọng, hai tiểu thần quan đứng phía sau quả thật không thể tin nổi. Nam Phong hỏi: "Sao hẳn cũng ở đây?!"

Tam Lang nói bằng giọng vô tội: "À, ta thấy kỳ môn độn giáp này thần kỳ quá nên tiện thể đi theo tham quan chút đó mà."

*Kỳ môn độn giáp: Là một loại thuật số, cho ta biết được thời điểm nào, phương vị nào sẽ có lợi cho ta và phương vị nào sẽ bất lợi cho ta, rồi ta có thể dựa vào đó cải thiện vận mệnh của ta cho từng thời điểm. (Theo dharmasite)

Nam Phong giận dữ nói: "Tham quan? Người tưởng bọn này đi du lịch hả?!"

Tạ Liên xoa xoa ấn đường, nói: "Thôi được rồi, đi theo thì đi theo, cậu ấy cũng đâu có ăn lương khô của các người, cái ta mang theo chắc đủ rồi. Tam Lang, theo sát ta, đừng đi lạc đó."

Tam Lang ngoan ngoãn đáp: "Ừm."

"Đây là vấn đề ai ăn lương khô của ai sao?!"

"Ày, Nam Phong, đêm hôm khuya khoắt, mọi người ngủ hết rồi. Làm chính sự thì lo làm chính sự, đừng để ý nhiều thế. Đi thôi đi thôi."

...

Theo chỉ dẫn của sao Bắc Đẩu, bốn người đi thẳng về hướng Bắc. Đi một đêm, thành trấn và sắc xanh dọc đường từ từ thưa dần, còn cát đá trên mặt đường dần dần tăng nhanh, chờ khi dưới chân không còn giẫm bùn đất nữa, bấy giờ bọn họ mới tiến vào sa mạc. Sử dụng thuật Rút Đất, tuy rằng

có thể một bước ngàn dặm, nhưng vượt qua khoảng cách càng xa, pháp lực tiêu hao càng nhiều, khoảng cách thời gian để lần sau dùng thuật cũng càng lâu. Lần này Nam Phong dùng, ít nhất có bốn canh giờ không thể dùng nữa. Chưa kể nếu Nam Phong đã tiêu hao một lượng pháp lực, xuất phát từ suy xét dự trù chiến lược, Tạ Liên cũng sẽ không để Phù Dao dùng thêm lần nữa, vì để phòng ngừa vạn nhất, suy cho cùng cũng phải có người nào dõ dáo pháp lực.

*Chòm sao Bắc Đẩu được dùng để xác định sao Bắc Cực.

Tại chốn hoang mạc, chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm cực lớn, buổi tối tuy lạnh thấu xương nhưng cũng không đến nỗi, nhưng đến sáng lại là cảm giác khác hoàn toàn. Bầu trời nơi này trong veo, trời cao mây trắng, song ánh mặt trời cũng cực kỳ gay gắt. Bốn người bọn họ đi một hồi, càng đi càng như đang vào sâu trong một cái lồng hấp khổng lồ, tâm trái đất tỏa khí nóng hừng hực, như thế đi cả ngày sẽ có thể chực chín người sống.

Tạ Liên căn cứ vào chiều gió và một ít thảm thực vật núp dưới đá núi để tính toán phương hướng, lo rằng có người theo không kịp, đi một đoạn lại quay đầu nhìn. Nam Phong và Phù Dao không phải người phàm, tất nhiên không cần phải nói, Tam Lang thì lại khiến y nhìn mà bật cười.

Mặt trời chói chan trên không chiếu rọi, thiếu niên nọ cởi áo ngoài màu đỏ, uể oải trùm hai bên thái dương, sắc mặt biếng nhác mang một chút chán ngán. Da dẻ thiếu niên trắng nõn, sợi tóc đen nhánh, áo đỏ trùm lên đầu như thế, mặt mũi trông càng thêm rạng ngời. Tạ Liên tháo mũ xuống, nâng tay úp lên đầu thiếu niên, nói: "Cho đệ mượn cái này nè."

Tam Lang sửng sốt, lát sau cười nói: "Không cần đâu." Nói đoạn trả mũ lại cho y. Tạ Liên cũng không đùn tới đây lui với đối phương, nếu không cần thì cũng không miễn cưỡng, nói: "Khi nào cần cứ tìm ta mà lấy." Dứt lời cầm mũ tiếp tục đi về phía trước.

Đi thêm một lát, bốn người trông thấy giữa cát vàng đằng trước có một tòa nhà nhỏ màu xám, đến gần xem thử, hình như là một quán trọ bỏ hoang nhiều năm. Tạ Liên ngẩng đầu nhìn trời, nhắm tính đã qua giờ Ngọ, sắp tới

giờ Mùi, e rằng chính là canh giờ nóng nực khó chịu nhất trong ngày, chưa kể bọn họ đã đi cả đêm, cũng đến lúc phải nghỉ ngơi rồi. Tạ Liên dẫn ba người còn lại vào trong, thấy trong tòa nhà có một chiếc bàn vuông, cả bọn bèn ngồi xuống quanh đó. Tạ Liên lấy bình nước từ bọc hành lý gọn nhẹ sau lưng, đưa cho Tam Lang, nói: "Muốn không?"

Tam Lang gật đầu, nhận lấy uống một hớp, bấy giờ Tạ Liên mới cầm về uống. Y ngửa đầu nuốt vài hớp nước trong, hầu như kết trượt lên trượt xuống, từng đợt cảm giác mát lạnh tuôn trào nơi cổ họng, thoải mái tột cùng. Tam Lang ngồi bên cạnh, một tay chống má, nhìn mà như không nhìn, lát sau bỗng nhiên mở miệng: "Còn nữa không?"

Tạ Liên lau chút nước dính bên khóe môi ướt át, gật đầu, đưa bình nước ra lần nữa. Tam Lang toan nhận lấy, đúng lúc này, một bàn tay đẩy cái tay cầm bình nước của Tạ Liên ra.

Phù Dao nói: "Chờ đã."

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy Phù Dao chậm rãi lấy ra một bình nước khác từ tay áo, đặt lên bàn, đẩy qua nói: "Chỗ ta cũng có. Mời."

Tạ Liên vừa nhìn là hiểu chuyện gì ngay.

Với tính cách của Phù Dao, đời nào lại chịu chia sẻ chung một bình nước với người khác? Nhớ tối qua hai người kia nói phải thăm dò một phen, tất nhiên thứ đựng trong bình nước không phải loại nước đằng hoàng gì, chắc chắn là nước hiện hình.

Loại nước thuốc bí truyền này, nếu người thường uống sẽ bình an vô sự; còn nếu không phải người, uống vào sẽ hiện nguyên hình dưới tác dụng của nước thuốc. Nếu Nam Phong và Phù Dao đã muốn thăm dò Tam Lang có phải là "Tuyệt" hay không, tất nhiên uy lực của bình nước hiện hình này sẽ không phải dạng vừa.

Chỉ nghe Tam Lang cười nói: "Ta uống chung bình nước với ca ca là được rồi."

Nam Phong và Phù Dao liếc nhìn Tạ Liên ngồi bên cạnh, Tạ Liên nhủ thầm các người nhìn ta làm gì?

Phù Dao lạnh lùng nói: "Nước của huynh ấy sắp uống cạn rồi, người đừng khách sáo."

Tam Lang nói: "Vậy sao? Vậy mời hai vị trước."

"....."

Hai người kia đều im thin thít. Hồi lâu sau, Phù Dao mới lên tiếng: "Người là khách, mời người trước."

Tuy Phù Dao nói chuyện vẫn với vẻ nhã nhặn thanh tú như mọi khi, song Tạ Liên cảm thấy câu này của cậu ta rõ là nặn ra từ kẽ răng nghiến chặt. Tam Lang lại làm động tác "mời", nói: "Các người là đây tới, mời các người trước, không thì ngại lắm."

Nghe bọn họ làm bộ làm tịch, làm kiêu làm dáng, cuối cùng bắt đầu động tay, ba người cách một chiếc bàn cùng ngấm ngầm phát lực đẩy tới đẩy lui một bình nước đáng thương, Tạ Liên lắc đầu, cảm thấy chiếc bàn run bần bật dưới tay mình e rằng sắp nhắm mắt xuôi tay rồi. Bên kia âm thầm đấu đá qua lại vài lần, rốt cuộc Phù Dao nhin không nổi nữa, cười khẩy nói: "Nếu người đã không chịu uống nước này, phải chăng là chột dạ?"

Tam Lang cười đáp: "Các người thiếu thân thiện như thế, lại còn không chịu uống trước, chẳng phải càng giống chột dạ hơn sao? Lẽ nào đã hạ độc trong nước?"

Phù Dao nói: "Người có thể hỏi vị ngồi bên cạnh người xem nước này có độc không."

Tam Lang bèn hỏi Tạ Liên: "Ca ca, nước này có độc không?"

Phù Dao nói câu này thật sự rất gian xảo. Nước hiện hình hiển nhiên không phải độc dược, người thường uống nó chẳng khác gì uống nước lã.

Tạ Liên chỉ có thể trả lời: "Không có độc, chỉ là..."

Lời còn chưa dứt, Nam Phong và Phù Dao đồng loạt lườm y. Tam Lang lại thẳng thừng buông tay, nói: "Được thôi."

Hắn cầm bình nước kia, lắc lắc nó rồi nói: "Nếu huynh nói không có độc, ta sẽ uống."

Nói xong, hắn mỉm cười, uống một hơi cạn sạch.

Không ngờ Tam Lang lại dứt khoát như thế, Tạ Liên có chút giật mình. Nam Phong và Phù Dao cũng sững sờ, sau đó vội vàng đề cao cảnh giác. Nào ngờ uống xong nước hiện hình, Tam Lang lắc lắc bình nước, nói: "Mùi vị không ngon lắm." Nói đoạn tiện tay ném bình nước đi. "Loảng xoảng" một tiếng, bình nước vỡ tan tành dưới mặt đất.

Thấy Tam Lang uống nước hiện hình mà vẫn không xuất hiện tình trạng dị thường nào, trên mặt Phù Dao thoáng hiện vẻ kinh ngạc nghi ngờ. Lát sau, Phù Dao thản nhiên nói: "Nước là thôi, mùi vị đều giống nhau, có gì để phân biệt chứ."

Tam Lang lấy bình nước đặt cạnh khuỷu tay của Tạ Liên, nói: "Dĩ nhiên không giống rồi. Cái này uống ngon hơn nhiều."

Thấy vậy, Tạ Liên không khỏi bật cười, y thật sự cho rằng kết quả thế nào cũng không sao, cũng chẳng để ý cái gọi là mục đích thân phận, thế nên trong mắt y, cuộc đấu đá loạn xạ này ngoại trừ thú vị thì không hề có ý nghĩa gì hết. Tạ Liên cứ ngỡ đến đây chắc xong rồi, ai ngờ "cách" một tiếng, Nam Phong đặt một thanh kiếm lên bàn.

Nhìn khí thế của Nam Phong, mới đầu còn tưởng muốn giết người diệt khẩu tại chỗ chứ. Im lặng giây lát, Tạ Liên hỏi: "Người làm gì vậy?"

Nam Phong trầm giọng đáp: "Nơi phải đi rất nguy hiểm, đưa vị tiểu huynh đệ này một thanh lợi kiếm để phòng thân." (lợi kiếm = kiếm sắc bén)

Tạ Liên cúi đầu xem thử, vỏ của thanh kiếm mang phong cách cổ xưa, dường như đã được mài giũa qua nhiều năm tháng, không phải vật t ần thường. Trong lòng chấn động, y đưa tay đỡ trán, xoay người sang chỗ khác, nhủ thầm: "Vậy mà lại là H ồng Kính." (Kính Đồ)

Tên của thanh kiếm này, chính là "H ồng Kính". Đây thật sự là một thanh bảo kiếm. Tuy nó không thể diệt ma trừ yêu, nhưng bất luận yêu ma quỷ quái nào cũng chạy không thoát pháp kính của nó. Chỉ cần thứ không phải người rút nó ra, lưỡi kiếm của nó sẽ từ từ biến thành màu đỏ, như thể bị sắc máu bao phủ, ngoài ra trên lưỡi kiếm đỏ như máu còn có thể phản chiếu nguyên hình của kẻ rút kiếm. Cho dù là Hung hay là Tuyết, không ai may mắn thoát khỏi!

*Pháp kính: Kính phạt, có thể chiếu thấu vạn vật, tựa tựa như kính chiếu yêu ấy.

Đối với bảo kiếm hay ngựa quý, người trẻ tuổi chung quy cũng xem trọng một cách đặc biệt. Tam Lang "ồ" một tiếng, dường như rất có hứng thú: "Để ta xem thử nào."

Hắn dùng một tay nắm thân kiếm, tay còn lại nắm chuôi kiếm, chậm rãi rút ra ngoài. Nam Phong và Phù Dao bốn mắt chăm chú nhìn động tác của hắn, kiếm kia ra khỏi vỏ ba tấc, thân kiếm sáng như tuyết. H ồi lâu sau, Tam Lang cười khê một tiếng, nói: "Ca ca, hai đ ầy t ớ của huynh đang giỡn chơi với ta hả?"

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, xoay người lại, nói: "Tam Lang à, ta nói r ồi mà, không phải đ ầy t ớ." Nói xong câu này, y lại xoay người đi. Nam Phong lạnh nhạt nói: "Ai giỡn chơi với ngươi?"

Tam Lang cười hỏi: "Một thanh kiếm gãy, làm sao phòng thân được đây?"

Dứt lời, hắn lại cầm thanh kiếm vào vỏ, ném lên bàn. Nam Phong nghe vậy, thỉnh l ỉnh c ần chuôi kiếm rút ra, chỉ nghe "keng" một tiếng, trên tay Nam Phong có thêm một thanh kiếm sắc bén rét lạnh... gãy nát.

Thân kiếm của H ồng Kỉnh, thế mà lại gãy từ ba tấc trở xuống!

Nam Phong biến sắc, lộn ngược vỏ kiếm lại, chỉ nghe một loạt tiếng "leng keng" loạn xạ, phần thân kiếm còn lại trong vỏ, tất cả đều gãy thành những mảnh vỡ sắc bén sáng loáng.

H ồng Kỉnh có thể nhận diện toàn bộ yêu ma quỷ quái, đây là sự thật, chưa từng nghe nói có thứ gì có thể thoát khỏi pháp nhãn của nó, cũng chưa từng nghe nói có thứ gì có thể chặt nó thành mấy khúc cách lớp vỏ!

Nam Phong và Phù Dao đều chỉ vào Tam Lang, nói: "Người..."

Tam Lang cười ha ha, ngả người ra sau, gác giày đen lên mặt bàn, cần mảnh vụn của H ồng Kỉnh ném chơi trong tay, nói: "Chắc các người chưa quá đáng đến mức cố tình lấy một thanh kiếm gãy cho ta phòng thân đâu. Liệu có phải sợ ý làm gãy dọc đường không? Đừng lo, ta không cần kiếm cũng phòng thân được. Kiếm gì gì đó, các người tự giữ lại dùng đi."

Tạ Liên thì hoàn toàn không thể nào nhìn thẳng thanh kiếm kia. Nói đến thanh kỳ kiếm "H ồng Kỉnh" này (kỳ = đặc biệt, không tầm thường), vốn dĩ nó là một vật sưu tầm của Quân Ngô. Lần đầu tiên Tạ Liên phi thăng, có lần ghé điện Thần Võ chơi nhìn thấy nó, cảm thấy kiếm này tuy không có giá trị sử dụng thực tế nào nhưng cũng khá thú vị, Quân Ngô bèn tặng H ồng Kỉnh cho y. Sau này bị giáng chức, có quãng thời gian sống khó khăn quá, lẩn lộn không nổi nữa, y mới bảo Phong Tín đem thanh kỳ kiếm này đi cần đồ.

Chính xác, cần đồ!

Cần đồ xong thì cần đổi được đủ để chủ tớ hai người ăn vài bữa ngon, sau đó không còn sau đó nữa. Lúc ấy Tạ Liên đem cần rất nhiều thứ, nên y dứt khoát quên hết luôn, mắc công thì thoảng nhớ đến con tim lại rỉ máu. Xem ra có lẽ sau này Phong Tín phi thăng, nhớ lại chuyện năm xưa, thật sự không chịu nổi việc H ồng Kỉnh một đời kỳ kiếm lưu lạc nhân gian nên mới hạ phàm tìm nó về, mài giũa, đánh bóng, đặt ở điện Nam Dương, rồi bị Nam Phong lấy xuống. Nói tóm lại, Tạ Liên thấy thanh kiếm này là đầu đau âm ỉ, chỉ còn cách dời mắt đi. Thấy ba người kia lại cự nự, y lắc lắc

đầu, tập trung quan sát khí trời bên ngoài, nghĩ bụng: "Xem tình hình này, lát nữa chỉ sợ sẽ nổi bão cát. Nếu hôm nay đi tiếp, không biết dọc đường có tìm được chỗ nào tránh gió không?"

Lúc này, trên bãi cát vàng óng bên ngoài, có hai bóng người chột lóc lên.

Tạ Liên thoát cái bật dậy.

Hai bóng người đó, một đen một trắng, cách đi chẳng hề vội vã, thậm chí có thể nói là thong dong, nhưng dưới chân như giẫm gió mây, đi cực kỳ nhanh. Người mặc áo đen thân hình mảnh mai, người mặc áo trắng là một nữ đạo sĩ, lưng đeo trường kiếm, cánh tay khoác phất trần. Người mặc áo đen không hề quay đầu lại, còn nữ đạo sĩ áo trắng lại ngoái đầu mỉm cười lúc đi ngang qua tòa nhà này. Nụ cười đó hết như bóng dáng của bọn họ, chột lóc rồi biến mất, nhưng lại vô cớ dấy lên một luồng cảm giác kỳ dị quỷ quái.

Do vẫn nhìn ra ngoài suốt, Tạ Liên vừa khéo bắt được cảnh tượng đó, ba người còn lại đại khái chỉ thấy được bóng lưng bọn họ, cái khác tạm thời không có sức quan tâm, Nam Phong bỗng đứng dậy hỏi: "Đó là người gì thế?"

Tạ Liên cũng đứng lên, nói: "Không biết, nhưng chắc chắn không phải người thường." Trầm ngâm giây lát, y nói: "Các người thôi đừng giỡn nữa. Ta thấy gió này sắp nổi lớn, mau tranh thủ lên đường trước, đi được đến đâu hay đến đó."

Cũng may cả nhóm tuy rằng thường xuyên gà bay chó sủa một phen, nhưng lúc cần làm việc cũng làm việc sốt sắng lắm, lập tức ngừng phân cao thấp, dọn dẹp mảnh vỡ của Hòm Kính rồi ra khỏi tòa nhà. Bốn người ngược gió đi một hồi, đi khoảng chừng hai canh giờ, nhưng chẳng đường có thể đi lại kém xa hai canh giờ trước đi được. Bão cát này lớn hơn lúc trước nhiều, gió mạnh cuốn theo hạt cát hung hãn nện vào thân người, nện cho mặt mũi và cánh tay lộ ra ngoài đau rát. Càng đi càng cảm thấy gian nan, bên tai nghe tiếng gió vù vù, cát vàng ùn ùn kéo đến, đường nhìn nhòe đi, Tạ Liên đề mồm, nói: "Bão cát này xuất hiện thật quái lạ!"

Hồi lâu, không người nào trả lời, Tạ Liên nghĩ thầm chắc không phải tụt lại phía sau hết rồi chứ, y quay đầu lại nhìn, rõ ràng ba người vẫn còn theo sát, chỉ là dường như không phát hiện y vừa nói chuyện. Thì ra do bão cát quá lớn, vừa mở miệng ngay cả tiếng nói cũng bị cuốn đi. Nam Phong và Phù Dao hiển nhiên không cần y quan tâm, cả hai ngược gió cát mịt mù chân bước vừa vững vừa dềnh dềnh sát khí, mà Tam Lang vẫn theo sau y năm bước, đi không nhanh không chậm.

Giữa cát vàng khắp bầu trời, sắc mặt thiếu niên không hề gợn sóng, hẩn chấp tay mà đi, một thân áo đỏ và tóc đen bay tứ tung, chẳng hề suy suyển, mắt cũng không chớp một cái, như thể hoàn toàn không cảm nhận được sự xâm nhập của bão cát. Tạ Liên đã bị hạt cát nện cho rát mắt, thấy Tam Lang khinh khi như vậy mà không khỏi sầu lo, nói: "Cẩn thận cát bay vào mắt và quần áo." Nhưng nghĩ lại, Tam Lang cũng nghe không rõ mình đang nói gì, Tạ Liên bèn dứt khoát đi tới, giúp đối phương khép cổ áo lại, buộc cho thật chặt, không để gió và hạt cát trút vào. Tam Lang ngây ngẩn cả người. Lúc này, hai người kia cũng đuổi kịp, khoảng cách của bốn người khá gần, cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng nghe rõ giọng của nhau. Tạ Liên nói: "Mọi người nhớ phải cẩn thận, bão cát này đến rất đột ngột, không bình thường chút nào, sợ rằng là gió ma yêu tà."

Phù Dao nói: "Chỉ là gió và cát hơi lớn thôi, ngoại trừ thế này còn có thể thế nào nữa?"

Tạ Liên lắc đầu, nói: "Bão cát cũng còn đỡ, chỉ sợ trong cát có lẫn thứ khác."

Đúng lúc này, một trận gió lớn thành linh nổi lên, thổi bay mũ trên đầu Tạ Liên. Một khi bay, chiếc mũ này sẽ biến mất triệt để trong cát vàng mịt mù, Tam Lang lại phản ứng cực nhạy, thân thủ cực nhanh, nhấc tay một cái, tức thì chặn đứng chiếc mũ sắp bay lên trời, đưa trả lại cho y. Tạ Liên nói cảm ơn, vừa thắt dây mũ vừa nói: "Tốt nhất chúng ta nên tìm chỗ nào tránh một chút."

Phù Dao lại không đồng ý: "Nếu bão cát này thật sự có mờ ám, mục đích là để ngăn cản chúng ta đi tiếp. Càng như thế, chúng ta càng phải đi về

phía trước."

Nghe vậy, Tạ Liên còn chưa trả lời, Tam Lang đã bật cười ha ha. Phù Dao ngẩng phắt đầu, lạnh lùng nói: "Người cười cái gì?"

Tam Lang khoanh tay, cười hì hì: "Cố tình đối nghịch với người khác, có phải cho người cảm giác thỏa mãn rằng mình đặc biệt* lắm không?"

*Nguyên văn 特立独行: ý chỉ đặc biệt, không giống người thường, chí hướng cao cả, khác với tục lệ hủ lậu.

Trước đó Tạ Liên đã cảm thấy, thiếu niên này tuy miệng luôn mỉm cười, nhưng thường xuyên khiến người ta phân không rõ rốt cuộc hắn thật lòng thật dạ hay đang giả vờ tăng bốc để châm chọc đối phương. Nhưng lần này, mặc cho ai cũng nhìn ra được, nụ cười của hắn không mang nửa phần ý tốt. Ánh mắt Phù Dao lạnh toát, Tạ Liên nâng tay nói: "Các người tạm ngừng trước đã. Có lời gì lát nữa nói sau, gió mà lớn thật cũng kinh khủng lắm."

Phù Dao nói: "Thôi người bay lên trời luôn phải không?"

Tạ Liên nói: "Ừ, đi đâu người nói vô cùng có khả năng..."

Lời còn chưa dứt, ba người trước mặt y đột nhiên biến mất.

Trên thực tế, người biến mất không phải là bọn họ, mà là y -- Bão cát này thế mà lại cuốn y bay lên trời thật.

Gió lốc!

Tạ Liên chao đảo giữa không trung, phất tay lên, nói: "Nhược Da! Tút thứ gì kiên cố đáng tin cậy đi!!!"

Nhược Da bay vù ra, giây tiếp theo, Tạ Liên cảm giác được đầu kia của dải lụa trắng chùng xuống, hình như đã quấn được thứ gì, níu lấy nó. Khó khăn lắm mới đứng vững được giữa không trung, y cúi đầu nhìn thử, mình thế mà lại bị gió lốc mang đến chỗ cách mặt đất ít nhất mười trượng, nếu

không phải Nhược Da túm được thứ gì đó dưới đất, chỉ sợ mình sẽ bay cao nữa. Bây giờ y tựa như một con diều, chỉ được buộc bởi một sợi dây dưới mặt đất. Giữa cát vàng tạt vào mặt, Tạ Liên vừa nắm Nhược Da, vừa cố gắng nhìn xem rốt cuộc Nhược Da túm được thứ gì. Nhìn một hồi, cuối cùng y nhận ra được một bóng dáng màu đỏ. Đầu còn lại của Nhược Da, hình như đang quấn lấy cổ tay của một thiếu niên áo đỏ.

Y bảo Nhược Da túm thứ gì kiên cố đáng tin cậy, Nhược Da thế mà lại túm Tam Lang!

Tạ Liên dở khóc dở cười, đang định bảo Nhược Da mau túm lại thứ khác, chợt cảm thấy dải lụa trắng quanh cổ tay nói lỏng. Y nhủ thầm tiêu rồi, cảm giác đột ngột xuất hiện này, không phải là đầu kia của Nhược Da bị lỏng ra, mà là chuyện đáng sợ hơn đã xảy ra.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

21

Chương 21: Rút ngàn dặm đất, lạc giữa bão cát (2)

Quả nhiên, bóng người màu đỏ dưới đất thoát cái đã gần y hơn nhiều, chẳng mấy chốc đã bay đến nơi y đưa tay là chạm được.

Tam Lang thế mà cũng bị cuốn vào gió lốc!

Tạ Liên la to với Tam Lang: "Đừng sợ!" Vừa há miệng lại ăn một mớ cát, nhưng chuyện đến nước này, ăn một hời rỗi cũng quen. Mặc dù y la lên bảo Tam Lang đừng sợ, nhưng trên thực tế, y cảm thấy Tam Lang căn bản sẽ không sợ. Quả nhiên, sau khi thiếu niên nọ bị cuốn lên không trung, Nhược Da nhanh chóng rút về kéo gần khoảng cách giữa hai người. Tạ Liên nhìn thấy rõ ràng, trên mặt đối phương không hề có nửa phần hoảng loạn, nếu đưa cho hắn quyền sách, chắc hắn có thể bình thản đọc ngay giữa cát bụi ấy chứ, Tạ Liên thậm chí có chút hoài nghi phải chăng hắn cố tình bị cuốn lên. Nhược Da quẩn vài vòng quanh hông hai người, siết bọn họ chung một chỗ, Tạ Liên nói: "Làm lại! Lần này đừng tóm người nữa!"

Thế là Nhược Da bay ra lần hai. Lần này, nó tóm... Nam Phong và Phù Dao!

Tạ Liên mặt cả thể xác lẫn tinh thần, nói với Nhược Da: "Ta bảo mi đừng tóm người, 'người' này không phải là người theo nghĩa hẹp... Thôi được rồi." Y cất cao giọng gọi với xuống dưới: "Nam Phong Phù Dao! Ráng chống! Phải ráng chống nha!"

Nam Phong và Phù Dao dưới đất dĩ nhiên phải ráng chống, hai người mạnh ai nấy đứng vững tại chỗ, nhưng trận bão cát này thật sự quá điên cuồng và dữ dội, không lâu sau, chẳng ngoài ý muốn chút nào, lại có hai bóng đen bị gió lốc cuốn vào.

Lần này, bốn người cùng bay vèo vèo xoay tròn trên không trung. Giữa đất trời vàng tối, cơn lốc kia trông hết như cột cát chọc trời cong vẹo, một dải lụa trắng kéo theo bốn bóng người xoay vòng liên tục trong cột cát, càng xoay càng nhanh, càng lên càng cao. Tạ Liên vừa ăn cát vừa nói: "Sao các người cũng lên luôn vậy!"

Thứ nhìn thấy ngoại trừ cát vẫn là cát, thứ nghe được ngoại trừ gió vẫn là gió, bốn người không thể không dùng âm lượng lớn nhất hét qua hét lại. Phù Dao vừa ăn cát vừa phun vừa nói: "Vậy phải hỏi dải lụa trắng ngu ngốc của huynh ấy!"

Tạ Liên nắm "dải lụa trắng ngu ngốc", nói bằng giọng bất đắc dĩ: "Nhược Da ơi Nhược Da, bây giờ bốn người bọn ta trông cậy vào mi hết đó, lần này mi làm ơn đừng túm nhần nữa, đi đi!"

Mang tâm trạng bi tráng, Tạ Liên lần nữa buông tay. Nam Phong quát: "Đừng trông chờ vào cái thứ đó! Nghĩ cách khác đi!" Bấy giờ, Tạ Liên cảm giác được dải lụa trên tay bỗng siết lại, tinh thần phấn chấn lên ngay, nói: "Chờ chút, cho nó một cơ hội nữa đi! Lại túm được rồi này!"

Phù Dao cũng quát: "Đừng có quán người qua đường nữa đấy! Tha cho người ta đi!"

Khỏi cần phải nói, trong lòng Tạ Liên cũng vô cùng lo lắng đi đầu này. Y kéo kéo Nhược Da, đầu kia không hề nhúc nhích, lúc này mới thấy nhẹ nhõm, nói: "Không phải đâu! Đầu kia nặng lắm, vững lắm!" Sau đó nói tiếp: "Rút!"

Chống lại cơn gió lốc cuồn cuộn loạn kia, Nhược Da cấp tốc rút ngắn, bốn bóng người nhanh chóng rời xa cột gió. Giữa cát vàng đầy trời, Tạ Liên từ từ nhìn thấy một đường viền màu đen hình nửa vòng tròn bên dưới. Đường viền này cực lớn, ước chừng lớn bằng một ngôi miếu nhỏ. Thứ mà đầu khác của Nhược Da quán lấy, chính là thứ này đây. Mà chờ khi bọn họ tới gần mặt đất, cuối cùng cũng thấy rõ được, đó là một khối đá núi khổng lồ.

Giữa cơn bão cát mạnh đến mức vậy, khối đá rập ầy hết như một tòa pháo đài vững chãi mà tĩnh lặng, quả thật là nơi tránh gió cực tốt.

Khi nãy trên đường tới đây, rõ ràng bọn họ không nhìn thấy khối đá núi to như thế, thật sự không biết trận gió lốc quái gở này đã đưa họ đi xa cỡ nào. Vừa đáp xuống đất, bốn người lập tức đi vòng ra mặt cản gió của khối đá. Vừa đi vòng qua, Tạ Liên thoáng cái hứng lên, nói: "Đây quả là quan trời ban phúc."

Thì ra sau mặt cản gió của khối đá núi có một hang động. Hang động này rộng chừng hai cánh cửa, chỉ ầu cao thấp hơn một cánh cửa tí xíu, nhưng người trưởng thành khẽ khom lưng cúi ầu cũng vào được. Cửa động không ngay ngắn mà xiêu xiêu vẹo vẹo, song cũng không giống hình thành tự nhiên, có lẽ là do sức người đào khoét lung tung. Tạ Liên đi vào, phát hiện khối đá núi này g ần như bị đào rỗng ruột, không gian trong động có vẻ không nhỏ, nhưng bên trong khá tối, y cũng không thăm dò mọi ngóc ngách trong động, trước tiên chỉ ng ỡ ở nơi ánh sáng chiếu đến, phủi cát vàng trên Nhược Da, quần lại vào cổ tay.

Nam Phong và Phù Dao ầu đang nôn cát, miệng mũi tai mắt ầu có cát bay vào, nếp uốn quần áo thì khỏi nói, cởi ra giữ một cái, toàn là cát đá nhỏ vun. Trong số bốn người, thoát nhìn bình yên vô sự nhất vẫn là Tam Lang. Sau khi khom lưng đi vào, hắn chỉ phủi chút cát bụi trên áo đỏ cho có lệ r ỡ thôi. Ngoại trừ tóc đen hơi rối, buộc tóc bị lệch, điệu bộ thoải mái của hắn không hề bị ảnh hưởng gì, vốn dĩ tóc đen của hắn đã bị Tạ Liên buộc lệch, giờ lệch thêm chút nữa cũng không sao.

Nam Phong lau mặt mấy cái, há miệng là mắng một tiếng. Tạ Liên trút hết cát trong mũ, nói: "Ầy, thật sự không ngờ các người cũng bị thổi lên trời. Sao các người không dùng Thiên cân trụ?"

*Thiên cân trụ (Trĩu ngàn cân): một công phu của Thiếu Lâm giúp trụ tấn vững vàng.

Lúc này Nam Phong mới ngừng mắng, nói: "Dùng r ỡ! Vô dụng."

Phù Dao vừa tức tối giũ áo ngoài, vừa hung tợn nói: "Huynh cho rằng đây là đâu, đây là chốn hoang mạc ở cực Tây Bắc, không phải địa bàn của tướng quân nhà ta."

Nam Phong nói: "Phía Bắc là địa bàn của Bùi gia nhị tướng (hai vị tướng nhà họ Bùi), phía Tây là địa bàn của Quyển Nhất Chân. Mấy trăm dặm quanh đây, căn bản không tìm được gian Nam Dương miếu nào."

Phải biết nhân gian còn có một câu tục ngữ -- Con rồng mạnh cỡ nào cũng khó mà trấn áp con rắn đang ở trong địa bàn của nó. Vì thế thân là thần quan phó tướng của Võ Thần vùng Đông Nam và Võ Thần vùng Tây Nam, hai người họ làm phép ở nơi không thuộc địa bàn của mình, pháp lực phát huy khó tránh bị hạn chế. Nhìn dáng vẻ hết sức uất nghẹn và bức bối của Nam Phong và Phù Dao, xem ra đây hẳn là lần đầu tiên hai người họ bị một trận gió to thổi lên trời xoay vòng vòng không xuống được, Tạ Liên nói: "Cực thân các người rồi."

Có lẽ Nam Phong cảm thấy nơi này xuất hiện một khối đá núi như vậy rất đáng nghi, song Tạ Liên cũng không lấy làm lạ, nói: "Đá núi bị đào hang thế này không phải ít. Để trốn bão cát khi ra ngoài chặn thả không kịp về nhà hoặc tạm thời qua đêm, thỉnh thoảng người dân Bán Nguyệt quốc năm xưa sẽ đào một hang động trên đá núi. Có hang động không phải đào mà là cho nổ."

Nam Phong nghi ngờ nói: "Trong hoang mạc làm sao chặn thả được."

Tạ Liên nở nụ cười, nói: "Hai trăm năm trước, nơi này không phải là hoang mạc hết, cũng có một vùng ốc đảo mà."

Lúc này, Tam Lang nói: "Ca ca."

Tạ Liên quay đầu hỏi: "Sao vậy?"

Tam Lang chỉ chỉ, nói: "Trên tảng đá mà huynh ngài, hình như có viết chữ."

"Cái gì?" Đầu tiên Tạ Liên cúi đầu, sau đó đứng dậy, bấy giờ mới phát hiện chỗ mình ngồi đích thực là một phiến đá. Y lau sạch bụi bặm, trên phiến đá nọ đúng là có chữ, chẳng qua khắc hơi nông, nét chữ cũng không rõ ràng lắm. Một nửa phiến đá bị chôn trong cát, nét chữ kéo dài lên trên, ẩn núp trong bóng đêm.

Đã có chữ, tức là phải đọc. Tạ Liên nói: "Pháp lực của ta không còn bao nhiêu, các người ai nâng cái chưởng tâm diệm (ngọn lửa trong lòng bàn tay) rọi sáng giúp ta đi, cảm ơn nhiều."

Nam Phong bèn búng tay một cái, lòng bàn tay thoáng chốc dấy lên một ngọn lửa. Tạ Liên tình cờ nhìn sang Tam Lang, đối phương không hề tỏ ra kinh ngạc, suy cho cùng ngay cả rút ngàn dặm đất cũng thấy rõ, y có cảm giác bất luận sau này đôi bên thể hiện cái gì với nhau cũng chẳng ai lấy làm kinh ngạc nữa. Nam Phong dời bàn tay qua chỗ Tạ Liên chỉ, ngọn lửa chiếu sáng chữ viết khắc trên phiến đá. Chữ viết nọ trông kỳ lạ vô cùng, nguệch ngoạc như trẻ nhỏ tiện tay viết vẽ linh tinh vậy, Nam Phong nhói: "Cái này viết gì thế?"

Tam Lang nói: "Tất nhiên là chữ viết của nước Bán Nguyệt."

Tạ Liên nói: "E rằng Nam Phong muốn hỏi là viết cái gì đó. Để ta xem thử."

Y dọn sạch cát đá trên phiến đá, mãi đến hàng chữ nằm trên cùng, mấy ký tự này lớn hơn hẳn, hình như là đầu đề, mà mấy ký hiệu này cũng xuất hiện nhiều lần trên phiến đá. Phù Dao cũng nâng một ngọn lửa trong lòng bàn tay, hỏi: "Huynh biết đọc chữ Bán Nguyệt?"

Tạ Liên nói: "Thật không dám giấu diếm, ta từng lược đồng nát ở nước Bán Nguyệt."

"....."

Cảm nhận được một trận im lặng, Tạ Liên ngẩng đầu hỏi: "Gì vậy?"

"Không gì cả." Phù Dao hần hừ: "Chỉ tò mò là huynh còn từng lượm đống nát ở bao nhiêu nơi nữa."

Tạ Liên cười cười, cúi đầu tiếp tục xem. lát sau, y thành linh nói hai chữ:

"Tướng quân."

Nam Phong và Phù Dao đồng loạt lên tiếng: "Cái gì?"

Tạ Liên ngẩng đầu, nói: "Ý ta là, mấy chữ viết trên cùng phiến đá này là 'Tướng quân'." Ngừng một lát, y nói tiếp: "Có đi đầu đằng sau 'Tướng quân' còn một ký tự nữa, nhưng rốt cuộc ký tự này có nghĩa gì, ta không dám chắc lắm."

Nam Phong có vẻ thờ phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy huynh nhìn tiếp đi."

Tạ Liên gật đầu, Nam Phong nâng ngọn lửa, khẽ nhích tay về phía trước một chút. Tay Nam Phong vừa nhích, Tạ Liên bỗng phát hiện có chỗ nào không ổn. Ven mép đường nhìn, hình như xuất hiện thêm thứ gì đó.

Hai tay đè trên phiến đá khắc đầy chữ, Tạ Liên chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy phía trên phiến đá, ánh lửa le lói rọi sáng một mặt người bắp thịt cứng đờ trong bóng tối. Gương mặt này, hai tròng mắt ngó xuống, đang nhìn y chòng chọc.

"Á á á á á á á á á á á!!!!"

Hét toáng lên không phải bọn họ, mà là mặt người bắp thịt cứng đờ kia.

Nam Phong nâng chưởng tâm diễm ở lòng bàn tay còn lại, ngọn lửa trên hai tay thành linh bốc lên cao, cuối cùng rọi sáng toàn bộ hang động.

Khi này thứ mà ngọn lửa chiếu sáng, chính là một người vẫn luôn núp trong bóng đêm, lúc này người nọ hoảng sợ lùi sang một bên, rúc đến rìa chỗ sâu trong hang động, bên rìa đó thế mà đã có bảy tám người co rụt ôm thành một khối, run lẩy bẩy.

Nam Phong quát: "Các người là ai?!"

Tiếng quát này khiến cho cả hang động vang ông ông, Tạ Liên vốn đã bị tiếng thét chói tai vừa rồi chấn đến độ hai lỗ tai đau âm ỉ, bây giờ đành phải bất đắc dĩ bịt tai lại. Bão cát quá lớn, tạp âm đầy tai, bọn họ nói chuyện nhỏ một chút là hết nghe rõ đôi bên nói gì, mà sau khi vào hang động, trước tiên bọn họ bắt đầu thảo luận về quốc sư Bán Nguyệt, sau lại tập trung tinh thần đọc hiểu phiến đá này, từ đầu chí cuối thế mà không hề phát hiện trong động còn những người khác lặng lẽ ẩn núp. Bảy tám người kia run bần bật, hồi lâu sau, một ông lão chừng năm mươi tuổi lên tiếng: "Chúng ta là đội buôn qua đường, thương nhân bình thường thôi, ta họ Trịnh. Bão cát lớn quá, đi không được nên tránh gió ở đây."

Ông lão là người bình tĩnh nhất trong cả nhóm, coi bộ hẳn là người đứng đầu. Nam Phong hỏi tiếp: "Đã là thương nhân qua đường bình thường, có gì lại thậm thà thậm thụt trốn ở đây?"

Ông lão họ Trịnh vừa định mở miệng, một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi bên cạnh ông ta gắt giọng: "Lẽ ra chúng ta cũng không thậm thà thậm thụt, tại các người bất chợt xông vào, ai biết các người tốt hay xấu? Sau đó loáng thoáng nghe các người nói cái gì mà quốc sư Bán Nguyệt, cái gì mà Quỷ giới, tay còn vô cớ nổi lửa, chúng ta tưởng các người là đám binh sĩ Bán Nguyệt đi ra tuần tra bắt người ăn thịt, làm sao dám lên tiếng?"

Dường như sợ thiếu niên kia nói năng đụng chạm chọc giận đối phương, ông lão nói: "Thiên Sinh, đừng nói lung tung."

Thiếu niên kia mày rậm mắt to, ngày thường mạnh mẽ hèn hậu, bị trưởng bối nói vậy thì tức khắc im miệng. Cuối cùng lỗ tai cũng hết đau, Tạ Liên lỗ tai thả tay xuống, hoà nhã nói: "Hiểu lầm thôi mà, hiểu lầm thôi mà. Mọi người đừng căng thẳng, thả lỏng chút nào."

Ngừng một chút, y mới nói tiếp: "Tất nhiên chúng ta không phải binh sĩ Bán Nguyệt gì hết. Tại hạ là quán chủ của một gian đạo quán, mấy vị này đều là... người trong quán của ta, toàn học thuật kỳ môn độn giáp. Các người là thương nhân bình thường, chúng ta cũng chỉ là đạo nhân bình

thường, không có ác ý gì hết, đầu là người tìm chỗ tránh gió như nhau cả, lại đúng lúc vào cùng một hang động mà thôi."

Giọng điệu y ôn hòa, nói khoan thai như vậy cũng phần nào trấn an được cảm xúc của mọi người. Sau nhiều lần giải thích và đảm bảo, bấy giờ sắc mặt cả đám thương nhân mới dịu xuống.

Ai ngờ, Tam Lang bỗng nhiên cười nói: "Đâu nào, ta thấy mấy vị thương nhân này đâu có bình thường, khiêm tốn r ấi."

Mọi người không hiểu mô tê gì, đưa mắt nhìn hẩn. Tam Lang nói: "Cửa ải Bán Nguyệt chẳng phải 'Mỗi lần qua cửa ải, mất tích hơn phân nửa' sao. Thừa biết có lời đồn này mà còn dám băng qua đây, can đảm quá còn gì. Làm sao bình thường cho được?"

Nghe vậy, Trịnh lão bá nói: "Anh bạn trẻ, đi ầu này thì chưa chắc. Thật ra cũng có một vài đội buôn băng qua đây bình an vô sự đấy."

Tam Lang nói: "Ồ?"

Trịnh lão bá nói: "Chỉ cần tìm đúng người dẫn đường, đừng vào nh ần lãnh địa trước đây của nước Bán Nguyệt là được. Cho nên lần này qua cửa ải, chúng ta đã đặc biệt tìm một người địa phương dẫn đường."

Thiếu niên Thiên Sinh kia nói: "Đúng thế! Còn phải xem người dẫn đường nữa. Dọc đường này may nhờ có A Chiêu ca, huynh ấy dẫn chúng ta tránh được rất nhiều cát lún, khi nãy vừa thấy gió bắt đầu thổi, huynh ấy đã vội vàng dẫn chúng ta tìm chỗ trốn, nếu không bây giờ biết đâu chúng ta đã bị cát chôn sống r ấi."

Tạ Liên nhìn thoáng qua, vị A Chiêu dẫn đường cho đội buôn vô cùng trẻ tuổi, ước chừng mới hai mươi, trời sinh mặt mày tuấn tú chất phác, được mọi người khen cũng không có biểu hiện gì, chỉ cúi đầu nói: "Có gì đâu, chức trách cả thôi. Hy vọng qua trận gió này, lạc đà và hàng hóa của mọi người cũng không có việc gì."

"Nhất định không có việc gì!"

Thái độ của nhóm thương nhân hết sức lạc quan, Tạ Liên lại cảm thấy, sự tình không đơn giản như bọn họ đã tưởng.

Nếu không vào nhần di địa của nước Bán Nguyệt thì sẽ không gặp chuyện, vậy lẽ nào những đội buôn "mất tích hơn phân nửa" ngày xưa toàn là tự mình không tin chuyện tà môn ngoại đạo khẳng khẳng đi tìm chết? Một đội hai đội khẳng khẳng tìm chết thì thôi đi, nhưng có tiền lệ thế thảm vậy rồi, vì đâu mà sau đó người ta cứ liên tục mạo hiểm?

Suy nghĩ một lát, y nói nhỏ với Nam Phong và Phù Dao: "Chuyện xảy ra đột xuất, chờ trận bão cát này qua đi, trước tiên chúng ta đảm bảo cho những người này an toàn rời khỏi đây, sau đó đến cố địa của nước Bán Nguyệt tìm hiểu nguyên nhân."

Nam Phong và Phù Dao tất nhiên sẽ không phản đối, Tạ Liên bèn tiếp tục cúi đầu nhìn chữ trên phiến đá. Vừa rồi y chỉ nhận ra hai ký tự "Tướng quân", nhưng đó là vì từ này cũng xem như được sử dụng nhiều, còn y đến nước Bán Nguyệt đã là chuyện của hai trăm năm trước, cho dù lúc đó học sành sỏi, qua hai trăm năm cũng quên sạch rồi, bây giờ đột nhiên phải nhớ lại, đúng là cần chút thời gian và kiên nhẫn. Lúc này, Tam Lang bên cạnh nói: "Mộ tướng quân."

*Chữ "mộ" nằm sau chữ "tướng quân", nguyên văn là Tướng quân mộ, mà tui để Mộ tướng quân nha.

Tam Lang vừa nói, Tạ Liên chợt nhớ ra. Ký tự cuối cùng này, chẳng phải mang ý "trùng, mộ, huyết" sao?

*Trùng = mồi mả đắp cao. Chữ "mộ" trong mộ tướng quân bên trên là "trùng" đó.

Y quay đầu lại hỏi: "Tam Lang, đệ cũng hiểu ngôn ngữ Bán Nguyệt sao?"

Tam Lang cười nói: "Không nhiều lắm. Hứng thú nên học thôi, chỉ biết vài chữ."

Tạ Liên đã quen với việc đối phương nói như vậy. Chữ "mộ" này đâu phải từ thường dùng, nếu thật sự chỉ "biết vài chữ", làm sao lại vừa khéo biết được chữ này chứ? Hắn mà nói "không nhiều lắm", vậy ý nghĩa sẽ tương tự "cứ hỏi thoải mái", Tạ Liên mỉm cười: "Tốt lắm. Nói không chừng mấy chữ mà đệ biết vừa khéo là mấy chữ ta không nhận ra. Đệ qua đây, chúng ta cùng xem."

Tạ Liên nhẹ nhàng ngoắc tay, Tam Lang đi qua ngay. Nam Phong và Phù Dao đứng bên cạnh nâng lửa, chiếu sáng cho hai người họ. Tạ Liên chậm rãi lướt nhẹ ngón tay qua hàng chữ trên bia đá, cùng Tam Lang thấp giọng thảo luận, khẽ cất giọng đọc, đọc một hồi, ánh mắt càng lúc càng khác thường, cuối cùng dần dần lắng xuống. Thiếu niên tên Thiên Sinh trong đội buôn dù sگی cũng còn trẻ, người trẻ tuổi bản tính tò mò, khi nãy hai bên tùy ý tán gẫu vài câu, cậu ta xem như đã thân quen, hỏi: "Mấy ca ca ời, rốt cuộc trên phiến đá này viết gì thế?"

Tạ Liên phục hồi tinh thần lại, trả lời: "Phiến đá này là một tấm bia, trên tấm bia viết về cuộc đời của một vị tướng quân."

Thiên Sinh nói: "Tướng quân của nước Bán Nguyệt hả?"

Tam Lang nói: "Không, là một vị tướng quân của Trung Nguyên."

Nam Phong ngờ vực hỏi: "Tướng quân của Trung Nguyên? Thế tại sao người dân Bán Nguyệt quốc lại lập mộ cho hắn? Chẳng phải hai nước xảy ra chiến sự lớn nhỏ liên tục sao?"

Tam Lang nói: "Vị tướng quân này rất kỳ lạ. Tuy rằng toàn văn trên phiến đá xưng đầu hắn là tướng quân, nhưng thật ra hắn chỉ là hiệu úy. Với lại ban đầu hắn thống lĩnh một trăm người, sau đó hắn thống lĩnh bảy mươi người, sau đó nữa, hắn thống lĩnh năm mươi người."

*Hiệu úy: chức quan xếp dưới Tướng quân, có quân đội do tự mình thống lĩnh.

"....."

"Nói tóm lại, bị giáng chức một mạch."

Loại trải nghiệm giáng chức rồi lại giáng chức, giáng đến mức không thể giáng được nữa, phải nói là quá đổi quen thuộc. Cảm giác được có hai tằm mắt đang dừng trên người mình, Tạ Liên làm bộ không để ý, tiếp tục đọc chữ trên phiến đá. Bấy giờ, chợt nghe Thiên Sinh hỏi bằng giọng khó hiểu: "Làm quan kiêu gì mà càng làm càng thấp như thế chứ? Chỉ cần không mắc sai lầm gì lớn, cho dù không thăng cũng sẽ không rớt. Phải thất bại cỡ nào mới ra nông nổi này?"

"....."

Tạ Liên siết tay phải thành nắm đấm, đặt trước miệng ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói: "Anh bạn nhỏ à, chuyện làm quan càng làm càng thấp này, cũng thường có đó nha."

"Hả?"

Tam Lang cười một tiếng: "Đúng thế, thường có."

Ngừng một lát, Tam Lang tiếp tục nói: "Sở dĩ vị hiệu úy này càng làm càng thấp không phải vì võ lực của hắn không tốt, không xứng với chức vụ, mà là vì quan hệ giữa hai nước căng thẳng, vậy mà trên chiến trường hắn chẳng những không đóng góp được gì, trái lại còn nhiều lần cản trở."

Nam Phong hỏi: "Cái gì gọi là cản trở?"

Tam Lang nói: "Không những cản trở đối phương sát hại dân chúng bên mình mà còn cản trở bên mình sát hại dân chúng bên đối phương. Cản trở một lần rớt một cấp."

Tam Lang thông thả nói, bảy tám thương nhân kia cũng từ từ ngẩng đầu sát lại, giống như nghe hắn kể chuyện xưa, nghe cũng tập trung lắm, vừa nghe vừa phát biểu ý kiến. Thiên Sinh nói: "Ta thấy vị hiệu úy này đâu có làm gì sai? Binh sĩ đánh trận thì thôi, không cho tùy tiện giết hại dân chúng nào có vấn đề gì?"

"Mặc dù thân là binh sĩ của một quốc gia, làm vậy hơi bị tốt bụng không đúng chỗ, không phù hợp cho lắm, nhưng tổng thể cũng đâu có gì sai."

"Đúng rồi, dù sao cũng là cứu người, đâu phải hại người."

Nghe vậy, Tạ Liên mỉm cười.

Các thương nhân trước mặt không phải là dân chúng vùng biên giới, cũng không phải là người xưa của hai trăm năm trước. Bây giờ, nước Bán Nguyệt đã tan thành tro bụi, mọi người nhắc lại tất nhiên có thể hơi hợt qua loa, thậm chí còn khen ngợi vài câu. Cho dù không tán đồng, có lẽ cũng thông hiểu được. Nhưng vào năm đó, đánh giá mà hành vi này nhận được, tuyệt đối không thể tóm gọn trong một câu nhẹ bẫng như "tốt bụng không đúng chỗ".

Trong cả đám người, chỉ có A Chiêu hẳn do là người địa phương nên hiểu rõ hơn chút, nói: "Hiện tại là hiện tại, hai trăm năm trước là hai trăm năm trước. Lúc đó hai nước hận thù sâu đậm cỡ nào, người thời nay hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi. Vị hiệu úy này chỉ bị giáng chức đã là may mắn lắm rồi."

Phù Dao cười nhạo một tiếng: "Buồn cười hết chỗ nói."

Gần như có thể đoán được Phù Dao muốn nói gì, Tạ Liên xoa xoa ấn đường. Quả nhiên, ánh lửa rọi sáng gương mặt u ám của Phù Dao, chỉ nghe Phù Dao nói: "Tại kỳ vị mưu kỳ chức*, nếu đã làm binh sĩ, người này hẳn nên ghi nhớ mọi lúc rằng phải bảo vệ quốc gia của mình, anh dũng giết địch nơi tiền tuyến. Hai nước giao chiến, sát thương là điều khó tránh khỏi, mềm lòng kiêu đàn bà như thế chỉ tổ làm chiến hữu cùng phe căm ghét hẳn, tướng sĩ phe địch cảm thấy hẳn nhục cười mà thôi, chẳng có người nào cảm ơn hẳn đâu."

*Tại kỳ vị mưu kỳ chức: ý nói người ở chức vụ nào thì nên tập trung làm tốt công việc của mình.

Lời này cũng rất chí lý, vì thế trong hang động im thin thít. Phù Dao tiếp tục thản nhiên nói: "Cuối cùng người như thế chỉ có một kết cục -- Chết. Nếu không chết trên chiến trường thì cũng chết dưới tay người của mình."

Im lặng giây lát, Tạ Liên phá vỡ sự im lặng: "Người đoán chính xác lắm. Cuối cùng hẳn đúng là đã chết trên chiến trường."

Thiên Sinh hoảng sợ hỏi: "Hả! Chết như thế nào?"

Cân nhắc chốc lát, Tạ Liên vẫn mở miệng nói: "Bên trên nói, có một lần hai bên giao chiến, đánh một hồi, dây giày buộc không chặt, giẫm trúng, ngã lộn nhào..."

Bà con trong động cứ ngỡ vị tướng quân này chắc chắn đã chết một cách oanh liệt không gì sánh được, nghe vậy ãng loạt sững sốt, nhủ thầm kiêu chết gì thế kia? Tiếng cười phụt ra: "Ha ha ha ha ha ha..."

"... Nên bị đao kiếm loạn lạc của binh lính hai bên đang giết nhau đỏ mắt chém chết."

"Ha ha ha ha ha ha..."

Tam Lang nhướn một bên lông mày, hỏi: "Buồn cười lắm à?"

Tạ Liên cũng nói: "Khụ. Đúng rồi đó, thảm lắm nha. Mọi người nên ãng cảm một chút, đừng cười vậy chứ. Đang ở trong mộ của người ta, cho người ta chút mặt mũi đi."

Thiên Sinh vội nói: "Ta không có ác ý đâu! Nhưng mà, này cũng quá... hơi bị... há há..."

Tạ Liên cũng hết cách, bởi vì lúc đọc đến đó, y cũng có phần muốn cười, chỉ đành không nhắc đến nữa, đọc tiếp xuống dưới rồi dịch ra, nói: "Tóm lại, tuy rằng danh tiếng của vị hiệu úy này trong quân đội không được tốt, nhưng có một số người dân Bán Nguyệt và người dân Trung Nguyên ở biên giới từng được hẳn săn sóc, bèn gọi hẳn là 'Tướng quân',

xây dựng một mộ đá đơn sơ ở đây cho hấn, lập một phiến đá tưởng niệm hấn."

Tam Lang tiếp lời y: "Khi nào rảnh đến đây chẵn dê, cắt một ít cỏ tươi cúng hấn."

Tạ Liên ù ù cạc cạc: "Hả? Tại sao lại cắt cỏ cúng hấn? Người ta có phải dê đâu."

Tam Lang cười hì hì: "Câu ở mặt sau là đệ nói bừa thôi."

Tạ Liên nhìn thử, đúng là thế thật, mặt sau phiến đá không có gì hết, y dờ khóc dờ cười, hỏi: "Sao đệ nghịch ngợm quá vậy?"

Tam Lang le lưỡi một cái, hai người đang cười đùa, đột nhiên có ai hốt hoảng thét lên: "Đây là cái gì!!!"

Tiếng thét này nghe hết sức chói tai, vang ông ông trong hang động, khiến người ta sồn hết gai ốc. Tạ Liên nhìn sang hướng phát ra tiếng thét, nói: "Chuyện gì thế!"

Người lúc đầu ng ồi ở đó hốt hơ hốt hải chạy ra, hoảng loạn cực độ nói: "Rắn!"

Nam Phong và Phù Dao chuyển hướng cánh tay, hai ngọn lửa trong lòng bàn tay chiếu sáng chỗ đất kia từ xa. Phía trên đất cát, một con rắn dài màu sắc sặc sỡ bỗng dựng cuộn tròn nằm ở đó!

Mọi người hoảng hết cả lên: "Sao lại có rắn được chứ?!"

"Sao... sao con rắn này xuất hiện không phát ra tiếng động gì hết vậy, không biết nó bò vào đây từ bao giờ luôn!"

Bị ánh lửa chiếu vào, con rắn nâng thân lên, trông có vẻ cực kỳ cảnh giác, chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào. Nam Phong đang định tung một ngọn lửa qua, lại thấy một người chậm rãi bước tới, tiện tay c ần một cái,

bóp chặt bảy tấc của con rắn*, nhấc tay trái đưa nó lên trước mắt, vừa quan sát vừa nói: "Có rắn trong sa mạc không phải là chuyện bình thường sao?"

Gan to như vậy, chẳng kiêng nể gì, tất nhiên là Tam Lang. Cái gọi là đánh rắn đánh bảy tấc, nếu con rắn này bị bóp nát bảy tấc, đầu rắn độc của nó có hung hãn cỡ nào cũng không lợi hại nổi. Đuôi rắn kia yếu ớt quấn vài vòng quanh cánh tay trái của Tam Lang, bây giờ ở cự ly gần, Tạ Liên chăm chú nhìn kỹ, dường như da con rắn là dạng nửa trong suốt, có thể thấy rõ màu tím đỏ rực rỡ bên trong, trong màu tím đỏ còn lẫn chi chút sợi mảnh màu đen, khiến người ta liên tưởng đến màu của nội tạng, gây cảm giác cực kỳ khó chịu, còn đuôi rắn thì lại mang màu da, hơn nữa còn chia thành từng đốt, thoát nhìn cứ như mọc từng lớp vỏ cứng, không giống đuôi rắn, giống đuôi bò cạp hơn.

*Bảy tấc là vị trí của tim rắn, một khi bị tổn thương thì tự nhiên sẽ chết (tuy nhiên cũng tùy chủng loại và kích cỡ của rắn chứ không phải luôn là bảy tấc).

Thấy rõ cái đốt đó, sắc mặt Tạ Liên thay đổi, nói: "Coi chừng đuôi của nó!"

Lời còn chưa dứt, cái đuôi vướng víu của con rắn thành linh buông lỏng cánh tay của Tam Lang, mũi đuôi như biến thành một đầu rắn khác, bung ra phía sau, bất ngờ đâm một cái!

Lực đâm của đuôi rắn cực mạnh, Tam Lang lại thành linh đưa tay phải ra, tiện tay nắm một cái, dễ dàng tóm được cái đuôi của nó. Tam Lang cầm cái đuôi rắn như đang cầm thứ gì chơi vui lắm, còn đưa cho Tạ Liên xem, cười nói: "Cái đuôi này mọc thú vị thật."

Chỉ thấy phía cuối chiếc đuôi nhọn của con rắn, thế mà lại mọc một cái gai màu thịt đỏ. Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, nói: "Không đâm trúng là tốt rồi. Quả nhiên là rắn đuôi bò cạp."

Nam Phong và Phù Dao cũng qua đây xem con rắn, hỏi: "Rắn đuôi bò cạp? "

Tạ Liên nói: "Đúng vậy, là một loại độc vật (động vật có độc) đặc biệt của nước Bán Nguyệt, số lượng tương đối ít, ta chưa nhìn thấy bao giờ, nhưng cũng từng nghe nói về nó. Thân như rắn, đuôi như bò cạp, độc tính còn mạnh hơn cả hai con này cộng lại, bất luận bị răng độc của nó cắn trúng hay bị đuôi độc của nó đâm trúng, đều sẽ..."

Nói đến đây, chỉ thấy Tam Lang cuộn con rắn kia trên tay lật qua lật lại mà hành hạ, lúc thì kéo dài, lúc thì ép ngắn, lúc thì xem như khăn lông mà vắt, thiếu đi đầu thắt nơ bướm nữa thôi. Tạ Liên im lặng một hồi rồi dịu giọng khuyên nhủ: "Tam Lang, đừng đùa với nó, nguy hiểm lắm."

Tam Lang lại cười nói: "Không có gì đâu, ca ca đừng lo. Rắn đuôi bò cạp này là đồ đằng của quốc sư Bán Nguyệt, hiếm khi có cơ hội, dĩ nhiên phải quan sát tỉ mỉ rồi."

*Đồ đằng: hiểu nôm na là vật thể được xem như biểu tượng của bộ tộc hay dân tộc, ví dụ đồ đằng của Trung Quốc là rồng.

Tạ Liên ngăn ra, hỏi: "Đồ đằng của quốc sư Bán Nguyệt?"

Tam Lang nói: "Đúng thế. Nghe đâu quốc sư Bán Nguyệt kia, chính vì có thể đi đầu khiến loại rắn đuôi bò cạp này, người dân Bán Nguyệt mới cho rằng ả pháp lực vô biên, bái ả làm quốc sư."

Vừa nghe hai chữ "đi đầu khiến", Tạ Liên lập tức cảm thấy không ổn, nghĩ thầm hẳn nói đến "đi đầu khiến", xưa giờ toàn là một nhóm lớn một mảng lớn, y vội nói: "Bây giờ mọi người mau ra ngoài trước, chỉ sợ rắn đuôi bò cạp này không phải chỉ có một con..."

Tạ Liên còn chưa nói hết một câu, chợt nghe một tiếng hét thảm: "Á!!!"

Vài người nhao nhao hoảng hốt kêu lên: "Rắn!" "Nhiều rắn quá!" "Chỗ này cũng có!"

Trong bóng tối, bảy tám con rắn đuôi bò cạp màu tím đỏ im hơi lặng tiếng bò ra. Chúng nó xuất hiện quá đột ngột, hoàn toàn không biết bò ra từ chỗ nào trong động, chúng nó cũng chẳng công kích mà chỉ lẳng lẳng nhìn

chầm chầm đám người kia, như thể đang thăm định đây là thứ gì. Rắn này cả bò lẫn tấn công đều im lìm, thậm chí tiếng thè lưỡi "xì xì" của rắn độc thông thường cũng không có, quả thật hết sức nguy hiểm. Nam Phong và Phù Dao tung hai ngọn lửa qua, một đốm lửa lớn nổ tung trong hang động, Tạ Liên nói: "Ra ngoài!"

Mọi người nào dám nán lại trong hang động, ai cũng vắt giò lên cổ chạy ra ngoài. Cũng may sắc trời ngả về chiều, cơn gió lốc kia đã đi xa từ lâu, bão cát bên ngoài cũng nhỏ hơn nhiều, đám người vội rút về phía gò đất trống. Chạy một hồi, Tạ Liên đang suy nghĩ đúng là nói cái gì tới cái đó, Trịnh lão bá mà Thiên Sinh đang đuống đứng ngã xuống. Tạ Liên xông lên trước, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Trịnh lão bá mặt mày đau đớn, run rẩy giơ tay lên. Tạ Liên nắm tay ông lão nhìn một cái, lòng tức thì chùng xuống, chỉ thấy hõ khẩu của ông lão hiện màu tím đỏ, sưng phù lên cao, có thể miễn cưỡng trông thấy một lỗ nhỏ bé xíu trên chỗ sưng, vết thương nhỏ như thế, e rằng bị đâm trúng cũng không phát hiện ngay được, y lập tức nói: "Mọi người mau kiểm tra trên người mình có vết thương nào không, nhớ có thì mau dùng sợi dây buộc lại!"

Dứt lời lật cổ tay ông lão lại để xem kinh mạch, chỉ thấy một màu tím đỏ mà mắt thường có thể nhìn thấy đang bò lên trên men theo kinh mạch của ông lão. Tạ Liên nghĩ thầm rắn độc này lợi hại thật, đang định tháo Nhược Da xuống thì thấy A Chiêu xé vải bố buộc giữa cánh tay ông lão kia, buộc chặt cứng ngắc, ngăn cản máu độc chảy ngược về tim. Động tác của A Chiêu nhanh như cắt, Tạ Liên âm thầm khen ngợi, vừa ngừng đầu lên, không cần y nhiều lời, Nam Phong đã lấy ra một lọ thuốc, đổ ra một viên thuốc. Tạ Liên cho ông lão uống vào, Thiên Sinh hoảng đến độ kêu to: "Bá bá, bá bá không sao chứ?! A Chiêu ca, bá bá sẽ không chết đâu phải không?!"

A Chiêu lắc đầu, nói: "Bị rắn đuôi bò cạp cắn trúng, trong vòng hai canh giờ, nhất định sẽ chết."

Thiên Sinh ngớ ra, hỏi: "Vậy... vậy làm sao bây giờ?"

Trịnh lão bá là thủ lĩnh đội buôn, các thương nhân cũng sốt ruột hỏi: "Vị tiểu huynh đệ này cho ông ấy uống thuốc r ấi cơ mà?"

Nam Phong nói: "Cái mà ta cho ông ấy uống không phải thuốc giải, chỉ tạm thời kéo dài tính mạng thôi. Tối đa có thể giúp ông ấy kéo hai canh giờ thành mười hai canh giờ."

Các thương nhân loạn hết cả lên: "Chỉ có mười hai canh giờ?" "Nói vậy chẳng phải chỉ có thể chờ chết như thế sao?" "Độc này không cứu được sao?"

Lúc này, Tam Lang từ từ đi tới, nói: "Cứu được."

Mọi người đưa nhau nhìn về phía hắn. Thiên Sinh mừng rỡ, quay đầu nói: "Chiêu ca, nếu cứu được sao huynh không nói sớm, dọa ta sợ muốn chết!"

A Chiêu không nói lời nào, lẳng lặng lắc đầu một cái. Tam Lang lên tiếng: "Dĩ nhiên hắn không tiện nói r ấi. Nếu người trúng độc có thể cứu được, nhưng có lẽ người khác sẽ không cứu, vậy thì phải nói thế nào đây?"

Tạ Liên hỏi: "Tam Lang, vậy phải nói thế nào?"

Tam Lang nói: "Ca ca, huynh biết lai lịch của rắn đuôi bò cạp này chứ?"

Thì ra tương truyền vào mấy trăm năm trước, nước Bán Nguyệt có một vị quốc vương vào núi sâu săn thú, tình cờ bắt được hai độc vật hóa thành yêu tinh, một con rắn độc tinh và một con bò cạp tinh.

Hai độc vật này tu luyện trong núi sâu, không màng thế sự, chưa bao giờ hại người, nhưng quốc vương Bán Nguyệt dùng lý do chúng nó là độc vật, sớm muộn cũng sẽ hại người, muốn giết chết chúng nó. Hai yêu tinh khổ sở van xin quốc vương tha cho mình một con đường sống, song quốc vương trời sinh tàn bạo hoang dã, gã ép buộc hai yêu tinh giao phối ngay trước mặt mình và đâm đại th ần, để bọn gã rượu chè tìm lạc thú trong buổi tiệc. Mà sau khi buổi tiệc chấm dứt, quốc vương vẫn giết chết hai độc vật kia.

Chỉ có hoàng hậu không đành lòng, nhưng lại không dám chống đối quốc vương, người bèn ngắt một nhúm lá cỏ thơm ném qua, phủ lên thi thể của hai độc vật này.

Rắn độc và bò cạp hóa thành tà vật, oán hận sâu nặng, nguyện rửa con cháu mà chúng nó sinh ra sau giao phối sẽ vĩnh viễn ở lại nơi đây, sát hại người dân nước Bán Nguyệt. Bởi vậy, rắn đuôi bò cạp chỉ qua lại ở khu vực nước Bán Nguyệt, mà một khi bị chúng nó cắn trúng hoặc đâm trúng, chất độc phát tán rất mạnh, tử trạng thê thảm (tử trạng = trạng thái khi chết). Nhưng nhờ chiếc lá nhân từ của hoàng hậu, lá cỏ thơm mà ban đầu hoàng hậu ném qua phủ lên thi thể của chúng nó có thể giải được loại độc này.

Kể xong, Tam Lang nói: "Cỏ thơm này gọi là cỏ Thiện Nguyệt, chỉ sinh trưởng trong biên giới nước Bán Nguyệt."

Nghe vậy, các thương nhân nhao nhao nói: "Loại... loại truyền thuyết thần thoại này, có thể tin thật sao?"

"Vị tiểu huynh đệ này, mạng người quan trọng, người đừng nói đùa với bọn ta!"

Tam Lang chỉ cười không nói, kể cho Tạ Liên nghe xong cũng không nhiều lời nữa. Thiên Sinh lại tìm A Chiêu để chứng thực: "Chiêu ca, ca ca áo đỏ này nói thật sao?"

Trần ngâm một lát, A Chiêu nói: "Truyền thuyết thần thoại, thật giả chưa biết. Nhưng mà trong biên giới nước Bán Nguyệt, đúng là có mọc cỏ Thiện Nguyệt, mà cỏ Thiện Nguyệt, đúng là có thể giải độc của rắn đuôi bò cạp."

Tạ Liên chậm rãi nói: "Nói cách khác, người bị rắn đuôi bò cạp cắn trúng chỉ có một con đường sống. Mà con đường sống đó, phải đến cố địa của nước Bán Nguyệt mới lấy được sao?"

Thảo nào có rất nhiều đội buôn và lũ khách đi ngang qua đây, thừa biết "Mỗi lần qua cửa ải, mất tích hơn phân nửa" mà cũng ráng xông vào cố địa

của nước Bán Nguyệt.

Không phải vì bọn họ làm trò quyết phải đi vào chỗ chết, mà vì bọn họ có lý do bất đắc dĩ phải đi vào. Nếu vùng này có nhiều rắn đuôi bò cạp thường lui tới, đội buôn qua đường khó tránh bị cắn trúng. Mà sau khi bị cắn trúng, nhất định phải đến cố địa của nước Bán Nguyệt để lấy thuốc giải.

Rắn đuôi bò cạp là đồ đằng của yêu đạo Bán Nguyệt, lại có thể bị ả đi đầu khiển, vậy thì sự xuất hiện của rắn đuôi bò cạp tuyệt đối không phải là trùng hợp. Chỉ dựa vào vài người bọn họ, e rằng không thể bảo vệ nhiều người như thế. Cũng không biết có xuất hiện thêm nhiều rắn đuôi bò cạp nữa không, để phòng ngừa những người này lại gặp chuyện không may, Tạ Liên cũng giơ hai ngón tay, đặt trên huyệt thái dương, vận chuyển Thông Linh trận, muốn xem thử có thể nào mặt dày mượn thêm vài tiểu thần quan không. Ai ngờ vận chuyển không được, bật vô âm tín.

Y thả tay xuống, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, nghĩ thầm: "Pháp lực của mình chắc không dùng hết nhanh vậy chứ? Sáng sớm đã tính rồi, rõ ràng còn thừa một chút mà." Y bèn quay sang Nam Phong và Phù Dao: "Các người ai vào Thông Linh trận thử xem? Bên ta không vào được."

Một lát sau, sắc mặt hai người kia cũng sa sầm, Nam Phong nói: "Ta cũng không vào được."

Cũng không thể nào là vì bão cát lớn quá nên không vào được. Ở vài nơi tà khí ngất trời, pháp lực của một số thần quan sẽ bị ảnh hưởng, tạm thời suy yếu hoặc bị ngăn trở. E rằng bây giờ, bọn họ đang gặp phải tình huống như thế.

Đi qua đi lại tại chỗ một hồi, Tạ Liên ngẩng đầu nói: "Có thể là vì, nơi này quá gần nước Bán Nguyệt..." Đúng vào lúc này, khóe mắt y bỗng liếc thấy một màu đỏ chói mắt lạ thường.

Nam Phong và Phù Dao đứng bên cạnh thử vào Thông Linh trận, những thương nhân khác đang bận kiểm tra trên người mình có vết thương nhỏ nào không, chỉ có thiếu niên Thiên Sinh mãi sốt sắng lo ôm Trịnh lão bá,

hoàn toàn không phát hiện có một con rắn đuôi bò cặp màu tím đỏ đang lặng lẽ bò lên sống lưng của mình.

Nhưng nó cuộn tròn trên đầu vai của Thiên Sinh, răng nanh lại không nhắm vào cậ̀n cổ của thiếu niên này, mà lại nhắm vào cánh tay của Tam Lang hờ hững đứng bên cạnh.

Thân rắn uốn ra sau, lao đến!

Một khắc trước khi răng nanh sắp cắn trúng Tam Lang, Tạ Liên đuổi một tay ra, cực kỳ chuẩn xác bóp lấy bảy tấc của nó.

Với lực tay của Tạ Liên, lẽ ra cái bóp này có thể bóp nát bảy tấc của con rắn, bóp cho gan não của nó bắn tung tóe, nhưng y không biết máu thịt của con rắn có mang độc tố không nên không dám làm bậy, tiếp theo đó, y bóp lấy đuôi rắn của nó. Nào ngờ thân rắn trơn trượt hết sức khó cậ̀n, Tạ Liên vừa mới nắm, chỉ thấy một thứ tròn mềm lạnh ngắt trượt khỏi kẽ tay, giây tiếp theo, mu bàn tay lập tức truyệ̀n đến cảm giác đau nhói như bị kim đâm.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

22-23

Chương 22: Rút ngàn dặm đất, lạc giữa bão cát (3)

Đuôi bò cạp!

Tuy nhiên sau cú đâm này, Tạ Liên cũng bóp trúng đuôi của nó, chuẩn xác tóm gọn cả con rắn bò cạp, tay dùng sức một chút, bóp cho nó ngất xỉu. Y bị đâm trúng nhưng sắc mặt không hề thay đổi, chỉ ném con rắn đã bất tỉnh xuống đất, nói: "Mọi người nhớ cẩn thận, quanh đây có lẽ vẫn còn rắn..."

Lời còn chưa dứt, cổ tay đã bị siết chặt, Tạ Liên ngẩng đầu lên nhìn, là Tam Lang nắm tay y. Tạ Liên sửng sốt, hỏi: "Tam Lang?"

Sở dĩ y hỏi vậy là vì sắc mặt của thiếu niên này bây giờ thật sự không ổn lắm, hoàn toàn không biết nên diễn tả bằng lời như thế nào, gần như khiến người ta không rét mà run.

Tam Lang nhìn chằm chằm vết thương nhỏ xíu trên mu bàn tay của Tạ Liên, trước đó vết thương này quả thật chẳng khác gì vết kim đâm, nhưng chất độc phát tán rất mạnh, mu bàn tay lập tức sưng to một cục màu đỏ tím, vết thương nhỏ xíu đó cũng căng lớn như vết dao rạch.

Tam Lang mặt mũi sa sầm, chẳng nói chẳng rằng, túm lấy Nhược Da, buộc nó thành một nút chết quanh cổ tay Tạ Liên, khóa đường chảy ngược của máu độc. Từ khi hai người quen biết nhau đến nay, Tạ Liên chưa bao giờ nhìn thấy nét mặt này của đối phương, y đang định mở miệng, Tam Lang lại rút một con dao găm từ bên hông một thương nhân. Thấy thế, Nam Phong hiểu ngay hắn muốn làm gì, tay phải búng lên một ngọn lửa. Tam Lang cũng chẳng buồn nhìn Nam Phong, chỉ đặt mũi dao trên ngọn lửa hơi một hồi, hơi xong quay đầu lại, dùng dao găm cắt một dấu hình chữ

thập tại miệng vết thương trên mu bàn tay của Tạ Liên, động tác vừa nhẹ vừa nhanh, sau đó cúi đầu xuống. Tạ Liên vội nói: "Không cần đâu. Độc tố của rắn đuôi bò cạp ghê gớm lắm, có hút cũng vô dụng thôi, để coi chừng mình trúng độc..."

Thiếu niên kia vẫn không nói tiếng nào, chỉ nắm chặt tay y, phủ môi lên. Chẳng hiểu tại sao, Tạ Liên cảm thấy cánh tay bị thiếu niên nắm khê run rẩy.

Bên kia, Phù Dao nói: "Huynh vậy mà cũng bị đâm trúng, đúng là xúi quẩy. Chắc gì hắc sẽ bị cắn trúng, huynh bắt gì mà bắt? Đúng là thêm phiền."

Lời này nói đúng sự thật. Trên thực tế, giờ đây nhớ lại điệu bộ tùy thích của Tam Lang khi thất rắn, Tạ Liên cũng cảm thấy chưa chắc Tam Lang sẽ bị cắn trúng, hoặc biết đâu Tam Lang vốn dĩ không để con rắn đuôi bò cạp này vào mắt. Nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, ngộ ngộ Tam Lang thật sự không chú ý đến con rắn kia, bị cắn cho một cái, chẳng phải hối hận thế nào cũng vô dụng?

Y xoa xoa bàn tay lành lặn còn lại, nói: "Dù gì không đau cũng chẳng chết được, đừng để ý."

Phù Dao hỏi: "Huynh không đau thật sao?"

Tạ Liên nói thật: "Thật mà. Không còn cảm giác gì nữa rồi."

Lời này là thật. Bởi vì Tạ Liên số quá xui xẻo, đi trong núi sâu mười lần thì đập trúng rắn độc hoặc đánh thức trùng độc này nọ hết tám lần, sớm đã bị đủ mọi độc vật cắn trăm ngàn lần, song có lẽ do đã làm thần quan, nên y vẫn cực kỳ ngoan cường không chết, nhiều lắm chỉ lên cơn sốt, sốt ba ngày ba đêm, sau khi tỉnh lại sẽ bình thường như trước. Hơn nữa cảm giác đau của y cũng không nhạy gì mấy, dù là cơn đau nào cũng đau mãi thành quen. Tạ Liên nói xong câu này, cuối cùng Tam Lang cũng ngẩng đầu lên. Chỗ sưng đỏ trên mu bàn tay của Tạ Liên đã tiêu tan, mà bên môi thiếu niên là một vết màu máu, ánh mắt hắc lạnh toát, tầm nhìn dời sang bên cạnh, dời đến con rắn đuôi bò cạp nằm dưới đất. Chỉ nghe một tiếng

"phịch" thê thảm vang lên, con rắn tím đỏ kia tức khắc nở thành một bãi thịt vụn màu tím đỏ.

Thấy con rắn kia thế mà lại nở tan xác, mọi người bị dọa cho giật thót, nhưng cũng không biết do ai làm, tuy rằng máu không bắn lên người mình, song họ vẫn sợ hết cả hồn. Chỉ có Thiên Sinh còn nhớ Tạ Liên cũng bị đâm, vội vàng kêu lên: "Ca ca ơì, huynh cũng bị đâm trúng ư? Vậy huynh tính sao đây?"

Tạ Liên siết chặt băng vải quanh cổ tay, cười nói: "Bé ngoan, ta không sao. Vẫn sắp xếp như cũ, tiếp theo chúng ta phải vào thành tìm cỏ Thiện Nguyệt."

Một thương nhân vội nói: "Các người đi hả? Vậy bọn ta thì sao? Có phải bọn ta cũng cần phải một người đi không?"

Tạ Liên nói: "Các người không cần đi, chỉ e cố địa của nước Bán Nguyệt nguy hiểm trùng trùng, thêm một người thêm một phần sơ suất. Sau khi tìm được cỏ Thiện Nguyệt, chúng ta sẽ mang nó về cho các người trong mười hai canh giờ."

Vài thương nhân đua nhau nói: "Thật... thật sao?! Vậy cảm ơn các người lắm..." "Thế này thật ngại quá..."

Nhưng mà, Tạ Liên vừa mở miệng nói câu tiếp theo, sắc mặt bọn họ tức thì thay đổi. Tạ Liên nói: "Vì để nhanh chóng tìm được nước Bán Nguyệt, cảm phiền các người tạm thời cho chúng ta mượn vị tiểu huynh đệ này dẫn đường."

Người y muốn mượn, dĩ nhiên là A Chiêu. Nếu vừa rồi trên mặt các thương nhân tràn đầy cảm kích và mừng rỡ, bây giờ phần lớn là lưỡng lự. Tạ Liên cũng tỏ tường, tất nhiên bọn họ đang lo người chỉ đường mà mình dẫn theo tìm được cỏ Thiện Nguyệt rồi chạy mất, cho dù A Chiêu vẫn còn lương tâm không bỏ trốn với y, chịu quay trở về đây, thì thời gian cũng đã bị trì hoãn rất nhiều. Tuy nhiên, bọn họ thật sự không muốn đến nơi quý quá "Mỗi lần qua cửa ải, mất tích hơn phân nửa", thế nên xoắn xuýt vô cùng. Nói chung đây cũng là chuyện thường tình, hoàn toàn có thể hiểu

được, vì vậy Tạ Liên lại bổ sung một câu: "Nhưng sợ rằng sẽ còn thứ khác đến tập kích mọi người, nên Phù Dao à, người ở lại đây trông chừng bọn họ đi."

Để một người ở lại đây, xem như là lời đảm bảo bọn họ nhất định sẽ trở về. Cuối cùng các thương nhân đều gật đầu, nói: "Được rồi. Chỉ cần A Chiêu đồng ý đi với các người."

Tạ Liên bèn quay sang A Chiêu, nói: "Tiểu huynh đệ, người bằng lòng giúp một tay không? Không bằng lòng cũng không sao."

A Chiêu gật đầu, nói: "Cũng được, có đi đâu thật ra thành cổ Bán Nguyệt cũng dễ tìm, đi tiếp theo hướng này là đến."

Sau khi tạm biệt các thương nhân, A Chiêu đi trước nhất dẫn đường, Tạ Liên, Tam Lang và Nam Phong theo sát phía sau. Đi một hồi, Tạ Liên mở miệng hỏi: "A Chiêu, vùng này thường có rắn đuôi bò cạp lui tới hả?"

A Chiêu đáp: "Rắn đuôi bò cạp không thường lui tới đây. Ta cũng mới thấy lần đầu tiên."

Tạ Liên gật đầu, không đặt câu hỏi nữa. Trên thực tế, y từng sống lân cận nước Bán Nguyệt một thời gian ngắn, nhưng vừa rồi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy rắn đuôi bò cạp, bởi vậy câu trả lời này cũng không có gì không ổn. Phát hiện ý đồ của Tạ Liên, Nam Phong hỏi khẽ: "Huynh nghi ngờ tên A Chiêu này à?"

Tạ Liên cũng nói khẽ: "Dù gì cũng đã mang hấn ra, theo dõi cẩn thận là được."

Nếu là ngày xưa, người trước tiên nói chuyện với y tất nhiên là Tam Lang, nhưng không biết có phải do chuyện hồi nãy không, sắc mặt thiếu niên nọ bây giờ vẫn không được tốt lắm, im lìm chẳng nói chẳng rằng. Tạ Liên không biết xảy ra chuyện gì, cũng không biết mở lời với đối phương thế nào, đành phải tiếp tục đi.

Bốn người đi giữa sa mạc mênh mông gần nửa canh giờ, gió bão đã đi xa, không có bão cát chặn đường nên tiến độ rất nhanh. Dần dà, có thể trông thấy một ít cỏ dại sinh tồn hết sức gian khổ dọc đường đi, mọc trong khe hở của đá núi và cát. Mỗi khi mặt trời sắp xuống núi, cuối cùng Tạ Liên nhìn thấy một tòa thành cổ ở chân trời.

Tòa thành cổ này rất khó phát hiện, bởi vì nó mang màu vàng đất, hòa làm một với cát vàng mịn mịn, còn bức tường thành đã đổ sụp, vài phần chôn vùi dưới cát vàng. Đi đến gần, bọn họ mới phát hiện bức tường thành này cao chót vót, chỗ cao nhất ước chừng vài chục trượng, không khó để tưởng tượng hình dáng vĩ đại ngày xưa của nó.

Băng qua ủng thành, bốn người chính thức đặt chân vào biên giới Bán Nguyệt cổ quốc.

Qua cổng là gặp một con đường lớn, vẫn vừa rộng vừa trống hoác như cũ, hai bên đường toàn là vách đồ tường xiêu, nhà cửa lụp xụp, đá tảng vỡ nát, mảnh gỗ gãy vụn. Hẳn do dạn đi dạn lại mãi thành quen, A Chiêu nói: "Chư vị cẩn thận, đừng đi lung tung." Tất nhiên ba người không cần A Chiêu dẫn dò những đi đâu đó. Có lẽ vì tòa thành cổ này kém xa nước Bán Nguyệt trong lòng mình, Nam Phong ngơ vờ nói: "Đây là nước Bán Nguyệt ư? Sao nhỏ xíu vậy, còn không bằng một tòa thành nữa."

Tạ Liên nói: "Quốc gia nhỏ giữa sa mạc, ốc đảo to chừng nào, quốc gia lớn chừng nấy. Vào thời kỳ hưng thịnh, nước Bán Nguyệt cũng chỉ có tầm mười ngàn người, nó thật sự chỉ lớn thế này thôi, nhưng lúc đông người cũng được lắm, rất náo nhiệt."

Nam Phong quan sát một phen, nói: "Đánh quốc gia này, ắt chỉ là chuyện trong vài ngày."

Tạ Liên lắc đầu, nói: "Chưa chắc đâu. Nam Phong, người đừng coi thường người Bán Nguyệt. Tuy dân số của bọn họ chỉ tầm mười ngàn người, nhưng quân đội lại duy trì ở mức hơn bốn ngàn suốt quanh năm. Bọn họ nam nhiều nữ ít, loại trừ người già yếu, loại thêm nông dân canh tác, hầu như tất cả đàn ông trai tráng còn lại đều gia nhập quân đội. Chưa kể binh sĩ Bán Nguyệt quả thật hận không thể người nào cũng cao ba mét,

tính cách dũng mãnh hiếu chiến, tay càn gậy nanh sói, dù lòng ngực cắm đao cũng dám xông về phía trước, khó đánh cực kỳ."

Dường như hơi bất ngờ, A Chiêu đưa mắt nhìn Tạ Liên, nói: "Vị công tử này có vẻ biết không ít nhỉ."

Tạ Liên giữ nguyên nụ cười, đang định thuận miệng nói tào lao, lúc này Nam Phong lại hỏi: "Bức tường kia là gì thế?"

Thứ mà Nam Phong chỉ, chính là một kiến trúc đất vàng khổng lồ ở đằng xa.

*Kiến trúc đất vàng: một loại kiến trúc từ thời cổ đại được làm chủ yếu từ đất cát màu vàng (Đất sét, đất dính).

Nói là kiến trúc có vẻ không đúng lắm, bởi vì nghiêm túc mà nói, chỉ có thể gọi nó là một thứ được bao vây bởi bốn mặt tường đất đồ sộ, không có cửa, cũng không có nóc. Chỉ có bốn mặt tường đất, mỗi mặt đều cao hơn mười trượng (33 mét), đỉnh tường cắm một cây cột, thứ rách rưới không biết là cờ hay gì khác đang phất phơ theo gió. Không hiểu tại sao, nhìn mà khiến lòng người hơi ớn lạnh.

Tạ Liên quay đầu nhìn lướt qua, nói: "Đó là hố tội nhân."

Vừa nghe tên là biết chắc chắn không phải thứ gì tốt, Nam Phong nhíu mày: "Hố tội nhân?"

Trần ngâm giây lát, Tạ Liên nói: "Người có thể xem nó như một nhà giam, là nơi chuyên giam giữ kẻ có tội."

Nam Phong hỏi: "Ngay cả cửa cũng không có thì làm sao giam giữ? Chẳng lẽ ném thẳng từ trên xuống dưới sao?"

Tạ Liên đang suy nghĩ có nên nói hay không, Tam Lang chợt lên tiếng: "Ném xuống. Hơn nữa bên dưới toàn là rắn rết có độc và thú dữ đói khát."

Nghe Tam Lang cuối cùng cũng mở miệng, Tạ Liên nhẹ nhõm phần nào, y đưa mắt nhìn đối phương, nhưng Tam Lang chỉ nhìn y chốc lát rồi cũng dời mắt đi. Nam Phong mắng: "Mẹ nó đây mà là nhà giam khỉ gù! Đây rõ ràng là cực hình, thật quá sức độc ác. Nếu người Bán Nguyệt không phải đầu óc có bệnh thì là hung tàn thành tính."

Tạ Liên xoa xoa ấn đường, nói: "Cũng không hẳn vậy, trong số người Bán Nguyệt cũng có người rất đáng yêu..." Lúc này, y bỗng dừng nghen lời, nhúu mày nói: "Khoan đã."

Ba người còn lại dừng bước ngay, Tạ Liên giơ tay lên, hỏi: "Các người nhìn cây cột trên cái hồ kia xem, có phải đang treo một người không?"

Mặt trời lặn về hướng Tây, màn đêm buông xuống, khoảng cách lại khá xa, rất khó nhìn rõ rốt cuộc thứ gì bị treo trên cây cột kia, nhưng nhích đến gần một chút, nhìn đường nét của vật bị treo, rõ ràng là một người áo đen nhỏ gầy, quần áo rách rưới, bị treo trên hồ tội nhân, hết như một con búp bê rách, để mặc gió thổi đưa qua lại.

Tam Lang nói: "Đúng vậy, còn là một cô gái nữa."

Vừa thấy có người bị treo ở đó, sắc mặt A Chiêu trắng bệch. Cảnh tượng này thảm thương và quỷ dị cùng cực, rốt cuộc khiến cho người bình tĩnh như hắn cũng chịu không nổi. Đúng lúc này, Tam Lang khẽ nghiêng đầu, trầm giọng nói: "Có người."

Không chỉ riêng Tam Lang cảm giác được, Tạ Liên cũng nghe được tiếng bước chân cực nhẹ. Hai bên đường toàn là nhà cửa đồ nát, bốn người lập tức tản ra trốn vào đó. Tạ Liên và Tam Lang cùng núp trong một gian nhà xập xệ, Nam Phong và A Chiêu thì núp trong gian nhà đối diện. Không lâu sau, phía cuối con đường tan hoang, xuất hiện một nữ đạo sĩ áo trắng.

Nàng ta mặc áo đạo sĩ trắng muốt lả lướt, cánh tay khoác phất trần, bước đi trên đường, nhìn ngang nhìn dọc, hai mắt sáng rực, dáng vẻ ấy hết như nơi này không phải một tòa thành cổ bỏ hoang nhiều năm, mà là một vườn hoa nhỏ sau nhà mặc cho nàng ta thỏa thích dạo chơi. Mà cách đó

không xa, một nữ đạo sĩ áo đen chấp tay mà đi, chậm rãi bước sau lưng nàng.

Nữ đạo sĩ áo đen này mặt tuy đẹp nhưng lạnh buốt, ánh mắt tựa dao găm ra khỏi vỏ, mái tóc dài xõa tung, toàn thân như tỏa ra khí lạnh nhân nhật. Tuy rằng nàng ta đi sau nữ đạo sĩ áo trắng, song chẳng có ai xem nàng là thuộc hạ của người nào.

Chính là hai người mà bọn họ nhìn thấy bên ngoài tòa nhà nhỏ bỏ hoang vào giờ Ngọ.

Lúc đó thân hình hai người này chợt lóe lên, vóc dáng người áo đen lại cao gầy, Tạ Liên không thấy rõ rốt cuộc là nam hay nữ, bây giờ mới biết thì ra cả hai đều là nữ. Người mặc áo trắng chỉ có thể là quốc sư Bán Nguyệt, vậy người áo đen là ai đây?

Quốc sư Bán Nguyệt kia thông thả vẩy phất trần, nói: "Mấy kẻ đó lại trốn đi đâu rồi? Mới vừa không để ý đã chẳng thấy tăm hơi, lẽ nào muốn ta tìm từng người một ra giết sao?"

Tạ Liên nghĩ thầm, quả nhiên bọn họ vừa vào thành đã lập tức bị theo dõi.

Nữ đạo sĩ áo đen đi tới, mặt lạnh tanh lướt qua người nàng, nói: "Người có thể gọi đám bạn của người đến giết họ."

"Đám bạn" này, chỉ có thể ám chỉ đám binh sĩ Bán Nguyệt lực sát thương siêu mạnh kia. Quốc sư Bán Nguyệt cười nói: "Ta không thích gọi người khác, ta thích gọi người đó. Vui chưa?"

Nữ đạo sĩ áo đen không chờ cho người ta chút mặt mũi nào, lạnh lùng nói: "Bị người gọi đến làm loại chuyện này có gì đáng vui chứ. Đi nhanh lên."

Quốc sư Bán Nguyệt nhướn lông mày, rồi cũng đi nhanh lên thật. Nghe đối thoại của các nàng, có vẻ giống người quen cũ quan hệ thân thiết. Chắc hẳn hai vị này không phải người bình thường, nữ đạo sĩ áo đen tất nhiên

không phải hạng vô danh. Nữ giới quen biết với quốc sư Bán Nguyệt, có ai đây? Đồng môn bí ẩn (đồng môn = bạn cùng học một thầy)? Hay thật ra nước Bán Nguyệt có một vị nữ vương hoặc nữ Tướng quân?

Tạ Liên vừa gấp rút suy tư vừa nín thở, chẳng hề muốn bị phát hiện vào lúc này. Bây giờ xem ra, quốc sư Bán Nguyệt này tính tình vô cùng nhanh nhạy, lỗ như trông thấy bọn họ, hừng lên gọi đám binh sĩ Bán Nguyệt cao ba mét cần gây nanh sói trong truyền thuyết kia tới, thế lại phải tấn nhau trong một khoảng thời gian. Mười hai canh giờ, ít một canh giờ nguy hiểm thêm một phần. Nào ngờ thể chất của y chính là càng không muốn cái gì tới, cái đó sẽ càng tới. Lúc đi ngang qua trước gian nhà này, nữ đạo sĩ áo đen thành linh dừng bước, ánh mắt sắc lẹm lướt qua đây.

Quốc sư Bán Nguyệt kia đã đi lên trước vài bước, thấy đồng bạn dừng bước thì xoay người ra sau, hỏi: "Ừ, có đi không thôi?"

Nữ đạo sĩ áo đen nói: "Người, lùi lại."

Quốc sư Bán Nguyệt "ờ" một tiếng rồi lùi lại thật. Nữ đạo sĩ áo đen có vẻ đang định nhấc tay, đột nhiên, con đường dài đối diện nổ ầm một tiếng!

Đối diện, gian nhà mà bọn Nam Phong đang ẩn náu bất thành linh sụp xuống. Gian nhà này vừa sụp, trái phải đồng loạt sụp theo, trên đường thoáng chốc cát bụi cuộn cuộn, một bóng đen nhảy phắt ra giữa cát đất đá bay mù trời, tung một ngọn lửa cháy rực, đánh về phía quốc sư Bán Nguyệt. Nữ đạo sĩ áo đen xoay người lại, chắn trước người quốc sư Bán Nguyệt, tay trái vẫn chấp sau lưng, tay phải vớ đại một cái, nắm ngọn lửa đó trong lòng bàn tay, ném trả lại cho đối phương. Bóng đen kia cũng nhanh như chớp, lách mình né tránh, sau vài lần thử vừa nhảy lên chim bay xuống bắt (hình dung động tác nhanh nhẹn), bóng đen kia cuốn theo một trận cát bụi đi mất. Quốc sư Bán Nguyệt đuổi theo, còn nữ đạo sĩ áo đen liếc mắt nhìn sang đây một cái, bấy giờ mới đuổi theo.

Biến cố xảy ra chỉ trong khoảnh khắc, Tạ Liên nhủ thầm: "Nam Phong giỏi!" Lòng biết tất nhiên là Nam Phong trốn ở đường đối diện thấy bên này sắp bị phát hiện nên giương đông kích tây, giúp bọn họ dụ kẻ địch đi. Nam Phong chỉ nhảy ra một mình, vậy A Chiêu chắc chắn còn trong nhà.

Sau khi xác định ba người kia đều đã đi xa, Tạ Liên kéo Tam Lang ra ngoài, nói: "A Chiêu, người còn sống chứ, có bị thương không?"

Lát sau, dưới gian nhà đồ sộ truyền đến một giọng bí xì: "... Không có gì."

Tạ Liên yên tâm, nói: "Không có gì là tốt rồi."

Mặc dù y tin rằng lúc đánh sập gian nhà, tất nhiên Nam Phong đã kiểm soát cẩn thận, chừa lại không gian cho người sống khác, nhưng chung quy vẫn phải xác nhận mới yên tâm được. Tạ Liên dùng một tay nhấc một cây cột nhà mục nát lên, không lâu sau, A Chiêu vất vả bò ra từ dưới gian nhà, mặt và đầu cổ toàn là bụi, hấn tiện tay phủi mấy cái, sắc mặt lại hồng hửng như thường.

Tạ Liên hỏi: "Bây giờ chúng ta chỉ còn lại ba người. Nam Phong bị truy đuổi chạy mất rồi, chúng ta phải tăng tốc mới được. A Chiêu, người biết chỗ Thiện Nguyệt sinh trưởng tại chỗ nào trong thành chứ?"

A Chiêu lại lắc đầu, nói: "Xin lỗi. Ta chỉ biết vị trí của thành cổ chứ chưa đến bao giờ, cũng không rõ chỗ Thiện Nguyệt mọc ở đâu."

Bên cạnh, Tam Lang nói: "Nghe đâu chỗ Thiện Nguyệt thích âm, kích cỡ thấp bé, gốc rễ cực mạnh, phiến lá lại khá lớn, hình dạng tương tự một quả đào miệng nhọn, chi bằng huynh đi tìm xung quanh kiến trúc đồ sộ kia đi."

Cân nhắc một lát, Tạ Liên hỏi: "Kiến trúc đồ sộ?"

Nói đến kiến trúc đồ sộ, trong một quốc gia, còn kiến trúc nào đồ sộ hơn hoàng cung? Hơn nữa trong truyền thuyết thần thoại kia, hoàng hậu ngắt một nhúm cỏ Thiện Nguyệt sau buổi tiệc rượu, từ đó cũng có thể giải thích, cỏ Thiện Nguyệt có khả năng mọc trong hoàng cung.

Ba người nhìn ra xa một phen, quả nhiên trông thấy một tòa cung điện dựng nên bằng gỗ và gạch đá trong thành.

Nhìn từ xa, cung điện đó còn có chút khí thế, nhưng khi nhìn gần, mức độ xập xệ cũng chỉ đỡ hơn những gian nhà trên đường một chút. Bể qua cổng cung điện, chính là một vườn hoa rộng lớn. Có lẽ trước đây nơi này không phải là vườn hoa mà là một quảng trường gì đó, nhưng hiện tại bỏ hoang nhiều năm, chỉ còn thừa lại một mảnh đất mọc đầy các loại thực vật màu xanh.

Đúng thế, chân không giẫm cát đất mà là bùn đất, có thể là vết tích còn sót lại của ốc đảo. Cỏ Thiện Nguyệt, có khả năng đang ẩn nấp trong hàng hà sa số thực vật này. Tạ Liên nói: "Tranh thủ thời gian tìm đi. Chúng ta chỉ có mười hai canh giờ, có đi đâu vẫn phải cẩn thận rắn đuôi bò cạp nhé."

A Chiêu đáp lời, Tam Lang cũng "ừ" một tiếng, ba người đều cúi đầu tìm kiếm. Tạ Liên chợt nhớ ra, nếu quốc sư Bán Nguyệt có thể đi đâu khiến rắn đuôi bò cạp, vậy sau khi đến địa bàn của ả, ắt sẽ xuất hiện nhiều rắn đuôi bò cạp hơn. Nhưng sau khi ba người tiến vào thành cổ Bán Nguyệt, một con rắn đuôi bò cạp cũng không thấy.

Y đứng thẳng lên, đang định mở miệng, lúc này tay bỗng mò trúng một vật hình trụ.

Cúi đầu nhìn thử, là một cái chân người.

Chương 23: Rút ngàn dặm đất, lạc giữa bão cát (4)

"Úi á á á á!!!!"

Tạ Liên rút tay về, im lặng hồi lâu.

Y phát hiện, mỗi lần mình nhìn thấy hoặc mò trúng thứ gì trong bóng đêm, đối mặt với tình cảnh đáng sợ như thế, thông thường toàn là y chưa hé răng tiếng nào, đối phương đã la làng trước.

Lùm cây bụi cỏ trong vườn hoa này vốn đã vừa cao vừa rậm rạp, khi này có một người lén lút trốn trong bụi cỏ, bị Tạ Liên mò trúng cảng chân. Cái chân đó nhanh chóng rút về trước bụi cỏ lay động xào xạc, một người kêu lên: "Đừng đánh đừng đánh, là ta nè ca ca ời!"

Tạ Liên chăm chú nhìn kỹ, quả thật không tài nào ngờ nổi, người kêu la "đừng đánh đừng đánh", ấy thế mà lại là thiếu niên Thiên Sinh mày rậm mắt to kia. Thấy Tạ Liên nhận ra mình, Thiên Sinh thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau khi thấy rõ là cậu ta, Tạ Liên không hề thở phào nhẹ nhõm, trái lại càng đề cao cảnh giác, y giơ một cánh tay chắn trước người, nói: "Chẳng phải người ở lại chỗ cũ săn sóc người bị thương với những người khác sao? Tại sao lại ở đây? Người là Thiên Sinh thật ư?" Xuất hiện trong tình huống thế này, càng giống thứ gì khác biến ra giả mạo hơn.

Thiên Sinh vội nói: "Là ta! Là ta thật mà, không riêng gì ta, còn có ba thúc thúc đi chung với ta nữa! Bọn họ đang ở trong đó, không tin huynh nhìn đi!" Thiên Sinh chỉ một ngón tay vào cung điện, quả nhiên không lâu sau, có ba người chạy ra từ đại điện tan hoang, chính là vài người trong nhóm thương nhân khi nãy. Thấy Tạ Liên, cả bọn đều ngờ ngẩn, sau đó tỏ vẻ xấu hổ. Tạ Liên đứng dậy, phúi phúi vạt áo trắng, hỏi: "Các người sao thế?"

Y vừa hỏi, mấy gã thương nhân đều ngượng ngùng không đáp. H ồi lâu sau, Thiên Sinh lúng ta lúng túng nói: "... Các ca ca đi chưa được bao lâu, độc của Trịnh bá bá lại phát tác. Ông ấy phát độc dữ quá, chúng ta... cũng không biết khi nào các huynh mới về, sợ các huynh tìm không được hoặc về muộn. A Chiêu ca nói đi theo con đường kia sẽ tìm được Bán Nguyệt quốc, bởi vậy chúng ta nghĩ, thêm vài người sẽ tìm nhanh hơn nên mới theo tới đây..."

Nói đi nói lại, vẫn là hối hận, sợ bọn Tạ Liên tìm được cở Thiên Nguyệt rồi dẫn A Chiêu chuồn mất, chung quy vẫn không yên tâm nên cũng đuổi tới đây, mà Tạ Liên hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nếu không thể khuyên nhủ bọn họ, có lẽ Phù Dao cũng dứt khoát lười ngăn cản, từ chuyện lần trước ở núi Dữ Quân, có thể thấy đối với những kẻ khăng khăng cố chấp không nghe khuyên bảo chạy vào chỗ chết, Phù Dao vốn chẳng buồn cứu vãn. Mặc dù có thể thông hiểu cho bọn họ, song Tạ Liên cũng vô cùng bất đắc dĩ, y xoa xoa ấn đường, nói: "Lá gan của các người cũng to thật. Đâu phải các người không biết trong tòa thành này có thể có cái gì, có thể sẽ xảy ra chuyện gì, vậy mà cũng dám tới?"

Xem ra cũng biết hành động này chứng tỏ mình không tin tưởng bọn họ, Thiên Sinh có vẻ hơi áy náy, khi này cậu ta nằm sấp trong bụi cỏ không dám lên tiếng ắt hẳn cũng vì thấy xấu hổ. Thiên Sinh nói: "Xin lỗi, mạng người quan trọng, sốt ruột quá nên..."

Cũng không còn cách nào, chuyện liên quan đến mạng người, cẩn thận hơn chút cũng bình thường thôi. Hơn nữa chịu mạo hiểm đi lấy dược thảo cho người khác, xem như cũng có tình có nghĩa. Tạ Liên không tiện nhiều lời, thở dài: "Trên đường đi vào tòa thành cổ này, các người không đụng phải thứ gì quả thật may mắn lắm đấy. Nói trở lại, sao các người biết phải đến hoàng cung tìm cỏ Thiên Nguyệt?"

Thiên Sinh gãi gãi đầu, nói: "Chúng ta cũng không biết phải đến đâu tìm, nhưng câu chuyện mà ca ca áo đỏ kể chẳng nói hoàng hậu ngắt cỏ Thiên Nguyệt còn gì? Hoàng hậu không thể tùy tiện rời khỏi hoàng cung được, vậy nên ta mới nghĩ, liệu mình có thể đến hoàng cung thử vận may không."

Tạ Liên cười cười, nhủ thần lý do này nghĩ giống mình đấy chứ. Đúng vào lúc này, Tam Lang ở bên cạnh nói: "Tìm được rồi."

Tạ Liên ngoảnh đầu nhìn, chỉ thấy Tam Lang cúi đôi chân thon dài bước tới. Thứ hắn cầm trong tay, là một phiến lá màu xanh ngọc còn dính chút gốc rễ.

Phiến lá này lớn chừng lòng bàn tay trẻ con, gốc rễ cực mảnh, mang hình quả đào, đuôi lá nhọn hoắt. Không hiểu tại sao, Tạ Liên có cảm giác mình hoàn toàn không cần tìm A Chiêu xác nhận, đây chắc chắn là cỏ Thiên Nguyệt trong truyền thuyết. Chẳng đợi Tạ Liên lên tiếng, Tam Lang đã cầm bàn tay bị thương của y lên.

Bàn tay đó bị đâm một nhát, lẽ ra sưng đến dọa người, sau khi Tam Lang hút độc ra cho y, tuy rằng độc tố chưa hết nhưng vết sưng đã giảm đi nhiều. Bây giờ, Tam Lang dùng một tay nâng bàn tay bị thương của y, tay còn lại cầm cỏ Thiên Nguyệt, khép năm ngón vào nhau, chẳng thấy hắn dùng sức thế nào mà đến khi mở ra lần nữa, phiến lá đó đã vỡ thành một đồng vụn màu xanh.

Tam Lang cẩn thận bôi đồng vụn xanh đỏ lên mu bàn tay của Tạ Liên. Cảm nhận được từng đợt xúc cảm man mát dịu nhẹ chậm rãi lan ra từ miệng vết thương, Tạ Liên nói: "Tam Lang, cảm ơn đệ nhi ầu."

Tam Lang lại không trả lời, bôi thảo dược xong là thả tay y xuống ngay. Thái độ này của hắn, cộng thêm bầu không khí giữa hai người họ, Tạ Liên cứ cảm thấy có chỗ nào kỳ quặc, nhưng lại không biết nên mở lời hỏi làm sao, hỏi kiểu nào cũng thấy không ổn lắm. Người ngoài lại hoàn toàn không để tâm đến những đi ầu này, cũng không hiểu được điểm tế nhị, Thiên Sinh sốt sắng nói: "Ca ca, thảo dược hiệu quả không? Cỏ này tìm đúng chứ?"

Tạ Liên phục hồi tinh thần lại, đáp: "Đỡ hơn nhi ầu r ấ, hắn là đúng đấy."

Nghe vậy, những người khác vô cùng phấn khởi, nhao nhao nói: "Mau lên, tìm tiếp đi." Không lâu sau, A Chiêu cũng giơ một nắm lá xanh lên, nói: "Bên ta cũng tìm được này."

Lá của cỏ Thiện Nguyệt trên tay A Chiêu trông to dày hơn phiến lá nhỏ đáng thương mà khi nãy Tam Lang vừa tìm thấy. Mọi người nhìn thử, đặc điểm hình dạng không khác gì nhau, cả bọn vội vàng nhào qua, mừng rỡ nói: "Chỗ này có một mảng lớn luôn nè!" "Nhi ầu quá!" "Mau ngắt nhi ầu chút." "Ngắt dư đem về bán được không?"

Bọn họ bận rộn ngắt thảo dược, Tạ Liên quay đầu nhìn mu bàn tay của mình, cân nhắc giây lát r ấ nói với Tam Lang: "Nơi mà bọn họ đang tìm, hình như khi nãy đệ đã tìm r ấ, lúc đó đệ không phát hiện sao?"

Tạ Liên hỏi vậy chỉ đơn thuần vì tìm đệtài thôi. Sau khi mở miệng, bản thân y cũng cảm thấy câu này quá tẻ nhạt. Tam Lang lại lắc đầu, nói: "Huynh không cần dùng cỏ chỗ đó."

Tạ Liên ngạc nhiên hỏi: "Tại sao?"

Nào ngờ Tam Lang còn chưa lên tiếng nói nguyên nhân, chợt nghe một tiếng hét thảm: "Tránh ra!"

Mọi người bỗng chốc sửng sốt, động tác khựng lại, đua nhau nói: "Là ai kêu thế?" "Ta không có!" "Cũng không phải ta..."

Bấy giờ, lại nghe giọng nói thê lương kia cất lên: "Tránh ra, người đập lên ta nè..."

Lần này mọi người mới chú ý -- Giọng nói đó, thế mà lại truyền đến từ bên chân bọn họ!

Trong chớp mắt, những người tụ tập bên kia ngắt cỏ Thiện Nguyệt lũ lượt tản ra. Tạ Liên sớm đã quen với việc đi lên cáng đáng vào những lúc như thế này. Người khác lùi, y thì lên. Thế cho nên, Tạ Liên đi tới chỗ phát ra tiếng kêu thảm thiết, chìa tay chậm rãi gạt bụi cỏ rậm rạp ra. Vừa mới gạt, những người đứng tại chỗ đầu ngừng thở.

Chỉ thấy dưới bụi cỏ, trong đất bùn, ngò đâu lại chôn một gương mặt đàn ông...

Trong mảnh đất này, thế mà lại có cả một người sống bị chôn dưới bùn đất, chỉ để lộ gương mặt!

Hình ảnh đó quả thật quý dị không lời nào tả xiết, các thương nhân tức thì sợ đến mức ôm nhau hét toáng lên. Tạ Liên an ủi một cách thành thạo: "Đừng sợ, mọi người bình tĩnh nào, chỉ là gương mặt thôi. Đâu có gì ghê gớm lắm, ai mà không có mặt đúng không?"

Gương mặt kia cười ha ha: "Dọa các người rồi hả? Hầy... ta cũng thường xuyên tự dọa chính mình."

Tạm trấn an những người khác xong, Tạ Liên khụy gối xuống, cẩn thận quan sát gương mặt chôn dưới đất.

Đây là gương mặt của một người đàn ông, lúc không cười trông đẹp lẹp, lúc cười lại có hàng đồng nếp nhăn, không rõ là già hay trẻ, cũng không thể rõ là xấu hay đẹp. Nhìn hồi lâu cũng nhìn không ra đây là thứ gì, Tạ Liên đành mở miệng hỏi thẳng: "Lão là ai?"

Gương mặt chôn dưới đất nói: "Các người là ai?"

Tạ Liên nói: "Đội buôn qua đường."

Gương mặt chôn dưới đất thở dài một hơi: "Ày, đội buôn qua đường. Ta cũng từng là đội buôn qua đường, có đi đâu đó đã là chuyện của năm sáu mươi năm trước rồi."

Lão vừa nói thế, hình ảnh này càng quỷ dị bội phần.

Lão ta bị chôn dưới mảnh đất của toà thành cổ bỏ hoang này năm sáu chục năm, thế còn là người sao?

Một thương nhân thấp thỏm hỏi: "Vậy... vậy lão đây... tại sao lại đến nơi này... thế?"

Gương mặt chôn dưới đất ho khan vài tiếng, nhãn mặt nói: "Ta... ta bị binh sĩ Bán Nguyệt bắt tới. Ta sợ ý vào thành, bị bọn chúng tóm được, bọn chúng chôn ta dưới đất, biến ta thành phân bón của mớ cỏ Thiện Nguyệt này..."

Thì ra mớ cỏ Thiện Nguyệt này đều nuôi bằng phân bón làm từ người sống, thảo nào to dày như thế!

Các thương nhân vội vàng ném nắm cỏ Thiện Nguyệt đầy ắp trong tay xuống đất, cảm thấy khi này mình chẳng khác nào cừm thi thể. Tạ Liên cũng nhin không được cúi đầu nhìn mu bàn tay của mình, chỉ nghe Tam Lang nói: "Bên kia không sao hết."

Tạ Liên vừa nghĩ cũng hiểu ngay. Hèn gì khi này Tam Lang rõ ràng đã tìm ở mảnh đất này, nhưng lại đến mảnh đất khác tìm rồi mới ngắt một phiến lá cỏ Thiện Nguyệt nhỏ mỏng về. Chỉ sợ khi này Tam Lang đã nhìn thấy gương mặt chôn dưới đất, nhưng lại thẳng thừng bỏ qua nó, ngoảnh đầu sang nơi khác tìm, mãi khi tìm được một phiến lá thuốc sạch sẽ ở nơi khuất nẻo không dùng người sống làm phân bón, bấy giờ mới bôi cho y.

Tạ Liên nói: "Cảm ơn đệ nhiều lắm nha."

Tam Lang lắc đầu, sắc mặt vẫn sa sầm như cũ.

Kể từ lúc y bị rắn đuôi bò cạp đâm trúng trước khi vào thành cổ Bán Nguyệt, Tam Lang vẫn giữ thái độ như thế. Mấy ngày trước ở cạnh nhau, Tam Lang vẫn luôn miệng gọi ca ca ời, ca ca à, nhưng bây giờ chẳng gọi một tiếng nào. Hơn nữa tuy ngày đầu tiên quen biết, thiếu niên này tỏ vẻ vô cùng kháng cự tiếp xúc với y, nhưng mấy ngày chung sống sau đó lại dường như không còn chuyện này nữa. Vậy mà bây giờ, ngoại trừ vừa rồi hút độc và bôi thuốc cho y, Tam Lang có vẻ đang cố hết sức tránh tiếp xúc cơ thể với y. Điều này thật sự khiến Tạ Liên cảm thấy kỳ quặc đến lạ, và cũng thấy không quen cho lắm.

Lúc này, gương mặt chôn dưới đất lại mở miệng: "Ta đã nhiều năm không nhìn thấy người sống, các người... các người qua đây đứng, cho ta nhìn rõ vào, được không?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt cảm thấy không làm theo lời gã nói thì tốt hơn. H ồi lâu sau, thấy chẳng ai hưởng ứng, gương mặt chôn dưới đất lầm bầm: "Sao vậy, các người không muốn à? Ôi... đáng tiếc..."

Tạ Liên quay đầu, hỏi: "Đáng tiếc cái gì?"

Gương mặt chôn dưới đất nói: "Từ lúc các người vào đây, có một việc mà ta đặc biệt chú ý, rất muốn dùng hai mắt của mình xác nhận một chút, cho nên mới muốn các người đứng qua đây cho ta nhìn. Bởi vì ta muốn nhìn kỹ từng người một các người."

Tạ Liên hỏi: "Việc gì?"

Gương mặt chôn dưới đất nói: "Trong số các người, có một người... ta đã gặp vào năm sáu mươi năm trước."

Lời vừa thốt ra, ai nấy cũng bất chợt lạnh cả sống lưng.

Tất cả người thường ở đây đều không thể nào trên năm mươi tuổi. Nếu nói trong nhóm bọn họ có một người mà gương mặt chôn dưới đất này

từng gặp vào năm sáu mươi năm trước, vậy người này chắc chắn không phải là người.

Ánh mắt của Tạ Liên lướt qua gương mặt từng người một, bắt đầu từ A Chiêu, kết thúc ở Thiên Sinh, người thì hơi sợ, người thì hãi hùng, người thì kinh ngạc hoài nghi, người thì trở mặt cứng họng, phản ứng của mọi người vô cùng hợp lẽ thường. Nếu nhất định phải nói có phản ứng của ai không hợp lẽ thường, vậy chỉ có Tam Lang hoàn toàn không có phản ứng gì. Nhưng mà đối với thiếu niên này, ắt hẳn không có phản ứng mới là phản ứng bình thường.

Nhìn Tam Lang không hề tỏ thái độ gì, Tạ Liên quay đầu hỏi: "Người mà lão nói, là ai?"

Gương mặt chôn dưới đất đáp: "Người... người tới gần một chút, ta sẽ nói cho người biết."

Nếu nói lúc lão thốt câu đầu tiên, Tạ Liên tin lão tám phần mười, vậy thì sau câu này, niềm tin của Tạ Liên dành cho lời lão nói chỉ còn lại năm phần. Làm sao biết con quái vật đó không phải muốn lừa người tới gần rồi bất ngờ nổi loạn?

Tất nhiên Tạ Liên sẽ không nghe lời lão, y đứng dậy lùi ra sau. Gương mặt chôn dưới đất lại nói: "Người thật sự không muốn biết người kia là ai sao? Hắn sẽ hại chết tất cả các người đấy."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

24

Chương 24: Hoa Liên ái muội, đêm rút hố tội nhân

Lão càng dẫn dụ như thế, Tạ Liên càng cảm thấy nguy hiểm: "Mọi người lùi lại, đừng đến gần nó, cũng đừng để ý lời nó nói."

Mọi người vội vã nghe lời y, hoảng loạn tản ra. Gương mặt chôn dưới đất kia vừa cười ha ha vừa nói: "Ôi, các người cần gì phải thế, ta cũng là người, ta sẽ không hại các người đâu."

Nào ngờ đúng vào lúc này, biến đổi dị thường bất thành linh xảy ra. Hẳn do nghĩ rằng bất luận thế nào cũng phải lấy chút thảo dược về cứu người, một thương nhân lén lút bước lên trước vài bước, khom lưng muốn nhặt một nắm cỏ Thiện Nguyệt khi nãy bị dọa lỡ tay ném rớt. Con người của gương mặt chôn dưới đất xoay qua nhanh như chớp, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Tạ Liên nghĩ thầm không ổn rồi, bước lên nói: "Đừng nhặt! Quay lại đi!" Nhưng tất cả đã muộn, gương mặt chôn dưới đất đột nhiên há miệng, một thứ đỏ tươi 'vú' một tiếng trượt ra khỏi miệng lão.

Một chiếc lưỡi dài ngoằng!

Tạ Liên xốc cổ áo sau của thương nhân kia lên, liên tục thụt lùi, nhưng thứ bay ra từ miệng của gương mặt chôn dưới đất lại dài một cách đáng kinh ngạc, phụt một tiếng chui tọt vào một bên tai của thương nhân kia!

Tạ Liên cảm giác được cơ thể dưới tay run giật dữ dội, tứ chi của thương nhân kia liên tục co rút, gã phát ra một tiếng kêu thảm ngắn ngủi, hai đầu gối quỳ xuống đất. Chiếc lưỡi dài nọ nhanh chóng móc ra một cục máu me be bét từ lỗ tai của gã thương nhân, rút về trong miệng của gương

mặt chôn dưới đất. Gương mặt chôn dưới đất vừa nhai vừa cười, nhai đến miệng đầy máu tươi, cười mà gần như muốn lật tung cái nóc của hoàng cung xập xệ này, hét lớn: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Ngon quá ngon quá ngon quá, ngon quá ngon quá ngon quá! Ngon quá ngon quá!! Đói chết ta, đói chết ta!"

Tiếng cười này the thé mà bén nhọn, hai tròng mắt chỉ chít tơ máu, bu ồm nồm cùng cực, quả thật bu ồm nồm cùng cực!

Lão ta bị chôn ở đây hơn năm mươi năm, sớm đã bị quốc gia quỷ quái này đờng hóa, triệt để biến thành một thứ khác. Tạ Liên buông tay phải xốc cổ áo sau của thương nhân kia, cả cánh tay run bần bật, đang định tung một chưởng chém thứ ghê tởm này, chợt nghe gương mặt chôn dưới đất hét to: "Tướng quân! Tướng quân! Bọn chúng ở đây nè! Bọn chúng ở đây nè!"

Chỉ nghe một tiếng gào rống còn hung mãnh hơn thú hoang, một bóng đen từ trên trời giáng xuống, rơi phịch xuống trước mặt Tạ Liên.

Giây phút bóng đen nọ đáp xuống, gần như toàn bộ mặt đất đều bị giẫm cho chấn động. Mà đợi khi gã chậm rãi đứng dậy, tất cả mọi người đều bị bao phủ dưới bóng mờ to tướng mà gã chiếu xuống.

"Người" này, thật sự quá đồi cao lớn.

Mặt gã ngăm đen như sắt, ngũ quan hung hãn tục tằng, trông như khuôn mặt của một loài thú. Ngực và bả vai khoác áo giáp bảo hộ, cao hơn ba mét, thay vì nói là người, nói là con sói khổng lồ đứng thẳng đi lại thì đúng hơn. Mà sau lưng gã, liên tục có một, hai, ba... hơn mười "người" nhảy xuống từ trên nóc hoàng cung.

Những "người" này, ai nấy cũng cao to vạm vỡ, vóc người tương đương nhau, bả vai vác một cây gậy nanh sói mọc đầy răng nhọn, tạo cho người ta ảo giác như bày sói hóa thành người. Sau khi đáp xuống, bọn gã vây kín những người trong vườn hoa, hệt như một vòng tháp sắt đồ sộ.

Binh sĩ Bán Nguyệt!

Quanh thân đám binh sĩ này tỏa ra từng luồng khí đen, hiển nhiên từ lâu đã không còn là người sống. Tạ Liên căng cứng toàn thân, Nhược Da vận sức chờ phát động.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy bọn họ, đám binh sĩ Bán Nguyệt không lập tức nhào lên chém giết, thay vào đó, bọn chúng phát ra tiếng cười điên cuồng chấn động cả trời, dùng ngôn ngữ dị tộc lớn tiếng quát lẫn nhau. Chất giọng đó nghe cực kỳ quái dị, phát âm luyến láy, uốn lượn cả lưỡi, chính là tiếng của nước Bán Nguyệt.

Tuy rằng đã nói hai trăm năm, song Tạ Liên đã quên hết bảy tám phần tiếng Bán Nguyệt, nhưng vừa rồi ở mộ tướng quân xem như đã cùng ôn tập với Tam Lang, cộng thêm giọng nói của đám binh sĩ này vang như chuông đồng, từ ngữ đơn giản, phun lời thô lỗ, thật ra không khó để nghe hiểu. Tạ Liên nghe được tất cả binh sĩ Bán Nguyệt gọi gã đầu tiên nhảy xuống là "Tướng quân", trong lúc nói chuyện lần lượt xen vào những từ như "Giải đi", "Tạm thời không giết". Y hít sâu một hơi, thấp giọng nói: "Mọi người đừng hoảng, mấy gã Bán Nguyệt này tạm thời sẽ không giết người, hình như muốn đưa chúng ta đến nơi khác. Tuyệt đối đừng manh động, ta không thể đảm bảo sẽ đánh thắng được bọn chúng, tùy cơ ứng biến thôi."

Đám binh sĩ này nhìn là thấy khó đối phó rồi, gã nào gã nấy da dày thịt béo, mặc dù y có Nhược Da trong tay, song thắt cổ chết một gã e rằng cũng tốn không ít sức lực, huống chi lên một lúc mười mấy gã? Hiện giờ còn có vài người bình thường ở đây, nếu đám binh sĩ Bán Nguyệt nói "Tạm thời không giết", Tạ Liên lại không chắc mình có thể chế ngự kẻ địch một lượt, đồng thời còn phải bảo vệ người khác chu toàn, vì thế chỉ đành tạm thời yên lặng theo dõi tiến triển.

Tam Lang không nói tiếng nào, còn những người khác vốn dĩ cũng không có chủ trương gì, cho dù muốn manh động cũng chẳng biết phải manh động ra sao, cả bọn rưng rưng nước mắt gật đầu, chỉ có gương mặt chôn dưới đất kia vẫn còn hét om sòm: "Tướng quân! Tướng quân! Ngài thả ta đi mà! Ta đã giúp ngài giữ chân kẻ địch, ngài thả ta về nhà đi! Ta muốn về nhà!"

Gặp đám binh sĩ Bán Nguyệt này, sắc mặt lão kích động tột độ, vừa la hét vừa nức nở, trong tiếng hét còn lẫn một ít từ ngữ Bán Nguyệt nửa nạc nửa mỡ, hẳn là lão học bừa trong năm sáu chục năm làm phân bón ở đây. Thấy có thứ gì đó liên tục giãy dụa la hét dưới lớp đất bên này, gã Bán Nguyệt cao ba mét được gọi là "Tướng quân" có vẻ cũng thấy rất buồn nôn, gã nện gậy nanh sói xuống dưới, vài mũi nhọn sắc bén đâm xuyên qua đầu của gương mặt chôn dưới đất. Gã lại nhấc gậy lên, mũi nhọn cứ thế ghim mặt của gương mặt chôn dưới đất, nhổ tận gốc lão ta ra khỏi đất, thực hiện nguyện vọng "thả ta ra ngoài" của lão.

Nhưng mà, cùng chui ra khỏi đất với lão ta, tuyệt nhiên không phải cơ thể người, mà là một bộ xương trắng hếu!

Chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp đó, vài thương nhân sợ đến độ kêu to. Tróc ra từ răng nhọn trên gậy nanh sói, đầu của gương mặt chôn dưới đất bê bết máu, thấy cơ thể của chính mình, dường như cũng bị dọa sợ, hỏi: "Đây là cái gì? Đây là cái gì?"

Thấy lão có vẻ thật sự không thể lý giải được đây là hình dáng gì, Tạ Liên nhắc nhở: "Đây là cơ thể của lão."

Ngẫm lại cũng hiểu, lão ta chôn vùi dưới đất sa mạc năm sáu chục năm, máu thịt của cơ thể đã sớm hóa thành chất dinh dưỡng của cỏ Thiến Nguyệt, bị ăn đến chỉ còn thừa lại mỗi bộ xương.

Gương mặt chôn dưới đất nói: "Đi đâu này sao có thể?? Cơ thể của ta không phải như vậy, đây không phải là cơ thể của ta!!!"

Giọng lão nghe thảm thiết khôn xiết, nhưng Tạ Liên chỉ cảm thấy hình ảnh này vừa đáng thương vừa đáng sợ, y lắc đầu, dời tầm mắt sang nơi khác. Tam Lang lại cười nhạo một tiếng: "Bây giờ người mới không quen nhìn cơ thể này của mình sao? Vậy thứ vừa rớt ra từ miệng người là cái gì, người cảm thấy không thành vấn đề à?"

Gương mặt chôn dưới đất lập tức phản bác: "Có vấn đề gì chứ! Chẳng qua... chẳng qua lưỡi dài hơn người bình thường một chút thôi!"

Khóe mắt lẩn đuôi lông mày đều lộ vẻ chế giễu, Tam Lang ra chỉ vài khinh thường việc nhiều lời với lão, nói: "Ờ, đúng rồi, hơi dài một chút thôi, ha ha."

Gương mặt chôn dưới đất nói: "Đúng thế! Chỉ hơi dài chút xíu thôi, thì cũng vì nhiều năm qua để ăn côn trùng có cánh và bò sát, từ từ càng dài càng dài, cuối cùng mới biến thành như vậy!"

Lúc vừa bị chôn dưới đất, có lẽ lão vẫn còn sống, biết đâu chừng vì để sống tiếp, lão mới nỗ lực lè lưỡi ra ăn côn trùng có cánh và bò sát, dần dần dần, lão không còn là người nữa, chiếc lưỡi kia cũng càng ngày càng dài, thức ăn cũng từ bò sát và côn trùng có cánh đổi thành những thứ đáng sợ hơn.

Nhưng do lão vẫn bị chôn dưới đất suốt, nhiều năm không nhìn thấy hình dạng cơ thể của mình, bởi vậy lão hoàn toàn không thể chấp nhận được, cũng không chịu tin mình đã không còn là người, lão cố gắng giải thích: "Cũng có người lưỡi khá dài đấy!"

Tam Lang nở nụ cười. Nhìn điệu cười của hắn, không hiểu sao Tạ Liên thấy lòng mình phát lạnh.

Không thể không nói, đôi khi điệu cười của thiếu niên này thật sự khiến người ta có cảm giác ớn lạnh như thể bị người lột da mặt.

Tam Lang nói: "Người cảm thấy người còn là người sao?"

Sau khi bị hỏi như thế, gương mặt chôn dưới đất kia như phát hiện nguy cơ, bỗng dựng nổi râu, gất giọng: "Ta dĩ nhiên là người. Ta là người mà!"

Lão vừa la lối vừa cố gắng cử động tay chân đã hóa thành xương trắng của mình, muốn bò trên mặt đất. Hắn do một cuộc cũng thoát khỏi lớp đất, lão cảm thấy sung sướng từ tận đáy lòng, cười như điên dại: "Ta phải về, ta có thể về rồi! Ha ha ha ha ha ha..."

Rắc!

Tiếng cười của lão quá chói tai, cuối cùng quấy rầy tướng quân Bán Nguyệt kia. Gã đập chân xuống dưới, xương sọ của gương mặt chôn dưới đất tức khắc vỡ vụn, mà tiếng rít "Ta là người" của lão cũng không cất lên được nữa.

Sau khi đập nát gương mặt chôn dưới đất phiên phức kia, gã "Tướng quân" hô lớn một câu với đám binh sĩ, cả đám binh sĩ Bán Nguyệt lập tức vung gậy nanh sói, rống to vài tiếng với nhóm người Tạ Liên, bắt đầu lừa bọn họ đi ra ngoài hoàng cung.

Tạ Liên đi trước nhất, Tam Lang đi theo sau y như mọi khi. Mặc dù đang trên đường bị một đám binh sĩ Bán Nguyệt hung thần ác sát áp giải, bước chân của thiếu niên vẫn không nhanh không chậm như trước, cứ như đang đi tản bộ. Bắt đầu từ lúc này, Tạ Liên vẫn muốn tìm cơ hội nói chuyện với đối phương, đi một hồi, thấy đám binh sĩ Bán Nguyệt lại tán phét với nhau, không chú ý đến bọn họ, y bèn nói nhỏ: "Bọn chúng gọi gã thủ lĩnh này là 'Tướng quân'. Không biết là tướng quân gì."

Quả nhiên, y vừa hỏi, Tam Lang vẫn trả lời: "Lúc nước Bán Nguyệt diệt vong, chỉ có một vị Tướng quân. Tên của gã, phiên dịch sang tiếng Hán, là Khắc Ma."

Tạ Liên nói: "Khắc Ma?"

Tên này nghe thật kỳ lạ. Tam Lang nói: "Đúng thế. Nghe đâu bởi vì hồi nhỏ gã gầy còm ốm yếu, thường xuyên bị người ta ức hiếp, gã bèn lập lời thề phải trở nên mạnh mẽ, dùng tạc đá xay cối (thạch khắc ma bàn) để rèn luyện sức lực, vì vậy mới có tên như thế."

Tạ Liên xoa xoa ấn đường, nhin không được nghĩ thầm: "Vậy gọi là Đại Lực cũng được mà..."

Tam Lang nói tiếp: "Nghe đồn Khắc Ma là đại tướng dũng mãnh nhất trong lịch sử nước Bán Nguyệt, chiều cao ba mét, sức mạnh vô song, chính là người ủng hộ trung thành của quốc sư Bán Nguyệt."

Tạ Liên nói: "Cho dù quốc sư Bán Nguyệt mở cửa dẫn quân vào đô thành (tàn sát dân trong thành), gã vẫn là người ủng hộ trung thành của quốc sư sao?"

Tam Lang nói: "Vậy thì khó nói."

Nếu như Khắc Ma sau khi chết vẫn nghe lệnh của quốc sư Bán Nguyệt như cũ, vậy bây giờ ắt hẳn gã muốn đưa bọn họ đến chỗ của quốc sư, ngộ nhỡ binh sĩ Bán Nguyệt ở chỗ đó còn đông hơn thì phải thoát thân thế nào đây? Không biết Nam Phong dự hai người kia đi ra sao rồi? Cỏ Thiện Nguyệt đã nắm trong tay, nhưng phải làm thế nào để đưa đến tay người trúng độc trong mười hai canh giờ đây?

Xét tình hình trước mắt, chỉ có thể đi bước nào tính bước nấy. Suốt chặng đường, Tạ Liên cứ một mực suy nghĩ, phát hiện gã Khắc Ma tướng quân dẫn bọn họ càng đi càng đến nơi hoang vu, cuối cùng đưa bọn họ đến một nơi sát rìa biên giới của nước Bán Nguyệt, bấy giờ mới dừng lại. Tạ Liên ngừng bước, ngẩng đầu lên nhìn, một bức tường đất vàng đồ sộ khổng lồ đứng thẳng trước mặt y, trông hết như một người khổng lồ.

Đích đến của bọn chúng, thế mà lại là hố tội nhân.

Tuy rằng từng sống lân cận nước Bán Nguyệt một thời gian ngắn, nhưng thật ra Tạ Liên không thường xuyên vào thành Bán Nguyệt, đương nhiên cũng chưa từng đến gần hố tội nhân này. Nhìn hố tội nhân ở cự ly gần, không hiểu sao y lại thấy tim đập loạn nhịp.

Một bên mặt của bức tường vàng đất có đặt cầu thang, vào lúc chậm rãi leo lên chiếc cầu thang thô sơ nọ, Tạ Liên nhìn xuống bên dưới, liên tục dùng mắt thường quan sát, cuối cùng đã hiểu vì đâu mà tim đập loạn nhịp.

Không phải vì liên tưởng đến việc nơi này dùng để thi hành cực hình nên cảm thấy không rét mà run, cũng không phải vì lo sợ liệu cả bọn có bị đẩy xuống đáy hố không, mà là một kiểu tim đập loạn nhịp thuần túy vì cảm ứng được trận pháp thần tại.

Địa thế và bố cục xung quanh hồ tội nhân này bị người ta cố ý thiết lập một trận pháp cực kỳ lợi hại.

Mà trận pháp này, tác dụng chỉ có một -- khiến cho người rớt xuống, vĩnh viễn không thể trèo lên!

Cái gọi là "không thể trèo lên", ý chỉ cho dù có người thả dây thừng xuống dưới hoặc dựng cầu thang, người bên dưới túm được một đường sống mà trèo lên trên, nhưng trèo được phân nửa, trận pháp sẽ khởi động, mà người nọ cũng sẽ bị đánh xuống lần nữa. Tạ Liên lẳng lặng dùng tay vịn tường, qua một đoạn đường đi, y đã thăm dò sơ được chất liệu của bức tường, phát hiện bức tường này nhìn từ xa trông như đất, thật ra lại là đá cứng không gì sánh nổi, hơn nữa có khả năng đã được yểm thêm chú pháp, chắc chắn rất khó phá vỡ.

Mà chờ khi bọn họ leo hết cầu thang, lên đến đỉnh hồ tội nhân, đứng trên mái che của bức tường đất vàng, cảnh tượng đầu tiên nhìn thấy, chỉ có thể dùng hai chữ "chấn động" để hình dung.

Toàn bộ hồ tội nhân chính là bốn bức tường cao vây quanh mà thành. Mỗi bức tường dài hơn ba mươi trượng (100m), cao hơn hai mươi trượng (67m), độ dày ước chừng bốn xích (1,33m), đứng sừng sững tại đó. Giữa bốn bức tường là một không gian cực lớn, trên đó không có bất cứ xà ngang hoặc bệ nào trụ vững được. Sắc trời đã tối, tối mịt nên nhìn không đến đáy, chỉ có từng đợt khí lạnh và mùi máu tanh thi thoảng lan tỏa từ bóng đêm sâu không thấy đáy.

Mọi người giẫm trên mái che không có bất cứ hàng rào bảo hộ nào, đi trên khoảng không cách mặt đất vài chục trượng thế này, chẳng mấy ai dám ngó xuống. Đi một lát chợt đụng phải một cây cột dài dựng thẳng đứng, trên cột treo một thi thể, chính là thi thể mà trước đó bọn họ ở bên dưới nhìn thấy. Thi thể ấy nhỏ xíu, là một thiếu nữ áo đen, quần áo rách rưới, đầu cúi thấp.

Tạ Liên biết, cây cột này chuyên dùng để treo những tội nhân mà chúng muốn làm nhục một cách ác ý, thông thường đám cai ngục sẽ lột sạch quần áo của tội nhân đó, treo lên trần truồng như thế, mặc cho tội nhân chết đói

hoặc mất nước mà chết, sau khi chết thi thể được đưa theo gió, phơi nắng, dầm mưa, hong gió, tứ chi sẽ vừa hư thối vừa rụng xuống dưới, tử trạng khó coi tột cùng. Thi thể của thiếu nữ này vẫn chưa thối rữa, tất nhiên chết chưa được bao lâu, có lẽ là dân cư vùng phụ cận. Không ngờ đám binh sĩ Bán Nguyệt này lại treo thi thể của một cô gái ở nơi như thế, quả thật độc ác tàn nhẫn quá đỗi. Nhìn thấy tình cảnh này, A Chiêu và nhóm người Thiên Sinh đều tái mặt, dừng bước không dám đi về phía trước, may là Khắc Ma cũng không xua bọn họ đi tiếp nữa, gã xoay người qua, rống một tiếng thật dài xuống đáy hố tội nhân.

Tạ Liên không khỏi cảm thấy kỳ lạ: "Tại sao phải rống một tiếng như thế?" Giây tiếp theo, thắc mắc của y đã được giải đáp.

Như thế đáp lại tiếng rống của Khắc Ma, đáy hố đen kịt truyền đến từng trận tiếng gầm gừ như hổ sói, như quái thú, như sóng gào, hàng trăm hàng ngàn, đinh tai nhức óc. Những người đứng trên mái che tường bị tiếng gầm nộ chấn cho gờn như đứng không vững, thậm chí Tạ Liên còn nghe được tiếng cát bụi đá vụn rơi rào rào xuống dưới, rõ ràng đến cực độ. Y nghĩ thầm: "Chỉ có phạm nhân mới bị đưa vào hố tội nhân, chẳng lẽ đáp lại Khắc Ma chính là vong hồn của tội nhân dưới đáy hố?"

Bấy giờ, Khắc Ma lại rống thêm một câu xuống dưới. Tạ Liên đồng tai nghe kỹ, lần này gã không còn gờn rú vô nghĩa nữa, cũng không phải lời chửi bới gì, trái lại hẳn là cổ vũ. Tạ Liên vô cùng chắc chắn mình đã nghe được một từ -- "Các anh em".

Rống xong, Khắc Ma quát một câu với đám binh sĩ Bán Nguyệt áp giải nhóm người Tạ Liên. Câu này Tạ Liên nghe được rất rõ, lời gã nói chính là: "Ném hai đứa xuống thôi, còn lại đưa đi canh chừng."

Tuy những người khác không hiểu gã nói cái gì, nhưng đại khái có thể đoán được thế này là định làm gì, sắc mặt tái xanh hết cả. Thấy bọn họ sợ đến mức sắp đứng không vững, Tạ Liên bước lên trước một bước, nói nhỏ: "Đừng căng thẳng, lát nữa có chuyện gì ta sẽ lên trước."

Đi đâu mà trong lòng y nghĩ là, ngộ nhờ lát nữa buộc phải xuống dưới, vậy mình ráng bất chấp xuống trước xem một chút là được, dù sao cũng

chẳng có gì ngoài rắn độc thú dữ hay lệ quỷ hung thần cũ rích. Nếu mình ngã không chết được, đánh không chết được, cắn không chết được, cũng hạ độc không chết được, vậy chỉ cần bên dưới không phải là đá nóng chảy lửa rừng rực nước độc hóa thi (nước độc làm tan chảy thi thể), mình nhảy xuống hẳn sẽ không đến nỗi quá khó coi. Hơn nữa, mình còn có Nhược Da, mặc dù vì trận pháp mà không thể dùng nó trèo lên, nhưng ngộ nhờ đám binh sĩ Bán Nguyệt này lại ném người xuống, mình vẫn đỡ người được. Khắc Ma kia nói "còn lại đưa đi canh chừng", thế tức là tạm thời những người khác sẽ tương đối an toàn. Suy cho cùng, chẳng dễ gì bắt được người sống trong sa mạc, không thể ăn sạch trong một lần được, có lẽ bọn chúng muốn tích trữ ăn dần từng lần một. Tạ Liên đang cân nhắc kỹ lưỡng, nào ngờ bên cạnh y lại có người mất bình tĩnh.

Từ lúc leo lên đỉnh hố tội nhân này, ngoại trừ Tạ Liên và Tam Lang bình tĩnh như thường, tất cả mọi người đều run như cầy sấy, đặc biệt là A Chiêu, hẳn run còn dữ dội hơn, có lẽ do cảm thấy mình nhất định sẽ chết, chỉ bằng liều mạng đánh một phen. A Chiêu siết chặt nắm đấm, đột nhiên nổi loạn, vùi đầu xông về hướng Khắc Ma.

Lần này A Chiêu xông tới, dường như mang quyết tâm phải ôm nhau chết chum, cho nên muốn tông ngã Khắc Ma xuống dưới với mình. Khắc Ma dù cao to vạm vỡ, thân hình như tháp sắt, mà cũng bị cú tông mang quyết tâm liều chết của A Chiêu đụng cho thụt lùi ba bước, suýt nữa trượt chân, gã tức khắc nổi cơn tam bành, rống lớn một tiếng, trở tay hất A Chiêu xuống dưới. Mắt thấy thanh niên kia rớt xuống hố sâu tối om, mọi người cùng kêu thảm thiết, Tạ Liên cũng kêu lên: "A Chiêu!"

Lúc này, dưới đáy hố đen không thấy đáy truyền lên một trận tiếng reo hò, cùng với tiếng cắn xé hết sức tàn bạo, tựa như ác quỷ tranh nhau thức ăn thừa. Chỉ nghe thôi là biết, thanh niên tên A Chiêu này, tuyệt đối không còn khả năng sống sót.

Hoàn toàn không ngờ tình hình sẽ tiến triển như vậy, Tạ Liên cũng rất đổi kinh ngạc. Ban đầu y vô cùng hoài nghi A Chiêu chính là thuộc hạ của quốc sư Bán Nguyệt, chuyên lừa người qua cửa ải đi vào nước Bán Nguyệt, còn nghi ngờ người mà gương mặt chôn dưới đất nói rằng "đã gặp

vào năm sáu mươi năm trước" cũng chính là hắn, nhưng không ngờ thanh niên này lại là người đầu tiên bị sát hại.

Màn này liệu có phải giả chết? Cũng không phải không có khả năng, nhưng hiện tại cả nhóm bọn họ đã là tù nhân của đám binh sĩ Bán Nguyệt, nếu A Chiêu thật sự là thuộc hạ của quốc sư Bán Nguyệt, lúc này đã chiếm thế thượng phong, hoàn toàn có thể giết phẳng lớp nguy trang, đổi sang diện mạo đích thực mà nghênh ngang tự đắc, cần gì phải làm chuyện thừa thãi như giả chết trước mặt bọn họ? Việc này căn bản chẳng có chút ý nghĩa nào. Nhưng tại sao A Chiêu lại xông về phía Khắc Ma? Đây há chẳng phải là tự tìm đường chết một cách vô nghĩa?

Trong đầu Tạ Liên còn đang nghĩ miên man, đám binh sĩ Bán Nguyệt bên kia lại bắt đầu tìm người sống tiếp theo để đẩy xuống. Trầm ngâm giây lát, Khắc Ma nâng tay chỉ về phía Thiên Sinh. Một gã binh sĩ Bán Nguyệt duỗi tay to ra, tiến lên bắt người, Thiên Sinh sợ đến mức suýt quỵ xuống đất, nói: "Cứu mạng!"

Tạ Liên không còn thời gian nghĩ tiếp nữa, đứng dậy nói bằng tiếng Bán Nguyệt: "Tướng quân, chờ đã."

Nghe y mở miệng, trên gương mặt ngăm đen của Khắc Ma lộ vẻ giết mình. Gã vung tay lên, ngăn bọn binh sĩ, nói: "Người biết nói tiếng của chúng ta? Người là người phương nào?"

Tạ Liên nói: "Người Trung Nguyên."

Không phải y ngại nói dối mình là người của nước Bán Nguyệt, nhưng hành động này không khả thi chút nào. Y không biết rốt cuộc tiếng Bán Nguyệt của mình đã góp nhặt được mấy phần, nói chuyện lâu với Khắc Ma, chung quy cũng sẽ lộ tẩy. Hơn nữa tướng mạo của y rõ ràng có thể nhìn ra là người Trung Nguyên, Khắc Ma hỏi y, có lẽ chỉ là chưa chắc mà thôi. Người Bán Nguyệt cực ghét hành vi nói dối lừa lọc, nếu bị vạch trần, hậu quả sẽ càng tệ hơn.

Có đi đâu ăn ngay nói thẳng cũng có chỗ hại. Nước Bán Nguyệt là bị quân đội đến từ lãnh thổ Trung Nguyên tiêu diệt, vừa nghe Tạ Liên là

người Trung Nguyên, gương mặt ngăm đen của Khắc Ma lập tức lóe về cuồn cuộn, đám binh sĩ Bán Nguyệt cũng gờn gợn, phun toàn những từ chửi rủa nhục mạ. Tạ Liên lắng nghe, chẳng có gì ngoài "Người Trung Nguyên hèn hạ" "Ném nó xuống dưới", không đâu cũng chẳng ngứa. Ngờ đâu y bỗng nhiên loáng thoáng nghe được vài câu "Kỹ nữ", nhất thời sửng sốt. Đám binh sĩ kia mải quá nhanh không nghe rõ cụ thể mắng cái gì, nhưng Tạ Liên cũng không khỏi thấy buồn bực, nhủ thầm: "Mấy từ mắng đằng trước thì ta còn hiểu được, từ cuối cùng ở đâu ra vậy? Các người xác định không mắng lầm người chứ?"

Với tư cách là tướng quân, Khắc Ma không dễ kích động như đám binh sĩ, gã nói: "Quốc gia của chúng ta biến mất ở sa mạc hơn hai trăm năm, người không phải là người dân nước chúng ta mà lại biết tiếng của chúng ta, rốt cuộc người là ai?"

Nếu muốn lá mặt lá trái với đám binh sĩ Bán Nguyệt, chỉ còn cách nói bừa chém bậy thôi. Tạ Liên nhìn không được liếc nhìn thiếu niên bình chân như vại đứng bên cạnh, nghĩ thầm hy vọng lát nữa ngộ nhớ xử lý không chu toàn, cùng lắm thì bất chấp kêu Tam Lang cứu ta với. Nghĩ đến đây, y ho nhẹ một tiếng, đang định bắt đầu nói bậy, đúng lúc này, đày hồ đen kịt lại vang lên một đợt tiếng gào rống như sóng gờn biển gào.

Dường như thứ dưới đó đã xé xác thi thể A Chiêu ăn xong rồi, song chúng nó vẫn đối bụng như trước, bèn đua nhau dùng tiếng động này bày tỏ khao khát với máu thịt tươi sống của mình. Khắc Ma phất tay, có vẻ lại muốn tóm Thiên Sinh, Tạ Liên chột lên tiếng: "Tướng quân, ta lên trước cho."

Dám chắc Khắc Ma chưa từng nghe người nào yêu cầu được lên trước ở nơi như thế này, hai mắt gã trừng lớn như chuông đồng, kinh ngạc nói: "Người lên trước? Người vì cái gì??"

Dĩ nhiên Tạ Liên không thể trả lời thành thật rằng bởi vì ta không sợ, suy tư chốc lát, y chọn một câu trả lời tế nhị mà hết sức hợp quy củ, nói: "Tướng quân, những người này chỉ là thương nhân qua đường vô tội mà thôi, trong số họ còn có trẻ con nữa."

Nghe xong, Khắc Ma cười khẩy: "Lúc quân đội của các người máu rửa quốc gia của chúng ta có từng nghĩ rằng nơi này cũng có rất nhiều thương nhân và trẻ con vô tội chưa!"

Nước Bán Nguyệt diệt vong đã là chuyện của hai trăm năm trước, bây giờ Trung Nguyên đã sớm thay triều đổi đại, nhưng thù hận sẽ không theo đó mà phai nhạt. Khắc Ma nói tiếp: "Người rất khả nghi, ta phải hỏi chuyện người. Người không thể xuống dưới. Ném đĩa khác!"

Vậy cũng hết cách. Tạ Liên đang định đã làm thì làm cho trót, nhảy trước tính sau, chỉ thấy Tam Lang đứng bên cạnh bước lên trước một bước.

Tạ Liên giật mình, quay đầu lại.

Thiếu niên nọ khoanh tay, dùng một loại ánh mắt hờ hững nghi ngờ ngắm nhìn chằm chằm hố tội nhân sâu không thấy đáy kia. Trong lòng bỗng dưng nảy sinh một luồng dự cảm không lành, Tạ Liên nói: "Tam Lang?"

Nghe y cất tiếng gọi, Tam Lang quay đầu sang, mỉm cười nói: "Không sao đâu."

Tam Lang lại bước lên trước một bước, cả người đã đứng tại một nơi nguy hiểm tột độ. Trái tim lẫn mí mắt của Tạ Liên đều nảy thành thạch, y nói: "Chờ đã, Tam Lang, đệ khoan hãy nhúc nhích."

Bên bờ không trung, vạt áo đỏ của thiếu niên nọ bay phấp phật trong gió đêm. Tam Lang đưa mắt nhìn Tạ Liên, cười một tiếng, nói: "Đừng sợ."

Tạ Liên nói: "Đệ lùi về trước đi, đệ lùi về rồi ta sẽ không sợ nữa."

Tam Lang nói: "Không cần lo lắng. Ta đi trước một lát."

Tạ Liên nói: "Đệ đừng..."

Lời còn chưa dứt, thiếu niên nọ đã giữ nguyên tư thế khoanh tay, lại bước lên trước một bước, nhẹ nhàng bật nhảy, lập tức biến mất trong bóng

đêm sâu không thể lường.

Khoảnh khắc Tam Lang nhảy xuống, Nhược Da bay vút ra từ trên cổ tay của Tạ Liên, hóa thành một dải cầu vồng trắng, muốn quấn lấy bóng hình của thiếu niên nọ. Tiếc rằng tốc độ rơi quá nhanh, dải lụa trắng thậm chí không tóm được một mảnh góc áo đã ử rũ rút trở về Tạ Liên thoát cái quỳ gối trên tường cao, gọi với xuống dưới: "Tam Lang!!!"

Không có tiếng động gì hết, sau khi thiếu niên kia nhảy xuống, không có tiếng động gì hết!

Bên cạnh Tạ Liên, trên tường cao, đông đảo binh sĩ Bán Nguyệt kêu gào với nhau, cả lũ kinh sợ không thôi, hôm nay sao thế nhỉ, ngày xưa phải bắt mới ném xuống được, hôm nay lại thay phiên giành nhau nhảy xuống, không cho nhảy còn tự mình nhảy? Khắc Ma tướng quân kia rộng lớn để đám binh sĩ bình tĩnh lại, còn Tạ Liên thấy Nhược Da không tóm được Tam Lang, không kịp nghĩ nhiều, rút nó về rồi tung người nhảy xuống hồ tội nhân. Nào ngờ cơ thể của y đã nhảy lên giữa không trung, sau cổ áo bỗng nhiên bị kéo căng, cứ thế lơ lửng trên bầu trời.

Thì ra thấy Tạ Liên cũng nhảy xuống, Khắc Ma tướng quân thế mà lại đuổi cánh tay dài ra, tóm lấy y, không cho y rút xuống. Tạ Liên nghĩ thầm: "Người muốn theo cũng được, xuống chung càng tốt hơn." Tâm niệm thúc đẩy, Nhược Da hết như một con rắn trắng chọt trườn lên quấn quanh cánh tay của Khắc Ma, cuốn trọn cả người gã chỉ trong nháy mắt. Thấy dải lụa trắng này quý dị khó lường, hết như thành tinh, sắc mặt Khắc Ma đột ngột thay đổi, gân đen in hằn trên trán, bắp thịt to chắc trên người cũng tức khắc căng lớn gấp bội, như thể muốn xé rách Nhược Da đang trói buộc mình. Tạ Liên đang giằng co với gã, ánh mắt đột nhiên lia đến một hiện tượng cực kỳ quái dị.

Thi thể bị treo trên cột dài bỗng nhiên động đậy, khẽ ngẩng đầu lên.

Đám binh sĩ Bán Nguyệt cũng chú ý đến việc thi thể này nhúc nhích, bọn chúng nhao nhao la hét, vung gậy nanh sói đánh về phía thi thể đó. Sau khi nhúc nhích một cái, không biết thiếu nữ áo đen tự cởi dây thừng treo

mình thế nào, nàng thành linh nhảy xuống từ trên cột, tức tốc lao sang bên này.

Nàng tựa như một làn gió đen thổi qua mái che tường cao, vừa nhanh vừa tà quái, đám binh sĩ Bán Nguyệt lập tức bị trận gió tà quái này thổi cho ngã trái ngã phải, hét thảm ngã khỏi tường cao. Thấy binh sĩ của mình bị quét xuống dưới, ngã vào trong hố tội nhân, Khắc Ma giận dữ mắng ầm lên. Gã mắng hết sức thô tục, có lẽ do gã dùng khá nhiều tiếng lóng địa phương, Tạ Liên nghe không hiểu lắm. Có đi đâu y vẫn nghe hiểu câu đầu tiên, Khắc Ma mắng rằng: "Lại là tiện nhân này!"

Giây tiếp theo, gã mắng hết nổi, bởi vì Tạ Liên đột nhiên dùng sức kéo gã cùng rớt xuống hố tội nhân.

Rớt xuống hố tội nhân không thể trèo lên!

Trong lúc rơi xuống, tiếng rống giận phát ra từ miệng Khắc Ma g ầm như xuyên thủng màng tai của Tạ Liên. Y đành phải rút Nhược Da vào, tiện thể đá Khắc Ma một cú cho gã cách mình xa một chút để bảo vệ lỗ tai. Ngay sau đó, y đi đầu khiến Nhược Da phóng lên trên, hy vọng có thể tóm được thứ gì giúp giảm xóc một chút, chỉ ít lúc đáp xuống đất dừng ngã quá thê thảm. Nhưng hố tội nhân này được rất chắc chắn, trận pháp kia cũng lợi hại vô cùng, Nhược Da chẳng những không thể mò lên cao hơn, giữa bốn vách tường cũng không có chỗ nào để bám víu. Đang lúc Tạ Liên cho rằng mình sẽ lại ngã thành một người bánh dẹt lép ghim dưới đất đào mấy ngày cũng không lên như vô số lần trước, bỗng nhiên trong bóng đêm, ánh bạc chợt lóe lên.

Giây tiếp theo, có một đôi tay nhẹ nhàng đỡ được y.

Người nọ chuẩn xác đỡ đứng ngay chốc, quả thật cứ như đặc biệt đứng canh dưới đó chờ đỡ y vậy, một tay vòng qua lưng ôm vai y, một tay nâng đầu gối cong gập của y, dễ dàng hóa giải xu thế hung mãnh rơi từ trên cao xuống của y. Tạ Liên mới vừa rơi từ chỗ cao xuống, do thành linh ngừng lại nên đầu óc còn hơi choáng váng, y vô thức nhấc tay lên, ôm chặt bả vai của đối phương, nói: "Tam Lang?"

Bốn phía tối đen như mực, không thấy rõ gì cả, đương nhiên cũng không thấy rõ người nọ là ai, nhưng y vẫn buột miệng thốt ra hai chữ này. Đối phương không trả lời, Tạ Liên sờ soạng ngực và đầu vai của đối phương mấy cái, hỏi để xác nhận: "Tam Lang, là đệ sao?"

Không biết có phải do xuống đến đáy hố không, mùi máu tanh nơi đây nồng đến mức làm người ta ngộp xỉu. Tạ Liên cũng không biết đây là tình huống gì, cứ mò mẫm loạn xạ một mạch lên trên, lúc mò trúng hầu kết cứng ngắc của người nọ thì đột nhiên bừng tỉnh, nhủ thân tội lỗi quá tội lỗi quá, mình đang làm gì thế này. Y vội vàng rút tay về nói: "Là Tam Lang phải không? Đệ không sao chứ? Có bị thương không?"

Hồi lâu sau, y mới nghe được giọng nói trầm đục của thiếu niên nọ truyền đến từ nơi gần sát mình: "Không có gì."

Chẳng hiểu vì sao, Tạ Liên cảm thấy, giọng hắn nói câu này, dường như có điểm khác biệt tinh tế so với ngày thường.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

25-27

Chương 25: Hoa Liên ái muội, đêm rớt hố tội nhân (2)

Tạ Liên nói: "Tam Lang, đệ không sao thật chứ? Thả ta xuống đi."

Tam Lang lại nói: "Đừng xuống."

Tạ Liên sửng sốt, nghĩ thầm: "Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ dưới đất có thứ gì đó?"

Đôi tay kia vẫn ôm chặt lấy y, không hề có xu hướng buông lỏng. Tạ Liên vốn định nâng tay đẩy nhẹ lồng ngực của Tam Lang ra một chút, nhưng tay vừa nhấc lên, y sực nhớ khi nãy ngã xuống được đối phương đỡ lấy, mình còn mò mẫm lung tung, mò trúng khối cứng gồ lên nơi cổ họng của thiếu niên, thế là lại len lén rút tay về. Cũng không biết xảy ra chuyện gì, Tạ Liên đã mấy trăm năm rồi không biết hai chữ "xấu hổ" viết như thế nào, nhưng giờ đây trong lòng có một giọng nói liên tục cảnh cáo y, tốt nhất đừng động tay động chân lung tung, ngoan ngoãn chút đi.

Lúc này, chỉ nghe một tiếng gào rống chứa đầy phẫn nộ và bi thương truyền đến từ bên kia đáy hố: "Các người làm sao vậy!?"

Tiếng rống này là tiếng Bán Nguyệt, nghe giọng đích thị là Khắc Ma tướng quân bị Tạ Liên kéo xuống theo. Gã vốn dĩ đã chết, nên dĩ nhiên sẽ không ngã chết, chỉ là lần này ngã mạnh quá, đoán chừng cũng nện ra một cái hố hình người, bị ghim dưới đó. Chờ sau khi bò dậy, gã bắt đầu kêu la: "Xảy ra chuyện gì vậy? Các anh em, các người làm sao vậy?!"

Lúc này gã đứng trên tường cao gọi với xuống, rõ ràng bên dưới có hàng trăm hàng ngàn giọng nói đáp lại gã, hết như sâu tận đáy hố ních đầy ác linh gào khóc đòi ăn. Nhưng giờ này khắc này, tại Tạ Liên chỉ nghe

được tiếng rống thảm thiết cuồn cuộn của Khắc Ma, ngoài ra chỉ còn một mảnh tĩnh mịch, thậm chí y không nghe được tiếng hít thở và tiếng tim đập của Tam Lang gần trong gang tấc.

Đúng vậy, rõ ràng y đang tựa sát vào Tam Lang, thế nhưng hoàn toàn không nghe được tiếng hít thở và tiếng tim đập của thiếu niên này!

Khắc Ma hét lớn: "Ai giết các người, là ai giết các người!!!"

Lúc A Chiêu rớt xuống còn nghe được bên dưới truyền đến tiếng động khủng khiếp như tằm ăn người sống, mà sau khi Tam Lang nhảy xuống, phía dưới không có bất cứ tiếng động nào, vậy còn là ai được nữa?

Khắc Ma cũng lập tức kịp phản ứng, nói: "Người Trung Nguyên, đáng chết, ta muốn các người chết!"

Tuy rằng không nhìn thấy gì, Tạ Liên vẫn cảm ứng được nguy hiểm đang lao về phía này, y khẽ nhúc nhích, nói: "Tam Lang cẩn thận!"

Tam Lang lại nói: "Mặc kệ gã." Nói đoạn vẫn bế Tạ Liên, chân nhích một bước, như thể xoay người vậy.

Trong bóng đêm, Tạ Liên nghe được một tiếng vang "leng keng" cực nhỏ, lạnh lạnh êm tai mà mạnh mẽ, thoáng qua rồi biến mất. Đang định tìm hiểu thì gã Khắc Ma khi nãy nhào đến vồ hụt lại tập kích lần nữa, Tam Lang khéo léo xoay người một cái, lắc mình né tránh, cánh tay của Tạ Liên bất giác choàng lên lại, ôm chầm lấy Tam Lang, vô thức níu chặt áo ở đầu vai đối phương.

Nhưng mà, đôi tay này bế y vững vô cùng, tránh đông né tây mà vẫn nâng chắc tay như thường. Chỉ là, Tạ Liên thường xuyên cảm nhận được trên đôi tay này có vật gì đó lạnh buốt cắn lên người mình, khiến y không khỏi ngẩn ngơ. Giữa bóng tối vô bờ vô tận, một luồng ánh bạc chớp lóe, bốn phương tám hướng vang lên tiếng cắt chém của lưỡi đao sắc bén và tiếng mắng giận dữ không ngớt của Khắc Ma. Gã tướng quân Bán Nguyệt kia có vẻ bị thương không nhẹ, nhưng vẫn cực kỳ dũng mãnh, chưa chịu lùi

bước mà cuốn theo một trận gió dữ xông đến lần nữa. Tạ Liên cảm thấy mình không thể ng ỡ như thế mãi, nói: "Nhược Da!"

Dải lụa trắng nghe tiếng bay ra, "đùng" một tiếng, dường như quất Khắc Ma bay lên trời rồi ngã lộn nhào xuống đất. Cú ngã này khiến Khắc Ma rống lên: "Các người! Hai người! Hai chọi một! Đê tiện!"

Tạ Liên nghĩ thầm: "Người đã muốn giết bọn ta thì hơi đâu mà lo hai chọi một hai chọi mấy, đê tiện hay không đê tiện, bảo toàn tính mạng quan trọng hơn, đánh chết trước rồi tính sau." Tam Lang lại cười khẽ một tiếng không hề mang ý cười, nói: "Một chọi một người cũng không có phần thắng. Huynh đừng ra tay." Câu sau đúng là nói với Tạ Liên, giọng điệu trầm thấp hơn, ý châm chọc trong câu trước cũng biến mất. Tạ Liên nói: "Ừ." Nói xong vẫn nhắc nhở một chút: "Tam Lang, chi bằng đệ thả ta xuống trước đi, chứ như này ta cản trở đệ lắm."

Tam Lang lại nói: "Không cản trở. Huynh đừng xuống."

Tạ Liên không nhịn được nói: "Rốt cuộc tại sao không thể xuống?" Chắc không đến nỗi là thiếu niên này thích bế người đánh nhau chứ?

Câu trả lời của Tam Lang chỉ có một chữ: "Bần."

"....."

Tạ Liên hoàn toàn không nghĩ rằng hắn lại thốt ra lý do như vậy, lại còn nói nghiêm túc hẳn hoi thế nữa, y không khỏi buồn cười, rồi lại có chút cảm giác lạ lẫm khó diễn tả, chỉ cảm thấy lòng ngực không hiểu sao hơi nóng lên, nói: "Đệ cũng không thể bế ta như vậy mãi được."

Tam Lang nói: "Chưa hẳn không thể."

Câu đó của Tạ Liên chỉ là nói đùa thôi, nhưng câu này của Tam Lang lại hoàn toàn không có ý đùa cợt, y nhất thời không biết câu tiếp theo nên đáp thế nào mới tốt. Trong lúc hai người nói vài câu, Khắc Ma lại ngoan cường bất khuất phát động tấn công trong bóng đêm. Rõ ràng Tam Lang dùng cả

hai tay để bẫy, nhưng không biết dùng cách nào mà đánh cho Khắc Ma liên tục bại lui, vừa lui vừa rống: "Tiện nhân kia để các người..."

Câu này còn chưa rống xong, chỉ nghe một tiếng "âm" thật lớn, một thân thể đồ sộ ngã rầm xuống đất, thế mà lại bị đánh cho ngã sòng soài không dậy nổi. Nghe tiếng động, Tạ Liên vội nói: "Tam Lang, đệ khoan hãy giết gã. Nếu chúng ta muốn rời khỏi nơi này, sợ rằng còn phải moi lời từ miệng gã."

Quả nhiên Tam Lang không ra tay nữa, đứng yên không nhúc nhích, nói: "Vốn dĩ cũng không định giết gã, nếu không gã chẳng sống được đến giờ đâu."

Dưới đáy hố tội nhân lại chìm vào một mảnh tĩnh mịch lần nữa.

Im lặng giây lát, Tạ Liên nói: "Tam Lang, những thứ bên dưới, là đệ làm đấy ư?"

Mặc dù đang ở trong tối không thấy rõ gì hết, nhưng mùi máu tươi và sát khí che trời rợp đất này, cộng thêm trạng thái điên cuồng như bị thương phần nộ khi nãy của Khắc Ma, đã phác họa rõ ràng bên dưới xảy ra chuyện gì. Sau một hồi lặng im, rốt cuộc Tạ Liên mới nghe được câu trả lời của Tam Lang.

Hắn nói: "Phải."

Câu trả lời nằm trong dự liệu. Lát sau, Tạ Liên thở dài: "Nói thế nào đây..."

Y cân nhắc một phen, cuối cùng thành khẩn nói: "Tam Lang à, lần sau thấy cái hố nào giống vậy, đệ tuyệt đối đừng nhảy bừa xuống nữa nha. Muốn ngăn đệ cũng ngăn không được, thật không biết nên làm sao mới tốt."

Dường như không ngờ Tạ Liên lại thốt ra câu như vậy, Tam Lang có vẻ hơi ghen lời. Lúc mở miệng lần nữa, giọng điệu có phần quái dị, nói: "Huynh không hỏi nhiều hơn sao?"

Tạ Liên nói: "Đệ còn muốn ta hỏi gì nữa?"

Tam Lang nói: "Chẳng hạn như, ta có phải là người không."

Tạ Liên xoa xoa ấn đường, nói: "Cái này hả, ta cảm thấy không có gì cần phải hỏi."

Tam Lang nói: "Hửm? Không cần sao?"

Tạ Liên nói: "Ừ. Bộ cần hả? Có phải là người không, chẳng liên quan gì cả."

Tam Lang nói: "Ồ?"

Nằm trong khuỷu tay của đối phương, Tạ Liên khoanh tay nói: "Kết bạn với người ta, phải xem có hợp ý nhau không, độ tương thích thế nào, chứ không phải xem thân phận. Nếu ta thích đệ, cho dù đệ là ăn mày ta cũng thích. Nếu ta ghét đệ, đệ có là hoàng đế ta cũng ghét. Chẳng phải nên như thế sao? Đây là đạo lý không thể nào đơn giản hơn, vì vậy không cần phải hỏi đâu."

Tam Lang cười ha ha: "Ừ, huynh nói thật sự vô cùng chí lý."

Tạ Liên nói: "Đúng ha?" rồi cũng cười theo mấy tiếng. Cười một hồi chợt thấy là lạ chỗ nào, trong lúc bất chợt, cuối cùng cũng kịp phản ứng.

Mình thế mà cứ bị Tam Lang bế như vậy suốt, hơn nữa đáng sợ nhất là, bất tri bất giác mình đã quen với tư thế đó!

Đúng là muốn mạng già của người ta mà. Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nói: "À mà, Tam Lang nè, chuyện nhỏ nhặt này mai một chúng ta hãy nói. Đệ thả ta xuống trước nha?"

Tam Lang nghe như cười một tiếng, nói: "Chờ chút."

Hắn bế Tạ Liên, có vẻ đi xuống một đoạn đường, lúc này mới nhẹ nhàng thả y xuống. Tạ Liên chạm đất, chân giẫm lên một mảnh đất vững chắc, nói: "Cảm ơn đệ nhiều."

Tam Lang không tỏ vẻ gì, Tạ Liên cảm ơn xong bèn ngẩng đầu nhìn lên.

Một vầng trăng sáng vắt vẻo trên bầu trời xanh đậm, đẹp đến không tả, chẳng qua bị đóng khung trong khoảng trời của bốn bức tường, khiến người ta liên tưởng đến con ếch ngồi đáy giếng nhìn trời.

Tạ Liên thử đi đầu khiến Nhượng Da phóng lên trên lần nữa, nhưng không ngoài dự đoán, Nhượng Da phóng đến giữa không trung thì bị thứ gì vô hình cản lại, bắn ngược trở về, không thể lên được. Tam Lang nói: "Bốn phía quanh hồ tội nhân này đều thiết lập trận pháp."

Tạ Liên nói: "Ta biết, chỉ thử xem sao thôi, chưa thử bao giờ cũng không từ bỏ ý định mà. Không biết những người khác trên kia sao rồi, thiếu nữ áo đen đó có quét bọn họ xuống luôn không."

Y kể lại chuyện thiếu nữ treo trên cột đột nhiên làm loạn, quét cả đội binh sĩ xuống hồ cho Tam Lang nghe, kể vài câu lại muốn đi về phía trước vài bước, nhưng chợt giẫm trúng một thứ, hình như là một cánh tay, Tạ Liên suýt thì vấp ngã, nhưng rồi nhanh chóng đứng vững lại, song Tam Lang vẫn đỡ lấy y, nói: "Cẩn thận."

Hắn hỏi hột bồ sung một câu: "Ta nói rồi, dưới đất bắn lắm."

Tạ Liên cũng hiểu từ "bắn" ám chỉ cái gì, nói: "Không sao. Ta muốn nâng cái chuông tâm diệm, nhìn xem rốt cuộc dưới này xảy ra chuyện gì để tính toán tiếp."

Tam Lang không đáp. Bấy giờ ở đằng xa, giọng nói lạnh lẽo của Khắc Ma lại vang lên: "Các người làm việc cho tiện nhân kia, ngàn vạn oan hồn của quốc gia chúng ta sẽ nguyện rửa các người, nguyện rửa các người!"

Tạ Liên quay đầu lại, nói bằng tiếng Bán Nguyệt: "Khắc Ma tướng quân, cái người mà người nói... Rốt cuộc là ai?"

Khắc Ma căm hận nói: "Cần gì giả bộ hỏi? Yêu đạo kia đấy!"

Tạ Liên hỏi: "Là nữ đạo sĩ đi dạo trong thành à?"

Khắc Ma hung tợn hừ một tiếng, xem ra đúng rồi. Tà Liên nói: "Chẳng phải người tận trung với quốc sư Bán Nguyệt sao?"

Bị cách nói này chọc giận, Khắc Ma mắng to: "Ta, Khắc Ma, vĩnh viễn sẽ không tận trung với ả nữa! Ta không tha cho tiện nhân đó đâu!!!"

Tiếp theo đó là một chuỗi dài tiếng chửi rửa liên thoảng, Khắc Ma tâm tình kích động, tốc độ nói cực nhanh, nhanh đến mức càng về sau Tà Liên ngớ cả ra, nghe không hiểu mô tê, đành phải lén lút nói: "Tam Lang, Tam Lang."

Tam Lang nói: "Gã đang mắng người. Nói ả đàn bà kia bán đứng quốc gia của bọn gã, mở cửa thành thả quân đội Trung Nguyên vào đô thành, tự tay sát hại người dân nước Bán Nguyệt, đẩy đám anh em của gã xuống cái hố quái quỷ này. Gã muốn treo cổ ả thêm một ngàn lần, một vạn lần."

Nghe đến đây, Tà Liên đột nhiên phát hiện, hình như có chỗ nào sai sai.

"Nữ đạo sĩ đi dạo trong thành" mà y vừa nói, vốn dĩ ám chỉ cô gái áo trắng kia. Nhưng bây giờ, Khắc Ma luôn miệng gọi quốc sư Bán Nguyệt kia là "tiện nhân", còn nói quốc sư đó đẩy đám anh em của gã xuống cái hố quỷ quái này, mà khi nãy lúc thiếu nữ áo đen quét bọn binh sĩ xuống tường cao cũng nghe Khắc Ma mắng một câu "lại là tiện nhân này", cộng thêm câu cuối cùng "treo cổ ả thêm một ngàn lần" -- Tà Liên chợt phát hiện, thứ mà bọn họ đang bàn luận, hình như căn bản không phải cùng một thứ.

Tà Liên cắt ngang lời chửi rửa của Khắc Ma, nói: "Tướng quân, quốc sư Bán Nguyệt mà người nói là thiếu nữ áo đen treo trên cột hố tội nhân sao?"

Khắc Ma nói: "Không phải ả thì còn ai?!"

"....."

Vậy thiếu nữ áo đen nhỏ gầy trông như thi thể treo trên cột dài kia, thế mà mới là quốc sư Bán Nguyệt đích thực!

Nhưng nếu là thế, vậy nữ đạo sĩ áo trắng thông dong đi dạo trong thành Bán Nguyệt, còn nói muốn giết sạch bọn họ, và nữ đạo sĩ áo đen đứng hành với nàng ta là ai?

Thiếu nữ áo đen kia thân pháp quỷ dị khó lường, có thể quét mười mấy gã binh sĩ Bán Nguyệt hung hãn dung mãnh xuống khỏi tường cao trong nháy mắt, vì cớ gì lại bị treo trên hồ tội nhân?

Chương 26: Hoa Liên ái muội, đêm rớt hồ tội nhân (3)

Càng nghĩ càng cảm thấy việc này rối loạn phức tạp, Tạ Liên hỏi: "Tướng quân, vậy tại sao quốc sư Bán Nguyệt lại muốn mở cổng dẫn quân vào đô thành?"

Nào ngờ Khắc Ma lại nói: "Các người giết chết anh em của ta, ta không trả lời các người, ta muốn đánh với các người!"

Tam Lang nói: "Là ta giết, huynh ấy không hề động tay. Người có thể trả lời huynh ấy, sau đó đánh với ta."

"....."

Tạ Liên nghĩ bụng, này đúng là chí lý đến mức không tài nào phản bác được. Khắc Ma giận dữ nói: "Các người đều là trợ thủ mà tiện nhân kia tìm đến, như nhau cả thôi!"

Tạ Liên vội nói: "Khắc Ma tướng quân, có phải người hiểu lầm gì đó rồi không. Vốn dĩ chúng ta đến sa mạc này là vì diệt trừ quốc sư Bán Nguyệt, sao lại là trợ thủ mà ả mới tới được??"

Vừa nghe Tạ Liên nói đến vì diệt trừ quốc sư Bán Nguyệt, Khắc Ma im thin thít, qua một hồi lại nói: "Nếu các người không phải do ả phái tới, sao các người lại giết chết những anh em này của ta?! Chỉ có ả mới muốn làm như thế!"

Tạ Liên giảng đạo lý cho gã: "Thì cũng vì người ném chúng ta xuống, chúng ta mới buộc phải tự vệ thôi?"

Khắc Ma tức tối nói: "Nói bậy! Ta vốn không hề muốn ném các người! Lúc này rõ ràng ta đã tóm người lại, rõ ràng chính các người quyết phải nhảy xuống cho bằng được!"

"....."

Lời này thật sự đỡ không nổi. Tạ Liên suýt nữa bị gã cho vào tròng, chỉ đành nói: "Việc đó, khụ, cho dù chúng ta không bị ném xuống, cũng sẽ có người khác bị ném xuống, đâu thể nào trở mắt nhìn chuyện như thế xảy ra được. Các người làm vậy rõ là đang ăn thịt người."

Dường như nhớ tới lại hận, Khắc Ma gắt giọng: "Ăn thịt người cũng là bị tiện nhân kia hại thôi!"

Xem ra, gã thật sự hận quốc sư Bán Nguyệt kia tận xương tủy. Tạ Liên nói: "Tướng quân, hiện tại chúng ta đều bị kẹt dưới đáy hồ, người khoan hãy chửi mắng, mau nghĩ cách làm sao ra ngoài đi. Rốt cuộc quốc sư Bán Nguyệt kia là chuyện gì?"

Khắc Ma lạnh lùng đáp: "Hai người các người gian xảo hèn hạ như thế, đánh hội đồng ta, tuy ta đánh không lại, nhưng ta cũng sẽ không trả lời thêm bất cứ câu hỏi nào của các người nữa."

Tạ Liên cảm thấy hơi sần não, y xoa xoa ấn đường, nói: "Ta chỉ quất người một cái. Thật sự chỉ có một cái."

Không phải y để tâm việc bị người ta mắng là gian xảo hèn hạ này nọ kia, nếu tình hình nguy cấp, đừng nói hai đánh một, bảo y dẫn một trăm hội đồng một y cũng không thấy có gì mất mặt, hơi đâu mà một chọi một. Thế nhưng vừa rồi, rõ ràng Tam Lang bế một người cũng chiếm thế thượng phong, còn bảo Tạ Liên đừng ra tay, vậy mà Khắc Ma lại cảm thấy đơn đả độc đấu có thể thắng được Tam Lang, Tạ Liên quả thật sần gièm gã. Tam Lang lại không hề sần não, hớn hờ nói: "Ừ, là ta đánh đấy. Người có ý kiến gì?"

Khắc Ma vẫn cố chấp không nghe, nói: "Lúc này hai người các người hòa nhau đánh một mình ta, bây giờ lại hòa nhau nói một mình ta. Quá hèn

hạ. Ta sẽ không trả lời các người."

Gã cực kỳ thiếu hợp tác, song Tạ Liên cũng không nóng nảy, xét tính cách của gã Khắc Ma này, nói vậy cũng xem như biết đi đâu rồi, cứ từ từ mà tiến, không sao hết. Tuy nhiên, Tam Lang chẳng hề có chút nhẫn nại, hấn đứng bên cạnh thông thả nói: "Vì anh em của người, tốt hơn người nên trả lời huynh ấy."

Khắc Ma nói: "Bọn họ đã bị người giết chết, người đừng hòng dùng bọn họ uy hiếp ta."

Tam Lang nói: "Đúng là đã chết, nhưng thi thể vẫn còn đây mà." Đường như nằm rạp hết nổi, Khắc Ma cảnh giác hỏi: "Người muốn thế nào?"

Tam Lang cười nói: "Vậy phải hỏi người, người muốn thế nào?"

Chỉ nghe giọng thôi mà Tạ Liên đã có thể tưởng tượng được dáng vẻ Tam Lang nheo mắt khi nói câu này: "Người muốn bọn họ kiếp sau an khang, hay muốn bọn họ vừa ra đời đã là một vũng máu?"

Thoạt đầu Khắc Ma sửng sốt, sau đó hiểu ngay Tam Lang có ý gì, cả người như thể muốn nổ tung, quát: "Người?!"

Người dân Bán Nguyệt rất coi trọng lễ nghi mai táng, bọn họ tin rằng lúc người chết lìa đời, thi thể như thế nào, kiếp sau bọn họ sẽ như thế nấy. Chẳng hạn như, nếu lúc chết mất một cánh tay, vậy kiếp sau sinh ra sẽ là một kẻ cụt tay tàn tật bẩm sinh. Nếu thi thể dưới đáy hồ thật sự bị nghiền thành một vũng máu, vậy kiếp sau chẳng phải không có còn hơn?

Xét thái độ và hành động vừa rồi của Khắc Ma tướng quân, gã là một người Bán Nguyệt chính gốc, những phong tục và quan niệm này tất đã in sâu vào lòng gã, mà gã lại càng coi trọng đám "anh em" của mình, dùng điếu này uy hiếp gã, có thể xem là một cách hay. Quả nhiên, ở một góc khác trong bóng tối, Khắc Ma nín hơi chốc lát, đè nén cơn giận, hồi lâu sau, cuối cùng nói bằng giọng bất đắc dĩ: "Người đừng đụng vào thi thể các anh em của ta! Bọn họ đều là binh sĩ anh dũng, mắc kẹt dưới hồ tội nhân này nhiều năm như vậy đã bất hạnh lắm rồi, hôm nay bị người giết

không biết có được tính là giải thoát không. Nhưng thi thể của bọn họ, tuyệt đối không nên chịu sỉ nhục như thế."

Dừng một chút, gã nói tiếp: "Các người thật sự đến giết ả tiện nhân kia?"

Tạ Liên dịu giọng nói: "Tuyệt không lừa gạt. Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, sự tích về quốc sư Bán Nguyệt người ngoài biết rất ít, muốn đối phó cũng khó mà ra tay. Nhưng Khắc Ma tướng quân đây từng làm việc chung với ả, ắt hẳn có thể chỉ điểm đôi đi đầu cho chúng ta."

Hắn vì có cùng kẻ địch là quốc sư Bán Nguyệt khiến gã sinh lòng cùng chung mối thù, hoặc có lẽ vì rơi xuống vực sâu không thể trèo lên, ngẩng lên trên núi thi thể của đám binh sĩ thuộc hạ nên nản lòng thoái chí, Khắc Ma tạm thời thu hồi ý công kích với hung thủ, nói: "Người không biết tại sao ả lại mở cổng thả người Trung Nguyên vào diệt quốc à? Bởi vì ả muốn đối nghịch với bọn ta. ả hận bọn ta! ả hận nước Bán Nguyệt!"

Tạ Liên nói: "Cái gọi là quốc sư Bán Nguyệt..."

Khắc Ma sửa lời: "Yêu đạo!"

Xem ra gã không muốn thừa nhận thiếu nữ áo đen kia là quốc sư nước mình nữa, Tạ Liên nói: "Được, yêu đạo. Cái gì gọi là ả hận các người? Nếu đã hận các người, sao ả lại ngẩng lên trên vị trí quốc sư?"

Từ lời nói thỉnh thoảng xen lẫn tiếng chửi rủa của Khắc Ma, cuối cùng Tạ Liên dần dần làm rõ được bộ khung tổng thể.

Quốc sư Bán Nguyệt kia là con của một người phụ nữ Bán Nguyệt và một người đàn ông Trung Nguyên. Tại vùng biên giới nơi dân chúng hai nước thù ghét nhau, đôi vợ chồng dị tộc này sống vô cùng gian khổ. Qua vài năm, người đàn ông Trung Nguyên thật sự không thể chịu được cuộc sống như thế nữa, gã bèn rời khỏi biên giới, trở về Trung Nguyên. Tuy hai người nói rõ với nhau rồi mới chia tay, nhưng không bao lâu sau, người phụ nữ Bán Nguyệt cũng lìa đời vì tâm bệnh tích tụ.

Bọn họ để lại một đứa con gái sáu bảy tuổi, không ai chăm nom, lang thang đầu đường, bữa đói bữa no mà lớn lên. Cặp vợ chồng bị người ta khinh miệt, thế hệ sau do họ sinh ra cũng bị người ta khinh bỉ. Người dân Bán Nguyệt ai nấy cũng thân hình cao lớn, nam nữ đều cho rằng khỏe mạnh hoạt bát mới được xem là đẹp, còn thiếu nữ này vì là con lai dị tộc nên trông hết sức nhỏ gầy ốm yếu giữa một đám trẻ con Bán Nguyệt, bởi vậy từ nhỏ thường bị ức hiếp, dần dà tính cách ngày càng âm trầm quái gở, trẻ con Bán Nguyệt không chịu chơi chung với ả, trái lại một ít trẻ con Trung Nguyên vẫn chịu để ý đến ả.

Năm thiếu nữ này mười hai tuổi, biên giới xảy ra một đợt bạo loạn, quân đội hai bên lại choảng nhau một trận, sau trận đó, cô gái kia chợt biến mất. ả vốn không có người thân và bạn bè ở nước Bán Nguyệt, biến mất mấy năm cũng chẳng ai hỏi han tiếng nào. Nhưng chờ khi ả xuất hiện lần nữa, tình hình đã khác xưa.

Thì ra trong mấy năm đó, ả thế mà lại bôn ba ngàn dặm, một mình băng qua sa mạc, đi đến Trung Nguyên. Không biết gặp kỳ ngộ gì nơi đó mà ả học được một thân bản lĩnh pháp thuật cực kỳ yêu tà trở về, chẳng những thế, ả còn có thể đi đâu khiến độc vật mà người Bán Nguyệt sợ nhất -- Rắn đuôi bò cạp.

Thấy ả trở về, ngoại trừ thần phục, có một số người Bán Nguyệt lại cảm thấy sợ hãi. Bởi vì tính cách của thiếu nữ này không hề thay đổi, vẫn âm trầm và lạnh lùng như xưa. Năm đó rất nhiều người Bán Nguyệt từng bắt nạt ả, bây giờ ả lại nhập cung làm việc, còn trở thành pháp sư địa vị cao quý, ngộ nhỡ ngày nào đó muốn trả thù bọn họ, vậy chẳng phải sẽ tìm bọn họ gây sự sao?

Thế là, những kẻ này tố cáo với hoàng cung, nói thiếu nữ kia là sứ giả mà rắn đuôi bò cạp phái tới gieo họa cho nước Bán Nguyệt, phải treo cổ.

Lúc đó, Khắc Ma đã là đại tướng nước Bán Nguyệt thanh danh hiển hách, dũng mãnh thiện chiến. Gã cộng tác làm việc với thiếu nữ này vài lần, cảm thấy ả hành động rất hợp khẩu vị của mình, vừa thỏa đáng vừa hợp quy củ, cũng không có mưu đồ gieo họa cho đất nước, gã bèn dốc sức

đảm bảo, bác bỏ tất cả lời nói không có ý tốt kia. Hơn nữa h ồi nhỏ Khắc Ma cũng từng vì yếu ớt mà bị bạn cùng lứa bắt nạt, bởi vậy có chút đ ồng cảm với thiếu nữ này, tất nhiên cũng chú ý ả hơn. Càng chú ý càng phát hiện, thiếu nữ này mang bản lĩnh vượt trội, thế là Khắc Ma liên tục tiến cử, một tay đưa ả đưa lên vị trí quốc sư, đã thế còn trở thành người ủng hộ trung thành nhất của quốc sư Bán Nguyệt mà đời sau ghi lại.

Ai ngờ từ đ ầu chí cuối, quốc sư này luôn rắp tâm hại người, chỉ là nguy trang quá tốt mà thôi. ả hận nước Bán Nguyệt thấu xương, học nghệ trở về chính vì trả thù quốc gia này, cách trả thù là bất chợt mở cổng thành vào giờ phút đại chiến kịch liệt nhất!

Vừa nghe nói quốc sư mở cổng thành, Khắc Ma đang khở sở chiến đấu với quân địch giận điên cả người.

Một mình gã đầu có dũng mãnh cỡ nào, suy cho cùng cũng không đủ sức xoay chuyển trời đất. Thế nhưng cho dù đã định phải chết trận, trước khi chết trận cũng phải giết kẻ phản bội!

Thế là, gã dẫn một đội binh sĩ xông lên l ầu cổng thành, lôi quốc sư xuống, treo cổ trên hố tội nhân.

Đại quân băng qua, toàn bộ nước Bán Nguyệt hóa thành một quốc gia chết chóc. Mà quốc sư và tướng quân chết trong trận đại chiến cũng bị nhốt trong tòa thành chết chóc này, biến thành "Hung".

Hai bên đ ều không thể rời khỏi chốn hoang tàn này, nhưng vẫn thù hằn nhau như cũ. Bên này, Khắc Ma dẫn đ ầu binh sĩ Bán Nguyệt dưới tay mình, lòng sục bóng dáng của quốc sư khắp mọi nơi, mỗi khi tóm được ả sẽ treo "chết" ả trên hố tội nhân một l ần nữa. Còn quốc sư Bán Nguyệt kia cũng xuất quỷ nhập thần lòng bắt đám binh sĩ Bán Nguyệt, đẩy bọn gã xuống hố tội nhân. ả thiết lập trận pháp cực kỳ lợi hại bốn phía xung quanh hố tội nhân, rớt xuống sẽ không thể trèo lên, mà oán khí của đám binh sĩ chết trận sâu nặng khôn xiết, chỉ có máu thịt tươi sống mới có thể xóa bỏ mối hận trong lòng, nếu không sẽ tru tréo hằng đêm, không được giải thoát.

Thấy các binh sĩ anh dũng ngày nào ra nông nổi như hôm nay, Khắc Ma tất nhiên lòng đau như cắt. Cũng may rắn đuôi bò cạp của quốc sư Bán Nguyệt có tính công kích rất mạnh, thường xuyên bò ra khỏi thành cắn người khắp nơi, mà những đội buôn bị rắn đuôi bò cạp cắn trúng vào thành tìm cỏ Thiện Nguyệt sẽ bị Khắc Ma tóm cổ, ném xuống hố tội nhân, nuôi đám binh sĩ không thể trào lên kia.

Đoạn tự thuật ngắt quãng này, Tạ Liên nghe mà thất thẩn. Hồi lâu sau, Khắc Ma không lên tiếng, y mới hỏi: "Vậy một vùng cỏ Thiện Nguyệt trong hoàng cung là các người trồng sao? Lão kia là do các người chôn?"

Khắc Ma nói: "Đúng thế. Cái lão bị chôn dưới đất muốn tới trộm tiền tài châu báu của hoàng cung, nhưng tất cả tiền tài châu báu của quốc gia chúng ta đã bị cướp sạch sành sanh vào hai trăm năm trước, lão không tìm được tiền tài châu báu mà còn phải làm phân bón cho chúng ta."

Nghe đến đây, Tạ Liên im lặng không nói gì.

Y cảm thấy, Khắc Ma đang nói dối.

Hoặc là chí ít, Khắc Ma đang che giấu điều gì.

Nếu đám binh sĩ Bán Nguyệt tự giác đi trồng cỏ Thiện Nguyệt, thậm chí dùng người sống làm phân bón, chứng tỏ mặc dù bọn chúng đã không còn là người, nhưng nỗi sợ của bọn chúng dành cho rắn đuôi bò cạp vẫn không hề suy giảm. Vậy thì lúc bọn chúng còn sống, chắc chắn nỗi sợ đó càng nghiêm trọng hơn.

Tuy nhiên, nếu quốc sư Bán Nguyệt có thể đi đầu khiến rắn đuôi bò cạp mà bọn chúng sợ nhất, cố gì lại dễ dàng bị một đám binh sĩ lôi xuống lầu cống thành treo cổ như thế? Huống hồ dựa theo cách nói của Khắc Ma, trong hai trăm năm qua, gã đã tóm được quốc sư hết lần này đến lần khác, quốc sư cũng bị gã treo cổ hết lần này đến lần khác.

Chưa kể rắn đuôi bò cạp bò ra khỏi thành cắn người cũng vô cùng gọi sự chú ý. Là ngoài ý muốn ư? Thật sự có trùng hợp ngoài ý muốn như thế sao? Là quốc sư cố ý làm thế, nhưng nếu vậy khác nào đang tạo điều kiện

thuận lợi cho Khắc Ma bắt người sống cho đám binh sĩ ăn? Dựa theo cách nói hai bên đối địch, thế này chẳng phải mâu thuẫn sao?

Trận pháp bốn phía xung quanh hồ tội nhân là do quốc sư Bán Nguyệt thiết lập, ả có thể thiết lập, tức ả có thể giải trừ. Nói cách khác, cho dù ả quét một đám binh sĩ xuống dưới, ả cũng có thể thả bọn chúng ra. Có đi đâu nếu đã như vậy, hai bên giả vờ đối địch với mục đích gì?

Mà trước đông manh mối loạn xà ngầu này, còn có một câu đố -- Thân phận của nữ đạo sĩ áo trắng kia và đồng bạn của nàng.

Suy tư một hồi, Tạ Liên quyết định hỏi thêm vài câu nữa để đánh giá rốt cuộc lời Khắc Ma nói có bao nhiêu phần đáng tin: "Khắc Ma tướng quân, khi nãy chúng ta vào thành, dọc đường gặp một đen một trắng hai..."

Đúng vào lúc này, Tam Lang nhẹ giọng nói: "Suýt."

Tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Tạ Liên lập tức im lặng ngay. Một loại trực giác kỳ lạ khiến y ngửa đầu nhìn lên trên.

Vẫn là mảnh trời đêm xanh đậm vuông vức, vẫn là vầng trăng khuyết sáng trong lạnh lẽo ấy. Nhưng bên cạnh vầng trăng khuyết, Tạ Liên trông thấy một người ở đằng xa, gần nửa bóng người áo đen thò ra, đang nhìn xuống dưới này.

Nhìn chốc lát, gần nửa cơ thể của người kia chợt biến thành cả cơ thể -
- Nhảy xuống.

Trong quá trình rơi xuống, Tạ Liên có thể thấy rõ, người nọ tóc dài rối tung, thân hình nhỏ gầy, chính là quốc sư Bán Nguyệt trước đó bị treo trên cột dài!

Chương 27: Hoa Liên ái muội, đêm rớt hồ tội nhân (4)

Sau khi nhảy xuống, quốc sư nói bằng tiếng Bán Nguyệt: "Khắc Ma, xảy ra chuyện gì vậy?"

Nàng vừa mở miệng, giọng nói khác xa tưởng tượng của Tạ Liên. Đúng là nghe lạnh nhạt thật, nhưng rất nhỏ, tựa như một đứa trẻ r ầu rĩ không vui đang l ần b ần l ần b ần, chứ không phải chất giọng lạnh lùng đanh thép. Nếu không phải lực tai của Tạ Liên xem như không t ệ, chắc không nghe rõ được r ồi. Khắc Ma hỏi: "Xảy ra chuyện gì à? Bọn họ chết sạch r ồi!"

*Chương trước đề "ả" là vì đang kể theo góc nhìn của Khắc Ma, từ đây sẽ dùng "nàng" để gọi quốc sư Bán Nguyệt, nói chung tùy theo góc độ của nhân vật mà đề xưng hô cho phù hợp.

Quốc sư nói: "Làm sao lại chết sạch được?"

Khắc Ma nói: "Còn không phải vì người đẩy bọn họ xuống, nhốt ở nơi quái quỷ này sao!"

Quốc sư nói: "Ai ở đây thế? Còn một người nữa."

Thật ra bây giờ dưới đáy hố, ngoại trừ Khắc Ma, hẳn là còn hai "người" nữa, nhưng Tam Lang không có hơi thở và nhịp đập, vì vậy quốc sư Bán Nguyệt mới không tìm được chút dấu vết t ần tại nào của hắn. Lúc này bên trên cũng loạn cào cào, hoàn toàn không nhớ rõ ai ngã xuống ai chạy mất, bởi vậy nàng cho rằng chỉ có một mình Tạ Liên. Khắc Ma nói: "Chính bọn chúng giết binh sĩ của ta, bây giờ người vui chưa? Người người muốn giết, cuối cùng chết sạch hết r ồi!"

Bên kia, quốc sư im lặng một lát. H ồi lâu sau, trong bóng tối bỗng dấy lên ánh lửa, chiếu sáng một thiếu nữ áo đen nâng một ngọn lửa nho nhỏ trong lòng bàn tay.

Thiếu nữ này thoát nhìn thế mà chỉ t ần mười lăm mười sáu tuổi, hai mắt đen sẫm, không phải không đẹp, chỉ là đáng vẻ không được vui sướng cho lắm, trán và khóe miệng đều có vết b ầm, trông rõ m ặt một dưới ánh lửa. Bàn tay nâng ngọn lửa dường như đang run rẩy, khiến cho ngọn lửa trong lòng bàn tay cũng lay lắt không ngừng. Nếu không phải đã xác nhận từ trước, mặc cho ai cũng không thể ngờ rằng, quốc sư Bán Nguyệt lại là một cô bé phò phạc như vậy.

Ngoại trừ chiếu sáng chính bản thân nàng ta, ngọn lửa còn chiếu sáng bốn phía xung quanh nàng. Bên chân nàng, tất cả đều là thi thể của binh sĩ Bán Nguyệt mặc áo giáp.

Tạ Liên kiềm lòng không dặng nhìn sang bên cạnh.

Do ngọn lửa mà quốc sư nâng quá nhỏ nên không rọi sáng toàn cảnh đáy hồ tội nhân, bọn họ vẫn ẩn núp trong bóng đêm như trước, nhưng nương theo chút ánh lửa đằng xa, Tạ Liên có thể trông thấy một bóng hình áo đỏ đứng bên cạnh. Dù rằng không thấy rõ lắm, song Tạ Liên vẫn loáng thoáng nhìn được vị trí gần sát tầm mắt của mình, không biết có phải do ảo giác hay không, vốn dĩ Tam Lang đã cao hơn y, nhưng hẵn của bây giờ, hình như lại cao hơn một chút.

Tạ Liên chậm rãi dời mắt lên trên, dời đến cổ họng của thiếu niên nọ, tạm ngừng một lát rồi tiếp tục dời lên trên, cuối cùng dừng trên chiếc cằm xinh đẹp của đối phương.

Nửa gương mặt trên của Tam Lang vẫn giấu trong bóng đêm, song Tạ Liên cảm thấy, dường như nửa gương mặt này cũng có điểm khác biệt tinh tế so với lúc trước. Mặc dù vẫn khôi ngô như thế, nhưng đường nét góc cạnh có vẻ sắc sảo hơn.

Có lẽ chú ý đến ánh mắt của Tạ Liên, gương mặt nọ nghiêng một cái, quay sang đây, khoe miệng khe nhếch lên.

Độ cong của cái nhếch môi đó vô cùng mê hoặc, hai người đã cách nhau rất gần, nhưng nếu muốn thấy rõ nửa gương mặt trên của Tam Lang, nhất định phải cách gần hơn nữa, bất tri bất giác, Tạ Liên lại bước đến gần hẵn thêm một bước. Bây giờ, chỉ nghe một tiếng rên đau đớn của Khắc Ma ở đằng xa, xem ra bị sốc nặng khi tận mắt chứng kiến thảm trạng này. Tạ Liên quay đầu sang, nghe gã kêu gào, sắc mặt của quốc sư Bán Nguyệt lại cứng đờ, lát sau mới nói: "Tốt lắm, cuối cùng được giải thoát rồi."

Khắc Ma đang đau xót, nghe vậy thì nổi điên: "Tốt cái gì mà tốt? Người có ý gì?!"

Cơn giận này hoàn toàn không giống giả vờ, xem ra hẳn thật sự hận quốc sư này thấu xương. Quốc sư nói: "Giải thoát cả rồi."

Trong bóng tối, nàng quay về phía Tạ Liên, hỏi: "Là các người giết sao?"

Câu này thế mà lại hỏi bằng tiếng Hán chuẩn không cần chỉnh, giọng điệu cũng không phải chất vấn. Tạ Liên nói: "Đây là việc... ngoài ý muốn."

Quốc sư hỏi tiếp: "Các người là ai?"

Tạ Liên đáp: "Ta là một thần quan trên thiên đình, vị này là bạn của ta."

Khắc Ma nghe không hiểu, nhưng có thể nghe ra bọn họ không phải đang cãi nhau, gã cảnh giác hỏi: "Các người đang nói gì đấy?"

Ánh mắt của quốc sư chậm rãi lướt qua Tạ Liên, dừng trên người Tam Lang chốc lát rồi lập tức thu hồi, nói: "Xưa nay chưa từng có thần quan nào đến đây. Ta còn tưởng các người đã sớm bỏ mặc nơi này."

Tạ Liên cứ ngỡ sẽ phải đấu một trận với quốc sư Bán Nguyệt, nào ngờ nàng ta lại suy sụp cùng cực, không hề có ý chí chiến đấu, khiến y không khỏi bất ngờ. Nàng hỏi tiếp: "Các người muốn ra ngoài không?"

Tuy rằng cuộc đối thoại này hơi bị kỳ quặc, Tạ Liên vẫn bình tĩnh hòa nhã giao lưu với nàng: "Muốn ra chứ, nhưng bốn phía quanh đây đều thiết lập trận pháp, không có cách nào ra ngoài được."

Nghe vậy, quốc sư Bán Nguyệt đi đến trước một mặt tường cao của hồ tội nhân, đưa tay vẽ vệt trên mặt tường một phen rồi quay đầu nói: "Ta mở ra rồi."

"....."

Sao dễ nói chuyện thế.

Tạ Liên hết biết nên nói gì cho phải. Đúng vào lúc này, phía trên truyền đến giọng nói của một người, vọng lại từ đằng xa: "Bên dưới có người

không?"

Là giọng của Phù Dao.

Tạ Liên cảm giác mình nghe được tiếng tắc lưỡi của Tam Lang đứng bên cạnh, y lập tức ngẩng đầu lên, quả nhiên trông thấy một bóng người áo đen đang nhìn xuống dưới này, bèn hô to: "Phù Dao! Ta ở dưới nè!"

Hô xong, y còn vẫy vẫy tay, Phù Dao ở trên nói: "Ở dưới thật cơ à? Ở dưới có cái gì?"

Tạ Liên nói: "Này... ở dưới có nhiều thứ lắm, hay là người tự nhìn đi."

Dường như Phù Dao cũng cảm thấy nghe Tạ Liên nói không bằng tự mình nhìn, thế là "âm" một tiếng, châm một quả cầu lửa lớn, ném xuống dưới. Chỉ trong chớp mắt, cả đáy hồ tội nhân bị ánh lửa rọi sáng như ban ngày, cuối cùng Tạ Liên cũng thấy rõ mình đang đứng ở nơi như thế nào.

Bốn phương tám hướng bao quanh y là cây cối thành núi, máu chảy thành sông, vô số thi thể của binh sĩ Bán Nguyệt chất chồng lên nhau, cánh tay và gương mặt ngăm đen, áo giáp sáng như tuyết, máu mang màu đỏ tím. Mà nơi Tạ Liên đang đứng, chính là mảnh đất trống duy nhất không có thi thể dưới đáy hồ tội nhân.

Những đi đầu này, tất cả đều do Tam Lang làm chỉ chớp mắt sau khi nhảy xuống.

Tạ Liên quay đầu lại lần nữa, đưa mắt nhìn thiếu niên đứng bên cạnh.

Vừa rồi trong bóng đêm, y loáng thoáng trông thấy Tam Lang có vẻ bỗng nhiên cao hơn một chút, một vài chỗ nhỏ nhặt cũng có điểm khác biệt tinh tế, nhưng mà bây giờ, dưới ánh lửa rực sáng, đứng bên cạnh y vẫn là thiếu niên khôi ngô ngày trước, thấy y nhìn mình thì mỉm cười. Tạ Liên cúi đầu nhìn cổ tay và giày của đối phương, quả nhiên cũng giống hệt lúc đầu, không có gì lạ thường, trong lòng ngẫm hiểu. Có đi đầu Phù Dao đã tới, giấu diếm cũng tốt, để tránh sinh thêm rắc rối. Đang nghĩ ngợi, chỉ nghe một tiếng vang nặng nề, Phù Dao cũng nhảy xuống.

Tạ Liên nói: "Không phải người đang trông chừng người của đội buôn kia sao?"

Phù Dao mới vừa nhảy xuống, vẫn chưa quen với mùi máu tanh dưới đáy hồ, bèn cau mày dùng tay quạt quạt không khí, lạnh nhạt nói: "Đội ba canh giờ cũng không thấy các người về, còn tưởng đã xảy ra chuyện. Ta vẽ cái vòng cho bọn họ ng ồi đợi, tới đây xem sao trước."

Vẽ cái vòng tất nhiên là chỉ vòng phòng hộ, nhưng Tạ Liên nghe xong vẫn thấy đau đầu, nói: "Vẽ cái vòng không chống được bao lâu, người đi như thế, bọn họ khó tránh nghi ngờ mình bị bỏ lại, ngộ nhỡ rời khỏi vòng chạy lung thì tính sao?"

Phù Dao không đồng ý, nói: "Người đã muốn tìm chết, tám con ngựa cũng kéo không nổi, không cần làm gì hết. Hai người này là chuyện gì đây? Ai là ai?"

Phù Dao đề cao cảnh giác phòng bị hai người khác dưới đáy hồ, nhưng nhanh chóng phát hiện Khắc Ma bị đánh cho thương tích đầy người, nằm sấp dưới đất cử động vất vả, còn quốc sư Bán Nguyệt thì cúi gằm đầu chẳng hé răng tiếng nào, không khỏi tỏ vẻ ngạc nhiên. Tạ Liên nói: "Vị này là tướng quân của nước Bán Nguyệt, vị này là quốc sư của nước Bán Nguyệt, bây giờ bọn họ..."

Lời còn chưa dứt, Khắc Ma thành linh nhảy dựng lên.

Gã nằm sấp lâu như thế, cuối cùng cũng tích đủ sức, hét lớn một tiếng, đứng thẳng dậy, tung một chưởng đánh quốc sư Bán Nguyệt.

Một kẻ vạm vỡ đánh một cô bé, nếu là ngày xưa, cảnh tượng này tuyệt đối không thể xảy ra trước mặt Tạ Liên. Nhưng mà, Khắc Ma có đầy đủ lý do để căm hận quốc sư, rõ ràng quốc sư có thể tránh, nhưng nàng lại không tránh, ân oán của người ngoài, Tạ Liên cũng không tiện tham gia. Khắc Ma nói với quốc sư: "Rắn đuôi bò cạp của người đâu? Tới đây, người bảo chúng nó cắn chết ta đi! Nhanh lên, giải thoát cho ta luôn đi!"

Quốc sư hệt như con búp bê rách nát bị gã ném tới ném lui, rồi nói: "Khắc Ma, rắn của ta không nghe lời ta nữa."

Khắc Ma mắng: "Thế sao chúng không cắn chết người đi!"

Quốc sư thấp giọng nói: "Xin lỗi, Khắc Ma."

Khắc Ma nói: "Người thật sự hận chúng ta như vậy sao?"

Quốc sư lắc đầu. Khắc Ma càng giận hơn, nói: "Vậy người hận ai thì tìm kẻ đó mà trả thù! Người là quốc sư, người muốn giết ai, chỉ cần người nói một câu, ta không giúp người giết sao?! Tại sao người lại thông đồng với kẻ khác hại chúng ta!"

Gã càng nói càng hận, đoạn túm tóc của quốc sư. Thấy bọn họ càng đánh càng ác liệt, hơn nữa còn là một bên đánh một bên chịu, Phù Dao cau mày hỏi: "Bọn họ đang nói gì thế? Có cần lên can không?"

Tạ Liên thật sự không nhìn nổi nữa, y bước lên vịn Khắc Ma, dịu giọng nói: "Tướng quân, ta cảm thấy giữa các người có lẽ còn chút việc chưa nói rõ ràng, người khoan hãy kích động."

Khắc Ma nói: "Còn gì để nói nữa? Đã rõ ràng lắm rồi!"

Tạ Liên cũng không nói được rốt cuộc không ổn chỗ nào, nhưng y cứ cảm thấy mình đã bỏ sót đi đâu gì quan trọng. Bỗng nhiên, quốc sư kia túm lấy cổ tay của y.

Động tác túm này quá đột ngột, còn túm chặt cứng ngắc. Ban đầu lòng Tạ Liên chùng xuống, cứ ngỡ nàng muốn thừa dịp ám toán, nào ngờ khi cúi đầu lần nữa, quốc sư nằm sấp dưới đất, ngửa đầu dùng cặp mắt đen lúng liếng nhìn y, khóe miệng hiện vết bầm tím, đôi môi run nhè nhẹ. Rõ ràng nàng không nói tiếng nào, nhưng lại như có trăm ngàn lời muốn nói. Dáng vẻ này, quả thật trùng khớp với một màn xưa lắc xưa lơ trong trí nhớ của y.

Thoáng chốc, Tạ Liên buột miệng thốt ra: "Là muội?"

Quốc sư cũng run giọng nói: "... Hoa tướng quân?"

Nghe đoạn nói qua nói lại này, tất cả mọi người dưới đáy hồ đều giật mình.

Phù Dao xông lên trước một bước, đánh Khắc Ma ngất xỉu, hỏi: "Hai người quen nhau?"

Tạ Liên cũng không có thời gian trả lời Phù Dao. Y ng ẫ xồm xuống, nắm vai quốc sư, nhìn kỹ mặt nàng một lần.

Vừa r ẫ cách quá xa, bị đánh nên thấy không rõ, cộng thêm dáng vẻ của thiếu nữ này sau khi trưởng thành cũng thay đổi, lại qua hơn hai trăm năm, đủ mọi nguyên do khiến y không nhận ra gương mặt của đối phương ngay từ đầu. Mà giờ phút này nhìn lại, gương mặt ấy, rõ ràng vẫn y hệt trong trí nhớ!

Trong lòng Tạ Liên không thể nào tin nổi, thật lâu không thốt nên lời, lát sau mới thở dài một tiếng, nói: "Bán Nguyệt?"

Quốc sư thoát cái nắm tay áo của y, gương mặt thoát nhìn bu ồm rười rượi bỗng chốc hiện chút hơi thở của người sống, nàng hỏi với dáng vẻ hơi kích động: "Là muội, Hoa tướng quân, huynh, huynh còn nhớ muội không?"

Tạ Liên nói: "Dĩ nhiên ta nhớ muội, nhưng mà..."

Y ngưng mắt nhìn thiếu nữ này chốc lát, thở dài: "Nhưng mà, sao muội lại ra nông nổi này."

Nghe y nói vậy, trong mắt quốc sư bỗng dâng đầy nước mắt.

Nàng nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, hiệu úy."

Nói xong câu này, nàng thành linh quỳ gối trước Tạ Liên, trán áp xuống mặt đất, sau đó không đứng dậy nữa.

Tạ Liên muốn đỡ nàng dậy nhưng đỡ không được, lòng cũng rối như tơ vò, cuối cùng xoa xoa ấn đường, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, không muốn nói gì hết. Nhưng vài tiếng nào tướng quân nào hiệu úy đã nhắc nhở quá rõ ràng, người ngoài làm sao nghe không hiểu?

Phù Dao kinh ngạc hỏi: "Hiệu úy? Tướng quân? Huynh? Sao lại như thế được??"

Tạ Liên nói: "... Ta cũng muốn hỏi, sao lại như thế được."

Y không trả lời thẳng thừng, ánh mắt Tam Lang sa sầm, không truy hỏi nữa, Phù Dao vẫn kinh ngạc như trước: "Một tướng quân kia là?"

Tạ Liên nói: "Một của ta."

Phù Dao nói: "Chẳng phải huynh nói hai trăm năm trước huynh đến đây lượm đồ nghề nát sao??"

Nhìn thiếu nữ áo đen quỳ rạp dưới đất, Tạ Liên lại thở dài, nói: "Chuyện này thật sự... một lời khó nói hết."

Ước chừng hai trăm năm trước, có một ngày Tạ Liên định băng qua Tần Lĩnh*, đến phía Nam sống một thời gian ngắn. Thế là y bèn cưỡi la bàn, đi về phía Nam. Đoạn đường này, Tạ Liên đi mà buồn bức suốt, sao cứ cảm thấy phong cảnh dọc đường không đúng lắm nhỉ? Rõ ràng nên là cây cao bóng cả, cư dân đông đúc, sao lại càng lúc càng hoang vắng? Nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, y vẫn kiên trì đi tiếp, đến tận khi đi mãi đi mãi, đi tới sa mạc, bị gió lớn thổi vào mặt, ăn cát đầy mồm, y mới phát hiện, cái la bàn mình cưỡi đã hỏng từ đời kiếp nào, phương hướng mà nó chỉ suốt chặng đường này đều sai bét!

*Tần Lĩnh là một dãy núi chính chạy theo hướng đông-tây ở Nam Bộ tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc.

Chỉ sai hướng cũng đành thôi, dựa theo cách nghĩ "dù gì cũng đến rồi, tham quan phong cảnh đại mạc một chút cũng được", Tạ Liên vẫn tiếp tục

đi về phía trước, có đi đầu tạm thời sửa đích đến thành Tây Bắc, cuối cùng đi một mạch tới biên giới, sống tạm tại vùng lân cận nước Bán Nguyệt.

Tạ Liên chậm rãi nói: "Ban đầu, thật sự ta chỉ lượm đống nát này nọ ở gần đó thôi. Nhưng vùng biên giới khốn khổ, bạo loạn xảy ra dồn dập, thường có binh lính đào ngũ, quân đội mới bắt người bừa bãi góp cho đủ số."

Tam Lang hỏi: "Huynh bị ép buộc bắt vào ư?"

Tạ Liên nói: "Đúng là bị bắt, nhưng suy cho cùng làm gì cũng như nhau, làm lính thì làm lính. Sau đó ta xua đuổi bọn cướp biên giới vài lần, chẳng hiểu sao được thăng làm hiệu úy. Người ta nể mặt ta nên gọi ta là tướng quân."

Phù Dao ngờ vực hỏi: "Sao nàng lại gọi huynh là Hoa tướng quân?"

Tạ Liên phát tay, nói: "Không cần để ý cái đó, lúc ấy ta thuận miệng lấy tên giả, hình như là Hoa Tạ."

*Hoa Tạ là ghép họ Hoa của Hoa Thành với họ Tạ của Tạ Liên á, nhưng hai từ này đứng cạnh nhau có nghĩa là hoa tàn, hoa héo =)))) Mà Liên đặt biệt danh này chắc vì ngày xưa có biệt danh là Hoa Quan Võ Thần (võ thần đội vòng hoa), với cả Liên dính dáng đến hoa đào từ câu "Thân tại vô gian, lòng tại đào nguyên", chứ không phải đặt chữ Hoa vì Hoa Thành đâu nha, lúc đó đã quen nhau đâu =))

Nghe được tên này, sắc mặt Tam Lang khẽ động, khóe miệng như có như không nhếch lên, không biết rốt cuộc là biểu cảm gì. Tạ Liên không chú ý, tiếp tục nói: "Nơi tiếp giáp biên giới xảy ra chiến sự liên miên, cô nhi vô số, những khi rảnh rỗi, thỉnh thoảng ta cũng chơi với bọn nhỏ một chút. Trong đó có một đứa... tên là Bán Nguyệt."

Y lắc đầu, nói: "Ta cứ ngỡ hai chữ Bán Nguyệt trong 'quốc sư Bán Nguyệt' là chỉ quốc gia, không ngờ quốc sư thật sự tên là Bán Nguyệt."

Trong ấn tượng của Tạ Liên, cô bé tên Bán Nguyệt luôn mang vẻ mặt buồn rười rượi như thế, trên người và trên mặt cũng luôn hiện vết bầm tím, lúc nhìn y cũng giương mắt chờ mong nhìn từ dưới lên như thế. Nàng biết nói tiếng Hán, suốt ngày chơi cùng với trẻ em Trung Nguyên cùng lứa, Tạ Liên cũng không rõ nàng là người phương nào, nói chung thấy trẻ nhỏ đi lung tung, y cũng dẫn đại như đúng rồi. Lúc rảnh dạy bọn nhỏ ca hát, vật lộn, thi thoảng biểu diễn vài màn đập đá lên ngực này nọ kia. Do cô bé này gầy ốm quá, y mới chăm nom đặc biệt hơn một chút, có bao nhiêu bánh bột ngô cũng chia cho nàng một phần, tình cảm khá là tốt.

Phù Dao hỏi: "Sau đó thì sao?"

Tạ Liên nói: "Sau đó... không khác những gì khắc trên bia đá mộ tướng quân lắm."

Im lặng chốc lát, Tam Lang mở miệng: "Trên bia đá nói huynh đã chết."

Nhắc tới bia đá kia, Tạ Liên cảm thấy hết sức buồn bực.

Thông thường bi văn (bài văn, bài thơ khắc trên bia đá) chẳng phải toàn ca ngợi công đức, cố gắng điểm tô cho người được tưởng nhớ sao? Nào là giáng chức rồi lại giáng chức, giáng đến mức không thể giáng được nữa thì thôi đi, sao có thể trịnh trọng nghiêm trang viết luôn cách chết mất mặt như thế xuống chứ??? Lúc tránh gió đọc được đoạn này, y thật sự không dám nhìn thẳng luôn, nếu không có Tam Lang đọc hiểu chữ Bán Nguyệt đứng bên cạnh đọc chung, y sẽ giả bộ trên tấm bia không hề có đoạn viết về cách chết đó. Viết thứ này lên, ngay cả bản thân y nhìn thấy cũng muốn cười, làm sao trách được người khác cũng muốn cười chứ? Người ta đến mộ tưởng niệm của y tránh bão cát, thấy sự tích của y trên bia đá còn bình loạn một phen, cười sảng sặc một trận, y còn xấu hổ bảo mọi người đừng cười, quả thật hơi bị buồn bực.

Tạ Liên cảm thấy ấn đường sắp bị mình xoa đỏ, nói: "À, cái đó, tất nhiên ta không chết. Ta giả chết thôi."

Tam Lang lặng thinh, Phù Dao ra chiều không thể tin nổi. Tạ Liên nói: "Sau khi giả chết bị đem vứt như thi thể, trở về Trung Nguyên, chỉ dưỡng

thương năm sáu năm là khỏe r ồi."

Thật ra, cụ thể "chết" thế nào Tạ Liên cũng không rõ lắm, ngay cả rốt cuộc tại sao binh sĩ hai nước đánh nhau một trận cũng không nhớ rõ, chỉ biết là vì một ít chuyện vặt vãnh tẻ nhạt, y thật sự không muốn đánh chút nào, bất kể đánh thắng hay thua cũng chẳng thấy có nghĩa lý gì, nhưng lúc đó y đã bị giáng chức đến mức không thể giáng được nữa, có ai thềm nghe lời y đâu. Hai bên đang giết nhau đỏ mắt, Tạ Liên mới vừa xông ra, vừa thấy là người này, hai bên bỗng chốc dùng đao kiếm bắt chuyện với người y. Dù rằng trăm đánh không chết, Tạ Liên cũng chịu không nổi cách chém như vậy, nhủ thầm: "Thế này không được r ồi!" Sau đó vội vàng nằm sấp dưới đất không nhúc nhích giả chết, ngờ đâu giả chết cũng bị đạp cho một trận, đạp đến ngất xỉu luôn. Lúc tỉnh lại là bị sắc nước mà tỉnh, bởi vì sau khi dọn dẹp chiến trường, tất cả thi thể đều bị ném xuống sông. Tạ Liên cứ thế trôi theo dòng nước, hết như một mớ đồ ngát nát dạt về Trung Nguyên. Sau này dưỡng thương xong, cuối cùng cũng đến mục tiêu định ra từ trước - phía Nam, từ đó không quan tâm chuyện ở nước Bán Nguyệt nữa.

Bán Nguyệt lại nói nhỏ: "Xin lỗi."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

28-29

Chương 28: Hoa Liên ái muội, đêm rớt hố tội nhân (5)

Phù Dao cau mày nói: "Sao nàng ta cứ nói xin lỗi huynh hoài vậy? Có phải từng xảy ra chuyện gì không."

Tam Lang mở miệng, hỏi cặn kẽ hơn Phù Dao: "Khắc Ma nói, quốc sư Bán Nguyệt đến Trung Nguyên sau một trận bạo động. Trận bạo động đó có liên quan đến huynh ư?"

Nghe hắn nhắc nhở, lại nhớ đến nội dung trên tấm bia đá, bấy giờ Tạ Liên mới nhớ mang máng, nói: "Việc này..."

Bán Nguyệt quỳ rạp dưới đất, nói: "Là vì cứu muội."

Mọi người nhìn nàng, nàng nói khẽ: "Vì cứu muội nên Hoa tướng quân mới xông vào, bị đập dẹp lép."

"....."

Nghe nàng nói "bị đập dẹp lép", Tạ Liên tức khắc nhớ lại cảm giác bị ngàn người giẫm trăm người đạp, thấy hai người kia nhìn mình chằm chằm với vẻ mặt thâm sâu khó lường, y vội vã ngừng lại, nói: "Không có đẹp, không có đẹp thật đó."

Chẳng biết không vừa lòng chỗ nào, Phù Dao nói bằng giọng quái gở: "Ồ, quả nhiên là quên mình vì người."

Tạ Liên lập tức xua tay, nói: "Không dám nhận không dám nhận. Thật sự không phải vậy mà." Y xoa xoa huyệt thái dương, nói: "Cụ thể ta cũng không nhớ rõ lắm, hình như lúc đó có vài đứa nhóc đang chơi đùa, lẽ ra ta

chỉ định thuận tay bẻ túi nhỏ đi rồi chạy trốn cho lẹ. Nào ngờ không kịp rút lui, vừa ngoảnh đầu đã thấy hai bên lao vào đánh nhau rồi."

Phù Dao nói: "Nếu đã như thế, sao huynh có thể không nhớ rõ cả chuyện như vậy chứ?"

Im lặng chốc lát, Tạ Liên đáp: "Sao người không nhìn xem ta đã mấy trăm tuổi rồi. Mười năm có thể gặp được vô số chuyện, đâu thể nào nhớ rõ chi tiết từng chuyện một, vả lại có rất nhiều chuyện quên đi thì tốt hơn. Thay vì nhớ mấy trăm năm trước bị chém mấy trăm nhát đao mấy trăm cú, chi bằng nhớ hôm qua ăn một cái bánh bao ngon thật là ngon, không đúng sao."

Bán Nguyệt nói: "Xin lỗi. Đầu là lỗi của muội."

Tạ Liên quay đầu lại, thở dài: "Bán Nguyệt à."

Y không biết nên dùng giọng điệu gì để nói chuyện với thiếu nữ này, cân nhắc giây lát, y chậm rãi nói: "Nếu muội xin lỗi ta vì việc đó thì không cần đâu, cứu muội là tự ta chọn, muội không làm gì sai. Nếu muội muốn nói xin lỗi, có lẽ nên nói với người khác."

Bán Nguyệt im lặng.

Tạ Liên nói: "Ta không biết tại sao muội lại mở cổng dẫn quân vào đồ thành, ta cũng không biết tại sao muội lại thả rắn đuôi bò cạp ra ngoài cắn người. Có đi đâu..."

Dừng một chút, y nói: "Có đi đâu, chắc vì ấn tượng của ta dành cho muội vẫn còn dừng lại ở hai trăm năm trước, ta cảm thấy muội không phải đứa trẻ sẽ làm những việc như vậy. Thế cho nên, muội có bằng lòng kể cho ta nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

Nghe xong câu này, Bán Nguyệt đập đầu mấy cái với y, cuối cùng ngẩng thẳng người dậy.

Dòng lệ chảy xuống từ mắt nàng, Bán Nguyệt nói: "Mở cổng đầu là muối không tốt, nhưng thừa Hoa tướng quân, không phải muối cố ý thả rã."

Tạ Liên sửng sốt, hỏi: "Cái gì?"

Bán Nguyệt nói: "Pháp lực của muối suy yếu, rã không nghe lời muối nữa."

Nghe vậy, Phù Dao tỏ vẻ mất kiên nhẫn, trợn mắt nói: "Lời này ta nghe nhiều lắm rồi. Sau khi bị bắt ai mà chẳng nói thế, cho dù người nói không phải cố ý cũng vô dụng thôi."

Bán Nguyệt vội vàng lau mặt, quệt đi nước mắt trên mặt, nói: "Thật mà Hoa tướng quân, muối không có nói dối, nhưng những người băng qua cửa ải đúng là đều bị rã đuôi bò cạp cắn, vẫn là lỗi của muối, các huynh bắt muối đi."

Nàng thật sự chìa hai tay ra, thái độ như sẵn sàng bị xử tử, Phù Dao lập tức vung ra một sợi Khốn tiên tác (Dây trời tiên) từ trong tay áo, trói chặt nàng và Khắc Ma, nói: "Được rồi, mục đích của chuyến đi lần này đã đạt thành, kết thúc được rồi."

Tạ Liên lại cảm thấy e rằng vẫn chưa kết thúc, bèn cúi đầu trầm tư. Lúc này, Tam Lang đứng bên cạnh nói: "Nàng không cần phải nói dối."

Tạ Liên gật đầu, đồng ý với quan điểm của Tam Lang, đoạn hỏi Bán Nguyệt: "Bây giờ muối hoàn toàn không đi đâu khiến được rã đuôi bò cạp sao?"

Bán Nguyệt lắc đầu, nói: "Muối có thể đi đâu khiến, phần lớn thời gian chúng nó sẽ nghe lời muối, nhưng thỉnh thoảng lại không nghe. Muối cũng không biết vì sao nữa."

Tạ Liên ngẫm nghĩ, nói: "Muội gọi rã ra cho bọn ta xem thử đi."

Cuối cùng Bán Nguyệt cũng đứng lên, gật đầu. Không lâu sau, một con rắn đuôi bò cạp màu đỏ tím bò ra từ dưới một thi thể, giương nửa thân trên, cuộn tròn trên đồng xác chết, lẳng lẳng thè lưỡi với bọn họ.

Tạ Liên đang định nhìn kỹ con rắn kia, chợt thấy Bán Nguyệt khẽ mở to hai mắt, sắc mặt lạ thường. Thấy vậy, lòng Tạ Liên chùng xuống, nhủ thầm: "Không ổn rồi."

Quả nhiên, con rắn đuôi bò cạp kia thè lưỡi xong, bỗng nhiên há to miệng, thỉnh linh phóng tới tập kích Tạ Liên!

Con rắn này tấn công tuy đột ngột thật, nhưng Tạ Liên đã sớm đề phòng, y nhìn thấy rất rõ, đang định đưa tay bắt nó, nào ngờ tay y còn chưa chạm đến, chợt nghe "phịch" một tiếng, hết như tiếng vật gì đó nổ tung. Đến khi nhìn kỹ lại, con rắn kia đã mềm oặt rơi xuống đất, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài nổ tanh bành, mà còn nổ rất đúng mực, không có bất cứ nọc độc nào bắn ra ngoài. Tạ Liên sức nhớ trước khi vào nước Bán Nguyệt cũng từng có một con rắn đuôi bò cạp chết như thế, là ai làm, khỏi cần nói cũng biết. Y còn chưa giương mắt nhìn Tam Lang, chỉ thấy một cánh tay áo tiền tụ đỏ rực duỗi qua, chắn trước mặt y, tách y ra khỏi Bán Nguyệt. Mà bên kia, Phù Dao cũng lạnh lùng nói: "Quả nhiên, nàng ta lừa huynh."

*Tiền tụ: nhắc lại, nó là loại áo dài ống chật.

Thấy con rắn này, sắc mặt của Bán Nguyệt đã không được tốt, nghe vậy ngẩng phắt đầu lên, nói: "Muội không có. Muội nói rồi, có rắn không nghe lời của muội, là con vừa rồi đó."

Phù Dao hoàn toàn không tin: "Ai biết rốt cuộc không nghe lời người hay là có nghe lời người?"

Bán Nguyệt nói: "Nó vốn không phải do muội gọi tới."

Tạ Liên đang định lên tiếng, chỉ thấy lại có thêm hai con rắn đuôi bò cạp đỏ tím đậm chui ra từ dưới thi thể, thè lưỡi với bọn họ như điều vỡ

dương oai. Ngay sau đó, con thứ ba, con thứ tư, con thứ năm... Từ trong núi thây, từ mỗi một góc, thế mà lại có vô số rắn đuôi bò cạp bò ra!

Mọi người đều nhìn sang Bán Nguyệt đang quỳ gối trên đồng xác chết, một luồng ánh sáng trắng xoay chuyển trong tay Phù Dao, Phù Dao nói với Bán Nguyệt: "Bảo chúng nó lui ra, chắc không thể nào tất cả đều không nghe lời người được."

Bán Nguyệt nhắm mắt niệm chú, dường như đang nghĩ cách xua đuổi, nhưng vẫn có càng nhiều rắn đuôi bò cạp ùn ùn kéo đến, lúc nhúc rồi nù, chậm rãi áp sát. Một hai con rắn có thể cắn không chết bọn họ, nhưng nếu là mấy trăm con, mấy nghìn con thì rất khó nói, cho dù cắn không chết chắc cũng chẳng dễ nhìn gì cho cam. Tạ Liên nâng cổ tay lên, đang định đi đầu động Nhược Da, chỉ thấy lũ rắn bò đến cách bọn họ vài xích thì ngừng lại, chúng nó do dự chần chừ, tạo thành một vòng vây kỳ dị. Tạ Liên tỉnh ngộ, ngẩng đầu nhìn Tam Lang kế bên, Tam Lang đang từ cao nhìn xuống lũ rắn đuôi bò cạp, trong mắt chứa đầy khinh miệt. Lũ rắn đuôi bò cạp như đọc hiểu ánh mắt của hắn, không dám tới gần, lại lùi ra sau một đoạn ngắn, vừa lùi vừa liên tục gục đầu, áp đầu rắn hung tợn xuống mặt đất, thái độ phục tùng toàn diện. Nhưng dường như có năng lực nào đó thúc đẩy chúng nó, không cho phép chúng nó ngừng tấn công bỏ chạy, thế là rất nhiều rắn đuôi bò cạp quay đầu bò sang phía Phù Dao. Phù Dao vung tay lên, ngọn lửa phọt ra từ tay áo, đốt chết một vòng, đẩy lùi một vòng, song làm vậy cũng không chống được bao lâu, Tạ Liên nói: "Chúng ta đi trước đi, rời khỏi đây rồi nói sau."

Nghe tiếng, Nhược Da "vù" một cái phóng lên trên. Nào ngờ chưa được bao lâu, nó lại "vù" một tiếng rút trở về Tạ Liên hơi ngạc nhiên, y nâng cổ tay lên, nói với dải lụa trắng cuộn tròn kia: "Mi quay về làm gì? Trận pháp đã mở rồi, đi mau đi mau."

Nhược Da lại run bần bật quẩn quanh cổ tay của y, như thể gặp phải thứ gì đáng sợ bên trên. Tạ Liên còn định dỗ dành nó, bấy giờ có thứ gì đó rớt xuống, "bẹp" một tiếng, nện lên đầu vai của Phù Dao. Phù Dao thuận tay tóm lấy, tóm xong lập tức biến sắc, giơ lên trước mặt xem thử -- Thứ giáng xuống từ trên trời, thế mà cũng là một con rắn đuôi bò cạp!

Phù Dao nhất thời không đề phòng, bị cắn xong ném phăng con rắn vào mặt Bán Nguyệt. Bán Nguyệt bị trói hai tay nhưng vẫn vô thức nâng tay lên túm, túm đúng ngay chóc, thân rắn màu đỏ tím quấn quanh cổ tay nhột nhạt của nàng mà không hề tấn công. Lúc này, "bẹp" thêm tiếng nữa, con rắn đuôi bò cặp thứ hai rơi xuống đất!

Đại khái Tạ Liên đã đoán được vì sao Nhược Da không chịu lên rẫy.

Y khẽ ngửa đầu, nương nhờ chút ánh trăng mới miễn cưỡng thấy rõ cảnh tượng trước mắt. Hàng trăm điểm nhỏ màu tím đỏ đang cấp tốc rơi xuống từ trên hồ tội nhân.

Mưa rắn!

Mắt thấy những điểm nhỏ màu đỏ tím ngày càng gần, Tạ Liên nói: "Phù Dao! Lửa! Tung một màn che lửa tiêu diệt chúng nó giữa lưng trời đi!"

Phù Dao cắn rách lòng bàn tay, phất tay lên, một chuỗi giọt máu bay lên trên, hóa thành màn che lửa cháy hừng hực, tức tốc bay lên trên nghênh đón. Màn che lửa đó bay cao hơn mười trượng, lơ lửng bốc cháy giữa không trung, rắn đuôi bò cặp phải nó tức khắc bị đốt thành tro bụi, giúp ngăn chặn mưa rắn đang sà xuống.

Thấy tạm thời thoát hiểm, Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tốt lắm! Phù Dao, cũng may nhờ có người."

Loại pháp thuật này tất nhiên cực hao tổn pháp lực, sau khi tung ra, sắc mặt Phù Dao hơi tái xanh, đoạn quay đầu thả một vòng lửa xuống đất, đốt mấy con rắn bên dưới, sau đó nói với Bán Nguyệt: "Người còn nói lũ rắn này không nghe lời người? Nếu không phải người đi đầu khiến, tại sao lũ rắn đuôi bò cặp này không tấn công người?"

Tam Lang cười nói: "Biết đâu vì người không may? Nó cũng đâu có tấn công bọn ta."

Phù Dao quay đầu lại, ánh mắt sắc lẹm lướt qua hai người họ. Tạ Liên có linh cảm không lành, nhưng vì trong lòng có một chút đầu mối chưa kịp

làm rõ, không muốn xem bọn họ cự cãi, bèn nói: "Trước tiên làm rõ rốt cuộc lũ rắn này là chuyện gì đi."

Phù Dao cười lạnh nói: "Chuyện gì ư? Nếu không phải quốc sư Bán Nguyệt này đang nói dối, thì tức là kẻ bên cạnh huynh đang giở trò quỷ."

Tạ Liên nhìn thoáng qua Bán Nguyệt, lại nhìn thoáng qua Tam Lang, nói: "Ta cho rằng, chỉ sợ không phải hai người họ."

Giọng điệu của y tuy ôn hòa nhưng không kém phần kiên quyết, đây là kết luận mà y nghiêng về sau khi cân nhắc, nhưng Phù Dao nhất định cảm thấy y cố tình bao che. Ánh lửa rơi lên sắc mặt khó coi tột độ của Phù Dao, không biết là giận hay là cười.

Phù Dao nói: "Thái tử điện hạ, huynh đừng có biết tởm mà làm bộ hồ đồ nữa. Thứ bên cạnh huynh rốt cuộc là thứ gì, ta nghĩ lòng huynh đã biết từ lâu rồi, ta không tin đến tận bây giờ huynh cũng không phát hiện được gì hết!"

Chương 29: Phong Sư áo trắng, đất bằng nổi bão cát

Câu cuối cùng mà Phù Dao nói, quả thật hết sức khó nghe, Tạ Liên nửa vô tình nửa cố ý bước lên trước một bước, chắn trước mặt Tam Lang. Thấy vậy, sắc mặt Phù Dao càng dữ tợn hơn: "Thái tử điện hạ, huynh còn nhớ mình mang thân phận gì không?"

Tạ Liên chậm rãi nói: "Ta mang thân phận gì, ta rõ hơn người ngoài nhiều."

Phù Dao hỏi: "Vậy tại sao đến giờ huynh còn dám đứng cạnh hắn?!"

Tạ Liên thành thật đáp: "Bởi vì... đứng cạnh đệ ấy sẽ không có rắc rối đến đâu."

"....."

Nghe câu trả lời như thế, Tam Lang "phì" một tiếng bật cười.

Phù Dao càng xanh mặt, nói: "Huỳnh..."

Xanh một hồi, sắc mặt Phù Dao bỗng dưng biến thành màu đen thui. Không riêng gì mặt Phù Dao, toàn bộ đường nhìn của Tạ Liên đều chuyển sang màu đen.

Thì ra màn che lửa mà khi nãy Phù Dao tung lên, cùng với ngọn lửa mà cậu ta thả dưới đáy hồ, tất cả bất thành linh tất ngóm!

Tạ Liên nghe được Tam Lang cười ha ha mấy tiếng, nói: "Vô dụng!" Dứt lời choàng tay khoác vai y. Ngay sau đó, Tạ Liên nghe được phía trên hai người truyền đến tiếng "bịch bịch" dồn dập mà dữ dội, hết như tiếng mưa xối xả nện xuống mặt dù.

Khỏi cần phải nói, hiển nhiên trận mưa rắn đỏ tím đó đang điên cuồng rơi xuống sau khi không còn màn che chặn lại, mà một chiếc dù bung lên đã chắn hết mưa rắn. Tạ Liên ngửi được mùi máu tanh nồng sặc mùi, đang định cử động, Tam Lang lại nói: "Đừng nhúc nhích. Chẳng có thứ ngu ngốc nào dám qua đây đâu."

Hắn nói bằng giọng chắc như đinh đóng cột, câu trước trầm thấp mà dịu dàng, câu sau có phần ngạo mạn. Vốn dĩ Tạ Liên cũng không lo lắng gì, nhưng nghe bên kia truyền đến tiếng quát tháo của Phù Dao, dường như bị mưa rắn dội đầy đầu, y bèn nói: "Tam Lang!"

Tam Lang đáp ngay: "Không cần đâu."

Tạ Liên dờ khóc dờ cười: "Sao đệ biết ta muốn nói gì?"

Tam Lang nói: "Chi bằng huynh cứ yên tâm đi. Tên đó không chết được đâu."

Lúc này, trước mặt bọn họ truyền đến một tiếng gào rú: "Người thật ác độc! Muốn ta chết thì mau bảo chúng nó cắn ta một phát cho xong đi, làm vậy là sao đây?"

Bán Nguyệt nói: "Không phải ta mà!" Xem ra Khắc Ma bị nện tỉnh, phát hiện mình đang chìm trong dòng chảy của vô số con rắn trơn trượt, cho rằng đây là chuyện tốt mà Bán Nguyệt làm nên mới rộng lớn như thế. Tạ Liên nói: "Phù Dao, người còn châm lửa được nữa không? Châm lại đi!"

Phù Dao nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thứ bên cạnh huynh đang áp chế pháp thuật của ta, không cho ta châm lửa!"

Lòng Tạ Liên chùng xuống, Tam Lang nói: "Ta không có."

Tạ Liên nói: "Ta biết đệ không có, cũng vì thế nên mới không ổn. Bán Nguyệt và Khắc Ma đều bị Khốn tiên tác trối chặt không thể làm phép, pháp lực của ta dùng sạch rồi, mà đệ lại không có áp chế Phù Dao, chẳng phải đi đầu này đã chứng minh dưới đây hố còn có người sao?!"

Phù Dao nói: "Làm gì có người thứ sáu nào, từ đầu đến cuối không có ai xuống từ trên đó cả! Ta thấy huynh bị quỷ mê hoặc tâm trí..."

Lúc này, chỉ nghe Bán Nguyệt hỏi: "Ai vậy?"

Tạ Liên nói: "Bán Nguyệt muội sao thế? Có người đến bên chỗ muội à?"

Bán Nguyệt nói: "Có người..." Lời còn chưa dứt, giọng nói của nàng biến mất, không biết bị bịt miệng hay đánh mất tri giác, Tạ Liên hỏi tiếp: "Bán Nguyệt sao thế?"

Phù Dao còn đang chiến đấu quyết liệt với lũ rắn kia, giữa một mảnh tối đen, những luồng sáng trắng đua nhau bùng nổ. Phù Dao nói: "Coi chừng nàng ta dụ huynh đến gần đây!"

Nếu đổi sang tình huống khác, Tạ Liên cũng sẽ cảm thấy tám phần mười là lừa đảo, nhưng chuyện ở cửa ải Bán Nguyệt, chư vị trên Thượng thiên đình giữ kín như bưng, Linh Văn lại còn dặn đi dặn lại, sự tình tuyệt đối không đơn giản, đã vậy còn xảy ra chuyện ngay vào lúc này, nếu dưới đáy hố thật sự có thêm một người, chỉ sợ người đó đến để bịt miệng!

Tạ Liên nói: "Chưa chắc đâu. Cứu muội ấy trước đi!" Dứt lời định xông vào trong mưa rãn, chợt nghe Tam Lang nói bên tai mình: "Được!"

Tạ Liên chỉ cảm giác được có một cánh tay choàng vai mình, bỗng chốc đưa mình bay ngoài, y bất chợt ngộ ra, Tam Lang thế mà một tay bung dù, một tay ôm mình, tiến lên công kích. Trong bóng đêm, ánh bạc chớp lóe, đinh đinh đang đang, đột nhiên, một tiếng đao kiếm va chạm bén nhọn như xé tai mọi người vang lên.

Tam Lang "Ồ?" một tiếng, nói: "Đúng là có người thứ sáu. Thú vị."

Chẳng biết Tam Lang đi đâu khiến vũ khí như thế nào, hoặc là đi đâu khiến vũ khí gì, thế nhưng giờ phút này, vũ khí mà hắn đang đi đâu khiến, đích thực đang giao chiến trực diện với một người!

Đối phương chẳng nói chẳng rằng, Tạ Liên chỉ nghe được tiếng lợi kiếm xé gió, coi bộ lại ra chiêu r ỡ. Thỉnh thoảng có tia lửa lóa mắt chớp lóe giữa bóng đêm, nhưng toàn thoáng qua r ỡ biến mất, không rọi sáng được mặt đối phương. Tạ Liên đồng tai nghe tình hình chiến đấu, cảm thấy Nhược Da trên cổ tay càng quăn càng chặt, đành phải cúi đầu nói: "Đừng sợ, mi thả lỏng chút nào, thả lỏng chút nào." Chờ khi Nhược Da nói lỏng một chút, y lại cất cao giọng hỏi: "Bán Nguyệt, muội còn tỉnh không? Trả lời được không?"

Bên kia chẳng ai đáp lời. Phù Dao nói: "Biết đâu người mà các người đang đánh chính là nàng ta."

Tạ Liên nói: "Không, người đang đánh không phải là Bán Nguyệt!"

Cùng là chiến đấu trong bóng đêm, song lúc đánh Khắc Ma, Tam Lang ung dung như trêu chọc đối phương, còn trận này lại có phần nghiêm túc hơn. Võ lực của đối phương cực cao, sử dụng binh khí thành thạo, mà Bán Nguyệt vóc người nhỏ gầy, nhìn cánh tay cũng biết sức mạnh và vũ khí không phải sở trường của nàng, vì thế tuyệt đối không có khả năng nàng là người đang đấu với Tam Lang. Phù Dao cười nhạo: "Loại người bán đứng quốc gia của mình như thế chẳng khác gì nữ quỷ Tuyên Cơ, rốt cuộc tại sao huynh vẫn còn tin tưởng nàng ta?"

Tạ Liên nói: "Phù Dao, người đừng bất thành linh nóng nảy vậy được không? Người... khoan đã, người vừa nói cái gì?"

Phù Dao lại tung một chưởng, đánh bay vài con rắn đuôi bò cạp, nói: "Ta nói rồi cuộc tại sao huynh lại tin tưởng nàng ta như thế? Giống như tin tưởng thứ bên cạnh huynh vậy."

Tạ Liên nói: "Không, ý ta không phải là câu đó -- Người nói Tuyên Cơ. Người nhắc đến Tuyên Cơ!"

Ngốc quá, ngốc quá, ngốc quá!

Tạ Liên thật sự không thể tin nổi, thế mà đến giờ mình mới liên hệ những việc này!

Y nói: "Dừng tay đi! Không cần giấu diếm nữa, ta đã biết người là ai rồi!"

Nghe Tạ Liên hô như thế, tiếng đao kiếm va chạm chỉ ngừng giây lát rồi lại tiếp tục. Tạ Liên cũng không nôn nóng, nói: "Người cảm thấy, ta nói ta đã biết người là ai là đang gạ người sao? Tiểu Bùi tướng quân?"

Phù Dao nói: "Huynh đang nói chuyện với ai? Tiểu Bùi tướng quân? Đừng có điên nữa. Tiểu Bùi tướng quân có thân phận nào chứ, hắn vừa đi xuống, ai mà không biết?"

Tạ Liên nói: "Người nói rất đúng. Nhưng mà, nếu không phải bản tôn của hắn đích thân xuống thì sao?"

Trong bóng tối, tiếng binh khí đánh nhau chợt ngưng bật.

Tạ Liên khẽ nín thở tập trung tinh thần, trầm giọng nói: "Ta phát hiện đã quá muộn. Thật ra ngay từ đầu, ta nên nghĩ đến mới phải."

Y biết gần hai trăm năm qua liên tục có thứ gì đó tác loạn ở cửa ải Bán Nguyệt, thế mà xưa giờ chẳng có vị thần quan nào can thiệp, mọi người cũng không muốn nhắc tới, vậy nhất định có một hoặc vài vị thần quan

đang ém chuyện này xuống. Nhưng vì y chưa hiểu rõ các vị thần quan, không dám nghi ngờ vô căn cứ, vì thế không có gan suy đoán rốt cuộc là vị thần quan nào.

Cũng nhờ Phù Dao nhắc đến nữ quý Tuyên Cơ mới khiến y thức tỉnh. Vừa nhắc tới nữ quý Tuyên Cơ, khó tránh liên tưởng đến hai vị tướng họ Bùi. Phía Bắc là địa bàn của hai vị Bùi tướng quân, mà Phù Dao từng thuận miệng đề cập, trước khi phi thăng, Tiểu Bùi tướng quân từng làm một việc: Đột thành.

Đột thành nào?

Rất có khả năng, chính là thành cổ Bán Nguyệt!

Những chuyện như thế này, các thần quan trên Thượng thiên đình cũng không chê trách, muốn làm nên chuyện, ai mà chẳng phải đổ chút máu? Nhưng dù sao đột thành cũng không phải chuyện về vang gì cho cam, nếu lưu truyền quá rộng rãi, khó tránh ảnh hưởng đến việc thu nạp tín đồ mới, bởi thế sau khi phi thăng thường phải che giấu một chút. Vậy cho nên, tuy mọi người đều biết có chuyện như thế, nhưng hẳn do không nắm rõ tình hình cụ thể trong đó, hoặc là không muốn đi đầu tra kỹ. Suy cho cùng, nếu không có thù sâu oán nặng gì, ai lại rảnh rỗi đào bới gốc gác của người khác, đắc tội với chỗ dựa sau lưng người ta chứ?

Tạ Liên chậm rãi nói: "Gương mặt chôn dưới đất kia nói, trong số chúng ta có một người đã ở đây vào năm sáu mươi năm trước. Câu này, ban đầu ta nghi ngờ có thể lão ta nói dối để dụ dỗ người khác đến gần, tuy nhiên, cũng rất có khả năng là thật."

"Trong số những người này, người đầu tiên ta nghi ngờ chính là người. Đội buôn đi theo người, người muốn đưa bọn họ đến đâu cũng được. Ta sống ở nước Bán Nguyệt mấy năm cũng chưa từng gặp rắn đuôi bò cạp, vậy mà các người tùy tiện tìm một chỗ tránh bão cát lại đúng dịp gặp được loại độc vật hiếm có này. Ta bảo người đi theo chúng ta tìm cỏ Thiện Nguyệt, trước khi đi người còn cố ý chỉ đường cho những người khác, nói cho bọn họ biết phương hướng của thành cổ Bán Nguyệt, để cho những người không chờ được bọn ta trở về cũng có thể tự đi được. Khi này trên

hồ tội nhân, rõ ràng ta đã nói nếu xảy ra chuyện ta sẽ lên trước, thế mà người xưa nay bình tĩnh như người vẫn đột nhiên nhảy xuống, tự tìm đường chết một cách vô nghĩa."

Dừng một chút, y nói tiếp: "Hành vi của người kỳ lạ như thế, nhìn đâu cũng thấy không hợp lý, vậy mà đến giờ ta mới phát hiện người là ai, thật sự quá muộn phải không? Tiểu Bùi tướng quân, hoặc nên nói, A Chiêu!"

Đáy hồ im phăng phắc, hồi lâu sau, cuối cùng một giọng nói lạnh lùng cất lên: "Thế người chưa từng nghĩ rằng, biết đâu kẻ mà gương mặt chôn dưới đất nói chính là thiếu niên áo đỏ bên cạnh người à."

Lời vừa dứt, một ngọn lửa đột nhiên bùng sáng dưới đáy hồ tội nhân.

Ánh lửa rọi sáng hai bóng hình màu máu đứng đối diện nhau. Một người là Tam Lang áo đỏ, đã cất binh khí đang đứng nghiêm túc mà ung dung. Người còn lại là một thanh niên áo vải, còn đặt ngang một thanh kiếm trước người, chưa hề buông tay.

Bởi vì khắp người thanh niên áo vải dính đầy máu, thoát nhìn cứ như mặc một thân áo đỏ, gương mặt hắt lạnh toát, bả vai khiêng một người, quả nhiên chính là thanh niên A Chiêu kia.

Thật ra bất luận là bản tôn của Tiểu Bùi tướng quân hay A Chiêu, biểu cảm bình chân như vại và quá đỗi bình tĩnh trên mặt hẳn vẫn không hề thay đổi, chỉ là Tạ Liên chưa bao giờ nghĩ theo hướng đó, nên mới không liên tưởng hai người này với nhau.

Người hẳn đang khiêng trên vai, đúng là Bán Nguyệt. Thả rắn đuôi bò cạp ra, e rằng hẳn định thừa dịp hỗn loạn đưa Bán Nguyệt đi, nhưng nếu thân phận đã bại lộ, vậy không cần gây rối loạn nữa, dòng rắn khắp bốn phía và mưa rắn từ trên trời giáng xuống ngừng quấy phá, còn hẳn thì một tay thu kiếm, tay còn lại nhẹ nhàng đặt Bán Nguyệt trên vai xuống. Khắc Ma ở một bên kinh ngạc hỏi: "Người là ai? Chẳng phải người ngã chết rồi sao?"

A Chiêu chẳng buồn nhìn Khắc Ma mà vẫn nhìn chăm chăm Tam Lang, cảnh giác cao độ, chỉ dùng tiếng Bán Nguyệt nói một câu: "Khắc Ma, qua mấy trăm năm rồi mà người vẫn chẳng thay đổi gì."

Có lẽ giọng điệu bình thản khiến người khác giận sôi này quá quen thuộc, sau khi nghe xong, gương mặt ngăm đen của Khắc Ma tức khắc dâng đầy phẫn nộ: "... Là người!!! Bùi Túc! Người Trung Nguyên hèn hạ!"

Nếu không phải Khốn tiên tác đang trói chặt gã, chỉ sợ gã đã xông lên liều mạng từ lâu rồi.

Hèn gì lúc đó, trong lời mắng của đám binh sĩ Bán Nguyệt lại lẫn từ "Kỹ nữ", coi bộ không phải đang mắng Tạ Liên, đơn giản vì cùng là người Trung Nguyên, bọn chúng mới nghĩ đến Bùi Túc công thành (tấn công vào thành), rồi lại liên tưởng đến Bán Nguyệt, tiện thể mắng nàng luôn.

Tạ Liên nói: "Có phải Bán Nguyệt đã dạy người cách đi đầu khiến rắn đuôi bò cạp không?"

Trước đó y đã nghĩ, lũ rắn đuôi bò cạp ra ngoài cắn người này, nếu thật sự không phải do Bán Nguyệt sai khiến, lại không có lý do giải thích vì sao chúng đột nhiên không chịu nghe lời, vậy chỉ có thể giải thích là, còn một người nữa cũng biết đi đầu khiến rắn đuôi bò cạp.

Bởi vì tổng cộng có hai người khác nhau đang đi đầu khiến rắn đuôi bò cạp riêng biệt, cho nên rắn đuôi bò cạp do người kia chỉ huy tất nhiên sẽ không nghe lệnh của Bán Nguyệt, đây là đạo lý không thể nào đơn giản hơn.

Bùi Túc nói: "Nàng không có dạy ta, nhưng nàng đi đầu khiến thế nào, ta tận sức tự học."

Tạ Liên gật đầu: "Dù gì Tiểu Bùi tướng quân cũng thông tuệ hơn người. Nếu ta đoán không lầm, hẳn là các người đã quen nhau rất nhiều năm rồi."

Hồi nhỏ Bán Nguyệt bị trẻ con Bán Nguyệt xa lánh, chỉ có trẻ con người Hán chơi thân với nàng. Mà những đứa trẻ đó, tuy rằng y không thể

nhớ rõ từng đứa, nhưng vẫn nhớ mang máng có khá nhiều đứa là con cháu trong quân đội đóng ở biên giới, sau khi lớn lên, phần lớn cũng gia nhập quân đội. Biết đâu Bùi Túc chính là một trong số đó, bằng không khó mà giải thích vì sao Bán Nguyệt trời sinh ử e khó gần lại đột nhiên quen biết tướng quân của quốc gia đối địch, hơn nữa còn chịu thông đồng với giặc. Đây chỉ là một suy đoán, nhưng nhìn phản ứng của Bùi Túc, hình như không có đoán sai.

Tạ Liên hỏi: "Bán Nguyệt thật sự truyền tin cho người, thông đồng với người mở cổng thành sao?"

Bùi Túc nói: "Đúng vậy."

Bên kia, Khắc Ma phun một ngụm nước bọt, vẫn còn mắng: "Bùi Túc hèn hạ. Tháo dây ra, để ta liều chết với hắn thêm trận nữa!"

Bùi Túc lạnh nhạt nói: "Thứ nhất, hai trăm năm trước chúng ta đã liều chết một trận, người đã thua. Thứ hai, xin hỏi ta hèn hạ chỗ nào?"

Khắc Ma gắt giọng: "Nếu không phải hai người các người thông đồng với nhau, nội ứng ngoại hợp, chúng ta làm sao thua được?!"

Bùi Túc nói: "Khắc Ma, người đừng có không chịu thừa nhận. Lúc ấy mặc dù ta chỉ dẫn theo hai ngàn người, nhưng từ đầu chí cuối hai ngàn người đó vẫn dễ dàng thắng được bốn ngàn người của người. Bất kể cổng thành mở hay không, người đã định phải thua."

Tạ Liên nhin không được nghĩ thầm: "Dưới trướng chỉ có hai ngàn người mà bị phái đi đánh một quốc gia? Chắc không phải lúc làm người, Tiểu Bùi tướng quân ở trong quân đội còn bị xa lánh hơn mình chứ??"

Mặc dù cảm thấy Bùi Túc sẽ không nói dối, song Tạ Liên vẫn cảm thấy khó hiểu, bèn hỏi: "Nếu người đã thắng dễ dàng, vì sao phải thông đồng với Bán Nguyệt?"

Bùi Túc không để ý tới Khắc Ma, nói bằng tiếng Hán: "Vì để ta đồ thành."

Nghe vậy, ngoại trừ Khắc Ma, những người còn lại ở đây đều sửng sốt. Tuy rằng cảm thấy khó hiểu, Tạ Liên vẫn dịu giọng hỏi: "Cái gì gọi là vì đề người đề thành? Nếu người đã sắp thắng, cần gì phải nhất quyết đề thành chứ?"

Bùi Túc nói: "Cũng vì chúng ta sắp thắng nên mới nhất quyết phải đề thành. Bởi lẽ, một đêm trước khi công thành, thủ lĩnh của nhiều gia tộc Bán Nguyệt liên hợp với nhau tổ chức hội họp, bí mật giao hẹn một việc."

Nghe đến đó, Tạ Liên có linh cảm nguyên nhân mà Bùi Túc sắp tiết lộ, có lẽ sẽ khiến người ta trở mặt ghen lời, vì vậy càng tập trung tinh thần, hỏi: "Chuyện gì?"

Bùi Túc khoan thai nói: "Người Bán Nguyệt trời sinh tính tình hung hãn, lại cực hận người Trung Nguyên, cho dù biết mình sắp thua, bọn họ cũng không chịu chấp nhận. Nam nữ già trẻ khắp nước Bán Nguyệt đã chuẩn bị sẵn sàng, cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất chế tạo gấp một lượng đề vật."

Tạ Liên đã mơ hồ đoán được đó là thứ gì, nhưng vẫn chưa thể chắc chắn, mà thứ Bùi Túc thốt ra, quả nhiên là thứ mà lòng y đã nghĩ: "Thuốc nổ."

Bùi Túc nói từng câu từng chữ: "Bọn họ dự định, lỡ như thành đồ trận tan, sẽ bảo dân chúng nước mình giấu đồng thuốc nổ này trong người lập tức tản ra trốn chạy từ các hướng, đổ vào Trung Nguyên, cố ý trà trộn vào những nơi đông người, chờ cơ hội gây bạo động. Nói cách khác, mặc dù bản thân phải chết, bọn họ cũng muốn kéo càng nhiều người Trung Nguyên chết theo. Dầu cho mất nước, bọn họ cũng thề phải phá cho những kẻ diệt nước mình không được yên!"

Tạ Liên lập tức quay sang Khắc Ma, dùng tiếng Bán Nguyệt nhanh chóng thuật lại vài câu, hỏi: "Chuyện này là thật sao?"

Khắc Ma chẳng hề có ý định che giấu, có lẽ cũng không cảm thấy có gì sai, gãi găng đầu nói: "Thật!"

Nghe vậy, Tam Lang nhướn một bên lông mày, nói: "Ác độc. Ác độc."

Không biết có phải cố ý hay không, câu này hắn nói bằng tiếng Bán Nguyệt. Khắc Ma giận dữ quát: "Ác độc? Các người có tư cách gì nói bọn ta ác độc? Nếu không phải các người đánh bọn ta, sao bọn ta lại bị ép đến mức đó chứ? Các người hãm hại bọn ta, bọn ta trả thù lại, việc này có gì sai?!"

Bùi Túc lại lạnh lùng nói: "Nếu thật sự là thế, vậy chi bằng chúng ta tính rõ từ đầu nhé?"

Hắn khẽ nghiêng đầu, nói: "Người Bán Nguyệt cố tình gây sự ở vùng biên giới bao nhiêu lần rồi? nước Bán Nguyệt đã ác ý chặn đường bao nhiêu đội buôn và lũ khách đi từ Trung Nguyên đến Tây Vực? Các người thừa biết nước mình có mã tặc (bọn cướp cưỡi ngựa) chuyên chặn đường cướp bóc trắng trợn và tàn sát người Hán, thế nhưng lại cố tình bao che, binh sĩ mà người Hán phái đi vây quét đạo tặc lại bị các người giết sạch với lý do xâm phạm vượt ranh giới. Ác độc không?"

Tốc độ nói của Bùi Túc không nhanh, giọng điệu cũng không kích động, nhưng chẳng hiểu tại sao, từng chữ một đầu mang đến cảm giác chói tai. Khắc Ma hỏi: "Vậy các người thì sao? Sao không nói các người cưỡng ép chiếm đoạt quốc thổ của chúng ta trước?"

Bùi Túc nói: "Nơi tiếp giáp giữa hai nước vốn đã nhập nhằng không rõ, sao lại tính là cưỡng ép chiếm đoạt?"

Khắc Ma nói: "Hai bên đã sớm phân chia địa bàn, là các người không tuân thủ lời hứa!"

Bùi Túc nói: "Lúc đó phân chia chỉ có các người đơn phương thừa nhận, chúng ta thừa nhận bao giờ? Cái mà các người gọi là phân chia chẳng có gì ngoài hoang mạc chia hết cho chúng ta, ốc đảo chia hết cho các người, nực cười không?"

Khắc Ma gắt giọng: "Ốc đảo vốn là của bọn ta, từ trước đến giờ đều là của bọn ta!"

Hai bên bên nào cũng cho rằng mình đúng, chỉ nghe bọn họ cự cãi mà Tạ Liên đau hết cả đầu. Lần tranh chấp này khiến y nhớ lại cái ngày bị kẹp ở giữa đánh cho mặt mũi bầm dập vào hai trăm năm trước, mặt lại loáng thoáng phát đau. Đường như cũng chịu hết nỗi việc tiếp tục trao đổi với Khắc Ma, Bùi Túc tung ra một chưởng, đánh ngất Khắc Ma lần nữa, đoạn nói với Tạ Liên: "Nên là, người thấy đấy."

Hắn hít nhẹ một hơi, nói: "Trên đời này có rất nhiều việc, căn bản không thể nói rõ được. Chỉ có thể đánh thôi."

Tạ Liên thở dài: "Ta đồng ý câu trước của người."

Tam Lang tiếp lời: "Ừ, ta đồng ý câu sau."

Tạ Liên dời mắt về phía Bán Nguyệt cúi thấp đầu ngó dưới đất ở bên cạnh, chăm chú nhìn nàng chốc lát rồi quay đầu, nói: "Ta không thể nói chính xác ai đúng ai sai, vậy nên ta sẽ không nói. Mặc kệ Bán Nguyệt mở cổng thành vì lý do gì, đã mở, thì phải chịu trách nhiệm, vì thế nàng mới bị cả đám binh sĩ treo cổ trên hồ tội nhân. Người vừa chết, mọi việc cũng đã kết thúc."

Bùi Túc lại khôi phục vẻ mặt bình chân như vại kia, nói: "Phải."

Tạ Liên nói: "Còn sống mắc nợ, còn sống trả. Nhưng nếu sau khi chết vẫn còn tác loạn, thì đó lại là vấn đề khác."

Bùi Túc lạnh nhạt đáp: "Bán Nguyệt không có tác loạn."

Tạ Liên nói: "Tiểu Bùi tướng quân, vậy tức là người thừa nhận, những người đi đường lạc vào thành cổ Bán Nguyệt đều do người dẫn vào, đúng không."

Im lặng giây lát, Bùi Túc trầm giọng đáp: "Đúng vậy."

Tạ Liên hỏi: "Vì sao?"

Lần này, Bùi Túc không trả lời. Tạ Liên nói: "Gần hai trăm năm rồi, dù gì người cũng phải cho những người bị mình dẫn vào thành cổ Bán Nguyệt một lý do, một công đạo."

Bùi Túc vẫn lặng thinh như trước, mặt vẫn không đổi sắc. Khi nãy hắn xem như là hỏi gì đáp nấy, nhưng bây giờ như thể hạ quyết tâm, nhất quyết từ chối không trả lời. Tạ Liên đang định hỏi lại, đúng vào lúc này, y chợt nghe một tiếng động lạ kỳ.

Tiếng động này truyền đến từ trên đỉnh đầu mọi người, vù vù ào ào, nghe như gió lớn rít gào. Chờ khi tiếng động đó đến gần, cuối cùng Tạ Liên có thể xác định -- Đây quả thật là gió lớn đang rít gào!

Trận gió lớn này đến quá đột ngột và mãnh liệt, thế nên Tạ Liên còn chưa hiểu tình huống ra sao, cơ thể đã nghiêng ngả, toàn thân bay lên!

Trận gió bỗng dừng xuất hiện trút thẳng từ trên cao xuống đáy hố tội nhân, cuốn cả đám người bay lên trời!

Tạ Liên thoát cái túm lấy Tam Lang gần mình nhất, nói: "Cẩn thận!"

Tam Lang cũng trở tay nắm Tạ Liên, sắc mặt không hề thay đổi. Tạ Liên chỉ cảm thấy trời đất chao đảo, cơ thể cấp tốc bay lên không trung, khựng lại một lát rồi bỗng nhiên rơi ngược trở xuống. Y vội vã tung Nhược Da ra, đỡ dành nó trong lúc cấp bách: "Được rồi được rồi không sao đâu, nhanh lên, Nhược Da ngoan, ra cứu cái đi!"

Sờ soạng mấy cái, cuối cùng Nhược Da cũng bay ra. Tiếc rằng bốn phía trống hoác trụi lủi, ngoại trừ cái hố tội nhân to đùng, đúng là không tìm được bất cứ thứ gì để nắm. Nhược Da bay một vòng rồi lại rút trở về, bất đắc dĩ quá, Tạ Liên đành phải tự đi đầu chỉnh tư thế rơi xuống đất ngay trên không trung. Nếu là trước đây, chắc tám phần mười y lại chốc đầu rơi xuống ba thước đất, nhưng lần này, vào khoảnh khắc gần chạm đất, Tam Lang thuận tay đỡ lấy y, y thế mà lại hạ cánh đúng chuẩn. Lúc giầy đập vững trên mặt đất, Tạ Liên vẫn không thể tin nổi, nhưng cảm giác không thể tin nổi này nhanh chóng phai mất, bởi vì y vừa đáp xuống đất đã trông thấy một bóng người áo đen loạng choạng đi đến trước mặt mình.

Tạ Liên tập trung nhìn kỹ, mừng rỡ nói: "Nam Phong!"

Quả nhiên là Nam Phong, nhưng là Nam Phong chật vật nhếch nhác. Toàn thân Nam Phong trông như lẫn lộn mười mấy vòng trong bụi đất, rồi bị ném vào đồng cỏ như thú gà bay chó sủa chà đạp cả đêm, quần áo khắp người rách tả tơi, thảm hại không thể tả. Nghe Tạ Liên gọi, Nam Phong chỉ giơ tay lên, lẳng lặng lau mặt, ngay cả nói cũng không nên lời. Tạ Liên đỡ lấy Nam Phong, hỏi: "Người sao thế? Bị hai cô nương kia đánh cho một trận hả?"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hai bóng người theo sau Nam Phong đi tới. Một trong số đó chính là nữ đạo sĩ áo trắng kia, phát trần gác trong khuỷu tay, cười tủm tỉm chào hỏi Tạ Liên: "Chào Thái tử điện hạ."

Mặc dù không biết đối phương là ai, Tạ Liên cũng phải trả lễ lại, nhưng không biết nên xưng hô thế nào, chỉ đành mỉm cười nhấc tay chào hỏi: "Chào đạo hữu."

Nữ đạo sĩ áo đen còn lại thì lạnh lùng liếc sang đây, không để ý đến Tạ Liên, lúc lia mắt đến Tam Lang thì khựng lại, dường như cảm thấy người này rất đáng ngờ, chân còn dừng giây lát.

Trận gió vừa rồi thổi những người dưới đáy hố lên trên hết, hai nữ đạo sĩ lướt qua Tạ Liên, đi thẳng về phía Bùi Túc. Thấy người đến, Bùi Túc cũng không tỏ ra bất ngờ, dù gì lúc trước đóng vai A Chiêu, hẳn đã gặp hai người này trong thành một lần rồi. Bùi Túc quỳ gối tại chỗ, cúi đầu trước nữ đạo sĩ áo trắng, nói khẽ: "Phong Sư đại nhân."

Vừa nghe bốn chữ này, Tạ Liên sửng sốt tại chỗ.

Một thân y còn một mực cho rằng đây là yêu tinh quỷ quái đến từ phương nào, không ngờ lại là thần quan trên Thượng thiên đình? Đã vậy còn là Phong Sư nữa, là Phong Sư rải mười vạn công đức trong Thông Linh trận!

Nhưng nghĩ kỹ lại cũng không có gì không đúng. Lúc đó, nữ đạo sĩ áo trắng nói "Mấy kẻ đó lại trốn đi đâu rồi, lẽ nào muốn ta tìm từng người

một ra giết sao" mới khiến y tưởng rằng nàng không phải người lương thiện, nhưng thật ra "kẻ đó" chưa chắc ám chỉ bọn họ, có khả năng đang ám chỉ "người Bán Nguyệt", có đi đâu do ấn tượng ban đầu đóng vai trò chủ đạo, thế nên y mới cảm thấy mọi cử chỉ của đôi phương đều lộ vẻ yêu tà quỷ dị.

Đối với thần quan rải một phát mười vạn công đức, Tạ Liên không khỏi ấp ủ một loại cảm giác kính nể khó tả, y nói với Nam Phong: "Sao người không nói sớm cho ta biết đây là Phong Sư? Ta còn đoán liệu có phải là xà tinh hay bò cạp tinh gì đó không, thất lễ quá đi mất."

Sắc mặt hơi sa sầm, Nam Phong nói: "Làm sao ta biết đó là Phong Sư được? Ta chưa từng thấy Phong Sư đại nhân trong hình hài này, rõ ràng Phong Sư vẫn luôn là... Thôi bỏ đi."

Nghe lời Nam Phong nói, hình như lúc trước ở Thượng thiên đình Phong Sư không mang hình dáng này, nếu vậy cũng khó trách. Tạ Liên đã hiểu, nói tiếp: "Sao Phong Sư đại nhân lại đến cửa ải Bán Nguyệt vậy?"

Nam Phong nói: "Đến giúp đỡ. Lúc này bọn họ đi dạo trong thành Bán Nguyệt là đang tìm đám binh sĩ Bán Nguyệt này."

Tạ Liên lập tức nhớ ra, lần đầu tiên mình hỏi chuyện cửa ải Bán Nguyệt trong Thông Linh trận, giữa bầu không khí xấu hổ, vị Phong Sư này bỗng nhiên rải mười vạn công đức, đánh lạc hướng sự chú ý của người khác, sợ rằng lúc đó đã chú ý đến những gì y đang hỏi. Tạ Liên trầm ngâm suy tư, bên kia, Phong Sư ngẩng xồm xuống trước mặt Bùi Túc, nói: "Tiểu Bùi tướng quân, chuyện lần này người làm, e là hơi quá rồi."

Thân là thần quan Thượng thiên đình, thế mà lại thả phân thân tác loạn ở cửa ải Bán Nguyệt gần hai trăm năm, khiến cho vô số người đi đường lạc lối, biến thành vong hồn dưới miệng binh sĩ Bán Nguyệt, bất luận thế nào, đây cũng không thể xem là việc nhỏ được. Bùi Túc cũng không biện bạch gì, cúi đầu nói: "Vãn bối biết."

Phong Sư vẩy vẩy phát trăn, nói: "Người biết là tốt rồi. Người hãy tự kiểm điểm lại đi, lên trên rồi nói sau."

Bùi Túc khẽ đáp: "Rõ."

Nhấn nhủ với hần xong, Phong Sự cầm phất trần vào sau cổ áo, đứng lên cười nói với Tạ Liên: "Thái tử điện hạ, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu nha."

Với Tạ Liên mà nói, "ngưỡng mộ đã lâu" thật sự không phải lời khen gì cho cam, nhưng dù gì cũng chỉ là chút lời chót lưỡi đầu môi mà thôi, Tạ Liên cũng cười đáp: "Đâu nào đâu nào. Phong Sự đại nhân mới là ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu."

Phong Sự nói: "Lúc trước thật sự ngại quá đi."

Tạ Liên ngơ ngác, hỏi: "Lúc trước? Lúc trước sao vậy?"

Phong Sự nói: "Lúc trước chẳng phải các huynh gặp một trận bão cát trong sa mạc sao?"

Tạ Liên nhớ lại còn phảng phất cảm thấy miệng mồm đầy cát, nói: "Phải."

Phong Sự nói: "Là ta nổi lên đó."

"....."

Phong Sự ung dung nói: "Ý định ban đầu của việc nổi bão cát là ngăn cản các huynh đến gần nước Bán Nguyệt, nào ngờ các huynh chẳng bị cuốn đi mà còn nghiêng trái ngã phải tìm đến được nữa chứ."

Tạ Liên càng nghe càng cảm thấy không ổn.

Nổi bão cát ngăn cản bọn họ đến cửa ải Bán Nguyệt, việc này lại bỗng dưng xảy ra, có ý gì đây? Nhưng tạm thời y vẫn án binh bất động, không trả lời câu nào, để nghe đối phương nói sao đã. Dừng một lát, Phong Sự nói tiếp: "Nhưng mà, chuyện này, thái tử điện hạ huynh đừng lo nữa thì hơn."

Tạ Liên nhìn Bán Nguyệt cuộn mình nằm dưới đất, trong lòng chợt hiện dự cảm không lành.

Ban đầu y lo rằng, nếu chuyện này chộc lên Thượng thiên đình, chúng thần quan tùy tiện tăng giảm vài nét bút, thay đổi nguyên do, thế là biến thành Tiểu Bù vô tội, Bán Nguyệt gánh tội thay. Bây giờ nửa đường bỗng dừng xuất hiện một vị Phong Sư bảo y đừng lo chuyện này, thế chẳng phải càng giống muốn bao che cho Tiểu Bù sao?

Tạ Liên bình tĩnh bước lên trước một bước, chắn trước người Bán Nguyệt, dịu giọng nói: "Nhưng chuyện này ta đã lo xong rồi, bây giờ mới nói không cho ta lo cũng không bằng thừa. Huống chi, Tiểu Bù tướng quân còn chút chuyện chưa giải thích rõ ràng mà."

Chú ý đến động tác của y, Phong Sư cười một tiếng, nói: "Huynh có thể yên tâm. Quốc sư Bán Nguyệt, huynh có thể đưa đi trước."

Đi đâu này trái lại nằm ngoài dự tính của Tạ Liên. Y ngăn ra, Phong Sư lại nói tiếp: "Đầu đuôi ngọn nguồn của mọi chuyện, khi này chúng ta đứng bên trên cũng nghe cả rồi. Tuy quốc sư Bán Nguyệt này đã đạt cấp 'Hung', nhưng lúc ta đi dạo trong thành, thấy nàng nhốt binh sĩ Bán Nguyệt vào trận pháp mà mình thiết lập, còn thấy nàng thả những người phạm bị binh sĩ bắt, chẳng những không hại mà còn cứu người. Người mà ta muốn mang đi, chỉ có Tiểu Bù tướng quân và Khắc Ma, huynh không cần lo ta kéo ai gánh tội thay."

Nếu đối phương đã nói thẳng như thế, Tạ Liên cũng yên tâm, nói một tiếng "hồ thẹn", Phong Sư lại nói: "Huynh lo lắng như vậy cũng bình thường thôi mà."

Có vẻ không thể chịu được việc ở đây thêm một giây nào nữa, nữ đạo sĩ áo đen đứng bên cạnh nói: "Nói xong chưa? Nói xong thì đi thôi."

Phong Sư nói to: "Xí! Người gấp cái gì, người càng gấp, ta càng nói nhiều đó!" Nói thì nói vậy, lúc quay đầu nàng vẫn mỉm cười, lấy một chiếc quạt giấy bên hông ra, nói: "Thái tử điện hạ, nếu không còn chuyện gì khác, chúng ta gặp lại trên Thượng thiên đình nhé?"

Tạ Liên gật đầu, Phong Sur bèn mở quạt giấy ra, chỉ thấy mặt trước chiếc quạt viết một chữ "Phong" nằm ngang, mặt sau vẽ ba luồng gió mát. Nhìn cũng đoán được đây chính là pháp khí của Phong thần quan, Phong Sur quạt trước ba cái, quạt ngược ba cái, trong lúc bất chợt, dất bằng lại nổi một trận gió to.

Gió thổi dất đá bay mù trời mờ cả mắt, Tạ Liên nâng tay áo chắn gió, chờ khi trận gió qua đi, hai cô gái và Bùi Túc, Khắc Ma đều biến mất, chỉ còn lại Tạ Liên, Tam Lang, Nam Phong, cùng với Bán Nguyệt ngủ mê man.

Tạ Liên thả tay áo xuống, vẫn còn chút ngơ ngác, hỏi: "Tình huống gì thế này?"

Tam Lang thông thả đi tới, nói: "Tình huống rất tốt."

Tạ Liên nhìn hấn, hỏi: "Rất tốt à?"

Tam Lang nói: "Rất tốt. Phong Sur bảo huynh đừng lo là đang giúp huynh đấy."

Nam Phong cũng đi tới, nói: "Đúng vậy. Việc này huynh đã lo nhiều lắm rồi, tiếp theo chỉ còn tìm Đế Quân cáo trạng thôi. Chuyện cáo trạng huynh đừng xen vào nữa."

Tạ Liên đã hiểu, nói: "Bởi vì Bùi tướng quân sao?"

Nam Phong nói: "Không sai. Lần này huynh xem như đắc tội Bùi tướng quân triệt để rồi."

Tạ Liên cười nói: "Dù sao cũng đã lường trước ít nhất sẽ đắc tội một vị, về phần rốt cuộc đắc tội vị nào, hình như cũng không quan trọng lắm."

Nam Phong nhú mày: "Huynh đừng tưởng ta nói đùa, ngoại trừ Thần Võ điện, điện Võ Thần có thế lực lớn nhất chính là Minh Quang điện. Bùi tướng quân rất coi trọng Tiểu Bùi, xưa nay vẫn muốn Bùi Túc đá Quyển Nhất Chân xuống, chắc chắn sẽ kiếm chuyện với huynh."

Tạ Liên hỏi: "Quyền Nhất Chân chính là Võ Thần phía Tây mà người nói sao?"

Nam Phong đáp: "Chính là hần. Quyền Nhất Chân cũng là người mới, thời gian phi thăng rất gần Bùi Túc, tuổi còn trẻ, tính tình hơi... nhưng cũng lợi hại lắm. Bùi tướng quân cố tình bảo Bùi Túc giành hết tín đồ của hần ở phía Tây, Bùi Túc cũng rất tài giỏi, mấy năm gần đây làm việc suôn sẻ, nào ngờ huynh vạch ra vụ này, e rằng Bùi Túc sẽ rắc rối to, chẳng biết có bị giáng chức không. Ngộ nhớ hần bị giáng chức, huynh cũng sẽ gặp rắc rối cho mà xem."

Tạ Liên xoa xoa ấn đường, âm thầm quyết định, sau này ăn cơm uống nước đi đường phải cẩn thận hơn một chút. Tam Lang lại không đồng ý, nói: "Không cần phải lo. Gã Bùi Minh này rất kiêu ngạo, không giỏi trò đâm lén đâu."

Nam Phong nhìn hần một cái, nói: "Đúng vậy. Bùi tướng quân sẽ không giỏi trò đâm lén với huynh, nhưng bản thân huynh vẫn nên cẩn thận một chút."

Tạ Liên nói: "Vậy Phong Sư thì sao? Phong Sư bảo ta đừng xen vào, tức là nàng chịu trách nhiệm đi cáo trạng? Nói thế khác nào đổi thành nàng đắc tội Bùi tướng quân? Thôi đừng, chúng ta gọi nàng trở lại thì hơn. Nam Phong, người có biết khẩu lệnh thông linh của Phong Sư đại nhân là gì không?"

Nam Phong lại nói: "Huynh không cần lo cho Phong Sư. Bùi tướng quân dám đụng vào huynh chứ không đụng vào nàng đâu. Tuy tuổi tác của nàng nhỏ hơn huynh, nhưng nàng hòa đồng tốt hơn huynh nhiều."

"....."

Tạ Liên im lặng không phải vì bị tổn thương, mà là đang nghĩ thầm: "Chẳng lẽ trong Thượng thiên đình còn ai hòa đồng tệ hơn mình sao? Làm gì có."

Tam Lang lại cười nói: "Phong Sư có người chống lưng, tất nhiên sẽ hòa đồng tốt rồi."

Tạ Liên hỏi: "Đệ nói nữ đạo sĩ áo đen bên cạnh nàng hả?"

Tam Lang nói: "Không phải. Nhưng người mặc áo đen hẳn là một vị trong ngũ sư 'Phong Thủy Vũ Địa Lôi'. Không khuyến khích đắc tội."

*Phong = Gió, Thủy = Nước, Vũ = Mưa, Địa = Đất, Lôi = Sấm sét.

Phong Sư có thể nổi gió lốc trên đất bằng, hiển nhiên pháp lực cao cường, còn nữ đạo sĩ áo đen rõ ràng hơn hẳn một bậc. Nhớ lại ánh mắt nàng ta nhìn Tam Lang, Tạ Liên cứ cảm thấy nàng ta có vẻ đã phát hiện được gì đó, y có cảm giác không ổn lắm, bèn nói: "Ta đồng ý với đệ."

Có đi đâu còn một câu Tạ Liên cảm thấy mình không cần nói ra, chỉ nhủ thầm: "Có người chống lưng chưa chắc hòa đồng tốt nha." Phải biết rằng, năm xưa người chống lưng cho Thái tử Tiên Lạc chính là đệ nhất Võ Thần của ba giới trong ngàn năm qua - Quân Ngô, nhưng y cũng có hòa đồng được đâu?

Tạ Liên nhặt chiếc mũ rơi dưới đất lên, phúi phúi, thấy không bị dẹp mới thở phào nhẹ nhõm, đeo nó lên lại, quan sát Nam Phong một lát rồi nói: "Chắc không phải người bị hai vị đại nhân kia đuổi đánh suốt một đường đâu nhỉ?"

Nam Phong đen mặt nói: "Đúng thế. Đánh suốt một đường."

Tạ Liên vỗ vỗ vai Nam Phong, nói: "Cực thân người rồi." Dứt lời chợt nhớ còn một người cũng cực khổ lắm, bèn quay đầu hỏi: "Phù Dao đâu?"

Nam Phong nói: "Không phải tên đó đang trông chừng những người trúng độc sao?"

Ý nói, từ lúc bọn họ bị trận gió to cuốn lên thì không nhìn thấy Phù Dao nữa. Thật ra kể từ khi A Chiêu hiện thân, Tạ Liên không còn phát hiện

được Phù Dao, nếu Phù Dao không chạy từ lúc đó thì là lúc trận gió to nổi lên.

Phù Dao có đầy đủ khả năng tự bảo vệ mình, Tạ Liên cũng không quá lo lắng cho cậu ta, nhưng vừa nghe Nam Phong nhắc đến "trúng độc", một câu đánh thức người trong mộng, hai người đồng loạt kêu lên: "Cỏ Thiện Nguyệt!"

Tam Lang nói: "Đừng gấp, trời vừa sáng thôi."

Nhưng mà, chuyện cứu mạng người làm sao không gấp được. Cho dù còn lâu mới tới mười hai canh giờ, ai biết dọc đường có xảy ra chuyện gì không? Tạ Liên cũng không còn tâm sức quan tâm Phù Dao nữa, y cũng Bán Nguyệt dưới đất trên lưng, lao nhanh về phía hoàng cung.

Đến hoàng cung, sau khi thả Bán Nguyệt xuống, Tạ Liên đi tới ngắt vài nắm cỏ Thiện Nguyệt lớn. Gương mặt chôn dưới đất kia vẫn còn nằm trên đất, chẳng có gì ngoài một đồng xương trắng và một gương mặt máu thịt bết nhè. Nếu là trước đây, có lẽ Tạ Liên sẽ tiện tay đào cái hố chôn lão, nhưng thứ nhất đang vội cứu người, thứ hai, lão ta đã bị chôn dưới đất hơn năm mươi năm, chắc không bao giờ muốn quay lại nữa đâu. Tuy nhiên, hài cốt của thương nhân kia lại chẳng thấy đâu, Tạ Liên ngừng tay, đang cảm thấy kỳ lạ, chợt thấy Tam Lang nhặt một chiếc bình gốm nhỏ đi ra từ cung điện.

Thấy thế, Tạ Liên nói: "Tam Lang giỏi lắm, cảm ơn đệ."

Những vật không phải người đâu có thể nuôi trong bình gốm, hiện tại Bán Nguyệt đang suy yếu, gọi mãi cũng không tỉnh, Tạ Liên bèn thu nhỏ cô bé lại, cho vào bình gốm. Ngắt cỏ xong, cuối cùng mọi người vội vàng quay trở về. Lúc này, đã qua bốn canh giờ kể từ lúc bọn họ gặp phải rắn đuôi bò cạp.

Đến nơi Phù Dao vẽ vòng tròn, các thương nhân vẫn còn ngoan ngoãn ngồi chờ bên trong, không dám ra ngoài đi lung tung. Ông lão kia uống thuốc mà Nam Phong đưa, tình trạng vết thương được khống chế khá tốt, cộng thêm dùng cỏ Thiện Nguyệt uống trong đắp ngoài, nghỉ ngơi một thời

gian ngắn đã đi lại được. Chỉ là, Tạ Liên cảm thấy mình không cần nói cho ông lão biết phân bón của cỏ Thiên Nguyệt là cái gì. Qua một hồi, mọi người bình tĩnh lại, bắt đầu đua nhau sốt sắng hỏi sao nhóm Thiên Sinh còn chưa trở lại. Lúc này Tạ Liên vội vã ngắt thảo dược, không kịp để ý nhóm Thiên Sinh, đang nghĩ có nên dứt khoát quay lại tìm không, chợt nghe một giọng thiếu niên hô to ca ca thúc thúc bá bá, càng chạy càng gần. Tạ Liên vừa quay đầu lại, quả nhiên đúng là Thiên Sinh. Thiếu niên kia cần một nắm cỏ Thiên Nguyệt lớn trong tay, theo sau là hai thương nhân, ai cũng thở hổn hển.

Hỏi ra mới biết, thì ra phía trên hố tội nhân, Bán Nguyệt quét một đám binh sĩ xuống dưới rồi bắt nhóm người Thiên Sinh đi. Ban đầu nhóm người Thiên Sinh sợ chết khiếp, ngờ đâu Bán Nguyệt dẫn bọn họ xuống dưới chỉ đường rồi thả bọn họ đi. Bọn họ sống sót trở ra, hối hả ngắt cỏ Thiên Nguyệt, chôn thi thể của thương nhân kia rồi liều mạng chạy về, nhưng so ra vẫn chậm hơn nhóm Tạ Liên một chút.

Nói tóm lại, sau khi hộ tống đội buôn này qua khỏi sa mạc, cuối cùng sự việc mới xem như đi đến hồi kết.

Có đi đâu ngay lúc sắp chia tay, Thiên Sinh lén lút chạy đến tìm Tạ Liên, mập mờ hỏi: "Ca ca, ta hỏi huynh một vấn đề nha."

Tạ Liên nói: "Người hỏi đi."

Thiên Sinh nói: "Thật ra huynh là thần tiên phải không?"

"....."

Tạ Liên hơi ngạc nhiên.

Bởi vì trước đây có đạo y thường lớn tiếng hô to với người khác, nói ta là thần tiên, ta là Thái tử điện hạ mà chẳng ai thèm tin. Lần này y còn chưa mở miệng, đối phương đã hỏi y có phải là thần tiên không, quả thật khiến y hơi bất ngờ.

Thiên Sinh vội nói: "Ta thấy huynh sử dụng pháp thuật nha! Huynh yên tâm, ta sẽ không nói với người khác đâu."

Tạ Liên nhủ thầm: "Nói sao nhỉ, người có nói cũng chẳng ai tin..."

Thiên Sinh nói: "Lần này may nhờ có huynh, nếu không ta đã bị đám binh sĩ ma quỷ đen thui kia đá xuống hố rồi. Khi nào về ta sẽ xây cái miếu cho huynh, chỉ thờ riêng mình huynh."

Thấy cậu ta vỗ vỗ ngực, làm dấu "to vậy nè to vậy nè", Tạ Liên buồn cười, vui vẻ nói: "Vây cảm ơn người nhiều."

Dù rằng cậu nhóc hoàn toàn không rõ xây miếu là việc trọng đại cỡ nào, song nhận được lời hứa hẹn như thế, bất luận có thực hiện được hay không, Tạ Liên cũng rất hứng khởi, y phất tay một cái, đi về hướng khác.

Nam Phong phát động thuật rút ngàn dặm đất, đưa bọn họ về Bồ Đề quán. Mở cửa, Tạ Liên lấy chiếu ra, trải dưới đất, sau đó nằm lên chiếu hết như một cái xác, động tác liền mạch lưu loát. Tam Lang cũng ngối xuống bên cạnh, chống cằm nhìn y. Tạ Liên thở dài, hỏi: "Chúng ta đi mấy ngày rồi?"

Tam Lang nói: "Chắc tầm ba bốn ngày."

Tạ Liên lại thở dài: "Ba bốn ngày thôi mà sao mệt dữ vậy ta."

Kể từ sau phi thăng, y thường xuyên mệt như con chó, đây thật sự không phải là ảo giác.

Thở dài xong, y ngẩng đầu hỏi: "À, Nam Phong, sao người còn chưa về báo tin?"

Nam Phong nói: "Báo tin gì?"

Tạ Liên nói: "Người không phải là thần quan của Nam Dương điện sao? Đi một phát ba bốn ngày, tướng quân nhà người không tìm người à?"

Nam Phong nói: "Hiện giờ tướng quân nhà ta không có ở trong điện, không để ý ta đâu."

Tạ Liên bò dậy, nói: "Ừ, người ở lại cũng tốt."

Nam Phong hỏi: "Huynh muốn làm gì?"

Tạ Liên ôn hoà nói: "Ta nấu cơm cho người ăn. Đãi người một bữa."

Nghe vậy, Nam Phong lập tức biến sắc, sau đó giơ tay lên, khép hai ngón đặt bên huyệt thái dương như thể nhận được thông linh của ai, đoạn đứng dậy nói: "Trong điện có việc, ta đi trước."

Tạ Liên nâng tay, nói: "Ơ, Nam Phong, đừng đi mà, sao có việc đột ngột vậy? Lần này thật sự cực thân người..."

Nam Phong quát: "Có việc thật đó!" Thấy Nam Phong lao ra khỏi cửa, Tạ Liên lại ng ồi xuống chiếu, nói với Tam Lang: "Xem ra cậu ta không đói bụng."

Tam Lang còn chưa trả lời, chỉ nghe "r ầm" một tiếng, Nam Phong lại lao trở về, chặn ở cửa, nói: "Hai người các người..."

Tạ Liên và Tam Lang sóng vai ng ồi trên chiếu, ng ẩng đầu nhìn Nam Phong, hỏi: "Hai người chúng ta thế nào?"

Nam Phong chỉ chỉ Tam Lang, rồi chỉ chỉ Tạ Liên, nghẹn h ồi lâu mới nói: "Ta sẽ còn quay lại."

Tạ Liên nói: "Hoan nghênh, hoan nghênh."

Nam Phong nhìn lướt qua Tam Lang lần nữa rồi đóng cửa bỏ đi. Tạ Liên khoanh tay, bắt chước Tam Lang, nghiêng đầu nói: "Xem ra thật sự có việc."

Y lại đưa mắt nhìn thiếu niên bên cạnh, cười tủm tỉm hỏi: "Cậu ta không đói, vậy còn đệ?"

Tam Lang cũng cười tủm tỉm: "Ta đói rồi."

Tạ Liên mỉm cười, đoạn đứng dậy, xoay người tiện tay dọn dẹp bàn thờ, nói: "Được rồi. Vậy, đệ muốn ăn chút gì không, Hoa Thành?"

Phía sau im lặng giây lát, tiếp theo, một tiếng cười khẽ truyền đến.

"So ra thì, ta vẫn thích xưng hô 'Tam Lang' hơn."

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

30-31

Chương 30: Quỷ vương một mắt à, Thái tử cầi dung mạo thật

Tạ Liên vẫn không quay đầu lại, hỏi: "Huyết Vũ Thám Hoa?"

Hoa Thành đáp: "Thái tử điện hạ."

Tạ Liên xoay người lại, mỉm cười nói: "Lần đầu tiên nghe đệ gọi ta như vậy đó."

Thiếu niên áo đỏ ngẩng lên trên chiếu, chống một chân lên, hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Tạ Liên ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vẫn không hỏi hấn: "Sao sau này đệ không gọi ta là ca ca nữa?", chỉ nói: "Cũng tạm, cũng tạm."

Y nói tiếp: "Hôm đó ở núi Dữ Quân, tân lang dắt ta đi là đệ phải không."

Ý cười bên khóe miệng Hoa Thành càng sâu hơn, bấy giờ Tạ Liên mới nhận ra hình như câu này mang nghĩa khác, y vội vàng sửa lời, sau đó nói một cách nghiêm trang: "Ý ta là, người đóng giả tân lang dắt ta đi ở núi Dữ Quân là đệ phải không?"

Hoa Thành lại nói: "Ta không có đóng giả tân lang."

Nếu thật sự phải nói thế thì cũng đúng, lúc đó thiếu niên nọ không có nói mình là tân lang hay gì cả, chỉ đứng trước cửa kiệu hoa, sau đó chìa tay ra, là bản thân Tạ Liên đi theo hấn. Tạ Liên nói: "Được rồi. Vậy, tại sao lúc đó đệ lại xuất hiện?"

Hoa Thành nói: "Câu hỏi này, đáp án chỉ có hai mà thôi: Một, ta cố tình nhằm về phía Thái tử điện hạ mà đến. Hai, đi ngang qua, rảnh quá. Huynh cảm thấy cái nào đáng tin hơn?"

Tính thử số ngày đối phương hao phí bên cạnh mình, Tạ Liên nhủ thầm: "Cái nào đáng tin hơn thì không dám nói, nhưng đệ có vẻ rảnh thật đó."

Tạ Liên dùng tay trái nâng khuỷu tay phải, tay phải nâng cằm lên, ánh mắt đảo quanh người Hoa Thành, gật gù nói: "Đệ, không giống trong truyện thuyết lắm."

Hoa Thành đổi tư thế, vẫn dùng tay chống má, nhìn Tạ Liên chăm chăm, hỏi: "Ồ? Vậy làm sao huynh biết được ta là ta?"

Trong đầu Tạ Liên toàn là hình ảnh tán dù dưới mưa máu, dây bạc vang leng keng, giáp cổ tay lạnh như băng, nghĩ thầm đệ có thật lòng muốn giấu đầu, nhưng lời đến bên miệng chẳng hiểu sao lại thay đổi. Y nghiêm túc nói: "Đệ mặc một thân áo đỏ, lại có vẻ biết tất tần tật, gì cũng làm được, chẳng sợ chi hết, thậm dò kiêu nào cũng không lộ sơ hở, tất nhiên đã đạt cảnh giới 'Tuyệt' trở lên. Nếu nói như thế, ngoại trừ vị Huyết Vũ Thám Hoa mà chúng ta tiên nhắc đến là biến sắc, hình như không nghĩ ra được người nào khác nữa."

Hoa Thành cười nói: "Huynh nói nhiều vậy, ta có thể xem như huynh đang khen ta không?"

Tạ Liên nghĩ thầm: "Lẽ nào đệ không nghe ra vốn dĩ là thế à?"

Hoa Thành nói tiếp: "Nếu đã nói nhiều vậy, sao Thái tử điện hạ không hỏi ta tiếp cận huynh với mục đích gì?"

Tạ Liên nói: "Nếu đệ không muốn nói, ta hỏi thì đệ có nói cho ta biết không?"

Hoa Thành nói: "Vậy huynh có thể đuổi ta đi mà."

Tạ Liên nở nụ cười: "Đệ thần thông quảng đại như thế, cho dù bây giờ ta đuổi đệ đi, nếu đệ thật sự muốn làm gì đó, đệ lại chẳng đổi một tấm da khác trở lại à?"

Hai người bèn nhìn nhau cười, đúng vào lúc này, một loạt tiếng lán lộng lốc bỗng phá vỡ sự im lặng ngán ngùi trong Bồ Đề quán.

Hai người nhìn theo hướng phát ra âm thanh, không có một ai, chỉ có một chiếc bình gốm nhỏ màu đen lặn dưới đất.

Đó là chiếc bình gốm nhỏ nuôi Bán Nguyệt, lẽ ra nó được Tạ Liên tiện tay đặt bên chiếu, nhưng chẳng biết tự ngã xuống từ bao giờ, lặn vào tới cửa, bị cánh cửa gỗ mà Hoa Thành làm chặn lại, thế là tông từng cái một vào cửa. Sợ nó cứ thế tông vỡ chính mình, Tạ Liên bèn đi tới mở cửa. Chiếc bình gốm nhỏ lập tức lặn một mạch lên bãi cỏ ngoài cửa.

Tạ Liên đi theo sau nó, chiếc bình gốm nhỏ đó lặn đến một mảnh cỏ rồi dựng đứng lên. Rõ ràng chỉ là một chiếc bình, nhưng lại tạo cho người ta ảo giác nó đang nhìn ngắm sao trời. Hoa Thành cũng đi ra khỏi Bồ Đề quán, Tạ Liên nói với chiếc bình gốm: "Bán Nguyệt, muội đã tỉnh chưa?"

May mà lúc bọn họ trở về từ sa mạc đã là đêm khuya, nếu không để người ta nhìn thấy Tạ Liên nửa đêm nửa hôm đứng ở ngoài hỏi một chiếc bình muội sao rồi, ắt hẳn sẽ lại hết hồn cho xem.

Hồi lâu sau, trong chiếc bình nhỏ phát ra giọng nói ử rử của một thiếu nữ: "Hoa tướng quân."

Tạ Liên ngã xuống bên cạnh nó, nói: "Bán Nguyệt, muội ra đây ngắm sao hả? Muội muốn ra ngắm không."

Hoa Thành đứng một bên, tựa vào một thân cây, nói: "Nàng vừa rời khỏi thành Bán Nguyệt, vẫn nên ở bên trong một thời gian thì tốt hơn."

Nghe ý kiến mà Hoa Thành đề xuất, Tạ Liên cảm thấy rất chí lý, dù gì trước đó Bán Nguyệt đã sống tại nước Bán Nguyệt hai trăm năm, đột nhiên đổi sang chỗ khác, sợ rằng khó mà thích ứng, y nói: "Vậy muội cứ ở trong

đó thêm một thời gian đi, b ồi dưỡng cho tốt vào. Đây là nơi ta tu hành, muội không c ần lo những chuyện khác, nào là tướng quân, binh sĩ, không c ần lo nữa."

Chiếc bình lắc lư mấy cái, không biết muốn biểu đạt đi ầu gì. Dừng một lát, Tạ Liên cảm thấy mình vẫn nên nói cho nàng biết tình hình. Cân nhắc một h ồi, y mở miệng: "Bán Nguyệt, thật ra không phải r ắn của muội không nghe lời, là Tiểu Bùi tướng quân học lén cách muội đi ầu khiến r ắn. Những người đó không phải bị r ắn của muội cắn."

Bán Nguyệt r ầu r ỉ nói: "Hoa tướng quân, lúc đó tuy muội không thể nhúc nhích, nhưng muội nghe được mà."

Nghe vậy, Tạ Liên sửng sốt. Nhờ thế mới biết thì ra lúc đó Bùi Túc chỉ phong bế khả năng hành động của Bán Nguyệt, chứ không phong bế tri giác của nàng. Tạ Liên nói: "Vậy tốt."

Suy nghĩ một h ồi, y nói tiếp: "Sở dĩ Tiểu Bùi tướng quân làm như vậy, có lẽ vì không đành lòng nhìn binh sĩ Bán Nguyệt chịu khổ, muốn cho bọn họ sự giải thoát, tiếc rằng dùng sai cách r ồi."

"....." Chiếc bình lung la lung lay, nói: "Hoa tướng quân, Bùi Túc ca ca sẽ ra sao?"

Tạ Liên vuốt tay áo, nói: "Ta không biết nữa. Có đi ầu làm sai thì phải chịu một ít trừng phạt."

Im lặng một lát, chiếc bình lại lắc lư mấy cái, lần này cuối cùng Tạ Liên đã nhìn hiểu, thì ra nó lắc lư như vậy là đang gật đầu.

Bán Nguyệt nói: "Tuy Khắc Ma cứ luôn miệng mắng huynh ấy, nhưng thật ra Bùi Túc ca ca không có xấu vậy đâu."

Tạ Liên nói: "Vậy sao."

Bán Nguyệt nói: "Ừm."

Bán Nguyệt từ nhỏ tính tình lẳng lì, chịu hết bài xích của trẻ em cùng lứa, chỉ chơi thân với vài thiếu niên Trung Nguyên, mà xét việc Bùi Túc chỉ có hai nghìn binh sĩ đã bị phái đi đánh quốc thành, hẳn là cũng ăn chút quả đắng trong quân đội, hai người này thoát nhìn đâu khó gần, cảm giác không lạnh lùng thì cũng ừ ừ buồn tẻ, đại khái cũng có điểm tương tự. Tạ Liên cũng không biết nên nói gì, giây lát, nói: "Phải rồi, Bán Nguyệt, Hoa Tạ là tên giả, ta cũng không còn làm tướng quân từ lâu, mọi người không cần gọi ta là Hoa tướng quân nữa."

*Quốc thành chắc là thành của quốc gia.

Bán Nguyệt nói: "Vậy mọi người nên gọi huynh thế nào?"

Đây cũng là một vấn đề. Nếu Bán Nguyệt cũng trình trọng gọi y là Thái tử điện hạ, cứ thấy kỳ cục thế nào ấy. Vốn dĩ Tạ Liên cũng chẳng để ý chuyện xưng hô, chỉ là muốn mở đề tài mới thôi, bèn nói: "Hay là tùy mọi người đi, tiếp tục gọi Hoa tướng quân cũng được." Chỉ là ở đây thật sự có một vị họ Hoa, gọi thế có lẽ sẽ hơi loạn. Nhưng nghĩ sang hướng khác, lại nghĩ tới việc: "Hoa Tạ" tất nhiên là tên giả, lấy chữ đầu của "Hoa Quan Võ Thần" làm họ, còn "Hoa Thành" làm sao không phải là tên giả cho được? Tên giả mà hai người chọn vừa khéo cùng một họ, cũng thú vị quá chứ.

Lúc này, lại nghe Bán Nguyệt nói: "Xin lỗi, Hoa tướng quân."

Tạ Liên quay đầu, nói bằng giọng có phần sâu sắc: "Bán Nguyệt, sao mọi người cứ xin lỗi ta mãi vậy?" Chắc tướng mạo của y chưa đến mức khiến người ta nhìn một cái là thấy có lỗi chứ?

Bán Nguyệt rúc trong bình, nói: "Mọi người, muốn cứu vớt chúng sinh."

Tạ Liên: "... ..."

Bán Nguyệt nói: "Hoa tướng quân, lúc trước huynh nói như vậy mà."

Tạ Liên: "???"

Y vội vàng nói: "Khoan đã. Khoan đã!"

Nghe y kêu to, Bán Nguyệt ở trong bình có vẻ sững sốt, hỏi: "Cái gì?"

Tạ Liên nhìn Hoa Thành khoanh tay đứng dưới gốc cây gần đó, nói nhỏ: "Hồi đó ta nói thế thật à?"

Câu này, rõ ràng là câu cửa miệng yêu thích nhất của y năm mười mấy tuổi, trong mấy trăm năm sau này, hẳn là chưa bao giờ nhắc đến ấy chứ, Tạ Liên cảm thấy hơi khó tin. Bán Nguyệt nói tiếp: "Tướng quân, huynh đã nói mà."

Tạ Liên vẫn còn muốn giãy dụa, nói: "Làm gì có..."

Bán Nguyệt nghiêm túc nói: "Đã nói rồi. Có một lần, huynh hỏi mọi người, sau này lớn lên muốn làm gì, tất cả mọi người đều nói, cuối cùng huynh cũng nói một câu: Mơ ước ngày xưa của ta là muốn cứu vớt chúng sinh."

"....."

Thì ra là thế. Tạ Liên đỡ trán, nói: "Cái này... Bán Nguyệt à, mấy lời thuận miệng đó, mọi người nhớ rõ như thế làm gì."

Bán Nguyệt ngờ ngác nói: "Là thuận miệng nói thôi sao? Nhưng mà Hoa tướng quân, mọi người cảm thấy huynh nói rất nghiêm túc mà."

Tạ Liên bất đắc dĩ, đành ngửa đầu nhìn trời, nói: "Ha ha... Vậy hả, chắc vậy quá. Ta còn nói gì nữa nhỉ, ta quên hết trơn rồi."

Bán Nguyệt nói: "Huynh còn nói, 'Hãy làm chuyện mà mọi người cho là đúng!'"

Nghe xong, Tạ Liên nghĩ thầm: "... Câu này rõ là vớ vẩn mà... Sao mình thích nói mấy câu như vậy thế... Mình có phải là người như thế đâu... Mình là người như thế sao??"

Bán Nguyệt nói: "Nhưng mà, mọi người không biết chuyện gì mới đúng cả."

Nghe vậy, Tạ Liên ngây ngẩn.

Giọng nói r ầu rĩ của Bán Nguyệt vang vọng trong bình: "Hình như muội đang làm một chuyện đúng, nhưng kết quả lại là muội mở cổng thành thả quân địch, tàn sát tộc nhân của mình. Quốc gia của muội không còn nữa. Nhưng nếu muội không mở cổng ngay, người Bán Nguyệt sẽ đổ vào Trung Nguyên hại nhiều người hơn. Hoa tướng quân đối xử với muội rất tốt, lúc muội ở Trung Nguyên, trên đường thường xuyên có người ném đồ cho muội ăn. Thế nhưng Khắc Ma đối xử với muội cũng rất tốt, các binh sĩ đều nghe lời muội, muội trở về là thật lòng muốn làm quốc sư cho tốt. Vậy mà, muội chẳng những mở cổng thành hại chết bọn họ, muội còn không cho bọn họ ăn thịt người. Bọn họ không ăn thịt người sẽ vô cùng đau đớn, mà muội lại không giải thoát họ khỏi cơn đau đó được."

Nàng nói năng không đầu không đuôi, nói loan xạ một đống, cuối cùng mù mờ hỏi: "Dường như bất luận muội làm gì đi chăng nữa, kết quả đều sẽ hỏng bét. Hoa tướng quân, muội biết mình làm không tốt, nhưng huynh có thể nói cho muội biết, rốt cuộc muội làm không tốt chỗ nào không? Rốt cuộc là bước nào xảy ra vấn đề?"

Nghe nàng hỏi vậy, Tạ Liên im lặng xoa gáy một hồi, cuối cùng mới mở miệng: "Xin lỗi muội, Bán Nguyệt. Vấn đề mà muội hỏi, lúc trước ta đã không biết, bây giờ... hình như cũng không biết."

Bán Nguyệt buồn bã nói: "Hoa tướng quân, muội cảm thấy hơn hai trăm năm qua, quả thật muội không biết mình đang làm gì nữa."

Nghe nàng nói thế, Tạ Liên càng s ầu hơn: "Vậy ta đây chẳng phải sống uổng phí hơn tám trăm năm sao?"

Để lại một nữ quỷ Bán Nguyệt ở trong bình tự ngắm sao trời, bình ổn cảm xúc, Tạ Liên và Hoa Thành quay về Bồ Đề quán. Đóng cửa, Hoa Thành nói: "Bùi Túc căm ghét người Bán Nguyệt như thế, sao lại vì không đành lòng nhìn binh sĩ Bán Nguyệt chịu khổ mới làm ra loại chuyện này?"

Tạ Liên thở dài, nói: "Dù sao cũng chỉ là suy đoán thôi. Về chuyện của Bán Nguyệt, tốt hơn nên cố gắng chọn nghe những lời đằng hoàng lọt tai một chút."

Ngẫm lại, y vẫn lắc đầu, nói: "Nếu thật sự muốn Bán Nguyệt nhanh chóng được giải thoát khỏi nước Bán Nguyệt, rõ ràng Bùi Túc có thể chọn cách diệt sạch cửa ải Bán Nguyệt, vậy mà lại nhất quyết chọn cách dẫn người sống vào cửa ải nuôi quỷ, thật sự quá to gan."

Hoa Thành lại nói: "Hắn không thể làm vậy. Dẫn người đi diệt, phải đi từ thiên đình."

Tạ Liên nói: "Đi từ thiên đình thì sao chứ?"

Hoa Thành ung dung đáp: "Cực kỳ không ổn. Mỗi một nhóm thần quan đi từ thiên đình, đi đến đâu, muốn làm gì, tất cả đều được ghi lại rõ ràng. Trời cao phái người xuống, vậy nhất định sẽ diệt sạch toàn bộ cửa ải Bán Nguyệt, cô bé Bán Nguyệt của huynh cũng không ngoại lệ. Dĩ nhiên hắn sẽ chọn cách tự lấp liếm, những gì phải làm chẳng có gì ngoài rảnh rồi dẫn vài người sống cho quỷ ăn."

Nói đến đây, Hoa Thành cười một tiếng, nói: "Thần quan phi thăng ấy à, trong mắt bọn họ, mạng người tất nhiên không bằng con kiến r ầy."

Đối với câu này của Hoa Thành, Tạ Liên từ chối bình luận, chỉ nói: "Vậy thật ra hắn có thể âm thầm làm cái phân thân hạ phạm xử lý đám binh sĩ Bán Nguyệt này mà."

Hoa Thành nói: "Sức mạnh của phân thân sẽ bị suy giảm. Huynh cũng thấy phân thân A Chiêu mà Bùi Túc hóa thành r ầy đấy, đâu có giải quyết được nhiều binh sĩ Bán Nguyệt như thế, chỉ có nước chịu chết thôi, cùng lắm chỉ giảm bớt một đợt oán khí."

Tạ Liên nhìn hắn, nhớ lúc đó Tam Lang nhảy xuống hố tội nhân r ầy giết sạch binh sĩ Bán Nguyệt dưới đáy hố trong tích tắc, y xoay người nói: "Vậy phân thân của đệ cũng lợi hại quá chứ."

Hoa Thành lại nhướn mày với y, nói: "Dĩ nhiên. Có đi ầu, ta đây là bản tôn."

Nghe vậy, Tạ Liên không nghĩ gì khác nữa, quay đầu kinh ngạc hỏi: "Hả? Đệ là bản tôn sao?"

Hoa Thành nói: "Nếu giả bao đổi."

Muốn trách thì trách sau khi nói xong câu này, biểu cảm của Hoa Thành cứ như đang mời gọi người ta tự thân thể nghiệm vậy. Thế là, lúc Tạ Liên còn chưa phát giác mình đang làm gì, y đã giơ một ngón tay, chọt má Hoa Thành một cái.

Chọt xong, bấy giờ Tạ Liên mới choàng tỉnh, trong lòng liên tục như thẩn tiêu r ồi. Chẳng qua y chỉ tò mò rốt cuộc tấm da quý của Quỷ vương cấp Tuyệt có xúc cảm thế nào thôi, không ngờ tay nhanh hơn não, nâng tay chọt một cái, quả thật dở hơi hết biết.

Đột nhiên bị người ta chọt má, dường như Hoa Thành cũng hơi giật mình, nhưng hấn xưa giờ luôn bình tĩnh như thường, sắc mặt nhanh chóng khôi phục, trái lại cũng không nói gì, chỉ là một bên lông mày nhướn cao hơn, như thể đang chờ lời giải thích của Tạ Liên, ý cười hiện rõ trong ánh mắt. Tất nhiên Tạ Liên không đưa ra được lời giải thích nào, y nhìn ngón tay kia của mình, lẳng lặng giấu nó đi, thuận miệng nói: "Được lắm, được lắm."

Cuối cùng Hoa Thành bật cười ha ha, khoanh tay, nghiêng đầu hỏi: "Huynh cảm thấy tấm da này của ta được lắm à?"

Tạ Liên nói thật lòng: "Quá được ấy chứ. Nhưng mà..."

Hoa Thành hỏi: "Nhưng mà cái gì?"

Tạ Liên nhìn chằm chằm mặt Hoa Thành, quan sát tỉ mỉ một phen. Cuối cùng, y vẫn nói: "Nhưng mà, ta có thể nhìn hình dáng vốn có của đệ không?"

Khi nãy hấn nói "tấm da này", vậy chứng minh tuy rằng thân xác này là bản tôn, nhưng lớp ngoài không phải là tướng mạo vốn có. Dáng dấp thiếu niên này, không phải là dung mạo thật của hấn.

Lần này Hoa Thành lại không trả lời ngay. Hắn thả cánh tay xuống, không biết có phải gặp ảo giác hay không, Tạ Liên cứ cảm thấy ánh mắt của hắn có phần ảm đạm, trong lòng không khỏi thấp thỏm.

Chương 31: Quỷ vương một mắt, Thái tử cầu dung mạo thật (2)

Chỉ cần không khí ngưng tụ một giây này, Tạ Liên đã biết. Câu vừa rồi, chắc chắn hỏi không phù hợp.

Tuy rằng mấy ngày qua hai người chung đụng cũng khá vui vẻ, nhưng nếu Hoa Thành chưa để lộ dung mạo thật, sau khi nói rõ thân phận cũng không cởi bỏ lớp ngoài này, vậy tất nhiên có lý do khác không thể nói với người ngoài. Chẳng đợi Hoa Thành trả lời, Tạ Liên đã cười nói: "Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi, đừng để bụng quá."

Hoa Thành nhắm mắt lại, lát sau mỉm cười nói: "Mai này có cơ hội sẽ cho huynh nhìn."

Nếu người khác nói như vậy, hiển nhiên chỉ là thuận miệng nói cho có lệ, "mai này có cơ hội" chẳng khác nào "đừng nghĩ nữa quên nó đi". Nhưng nếu Hoa Thành đã nói thế, Tạ Liên cảm thấy, hắn nói mai này tức là mai này, nhất định sẽ làm được, khiến y không khỏi nổi vài phần hứng thú, cười nói: "Ừ. Vậy chờ khi nào đệ cảm thấy được thì cho ta nhìn nhé. Bây giờ nghỉ ngơi trước đi."

Lăn qua lộn lại đến hơn nửa đêm, Tạ Liên đã sớm quăng búng ý định nấu cơm ra sau đầu, lại nằm dài xuống chiếu. Hoa Thành cũng nằm xuống theo. Chẳng ai xoắn xuýt vì sao sau khi đôi bên tự làm rõ thân phận, một thần quan và một con quỷ vẫn còn có thể nằm chung trên một tấm chiếu rách, đùa cợt tán dóc.

Trên chiếu không có gối, Hoa Thành gối lên cánh tay của mình, Tạ Liên cũng bắt chước hắn gối đầu lên cánh tay, thuận miệng hỏi: "Bên Quỷ giới của các đệ coi bộ rảnh rỗi quá ha, không cần báo cáo trình diện à?"

Hoa Thành không chỉ gối đầu lên cánh tay mà còn cong chân lên, nói: "Báo cáo trình diện gì? Chúng ta mạnh ai nấy làm, không ai xen vào

chuyện của ai."

Thì ra Quỷ giới là một đám cô hồn dã quỷ hỗn loạn vô tổ chức. Tà Liên cũng không thấy lạ, nói: "Thì ra là thế, ta còn tưởng Quỷ giới cũng thống nhất làm việc như Thượng thiên đình chứ. Nói vậy, đệ từng gặp những Quỷ vương khác chưa?"

Hoa Thành nói: "Gặp rồi."

Tà Liên hỏi: "Gặp cả Thanh Quỷ Thích Dung luôn à?"

Hoa Thành nói: "Huynh nói cái thứ vô dụng phẩm vị thấp kém đó hả?"

Tà Liên nghĩ thầm: "Câu này biết đáp sao đây?" Cũng may không cần y đáp, Hoa Thành nói tiếp: "Từng chào hỏi rồi, gã chạy mất."

Trực giác nói cho Tà Liên biết, "chào hỏi" này chắc chắn không phải là chào hỏi bình thường. Quả nhiên, Hoa Thành khoan thai nói: "Sau đó, tiện thể nhận được lời bình Huyết Vũ Thám Hoa."

"....."

Thì ra trước đó hắn nói bùng ồ của một con quỷ khác chính là Thanh Quỷ Thích Dung, còn "chào hỏi" mang nghĩa là máu rửa. Tà Liên nghĩ thầm chào hỏi kiểu này quả thật không bình thường, y sờ sờ cảm, nói: "Thanh Quỷ Thích Dung có hiềm khích với đệ à?"

Hoa Thành nói: "Có. Chướng mắt gã."

Tà Liên dở khóc dở cười, tự nhủ chẳng lẽ một mình đệ đấu với ba mươi ba thần quan cũng là vì chướng mắt bọn họ sao? Cuối cùng y vẫn không hỏi, chỉ nói: "Trên Thượng thiên đình có thần quan chê hắn phẩm vị thấp kém, còn nói Quỷ giới cũng ghét hắn, lẽ nào là thật sao?"

Hoa Thành nói: "Là thật. Hắc Thủy cũng ghét hắn lắm."

Tà Liên hỏi: "Hắc Thủy là ai?" Sau đó mới kịp phản ứng, nói: "Là vị Hắc Thủy Trầm Chu kia hả?"

Hoa Thành đáp: "Đúng rồi, hay còn gọi là Hắc Thủy Huyền Quỷ nữa."
(Huyền Quỷ = Quỷ đen)

Tạ Liên nhớ vị Hắc Thủy Huyền Quỷ kia cũng là "Tuyệt", còn Thanh Quỷ Thích Dung chỉ "gần Tuyệt" mà thôi. Y thích thú hỏi: "Đệ với vị Huyền Quỷ này thân lắm à?"

Hoa Thành nói bằng giọng biếng nhác: "Không thân. Ta vốn chẳng thân với mấy ai ở Quỷ giới."

Tạ Liên có hơi kinh ngạc, hỏi: "Thế hả? Ta còn tưởng đệ có nhiều thuộc hạ lắm chứ. Vậy chắc định nghĩa 'thân' của chúng ta hơi khác nhau rồi."

Hoa Thành nhướn mày: "Đúng vậy. Ở Quỷ giới, nếu không phải Tuyệt thì không có tư cách nói chuyện với ta đâu."

Câu nói này nghe hết sức ngạo mạn, nhưng lại được hắn nói một cách hùng hồn thẳng thắn, như thể là chuyện đương nhiên. Tạ Liên mỉm cười, nói: "Không quen mà đệ cũng biết hết. Quỷ giới các đệ tốt đấy chứ, nhìn chung cũng được mấy người nổi tiếng. Không giống Thiên giới, thần quan trên Thượng thiên đình cũng không nổi, nhóm chờ phi thăng ở Trung thiên đình phải nói là mệnh mỏng như bèo cả." Nhưng không nhớ tên người ta hết lần này đến lần khác, khó tránh sẽ đắc tội người ta. Tán gẫu chốc lát, sợ đề tài đi sâu vào chỗ nhạy cảm, Tạ Liên không nói về sự khác biệt giữa hai giới nữa, y nhìn một cửa gỗ đóng chặt, nói: "Con bé Bán Nguyệt này, không biết chừng nào mới về đây?"

Nghĩ đến câu "Ta muốn cứu vớt chúng sinh" mang tính tuyên truyền giác ngộ khi nãy, trong đầu y xuất hiện thật nhiều hình ảnh rối loạn, lại bị y cố ép xuống dưới. Bấy giờ, chợt nghe Hoa Thành nói: "Câu đó không tệ chút nào."

Tạ Liên nói: "Câu gì?"

Hoa Thành ung dung đáp: "Ta muốn cứu vớt chúng sinh."

"....."

Tạ Liên như bị thụi mạnh một cú.

Y xoay người cuộn mình thành con tôm, thật sự muốn dùng hai tay che mắt, thêm hai tay nữa bịt tai lại, sau đó thở dài: "... Tam Lang à."

Hoa Thành có vẻ nhích lại gần hơn, nằm sau lưng y nghiêm túc hỏi: "Hả? Câu này có vấn đề gì à?"

Hắn một mực truy hỏi, Tạ Liên không lay chuyển được, đành phải lật người lại, nói bằng giọng bất đắc dĩ: "Ngốc quá trời."

Hoa Thành lại nói: "Sợ cái gì. Dám nói đến chúng sinh, bất luận là muốn cứu vớt chúng sinh hay muốn giết sạch chúng sinh, ta đều bội phục từ tận đáy lòng. Cái trước khó khăn hơn cái sau, tất nhiên ta càng bội phục hơn."

Tạ Liên không biết nên khóc hay nên cười, lắc đầu nói: "Dám nói thì phải dám làm, mà còn phải làm được nữa kìa."

Y che hai mắt, nằm ngửa ra, nói: "Ày, được rồi, thật ra cũng không có gì, mấy lời Bán Nguyệt nói còn đỡ đấy. H ồi ta còn nhỏ tuổi, mấy lời ngốc hơn thế cũng nói r ồi."

Hoa Thành cười hỏi: "Ồ? Lời gì vậy, nói ta nghe thử đi."

Ngơ ngẩn chốc lát, Tạ Liên vừa h ồi tưởng vừa mỉm cười nói: "Thật nhi ều năm về trước, có một người từng nói với ta rằng mình sống không nổi nữa, hỏi ta rốt cuộc mình sống vì cái gì, sống còn ý nghĩa gì."

Y nhìn Hoa Thành, hỏi: "Đệ biết ta trả lời thế nào không?"

Không biết có phải do ảo giác hay không, dường như trong mắt Hoa Thành có ánh sáng nhạt chớp lóe. Hắn nhẹ giọng hỏi: "Trả lời thế nào?"

Tạ Liên nói: "Ta nói với người đó: Nếu không biết phải sống tiếp như thế nào, vậy sống tiếp vì ta đi!"

"Nếu đệ không biết mình sống tiếp có ý nghĩa gì, vậy hãy tạm thời xem ta như ý nghĩa để đệ sống tiếp, xem ta như cột trụ chống đỡ cho đệ sống tiếp đi."

"Ha ha..."

Tạ Liên vừa h ẫ tưởng vừa kể, bỗng nhiên nhin không được bật cười, lắc đầu nói: "Đến giờ ta vẫn không hiểu, rốt cuộc lúc đó mình nghĩ gì vậy chứ? Sao lại đủ can đảm thốt nên những lời như trở thành ý nghĩa sống của người khác?"

Hoa Thành không trả lời. Tạ Liên tiếp tục nói: "Đúng là chỉ có lúc đó mới nói được lời như thế. Lúc đó ta thật sự cho rằng mình gì cũng làm được, chẳng sợ chi hết. Bây giờ đệ bảo ta nói mấy câu này, ta hết nói ra miệng được r ẫ."

Y chậm rãi nói: "Ta không biết sau này người đó như thế nào. Trở thành ý nghĩa sinh t ần của người nào đó đã là trách nhiệm nặng nề lắm r ẫ, huống chi là cứu vớt chúng sinh."

Trong B ồT ềquán im lặng h ẫ lâu. Lát sau, Hoa Thành bình thản nói: "Mấy chuyện như cứu vớt chúng sinh cũng không có gì đâu. Có đi đâu tuy dũng cảm thật, nhưng lại rất ngu xuẩn."

Tạ Liên đồng ý: "Đúng r ẫ."

Tuy nhiên, Hoa Thành lại nói một thêm câu: "Tuy ngu xuẩn thật, nhưng lại rất dũng cảm."

Nghe vậy, Tạ Liên mỉm cười: "Thật lòng cảm ơn đệ."

Hoa Thành nói: "Đừng khách sáo."

Hai người nhìn chằm chằm nóc nhỏ xập xệ của B ồT ềquán một lát, Hoa Thành nói tiếp: "Nhưng mà chúng ta mới quen nhau vài ngày, huynh nói nhiều chuyện với ta như thế không thành vấn đề chứ?"

Tạ Liên "u ầy" một tiếng, xua tay nói: "Có vấn đề gì đâu. Tùy tiện thôi, cho dù là người quen vài chục năm, muốn thành người dưng cũng chỉ là chuyện trong một ngày. Muốn nói thì nói thôi. Duyên bèo nước, tụ r ỡ tan. Hợp nhau thì tụ, không hợp thì tan. Mọi người cứ tùy ý đi."

Dường như Hoa Thành cười khẽ một tiếng, lát sau chợt nói: "Giả sử."

Tạ Liên quay đầu hỏi: "Giả sử cái gì?"

Hoa Thành không nhìn y mà nhìn nóc nhỏ xập xệ của B ồ T ề quán, Tạ Liên chỉ thấy được nửa bên mặt khôi ngô tuấn tú của thiếu niên này.

Hắn nói bằng giọng nhàn nhạt: "Ta không đẹp."

Tạ Liên nói: "Hả?"

Lúc này Hoa Thành mới quay đầu qua một chút, hỏi: "Nếu dung mạo thật của ta không đẹp, huynh còn muốn nhìn không?"

Tạ Liên ngớ ra, nói: "Vậy sao? Mặc dù không có nguyên nhân, nhưng ta cảm thấy, dung mạo thật của đệ chắc chắn sẽ không tệ đâu."

Hoa Thành nửa thật nửa giả nói: "Vậy thì chưa chắc. Ngộ nhớ ta mặt xanh nanh vàng, ngũ quan méo mó, xấu như La Sát, ác như Dạ Xoa, huynh định làm thế nào?"

Nghe hắn nói thế, thoát đầu Tạ Liên còn cảm thấy hơi thú vị: Thì ra thân là bá chủ một phương ở Quỷ giới, Hồn Thế Ma Vương mà chúng thần tiên nghe tên là sợ mất mật, cũng sẽ đề bụng việc dung mạo vốn có của mình đẹp không à? Nhưng nghĩ sâu xa hơn, Tạ Liên không còn thấy thú vị nữa.

Y nhớ mang máng rằng, trong đủ loại truyền thuyết về xuất thân của Hoa Thành, có lời đồn gì mà "Từ nhỏ đã là một kẻ dị dạng". Nếu quả thật là vậy, chắc chắn lúc làm người hắn thường xuyên bị kỳ thị vì đi đầu đó, thậm chí có khả năng từ bé đã thế r ỡ. Có lẽ chính vì nguyên nhân này, hắn mới nhạy cảm với dung mạo vốn có của chính mình đến vậy.

Cân nhắc cách dùng từ một lát, Tạ Liên mở miệng: "Cái này hả..."

Y dùng giọng điệu dịu dàng nhất, nói một cách thành khẩn: "Thật ra ta muốn nhìn dung mạo thật của đệ, chẳng qua là vì bây giờ chúng ta cũng xem như kết bạn với nhau phải không? Đệ nhìn đi, chúng ta đã như vậy rồi... Thế, nếu là bạn bè, dĩ nhiên phải thẳng thắn thành thật với nhau. Bởi vậy ta mới nói muốn nhìn dung mạo thật của đệ, đi đâu này liên can gì đến việc dung mạo vốn có của đệ đẹp hay không chứ? Tất nhiên là không rồi... Đệ cười cái gì, ta nói thật lòng đó."

Lúc nói xong vài câu cuối, Tạ Liên cảm thấy thân thể của thiếu niên nằm bên cạnh dường như khẽ khàng run lên. Ban đầu y còn sửng sốt, nghĩ bụng: "Lời mình nói hay thế cơ à, làm cậu ấy cảm động đến vậy luôn?" Nhưng y lại ngại quay đầu sang nhìn rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nào ngờ một lát sau, bên cạnh truyền đến một tiếng cười trộm thấp, là nín không được bật ra.

Tạ Liên không khỏi cảm thấy buồn bực: "Tam Lang... đệ cười gì mà cười dữ vậy?"

Hoa Thành lập tức ngừng run, xoay người lại, nói: "Đâu có, huynh nói rất chí lý."

Nghe hắn nói vậy, Tạ Liên chỉ cảm thấy buồn bực hơn: "Đệ không có thành ý gì hết..."

Hoa Thành lại nói: "Ta thề, huynh tìm trên trời dưới đất cũng không tìm được người nào có thành ý hơn ta đâu."

Tạ Liên không muốn nói nữa, vung Nhược Da một cái, dải lụa trắng lả lướt phủ lên người cả hai, y xoay người đưa lưng về phía Hoa Thành, nói: "Quên đi, ngủ thôi. Ngủ một giấc cho ngon, không nói nữa."

Bên kia, Hoa Thành lại cười khẽ một tiếng, nói: "Lần sau đi."

Tuy rằng đã quyết định phải ngủ, nhưng Hoa Thành vừa mở miệng, Tạ Liên vẫn nhin không được hỏi tiếp: "Lần sau gì?"

Hoa Thành nói nhỏ: "Lần sau gặp lại nhau, ta sẽ dùng dung mạo thật sự của mình đến gặp huynh."

Câu này có rất nhiều chỗ để suy xét, lẽ ra Tạ Liên nên hỏi thêm một câu, nhưng đêm vừa xuống, cơn buồn ngủ lũ lượt dâng lên, y thật sự không chịu nổi nữa, thế là chìm sâu vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Tạ Liên tỉnh giấc, lúc nhỡm dậy, bên cạnh đã trống không.

Có lẽ do hứng trận bão cát quá lớn, Tạ Liên cảm thấy đầu hơi đau, y loạng choạng bò dậy, ngờ ngạc đi một vòng quanh Bồ Đề quán. Mở cửa ra, ngoài cửa cũng không có bóng người. Quả nhiên, thiếu niên nọ đã đi rồi.

Có đi đâu lá rụng đã được quét gọn thành một chõng, một chiếc bình gốm nhỏ dựng thẳng bên cạnh. Tạ Liên đi ra ngoài bê chiếc bình gốm vào, đặt trên bàn thờ. Trong lúc này, có một ít cát vàng rơi xuống bàn, thì ra vẫn là cát mang từ sa mạc về. Tạ Liên đóng cửa, cởi quần áo chuẩn bị thay bộ khác. Đang lúc y vui đầu tháo đai lưng, bỗng nhiên phát hiện hình như trong ngực có thêm thứ gì đó. Tạ Liên nâng tay sờ thử, phát hiện dưới gông ngực ườn rứa, thế mà lại có thêm một sợi dây cực mảnh.

Sợi dây nọ đeo lỏng lẻo, Tạ Liên cởi phắt nó xuống khỏi cổ. Thì ra là một sợi dây bằng bạc, do vừa mảnh vừa nhẹ nên y hoàn toàn không phát hiện trên người mình có thêm thứ gì. Mà dưới sợi dây bạc, một chiếc nhẫn lóng lánh trong suốt treo tại đó.

Tác giả nói:

Hoa Hoa nói mình không đẹp, làm sao có thể? Tác giả mà lại viết nhân vật chính không đẹp giai à? Dĩ nhiên không thể nào!

Đưa cái nhẫn kim cương tro cốt đính ước trước! Lần sau Hoa Hoa sẽ dùng acc chính gặp mặt điện hạ!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

32-33

Chương 32: Điện Thần Võ, Thái tử gặp Thái tử

Tạ Liên biết, đây nhất định là thứ mà Hoa Thành để lại. Y cầm trong tay, trầm ngâm chốc lát, nghĩ thầm: "Thứ gì thế này?"

Tạ Liên làm Thái tử, lớn lên trong hoàng cung nước Tiên Lạc. Nước Tiên Lạc vốn đã yêu thích những thứ đẹp đẽ quý báu, đã thành tập tục theo đuổi tung hô, hoàng cung lại càng tráng lệ phi phàm, cột bằng vàng ròng, thềm bằng ngọc thạch, kỳ trân dị bảo nhiều không đếm xuể, đám trẻ con xuất thân vương công quý tộc thường xem đá quý đủ màu như bi mà bắn chọi, nhìn của báu mãi thành quen. Tạ Liên nhìn chiếc nhẫn, trông nó như được mài thành từ kim cương. Tuy nhiên, hình dạng chiếc nhẫn tuyệt mỹ, e rằng thợ giỏi tay nghề xuất sắc cỡ nào cũng không mài ra được thứ đẹp tự nhiên như thế, hơn nữa còn lóng lánh trong suốt và rực rỡ sáng chói hơn tất cả kim cương mà y từng nhìn thấy, khiến người ta nhìn mà si mê, làm Tạ Liên cũng không biết chính xác rốt cuộc đây là thứ gì.

Có đi đâu cho dù không biết chính xác rốt cuộc nó là cái gì, nói chung chắc chắn là thứ cực kỳ quý giá và quan trọng. Chưa kể nếu đã đeo trên cổ y, vậy không phải là đối phương sơ ý đánh rơi, tám phần mười là tín vật mà Hoa Thành gửi tặng trước khi đi. Nhận được tín vật, Tạ Liên cảm thấy hơi bất ngờ, y mỉm cười quyết định cất kỹ nó, lần sau gặp mặt sẽ hỏi thiếu niên nọ đưa cái này cho mình với ý gì.

Tạ Liên chỉ có một gian đạo quán xập xệ, không có chỗ giấu bảo vật, y ngẫm nghĩ một lát, cách ổn thỏa nhất vẫn là giấu bên mình, thế là lại đeo sợi dây bạc cực mảnh kia lên cổ lần nữa.

Chạy liên tục hai chuyến đến núi Dữ Quân và cửa ải Bán Nguyệt, sau khi trở về, Tạ Liên nằm xải lai ở Bồ Đề quán chừng mấy ngày, nếu không phải thường xuyên có thôn dân quá đói nhiệt tình bưng một ít cháo và bánh bao ăn không hết đến đây cúng, sợ rằng mấy bữa nay y cứ nằm xải lai như thế suốt. Đến khi bình thường như cũ, y mới từ từ bắt tay vào làm việc trở lại. Cứ thế qua vài hôm, một ngày nọ, Linh Văn bỗng nhiên báo tin cho y: Mau mau lên trời.

Nghe giọng của nàng, hình như có chuyện lớn không xong, ít nhiều Tạ Liên cũng đoán được đôi chút, trong lòng đã chuẩn bị sẵn, hỏi: "Sao thế? Là chuyện về cửa ải Bán Nguyệt à?"

Linh Văn nói: "Đúng vậy, sau khi về Tiên kinh người đến thăng điện Thần Võ đi."

Nghe đến điện Thần Võ, Tạ Liên sửng sốt, lòng biết Quân Ngô đã trở về.

Kể từ sau khi phi thăng lần ba, y vẫn chưa gặp được Quân Ngô. Bởi vì thân là đệ nhất Võ Thần, quanh năm suốt tháng nếu không bế quan thì ra ngoài tuấn tra, hoặc là đi trấn núi trấn biển, tất nhiên không có duyên được gặp. Nếu nói như vậy, chuyến này không thể không đi, thành ra Tạ Liên chưa nghỉ ngơi được mấy ngày lại trở lên Tiên kinh.

Tiên kinh có một con đường, gọi là đường Thần Võ. Tuy nhân gian cũng từng xây rất nhiều đường Thần Võ để tưởng niệm Quân Ngô, song như đã nói từ trước, rất nhiều thứ ở nhân gian chỉ là ảnh phản chiếu và mô phỏng theo những thứ ở Thiên giới, do đó, chỉ có con đường trên Tiên kinh mới là đường Thần Võ đích thực. Men theo con đường rộng thênh thang này, Tạ Liên đi về hướng Thiên cung. Điện thần của thần tiên mọi nơi đều tụ tập trong Thiên cung, thành đàn thành ống, cùng nhau khoe sắc. Bên này rường cột chạm trổ (ý nói nhà cửa hoa lệ), bên kia cầu nhỏ nước chảy róc rách. Gió tiên lượn lờ khắp chốn, khói mây lan tràn dưới chân. Dọc đường đi, Tạ Liên gặp phải không ít thần quan hối ha hối hã, nhưng mà không có người nào dám để ý đến y.

Thật ra ngày xưa Tạ Liên đi trong Thiên cung cũng chẳng ai để ý, chỉ là "chẳng ai để ý" khi đó ý bảo các vị tiên quan không đi sóng vai với y sẽ không chủ động trò chuyện với y, nhưng phép lịch sự cơ bản như gật đầu chào hỏi vẫn phải có. Còn bây giờ, quả thật giả vờ không nhìn thấy y, như thể liếc thêm một cái sẽ rước họa vào thân, người trước mặt y thì đi nhanh, người sau lưng y thì đi chậm, chỉ hận không thể cách xa một trượng tám xích (gần 6m). Tạ Liên đã sớm quen với việc này nên cũng không cảm thấy gì nhiều, suy cho cùng y vừa mới hạ bệ đem một vị tân quý quý ền to thế mạnh là Tiểu Bùi tướng quân, người ta không tránh xa một chút mới là lạ. Nào ngờ đi một hồi, chợt nghe có người ở phía sau gọi: "Thái tử điện hạ!"

Nghe tiếng, Tạ Liên kinh ngạc, nhủ thầm lúc này mà còn có người dám gọi mình, quả là can đảm đáng khen. Nhưng khi quay đầu lại nhìn, tiểu thần quan gọi "Thái tử điện hạ" kia lại vội vã lướt qua y, chạy ào về phía một người khác đang trước, vừa chạy vừa nói: "Ôi chao Thái tử điện hạ của ta ời! Ngài đến điện Thần Võ bàn việc sao có thể quên mang lệnh bài chứ, vậy làm sao qua được!"

Bấy giờ Tạ Liên mới kịp phản ứng.

Thảo nào, thì ra tiếng "Thái tử điện hạ" này không phải đang gọi y. Vốn dĩ trong Thượng thiên đình đã có vài vị Thái tử điện hạ, gọi lẫn lộn cũng không phải chuyện gì lạ.

Nhưng khi Tạ Liên lia mắt qua, lia đến trên mình một vị Thái tử điện hạ khác ở đằng trước, y không khỏi sửng sốt.

Chàng thanh niên nọ mày kiếm mắt sáng, miệng cười tươi rói. Nụ cười này khác hẳn nụ cười của các thần quan khác trên Thượng thiên đình, là kiểu cười vui vẻ không hề chứa đựng tâm cơ, khiến cho gương mặt rõ ràng anh tuấn ngời ngời của cậu ta mang chút gì đó ngây thơ. Nếu đổi sang một vị thần quan có phần nghiêm khắc, chẳng hạn như Mộ Tình, nếu bảo hắn đánh giá, có lẽ hắn sẽ nói là đần độn. Người nọ mặc quân phục, hùng dũng phi phàm, song bộ quân phục này khoác lên người cậu ta lại không bộc lộ

khí sát phạt của tướng sĩ nơi sa trường, mà lại bộc lộ khí chất hoàng tộc khoáng đạt chói sáng.

Tạ Liên ngừng bước, nhìn chằm chằm thanh niên đi phía trước. Phát hiện Tạ Liên dừng chân, hai người kia cũng quay đầu lại nhìn y. Vừa thấy là Tạ Liên, tiểu thần quan tức thì biến sắc. Tạ Liên khẽ gật đầu một cái, cười với thanh niên nọ: "Xin chào, Thái tử điện hạ."

Rõ ràng vị Thái tử điện hạ này là một người thường ngày không quan tâm sự đời, cho nên không nhận ra mặt Tạ Liên, thấy có người bắt chuyện với mình, cậu ta lập tức cười tươi như hoa, lớn tiếng đáp: "Chào người!"

Tiểu thần quan bên cạnh lảng lẳng đẩy cậu ta một cái, nói: "Đi thôi, đi thôi, điện hạ, còn phải đến điện Thần Võ bàn việc nữa."

Thanh niên nọ không hề có tính tự giác, hoàn toàn chẳng hiểu vì sao thuộc hạ bỗng dưng ùn ùn đẩy mình, ngạc nhiên hỏi: "Mắc gì người đẩy ta???"

Tạ Liên phì cười, sau đó vội vã chỉnh lại sắc mặt, tiểu thần quan kia đẩy càng mạnh hơn, thúc giục: "Chỉ e Đế Quân đã chờ sẵn từ sớm, điện hạ mau đi đi!" Vị Thái tử điện hạ kia chỉ có thể vừa ngơ vực quay đầu nhìn Tạ Liên, vừa đi về phía trước.

Bọn họ đi rồi, Tạ Liên vẫn còn đứng yên tại chỗ. Không lâu sau, tiếng thần thì to nhỏ của vài thần quan cấp thấp vọng vào tai y.

"... Thế này thì lúng túng quá rồi, nhân sinh hà xứ bất tương phùng."

*Đời người có nơi nào mà chẳng gặp nhau, đời người luôn gặp lại nhau.

"Đầu ở Thượng thiên đình cả, sớm muộn gì cũng có ngày đó thôi. Theo ta thấy, chạm mặt Nam Dương tướng quân với Huyền Chân tướng quân vẫn thú vị hơn."

"Ha ha, người gấp cái gì, chẳng phải sắp chạm mặt rồi sao? Bọn họ đang ở trong điện Thần Võ chờ ý chứ đâu."

Bỗng nhiên, có người nói: "Nhân sinh hà xứ bất tương phùng cũng không có gì, người chọc nhau tức chết mới là thật. Người này lại còn đặc biệt hơn người nữa, đều là Thái tử điện hạ cả, nhưng Thái Hoa điện hạ mới gọi là thật sự có khí chất của con cháu hoàng tộc. Nếu là cậu ta, dẫu có sa sút nghèo túng thế nào cũng sẽ không làm việc mất mặt như thế đâu."

"Nước Vĩnh An mạnh hơn nước Tiên Lạc mà, nên Thái tử điện hạ của nước Vĩnh An cũng mạnh hơn Thái tử điện hạ của nước Tiên Lạc rồi. Đất thế nào sản sinh người thế nấy, đạo lý đơn giản quá mà."

Võ Thần trấn giữ phía Bắc, là Bùi Minh của Minh Quang điện. Võ Thần phía Tây, là Quyên Nhất Chân của Kỳ Anh điện; Võ Thần phía Đông Nam, là Phong Tín của điện Nam Dương. Võ Thần phía Tây Nam, là Mộ Tình của điện Huyền Chân. Còn Võ Thần trấn giữ phía Đông, chính là Lang Thiên Thu của điện Thái Hoa.

Lang Thiên Thu, lúc làm người cũng là một vị Thái tử điện hạ giống như Tạ Liên. Hơn nữa, cậu ta còn là Thái tử điện hạ của nước Vĩnh An, mà nước Vĩnh An chính là quốc gia chiếm chỗ của nước Tiên Lạc. Tổ tiên khai quốc của nước Vĩnh An, chính là thủ lĩnh của đám phản quân công phá Tiên Lạc hoàng thành.

Lúc Tạ Liên lưu lạc nhân gian đã từng đến phía Đông, đương nhiên biết Thái tử điện hạ của nước Vĩnh An cũng phi thăng. Làm thần trên cùng một bầu trời, y đã lường trước sớm muộn gì hai Thái tử điện hạ cũng sẽ chạm mặt trên Thượng thiên đình, cho nên không thấy có vấn đề gì. Đám tiểu thần quan bép xép kia tuy nói là thần thì to nhỏ, nhưng thật ra giọng không hề nhỏ chút nào, nếu đổi sang người khác, chắc bọn họ còn sợ bị nghe thấy, nhưng cho dù bị Tạ Liên nghe thấy, có lẽ bọn họ cũng chẳng sợ hãi gì, chỉ bằng nói bị y nghe thấy càng kích thích hơn. Tạ Liên vờ như không nghe được gì hết, đi thẳng về phía trước đi. Lúc này, phía sau có một người kêu lên: "Thái tử điện hạ!"

Tạ Liên nhủ thầm: "Không phải chứ, lại nữa hả?" Lần này quay đầu lại, người đó thật sự gọi y. Mặt mày đeo hai quầng thâm, tay cầm vài cuộn giấy, Linh Văn đi tới, nói: "Mọi người trở về đến điện Thần Võ bàn việc cả rồi, lát nữa lên điện người nhớ cẩn thận một chút."

Tạ Liên thừa biết chuyện gì xảy ra, hỏi: "Cuối cùng Tiểu Bùi tướng quân bị sao thế?"

Linh Văn nói: "Lưu đày."

Tạ Liên nghĩ thầm: "Vây cũng tạm, không tính là nặng."

Lưu đày, xem như "Tạm thời giáng chức", đồng nghĩa với thần quan phạm lỗi, nhưng việc này không phải hết đường thương lượng, vẫn còn cơ hội phục chức, ngày nào đó biểu hiện tốt, nói không chừng lại được vớt lên, ba mươi năm mươi năm có, một trăm hai trăm năm cũng có. Nhưng mà, y nói "cũng tạm" tất nhiên là so với tiêu chuẩn của y, còn với Bùi tướng quân thì lại là chuyện khác.

Chợt nghĩ tới một việc, Tạ Liên hỏi: "Đúng rồi Linh Văn, thiếu niên nhiệm dịch mặt người lần trước ở núi Dữ Quân, bên các người đi đâu tra thế nào rồi? Có tin tức gì chưa?"

Linh Văn nói: "Thật sự xin lỗi, Thái tử điện hạ, tạm thời chưa có, bên ta sẽ đẩy mạnh tìm kiếm."

Coi như là thần quan trên Thiên giới, muốn tìm một người trong biển người mênh mông cũng không phải chuyện dễ dàng. Tốc độ thì tăng thật, nhưng chỉ tăng ở mức nhân gian cần mười năm, Thiên giới cần hai năm thôi. Tạ Liên nói: "Vất vả rồi." Bấy giờ vừa khéo đi đến đầu cuối cùng, một tòa cung điện hùng vĩ hiện ra trước mắt y.

Tòa cung điện này đã phần nào bị tháng năm mài giũa, nhưng chỉ thấy thăng trầm, không thấy già cỗi, từng tầng từng lớp đỉnh vàng lưu ly, lấp lóe hào quang chói mắt. Tạ Liên ngẩng đầu lên nhìn, dưới đỉnh vàng, ba chữ "điện Thần Võ" hùng hồn đánh thép vẫn hệt như mấy trăm năm trước, không hề thay đổi, y lại cúi đầu, nhắc chân bước vào. Trong đại điện, vài

vị thần quan đã tụ tập từ sớm, hoặc là ba hai người cùng đứng, hoặc là im lặng đứng một mình.

Có thể đứng trong điện này, tất cả đều là thần quan Thượng thiên đình từng phi thăng, đâu đâu cũng là thiên chi kiêu tử, bá chủ một phương, người nào người nấy linh quang chói lọi, ngạo mạn bề nghệ, Tạ Liên nhìn mà hoa cả mắt. Giờ phút này, tất cả đều ngưng thần tụ khí, không dám to tiếng. Trên bảo tọa ở đầu cuối đại điện, một Võ Thần mặc áo giáp trắng ngời ỏi tại đó.

Võ Thần này mặt mũi tuấn tú, hai mắt nhắm nghiền không nói tiếng nào, nghiêm nghị uy nghi, sau lưng là điện Thần Võ huy hoàng, dưới chân là đỉnh mây trắng như tuyết. Sau khi Tạ Liên vào điện, dường như cảm ứng được y đã tới, Quân Ngô mở hai mắt ra.

Cặp mắt ấy đen láy mà trong suốt cùng cực, hệt như tuyết từ đần băng vạn năm biến thành. Sau khi mở mắt, vị Võ Thần này mỉm cười, nói: "Tiên Lạc, người đến rồi."

Tạ Liên khẽ cúi đầu trước đối phương, không nói gì.

Quân Ngô vừa mở miệng, vẫn chưa phát ra tiếng, giọng nói trầm thấp đó đã vang vọng khắp điện Thần Võ, mà tầm mắt của các thần quan khác trong điện thờ đều tập trung sang đây. Trong lòng Tạ Liên đã hiểu.

Xem ra lần tập hợp này, không phải chỉ thảo luận lỗi lầm của Tiểu Bù tướng quân ở cửa ải Bán Nguyệt. Màn kịch chính, dường như nằm trên người y.

Chương 33: Điện Thần Võ, Thái tử gặp Thái tử (2)

Bên kia, Linh Văn đã đi tới, đứng bên cạnh bảo tọa. Nàng mặc một thân áo đen, điệu bộ không nói cười tùy tiện, lấy sổ chấm một vết, nói: "Đế Quân, có vài thần quan ra ngoài tuần tra, không thể trở về"

Quân Ngô khẽ gật đầu, nói: "Trước đó bọn họ đã báo cáo rồi."

Linh Văn cúi đầu thưa phải. Quân Ngô lại quay sang Tạ Liên, nói: "Chắc hẳn Tiên Lạc cũng biết, hôm nay gọi người lên đây là vì cái gì."

Tạ Liên vẫn cúi đầu, đáp: "Cũng đoán được đại khái. Nhưng mà ta cho rằng, chuyện của Tiều Bùi tướng quân đã được định đoạt rồi."

Lúc này, một giọng nam vang lên: "Rốt cuộc việc này nên định đoạt thế nào, sợ rằng còn khó nói lắm."

Giọng nói này truyền đến từ phía sau, oang oang lọt vào tai, Tạ Liên vừa quay đầu lại, chỉ thấy một Võ Thần bước vào từ ngoài đại điện, cặm kiếm mà đi, bước thẳng đến trước điện. Lúc đi ngang qua người Tạ Liên, hắn ngừng một bước, nhếch khóe miệng, nói: "Thái tử điện hạ, ngưỡng mộ đã lâu."

Võ Thần này có ngoại hình chừng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, phong thái ung dung, hành động lại vô cùng quả đoán, tướng mạo của hắn trông còn anh tuấn hơn pho tượng thần mà trước đó Tạ Liên nhìn thấy ở núi Dữ Quân, là dạng anh tuấn dễ dàng khiến phái nữ yêu thích, vừa nhìn đã biết là một nhân vật phong lưu thành tính. Tạ Liên còn chưa trả lời, hắn ta đã nói tiếp: "Tiều Bùi nhà chúng ta, quả thật là nhờ người chiếu cố."

Tạ Liên im lặng nghĩ thầm: "Lần này đắc tội thật rồi." Ngoài miệng lại nói: "Nào có nào có. Ta mới ngưỡng mộ Bùi tướng quân đã lâu đó."

Câu ngưỡng mộ đã lâu này là nói thật. Mấy ngày qua, Tạ Liên đối chiếu với cuộn giấy, đọc rải rác vài truyền thuyết của các thần quan nổi tiếng, trong đó chủ yếu là vị Minh Quang tướng quân Bùi Minh này. Tuy rằng lúc làm người, chiến công của vị Võ Thần phía Bắc này rất hiển hách, nhưng đi đâu mọi người bàn tán sôi nổi nhất vẫn là những truyền thuyết tốt đẹp hoặc không tốt đẹp mà hắn để lại nơi ông bướm. Truyền thuyết tốt đẹp có vung tiền như rác nghĩa hiệp cứu vớt danh kỹ phong trần lấy thân báo đáp từ nay về sau si tình vì chàng hoàn lương thủ thân như ngọc (danh kỹ: kỹ nữ nổi tiếng), truyền thuyết không tốt đẹp thì có thúc ngựa cả đêm vượt ngàn dặm xa trèo tường băng thành trải một đêm xuân với phụ nữ có chồng, xét ở mức độ nào đó cũng rất là lợi hại. Sau khi xem xong, Tạ Liên

cảm thấy nhiều năm như vậy mà người này chỉ chọc điên mỗi mình Tuyên Cơ quả thật không hợp lý chút nào.

Bởi vì hắc rong ruồi đặc ý trên cả sa trường lẫn tình trường, không ít đối thủ và đồng僚 đều nhiệt tình nguyện rửa hắc chết sớm, tốt nhất là chết vì bệnh hoa liễu, thế nhưng mạng của hắc lại dai như đĩa, đi qua vạn bụi hoa mà không nhiễm bệnh gì, chẳng những không chịu chết mà còn sống lâu hơn người ta. Cuối cùng cũng có một ngày hắc thua trận, mọi người nghĩ thầm há há há há! Lần này chết chắc rồi! Ngờ đâu dùng dùng đoàn đoàn, vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc, hắc phi thăng.

Lần này, đối thủ chưa bị hắc đánh chết cũng bị hắc chọc cho tức chết.

Sau khi phi thăng, Bùi Minh cũng không thay đổi tác phong, võ đài của những truyền thuyết truy đuổi nữ sắc lại càng rộng mở. Từ tiên tử nữ quan đến yêu tinh nữ quỷ, hề có vài phần sắc đẹp thì chẳng ai mà hắc không dám ra tay. Có đi đâu, hắc thích nhất vẫn là mỹ nữ nhân gian. Không ít truyện ngắn diễn tình thích dùng hắc làm nhân vật chính để sáng tác, nếu không phải đạo mà Tạ Liên tu yêu cầu thanh tâm quả dục, nói không chừng y cũng tò mò tìm vài cuốn đọc thử. Cho nên ngoại trừ tôn vị Võ Thần phía Bắc, dân gian cũng thường thờ hắc như vị thần ban vận đào hoa cho phái nam. Thậm chí không ít thần quan trên thiên đình gặp phải hắc, sát vai mà qua, đi xa rồi mà cũng phải lén lút quay đầu lạy một cái, muốn hưởng chút khí đào hoa. Không thể không nói, mặc dù có điểm tương tự, nhưng Bùi Minh may mắn hơn Phong Tín nhận danh hiệu "Cự Dương" oan ức nhiều.

Trong lòng chúng thần quan thừa biết câu "ngưỡng mộ đã lâu" của hai người kia là ngưỡng mộ cái gì, rất nhiều kẻ cười thầm trong bụng. Khách sáo xong, Tạ Liên nói: "Vậy 'khó nói' theo lời Bùi tướng quân nên giải thích thế nào đây?"

Bùi Minh búng tay một cái, giữa đại điện, bỗng nhiên xuất hiện một thi thể lơ lửng trên không trung.

Nghiêm túc mà nói, là một cái xác rỗng đang nằm. Hình người này không có nguyên thần, bên trong rỗng tuếch, cộng thêm từ đầu đến chân đều máu me be bét, chẳng khác một thi thể là bao. Nhìn lại gương mặt, hai

mắt nhắm nghiền, diện mạo thanh tú, đúng là A Chiêu. Hoặc nên nói, chính là phân thân của Tiểu Bùi tướng quân.

Trong điện Thần Võ, giữa các vị thần quan phong độ ngời ngời thành linh toát ra một thứ như thế, cảnh tượng này nhìn mà hơi phát hoảng. Quân Ngô lại không bình luận gì, chỉ nhìn thôi. Bảo tọa của Quân Ngô tuy cao thật, nhưng chẳng hiểu sao khi hắn nhìn chúng thần quan bên dưới lại không hề có thái độ của kẻ từ cao nhìn xuống. Mặc dù uy nghiêm trang trọng, nhưng không cao cao tại thượng. Tạ Liên nói: "Bùi tướng quân làm vậy là có ý gì?"

Bùi Minh nói: "Mấy ngày trước, ta đi thăm Tiểu Bùi, Tiểu Bùi nhắc đến một việc, ta cảm thấy rất ly kỳ."

Hắn vừa mở miệng, Tạ Liên đã lờ mờ đoán được hắn muốn nói gì.

Bùi Minh đi quanh Tạ Liên nửa vòng, cười nói: "Bản lĩnh của Tiểu Bùi, ta rõ như lòng bàn tay. Tuy rằng phân thân này của hắn đã yếu đi rất nhiều, còn lâu mới mạnh bằng chính bản thân hắn, nhưng cũng không tính là quá tệ, vẫn có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với Hung. Thế mà hắn lại nói cho ta biết, có một người phạm đánh mình đến nỗi không có sức đánh trả, chẳng lẽ đi đâu này không ly kỳ sao?"

Bùi Minh tiếp tục nói: "Ta bèn truy hỏi tiếp, Tiểu Bùi lại nói cho ta biết nhiều việc hơn. Thì ra lúc đó ở cửa ải Bán Nguyệt, bên cạnh Tiên Lạc Thái tử điện hạ, có một thiếu niên áo đỏ đi theo."

Vừa nghe hai chữ "áo đỏ", sắc mặt của vài vị thần quan bắt đầu có chút mất tự nhiên, mà câu tiếp theo của Bùi Minh thẳng thừng biến cảm giác mất tự nhiên của bọn họ thành chân đứng không vững. Hắn nói: "Mà thiếu niên này, trong bóng đêm, chỉ chớp mắt đã giết sạch mấy trăm binh sĩ Bán Nguyệt gần Hung!"

"-- Xin hỏi Thái tử điện hạ, thiếu niên áo đỏ này rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Không phải "Hung" thì là "Tuyệt", hơn nữa còn là Tuyệt có thể giết trăm Hung trong tích tắc, mà lại là một thiếu niên áo đỏ.

Nhiều thông tin như thế, mặc cho ai cũng biết, thiếu niên này có khả năng là người nào nhất. Nhưng mà, không ai muốn chủ động nói ra tên hắn.

Tạ Liên xoa ấn đường, suy nghĩ một lát rồi nói dối: "Khụ, vậy hả? Việc này, ta thật sự không nhớ rõ lắm, lúc đó có một đội thương nhân cũng lọt vào cửa ải Bán Nguyệt, chúng ta chung sống loạn xạ vài hôm, có lẽ là một người nào đó trong đội buôn."

Bùi Minh cười nói: "Thái tử điện hạ, cách nói của người và Bùi Túc khác xa nhau. Ta nghe Tiểu Bùi nói, người và thiếu niên đó thân mật lắm cơ, không hề giống chỉ chung sống vài hôm, làm sao mới chớp mắt đã không nhớ rõ?"

Tạ Liên nghĩ thầm: "Không, người lầm rồi, ta nói thật mà. Thật sự chỉ mới chung sống có vài hôm."

Dương nhiên, nét mặt của y vẫn không mấy may dao động. Lúc này, cách đó không xa, một đạo nhân áo trắng thông dong lắc phất trần trắng muốt, nói: "Bùi tướng quân, những gì người nói toàn là lời phiến diện của Tiểu Bùi tướng quân, mà Tiểu Bùi tướng quân thân đang mang tội, bây giờ còn đang bị giam giữ, sắp sửa bị đầy xuống dưới, lời hắn nói có mấy phần đáng tin thì phải cân nhắc lại."

Bùi Minh nói: "Vậy phải xem Nam Dương tướng quân và Huyền Chân tướng quân có thể giúp một việc nhỏ không."

Nhìn theo ánh mắt của hắn, quả nhiên Tạ Liên lần lượt phát hiện Phong Tín và Mộ Tình ở phía Tây Nam và Đông Nam của đại điện.

Phong Tín vẫn giống hệt trong trí nhớ của Tạ Liên, hắn vẫn cao ngất như thế, dáng đứng thẳng tắp, ánh mắt kiên nghị, giữa hai lông mày bao giờ cũng hơi nhíu lại, như thể có chuyện gì khiến hắn bức mình lắm, nhưng thực tế hắn không hề bức mình. Mà Mộ Tình lại hơi khác so với ấn tượng

của Tạ Liên, tuy rằng vẫn mặt mày trắng nõn, sắc máu nhợt nhạt, hai phiến môi mỏng khế mím, mi mắt rũ xuống, nhưng quanh thân phảng phất như đang tỏa thái độ lạnh nhạt "không dám khen tặng". Mộ Tình đứng khoanh tay, ngón tay phải lần lượt gõ nhẹ lên khuỷu tay trái, không biết là khí định thần nhân (bình thần) hay giống đang mưu tính gì hơn. Mặc dù hai người này đều được đánh giá là mỹ nam tử, nhưng ai nấy cũng có chỗ khó gần. Nghe Bùi Minh chỉ đích danh, cả hai không hẹn mà cùng nhìn Quân Ngô trước. Quân Ngô khế gật đầu, bấy giờ hai người mới chậm rãi đứng ra.

Đây là lần đầu tiên Tạ Liên gặp thẳng mặt bọn họ kể từ sau lần ba phi thăng. Ba người vừa chạm mặt nhau, y chỉ cảm thấy tâm mắt phóng sang bên này càng điên cuồng hơn.

Điên cuồng cũng khó tránh. Phải biết điện Thần Võ chính là điện của đệ nhất Võ Thần, không phải thần quan Thượng thiên đình thì không có tư cách bước vào bàn việc. Lần đầu tiên phi thăng, Thái tử Tiên Lạc chọn Phong Tín và Mộ Tình làm tướng, lúc đó hai vị này đều là thần quan cấp thấp ở Trung thiên đình, ngay cả tư cách vào làm việc vặt cũng không có. Vậy mà bây giờ, hai tiểu phó tướng ngày xưa chẳng những có thể công khai đứng trong điện Thần Võ, bài vị còn cao hơn chủ thượng năm nào, quả thật là vật đổi sao dời, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Tình cảnh này, không thể nói là không đặc sắc. Ba người nhìn ta, ta nhìn người, nhìn nhau loạn xạ một hồi, sau đó nhanh chóng quay mặt đi làm bộ như không có gì, không ai rõ lòng ai đang nghĩ gì. Có đi đâu Tạ Liên gần như đã đoán được, Bùi Minh muốn mời hai người kia giúp đi đâu gì.

*Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây: Nhân sự thịnh suy nối nhau, biến đổi thất thường, có đôi khi sẽ chuyển biến theo hướng ngược lại, khó có thể đoán trước (theo hanguyet2012).

Quả nhiên, Bùi Minh nói: "Nam Dương tướng quân và Huyền Chân tướng quân đều từng giao đấu với Hoa Thành, đối với vũ khí của vị đó, ắt hẳn hai người họ có quyền lên tiếng hơn."

Bùi Minh triệu hồi xác rồng của A Chiêu nhằm mục đích để mọi người kiểm tra vết thương. Phong Tín và Mộ Tình chậm rãi bước đến bên cạnh

xác rỗng lơ lửng trên không trung, Tạ Liên cũng nhích theo mấy bước, nhìn ngó vài lần, nhưng vì máu chảy quá nhiều, chưa kể rất nhiều mảng đã ngưng tụ thành màu đỏ đậm, thật sự không thấy rõ lắm. Hai người kia thì mặt mày âm trầm nhìn một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua nhau, dường như không ai muốn mở lời trước.

Nhìn cả đám người dùng ánh mắt đánh nhau, đánh tới đánh lui chứ chẳng nói chẳng rằng, Linh Văn thật sự nhìn không nổi nữa, nàng đứng dưới bảo tọa của Quân Ngô ho một tiếng, nói: "Hai vị tướng quân, sao rồi?"

Cuối cùng, vẫn là Phong Tín mở miệng trước. Phong Tín trầm giọng nói: "Là hấn."

Mộ Tình nói: "Loan đao Ách Mệnh."

*Ách Mệnh là tên thanh đao của Hoa Thành, loan đao là đao cong ấy. Ách Mệnh có nghĩa là gieo tai ương cho sinh mệnh.

Có lẽ bây giờ trong số các thần quân đang ở điện Thần Võ, chỉ có một mình Tạ Liên không biết bốn chữ này tượng trưng cho đi đâu gì.

Loan đao Ách Mệnh, chính là thanh loan đao quý dị mà Hoa Thành dùng để luận chiến trong mộng, một mình đấu ba mươi ba thần quan, đánh cho mấy vị Võ Thần hồn phi phách tán, đứt cả ruột gan!

Trong điện Thần Võ, các vị thần quan tốp năm tốp ba bắt đầu rì rầm, ánh mắt nhìn Tạ Liên cũng bí hiểm không thôi. Thấy mục đích đã đạt thành, Bùi Minh nói: "Nếu thiếu niên áo đỏ đi cùng với Thái tử điện hạ thật sự là vị đó, vậy có lẽ việc này phải định đoạt lại lần nữa."

Đạo nhân áo trắng khi nãy lại nói: "Bùi tướng quân, ý ngài muốn nói là Tiên Lạc Thái tử điện hạ và Quỷ vương cấp Tuyệt có khả năng đã thông đồng mưu hại Tiểu Bùi tướng quân sao?"

Đạo nhân này lên tiếng hai lần, mà hai lần đó toàn đứng về phía y, Tạ Liên không khỏi muốn xem thử rốt cuộc là vị tiên quan lạ đời nào. Y quay

đầu lại nhìn, chỉ thấy đạo nhân nọ hai mắt đen trắng rõ ràng, đai lưng bạch ngọc, phất trần khoác trên khuỷu tay, lưng đeo một thanh trường kiếm (kiếm dài), quạt giấy cầm bên hông, quả nhiên phong lưu nho nhã, thần thái sáng láng. Chỉ là gương mặt trông có phần quen mắt, Tạ Liên lại nghĩ không ra mình đã gặp đạo hữu này ở đâu. Bùi Minh cũng liếc nhìn đối phương, cười nói: "Thanh Huyền, bây giờ người đừng đối chọi với ta được không?"

Đạo nhân áo trắng khẽ cúi người trước Bùi Minh, nói: "Thì ra là ta hiểu lầm, xin lỗi, Bùi tướng quân đừng trách nha. Lỗi của ta, lỗi của ta."

Kỹ năng diễn xuất này đúng là quá tốt. Nụ cười của Bùi Minh tựa như một vị trưởng bối nhọc lòng không muốn so đo với trẻ nhỏ, hẩn lắc đầu, phất tay một cái, thu hồi xác rỗng A Chiêu lơ lửng trên không trung, xoay người nói: "Cũng không hẳn là thông thạo. Chỉ là vị đó một tay che trời, bản lĩnh ghê gớm lắm, biết đâu đã dùng thuật che mắt hoặc quỷ kế gì đó lừa bịp người khác và Thái tử điện hạ. Vì vậy ta cho rằng chuyện này cần bàn lại. Quốc sư Bán Nguyệt mà Thái tử điện hạ đã đưa đi, tốt nhất nên giao nộp luôn, sau đó tiến hành thẩm vấn lại."

Ý tứ này, rõ ràng muốn gán cho Hoa Thành là chủ mưu đứng sau những chuyện rắc rối ở cửa ải Bán Nguyệt. Mà hể Bán Nguyệt lên Thượng thiên đình thẩm vấn, kết quả sẽ như thế nào, biến số có khả năng sẽ tăng cao.

Tạ Liên cười cười, nói: "Bùi tướng quân, cho dù người không tin ta cũng nên tin Phong Sư đại nhân chứ. Lúc đó dưới đáy hố tội nhân, Tiểu Bùi tướng quân đã thừa nhận những người đi đường băng qua cửa ải Bán Nguyệt đều do phân thân của mình dẫn vào, Phong Sư đại nhân cũng đã nghe hết toàn bộ sự việc."

Nghe vậy, Bùi Minh lại liếc nhìn đạo nhân áo trắng.

Tạ Liên nói tiếp: "Hơn nữa, hiện tại chúng ta đều ở điện Thần Võ, trên người ta có dấu vết từng bị dùng thuật che mắt hay không, người có thể hỏi Thần Võ điện hạ."

Nghe vậy, chúng thần quan đồng loạt nhìn về phía Quân Ngô ngồi bên trên. Tuy nhiên, sắc mặt của Quân Ngô bình tĩnh không hề thay đổi, đi đâu này chứng tỏ trên người Tạ Liên không có vấn đề gì. Thế là, chúng thần quan lại quay sang nhìn hai người dưới điện. Tạ Liên lại nói: "Bùi tướng quân, một ngựa đổi một ngựa, tạm thời khoan nói thiếu niên đi cùng ta có phải là Hoa Thành hay không, nhưng cho dù đó thật sự là Hoa Thành đi chăng nữa, cũng không liên quan đến những chuyện mà Tiểu Bùi tướng quân đã làm."

Tạ Liên thần nhiên thốt cái tên đó ra, vài thần quan trong điện nhất thời lạnh cả sống lưng. Bùi Minh bình tĩnh nhìn y chốc lát rồi bỗng nhiên nở nụ cười. Đang lúc hắn chuẩn bị mở miệng, Tạ Liên cũng đang tập trung tinh thần chuẩn bị tiếp chiêu, Quân Ngô chợt nói: "Được rồi."

Quân Ngô vừa lên tiếng, Bùi Minh không tranh luận nữa, khom người xuống.

Quân Ngô nói chậm rãi: "Bùi Túc đã nhận tội, lời khai của Khắc Ma cũng không khác những gì Bùi Túc nói. Như vậy, chuyện của ả Bán Nguyệt xem như đã chấm dứt rồi."

Im lặng một hồi, Bùi Minh đáp: "Rõ."

Tạ Liên mới vừa thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Bùi Minh nói: "Nhưng qua sự chứng thực của Nam Dương và Huyền Chân, vết thương trên người xác rồng này, đúng là do loan đao Ách Mệnh để lại."

Quân Ngô nói: "Ừ. Đây là một việc khác."

Bùi Minh nói: "Việc này không phải là giả, xin Đế Quân tra rõ."

Quân Ngô nói: "Việc này ta tất nhiên sẽ tra rõ, Minh Quang và các vị tiên quan cứ yên tâm." Trầm ngâm giây lát, Quân Ngô nói tiếp: "Hôm nay tạm thời giải tán. Tiên Lạc, người ở lại."

Xem ra là muốn giữ Tạ Liên lại, tự mình tra hỏi rõ. Nếu đã như vậy, Bùi Minh cũng không nhiều lời, Tạ Liên cũng không nói nữa, cúi đầu đáp:

"Rõ."

Sau khi giải tán, các vị thần quan tốp năm tốp ba đi ra ngoài. Phong Tín đi ngang qua, nhìn Tạ Liên một cái, điều bộ muốn nói lại thôi, Tạ Liên mỉm cười với hắn, hắn ngó người ra rồi đi mất. Mộ Tình thì mắt nhìn thẳng đi ngang qua trước mặt Tạ Liên, hoàn toàn xem như y không tồn tại. Còn đạo nhân áo trắng kia thì vung vẩy phát trần đi tới, mặt mày tươi rói, đang định mở miệng, Bùi Minh lại một tay cầm kiếm, một tay sờ mũi đi tới, nói bằng giọng bất đắc dĩ: "Thanh Huyền, nể mặt ca ca của ngươi, đừng nghịch nữa được không."

Đạo nhân áo trắng thu lại nụ cười, nói: "Bùi tướng quân, ngươi đừng có lấy ca ca của ta ra dọa ta. Ta không sợ huynh ấy đâu."

"Ngươi..." Bùi Minh trông như giận đến nghiến răng, nhưng lại không làm gì được đối phương. Cuối cùng, hắn chỉ vào đạo nhân áo trắng, nói: "Ngươi nha ngươi, lần này Tiểu Bùi bị ngươi hại thảm rồi."

Đạo nhân áo trắng kia vẩy phát trần như điên, nói: "Đó là chuyện do Tiểu Bùi tự làm, không liên quan tới ta!" Như thế không muốn nói thêm lời nào với Bùi Minh nữa, đạo nhân áo trắng vội vàng chạy mất. Vốn dĩ Tạ Liên cho rằng Bùi Minh liệu có để lại vài câu móc mỉa không, nhưng hắn lại không làm thế mà bỏ đi một nước. Một tòa điện Thần Võ to như thế, ngoại trừ Quân Ngô trên bảo tọa và Tạ Liên dưới điện, chỉ còn một người ở trong điện, chính là vị Thái tử điện hạ của nước Vĩnh An - Lang Thiên Thu. Tạ Liên cảm thấy khó hiểu, sao cậu ta cũng ở lại chứ? Đi tới xem thử, người này thế mà lại nhắm hai mắt, đứng ngủ say sưa.

Tạ Liên nhất thời dở khóc dở cười, vỗ nhẹ bả vai thanh niên kia, nói: "Thái tử điện hạ, Thái tử điện hạ?"

Bấy giờ Lang Thiên Thu mới giật mình tỉnh giấc, nói: "Chuyện gì vậy?!"

Tạ Liên nói: "Không có gì, giải tán rồi."

Lang Thiên Thu mới vừa tỉnh ngủ, còn chóng mặt hoa mắt, ngờ nghệch nói: "Ủa giải tán rồi hả? Khi nãy nói gì thế?? Ta còn chưa nghe gì hết mà???"

Tạ Liên nói: "Không nghe thì thôi, cũng không phải chuyện quan trọng gì. Đi đi, về được rồi."

Lang Thiên Thu nói: "Ồ!" Rồi đi thẳng, trước khi bước ra khỏi đại điện, Lang Thiên Thu còn ngờ vực quay đầu nhìn Tạ Liên, Tạ Liên cười tủm tỉm vẫy vẫy tay với hắn.

Chờ khi tất cả mọi người giải tán hết, Tạ Liên mới từ từ xoay người lại. Quân Ngô vỗ tay, bước xuống từ trên bảo tọa, nói: "Loan đao Ách Mệnh."

Tạ Liên không khỏi đứng thẳng người.

Quân Ngô hỏi tiếp: "Nên là, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tạ Liên đưa mắt nhìn Quân Ngô, sau đó thành linh quỳ xuống.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

34-35

CHƯƠNG 34: ĐIỆN THẦN VÕ, THÁI TỬ GẶP THÁI TỬ (3)

Hai đầu gối của Tạ Liên còn chưa chạm đất, Quân Ngô đã duỗi tay ra, nắm lấy khuỷu tay của y, không để cho y quỵ xuống thật, sau đó thở dài: "Tiên Lạc."

Tạ Liên lại đứng thẳng dậy, cúi đầu nói: "Xin lỗi."

Quân Ngô nhìn y, hỏi: "Người nói vậy xem như đã biết sai rồi?"

Tạ Liên nói: "Biết sai rồi."

Quân Ngô hỏi: "Vậy người nói thử xem, biết sai cái gì?"

Tạ Liên không đáp. Quân Ngô lắc đầu, nói: "Lường trước người không biết mà."

Quân Ngô khẽ nghiêng đầu, ý bảo Tạ Liên đi theo mình, hai người cùng bước chậm ra sau điện Thần Võ. Quân Ngô chấp tay phía trước, vừa đi vừa nói: "Bây giờ Tiên Lạc trưởng thành rồi nhỉ."

Quân Ngô nói vậy, tất nhiên Tạ Liên không dám tiếp lời. Quân Ngô nói tiếp: "Người phi thăng lên nhiều ngày thế rồi mà chưa một lần đến điện Thần Võ báo danh. Nếu đổi thành người nào bất kính như thế, điện Linh Văn có thể qua truy cứu trách nhiệm rồi đấy."

Kể từ sau lần ba phi thăng, Tạ Liên vẫn không dám đến điện Thần Võ gặp Quân Ngô, cũng chẳng biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với vị Đế Quân này, vậy nên cứ kéo mãi. Nhưng mà, tiếng "xin lỗi" khi nãy của y tất nhiên không phải ám chỉ đi đâu đó. Quân Ngô hẳn cũng tỏ tường, nói tiếp:

"Tiếng xin lỗi này của người, nếu vẫn xin lỗi vì chuyện quá khứ thì bỏ đi, ta không nhận. Chính người đã nói rồi mà, quên được thì quên đi."

Tạ Liên cười khở: "Việc này làm sao quên được."

Quân Ngô bình thản nói: "Vậy nhìn về phía trước đi, còn rất nhiều chuyện cần người đấy."

Tạ Liên xoa xoa ấn đường, nói: "Hiện tại Tiên Lạc chỉ là một vị thần đồng nát, không có pháp lực, đừng nói là được cần, chỉ mong không thêm gây thêm phiền phức là mừng rồi."

Quân Ngô nói: "Cần gì tự hạ mình như thế? Hai lần trước chẳng phải làm tốt lắm sao?"

Tạ Liên nói: "Chỉ là có lẽ đã đắc tội với Bùi tướng quân."

Quân Ngô nói: "Bên Minh Quang không có vấn đề gì đâu, người đừng lo." Có thể do nói đến Bùi tướng quân nên không thể không nhắc về Hoa Thành, Quân Ngô xoay người hỏi: "Loan đao Ách Mệnh, Huyết Vũ Thám Hoa. Nói đi, lần này người xuống dưới chọc trúng ai rồi?"

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, đáp: "Đế Quân, ta thề thật sự không có làm gì hết. Chỉ là có một ngày ta tình cờ gặp được một anh bạn nhỏ rất thú vị dọc đường đi, ở chung với cậu ấy một thời gian, ngoài ra không nghĩ gì nhiều cả."

Quân Ngô gật đầu: "Tình cờ gặp được, anh bạn nhỏ, Quỷ vương cấp Tuyệt. Tiên Lạc, người cũng biết, nếu vừa rồi Minh Quang tiếp tục truy hỏi, mà người lại nói những điều này ngay trước các thần quan khác, hậu quả sẽ như thế nào."

Tạ Liên nói bằng giọng bất đắc dĩ: "Tiên Lạc biết, nhưng sự thật chính là như thế, ta ăn ngay nói thật, người ngoài không tin cũng đành chịu. Ta cũng không dám nói những lời thật này trước mặt người khác, phải cảm ơn Đế Quân đã giải vây kịp thời."

Quân Ngô nói: "Dĩ nhiên ta biết người sẽ không ráp tâm thông đờng với Quỷ giới."

Tạ Liên nói: "Cảm ơn Đế Quân đã tin tưởng."

Quân Ngô lại nói: "Nhưng nếu là như vậy, một việc hệ trọng hiện nằm trong tay ta, chỉ sợ không tiện phái người đi."

Tạ Liên hỏi: "Việc gì?"

Lúc này, hai người đã đi ra sau điện Thần Võ. Trước điện và sau điện cách nhau bởi một mặt tranh tường, mặt trước tranh tường vẽ điện vàng đứng sừng sững trên đỉnh biển mây, hào quang tỏa vạn trượng, mặt sau tranh tường lại là một bức muôn dặm non sông.

Tạ Liên ngửa đầu lên nhìn, trên tấm bản đồ khổng lồ này ghim rất nhiều minh châu nhỏ vun tròn hết như sao trời, đây đều là điểm đánh dấu điện Thần Võ ở nhân gian. Minh châu khảm ở đâu chứng tỏ nơi đó có một gian Thần Võ miếu. Tám trăm năm trước, lúc Quân Ngô dẫn Tạ Liên lần đầu tiên phi thăng đến đây, những đốm sao này vẫn chưa dày đặc như vậy, mà hiện giờ trên tấm bản đồ, ánh sáng lấp lánh tỏa ra từ minh châu gần như bao phủ toàn bộ tầm nhìn, đẹp một cách chấn động.

Quân Ngô đứng trước bức tranh non sông, nói: "Bảy ngày trước, có rất nhiều người tận mắt nhìn thấy, gần một khu rừng ở phía Đông, đột nhiên dấy lên một cơn rừng lửa ngất trời."

Nghe vậy, sắc mặt Tạ Liên trở nên nghiêm túc.

Quân Ngô chấp một tay sau lưng, tay còn lại gõ nhẹ lên một chỗ trên bức tranh, nói: "Cơn rừng lửa đó cháy suốt hai nén hương mới chịu tắt. Người biết đi đâu này có ý nghĩa gì không?"

Tạ Liên nói: "Phép thuật Hỏa Long Khiếu Thiên (rừng lửa réo trời), ngọn lửa tuy mạnh nhưng không tổn thương người. Thế tức là đang cầu cứu."

Quân Ngô nói: "Đúng vậy. Cầu cứu, hơn nữa còn là một vị thần quan đến từ Thượng thiên đình đang cầu cứu."

Tạ Liên nói: "Vả lại còn là cầu cứu khi bị ép đến đường cùng."

Bởi vì phép thuật Hỏa Long Khiếu Thiên này, lửa cháy cực mạnh nhưng lại không thể tổn thương người, tất sẽ tiêu hết một phần pháp lực của vị thần quan kia, nếu sơ suất có khả năng sẽ tiêu sạch pháp lực toàn thân, khiến người nọ trực tiếp gục ngã, vậy nên nếu không phải rơi vào đường cùng, sợ rằng chẳng ai lại dùng cách này cầu cứu. Nếu nó xuất hiện, vậy chứng minh có một vị thần quan đã rơi vào đường cùng.

Tạ Liên hỏi: "Gần đây trong Thượng thiên đình có vị thần quan nào không rõ tung tích không?"

Quân Ngô nói: "Lần này triệu tập tất cả thần quan trở về, thật ra không phải chỉ vì sự việc ở cửa ải Bán Nguyệt, chủ yếu là muốn nhân cơ hội này đi điều tra hành tung của các vị thần quan. Ngoại trừ vài người quanh năm không hiện thân như Vũ Sư, Địa Sư, những thần quan khác cho dù không thể về gặp cũng đều đáp lại."

Trầm ngâm giây lát, Tạ Liên nói: "Có khi nào không phải là thần quan kỳ này mà là thần quan kỳ trước nào đó đã thoái ẩn không?"

Quân Ngô nói: "Nếu là như thế, phạm vi sẽ rất lớn. Thần quan đã thoái ẩn nhiều vô số kể, đã bao nhiêu năm không có tin tức, căn bản không thể đoán được ai là người gặp nạn."

E rằng gần đây các vị quan văn ở điện Linh Văn hai mắt thâm quầng đi đứng loạng choạng là vì đang bận giải quyết việc này, hèn chi không có thời gian tra kỹ tung tích của thiếu niên nhiễm dịch mặt người ở núi Dữ Quân. Tạ Liên nói: "Có thể làm cho một vị thần quan không thể không bạo thể* để cầu cứu, chắc hẳn lai lịch của đối phương không phải dạng vừa. Gần đó có hang ổ hay chốn tụ tập của yêu ma quỷ quái không?"

*Bạo thể: dịch word by word là nổ tung cơ thể, ở đây chắc bảo dộc hết pháp lực ấy.

Quân Ngô nói: "Có."

Hắn quay về phía Tạ Liên, chậm rãi nói: "Người biết chợ Quỷ chứ?"

Tạ Liên suy nghĩ một lát, đáp: "Từng nghe nói rồi."

Chợ Quỷ chính là chốn phồn hoa bậc nhất Quỷ giới, nằm ở nơi tiếp giáp giữa nhân gian và Quỷ giới. Chúng quỷ tụ tập ở đó giao dịch, mua may quay cuồng. Một ít phương sĩ* có chút tu vi cũng thường xuyên vào đó mua bán hay dò la tin tức. Thậm chí xuất phát từ tò mò hoặc nguyên nhân nào đó không thể cho ai biết, một số thần quan Thiên giới cũng cải trang giả dạng vào đây dạo một vòng. Thỉnh thoảng cũng có người sống chẳng biết mô tê gì vào nhàn, nếu vậy chỉ sợ không bị ăn tươi nuốt sống thì cũng bị dọa cho sợ mất mật.

*Phương sĩ: những người có khả năng luyện thuốc cầu trường sinh bất lão, tin tưởng học thuyết Sấm Vĩ (Sấm Vĩ là thứ kết hợp giữa kinh học và thần học); những người dẫn thân vào ngành y học, bói toán, chiêm tinh.

Từ xưa đến nay, nhân gian lưu truyền rất nhiều truyền thuyết về chợ Quỷ. Tạ Liên từng nghe được một câu chuyện như thế này: Có một người đi đêm thấy phía trước có một phiên chợ tưng bừng tấp nập, đèn lồng đỏ chót, giăng đèn kết hoa, bèn hớn hởi lội vào, bấy giờ phát hiện người xung quanh một là đeo mặt nạ, hai là tóc tai bù xù, ba là ngoại hình xấu không thể tả, kỳ quặc hết sức nói, song người nọ vẫn không nghĩ gì nhiều, mua một bát mì, ngẩng xuống chuẩn bị ăn, cần đưa gấp cho vào miệng, ăn một hũ chợt cảm thấy không ổn, đến khi nhìn lại, mì đâu mà mì, rõ ràng là một bát tóc đen lúc nhúc!

Mạch suy nghĩ bị kéo về, Quân Ngô nói: "Sau khi thấy cột lửa đó, ta lập tức phái thần quan đi lục soát khu rừng kia, nhưng dường như nó đã bị dời chỗ cấp tốc, không tra được dấu vết nào, sợ rằng đối phương sẽ càng đề cao cảnh giác. Thế nên lần này, ta cần một người bí mật hạ phạm, đi điều tra chợ Quỷ."

Tạ Liên nói: "Không thể bứt dây động rừng khiến đối phương dời chỗ lần nữa, vì vậy mới không thể nói rõ với các vị thần quan tại điện Thần Võ,

để cho quá nhiều người biết, đúng không?"

Quân Ngô nói: "Đúng là như thế."

Tạ Liên nói: "Vậy thì Đế Quân, Tiên Lạc chờ lệnh."

Quân Ngô nói: "Người đầu tiên ta nghĩ đến, vốn dĩ chính là người. Nhưng việc này giao cho người làm, sợ rằng không được tiện."

Tạ Liên nói: "Có gì không tiện chứ?"

Quân Ngô nói: "Thứ nhất, phía Đông là nơi Lang Thiên Thu trấn giữ. Nếu người muốn đi, khó tránh phải hợp tác với cậu ta."

Này thì có gì đâu? Tạ Liên nói: "Ta hoàn toàn không có vấn đề gì với việc đó cả. Xin ngài yên tâm."

Quân Ngô nói: "Thứ hai, người có biết hôm nay chợ Quỷ là địa bàn của ai không?"

Tạ Liên hơi sửng sốt, hỏi: "Lẽ nào là Hoa Thành?"

Quân Ngô từ tốn gật đầu. Dự cảm trong lòng được chứng thực, Tạ Liên xoa xoa ấn đường, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

Cột lửa ở phía Đông khu rừng bốc lên vào bảy ngày trước, mà Hoa Thành, cũng rời khỏi Bồ Đề quán vào đúng bảy ngày trước. Thời gian này cũng vừa khít quá rồi, liệu có liên can gì đến hai sự kiện kia không?

Quân Ngô nói: "Xem ra, quan hệ giữa người với hắc có vẻ không tệ, nếu tình cờ chạm mặt nhau ở nơi đó cũng sẽ bình an vô sự. Chỉ sợ là, hắc có dính líu đến việc này. Nếu người thấy khó xử thì đừng miễn cưỡng, còn đề xuất gì khác có thể nói ra nghe thử."

Trầm ngâm chốc lát, Tạ Liên vẫn nói: "Ta sẽ đi."

Quân Ngô nhìn y, nói: "Tiên Lạc, ta biết trong lòng người tự có chùng mực. Nhưng mà ta cũng biết, bao giờ người cũng nghĩ tốt cho mọi người."

Nghe Quân Ngô nói vậy, Tạ Liên cười một tiếng: "Ngài đừng nói như ta là công chúa nhỏ chưa từng bước chân ra khỏi cửa chứ. Câu nói này, thật sự không phù hợp với ta chút nào."

Quân Ngô lắc đầu: "Bạn bè mà người quen, lẽ ra ta không nên nhiều lời, nhưng ta vẫn phải nói thêm một câu. Cần thận với Hoa Thành."

Nghe vậy, Tạ Liên hơi cúi đầu, rũ mắt không đáp.

Y hẳn nên thuận miệng đáp một câu "rõ", y cũng đã quen miệng nói "rõ" rồi. Thế nhưng câu "rõ" này, chẳng hiểu vì sao, y không muốn nói lắm.

Quân Ngô nói tiếp: "Nhất là phải cẩn thận thanh yêu đao Ách Mệnh của hắc, đừng cho nó để lại vết thương trên người mình."

Tạ Liên ngạc nhiên hỏi: "Thanh đao kia thì sao vậy?"

Quân Ngô nói: "Vết thương mà yêu đao Ách Mệnh để lại đầu là nguy hiểm rửa, cho dù có lành đi chăng nữa, chỉ cần Hoa Thành muốn, hắc có thể khiến cho vết thương đó chảy máu lần nữa bất cứ lúc nào."

Không biết tự tin từ đâu mà có, Tạ Liên nhủ thầm Tam Lang hẳn sẽ không dùng đao chém mình đâu, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Tiên Lạc hiểu rồi."

Quân Ngô khẽ gật đầu, nói: "Việc này giao cho người, tất nhiên ta yên tâm nhất, người không thấy khó xử thì càng tốt hơn nữa. Nhưng một mình người sợ rằng sẽ rất vất vả, người muốn vị thần quan nào đi cùng mình?"

Suy nghĩ một chút, Tạ Liên nói: "Tùy tiện đi, nhưng tính tình dễ gần chút thì tốt hơn, pháp lực cao chút thì tốt nữa, có thể cho ta mượn dùng bất cứ lúc nào."

Quân Ngô cười nói: "Chỉ bằng đi đầu thứ nhất, người đã loại thẳng Nam Dương và Huyền Chân rồi."

Đúng vậy, tính cách của Phong Tín và Mộ Tình bây giờ không thể nói là dễ gần, Tạ Liên cũng nở nụ cười. Quân Ngô hỏi tiếp: "Người với bọn họ sao rồi? Còn chưa nói chuyện à?"

Quân Ngô chưa bao giờ gia nhập bất cứ Thông Linh trận nào, hiển nhiên cũng không biết bọn họ láo nháo những gì trong trận cả ngày. Tạ Liên nói: "Nói vài câu rồi."

Quân Ngô nói: "Đã nhiều năm như thế mà chỉ nói vài câu thôi à? Được rồi, ta nghe nói, lần này người phi thăng đập vỡ điện vàng của rất nhiều tiên quan, trong đó có Nam Dương."

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, đổi giọng giải thích: "Ta trả hết rồi! Tám trăm tám mươi tám vạn công đức, ta đã trả hết rồi. Việc này cũng phải cảm ơn Đế Quân cho ta cơ hội đến núi Dữ Quân."

Quân Ngô lại nói: "Người để dành cảm ơn Nam Dương đi. Ta nghe Linh Văn nói, hắn tự chủ động âm thầm tìm đến điện Linh Văn, nói không cần người trả hắn công đức trùng tu điện vàng."

Tạ Liên ngẩn ra: "Điều này... Ta không hề hay biết."

Hèn gì tám trăm tám mươi tám vạn công đức, nói trả hết nợ là trả hết nợ, thì ra còn sót một khoản lớn như thế, lúc đó tổn hại của điện Nam Dương là nghiêm trọng nhất, nghe đâu sụp hết nửa bên đỉnh vàng. Quân Ngô nói: "Nam Dương bảo Linh Văn đừng nói cho người biết, tất nhiên người sẽ không biết rồi. Nếu hắn không muốn người biết, người cứ tiếp tục vờ như không biết đi."

Tạ Liên cũng không biết mình có cảm nhận gì, chua ngọt đắng cay, dung hòa trong lòng, rồi như tơ vò, cuối cùng, y chỉ lẳng lặng thở dài một hơi, nghĩ sang việc khác: "Trên đời này, câu 'tuyệt đối đừng nói cho người khác biết' quả nhiên toàn là nói suông mà."

Trần tư giây lát, Quân Ngô hỏi tiếp: "Nam Dương và Huyền Chân không được, vậy Phong Sư thì sao?"

Tạ Liên ngẫm nghĩ, đáp: "Phong Sư đại nhân rất tốt, có đi đâu không biết nàng có bằng lòng ra ngoài tuần tra với ta không."

Quân Ngô nói: "Phong Sư pháp lực cao cường, tính tình nhanh nhạy, thích kết giao bạn bè, phù hợp với đề gần mà người nói. Lần trước Phong Sư có tới tìm ta, đánh giá người không tệ, theo ta thấy thì cũng được. Nếu người không còn vấn đề gì khác, lần này hãy hạ phàm với Phong Sư, đến chợ Quỷ thăm dò đầu đuôi ngọn ngành đi. Còn nữa."

Tạ Liên hỏi: "Chuyện gì?"

Quân Ngô chậm rãi nói: "Người có thể cố gắng, nhưng đừng cố ép mình quá."

Nghe vậy, Tạ Liên ngờ ngẩn hồi lâu, sau đó mỉm cười: "Ngài nói gì vậy chứ, ta cố ép mình bao giờ."

Quân Ngô vỗ vỗ vai y, không nói nữa.

Hai người lại nói sơ chút chuyện công việc, Quân Ngô cho người đi thông truyền Phong Sư, sau đó bảo Tạ Liên lui xuống trước, Tạ Liên bèn rời khỏi điện Thần Võ. Y đứng tại cổng đại điện, đứng một lúc rồi quay đầu lại nhìn, bấy giờ mới men theo đường Thần Võ, ra khỏi Thiên cung.

Tạ Liên đến gần thiên giai* của trần gian, đi dạo loanh quanh, chờ bên điện Thần Võ thông báo cho vị Phong Sư đại nhân kia. Nào ngờ chờ cả buổi không chờ được nữ đạo sĩ áo trắng, nhưng lại chờ được một đạo nhân áo trắng.

*Thiên giai: chắc là bậc thềm thần thánh dẫn xuống trần gian ấy.

Đạo nhân này thần thái sáng láng, gió tiên dập dềnh quanh thân, chính là vị Thanh Huyền trong điện Thần Võ.

CHƯƠNG 35: VÀO CHỢ QUỶ, THÁI TỬ GẶP QUỶ VƯƠNG

Ngượng ngùng một phen, đến tận hai canh giờ sau, Tạ Liên nhún chút thời gian đọc trộm cuộn giấy, cuối cùng mới xem như biết rõ lai lịch của vị Phong Sư này.

Năm vị sư của Thiên giới đều thay họ bằng danh hiệu. Chẳng hạn như trước khi phi thăng, tên thật của Địa Sư khi còn ở trần gian là Minh Nghi, sau khi phi thăng thì được gọi là "Địa Sư Nghi". Mà tên thật của Phong Sư trước khi phi thăng là Thanh Huyền, sau khi phi thăng được gọi là "Phong Sư Thanh Huyền". Phong Sư Thanh Huyền, người cũng như tên, tính tình như gió, thích kết giao bạn bè, ra tay hào phóng, không câu nệ tiểu tiết, nhân duyên ở Thượng thiên đình cực tốt, chỉ cần nhìn việc hẩn rảnh mười vạn công đức trong Thông Linh trận là biết. Nói trở lại, ca ca của hắn là đại thần quan chương quản tài vận ở nhân gian, tất nhiên sẽ ra tay hào phóng, không câu nệ tiểu tiết rồi.

Đúng thế, ca ca của Phong Sư Thanh Huyền, chính là vị Thủy Sư Vô Độ "Thủy Hoàn Thiên" kia.

Hai người cùng hạ phàm, sống vai nhau vừa đi vừa trò chuyện. Tạ Liên khoanh tay, nói thật lòng: "Ở nhân gian, Bùi thị nhị tướng một họ hai người phi thăng đã được xem là chuyện ly kỳ rồi, đằng này Phong Thủy nhị sư hai người cùng dắt nhau lên Thượng thiên đình, quả là càng ly kỳ hơn."

Phải biết rằng, trong mấy chục ngàn người cũng chưa chắc có một người phi thăng được, đến Bùi Minh và Bùi Túc còn cách nhau mấy trăm năm, thậm chí Bùi Túc cũng chẳng phải là hậu duệ trực hệ của Bùi Minh, chỉ là đứa cháu cách nhau chẳng biết bao nhiêu đời bên anh em nhà Bùi Minh thôi, mà Thủy Sư Vô Độ và Phong Sư Thanh Huyền lại là một cặp anh em ruột hàng thật giá thật, đây mới thật sự là một nhà hai người phi thăng, làm sao không ly kỳ cho được?

Phong Sư Thanh Huyền cười nói: "Có gì đâu, ta với ca ca của ta cùng chui ra từ một bào thai, cùng lớn lên, cùng bá sư tu hành, đương nhiên cũng cùng phi thăng rồi."

Đi đâu, Tạ Liên đã từng phân tích trong lúc bổ sung kiến thức từ cuộn giấy. Sư Vô Độ phi thăng trước, chỉ mấy năm sau, Sư Thanh Huyền cũng

độ thiên kiếp, mọi người thường cung phụng hai vị thần quan chung với nhau, bái cùng một điện, ngang vai ngang vế, có thể thấy tình cảm giữa hai anh em họ rất tốt. Chắc hẳn Thủy Sư cũng chính là nguyên nhân mà Tam Lang và Nam Phong nói Bùi Minh sẽ không đụng đến Phong Sư nữa. Dù sao cũng là em ruột của Thủy Hoành Thiên, làm gì dễ chọc thề chứ?

Đến đây, Tạ Liên chợt nhớ tới một chi tiết, y suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn hỏi ra miệng: "Phong Sư đại nhân, lúc ở trong điện Thần Võ, ta nghe Bùi tướng quân nói, hình như hắn có quan hệ rất thân với ca ca của ngươi. Lần này ngươi đi tố cáo Tiểu Bùi tướng quân, liệu ca ca của ngươi có..."

Sư Thanh Huyền nói: "Không đâu. Ca ca của ta đã sớm biết ta chường mắt Bùi Minh nữa."

Tạ Liên hỏi: "Biết là một chuyện, làm lại là chuyện khác. Liệu chuyện này có khiến cho Thủy Sư đại nhân và Bùi tướng quân nảy sinh hiềm khích không?"

Sư Thanh Huyền lại nói: "Nảy sinh hiềm khích mới tốt đó, ta còn ước gì ca ca của ta đừng dính chung với hắn nữa, sớm ngày thoát khỏi Tam độc lục (Ba khối u ác tính)."

Tạ Liên ngẩn ra, y nói: "Tam độc lục gì cơ?"

Sư Thanh Huyền kinh ngạc nói: "Cái gì! Vậy mà huynh cũng không biết à? Ấy! Được rồi, ta biết huynh chẳng biết gì hết mà. Huynh nghe một chút là được, Tam độc lục là biệt danh của mấy vị thần quan Thượng thiên đình danh tiếng thì kém nhưng quan hệ lại khá tốt, chính là Minh Quang, Linh Văn và ca ca của ta."

Tạ Liên nghĩ thầm: "Thế mà không phải Tạ Liên, Tạ Liên, Tạ Liên."

Sư Thanh Huyền thấy nhẹ quạt Phong Sư, nói tiếp: "Ta không ưa Bùi Minh thật đấy, nhưng chuyện lần này vốn dĩ là sai lầm của riêng Tiểu Bùi tướng quân, nếu Bùi Minh muốn đổ tội cho quốc sư Bán Nguyệt để bảo vệ Tiểu Bùi thì đừng hòng. Bất luận là người là thần hay là quỷ đều phải chịu

trách nhiệm về những gì mình đã làm. Bắt nạt một cô bé thì hay ho gì chứ?"

Nói đến câu cuối, giọng của Phong Sur có chút khinh bỉ. Nghe xong, Tạ Liên cười nói: "Phong Sur đại nhân quả là hiệp nghĩa."

Sur Thanh Huyền cười đáp: "Huynh cũng không tệ. Ta đã loáng thoáng nghe được một ít lời đồn về cửa ải Bán Nguyệt, nhưng không có thời gian đi điều tra kỹ càng, đã vậy còn bị ca ca của ta mắng cho mấy bận, thế là nhiều chuyện cũng quên bết mất. Hôm đó nghe huynh hỏi trong Thông Linh trận, ta mới sực nhớ ra vụ đó nên đi xuống xem thử, ai ngờ huynh không chỉ hỏi suông mà đi thật. Thế là ta nghĩ, ái chà, người này khá đấy chứ!"

Phong Sur này quả là người thẳng thắn thú vị, Tạ Liên hoàn toàn có thể hiểu được tại sao nhân duyên của Phong Sur trên Thượng thiên đình lại tốt như thế. Không ngờ lần phi thăng này lại có thể làm quen với một vị thần quan như vậy trên Thượng thiên đình, Tạ Liên không khỏi bật cười. Nào ngờ mới vừa quay đầu, đến khi quay lại lần nữa, đạo nhân áo trắng bên cạnh đã biến thành một nữ đạo sĩ áo trắng. Sự biến đổi này quá đột ngột, Tạ Liên suýt nữa trượt chân, y nói: "Phong Sur đại nhân, sao đột nhiên người lại biến thân vậy?"

Sur Thanh Huyền nói: "À, thật không dám giấu, ta biến thành thế này, pháp lực sẽ mạnh hơn."

Thì ra, trước đó đã nhắc, Phong Sur và Thủy Sur thường xuyên được thờ chung một chỗ, nhưng cũng vì vậy mới nảy sinh một việc ngoài ý muốn kỳ lạ. Có lẽ mọi người cảm thấy nếu bái hai vị thần đều là nam trong cùng một điện thần thì thiếu thiếu cái gì đó. Nam nữ phối hợp, kiếm sống khỏe*, dường như một nam một nữ mới đủ đầy, thế là sau đó có người đã làm một việc, chính là tạc tượng Phong Sur thành tượng nữ.

*ý chỉ việc nếu người khác giới có mặt thì rất nhiều người hăng hái hoàn thành những việc mà họ vốn không thích làm trước mặt người cùng giới tính.

Sửa thành tượng nữ thì không nói, lại còn nói bảy nói bạ, phao tin bịa chuyện, nói cái gì mà hai thần quan Phong Thủy vốn là một cặp huynh muội, thậm chí còn có phiên bản nói họ là một cặp vợ chồng. Mấy trăm năm trôi qua, nghe nhảm rỗi đồn bảy, dẫn đến việc xuất hiện rất nhiều câu chuyện kỳ quặc quái gở, thế nên lúc hai vị thần quan nhất thời nổi hứng tìm đến xem thử, nhìn mà da gà rớt đầy đất. Tuy nhiên cũng có không ít người tin vào những lời đồn bảy bạ này, khi nhắc tới Phong Sư thường không rõ rệt cuộc là nam hay nữ, cứ mở miệng ra là "Nương nương phù hộ con với", vì thế Sư Thanh Huyền còn có một biệt danh khác, chính là "Phong Sư nương nương."

Tuy rằng buồn cười thật, nhưng chuyện hoang đường như thế không hề ít, Linh Văn cũng từng bị thế chứ đâu. Mặc dù Linh Văn là một vị nữ thần quan, nhưng nàng chưa bao giờ chứng diện trang điểm lông lẩy như những tiên nữ khác, bình thường mặc toàn đồ đen, già dặn mà lạnh lợi, suốt ngày rúc trong điện Linh Văn đi đâu khiến một đồng văn quan phê duyệt cuộn giấy như phát rồ. Tuy rằng có một phần là do tính cách, nhưng ngoài ra cũng còn nguyên nhân khác. Cứ thử xuống nhân gian túm bừa một người đến hỏi: Linh Văn chân quân là nam hay nữ? Ai cũng sẽ trả lời một cách kiên quyết rằng: Nam.

Văn Thần mà, đương nhiên là nam rỗi. Chính vì đi đầu này, lúc vừa mới phi thăng Linh Văn phải ăn chút quả đắng. Nàng là Văn Thần, nhưng rất nhiều người ở nhân gian đều cảm thấy một cô gái làm sao đứng ở vị trí Văn Thần được? Làm sao giữ được văn vận suôn sẻ? Chắc chắn không linh nghiệm! Vì vậy mặc cho nàng có cần mẫn đến đâu, nhang đèn cũng hiu hắt. Sau đó vài ông từ không hài lòng, nhất thời tức giận sửa hết tượng thần của Linh Văn thành nam, ép Linh Văn nguyên quân thành Linh Văn chân quân, đồng thời còn biên soạn cho nàng một bộ truyện kỳ xuất thân từng trải khiến người ta đọc mà trợn mắt há mồm. Sau khi thay đổi như thế, nhang đèn lập tức trở lại. Mọi người đua nhau khen không ngớt miệng rằng Linh Văn linh nghiệm quá, nhưng trên thực tế, thần quan vẫn là thần quan đó, pháp lực vẫn chỉ có bấy nhiêu, những câu chuyện được lưu truyền toàn là nói bừa, nhưng ai bảo mọi người đều chịu trò này chứ. Thế là sau đó, mỗi lần Linh Văn đi báo mộng hoặc hiển linh đành phải dùng thân xác nam nhi.

Tương tự như thế, mọi người đều cho rằng trong Phong Thủy miếu phải là một nam một nữ mới trấn giữ được, vậy thì phải là một nam một nữ thôi. Ai thêm quan tâm người là thần hay quỷ? Mọi người tin người là cái gì thì người là cái đó. Cho dù người có khác thế mười vạn tám nghìn dặm, người ta cũng chỉ chịu nhìn cái họ muốn nhìn thôi. Các vị thần quan Thượng thiên đình chẳng còn lạ gì nữa.

Về phần Sư Thanh Huyền, theo quan sát của Tạ Liên, hắn có vẻ không quan tâm lắm. Chỉ bằng nói, hắn rất thích thú nữa là. Không chỉ thích thú một mình, hắn còn nhiệt tình lôi kéo người khác thích thú với mình, khiến Tạ Liên không khỏi hoài nghi về thân phận thật sự của thiếu nữ áo đen đi cùng hắn lần trước. Trong hai canh giờ từ Thiên giới xuống đến đây, Sư Thanh Huyền vẫn một mực thuyết phục Tạ Liên cùng biến thành nữ với mình, hơn nữa lý do còn rất chi là hợp lý: "Nữ giới âm khí nặng, dễ che giấu hành tung trong chợ Quỷ hơn."

Tạ Liên suy nghĩ một lát, chỉ có thể từ chối khéo: "Pháp lực của ta không đủ, không biến được đâu."

Sư Thanh Huyền lại hết sức nhiệt tình, nói: "Ta cho huynh mượn nè. Đế Quân phái ta tới cũng vì thế còn gì?"

Tạ Liên nói: "Đại nhân à, người cứ chờ lúc đánh nhau rồi hãy cho ta mượn..."

Sư Thanh Huyền xúi giục không thành nên cũng không miễn cưỡng nữa. Lúc này, hai người đã đến một vùng đất hoang vu. Trời đêm tăm tối, quạ kêu inh ỏi trong mảnh rừng tối đen, bầu không khí tiêu điều mà quỷ quái. Nhìn ngó một lát, Tạ Liên nói: "Ở lại đây đi. Nơi này âm khí dày đặc, bên cạnh lại có hàng đồng mồ mả, ắt hẳn sẽ gặp được một hai thứ chuẩn bị ra ngoài đi chợ, đến lúc đó đi theo là được."

Vì vậy hai người bèn ngẩn tạm bên đồng mộ loạn xạ, ôm cây đợi thỏ.

Ngẩn chưa bao lâu, Sư Thanh Huyền vói tay vào trong áo lục lọi, không biết moi ra một vò rượu từ đâu, hỏi: "Uống không?"

Tạ Liên nhận lấy, uống một hớp, uống đến độ cổ họng nóng hừng hực, đoạn trả vò rượu lại cho Sư Thanh Huyền, nói: "Cảm ơn."

Sư Thanh Huyền nhận vò rượu, uống vài hớp, nói: "Huynh không uống được à?"

Tạ Liên nói: "Uống được, nhưng uống nhiều quá sẽ nổi cơn điên nên chỉ nhấp một chút rồi ngừng. Giờ gì rồi?"

Trầm ngâm chốc lát, Sư Thanh Huyền nói: "Giờ Tý."

Tạ Liên nói: "Ừ, chắc sắp đến rồi."

Vừa dứt lời, hai người chỉ thấy một hàng tia sáng âm u lóe lên từ sâu trong rừng rậm.

Hàng tia sáng âm u càng lúc càng gần, đến khi chúng ra khỏi rừng rậm, bấy giờ hai người mới nhìn ra, đó là một hàng phụ nữ áo trắng mặt lạnh như tiền. Trẻ có già có, xấu có đẹp có, ai cũng mặc áo liệm, tay cầm đèn lồng màu trắng, chậm rãi bước về phía trước.

Thừa dịp đêm khuya, đám nữ quỷ này muốn tranh thủ đến chợ Quỷ đi chợ.

Tạ Liên hạ giọng: "Đuổi theo mau."

Sư Thanh Huyền gật đầu, uống nốt vài ngụm rượu rồi ném văng cái vò, hai người đứng dậy, đi yên nhiên theo phía sau đám nữ hồn.

Trước đó hai người đã chuẩn bị kỹ lưỡng, dẹp hết linh quang trên người, làm bộ như hai hình nhân gỗ, không có chút hơi người nào. Nữ hồn của đám nữ quỷ kia cầm đèn lồng trắng, men theo rừng cây tối mịt, vừa đi vừa nhỏ giọng tán gẫu.

Một kẻ nói: "Vui quá đi thôi, chợ Quỷ lại mở cửa, ta phải đi làm mặt mới được."

Kẻ còn lại nói: "Mặt người bị sao thế? Cách đây không lâu mới làm mà?"

Kẻ trước nói: "Lại nát bét rồi. Ôi dào, cái người lần trước làm mặt cho ta bảo rằng có thể giữ được một năm không bị nát, bây giờ còn chưa đến nửa năm nữa là."

Tạ Liên và Sư Thanh Huyền đi ngay sau bọn chúng, nghe chúng nó tán dóc mà không nói tiếng nào, nghe đến đoạn mắc cười, cùng lắm chỉ dám nhếch khóe miệng nhìn nhau một cái. Đi chừng nửa canh giờ, đội ngũ đã đến một thung lũng.

Giữa bóng đêm mờ mịt hư vô, sâu trong thung lũng thấp thoáng ánh đỏ, dường như còn có tiếng ca truyền đến. Tạ Liên càng lúc càng tò mò, rốt cuộc chợ Quỷ trong truyền thuyết trông như thế nào nhỉ. Ai ngờ bọn họ vừa bước vào thung lũng, một nữ quỷ đi cuối hàng đột nhiên quay đầu lại, phát hiện ra bọn họ, ngờ vực hỏi: "Các người là ai?"

Ả vừa hỏi, cả đám phụ nữ mặt mày trắng bệch đi đằng trước ãng loạt quay đầu lại, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, bèn vây quanh bọn họ, nói: "Các người đi theo h ấ nào thế? Lúc bọn ta ra khỏi mộ làm gì có hai người này."

"Các người ở khu mộ nào, hình như trước đây ta chưa từng gặp các người bao giờ?"

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nói: "Chúng ta... đến từ nghĩa địa cách đây khá xa, chưa từng gặp là phải."

Sư Thanh Huyền cũng cười nói: "Đúng vậy, chúng ta lặn lội ngàn dặm đến đây chỉ vì muốn vào chợ Quỷ thôi đó."

Cả đám phụ nữ áo trắng không nói tiếng nào, chỉ nhìn chằm chằm bọn họ, nếu đổi thành hai người khác, chỉ e đã bị nhìn đến độ quỳ gối run c ần cập r ấ. Tạ Liên cũng không sợ bại lộ thân phận, đám quỷ h ần phụ nữ và trẻ con yếu đuối này, làm sao uy hiếp được hai người họ? Chẳng qua chợ Quỷ đã ở ngay trước mắt, gần trong gang tấc, c ần gì phải gây chuyện làm bứt dây động rừng ở nơi này?

Bấy giờ, một ả nhìn chăm chăm Sư Thanh Huyền, chậm rãi mở miệng.

Ả nói: "Muội muội à, mặt của muội được bảo dưỡng khá đấy chứ."

Nghe vậy, Tạ Liên và Sư Thanh Huyền đều sửng sốt.

Ngay sau đó, hai người lập tức gật đầu lia lịa. Tạ Liên nói: "Cũng thường thôi cũng thường thôi." Sư Thanh Huyền học theo giọng điệu của y, nói: "Tốt lắm tốt lắm."

Cả đám phụ nữ vây quanh hai người, thảo luận rôm rả: "Đúng thật, không nát tạo nào." "Muội muội à, muội sửa mặt ở chỗ nào thế?" "Có bí quyết gì không?" "Có chủ tiệm nào đề cử không?"

Sư Thanh Huyền không biết phải trả lời ra sao, chỉ đành cười gượng gạo: "Vậy hả? Ta cũng cảm thấy mặt mình được lắm, ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha ha ha..."

Làm sao hẳn biết mặt người chết được bảo dưỡng thế nào chứ? Chỉ còn cách cười luôn mồm kéo dài thời gian thôi. Đúng lúc này, cả đám đồng loạt xoay người, tầm nhìn của Tạ Liên trở nên rộng thoáng, một vùng đỏ thẫm đập vào mắt.

Một thế giới sắc sỡ và lạ lẫm hiện ra trước mắt y.

Đó là một con đường chạy dài.

Dài đến mức nhìn không thấy điểm cuối, hai bên đường ních đầy cửa tiệm và sạp hàng rong, bảng hiệu ngũ sắc lung lay và đèn lồng đỏ thắm cao thấp lẫn lộn. Đa số những "người" đi tới đi lui trên đường đều đeo mặt nạ. Khóc, cười, giận, là người, hoặc chẳng phải người. Nếu không đeo mặt nạ thì chỉ có thể dùng "hình thù quái dị" để miêu tả. Có đâu to thân nhỏ, có cao gầy như sào trúc, có đẹp lép như cái bánh dấm dưới đất, vừa bị người đi đường giẫm lên vừa phàn nàn trách móc.

Tạ Liên thận trọng tránh giẫm trúng bất cứ thứ kỳ quặc nào, lúc đi ngang qua một sạp bán đồ ăn vặt, thấy chủ sạp cầm một khúc xương lớn

dùng sức khuấy n ồi canh, vừa khuấy, nước bọt vừa chảy xuống từ kẽ răng, rơi tí tách vào trong canh, vài con người trôi nổi giữa nước canh mang màu sắc quái dị.

Bên kia, có vài kẻ quái đản đang biểu diễn tạp kỹ, một gã đàn ông vạm vỡ túm một tiểu quỷ yếu như gà bệnh, há miệng phun ra một luồng lửa rừng rực, đốt đến độ tiểu quỷ trong tay gã kêu như heo bị chọc tiết, giãy giụa liên hồi, còn những kẻ đứng xem xung quanh lại vỗ tay cười the thé, lớn tiếng reo hò. Có kẻ còn điên rồ hơn, rải một đồng tiền lên không trung, rải đến trắng cả một trời, đồng tiền đó chao lượn rớt xuống trước mắt Tạ Liên, y đưa tay ra chặn, cần lấy một tờ xem thử, quả nhiên là tiền âm phủ.

Y tiếp tục ngang qua một hàng thịt, trước cửa hàng treo một cái đầu người hốc hác, đầu được xếp ngay ngắn theo thứ tự từ nhỏ đến lớn, công khai ghi giá, thịt trẻ con bao nhiêu tiền, thịt thiếu niên giá bao nhiêu, thịt đàn ông giá thế nào, thịt phụ nữ giá ra sao, xương giòn thì đáng mấy đồng. Mà kẻ đeo tạp dề, tay cầm dao mổ đang bận bịu trước hàng thịt lại là một con heo rừng bờm lông đen dài, mà thứ nó đang chặt từng nhát dưới tay chính là một cái chân người to khỏe vẫn còn đang co giật.

Quả thật là chúng quỷ hoành hành, địa ngục hoang lạc.

Người chặt heo thì thường thấy nhưng heo chặt người lại ít bao giờ thấy, Tạ Liên nhìn không được nhìn thêm vài lần, ai ngờ bị con heo kia phát hiện. Nó lập tức nói: "Nhìn cái gì vậy? Người có mua không?"

Tạ Liên lắc đầu: "Không mua."

Gã đột tử heo kia chặt mạnh một nhát xuống thớt, chặt cho máu thịt văng tung tóe. Nó quát: "Không mua thì đừng nhìn! Mẹ kiếp, người muốn kiếm chuyện hả? Xéo mau!"

Tạ Liên xéo liền, nhưng đi được mấy bước, y bỗng nhiên phát hiện, thôi tiêu rồi.

Đám quỷ hồn và Sư Thanh Huyền đã không còn bóng dáng.

Tạ Liên ngó người, lập tức nghĩ đến việc thông linh với Phong Sư, sợ Phong Sư bị đám quỷ hồn kia lôi đi tu sửa bảo dưỡng mặt thật. Có đi đâu nơi này là chợ Quỷ, phép Thông Linh của Thiên giới ít nhiều cũng sẽ bị hạn chế. Thông linh không được, y đành phải đi tìm không mục tiêu trên đường trước. Đi một hồi, bỗng nhiên bị ai đó kéo lại. Vốn dĩ Tạ Liên đã vô cùng cảnh giác, hỏi ngay: "Ai vậy?"

Người kéo Tạ Liên là một ả đàn bà, bị y dọa cho giật thót, nhưng sau khi thấy rõ mặt y, ả lập tức cười khanh khách, nói bằng giọng dụ hoặc: "Ây da, vị tiểu ca ca này, người anh tuấn quá nha."

Quần áo của ả hở trên hở dưới, trang điểm dung tục đến phát sợ, phấn trắng dặm không đều, vừa mở miệng phấn đã rơi lả tả, bộ ngực phồng to như nhét cái gì trong thịt, thật sự khiến người ta nhìn mà kinh hãi. Tạ Liên nhẹ nhàng gõ bàn tay gầy như chân gà của ả ra ra, nói: "Vị cô nương này, có gì từ từ nói."

Ả đàn bà kia sừng sốt, sau đó cười há há, nói: "Mẹ cha ời, người gọi ta là cô nương hả? Đạo này lại còn có người gọi ta là cô nương? Ha ha ha ha ha ha!"

Dường như cũng thấy chuyện này quá hài hước, những kẻ xung quanh cũng phá lên cười theo ả ta. Tạ Liên lắc đầu, còn chưa lên tiếng, ả đàn bà kia lại nhào tới, nói: "Đừng đi mà! Tiểu ca ca, ta thích người, đi khoái lạc một đêm với ta đi, ta không lấy tiền của người đâu". ả bĩu môi, liếc mắt chòng ghẹo, nói: "Ta bao người nha, hí hí hí hí..."

Tạ Liên thầm nghĩ thầm tội lỗi quá tội lỗi quá, lảng lạng nhưng kiên quyết tránh ra, dịu giọng nói: "Cô nương."

Ngờ đâu ả đàn bà đột nhiên không nhin nổi nữa, nói: "Gọi cô nương làm gì, ai thích nghe người gọi như thế hả? Được rồi đừng nói nhảm nữa, sao hả, người có đi hay không?"

Dường như để cảm dỗ Tạ Liên, ả đột nhiên cởi bộ quần áo vốn đã quá hở hang ra. Tạ Liên chẳng ngờ ả to gan như thế nên chưa nghĩ đến việc ngăn cản, chỉ đành thở dài dời mắt sang chỗ khác, tìm đường vòng mà đi.

Ả nữ quỷ kia lại cản đường y, như quyết phải trêu ghẹo cho bằng được, nói: "Không thích à?"

Tạ Liên tu hành ở Hoàng Cực quán từ nhỏ, cấm dục đã nhiều năm, xưa nay thể xác lẫn tinh thần đều vững tựa Thái Sơn, cho y nhìn cái gì thì lòng y cũng tĩnh như mặt nước lặng, nhìn đâu thì trong đầu cũng tự động tụng Đạo Đức Kinh như chuông đồng, hoàn toàn không có cảm giác gì. Nữ quỷ kia chòng ghẹo không thành, lập tức thay đổi sắc mặt, mắng to: "Bao người mà người cũng không cần, người có phải là đàn ông không!"

Tạ Liên liếc mắt sang một bên, nói: "Phải."

Nữ quỷ nói: "Vậy người chứng minh cho ta xem đi!"

Bên cạnh, có kẻ cười ha ha: "Con lẳng lơ này, người ta chê người vừa già vừa xấu không thèm người, người còn la liếm cái gì?"

Nghe vậy, Tạ Liên bình thản nói: "Thật ra không phải thế. Ta có bệnh không tiện nói ra. Ta bị bất lực."

Mọi người sửng sốt, ngay sau đó, một trận tiếng cười quỷ khóc sái gào bùng lên: "Há há há há há há há..."

Lần này, đối tượng bị cười nhạo đổi thành Tạ Liên. Quả thật chưa từng thấy người đàn ông nào đủ can đảm thú nhận mình có bệnh không tiện nói ra trước mặt bàn dân thiên hạ. Thế nhưng với việc cái ấy của mình có thể tạo nghiệt hay không, Tạ Liên vốn chẳng để tâm lắm, còn thường xuyên dùng nó làm có để chối từ, cách này phải nói là thử lần nào hiệu quả lần nấy. Quả nhiên, nữ quỷ kia thoáng cái mặc quần áo lại, không đu bám nữa, mắng: "Hèn gì tính tình lại thế. Người là heo à, có bệnh sao không nói sớm! Xía!"

Cách đó không xa, gã đờ đẫn heo kia lại chặt một nhát xuống, mắng: "Mẹ kiếp, con tiện nhân chết dịch kia, người nói chuyện kiểu gì thế? Heo thì sao hả?"

Nữ quỷ này chẳng hề tỏ ra yếu thế, lớn giọng mắng ngược lại: "Ừ đây, heo thì sao à? Đồ súc sinh chết tiệt!"

Trên con đường dài, nhiều giọng nói tru tréo "Nữ quỷ Lan Xương lại gây sự kìa!" "Chuột tể chém quỷ rồi!" Hai bên la làng la xóm lao vào cắn xé lẫn nhau, cuối cùng Tạ Liên cũng có thể thoát thân. Đi xa một đoạn, y còn ngoái đầu nhìn bên kia, thở dài một hơi.

Không lâu sau, phía trước lại ồn ào huyên náo, đi một hồi, Tạ Liên đi đến trước một tòa kiến trúc to đùng màu đỏ.

Tòa kiến trúc này, có thể nói là khí thế phi phàm, trụ đứng, nóc nhà, tường ngoài, tất cả đều sơn màu đỏ thẫm nguy nga tráng lệ, còn trải một lớp thảm dày xa hoa. Nếu thật sự phải đánh giá, nó không hề kém cạnh cung điện ở Thiên giới, chỉ là thiếu một phần trang trọng, thêm ba phần diêm lệ. Trước cửa người đến người đi, bên trong vẫn vãn tiếng người, cực kỳ náo nhiệt, đông tai nghe kỹ, dường như nơi này là một sông bạc.

Tạ Liên bước lên phía trước, chỉ thấy trên cây cột dựng hai bên treo hai bức liễn. Bên trái là "Cần thì không cần mạng", bên phải là "Cần thắng không cần mặt mũi". Lại nhìn lên trên, bức hoành phi viết: "Ha ha ha ha".

"....."

Kịch cớm như thế, căn bản không đáng được gọi là câu đối, chưa kể nét chữ xấu xí nguệch ngoạc, không hề có bút pháp gì đáng nói, như thể ai đó uống say cần bút lông loại lớn vung vẽ một cách đầy ác ý, sau đó bị một trận gió quỷ quái thổi qua, cuối cùng biến thành hình dạng như thế. Ngày trước Tạ Liên là Thái tử một nước, thư pháp được mấy vị danh sư chỉ đạo, trong mắt y, kiểu chữ tất nhiên là thảm không nổi nhìn. Nhưng mà, chúng nó đã xấu đến mức ma chê quỷ hờn, trái lại khiến cho Tạ Liên thấy hơi buồn cười, y lắc đầu, nghĩ thầm Phong Sư chắc hẳn sẽ không vào đây chơi, nên đi tìm trong những cửa hàng làm đẹp sửa mặt cho nữ quỷ thì hơn.

Đúng là y nên đi như thế, nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến làm sao, đi chưa được mấy bước, y lại quay đầu, bước vào.

Đại sảnh sòng bạc quả nhiên đông nghìn nghịt, đầu người lúc nhúc, tiếng cười to và gào khóc vang ầm ỹ. Tạ Liên mới vừa bước xuống vài bậc thang, chợt nghe một tiếng kêu thảm thiết, y đưa mắt nhìn kỹ, bốn gã đàn ông cao to đeo mặt nạ khiêng một người đi qua đây.

Người nọ có vẻ đau chết đi sống lại, bị khiêng mà hãh còn giãy dựa gào rú, máu tươi đổ ào ạt dọc đường đi. Thì ra hai chân gã đầu bị chặt đứt, máu chảy đầm đìa, mà có tiểu quỷ đang theo sát, thêm thuồng liếm láp vết máu dưới mặt đất, liếm sạch sành sanh.

Cảnh tượng quá đổi kinh khủng, thế mà trong sòng bạc chẳng có bất kỳ ai quay đầu lại chú ý, cả bọn vẫn hăng hái reo hò, hú hét, lăn lộn. Có đi đâu, vốn dĩ phần lớn những kẻ đến đây chơi đã không phải là người, nếu là người thì cũng không phải người bình thường.

Tạ Liên nghiêng người, để cho bốn gã đàn ông kia khiêng người ra ngoài, còn mình thì tiếp tục đi vào trong. Một tỳ nữ đeo mặt nạ tươi cười bước lên đón tiếp, cười nói: "Vị công tử này, người vào đây chơi hả?"

Tạ Liên cười đáp: "Ta không mang tiền theo, chỉ nhìn thôi được không?"

Với kinh nghiệm của y, thông thường vào tiệm nói những lời thế này, chắc chắn sẽ bị tổng cổ ra ngoài, không có tiền thì mi vào làm gì? Nhưng mà, tỳ nữ kia lại cười hì hì, nói: "Không mang tiền đâu có sao, người đến đây chơi, đa số không phải cực tiền."

Tạ Liên nói: "Vậy ư?"

Tỳ nữ che miệng đáp: "Thật mà. Công tử, mời đi theo ta."

Nàng vẫy tay với Tạ Liên, lả lướt đi đằng trước, Tạ Liên lẳng lặng theo sau, quan sát xung quanh.

Sòng bạc này, bất kể nhìn từ bên ngoài hay bên trong đều hoa lệ mà không lối lẳng, diễm lệ mà không dung tục, có thể nói là một tòa kiến trúc rất có phẩm vị. Tỳ nữ kia dẫn Tạ Liên đến cuối sảnh, ở đó có một chiếc

bàn dài đây người đứng vây xem. Tạ Liên mới vừa đến gần, chỉ nghe một gã đàn ông nói: "Ta cược một tay của ta!"

Người vây xem đông nghịt, Tạ Liên chen chúc không vào, đành phải đứng ngoài nghe. Bỗng nhiên, y nghe được một người khác nói bằng giọng biếng nhác: "Khỏi cần. Đừng nói một tay, cho dù là cái mạng chó của người cũng chẳng đáng một đồng ở đây."

Vừa nghe giọng nói này, Tạ Liên bỗng thẳng thốt.

Y lẩm nhẩm một tiếng: "Tam Lang."

Giọng nói khi nãy lọt vào tai, đích thực là giọng nói của thiếu niên nọ. Tuy nhiên, nó có phần trầm thấp hơn trong trí nhớ của y.

Nhưng cũng chính vì thế, giọng nói đó nghe càng êm tai hơn, mặc dù đang lẫn trong tiếng cười hi ha khắp bốn phía, giọng nói này vẫn rõ mồn một, xuyên qua sông bạc vồn vã tiếng người, lọt thẳng vào tai y.

Tạ Liên ngẩng đầu lên, bấy giờ mới phát hiện, sau chiếc bàn dài có một tấm màn che. Mà sau tấm màn che ấy, loáng thoáng thấy được một bóng người áo đỏ đang thông thả tựa lưng vào ghế.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

36-38

Chương 36: Ngắm hoa cách mây đỏ, lòng rung động

Câu này của Hoa Thành tuy đầy ý khinh miệt, cực kỳ không khách sáo, nhưng hắn vừa mở miệng, gã đàn ông kia cũng đành mặc cho người khác cười nhạo, không dám phản bác nhiều. Tỳ nữ dẫn Tạ Liên đến đây nói: "Vị công tử này, hôm nay người may mắn lắm đó."

Ánh mắt của Tạ Liên chưa hề dời đi, y hỏi: "Sao lại nói vậy?"

Tỳ nữ nói: "Thành chủ của chúng ta ít khi nào đến đây chơi lắm, nhưng mấy ngày nay ngài ấy bỗng nhiên nổi hứng, thế còn không may sao?"

Nghe giọng điệu của nàng ta, rõ ràng hết mực kính mến và tôn sùng vị "thành chủ" này, chỉ cần được nhìn thấy hắn đã là chuyện may mắn biết nhường nào, Tạ Liên không khỏi mỉm cười.

Màn che lụa mỏng, bóng đỏ thấp thoáng. Cảnh tượng như thế, kì diệu quá đời. Trước tấm màn đỏ, vài cô nàng xinh đẹp đứng quản lý bàn cược. Ban đầu Tạ Liên chỉ tính đứng bên ngoài nhìn rảnh thôi, nhưng sau khi nghe thấy giọng nói của Hoa Thành, y bèn thử chen vào bên trong, nhưng vẫn không lên tiếng trước. Y chen vào trong đám người đông nghịt, cuối cùng cũng thấy được gã đàn ông đang đánh cược trên bàn cược.

Gã ta là một người sống. Tạ Liên cũng không ngạc nhiên, trước đó đã nói, trong chợ Quỷ không chỉ có quỷ mà còn có không ít phương sĩ nhân gian có tu vi, thỉnh thoảng một vài kẻ sắp chết hoặc những kẻ có ý định chết cũng lữ chân vào nhàn. Gã đàn ông kia cũng đeo mặt nạ, để lộ cặp mắt chẳng chịt tơ máu, đỏ như sắp nhỏ máu đến nơi, môi thì trắng nhợt, như thể đã nhiều ngày chưa thấy ánh mặt trời, mặc dù là người sống, thế nhưng còn giống quỷ hơn mấy con quỷ khác ở đây.

Hai tay gã đè nặng một cái chung lắc xí ngầu làm bằng gỗ đen, nín một lát rồi như thể bất chấp tất cả, nói: "Nhưng mà.... Tại sao người vừa rồi có thể cược hai chân của mình?"

Một cô nàng đứng trước màn che cười nói: "Người vừa rồi là đạo tặc Thần Hành, sở hữu một đôi chân cực giỏi khinh công, vào Nam ra Bắc, là vốn liếng để gã an cư lập nghiệp, vì vậy đôi chân đó mới đáng làm tiền cược. Người vừa không phải thợ thủ công, vừa không phải danh y, một tay của người đáng là gì?"

Gã đàn ông kia cắn răng nói: "Vậy ta... ta đặt cược -- Mười năm tuổi thọ của con gái ta!"

Nghe vậy, Tạ Liên ngẩn ra, nhủ thầm: "Trên đời này thế mà thật sự có người cha đánh cược tuổi thọ của con mình, vậy cũng được hả ta?"

Phía sau màn che, Hoa Thành lại cười một tiếng, nói: "Được."

Không biết có phải do ảo giác hay không, tiếng "được" này, Tạ Liên nghe được một luồng khí lạnh giá.

Y lại nhủ thầm: "Tam Lang nói vận may của đệ ấy bao giờ cũng tốt, rút xăm cũng luôn rút được xăm thượng thượng, nếu đệ ấy đánh cược với gã này, chẳng phải nhất định sẽ thắng mất mười năm tuổi thọ của con gái nhà người ta sao?"

Mới vừa nghĩ vậy, Tạ Liên chợt nghe cô nàng đứng cạnh bàn dài nũng nịu hô lên: "Số chẵn thua, số lẻ thắng. Một khi mở chung, tuyệt đối không được nuốt lời. Mời!"

Thì ra, Hoa Thành vốn dĩ sẽ không xuống đài đánh cược. Gã đàn ông kia run cầm cập, hai tay nắm chặt chung lắc xí ngầu lắc mạnh một phen, trong đại sảnh phẫn nộ yên tĩnh lại, tiếng xí ngầu va đập trong chung nghe càng rõ ràng hơn. Một lát sau, động tác của gã thành linh dừng lại, sau đó xung quanh lặng ngắt như tờ.

Qua hồi lâu, gã đàn ông mới chậm thật chậm nhấc một góc chung lắc xíng lên, nhìn lên qua khe hở, cặp mắt chẳng chịt tơ máu đột nhiên trợn trừng.

Gã mở phắt chung gỗ ra, nói với vẻ mừng như điên: "Lẻ! Lẻ! Lẻ! Ta thắng rồi! Ta thắng rồi! Ha ha ha ha ha ha ha ha ta thắng rồi!!! Ta thắng rồi!!!!"

Kết quả mà đám người và đám quỷ vây quanh bàn dài muốn nhìn thấy không phải là thế này, cả bọn "hứ" một tiếng, đập bàn la lối, hết sức không hài lòng. Một cô nàng cười nói: "Chúc mừng. Việc làm ăn của người sẽ chuyển biến tốt đẹp ngay thôi."

Gã đàn ông kia cười sảng sặc một phen, nói to: "Khoan đã! Ta còn muốn cược nữa."

Cô nàng kia nói: "Hoan nghênh. Lần này người muốn cái gì?"

Sắc mặt gã đàn ông sa sầm, gã nói: "Ta muốn, ta muốn các đối thủ cùng nghênh với ta, tất cả đều chết bất đắc kỳ tử!"

Nghe vậy, tiếng tặc lưỡi vang khắp đại sảnh. Cô nàng kia che miệng cười, nói: "Nếu là vậy thì, so ra có vẻ khó hơn đi đâu vừa rồi người mong muốn. Người không cần nhắc đến việc yêu cầu cái khác sao? Chẳng hạn như, giúp việc làm ăn của người tốt thêm một bậc?"

Hai mắt gã đàn ông đỏ sậm, gã nói: "Không! Ta muốn cược cái này! Ta cứ cược nó đấy."

Cô nàng kia nói: "Vậy nếu người yêu cầu đi đâu này, mười năm tuổi thọ của con gái người, thì cược như thế chắc không đủ đâu."

Gã đàn ông lại nói: "Không đủ thì bổ sung. Ta cược hai mươi năm tuổi thọ của con gái ta, cộng thêm... cộng thêm nhân duyên của nó nữa!"

Đám quỷ ò lên, cười âm âm: "Thằng cha này điên rồi! Bán con gái rồi!"

"Lợi hại, lợi hại quá!"

Cô nàng kia nói: "Số chẵn thua, số lẻ thắng. Một khi mở chung, tuyệt đối không được nuốt lời. Mời!"

Gã đàn ông kia lại bắt đầu run lẩy bẩy lắc chung. Nếu gã thua, con gái của gã sẽ mất hai mươi năm tuổi thọ và nhân duyên tốt đẹp, tất nhiên không ổn rồi. Nhưng nếu gã thắng, lẽ nào sẽ làm cho những người cùng ngành với gã chết bất đắc kỳ tử thật? Có đi đâu Tạ Liên cảm thấy, Hoa Thành hản sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, nhưng sau nhiều lần do dự, cuối cùng y vẫn nán lại đằng trước một lát. Còn đang chần chừ không biết có nên ra tay dùng chút mưu mẹo hay không, đúng vào lúc này, có một người kéo y lại. Tạ Liên quay đầu nhìn, ấy thế mà lại là Sư Thanh Huyền.

Sư Thanh Huyền đã khôi phục thân nam nhi, nói nhỏ: "Đừng mạnh động."

Tạ Liên cũng nhỏ giọng đáp lời: "Phong Sư đại nhân, sao người biến trở lại rồi?"

Sư Thanh Huyền nói: "Ày, một lời khó nói hết, đám bác gái em gái kia kéo ta đi, bảo rằng muốn giới thiệu cho ta cửa tiệm tốt, vất vả lắm ta mới thoát được đó, sợ bị họ bắt nữa nên đành biến về trước. Bọn họ dẫn ta đến một nơi thoa đủ thứ lên mặt, nào lời nào kéo nào bôi nào trét, huynh mau nhìn mặt ta xem, có bị sao không? Có cái gì không ổn không?"

Phong Sư nhích mặt đến trước người Tạ Liên, Tạ Liên nhìn kỹ một phen, nói thật: "Hình như càng trắng trẻo trơn mịn hơn đó."

Nghe vậy, Sư Thanh Huyền hớn hờ nói: "Vậy hả? Tốt lắm, quá tốt luôn ấy chứ, ha ha ha ha. Gương ở chỗ nào nhỉ? Gương ở chỗ nào nhỉ? Để ta ngắm tí coi."

Tạ Liên nói: "Lát nữa rồi hãy ngắm. Không thể thông linh trong chợ Quỷ được, chúng ta tuyệt đối đừng tách nhau nữa. Đúng rồi Phong Sư đại nhân, sao người biết ta ở đây vậy?"

Sư Thanh Huyền nói: "Lẽ ra ta đâu biết huynh ở đây, ta đến đây là vì ta đã hẹn với Thiên Thu sẽ gặp nhau ở đây. Lúc này tách ra ta mới đến đây trước, nào ngờ vừa bước vào vừa khéo trông thấy huynh."

Tạ Liên nói: "Người hẹn với Thiên Thu? Gặp nhau ở đây?"

Sư Thanh Huyền nói: "Đúng rồi, Thiên Thu chính là Lang Thiên Thu, Thái Hoa điện hạ đó, chắc huynh biết cậu ta chứ hả? Cậu ta là Võ Thần trấn giữ phía Đông, chúng ta đến đây nên hẹn cậu ta đi chung thì tốt hơn. Sông bạc quý là một trong những nơi náo nhiệt và vàng thau lẫn lộn nhất trong chợ Quý, nó là công trình kiến trúc tiêu biểu, người qua quý lại, quý nhiều mà người cũng nhiều, không dễ khiến người khác nghi ngờ, vậy nên trước đó ta đã bảo cậu ta gặp nhau ở đây."

Tạ Liên khẽ gật đầu. Đến khi quay đầu lại, gã đàn ông kia vẫn chưa mở chung, hai mắt gã trợn trắng, lồm bồm, hoàn toàn chẳng khác gì đám quỷ đang múa loạn trong sông bạc. Y thở dài: "Gã này..."

Sư Thanh Huyền vừa sờ mặt vừa nói: "Ta biết huynh muốn nói gì, ta cũng đồng ý. Nhưng mà, chợ Quý là địa bàn của Hoa Thành, quy tắc của sông bạc quý là người tình ta nguyện, dám chơi dám chịu, Thiên giới không quản được. Trước hết cứ yên lặng theo dõi tình hình, ngộ nhớ thật sự không ổn thì chúng ta nghĩ cách sau."

Tạ Liên trầm ngâm giây lát, nhủ thầm Tam Lang ắt hẳn sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, yên lặng theo dõi tình hình cũng được, vì thế không còn hành động gì nữa. Mà gã đàn ông trên bàn cược có vẻ rất cuộc đã gom đủ can đảm, hé mở chung lắc xí ngầu, kết quả sắp được công bố. Nào ngờ đúng lúc vào này, đột nhiên có một người nhào ra, giáng một chưởng xuống, đập nát cái chung gỗ đen đó!

Chưởng này không chỉ đập nát chung lắc xí ngầu mà còn đập nát bàn tay đặt trên chung của gã đàn ông kia, ngay cả cái bàn cũng bị đập cho nứt ra một khe.

Gã đàn ông đeo mặt nạ che bàn tay gãy nát xương, lẫn lộn dưới đất gào thét. Đám quỷ cũng đua nhau la lối, có kẻ trầm trồ, có kẻ hoảng sợ kêu lên,

còn người vừa ra tay nói lớn tiếng: "Cái kẻ này đúng là lòng dạ độc ác! Người cầ vinh hoa phú quý thì thôi đi, vậy mà người lại cầ cho người khác chết bất đắc kỳ tử?! Người muốn đánh cược, có giỏi thì tự lòi mạng mình ra mà cược, lấy tuổi thọ và nhân duyên của con gái mình ra cược ư? Quả thật chẳng đáng mặt đàn ông, không xứng làm cha người ta!"

Thanh niên này mày kiếm mắt sáng, khí thế hào hùng, tuy chỉ mặc bộ đồ đen giản đơn, không phải hoa phục, nhưng cũng không giấu được khí chất quyền quý. Không phải Thái Tử điện hạ Lang Thiên Thu của nước Vĩnh An thì còn ai vào đây?

Thấy Lang Thiên Thu, Tạ Liên và Sư Thanh Huyền đứng trong đám quỷ cùng đưa tay bịt mắt.

Tạ Liên thở dài: "... Phong Sư đại nhân, người... không nói cho cậu ta biết... đến đây phải cẩn thận một chút, lấy khiêm nhường làm đầu sao..."

Sư Thanh Huyền cũng thở dài: "...Ta... ta nói rồi, nhưng mà... cậu ta là người như thế đó... ta cũng bó tay... sớm biết như vậy... chúng ta hẳn nên hẹn cậu ta xuống chung..."

Tạ Liên nói: "Ta hiểu... ta hiểu mà..."

Lúc này, Hoa Thành sau tấm màn che cười khẽ một tiếng.

Lòng của Tạ Liên, cũng theo đó mà thấp thỏm.

Lúc ở cùng y, thiếu niên này rất hay cười, đến lúc này đây, Tạ Liên gần như đã phân biệt được, khi nào hắn thật lòng thật dạ, khi nào hắn giả vờ châm chọc, và khi nào có ý định giết người.

Chỉ nghe Hoa Thành ung dung nói: "Đến địa bàn của ta gây chuyện, lá gan của người cũng to thật."

Lang Thiên Thu quay sang bên kia, hai mắt sáng ngời, nói: "Người chính là chủ nhân của sông bạc này?"

Đám quỳ xung quanh nhao nha cười giễu cợt: "Thằng oắt không biết trời cao đất rộng này, người có biết mình đang nói chuyện với ai không? Đó là thành chủ của bọn ta."

Có kẻ lại cười khẩy: "Nào chỉ là cái sông bạc quỳ này, cả chợ Quý đầu là của ngài ấy!"

Nghe vậy, Lang Thiên Thu không có phản ứng gì, nhưng Sư Thanh Huyền lại hết cả hồn, nói: "Mẹ cha ơi, chẳng lẽ ngài sau màn chính là người kia?! Huyết Vũ Thám Hoa???"

Tạ Liên nói: "Phải... là đệ ấy."

Sư Thanh Huyền hỏi: "Huynh chắc chứ?!"

Tạ Liên nói: "Ta chắc mà."

Sư Thanh Huyền nói: "Chết rồi chết rồi. Thiên Thu tính sao đây?!"

Tạ Liên nói: "... Chỉ mong hắn sẽ không tự để lộ thân phận..."

Lang Thiên Thu nhìn quanh một lượt, càng lúc càng tức giận, nói: "Cái nơi quỷ quái này chướng khí mù mịt, đám quỳ lộng hành, những kẻ đến đây là cái thứ gì, làm toàn những việc gì? Các người mở nơi này ra, quả thật không có chút tính người nào đáng nói!"

Đám quỳ đua nhau huýt gió, nói: "Vốn dĩ bọn ta đã không phải là người, tính người cái khỉ gì, thứ đó ai muốn lấy thì lấy đi!"

"Còn người là cái thá gì, bày đặt chạy đến đây khoa chân múa tay với bọn ta!"

Hoa Thành cười nói: "Nơi này của ta, vốn dĩ chính là địa ngục hoan lạc. Thiên giới có đường người không đi, địa ngục không cửa người lại xông vào, vậy còn cách nào đây?"

Nghe thấy hai chữ "Thiên giới", Tạ Liên và Sư Thanh Huyền bỗng chốc hiểu ra.

Quả nhiên Hoa Thành đã biết Lang Thiên Thu đến từ đâu rồi!

Có đi đâu, Lang Thiên Thu hoàn toàn không đọc hiểu được hàm nghĩa trong lời này, đã vậy còn tung thêm một chưởng, nhằm vào chiếc bàn dài. Cậu ta đứng ở cuối bàn, chưởng này khiến cho cả người lẫn quỳ vây quanh lũ lượt né tránh, chiếc bàn dài bay thẳng về phía bóng đỏ sau màn che. Chỉ thấy bóng người sau màn không hề thay đổi tư thế gì, khẽ phất tay một cái, bàn dài lại bay ngược trở về, phóng về hướng Lang Thiên Thu.

Thấy bàn dài bắn ngược lại, đầu tiên Lang Thiên Thu chỉ đưa một tay ra giữ, sau đó dường như phát hiện một tay chống không nổi, lập tức đổi thành hai tay. Chống một hồi, trán cậu ta từ từ hằn gân xanh. Đại sảnh vốn tưng bừng náo nhiệt giờ thì kẻ trốn kẻ chạy, Tạ Liên và Sư Thanh Huyền đầu lảo lộn không biết có nên giúp hay không, dù sao hiện tại hai người họ vẫn được xem là chưa lộ, có thể âm thầm giúp một tay. Nếu thật sự nhảy ra giúp, thế thì chẳng khác nào bắt một phát dính cả ba.

Bên kia, Lang Thiên Thu quát một tiếng, rốt cuộc cũng đẩy được chiếc bàn nặng nề kia trở lại. Bóng dáng của Hoa Thành sau màn đỏ lại nghiêng qua, năm ngón nhẹ nhàng khép lại, thế rồi nhẹ nhàng thả ra. Chiếc bàn dài thoáng chốc nứt thành vô số mảnh gỗ, bay về phía Lang Thiên Thu.

Đồng gỗ vụn đó mang theo tiếng xé gió sắc lẹm, còn đáng sợ hơn cả âm khí, nếu Lang Thiên Thu vẫn giấu pháp lực, duy trì hình dạng con người, thế thì chẳng thể nào tránh thoát. Vậy là giây tiếp theo, trên người cậu ta lập tức tỏa ra một lớp linh quang nhàn nhạt, Tạ Liên và Sư Thanh Huyền hiểu ngay, nghĩ bụng: Không xong rồi, cậu ta muốn biến ra pháp thân!

Nhưng mà, lớp linh quang nhàn nhạt đó nhanh chóng biến mất, chắc là rốt cuộc Lang Thiên Thu đã nhớ lần này lên đường không thể để lộ thân phận, vì thế vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, cậu ta vội vàng thu linh quang lại. Tuy nhiên, cho dù Lang Thiên Thu có rút tay, Hoa Thành cũng sẽ không rút tay, bóng người áo đỏ ngời yên sau màn đỏ, tay đổi động tác, năm ngón tay khép lại, khẽ nhấc lên trên.

Hoa Thành vừa nhấc tay, cả người Lang Thiên Thu đột nhiên bay lên không trung, tạo thành hình chữ đại (大), lơ lửng trên nóc của đại sảnh sòng

bạc!

Sau khi bị vây hãm, Lang Thiên Thu có vẻ vẫn chưa hiểu tại sao tự đứng mình lại bay lên, hấn lóng ngóng giãy giụa mấy cái. Tạ Liên đau đầu, nói: "Lang Thiên Thu bị phong tỏa pháp lực, lần này muốn biến ra pháp thân cũng không được."

Sư Thanh Huyền nói: "Chợ Quỷ là địa bàn của Hoa Thành, muốn phong tỏa là phong tỏa được ngay."

Tuy rằng hiện giờ Lang Thiên Thu xem như bị người ta chế ngự, có đi đâu vẫn còn chỗ lợi, đó là thân phận thật sự của cậu ta cũng miễn cưỡng được giữ kín. Bằng không khi nãy đánh nhau cậu ta hóa ra pháp thân, để cho người ta biết Võ Thần phía Đông Thái Hoa chân quân chạy đến chợ Quỷ gây chuyện, vậy thì khó mà thu dọn tàn cuộc. Suy cho cùng đã qua nhiều năm như vậy, ngoại trừ một ít sự kiện đặc biệt, Thiên giới và Quỷ giới cũng xem như là nước sông không phạm nước giếng.

Sau khi khách không mời mà đến đại náo sông bạc bị giam chặt, đám người lẫn quỷ thoát đầu tháo chạy lại quay trở về tụ tập dưới đại sảnh, chỉ trở Lang Thiên Thu đang bị giam trên không trung, cười hí hớ. Có lẽ chưa bao giờ lâm vào cảnh túng quẫn như thế, sắc mặt Lang Thiên Thu căng đỏ lên, không nói tiếng nào, âm thầm dùng sức hòng giãy khỏi thuật trói buộc vô hình kia. Bên dưới thỉnh thoảng lại có quỷ nhảy lên muốn đập đầu Lang Thiên Thu, may là Hoa Thành treo hấn tít trên cao, không đập trúng được, bằng không mỗi nhục này sẽ to lắm đây. Hoa Thành ngẩng phía sau màn đỏ, cười nói: "Hôm nay bắt được cái thứ này, các người đem đi chơi đi. Ai may mắn đỡ được số lớn thì đem nó về nấu đi."

Nghe vậy, tiếng reo hò và tiếng la hét vang tới tấp trong đại sảnh: "Cực lớn nhỏ! Cực lớn nhỏ đi! Số lớn nhất đem nó về nấu!"

"Ái chà chà, vị tiểu ca này trông bổ dưỡng lắm nha, hì hì hì hì..."

"Ha ha ha ha ha thấy mình ngu chưa, chỉ trách người không biết mình đang gây sự ở địa bàn của ai!"

Bốn gã đàn ông vạm vỡ đeo mặt nạ lại khiêng một chiếc bàn dài mới đến, chẳng ai để ý đến gã đeo mặt nạ đang ôm tay kêu rên lặn lội dưới đất nữa, đám người và đám quỳ lại tụ tập bên bàn dài, bắt đầu vòng đánh cược tiếp theo. Mà tiền cược của lần này, chính là Lang Thiên Thu đang lơ lửng trên không trung. Mắt thấy bên kia đánh cược từng bừng khí thế, Sư Thanh Huyền bên này lại đi tới đi lui, sốt ruột đến độ vung tay: "Làm sao bây giờ? Chúng ta có cần lên đánh cược đưa hấn về không? Hay là nhào vô đánh luôn?"

Tạ Liên nói: "Phong Sư đại nhân, vận may của người thế nào?"

Sư Thanh Huyền nói: "Đương nhiên là khi tốt khi xấu rồi, làm sao xác định được cái thứ gọi là vận may này chứ?"

Tạ Liên nói: "Có đó. Chẳng hạn như ta nè, chưa bao giờ tốt cả."

Sư Thanh Huyền hỏi: "Thảm đến vậy sao?"

Tạ Liên buồn bã gật đầu, nói: "Ta đồ xỉ ngầu, nhiều nhất chỉ được hai điểm."

Sư Thanh Huyền nhăn mày, lập tức nghĩ ra một cách, vỗ chân nói: "Hay là thế này đi, nếu huynh đồ nhiều nhất chỉ được hai điểm, vậy huynh so ai ném được ít điểm nhất với kẻ khác đi. Chắc chắn không ai nhỏ hơn huynh đâu."

Tạ Liên suy nghĩ một lát, nói: "Có lý, để ta thử xem."

Vì thế Tạ Liên bước đến cạnh bàn dài, y nói: "Hay là đổi luật chơi xem ai ném được số nhỏ nhất đi? Ai nhỏ người đó thắng, thế nào?"

Quanh bàn kêu la ầm ĩ, có kẻ nói được, có kẻ nói không được, Tạ Liên chộp lấy hai viên xí ngầu, ném thử một phát.

Lòng y nhủ thầm: "Nhỏ, nhỏ, nhỏ." Sau khi ném xong, hai người nhích đến gần xem thử -- Hai viên sáu điểm!

Tạ Liên: "....."

Sư Thanh Huyền: "....."

Tạ Liên xoa ấn đường, nói: "Xem ra vận may tốt hay xấu cũng sẽ không thay đổi vì đổi luật chơi."

Sư Thanh Huyền cũng học điệu bộ xoa ấn đường của y, nói: "Hay là chúng ta cứ nhào vô đánh luôn đi."

Lúc này, một cô nàng tới gần tấm màn đỏ, khẽ cúi người, gật gật đầu như đang nghe người sau màn nói gì đó, đến khi ngẩng đầu lên lại, nàng cất cao giọng: "Mời mọi người im lặng một lát, thành chủ có lời muốn nói."

Nàng ta vừa bảo thành chủ có lời muốn nói, đám quý lập tức ngừng lại, im thin thít. Nàng ta lại nói: "Thành chủ nói, đổi luật một chút."

Đám quý nhao nhao nói: "Thành chủ chính là luật!"

"Thành chủ nói gì thì là nấy!"

"Đổi sang kiểu gì?"

Cô nàng kia nói: "Thành chủ nói, hôm nay tâm trạng của ngài ấy rất tốt, muốn chơi vài ván với mọi người. Mọi người có thể đánh cược với ngài ấy, người nào cược thắng có thể khiêng thứ bên trên đi. Muốn chùng muốn luộc hay chiêm rán xào ướp, người thắng được toàn quyền xử trí."

Vừa nghe phải đánh cược với thành chủ, đám quý đầu chần chừ do dự. Xem ra, Hoa Thành thật sự chưa từng xuống đài chơi bao giờ. Có mấy kẻ to gan nóng lòng muốn thử, song chưa có ai dám xung phong bước lên. Lang Thiên Thu ở phía trên vẫn không ngừng cố gắng vùng vẫy, tức giận nói: "Thứ gì mà thứ? Ta không phải là đồ vật, các người dựa vào đâu mà lấy ta làm tiền cược?"

Nghe Lang Thiên Thu lớn giọng nói "ta không phải là đồ vật", nhiều nữ quỷ lén lút cười khùng khục, nhìn chòng chọc cậu ta một cách trắng trợn, đầu lưỡi tanh đỏ lướt qua môi, như thể muốn xé xác hắn ra nuốt vào bụng. Tạ Liên nghĩ thầm: "Ầy... thằng nhóc này. Người bớt nói vài câu đi."

Lẳng lặng thở dài, Tạ Liên đứng ra, dịu giọng nói: "Nếu đã như thế, vậy xin cho tại hạ thử tạm một lần."

Nghe vậy, bóng người sau màn đỏ khựng lại, sau đó chậm rãi đứng lên.

Cô nàng đứng trước màn cười nói: "Vậy thì, mời công tử bước lên đây."

Đám người và đám quỷ trong đại sảnh tự động tách ra khoảng trống, nhường đường cho vị dũng sĩ này. Tạ Liên bước lên phía trước, cô nàng kia dùng hai tay đưa một cái chung lắc xí ngầu đen bóng qua đây, nói: "Mời ngài trước."

Trước đó, nàng đầu dùng "người" với những kẻ đánh cược khác, mặc dù lời nói nhã nhặn nhưng giọng điệu không thể xem là khách sáo, bây giờ với Tạ Liên, nàng lại dùng từ 'ngài', giọng điệu cũng hết sức cung kính. Tạ Liên nhận chung lắc xí ngầu gỗ đen từ tay nàng ta, nói cảm ơn rồi ho nhẹ một tiếng.

Tạ Liên gần như chưa chạm vào thứ này bao giờ, y cần lấy lắc loạn xạ một phen, còn định ra vẻ mình lành nghề lắm. Lắc rồi lại lắc, y ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Lang Thiên Thu đang lơ lửng bên trên. Lang Thiên Thu cũng mở to hai mắt, nhìn y đầy chờ mong, song cuối cùng vẫn không nói tiếng nào. Nhìn nét mặt của Lang Thiên Thu, chẳng hiểu sao Tạ Liên lại thấy buồn cười, nhưng rồi vẫn nhin xuống. Lắc hồi lâu, rốt cuộc cũng dừng lại.

Vô số ánh mắt nhìn chăm chăm cái chung trong tay Tạ Liên, Tạ Liên cũng cảm thấy cái chung nhỏ bé này sao mà nặng vô cùng, không biết nên mở bằng tư thế nào mới chính xác. Ngay lúc y chuẩn bị công bố kết quả, cô nàng kia chợt lên tiếng: "Khoan đã."

Tạ Liên nói: " Sao thế?"

Nàng ta nói: "Thành chủ nói tư thế lắc xí ngầu của ngài không được đúng lắm."

Tạ Liên nghĩ bụng: "Thì ra thật sự có tư thế lắc xí ngầu đúng chuẩn sao? Lẽ nào ngày trước vận may của mình không được tốt đâu vì sai tư thế?"

Y khiêm tốn nói: "Vậy xin hỏi, tư thế nào mới là tư thế đúng chuẩn vậy?"

Cô nàng kia nói: "Thành chủ nói, mời ngài lên đây, thành chủ sẵn lòng dạy ngài."

Nghe vậy, đám quý trong sòng bạc phát ra tiếng hít thở xì xì.

Tạ Liên nghe được có con quý l lẫn b ần: "Thành chủ muốn dạy y à, lần đầu tiên đấy nhé, có phải kẻ này sắp tiêu đời không."

"Thành chủ muốn làm gì??? Kẻ này là ai??? Tại sao phải dạy y???"

"Lắc chung không phải đầu lắc như thế sao?? Bộ có tư thế đúng chuẩn nữa hả???"

Tạ Liên còn đang suy nghĩ về vấn đề này, cô nàng kia đã chìa tay mời y đến bên màn đỏ, nói: "Mời."

Vì thế, Tạ Liên cầm cái chung lắc xí ngầu gỗ đen, bước đến trước màn đỏ.

Màn lụa lung lay, bóng đỏ thấp thoáng. Người sau màn đã đứng ngay đối diện, giữa hai người chỉ còn khoảng cách nửa cánh tay.

Nín thở chốc lát, một bàn tay rẽ nhiều lớp màn đỏ, duỗi ra từ sau màn, phủ lên mu bàn tay của Tạ Liên, cầm lấy chung lắc xí ngầu.

Đó là một bàn tay phải, thon dài mà nhọt nhọt, đốt ngón tay rõ nét, ngón thứ ba buộc một sợi chỉ đỏ.

Nhờ chung gỗ đen bóng làm nền, màu trắng trông càng nhợt nhạt, màu đỏ lại càng điểm lẹ. Một cách chậm rãi, Tạ Liên đưa mắt nhìn lên.

Sau màn lụa như mây đỏ, một thiếu niên mười tám mười chín tuổi lẳng lặng đứng đó.

Là Tam Lang.

Vẫn là áo đỏ hơn lá phong, da trắng như tuyết. Vẫn là gương mặt thiếu niên khôi ngô tuấn tú chẳng dám nhìn gần đó, chỉ là đường nét càng thêm sắc sảo, rũ bỏ sự ngây thơ của thiếu niên, hiện rõ vẻ điềm tĩnh chín chắn. Nói là thiếu niên cũng được, nhưng cũng có thể nói là một người đàn ông.

Giữa đôi lông mày là khí chất ngông cuồng hoang dại, kiêu ngạo vô biên. Vẫn là mắt sáng như sao, con ngươi sâu thẳm, chăm chú nhìn Tạ Liên không rời.

Nhưng mà, sáng như sao chỉ có một mắt trái mà thôi.

Một miếng bịt mắt màu đen, che khuất mắt phải của hắn.

Chương 37: Ngắm hoa cách mây đỏ, lòng rung động (2)

Màn lụa đỏ chỉ tách thành một khe hở mỏng manh. Từ vị trí này, chỉ có Tạ Liên thấy được người sau màn, đám người và đám quỳ trong đại sảnh đều bị thân thể của y chặn lại, không nhìn thấy gì, đương nhiên bọn chúng cũng không dám nhìn lung tung. Con mắt trái kia chăm chú nhìn Tạ Liên, mà Tạ Liên cũng nhìn chằm chằm đối phương, có chút nhập tâm.

Dung mạo này của Hoa Thành, chẳng những trông như lớn thêm vài tuổi, ngay cả vóc người cũng cao hơn. Trước đây Tạ Liên nhìn Hoa Thành, miễn cưỡng chút cũng nhìn ngang mắt được, còn bây giờ nhìn hắn lại không thể không ngưỡng đầu lên.

Nhìn nhau hồi lâu, Hoa Thành chậm rãi mở miệng.

Hắn trầm giọng nói: "Huynh muốn so lớn hay so nhỏ."

Giọng nói này trầm thấp dễ nghe, bấy giờ Tạ Liên mới ph ần nào phục h ồi tinh thần lại. Dù sao so lớn hay so nhỏ cũng như nhau, chẳng có gì khác biệt, y bèn đáp: "So lớn đi."

Hoa Thành nói: "Được. Ta làm trước."

Tạ Liên dùng tay trái nâng đế chung gỗ đen, tay phải đề lên nắp chung hình tròn. Hoa Thành đứng đối diện Tạ Liên, tay phải phủ lên tay trái của y, c ần tay y lắc nhẹ một cái, sau đó mở chung ra. Chỉ thấy trên đế chung, hai viên xí ng ài, một viên sáu điểm, một viên năm điểm.

Lang Thiên Thu lơ lửng trên không trung thấy rõ tất cả, nhìn Hoa Thành lắc một cái ra số lớn như vậy, cậu ta không khỏi trờng lớn hai mắt, nói bằng giọng hết sức ngạc nhiên: "Sao lại như thế được??"

Hoa Thành khẽ buông lỏng tay, nói với Tạ Liên: "Lắc như thế đó, huynh thử xem."

Tạ Liên bèn học theo điệu bộ của h ắn, lắc hai cái. Hoa Thành lại nói: "Sai r ồi."

Mặc dù đang nói Tạ Liên làm sai, nhưng giọng điệu của h ắn lại dịu dàng và nh ẫn nại tốt độ. Dứt lời, Hoa Thành lại đỡ bàn tay phía dưới của y, tay trái cũng chìa ra, phủ lên tay phải mà Tạ Liên đang đề lên nắp chung, nói nhỏ: "Là như vậy nè."

Thế là, mu bàn tay của cả hai tay của Tạ Liên đều bị lòng bàn tay của Hoa Thành bao bọc.

Da thịt chạm nhau, mát lạnh như ngọc, song cặp giáp cổ tay bằng bạc hoa lệ tinh xảo kia lại lạnh buốt như sắt, tuy nhiên, động tác của Hoa Thành có vẻ hết mực cẩn thận, không để chúng chạm vào Tạ Liên. Hai tay của h ắn nắm hai tay của Tạ Liên, lắc chung gỗ đen với tốc độ không nhanh cũng không chậm.

Một cái, hai cái, ba cái.

Lách cách, lách cách, lách cách.

Hai viên xí ngầu lăn lông lốc trong chung gỗ đen, liên tục va vào nhau, phát ra tiếng vang giòn giã. Tuy chỉ rung nhẹ nhẹ như thế, nhưng lại rung đến mức lòng bàn tay và mu bàn tay của Tạ Liên ngứa ran. Mà một ít cảm giác ngứa ngứa đó lại trườn lên men theo cổ tay của y, lan rộng khắp.

Lắc qua lắc lại, Tạ Liên vô thức nâng mí mắt lên nhìn, phát hiện Hoa Thành chẳng ngó ngang gì đến chung lắc xí ngầu mà vẫn một mực nhìn mình không dời mắt, khéo miệng khẽ nhếch. Tạ Liên cũng nhin không được mỉm cười với hắn, sau đó sức nhớ còn rất nhiều người và quẻ quẻ đang đứng trên đứng dưới nhìn mình, thế là lập tức thu lại nụ cười, cúi đầu nghiêm túc học theo động tác tay của Hoa Thành, hỏi: "Là thế này hả?"

Ý cười bên môi càng sâu, Hoa Thành nói: "Ừ. Đúng rồi, là thế đó."

Nhìn Tạ Liên tràn trề hy vọng lắc mấy cái, Hoa Thành lại nói: "Mở ra xem thử nhé?"

Tạ Liên lập tức mở ra, chỉ thấy hai viên xí ngầu trắng muốt nằm trên đế chung, là hai viên ba điểm.

Hai viên ba điểm đã là thành quả chiến đấu đáng kinh ngạc xưa nay chưa từng có rồi, trong lòng Tạ Liên như có gió xuân thổi qua, y nghĩ bụng: "Chẳng lẽ mình đã nắm được bí quyết thật sao?"

Có đi đâu cho dù là thành quả chiến đấu đáng kinh ngạc, sáu điểm vẫn nhỏ hơn mười một điểm. Tạ Liên ho nhẹ một tiếng: "Ngại quá, ta thua rồi."

Hoa Thành lại nói: "Đừng lo, ván này không tính. Bây giờ ta đang dạy huynh mà, làm lại đi."

Câu này vừa thốt ra, bất luận là Lang Thiên Thu hay Sư Thanh Huyền đều trở mắt ghen hòng. Đám quẻ dưới sảnh lại càng chết đứng người, đua nhau xì xầm:

"Thành chủ làm gì vậy? Ta còn tưởng thành chủ muốn cho y bẽ mặt chứ, ra là dạy y thật à??"

"Ván này còn có chuyện không tính sao?? Chơi vậy cũng được hả??"

"Ván này không tính vậy ván nào mới tính?"

"Xem ra hôm nay tâm trạng của thành chủ tốt thật nha..."

Hoa Thành nhướn lông mày bên trái, cô nàng đứng ngoài vội nói: "Mời chư vị yên lặng một chút."

Trong đại sảnh lập tức yên tĩnh trở lại, chỉ là mặc dù không ai nói tiếng nào, nhưng ánh mắt lại càng trắng trợn chẳng kiêng nể gì. Hoa Thành cười cười, kêu tai Tạ Liên, dịu giọng khích lệ: "Làm lại nhé?"

Có lẽ vì trong sông bạc quá đông quẻ và người, Tạ Liên bỗng dưng cảm thấy một lớp da của hai bên má hơi nóng lên, nói: "Ừ."

Lăn lông lốc, lăn lông lốc, lại lắc hai cái. Lần này mở ra xem, thế mà lại là hai viên bốn điểm.

Hoa Thành hỏi: "Sao nào, có phải lớn hơn một chút rồi không?"

Dù rằng cảm thấy có gì đó là lạ, Tạ Liên vẫn gật đầu, nói: "Đúng là... lớn hơn một chút."

Hoa Thành nói: "Làm tốt lắm, tiếp tục."

Hắn hướng dẫn từng bước như thế, nhưng chẳng hiểu vì sao, xung quanh truyền đến rất nhiều tiếng cười khúc khích đầy mờ ám, nghe giọng dường như là nữ quẻ. Tạ Liên cũng không rõ ràng rốt cuộc tư thế nào mới là đúng chuẩn. Ban đầu y còn ngoan ngoãn nghiên cứu Hoa Thành đặt tay như thế nào, tốc độ nên kiểm soát ra sao, còn bây giờ chỉ mặc cho Hoa Thành dẫn dắt, lắc loạn xạ một phen. Lắc tới lắc lui, một suy nghĩ ngày càng rõ rệt hiện lên trong đầu, Tạ Liên nhủ thầm: "Chắc không phải Tam Lang đang lừa mình đấy chứ..."

Mà Lang Thiên Thu lơ lửng trên không dỗi theo từ đầu đến giờ, coi bộ cũng có cùng cảm nhận với Tạ Liên, kì ền lòng không động mà lên tiếng: "Huynh, huynh đừng lắc nữa. Rõ ràng hấn đang lừa huynh, làm gì có tư thế đúng chuẩn nào chứ. Chắc chắn hấn đang dối trá!"

Lang Thiên Thu la làng như thế, Sư Thanh Huyền lại bùm mặt lần nữa.

Đám quỷ dưới sảnh huyết gió xì xào, một trận mưa xíng ầu ném về phía Lang Thiên Thu, cả lũ hét lớn: "Oắt con ngu si, không được lên tiếng!"

"La gì mà la, mọi người đang xem đến chỗ đặc sắc mà!"

"Vị đạo trưởng kia làm theo tư thế mà thành chủ của bọn ta dạy, thật sự đã được kết quả lần sau lớn hơn lần trước!"

"Đúng đó! Người thì biết quái gì!"

Lang Thiên Thu tức giận nói: "Các người, lũ ô hợp nói dối không chớp mắt các người... A!!"

Hắn đột nhiên ngậm miệng, mặt mày đỏ gay, ra là vài nữ quỷ bên dưới kéo mạnh đai lưng thòng xuống của hấn, quát nạt: "Tiểu đệ đệ đừng làm ồn ỉ nữa, nếu người còn nói bậy, các tỷ tỷ sẽ tuột quần người xuống đó!"

Chưa từng bị uy hiếp thế này bao giờ, Lang Thiên Thu giận đến mức thốt không nên lời, nói: "Các người... các người!"

Hắn đường đường là Võ Thần trấn giữ một phương, nếu chỉ bị đám quỷ đánh cho một trận thì còn đỡ, nhưng nếu bị tuột quần thật, vậy mặt mũi xem như mất sạch, thế là Lang Thiên Thu không dám nhiều lời nữa. Tạ Liên ngẩng đầu lên, thấy Lang Thiên Thu li ều mạng dùng mắt nhìn mình, trông vừa buồn cười vừa đáng thương. Y không thể làm gì hơn ngoài cúi đầu, nói nhỏ với Hoa Thành: "... Tam Lang à."

Nghe y gọi như thế, Hoa Thành cười một tiếng, nói: "Mặc kệ hấn. Chúng ta tiếp tục."

"....."

Tạ Liên hết cách, đành nâng chung lắc tiếp hai cái. Không ngoài dự đoán, lần này lắc ra hai viên năm điểm.

Thấy vậy, đám quý càng phấn khích, rồi rít chọc Lang Thiên Thu dữ dội: "Thấy chưa? Càng lúc càng lớn kìa!"

Mà Tạ Liên cũng đã sớm phát hiện, Hoa Thành đang giỡn chơi với mình thôi. Y có chút dở khóc dở cười, nghĩ thầm trên đời này quả nhiên không hề tồn tại cái gọi là tư thế đúng chuẩn, với người như y mà nói, tư thế nào cũng sai cả thôi, từ nay có thể dẹp hết bất cứ ý nghĩ đồi bại nào trong đầu. Đang định cam chịu lắc cái cuối cùng, Hoa Thành lại nói: "Chờ đã."

Phát hiện lòng bàn tay Hoa Thành đang phủ trên tay mình đè mạnh hơn một chút, Tạ Liên dừng động tác, hỏi: "Sao thế?"

Hoa Thành nói kiêu nửa thật nửa giả: "Vị ca ca này, hình như huynh còn chưa nói, nếu huynh thua thì tính sao đây?"

Nghe Hoa Thành gọi Tạ Liên là "ca ca", sắc mặt của Sư Thanh Huyền và Lang Thiên Thu quả thật khó nói hết trong một lời. Mà đám quý cũng sờn hết gai ốc, có vài kẻ sợ đến mức đầu rớt xuống đất.

Nhắc đến cũng hơi ngại, khi này tình thế cấp bách, Tạ Liên thật sự chưa từng nghĩ đến vấn đề tiền cược, y nói: "Cái này..."

Lẽ ra y định cược mười năm tuổi thọ của mình, nhưng tuổi thọ của thân quan dài đằng đẳng, mười năm vốn chẳng đáng là bao. Tiền bạc bảo vật? Làm gì có. Pháp lực linh lực? Không có luôn. Một lát sau, Tạ Liên thế mà nghĩ không ra mình có thứ gì đặt cược được, thế là đành phải hỏi chủ nhân sòng bạc: "Đệ cảm thấy, trên người ta có thứ gì đáng lấy ra làm tiền cược đây?"

Nghe vậy, Hoa Thành nở nụ cười.

Hắn nói: "Ta thì sao cũng được. Trên người huynh có mang thứ gì?"

Tạ Liên ngẫm nghĩ rồi ho nhẹ một tiếng, nói thật: "Ta... lần này ra ngoài, trên người chỉ mang theo một cái bánh bao còn ăn dở."

Nghe y nói thế, Hoa Thành phì cười. Thấy hắn cười, những người khác muốn cười nhưng không dám cười.

Cười xong, Hoa Thành gật đầu, nói: "Được. Vậy cược cái bánh bao đó đi."

Lời vừa thốt ra, không riêng gì đám quý, các cô nàng quản lý bàn cược cũng kinh khiếp.

Từ khi sông bạc này khai trương đến nay từng xuất hiện vô số loại tiều đặt cược lạ đời. Có nội tạng, có tuổi thọ, có tâm tình, có năng lực. Nhưng tiều đặt cược nào cũng không lạ đời bằng hôm nay: Một cái bánh bao còn ăn dở. Ngay cả Lang Thiên Thu cũng nhìn không nổi, kinh ngạc hỏi: "Ý... ý gì đây? Ý của ngươi là ta... ta chỉ đáng giá một cái bánh bao còn ăn dở sao???"

Đám quý cười hô hố, có người hét lớn: "Một cái bánh bao thì sao chứ? Ngươi được lời rồi, còn không mau ngậm miệng!" Tạ Liên nghe ra được, giọng nói tức điên này là của Sư Thanh Huyền đang trốn giữa đám quý. Còn đang không biết nên khóc hay cười, Hoa Thành nói với y: "Lướt cuối cùng, đừng căng thẳng."

Tạ Liên nói: "Ta không có căng thẳng."

Hai người vẫn duy trì tư thế lòng bàn tay phủ lên mu bàn tay, lắc vài cái. Mặc dù Tạ Liên không căng thẳng thật, nhưng lòng bàn tay của y đang áp vào chung lắc xí ngầu đồng thời bị mu bàn tay của Hoa Thành áp lên, dường như vẫn rịn một lớp mồ hôi mỏng. Cuối cùng, động tác của hai người dừng lại, đã đến giờ phút công bố kết quả thắng thua, Tạ Liên hít nhẹ một hơi, mở ra xem thử --

Hai viên xí ngầu, hai viên sáu điểm!

Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, đoạn giương mắt lên nhìn Hoa Thành, lòng đã biết là chuyện gì xảy ra. Hoa Thành nhướn lông mày, nói: "Ờ, ta thua rồi."

Tuyên bố chịu thua của hắn, tuy nghiêm túc nhưng không hề có thành ý. Đám quỷ dưới sảnh cũng im như thóc.

Vừa rồi còn có kẻ đứng dưới lầu bầu "Ván này không tính vậy ván nào mới tính", bây giờ có đáp án rồi: Đến khi nào vị này thắng mới tính.

Nhường kiêu này cũng quá lỗ rồi!

Nhưng mà, không ai dám ý kiến ý cò gì cả. Cô nàng kia nâng chung gỗ đen lên cao, nói: "Chúc mừng công tử, ván này, ngài thắng rồi."

Đám quỷ cũng hết sức nể mặt, lũ lượt reo hò: "Thành chủ thua cũng thua đẹp miễn chê! Quá bảnh!"

"Người thắng cũng nhờ thành chủ cần tay dạy dỗ thôi, thắng cũng nhờ thành chủ dạy quá tốt!"

"Đúng thế! Hôm nay đúng là mở rộng tầm mắt, học được tư thế đồ xỉ ngầu đúng chuẩn! Hời quá rồi! Mười năm cũng dùng không hết!"

Nghe tiếng đám quỷ tru tréo nhốn nháo khắp bốn phía, Tạ Liên không khỏi buồn cười. Thấy y cười, Hoa Thành cũng cười theo, sau đó khẽ vén màn lụa đỏ. Lúc này, Lang Thiên Thu ở phía trên nói: "Nếu người đã thua, vậy thả ta xuống đi!"

Hoa Thành vẫn nhìn chăm chăm Tạ Liên, ý cười không đổi, mắt cũng chẳng buồn nâng, chỉ giơ tay lên, tiện tay phất một cái, Lang Thiên Thu lập tức rơi phịch xuống đất. Tiếng vang quá lớn, Tạ Liên nghe mà mắt giật giật. Sư Thanh Huyền không thể lộ diện nên chưa dám nhào lên, Tạ Liên bèn xoay người khom lưng xem xét, nói: "Người ổn chứ."

Lang Thiên Thu bò dậy, phủi bụi trên người, nói: "Không có gì, cảm ơn huynh. Hắn bảo huynh lên chắc chắn là muốn giờ trò khiến huynh thua,

may là huynh cươc thắng đó!"

Tạ Liên nghĩ thầm: "Người l ần to r ồi, nếu cậu ấy không nhường ta, ta có cươc đến trời t ần đất t ận cũng không thắng được người v ề.."

Đang nghĩ ngợi, Tạ Liên chợt nghe vài tiếng "leng keng", ngay sau đó, bốn phía truy ền đến những tiếng kêu thảng thốt. Tạ Liên quay đầu lại nhìn, thì ra cuối cùng Hoa Thành cũng bước ra từ sau màn lụa đỏ.

Ngày trước trong hình hài thiếu niên, Hoa Thành đầu buộc tóc dài lệch sang một bên, bây giờ lại là áo đỏ l ả lướt, tóc đen x ỏa tung, trong nét anh tuấn ng ập tràn yêu khí. Chỉ có bên phải th ắt một bím tóc cực nhỏ, dùng hạt san hô đỏ làm trụ giác*, tôn lên vài phần tinh nghịch. Giáp cổ tay làm bằng bạc, dây giày cũng bằng bạc, đai lưng cũng bằng bạc nốt, bên hông đeo một thanh loan đao mảnh dài tinh xảo, độ cong nh ẵn nhụi ảo diệu, cũng được làm bằng bạc. Thân đao thon dài, thân người cũng thon dài. Hoa Thành khoanh tay tựa vào cạnh màn lụa đỏ hé ra phân nửa, nét mặt cười như không cười, nói: "Ca ca, huynh thắng ta r ồi."

*Trụ giác: hiểu nôm na là một vật như trang sức treo ở bên dưới. Xem hình minh họa của Hoa để hình dung nó...

Dĩ nhiên Tạ Liên biết rõ khi n ầy xảy ra chuyện gì, bất đắc dĩ nói: "Đệ đừng cười ta mà."

Hoa Thành nhướn mày nói: "Không có. Sao ta lại cười chứ?"

Đám qu ỷ bên dưới lại hưng phấn t ột độ, nh ốn nháo liên tục như nước sôi, ai n ấy cũng kích động không thôi, bàn tán x ôn xao: "Sao hôm nay thành chủ lại thay t ắm da khác r ồi?"

"Chết mất thôi, t ắm da mới của thành chủ b ảnh đến mức ta muốn chết ng ất, vừa trẻ trung vừa phong độ!"

"Chết gì mà chết, người chết từ đời tám hoánh r ồi mà mù già?!"

Xem ra, bởi vì xưa nay Hoa Thành không để lộ dung mạo thật trước quần chúng, thường xuyên thay đổi bên ngoài, khiến cho ngay cả đám quý trong chợ Quỷ cũng không rõ hẳn trông như thế nào, ai cũng cho rằng hình dáng này chỉ là một tấm da giả mà hắn khoác. Thế nhưng, chỉ có trong lòng Tạ Liên biết, trước mặt mình chắc chắn là dung mạo thật sự của Huyết Vũ Thám Hoa trong truyền thuyết.

Bên ngoài đẹp trai bên trong nhiều tíennn. Chuẩn mẫu hình công chưa
=))))

Chương 38: Ngắm hoa cách mây đỏ, lòng rung động (3)

Tạ Liên nhìn chằm chằm thiếu niên áo đỏ, nói: "Đệ..."

Y muốn mở miệng nói vài lời, nhưng hiện giờ xung quanh có vô số ánh mắt đang nhìn sang bên này, thái độ của Hoa Thành lại quá đối mờ ám, như thể quen biết y, nhưng lại giống như không quen y. Tạ Liên không biết liệu có phải Hoa Thành không thể tỏ ra quen biết mình ở chợ Quỷ nên cố tình làm thế không, y cũng không tiện nói gì nhiều, chỉ nói: "Cảm ơn đệ."

Lang Thiên Thu nói: "Cần gì phải cảm ơn hắn? Nơi này là hắn mở, ngay từ đầu đã không có ý tốt rồi."

"....." Tạ Liên nói nhỏ: "Thái tử điện hạ, thôi đừng nói nữa, đi mau đi."

Nếu còn nán lại nữa, không biết Lang Thiên Thu sẽ phun ra lời gì, huống chi còn công việc phải làm. Tạ Liên không tiện ở lâu, nhìn Hoa Thành thêm vài lần rồi đẩy Lang Thiên Thu đi ra ngoài. Lúc này, Hoa Thành ở phía sau lên tiếng: "Khoan đã."

Nghe vậy, Tạ Liên dừng chân, quay đầu lại. Có giọng nói cất lên giữa đám quý: "Thành chủ, không thể thả bọn chúng đi như thế được!"

"Kẻ này điệu bộ đáng ngờ, võ công cao cường, e rằng lai lịch không đơn giản. Theo ta thấy, nên giữ lại tra hỏi một phen."

"Đúng thế, nói không chừng đây là thám tử do bên kia phái đến, cố ý tới địa bàn của chúng ta gây sự!"

Câu cuối cùng thế mà lại trúng phóc. Đúng là đến từ Thiên giới, nhưng chủ ý không phải là gây sự, chỉ là định thăm dò tình hình thôi. Tạ Liên không chắc Hoa Thành có nhìn thấy một ít linh quang mà khi này Lang Thiên Thu tỏa ra dưới tình thế cấp bách hay không, cũng không dám khẳng định Hoa Thành thấy rồi mà còn chịu thả bọn họ đi, trong lòng không khỏi thấp thỏm. Nhưng lại nghe Hoa Thành thông thả nói: "Huynh không để tiền cược lại sao?"

Tạ Liên sửng sốt, hỏi: "Tiền cược?"

Lang Thiên Thu chặn trước người Tạ Liên, nói bằng giọng cảnh giác: "Có phải ngươi muốn nuốt lời không?"

Tạ Liên lại nhủ thầm: "Chuyện mà Tam Lang đã hứa với người ta sẽ không nuốt lời đâu, phải chăng có ý gì khác?" Thế là y bước ra từ sau lưng Lang Thiên Thu, nói: "Nhưng vừa rồi chúng ta đánh cược, chẳng phải ta đã thắng sao?"

Hoa Thành nói: "Vừa rồi đúng là ca ca đã thắng ta, việc đó không hề sai. Có đi đâu huynh đừng quên, trước đó huynh còn thua một ván."

Tạ Liên ngớ ra: "Nhưng đệ đã nói, đừng lo, ván đó không tính mà."

Tuy rằng cược thua không tính cược thắng mới tính nghe hơi bị mặt dày, nhưng Tạ Liên vẫn mặt dày hỏi tiếp. Hoa Thành đáp: "Mấy ván cược với ta, thua dĩ nhiên không tính. Ý ta là, ván thứ nhất mà huynh cược bên dưới."

Bấy giờ Tạ Liên mới sực nhớ, thì ra Hoa Thành đang nói đến cái ván mà y thử so số nhỏ, sau đó ném được hai viên sáu điểm.

Lang Thiên Thu trầm giọng nói: "Ta đã nói hắn không có ý tốt mà, đời nào lại để yên cho chúng ta đi như thế. Lần này ta sẽ không bị bắt nữa."

Nghe hắn nói như đã chuẩn bị sẵn sàng đánh thêm trận nữa, nóng lòng muốn ra tay, Tạ Liên vội vàng kéo hắn lại, nói: "Không sao đâu đừng căng thẳng, không cần phải đánh nữa."

Bên kia, Hoa Thành nghiêng đầu, hỏi: "Sao nào? Ca ca, huynh nhận không?"

Có chơi có chịu, ngoại trừ ngoan ngoãn thừa nhận thì còn làm gì được nữa? Tạ Liên gật đầu, nói: "Ta nhận."

Hoa Thành chìa tay trái ra, nói: "Vậy, đưa tiền cược đã thỏa thuận cho ta đi."

... Tiền cược đã thỏa thuận?

Chần chừ giây lát, Tạ Liên vội tay phải vào trong tay áo trái, mò mẫm một phen, mò ra nửa cái bánh bao, quả thật không dám nhìn thẳng vào nó, cuối cùng vẫn bất chấp đưa ra, nói: "Ý đệ... là cái này hả?"

Thành thật mà nói, lúc móc ra nửa cái bánh bao này, Tạ Liên chỉ cảm thấy gương mặt tám trăm năm qua chưa từng suy suyển của mình bỗng nhiên run rẩy, xấu hổ chịu không thấu.

Đám quý dưới sảnh đã sớm cạn lời, chỉ còn nước yên lặng vây xem. Lần đầu tiên thành chủ xuống đài đánh cược với người ta, tiền cược là cái bánh bao còn ăn dở thì thôi đi, biết đâu là thành chủ nổi hứng thôi, vậy mà thành chủ lại trịnh trọng tìm người ta đòi nửa cái bánh bao đó. Cạn lời, thật sự cạn lời. Thậm chí có con quý nhện không được nảy ra một ý nghĩ to gan: Hoặc là trong nửa cái bánh bao này ẩn chứa bí mật kinh thiên động địa nào đó, hoặc là, người này đích thực là anh ruột của thành chủ!

Hoa Thành mỉm cười nhận lấy bánh bao, giờ nó lên nhìn, cầm trong tay lắc lắc, nói: "Tiền cược, ta nhận được rồi."

Thấy hắn nhận thật, Tạ Liên không biết nên nói gì. Hồi lâu sau, y mới nói: "À mà... nó lạnh rồi. Hình như hơi cứng đó."

Hoa Thành nói: "Không sao. Ta không ngại."

Hắn trả lời như vậy, Tạ Liên chẳng còn đường tiếp lời, những gì có thể nói cũng đã nói, y lại xoay người đi ra ngoài. Khi này đám quỷ trong sông bạc nhường đường là vì thấy y đi đâu như một dũng sĩ, lần này nhường đường lại toàn dùng ánh mắt vừa kính nể vừa tò mò nhìn y. Tạ Liên đi vài bước, chợt nghe đám quỷ sau lưng nhao nhao hỏi: "Thành chủ, thành chủ, tiếp theo ngài đi đâu thế?"

Hoa Thành đáp bằng giọng biếng nhác: "Hôm nay vui, đến Cực Lạc phường."

Nghe vậy, trong đại sảnh ồ lên tiếng hò reo ầm ĩ, cứ như đến dịp lễ tết. Tạ Liên kiêu hãnh lòng không dặt dẹo đâu lại nhìn, vừa khéo trông thấy Hoa Thành cũng xoay người, tay cầm nửa cái bánh bao, ném qua ném lại, tùy ý cúi đầu cắn một cái, ánh mắt lại lia sang bên này.

Thấy cảnh tượng đó, chân Tạ Liên khựng lại, chẳng hiểu vì đâu, y cảm thấy mình thật sự không thể nán lại nơi này thêm một giây nào nữa, thế là tăng nhanh nhịp bước, kéo Lang Thiên Thu chạy ào ra ngoài.

Hai người ra khỏi sông bạc, chạy băng băng qua một đoạn đường thật dài, dọc đường suốt nửa tông ngã đủ loại sạp bán hàng rong, vất vả lắm mới đến một con hẻm nhỏ yên tĩnh được một chút, Sư Thanh Huyền lập tức nhào ra, tụ họp với bọn họ. Sư Thanh Huyền phẩy quạt giấy như điên, phẩy đến nổi tóc tai bay tứ tung, nói: "Nguy hiểm quá nguy hiểm quá, mẹ cha ơi, lúc này ta bị hù cho mặt mũi trắng bệch luôn đó."

Có lẽ do chạy gấp quá, tim Tạ Liên cũng nảy thành thạch. Lang Thiên Thu nói: "Đúng rồi, Phong Sư đại nhân, ta cảm thấy đến giờ mặt người vẫn còn trắng lấm."

Sư Thanh Huyền sờ mặt mình, cười nói: "Vậy hả? Ha ha ha ha, cái này không phải bị hù mà là ta trời sinh... Khụ! Khụ, Thiên Thu, dù gì người cũng là Vô Thần trấn giữ một phương, sao có thể manh động thế chứ? Chúng ta đang ở trong địa bàn của Quỷ giới bọn chúng, ngộ nhờ người bị bắt, thân phận bại lộ, tin truyền đi sẽ là thần quan Thiên giới cải trang giả

dạng lên vào chợ Quỷ hành động gần dở phá hoại sự yên bình của ba giới, chúng ta biết ăn nói sao với Đế Quân?"

Lang Thiên Thu cúi đầu ngoan ngoãn nhận sai: "Xin lỗi, lúc này là ta mạnh động thật." Dứt lời ngẩng đầu lên nói: "Nhưng đám dân cò bạc này điên rồ quá, nếu để cho gã đàn ông kia mở chung, bất luận kết quả là thắng hay thua đều không tốt, một là con gái của gã xui xẻo, hai là người cùng nghề với gã gặp nạn. Ta nhất thời giận quá mới đập nát cái chung đó."

Sư Thanh Huyền nói: "Vậy người cũng đâu cần tự mình xông ra chứ."

Lang Thiên Thu sửng sốt, nói: "Vậy Phong Sư đại nhân, cho hỏi phải làm thế nào đây? Ta không xông ra cũng sẽ chẳng ai xông ra cả."

Lang Thiên Thu hỏi quá mức nghiêm túc, Sư Thanh Huyền đau đầu dùng quạt khều khều huyệt thái dương của mình, nói: "Việc này..."

Tạ Liên cười nói: "Bỏ đi."

Lang Thiên Thu giương mắt nhìn y. Tạ Liên nói tiếp: "Ta nghĩ, cho dù Thái Hoa điện hạ bị bắt, dầu có bị tra hỏi thế nào cũng sẽ không nói cho đối phương biết thân phận của mình. Có đi đâu để phòng ngừa đối phương túm được manh mối nào đó từ sơ hở trong lời nói, sau này điện hạ nên lấy cẩn thận làm đầu, đừng để bị bắt mới tốt."

Lang Thiên Thu gật đầu: "Được! Ta biết rồi."

Sư Thanh Huyền nói: "Không nói nữa không nói nữa. À đúng rồi, Thái tử điện hạ..."

Tiếng "Thái tử điện hạ" này, Tạ Liên và Lang Thiên Thu đồng loạt quay đầu nhìn Sư Thanh Huyền, Sư Thanh Huyền nói: "Ồ, ta gọi cái vị lớn tuổi á."

"....."

Tạ Liên bu ãn bực xoa xoa ấn đường, nghĩ th ãn: "Lớn tuổi... Được r ãi, đúng là hơi lớn một chút, nhưng đâu có lớn hơn bao nhiêu, tại sao hẽ nhắc đến mình là y như đang nói về một cụ già vậy?"

Sư Thanh Huyền nói: "Thái tử điện hạ, lần trước ở điện Th ãn Võ hai vị đã gặp nhau chưa? Nếu chưa thì để ta giới thiệu đôi bên một chút, vị này là Thái tử điện hạ Lang Thiên Thu của Vĩnh An quốc, Võ Th ãn trấn giữ phía Đông. Vị này là Thái tử điện hạ Tạ Liên của nước Tiên Lạc, là lượm... lượm... một vị th ãn quan rất được Đế Quân coi trọng."

Chữ mà Sư Thanh Huyền ú ớ, không cần nói toẹt ra Tạ Liên cũng biết chữ tiếp theo vốn là chữ gì, nhưng Sư Thanh Huyền nói được phân nửa lại ép mình sửa lời, ngay cả cú pháp bị lỗi cũng mặc kệ. Nghe vậy, Lang Thiên Thu nhìn về phía Tạ Liên, kinh ngạc hỏi: "Huynh chính là vị Thái tử điện hạ phi thăng ba lần kia?"

Xem ra trước đó ở điện Th ãn Võ, Lang Thiên Thu thật sự ngủ một mạch từ đầu ngủ tới cuối, ngay cả Tạ Liên là ai cũng không nhớ. Nếu đôi thành người khác nói câu đó trước mặt Tạ Liên, vậy chắc chắn là châm chọc. Nhưng mà, lời này thốt ra từ miệng Lang Thiên Thu, Tạ Liên tin rằng cậu trai này thật sự chỉ cảm thấy phi thăng ba lần rất hiếm lạ mà thôi. Hắn cười tủm tỉm nói: "Đúng r ãi, chính là ta."

Lang Thiên Thu nói: "Vừa r ãi thật sự cảm ơn huynh! Không thì..." Nhớ đến đi ãu gì đó, Lang Thiên Thu vội vàng cúi đầu siết đai lưng của mình, cột cho thật chặt, ra chi ãu nghĩ lại mà rùng mình. Rõ ràng Lang Thiên Thu vẫn chưa nghĩ quá nhiều về ngọn nguồn sâu xa giữa nước Tiên Lạc và nước Vĩnh An, Sư Thanh Huyền cũng cảm thấy giới thiệu như vậy chắc ổn r ãi, bèn nói với Tạ Liên: "Điện hạ, chẳng phải Huyết Vũ Thám Hoa này quen với huynh sao? Có gì khi này lại giả vờ không quen biết huynh?"

Lang Thiên Thu cột chặt đai lưng, nói: "Người kia thật sự là Huyết Vũ Thám Hoa? Là bản tôn sao?"

Tạ Liên còn chưa mở miệng đã nghe Sư Thanh Huyền nói: "Làm sao là bản tôn được? Hoa Thành thay đổi chắc hơn trăm tấm da r ãi, không ai biết bản tôn của hắn trông thế nào. Lần trước ta gặp hắn ở cửa ải Bán Nguyệt

hình như cũng tựa tựa thế này, chắc chắn chỉ là một tấm da giả. Giả thôi giả thôi."

Tạ Liên vẫn còn nhớ mãi câu "Lần sau gặp lại nhau, ta sẽ dùng dung mạo thật sự của mình đến gặp huynh" mà Hoa Thành nói với mình ở Bồ Đề quán, nhủ thầm: "Là thật đó."

Có đi đâu, câu này tất nhiên không nói ra miệng được. Thấy người khác đâu nhận định đó là một tấm da giả, chỉ có mình biết đó là dung mạo thật sự của Huyết Vũ Thám Hoa, cảm giác cứ như mình đã biết một bí mật nhỏ khó lường nào đó, nhưng nghĩ lại: "Dáng vẻ này của Tam Lang cũng không khác lúc trước là bao, hình như chỉ lớn hơn và cao hơn một chút thôi. Nếu nói như thế, lần đầu tiên cậu ấy gặp mình cũng gần như là dùng dung mạo thật rồi." Nghĩ vậy, Tạ Liên cảm thấy vui vẻ một cách khó tả.

Bên kia, Sư Thanh Huyền lại nói: "Ai cũng nói Hoa Thành tính tình quái gở, xem ra là quái gở thật. Rõ ràng đang nhường huynh mà còn làm bộ không quen huynh như đúng rồi, chẳng biết trong hồ lô bán thuốc gì (có ý đồ gì). Lẽ nào vì muốn chúng ta lơ lửng cảnh giác?"

Nghe vậy, Tạ Liên ho khò khè mấy tiếng. Quả nhiên ai cũng nhìn ra được, khi nãy trong sòng bạc, Hoa Thành đã nhường ý. Cũng khó trách, thay vì nói nhường, chi bằng nói thẳng là cho không. Có mỗi Lang Thiên Thu vẫn chưa nhận ra, cau mày hỏi: "Hắn nhường à? Vì cái gì?"

Hai người còn lại vỗ vai Lang Thiên Thu, ngăm hiều lẫn nhau cùng chọn cách không giải thích nhiều với cậu ta, để lại một mình Lang Thiên Thu đứng yên tại chỗ tự hỏi tại sao Hoa Thành lại nhường cho Tạ Liên, liệu có phải vì hai người họ quen nhau không. Cả hai xoay người bỏ đi, Tạ Liên nói: "Bây giờ hành tung của chúng ta xem như đã bại lộ, tiếp theo nên hành động thế nào đây? Đổi tấm da quay lại à? Ta thì không đề xuất đổi da, vô dụng thôi, Thái Hoa điện hạ tung ra một chương như thế, sắp tới chợ Quỷ hẳn sẽ tăng cường một vòng canh gác."

Sư Thanh Huyền nói: "Thành thật mà nói, ta từng nghĩ sẽ bại lộ, nhưng không ngờ lại lộ sớm như thế."

Tạ Liên thở dài: "Ta hiểu, ta hiểu mà."

Sư Thanh Huyền nói: "Lộ thì lộ đi. Nếu đã bại lộ, chi bằng huynh cứ quang minh chính đại đến đi."

Trong lòng Tạ Liên đã lờ mờ đoán được "quang minh chính đại" nghĩa là gì. Quả nhiên, Sư Thanh Huyền nói tiếp: "Nếu bây giờ còn muốn lấp liếm, chỉ còn cách huynh quang minh chính đại đi tìm Hoa Thành, nói với hắn lần này huynh đặc biệt đến thăm hắn. Hắn biết huynh là thần quan Thiên giới phải không? Biết rồi thì huynh nói mình dẫn theo vài đàn em trên Thiên giới nghe cũng xuôi tai."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

39-41

Chương 39: Ở Cực Lạc phường, dẫn người đi hỏi chuyện Tiên Lạc

Ai ngờ Tạ Liên còn chưa trả lời, Lang Thiên Thu nghe vậy nói ngay: "Không được!"

Sư Thanh Huyền hỏi: "Sao lại không được?"

Lang Thiên Thu nghiêm túc đáp: "Tiên Lạc điện hạ, huynh có quen Huyết Vũ Thám Hoa phải không? Ta nghe hai người nói chuyện, huynh và hắn cũng xem như là bạn bè nhỉ."

Tạ Liên gật đầu. Lang Thiên Thu nói tiếp: "Vậy tất nhiên không ổn rồi. Mặc dù ta cảm thấy Quý vương này không phải người tốt gì cho cam, nhưng hắn nhường huynh hắn vì xem huynh là bạn. Nếu đã như vậy, tuyệt đối không thể nói dối lừa gạt bạn bè."

Sư Thanh Huyền đau đầu: "Thiên Thu hơi ơ, người chậm tiêu vừa thôi!"

Tạ Liên lại mỉm cười gật đầu: "Thái Hoa điện hạ nói đúng lắm."

Lang Thiên Thu cười hỏi: "Huynh cũng đồng ý với ta phải không?"

Sư Thanh Huyền nói: "Đúng gì mà đúng, dù sao chúng ta cũng có tận ba thần quan, nếu chuyện này tay không trở lại, tin truyền về chắc chắn sẽ nói hiệu suất làm việc của chúng ta còn thấp hơn điện Linh Văn, mặt mũi biết để đâu nữa."

Tạ Liên mỉm cười, đang định lên tiếng, chợt nghe tiếng khóc la inh ỏi truyền đến từ sau lưng, ba người không khỏi đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy ngoài đầu con hẻm nhỏ, một đám yêu ma quỷ quái đuổi đang đánh ai đó chạy qua, gào to: "Thằng nhãi bịt mặt kia đâu? Thằng nhãi bịt mặt kia đâu?"

Thấy hai người còn lại ra chiều cảnh giác, Tạ Liên nói: "Không sao đâu, không phải tìm chúng ta."

Lời vừa dứt, một tiếng kêu la thảm thiết ré lên bên tai, chọc thẳng vào màng nhĩ của bọn họ.

Bỗng dừng nghe được tiếng hét thảm thiết như thế, Tạ Liên giật bắn mình, mạch suy nghĩ còn chưa kịp thông thì thân thể đã lao ra ngoài. Chỉ thấy ngoài hẻm nhỏ có một đám yêu ma quỷ quái hình thù dị hợm đang vây thành một vòng, rồi rít gào lên: "Bắt được rồi!"

"Đánh chết nó lần nữa đi!"

"Mẹ kiếp! Thằng khốn này trộm mất bao nhiêu đồ ăn của ông, ông đây quyết phải lột từng món xuống!"

Sư Thanh Huyền nói: "Thái tử điện hạ, huynh sao vậy?"

Tạ Liên không trả lời, bước từng bước một sang bên kia. Ý càng đi càng nhanh, cuối cùng bắt đầu chạy, dùng sức hất văng những kẻ bên ngoài ra, thế rồi nhìn thấy -- Người bị đè chính giữa hành hung là một thiếu niên quần áo rách rưới, nhìn thân hình ước chừng mới mười lăm mười sáu tuổi, cậu ta cuộn thành một cục, rúc dưới đất run bần bật.

Dù rằng thiếu niên che kín đầu, song vẫn có thể nhìn thấy vài dải băng rồi núi quần quanh đầu cậu ta, đóng băng vài giống hệt tóc của cậu ta, cái nào cũng bắn thủ không chịu thối.

Đây chẳng phải là thiếu niên mà Tạ Liên từng gặp chớp nhoáng ở núi Dữ Quân, sau đó biến mất tăm mất tích, lòng tìm không có kết quả sao?

Thảo nào từ đó đến nay, điện Linh Văn cứ nói không tìm được tung tích của cậu ta, nếu thiếu niên này trốn vào địa bàn của Quỷ giới, điện Linh

Vẫn trên Thiên giới làm sao tìm được cậu ta tại nhân gian?

Mấy con quỷ bị Tạ Liên kéo ra nổi cơn tam bành, chúng lại lòi y ra, một con túm lấy băng vải trên đầu thiếu niên, nói: "E rằng thằng khốn này còn xấu xí hơn cả ta, bởi vậy mới sợ người ta tháo cái đồng trên mặt xuống như thế..."

Lang Thiên Thu cả giận nói: "Các người làm gì đấy!" Dứt lời xông lên hất văng mấy kẻ đó ra ngoài. Sư Thanh Huyền cảm không kịp, chỉ đành vung quạt, nói: "Thiên Thu, đã hứa sẽ không manh động nữa mà!"

Lần này có rất nhiều kẻ bị Lang Thiên Thu chọc giận, mắng "Người lại là cái thứ gì nửa đường phọt ra thế" rồi đua nhau nhào về phía cậu. Lang Thiên Thu nói: "Xin lỗi Phong Sư đại nhân, đây là lần cuối cùng!" Sau đó lao vào choảng nhau tung bừng với bọn chúng. Sư Thanh Huyền hết cách, hô to: "Hứ! Ta sẽ không bao giờ ra ngoài đi tu ẩn với người nữa đâu!" Tiếp theo hiển nhiên buộc phải gia nhập cuộc chiến. Do vẫn chưa tiện làm phép để lộ linh quang, bọn họ chỉ đành dùng tay chân đấm đá, còn một nhóm nhỏ đang xúm vào đánh thiếu niên nọ thì bị Tạ Liên xốc ra. Y cúi người định dìu cậu ta dậy, hỏi: "Người ổn chứ?"

Vừa nghe giọng nói này, thiếu niên nọ giật vai một cái, co đầu rụt cổ nhìn Tạ Liên. Lần này nhìn, cậu ta đưa mắt về phía Tạ Liên, bấy giờ Tạ Liên mới phát hiện băng vải quấn quanh mặt cậu ta đầu bị máu thấm bầm, nhuộm màu đỏ sẫm, quá đổi đáng sợ. Bộ dạng này còn hãi hùng hơn lần trước bọn họ chia cách, trái lại, đôi mắt to lộ ra từ khe hở băng vải trong vắt như gương, đen trắng rõ ràng. Nhưng mà, ánh phản chiếu của Tạ Liên trong đôi mắt đen láy đó lại ngập tràn sợ hãi và khiếp đảm.

Tạ Liên đỡ cánh tay của thiếu niên, nói: "Nào, đứng lên. Không sao rồi." Thiếu niên lại thành linh "á" một tiếng, sau đó đẩy Tạ Liên ra, nhảy dựng lên chạy mất.

Do thiếu niên này từng nhiễm dịch mặt người, tất nhiên khó tránh có liên hệ với nước Tiên Lạc, Tạ Liên thấy cậu ta mà trong lòng chấn động, tinh thần có phần hoảng hốt, bất ngờ không kịp đề phòng bị đẩy ra như thế, ngay cả mũi cũng rơi xuống đất. Y ngó ra, gọi to: "Khoan đã!"

Tạ Liên đang định đuổi theo, nhưng mấy con quỷ khi nãy bị y xốc ra lại xông lên quấy rối. Thiếu niên nọ bỏ chạy về phía đường dài, đường sá tấp nập nhộn nhịp, cậu ta cúi người lúi vài cái vào giữa đám quỷ là gần như biến mất tăm, Nhược Da lại khó mà ló ra bắt người ở nơi như thế này. Dưới tình thế cấp bách, Tạ Liên nói: "Hai vị đại nhân, chỗ này giao cho các người!" Nhược Da thoát cái phóng ra, quất mấy con quỷ bay về phía hai người kia, còn y thì khom người vớ chiếc mũ, chạy vội về hướng thiếu niên nọ bỏ trốn.

Trên đường, Tạ Liên vất vả chen chúc để nhích lên trước, liên tục quát: "Cho qua chút! Cho qua chút!"

Mà thiếu niên nọ quanh năm trốn chui trốn nhủi ở nhân gian, tất nhiên rất thạo cách chạy trốn, lúc thì thấy đầu, lúc thì chỉ thấy bóng lưng, lúc thì chẳng thấy tăm hơi, thế mà lại càng trốn càng xa. Hơn nữa không biết có phải do ảo giác hay không, Tạ Liên chỉ cảm thấy hướng đường này càng lúc càng tấp nập, người và quỷ đông như nêm cối, chen chúc đến nỗi càng lúc càng khó đi. Tạ Liên đang đuổi theo thì bỗng có một tốp người ủa ra, đám quỷ đã triệt để tách y khỏi thiếu niên nọ.

Mất thấy trong tầm nhìn đông đúc hỗn loạn hoàn toàn không tìm được bóng người nho nhỏ kia, Tạ Liên ngơ ngẩn đứng thất thần tại chỗ.

Nói thật, y cũng không biết nên hình dung cảm giác của mình như thế nào. Rốt cuộc là thất vọng vì không bắt được đối phương, hay là cảm thấy một cơn ác mộng đã cách xa mình rồi.

Bị lũ quỷ ủa ra xô đẩy, Tạ Liên cũng không nhúc nhích. Hồi lâu sau, y đột nhiên nghe được một tiếng hát kỳ dị.

Tiếng hát ấy bay bổng mà mền mại, hết sức quái lạ, hết sức kìêu diễm, tựa như có rất nhiều cô gái đang vui đùa trêu ghẹo và ca hát nhảy múa cùng một lúc. Men theo tiếng hát, Tạ Liên xoay người lại nhìn, bấy giờ mới phát hiện mình đuổi theo thiếu niên nọ đến trước một tòa lầu cao nguy nga lộng lẫy.

Thiên giới và Quỷ giới đều sở hữu những kiến trúc hoa lệ khôn tả, nhưng với hoa lâu của Thiên giới, trong hoa lệ là khí thế long trọng, còn hoa lâu của chợ Quỷ lại hoa lệ một cách diêm dúa và phù phiếm. Ngay cả ba chữ "Cực Lạc phường" to đùng trên tòa lâu cao này cũng hiển lộ một luồng yêu khí. (Hoa lâu = tòa nhà hoa lệ)

Trầm ngâm một lát, Tạ Liên vẫn bước vào.

Vén rèm châu lên, một làn gió thơm ấm áp ập vào mặt. Tạ Liên khẽ nghiêng đầu, dường như muốn tránh khỏi luồng khí lạ lướt này. Tiếp theo đó, y nhìn thấy một gian đại điện.

*Rèm châu: tấm rèm làm bằng những hạt châu.

Bên trong đại điện trải một lớp thảm dày trắng như tuyết, không biết làm từ da lông của loại động vật nào. Nhiều cô nàng xinh đẹp để trần cặp chân trắng muốt, thân khoác áo lụa, phô bày dáng người một cách mị hoặc, ca múa thỏa thích. Tiếng hát khi nãy hẳn là do các nàng truyền ra.

Các cô gái mặc sức xoay vòng vòng, hết như vô số bông hồng mang gai độc nở rộ giữa đêm khuya. Lúc xoay đến trước mặt Tạ Liên, các nàng đưa đẩy sóng mắt nhìn y đầy chòng ghẹo. Nếu đêm khuya có người đi đường xộc vào đây, nhìn thấy cảnh tượng này, chẳng biết bọn họ sẽ sợ hãi nhiều hơn hay là si mê nhiều hơn. Nhưng lúc Tạ Liên lướt mắt nhìn quanh đại điện, tầm mắt lại xuyên thẳng qua các cô gái đó. Người mà y nhìn thấy đầu tiên, chính là Hoa Thành ng ỗ ở cuối đại điện.

Cuối đại điện là một chiếc tháp dài lát mặc ngọc (ngọc đen) rộng thênh thang, hơn mười người nằm cũng được, nhưng trên tháp chỉ có một người đang ng ỗ, chính là Hoa Thành.

Tháp là cái ghế hẹp và dài nhưng thấp hơn giường, dùng để ng ỗ hoặc ngủ.

Trước mặt có vô số nữ quỷ kìêu diễm đang múa hát say sưa, nhưng Hoa Thành chẳng bận liếc một cái, chỉ chán chường nhìn chăm chăm phía trước.

Trước mắt hẳn là một cung điện nhỏ lấp lánh ánh vàng. Nhìn sơ qua trông giống như một tòa thiên cung, nhưng nhìn kỹ lại, cung điện đó thế mà được đắp thành từng từng tấm lá vàng tinh xảo, mà thứ hẳn đang thờ thần cậ̀n trong tay chơi, cũng chính là một tấm lá vàng.

Dùng lá vàng làm cung điện. H ồi nhỏ Tạ Liên cũng thường chơi trò này trong hoàng cung Tiên Lạc, thật ra nó cũng chẳng khác gì trẻ con bình dân dùng đá nhỏ đắp nhà. Thuở thiếu thời, tính cách của y vẫn luôn thích tự không thích tán, bất luận là thứ gì, nếu đã đặt chung với nhau sẽ không muốn tách ra, làm xong sẽ không muốn phá bỏ, vì vậy đắp được thứ gì cũng không cho phép người khác đụng đổ, chỉ hận không thể dùng bột nhào dán cho chúng mãi mãi không biến đổi mới vừa lòng. Còn lúc nhỏ hơn một chút, nếu nhìn thấy mấy căn nhà nhỏ do mình đắp đổ sập, y sẽ đau lòng đến mức ăn không ngon ngủ không yên, phụ hoàng và mẫu hậu phải dỗ dành mới được. Thấy tòa cung điện này xếp ch ồng từng t ầng lên nhau, ch ồng hơn cả trăm tấm lá vàng, liên tục run b ần bật, nhìn mà khiến người ta nghĩ ngay đến một câu: Nguy như trứng xếp ch ồng. Dường như chỉ cậ̀n một làn gió nhẹ thổi qua, nó sẽ đổ sập ngay tắp lự, Tạ Liên không khỏi lẩm nhẩm trong lòng: "Đừng đổ, đừng đổ mà."

Nào ngờ qua giây lát, Hoa Thành nhìn chằm chằm tòa cung điện kia một h ồi r ồi bỗng nở nụ cười, chìa một ngón tay, búng nhẹ vào đỉnh điện vàng nhỏ --

R Ầm r Ầm, cả tòa điện vàng đổ sập.

Lá vàng rải đầy đất. Sau khi phá hủy tòa điện vàng, biểu cảm của Hoa Thành lại khá là hí hửng, tựa như vẻ hí hửng của một đứa nhóc xộ̀n già đ ồ chơi xếp gỗ vậy.

Tiện tay ném tấm lá vàng đang cậ̀n chơi trong tay, Hoa Thành nhảy xuống khỏi tháp. Các cô gái đang tung tăng nhảy múa vội vàng lùi sang hai bên, che miệng ngừng hát. Còn Hoa Thành thì giẫm lên mảnh vụn lấp lánh ánh vàng trải đ ầy đất, đi sang phía cửa bên này, hỏi: "Nếu ca ca đã tới, tại sao vẫn không bước lên đây? Lẽ nào mới chia tay vài ngày mà ca ca đã xa cách với Tam Lang r ồi sao?"

Nghe lời này, Tạ Liên thả rèm châu xuống, nói: "Lúc nãy ở sòng bạc, Tam Lang là người làm bộ không quen ta trước mà."

Hoa Thành đã đi tới cạnh y, nói: "Lang Thiên Thu cũng ở đó, nếu ta không làm bộ cho có lệ như thế, chỉ sợ sẽ gây thêm phiền phức cho ca ca."

Tạ Liên nghĩ thầm: "Làm kiểu đó đúng là có lệ thật..."

Đối với việc Hoa Thành nhìn thấu thân phận của Lang Thiên Thu, Tạ Liên cũng chẳng lấy làm kinh ngạc, nói không chừng Hoa Thành cũng đã biết tông thân phận của Sư Thanh Huyền trà trộn trong đám quý. Tạ Liên cũng không che giấu, nói: "Tam Lang vẫn hiểu biết sâu rộng như ngày nào."

Hoa Thành cười nói: "Dĩ nhiên rồi. Lần này ca ca đặc biệt đến thăm ta hả?"

"....."

Đặt tay lên ngực tự hỏi lòng, nếu biết Hoa Thành ở đây, có lẽ Tạ Liên sẽ nhân lúc được nghỉ đặc biệt đến thăm một chuyến, nhưng mà, lần này hoàn toàn không phải. Có đi đâu, Hoa Thành vốn dĩ không chờ câu trả lời của y, hần mỉm cười, nói: "Bất luận ca ca có phải đến thăm ta hay không, ta vẫn vui lắm."

Nghe vậy, Tạ Liên sửng sốt. Y còn chưa nói gì, chợt nghe mấy cô nàng che miệng đứng hai bên ở phía dưới phát ra tiếng cười khúc khích duyên dáng.

Hoa Thành khẽ nghiêng đầu, các nàng rồi rít cúi đầu, lập tức lui xuống hết. Tòa hoa điện to như thế chỉ còn lại hai người, Hoa Thành nói: "Ca ca qua đây ng ồi đi."

*Hoa điện: tòa điện hoa lệ, nói chung có chữ hoa đằng trước là hoa lệ, lộng lẫy ấy. Như hoa phục là trang phục hoa lệ. Chữ Hoa^華 này giống chữ Hoa trong Thái Hoa điện hạ, không phải chữ bông hoa 花 của Hoa Thành hay Hoa tướng quân...

Tạ Liên vừa đi cùng Hoa Thành vừa đưa mắt nhìn hắn, cười hỏi: "Đây là dung mạo thật của đệ phải không?"

Bước chân của Hoa Thành khựng lại.

Chương 40: Ở Cực Lạc phường, dẫn người đi hỏi chuyện Tiên Lạc (2)

Không biết có phải gặp ảo giác không, Tạ Liên cảm thấy, vai của Hoa Thành dường như cứng đờ trong thoáng chốc.

Lát sau, Hoa Thành bình thản đáp: "Ta nói rồi. Lần sau gặp lại huynh, ta sẽ dùng dung mạo vốn có của mình."

Tạ Liên mỉm cười, vỗ vỗ vai hắn, chân thành nói: "Tốt lắm."

Không chế nhạo cũng không an ủi, chẳng nói nhiều một câu, tự nhiên bình thản. Hoa Thành cười cười, lần này sắc mặt thật sự đã trở lại như thường. Hai người đi vài bước, Tạ Liên chợt nhớ đến một việc rất quan trọng còn chưa xác nhận với Hoa Thành, y cởi dây bạc đeo trước ngực xuống, nói: "Đúng rồi, cái này có phải là đệ để lại không?"

Hoa Thành liếc nhìn chiếc nhẫn kia, mỉm cười: "Tặng huynh đấy."

Tạ Liên hỏi: "Đây là gì thế?"

Hoa Thành nói: "Không phải thứ quý giá gì đâu, huynh đeo chơi là được."

Tuy rằng Hoa Thành nói vậy, Tạ Liên vẫn biết thứ này tất nhiên không đơn giản như thế, y nói: "Vậy cảm ơn Tam Lang nha."

Thấy y đeo chiếc nhẫn lên lại, trong mắt Hoa Thành lập lòe ánh sáng. Tạ Liên nhìn khắp xung quanh, nói: "Lúc ở sông bạc nghe đệ nói muốn đến Cực Lạc phường, ta còn tưởng Cực Lạc phường là nơi ong bướm nào chứ, bây giờ xem ra giống ca vũ nhạc phường hơn."

Hoa Thành nhướn mày: "Ca ca nói gì thế kia, ta thật sự chưa bao giờ đến nơi ong bướm cả."

Đi đâu này không khỏi khiến Tạ Liên kinh ngạc, y hỏi: "Thật ư?"

Hoa Thành đáp: "Tất nhiên là thật."

Hai người đi đến bên tháp mặc ngọc, ng ồi s ồng vai nhau, Hoa Thành nói tiếp: "Nơi này ta xây để chơi, xem như là một trong những chỗ ở, khi nào rảnh tới lượt một vòng, không rảnh thì mặc kệ."

Tạ Liên nói: "Thì ra là nhà đệ."

Hoa Thành lại sửa lời: "Chỗ ở. Không phải nhà."

Trò chuyện vài câu, Tạ Liên nói: "Tam Lang, có việc này chắc phải nhờ đệ một tí, không biết đệ có thời gian rảnh không."

Hoa Thành nói: "Việc gì? Ở chỗ của ta, có việc cứ nói thẳng."

Trầm ngâm giây lát, Tạ Liên nói: "Trước đó xử lý chút chuyện ở núi Dữ Quân, ta từng gặp được một thiếu niên, có thể có chút liên hệ sâu xa với cố quốc của ta."

Nghe y nói bốn chữ "liên hệ sâu xa", Hoa Thành khẽ híp mắt, không đáp. Tạ Liên tiếp tục nói: "Nhưng lúc ấy ta xử lý không thỏa đáng, dọa cậu ta chạy mất. Sau đó ta nhờ người truy tìm tung tích của cậu ta, tiếc rằng từ đầu chí cuối vẫn không thể gặp lại. Khi nãy đi lung tung trong chợ Quỷ của đệ, hình như đã vô tình gặp được cậu ta. Tam Lang là chủ nhân của nơi này, không biết có thể nhờ đệ tìm giúp ta một chút không? Thiếu niên đó mặt quăn đ ầy băng v ải, khi nãy chạy trốn trước cửa Cự Lạc phường."

Hoa Thành không nói gì nhiều, đứng dậy l ần b ần vài câu, dường như đang thông linh với ai đó. Không lâu sau, hắn lại ng ồi xuống, cười nói: "Được rồi, chờ xem."

Hoa Thành là chủ nhân của chợ Quỷ, tất nhiên hành động tiện hơn y. Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm: "Thực sự cảm ơn đệ."

Hoa Thành nói: "Có gì đâu. Nhưng mà, huynh cứ bỏ lại Lang Thiên Thu như thế sao?"

Tạ Liên nhủ thầm, nếu Lang Thiên Thu ở đây, với tính tình cương trực xốc nổi của hắn, quả thật khó nói sẽ lại gây ra chuyện gì, thôi lát nữa tụ họp sau vẫn hơn. Y thuận miệng nói: "Khi này ở sông bạc, chắc Thái Hoa điện hạ đã gây phiền phức cho đệ rồi, ngại quá."

Trên mặt Hoa Thành lại xuất hiện điệu cười mang ý khinh miệt, hắn nói: "Nào có. Hắn còn chưa đủ tư cách được tính là phiền phức."

Tạ Liên nói: "Bản tính của Thái Hoa điện hạ đã thế rồi, nhìn thấy kiểu đánh cược như vậy, cho rằng không cần là không được, nên mới nhất thời manh động."

Hoa Thành lạnh nhạt nói: "Đó là do hắn quá thiếu kiến thức. Giữa cho mình sống lâu hơn mười năm và khiến kẻ thù sống ít hơn mười năm, không chút do dự chọn cái sau chính là hận ý của loài người." Dứt lời lại cười nhạt một tiếng, khoanh tay nói: "Thằng ngốc như Lang Thiên Thu mà cũng phi thăng được, đúng là Thiên giới chẳng ai ra hồn."

"....."

Tạ Liên chợt dạ xoa xoa ấn đường, nghĩ thầm: "Cũng không thể nói vậy được, dù sao người lượng đồng nát như ta còn phi thăng được mà..."

Do dự một hồi, y vẫn mở miệng: "Tam Lang à, có lẽ nói thế này hơi vượt mức, nhưng ta vẫn phải nói thêm một câu. Gian sông bạc đó của đệ quá nguy hiểm, sợ rằng rồi sẽ có ngày xảy ra chuyện."

Loại canh bạc cược con gái cược tuổi thọ và chết bất đắc kỳ tử như thế, thật sự tạo nghiệt quá nhiều. Hơn nữa chơi nhỏ thì thôi, ngộ nhỡ ngày nào đó cược quá lớn, sớm muộn gì Thiên giới cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Nghe vậy, Hoa Thành nhìn y, hỏi: "Điện hạ, huynh có từng hỏi Lang Thiên Thu rằng, tại sao hắn phải xông ra chưa?"

Tạ Liên ngẩn ra, không hiểu vì sao Hoa Thành lại thỉnh thoảng hỏi như vậy. Hoa Thành nói tiếp: "Ta đoán, chắc hẳn hắc sẽ nói với huynh, nếu hắc không làm thế thì sẽ chẳng có ai làm cả."

Tạ Liên nói: "Đệ đoán rất chuẩn, đúng là hắc nói thế thật."

Hoa Thành nói: "Vậy thì ta là trường hợp hoàn toàn trái ngược. Nếu ta không nắm giữ nơi này, vẫn sẽ có người khác nắm giữ nó thôi. Thay vì quyền nắm giữ nằm trong tay người khác, chỉ bằng quyền nắm giữ nằm trong tay chính ta."

Tạ Liên đã hiểu.

Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, y cũng không biết rõ tình hình ở Quỷ giới, vốn dĩ cũng không tiện nhiều lời. Hoa Thành nói tiếp: "Nhưng mà, vẫn cảm ơn ca ca đã quan tâm."

Đúng vào lúc này, Tạ Liên nghe được tiếng động truyền đến từ ngoài cửa. Một chàng trai trẻ tuổi nói: "Thành chủ, thuộc hạ đã tìm được thiếu niên quẩn băng kia rồi."

Tạ Liên nhìn về hướng phát ra giọng nói, chỉ thấy một thanh niên áo đen đeo mặt nạ khế khom người đứng ở cửa Cực Lạc phòng, phía ngoài bức rèm châu. Mà trong tay hắc, đúng là thiếu niên quẩn băng quấn áo rách rưới kia.

Hoa Thành chẳng buồn quay đầu lại, nói: "Đưa tới đây."

Thanh niên áo đen bèn dẫn thiếu niên quẩn băng đến, sau đó nhẹ nhàng đặt cậu ta xuống đất. Có lẽ do biết chạy không thoát, sau khi bị đặt xuống, thiếu niên quẩn băng chỉ cúi gầm đầu. Mà Tạ Liên tình cờ lướt mắt qua cổ tay của thanh niên áo đen kia, đột nhiên phát hiện trên cổ tay người này có một vòng nguyệt rùa màu đen.

Thứ này, y không thể nào quen thuộc hơn được nữa.

Gông nguyệt rùa!

Sau khi đưa người tới, thanh niên áo đen lại cúi người lui xuống ngay. Lẽ ra Tạ Liên nên quan sát đối phương thêm vài lần, nhưng trước mắt có người càng cần y quan tâm hơn. Tạ Liên cúi người nhích lại gần thiếu niên quần băng, vội vàng giành nói: "Người đừng sợ. Lần trước là ta không đúng, ta sẽ không bao giờ làm thế nữa."

Thiếu niên nọ dùng cặp mắt to nhìn Tạ Liên đầy ngờ vực. Có lẽ do đã chạy trốn nhiều lần, cậu ta không còn sức chạy nữa, hết nhìn Tạ Liên lại ngắm nghía chiếc bàn nhỏ trên tháp mặc ngọc. Tạ Liên nhìn theo ánh mắt của cậu ta, chỉ thấy trên bàn nhỏ đặt một mâm trái cây mơn mớn tươi ngon.

Coi bộ thiếu niên này trốn đông trốn tây quá lâu, nhiều ngày chưa ăn uống gì. Tạ Liên quay về phía Hoa Thành, còn chưa mở miệng, Hoa Thành đã lên tiếng: "Huynh cứ tùy ý. Không cần hỏi ta."

Tạ Liên không còn sức khách sáo nữa, nói: "Cảm ơn." Dứt lời lấy mâm trái cây tới, đưa cho thiếu niên quần băng. Thiếu niên nọ thoát cái giật lấy mâm trái cây, bắt đầu nhét hết vào miệng.

Xem ra thật sự bị bỏ đói nhiều ngày, thiếu niên nọ đói đến cả người. Cho dù vào lúc nghèo túng nhất và đói khát y hệt con chó hoang, chưa chắc gì Tạ Liên ăn được bát mạp như cậu ta. Y không biết nên nói cái gì, chỉ đành nói: "Ăn chậm thôi."

Ngừng một lát, y hỏi thử: "Người tên gì?"

Thiếu niên nọ vừa ăn vừa âm ờ như muốn nói gì đó, nhưng lại không nói rõ được. Hoa Thành nói: "Có lẽ đã rất nhiều năm không nói chuyện với người khác, cho nên cậu ta không biết nói nữa."

Đúng là vậy thật, hình như cậu ta cũng chẳng nói được mấy câu với Tiểu Huỳnh, e rằng đã bị thế từ sớm. Tạ Liên thở dài: "Cứ từ từ mà tiến vậy."

Lúc này, thiếu niên nọ bỗng dừng há miệng, nói: "... Huỳnh..."

Tạ Liên lập tức nhìn sang cậu ta, hỏi: "Người nói gì cơ? Người đang nói Tiểu Huỳnh cô nương phải không?"

Thiếu niên nọ gật đầu, vừa chỉ mình vừa nói: "... Huỳnh."

Tạ Liên hiểu ý, hỏi: "Ý của người là, có thể gọi người là Huỳnh?"

Thiếu niên nọ lại gật đầu. Bấy giờ, khay trái cây đã bị cậu ta ăn sạch sành sanh. Nhìn băng vải loang lõ vết máu đỏ sậm trên mặt cậu ta, Tạ Liên suy tư chốc lát rồi dịu giọng nói: "Trên mặt người có vết thương, coi bộ nghiêm trọng lắm, ta xem giúp người nhé."

Vừa nhắc đến việc này, trong mắt thiếu niên nọ lại toát vẻ sợ hãi. Tuy nhiên, Tạ Liên vẫn một mực dịu giọng khuyên bảo, cuối cùng cậu ta cũng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tạ Liên bước đến trước người thiếu niên, lấy ra một lọ thuốc bột từ tay áo, muốn tháo mớ băng vải loang lõ vết bẩn trên mặt cậu ta. Hoa Thành đứng bên cạnh nói: "Để ta làm cho."

Tạ Liên lắc đầu, chậm rãi động tay, tháo băng vải buộc loạn xạ ở đầu kia xuống.

Quả nhiên, mặt mũi thiếu niên này tuy đã máu thịt lẫn lộn, nhưng đồng mặt người kinh khủng kia đã không còn nữa, chỉ còn những vết sẹo đỏ tươi liền nhau.

Lần trước gặp ở núi Dữ Quân, mặc dù trên mặt cậu ta có vết bỏng, nhưng băng vải không dính nhiều máu như thế. Chắc hẳn sau đó cậu ta lại dùng dao cắt hoặc rạch nát đồng mặt người mà dịch mặt người để lại.

Tạ Liên vừa bôi thuốc bột lên mặt thiếu niên, tay vừa run bần bật. Lúc này, Hoa Thành nắm cổ tay của y, nói: "Để ta làm cho."

Tạ Liên lắc đầu, giã nhẹ khỏi tay Hoa Thành, trầm giọng nói: "Không cần đâu. Để ta tự làm."

Tiên Lạc hoàng thành vào tám trăm năm trước, nhiều dân lành nhiễm dịch mặt người rơi vào đường cùng đều chọn cách làm như thế. Cảnh tượng đó, phải nói là địa ngục trần gian. Có người sơ ý lỡ tay, dao cắt trúng chỗ không nên cắt, cuối cùng mất máu quá nhiều mà chết. Có kẻ tuy xóa được mặt người, nhưng vết thương đó chẳng thể nào lành nữa.

Tạ Liên quẩn lại từng lớp băng mới cho cậu ta, dần dà y phát hiện, thật ra mặt mũi và ngũ quan của thiếu niên này vô cùng cân đối, sống mũi cao thẳng, hai mắt đen trắng rõ ràng, lẽ ra nên là một thiếu niên tuấn tú, nhưng giờ đây lại mang dung mạo khiến người ta ghê sợ. Cậu ta cũng không khác gì những người kia, cho dù cắt bỏ được đồng mặt người dị dạng, gương mặt của cậu ta vẫn gây ám ảnh cho người khác như cũ, từ nay về sau, vĩnh viễn không thể khôi phục tướng mạo vốn có.

Vất vả lắm mới quẩn xong lớp băng mới cho cậu ta, Tạ Liên run giọng hỏi: "Người là người của nước Tiên Lạc ư?"

Thiếu niên nọ giương cặp mắt to nhìn sang, Tạ Liên hỏi thêm vài lần, cậu ta lại chỉ lắc đầu. Tạ Liên nói: "Vậy rốt cuộc người là ai?"

Dường như ngẫm nghĩ một lát, Huỳnh đáp: "... Vĩnh... An..."

Thiếu niên này thế mà lại là người của nước Vĩnh An!

Tạ Liên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, buột miệng thốt ra: "Người đã bao giờ gặp... Bạch Vô Tướng chưa?"

Chương 41: Ở Cực Lạc phùng, dẫn người đi hỏi chuyện Tiên Lạc (3)

Bạch Vô Tướng. Nguồn gốc của bệnh dịch. Biểu tượng của đi đến không may.

Vị "Tuyệt" này, quanh năm mặc đồ tang trắng như tuyết, tay giương cờ gọi hồn, mặt đeo một chiếc mặt nạ khóc cười. Cái gọi là mặt nạ khóc cười, chính là nửa bên mặt khóc, nửa bên mặt cười, chẳng biết rốt cuộc đang khóc hay đang cười. Chỉ cần gặp Bạch Vô Tướng ở đâu, chứng tỏ nơi đó chẳng mấy chốc sẽ có người chết, thiên hạ sắp đại loạn.

Đến tận bây giờ, Tạ Liên vẫn còn nhớ như in tình cảnh lần đầu tiên mình gặp Bạch Vô Tướng. Y đứng trên lầu cổng thành của Tiên Lạc hoàng thành, mặt mày xám tro giàn dựa nước mắt, ngơ ngàng nhìn xuống bên dưới. Trong tầng mây mờ mịt mờ hồ, chỉ có một bóng người áo trắng đứng giữa biển thây chết đói ngoài thành, tay áo bung bành, rõ ràng tội độ. Tạ Liên cúi đầu nhìn hắn, u linh trắng muốt kia cũng ngẩng đầu nhìn về phía Tạ Liên, vẫy vẫy tay với y.

Chiếc mặt nạ khóc cười đó, là nỗi ám ảnh mà mấy trăm năm sau Tạ Liên vẫn không thoát ra được.

Sau này, người ngoài cho Bạch Vô Tướng lời bình là "Bạch Y Họa Thê". Trước khi Huyết Vũ Thám Hoa ra đời, hắn chính là cơn ác mộng của chúng thần tiên đời trước. Nếu không phải Quân Ngô đích thân đến diệt hắn, chỉ sợ cơn ác mộng này sẽ tiếp tục kéo dài đến hôm nay.

Nhưng mà, Huỳnh có vẻ không rõ "Bạch Vô Tướng" là ai, chỉ ngơ ngác nhìn Tạ Liên, chẳng biết là nghe không hiểu hay là không khớp tên. Hồi lâu sau, Huỳnh bỗng nhiên kêu "A!" một tiếng, thì ra trong lúc vô thức, Tạ Liên đã nắm bả vai của cậu ta, còn siết thật mạnh. Huỳnh vừa kêu lên, Tạ Liên mới phục hồi tinh thần lại, vội vã buông tay ra, nói: "Xin lỗi."

Có kiểu đánh nào mà Huỳnh chưa từng chịu qua, chỉ nắm một chút chẳng thấm vào đâu, vì thế cậu ta chỉ lắc đầu. Tạ Liên lại nói tiếng nữa: "Xin lỗi."

Hoa Thành trầm giọng nói: "Người đã mệt lắm rồi, nghỉ ngơi trước đi."

Hắn vừa dứt lời, hai cô gái duyên dáng tha thướt bước vào từ một cánh cửa nhỏ bên hông đại điện, muốn dẫn thiếu niên kia đi. Tạ Liên không biết các nàng muốn làm gì, Hoa Thành lại nói: "Yên tâm đi. Chỉ dẫn cậu ta xuống dưới tẩy rửa, thay bộ đồ mới, xử lý vết thương cho ra hình người thôi."

Thiếu niên nọ mình mấy bản thụ, chập vạt nhếch nhác, chắc chắn trên người còn rất nhiều vết thương khác. Tạ Liên bình tĩnh phần nào, nói: "Được rồi. Vậy làm phiền." Bây giờ hai cô nàng kia mới bước lên, dẫn

người xuống dưới. Huỳnh liên tục ngoái đầu lại, Tạ Liên nói: "Không sao đâu, lát nữa ta sẽ tìm người."

Sau khi thiếu niên nọ được đưa đi, Hoa Thành quay sang Tạ Liên, nói: "Huỳnh ng ẫ xuống nghỉ ngơi trước đi, tạm thời đừng gặp cậu ta. Nếu huỳnh muốn hỏi gì, đích thân ta sẽ cạy miệng cậu ta ra."

Nghe Hoa Thành nói "cạy miệng cậu ta ra", Tạ Liên cảm thấy cách dùng từ này hơi đáng sợ: "Không cần đâu, nếu cậu ta không nói ra được gì thì thôi. Cứ từ từ vậy."

Hoa Thành bước đến ng ẫ sống vai với y, hỏi: "Huỳnh định xử lý thiếu niên này thế nào?"

Trên mặt thoáng hiện vẻ uể oải, Tạ Liên suy tư một lát rồi nói: "Ta nghĩ, trước hết sẽ giữ cậu ta lại bên mình, dẫn cậu ta theo rồi tính tiếp."

Sắc mặt của Hoa Thành lại có vẻ không tán thành cho lắm: "Chi bằng huynh để cậu ta ở lại chợ Quỷ đi. Chỗ này của ta chẳng lẽ không nuôi nổi một miệng cơm của cậu ta."

Tạ Liên chăm chú nhìn Hoa Thành, nói bằng giọng chân thành: "Tam Lang, cảm ơn đệ. Nhưng mà..." Y thở dài: "Ta nói muốn dẫn cậu ta theo, những chuyện phải làm còn nhiều lắm."

Tướng mạo của Huỳnh đáng sợ, chẳng có bản lĩnh gì, ngay cả nói còn không rõ lời. Chợ Quỷ chính là địa bàn của Hoa Thành, nếu Hoa Thành bằng lòng che chở, không ai có thể tổn thương đến cậu ta, cậu ta cũng sẽ không bị bỏ đói. Nhưng trừ đi điều đó ra, quan trọng nhất là, thật ra Tạ Liên muốn chậm rãi điều dắt thiếu niên nọ, chinh đốn thần trí và ngôn từ của cậu ta cho rõ ràng, giúp cậu ta có được hình dáng bình thường. Chợ Quỷ tuy náo nhiệt nhưng chúng quỷ lộng hành, vàng thau lẫn lộn, không phù hợp để làm đi đầu đó. Ngoại trừ bản thân mình, Tạ Liên thật sự nghĩ không ra còn người nào khác sẵn lòng hao tổn thật nhiều nhân nại điều dắt thiếu niên này.

Tạ Liên từ tốn nói: "Đệ giúp ta tìm được thiếu niên này, ta đã cảm kích đệ lắm rồi. Nếu đã tìm được, chuyện tiếp theo không thể làm phi ền đệ

nữa."

Hoa Thành có vẻ vẫn không đồng ý, nhưng cũng không nhiều lời, lạnh nhạt nói: "Không phải gì cả. Huynh ở chỗ của ta, cần gì cứ nói một tiếng là được, muốn đi đâu cứ đi đó."

Nói đến "muốn đi đâu cứ đi đó", Tạ Liên chợt nhớ tới Lang Thiên Thu và Sư Thanh Huyền vừa rồi đánh lộn túi bụi trên đường, y nói: "Thái Hoa điện hạ còn đang ở chỗ đệ, chi bằng để ta bảo cậu ta đi trước." Thành thật mà nói, nếu Lang Thiên Thu không thể lộ pháp thân ở đây, đoán chừng cũng không giúp được gì.

Hoa Thành lại nói: "Tùy huynh. Ta không quan tâm cậu ta."

Suy cho cùng cũng thấy hơi tò mò, cuối cùng Tạ Liên vẫn hỏi ra miệng: "Có thể quan đi lung tung trong địa bàn của đệ mà đệ không quan tâm sao?" Lẽ nào Hoa Thành thật sự hữu thị vô khủng* như thế?

*Hữu thị vô khủng: Có chỗ dựa nên không sợ ai.

Hoa Thành cười nói: "Tại huynh không biết thôi. Ca ca à, chỗ này của ta, mỗi khi được nhắc đến, người khắp ba giới đều bảo rằng nó là địa ngục như nước, chúng quỷ lộng hành, nhưng trên thực tế ai cũng muốn tới đây dạo một vòng. Cũng như hàng đồng thần quan trên trời các huynh, ngoài mặt vẻ như chẳng đáng nói, phải nhờ đủ điều, nhưng thậm chí trò gì cũng âm thầm cải trang tới đây làm, ta đã chứng kiến nhiều lắm rồi. Nếu không gây rối ta cũng lười quan tâm, còn nếu gây rối thì vừa khéo, đấy là do bọn họ vượt rào trước."

Hoa Thành nói đến câu cuối cùng, Tạ Liên bỗng nhiên cảm giác được, dường như thanh loan đao bên hông hắn có gì đó khác thường, thế là kiên lòng không đành đưa mắt sang nhìn. Vừa nhìn, Tạ Liên lập tức sửng sốt.

Thì ra phần chuôi của thanh loan đao này có khắc một con mắt màu bạc.

Hoa văn của con mắt này được tạo thành chỉ bằng vài đường màu bạc, tuy đơn giản nhưng cực kỳ sống động, như thể có sinh mạng của riêng nó.

Dạo trước y không nhìn thấy là vì lúc đó con mắt này nhắm nghiền, khép lại thành một đường. Bây giờ nó lại mở mắt ra, hơn nữa con ngươi còn lộn một vòng, chớp mấy cái.

Chú ý đến biểu cảm khác lạ trên mặt Tạ Liên, Hoa Thành cúi đầu cười cười, hỏi: "Tình rồi à?" Sau đó nói với Tạ Liên: "Ca ca, đây là Ách Mệnh."

Con mắt kia lại lộn vòng nhìn về phía Tạ Liên. Không biết có phải do ảo giác hay không, Tạ Liên cảm thấy con mắt màu bạc này khẽ híp lại.

Thế là, y khom người xuống, nói với nó: "Chào mi."

Nghe Tạ Liên chào hỏi, con mắt đó híp càng sâu hơn, cả con mắt uốn cong thành hình cung, trông như đang nở nụ cười, con ngươi to tướng xoay trái rồi xoay phải, linh hoạt miễn chê, như thể không phải hoa văn khắc trên chuôi đao, mà là một con mắt thật sự mọc trên thân người. Hoa Thành nhếch khóe miệng, nói: "Ca ca, nó thích huynh."

Tạ Liên ngẩng đầu hỏi: "Thật sao?"

Hoa Thành nhướn mày: "Ừ. Thật mà. Nó mà không thích là chẳng buồn liếc mắt. Ách Mệnh hiếm khi thích ai lắm đấy."

Nghe vậy, tâm trạng của Tạ Liên ổn định hơn một chút, y dịu giọng nói với Ách Mệnh: "Vậy cảm ơn mi nha." Dứt lời quay sang Hoa Thành, nói: "Ta cũng thích nó lắm."

Nghe câu đó, con mắt kia chớp lia lịa mấy cái, đột nhiên run bần bật bên hông Hoa Thành. Hoa Thành nói một cách nghiêm nghị: "Không được."

Tạ Liên hỏi: "Không được gì cơ?"

Hoa Thành nói tiếp: "Không được."

Ách Mệnh lại run lấy bầy một phen, dường như hận không thể nhảy ra khỏi vỏ. Tạ Liên ngạc nhiên hỏi: "Đệ đang nói không được với nó ư?"

Hoa Thành nghiêm túc nói với Tạ Liên: "Đúng thế. Nó muốn huynh sờ nó. Ta nói không được."

Tạ Liên mỉm cười: "Vậy thì có gì mà không được?" Nói đoạn chìa một tay ra. Ách Mệnh thoáng cái mở to mắt, như thể hết sức chờ mong. Lẽ ra Tạ Liên định sờ con mắt đó, nhưng sức nhớ ra rằng: "Không sờ chỗ này được, chọt vào mắt đau lắm." Y bèn hạ tay xuống, nhẹ nhàng sờ vài cái men theo độ cong của vỏ đao. Thế là, con mắt đó híp chặt thành một đường, run càng dữ dội hơn.

Tạ Liên vừa sờ vừa cảm thấy kỳ lạ khó tả. Thế chất của y cũng xem như được động vật yêu thích, trước đây sờ vài con mèo con chó lông xù, chúng nó được sờ sướng quá cũng híp mắt lại thế này, còn cắn đầu lưỡi vào ngực y nữa. Không ngờ bây giờ sờ một thanh loan đao màu bạc lạnh buốt mà cảm giác lại hết như sờ một con chó, Tạ Liên không khỏi cảm thấy lý thú.

Để mặc Tạ Liên sờ soạng một hồi, Hoa Thành cười đứng dậy, nói với Ách Mệnh: "Được rồi, làm xong việc rồi trở lại." Sau đó nói với Tạ Liên: "Ca ca ở đây nghỉ ngơi đi, ta đi xử lý chút việc vặt, đi một lát sẽ về."

Nhờ thế Tạ Liên mới biết, e rằng khi nãy Ách Mệnh mở mắt là đang cảnh báo Hoa Thành. Y nghĩ bụng: "Lẽ nào Phong Sư đại nhân và Thiên Thu hiện pháp thân trong chợ Quỷ?" Nghĩ vậy cũng toan đứng dậy, nói: "Ta đi xem với."

Hoa Thành lại nhẹ nhàng giữ y lại, nói: "Yên tâm đi, không phải Thái Hoa điện hạ, vài thứ vô dụng thôi, chuyện thường mỗi tháng ấy mà. Huynh không cần đi."

Nếu Hoa Thành đã nói thế, Tạ Liên cũng không tiện đòi đi theo. Hoa Thành xoay người đi về phía ngoài đại điện, đứng từ xa phất tay một cái, rèm châu tự động tách ra hai bên. Chờ hẳn ra rồi, châu ngọc đầy rèm lại lạch cạch khép lại, phát ra tiếng vang réo rắt.

Ngồi yên trên tháp mặc ngọc giây lát, Tạ Liên nhớ ra Huỳnh sợ người lạ, cộng thêm bây giờ tinh thần của y đã ổn định lại, vì thế vẫn quyết định

đi xem thử. Y đứng lên, băng qua cánh cửa nhỏ mà hai cô gái kia lui ra, trông thấy một mảnh vườn hoa. Hành lang màu sơn đen xen giữa vườn hoa, một bóng người cũng chẳng có, Tạ Liên đang nghĩ xem nên đi hướng nào, chợt thấy một bóng lưng màu đen vội vã lướt qua.

Bóng lưng đó, chính là thanh niên đeo mặt nạ khi nãy dẫn Huỳnh tới. Nhớ lại gông nguy ền rửa trên cổ tay đối phương, Tạ Liên vẫn có chút đề tâm, đang định mở miệng gọi, bóng lưng ấy đã biến mất. H ồi tưởng lại động tác của đối phương, dường như rất sợ bị người khác phát hiện, Tạ Liên ngậm miệng, âm thầm đi theo.

Vòng qua khúc quanh nơi người nọ biến mất, Tạ Liên áp sát góc tường, lẳng lẳng quan sát, quả nhiên người nọ hành động cực nhanh, không quên để ý trước sau trái phải, xem ra thật sự cảnh giác muôn phần, không muốn bị người khác phát hiện. Tạ Liên nghĩ thầm: "Người này hẳn là thuộc hạ của Tam Lang, làm việc ở chỗ của Tam Lang, vậy có gì phải lén lút thế kia?"

Người nọ càng như vậy, Tạ Liên càng cảm thấy đối phương không có ý tốt, y bèn ẫn núp thân mình, bám theo. Thanh niên đeo mặt nạ rẽ tới ngoặt lui, từ đầu đến cuối Tạ Liên vẫn cách sau lưng hắn chừng ba bốn trượng, nín thở tập trung tinh thần. Đi vào một hành lang có mái che, đầu cuối hành lang là một cánh cửa trắng lệt, Tạ Liên vừa đi theo vừa nhủ thầm: "Nếu bây giờ người này xoay người lại, hai bên chẳng có chỗ nào để núp cả."

Nào ngờ y vừa nghĩ như thế, chỉ thấy người đeo mặt nạ thành linh dừng bước, ngoảnh đầu lại nhìn.

Lúc người nọ dừng bước, Tạ Liên đã cảm thấy không ổn. Dưới tình thế cấp bách, y khẽ nhấc tay, Nhược Da bay ra, quấn vài vòng quanh xà ngang gỗ trên nóc, treo cả người y lên cao, áp sát góc trên cùng.

Quay đầu không nhìn thấy ai, người đeo mặt nạ cũng không định ngẩng đầu nhìn kỹ, cuối cùng xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Dù vậy, Tạ Liên vẫn chưa dám thả mình xuống nhanh thế, y giữ nguyên tư thế áp sát nóc nhà, lảng lạng nhích về phía trước một cách khẽ khàng và khéo léo, vừa nhích vừa cảm thấy mình đúng là giống hệt con thằn lằn. Cũng may người đeo mặt nạ kia không đi thêm bao lâu, hắn ngừng lại trước cánh cửa trắng lè kia, Tạ Liên cũng không cần nhích tiếp nữa, yên lặng theo dõi tình hình.

Bên cạnh cánh cửa của gian nhà nhỏ này là một pho tượng đá nữ xinh đẹp thướt tha, đương nhiên từ góc độ của Tạ Liên, thứ mà y thấy rõ nhất chỉ là chiếc đầu tròn lẳn của nàng và khay ngọc tròn trĩnh trong tay nàng. Người đeo mặt nạ đứng trước cửa, không mở cửa ngay mà xoay về phía tượng đá nữ kia, nhấc tay ném gì đó vào trong khay ngọc. Chỉ nghe hai tiếng "leng keng" giòn giã, Tạ Liên nghĩ thầm: "Xí ngầu?"

Âm thanh này, vừa rồi Tạ Liên đã nghe rất nhiều lần, chỉ sợ qua một thời gian dài nữa cũng không quên được. Đích thực là tiếng xí ngầu rơi xuống đế chung. Đúng như dự đoán, khi người đeo mặt nạ dời tay, Tạ Liên nhìn vào trong khay, quả nhiên trông thấy trong khay ngọc có hai viên xí ngầu, cả hai viên đều hiện sáu điểm đỏ rực.

Ném xong, người đeo mặt nạ cất xí ngầu rồi mở cửa bước vào. Cánh cửa đó thế mà lại không khóa, mà sau khi người nọ vào trong cũng chỉ tiện tay đóng cửa lại, Tạ Liên không hề nghe thấy tiếng khóa cửa hoặc cài cửa nào. Chờ giây lát, y mới nhẹ nhàng thả mình xuống đất như một tờ giấy, khoanh tay nghiên cứu cánh cửa trước mắt.

Theo lý thuyết, gian phòng này thoát nhìn không lớn, người đeo mặt nạ làm gì trong đó hẳn nên có chút tiếng động truyền ra. Tuy nhiên, sau khi người nọ đi vào đóng cửa lại, trong phòng lại im re không có tiếng động nào. Suy tư giây lát, Tạ Liên nhấc tay đẩy cửa.

Quả nhiên sau khi mở cửa, trong phòng không một bóng người, chỉ có một chiếc bàn hai chiếc ghế, trông hệt như một gian phòng nhỏ xa hoa không thể nào bình thường hơn. Cách bài trí trong phòng nhìn một cái là thấy hết, tuyệt đối không có khả năng ẩn giấu lối ngấm nào.

Tạ Liên đóng cửa lại, trầ n ngâ m nhìn tượng đá h ầ u nữ dưng bên cạnh, lát sau, ánh mắt lại dời sang khay ngọc trong tay nàng.

Xem ra, huyề n cơ nằm trong khay ngọc và hai viên xí ng ầ u kia.

Tạ Liên nhủ thầ n: "Gian phòng này đã bị khóa, nhưng không phải khóa thật mà khóa bằng một đạo pháp thuật. Muốn mở nó cầ n một chiếc chìa khóa, hoặc là khẩu lệnh qua cửa. Phải dùng xí ng ầ u ném ra hai viên sáu điể m trong khay ngọc, sau khi mở cửa mới nhìn thấy đích đến thật sự."

Nhưng mà, nếu muốn Tạ Liên ném ra hai viên sáu điể m ngay tại đây, phải nói là chuyện không thể nào xảy ra trên đời. Tạ Liên chỉ đành thở dài nhìn gian phòng, lượn trước cửa chốc lát r ầ i vòng trở về Đi một h ầ i, y thình lình dừng bước, nghĩ bụng: "H ầ i này mình tới đây như nào thê???"

Cực Lạc phường vốn đã rộng thênh thang, y rẽ tới ngoặt lui theo người đeo mặt nạ, xoay vòng vòng nửa ngày trời, xoay đến nỗi đầ u óc cũng quay mòng mòng luôn. Tạ Liên đi lung tung một h ầ i cũng chẳng gặp được người nào, đang lúc y định ng ầ i xuống cân nhắc giây lát, trước mặt bỗng xuất hiện một người áo đỏ thân hình cao lớn.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

42-43

Chương 42: Mượn vận mệnh, đêm khuya thăm dò Cực Lạc Phường

Người áo đỏ đeo thanh loan đao dài mảnh bên hông, đúng là Hoa Thành. Hắn vừa đi vừa nói: "Ca ca, ta tìm huynh vất vả quá."

Lúc đầu ra ngoài thế nào, bây giờ hắn trở về thế này, chỉ là thanh loan đao vốn dĩ đeo bên hông đã rời vỏ, được mắc cùng với vỏ đao trên vật áo đỏ thẫm, lúc đi đường phát ra tiếng lanh canh leng keng, cực kỳ ngạo mạn, mà bấy giờ con mắt màu bạc trên chuôi đao Ách Mệnh đã nhắm lại. Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, ngập ngừng một lát rồi chậm rãi nói: "Lẽ ra ta định đi thăm Huỳnh, ai ngờ gian nhà này của đệ lớn quá nên đi lộn đường."

Vốn dĩ y định nói cho Hoa Thành biết chuyện mới gặp khi này, nhưng lời nói đến bên miệng lại lượn một vòng, nuốt trở xuống.

Hành tung của người đeo mặt nạ vô cùng kỳ dị, tất nhiên mục đích là vì che giấu tai mắt của người ta, nhưng rốt cuộc là che giấu tai mắt của ai? Người nào khác? Hoa Thành? Hay là... mình?

Tạ Liên vẫn chưa quên, lần này mình tới chợ Quỷ là để thăm dò tầm tích của vị thần quan mất tích. Bất cứ manh mối kỳ lạ nào cũng không thể bỏ qua, vì vậy y quyết định tạm thời không rút dây động rừng, trước hết phải nghĩ cách vào xem cánh cửa này đã. Nếu không liên quan gì đến việc này, y sẽ lập tức báo cho Hoa Thành biết hành động đáng ngờ của tên thuộc hạ đó, còn nếu thật sự liên quan đến việc này thì...

Tạ Liên còn đang suy nghĩ miên man, Hoa Thành thì vừa dẫn y về vừa nói: "Nếu huynh còn muốn gặp thiếu niên đó, ta sẽ tự phái người đưa cậu ta tới, huynh chỉ cần về điện Cực Lạc chờ là được rồi."

Có lẽ do trong lòng có chuyện giấu diếm đối phương, thế nên giọng điệu của Tạ Liên khi nói chuyện với Hoa Thành cũng vô thức trở nên dịu dàng hơn: "Đệ xử lý xong việc nhanh vậy sao?"

Khóe miệng lộ rõ khinh thường, Hoa Thành nói: "Xử lý xong rồi. Chỉ là một đám vô dụng tự làm trò mất mặt thôi."

Vừa nghe hắn nói "vô dụng" với giọng điệu vô cùng quen thuộc, Tạ Liên đoán: "Thanh Quỷ Thích Dung hả?"

Hoa Thành cười nói: "Đúng vậy. Ta đã nói rồi mà, ai cũng tự tưởng đến nơi này của ta. Thích Dung thêm muốn nơi này không phải mới ngày một ngày hai, có đi đâu cùng lắm hắn chỉ có thể tự tưởng thôi, ganh ghét lắm rồi, bởi vậy mới thường xuyên phái những kẻ vô dụng giống mình đến quấy rối. Ta chẳng còn lạ gì nữa."

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, lần này Tạ Liên đã nhớ kỹ đường đi. Về đến điện Cực Lạc, không lâu sau, quả nhiên Huỳnh được hai cô gái dẫn lên.

Qua một đợt rửa mặt chải đầu trau chuốt, Huỳnh thay quần áo sạch sẽ và băng vải trắng tinh, tuy mặt mũi vẫn quần băng kín mít, nhưng tóm lại đã sáng sủa hơn nhiều. Nhìn như thế này, rõ ràng cậu ta sở hữu tay chân thon dài, dáng người mảnh khảnh, khí chất bất phàm, lẽ ra nên là một mầm non cực tốt. Nhưng cậu ta của hôm nay lại mang vẻ rụt rè khom lưng cúi đầu, không dám ngẩng mặt lên, Tạ Liên không khỏi cảm thấy đau lòng.

Y kéo thiếu niên kia ngồi xuống, nói: "Mấy câu mà Tiểu Huỳnh cô nương nói trước khi lâm chung, xem như đã có ý gửi gắm người cho ta, ta cũng xem như đã đồng ý với muội ấy. Có đi đâu ta vẫn phải hỏi ý định của chính người. Từ nay về sau, người có bằng lòng đi theo ta tu hành không?"

Thiếu niên nọ sững sờ nhìn y, dường như không thể tin rằng có người chịu dẫn dắt mình tu hành thật. Tạ Liên nói tiếp: "Tuy rằng đi đâu kiện của ta không được xem là tốt lắm, nhưng có thể đảm bảo người không cần phải trốn chui trốn nhủi, ăn vụng chịu đòn nữa."

Khi nói những lời này, Tạ Liên không hề phát hiện Hoa Thành nheo mắt đứng bên cạnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm thiếu niên nọ, ánh mắt chứa đầy ý dò xét.

Trong đôi mắt của Huỳnh ánh lên vẻ ngập ngừng, còn có cả chờ mong. Tạ Liên biết tạm thời cậu ta còn chưa dám tin lời mình nói, nhủ thầm tốt nhất vẫn nên nói chuyện với cậu ta nhiều hơn, từ từ sẽ ổn thôi, y bèn vỗ nhẹ vai cậu ta, ngẫm nghĩ một lát rồi dịu giọng nói: "Người nhớ mãi Tiểu Huỳnh cô nương, còn tự đặt tên là "Huỳnh", đi đâu này rất tốt, nhưng mà vẫn thiếu một cái họ. Quốc họ của nước Vĩnh An là Lang, chi bằng sau này người dùng tên họ mới là Lang Huỳnh nhé?"

Hỏi câu này, thiếu niên nọ lại chậm rãi gật đầu. Gật đầu xong, bụng cậu ta bỗng phát ra tiếng sôi ùng ục, dường như cảm thấy rất ngượng, cậu ta lập tức cúi gầm đầu. Thấy vậy, Tạ Liên lại buồn phiền gấp bội: "Có lẽ cậu nhóc này đã mấy trăm tuổi rồi, cũng không biết vì cơ duyên xảo hợp gì mà lại hóa thành quỷ sống, nán lại trên trần thế. Cũng không biết rốt cuộc là đang kéo dài mạng sống cho cậu ta hay đang giày vò cậu ta nữa."

Tạ Liên đang định tìm xem có gì cho cậu ta ăn nữa không, chỉ thấy hàng loạt cô gái duyên dáng ủa vào từ ngoài điện Cực Lạc.

Tất nhiên những thứ này đều do Hoa Thành sắp xếp. Tay mỗi cô gái nâng một chiếc khay ngọc, bên trong khay ngọc là đủ loại cao lương mỹ vị, rượu ngon, hoa quả tươi, điểm tâm. Gót ngọc các nàng khẽ bước, đi vòng quanh đại điện tựa như đèn kéo quân, lúc đi ngang qua tháp mặc ngọc, mỗi người lại dâng khay ngọc đang cầm trong tay lên bàn. Lang Huỳnh chỉ nhìn chứ không dám đụng vào, Tạ Liên bèn đẩy mấy chiếc khay đến trước mặt cậu ta, bấy giờ cậu ta mới từ từ cầm lên ăn.

Nhìn thiếu niên trước mắt, trong đầu Tạ Liên bỗng hiện lên một cảnh tượng. Cũng là một thiếu niên mặt quăn đầy băng vảy, người ngòm bản thủ ng ỏi ch ồm hồm dưới đất, tay ôm một khay đồ cúng, cúi đầu len lén ăn chút bánh trái trong khay.

Đó là cảnh tượng này mà y nhìn thấy thật nhiều năm về trước. Hẳn vì nó có điểm tương tự với tình cảnh trước mắt, thế nên mới khiến y nhớ lại

vào lúc này. Tạ Liên khẽ lắc đầu, dường như muốn xua những hình ảnh này ra khỏi đầu. Đúng lúc này, một cô gái yếu điệu mặc áo lụa màu tím đưa một ly rượu lên. Hoa Thành nhắc tay rót cho Tạ Liên một ly, nói: "Uống một ly không?"

Vừa rồi trong lòng có tâm sự nên thất thần, Tạ Liên tiện tay nhận lấy rồi đưa lên miệng. Vừa cho vào miệng mới nhận ra là rượu, ánh mắt lại vòng trở về Nào ngờ vừa chuyển mắt, đúng lúc nhìn thấy cô gái đưa rượu đứng sau lưng Hoa Thành liếc mắt chòng ghẹo với mình.

Tạ Liên phun ra ngay tắp lự: "Phụt --"

Cũng may y đã nuốt ngụm rượu đó nên không phun ra cái gì, chỉ tự làm mình sặc, ho khù khụ không ngừng. Ngay cả Lang Huỳnh cũng bị y dọa hết cả hồn, bánh ngọt trong tay rớt xuống bàn. Tạ Liên vừa ho vừa nói với cậu ta: "Không sao đâu. Không sao đâu."

Hoa Thành vỗ nhẹ lên lưng y, nói: "Huỳnh sao vậy? Rượu này không hợp khẩu vị của huynh à?"

Tạ Liên vội nói: "Không phải! Rượu ngon lắm. Chỉ là ta chợt nhớ ra, tu đạo của ta phải kiêng rượu."

Hoa Thành nói: "Ồ? Vậy là lỗi của ta rồi, không suy xét đến việc này, hại ca ca phải phá giới."

Tạ Liên nói: "Không liên quan đến đệ. Là ta tự quên thôi."

Y xoa xoa ấn đường, xoay người lặng lẽ nhìn về phía giữa đại điện.

Cô gái dâng rượu kia đưa lưng về phía y, lả lướt bước về phía trước, dáng người và tư thế đi đó, quả là phong tình vạn chủng. Hoa Thành lại chỉ lo làm việc của mình, hoặc nhìn Tạ Liên một cách hết sức chăm chú, từ đầu đến cuối chẳng buồn ngó ngang đến những cô gái xinh đẹp đó, tất nhiên cũng không chú ý đến gương mặt của cô gái đưa rượu kia. Nhưng mà, khi này Tạ Liên nhìn lướt qua lại thấy rõ ràng rành rành.

Cô gái đưa rượu đó, chẳng phải chính là Phong Sư Thanh Huyền sao???

Vì muốn lên vào Cực Lạc phưởng, Phong Sư đại nhân thế mà không ngại biến thành phụ nữ để trà trộn vào... Tạ Liên thật sự bị ánh mắt chòng ghẹo đó dọa cho chết khiếp, trong lòng rất muốn nói thôi người cứ đưa rượu lên an ủi ta đỡ sợ đi. Lúc này, y lại nghe Hoa Thành thuận miệng nói vài câu: "Tu đạo à, trước đây ta cho rằng chỉ cần vui vẻ thoải mái thôi. Nếu phải kiêng này kiêng nọ, chi bằng khỏi tu nữa. Huynh nghĩ sao?"

Tạ Liên nhanh chóng bình tĩnh lại, đi đến liền tiếp lời: "Vậy phải xem là tu đạo gì. Có tông phái chẳng mấy chú trọng những điều này. Nhưng còn đạo mà ta tu, thông thường phải kiêng rượu kiêng dâm. Rượu thì thỉnh thoảng uống một chút cũng được, nhưng cái sau tuyệt đối không thể vi phạm."

Lúc y nói đến hai chữ "kiêng dâm", lông mày bên phải của Hoa Thành khẽ nhướn lên, không biết nên nói là biểu cảm sung sướng, hay là vẻ mặt có hơi muộn phiền.

Tạ Liên nói tiếp: "Thật ra còn một dạng kiêng giận nữa. Chẳng hạn như trong sông bạc vui cùng bạn bè, rất dễ nổi giận, cũng phải kiêng mới được. Nhưng nếu có thể giữ vững tinh thần, thắng thua chẳng sợ, thì không cần cố gắng kiêng đánh cược."

Nghe xong, Hoa Thành cười ha ha: "Hèn gì ca ca lại có hứng thú đến sông bạc chơi."

Vòng tới vòng lui, cuối cùng Tạ Liên cũng đưa đề tài về chữ "đánh cược" một cách tự nhiên: "Mà nói chứ, kỹ thuật đánh cược của Tam Lang quả là thần kỳ."

Hoa Thành cười hề hề "Không vì gì khác, nhờ vận may tốt thôi."

"....."

Nghe vậy, Tạ Liên so sánh với bản thân mình, không khỏi đau lòng xót xa, sau đó ho nhẹ một tiếng, nói: "Đệ thấy đó, ta thì..." Y khoát tay, nói:

"Thật lòng ta tò mò lắm, không biết rốt cuộc việc ném xí ngầu có thật sự có bí quyết gì không?"

Nếu không có, lúc ở trong sòng bạc Hoa Thành đã chẳng thể nào giúp y muốn lắc bao nhiêu điểm thì ra bấy nhiêu điểm, chắc chắn người đeo mặt nạ kia cũng không thể ném một lần ra hai viên sáu điểm ngay được. Hoa Thành lại cười nói: "Dĩ nhiên có bí quyết, chỉ là không có kết quả trong một ngày được."

Ít nhiều gì Tạ Liên cũng lường trước được câu trả lời này, y hỏi thế vốn dĩ cũng không ôm hy vọng gì quá lớn, đang định nghĩ cách khác, lại nghe thấy Hoa Thành nói tiếp: "Có đi ầu, ta có thể chỉ cho huynh một cách học cấp tốc, đảm bảo ca ca thuận buồm xuôi gió, trăm trận trăm thắng."

Tạ Liên nói: "Cách gì thế?"

Hoa Thành giơ tay phải lên. Ngón thứ ba buộc một sợi chỉ đỏ nằm trên bàn tay phải, sợi chỉ đỏ được kết thành một nút thắt hình bướm bướm nhỏ trên mu bàn tay, đẹp đẽ vô cùng. Hắn chìa cánh tay đó ra, nói với Tạ Liên: "Đưa tay cho ta."

Tạ Liên không hiểu ý, nhưng nếu Hoa Thành nói đưa cho hắn, vậy thì cứ cho hắn đi. Hoa Thành nắm tay y, nắm một lát rồi mỉm cười, lật tay lại ném ra hai viên xí ngầu, nói: "Huynh thử xem?"

Tạ Liên bỗng nhiên hiểu ra, trong lòng nhủ thần hai số sáu rồi lấy xí ngầu ném một cái, xí ngầu lăn lông lốc, quả nhiên là hai số "sáu" đỏ rực.

Ngẩng đầu lên lại, Tạ Liên nói: "Thì ra vận may cũng mượn được như pháp lực."

Hoa Thành cười nói: "Lần sau nếu ca ca muốn đánh cược với ai cứ đến tìm ta trước. Huynh muốn mượn bao nhiêu, ta cho mượn bấy nhiêu."

Trong chợ Quỷ đường như quanh năm không có buổi sáng, mãi mãi là đêm tối, hai người lại ném bừa ném bậy chơi với nhau thêm vài chục ván, Tạ Liên nói mình cảm thấy hơi mệt, Hoa Thành bèn lập tức đứng dậy,

trước tiên cho người đi thu xếp ổn thỏa cho Lang Huỳnh, sau đó tự mình dẫn Tạ Liên đến chỗ ở cho khách. Thấy Hoa Thành chu đáo như thế, Tạ Liên lại nghĩ đến việc lát nữa mình sắp tra xét bí mật trong điện Cực Lạc, nhìn bóng lưng áo đỏ từ từ đi xa, y cứ cảm thấy áy náy không thể tả. Đóng cửa lại, Tạ Liên ng ồi xuống bên bàn, bóp trán nghĩ thầm: "Hy vọng việc này thật sự không liên quan đến Tam Lang, chờ khi tra rõ được chân tướng, mình sẽ lập tức thẳng thắn xin lỗi cậu ấy."

Ng ồi chưa bao lâu, quả nhiên nghe được ngoài cửa có tiếng người yếu ớt gọi: "Điện hạ... Điện hạ..."

Vừa nghe tiếng gọi này, Tạ Liên tức thì bước lên mở cửa, người ngoài cửa nọ cũng nhảy tót vào phòng, chính là Sư Thanh Huy ền.

Nàng vẫn mặc trang phục của các cô gái Quỷ giới, một thân áo lụa mỏng tang, thắt đáy lưng ong, vừa bước vào đã lảo đảo xuống đất, biến về hình dạng đàn ông, che ngực nói: "Nghệt thở quá! Nghệt thở quá! Mẹ cha ơi, ta sắp bị thứ này siết chết rồi!"

Tạ Liên trở tay đóng cửa lại, vừa quay đầu đã trông thấy cảnh tượng một người đàn ông mặc một bộ áo lụa màu tím lơ lửng nằm dưới đất điên cuồng xé áo ngực và đai lưng của mình, y hoàn toàn không thể nào nhìn thẳng, che mắt nói: "Phong Sư đại nhân... Phong Sư đại nhân! Người không thể thay lại đạo bào (áo đạo sĩ) ban đầu của mình sao?"

Sư Thanh Huy ền nói: "Bộ ta ngốc à? Đêm hôm khuya khoắt ai lại đi mặc bộ đạo bào trắng sáng đó, làm bia cho người ta bắn chắc?"

Tạ Liên nghĩ thầm: "Không... Người mặc đồ kiêu này, theo một ý nghĩa nào đó thì càng là tấm bia chọi mắt hơn..."

Không nhìn thấy Lang Thiên Thu, Tạ Liên bèn ng ồi xồm xuống hỏi: "Thái Hoa điện hạ đâu? Người để cậu ta ở ngoài một mình, cậu ta đừng có xảy ra chuyện nữa đó."

Sư Thanh Huy ền xé hết nịt ngực, cuối cùng cũng h ồi sức, nằm co quắp dưới đất, nói: "Yên tâm đi, ta đã dùng thân phận ti ền bối ra lệnh cho Thiên

Thu không được manh động, chắc sẽ không xảy ra chuyện nữa đâu."

Mặc dù còn chưa yên tâm hẳn, nhưng Tạ Liên cũng không lo được nhiều như thế, y tranh thủ thời gian kể thật nhanh về việc người đeo mặt nạ và cánh cửa bí mật phải ném ra hai viên sáu điểm mới vào được. Nghe nói trên cổ tay người đeo mặt nạ có đeo gông nguy hiểm rửa, Sư Thanh Huyền "ồ" một tiếng, nói: "Trong những năm qua, thần quan bị đày khỏi Thiên giới chỉ có bấy nhiêu người, có lẽ ta biết người đó là ai rồi."

Tạ Liên hỏi: "Ai vậy?"

Sư Thanh Huyền bò từ dưới đất dậy, nói: "Chỉ sợ vị mà huynh nhìn thấy chính là Võ Thần phía Tây ban đầu, Dẫn Ngọc điện hạ."

Tạ Liên sửng sốt, hỏi: "Ban đầu? Ý nói Võ Thần phía Tây tiến nhiệm trước Quyên Nhất Chân sao?"

Xé xong áo ngực lại là một trang hảo hán, Sư Thanh Huyền che áo lụa, ngẩng đối diện với Tạ Liên, nghiêm túc nói: "Đúng thế. Có đi đâu những chuyện này ta cũng chỉ nghe nói, huynh nghe chút là được. Võ Thần trấn giữ phía Tây ngày trước là Dẫn Ngọc điện hạ, hẳn là sư huynh của Quyên Nhất Chân, sau khi phi thăng điểm mặt Quyên Nhất Chân, dẫu dặt rất nhiều, nghe đâu quan hệ giữa hai sư huynh đệ xưa giờ tốt lắm. Nhưng rồi không lâu sau, bản thân Quyên Nhất Chân cũng phi thăng, hơn nữa thế lực rất mạnh, thay luôn vị trí của sư huynh mình ở phía Tây."

Tạ Liên im lặng. Sư Thanh Huyền nói tiếp: "Một núi không thể chứa hai hổ mà. Lẽ ra hai bên thân lẫn, nhưng Quyên Nhất Chân vượt mặt sư huynh của mình, tiếng tăm lẫy lừng ở phía Tây, bè phái của Dẫn Ngọc từ từ lụn bại, tín đồ suy giảm, vậy nên không hài lòng cho lắm, cứ cảm thấy Quyên Nhất Chân giờ trò bần nào đó, tìm đủ mọi cách đoạt vị trí sư huynh của mình. Dần dà dần dà, sư huynh đệ từ từ kết oán thù."

Tạ Liên hỏi: "Tại sao Dẫn Ngọc điện hạ lại bị giáng chức?"

Sư Thanh Huyền nói: "Đang nói đến đó đây. Hình như sau này, bọn họ giằng co càng lúc càng quyết liệt ở phía Tây, trong cơn nóng giận, phải

chẳng Dẫn Ngọc điện hạ đã hạ độc thủ gì đó với Quyên Nhất Chân? Cụ thể thì không rõ, nhưng dù sao cũng bị vạch trần rồi. Lúc đó to chuyện lắm, Dẫn Ngọc bị Đến Quân giáng chức, sau đó chẳng biết tung tích nữa. Không ngờ hần thế mà lại lưu lạc đến chợ Quỷ..."

Tạ Liên nhớ lại lúc Nam Phong đánh giá Võ Thần phía Tây Quyên Nhất Chân này, nhắc nhưng không nói rõ, giọng điệu có phần một lời khó nói hết, không biết rốt cuộc đối phương là nhân vật thế nào, y hỏi: "Phong Sư đại nhân, theo người thấy, rốt cuộc giữa hai người đó đã xảy chuyện gì?"

Sư Thanh Huyền kéo làn váy lụa, nói: "Làm sao ta biết được. Mặc dù ta quen thân với rất nhiều người, nhưng ta không thân với bên phía Tây lắm, chỉ từng nói vài câu thôi. Nhưng nếu chỉ xét ngẫm ấy câu, ta cảm thấy tính tình của Dẫn Ngọc điện hạ không tệ, rất khiêm tốn và nhã nhặn. Còn Quyên Nhất Chân ấy hả, tuổi cậu ta còn khá nhỏ, tính cách hơi quái đản, nhưng ngoại trừ không hiểu cách đối nhân xử thế, hình như cũng không có vấn đề gì quá lớn. Ta không nói rõ được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Trừ bản thân hai người họ, người khác làm sao biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì chứ?"

Tạ Liên lắc đầu, nói: "Không nói thì tốt hơn. Mặc kệ người đeo mặt nạ kia có phải là Dẫn Ngọc điện hạ không, cũng mặc kệ tại sao hần lại ở nơi này, trước tiên chúng ta đi xem thử có mở được cánh cửa kia không, sau khi mở ra lại như thế nào nữa."

Hai người im hơi lặng tiếng bước ra khỏi cửa. Tạ Liên hồi sáng từng lạc đường một lần đã rút được bài học, nhớ đường thật cẩn thận, lần này cũng xem như suôn sẻ, sau một hồi đi loạn xạ dựa theo vài ấn tượng mơ hồ, ấy thế mà bọn họ cũng thành công tìm được cánh cửa nhỏ trắng lè đó sau thời gian hai nén nhang. Tạ Liên đi đến trước tượng đá cung nữ kia, lấy ra hai viên xí ngầu mang từ trong phòng đến, nín thở giảy lát rồi ném nhẹ một cái. Chỉ nghe tiếng "lạch cạch lạch cạch" vang lên, quả nhiên, ném một phát được hai viên "sáu" đỏ rực.

Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhớ đến việc vận may này là trước đó Hoa Thành tay cầm tay cho mình mượn ở điện Cực Lạc, cảm xúc trong lòng khó mà diễn tả, nghĩ thầm: "Người ta tốt với mình, mình lại chạy tán loạn trong nhà người ta như kẻ trộm."

Thấy biểu cảm của Tạ Liên, Sư Thanh Huyền vỗ vai y, nói: "Chuyện đến nước này thì nghĩ thoáng chút đi. Có đi đâu ta thấy Huyết Vũ Thám Hoa đó thật sự quan tâm huynh lắm đấy, nếu ta là huynh, lần này Đế Quân tìm ta ta cũng không nhận đâu, mắc công gây khó xử."

Tạ Liên lắc đầu, nghĩ thầm, suy cho cùng Sư Thanh Huyền cũng không hiểu rõ về Quân Ngô lắm nên mới nói như thế.

Việc này, đúng là Tạ Liên có chỗ khó xử, mà Quân Ngô cũng biết y có chỗ khó xử. Chiếu theo hiểu biết của Tạ Liên đối với Quân Ngô, trong tình huống như vậy, Quân Ngô tuyệt đối sẽ không đề cập chuyện này với y, mà sẽ trực tiếp phái một thần quan khác đến chấp hành nhiệm vụ.

Nhưng rõ ràng Quân Ngô thừa biết y có chỗ khó xử mà vẫn hỏi ý nguyện của y, đi đâu này chỉ có thể chứng minh một việc: Quân Ngô đã không tìm được người nào khác phù hợp đi chuyến này nữa, vì không còn cách nào khác mới đến hỏi y. Nếu đã như vậy, Tạ Liên tất nhiên nghĩa bất dung từ (vì đạo nghĩa mà không thể chối từ).

Chưa kể, vị thần quan mất tích kia phát tín hiệu cầu cứu vào bảy ngày trước, Hoa Thành cũng rời khỏi vào bảy ngày trước, sự trùng hợp này, bất luận thế nào Tạ Liên cũng không thể bỏ qua.

Y thở dài, nghĩ thầm: "Tam Lang à, chỉ mong ta có thể có cơ hội nói xin lỗi đệ."

Tạ Liên cất xíng ngẫu vào, đẩy cửa ra. Phía sau cánh cửa nhỏ tráng lệ đã không còn là gian phòng nhỏ bình thường nữa, mà là một cái hầm ngầm tối hù, từng bậc cầu thang thông sâu xuống lòng đất, gió lạnh thổi vù vù từ dưới lên.

Nóng mắt quá đi =)))

Chương 43: Mượn vận mệnh, đêm khuya thăm dò Cực Lạc phường (2)

Tạ Liên lấy xỉ ngầu từ trong khay ngọc, liếc mắt nhìn Sư Thanh Huyền một cái rồi gật đầu. Hai người một trước một sau, đi vào sâu trong hầm ngầm.

Sư Thanh Huyền đi phía trước, búng tay một cái, nâng một ngọn chưởng tâm diệm, chiếu sáng bậc thang dưới chân. Tạ Liên khẽ khàng đóng cửa lại, chặn hậu đằng sau. Hai người xuống chừng hơn năm mươi bậc thềm đá, cuối cùng cũng đạp lên đất bằng.

*Chưởng tâm diệm: như đã chú thích từ trước là ngọn lửa trong lòng bàn tay nhé, nhưng tùy chỗ sẽ để chưởng tâm diệm, chỗ sẽ dịch thẳng luôn tùy trường hợp.

Đây là đường hầm một chiều có khả năng chứa năm sáu người cùng lúc, chỉ có một lối đi duy nhất, phía trước là một mảnh tối mịt, phía sau là cầu thang thông lên mặt đất, hai bên trái phải đều là vách tường dày cứng, vì vậy không cần băn khoăn nên đi như thế nào, chỉ cần đi về phía trước là được. Có đi đâu, sau khi đi hơn hai trăm bước men theo đường hầm, một bức tường đá lạnh lẽo xuất hiện trước mặt hai người, chặn đường của bọn họ.

Sư Thanh Huyền nói: "Đến đây là hết đường rồi à? Không phải chứ." Sư Thanh Huyền dùng một tay nâng ngọn lửa, tay còn lại mò mẫm trên vách tường, dường như muốn tìm xem bên trên có cơ quan gì không, sau đó lại làm thêm vài pháp quyết phá bỏ thuật che mắt, song vách tường chẳng hề có động tĩnh gì. Sư Thanh Huyền hết cách, hỏi: "Ta đập thùng nó nhé?"

Tạ Liên nói: "Vậy sẽ gây tiếng động lớn lắm, cả Cực Lạc phường sẽ bị kinh động đó."

Sư Thanh Huyền áp tay lên tường đá, tung ra một luồng linh lực, lát sau rút tay về nói: "Muốn đập thủng cũng không được, e rằng bức tường này dày ít nhất mười trượng."

Nhưng rõ ràng Tạ Liên đã chính mắt nhìn thấy người đeo mặt nạ kia đi vào đây, suy cho cùng hẳn đâu thể nào thậm thà thậm thụt như thế chỉ để vào ngõ cụt này ng ồi thi ền chứ? Bên trong chắc chắn còn lối nào khác, vì vậy hai người lại quan sát tỉ mỉ khắp nơi. Không lâu sau, Tạ Liên nói: "Phong Sư đại nhân, người nhìn dưới đất đi, hình như có gì đó."

Y chỉ xuống đất, Sư Thanh Huyền lập tức hạ thấp tay, hai người cùng ng ồi xồm xuống.

Nền đất của đường hầm này được lát bởi vô số gạch đá hình vuông, mỗi tấm gạch vuông đều to chừng một cánh cửa nhỏ. Mà phía trước mặt tường đá, trên tấm gạch vuông mà bọn họ giẫm lên có vẽ một bức hình. Hình vẽ này không lớn, là hình một người nhỏ đang ném xí ng ầu.

Sư Thanh Huyền ng ẩng đầu nói: "Lẽ nào chỗ này cũng tương tự cách mở cánh cửa bên trên, nhất định phải ném ra số điểm chính xác mới mở được tường đá?"

Tạ Liên khẽ gật đầu, nói: "Coi bộ là thế r ồi, có đi ầu, ta không vào chung với người đeo mặt nạ, chẳng biết số điểm để qua cửa ở đây là bao nhiêu."

Sư Thanh Huyền nói: "Đã đến đây r ồi, nếu lại quay về tìm hiểu thì không thực tế cho lắm, trước hết cứ ném bừa một cái xem sao."

Tạ Liên cũng tán thành: "Phong Sư đại nhân, người thử đi, ta... không biết vận may mà ta mượn được có thể chống được mấy lần nữa."

Sư Thanh Huyền cũng không từ chối, nhận xí ng ầu r ồi ném ngay xuống đất, hỏi: "Thế nào r ồi?"

Hắn ném ra một viên "hai", một viên "năm". Hai người chờ một h ồi nhưng không chờ được tường đá mở, Tạ Liên lấy xí ng ầu về nói: "Quá

nhiên không được."

Bỗng nhiên, Sư Thanh Huyền nói: "Thái Tử điện hạ, huynh nhìn dưới chân đi, hình vẽ thay đổi rồi!"

Nghe vậy, Tạ Liên lập tức cúi đầu. Quả nhiên, lẽ ra hình vẽ trên tấm gạch vuông dưới đất là một người nhỏ đang chơi xí ngầu, lúc này màu sắc nhạt dần, từ từ lồm vào, biến thành một hình vẽ khác, thoát nhìn cứ như một con rắn đen tròn trĩnh to mập. Sư Thanh Huyền hỏi: "Cái thứ gì thế này?"

Tạ Liên suy đoán: "Giun đất hả? Hay đĩa? Nhìn giống lắm, ngoài ruộng có đây, ta từng thấy nhiều rồi."

Sư Thanh Huyền nói: "Rốt cuộc huynh làm cái gì mới từng thấy nhiều vậy... "

Còn chưa dứt lời, cả người Sư Thanh Huyền đã biến mất.

Không riêng gì Sư Thanh Huyền, Tạ Liên cũng biến mất luôn. Thì ra khi nãy nói đến mấy chữ "cái thứ", hai người đồng loạt cảm thấy dưới chân trống không, giây tiếp theo, cả hai rơi vào trong một hầm ngầm.

Thì ra bức tường đá đó vốn không phải cửa mà là một bức tường đá hàng thật giá thật, còn tấm gạch hình vuông mà bọn họ giẫm lên mới là cánh cửa thật sự. Sau khi ném xí ngầu, cánh cửa đó thành linh mở ra rồi lập tức khép lại, Tạ Liên và Sư Thanh Huyền rơi giữa không trung giây lát rồi ngã rầm xuống một mảnh đất. Cũng may đất này cực xốp, tuy rằng ị ra hai cái hố hình người sâu hoắm nhưng hai người lại không hề thấy ngã đau gì mấy, còn lập tức đứng lên được. Nào ngờ vừa đứng dậy, đầu hai người lại cùng đụng phải đỉnh, đồng loạt "ối" một tiếng. Tạ Liên một tay che đầu, một tay mò mẫm bên trên, lại chỉ mò được bùn đất xốp ẩm như mặt đất dưới chân, không có phiến đá nào, còn cánh cửa đá kia đã sớm biến mất tăm.

Vừa rồi khi rơi xuống, ngọn lửa trong lòng bàn tay Sư Thanh Huyền lại tắt, bây giờ Sư Thanh Huyền lại đốt lên lần nữa, rọi sáng xung quanh. Lúc

này, hai người họ mới phát hiện mình đang ở trong một h ầm ng ầm bằng đất.

H ầm ng ầm này có hình trụ, vách h ầm toàn là bùn đất, không giống như có dấu vết từng bị sức người khai phá. Sư Thanh Huyền lau trán, nói: "Đây lại là đâu thế? Chắc không phải vì ta ném sai sỏi nên chúng ta mới bị quăng đến đây chứ?"

Tr ầm ng ầm một lát, Tạ Liên nói: "Rất có khả năng. Cửa đá kia đã biến mất, vậy tức là không cho chúng ta cơ hội quay lại nữa. Trước tiên cứ nghĩ cách ra ngoài r ồi tính tiếp."

Hai người bàn bạc sơ một chút, sau đó men theo h ầm ng ầm đi v ề phía trước. H ầm ng ầm này quanh co khúc khuỷu, người trưởng thành muốn đứng thẳng trong h ầm ng ầm này e rằng hơi bị khó, chỉ có thể đi khom lưng hoặc bò trong h ầm, tốc độ mà chậm thì cũng khá vất vả. Chưa kể không khí trong h ầm ẩm ướt ngột ngạt, bùn đất cũng vương chân, đi bước nào lún bước nấy, l ầy lội bẩn thỉu, thỉnh thoảng còn giẫm trúng một ít xác thực vật và động vật nhỏ thối rữa trong đất. Sắc mặt Tạ Liên không hề thay đổi, còn Sư Thanh Huyền đã nổi da gà khắp người. Tạ Liên càng đi càng cảm thấy không ổn, nói: "Phong Sư đại nhân, e rằng chúng ta phải đi nhanh lên thôi. Chỉ sợ chỗ này..."

Đúng vào lúc này, một tiếng nổ "đùng đùng" quái dị truy ền đến.

Tiếng nổ truy ền đến, cả h ầm ng ầm cũng khẽ chấn động theo, bùn đất lác đác phía trên bị chấn cho rơi bành bịch xuống đất. Hai người nhìn nhau, không nói câu nào mà chạy như bay v ề hướng ngược lại với tiếng nổ.

Nhưng mà, tiếng nổ và cơn chấn động đó xông ngang đánh thẳng, tốc độ nhanh hơn bọn họ rất nhiều, áp sát liên tục. Hai người loạng choạng vừa lặn vừa bò trong h ầm ng ầm ngoằn ngoèo, nhưng từ đầu chí cuối vẫn không thấy lối ra của h ầm ng ầm nằm đâu, ngay cả một tia sáng cũng không có. Chẳng những vậy, hướng mà bọn họ đang lao tới, thế mà cũng truy ền đến tiếng nổ và cơn chấn động giống hệt phía sau!

Đường phía trước và đường lui đều bị chặn kín, hai người buộc phải dừng bước. Đi kèm với tiếng "đùng đùng" kia là tiếng thân thể khổng lồ nặng trĩu kéo lê trong bùn đất, hai con sâu to tướng bò lổm ngổm, xuất hiện trước mặt hai người.

Hai con sâu này đờ đẫn béo mập khôn tả, thân hình hiện màu tím đen, lớp da có phân trong suốt, thân sâu chia thành từng khúc một, không mất không chân, hai cái đầu chính là hai cục thịt nhọn, nếu không phải hai con giun đất dài thông lòng thì còn là gì nữa?

Cửa đá kia mở ra, thế mà lại quăng bọn họ xuống hang ổ của quái vật giun đất!

Tạ Liên giơ một tay lên chắn phía trước, Nhược Da sẵn sàng hành động. Sư Thanh Huyền thì chẳng biết lấy quạt Phong Sư từ đâu ra, tiếc rằng gió lớn không thể nổi lên trong lòng đất chật hẹp như thế, nếu nổi gió lớn nói không chừng còn thổi chính mình ngất luôn, e rằng pháp bảo cao cấp này khó mà phát huy tác dụng. Bấy giờ Tạ Liên mới nhớ ra giun đất sợ sáng sợ nóng, y nói: "Phong Sư đại nhân, phiền người cho ta mượn chút pháp lực, đốt mạnh ngọn lửa trong lòng bàn tay người đi!"

Sư Thanh Huyền làm theo, tay trái chạm nhẹ với Tạ Liên, ngọn lửa trong tay phải bốc cao thêm vài tấc. Tạ Liên cũng vội vàng nổi lên một ngọn lửa sáng bừng trong lòng bàn tay. Quả nhiên, hai con giun đất kia cảm nhận được ánh lửa nóng hằm hập bèn rút về phía sau, kéo thành khoảng cách một trượng. Thế là hai người mượn uy lực của ngọn lửa, tiếp tục vừa bước chậm vừa ép hai con giun đất duy trì khoảng cách với mình, hy vọng có thể tìm được lối ra.

Nhưng mà, lửa to vừa bốc lên trong hằm ngằm chật hẹp, không riêng gì hai con quái vật giun đất này sợ nóng, dần dà Tạ Liên và Sư Thanh Huyền cũng nóng đến mức mồ hôi đổ ào ào, như thể đặt mình trong lò nướng vậy, khó chịu vô cùng. Đáng sợ hơn nữa là, tuy Sư Thanh Huyền dốc hết sức dùng pháp lực giữ cho lửa cháy, nhưng dường như ngọn lửa đó vẫn càng ngày càng nhỏ. Hai con giun đất cảm nhận được điều này, lúc lùi lại tránh né cũng không đến nỗi không tránh kịp.

Tạ Liên lại đi thêm mấy bước, cảm thấy hô hấp trì trệ, nói: "Phong Su đại nhân, chỉ e ngọn lửa này không chống đỡ được bao lâu nữa. Mặc dù đồng bùn đất này ẩm ướt tới xấp, nhưng dù sao vẫn đang nằm sâu trong lòng đất, chắc không lâu nữa luồng khí sẽ không thông, lửa sẽ dập tắt, người cũng hôn mê luôn."

Sư Thanh Huyền cắn răng, nói: "Vậy chỉ có thể dùng rút ngàn dặm đất một lần thôi."

Tuy rằng hiện tại hai người chẳng còn tay nào ra để vẽ trận pháp, địa hình cũng hết sức bất lợi, nhưng cũng không còn cách nào khác. Tạ Liên nói: "Để ta tìm chỗ nào bằng phẳng."

Đúng lúc này, y phát hiện chân mình không còn giẫm xuống mặt đất lầy lội nữa mà hình như là một phiến đá. Trong lòng Tạ Liên khẽ động, lập tức cúi người xem xét. Quả nhiên, đây cũng là một mặt cửa đá!

Trên cửa đá này cũng vẽ hình một người nhỏ đang ném xí ngầu. Sư Thanh Huyền cũng giẫm lên nó, vui mừng khôn xiết, nói: "Nhanh lên nhanh lên nhanh lên, mau ném xí ngầu mở nó ra!" Tạ Liên đang định ném thì đột nhiên lại nghĩ: "Đừng để mình ném ra số điểm sai còn ác chiến hơn, mở cửa ra lại đến nơi đáng sợ hơn nữa." Nghĩ vậy bèn đưa xí ngầu cho Sư Thanh Huyền, nói: "Người ném đi!"

Sư Thanh Huyền không nhiều lời, cầm lấy ném ngay. Xí ngầu lăn vòng vòng, lần này là một viên "ba" và một viên "bốn". Tạ Liên lập tức lấy xí ngầu về, hai người cùng đứng trên cánh cửa. Ngọn lửa trong lòng bàn tay Sư Thanh Huyền lại nhỏ mất một vòng, hai con giun đất ngo ngoe rục rịch. Tạ Liên nhìn kỹ hình vẽ trên cánh cửa, nó từ từ nhạt dần, rồi từ từ biến thành một bức hình khác, đó là một rừng cây, vài người nhỏ ăn mặc kỳ dị trông như đang nhảy múa vây quanh một người ở chính giữa.

Lúc này, cuối cùng một con giun đất có vẻ không kiên nhẫn nữa, phần phụ miệng khẽ nhếch, kéo lê thân hình nặng trĩu, lao đến!

*Phần phụ miệng: Một trong các bộ phận xung quanh miệng của côn trùng, nhện, hoặc động vật chân đốt khác được sử dụng để ăn.

May là ngay lúc nó chỉ còn cách hai người khoảng ba thước, cửa đá thành linh bật mở!

Lần này, hai người lại rơi vào một cái động chật hẹp. Có đi đâu mặt đất của lần này cứng ngắc, vừa chật chội vừa khô nóng. Hai người ngã đến phát đau, d òn thành một đồng, Tạ Liên đã quen nhin đau, không rên tiếng nào, còn Sư Thanh Huyền lại hét toáng lên. Bị Sư Thanh Huyền hét cho đau cả tai, Tạ Liên sợ hấn xảy ra chuyện, bèn hỏi: "Phong Sư đại nhân, người có ổn không?"

Sư Thanh Huyền đầu nằm dưới, chân nằm trên, nói: "Ta cũng không biết ta có ổn không nữa, trước đây ta chưa từng ngã ra nông nổi này bao giờ. Thái tử điện hạ, cộng tác làm việc với huynh kích thích quá đi mất."

Nghe vậy, Tạ Liên không khỏi bật cười. Lúc này y mới phát hiện, thì ra hai người ngã vào trong một hốc cây. Y vất vả bước ra khỏi hốc cây trước, đoạn chia tay với Sư Thanh Huyền, nói: "Lần này cực thân người rồi."

Sư Thanh Huyền nói: "Đừng khách sáo."

Dứt lời kéo tay Tạ Liên, chui ra khỏi hốc cây, mặt xám mảy tro, một thân áo lụa rách toí tả, lúc đi ra bị ánh nắng bên ngoài rọi cho nhẵn mặt nhú mảy, hỏi: "Đây là chỗ nào thế?"

Tạ Liên nói: "Như người thấy đó, một mảnh rừng sâu núi thẳm." Y nhìn khắp xung quanh, nói tiếp: "Ta thấy thật ra tác dụng của cửa đá này cũng tương tự pháp khí chuyên phóng thuật rút ngàn dặm đất, ném ra số điểm khác nhau thì sẽ bị đưa đến những địa điểm khác nhau. Chẳng biết số điểm ném ra lần này có đúng không nữa."

Sư Thanh Huyền để tr ãn hai cánh tay, khoanh tay nói bằng giọng nghiêm túc: "Thi triển một lần rút ngàn dặm đất phải hao tổn một lượng lớn pháp lực. Vì để phòng ngừa người khác rình mò bí mật của mình, cái tên Huyết Vũ Thám Hoa kia lại chế tạo ra loại pháp khí cửa đá như thế, có thể thấy ngoại trừ pháp lực cao cường, tâm cơ cũng sâu lắm."

Tuy sắc mặt của Sư Thanh Huyền nghiêm túc thật, nhưng dáng vẻ chật vật đi chân đất để trần cánh tay của hắn thật sự không nghiêm túc cho nổi, trái lại còn buồn cười nữa. Tạ Liên nín cười một cách vất vả, trong lòng lại xuất hiện nét mặt khẽ nhếch khóe miệng của Hoa Thành, nghĩ thầm: "Thay vì nói cậu ấy tâm cơ sâu, chi bằng nói... chỉ là nghịch ngợm mà thôi."

Hai người ra khỏi hốc cây, mới đi được vài bước, bỗng dưng có cả đồng người trần như nhộng nhảy ra từ sau lùm cây ra bốn phía, nhảy tót xung quanh bọn họ, vừa nhảy vừa la hét: "A a a!"

"....."

Sư Thanh Huyền và Tạ Liên đều hãi hùng quá đổi. Sư Thanh Huyền nói: "Liên này là cái quái gì thế!"

Tạ Liên giơ tay nói: "Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng. Chúng ta xem thử trước đã."

Y tập trung nhìn kỹ, thì ra bọn chúng không hẳn là trần như nhộng, mà là trên người chỉ mặc da thú và lá cây, thái độ hết như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, tay cần ngọn giáo làm từ cành cây, mũi giáo buộc một cục đá sắc nhọn, bọn chúng cười hề hề nhìn hai người, miệng đầy răng nhọn, toàn là răng nanh có hình dạng răng cưa.

Hai người không nhiều lời, lập tức co cẳng bỏ chạy.

Sư Thanh Huyền vừa chạy vừa nói: "Trước đây ca ca của ta luôn nói với ta! Núi sâu phía Nam có rất nhiều dã nhân tinh ăn thịt người để sống! Bảo ta đừng có tới đây một mình! Chắc không phải bây giờ chúng ta gặp trúng bọn chúng chứ?!"

*Dã nhân: người hoang dã. Tinh là chỉ yêu tinh.

Tạ Liên chạy trốn đã là chuyện xe chạy quen đường, tư thái và tác phong thông dong hơn Sư Thanh Huyền nhiều, y bình tĩnh nói: "Ừ, Có thể lắm! Nói chung cứ tìm cửa trước, tìm xem có còn cửa đá nào nữa không!"

Đám dã nhân kia la lối om sòm ở phía sau họ, đuổi theo ráo riết. Lẽ ra hai người Tạ Sư chỉ có thể chạy trốn chứ không thể đánh trả, bởi vì trời có luật trời, nếu thần quan xuống trần gian, khi đối mặt với người phạm, không được tự tiện dùng pháp lực áp chế, quy định này nhằm tránh cho thần quan ỷ vào pháp thuật mà bắt nạt người khác, gây thế gây họa. Nhưng thỉnh thoảng đám dã nhân lại ném vài hòn đá sắc nhọn hoặc cành cây về phía hai người, đột nhiên, một cành cây sượt qua mặt Sư Thanh Huyền.

Lần này, coi bộ đụng trúng ổ kiến lửa rồi. Sư Thanh Huyền đưa tay sờ mặt, sờ thấy một vết máu nhàn nhạt, tức khắc giận tím mặt.

Hắn rống một tiếng, dừng bước chân, xoay người nói: "Đám dã nhân núi sâu chưa trải sự đời các người, thấy bản Phong Sư, chẳng những không kính phục mà còn dám phá hoại dung nhan của ta! Có lý nào lại thế!"

Quát xong, Sư Thanh Huyền thành linh "soạt" một tiếng giũ quạt Phong Sư ra, bất chợt quạt một cái -- Đám dã nhân kia tức thì bay lên khỏi đất bằng, bị Sư Thanh Huyền quạt cho văng ra xa mấy trượng, treo lơ lửng trên cây, kêu la oai oái. Rốt cuộc cũng dừng lại được, hai người há miệng thở hổn hển. Thở hổn hển một hồi, suy nghĩ kia của Tạ Liên lại xuất hiện: "Làm thần quan cực quá đi mất... Người hay quỷ hay thần, ai cũng vất vả như ai..."

Sư Thanh Huyền tức tối phun một hơi, nói với Tạ Liên: "Thái tử điện hạ, huynh thấy rồi đấy, là bọn chúng tự tìm nhé! Không phải ta ỷ vào pháp thuật bắt nạt người khác."

Tạ Liên nói: "Ừ đúng, ta thấy rồi."

Sư Thanh Huyền lại sờ sờ mặt mình, lần bần vài câu "ca ca của ta còn không dám" rồi xoay người nói: "Chúng ta đi tìm cửa đá đi."

Tạ Liên im lặng gật đầu. Mắt thấy Sư Thanh Huyền phải quấn áo, chỉnh trang lại tóc, điệu bộ quả là phóng khoáng. Nhưng mà, hắn lại khoác trên mình một bộ áo lụa tím rịm rách tả tơi, vì thế trong nét phóng khoáng đó không khỏi pha lẫn mùi quái dị, quả thật để lại ấn tượng khó phai, trong lòng Tạ Liên tìm được nỗi xúc động vô vàn. Nhớ lại lần đầu gặp nhau ở

cửa ải Bán Nguyệt, Phong Sur đại nhân mang phong thái thần tiên nhường nào, khiến y cho rằng nếu không phải tuyệt thế yêu đạo thì cũng là cao nhân một đời. Nào ngờ từ đầu đến cuối, đó chỉ là ảo giác của y thôi...

Hai người không đầu không đuôi lượn vài vòng lớn trong rừng, cuối cùng tìm được một cánh cửa đá bên cạnh một hốc cây khác. Lần này, Sur Thanh Huyền không chịu ném xí ngầu nữa, gã đầu nói: "Cũng không biết tại sao nữa, đạo trước vận may của ta mặc dù không phải lần nào cũng tốt, nhưng không đến mức lần nào cũng tệ. Nhưng hôm nay hình như vận may của ta không được tốt, ném hai ván, lần thì vào hang giun đất, lần thì gặp dã nhân tinh, không biết lần sau gặp phải thứ gì nữa."

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, trong lòng áy náy: "Biết đâu vì ta ở bên cạnh người nên mới kéo vận may của người tụt theo đó..."

Lúc này, lại nghe Sur Thanh Huyền nói: "Hay là huynh ném đi. Nói không chừng vận may mà vị Tam Lang nhà huynh cho mượn vẫn còn thừa lại một ít."

Chẳng hiểu tại sao, khi nghe "vị Tam Lang nhà huynh", Tạ Liên lại thấy ngượng ngùng khó tả. Đang định giải thích một chút, nhưng nghĩ lại thấy chẳng có gì để giải thích, nếu cố giải thích còn thấy kỳ cục hơn, vì vậy không nhiều lời nữa, cầm xí ngầu, lăn nhẹ một vòng.

Hai viên "sáu" điểm.

Nín thở giây lát, Tạ Liên chú ý sự thay đổi của hình vẽ trên cửa đá để chuẩn bị tâm lý cho thứ tiếp theo phải gặp, nhưng lúc này, hình vẽ đó không hề thay đổi gì, còn cửa đá lại "két" một tiếng mở ra.

Phía sau cánh cửa lại là những bậc thềm đá tối hù, thông sâu xuống lòng đất, gió lạnh thổi vù vù lên.

Hai người nhìn nhau, cùng nghĩ thầm: "Chẳng lẽ chạy loạn một vòng lớn rồi lại vòng về chỗ cũ?"

Tuy rằng vòng về chỗ cũ, nhưng so ra cũng tốt hơn ở chỗ khác, vì vậy hai người quả quyết bước xuống thềm đá. Cửa đá đóng sầm sau lưng hai người, chìa tay đẩy thử lại chỉ sờ trúng một bức tường đá nhẵn nhụi. Tạ Liên nói: "Cứ xuống dưới đi."

Hai người lại đi về phía trước men theo con đường đá ngấm vuông vức này. Sau khi đi hơn hai trăm bước, Tạ Liên từ từ phát hiện ra, nói: "Đây không phải đường hẻm mà lần đầu chúng ta đi đâu."

Sư Thanh Huyền nói: "Đúng thế. Lúc đó chúng ta đi chừng hai trăm bước thì đụng phải tường đá, nhưng bây giờ lại không."

Tạ Liên nói khẽ: "Xem ra, lần này đi đúng đường rồi."

Ngay lúc này, hai người đồng loạt dừng chân.

Một mùi máu tanh, tỏa ra từ bóng tối đằng trước.

Đi kèm với nó, còn có tiếng hít thở nặng nề của một người đàn ông.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

44

Chương 44: Cực Lạc hóa thành đất, Phương Tâm trở lại

Hai người không nhúc nhích, cũng chẳng nói chẳng rằng, vừa không nâng chưởng tâm diệm nhìn cho rõ cũng chẳng ai mở miệng chất vấn trước. Có đi đâu, rõ ràng đối phương đã cảm nhận được sự xuất hiện của bọn họ, bởi vì sau khi bọn họ dừng chân, đối diện truyền đến một câu nghe lạnh buốt.

Một người đàn ông trầm giọng nói: "Không thể trả lời."

Vừa nghe giọng nói này, Sư Thanh Huyền lập tức dấy lên một ngọn lửa, Tạ Liên không ngờ Sư Thanh Huyền lại đột ngột châm lửa nên không kịp ngăn cản. Ánh lửa đỏ sáng chói mắt, chiếu rọi bóng hình của một người đàn ông mặc áo đen.

Người đàn ông áo đen này gục đầu tựa vào tường đá đầu cuối đường, mặt mũi trắng bệch như tờ giấy, tóc đen rối rùi, nhưng đôi mắt giữa đầu tóc bù xù đó lại điên tĩnh và sáng ngời, tựa như hai khối băng lạnh rực cháy. Tuy đang ngổ khoanh chân, nhưng mùi máu tươi lan tỏa càng lúc càng nồng nặc trong không khí lại chứng minh hẳn thật sự đang bị thương rất nặng, rõ ràng bị giam cầm tại đây. Câu "không thể trả lời" vừa rồi, ắt hẳn đã tưởng nhầm bọn họ là kẻ đến tra hỏi.

Thấy rõ mặt người đàn ông nọ, Sư Thanh Huyền thốt lên: "Là huynh!"

Dường như không lường được thân phận của người đến, người nọ khựng lại giây lát, có vẻ cũng muốn nói một câu "là người", nhưng cuối cùng lại nhịn xuống. Tạ Liên thu hồi Nhược Da vừa rồi âm thầm tự lực, nói: "Thì ra hai vị quen nhau."

Trải qua bao trắc trở, rốt cuộc đã tìm được người ở đây, Sư Thanh Huyền tỏ vẻ mừng rỡ, đang định trả lời, nào ngờ người nọ lại nói bằng giọng chắc như đinh đóng cột: "Không quen."

Nghe vậy, Sư Thanh Huyền nổi giận, chĩa quạt giấy vào đối phương, nói: "Bộ quen ta là chuyện gì mất mặt lắm hả? Huynh nói thế mà nghe được à, Minh huynh, ta là bạn tốt nhất của huynh đó!"

Người nọ kiên quyết từ chối: "Ta không có kiểu bạn ăn mặc như thế chạy lung tung khắp nơi."

"....."

Sư Thanh Huyền vẫn còn mặc bộ áo lụa màu tím, đúng thật là... nhìn không nổi. Tạ Liên nghe mà buồn cười, nghĩ thầm: "Thì ra thật sự có người dùng 'bạn tốt nhất của ai đó' để định nghĩa chính mình." Có đi đâu, đây hẳn là điểm đặc sắc của người như Sư Thanh Huyền. Nhưng nghĩ kỹ lại, "Minh huynh"? Trong số ngũ sư, tên của Địa Sư chẳng phải là Minh Nghi sao? Vì vậy, Tạ Liên hỏi: "Lẽ nào vị này chính là Địa Sư đại nhân?"

Sư Thanh Huyền nói: "Chính là hắn. Huynh cũng gặp rồi."

Tạ Liên quan sát Minh Nghi, kinh ngạc hỏi: "Gặp rồi ư?" Hình như y không nhớ mình có gặp nhân vật số một như thế. Sư Thanh Huyền nói: "Gặp rồi."

Minh Nghi lại nói: "Chưa gặp."

Sư Thanh Huyền nói: "Rõ ràng đã gặp rồi, lần trước ở cửa ải Bán Nguyệt đó."

Nhìn sắc mặt của Minh Nghi chuyển từ trắng sang xanh mét, cuối cùng Tạ Liên đã nhớ ra. Lần trước gặp nhau ở cửa ải Bán Nguyệt, chẳng phải bên cạnh Sư Thanh Huyền còn có một nữ đạo sĩ áo đen sao!

Lúc đó Hoa Thành nói cho y biết, vị này không phải là Thủy Sư nhưng chắc chắn cũng là một trong ngũ sư Phong Thủy Vũ Địa Lô, quả nhiên

không hề sai. Thì ra Sư Thanh Huyền chẳng những hứng thú với việc tự biến thành nữ mà còn hứng thú với việc lôi kéo người khác biến thành nữ với mình. Thảo nào sắc mặt của nữ đạo sĩ áo đen lại tệ như thế, có vẻ căm ghét tội đồ. Nhớ đến lần này trước khi vào chợ Quỷ, Sư Thanh Huyền cũng dùng đủ mọi cách xúi giục mình "cùng vui", Tạ Liên không khỏi ho nhẹ một tiếng, nghĩ bụng nguy hiểm quá nguy hiểm quá.

Chỉnh lại sắc mặt, kéo mạch suy nghĩ về chính sự. Trước đó Quân Ngô đã nói với y, Thượng thiên đình có vài thần quan quanh năm bắt vô âm tín, trong đó bao gồm Vũ Sư và Địa Sư. Tạ Liên hỏi: "Địa Sư đại nhân, Hỏa Long Khiếu Thiên đó là do người phát?"

Minh Nghi đáp: "Là ta."

Vậy thì cứu đúng người rồi. Tạ Liên gật đầu, nói: "E rằng tình trạng thương tích của Địa Sư đại nhân không nhẹ đâu, chúng ta phải mau mau rời khỏi đây trước, có chuyện gì mai mốt nói sau."

Sư Thanh Huyền không nhiều lời mà lập tức ngẩng xồm xuống cống Minh Nghi lên, nói: "Vậy được, đi thôi!"

Ba người quay về men theo đường cũ, Sư Thanh Huyền vừa đi vừa nói: "Ta nói chứ Minh huynh, chẳng phải huynh đánh cừ lắm sao, lúc chúng ta chia tay ở cửa ải Bán Nguyệt thấy huynh còn khỏe mạnh lắm mà, sao mới vài ngày ngắn ngủi đã bị đánh ra nông nỗi này? Huynh chọc trúng chỗ nào của Hoa Thành rồi?"

Giọng nói của Sư Thanh Huyền thoang thoáng ý cười trên nỗi đau của người khác, Tạ Liên nghĩ thầm: "Ừm, đây đúng là cách bạn bè nói chuyện với nhau, quả nhiên là bạn tốt."

Dường như không thể nghe nổi những lời từ miệng Sư Thanh Huyền nữa, Minh Nghi bật thốt ba chữ: "Người câm miệng!"

Thật ra vấn đề mà Sư Thanh Huyền hỏi cũng là đi đâu mà Tạ Liên muốn làm rõ. Cách hỏi của Sư Thanh Huyền quá thiếu đòn, chỉ có những người

quen thân với nhau mới hỏi được, vì vậy y bèn đổi cách dùng từ, hỏi: "Địa Sư đại nhân, tại sao Hoa Thành lại muốn làm khó ngươi?"

Mặc dù không bảo y câm miệng, song Minh Nghi vẫn không trả lời. Tạ Liên nghiêng đầu sang nhìn, Minh Nghi thẽ mà đã nhắm nghiền hai mắt. Xem ra bị giam dưới lòng đất tra hỏi mấy ngày, tình trạng vết thương nghiêm trọng, đột nhiên nhìn thấy viện binh, cõi lòng nhẹ nhõm, cuối cùng cũng nghỉ ngơi được phút chốc. Dù gì sau khi về Thiên giới còn có thể bàn tiếp, tạm thời Tạ Liên cũng không gấp gáp, thế nên cũng không đánh thức Minh Nghi.

Ba người chạy lên bậc thang, Tạ Liên lấy xíng cầu ra, ném một phát nữa. Đang trong bóng tối nên chẳng biết ném được mấy điểm, chỉ nghe một tiếng "rắc" khe khẽ vang lên trước mặt, một khe hở hé ra, ánh sáng len lỏi từ khe hở đó. Tạ Liên đẩy cửa, lòng đang thầm nghĩ: "Không biết có kịp đưa cả Lang Huỳnh theo không?" Nào ngờ vừa sải một bước, chân lại giẫm trúng khoảng không.

Ngay khi bước hụt, Tạ Liên vội nói: "Đừng ra đây!"

Thân thể lật một cái giữa không trung, Tạ Liên rơi trúng vật nào đó cứng ngắt. Đang thở phào nhẹ nhõm, nhủ thầm may là không rơi xuống núi đao biển lửa gì, nhưng khi ngẩng đầu lên, y lại cảm thấy núi đao biển lửa vẫn còn tốt chán, chỉ thấy gương mặt tuấn tú lạ thường của Hoa Thành gần ngay trước mắt, một bên lông mày nhướn lên, chăm chú nhìn mình.

Lần này cửa đá mở ra, một bước hụt chân, y thẽ mà lại rơi thẳng xuống người Hoa Thành!

Nơi mà cửa đá này thông tới là một gian phòng lớn nguy nga lộng lẫy. Đủ loại binh khí trưng bày trên vách tường bốn phía, có đao, có kiếm, có giáo, có khiên, có roi, có chùy, trông hết như một kho sưu tập binh khí. Dẫu cho là ai, chỉ cần là nam nhi, nếu được ở trong một kho binh khí bốn phương tám hướng treo đầy các loại vũ khí như thế, chắc chắn sẽ có cảm giác như đặt mình vào Thiên giới, máu nóng sục sôi.

Bấy giờ, Hoa Thành đang ng ồi giữa kho binh khí đó, lau thanh loan đao màu bạc của mình với tốc độ không nhanh không chậm. Dù thỉnh thoảng có người từ trên trời giáng xuống rơi trúng chân mình, Hoa Thành cũng chỉ ngừng động tác lau, bình tĩnh nhìn Tạ Liên, không hề tỏ ra giật mình, dường như đang đợi Tạ Liên cho một lời giải thích. Dĩ nhiên Tạ Liên không giải thích được gì, chỉ có thể nằm sấp trên chân Hoa Thành, ráng bấm bụng nhìn thẳng vào hắn. Đột nhiên, khóe mắt của y liếc thấy bên cạnh có người, quay đầu sang nhìn, người nọ thế mà lại là Lang Huỳnh.

Thiếu niên quần băng đó đang ng ồi dưới đất, hoảng sợ tột độ, thậm chí còn dùng hai tay ôm đầu, trừng mắt nhìn hai người bên này. Tạ Liên vốn chẳng kịp nghĩ tại sao Lang Huỳnh cũng có mặt ở đây, vừa chuyển mắt lần nữa, bỗng dưng liếc thấy ở bên trên, một chiếc giày trắng của Sư Thanh Huyền đã bước ra phân nửa. Dưới tình thế cấp bách, y vội vàng nắm bả vai Hoa Thành, nói: "Đắc tội!"

Dứt lời, y nhào tới xô ngã Hoa Thành.

Cú nhào này đẩy Hoa Thành văng xa một trượng, còn lộn vài vòng dưới đất, lộn xong quay phắt đầu lại, Sư Thanh Huyền đã công Minh Nghi nhảy xuống đây, hạ cánh một cách yên bình, hạ ngay chỗ mà thoát đầu Hoa Thành ng ồi. Tạ Liên lại ráng bấm bụng quay mặt qua, Hoa Thành vẫn đang nhìn y, không tỏ thái độ gì, chỉ là lông mày bên kia nhướn càng cao hơn.

Tạ Liên lập tức bật dậy, kéo Lang Huỳnh qua, thụt lùi vài thước, vừa lùi vừa nói: "Xin lỗi, xin lỗi."

Y kéo Lang Huỳnh ra sau lưng mình, nói nhỏ với cậu ta: "Theo sát ta, cẩn thận." Lang Huỳnh nhìn Hoa Thành, dường như rất đối sợ hắn, gật đầu lia lịa. Sư Thanh Huyền lại nói: "Đã thế này rồi thì huynh đừng xin lỗi. Vụ việc thần quan mất tích lần này đều do một tay hắn gây nên, Thái tử điện hạ, huynh liệu mà cẩn thận."

Việc đã đến nước này, làm sao Tạ Liên không biết cho được? Chỉ là, đây thật sự là cục diện mà y tuyệt không muốn đối mặt. Tạ Liên hồi hải nhìn khắp xung quanh một lượt, kho binh khí này thế mà chẳng có cửa sổ hay bất cứ lối nào khác để ra vào, muốn phá cửa bỏ chạy cũng không có

đường ra. Tạ Liên đành phải đứng thẳng, nói: "Tam Lang, cho phép ta giải thích một chút."

Hoa Thành nói: "Ừ, ta đang chờ đây."

Do dự chốc lát, Tạ Liên dịu giọng nói: "Không biết rốt cuộc Địa Sư đại nhân và đệ có hiểu lần gì, chỉ bằng trước hãy dừng tay, chúng ta bình tĩnh thương lượng một lần nha."

Tình huống tốt nhất chẳng có gì ngoài Hoa Thành thả bọn họ đi trong bình yên ngay bây giờ. Mặc dù Địa Sư bị thương, nhưng nhìn chung tính mạng không có gì đáng ngại, cũng không thiếu cánh tay hay cẳng chân, nếu dừng lại tại đây vẫn chưa đến mức gây căng thẳng tình hình. Nếu bây giờ Hoa Thành thả bọn họ đi, đến khi về thiên đình phục mệnh (báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh), cho dù phải bắt chấp tất cả, Tạ Liên cũng muốn thử cầu xin Quân Ngô cho một đường lui.

Nào ngờ, Hoa Thành lại thả loan đao Ách Mệnh xuống, hỏi: "Địa Sư? Địa Sư gì chứ?"

Ngừng một thoáng, hắn nói tiếp: "À, huynh đang nói cái người mà Phong Sư công ấy hả? Đó chỉ là một tên thuộc hạ không nên hèn dưới trước ta thôi mà."

Nghe vậy, Tạ Liên và Sư Thanh Huyền đều sửng sốt. Tạ Liên không hiểu tại sao Hoa Thành lại nói thế, nhưng lòng biết chắc chắn có thâm ý. Sư Thanh Huyền nói: "Rõ ràng đây là thần quan của Thượng thiên đình chúng ta, người cố ép đổi trắng thay đen, thật quá nực cười."

Hoa Thành cười nói: "Vậy thì, không biết thần quan Thượng thiên đình cao quý các người, rốt cuộc tại sao lại phải giấu diếm thân phận, tự hạ thấp địa vị đến chỗ của ta làm một tên quỷ sứ?" (loại quỷ thấp kém ở âm ty, giữ chân sai vặt)

Lau dọc theo độ cong của Ách Mệnh, được một vầng trăng bạc hơi khuyết, Hoa Thành nói tiếp: "Nếu vị đó thật sự là Địa Sư, vậy quả là nhẫn nại ghê gớm, diễn một phát mười năm. Trong mười năm qua, mặc dù thi

thoảng ta cũng cảm thấy hắn có đi đâu không ổn, nhưng từ đầu chí cuối vẫn không có chứng cứ. Nếu không đến cửa ải Bán Nguyệt một chuyến, ta còn không dám chắc trăm phần trăm đây."

Trong nháy mắt, suy nghĩ của Tạ Liên đổi phắt. Thì ra, Địa Sư mất tích bị giam cầm, truy cứu nguyên nhân, xét đến cùng là vì kẻ từ mười năm trước, hắn đã giấu diếm thân phận thật sự, làm một tên quỷ sứ dưới trướng Hoa Thành!

-- Nói khó nghe một chút, chính là nằm vùng.

Mấy câu của Hoa Thành rõ ràng như thế, làm sao Tạ Liên lại không hiểu cho được? Đầu đuôi ngọn ngành trong đó cũng có thể dò ra được. Mặc dù thì thoảng Hoa Thành cũng cảm thấy tên thuộc hạ này kỳ quặc, nhưng hắn do không có chứng cứ nên vẫn giữ hắn lại theo dõi. Mà chuyến đến cửa ải Bán Nguyệt vào mấy ngày trước, Hoa Thành trong hình hài thiếu niên đi cùng y đã nhìn thấy Địa Sư ra ngoài du hành với Phong Sư.

Tuy lúc đó bị Phong Sư xúi giục nên Địa Sư dùng hình hài phụ nữ, song Hoa Thành vẫn nhìn thấu vẻ ngoài mà Địa Sư biến ra, phát hiện nữ đạo sĩ áo đen đó chính là tên quỷ sứ có phần kỳ quặc dưới trướng mình. Nếu đã hợp tác hành động với Phong Sư, vậy thân phận của kẻ này chẳng còn quá khó đoán. Nhưng vì xưa nay Hoa Thành chưa bao giờ để lộ dung mạo thật của mình với người khác, Hoa Thành nhìn thấu Địa Sư, nhưng Địa Sư chưa biết ngay được rằng Hoa Thành cũng đến cửa ải Bán Nguyệt chỉ qua cái liếc mắt vội vã.

Có lẽ lúc đó Địa Sư không biết, nhưng sau này hễ tưởng lại, cảm thấy không ổn nên vội vã rút lui. Do vậy sau khi vụ việc ở cửa ải Bán Nguyệt chấm dứt, Hoa Thành lập tức rời khỏi Bồ Đề quán, e rằng là vì muốn tìm Địa Sư tính sổ. Có thể trong lúc bị Hoa Thành truy sát, dưới tình thế hết sức nguy cấp, Minh Nghi thi hành pháp thuật Hỏa Long Khiếu Thiên, bấy giờ Quân Ngô mới tìm đến Tạ Liên, bảo y đi chuyến này.

Thần quan Thiên giới không nghiêm túc làm việc trên thiên đình mà lại cải trang ẩn náu ở Quỷ giới hơn mười năm, không biết muốn làm trò gì, đây quả thật là một vụ bê bối. Những chuyện hục hặc đấu đá giữa hai giới,

Tạ Liên chẳng hiểu gì mấy, mà thật ra y cũng không muốn hiểu, nhưng nếu tiếp tục để Minh Nghi bị giam cầm và tra tấn ở đây, chẳng may cuối cùng bỏ mạng, mối thù giữa trên trời và dưới đất sẽ càng lớn. Đến lúc đó vịn vào cớ này, Thiên giới và Quỷ giới công khai tuyên chiến, thế chẳng phải cục diện sẽ càng hỗn loạn sao? Đến ngày đó, Hoa Thành cũng không thể nào chỉ lo thân mình mà mặc kệ người khác được. Suy đi nghĩ lại, Tạ Liên chỉ có thể nói: "Tam Lang, hy vọng hôm nay đệ có thể cho một đường lui."

Hoa Thành nhìn chằm chằm Tạ Liên, lát sau hờ hững nói: "Điện hạ, thật ra có một số việc, huynh đừng dính dáng quá nhiều thì tốt hơn."

Theo lý mà nói, Hoa Thành luôn gọi Tạ Liên là "ca ca", khi hẳn đổi cách gọi sang "điện hạ", lẽ ra nên khiến người ta cảm thấy xa cách mới đúng. Nhưng mà, Tạ Liên lại hoàn toàn không có cảm giác đó.

Người khác gọi y là điện hạ, đa phần chẳng hề mang sắc thái tình cảm gì, gọi một tiếng kiêu làm việc công thôi, chẳng hạn như Linh Văn. Mà số người gọi y là điện hạ với ý mỉa mai còn nhiều hơn nữa, tương tự như gọi một thằng xấu xí là mỹ nhân vậy, cố ý châm chọc thôi.

Nhưng khi Hoa Thành gọi y là "điện hạ", hai chữ này lại hết mực trân trọng. Mặc dù không thể diễn đạt cụ thể, nhưng Tạ Liên cứ cảm thấy Hoa Thành gọi mình là "điện hạ" và người khác gọi mình là "điện hạ", cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Ban đầu Tạ Liên nghĩ rằng, nếu Hoa Thành không chịu thả người, vậy mình chỉ còn cách giành ra tay trước đối phương, giành được bao nhiêu tiên cơ hay bấy nhiêu (tiên cơ = cơ hội mang tính quyết định). Nhưng nếu là thế, nói sao cũng rất khó làm. Sư Thanh Huyền đứng bên cạnh nghe hai người nói chuyện, nghĩ bụng xem ra hai người này sẽ không ai chủ động ra tay trước, vậy chi bằng để mình đóng vai kẻ ác. Thế là, Sư Thanh Huyền rút quạt ra, nói: "Gió tới!"

Ngay lập tức, một trận gió lớn nổi vù vù trong kho binh khí. Khắp bốn phía, hàng đồng binh khí trên giá kệ khàng rung lắc, phát ra tiếng lạch cách không dứt. Một tiếng "két két" đinh tai vang lên, Tạ Liên cảm giác

được bụi bặm đang rơi rào rào xuống đỉnh đầu, y ngẩng đầu lên nhìn, nóc nhà thế mà đã bị gió tốc một bên lên, nạy ra một khe hở to đùng.

Kho binh khí không có cửa sổ, Sư Thanh Huyền không phải định tấn công mà là muốn cạy bung nóc nhà bay ra ngoài!

Giữa trận gió lớn, tóc đen và áo đỏ của Hoa Thành cũng tung bay theo gió, nhưng thân thể chẳng mảy may nhúc nhích, nói: "Người có quạt, trùng hợp quá, ta cũng có."

Dứt lời, Hoa Thành thật sự lấy ra một chiếc quạt vàng nhỏ từ trong ngực. Chiếc quạt nhỏ này mỏng manh mà tinh xảo, nan quạt lẫn mặt quạt đều được làm bằng vàng ròng, màu sắc đẹp đẽ mà lắng dịu, đuôi quạt gắn một mặt dây chuyền bạch ngọc. Hoa Thành xoay nó trong tay mấy vòng, đoạn mở quạt ra, chỉ cười chứ không nói, trong sát khí vô cớ thêm một phần tao nhã. Hắn lật tay một cái, một luồng gió mạnh kéo theo vài chấm vàng rực ập đến. Ba người vừa né tránh, chỉ nghe một tiếng "đùng đùng" như gió táp mưa rào vang lên, ngoảnh đầu lại nhìn, thế mà lại có lá vàng ghim từng hàng dưới đất. Tăm lá vàng nào cũng nhẹ mỏng, ghim xuống đất hơn cả tấc, có thể thấy được độ bén của lưỡi, độ mạnh của lực.

Hoa Thành lật tay cái nữa, lại một đợt bụi vàng gió dữ nổi lên. Sức gió mà Sư Thanh Huyền quạt ra rất mạnh, song càng mạnh thì tình hình lại càng nguy hiểm. Kho binh khí này chỉ là một tòa đại điện, diện tích có hạn, một phần gió mạnh mà quạt Phong Sư dấy lên sẽ bật ngược trở lại văng lung tung khắp phòng, hàng trăm hàng ngàn tấm lá vàng cứ thế bị gió cuốn bay loạn xạ quanh người bọn họ. Sợ lá vàng làm người khác bị thương, Tạ Liên che chở Lang Huỳnh, nói: "Phong Sư đại nhân, người dừng lại trước đi!"

Đống lá vàng đã nhiều lần sượt qua Sư Thanh Huyền và Minh Nghi, Sư Thanh Huyền cũng muốn ngừng tay lắm, nhưng nóc nhà bị hất nổi gió tốc lên hé ra một khe hở, nếu bây giờ dừng lại, nóc nhà hạ xuống thì chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Đúng lúc này, đống lá vàng múa may quay cuồng quanh người bọn họ bỗng dừng bay hết lên trên, chỉ nghe

một tiếng "lanh canh leng keng", có người phá vỡ nóc nhà, nhảy xuống nương theo từng đợt gỗ vụn đá rơi.

Vừa đáp xuống đất, người nọ cất cao giọng: "Xin lỗi Phong Sư đại nhân, ta vẫn không thể khoan tay đứng nhìn được!"

Sư Thanh Huyền vui mừng khôn xiết, nói: "Thiên Thu đến đúng lúc lắm!"

Thanh niên nọ khôi ngô tuấn tú, vai vác một thanh trọng kiếm, chuôi kiếm rộng chừng một bàn tay của đàn ông trưởng thành, chính là Lang Thiên Thu. Thanh trọng kiếm trong tay cậu ta vàng lóng lánh, nhưng nhìn kỹ thì không phải là một thanh kiếm vàng, chẳng qua do thân kiếm hút lấy đồng lá vàng sắc mỏng kia, chúng dán chỉ chút một lớp trên thân kiếm, khiến cho thanh kiếm đồ sộ đó trông như được làm từ vàng ròng.

Thứ sắt dùng để rèn thanh trọng kiếm của Lang Thiên Thu cực kỳ quý hiếm, được lấy từ lòng núi Từ Sơn, có một năng lực đặc biệt là hút được kim loại. Chỉ cần pháp lực ẩn chứa trong pháp khí không vượt quá giới hạn nhất định, Lang Thiên Thu chỉ cần cầm chuôi kiếm và phát động ý niệm là có thể hút hết tất cả pháp khí kim loại của người khác, hơn nữa còn nung chảy mà hấp thu. Quả nhiên không lâu sau, lớp lá vàng bị thanh trọng kiếm của Lang Thiên Thu hấp thu hết, ánh vàng cũng hoàn toàn biến mất. Thấy vậy, Hoa Thành cười ha ha, thu lại quạt lá vàng, xoay vài cái trong tay, nheo mắt nói: "Không ngờ thần quan Thiên giới như người lại nghèo kiệt hủ lậu thiếu kiến thức đến thế, thấy vàng là không chịu buông tay?"

Nếu lời này nói về Tạ Liên, y chỉ có thể vờ như không nghe thấy. Nhưng lời này lại nói về Lang Thiên Thu, cậu ta đường đường là quý tộc hoàng thất, cả đời xem tiền tài châu báu như cỏ rác, nghe kẻ địch chế nhạo như thế, dẫu thừa biết là ác ý khiêu khích mình, Lang Thiên Thu vẫn giận tím mặt, nói: "Người bớt đồi trắng thay đen đi!" Dứt lời nâng trọng kiếm lên, chém về phía Hoa Thành. Hoa Thành cầm loan đao, một tay múa ra vài đường như đóa hoa bạc, ung dung cầm đao đỡ đòn.

Nhát chém này của Lang Thiên Thu liều hết toàn bộ sức lực, cậu ta như ghé mới sinh không sợ cọp, nhưng Tạ Liên đã sớm nhìn rõ chênh lệch

thực lực giữa đôi bên. Nếu nhát kiếm này chém xuống thật, Lang Thiên Thu chắc chắn sẽ toi mạng!

Sư Thanh Huyền không dùng kiếm nên không nhìn ra được mức chênh lệch cụ thể, song cũng không khỏi lấy làm kinh hãi, quát: "Thiên Thu, đừng tiếp chiêu!!!" Tiếc rằng tên đã trên dây, chỉ đành treo chuông, nào có chuyện quát một tiếng là ngừng được?

Ngờ đâu ngay khi một đao một kiếm sắp chạm vào nhau, một luồng sáng trắng chói mắt cực độ nổ tung trong kho binh khí.

Luồng sáng trắng to khổng lồ, gần như bao trùm cả kho binh khí, đường nhìn của mọi người mất nhay trong tích tắc, những gì thấy được chỉ là một mảng trắng chói lóa. Nhờ trước đó đã đề phòng từ sớm, Tạ Liên cũng miễn cưỡng thấy được đôi chút, tay phải ngưng tụ tất cả pháp lực mượn từ Sư Thanh Huyền, hóa thành một ngọn lửa, bắn ra một hướng!

Một bên của kho binh khí nhất thời nổi lửa hùng hục. Ngay sau đó, Tạ Liên ném Nhược Da ra, lệnh cho nó buộc mình, Sư Thanh Huyền, Minh Nghi, Lang Thiên Thu, Lang Huỳnh cùng một chỗ, quát: "Phong Sư đại nhân, nổi gió bay lên đi!"

Mặc dù còn chưa mở mắt được, Sư Thanh Huyền vẫn làm theo lời Tạ Liên, giơ quạt lên trên, phẩy mạnh một cái, một cơn lốc xoáy nổi lên từ đất bằng, cuối cùng cũng phá vỡ nóc nhà lung lay sắp đổ kia!

Nhược Da buộc một hàng năm người, bay thẳng lên trời. Tại lưng chừng không trung, cuối cùng bọn họ cũng khôi phục thị lực. Thấy vị trí cách mấy trượng bên dưới có ánh lửa ngút trời, khói đặc cuồn cuộn, kho binh khí kia thế mà đã nổi lửa, nhưng cháy chưa đủ to, sợ Hoa Thành tiếp tục đuổi theo, Sư Thanh Huyền nghĩ bụng: "Cho người thêm chút lửa nè, đi rồi khỏi cần tiễn." Nghĩ vậy, hắn trở tay quạt thêm cái nữa.

Lần này đúng là "quạt gió thổi lửa" thật. Luồng gió to đó khiến cho ngọn lửa tức khắc lan sang phòng khác, quá nửa Cực Lạc phường bị đốt thành một mảng đỏ rực rực. Giữa vùng lửa cháy đỏ trời, Tạ Liên vẫn nhìn thấy một bóng hình đỏ thẫm rực rỡ. Do bay cao quá nên thấy không rõ,

nhưng trực giác nói cho y biết, giờ này phút này, Hoa Thành đang đứng ở đó, ngẩng đầu nhìn y.

Hoa Thành không đuổi theo mà cũng chẳng dập lửa, chỉ đứng ở đó mặc cho ngọn lửa phừng phực tàn phá bừa bãi. Tiếng thét chói tai nổi lên khắp đường lớn của chợ Quỷ bên ngoài Cực Lạc phùng, dòng người tháo chạy thực mạng. Lẽ ra Tạ Liên chỉ định nổi chút lửa, để lúc bọn họ chạy trốn Hoa Thành không có thời gian truy đuổi, kéo được chừng nào hay chừng nấy, tuyệt nhiên không ngờ rằng ngọn lửa đó lại thoát cái cháy mạnh như thế. Đây là chỗ ở của Hoa Thành mà!

Nghĩ đến đây, Tạ Liên bỗng cảm thấy khó thở, y túm phắt lấy Sư Thanh Huyền đang liều mạng vẫy quạt, khàn giọng cất lời: "Phong Sư đại nhân, đừng quạt nữa! Quạt nữa là cháy rụi đó!"

Cú túm này, Sư Thanh Huyền chỉ cảm thấy đầu vai thấm ướt một mảng, hơn nữa còn ngửi được mùi máu tươi gay mũi lạ thường, hấn quay đầu lại nhìn, hốt hoảng thốt lên: "Thái tử điện hạ, tay huynh sao vậy!"

Trên tay phải của Tạ Liên, thế mà lại đầm đìa máu tươi. Cả cánh tay bị máu nhuộm đỏ, run rẩy từng cơn, chẳng thể che đậy bằng "có chút" được. Nhưng mà, hai tay của y vẫn nắm chặt dải lụa trắng, giữ cho cả bọn không bị gió lớn thổi tản ra. Sư Thanh Huyền nói: "Huynh bị sao thế kia?!"

Thấy Sư Thanh Huyền rút gió, bấy giờ Tạ Liên mới buông lỏng tay, lắc đầu nói: "Không có gì! Đừng quạt nữa, chúng ta lên r ấ thì thôi."

Tạ Liên không nhiều lời, Sư Thanh Huyền cũng lập tức hiểu ngay, hỏi: "Lu ồng sáng trắng khi nãy là huynh sao? Thái tử điện hạ, huynh tách hai người họ ra hả?"

Tạ Liên chỉ đáp một câu: "Dù sao ta cũng là người dùng kiếm mà."

Sư Thanh Huyền đoán không sai. Vừa r ấ, ngay một giây trước khi một đao một kiếm của Hoa Thành và Lang Thiên Thu sắp chạm nhau, Tạ Liên lách mình xông lên.

Y tiện tay vớ một thanh kiếm trên giá binh khí bên cạnh, chen vào giữa một đao một kiếm kia, tổng cộng tung ra hai chiêu.

Chiêu thứ nhất, trước tiên đánh trọng kiếm của Lang Thiên Thu vắng trở về, chiêu thứ hai, đề loan đao Ách Mệnh xuống.

Độ lực của hai chiêu này, chẳng những mạnh mà còn được khống chế ở mức độ cực khéo, vì vậy tuy bị Tạ Liên ngăn cản, một đao một kiếm đó cũng không công kích phản lại. Bởi lẽ khi xen vào giữa, Tạ Liên đã dùng thanh kiếm kia và một cánh tay của mình đỡ trọn hai đường công kích rồi.

Thanh trọng kiếm của Lang Thiên Thu thì không đến nỗi, nhưng thế đao của Hoa Thành mới thật sự là không đỡ nổi. Nếu thanh kiếm mà Tạ Liên tiện tay rút ra được Hoa Thành cất giữ trong kho binh khí, vậy tất nhiên cũng là một thanh bảo nhận (nhận = lưỡi dao), vì thế khi binh khí chạm nhau mới nổ ra một luồng sáng trắng khổng lồ như thế. Nhưng mà hai chiêu này, sau khi đỡ đòn thứ nhất thì bị trọng kiếm của Lang Thiên Thu đánh cho nứt ra, đỡ đòn thứ hai thì trực tiếp bị loan đao Ách Mệnh chém nát bậy.

Tất cả động tác đều diễn ra trong chớp nhoáng, nhanh đến nỗi mắt không thấy kịp. Nhìn thảm trạng của tay phải Tạ Liên, Sư Thanh Huyền cảm thấy e rằng cánh tay này đã máu thịt lẫn lộn, nghĩ bụng: "Thái tử điện hạ cũng dữ dội quá chứ, thế mà dám dùng một tay đỡ cả hai đòn! Hoa Quan Võ Thần, một tay cầm kiếm, một tay cầm hoa. Trước đây mình chỉ nhớ mỗi cầm hoa, quên mất huynh ấy phi thăng là nhờ kiếm." Hồi tưởng lại khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc khi nãy, trong lòng Sư Thanh Huyền không khỏi sợ hãi: "May là Thái tử điện hạ tung hai chiêu như thế, nếu không chẳng biết Thiên Thu sẽ bị Huyết Vũ Thám Hoa chém thành mấy khúc nữa."

*Đính chính lại nho nhỏ là Hoa Quan ấy, đúng ra phải là vòng hoa đội đầu nha, thấy fanart tui mới ngộ ra =>) Dịch là mũ hoa thì cũng đúng nhưng fanart toàn vẽ cái vòng hoa như vòng nguyệt quế á nên đính chính lại => Võ Thần đội vòng hoa.

Nghĩ đến đây, Sư Thanh Huyền lại nhín chút thời gian nhìn sang Lang Thiên Thu. Mặc dù Lang Thiên Thu trông vẫn ổn và không hề hấn gì, nhưng sắc mặt hoảng loạn như thể bay mất hồn vía, không khỏi khiến Sư Thanh Huyền cảm thấy hết sức khó hiểu: "Lẽ nào Thiên Thu bị một đao của Hoa Thành dọa cho ngu người???"

Bọn họ đáp trận gió này, cuối cùng cũng bay lên Thiên giới. Người kéo kẻ công, xông qua cửa phi thăng, chạy một mạch vào điện Thần Võ. Lang Huỳnh không thể vào điện, được Tạ Liên tiện tay thu xếp cho vào một toà thiên điện bên cạnh (thiên điện = gian điện ở mặt bên). Hiện tại không có ai trực, Tạ Liên bèn hô to trong Thông Linh trận: "Xin hỏi có vị tiên quan nào ở đó không! Phiền các vị mau mau đến điện Thần Võ! Tình huống khẩn cấp, ở đây có một vị thần quan bị thương!"

Bên này Tạ Liên hô, bên kia Sư Thanh Huyền búng tay một cái, cuối cùng cũng đổi lại bộ đạo bào trắng muốt nọ, phất tay rải một phát mười vạn công đức, nói: "Là hai vị thần quan!"

Tạ Liên vội nói: "Nói năng đàng hoàng là được, không cần rải công đức. Mọi người nghe được tự khắc sẽ tới. Người đừng kích động."

Sư Thanh Huyền lại nói: "Không, Thái tử điện hạ à, huynh phải biết, rải công đức nhanh gấp trăm lần nói năng đàng hoàng đó!"

Không lâu sau, một giọng nói từ xa vọng đến: "Ai bị thương?"

Lúc hỏi "ai", giọng nói đó còn ở ngoài xa, nhưng nói đến chữ cuối cùng, người đã hiện thân, chính là Phong Tín. Phong Tín bước vào điện, nhìn thấy Tạ Liên, rồi lại nhìn sang Lang Thiên Thu, sắc mặt hơi đanh lại. Tạ Liên nói: "Ta không sao. Chỉ sợ Địa Sư đại nhân bị thương không nhẹ."

Im lặng chốc lát, Phong Tín hỏi: "Tay phải của huynh sao vậy?"

Lúc này, lại một giọng nói cất lên: "Bị thương thì sao chứ, Thượng thiên đình nhiều thần quan như thế, lần nào đi tuần mà chẳng bị thương."

Giọng nói này vô cùng nhã nhặn, điềm đậm dịu dàng, nhưng lời phát ra lại chẳng hề dễ nghe, hiển nhiên là Mộ Tình. Hắn bước vào điện Thần Võ, cũng nhìn Tạ Liên trước rồi mới nhìn sang Lang Thiên Thu. Nhưng mà, nét mặt của Mộ Tình khác hẳn với Phong Tín, chỉ khẽ nhưn mày, có chút giống vẻ sắp xem kịch vui. Thấy Phong Tín nhìn cánh tay của Tạ Liên, Mộ Tình cười nhạo một tiếng như có như không, cúi người xem xét Minh Nghi, hỏi: "Vị này là Địa Sư đại nhân hả?"

Trong lúc đó, nhiều thần quan khác lục tục kéo tới. Xưa nay Địa Sư Nghi vẫn như rồng thần thấy đâu không thấy đuôi, mấy vị ở đây gần như mới gặp lần đầu tiên, khó tránh việc muố n nhao nhao nhìn cho kỹ. Mọi người đều mù tịt, chẳng hiểu tại sao lại đột nhiên triệu tập mình tới đây, nhưng đã nhận công đức của Phong Sư thì không thể không ghé xem một chút. Tạ Liên nói với Phong Tín: "Cảm ơn. Nhưng mà không sao đâu, cứ để thế rồi sẽ ổn thôi."

Phong Tín cũng không nhiều lời, đáp lại: "Huynh tự chú ý đi."

Tạ Liên lại nhỏ giọng nói cảm ơn, vừa xoay người đã thấy Lang Thiên Thu ngơ ngác nhìn về phía này, bèn hỏi: "Thái Hoa điện hạ, người sao thế?"

Phong Tín cũng phát hiện sắc mặt Lang Thiên Thu không bình thường, hỏi: "Có phải Thái Hoa điện hạ cũng bị thương chỗ nào không?"

Trầm ngâm chốc lát, Tạ Liên đáp: "Không biết nữa. Để ta xem thử." Nói đoạn chìa một tay ra, dò tới ấn đường của Lang Thiên Thu.

Ngờ đâu, Lang Thiên Thu lại nhanh tay lẹ mắt, tóm lấy cổ tay của Tạ Liên.

Tuy biểu cảm trên mặt Lang Thiên Thu vẫn còn hơi do dự, như thể phát hiện ra chuyện gì mà không dám khẳng định, nhưng trong ánh mắt đã có ngọn lửa đang bùng cháy. Tạ Liên có thể cảm nhận rõ ràng cơn run rẩy từ tay cậu ta truyền đến cánh tay của mình.

Lúc này, th ần quan bốn phía đều phát hiện tình hình có đi ều khác thường, thấp giọng thì th ần với nhau. Sư Thanh Huyền và Mộ Tình đều đứng lên, Phong Tín hỏi: "Thái Hoa điện hạ, người đang làm gì thế?"

Cuối cùng Lang Thiên Thu cũng mở miệng. Cậu ta chỉ nói hai chữ, nhưng lại khiến cho Tạ Liên nghe mà lòng chìm xuống tận đáy.

Lang Thiên Thu cắn răng nói: "... Quốc sư?"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

45-46

Chương 45: Quốc sư đen máu rửa tiệt Lưu Kim

Tạ Liên không trả lời, con người khế co rút.

Đám thần quan có kẻ ù ù cạc cạc, nhỏ giọng hỏi khắp nơi "Quốc sư gì? Quốc sư là ai?" Có kẻ đầu óc nhanh nhạy, lập tức lý giải được rằng: Lang Thiên Thu là Thái tử của nước Vĩnh An, quốc sư nước Vĩnh An cùng triều đại với cậu ta chính là một vị khác trong Yêu đạo Song sư, quốc sư Phương Tâm. Mà giờ phút này, Lang Thiên Thu túm lấy Tạ Liên, gọi y là "quốc sư", đi đâu này chẳng phải đang nói...Tạ Liên chính là vị yêu đạo hại nước -- Quốc sư Phương Tâm kia sao?!

Thế nhưng Tạ Liên là Thái tử của nước Tiên Lạc, nước Tiên Lạc bị nước Vĩnh An tiêu diệt, có gì y lại đi làm quốc sư của nước Vĩnh An? Chư vị thần quan đều cảm thấy hôm nay đi chuyến này, e rằng sắp đụng phải chuyện lớn nghiêm trọng rồi, tất cả đều nín thở tập trung tinh thần, nhìn chòng chọc những người giữa điện Thần Võ. Lang Thiên Thu vẫn nắm chặt Tạ Liên, lồng ngực phập phồng dữ dội mấy cái, gắng gượng nói: "Huỳnh... Rõ ràng ta đã tự tay giết huỳnh, tự tay phong ấn huỳnh vào quan tài, người... Hóa ra huỳnh?!"

Thở gấp một hơi, Lang Thiên Thu mới nói: "Quốc sư, huỳnh đúng là thần thông quảng đại mà!"

Ở Thượng thiên đình, Thái Hoa điện hạ nổi tiếng cởi mở hoà đồng, trước sau không mưu mô toan tính, cũng chẳng làm khó ai, càng chưa bao giờ để lộ nét mặt như thế, nét mặt như bi như phẫn, như thù như hận, dường như chỉ cần Tạ Liên đáp một từ "phải", cậu ta sẽ lập tức nhào tới. Phong Tín đứng gần hai người nhất, nhìn Tạ Liên mà không thể che giấu

nổi khiếp sợ, mà ánh mắt của Mộ Tình cũng run rẩy liên hồi, trong nỗi kinh sợ đè nén còn thấp thoáng niềm kích động. Sư Thanh Huyền đặt Minh Nghi nằm ngang, nói: "Thiên Thu có phải người hiểu lầm gì rồi không? Nếu Thái tử điện hạ là quốc sư Phương Tâm, sao đến giờ người mới nhận ra chứ?"

Lúc này, một người đàn ông đứng bên cạnh lên tiếng: "Thanh Huyền, là do người không biết thôi. Quốc sư Phương Tâm trong truyền thuyết xưa nay tính tình cao ngạo, lạnh lùng bí ẩn, chưa bao giờ dùng dung mạo thật gặp người khác, lúc nào cũng đeo một chiếc mặt nạ bằng bạc. Chắc hẳn ngày trước Thái Hoa điện hạ chưa từng nhìn thấy dung mạo thật của y."

Người nói khoanh tay, đứng ở một góc đằng xa, chính là Bùi Minh. Sư Thanh Huyền hề thấy Bùi Minh là khó chịu, bèn vẩy phát trăn, mở miệng phản bác ngay: "Nếu đã như thế, tức là từ trước đến nay chưa ai nhìn thấy quốc sư Phương Tâm trông như thế nào. Bùi tướng quân cần chi phải dùng giọng điệu như đã xác định Tiên Lạc điện hạ chính là quốc sư Phương Tâm chứ?"

Lúc hành động với Tạ Liên, Sư Thanh Huyền quá dẫn đủ đường, chọc người ta buồn cười, nhưng vừa lên Thượng thiên đình thì điệu bộ đổi xoạch, rất đổi ngạo mạn, mọi động tác đều chú ý hình tượng, phong độ ngời ngời. Đúng lúc này, một bóng người trắng muốt vòng ra từ sau điện. Ngoại trừ những người ở giữa, các thần quan thoát đầu đứng trong đại điện bàn tán rôm rả vội vàng mạnh ai người nấy tự đứng vào vị trí, khom người nói: "Đế Quân."

Quân Ngô khẽ nhấc tay, mọi người lại đứng thẳng lên. Quân Ngô tùy ý đi tới, xem xét Minh Nghi chốc lát rồi nói: "Thu xếp ổn thỏa cho Địa Sư trước đi."

Vì vậy, bốn thần quan được sư bước lên đỡ Minh Nghi dậy, dìu hẳn xuống dưới. Sư Thanh Huyền có vẻ cũng muốn xuống theo xem thử, nhưng nhìn lại tình hình trong điện Thần Võ, chung quy vẫn không yên lòng, thế là đứng yên không đi. Quân Ngô đi ngang qua người Tạ Liên, vỗ lên cánh tay phải của y một cái. Khi này máu tươi còn nhỏ tong tồng men

theo tay áo của Tạ Liên, sau cái vỗ này, máu lập tức ngừng chảy. Quân Ngô chấp tay trở lại bảo tọa bên trên, bấy giờ mới lên tiếng: "Nói ta nghe xem, lại xảy ra chuyện gì rồi. Vì sao Thái Hoa cứ nắm Tiên Lạc không buông tay, rồi vì sao Tiên Lạc lại cúi đầu?"

Đế Quân vừa đến, tất cả mọi người có mặt ở đây đều yên tâm. Lang Thiên Thu lại đưa mắt nhìn Tạ Liên, thấy Tạ Liên vẫn chẳng nói chẳng rằng, mà hiện tại xung quanh đều là thần quan nên cũng không sợ y bỏ trốn, Lang Thiên Thu bèn chậm rãi nói lỏng tay, xoay về phía Quân Ngô, khom người nói: "Đế Quân, mấy trăm năm trước, kẻ này dùng tên giả Phương Tâm, ngỗ ngược trên vị trí quốc sư nước Vĩnh An của ta, giết thân tộc của ta, gieo họa cho đất nước của ta. Ta... ta muốn quyết chiến với y, hôm nay xin Đế Quân làm chứng!"

Trong điện Thần Võ, những người hầu chưa từng nghe tên quốc sư Phương Tâm cũng hồi hải thông linh đi đi đâu tra. Không tra thì không biết, vừa tra thì hoảng hồn. Quốc sư Phương Tâm chính là ân nhân cứu mạng và ân sư dạy dỗ của Thái tử Lang Thiên Thu nước Vĩnh An. Sở dĩ quốc sư Phương Tâm bị liệt vào một trong Yêu đạo Song sư, chính là vì sự tích nổi tiếng 'tiệc Lưu Kim máu rửa hoàng thất Vĩnh An'.

*Lưu kim: hiệu nôm na là trộn vàng với thủy ngân lại thành hỗn hợp, bôi lên mặt ngoài dụng cụ làm bằng đồng, sau đó đun nóng để thủy ngân bốc hơi lên, vàng sẽ bám vào mặt ngoài dụng cụ đó không tróc ra.

Ban đầu, tiệc Lưu Kim là một loại tiệc rượu thịnh hành trong giới quý tộc Tiên Lạc, bởi vì đồ đựng rượu, đồ đựng thức ăn và nhạc cụ sử dụng trong buổi tiệc đều là dụng cụ bằng vàng tinh xảo tốt bậc, xa hoa không gì sánh bằng, thế nên mới có tên đó. Sau khi Vĩnh An dựng nước, ban đầu thì chiêu cáo thiên hạ, thề thốt chắc nịch rằng nhất định sẽ dẹp bỏ tập tục phung phí của triều đại trước, tuyệt đối không giẫm vào vết xe đổ, chỉ toàn tâm toàn ý phân ưu giải nạn cho nhân dân. Thế mà qua vài chục năm, cái gì cũng học ráo trôi, rốt cuộc vẫn y xì như cũ.

*Phân ưu: San sẻ, giải quyết nỗi khổ cho ai đó.

Vào đêm sinh nhật mười bảy tuổi của Thái tử Vĩnh An, trong hoàng cung tổ chức một buổi tiệc Lưu Kim. Chính trong buổi tiệc Lưu Kim này, quốc sư Phương Tâm đã cần một thanh kiếm, giết sạch tất cả hoàng tộc Vĩnh An có mặt tại đó. Ly vàng lật ngã, máu đỏ như rượu, cảnh tượng tàn nhẫn không lời nào tả xiết. Chỉ có Lang Thiên Thu lững thững đến muộn tránh được một kiếp, nhưng cũng suýt bị diệt khẩu.

Sau biến cố kinh hoàng trên, hoàng thất Vĩnh An nguyên khí đại thương (bị tổn thương nghiêm trọng), nếu không nhờ Lang Thiên Thu trước nay luôn được lòng dân, lại còn tận tâm gắng sức, loạn lạc là chuyện khó tránh khỏi. Vất vả lắm mới ổn định được thế cuộc, hoàng thất Vĩnh An triệu tập kỳ nhân dị sĩ trong thiên hạ truy sát hung thủ đang bỏ trốn, cuối cùng cũng tóm được đối phương. Lang Thiên Thu tự tay giết chết một đời yêu đạo quốc sư Phương Tâm, đồng thời phong ấn thi thể của quốc sư vào quan tài, đóng hàng lớp đinh, trấn áp xuống mồ.

Lang Thiên Thu nhìn chằm chằm Tạ Liên, run giọng nói: "Vì đâu huynh phải làm như thế, ta vẫn không tài nào hiểu nổi. Huynh nói huynh không thể nhìn bọn ta ngỗ trên vị trí đó, ta chưa bao giờ tin, từ đầu chí cuối ta không hề cảm thấy huynh muốn soán vị. Bây giờ rốt cuộc ta đã hiểu câu đó của huynh có ý gì."

Các vị thần quan đều trở mặt ghen lời, nhao nhao xì xầm hoặc lén lút thông linh: "Đây là trả thù rồi!"

"Trả thù chứ còn gì nữa? Nước Tiên Lạc bị diệt nên y cũng muốn diệt luôn nước Vĩnh An. Người Vĩnh An giết phụ hoàng và mẫu hậu của y, vì thế y cũng muốn giết phụ hoàng và mẫu hậu của Thái tử Vĩnh An, ăn miếng trả miếng, nợ máu trả máu."

"Nhưng người diệt nước Tiên Lạc có cùng triều đại với Lang Thiên Thu đâu, cơn giận của y trút vô lý quá rồi."

"Ta còn bảo trò cười ba giới trời sinh là thằng ngốc, nhưng té ra lại là một nhân vật hiểm độc, chạy đến nước đối địch làm quốc sư âm thầm châm ngòi ly gián, vừa ra tay là tàn sát cả hoàng thất của người ta, ghê gớm thật..."

Trong lòng người khác đang nghĩ gì, Tạ Liên hiểu rất rõ, sắc mặt y trĩu nặng như nước sâu, không đưa ra bất cứ phản ứng nào, nhưng lồng ngực lại dậy sóng muôn trùng.

Linh Văn bước lên phía trước, đứng cạnh Quân Ngô nhanh chóng thì thầm vài câu. Phát hiện tầm mắt của Quân Ngô lia sang đây, Tạ Liên nhắm nghiền hai mắt, không nhìn. lát sau, chỉ nghe Quân Ngô nói: "Thái Hoa, người nhận định Tiên Lạc là Phương Tâm, căn cứ vào đâu?"

Lang Thiên Thu đỏ mắt nói: "Người dạy ta kiếm thuật chính là quốc sư Phương Tâm, y vừa ra tay, sao ta không nhận ra được chứ?!"

Câu này vừa thốt lên, sóng ngầm bắt đầu cuộn trào dữ dội hơn: "Châm ngòi ly gián thì thôi đi, cố sao còn làm đi đầu thừa thãi như dạy Thái tử nước đối địch kiếm thuật?"

"Thảo nào sau lần phi thăng thứ ba không thấy y chạm vào kiếm nữa, sợ lộ tẩy đấy mà."

Lang Thiên Thu nói: "Lần này ta đến chợ Quỷ, khi nãy vừa giao đấu với Hoa Thành..." Nghe câu ta nhắc đến chợ Quỷ và Hoa Thành, không ít thính quan lại run lẩy bẩy. Lang Thiên Thu tiếp tục nói: "Nhưng lúc đao kiếm còn chưa chạm vào nhau, một bóng mờ thành linh xông lên trước, tung hai đòn đẩy đao kiếm ra."

"Đường kiếm này, chặn binh khí mà không tổn thương đôi bên, tự nhận thương tổn về mình, ta không thể nào quen thuộc hơn được nữa. Năm mười hai tuổi trong một lần ra ngoài du ngoạn, ta bị một lũ đạo tặc bắt cóc, lũ đạo tặc đó lôi ta chạy trốn trên đường, có thị vệ đuổi theo, hai bên đánh nhau bạt mạng một trận, bỗng nhiên, một người mãi nghệ mặt mũi bần dập bên đường đuổi một cành cây sang đây, cũng với hai đòn như thế, đẩy hai thanh kiếm ra, cứu ta đi."

"Đám đạo tặc và thị vệ đánh nhau đến nổi lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều bị tổn thương), người mãi nghệ này dẫn ta trốn một mạch về hoàng cung. Xuất phát từ lòng biết ơn, phụ hoàng và mẫu hậu của ta thịnh tình giữ y lại, mời y làm quốc sư, đã thế y còn dạy ta năm năm kiếm thuật."

Y vừa xuất kiếm, ta không thể nào quen thuộc hơn được nữa. Đường kiếm này, ta muốn học nhưng y lại không dạy, bảo rằng ta là Thái tử cao quý không cần dùng đến nó. Nhưng cũng chính nhờ đường kiếm đó, y mới trở thành quốc sư Vĩnh An, làm sao ta nhận lầm được chứ?"

Tạ Liên không nói tiếng nào. Bấy giờ, Mộ Tình nhẹ giọng lên tiếng: "Thái Hoa điện hạ, người nói người nhìn thấy một bóng mờ, nhưng ngoại trừ người ra, hình như không còn ai nhìn thấy bóng mờ đó, thế thì đây vẫn chỉ là lời nói phiến diện của người thôi."

Có người cảm thấy khó hiểu, Mộ Tình mà lại nói đỡ cho Tạ Liên, song có người lòng đã tỏ tường. Nhìn thái độ im re không đáp câu nào của Tạ Liên, chỉ e những lời xác nhận của Lang Thiên Thu đã đúng tám chín phần mười. Mộ Tình mở miệng vào lúc này, thoát nhìn giống như đang biện giải cho Tạ Liên, nhưng thật ra chẳng hề có ý tốt. Bởi vì Mộ Tình càng nghi ngờ chất vấn, Lang Thiên Thu nhất định sẽ càng năng nổ, không giúp được gì cho tình huống của Tạ Liên. Quả nhiên, Lang Thiên Thu nói: "Được thôi! Cảm phiền lấy kiếm tới đây!"

Không ít Võ Thần trong điện đều mang kiếm bên mình, nghe Lang Thiên Thu quát như thế, lập tức có người tháo kiếm ném qua. Lang Thiên Thu cầm kiếm, giờ trước mặt Tạ Liên, nói: "Cho huynh! Bây giờ chúng ta độ sức một trận, không giấu diếm gì hết, dốc hết sức mà đánh, để xem kiếm pháp của chúng ta có phải cùng một loại không, để xem ta có phải do huynh dạy dỗ không!"

Ai nấy cũng cảm thấy Lang Thiên Thu muốn so kiếm trong điện Thần Võ không khỏi có phần càn rỡ, chẳng qua khi nghĩ đến máu rửa tiệt Lưu Kim, Lang Thiên Thu đường đường là Thái tử điện hạ, cả nhà bị người ta giết hại, vì vậy cũng phần nào hiểu được nỗi kích động của cậu ta, cộng thêm Quân Ngô không nói tiếng nào, thế nên chẳng biết có nên can hay không. Sư Thanh Huyền vẫn còn lo lắng cho vết thương của Tạ Liên, nói: "Thiên Thu, vừa rồi Thái tử điện hạ mới đỡ một đao của Hoa Thành cho người, tay phải ra nông nổi như kia, làm sao so kiếm với người được?"

Nghe câu này, Lang Thiên Thu bất chợt chìa tay trái ra, đánh mạnh một cú vào cánh tay phải của mình.

Chỉ nghe một tiếng vang rảng rắc, cánh tay phải của cậu ta nhất thời tứa máu, máu chảy đầm đìa, mền oặt thông xuống. Khởi c ần kiểm tra cũng biết tình trạng vết thương chắc chắn rất nghiêm trọng, thấy Lang Thiên Thu đột nhiên tự làm mình bị thương, chúng th ần quan đ ầu sửng sốt. Tạ Liên cũng ngó ra, ngược mắt hỏi: "Người làm gì vậy?"

Lang Thiên Thu nói: "Phong Sư đại nhân nói không sai, vừa r ồi đúng là vì cứu ta nên huynh mới bị thương một tay, bây giờ ta trả huynh một tay. Nhưng huynh cứu ta thì cứu ta, giết cả tộc của ta cũng là sự thật. Ta biết hai tay của huynh đ ều có thể dùng kiếm, hơn nữa kiếm pháp còn xuất th ần nhập hóa. Chúng ta so bằng tay trái, là nam nhi thì c ần kiếm lên!"

Tạ Liên nhìn kiếm, r ồi lại nhìn Lang Thiên Thu, cuối cùng chậm rãi lắc đ ầu, nói: "Rất nhi ều năm v ềtrước, ta đã lập một lời th ềđộc, sẽ không dùng kiếm giết người nữa."

Nghe câu này, Lang Thiên Thu chợt nhớ lại đêm hôm đó mình chạy đến hiện trường, đúng lúc chứng kiến cảnh tượng người mặc áo bào đen rút trường kiếm ra khỏi người cha mẹ mình, vì ền mắt của cậu ta thoáng chốc đỏ đến mức đáng sợ, tay trái c ần kiếm phát ra tiếng lắc rắc vụn vỡ. Sư Thanh Huyền vung phất tr ần vào, quăn lấy thanh kiếm kia, đè nó xuống, nói: "Ta cảm thấy e rằng trong chuyện này có hiểu l ần gì đó. Nếu quốc sư Phương Tâm vẫn luôn đeo mặt nạ bạc, biết đâu là ai đó giả mạo y hại người. Trước hết cứ mời Đế Quân ra chỉ thị thì hơn."

Mọi người đ ồng loạt quay v ềhướng ngọc tọa bên trên. Quân Ngô nói: "Tiên Lạc."

Tạ Liên cúi thấp người, đáp: "Vâng."

Quân Ngô tr ần giọng hỏi: "Những gì Thái Hoa nói, người có nhận không?"

Tạ Liên nói: "Nhận."

Chữ "nhận" này nói bằng giọng điệu lạnh lùng khác hẳn giọng điệu ngày thường của y, Phong Tín, Mộ Tình, Sư Thanh Huyền nghe mà biến sắc.

Quân Ngô gật đầu, hỏi tiếp: "Quốc sư Phương Tâm máu rửa tiệt Lưu Kim, rốt cuộc có phải là người không?"

Lặng im giây lát, Tạ Liên ngẩng phắt đầu lên, nói: "Phải. Là ta!"

Chương 46: Nam Dương cảm hờn đấm Huyền Chân gian xảo

Câu này vang lên, đã hết đường cứu vãn.

Lang Thiên Thu trầm giọng nói: "Huynh thừa nhận rồi, vậy thì tốt."

Trước đó đã từng nhắc, trong Thượng thiên đình, thần quan tay nhuộm máu tươi nhiều không đếm xuể. Nhưng mà thật ra thì, đúng là chẳng có mấy ai vì nợ máu năm xưa mà ân ã như thế này.

Ngẫm về nguyên nhân, thứ nhất, máu tươi dính trên tay những thần quan khác đều là của người phạm, hơn nữa, những người phạm đó chẳng có hậu duệ nào có chí tiến thủ phi thăng lên được trời, dùng địa vị thần quan hỏi tội hung thủ như Lang Thiên Thu. Thứ hai, sau khi phi thăng, lịch sử nào tệ quá điểm được thì sẽ điểm, che đậy cho thật kỹ, ít có chuyện nào bị bóc trần. Ân ã đến mức này, phải nói là khó coi một cách hiếm thấy.

Mà nếu như đã bị bóc trần, đi đầu tiếp theo mà mọi người quan tâm nhất chính là nên hạ màn như thế nào. Trước đó Bùi Túc có Bùi tướng quân ra sức bảo vệ, cuối cùng cũng chẳng thoát nổi việc bị lưu đày xuống trần gian, còn Tạ Liên lại chẳng có chỗ dựa nào cả. Bây giờ e rằng chỉ xem Quân Ngô có còn niệm tình xưa bảo vệ y hay không.

Tuy nhiên, các vị thần quan vẫn chưa hiểu rõ, rốt cuộc Quân Ngô giữ thái độ gì với Tạ Liên. Lần đầu tiên Thái tử Tiên Lạc phi thăng, hiển nhiên ưu ái có thừa, nhưng lần hai phi thăng, hai người đánh nhau một trận, Tạ Liên còn đâm Quân Ngô vài nhát kiếm mới bị bắt xuống. Lần ba phi thăng này, hai người lại chung sống hòa hợp, tựa như đã quên hết những chuyện

lúc trước, quả thật khiến người ta nghĩ mãi cũng không hiểu. Chính vì lẽ đó, nhiều đôi tai bỗng hết lên, chờ nghe vị bệ trên kia sẽ xử trí thế nào.

Nào ngờ chẳng đợi Quân Ngô xử trí, Tạ Liên lại lên tiếng trước. Y nói: "Tiên Lạc có một yêu cầu quá đáng."

Quân Ngô đáp: "Người nói đi."

Tạ Liên nói: "Xin Đế Quân loại bỏ tiên tịch của ta, giáng ta xuống trần gian."

*Quốc tịch là để xác nhận người thuộc một nước, tiên tịch là để xác nhận người thuộc tiên giới.

Nghe vậy, vài vị thần quan lấy làm kinh ngạc, trái lại còn có chút khâm phục. Suy cho cùng chẳng ai muốn bị giáng chức cả, phi thăng khó đến nhường nào chứ? Vất vả cực nhọc lắm mới leo cao đến thế, thoáng chốc đã ngã xuống, nghĩ thôi cũng sợ mất mật, dám nói thẳng với Quân Ngô xin ngài hãy giáng ta xuống, dù sao bọn họ cũng không làm được.

Song cũng có vài vị thần quan chẳng mấy để tâm, dù gì cũng đã quen đến mức này, biết đâu chừng lấy tiến làm lùi còn tốt hơn thà chết không nhận, hơn nữa Tạ Liên từng bị giáng chức hai lần, bị giáng thêm lần ba ắt hẳn với y cũng chẳng có gì ghê gớm, giáng nữa giáng mãi chắc y cũng quen rồi.

Lang Thiên Thu lại lên tiếng: "Huynh không cần tự giáng chức, huynh phi thăng được là nhờ bản lĩnh của mình. Ta chỉ muốn quyết chiến một trận với huynh thôi."

Tạ Liên nói: "Ta không muốn đấu với ngươi."

Lang Thiên Thu hỏi: "Vì sao? Trước đây đâu phải huynh chưa từng đấu với ta. Trận này mặc kệ sống chết, từ nay xem như chấm dứt!"

Tạ Liên hồ hững đáp: "Chẳng vì sao cả. Đấu với ta, ngươi chắc chắn sẽ chết." Câu nói của y qua loa hời hợt, nhưng lại làm dấy lên tiếng hít hơi

khe khẽ khắp bốn phía. Nhiều thần quan không phải Võ Thần nghĩ bụng: Người chỉ là một vị thần đồng nát đến pháp lực cũng chẳng có, sao có thể không biết xấu hổ nói với Lang Thiên Thu đường đường là Võ Thần phía Đông rằng người đấu với ta chỉ có nước chết? Không khỏi ngông cuồng quá rồi! Nói cứ như thế y bị giáng chức là nhường cho Lang Thiên Thu, không thềm chấp nhận với cậu ta, đúng là to mồm khoác lác. Tuy vậy, Lang Thiên Thu không hề cảm thấy lời của Tạ Liên là phóng đại, chỉ nghiêm túc nói: "Ta đã nói rồi, mặc kệ sống chết! Ta cũng không cần người nhường ta."

Tạ Liên không trả lời cậu ta mà nói với Quân Ngô: "Xin Đế Quân giáng ta xuống trần gian."

Lang Thiên Thu định bắt y trả lời, Sư Thanh Huyền lại vội vàng lên tiếng: "Khoan đã! Chư vị, ta cho rằng chuyện này vẫn còn nghi vấn."

Quân Ngô cất giọng: "Phong Sư cứ nói."

Sư Thanh Huyền đáp: "Dường như chư vị tiên quan đều cho rằng Tiên Lạc điện hạ là vì trả thù nên mới dùng tên giả Phương Tâm, máu rửa hoàng thất Vĩnh An. Nhưng nếu y muốn trả thù, tại sao lại tha cho mỗi Thái Hoa điện hạ thân là Thái tử Vĩnh An chứ? Theo lý mà nói, người mà kẻ báo thù muốn tự tay giết chết nhất, chẳng phải nên là vị Thái tử điện hạ này sao?"

Điểm này trước đó không phải chưa ai nghĩ đến, song ai cũng cho rằng không cần thiết phải chủ động nói ra, bây giờ Phong Sư mở lời đầu tiên mới có vài người gật đầu theo. Sư Thanh Huyền nói: "Tuy ta và Tạ Liên làm bạn chưa được bao lâu, nhưng ta tận mắt chứng kiến huynh ấy vì cứu Thái Hoa điện hạ mà đánh chặn loạn đao Ách Mệnh ngay trực diện. Thiên Thu à," Hắn xoay người về phía Lang Thiên Thu, nói tiếp: "Nếu huynh ấy thật sự căm thù hoàng thất Vĩnh An nhà ngươi, tại sao lại mạo hiểm đỡ đao cho người chứ?"

Nghe đến câu "đánh chặn loạn đao Ách Mệnh ngay trực diện", Phong Tín và Mộ Tình đều cứng mặt. Lang Thiên Thu không trả lời, nghe có tiếng xì xầm nhỏ nhỏ "biết đâu chừng là vì chột dạ áy náy thôi", Sư Thanh Huyền lập tức cất cao giọng bổ sung một câu để át đi: "Chính vì thế! Ta

cho rằng chuyện này vẫn còn nghi vấn!" Lúc này, Bùi Minh thở dài: "Ngưỡng mộ thật."

Sư Thanh Huyền vậy phát trần, giọng không vui: "Bùi tướng quân có gì cứ nói thẳng."

Bùi Minh cần kiểm đứng thẳng, cười đáp: "Ta nói ngưỡng mộ là nói thẳng rồi đấy. Ta ngưỡng mộ Tiên Lạc điện hạ được Phong Sư đại nhân hết lòng đảm bảo, nói lời công đạo. Tiểu Bùi nhà chúng ta lại chẳng có cái phúc ấy. Ta nói chuyện của Tiểu Bùi vẫn còn nghi vấn, nhưng cứ một mực bị bác bỏ, làm sao không ngưỡng mộ cho được?"

Sư Thanh Huyền nói: "Bùi tướng quân, người đừng có đánh lừa dư luận. Chuyện của Tiểu Bùi giống sao? Ta tận mắt chứng kiến tội ác của hắn, cũng tận tai nghe hắn thú nhận rồi."

Bùi Minh hỏi: "Thế chẳng phải hôm nay cũng giống y hệt sao? Thái Hoa điện hạ tận mắt chứng kiến tội ác của Tiên Lạc điện hạ, cũng tận tai nghe y thú nhận rồi, còn điểm nào khác biệt à?"

Sư Thanh Huyền nổi giận, đang định tranh luận phải trái với Bùi Minh thì bị Tạ Liên giữ lại, nói: "Phong Sư đại nhân, cảm ơn người, tình cảm của người ta xin nhận. Nhưng mà không cần đâu."

Sư Thanh Huyền nhất thời nghĩ không ra nên phản bác Bùi Minh thế nào, chỉ có thể trở tay vào hắn, nín lại một hơi. Lúc này, cuối cùng Quân Ngô cũng mở miệng, nói bằng giọng lạnh nhạt: "Chư vị bình tĩnh đừng nóng."

Quân Ngô lên tiếng chẳng mấy vang vọng, vô cùng ôn hòa, nhưng mỗi một thân quan trong điện Thần Võ đều nghe rõ mồn một, vội vàng đứng ngay ngắn lại. Chờ đại diện im ắng rồi, Quân Ngô mới nói: "Thái Hoa, xưa nay người làm việc lúc nào cũng có phần manh động. Gặp chuyện không thể xông bừa đánh bậy như thế được, phải bình tĩnh lắng nghe rồi hẵng đưa ra quyết định."

Nghe vậy, Lang Thiên Thu cúi đầu nhận lời dạy dỗ, trong lòng nhiều vị thần quan "lộp độp" một tiếng: Ôi thôi tiêu rồi, nhìn điệu bộ này, chắc không phải muốn bảo vệ đâu há?!

Quả nhiên, Quân Ngô nói tiếp: "Tiên Lạc không chịu khai hết toàn bộ, yêu cầu tự giáng chức vô hiệu. Trước hết bắt giữ và cấm túc ở cung Tiên Lạc, sau đó đích thân ta sẽ thẩm vấn. Trước lúc ấy, tạm thời Thái Hoa đừng gặp mặt Tiên Lạc."

Tiếng "lộp độp" trong lòng các vị thần quan kéo thành một chuỗi tiếng vọng: Bảo vệ thật luôn kìa!

Quân Ngô bảo vệ Tạ Liên, trò cười của ba giới không có địa bàn cũng chẳng có công đức, phán xử qua loa cho Lang Thiên Thu. Lang Thiên Thu là Võ Thần trấn giữ phía Đông, nói không chừng sẽ vì vậy mà sinh lòng bất mãn, đây quả là một vụ mua bán lỗ vốn. Nhưng dù vậy cũng quyết phải bảo vệ -- Chả nhẽ Tạ Liên vẫn được Quân Ngô yêu thích sao?!

Lẽ nào sau này mở miệng nói gì cũng phải dè chừng ư?

Hơn nữa, mọi người rất để ý cái gọi là "cung Tiên Lạc". Nghe thấy ba chữ này, trong lòng Tạ Liên cũng sùng sốt, nghĩ bụng: "Công đức của mình không đủ, đâu có xây điện, cung Tiên Lạc ngày xưa đã bị phá bỏ từ lâu, lấy đâu ra cung Tiên Lạc chứ?" Nhưng khi nghĩ lại, y lập tức hiểu ngay. Chắc hẳn Quân Ngô đã xây cho y một tòa điện mới, tám phần mười là định chờ lần này y trở về từ chợ Quỷ sẽ mượn cớ phân cho y, không ngờ bây giờ lại dùng làm chỗ cấm túc.

Cấm túc chờ thẩm vấn tương tự như kẻ hoãn binh vậy. Rất nhiều thần quan đã nhìn thấu manh mối tế nhị, âm thầm quyết định sau này sẽ không nhắc đến bốn chữ "trò cười ba giới" ở bất cứ nơi công cộng nào nữa. Sư Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm, cố gắng hô hào vài câu Đế Quân anh minh, sau đó định qua hỏi thăm Lang Thiên Thu. Lang Thiên Thu lại nhìn Tạ Liên chằm chằm, nói: "Đế Quân muốn thẩm vấn cái gì thì cứ việc, nhưng bất luận kết quả cuối cùng ra sao, ta vẫn muốn đấu với y một trận!"

Dứt lời, Lang Thiên Thu cúi mình trước Quân Ngô, đoạn xoay người rời khỏi đại điện. Quân Ngô khoát tay, vài thần quan tụ tập lên đưa Tạ Liên xuống. Lúc đi ngang qua trước mặt Sư Thanh Huyền, Tạ Liên nói nhỏ với hắn: "Phong Sư đại nhân, cảm ơn người nhiều lắm. Có đi đâu nếu người thật lòng muốn giúp, không cần phải nói đỡ cho ta, nhưng ta có thể nhờ người hai việc không?"

Sư Thanh Huyền đáp: "Huynh cứ nói."

Tạ Liên nói: "Thiếu niên mà ta dẫn theo đang ở trong thiên điện, phiền người dẫn cậu ta đến gặp Đế Quân. Không cần đại nhân người nhiều lời, Đế Quân tự khắc sẽ biết là chuyện gì."

Sư Thanh Huyền nói: "Được. Chuyện nhỏ thôi. Việc thứ hai thì sao?"

Tạ Liên đáp: "Nếu sau này Bùi tướng quân vẫn muốn gây khó dễ cho Bán Nguyệt, xin Phong Sư đại nhân ra tay giúp đỡ."

Sư Thanh Huyền siết tay thành nắm đấm, nói: "Chắc chắn rồi. Ta sẽ không để Bùi Minh được như ý đâu. Nàng đang ở nơi nào?"

Tạ Liên đáp: "Nàng được ta giấu trong một hũ dưa muối ở Bồ Đề quán, nếu người có thời gian, phiền người lấy nàng ra đây."....."

Cảm ơn và từ biệt Phong Sư xong, hai vị thần quan đưa y đến trước một cung điện tường đỏ lưu ly, kính cẩn nói: "Thái tử điện hạ, mời."

Tạ Liên gật đầu: "Làm phiền rồi."

Nhấc chân bước vào, cửa lớn sau lưng đóng lại. Tạ Liên nhìn xung quanh, đi một vòng trong cung điện, cảm thấy nơi này quả thật không tệ.

Tuy treo tên cung Tiên Lạc, nhưng không có điểm nào giống với cung Tiên Lạc ngày xưa của y, hoàn toàn không có nổi phiền "tức cảnh sinh tình". Tạ Liên ngẩn xuống giữa đại điện, bình thần chờ Quân Ngô đến tra hỏi.

Ban này nhốn nháo hỗn loạn nên không hờ ra phút nào để suy xét, bây giờ bình tĩnh rồi, nghĩ lại việc này thì thấy trăm mối ngờ vực: Thân là Địa Sư, Minh Nghi không thể nào vô duyên vô cớ chạy đi nằm vùng, rồi cuộc hấn và Hoa Thành có ân oán cá nhân gì, hay là hấn phụng lệnh hành động?

Nếu là phụng lệnh, vậy chỉ có thể là lệnh của Quân Ngô. Nhưng theo hiểu biết của Tạ Liên về Quân Ngô, Quân Ngô không phải dạng người sẽ chủ động cài nội gián vào địa bàn của người khác. Suy cho cùng, công việc trong tay ở Thiên giới đã đủ bận đến mức chân không chạm đất rồi, chỉ e còn có ẩn tình khác.

Nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu Tạ Liên bất giác hiện lên một bóng hình đồ sộ.

Hình ảnh trong đầu mơ hồ, nhưng bóng người áo đỏ lại rõ nét đến lạ, giữa biển lửa, người nọ đứng yên hướng mắt về y. Tạ Liên đỡ trán, nghĩ thầm: "Không biết Cực Lạc phưong của Tam Lang có bị đốt mất không. Nếu thật sự mất rồi, lần này mình bị giáng xuống trần gian lần nữa, đập nãi bán sắt cũng không biết có đến nổi không..." Thở dài một hơi, y lại nghĩ: "Đến không nổi cũng phải đến cho đệ ấy, chỉ là phải xem cần mấy chục năm hay mấy trăm năm thôi." Ngồi một hồi, Tạ Liên vói tay vào trong ngực, mò mẫm lấy một vật rồi mở tay ra. Trong lòng bàn tay là hai viên xí ngầu, chính là hai viên lấy từ Cực Lạc phưong. Nhìn chúng chốc lát, Tạ Liên chấp tay trước ngực, nắm hai viên xí ngầu trong tay lắc một hồi, đoạn ném xuống nền đất. Xí ngầu lăn nhanh vài vòng rồi ngừng lại.

Quả nhiên, vận may mà Hoa Thành cho y mượn đã dùng hết sạch. Lần này Tạ Liên thầm mong sẽ ra hai con sáu, nhưng khi xí ngầu rơi xuống đất, kết quả lại là hai con một.

Tạ Liên không kiềm được mà bật cười, đang lắc đầu, chợt nghe phía sau vang lên tiếng bước chân. Y khựng lại, lập tức thu lại cả nụ cười trên mặt lẫn hai viên xí ngầu.

Tiếng bước chân này không phải của Quân Ngô. Bước chân của Quân Ngô đi đều tĩnh, không nhanh không chậm. Tuy lúc Hoa Thành bước đi có chút thờ ơ không nghiêm chỉnh, thường xuyên ra chiều lơ đãng, nhưng

khí chất tính kỹ từ trước trong nhịp bước của đôi bên lại giống hệt nhau, còn loạt tiếng bước chân này lại có vẻ nhẹ tênh. Tạ Liên quay đầu nhìn mà sửng sốt, nói: "Là người."

Người đến toàn thân áo đen, gương mặt trắng ngà, sắc môi nhợt màu, vẻ mặt lạnh nhạt, trông hết sức lạnh lùng, rõ ràng là Võ Thần mà cứ như Văn Thần, không phải Mộ Tình thì còn ai?

Thấy Tạ Liên có vẻ hơi kinh ngạc, Mộ Tình nhướn mày hỏi: "Thế huynh tưởng là ai? Phong Tín à?"

Chẳng đợi nghe trả lời, Mộ Tình nhấc vạt áo đen, bước qua bậc cửa nói: "Phong Tín ấy hả, chắc sẽ không tới đâu."

Tạ Liên từ chối cho ý kiến, hỏi: "Người tới làm gì?"

Mộ Tình đáp: "Đế Quân cấm túc huynh, không cho Thái Hoa điện hạ đến, chứ đâu có nói không cho ta đến."

Trên thực tế, Mộ Tình hoàn toàn không trả lời câu hỏi của Tạ Liên. Có đi đâu, không trả lời thì thôi, vốn dĩ Tạ Liên cũng chẳng muốn biết lắm, vì vậy không truy hỏi nữa. Mộ Tình nhìn quanh cung Tiên Lạc mới toanh một vòng, tầm mắt đặt lên người Tạ Liên, quan sát chốc lát rồi đột nhiên ném cho y một vật.

Một bóng mờ xanh lóe lên trên không trung, Tạ Liên đưa tay trái đỡ lấy, cầm trong tay nhìn thử, ra là một lọ sứ nhỏ màu xanh.

Là một lọ thuốc. Mộ Tình lạnh nhạt nói: "Tay phải của huynh cứ máu me đầm đìa buông thõng thế kia, trông khó coi quá."

Tạ Liên lẳng lặng cầm lọ thuốc, quay sang nhìn Mộ Tình.

Kể từ sau lần ba phi thăng, cách Mộ Tình đối xử với y, chỉ có thể dùng một từ để hình dung: "Quái gở."

Tựa như bất cứ lúc nào cũng mong chờ y bị đá xuống lần ba, sau đó đứng một bên nói bóng nói gió. Nhưng lúc này đây, Tạ Liên thật sự có khả năng sẽ bị đá xuống lần thứ ba thì tự dưng Mộ Tình lại vui vẻ hòa nhã, còn có lòng tới đưa thuốc cho y. Thái độ quay ngoắt như thế, ngược lại khiến y cảm thấy không quen lắm.

Thấy Tạ Liên không nhúc nhích, Mộ Tình khẽ mỉm cười, nói: "Huynh thích thì dùng không thì thôi, dù sao cũng chẳng có ai mang tới nữa đâu."

Nụ cười này không phải ngoài cười trong không cười, có thể nhìn ra được, tâm trạng hắn lúc này đúng là khá tốt. Tuy Tạ Liên không hề cảm thấy đau tay phải, nhưng cũng không nhất thiết phải để nó cứ bị thương như thế. Trước đó Quân Ngô vỗ một cái lên tay phải của y, xem như đã xử lý khẩn cấp, có thuốc thì tốt hơn. Vì vậy, Tạ Liên bèn mở lọ sứ xanh, lơ đãng đổ lên cánh tay phải. Thứ chảy ra từ lọ không phải thuốc bột thuốc viên mà là một làn khói xanh nhạt. Làn khói từ từ chuyển động, bao bọc cánh tay phải của y, tỏa ra mùi hương mát lạnh, quả là thứ tốt.

Lúc này, Mộ Tình đột nhiên hỏi: "Những gì Lang Thiên Thu nói đầu là thật sao? Huynh thật sự đã giết hoàng tộc nước Vĩnh An?"

Nghe vậy, Tạ Liên giương mắt lên nhìn hắn.

Dẫu cho Mộ Tình đã nhìn nhìn lắm rồi, song Tạ Liên vẫn thấy rõ một tia hưng phấn khó kìm nén từ đáy mắt của hắn.

Dường như hết sức hứng thú với tình tiết Tạ Liên máu rửa tiệt Lưu Kim, Mộ Tình hỏi tiếp: "Huynh giết thế nào vậy?"

Bấy giờ, lại có tiếng bước chân trầm vững từ phía sau truyền đến. Hai người đồng loạt ngoái đầu, lần này người bước vào cung Tiên Lạc thế mà lại là Phong Tín.

Vừa bước vào đã thấy Mộ Tình trong điện, hơn nữa còn miệng cười tủm tỉm đứng cạnh Tạ Liên, Phong Tín nhíu mày hỏi: "Người ở đây làm gì?"

Tạ Liên nâng lọ sứ màu xanh trong tay lên. Mộ Tình thu lại nụ cười, khi này hắn vừa nói với Tạ Liên rằng Phong Tín sẽ không đến, vậy mà Phong Tín lại đến ngay, làm sao cười nổi nữa? Mộ Tình nói: "Nực cười. Người tới được còn ta không tới được à?"

Phong Tín không thềm đề ý đến Mộ Tình, quay sang nhìn Tạ Liên. Phong Tín còn chưa kịp mở lời, Tạ Liên đã nói: "Nếu hai vị đến để hỏi cùng một vấn đề, vậy ta cũng trả lời thống nhất luôn. Không cần phải không tin, chuyện hôm nay ta nói trên điện Thần Võ, từng câu từng lời đều là sự thật."

Nghe y nói vậy, sắc mặt Phong Tín thoáng tái mét.

Mộ Tình không nhìn nổi dáng vẻ đó của Phong Tín, vỗ vạt áo nói: "Được rồi, Nam Dương tướng quân à, tạm lại chút đi. Việc đã đến nước này, người bày cái bản mặt đau xót đó cho ai xem."

Phong Tín quát mắt liếc Mộ Tình, thỉnh thoảng quay đầu chĩa vào cửa, gắt giọng: "Không có bày cho người xem. Cút ra ngoài!"

Mộ Tình nói: "Người có tư cách bảo ta cút à? Ngoài miệng nói như trung thành lắm, người chịu được mấy năm? Không phải vẫn tự chuồn đi như thường sao?"

Trán Phong Tín nổi gân xanh, nhắm nghiền hai mắt, dường như muốn rằng mắt không thấy, tâm không phiến.

Có linh cảm cuộc đối thoại đã chệch sang hướng bất ổn, Tạ Liên vội giơ tay nói: "Dừng lại. Dừng lại!"

Mộ Tình lại đòi nào chịu ngừng? Hắn cười khẩy: "Lời truyền đi ai ai cũng nói Nam Dương tướng quân người không nở tận mắt chứng kiến chủ cũ sa đọa, tình sâu nghĩa nặng, hay lắm. Cứ phải viện một cái cớ bùi tai để lấp liếm, nói trắng ra chẳng phải người không muốn đi theo một kẻ phế nhân phí hoài năm tháng sao?"

Hốc mắt Phong Tín bỗng nhiên đỏ ửng, hấn mở to mắt vung một nắm đấm, quát: "Người hiểu ta cái gì!?"

"Bốp" một tiếng, một nắm đấm đánh thẳng vào mặt Mộ Tình.

"....."

Mộ Tình đứng chuân thanh tú trắng trẻo, ăn một đấm sét đánh xé gió như thế, tức khắc trông như có một quả hồng bị đập vỡ trên mặt, máu chảy thành dòng. Nhưng Mộ Tình cũng rất cứng cỏi, chẳng rên tiếng nào, không nói hai lời mà trả ngay một đấm: "Vậy người thì hiểu ta cái gì!?"

Sau khi phi thẳng, hai người đều có binh khí và pháp bảo của riêng mình, nhưng lúc giận bốc lên đầu, cứ phải toàn tâm toàn ý dùng tay đấm chân đá mới vừa lòng. Tám trăm năm trước, võ lực của Phong Tín và Mộ Tình đã tương đương nhau, qua tám trăm năm vẫn ngang tài ngang sức, ra tay chẳng hề nề nang, đánh mà nghe tiếng bình bịch r ầm r ầm, khó phân cao thấp.

Phong Tín tức giận nói: "Người tưởng không ai biết lòng dạ xấu xa của người sao, người chỉ mong huynh ấy làm đủ chuyện xấu thì người mới vừa lòng!"

Mộ Tình lại cười gằn: "Ta biết người vẫn luôn xem thường ta, đúng là nực cười chết được, người tự nhìn lại mình đi! Người có tư cách gì xem thường ta. Chó chê mèo lắm lông thôi!"

E rằng chẳng ai lường được, Lang Thiên Thu và Tạ Liên còn chưa đánh nhau, Phong Tín với Mộ Tình đã choảng nhau trước. Đôi bên chất chứa thù hận đã lâu, lao vào ẩu đả túi bụi, người mắng kẻ chửi, ngay cả tiếng mắng của đối phương còn chẳng nghe, ai đâu mà nghe Tạ Liên nói? Tạ Liên vẫn còn nhớ thời niên thiếu ngày xưa của ba người họ, Mộ Tình tính cách nhã nhặn rụt rè, đừng nói ra tay đấm người, ngay cả nói chuyện cũng nhỏ nhẹ đi ềm ềm, chẳng dám gào lên với người khác, còn hay núp sau lưng y. Mặt khác, nếu Phong Tín đánh ai thì toàn do Tạ Liên bảo hấn đánh, nói đánh là đánh, nói ngừng là ngừng, bây giờ đã không còn chuyện như thế nữa.

Hai người này mà đánh nhau, Tạ Liên hoàn toàn không có kinh nghiệm khuyên can. Y vừa đi vừa xoa ấn đường, nhủ thần mau mau ra cửa hô vài tiếng gọi mấy thần quan tới ngăn cản. Nào ngờ còn chưa bước ra khỏi đại điện, đã nghe phía trước phát ra một tiếng động cực lớn. Phong Tín và Mộ Tình đang đánh nhau quyết liệt cũng bị tiếng vang này làm giật mình, cả hai đồng loạt dừng tay, tập trung tinh thần, cảnh giác nhìn về phía tiếng động truyền đến.

Cửa lớn của cung Tiên Lạc bị ai đó đá văng. Ngoài cửa không phải đường Thần Võ rộng rãi bằng phẳng ở Tiên kinh, mà là bóng tối âm u lặng ngắt.

Trong bóng tối, vô số bướm bạc lạnh buốt ập vào mặt.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

47

Chương 47: Cướp Tiên cung, ba câu dọa chur thần

Ánh bạc chớp lóe loạn xạ, chẳng kịp suy xét, phản ứng đầu tiên của Tạ Liên là đưa tay lên che, Nhược Da quấn quanh cổ tay sẽ tự động tấn công khi tình huống nguy cấp. Nhưng mà, đàn bướm bạc này không hề tập kích về phía Tạ Liên mà lách qua người y, lao về phía hai người lúc này quấn nhau đánh túi bụi sau lưng y.

Phong Tín và Mộ Tình đã sớm được ném quả đắng của đàn bướm Tử Linh này, biết rõ sự lợi hại của chúng nó, làm sao dám sơ suất? Gần như trong tích tắc, cả hai đồng loạt giơ tay lên, quát: "Mở khiên!" Hàng ngàn hàng vạn con bướm bạc cánh vỗ như gió táp lao về hướng Phong Tín và Mộ Tình, bị ngăn lại bởi một bức tường vô hình trước mặt hai người họ, chúng đập ầm ầm rền vang như cơn mưa xối xả, tông cho tóe ra ánh sáng trắng lóa mắt, tựa như đốm lửa bắn khắp bốn phía. Thì ra, Phong Tín và Mộ Tình mở hai tấm khiên phép trước người mình. Song tuy bị khiên phép ngăn chặn, đàn bướm Tử Linh vẫn tấn công ồ ạt, mà còn vô cùng vô tận, hết như thiêu thân lao đầu vào lửa, điên cuồng tự tử. Cho dù đã mở khiên phép, Phong Tín và Mộ Tình cũng bị trận mưa bướm như lửa đạn kia nện cho thoáng có xu thế thụt lùi. Nhất thời sơ suất bị chiếm mất tiên cơ (tiên cơ = cơ hội mang tính quyết định), không mở khiên sẽ bị bướm Tử Linh bám sát, mở khiên lại không có tay lấy binh khí, Phong Tín và Mộ Tình đầu âm thầm kêu khổ, cắn răng chống đỡ. Liếc mắt nhìn Tạ Liên còn cúi đầu đứng đằng trước, Phong Tín vội quát to: "Điện hạ cẩn thận đừng đứng đó, mau ra sau tấm khiên đi!"

Nào ngờ Tạ Liên quay đầu lại, chẳng hề hấn gì mà còn cau mày nói: "Hả?" Hai người tập trung nhìn kỹ, gần như muốn phun một búng máu lên tận trời ngay tại chỗ. Chỉ thấy Tạ Liên nâng một con bướm Tử Linh trong

lòng bàn tay, biểu cảm trên mặt còn có phần ngờ ngác. Khi nãy trận gió bướm dữ dội thổi qua, có một con bay chậm lạ thường, không theo kịp đại đội, vỗ cánh nhấp nhô vài cái trước mặt Tạ Liên. Trông nó có vẻ nhọc sức quá, Tạ Liên cứ cảm thấy liệu có phải con bướm bạc nhỏ nhắn này sắp bay hết nổi rồi không, bèn kiên lòng không đành chìa lòng bàn tay ra, như có như không đỡ phía dưới nó. Thế là con bướm đó hớn hờ bay loạn xạ trên lòng bàn tay y, không chịu đi. Thấy vậy, trán Phong Tín nổi gân xanh, nói: "Đừng chạm tay vào thứ đó!!!" Đúng lúc này, cổ tay của Tạ Liên bỗng nhiên siết lại, ra là có người túm lấy y, dùng sức kéo mạnh. Cả người Tạ Liên tức khắc bị kéo vào một mảng tối mịt sau cửa lớn. Dù rằng thân chìm trong bóng tối, Tạ Liên lại không hề cảm thấy bất an hoặc cảnh giác. Bóng tối ấy hết như một lớp áo giáp dịu dàng, chẳng những không nguy hiểm mà trái lại còn khiến người ta yên lòng đến lạ. Tuy người phía sau bóng tối chưa hiện thân, nhưng bướm bạc đã tới, rốt cuộc người đó là ai làm sao còn không biết? Mộ Tình nói bằng giọng không thể tin nổi: "Người thật to gan, thế mà dám lên Tiên kinh quấy rối, không khỏi quá càn rỡ rồi!"

Một người cười nói: "Như nhau cả thôi, Thượng thiên đình các người cũng rất càn rỡ ở địa bàn của ta còn gì?"

Mặc dù đã sớm lường được người túm mình là ai, nhưng khi nghe giọng nói quen thuộc ấy truyền đến từ nơi gần trong gang tấc, lòng Tạ Liên vẫn chấn động như cũ. Ngay sau đó, chỉ nghe Phong Tín nói: "Hoa Thành, Đế Quân đang ở Tiên kinh, người mau thả người ra!"

Hoa Thành cười nhạo: "Vậy phải xem các người có bản lĩnh đó không."

Lời vừa chấm dứt, cửa lớn lập tức đóng sầm!

Tạ Liên cảm giác được Hoa Thành dùng một tay giữ chặt mình, dẫn mình lao nhanh một mạch. Bốn phương tám hướng tối như bưng, bên tai toàn là tiếng vang leng keng của dây bạc trên giày đen, dưới chân cao thấp nhấp nhô không bằng phẳng, quả nhiên không còn là con đường rộng phẳng sáng sủa ở Tiên kinh, mà là một vùng thung lũng hoang dã.

Chắc chắn Hoa Thành đã dùng rút ngàn dặm đất nối liền cửa lớn của cung Tiên Lạc đến thung lũng này, nhưng muốn dùng thuật Rút Đất nối

liền một nơi nào đó trong Tiên kinh với những nơi khác nào phải chuyện dễ dàng, chí ít nếu không phải là thần quan Thiên giới thì không tài nào làm được, chẳng biết Hoa Thành làm bằng cách nào nữa? Tạ Liên đang định mở miệng, đột nhiên nghe thấy một tiếng rống nổ bùng bên tai: "Điện hạ! Huynh đang ở đâu?!"

Tiếng rống này là của Phong Tín. Mặc dù giọng ngay bên tai, nhưng người lại không ở trước mắt. Tiếng này Phong Tín rống trong Thông Linh trận, Tạ Liên bị hấn rống cho đau cả màng tai, rất nhiều thần quan cũng bị dọa giật cả mình, kinh hồn táng đảm nói: "Sao vậy Nam Dương tướng quân! Xảy ra chuyện gì hả?"

Mộ Tình cũng vào Thông Linh trận, nói: "Xảy ra chuyện rồi! Linh Văn đâu, mau thông báo cho Đế Quân, Tạ Liên đã bỏ trốn!" Xưa nay Mộ Tình nói năng luôn nhẹ nhàng nhu hòa, lịch thiệp nhã nhặn, giờ đây lại mang một tia chật vật giận dữ*. Linh Văn nói: "Cái gì? Để ta đến cung Tiên Lạc xem!"

*Nguyên văn là "khí cấp bại phôi", ý bảo thở không ra hơi, chật vật kinh khủng, hình dung cực kỳ hốt hoảng hoặc tức giận.

Có thần quan hoảng sợ nói: "Ba... Thái tử điện hạ bỏ trốn ư? Chẳng phải y đang bị cấm túc ở cung Tiên Lạc sao?!"

Sư Thanh Huyền cũng vào Thông Linh trận, nói: "Rõ ràng khi nãy ta còn nhìn thấy một đồng tiêu Võ Thần của Trung thiên đình đang canh giữ bên ngoài cung Tiên Lạc, chỉ có thể vào chứ không thể ra, làm sao bỏ trốn được?"

Phong Tín nói tiếp: "Không phải bỏ trốn mà là bị người ta bắt đi! Điện hạ huynh còn nghe được chúng ta nói không? Bây giờ huynh đang ở đâu?!"

Vừa nghe là bị bắt đi, mọi người càng hãi hùng: "Nơi này chính là Tiên kinh, kẻ nào ngạo mạn thế!"

Trong lúc nhất thời, người người đều cất cao giọng, người người đều yêu cầu câu trả lời. Chuyện giữa quốc sư Phương Tâm và Lang Thiên Thu

còn chưa giải quyết xong, Quân Ngô cấm túc Tạ Liên, vậy mà người lại biến mất, thế chẳng phải vô duyên cớ sinh thêm rắc rối, rước càng nhiều tranh cãi sao? Bất luận thế nào, trước hết mau chóng tìm về Ồi hắng tính. Vì vậy Linh Văn đi xem xét tình hình, đi đầu tra vị trí hiện tại của Tạ Liên, Phong Tín và Mộ Tình la hét trong trận, tìm Võ thần quan nào có thể giúp một tay đi truy kích (truy đuổi và công kích), còn Sư Thanh Huyền thì rải thêm vài đợt công đức. Trong Thông Linh trận người ngã ngựa đổ, tranh nhau mà nói, loạn đến nỗi Tạ Liên hoàn toàn chen vào không lọt, y hít sâu một hơi, đang định hét lớn một tiếng xin chư vị bình tĩnh, Hoa Thành lại thành linh xoay người, duỗi hai ngón tay sang đây. Đốt ngón tay lạnh ngắt nhẹ nhàng đặt lên huyết thái dương của Tạ Liên, Hoa Thành cười nói: "Ha ha, đã lâu không gặp, các vị khỏe chứ?"

*Người ngã ngựa đổ = loạn xà ngầu.

Hoa Thành nhẹ nhàng đặt hai ngón, lập tức thông qua Tạ Liên gia nhập Thông Linh trận của Thượng thiên đình. Câu nói bình tĩnh ung dung này, không riêng gì Tạ Liên ở bên cạnh hẳn nghe được, tất cả thần quan đang quỳnh qua quỳnh quáng trong Thông Linh trận của Thượng thiên đình cũng nghe thấy, hơn nữa sau khi nghe xong còn tức khắc sa vào một sự im lặng chết chóc.

"....."

"....."

"....." Mọi người lẳng lặng gào rú trong lòng.

Hèn gì lại ngạo mạn như thế, ta còn bảo là ai, thì ra là vị này!

Hoa Thành nói tiếp: "Không biết các người có nhớ ta không, dù sao ta chẳng nhớ các người chút nào hết."....."

Trên Thiên giới quả thật có không ít thần quan ngày nào cũng âm thầm nhưng nhớ Hoa Thành, nhưng vừa nghe hắn nói không nhớ mình, ai cũng rớt rít lẩm nhẩm tụng quan trời ban phúc không kỳ gì hết* cảm ơn cảm ơn sau này làm ơn tiếp tục đừng nhớ tới bọn ta. Bây giờ, Hoa Thành cười ha

ha: "Có đi đâu dạo này ta rảnh lắm, nếu có người nào cũng rảnh thế, muốn luận bàn với ta, vậy vô cùng hoan nghênh."

*Quan trời ban phúc, không kỵ gì hết: là 1 cụm đi chung, ý bảo là được ban phúc nên không kiêng kỵ gì, vận may rất tốt, át hết những đi đâu không lành, cực kỳ may mắn.

"....."

Trong tình huống này mà hắn nói như thế, ý tứ không thể nào rõ ràng hơn.

"Nếu ai trong các người dám cả gan đuổi theo, lần sau ta sẽ tìm kẻ đó khiêu chiến."

Nhận khiêu chiến chắc chắn sẽ thua sắp mặt, không nhận thì mất hết mặt mũi. Đây chẳng phải là uy hiếp trắng trợn sao??

Khi nãy nghe nói Tạ Liên thế mà lại bỏ trốn hoặc bị bắt đi, trong Thông Linh trận quả thật sôi sùng sục, dù gì cũng là một vụ hỗn loạn hiếm thấy, ai nấy cũng hết sức quan tâm, vài Võ thần quan vốn đã chủ động hưởng ứng, đang định tham gia truy kích, nào ngờ Hoa Thành nói xong ba câu, bọn họ thoát cái mất tâm. Nếu Quân Ngô ra lệnh cử ai đi truy kích chính diện thì đành chịu, việc công phải làm thôi, nhưng hiện tại chuyện vừa mới xảy ra, còn đang loạn hết cả lên, tất nhiên không ai muốn rước việc vào người, cũng chẳng ai muốn bị Hoa Thành nhớ mặt. Thế là cả bọn vừa làm bộ mình không ở đây, vừa đồng tai theo dõi sát sao diễn biến của sự việc, đồng thời trong lòng dậy sóng không ngừng: Huyết Vũ Thám Hoa này cũng ngông cuồng quá rồi, thế mà dám chạy lên Thượng thiên đình bắt người, người bị bắt còn là cái vị trò cười ba giới kia nữa -- Rốt cuộc có thù hằn sâu nặng hay là có cái gì???

Bên kia chìm vào im lặng, chỉ có tiếng hét nóng giận của Phong Tín vang liên tục, mà Hoa Thành nói xong cũng dờn hai ngón tay, nói với Tạ Liên: "Đừng để ý bọn họ."

Tạ Liên buột miệng thốt ra: "Tam Lang..."

Hoa Thành lại buông tay y, nói: "Nơi này cách Tiên kinh không xa, đi mau."

Giọng Hoa Thành trầm thấp, nghe không rõ cảm xúc, mà động tác hắt buông cổ tay của Tạ Liên cũng nhanh như cắt, gần như là hắt ra. Bỗng chốc nhớ lại cảnh tượng mình chạm vào Hoa Thành nhưng bị hắt ra vào lần đầu tiên hai người gặp nhau, Tạ Liên ngây ngẩn tại chỗ.

Lẽ ra y định hỏi Hoa Thành, tại sao lại bất ngờ xuất hiện. Tuy rằng chưa nghĩ kỹ càng, nhưng y cũng mơ hồ có cảm giác hắt là đến cứu mình, vì thế vừa rồi lúc gọi tiếng "Tam Lang", trong lòng loáng thoáng có chút mừng rỡ. Nhưng Hoa Thành hắt tay như thế, Tạ Liên mới thành linh kịp phản ứng: Tại sao mình lại cảm thấy Hoa Thành đến để cứu mình? Khoan nói liệu Hoa Thành có xu hướng quan tâm mình tha thiết như thế không, trước đó không lâu mình mới vừa đốt Cực Lạc phùng trốn khỏi chợ Quỷ, thế chẳng phải càng có khả năng là đến tìm mình hỏi tội, đòi nợ tính sổ sao?

Địa Sư nằm vùng ở Quỷ giới, bị Hoa Thành tóm được rồi giam giữ tra hỏi một trận là sự thật, nhưng trong việc này, kẻ đến chỗ của người khác nằm vùng mới đuối lý. Còn y lén vào chợ Quỷ, đào ba thước đất tìm người khắp nơi ở Cực Lạc phùng, còn châm một mồi lửa. Dù rằng cuối cùng quá nửa Cực Lạc phùng cháy rụi là do Sư Thanh Huyền nổi gió quạt lửa, nhưng ngọn lửa đầu tiên trong kho binh khí vẫn là do mình châm, nếu không biết đâu chừng từ đầu chí cuối người khác chẳng hề nghĩ đến việc châm lửa, nói thế nào đi nữa, mình cũng phải gánh trách nhiệm chủ yếu.

Hai người đi một trước một sau, Tạ Liên càng nghĩ càng áy náy, càng nghĩ càng hổ thẹn, nhin không được mở miệng: "... Tam Lang, xin lỗi."

Hoa Thành cũng thành linh dừng bước, hỏi: "Tại sao huynh phải nói xin lỗi?"

Tạ Liên cũng dừng lại, nói: "Ta đến chợ Quỷ, vốn dĩ là vì đi đầu tra việc Địa Sư mất tích, trước đó không nói thật với đệ. Đệ tiếp đãi nòng hậu, ta lại đốt Cực Lạc phùng của đệ. Lòng ta thật sự áy náy lắm."

Hoa Thành không trả lời. Tạ Liên cũng biết, câu "áy náy lăm" của mình quả thật chẳng có bao nhiêu sức nặng, vì vậy càng hồ thẹn hơn, bèn ho nhẹ một tiếng, nói: "Có đi đâu chắc ta sắp bị cách chức rồi, sau khi xuống dưới, ta nhất định sẽ nghĩ cách bõ tội, để xem làm sao mới có thể..."

Hoa Thành lại hỏi: "Tại sao huynh phải bõ tội với ta?"

Giọng điệu của hắn có phần gượng gạo, như thể không nghe nổi nữa, hắn xoay phắt người, nói: "Huynh quên rằng nhát đao của ta đã làm một cánh tay của huynh bị thương sao? Là ta làm huynh bị thương, không phải huynh làm ta bị thương, tại sao huynh phải bõ tội với ta?"

Tạ Liên hoàn toàn không cảm thấy tay phải đau nhức gì, bây giờ gần như đã quên bẵng việc nó còn từng bị thương, ngờ ngác một hồi mới nhớ ra, nói: "Đệ nói tay phải hả? Tay phải của ta không sao hết, chẳng mấy chốc sẽ ổn thôi. Vả lại là ta tự xông lên chặn đánh mới bị như thế, ngay từ đầu đã không trách đệ được mà."

Hoa Thành bình tĩnh nhìn y, mắt trái sáng một cách lạ thường, mà Tạ Liên đột nhiên phát hiện, dường như Hoa Thành đang run rẩy.

Qua thêm giây lát, y lại phát hiện, không phải Hoa Thành đang run rẩy, mà là loan đao Ách Mệnh bên hông Hoa Thành đang run rẩy.

Thanh loan đao màu bạc treo lủng lẳng trên áo đỏ run bần bật không ngừng, ngay cả con mắt được phác họa từ đường viền màu bạc cũng thế. Nếu nó mọc trên mặt một đứa trẻ, vậy thì vào giờ phút này, chắc hẳn đứa trẻ đó đang khóc nức nở.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

48-50

Chương 48: Linh lung xí ngầu, chỉ khảm vì một người

Giải thích cái tit: Nếu đoán không nhầm thì tit này được tác giả viết dựa theo câu thơ của Ôn Đình Quân trong bài "Tân thiêm thanh dương liễu chi từ". Mạn phép dịch như sau: Giếng sâu đèn rọi soi bóng chàng. Đường dài bầu bạn chớ rẽ ngang. Linh lung xí ngầu, khảm đậu đỏ. Tương tư khắc cốt, người biết chẳng? Hạt đậu đỏ còn gọi là hạt tương tư, được người Trung Quốc xem là tín vật tình yêu. Thời xưa, xí ngầu chủ yếu được làm từ ngà voi, cũng coi như là xương cốt (để khớp với xương cốt trong "tương tư khắc cốt"). Xí ngầu 6 mặt đều có những chấm tròn, bao nhiêu chấm là bấy nhiêu số. Người xưa dùng đậu đỏ khảm vào ngà voi (đã được đẽo thành hình hộp xí ngầu 6 mặt) để đánh dấu các số của xí ngầu (như người mình bây giờ thì dùng màu vẽ lên), sau đó đem tặng cho người thương, ý chỉ nỗi tương tư đã thấm sâu tận xương tủy, không thể nào nguôi. Từ "Linh lung" có nhiều nghĩa: - Là tiếng vang êm dịu, vì các cô gái thời xưa có thể dùng xí ngầu này làm trang sức cài đầu. - Chỉ sự tinh tế, tỉ mỉ của một vật. Nói lên tấm lòng người tặng đặt hết trong hạt xí ngầu. - Linh lung xí ngầu có nghĩa trái ngược là "lắc xí ngầu." Vậy nên cái tit "Linh lung xí ngầu, chỉ khảm vì một người" có thể hiểu là "chỉ tương tư một người"

Thấy thế, Tạ Liên kiêu lòng không đành chìa tay ra định sờ nó, hỏi: "Sao thế này..." Hoa Thành lại khẽ nghiêng người, tránh khỏi tay y, còn đập mạnh lên chuôi đao một cái, nói: "Không có gì. Đừng để ý tới nó."

Bị Hoa Thành đập một phát rõ kêu, loan đao Ách Mệnh - lưỡi nhọn gieo rắc nguy hiểm khiến chư thiên thần tiên nghe mà sợ mất mật run càng dữ dội hơn. Lúc này, Tạ Liên lại nghe Phong Tín hỏi trong Thông Linh trận: "Tại sao Hoa Thành có thể dùng rút ngàn dặm đất ở Tiên kinh?! Rốt cuộc phải làm thế nào mới mở được cánh cửa này?!" Sư Thanh Huyền nói:

"Nam Dương tướng quân! Ta nè ta nè ta nè! Có lẽ ta biết mở thế nào, lúc trước ta với Thái tử điện hạ ra ngoài làm việc từng ăn không ít quả đắng từ chiêu này của Hoa Thành, đầu tiên người lấy hai viên xí ngầu ném một cái ngay cửa, sau đó lại mở cửa xem thử..." Tạ Liên sực nhớ, khi này ở đại điện, chẳng phải mình đã vô ý ném chơi hai viên xí ngầu sao? Dáng vẻ chật vật của mình và Sư Thanh Huyền chạy thục mạng trong động giun đất và trước lũ dã nhân tinh vẫn còn rõ mồn một trước mắt, nếu thật sự để bọn họ mở cửa, chẳng biết sẽ lại gặp phải bao nhiêu hiểm nguy, Tạ Liên vội kêu lên: "Khoan đã! Tuyệt đối đừng! Cần thận đó!" Tiếc rằng giọng nói của y không hề truyền vào Thông Linh trận, e rằng lúc còn ở Tiên kinh không có thời gian bổ sung pháp lực kịp thời, bây giờ pháp lực cạn kiệt, chỉ nghe được chứ không nói được. Hơn nữa cho dù nói được chắc cũng muộn rồi, có vẻ như Phong Tín không hề nghe lời mà lập tức làm theo những gì Sư Thanh Huyền nói, từ đâu mà biết được đi đâu đó? Bởi vì giây tiếp theo, Phong Tín đột nhiên mắng như tát nước trong Thông Linh trận. Hấn mà kích động là mắng người, mà đã mắng là hết sức khó nghe, nhằm giữ sạch tai mắt nên không thuật lại ở đây. Chúng thần quan đầu đang theo dõi sát sao việc này, thế là vội cất tiếng hỏi: "Tướng quân, người sao thế!"

Giọng của Mộ Tình truyền đến, nghe cũng rất đổi ngạc nhiên: "Đây là nơi nào vậy???" Xem ra Mộ Tình cũng vào cửa chung với Phong Tín. Sư Thanh Huyền nói: "Các người cần thận đó! Số điểm ném ra khác nhau, đích đến cũng khác nhau, các người ném được bao nhiêu??"

Mộ Tình nói: "Hấn ném được bốn điểm!"

Nghe tiếng mắng của Phong Tín còn thấp thoáng một tia hoảng loạn và kinh hãi khó phát hiện, Tạ Liên lo hai người họ rơi vào tình cảnh cực nguy hiểm. Giọng y không truyền vào Thông Linh trận được, nhưng sự nhớ chủ nhân của pháp thuật này đang ở trước mắt, thế là bất chấp hỏi ngay: "Tam Lang, sau khi ném xí ngầu được bốn điểm, mở cửa sẽ nhìn thấy cái gì?"

Hoa Thành đáp: "Tùy trường hợp. Người ném xí ngầu cảm thấy nơi nào kinh khủng nhất, mở cửa sẽ đến nơi đó."

Vừa dứt lời, chỉ nghe Mộ Tình lạnh lùng thốt lên: "Ai mượn người giành ném, ném ra phòng tắm nữ! Đưa đây để ta ném!" Nghe được "phòng tắm nữ", Tạ Liên bùm mặt.

Đối với phái nữ, Phong Tín đã quen kính nhi viển chi (ngoài mặt kính trọng nhưng không muốn đến gần), nhắc đến là biến sắc, tựa như mãnh thú và dòng nước lũ (gặp phải tai họa lớn), với hấn mà nói, phòng tắm nữ đích thực là nơi kinh khủng nhất trần đời, khó lường còn hơn bất cứ ao r ồng hang cộp nào. Nghe như Mộ Tình đã thành công cướp được xí ng ầu, Tạ Liên thở phào một hơi, nhưng chưa được bao lâu, hai người kia lại tức giận la làng la xóm. Sư Thanh Huyền khổ sở hỏi: "Hai vị tướng quân, lần này các người nhìn thấy vật gì?"

Bên kia chẳng ai trả lời, chỉ truyên đến tiếng động "ùng ục" quái lạ, như thể cả hai đều chìm xuống nước. Mọi người nín thở tập trung tinh thần, h ồi lâu sau, Phong Tín đột nhiên phun vài tiếng, nghe như vừa tr ồi lên khỏi mặt nước, đang nôn thứ gì đó, quát to: "Đ ằm đen cá sấu khổng lồ!"

Thì ra chân trước hai người vừa chạy trốn chết khỏi phòng tắm nữ nóng h ần hập, Mộ Tình ném cú này, chân sau cả hai giẫm trúng đ ằm l ầy đất lạ. Vũng l ầy còn chưa qua eo, thoát cái đã ngập qua miệng, sau khi cố gắng chui ra, lại có vài chục con cá sấu tinh dài ngoằng bơi đến vây quanh. Lũ cá sấu tinh này con nào con nấy cũng dài hơn bốn trượng (13 mét), quanh năm ăn thịt người nên tu ra cả tay người chân người, hình ảnh chúng nó bắt đầu lộ nước quả thật khiến người ta ngạt thở, Phong Tín và Mộ Tình nhìn mà muốn mửa, nửa người vùi trong đ ằm l ầy dính đ ầy bùn đen đen cu ồng đánh quái vật cá sấu. Đánh một h ồi, Phong Tín nóng nảy quát: "Thôi cứ để ta, đưa xí ng ầu đây! Người cũng có ném đúng đâu!"

Mộ Tình chưa bao giờ chịu nhận thua, hấn tung ra một lu ồng sáng trắng, nói: "Quái vật cá sấu tốt lắm, quái vật cá sấu nào có đ ể phong bại tục như phòng tắm nữ, ai biết người còn ném ra thứ gì nữa. Đưa cho ta!"

Phong Tín giận dữ nói: "Mẹ nó, khi này ta vừa đưa cho người còn gì?! Xí ng ầu đâu?!"

Hoàn toàn quên mất thần thức vẫn còn kết nối với Thông Linh trận, hai người kia luôn mồm chê bai đối phương xúi quẩy, rồi lại bắt đầu đánh nhau ầm ầm, chẳng biết xí ngầu bị ném đâu mất tiêu. Nghe hai người họ tức thì mắng nhau, chúng thần quan trọng Thông Linh trận xem nào nhiệt không ngại to chuyện, đặc sắc đặc sắc, quá đặc sắc, cuối cùng hai vị tướng quân cũng lộ rõ bản chất không vờ vịt nữa, bọn này nín cười sắp điên rồi nè, thậm chí có kẻ còn mặc sức đấm bảo tọa trong điện thần của mình, hận không thể đích thân đến hiện trường hò hét cổ vũ.

Tuy vận may của Phong Tín và Mộ Tình có vẻ không được tốt lắm, nhưng hai người họ đều giữ địa vị Võ Thần, những thứ yêu ma quỷ quái rừng núi này cùng lắm chỉ gây chút phiền phức cho bọn họ, khiến bọn họ không thể đi truy kích chứ cũng chẳng được tính là nguy cơ to tát gì. Tạ Liên chỉ mong bọn họ sớm bỏ cuộc, sớm được giải thoát, đồng thời cảm thấy có phần may mắn, khi này mình ném được số điểm tuyệt quá, không ném ra yêu quái, ném một lần đã ra Hoa Thành. Y vừa đi vừa nói: "Hồi này ta ném xí ngầu được hai điểm, có phải chỉ cần ném được hai điểm là sẽ gặp được đệ không?"

Vừa dứt lời, Tạ Liên lập tức phát hiện cách hỏi này hơi kỳ quặc, nghe cứ như mình muốn gặp Hoa Thành lắm ấy, không khỏi cảm thấy không ổn. Hoa Thành lại nói: "Không phải."

Tạ Liên cảm thấy hơi xấu hổ, gãi gãi mặt, nói: "Ồ, thì ra không phải. Vậy ta hiểu sai rồi."

Hoa Thành đi phía trước y, nói: "Nếu huynh muốn gặp ta, bất luận ném được bao nhiêu điểm, huynh cũng sẽ gặp được ta."

Nghe vậy, cổ họng Tạ Liên khẽ nhúc nhích, ngay cả lời muốn nói cũng quên mất.

Y còn chưa kịp nghĩ đến ngầm kỹ lưỡng về ý nghĩa của những lời này, chợt nghe một người trầm giọng nói trong Thông Linh trận: "Để ta!"

Không lâu sau khi người nọ nói câu đó, một luồng sáng trắng lóa mắt xẹt qua chân trời, một tiếng sấm đá rạn vỡ long trời lở đất vang lên, đường

đi của Hoa Thành và Tạ Liên bị chặn lại.

Chờ luồng sáng trắng từ từ nguội lạnh, từ từ nhạt dần, cuối cùng Tạ Liên cũng thấy rõ được, thứ giáng xuống từ trên trời, chắn trước mặt hai người họ, là một thanh kiếm.

Thanh kiếm này thuôn dài thanh mảnh, cắm nghiêng xuống mặt đất, thân kiếm còn đang rung động. Kiếm như được rèn từ ngọc đen, âm trầm đáng sợ, nhẵn bóng hơn gương, nếu người nào đến gần sẽ soi rõ được ảnh ngược của mình trên thân kiếm, chỉ có một đường trắng bạc mảnh dài chạy dọc tâm kiếm xuyên suốt hơn nửa thân kiếm.

Tên của thanh kiếm, chính là "Phương Tâm".

Một bóng người đáp xuống trước thanh kiếm này, nói: "Đây là kiếm của huynh."

Sau khi quốc sư Phương Tâm chết, bội kiếm của y bị Thái tử nước Vĩnh An giữ lại. Người ném kiếm Phương Tâm chặn đường đi của Hoa Thành và Tạ Liên, chính là Lang Thiên Thu.

Xem ra Phong Tín và Mộ Tình thất bại, nhưng Lang Thiên Thu lại thành công ném được số điểm chính xác. Quả thật không biết nên nói rốt cuộc đây là vận may của cậu ta hay là vận rủi của Tạ Liên nữa. Điêu duy nhất có thể nói là, mặc dù hai vị này đều là Thái tử điện hạ cao quý, nhưng vận may của Lang Thiên Thu luôn tốt hơn Tạ Liên nhiều.

Hoa Thành chấp tay mà đứng, mặt không đổi sắc, chỉ có thân hình khẽ nhúc nhích. Mà hắn vừa nhúc nhích, Tạ Liên tức khắc nhắc tay ngăn cản, nói khẽ: "Đỡ ta."

Ngay giữa thung lũng, Lang Thiên Thu đứng chắn đường, tay kéo lê chuôi trọng kiếm của mình, nói: "Ta chỉ muốn dốc hết sức mình đấu một trận với huynh. Bất luận kết quả ra sao, cho dù ta bị huynh đánh chết cũng tuyệt đối không cần huynh bồi thường cái gì. Ta cũng không cần huynh xin Đế Quân tự giáng chức. Kiếm thuật của ta là do huynh dạy, chưa chắc huynh không thắng được ta, tại sao không muốn đấu một trận với ta?"

Không cần Lang Thiên Thu nói, Tạ Liên cũng biết cậu ta tất sẽ dốc hết sức mình. Tuy nhiên, nếu cậu ta dốc hết sức mình, Tạ Liên cũng không thể không nghiêm túc đáp trả. Nếu là như vậy, bất luận kết quả thế nào cũng không phải là kết quả mà Tạ Liên muốn nhìn thấy. Nhưng nếu không đấu một trận với Lang Thiên Thu, cậu ta sẽ không từ bỏ ý định.

Hồi lâu sau, Tạ Liên chậm rãi gật đầu, nói: "Được."

Y bước vài bước, đi đến trước thanh kiếm kia, rút nó ra khỏi đồng đá ngồn ngang, nhẹ giọng nói: "Là người tự tìm nhé."

Mấy trăm năm sau, cuối cùng Phương Tâm đã vờ tay chủ nhân một lần nữa.

Nó phát ra tiếng vù vù nặng nề trong tay Tạ Liên. Cách đó không xa, ánh mắt của Hoa Thành cũng bị tiếng kiếm ngâm không dứt bên tai kích thích cho rực sáng.

*Kiếm ngâm: tiếng ngân vang của kiếm.

Trường kiếm trong tay, Tạ Liên vung nó lên, mũi kiếm chĩa xéo xuống đất, đoạn lạnh lùng cất giọng: "Trận đấu này, bất luận hậu quả ra sao, người đừng hối hận đấy."

Lang Thiên Thu lớn tiếng đáp: "Quyết không hối hận!"

Da đầu cậu ta như muốn nổ tung, hai tay nắm chuôi của trọng kiếm, chăm chú cực độ, nín thở tập trung tinh thần, mắt nhìn chăm chăm mũi kiếm như ngọc đen của Phương Tâm, chẳng dám sơ suất nửa phần.

Tạ Liên lay động thân kiếm, sải một bước dài xông lên phía trước. Ánh mắt Lang Thiên Thu ngưng tụ, đang định tiếp đòn, tứ chi thành linh cứng đờ như bị vật gì đó trói gô, sau đó ngã rã xuống đất.

Lang Thiên Thu cúi đầu xem thử, bấy giờ mới phát hiện mình bị trói gô thật. Chẳng biết từ bao giờ, một dải lụa trắng muốt đã quấn vô số vòng quanh người mình hệt như rắn độc!

Từ nhỏ được quốc sư Phương Tâm dạy kiếm thuật, Lang Thiên Thu đã ấp ủ lòng kính sợ sâu sắc dành cho quốc sư, mặc dù sau đó tiệc Lưu Kim máu chảy thành sông, lòng kính sợ ấy vẫn chưa từng suy giảm, vì thế Tạ Liên vừa cậ̀n kiếm, Lang Thiên Thu lập tức ḍồn hết tâm trí nhìn chòng chọc mọi động tác của đối phương, hoàn toàn không chú ý rằng, có một dải lụa trắng đã lén lút vòng ra sau lưng mình từ lâu, thừa dịp mình ḍồn sức đỡ đòn mà phóng ra đánh lén. Sao có thể xảy ra chuyện đáng xấu hổ như thế???

Thấy Nhược Da thành công, biểu cảm và tâm trạng căng thẳng của Tạ Liên lập tức giãn ra.

Y ném phự́t kiếm Phương Tâm, thở một hơi dài nhẹ nhõm, nghĩ bụng: "Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá."

Lang Thiên Thu nằm dưới đất giạ̃y dựa liên tục, ai ngờ dải lụa trắng này quá tà quái, càng giạ̃y càng trói chặt. Cậu ta tức giận quát: "Quốc sư, huynh làm gì thế! Mau thả ta ra chúng ta lịều chết một trận!"

Tạ Liên lau mộ̀ hôi trên trán, nói: "Vừa ṛồi chúng ta đã lịều chết một trận, hiện giờ quậ́n quanh người người chính là một trong những pháp bảo của ta. Người thua ṛồi."

"....." Lang Thiên Thu nói: "Làm sao tính vậy được? Ta nói muốn lịều chết một trận, tất nhiên phải dùng kiếm lịều chết một trận ṛồi! Là nam nhi thì dùng kiếm đi, dùng lụa trắng đánh lén là sao chứ? Hèn hạ vừa thôi!"

Tạ Liên thật sự cho rằng kiếm là tổ sư của trăm loại binh khí nên cũng không nghĩ gì nhịều, mà Lang Thiên Thu nói vậy nghe cứ như đang kỳ thị nam thậ̀n quan dùng lụa trắng làm pháp bảo vậy. Song đừng nói mặ́ng Tạ Liên không giống nam nhi, đ̣ồng nữ y cũng mặc ṛồi, há miệng ngậm miệng toàn là ta bị bất lực, đời nào lại để ý việc đó?

Tạ Liên ng̣ọ̃ xõm xuống bên người cậu ta, nói: "Là do trước khi sự việc xảy ra người không cân nhắc chu toàn, người đâu có nói nhất định phải dùng kiếm, để ta thừa nước đục thả câu, người tìm ai nói lý lẽ đây?"

Dừng một lát, y nghiêm túc nói: "Đúng vậy, ta đánh lén, đánh lén thì sao, ta đã đạt được mục đích. Đúng vậy, ta hèn hạ, hèn hạ thì sao, ta đã giành chiến thắng. Nếu đối thủ của ngươi không phải ta mà là người khác, bây giờ ngươi đã chết rồi."

Hoa Thành đứng cách hai người không xa, lẳng lặng nở nụ cười, khoanh tay nhìn sang nơi khác. Lang Thiên Thu thì kinh ngạc đến sững người.

Lúc người này còn là quốc sư nước Vĩnh An, những gì y dạy dỗ Lang Thiên Thu trước nay luôn là quang minh lỗi lạc, thẳng tiến không lùi, dốc hết sức mình, làm thế nào Lang Thiên Thu cũng không ngờ rằng có một ngày, mình thế mà lại nghe được lời "Đúng vậy, ta đánh lén, đánh lén thì sao, ta đã đạt được mục đích. Đúng vậy, ta hèn hạ, hèn hạ thì sao, ta đã giành chiến thắng" từ miệng người thầy năm xưa của mình, nghe mà ngây ngẩn cả người.

Dứt lời, Tạ Liên đứng dậy, nói: "Ngươi tự nghĩ kỹ lại đi, lần sau đừng mắc lừa người khác như thế nữa."

Chương 49: Linh lung xí ngầu, chỉ khảm vì một người (2)

Thấy Tạ Liên sắp đi, Lang Thiên Thu lập tức lên tiếng: "Huynh đứng lại!" Tạ Liên đứng lại thật. Cẩn rằng một hồi, Lang Thiên Thu nói: "Huynh... phải cho ta một lời giải thích." Tạ Liên đáp: "Ngươi muốn ta giải thích cái gì?" Lang Thiên Thu nói: "Ân oán đời trước, hận nước thù nhà, huynh hận Vĩnh An, không phải ta không hiểu được. Nhưng mà..." Nghẹn lời một lúc lâu, Lang Thiên Thu mới miễn cưỡng nói tiếp được, giọng run rẩy: "Nhưng quốc sư à -- Ta và phụ hoàng mẫu hậu đối xử không tốt với di dân* của nước Tiên Lạc sao? Ta và rất nhiều người Tiên Lạc là bạn tốt của nhau, ta, ta vẫn luôn dốc hết sức mình bảo vệ bọn họ."*

Di dân: người dân trung thành với triều đại trước; nhân dân còn sót lại sau loạn lạc.

Những gì Lang Thiên Thu nói, từng câu từng lời đều là sự thật. Sau khi nước Tiên Lạc bị diệt, nhiều di dân cố đô vẫn chưa từng quên thân phận

của mình, cho dù Vĩnh An dựng nước, bắt đầu thống trị, nhóm người này và con cháu của họ vẫn tự cho mình là người Tiên Lạc, thường xuyên xung đột với dân triều đại mới. Mấy đời hoàng tộc ban sơ của Vĩnh An đều dùng chính sách mạnh mẽ để đàn áp, tàn sát không ít di dân Tiên Lạc ngoan cố chống đối. Ngược lại, cũng có không ít người Tiên Lạc kết thành đồng minh, vạch kế ám sát vương công quý tộc của Vĩnh An, hơn nữa còn thành công trót lọt vài lần. Cứ thế, oán thù càng ngày càng sâu đậm. Nhưng đến thế hệ của Lang Thiên Thu và cha mẹ cậu ta, thì lại dùng thái độ điềm đạm hoàn toàn khác hẳn để đối xử với di dân của triều đại trước. Bọn họ luôn cố gắng muốn hoà hợp dân của triều đại mới và di dân cố đô, thậm chí còn bất chấp những lời phản đối, cân nhắc cả việc gần như hoang đường là phong hậu duệ hoàng thất của Tiên Lạc làm vua, chỉ vì bày tỏ thành ý, đối đãi bằng lễ nghĩa nên có. Bản thân Lang Thiên Thu càng chưa bao giờ nảy sinh thành kiến với dân Tiên Lạc vì những mối hận để lại của người thời trước. Quốc sư Phương Tâm năm đó hết sức thần bí, chưa từng để lộ thân phận, cũng chẳng ai biết rốt cuộc hung thủ máu rửa tiệt Lưu Kim là người bên phe nào. Nhưng Vĩnh An và Tiên Lạc kết thù quá sâu, bất kể phe nào trong hai phe xảy ra chuyện, người khác cũng sẽ phán định phe còn lại là hung thủ sau màn, những hoàng thất và triều thần Vĩnh An may mắn tránh được một kiếp đầu cho rằng, đằng sau chuyện này chắc chắn có thế lực của di dân Tiên Lạc thao túng, vì thế không ít người đưa ra ý kiến, hy vọng có thể xem đây là lý do để thanh trừng triệt để di dân Tiên Lạc trong nước Vĩnh An. Tuy nhiên, các ý kiến này đều bị Lang Thiên Thu dốc sức bác bỏ. Sự kiên quyết của cậu ta đã bảo vệ được tính mạng của vô số người Tiên Lạc vô tội, giúp họ không đến nỗi tai bay vạ gió, vô duyên vô cớ bị giết sạch cả nhà. Có đi đâu bây giờ hỡi tưởng lại, lúc trước làm tốt bao nhiêu, bây giờ lại tủi thân bấy nhiêu.

Không phải cảm thấy không đáng, mà là cảm thấy tủi thân. Việc làm đúng sẽ chẳng bao giờ không đáng, nhưng rõ ràng mình đã trao ra biết bao thiện ý, thế mà chẳng nhận được thiện ý tương ứng từ người ta, khó tránh cảm thấy tủi thân.

Vì ền mắt đỏ bừng, Lang Thiên Thu chất vấn: "Quốc sư, ta làm chưa đủ tốt chỗ nào? Cha mẹ ta làm sai chỗ nào? Đến nỗi khiến huynh nhất định phải đối xử với ta như thế?!" Càng nghĩ càng không cam lòng, Lang Thiên

Thu cố rướn nửa người trên dậy dưới sự trói buộc của Nhược Da, hỏi: "Chẳng lẽ huynh không cảm thấy mình phải cho chúng ta một lời giải thích sao?!"

Tạ Liên nói: "Ta cho không được."

Y trả lời quá thẳng thắn, khiến cho hơi thở của Lang Thiên Thu nghẹn lại, nói: "Quốc sư, huynh thay đổi nhiều quá. Lúc trước huynh đâu phải như thế."

"....." Tạ Liên dùng đốt ngón tay xoa đầu lông mày, nói: "Ta nhớ thật lâu về trước đã từng nói với người, người đừng tự tiện lập một tấm bia thần thánh bất khả xâm phạm cho ta, ta chẳng phải hình tượng trong tưởng tượng của người đâu. Cuối cùng người thất vọng cũng là bản thân người thôi."

Lang Thiên Thu nằm dưới đất lẩm bẩm: "... Huynh của ngày xưa và huynh của bây giờ, ai mới là huynh thật sự, ta đã không hiểu nổi nữa rồi."

Tạ Liên nói: "Đều là ta cả. Nhưng lúc trước người chỉ mới mười bảy tuổi, bây giờ người đã lớn thế này rồi, tất nhiên những đi đâu dạy người cũng sẽ khác."

Lang Thiên Thu ngậm miệng, sau đó đột nhiên lên tiếng: "Phải chăng vì năm mười bảy tuổi của huynh là một vết nhơ nên huynh cũng muốn biến năm mười bảy tuổi của ta thành một vết nhơ?"

Tạ Liên im lặng.

Thấy y không trả lời, Lang Thiên Thu tức giận trào dâng, nín đủ hơi hét lớn: "Nếu lòng huynh có suy nghĩ đó, ta tuyệt đối sẽ không như huynh mong muốn đâu!!"

Nghe vậy, Tạ Liên khẽ mở to hai mắt.

Tuy rằng không đứng dậy được, song ánh mắt của Lang Thiên Thu vẫn sáng ngời, giọng nói vẫn vang dội, như thể trong con người có ngọn lửa

đang bùng cháy hừng hực. Cậu ta như đang giận dữ, lại như đang tuyên chiến, nghiêm giọng nói: "Nếu huynh muốn ta trở thành người lòng đầy oán hận như huynh, ta tuyệt đối sẽ không! Nếu huynh muốn ép ta tự sa ngã như huynh, ta cũng tuyệt đối sẽ không. Tuyệt đối sẽ không! -- Dẫu cho huynh đối xử với ta thế nào! Ta tuyệt đối sẽ không trở thành người như huynh!!"

Tràng lời hùng hồn đó, Tạ Liên nghe mà ngây ngẩn cả người. Hồi lâu sau, y mới phụt một cái, cuối cùng bật cười thành tiếng.

Lang Thiên Thu nước mắt lưng tròng, đầy lòng nhiệt huyết, đang rống inh ỏi thì bị tiếng cười này châm xẹp, nhất thời kinh ngạc lẫn tức giận. Tạ Liên vừa cười to vừa vỗ tay, càng cười càng suồng sã, lớn tiếng nói: "Tốt lắm!"

Y chẳng còn nhớ lần cuối cùng mình cười thoải mái như vậy là chuyện bao giờ, khó khăn lắm mới ngừng lại được, y dụi dụi mắt, gật đầu nói: "Tốt lắm. Hãy nhớ kỹ những lời hôm nay người nói. Người tuyệt đối sẽ không trở thành người như ta!"

Hoa Thành vẫn khoanh tay, thờ ơ đứng ngoài quan sát. Tạ Liên vừa dứt lời, một làn khói đỏ thình lình nổ bùng trước mắt.

Bỗng dưng nổ bùng như thế, Tạ Liên giật bắn, còn tưởng Lang Thiên Thu sử dụng chiêu trò quái lạ gì nên vội vàng tránh né, tập trung phòng bị. Có đi đâu, tiếng nổ tuy vang dội thật nhưng dường như không có lực sát thương gì. Chỉ là chờ khi làn khói tản đi, chỗ mà khi nãy Lang Thiên Thu đang nằm, bóng người biến mất tăm mất tích, chỉ còn lại một con lật đật đang đứng tại chỗ lắc trái lắc phải.

Đầu và thân của con lật đật tròn vo, trông hệt như một cái hõlô lớn, mày dài mắt đen, khẩu khinh bộ bẩm, ngây thơ đáng yêu, lúc này mắt đang lờm nguýt, điệu bộ tức giận, lưng đeo một thanh kiếm lưỡi rộng, oai vệ cực kỳ, đích thị là dáng dấp của Lang Thiên Thu, nhưng lại biến thành món đồ chơi mà con nít thích không rời tay. Tạ Liên ngừng cười, nói: "Thiên Thu?!"

Không còn người đỡ trối, Nhược Da bay vù vù quẩn về cổ tay của Tạ Liên. Hoa Thành thông dong bước tới, búng con lật đật dưới đất một cái, cười nhạo: "Người này đúng là mang hình hài gì trông cũng ngốc hết biết."

Tạ Liên cầm con lật đật lên, dờ khóc dờ cười: "Đây... đây... Tam Lang, đây là Thiên Thu hả? Sao lại biến thành thế này rồi? Đệ đừng chọc cậu ta nữa, mau biến cậu ta trở lại đi."

Hoa Thành lại nói: "Không được. Đưa cậu ta theo cùng đi."

Tạ Liên hỏi: "Đi đâu?"

Bấy giờ, hai người đã đến trước một hang núi hẹp. Hoa Thành không trả lời, một viên xí ngầu văng ra, rơi vào lòng bàn tay của hắn. Hoa Thành cúi đầu nhìn thoáng qua, đoạn bước vào hang núi trước.

Biến người thành lật đật, pháp thuật này đúng là quá nghịch ngợm, rất có phong cách của Hoa Thành, đồng thời cũng khó giải vô cùng, nói chung Tạ Liên không giải được, cũng không dám chắc các thần quan khác giải được, chỉ đành cầm lật đật Lang Thiên Thu trong tay đuổi theo sau. Sức nhớ Phương Tâm còn ném dưới đất, y vội vàng quay lại lấy kiếm, đeo sau lưng rồi vào theo Hoa Thành.

Tạ Liên muốn Hoa Thành giải pháp thuật này, nhưng Hoa Thành lại chẳng ừ hử gì. Hai người đi trong hang động chưa bao lâu, hang động có lối vào nhỏ hẹp càng lúc càng rộng dần, tiếng bước chân vang vọng trong hang động trống trải, phía trước loáng thoáng có ánh lửa và tiếng hát truyền tới.

Lúc Tạ Liên tìm Cực Lạc phường trong chợ Quỷ, thoát đầu cũng nghe được tiếng hát, nhưng tiếng hát của các cô gái tinh nghịch ở Cực Lạc phường nghe lạnh lạnh véo von, tựa như tiếng thủ thi dụ dàng, làm lòng người say mê. Còn tiếng hát này lại như ma quỷ múa loạn, vừa tạp nham vừa chướng tai, hai cái không thể nào so sánh được. Tạ Liên kiên trì không được mà hỏi: "Tam Lang, đây là đâu?"

Hoa Thành nói khẽ: "Suyt."

Lẽ ra tiếng hỏi của Tạ Liên đã nhỏ lắm rồi, nghe Hoa Thành nói vậy, y quả thật muốn nín thở luôn. Không lâu sau, y đã phát hiện tại sao mình phải yên lặng. Từ phía đối diện bọn họ, vài đốm lửa xanh lập lòe bay đến. Đợi vài đốm lửa bay đến gần, Tạ Liên mới thấy rõ, thì ra đây là mấy tiểu quỷ mặc áo xanh.

Trên đầu mỗi tiểu quỷ đầu đội một ngọn đèn, từ đầu đến chân trông như một cây nến lớn màu xanh. Lối đi trong động không có chỗ nào để núp, phải nói là oan gia ngõ hẹp. Tạ Liên trở tay định nắm Phương Tâm sau lưng mình, nhưng rồi lập tức nhớ ra mình hân nên dùng Nhược Da, vì vậy lại thả tay xuống.

Nào ngờ mấy tiểu quỷ chỉ nhìn lướt qua bọn họ rồi không để ý nữa, tiếp tục vừa xì xào bàn tán vừa đi về phía trước. Chẳng giống không trông thấy bọn họ, trái lại có vẻ thấy rồi nhưng chẳng lấy làm lạ. Tạ Liên nhìn Hoa Thành đang đứng cạnh mình, còn đâu vị Quý vương áo đỏ tuấn tú lạ thường nữa? Rõ ràng cũng là một tiểu quỷ phò phạc đầu đội lửa xanh mà.

Thì ra không biết từ lúc nào, Hoa Thành đã đổi hai tấm da giả cho hai người. Nghĩ đến việc bây giờ chắc chắn đầu mình cũng đang đội một ngọn đèn xanh, Tạ Liên không nhịn được đưa tay sờ đỉnh đầu, hỏi: "Tội tình gì..." Tội tình gì mà phải biến thành bộ dạng lạ đời này chứ?

Tuy Tạ Liên không nói rõ, nhưng tất nhiên Hoa Thành hiểu y có ý gì, bèn đáp: "Thanh Quỷ Thích Dung, đã sớm nói phẩm vị của gã thấp kém rồi. Đám tiểu quỷ dưới trướng gã, tất cả đều phải hoá trang thành dạng này."

Không ngờ Hoa Thành lại dẫn y đến địa bàn của Thanh Quỷ Thích Dung.

Trước đây nghe Thiên giới và Quỷ giới đề cập đến Thanh Quỷ Thích Dung, ai cũng châm chọc vài câu về phẩm vị thấp kém của gã, Tạ Liên còn chưa hiểu lý do lắm, bây giờ biết tiểu quỷ dưới trướng gã đều phải hóa trang đồng bộ thế này, rốt cuộc y cũng hiểu được đôi chút. Chỉ nghe lời nhận định "Thanh Đẳng Dạ Du" (đèn xanh đi trong đêm) thì còn thấy vài phần tao nhã kỳ dị, nhưng nếu hiểu "thanh" "đẳng" dạ du theo ý trên mặt

chữ qua loa đơn giản, vậy thì hơi khác so với tưởng tượng ban đầu của y. Tạ Liên hỏi: "Chẳng phải động phủ của gã đã bị đệ tận diệt rồi sao?"

Hoa Thành đáp: "Diệt rồi nhưng gã chạy thoát. Sau khi chuồn mất, gã bỏ ra năm mươi năm, xây lại cái ổ mới."

Tạ Liên nhét lật đặt Lang Thiên Thu vào ngực, thấy xung quanh không có ai bèn nói nhỏ: "Tam Lang à, đệ đến đây tìm Thanh Quỷ Thích Dung hả? Chi bằng trước hết cứ giải lời nguyền cho Lang Thiên Thu, thả cậu ta ra, rồi ta đi cùng với đệ nhé?"

Giọng nói của Hoa Thành lại không cho phép từ chối: "Không, huynh đưa cậu ta theo đi. Ta muốn Lang Thiên Thu gặp một người."

Tạ Liên không khỏi cảm thấy kỳ lạ, nhìn phản ứng của Hoa Thành, rõ ràng chẳng mấy để tâm đến Lang Thiên Thu, sao lại có lòng dẫn cậu ta đi gặp người nào chứ? Hiện tại hai bên đều rắc rối, Tạ Liên cũng không tiện nhiều lời. Qua một hồi, rốt cuộc hai người cũng ra khỏi hang động. Phía trước sáng sủa rộng rãi, càng nhiều hang núi hiện ra trước mắt họ.

Bốn phương tám hướng của ngọn núi này đều bị khoét thành động, hang động nối liền với lối đi trong động, lối đi trong động lại nối liền với hang động. Mỗi cửa động đều có yêu ma quỷ quái đầu đội đèn xanh ra ra vào vào, tựa như một tổ ong tổ kiến khổng lồ. Nếu Tạ Liên đến đây một mình, chắc chắn đi được một đoạn đã quên bống đường. Thế mà Hoa Thành lại cứ như đang ở nhà mình, chẳng chút do dự băng qua từng hang động, dễ dàng tốt độ, như thể đã thuộc nằm lòng đường đi nước bước.

Hai người đều khoác trên mình tấm da tiểu quỷ đội đèn xanh, dọc đường không bị ai cản lại. Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, Hoa Thành lại tưởng y thở dài, bèn hỏi: "Sao vậy?"

Tạ Liên đáp: "Không, ta còn tưởng đệ sẽ xông trực diện vào núi, nào ngờ lại ẩn núp mà vào. Ta không giỏi đánh lộn lắm nên mới thở phào nhẹ nhõm."

Y nói "không giỏi đánh lộn lăm" là lời thật lòng. Đánh nhau tuy tốt, nhưng giải quyết hậu quả lại không tốt. Nghe vậy, dường như Hoa Thành cười một tiếng, nói tiếp: "Lần trước đúng là ta xông trực diện vào núi thật, nhưng Thích Dung biết tin nên chuồn mất. Lần này ta muốn tìm chính gã, tất nhiên không thể dễ gã phát hiện được."

Tạ Liên nghĩ bụng: "Chẳng lẽ người mà Tam Lang muốn Thiên Thu gặp là Thanh Quỷ sao? Hai người này có quan hệ gì à? Ấy, không biết rốt cuộc đệ ấy muốn làm gì nữa, nói chung cứ đi theo đệ ấy một chuyến trước vậy, rồi từ từ xin đệ ấy giải lời nguyền trên người Thiên Thu cũng được." Bởi vì còn nhớ việc mình đốt Cự Lạc phùng của Hoa Thành, Tạ Liên khó tránh cảm thấy áy náy. Đang nghĩ ngợi, chỉ nghe Hoa Thành nói: "Thứ vô dụng này chẳng được trò trống gì, chỉ được mỗi tính cảnh giác cao. Tiểu quỷ không thể đến gần gã, tâm phúc của gã lại không dễ nguy trang. Nếu muốn đến gần gã, chỉ có một cách thôi."

Lúc này, có bốn tiểu quỷ vừa nói vừa cười đi đến từ phía đối diện. Hoa Thành bước chậm lại, Tạ Liên cũng bước chậm theo. Chỉ thấy sau bốn tiểu quỷ áo xanh, ấy thế mà lại là một hàng người sống bị kéo bằng dây thừng.

Nhóm người sống này, quần áo tả tơi có, ăn vận sang trọng có, xem ra đều là nam nữ trẻ tuổi dưới ba mươi, còn có một đứa bé nín chặt góc áo của một người đàn ông trẻ, chắc là hai cha con bị bắt tới đây. Bọn họ bị trói hai tay, bước đi trong hang động ma quỷ, sắc mặt người nào cũng hoảng sợ như muốn ngất xỉu. Hoa Thành sụt qua vai bọn họ, sau đó lảng lảng xoay người, đi theo cuối hàng. Hắn chỉ nhẹ nhàng dùng khuỷu tay huých Tạ Liên, Tạ Liên bèn giữ nguyên động tác đồng bộ với hắn, đến khi nhìn Hoa Thành lần nữa, hắn thế mà lại đổi tằm da khác chỉ trong tích tắc, lần này là một thiếu niên mày thanh mi tú, có lẽ bản thân mình cũng tương tự.

Đội ngũ rẽ tới ngoặt lui, đi xuyên qua hang động. Vài tên tiểu quỷ xanh đằng trước có vẻ hết sức hài lòng với phần việc của mình, lúc nào cũng nhớ ra phải thể hiện uy quyền, hờ tì là quát tháo hàng người phía sau: "Liệu mà ngoan ngoãn, không được khóc! Khóc đến nước mắt nước mũi tèm nhem, làm mất khẩu vị của quý nhân nhà bọn ta, bọn ta sẽ dạy cho các người biết cái gì gọi là sống không bằng chết!"

Trong "Tứ đại hại" của Quỷ giới, chưa từng nghe nói ba vị Tuyệt còn lại ăn thịt người, chỉ có Thanh Quỷ Thích Dung chưa bỏ được cơn thèm, thảo nào cả đống liêu lẩn phe địch đâu giấu cọt gã "không lên nổi bàn tiệc" (không xứng tầm, chẳng ra cái gì), "không mở nổi tầm mắt". Ban này Hoa Thành nói nếu muốn tiếp cận Thanh Quỷ Thích Dung mà không để gã phát hiện thì chỉ có một cách, xem ra cách đó chính là lẩn vào đông nguyên liệu nấu ăn này rồi. Tạ Liên vừa đi vừa nắm lấy tay Hoa Thành, lần đầu chạm phải thì phát hiện Hoa Thành cứng đờ, dường như muốn rút tay ra. Không phải Tạ Liên không nhận ra điều đó, nhưng tình hình hiện tại không nghĩ được nhiều thế, y nắm chặt tay Hoa Thành, nhẹ nhàng viết một chữ vào lòng bàn tay của hắn: "Cứu."

Nếu đã để y nhìn thấy, vậy thì không thể không cứu nhóm người kia, đây là hành động mà bản thân Tạ Liên lựa chọn sau khi thông báo với Hoa Thành.

Chữ này viết xong, Hoa Thành khẽ khàng khép ngón tay, siết chặt lòng bàn tay. Chỉ chốc lát sau, đoàn người ra khỏi lối đi trong động, tiến vào một hang động đồ sộ.

Vừa bước vào động, một mảng những thứ đen ngòm chi chít tức thì đập vào mắt. Tạ Liên nheo mắt, còn chưa thấy rõ đã cảm nhận được Hoa Thành trở tay nắm lấy cổ tay của mình, viết lên mu bàn tay mình mấy chữ: "Cẩn thận đỉnh đầu. Đừng đụng trúng."

Ban đầu Tạ Liên cứ ngỡ trên động treo rất nhiều bức họa rách nát rũ xuống, nào ngờ khi tập trung nhìn kỹ, con người chợt co rút. Đó nào phải bức họa rách nát gì? Rõ ràng là một đống người đen sì dày đặc, chân hướng lên trên, đầu chúc xuống dưới, treo lơ lửng giữa không trung.

Rừng thi thể treo ngược!

Song mặc dù có rừng thi thể treo ngược, nhưng lại không có mưa máu đổ xuống, bởi vì tất cả đều là thân khô, từ lâu đã không còn máu tươi để chảy. Biểu cảm của đống thân khô đau đớn cùng cực, miệng mồm há to, trên mặt và trên người đều có một lớp tinh thể trắng như tuyết. Đó là muối.

Đèn đuốc sáng trưng tại nơi sâu nhất trong hang động, ở đó có một cái ghế dựa to đùng, một chiếc bàn dài, chén vàng ly ngọc, vẻ nguy nga lộng lẫy này chẳng giống hang động trong núi sâu, ngược lại giống sảnh tiệc hoàng cung hơn. Chỗ xa xa cạnh bàn dài có một cái n ồi sắt cực lớn, chứa được tận mấy chục người cùng bơi lội quay cu ồng bên trong, nước đỏ thẫm sôi ùng ục ùng ục trong n ồi, nếu ai không cẩn thận rớt vào, e rằng sẽ bị h ằm m ềm nhũn trong nháy mắt!

Bốn tên tiểu quỷ xua nhóm người kia v ề phía n ồi, có người thấy vậy sợ đến mức quỳ gối không đứng dậy nổi, giữa tiếng đánh chửi quát mắng, lôi kéo xô đẩy, Tạ Liên bỗng phát hiện cánh tay của Hoa Thành kẻ bên cạnh cứng lại, bước chân ngừng phất.

Y quay đầu sang nhìn, chỉ thấy Hoa Thành tuy vẫn đang đội lốt thiếu niên mày thanh mi tú, nhưng trong ánh mắt đã dấy lên lửa giận ngút trời.

Mặc dù Hoa Thành luôn đeo nụ cười bên môi, nhưng Tạ Liên hiểu rất rõ, trước giờ cảm xúc của hắn luôn được giấu sâu tận tim. Tạ Liên chưa từng thấy ánh mắt của Hoa Thành bộc ra vẻ giận dữ đến thế. Y nhìn theo t ầm mắt của Hoa Thành, trong khoảnh khắc, hô hấp dường như cũng ngưng trệ. Chỉ thấy trước chiếc ghế dựa to đùng hoa lệ, có một người đang quỳ.

Mới nhìn thì là một người, nhưng nhìn kỹ mới biết thật ra đó là một tượng đá kích cỡ tương đương người thật. Tượng đá này vô cùng kỳ lạ, được tạc thành tư thế quỳ dưới đất, cúi đầu ủ rũ đưa lưng v ề phía Tạ Liên, thoát nhìn giống hệt đang khắc họa cho bốn chữ "chó nhà có tang". Hoàn toàn có thể tưởng tượng được, mục đích duy nhất của việc tạc nên bức tượng này là để sỉ nhục người đó.

*Chó nhà có tang: Chó không có nhà để v ề, ngụ ý chỉ người mất đi chỗ dựa, không nơi nương tựa, lang bạt khắp nơi.

Mà Tạ Liên vốn dĩ chẳng c ần lật mặt trước của bức tượng cũng biết rằng, gương mặt của tượng đá hình người này, chắc chắn giống mình như đúc.

Chương 50: Linh lung xí ngầu, chỉ khảm vì một người (3)

Theo lý mà nói, con người thường không biết bóng lưng của mình trông như thế nào, nhưng Tạ Liên thì khác. Với bóng lưng của mình, y không thể nào quen thuộc hơn được nữa. Năm đó sau khi nước Tiên Lạc sụp đổ, vì để trút giận, mọi người đốt tám ngàn điện Thái Tử của y, xô đổ tất cả tượng Thái tử, trộm bảo thạch trên chuỗi kiếm, tróc vàng trên áo quần. Nhưng cho dù là vậy, bọn họ vẫn chưa hả giận, thế là dần dà có người nghĩ ra một thủ đoạn mới, đó chính là chuyên môn tạc loại tượng đá quỳ gối này. Tạc Thái tử mà ngày xưa họ cung phụng trên cao thành tư thế quỳ gối nhận tội, đặt tại nơi tập nập người, cổ xuý rằng lúc đi ngang qua khắc một ngum nước bọt hoặc đánh tượng đá này mấy cái cũng có thể giải xui. Hoặc là tăng thêm một nấc, dứt khoát tạc thành tư thế quỳ rạp dưới đất dập đầu để thay thế bậc cửa, cho ngàn người giẫm vạn người đạp. Trong một hai chục năm sau khi nước Tiên Lạc bị diệt, những tượng đá này có thể được nhìn thấy ở rất nhiều thành trấn và thôn xóm, vậy làm sao Tạ Liên lại không quen thuộc với bóng lưng của mình sau khi quỳ gối chứ?

Đúng lúc này, một giọng nam trẻ tuổi vang lên: "Con chó cùi hủi Bùi Túc ôm đùi chó của Bùi ngựa đực mới bò lên trời được, tưởng mình có tài có tiếng lắm à? Bây giờ nó chỉ là một con chó hoang bị lưu đày, dám phá hỏng chuyện của ta, ta cho nó bị gió thổi khô quắt quéo cũng chẳng ai dám nhặt xác!"

Người chưa đến, tiếng mắng đến trước. Tạ Liên lia mắt nhìn sang, chỉ thấy một người mặc áo xanh tưng tá thanh tao đi tới. Vì một loại nguyên nhân không đáng nhắc tới, Tạ Liên kiềm lòng không dặng ngó đỉnh đầu của gã trước, thấy gã đeo mặt nạ, đỉnh đầu không đội đèn, chẳng hiểu sao lại có hơi thất vọng. Một đám tiểu quỷ áo xanh túm tụm quanh gã áo xanh này, tựa như một vòng nền vây một người ở giữa. Chắc hẳn đây chính là một trong Tứ đại hại của Quỷ giới trong truyền thuyết, Thanh Quỷ Thích Dung. Từ lần đầu tiên Nam Phong đề cập đến tên Thích Dung, Tạ Liên đã nung nấu một ý nghĩ, nghĩ rằng liệu "Thích Dung" này có phải là Thích Dung mà mình biết không. Nhưng do quan niệm ước định mà thành sau: Yêu ma quỷ quái sẽ giấu diếm tên thật của mình, lấp liếm đời người đã qua của chúng, thế nên y mới cảm thấy có lẽ không phải cùng một người,

chỉ là trùng tên giả thôi. Nhưng bây giờ xem ra, y đã nắm chắc tám chín phần. Bởi lẽ nếu không phải là Thích Dung mà y quen, làm gì còn Thích Dung nào chấp nhất với tượng Thái tử quỳ gối như thế chứ? Vừa mở miệng nói chuyện, sao giọng nghe quen tai vậy nhỉ? Đám tiểu quỷ áo xanh vây quanh Thích Dung lớn tiếng gọi vua, bảy mồm tám lưỡi tranh nhau mà nói, Tạ Liên đã nghe được đại khái. Thì ra gã Thích Dung này phái vài tâm phúc đến chợ Quỷ, gây sự không xong còn bị Hoa Thành đánh cho tan thành tro bụi, vì thế gã chuẩn bị tái chiến. Nào ngờ lượt hai còn chưa thả ra thì dọc đường gặp phải Bùi Túc bị lưu đày. Tuy hiện tại Bùi Túc bị giáng xuống trần gian, nhưng tốt xấu gì cũng từng là thần quan, không có gì làm nên bắt gặp bèn tiện tay xử một đám, thế là bọn chúng lại bị đánh cho tan thành tro bụi.

Mất liên tục hai đám tâm phúc chỉ trong thời gian ngắn, Thích Dung vừa hay tin tức khắc nổi cơn tam bành, rửa xả luôn mồm: "Nòi nào giống nấy, cái con ngựa đực chó má Bùi Minh chim cò lở loét kia, phải chặt hàng thối của nó với Bùi Túc treo trước miếu của bọn nó, đưa nào thờ bọn nó sẽ giống như bọn nó, đi bước nào chảy mủ bước nấy!"

Tạ Liên nghe mà quả thật có xung động muốn bịt tai lại. Đầu là mắng người như nhau, Phong Tín mà kích động mắng cũng khó nghe lắm, nhưng dẫu Phong Tín mắng khó nghe cỡ nào cũng có thể cảm nhận rõ ràng rằng, hấn chỉ nhất thời nóng máu chứ không thật sự có ý nguy hiểm rửa. Còn cách mắng của Thích Dung thì khác, khiến người ta nghe mà chẳng chút hoài nghi lòng gã thật sự hy vọng kẻ bị gã nguy hiểm rửa sẽ chết một cách bản thủ nhơ nhớp như gã mắng, hoàn toàn chẳng ngại công kích ba phần dưới của người ta, quả là hạ lưu đê tiện.

*Ba phần dưới của con người là bụng, háng, đùi.

Đám tiểu quỷ áo xanh tru tréo bè theo. Có lẽ nhớ đến thuộc hạ đắc lực mà mình một tay đè bặt, Thích Dung nói tiếp: "Tiếc cho một cô gái tốt can trường như Tuyên Cơ, bị hai con chó không biết xấu hổ nhà họ Bùi tóm cô chịu muôn ngàn tủi hổ, đến giờ vẫn không cứu ra được!"

Nghe vậy, Tạ Liên không dám gật bừa. Mặc dù Tuyên Cơ có chỗ đáng thương, nhưng tất cả nào phải lỗi của một mình Bùi tướng quân như bọn chúng nói, suy cho cùng mười mấy tân nương kia là do bản thân ả chủ động bắt, cũng do chính tay ả giết chết. Can trường thì đúng, cô gái tốt thì chờ bàn lại. Mà trước đó gã mắng Tiểu Bùi ôm đù Bùi tướng quân mới phi thăng được, điểm này Tạ Liên càng không dám gật bừa. Qua bao năm lên lên xuống xuống, y dám nói một câu rằng: Có bản lĩnh, chưa chắc phi thăng được; nhưng phi thăng được, tất có bản lĩnh của hã. Nếu bản thân không có thực lực, cho dù cầ xin người ta điều dất thế nào cũng không qua được Thiên kiếp, cùng lắm chỉ miễn cưỡng được danh "đồng thần quan" mà thôi. Tuy Tạ Liên và Bùi Túc qua lại không nhiều, nhưng y nhìn ra được, võ lực của Tiểu Bùi ngấp nghé trên cơ Lang Thiên Thu. Chỉ là có bao nhiêu bản lĩnh không đồng nghĩa với việc địa vị cao bấy nhiêu, vận thế cũng là một trong những yếu tố, nếu không Bùi Túc hã đã lập điện riêng từ sớm.

*Vận thế: Hướng đi tương lai của một người.

Tuy nhiên, Thích Dung chẳng hề cân nhắc điều đó. Gã mắng ả ỉ một trận, như thể trên trời dưới đất không có người nào mà gã không muốn rửa chết. Mắng Bùi Minh ngựa đực thối nát, Tiểu Bùi ôm đù xu nịnh, Quân Ngô giả vờ đứng đắn, Linh Văn kỹ nữ chết tiệt, Lang Thiên Thu ngu si đần độn, Quyên Nhất Chân cút chó, Thủy Sư lòng dạ hiểm độc, Phong Sư ả đàn bà đê tiện -- Có lẽ gã không biết thật ra Sư Thanh Huyền là đàn ông. Nếu không chính tai nghe được, Tạ Liên thật sự không thể tưởng tượng nổi vì đâu một người lại có nhiều oán khí đến thế. Sau cùng chủ yếu mắng Hoa Thành và vị Hắc Thủy Trăn Chu khiếm tốn kia dám xem thường gã, chẳng qua chỉ là hai kẻ Tuyệt mà thôi, rồi sẽ có ngày gã bắt bọn họ quỳ rạp trước mình. Do không tài nào tưởng tượng được hình ảnh huyền hoặc phi thực tế này, Tạ Liên hã nên tức giận lại chẳng may chỉ thấy buồn cười, nhìn không được đưa mắt nhìn Hoa Thành. Trái lại, bản thân Hoa Thành chẳng có phản ứng gì, chỉ là hai mắt vẫn nhìn chằm chằm tượng đá quỳ gối nọ. Cuối cùng, cảm ơn trời đất, Thích Dung có vẻ đã mắng sướng miệng, gã đổi đề tài, hỏi: "Chuyện lần trước giao cho các người lo liệu đến đâu rồi? Quyên Nhất Chân và Bùi ngựa đực đã đánh nhau chưa?"

Dứt lời, gã ngả người ra sau, ng ồi lên chiếc ghế dài trắng l ệ kia, vừa nhấc chân, một đôi giày tức thì gác trên đầu vai của tượng đá. Gã thế mà lại xem tượng đá này như chỗ gác chân.

Tạ Liên vẫn một mực nắm cánh tay của Hoa Thành, phát hiện h ắn kh ế bước lên trước một bước bèn vội vàng kéo lại, song cảm thấy chỉ kéo thôi vẫn chưa đủ, vì thế lại viết một chữ vào lòng bàn tay của h ắn: "Tạ". (Cảm ơn)

Hoa Thành nhận ra chữ này, đầu tiên cúi đầu nhìn Tạ Liên, trong mắt Tạ Liên chứa đầy cảm kích, đúng là đang cảm ơn ý tốt của h ắn. Ngay sau đó, Tạ Liên lại lắc nhẹ đầu, viết một chữ "Nghe" và một chữ "Thiên" vào lòng bàn tay của Hoa Thành.

Nghe lời Thích Dung nói, dường như gã đã sai người đi làm chuyện gì đó liên quan đến hai vị thần quan Thượng thiên đình này, hơn nữa không phải chuyện tốt gì cho cam, Tạ Liên nhất định phải nghe một chút. Về phần pho tượng bị người ta xem như chỗ gác chân gì kia, ng ắm lại việc ngay cả bậc cửa cũng làm r ối, hiển nhiên Tạ Liên chẳng có cảm giác gì, suy cho cùng chỉ là một tảng đá mà thôi, có phải chính bản thân y đâu.

Tuy chỉ viết v ỏn vẹn ba chữ, nhưng ngay khi ánh mắt đôi bên giao nhau, Tạ Liên biết Hoa Thành đã hiểu ý của mình. Hoa Thành chậm rãi siết chặt tay, quay đầu đi, không thấy được biểu cảm trên mặt h ắn.

Một tiểu quỷ áo xanh nói: "Chiếu theo lời đức vua của ta, ta đã sớm loan tin khắp phía Tây rằng Bùi Minh muốn nâng đỡ Bùi Túc làm Võ Th ần phía Tây, hiện giờ chuyện này càng gây càng bung bét, lợi dụng có đó, bọn ta nguy trang thành tín đồ của điện Kỳ Anh đập phá hơn một trăm gian miếu Minh Quang ở phía Bắc, tuyệt nhiên chẳng ai nghi ngờ. Há há há! Tại ngài không biết đấy thôi, nhi ều tín đồ ngu xuẩn lắm, vừa thấy bọn ta đập, chúng nó cũng hồ hởi đập theo!"

Thích Dung khen ngợi: "Tiếp tục châm dầu vào lửa cho bọn chúng! Quy ền Nhất Chân nh ìn được, ta không tin Bùi ngựa đ ực còn nh ìn được!"

Tạm thời mặc kệ đi đâu bọn chúng lan truyền có phải lời đồn nhảm không, nhưng loan tin ác mồm như thế vốn dĩ đã rấp tâm hăm hại, huống chi còn cải trang thành người làm chuyện thất đức tổn hại công đức của người khác như đập phá miếu, họa thủy đông dẫn*, lòng dạ độc ác, thảo nào các vị thần quan Thượng thiên đình hễ nhắc tới Thích Dung đầu nói gãi chẳng được bao nhiêu bản lĩnh mà còn rất đáng ghét. Tạ Liên lẳng lẳng ghi nhớ: "Sau này nếu có cơ hội phải báo cho Quân Ngô một tiếng, coi chừng hai vị thần quan bị kẻ khác châm ngòi ly gián."

*Họa thủy đông dẫn (Dẫn mối họa về phương Đông): không phải thành ngữ, là chính sách của liên quân Anh - Pháp trước Thế chiến thứ hai, để hướng sự chú ý của Hitler sang Liên Xô, để tránh xảy ra xung đột trực tiếp với Đức Quốc Xã trên lãnh thổ nước mình => Liên Xô bị ngấm ngấm đẩy ra đầu sóng ngọn gió.

Bên kia, Thích Dung nói xong rồi ngã lưng ra sau, cặp chân dài đặt trên đầu vai tượng đá đối tư thế. Chúng tiểu quỷ tức khắc hiểu ngay nên làm thế nào, bèn đi qua chỗ đoàn người, chọn lựa một phen. Đứa bé trong đoàn người ước chừng chưa đến mười tuổi, vẫn chưa hiểu chuyện lắm, nhóc chớp chớp cặp mắt to, một mực níu góc áo của cha mình, do hoảng sợ nên níu càng chặt. Người đàn ông trẻ tuổi kia mặt mày tái mét, run lẩy bẩy nói: "Đừng sợ, đừng sợ." Nhưng mà, chính hắn cũng sợ mất mật rồi.

Thấy bên đây có con nít, một tiểu quỷ áo xanh tỏ vẻ mừng rỡ, duỗi ra cánh tay muốn bắt nhóc, người đàn ông trẻ tuổi kia "á" một tiếng, thỉnh linh nhảy dựng lên. Còn chưa biết người nọ muốn làm gì, Tạ Liên khẽ nhúc nhích thân mình, lúc này lại phát hiện bóng người bên cạnh vút qua. Ngoảnh đầu lại nhìn, Hoa Thành đã đứng ra.

Nếu Hoa Thành đã đến tìm Thanh Quỷ, bây giờ gặp Thích Dung rồi, hắn nên cởi lớp ngụy trang mới phải. Tạ Liên chẳng hề nghi ngờ rằng, với năng lực của một mình Hoa Thành, hoàn toàn có thể sát phạt bốn phương ở đây mà không ai cản nổi. Tuy nhiên, Hoa Thành vẫn chưa biến ra nguyên hình, vẫn khoác tấm da thiếu niên bình thường đó, bước chậm về phía trước.

Vài tiểu quỷ áo xanh nhao nhao móc binh khí ra, cảnh giác hỏi: "Đứng lại! Người bước ra làm gì?!"

Thích Dung vừa gập chân vừa nói bằng giọng khó hiểu: "Thằng oắt này bị sao thế? Bắt nó lại."

Hoa Thành cười hỏi: "Hoàng tộc Tiên Lạc ở đây, các người không có ý định tỏ ra tôn kính chút nào sao?"

Nghe vậy, không chỉ Thích Dung, ngay cả Tạ Liên cũng ngẩn ngơ.

Lát sau, Thích Dung bất chợt đứng dậy, phọt một tiếng dưới tấm mặt nạ, như thế giận quá thành cười: "Gan chó của người lớn thật! Dám đùa kiêu này trước mặt ta?! Thế người nói thử xem, người là hoàng tộc Tiên Lạc cơ à? Nhánh nào?!"

Hoa Thành thông thả nói: "An Lạc Vương."

Trong lúc bất chợt, Tạ Liên phát hiện dường như lật đặt Lang Thiên Thu trong ngực mình ngo ngoáy nghiêng ngả một chút.

An Lạc Vương, chính là hậu duệ hoàng thất Tiên Lạc cùng triều đại với Lang Thiên Thu. Bản thân An Lạc Vương cũng xem như là bạn bè với Lang Thiên Thu.

Tiếng cười gằn của Thích Dung truyền đến từ dưới tấm mặt nạ: "An Lạc Vương? Ta thấy người muốn chết thì có! Đứa nào bảo người đến chỗ ta kiểm chuyện thế? Kẻ bảo người đến chưa phổ cập sử sách cho người à? An Lạc Vương đã là nhánh huyết mạch duy nhất còn sót lại của hoàng thất Tiên Lạc, nhưng nhánh này cũng chết sạch từ đời tám hoánh rưỡi! Người là cái thá gì mà dám giả mạo hoàng tộc Tiên Lạc trước mặt ta?"

Hoa Thành nhướn mày hỏi: "Ồ? Chết sạch à? Chết thế nào vậy?"

Thích Dung quát: "Bắt nó! Bắt thằng oắt quái gở này cho ta!"

Gã vừa ra lệnh, mười mấy tiểu quỷ áo xanh túa vào từ bốn phía của hang động, la ó inh ỏi. Giữa chúng quỷ lộng hành, Hoa Thành nở nụ cười.

Giây trước, gương mặt của hắn còn như gió nhẹ thoảng qua, giây sau, một lớp băng sương buốt giá lập tức bao phủ khắp mặt hắn. Còn chưa kịp thấy thân hình của hắn lay động thế nào, mới chớp mắt đã xuất hiện sau lưng Thích Dung.

Hệt như cầm một quả bóng cao su mà con nít chơi, Hoa Thành dùng một tay nắm đầu Thích Dung, đập mạnh xuống đất, nói: "Còn người thì là cái mẹ gì? Dám làm trò tìm chết này trước mặt ta!"

Chỉ nghe một tiếng "rầm" thật lớn, cát đá và khói bụi thoáng chốc bay mù mịt trước chiếc ghế dài trắng lẹ. Tạ Liên che chở đứa bé kia sau lưng, chắn vài hòn đá nhỏ, chờ khói bụi tản đi, Thích Dung thế mà lại biến mất. Nhưng khi nhìn kỹ lại, gã nào có biến mất, chỉ là nguyên cái đầu của gã bị cú đập của Hoa Thành nện sâu xuống nền đất.

Cả người lẫn quỷ trong động la hét chạy tán loạn, Tạ Liên nói: "Đừng chạy lung tung!" Ngộ nhờ kinh động đám quỷ trong hang, gặp người là giết ngay, vậy biết phải tính sao? Dĩ nhiên theo thường lệ, chẳng ai nghe lời y. Tạ Liên rút tay về, không biết nên làm thế nào, song hiện tại y cũng chẳng lo được cho người khác. Bên kia, Hoa Thành từ từ ngẩng xồm xuống, một tay nắm tóc Thích Dung, rút cái đầu máu me be bét của gã ra khỏi rãnh nứt to đùng trong lòng đất, nhấc cả thân thể của gã lên, quan sát chốc lát rồi bật cười ha ha như cảm thấy thú vị lắm.

Mặc dù đang cười, nhưng ánh mắt của Hoa Thành quả thật không hề ôn tí nào, khiến người ta sởn hết gai gốt. Nhược Da bay ra, quật ngã mấy con tiểu quỷ áo xanh vung đao chém người sống chạy trốn, Tạ Liên vừa quay đầu lại, theo bản năng phát hiện đi đâu không lành, bèn cất tiếng gọi: "Tam Lang? Tam Lang!"

Mặt nạ trên mặt Thích Dung nứt vài khe, mảnh vụn rơi rào rào. Gã phun ra một búng máu, rống to: "Người đâu! Mau ngăn cản hắn! Qua hết bên đây ngăn cản hắn cho ta!!"

Khi này Hoa Thành còn đang hành hung gã gần chết, nhưng giờ đây có vẻ rất rồi rã hứng chí đang tám chuyện tào lao trên trời dưới biển với gã, cười hềnh ềnh nói: "Ồ, người không biết sao? Trên đời có vài việc không ngăn cản được đâu. Chẳng hạn như, mặt trời lặn ở hướng Tây, chẳng hạn như, con voi giẫm chết con kiến, chẳng hạn như ---- Ta muốn mạng chó của người!"

Nói đến câu cuối cùng, nét hung tợn trên mặt Hoa Thành bộc lộ rất rõ, hắn dùng tay nhắc cả người Thích Dung lên, thành linh đập mạnh xuống lần nữa!

Lại là một tiếng vang ầm trời, thân thể Thích Dung sải lai thành một bãi còn thua cả bùn nhão. Mà tấm mặt nạ trên mặt gã, khẽ 'rắc' một tiếng vỡ vụn, để lộ nửa bên mặt.

Dẫu cho ai đến nhìn nửa bên mặt này, cũng sẽ phát hiện một sự thật kinh hoàng:

Thanh Quỷ Thích Dung và Thái tử Tiên Lạc, một quỷ một thần, hai kẻ khác nhau một trời một vực này, không ngờ lại giống nhau đến thế!

Ngầu lòi 🙄🙄🙄

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

51-53

Chương 51: Ai giả ai thật, khó lòng phân rõ

Nhưng mà, chờ khi nửa còn lại của mặt nạ rơi xuống, cả gương mặt của Thích Dung lộ ra ngoài, mới phát hiện cũng chẳng giống gì mấy. Tuy miệng mũi cằm và đường nét gương mặt của cả hai tựa tựa nhau, nhưng dung mạo lại khác biệt hoàn toàn. Mặt mũi của Tạ Liên nhã nhặn dịu dàng, còn chân mày của Thích Dung nhướn lên cao, đôi mắt cũng hẹp dài hơn. Dù rằng chắc chắn cũng được xem là thiếu niên tuấn tú, nhưng nhìn tướng mạo là biết dạng người như gã tất sẽ cực khó đối phó. Thích Dung bị đánh cho mất đần độn máu, khó mở lên nổi, nhưng vẫn loáng thoáng trông thấy kẻ túm mình đã thay diện mạo khác, dường như là một thiếu niên áo đỏ. Mặc dù Thích Dung chưa từng nhìn thấy dung mạo thật sự của Hoa Thành, nhưng vừa thấy áo đỏ, gã vừa sợ vừa giận: "Là người. Là người!"

Hoa Thành đã hiện dung mạo thật, hỏi: "Người vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của ta. An Lạc Vương chết như thế nào?"

Vì ánh mắt hiện tại của Hoa Thành quá thật khiến người ta sợ hãi, Tạ Liên vội xông lên trước, gọi: "Tam Lang!"

Người lẫn quỳ trong động đã tản đi gần hết, Tạ Liên nhào đến cạnh Hoa Thành, nói: "Đệ sao thế? Đừng giận, đừng giận mà, không sao rồi. Đệ bình tĩnh trước đã, không sao rồi..."

Tạ Liên vỗ nhẹ mấy cái lên đầu vai của Hoa Thành, giọng càng nói càng nhỏ. Hễ y còn bé, mỗi lần y giận hay buồn, cha mẹ luôn làm như thế, vừa nhẹ nhàng vỗ lưng y vừa dịu giọng dỗ dành, vậy nên y cũng áp dụng cách này với Hoa Thành. Không ngờ thế mà hiệu nghiệm thật, lúc này đây

mắt Hoa Thành xuất hiện vài tia hỗn loạn, được Tạ Liên vỗ về một hồi, môi hằn khẽ mấp máy, cuối cùng từ từ dịu lại, lộ rõ vẻ sáng trong.

3 Thấy vậy, Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm. Ngờ đâu còn chưa thở hết hơi, giây tiếp theo, Hoa Thành đột nhiên chìa tay ra, rồi cũng vỗ nhẹ lên vai y một cái.

Sau cái vỗ này, thân thể Tạ Liên tức khắc bị định trụ.

*Định trụ cũng tựa tựa điểm huyết cho đứng yên ấy, nhưng không phải điểm huyết nên giữ nguyên cụm này.

Y hoàn toàn không đề phòng việc Hoa Thành sẽ ra tay với mình, bởi vậy mới bị đối phương định trụ. Y cũng không biết rốt cuộc Hoa Thành muốn làm gì, nhưng y không hề lo lắng cho bản thân mình, chỉ lo Hoa Thành lại mất kiểm soát như lúc nãy. Y há miệng định hỏi, thế rồi phát hiện chẳng những không thể nhúc nhích mà lên tiếng cũng không được nốt, không khỏi cảm thấy bất ổn.

Thích Dung tuy đánh nhau chẳng bằng ai, nhưng miệng mồm lại đánh đá khủng khiếp, mặc cho đầu đầy máu tươi, gã mắng: "Con chó chột mắt điên khùng nhà ngươi! Ông ở nhà ăn cơm đừng chạm gì người chứ?!"

Hoa Thành cười tủm tủm, động đầu gã xuống đất lần nữa. Động xong lại nhấc lên, hỏi: "An Lạc Vương chết như thế nào?"

Thích Dung nói: "Mẹ kiếp mắc mớ gì tới người..."

Hoa Thành lại động phát nữa, hỏi: "An Lạc Vương chết như thế nào?" Cứ lặp đi lặp lại như thế, từ đầu chí cuối Hoa Thành vẫn giữ nụ cười chuẩn mực bên môi, xem đầu của Thích Dung như quả bóng cao su, động mạnh xuống đất gờn chực cái. Mặc dù động như thế Thích Dung không chết được, nhưng chính vì không chết được nên mới chịu không thấu, cho dù đầu đúc bằng sắt cũng không đỡ được kiểu động như thế. Cuối cùng Thích Dung chống hết nổi, đổi giọng: "Người rảnh thế sao không tự lật sách sử đi?!"

Hoa Thành cười gằn: "Nếu những gì sách sử viết đều là sự thật, ta cần gì đến hỏi thứ vô dụng nhà ngươi?" Nói đoạn lại nhấc tay lên, Thích Dung kêu ré một tiếng, nói: "Là Lang Thiên Thu! Bị Lang Thiên Thu giết!!!"

Con lật đật trong ngực Tạ Liên chấn động, sau đó lắc lư dữ dội.

Lật đật lắc mạnh quá, Tạ Liên lại không thể đè nó xuống, cuối cùng đành trơ mắt nhìn lật đật Lang Thiên Thu rơi ra ngoài, lăn vòng vòng như điên dưới mặt đất. Hoa Thành chẳng hề ngoảnh đầu, nhưng lại tháo giải chú thuật. Một làn khói đỏ bùng nổ, thân hình của Lang Thiên Thu nhảy thoát ra khỏi làn khói.

Thân là con cháu hoàng tộc, cả đời chưa từng chịu oan ức như thế, cậu ta chĩa vào Thích Dung, tức giận mắng: "Sao ngươi lại ngậm máu phun người, ăn bữa nói bậy? Ta và An Lạc là bạn bè, ngươi nói ai giết hấn hả!"

Thấy Lang Thiên Thu thành linh nhảy ra, Thích Dung cũng giật mình, nói: "Ngươi là Lang Thiên Thu? Mẹ nó sao ngươi cũng ở đây vậy?!"

Lang Thiên Thu cũng không rõ tại sao mình lại được đưa đến đây, chỉ là bị lời tố cáo khi nãy của Thích Dung chọc sôi máu, nhất quyết phải nói rõ với gã: "Rõ ràng An Lạc Vương bệnh chết, sao tự xưng ngươi lại nói ta giết hấn!"

Hoa Thành ngoảnh mặt làm ngơ, không xem đầu của Thích Dung như bóng mà động nữa. Thích Dung bèn cãi với Lang Thiên Thu, nói: "Bệnh chết cái chó má, chỉ có mỗi ngươi tin thôi. Tiệc Lưu Kim qua chưa được bao lâu nó đã chết, chắc chắn là bị lũ các ngươi ám sát! Không phải ngươi giết thì cũng là đám chó già Vĩnh An các ngươi giết."

Thích Dung cãi chày cãi cối, Lang Thiên Thu giận xanh cả mặt, nói: "Thảo nào người người đều nói Thanh Quỷ Thích Dung thấp kém, hôm nay gặp rồi mới thấy, ngươi quả là thấp kém tột cùng."

Một câu buột miệng thốt ra của Lang Thiên Thu vừa khéo chạm trúng vảy ngược* của Thích Dung. Sau khi Thích Dung thành danh, suốt mấy trăm năm luôn bị thần tiên ma quỷ trong tối ngoài sáng khắp nơi châm

chọc phẫn vị thấp kém, bởi vậy thù chết việc này, gã đột ngột nổi giận đỏ sặc mặt, nói: "Ta thấp kém, dù sao cũng đỡ hơn người ngu xuẩn. Mở miệng ngậm miệng là bạn bè, rồi cái gì mà chung sống hoà bình, người Tiên Lạc và người Vĩnh An có thể làm bạn với nhau? Thật sự có cái gọi là chung sống hoà bình sao? Người với cha mẹ người đúng là thích làm bộ làm tịch như nhau, thật khiến người ta mắc ói!"

*Vây ngược: Rõ ràng là vật có thể vượt ve cho quen mà cõng được, nhưng dưới cổ họng có cái vây ngược nếu chạm phải sẽ chết với nó, giải thích vậy hình dung ra rồi ha.

Nghe gã chế nhạo cha mẹ mình, Lang Thiên Thu giận dữ quát: "Câm miệng! Phụ hoàng và mẫu hậu của ta một lòng chân thành, nào có làm bộ làm tịch, người không được sỉ nhục bọn họ!"

Thích Dung nhổ phỉ một tiếng, nói: "Chẳng qua chỉ là hậu duệ của một đám phản quân trộm giặc, mặt chó to quá đấy! Một lòng chân thành ở chỗ nào? Phong vương phân đất* cho người Tiên Lạc? Đúng là không biết xấu hổ, lấy thứ trộm của người ta bố thí cho người ta. Tất cả những gì mà các người có, vốn dĩ đều thuộc về Tiên Lạc bọn ta!"

*Phân đất (nguyên văn là 'phong địa' 封地): ý bảo đất đai mà ngày xưa vua phân cho thành viên hoàng thất và các đại thần, chư hầu.

Lang Thiên Thu vốn đã không giỏi phản bác, lắp bắp: "Người! Người..." Ấy thế mà ghen hòng. Thấy cậu ta giận đến mức nói lắp, Thích Dung khoái chí vô cùng, quyết tâm phải chọc cậu ta ác hơn nữa, cười hô hố nói: "Có đi đâu tuy các người giết An Lạc, thẳng nhóc đó chết cũng hơi lắm, Tiên Lạc mất một mình nó, Vĩnh An các người cần một điện Lưu Kim. Chỉ tiếc không giết quách luôn cả người, cho các người cùng nếm mùi tuyệt hậu!"

Nghe vậy, Lang Thiên Thu sửng sốt, hỏi: "... Người nói gì cơ?"

Tạ Liên âm thầm kêu khổ.

Y chỉ hận không thể nhảy bật dậy học theo Hoa Thành tung một chương động đầ Thích Dung xuống đất lần nữa, cho gã ngậm mồm lại, nhưng Hoa Thành định trụ thân hình y, y vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát khỏi pháp thuật đó. Lang Thiên Thu hỏi: "Cái gì gọi là không giết quách luôn cả ta?"

Quyết chí báo thù việc Lang Thiên Thu bình xét mình thấp kém, Thích Dung hả hê nói: "Đúng là nòi nào sinh giống nấy, sự ngu dại của các hạ đã vượt hơn trăm năm, quả thật khiến ta mở rộng tầm mắt. Người không tự ngẫm lại xem, người Tiên Lạc căm thù Vĩnh An các người tận xương tủy, nếu có kẻ nào không hận các người, kẻ đó tất không xứng làm người Tiên Lạc! Người thật sự cho rằng hậu duệ của hoàng thất Tiên Lạc sẽ kết thân với hậu duệ của hoàng thất Vĩnh An sao?? Chẳng qua là để thăm dò nội tình trong hoàng cung của người, thuận tiện cho việc sắp đặt kế hoạch, máu rửa tiệt Lưu Kim mừng sinh nhật người thôi!"

Tạ Liên còn đang cố giãy dụa, Lang Thiên Thu thì ngây ngẩn cả người. Hồi lâu sau, cậu ta mới lắp ba lắp bắp hỏi: "... An Lạc Vương, và quốc sư, là, cùng một giuộc sao?"

Lang Thiên Thu chỉ cho rằng ân sư và bạn bè thông đồng lừa gạt mình, trong lòng chứa đầy bi phẫn, khó chịu cùng cực. Nào ngờ, Thích Dung lại nói: "Quốc sư? Người nói yêu đạo Phương Tâm gì đấy hả? Ai cùng một giuộc với hắn?"

Nghe gã hỏi lại, Lang Thiên Thu lại ngớ ra: "Người... người nói An Lạc muốn máu rửa tiệt Lưu Kim, nhưng người máu rửa tiệt Lưu Kim rõ ràng là quốc sư, vậy lẽ nào bọn họ không phải cùng một giuộc? Ta..." Không thể lý giải nổi.

Thích Dung nói: "Quý mới biết yêu đạo kia cùng giuộc nào, liên quan gì hắn! Lang Thiên Thu, người nghe cho kỹ đây: Tiệt Lưu Kim của nước Vĩnh An các người là do người Tiên Lạc máu rửa! Lẽ ra An Lạc đã y theo kế hoạch giết sạch đám chó hậu duệ phản quân trên bàn tiệc, ai ngờ tên quốc sư quái đản của người đột nhiên xông vào. An Lạc còn tưởng sự việc bại lộ nên vội vàng trốn về hỏi ta bị người khác nhìn thấy phải tính

sao, nào ngòr đêm đó lại nghe nói người máu rửa tiệc Lưu Kim chính là quốc sư nước người, đã phát lệnh truy nã toàn quốc."

Lang Thiên Thu sững sờ cả buổi mới kịp phản ứng, hỏi: "Nếu thật sự là thế, tại sao người không nói sớm??"

Thích Dung cười nhạo: "Đầu óc người có bệnh à? Mặc gì ta phải nói? Có kẻ gánh tội thay không tốt sao? Ta bịa chuyện này người thắg ta lên Tuyệt được không?" Nói đến đây, gã bắt đầu hả hê trên nỗi đau của người khác: "Á à à, ta hiểu rồi, người không dám tin chứ gì? Nghe nói sau đó người đóng chết* sư phụ mình trong quan tài, há há há há há há, thắg h ồ đ ồ nhà người, người giết l ần người rồi!"

*Đóng chết có thể hiểu là đóng đinh giết chết ấy...

Tạ Liên nhắm mắt lại, nghe tiếng cười sắg sắg sung sướng hiểm độc của gã, trong lòng mắg th ần một tiếng.

Bị gã chọc tức đến độ khớp xương kêu ken két, Lang Thiên Thu quát: "... Dối trá!" Dứt lời xoay phắg người lại, nói với Tạ Liên: "Nếu thật sự là thế, cho dù gã không nói, vậy còn huynh? Tại sao huynh không nói?!"

Thích Dung phun một cái răng bị gãy, nói: "Mẹ nó thắg này là ai nữa? Các người kéo cả lũ tới động phủ của ta mở tiệc rượu à???"

Không ai để ý đến gã, Lang Thiên Thu chất vấn Tạ Liên: "Nếu không phải huynh làm, rõ ràng huynh không có giết người, tại sao lại thừa nhận chứ?!"

Lúc này, quanh người Tạ Liên nói lỏng.

Cuối cùng Hoa Thành cũng tháo giải pháp thuật định trụ y, nhưng e rằng đã hơi muộn rồi. Lang Thiên Thu chờ câu trả lời của Tạ Liên, Tạ Liên chậm rãi đứng dậy, giắg gân cốt cổ tay, h ầi lâu sau mới phun ra mấy chữ:

"Chỉ toàn nói bậy!"

Lang Thiên Thu còn cho rằng y sẽ nói "Đúng vậy, đúng như gã nói đấy". Thế mà, Tạ Liên chỉ lạnh lùng thốt ra bốn chữ đó, phủ nhận tất cả những lời có lợi cho mình mà Thích Dung đã nói. Thích Dung không hài lòng, hỏi: "Người bảo ai chỉ toàn nói bậy?"

Tạ Liên nói: "Người."

Y rũ mắt nhìn xuống Thích Dung, cất giọng: "Nói tới nói lui, toàn là nói miệng không bằng không chứng, người có chứng cứ gì chứng minh người máu rửa tiệc Lưu Kim chính là hậu duệ của hoàng thất Tiên Lạc?"

Như thế cảm thấy nực cười, Thích Dung nói: "Giết thì là giết, cần gì chứng cứ? Huống hồ đã mấy trăm năm trôi qua, làm gì còn chứng cứ nào nữa?"

Tạ Liên nói: "Bởi vậy ta mới bảo người chỉ toàn nói bậy. Tiên Lạc và Vĩnh An đều là triều đại xưa, đã sớm tan thành tro bụi, đến giờ mà người còn bầu víu chuyện cũ năm xưa cố gắng gây xích mích, có ý nghĩa gì không?"

Thích Dung nghe giọng điệu y nói mà sừng sốt, dường như nhớ đến điều gì đó, gã nheo mắt lại. Tạ Liên lại quay sang Lang Thiên Thu, nói bằng giọng bình thản: "Ta giết cha người, là người tận mắt chứng kiến. Lúc đó cách lần thứ hai ta bị giáng chức chưa đầy mấy năm, ta không cam lòng, gây nên sai lầm lớn, là lỗi của ta. Tuy nhiên, ta cho rằng không cần liên lụy người không liên can, kẻ này nói nhăng nói cuội, không ngại tạt nước bẩn cho An Lạc Vương, chẳng qua vì muốn trả thù người khi nãy chê gã thấp kém thôi."

Nếu để người ngoài đến nghe cuộc đối thoại này, có lẽ khó mà không thấy buồn cười. Mỗi cái chức danh hung thủ của một vụ thảm sát tàn độc mà cũng phải giành tới giành lui, nếu không biết sợ rằng còn tưởng máu rửa tiệc Lưu Kim là công trạng vĩ đại tốt bậc nào chứ. Mạch suy nghĩ rối loạn, Lang Thiên Thu ôm đầu vắt óc nghĩ cả buổi, nói: "Đúng... là huynh, không phải là người khác."

Rõ ràng mình đã tận mắt chứng kiến. Đêm hôm đó, mình hào hứng chạy vào điện Lưu Kim, thấy quốc sư áo đen rút thân kiếm dài mảnh ra từ ngực cha mình, máu tươi bắn tung tóe. Mà khoảnh khắc đó, phụ hoàng của mình, quốc vương nước Vĩnh An, còn chìa tay về phía mình, chưa tắt thở hẳn. Là sau khi mình nhào tới, phụ hoàng mới buông thõng cánh tay.

Bấy giờ, Thích Dung nằm dưới đất đột nhiên hỏi: "Thái tử biểu ca, là huynh sao?"

*Biểu ca = anh họ. Mọi người muốn đề anh họ hay biểu ca?

Chương 52: Ai giả ai thật, khó lòng phân rõ (2)

Ánh mắt của Tạ Liên quay trở lại người Thích Dung. Chăm chú nhìn chốc lát, Tạ Liên lên tiếng: "Thích Dung, xem ra mấy năm qua, người sống đặc sắc đấy chứ."

Vừa dứt lời, Hoa Thành lập tức tháo bỏ lớp ngoài nguy trang cho y. Thấy ba kẻ xông đến tận nhà cuối cùng cũng hiện nguyên hình, hai mắt Thích Dung càng trợn càng to. Lang Thiên Thu ngạc nhiên hỏi: "Biểu ca?"

Tuy trước đó nghe lời gã nói có xưng "Tiên Lạc bọn ta", Lang Thiên Thu đã đoán được thân phận lúc còn sống của Thanh Quỷ là người nước Tiên Lạc, nhưng chẳng thể ngờ gã và Tạ Liên lại có quan hệ như thế. Thích Dung nhìn chòng chọc gương mặt của Tạ Liên, chậm rãi lia từ trên xuống dưới với ánh mắt kỳ dị pha giữa thèm khát và mới lạ. Thế rồi khi tầm mắt gã đáp xuống kiếm Phương Tâm mà Tạ Liên đeo trên lưng, gã đột ngột phá lên cười sằng sặc: "Thì ra là vậy, thì ra là vậy! Phương Tâm chính là huynh, huynh chính là Phương Tâm. Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Mặc dù không hiểu tại sao gã lại cười, song trực giác khiến Lang Thiên Thu cảm thấy khó chịu cực kỳ, tức tối hỏi: "Có gì đáng cười à?"

Thích Dung đáp bằng giọng hung tợn: "Ta cười biểu ca tốt đẹp của ta, mắc mớ gì tới người! Ta vừa nói sự ngu dại của các hạ đã vượt hơn trăm năm, thứ lỗi nhé, ta xin lỗi, người là danh sư xuất cao đồ (thầy hay trò giỏi) mới đúng, sư phụ người có đức hạnh thế kia thì người thông minh

được tới đâu chứ?" Dứt lời, gã quay sang Tạ Liên: "Huynh chạy tới Vĩnh An làm quốc sư, làm đả đời cuối cùng bị đờ đệ của mình một kiếm đâm chết, không đặc sắc sao? Không đáng cười sao? Ta nói chẳng đáng đời huynh lắm sao? Huynh thật ti tiện!"

Gã mới nói đến chữ "ti", Hoa Thành đã nổi trận lôi đình giáng xuống một chưởng. Thích Dung vốn rất lỳ đòn, sau khi thấy Tạ Liên lộ diện, chẳng hiểu sao càng hưng phấn gấp bội, mặt bị động vào trong đất vẫn ngoan cố thét to: "Ti tiện! Ti tiện! Ti tiện!"

Gã cứ nói một tiếng, Hoa Thành lại b ồ một phát sau ót gã, cảnh tượng đầm máu tột độ. Tạ Liên ngăn cánh tay chưa kịp hạ xuống của Hoa Thành, nói: "Tam Lang, thôi đi!"

Hoa Thành lạnh lùng hỏi: "Dựa vào đâu mà phải thôi?!"

Tạ Liên nói: "Không sao cả, đệ đừng để tâm, chẳng qua kẻ này có bệnh, khó đối phó lắm, để ta ứng phó là được. Đệ đừng để ý tới gã."

Y nhẹ nhàng vỗ vai Hoa Thành, h ồi lâu sau, cuối cùng Hoa Thành cũng đáp khẽ: "Được."

Thích Dung rút đầu ra khỏi mặt đất, chạt vật lăn sang một bên, xì một tiếng: "Huynh giả bộ tốt bụng cái gì? Nếu thật sự không muốn hấn đánh ta thì ngay từ đầu huynh nên ngăn hấn lại! Bây giờ mới giả mù sa mưa bảo hấn thôi đi cũng chẳng ai khen huynh rộng lượng đâu!"

Tạ Liên nói: "Ta ngăn đệ ấy chỉ vì ta không muốn làm bẩn tay đệ ấy thôi, có phải người hiểu l ần gì không."

Nghe vậy, trên gương mặt máu me đ ần đ ề của Thích Dung thoáng hiện vẻ giận dữ. Kế đó, gã cười khùng khục, cất giọng: "Ái chà chà, Thái tử biểu ca, quan hệ của huynh với Hoa Thành cũng không tệ nhỉ? Ta nói chứ, hèn chi Tết Trung nguyên (rằm tháng Bảy) người em trai này muốn thăm viếng huynh một chút, thế mà thuộc hạ phái đi lại chẳng ai trở về, té ra là do huynh bầu v ớ vào Hoa Thành à!"

Tạ Liên hoàn toàn không biết Thích Dung từng phái thuộc hạ đi tìm mình. Đêm Tết Trung nguyên, y vừa khéo gặp được Hoa Thành, đưa thiếu niên nọ về Bồ Đề quán, xem ra đám thuộc hạ mà Thích Dung phái tới bị Hoa Thành xử sạch cả rồi. Nghĩ đến đây, Tạ Liên bất giác nhìn sang người bên cạnh. Thích Dung nói tiếp: "Lại còn gọi Tam Lang nữa kìa, chắc chắc chắc, thân quen lắm nhỉ. Biểu ca à, huynh là đại thần quan trên Thượng thiên đình đó nha, sao lại cấu kết với loại yêu ma quỷ quái này chứ, không sợ bồi thân phận của mình sao? Dù gì huynh cũng hoàn mỹ thế mà, thân khiết không tỳ vết lắm cơ, ánh sáng thần thánh của huynh chiếu rọi muôn nơi, ha ha ha ha ha ha ha..."

Các thần quan trên Thượng thiên đình ít nhiều gì cũng đều cho rằng Mộ Tình nói năng hơi quái gở, nhưng nếu bây giờ để bọn họ đến nghe rồi so sánh, bọn họ sẽ thấy cái gì mới thật sự là quái gở, trước đây đúng là oan cho Mộ Tình quá. Chưa kể Thích Dung không chỉ nói mà còn làm, gã ôm tim nói: "Thái tử biểu ca, đã bao năm trôi qua rồi, người em trai này thật sự không phút giây nào thôi nhớ đến huynh. Huynh nhìn tượng đá mà ta dày công tạc cho huynh đi, ta giữ nó bên mình cũng vì hòng được chiêm ngưỡng dáng vẻ anh dũng của huynh mọi lúc thôi. Sao hả, tạc không tệ chứ, huynh có thích không? Không sao cả, không thích càng tốt, ta sẽ tạc thêm vài tượng cho huynh, ha ha ha ha ha ha..." Gã vừa nhắc đến tượng đá, khí lạnh lại tràn khắp mặt Hoa Thành, nếu không phải khi này Tạ Liên vừa khuyên can, chỉ sợ hắn sẽ lập tức cho Thích Dung một đập. Tạ Liên hiểu rất rõ tính cách của Thích Dung, gã hơi bệnh hoạn, người ta càng phản ứng mạnh thì gã càng hưng phấn, càng nhảy càng cao, nhất định phải làm theo cách ngược lại. Vì vậy, Tạ Liên chỉ cười một tiếng, tùy ý đáp: "Tạc cũng tạm thôi, chỉ là phẩm vị không tốt lắm, làm khó người rồi."

Quả nhiên, Thích Dung lập tức xụ mặt, gắt giọng: "Huynh nên biết đủ đi, cũng chỉ có ta nể tình năm xưa mới tạc tượng cho huynh chứ còn đứa nào chịu thờ huynh? Lần này huynh có thể phi thăng lần nữa, chắc cũng nhờ ôm đùi Đế Quân khóc bù lu bù loa quỳ nát đầu gối nhỉ. Lên Thượng thiên đình nhìn đại một vòng, có thần quan nào mà không vẻ vang rạng rỡ hơn huynh? Mấy kẻ phi thăng hai trăm năm còn đập huynh dưới chân được, người sắp hơn tám trăm tuổi mà lăn lộn ra nông nổi này, rõ là thất bại mà."

Tạ Liên mỉm cười đáp: "Biểu ca đúng là rất thất bại, chẳng bằng biểu đệ mới tám trăm tuổi đã thành Hưng rỗi."

Tạ Liên quá rõ cách trị gã, Hoa Thành ở bên cạnh cười khẽ một tiếng, quả nhiên mặt mày Thích Dung xanh mét. Gã lia mắt nhìn bọn họ một lát, chợt hỏi: "Xem điệu bộ này, chắc không phải hôm nay huynh cầu xin Hoa Thành tới tận cửa xử ta, giúp huynh trút hết bất bình đâu nhỉ?"

Tạ Liên sửng sốt, ngẫm lại về điệu bộ này, thế mà cảm thấy không tài nào phản bác được. Thích Dung nói: "Nhìn các người kia, vừa nghe ta kể ra điểm xấu của huynh, ôi chao, hấn giận đến vậy luôn. Lẽ nào hấn đã bị ánh sáng thần thánh trên đầu huynh cảm hóa, chói đến mù cả mắt? Í í í, ta phát hiện rỗi, hình như hấn bị mù sẵn thì phải! Há há há..."

Lời còn chưa dứt, hai mắt gã chợt tối sầm, gò má đau nhức, máu tươi phun ào ạt, rốt cuộc lại bị đâm một cú. Tuy nhiên, cú đâm này không phải do Hoa Thành đánh, mà là Tạ Liên.

Tạ Liên ra tay cực nhanh, lạnh giọng nói: "Trước đây ta chưa từng đánh người, không có nghĩa là ta sẽ không bao giờ đánh."

Cú đâm này rất nặng tay, hồi lâu sau rốt cuộc Thích Dung mới lên tiếng được. Gã nằm dưới đất như một con chó ghẻ, nện đất cười lớn: "Thái tử biểu ca, huynh đánh ta, không ngờ huynh lại đánh ta! Trời ạ, Thái tử điện hạ của chúng ta cao quý lương thiện, xót trời thương dân, giúp người làm vui, đến con kiến cũng không nỡ giẫm chết, y mặt nặng mày nhẹ với ta, y còn đánh người nữa, y thế mà lại đánh người kia! Kinh khủng quá, kinh khủng quá!!!"

Gã kích động một cách quái lạ, đến nỗi như hóa rồ hóa dại. Lang Thiên Thu chưa từng gặp người nào hành động và nói năng kỳ quặc như thế, xem vở kịch một vai của gã mà sửng cả người, miệng lẩm bẩm: "Kẻ... kẻ này điên rồ sao?"

Tạ Liên đã sớm thành quen nên chẳng lấy làm lạ, nói: "Người nghe rỗi đấy, kẻ này điên điên khùng khùng, đầu óc không bình thường, lời gã nói không có gì đáng tin hết."

Lúc này, tiếng cười của Thích Dung đột nhiên im bật, sau đó bỗng dưng nghiêm mặt, cười khẩy: "Huynh đừng vội nói với người khác rằng ta bị điên. Ta hỏi huynh, An Lạc Vương chết như thế nào!"

Câu hỏi này, ban nãy là Hoa Thành hỏi gã, bây giờ gã lại hỏi Tạ Liên, Lang Thiên Thu lập tức bắt đầu chú ý.

Tim Tạ Liên thất lại, không trả lời ngay. Thích Dung chậm rãi bò dậy, ngó từa vào tượng đá quý gối kia, nói tiếp: "Sau khi An Lạc chết, ta mổ bụng thi thể của nó ra xem, toàn bộ lục phủ ngũ tạng của nó bị kiếm khí cực bén đâm toạc, vậy nên mới không có vết thương ngoài da, nhưng lại liên tục ho khạc ra máu. Chiêu thức này, kiếm khách bình thường hoàn toàn không thể nào làm được. Ban đầu ta còn tưởng giặc Vĩnh An mời kỳ nhân dị sĩ nào đó ngụy tạo thành An Lạc bệnh chết, bây giờ ngẫm lại, vẫn còn một người làm được chuyện đó. Người đó, tất nhiên là biểu ca tốt đẹp công bằng chính nghĩa của ta rồi. Dù sao Thái tử điện hạ Hoa Quan Võ Thần của chúng ta cũng là một đóa sen tuyết Thiên Sơn (Thiên Sơn tuyết liên) thánh khiết tuyệt thế mà..."

Hoa Thành giậm một phát, Thích Dung đau tới mức gào khóc kêu la, Lang Thiên Thu chỉ cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, cậu ta ôm đầu, mắt đầy tơ máu, kêu lên: "Câm miệng! Người muốn làm rõ đi đầu gì? Rốt cuộc ai là hung thủ, tiệc Lưu Kim là chuyện ra sao? An Lạc Vương lại là việc gì nữa? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!"

Thích Dung nói: "Lang Thiên Thu, người vẫn chưa nghĩ thông à? Ngay cả ta cũng hiểu được bảy tám phần rồi, xem ra đức hạnh của sư phụ mình ra sao, người thật sự chẳng hiểu tí ti gì. Nào nào, để ta phân tích cho người về biểu ca tốt đẹp của ta: Vị cựu Thái tử điện hạ của Tiên Lạc chạy đến Vĩnh An của người làm quốc sư, dạy người năm năm kiếm thuật..."

Gã nói vài câu, trường kiếm của Tạ Liên rung lên, còn chưa tiến về phía trước, trọng kiếm của Lang Thiên Thu đã chắn trước mặt y, nói: "Đề gã nói nốt đã!"

Tạ Liên nói: "Biết gã bị điên mà người còn nghe gã nói bậy!"

Phương Tâm vung xuống một đường, rõ ràng thân kiếm cực mảnh nhưng lại chấn động tới mức Lang Thiên Thu suýt không giữ nổi trọng kiếm khổng lồ của mình. Nào ngờ đúng lúc này, một mũi đao bạc khê cong khéo léo hất lên, móc mũi kiếm của y lệch ra. Tạ Liên sửng sốt, gọi: "Tam Lang!"

Nhìn ra Tạ Liên rõ ràng không muốn mình nói nhiều, không muốn Lang Thiên Thu nghe nhiều, Thích Dung càng cố ý làm ngược lại, chớp lấy thời cơ nói: "An Lạc Vương là một đứa bé ngoan của Tiên Lạc bọn ta, nó nghe lời ta lắm, chỉ giả vờ thân thiết với người thôi, hôm tiệc Lưu Kim diệt sạch mạng chó của ổ giặc Vĩnh An các người, An Lạc bị sư phụ người bắt gặp nên bỏ trốn. Còn người đuổi đến điện Lưu Kim, lời đầu tiên là hạ lệnh toàn quốc truy nã quốc sư Phương Tâm, chắc chắn không sai..."

Vài lần muốn nhào lên chặn miệng gã đầu bị Hoa Thành cản lại, y Tạ Liên kêu lên: "Tam Lang!"

Dù vậy, Hoa Thành vẫn chẳng nói chẳng rằng, chỉ không cho y đi qua. Tạ Liên càng muốn nhào tới, miệng mồm Thích Dung càng mau lẹ: "Mà biểu ca thánh nhân của ta á, tận mắt trông thấy An Lạc giết người, chắc hẳn sẽ nghĩ thầm: Thế sao được chứ? Vậy là sai rồi. Sau đó đi tìm An Lạc Vương, muốn dạy dỗ nó một phen, ai ngờ vừa tìm thì phát hiện, ôi tiêu rồi, kế hoạch của An Lạc lớn lắm nha, nào chỉ ngừng ở việc ám sát mấy tên giặc, dạy dỗ không nổi rồi, thế là bèn hạ quyết tâm, tự tay giết chết nhánh huyết mạch duy nhất còn sót lại của hoàng thất mình! -- Cuối cùng người tóm cổ sư phụ mình, đóng đinh giết chết y trong quan tài, một đời quốc sư âm thầm nổi sóng của biểu ca ta cuối cùng cũng kết thúc. Biểu ca à, ta nói đúng chứ?"

Gã phun một ngụm nước bọt đầy máu xuống bên chân tượng đá quỳ gối, nói: "Ta còn không hiểu rõ huynh sao! Huynh toàn thích làm mấy chuyện thế này mà. Liệt tổ liệt tông trên trời ơi, nhìn các người sinh ra thằng cháu tốt đẹp thế nào kìa, chẳng những khiến Tạ thị của Tiên Lạc mất sạch tất cả mà còn đoạn tử tuyệt tôn trên trần thế! Tạ Liên! Huynh là đồ sao chổi, đồ ôn thần! Sự ra đời của huynh chính là nỗi bất hạnh lớn nhất

của nước Tiên Lạc, sao huynh không chết quách đi, sao huynh vẫn còn mặt mũi t ần tại trên đời này???"

Lang Thiên Thu hỏi: "Nhưng ta đã tận mắt thấy y dùng kiếm giết chết phụ hoàng ta, chuyện này phải giải thích thế nào?"

Thích Dung nói: "Nếu không phải thằng già khú người mất mù não úng nước nhìn l ần, thì ta chỉ có thể nghĩ đến một cách giải thích. Đó chính là An Lạc đích thực đã đâm lão già nhà người, nhưng chưa đâm chết lão."

Lang Thiên Thu lấp bắp: "Y... y b ối thêm một nhát sao?"

Thích Dung ré lên bằng giọng kỳ quái: "Người nói gì thế kia! Biểu ca tốt đẹp của ta là người lương thiện đấy nhá, sao có thể lập tức b ối thêm một nhát chứ? Sau khi y đi lên, chắc chắn không nỡ b ối thêm một nhát ngay, chắc chắn định bày tỏ thành ý một tí, cứu người trước cái đã. Nhưng mà, khà khà, e rằng cha người tự mình hại mình thôi."

Lang Thiên Thu hỏi: "Cái gì là tự mình hại mình cơ?"

Thích Dung nói: "Sau khi được cứu, việc tiếp theo mà một người suýt bị giết chết muốn làm ngay là gì? Sau khi chứng kiến tiệc Lưu Kim chết nh ầu người như thế, việc đầu tiên mà người nghĩ ra phải làm là gì?"

Lang Thiên Thu vẫn chưa thông suốt hẳn, đáp: "... Truy bắt hung thủ."

Thích Dung nói: "Thì đúng thế còn gì? Sau khi biểu ca tốt đẹp của ta cứu lão già nhà người, lão ta nín được hơi tàn, nhất định sẽ nói thế này: 'Quốc sư, nhanh lên, là An Lạc Vương làm đấy, mau giết An Lạc Vương cho ta!' Ấy không không, đâu chỉ thế, chắc chắn lão đã nói mấy lời gay gắt hơn, chẳng hạn như: Quốc sư! Gọi Thiên Thu tới! Gọi tất cả mọi người tới! Giết sạch người Tiên Lạc trên toàn quốc cho ta! Ta muốn bọn chúng phải chôn cùng!!!"

Gã mô phỏng giọng điệu vừa giận dữ vừa tuyệt vọng, nghe mà khiến người khác rợn tóc gáy, sắc mặt Lang Thiên Thu từ từ trắng bệch. Thích Dung tiếp tục nói: "Cho dù lúc ấy không giết, mẹ già nhà người vẫn còn

một đám giặc thân thích bị An Lạc giết sạch ngay trước mặt lão, sau này sớm muộn gì lão cũng ra tay giết người Tiên Lạc khác trong nước thôi. Sự phụ tốt của người nghe là thấy không ổn, thế là nghĩ trái nghĩ phải, ôi thôi không được rồi, lão già này vẫn không thể giữ lại, tất nhiên là xoẹt một nhát, đâm xuyên tim lão rồi. Biểu ca của ta là người như vậy đấy, cứ ra chiêu thánh nhân mắt không chứa nổi một hạt cát, nhưng toàn giở mấy thủ đoạn hại người mà chẳng lợi cho mình, muốn hai bên vẹn toàn, kết cục bên nào cũng sụp, hé hé hé, há há há há há..."

Chương 53: Ai giả ai thật, khó lòng phân rõ (3)

Tạ Liên quát lên: "Thích Dung, người cầm miệng cho ta!"

Lang Thiên Thu quay phắt đầu, hỏi: "Sao huynh lại muốn gã cầm miệng? Vậy nên những gì gã nói mới là thật sao? Trong điện Lưu Kim cả huynh và An Lạc đều ra tay, kẻ thì giết toàn bộ gia tộc của ta, kẻ thì bắt một nhát giết phụ hoàng ta, các người đều đang gạt ta sao?!"

Tạ Liên đáp: "Người đừng nghe..."

Thích Dung móc mĩa: "Tất nhiên đều đang gạt người rồi! Người ngu xuẩn như thế, không gạt người thì gạt ai? Nếu không phải có kẻ chõ mồm vào, năm người mười hai tuổi, người Tiên Lạc đã có thể lấy mạng chó của người rồi, còn để người sống đến lớn vậy rồi phi thăng chắc?"

Lang Thiên Thu hỏi: "Mười hai tuổi?" Chuyện lớn xảy ra vào năm mình mười hai tuổi, chính là bị một lũ đạo tặc bắt cóc, sau đó được Tạ Liên cứu. Lang Thiên Thu nói: "Lũ đạo tặc năm đó xông vào hoàng cung là do người Tiên Lạc phái tới sao??"

Thích Dung đáp: "Phí lời! Người cho rằng có thích khách tầm thường nào bắt cóc được Thái tử ngay trước mặt mấy trăm võ sĩ hoàng gia sao? Còn không phải nhờ ta giúp An Lạc?"

Lang Thiên Thu gật đầu, nói: "Giúp ư? Được, ta hiểu rồi. Vậy nên, vậy nên bạn bè chỉ là giả. Từ đầu chí cuối người Tiên Lạc các người không hề

đoái hoài đến tấm lòng của chúng ta, An Lạc Vương của các người, vốn dĩ đã mưu đồ bất chính, nhằm vào mạng của chúng ta mà thôi."

Cậu lại quay sang Tạ Liên nói tiếp: "Thế tức là, những gì huynh nói cũng là giả hết."

Thích Dung vờ tỏ vẻ lạ lẫm, cất giọng: "Nào nào, mau nói cho ta nghe xem, biểu ca thánh nhân của ta nói gì với người?"

Lang Thiên Thu hoàn toàn không để ý đến gã, chỉ nói với Tạ Liên: "Huynh nói Vĩnh An và Tiên Lạc vốn là một đất nước, hoàng thất có hiềm khích gì cũng không liên quan đến dân chúng. Dân chúng hai bên vốn cùng một nhà, có khả năng sẽ có sự thay đổi trong tay thế hệ của chúng ta. Chỉ cần dân chúng yên vui thì hoàng thất họ gì cũng chẳng sao, hai bên có thể hóa giải thù hận, có thể hòa hợp một lần nữa, đó cũng là giả hết. Tất cả đều là nói bậy, chó má, dối trá!"

Thứ Tạ Liên không muốn nghe nhất chính là những lời này, y vội nói: "Không phải! Không phải là giả! Người nghĩ kỹ lại xem, trong tay người, chẳng phải thật sự đã có sự thay đổi hay sao?"

Lang Thiên Thu kìm lại lời nói, lòng ngực đập phồng ngưng trệ. Tạ Liên nói tiếp: "Chẳng phải người làm rất tốt sao? Chẳng phải sau này di dân Tiên Lạc đều sống rất hòa hợp với người Vĩnh An sao? Phân tranh đời sau cũng càng ngày càng ít, sao có thể là giả dối được?"

Im lặng hồi lâu, Lang Thiên Thu rơi nước mắt, nói: "Nhưng... nhưng phụ hoàng và mẫu hậu của ta thì thế nào? Vĩnh An và Tiên Lạc hòa hợp vốn là tâm nguyện lớn nhất của họ, thế nên mới phong người cuối cùng trong tộc các người là An Lạc Vương. Tâm nguyện của họ đã hoàn thành, vậy mà kết cục của họ thì sao chứ?" Thích Dung mắng: "Cái tính tình quỷ quái gặp chuyện là khóc sụt sùi của người quả thật giống hệt biểu ca thánh nhân của ta năm đó! Người tìm bọn ta đòi cha mẹ của người, con mẹ nó, ta còn chưa tìm tổ tông nhà người đòi cha đòi mẹ đâu. Cái gì mà tâm nguyện là hai bên hòa hợp cho nên mới sắc phong An Lạc, nói dễ nghe quá nhỉ, An Lạc An Lạc, An trước Lạc sau, người nghĩ ta không nhìn ra ngụ ý

của lũ chó Vĩnh An các người là muốn giẫm lên đầu người Tiên Lạc cả đời à?"

Tạ Liên tức giận quát: "Thích Dung, người bớt dở chứng đi!"

Lang Thiên Thu vừa rơi nước mắt vừa nhìn chằm chằm Thích Dung, hỏi: "Giết gia tộc của ta, là người ngấm xúi giục phải không? Chuyện ở tiệc Lưu Kim, người cũng có phần?"

Thích Dung cười khà khà: "Đúng vậy, ta có phần, An Lạc có phần, sư phụ người cũng có phần, ba người Tiên Lạc bọn ta đều có phần. Há há há há há..."

Nào ngờ gã đang cười nửa chừng, trọng kiếm của Lang Thiên Thu bất thành linh chém xuống một nhát. Thích Dung ré một tiếng, cả người bị chém thành hai nửa!

Cảnh tượng này đẫm máu tốt độ, hai nửa người của Thích Dung lăn lông lốc dưới mặt đất, nửa thân trên của gã lại nói: "Không đau, không đau, không đau chút nào hết, so với một đấm của Thái tử biểu ca, người còn kém xa! Ha ha ha ha ha!"

Lang Thiên Thu không đáp mà nắm đầu gã, xách lên. Thích Dung vẫn còn luôn mồm châm chọc, Tạ Liên đã nhìn ra vẻ mặt của Lang Thiên Thu có gì đó là lạ, vội nói: "Thích Dung nếu người còn muốn giữ mạng thì mau bớt nói vài câu đi!"

Xưa nay y đối xử với mọi người vẫn luôn nhã nhặn lễ độ, nhưng với cái gã Thích Dung này thì hoàn toàn không thể đối xử theo lẽ thường được, vì quá hiểu lý lẽ đó nên mỗi lần đối phó với gã, Tạ Liên chẳng hề muốn khách sáo, còn không kìm nén được mà thô lỗ hẳn lên.

Lang Thiên Thu kéo nửa thân trên của Thích Dung đến trước cái nãi to tướng nước sùng sục sôi trào, hỏi: "Mọi khi người vẫn dùng cái nãi này ăn thịt người phải không?"

Thích Dung bị kéo lê một đường, vạch thành một vết máu loang lổ dưới mặt đất, gã nói: "Phải. Người định làm gì?"

Gã vừa nói xong, Lang Thiên Thu tức khắc buông tay."A a a ha ha ha ha --"

Chẳng biết Thích Dung đang kêu la thảm thiết hay đang cười như điên, bị ném vào trong chiếc nãi đó, lập tức bỏng đến da tróc thịt bong. Tạ Liên không ngờ tình cảnh này lại thật sự xảy ra, con người bất chợt co rút, thốt lên: "Thiên Thu!"

Lang Thiên Thu nghiêm giọng hỏi: "Sao thế? Thanh Quỷ Thích Dung đã ăn biết bao người sống, không thể cho gã nếm thử cảm giác bị luộc chín sao? Gã là kẻ thù diệt tộc của ta, ta không thể cho gã chịu khổ à?"

Đương nhiên có thể. Cũng chính vì vậy, Tạ Liên không tài nào nói gì được, y cũng không có bất cứ lập trường nào để nói. Nhưng mà, cho dù với tư cách Thái tử của một nước dưới trần gian hay Võ Thần phía Đông trên Thượng Thiên Đình, Lang Thiên Thu vẫn chưa bao giờ làm việc này. Trước nay cậu ta muốn giết thì giết, chẳng thèm dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế, người này với Lang Thiên Thu mà Tạ Liên biết, khác biệt quá lớn.

Thích Dung bị Lang Thiên Thu ném vào nước sôi, lát sau vớt lên lại đã không còn hình người, bị luộc thành một cục gì đó tựa như da thịt toàn thân đã tan chảy, thậm chí có chỗ còn lộ xương trắng hếu, kinh hãi tột độ. Nhưng gã có vẻ rất khoái chí, vẫn còn lớn tiếng cười khùng khục, nói: "Biểu ca, chúc mừng huynh! Huynh nhìn đồ đệ tốt của huynh kìa, cánh đã cứng cáp rồi, biết dùng cực hình rồi, biết hành hạ người khác rồi!"

Lang Thiên Thu lại buông tay, Thích Dung bị nhúng vào nước sôi lần nữa. Lần này sau khi bị ném xuống, dường như ngay cả xương cốt cũng bị nước canh nấu nhừ, Thích Dung không nổi lên nữa, chỉ còn lại vài mảnh vụn áo xanh lênh bênh trên mặt nước. Hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng gã đâu, Tạ Liên nhin không được cất tiếng gọi: "Thích Dung!"

Biểu đệ này của y, trước đây há miệng ngậm miệng toàn là "Thái tử biểu ca", mọi chuyện đều tôn sùng y, hâm mộ thờ kính y hết mực. Thế nhưng

sau khi Tiên Lạc bị diệt, gã triệt để biến thành kẻ điên. Cầm đầu đốt miếu của y, đập điện của y, dựng tượng đá quỳ gối và bậc cửa Thái tử khắp mọi nơi, vì khiến y đau khổ mà có thể làm mọi chuyện chẳng màng bất cứ giá nào. Đối với hành vi của gã, Tạ Liên luôn nhin được thì nhin, nếu liên lụy người khác thì cố gắng ngăn cản, cuối cùng không nhin nổi nữa cũng chỉ đành hy vọng hai người tốt nhất đừng gặp nhau. Về sau hai người nhiều năm không gặp, y cứ ngỡ Thích Dung sớm đã tạ thế.

Nào ngờ qua lâu như vậy, đột nhiên gặp lại cố nhân trên đời này, nhìn thấy gương mặt có ba phần tương tự với mình, thật tình y không nói rõ được rốt cuộc lòng mình có hoài niệm chút nào hay không. Dù sao hiện giờ hoàng tộc Tiên Lạc còn sống trên đời này chỉ có mỗi hai người họ, thế mà gặp chưa được bao lâu lại đột nhiên chứng kiến gã chết trước mặt mình, hơn nữa còn bị Lang Thiên Thu ngay cả trượng hình (hình phạt đánh bằng gậy) cũng không chịu dùng giết chết bằng thủ đoạn tàn nhẫn như thế, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà thăng trầm nhấp nhô quá lớn, y nhất thời không biết rốt cuộc mình có cảm nghĩ gì, cõi lòng rối như tơ vò.

Lang Thiên Thu đứng cạnh cái nãi lớn, cúi đầu lặng thinh. Lúc này, Hoa Thành chợt lên tiếng: "Chưa chết."

Lang Thiên Thu ngẩng đầu nhìn hắn. Hoa Thành nói tiếp: "Lẽ nào người cho rằng chỉ vậy đã báo được thù sao? Cùng lắm người chỉ mới giết được một phân thân của gã thôi. Muốn giết Thích Dung triệt để, phải tìm được tro cốt của gã."

Lang Thiên Thu lạnh lùng đáp: "Cảm ơn người đã nhắc nhở, ta nhất định sẽ tự tay bắt gã, dùng tro cốt của gã tế phụ hoàng và mẫu hậu của ta. Sau đó, ta sẽ tìm huynh kết thúc chuyện này. Quốc sư, huynh đừng hòng chạy nữa!"

Dứt lời, Lang Thiên Thu vung một đường kiếm, chém vỡ cái nãi lớn, thế rồi tức khắc bỏ đi. Nước sôi tung tóe, bã xương vụn trong nãi tràn ra đất. Tạ Liên muốn đuổi theo, nhưng trong lòng thừa biết chẳng còn ích gì nữa rồi.

Y dừng bước, đứng tại chỗ, không có lời nào để nói. Hoa Thành bước lên, nói: "Cậu ta vừa biết sự thật, để cậu ta tự bình tĩnh lại thì hơn."

Tạ Liên ngơ ngác hỏi: "Tại sao nhất định phải cho cậu ấy biết? Sự thật là thứ quan trọng đến thế sao?"

Hoa Thành đáp: "Rất quan trọng. Cậu ta phải biết, chuyện nào do huynh làm, chuyện nào không phải, vì sao huynh lại làm như thế."

Tạ Liên xoay phắt người, lạnh giọng hỏi: "Biết rõ như vậy có ích gì? Chẳng lẽ giết ít đi vài người thì ta sẽ có nỗi khổ tâm nào đó sao?"

Hoa Thành không trả lời. Trong ngực Tạ Liên, một cơn tức giận bất chợt trào lên, không biết là tức giận với ai. Y buột miệng thốt ra: "Ta có nỗi khổ tâm chó má gì chứ? Phụ hoàng của cậu ấy một lòng muốn hòa hợp hai tộc, chẳng phải ta đã giết ông ấy sao? An Lạc Vương là nhánh huyết mạch cuối cùng của gia tộc ta, chẳng phải ta đã giết nó sao? Gánh chịu cái gì cũng là đáng đời ta, tất cả đổ hết lên đầu ta không tốt à? Ta sợ cái gì chứ, cho dù trút hết vào ta, ta cũng đâu có chết được! Vốn dĩ là "chuyện tốt" do một mình ta gây nên, ta là một tai họa, bây giờ thì tính cả An Lạc Vương, tính cả Thích Dung, tính cả toàn bộ người Tiên Lạc. Hận một người chẳng phải tốt hơn hận cả đám người sao? Lẽ nào nhất quyết phải khiến cho cậu ấy nhận ra rằng những gì ta trước đây dạy cậu ấy toàn là những lời nói nhằm giả dối, vô ích, không đáng nhắc tới sao?"

Hoa Thành chỉ lẳng lặng nhìn y, không phản bác lại. Hai người nhìn nhau chốc lát, Tạ Liên bỗng đưa tay che mặt nói: "Xin lỗi. Tam Lang, xin lỗi. Ta sợ mình điên mất rồi. Xin lỗi."

Hoa Thành đáp: "Không sao. Là lỗi của ta."

Tạ Liên nói: "Không, đệ không có sai. Là vấn đề của ta."

Y ng ẩng xuống đất, ôm đầu nói: "Rối ren. Hồng bát."

Qua giây lát, Hoa Thành cũng ng ẩng xuống cạnh y, nói: "Huynh không có sai."

Tạ Liên ôm đầu không trả lời, Hoa Thành nói tiếp: "Giết Vĩnh An Vương, bảo vệ di dân Tiên Lạc. Giết An Lạc Vương, giữ cho hai tộc không phân tranh nữa. Cuối cùng chết dưới tay Lang Thiên Thu, hung thủ bị xử tử. Ba mạng người đổi mấy đời bình yên, không còn gì lợi hơn, nếu là ta thì ta cũng làm thế. Nghe ta đi."

Bằng giọng điệu chắc nịch không cho phép hoài nghi, Hoa Thành nói: "Huynh không có sai. Không ai làm tốt hơn huynh đâu."

Im lặng hồi lâu, Tạ Liên mở miệng: "Chỉ là, ta cảm thấy không nên."

Y từ từ ngẩng mặt lên, nói: "Chỉ là ta cảm thấy, một người trao ra thiện ý nhưng lại chẳng nhận được kết cục tốt. Ta cảm thấy không nên là như thế."

"Dù cho là giả, ta cũng muốn Thiên Thu nhớ kỹ, cậu ấy đối xử tốt với Tiên Lạc, Tiên Lạc cũng sẽ đối xử tốt với cậu ấy. Làm chuyện đúng đắn, quyết tiến không lùi, chứ không phải như bây giờ, cho rằng những gì ta nói với cậu ấy, những gì mà trước đây cậu ấy tin tưởng, tất cả đều là giả dối, bịa đặt, gạt người. Tất cả mẹ nó đều là nói xằng nói bậy! Chỉ là ta..."

Y giơ tay phải của mình lên, nhìn cánh tay đó, nói: "...Thứ mà bản thân chịu đựng đủ rồi, ta không muốn người khác chịu thêm một lần nữa."

Hoa Thành im lặng lắng nghe. Tạ Liên tự cảm thấy vừa rồi mình lại thốt ra một câu tào lao, bèn nói: "Xin lỗi. Nhưng đệ nhìn đi, chuyện trên đời nực cười biết mấy. Mấy đời Vĩnh An trước đó làm bao đi đầu ngang trái thì chẳng ai chết không yên lành, đến đời của cha mẹ Lang Thiên Thu, một lòng muốn làm chút chuyện tốt, làm chút chuyện lớn, kết cục lại ra nông nỗi này."

Quốc vương Vĩnh An tôn y làm quốc sư, năm năm đó vẫn hết mực kính trọng y. Cho dù đến tận giây phút cuối cùng của sinh mệnh, ông vẫn mang vẻ mặt chưa hề vơi bớt niềm tin với y mà lìa đời. Tạ Liên nhìn đăm đăm về phía trước, nói nhỏ: "Ta thật sự không tài nào quên được... biểu cảm trên gương mặt ông ấy lúc ta đâm xuống một nhát."

Hoa Thành nhân nhạ đáp: "Quên nó đi. Đó là lỗi của Thích Dung và An Lạc Vương."

Tạ Liên lắc đầu, dúi đầu vào giữa đầu gối, nói bằng giọng mỗi mệ:
"...Lẽ ra mọi chuyện đang tốt đẹp kia mà."

Phụ hoàng của Lang Thiên Thu đăng cơ, thay đổi động thái chèn ép di dân Tiên Lạc của đời trước. Khó khăn lắm người Tiên Lạc và người Vĩnh An mới chung sống hòa bình được mấy chục năm, mắt thấy đã có cơ hội chuyển biến, có đi ền báo hòa hợp, có hy vọng tránh khỏi phân tranh, vậy mà An Lạc Vương lại khăng khăng chọn đúng lúc này máu rửa tiệt Lưu Kim.

Trên đường lẩn trốn, đêm đó y tìm được An Lạc Vương, lẽ ra định cảnh cáo nó sau này đừng gây thêm rắc rối nữa, nào ngờ sau khi biết được thân phận thật sự của y, hậu duệ duy nhất của gia tộc y lại phẫn khởi giữ y lại, yêu cầu y gia nhập đại nghiệp báo thù phục quốc. Ánh mắt nó cu ồng nhiệt, giọng điệu sục sôi, khiến người ta rợn cả tóc gáy, thề rằng trước tiên phải máu rửa tiệt Lưu Kim, sau đó tiêu diệt Lang Thiên Thu, phá cho Vĩnh An nghiêng trời lệch đất, dù rằng đi ều đó sẽ hủy hoại hai bên dân chúng vốn đã bắt đầu trao thiện ý cho nhau, dù rằng đi ều đó sẽ hy sinh toàn bộ di dân Tiên Lạc, chỉ cần có thể kéo cả hoàng thất Vĩnh An và người Vĩnh An cùng xuống địa ngục, bọn họ không tiếc gì hết.

Nhưng mà, giết là giết. Dẫu có lý do chính đáng nhường nào, hay "buộc phải làm vậy" ra sao, sự thật là chính tay đã y giết chết một mình quân thành tâm muốn tiếp nhận phe đối lập, cùng với nhánh huyết mạch cuối cùng mà gia tộc mình để lại trên đời.

Vì vậy, y đáng phải gánh chịu.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

54-55

Chương 54: Ổ ăn thịt người, Quỷ vương đối mặt quan trời

Tạ Liên ngoảnh đầu, nhìn tượng đá quỳ gối cúi đầu ủ rũ ở cách đó không xa, nói: "Có một đi đầu Thích Dung nói đúng lắm. Ta thật sự rất thất bại."

Hoa Thành hờ hững đáp: "Lời thốt ra từ miệng thứ vô dụng như Thích Dung mà huynh cũng tin à. Ngoại trừ đánh không chết chạy rất mau, gã còn trò trống gì nữa đâu. Hơn tám trăm năm ngay cả Tuyệt cũng lên không nổi, đánh gã còn ngại bản tay."

Tạ Liên giật giật khóe miệng, nghĩ thầm đánh không chết chạy rất mau, mình đây cũng thế còn gì? Chẳng phải mình lặn lội hơn tám trăm năm cũng chỉ lặn lội được như hiện tại thôi sao?

Ban đầu thấy Lang Thiên Thu phi thẳng với tư cách là Võ Thần phía Đông, đứng hàng quan trời trên Thượng thiên đình, vẫn hệt như ngày nào, vẫn lòng ngay dạ thẳng, vẫn ngủ gà ngủ gật ở hội nghị nhằm chán, Tạ Liên còn hết sức vui mừng. Nhưng bắt đầu từ giờ phút này, chẳng biết một mai Lang Thiên Thu sẽ thay đổi ra sao? Cậu ta đuổi bắt Thích Dung, bắt được rồi sẽ trở về kết thúc với mình thế nào đây?

Tạ Liên đứng dậy, bước chậm đến bên tượng đá kia. Xoay tượng đá sang trước, quả nhiên gương mặt đó giống mình như đúc, chỉ là tạc thành mặt mày khốc lóc, nước mắt giàn giụa, khóc đến nổi ngũ quan méo mó, xấu xí cùng cực. Nhìn chằm chằm tượng đá một lát, Tạ Liên khẽ thở dài, đặt tay lên đầu nó, một luồng sức mạnh trút xuống.

Đến khi dời tay, hai vết nứt lằng lằng trườn lên mặt tượng đá, ngay sau đó, gương mặt khốc lóc ấy vỡ nát. Tượng đá sụp xuống, hóa thành vô số

hòn đá nhỏ rơi rào rào xuống đất, không tài nào ráp lại được nữa.

Tạ Liên xoay người lại lần nữa, gương mặt đã bình tĩnh và điềm đạm như xưa. Y xoa ấn đường, nói: "E rằng trong hang ổ của Thích Dung còn giấu không ít người sống, để ta đi tìm thử rồi thả bọn họ ra."

Hoa Thành cũng đứng dậy, nói: "Đi thôi."

Vừa rồi xảy ra một trận đại loạn, đám tiểu quỷ đèn xanh trong hang ổ của Thích Dung chạy trốn tán loạn, không chạy thì núp trong góc tối, không dám lộ ra. Hai người lùng tìm khắp nơi, tiện tay bắt vài tiểu quỷ xui xẻo, buộc chúng nó dẫn đường, tìm được nhiều hang động dùng để tích trữ "nguyên liệu nấu ăn tươi mới". Đếm sơ qua, người sống mà Thích Dung bắt vào chuẩn bị ăn thế mà không dưới ba trăm, một là thôn dân vùng phụ cận, hai là lũ khách qua đường.

Suốt chặng đường đi, hai người liên tục mở cửa ngục thả những người bị giam. Tay làm những việc trên, Tạ Liên cũng phần nào bình ổn được cảm xúc, cộng thêm hiện giờ đang rối rắm nên tán dóc vài câu với Hoa Thành. Nghĩ ngợi một lát, y vẫn nói: "Được rồi, Tam Lang, có một chuyện, ta vẫn muốn hỏi đệ."

Hoa Thành hỏi: "Chuyện gì?"

Tạ Liên nói: "Làm sao đệ biết Thích Dung đứng sau giật dây chuyện ở điện Lưu Kim?"

Dù cho ban đầu y không biết Hoa Thành dẫn mình và Lang Thiên Thu đến hang ổ của Thanh Quỷ làm gì, bây giờ cũng biết rồi. Mục đích của Hoa Thành là để cho Lang Thiên Thu chính tai nghe được Thích Dung tự tiết lộ nội tình của chuyện ở điện Lưu Kim năm đó.

Tạ Liên hỏi: "Chuyện ta là Phương Tâm, Thích Dung không hề hay biết, nếu gã biết thì đã đi quấy rối từ lâu rồi. Tuy ngày trước ta phát hiện hoàng tộc xưa của Tiên Lạc đã ngấm ngầm giở không ít trò, nhưng không hề biết người đứng sau giật dây là Thích Dung. Tại sao đệ lại biết? Đệ đã biết từ rất lâu về trước rồi ư?"

"Không còn sớm nữa." Hoa Thành chấp tay, sóng vai đi cạnh y, nói: "Ta với Thích Dung từng tiếp xúc vài lần nên nắm rõ đáy đẽ của gã. Sinh thời Thích Dung là người Tiên Lạc, cảm hận Vĩnh An cực độ, quen dùng thủ đoạn chia rẽ ly gián, châm ngòi thổi gió gây rắc rối. Nhiều cuộc ám sát lớn nhắm vào hoàng tộc quý tộc nước Vĩnh An đều do gã đứng sau xúi giục, song vẫn luôn che giấu quá tốt."

Tạ Liên lắc đầu: "Thì ra gã đã có tiền án từ lâu. May mà giấu kỹ đấy, nếu như giấu không kỹ, để cho người trên Thượng thiên đình biết gã nhúng tay vào những chuyện trần gian này, e rằng sớm đã không tha cho gã."

Hoa Thành nói: "Máu rửa điện Lưu Kim rất phù hợp với phong cách làm việc xưa giờ của gã, vì vậy ta vẫn luôn cho rằng, kẻ đầu têu sau màn chính là gã, quốc sư Phương Tâm cũng là người của gã. Nhưng mà lúc ở Thượng thiên đình, Lang Thiên Thu lại nhận diện quốc sư Phương Tâm chính là huynh, vậy thì Phương Tâm và Thích Dung không thể nào cùng một giuộc."

Bước chân Tạ Liên chậm lại. Xem ra, Hoa Thành rõ ràng không ở Thiên giới nhưng lại nắm rõ những chuyện xảy ra trong điện Thần Võ. Hơn nữa không chỉ vậy, hẳn cũng hiểu tốt ngọn nguồn mâu thuẫn giữa Tạ Liên và Thích Dung.

Hoa Thành nói tiếp: "Nhưng ta vẫn nghiêng về phía kẻ chủ mưu của chuyện này là Thích Dung, chỉ ít chắc chắn là gã ra tay trước. Sau khi phụ hoàng của Lang Thiên Thu đăng cơ, hoàn cảnh của di dân Tiên Lạc bình thường cải thiện đáng kể, bọn họ không còn suốt ngày nghĩ báo thù phục quốc như trước nữa. Kẻ duy nhất có khả năng vẫn còn muốn gây sự, chỉ có hoàng thất Tiên Lạc mà thôi. Lúc đó, hậu duệ duy nhất của hoàng thất Tiên Lạc chỉ còn mỗi An Lạc Vương, nếu Thích Dung muốn xúi giục ai làm loạn, tất nhiên sẽ là An Lạc Vương rồi. Lại còn trùng hợp như thế nữa, không lâu sau tiệc Lưu Kim, người này chẳng hiểu sao lại bệnh chết, mà cậu ta chưa từng có tiền sử bệnh gì, đi đâu này rõ kỳ quặc thế mà."

Tạ Liên gật đầu. Hoa Thành nói: "Vì vậy chắc hẳn là cậu ta bị giết, hơn nữa nguyên nhân bị giết liên quan đến tiệc Lưu Kim. Suy đoán ban đầu là do hoàng tộc Vĩnh An gây ra, nhưng nếu là bọn họ, sau này lại chẳng thấy di dân Tiên Lạc bị vạ lây, thế thì không hợp lý. Nghĩ tới nghĩ lui, ta chỉ có thể đoán ra kết luận bây giờ."

Tạ Liên cười một tiếng, thở dài: "Manh mối ít như thế mà đệ lại đoán được tám chín phần mười."

Hoa Thành nói: "Không khó. Cũng nhờ hiểu đủ về những người có liên quan trước khi sự việc xảy ra thôi."

Tạ Liên nói: "Đúng là hiểu rõ thật. Nhưng mà trong suy đoán của đệ, có một tỉên đề rất quan trọng mà ta chưa hiểu lắm."

Hoa Thành hỏi: "Tỉên đề nào?"

Tạ Liên nói: "Tại sao đệ lại tin chắc tiệc Lưu Kim nhất định là do Thích Dung ra tay trước?"

Hoa Thành nói: "Không phải ta tin chắc là gã làm, ta chỉ tin chắc không phải là huynh làm."

Nghe vậy, Tạ Liên thu lại nụ cười.

Im lặng chốc lát, y hỏi: "Vì sao?"

Hoa Thành đáp: "Nếu huynh thừa nhận máu rửa tiệc Lưu Kim với lý do khác, vậy có khả năng thật sự là huynh làm, ta tin. Nhưng quốc vương Vĩnh An cai trị thành khẩn liêm chính, rất được lòng dân, mà Lang Thiên Thu lại nói, khi ấy lý do huynh nói với cậu ta là 'không nhìn được bọn họ ngồi trên vị trí đó'."

Hắn nói tiếp: "Đây quả là tuyên ngôn chuẩn mực của kẻ soán vị. Nhưng nếu thốt ra từ miệng huynh thì lại là từ bản vụng về"

Nghe hai chữ "từ bản", Tạ Liên lẳng lẳng cười một tiếng, nói: "Từ bản? Đệ chưa bao giờ nghĩ rằng, có khi lòng ta thật sự nghĩ như vậy sao? Hoặc là thật ra tận sâu đáy lòng ta cũng ẩn giấu vài phần oán hận?"

Hoa Thành nói: "Nghĩ thì sao chứ? Huynh sẽ không làm thế đâu."

Tạ Liên ngậm chặt miệng. H ồi lâu sau, y mới nói: "Tam Lang, thật ra ta không phải như đệ tưởng tượng đâu."

"Đệ --" Y nhắm mắt lắc đầu, dường như không biết nên nói hay không. Hoa Thành nói: "Huynh nói đi, không sao."

Do dự một h ồi, Tạ Liên vẫn mở miệng: "Ta cho rằng, người sống trên đời, đừng áp ử quá nhiều hy vọng với bất kỳ ai thì tốt hơn."

Hoa Thành "ồ" một tiếng, hỏi: "Áp ử quá nhiều hy vọng mà huynh nói, là ám chỉ đi đâu gì?"

Tạ Liên nói: "Đừng tưởng tượng người nào đó quá mức tốt đẹp. Nếu cả đời không quen biết, đứng từ xa ngắm nhìn một bóng hình hư ảo thì thôi vậy. Nhưng nếu quen biết, từ từ hiểu nhau, đến một ngày nào đó, cuối cùng sẽ phát hiện người này không giống như tưởng tượng của mình, thậm chí hoàn toàn trái ngược. Đến lúc đó, sẽ rất thất vọng."

Hoa Thành lại nói: "Chưa chắc. Ta chẳng quan tâm người khác thất vọng hay không thất vọng. Nhưng đối với một số người mà nói, chỉ riêng sự t ồn tại của người nào đó trên đời này đã là niềm hy vọng r ồi."

Tuy câu này của hắn không chỉ rõ "một số người" là ai hay "người nào đó" là ai, giọng điệu cũng bình thản như thường, như thể chỉ thuận miệng phản bác vậy thôi, song trái tim của Tạ Liên lại bất chợt rung động, lằng lằng.

Y dừng bước, h ồi lâu không thốt nên lời. Lát sau chợt lên tiếng: "Tam Lang, rốt cuộc đệ là ai?"

Hoa Thành cũng dừng chân không đi nữa, quay đầu lại nhìn y.

Tạ Liên nhìn thẳng vào đối phương, nghiêm túc nói: "Đệ biết Thích Dung là ai, nắm rõ lai lịch của gã. Đệ biết ta là ai, biết vẽ tranh Thái Tử Duyệt Thầ. Đệ hiểu rõ ta như lòng bàn tay. Đệ biết rất nhiều. E rằng còn nhiều nữa."

Hoa Thành nhướn mày hỏi: "Chẳng phải ta vẫn luôn biết rất nhiều sao?"

Tạ Liên lắc đầu: "Không giống."

Y dùng tay trái nâng khuỷu tay phải, tay phải vuốt cằm, có hơi thất thần, nói: "Ta cứ có một loại cảm giác, cảm giác rằng đệ là người quen cũ của ta. Hẳn là đã quen từ rất lâu về trước, có lẽ vào lần đầu tiên ta phi thăng, không, có khi sớm hơn. Nhưng mà... ta thật sự không nhớ trước đây mình từng gặp người như đệ bao giờ."

Người như Hoa Thành, từng gặp một lần tuyệt đối sẽ không thể nào quên. Tạ Liên cũng chưa từng ngã vỡ đầu mất trí nhớ, nếu từng gặp thì chẳng có lý do gì không nhớ cả.

Tạ Liên chăm chú nhìn hắn, hỏi bằng giọng có phần mê man: "Rốt cuộc đệ là ai? Ta đã gặp đệ rồi sao?"

Hoa Thành không trả lời, chỉ nhếch miệng mỉm cười. Tạ Liên lập tức kịp phản ứng, câu hỏi này quả thật không ổn chút nào.

Tên thật của quý thông thường đều là bí mật, ngoại trừ gã bệnh hoạn Thích Dung không thể phỏng đoán theo lẽ thường, bằng không nào có chuyện tùy tiện nói cho người khác biết?

Y vội nói: "Xin lỗi, đệ không cần để bụng, ta chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi. Đệ không cần trả lời ta, đệ là ai cũng không sao cả."

Đúng lúc này, Hoa Thành khẽ khàng híp mắt. Như phát hiện được gì đó, Tạ Liên ngoảnh đầu lại nhìn. Chỉ nghe trong hang núi phía sau cách bọn họ không xa truyền đến tiếng động âm ĩ hỗn loạn, một giọng nữ lạnh lạnh cất lên: "Ta đã nói rồi, hóa nữ chẳng những pháp lực mạnh hơn mà vận may

cũng tốt hơn nữa! Người lại không chịu, rồi giờ thấy chưa, lần này ném đúng rồi đó!!!"

Đúng là giọng của Sư Thanh Huyền. Tạ Liên buột miệng thốt lên: "Phong Sư đại nhân!"

Quả nhiên, một nữ đạo sĩ áo trắng lao ra từ trong hang, vừa thấy Tạ Liên, hai mắt cô nàng sáng ngời, nói: "Tìm được rồi, Thái tử điện hạ ở đây nè!"

Nhưng ngay khi nhìn thấy Hoa Thành sau lưng Tạ Liên, sắc mặt nàng tức thì thay đổi, nhảy lùi ra sau, đặt ngang quạt Phong Sư trước người. Tạ Liên còn chưa kịp lên tiếng, bấy giờ trong hang núi lại truyền đến một giọng nam, nói: "Tìm được rồi ư? Thế nào?"

Một loạt tiếng bước chân đến gần, bóng người hiện ra, chính là Phong Tín. Tay trái cầm một cây cung dài màu đen, vừa nhìn thấy Hoa Thành, hắn lập tức kéo dây cung màu bạc, bước vào trạng thái cảnh giác. Hoa Thành cười nhạt một tiếng, không bình luận gì. Tạ Liên vội nói: "Có gì từ từ nói, cất binh khí trước đi."

Bốn người oan gia ngõ hẹp trong hang ổ của Thanh Quỷ, đôi bên đối mặt nhau. Phong Tín kéo dây cung căng hết mức, một luồng linh quang ngưng tụ thành mưa tên ở tay phải của hắn, nhắm thẳng vào Hoa Thành. Phong Tín mở miệng trước, trầm giọng nói: "Thái tử điện hạ, huynh qua đây trước đi."

Cây cung đó của Phong Tín là do Quân Ngô tặng, tên gọi cung Phong Thần, là một pháp bảo khiến người ta hết sức đau đầu. Sợ Phong Tín bắn tên thật, Tạ Liên bèn lách mình chắn trước người Hoa Thành, ngờ đâu Hoa Thành đứng phía sau kéo y một cái, Tạ Liên lại bị kéo trở về.

Thấy vậy, hai người vừa đến giật cả mình. Sư Thanh Huyền lập tức nhắc tay nói: "Hoa Thành! Huyết Vũ Thám Hoa! Người người người, người đừng làm ầu. Cục Lạc phùng của người là ta lỡ tay đốt, nếu người có gì bất mãn thì bàn bạc lại, Thượng thiên đình chúng ta có thể đền cho

người. Đế Quân làm gì đến mức đến không nổi. Mau thả Thái tử điện hạ ra, chuyện đâu còn có đó."

Chương 55: Ô ăn thịt người, Quỷ vương đối mặt quan trời (2)

Tạ Liên dở khóc dở cười, nhưng cũng rất cảm kích, nói: "Phong Sư đại nhân, e là người hiểu lầm chỗ nào rồi. Thật ra..."

Y muốn giải thích rằng không phải Hoa Thành tìm mình hỏi tội vì chuyện Cực Lạc phùng, Sư Thanh Huyền lại lén lút nháy mắt với y, dường như muốn bảo y đừng lên tiếng. Hoa Thành cũng chẳng tranh cãi, chỉ nói: "Chuyện Quân Ngô cái nội gián vào đám thuộc hạ của ta, ta còn chưa tính đấy, các người lấy cái gì để ra điếu kiện với ta?"

Tạ Liên chợt hiểu. Sư Thanh Huyền đã nhìn ra Hoa Thành không hề có ác ý, nhưng ngoài mặt lại vờ như Hoa Thành vì muốn truy cứu trách nhiệm nên mới xông vào Tiên kinh, nếu vậy lên trời nhắc đến chuyện này, có thể tránh việc ai đó cố tình loan tin y có ý xấu muốn bỏ trốn. Hoa Thành cũng hiểu ý đồ của Sư Thanh Huyền, bèn thuận miệng nói hùa một câu. Nhưng mà, Tạ Liên lại không muốn thế, y nói: "Được rồi, đừng diễn nữa. Vốn dĩ vì cứu ta nên người ta mới lên Tiên kinh, Tam Lang có ý tốt, hà tất phải che giấu?"

Sư Thanh Huyền lại nói: "Không diễn nữa. Mấy câu ban nãy ta đã truy vấn vào Thông Linh trận rồi. Tại huynh không biết thôi, truy vấn tới truy vấn lui cuối cùng ý tốt sẽ truy vấn thành ý xấu, chỉ bằng cứ là ác ý ngay từ đầu."

Hoa Thành nhướn mày nói: "Kẻ khôn ngoan."

Sư Thanh Huyền đắc ý: "Chứ còn gì nữa. Nếu không bản Phong Sư sao có thể lẫn lộn trên Thượng thiên đình được? Nam Dương tướng quân, thả cung xuống đi."

Nhưng Phong Tín vẫn kéo căng dây cung đủ bảy phần, nín thở không nói tiếng nào. Sư Thanh Huyền vỗ vỗ hất: "Thả xuống đi, người ta quen thân lắm, không có ác ý đâu."

Phong Tín trềnh giọng: "Thái Tử điện hạ, kẻ bên cạnh huynh là Tuyệt..."

Thấy sự thù địch của Phong Tín vẫn không giảm, cung tên vẫn không thả xuống, Sư Thanh Huyền đột nhiên "hớ" một tiếng, đùng vào cùi chỏ của Phong Tín một phát.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt của Phong Tín quả thật còn kinh khủng hơn gặp quỷ vạn lần, hắc rống một tiếng, luồng linh lực nửa có nửa không ngưng tụ ở tay phải bay tán loạn, tan thành mây khói. Phong Tín mặt mày tái mét mắng tát nước một tràng, cuối cùng hãi hùng nói: "Mẹ nó! Người muốn làm gì!!!"

Hóa ra thứ vừa rồi Sư Thanh Huyền dùng để đùng vào cánh tay cùi chỏ mũi tên của Phong Tín, ấy thế mà lại là bộ ngực. Xem ra, cú đùng này đã dọa Phong Tín sợ mất mật. Sư Thanh Huyền thì vẩy phất trềnh một phát, cốt cách thề tiên lất phất, hoàn toàn không nhìn ra vừa rồi đã làm chuyện mất thể thống đến mức nào. Sư Thanh Huyền nói: "Ta còn chưa hỏi người muốn làm gì đó, đã nói Huyết Vũ Thám Hoa đến cứu Thái tử điện hạ, người còn giương cung về phía người ta. Muốn đánh nhau thế hả, bản Phong Sư không hèn nhé."

Phong Tín lập tức lùi xa mười vạn tám nghìn dặm, có vẻ hoàn toàn không dám đến gần "nàng" nữa, hét khàn cả giọng: "Người đừng làm chuyện đó nữa!!! Đừng làm nữa! Có nghe không!!!"

Thấy Phong Tín như tránh rắn rết, Sư Thanh Huyền vốn dĩ hết sức tự tin với vẻ ngọc thụ lâm phong của mình không khỏi cảm thấy phiền muộn, nói: "Được được được. Không làm nữa không làm nữa. Người cũng có thiệt thòi gì đâu? Thái độ của người là sao chứ???" Dường như cảm thấy bẽ mặt, Sư Thanh Huyền bèn biến về hình dạng nam nhi, quay đầu hỏi: "Ồ, Thiên Thu đâu?"

Nghe vậy, rốt cuộc Phong Tín cũng khôi phục chút thần trí, nhìn quanh bốn phía. Tựa Liên "a" một tiếng, hỏi: "Cậu ta không ở trong Thông Linh trận sao?"

Sư Thanh Huyền đáp: "Không có! Cậu ta ném xí ngầu xong, đi đúng đường rồi, sau đó cứ im thin thít. Nhiều lần ta hỏi Thiên Thu điểm số chính xác là gì mà cậu ta chẳng đáp tiếng nào. Lúc trước ai nói chuyện với Thiên Thu, cậu ta luôn trả lời rất nhanh, cho dù là tiểu thần quan ở Trung thiên đình hỏi chuyện, cậu ta cũng chưa từng gác lại. Kỳ lạ thật đó."

Tạ Liên khẽ thở dài, nói: "Thái Hoa điện hạ đuổi theo Thích Dung rồi."

Hai người vừa tới đầu sừng sốt: "Thích Dung?"

Tạ Liên đáp: "Đúng thế. Nơi này chính là hang ổ của Thích Dung. Ấy, tóm lại..."

Phong Tín hỏi: "Chờ đã. Vì sao Thái Hoa điện hạ lại đuổi theo Thích Dung? Không phải cậu ta truy đuổi huynh sao?"

Hoa Thành đứng bên cạnh nói: "Không vì sao cả. Kẻ mà cậu ta truy đuổi chính là hung thủ máu rửa tiệt Lưu Kim, mà Thái tử điện hạ chẳng qua chỉ chùi mông* cho hung thủ, Lang Thiên Thu biết được sự thật nên lập tức đuổi theo hung thủ thật sự, chỉ thế thôi."

*Chùi mông: Thu dọn đồng lõa xôn của người khác, có thể hiểu như người khác ăn ốc rồi mình phải đồ vỏ ấy.

Sắc mặt trở nên nghiêm túc, Phong Tín hỏi: "Hung thủ thật sự? Thật sao?!"

Tạ Liên chỉ cảm thấy mình hoàn toàn không có cách nào giải thích lại lần nữa, cũng không thể nói rõ trong một sớm một chiều được, thế là lắc đầu bảo: "Không đơn giản vậy đâu, khi về ta sẽ kể chi tiết cho."

Sư Thanh Huyền không biết nội tình, mừng rỡ nói: "Quả nhiên có hiểu lầm trong này, bản Phong Sư quả là dự liệu như thần, lần này huynh có vẻ ắt hẳn sẽ không bị giam nữa."

Phong Tín nói: "Tốt!", thoát nhìn có vẻ thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo cất cung vào, vẻ cảnh giác khi này thể hiện ra ngoài cũng giảm không ít.

Hoa Thành lại cười khẩy một tiếng, Tạ Liên nói với Phong Tín: "Chắc người cũng biết, Thích Dung chính là 'Thích Dung' kia."

Phong Tín hỏi: "Thích Dung kia? Ai cơ?", sau đó kinh ngạc hỏi: "Là người mà chúng ta đều quen ư?"

Tạ Liên nói: "Quả nhiên người cũng không ngờ là gã thật sao?"

Sắc mặt tối sầm, Phong Tín đáp: "Không. Ta chưa từng qua lại với Thanh Quỷ, vẫn một mực cho rằng chỉ là vừa khéo trùng tên mà thôi. Sao lại có con quỷ nào đội tên thật của mình trên đầu rêu rao khắp nơi chứ? Thế chẳng phải có bệnh sao?" Vừa dứt câu, Phong Tín lập tức nhớ ra, gã Thích Dung nọ đúng là có bệnh thật, hắn lập tức đưa mắt nhìn Tạ Liên, hai người im lặng nhìn nhau.

Từ trước khi hai người chưa phi thăng, Phong Tín đã cực kỳ không ưa Thích Dung rồi. Thích Dung là con của em gái mẹ Tạ Liên, tức hoàng hậu cuối cùng của triều đại Tiên Lạc, từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong hoàng thất, suốt ngày quấn lấy Tạ Liên. Với tư cách là hộ vệ của Tạ Liên, tất nhiên Phong Tín thường xuyên chạm mặt gã. Thích Dung tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, không nghe khuyên bảo, tinh lực dồi dào, hành vi cực đoan, tệ nhất là gã có địa vị hoàng thân quốc thích, không ai dám đánh mắng dạy dỗ, có thể tưởng tượng được gã coi trời bằng vung nhường nào.

Câu cửa miệng trước đây của gã chính là "Thái tử biểu ca thật hoàn hảo!", "Biểu ca của ta thế này thế kia". Nếu có ai bất kính xúi xiu nào với Tạ Liên, hoặc đem đến cho Tạ Liên chỉ một chút phiền phức, bất luận người đó là ai, Thích Dung nhất định sẽ chụp bao tải người đó đánh cho sồn ra quần, trong đầu gã hoàn toàn chẳng có suy nghĩ kính già yêu trẻ nào cả. Một lần nọ, Tạ Liên cứu một đứa bé còn chưa lên mười từ tay thuộc hạ của gã, bị gã đánh đến mức toàn thân bầm bết máu, nhìn không ra hình người, thê thảm cực kỳ. Tạ Liên thương cảm cho thân thế của gã, hơn nữa cảm thấy gã thành tâm bệnh vực mình nên chưa từng ra tay dạy dỗ gã. Nhưng nếu chỉ dạy bảo bằng ngôn từ hoặc quát mắng, gã lại dạy mãi không sửa, khiến người ta hết sức đau đầu.

Phong Tín tính tình bộc trực, nói năng dễ nổi nóng, không nhẫn nại như Tạ Liên, nhiều lần mâu thuẫn với Thích Dung, cãi lại mệnh lệnh của gã, khiến cho Thích Dung cũng cực ghét Phong Tín, cứ tìm đủ cách gây khó dễ, hắt hăm sai khiến. Hơn nữa sau khi Tạ Liên phi thăng, Thích Dung ngày một táo tợn, thậm chí có khi người ta chỉ vô tình sơ suất, chẳng hạn như thuận miệng phun một ngụm nước bọt trước điện Thái Tử, gã sẽ nhét than nung đỏ vào mồm người ta. Để phòng ngừa Thích Dung làm quá trớn, Phong Tín thường xuyên hạ phàm chùi mông cho gã, phiền muốn chết luôn rồi, thường xuyên nói với Tạ Liên: "Gã Thích Dung này có bệnh, sớm muộn gì cũng gây chuyện lớn cho xem!"

Phong Tín nói: "Nếu thật sự là gã, hành động thế này cũng chẳng lạ gì."

Sư Thanh Huyền ngạc nhiên hỏi: "Sao vậy, các người quen Thanh Quỷ hả?"

Tạ Liên gật đầu đáp: "Là biểu đệ của ta."

Sư Thanh Huyền sững sốt, khoanh tay nói: "Lợi hại ghê."

Tạ Liên đáp: "Gã đúng là khá lợi hại."

Sư Thanh Huyền nói: "Không phải ta nói gã lợi hại, ta nói huynh lợi hại đó. Thái tử điện hạ, huynh xem đi, Võ Thần phía Đông Nam và Võ Thần phía Tây Nam là người quen cũ của huynh, Võ Thần phía Đông là đệ đệ của huynh, Thanh Đăng Dạ Du là biểu đệ của huynh, Huyết Vũ Thám Hoa là anh em kết nghĩa của huynh, bản Phong Sư là bạn bè của huynh. Còn không lợi hại sao?"

Tạ Liên mỉm cười, nghĩ thầm, Phong Sư quả là người cũng như gió, gió vừa thổi tới, khói mù lập tức bị xua tan. Mà lúc Hoa Thành và Phong Tín nghe được "Huyết Vũ Thám Hoa là anh em kết nghĩa của huynh", sắc mặt cả hai có vẻ không tán đồng lắm. Hoa Thành khẽ nhướn mày, Phong Tín lại nhăn mặt chẳng nói chẳng rằng. lát sau, Phong Tín nói với Tạ Liên: "Nếu không còn chuyện gì khác, huynh mau trở về Tiên kinh đi. Khi này náo loạn như vậy, các vị thần quan còn lại chẳng biết chuyện gì xảy ra, bây giờ

vẫn đang chờ trên đó đấy. Đế Quân hẳn đã biết rồi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, huynh phải khai báo đi."

Nghe vậy, Hoa Thành bật cười ha ha. Phong Tín hỏi: "Người cười cái gì?"

Hoa Thành nói: "Ta còn tưởng tính tình của người thẳng thắn lắm chứ, hóa ra cũng là hạng người thích nói vòng vo. Chẳng qua người muốn Thái Tử điện hạ đừng dính dáng đến loại yêu ma quỷ quái như ta thôi, tại sao không dám nói thẳng? Sợ mình không có tư cách và lập trường để nói à?"

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, gọi: "Tam Lang...."

Phong Tín lạnh lùng nói: "Từ đầu huynh ấy đã không nên dính líu đến yêu ma quỷ quái, người biết là tốt rồi."

Đối với câu này, Hoa Thành không tỏ rõ ý kiến, còn Tạ Liên bình thản xen vào, dịu giọng nói với Phong Tín: "Ta sẽ khai báo, nhưng hiện tại thật sự còn chuyện khác phải làm ở đây. Thích Dung giấu hơn ba trăm người sống trong hang ổ của gã chuẩn bị ăn thịt, khi nãy nhờ Tam Lang giúp đỡ mới cứu được bọn họ. Bây giờ còn sót lại một đám tiểu quỷ, nhất định phải xử lý từ từ. Xử lý xong ta sẽ lên ngay."

Phong Tín nói: "Kéo lâu quá không ổn đâu, giao cho ta xử lý là được."

Hoa Thành gật đầu: "Với hiệu suất của Thượng Thiên Đình, chắc tầm tháng sau sẽ xử lý xong."

Phong Tín đáp trả: "Nói cứ như người có thể giải quyết xong trong nháy mắt ấy."

Hai người đối chọi gay gắt. Sư Thanh Huyền dùng ánh mắt hỏi Tạ Liên: "Hai người họ có thù oán à?" Tạ Liên lắc đầu. Đang định đổi đề tài, chẳng biết Hoa Thành rút đầu ra một chiếc dù. Mặt dù đỏ thẫm như lá phong, rực rỡ như lửa, Hoa Thành một tay bung dù, tán dù che trên đầu hắn và Tạ Liên, phản chiếu đôi gò má rực ánh đỏ của hai người.

Chắc hẳn đây chính là chiếc dù mà Hoa Thành bung lúc băng qua rừng thì thể mưa máu ở núi Dữ Quân. Nhưng lúc này trời đâu có mưa, Tạ Liên không khỏi cảm thấy kỳ lạ, hỏi: "Tam Lang, sao để lại bung dù?"

Hoa Thành đối diện với Tạ Liên, khẽ nhích chiếc dù về phía y, cười híp mắt đáp: "Chờ chút. Thời tiết sẽ thay đổi ngay đây."

Vừa dứt lời, một trận mưa như trút nước từ trên trời ập xuống!

Mưa rầm rầm rào rào thành linh xuất hiện, dội cho Tạ Liên ngây ngẩn cả người. Tuy nhiên, y vẫn ngoan ngoãn chờ dưới tán dù của Hoa Thành, không bị giọt nước mưa nào tạt trúng. Mặt khác, Phong Tín đứng đối diện Tạ Liên và Hoa Thành không hề đề phòng, bị mưa dội ướt sũng từ đầu đến chân.

Bất hạnh hơn là, trận mưa này có màu máu, thế nên trông Phong Tín cứ như đã biến thành một người đỏ lòm máu me đẫm đìa, toàn thân chỉ có tròng mắt tròn tròn là màu trắng. Sư Thanh Huyền vừa khéo đứng tại một nơi trong hang núi nên không dính chường, chỉ biết trở mặt ghen hòng, quên cả vậy phát trần.

Trận mưa máu đổ đến nhanh mà đi cũng nhanh, chẳng mấy chốc đã yên ả trở lại. Vất vả lắm mới phản ứng kịp, Phong Tín đưa tay lau mặt, song trên mặt vẫn còn nguyên một mảng máu đỏ nhầy nhụa tanh tưởi, không khác hơn chút nào. Tạ Liên nói: "Đây..."

Hoa Thành cất dù, cười ha ha: "Trong nháy mắt, sao hả?"

Lúc nói năm chữ này, hắn khoan thai đi vài bước, chẳng mấy chốc đã cách một khoảng dài. Tạ Liên vốn đang tìm kiếm khăn vải trong tay áo, Sư Thanh Huyền đã bứt vài nhúm lông trắng trên phát trần, hai người cùng hiến tặng cho Phong Tín đã chìm vào im lặng. Còn Hoa Thành vừa đi, Tạ Liên lập tức nhận ra phía sau thiếu một người, y xoay mình chạy theo mấy bước, hỏi: "Tam Lang, để phải về chợ Quỷ sao?"

Hoa Thành quay đầu hỏi: "Huynh cũng phải về Tiên kinh còn gì?"

Hắn nói bằng giọng nửa đùa nửa thật: "Nhưng nếu huynh muốn theo ta về chợ Quỷ, ta cũng rất hoan nghênh."

Tạ Liên cười đáp: "Đề lần sau đi." Y chân thành nói: "Lần sau nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ đến chợ Quỷ. Để sửa lại Cục Lạc phường, ta làm công cho đệ."

Hoa Thành nói: "Làm công thì không cần. Huynh nghĩ nhìn là tốt lắm rồi."

Tạ Liên từ từ thu lại nụ cười, nói: "Chuyện của Thiên Thu, bất kể thế nào, vẫn phải cảm ơn đệ." Ngừng một chút, y nói tiếp: "Ta không biết thế nào mới là đúng, có lẽ như vậy cũng chưa hẳn là không tốt."

Hoa Thành lại bình thản đáp: "Nghĩ nhiều quá."

Tạ Liên ngẩn ra, hơi nghiêng đầu một chút. Hoa Thành nói tiếp: "Huynh cứ làm là được rồi."

Dứt lời, Hoa Thành xoay người, phất tay.

Không lâu sau, dưới ánh trăng, bóng hình áo đỏ trước núi, từ từ biến mất không còn dấu tích trong mắt Tạ Liên.

Thấy mà tội dễ sợ :)))

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

56-57- Hết quyển 1

Chương 56: Tìm dấu vết xưa, trở lên núi Thái Thương

Chẳng hiểu vì sao, trong lúc bất chợt, Tạ Liên như lại có dũng khí.

Sau khi Lang Thiên Thu đi rồi, nhịp chân của y vẫn hơi chậm, lưng cũng hơi còng. Dũng khí đó không biết đến từ đâu, cũng chẳng biết muốn đi về đâu, thế mà lại khiến cả người y vô thức đứng thẳng dậy. Y đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Sư Thanh Huyền đi tới vỗ vai y, nói: "Người này được đấy. Thái tử điện hạ, không biết huynh quen bằng cách nào, có đi đầu vận may của huynh tốt thật."

Đây là lần đầu tiên Tạ Liên nghe có người nói với mình rằng, vận may của huynh tốt thật. Y đưa mắt nhìn Sư Thanh Huyền, mỉm cười nói: "Vậy sao? Có lẽ thế. Ta cũng thấy vậy."

Ở phía sau họ, Phong Tín tiếp tục yên lặng lau mặt. Hai người vừa quay đầu lại, chỉ thấy dáng vẻ mặt đầy lông trắng của hắn, vất vả lắm mới nín cười được. Tạ Liên nói: "Xin lỗi nha."

Đây xem như là xin lỗi thay Hoa Thành. Cuối cùng Phong Tín cũng vượt hết lông trắng xuống, nói: "Bản lĩnh không bằng người ta. Chẳng có gì để nói cả."

Ba người lại lùng tìm trong hang ổ một phen, xác định không còn người sống nào bị nhốt nữa, cũng không còn cá lọt lưới, bấy giờ mới cười một lần gió, trở lại Tiên kinh lần nữa.

Qua cổng phi thăng, chỉ thấy rất nhiều thần quan cấp thấp của Trung thiên đình chặn kín đường, đến đến đi đi, như gặp phải địch mạnh, đang tra xét mọi góc ngách trong mỗi tòa cung điện ở hai bên đường. Mà khi bọn

họ đi tới điện Thần Võ, trong điện sớm đã tụ đầy thần quan Thượng thiên đình, từ xa đã nghe tiếng tranh luận lọt vào tai. Câu đầu tiên mà bọn họ nghe được là: "Hoa Thành thế mà lại đảo lộn phải trái bảo Thượng thiên đình chúng ta cài nội gián vào chợ Quỷ. Điêu này quả thật hết sức hoang đường, Thiên giới chúng ta cần gì phải cài nội gián vào thuộc hạ của hắn??"

Nghe vậy, Tạ Liên và Sư Thanh Huyền cùng ho nhẹ một tiếng. Chuyện cài nội gián nằm vùng ở chợ Quỷ, tám phần mười không phải là giả. Chuyện còn chưa làm rõ mà đã vội làm âm ỉ như thế, ngộ nhỡ chuyện đó có thật, thế khác nào tự cần đá đập chân mình?

Ba người vào điện, Sư Thanh Huyền đi trước nhất. Vừa thấy Sư Thanh Huyền, mọi người bèn hỏi thăm: "Phong Sư đại nhân về rồi hả?" "Vất vả rồi vất vả rồi!" Ánh mắt lại toàn dán vào Tạ Liên. Còn định mở miệng hỏi tiếp, tiếp sau đó lại thấy Phong Tín mặt mày sa sầm đi tới, trông như vừa bò ra từ hầm máu. Mọi người tức khắc đứng hình, thế rồi lũ lượt dời mắt đi. Suy cho cùng, chẳng ai muốn nghe tiếng mắng chửi vang khắp trời cao đó trong đại điện yên tĩnh. Chỉ có Mộ Tinh, chẳng những không tránh né, trái lại còn cố ý nhìn sang bên này, ý đồ rõ ràng rành rành.

Tạ Liên ngược mắt, chỉ thấy Quân Ngô ngồi ở vị trí hàng đầu, một tay chống trán, ấn huyết thái dương, nhắm nghiền hai mắt, thoạt nhìn có vẻ hơi mệt mỏi. Tạ Liên hoàn toàn có thể hiểu được.

Nếu là trước đây, một hai tháng cũng chưa chắc sẽ mở một cuộc hội nghị, gần đây sự cố liên tục xảy ra, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, điện Thần Võ nhiều lần chật ních người, như thế ngày nào cũng có chuyện, chỉ hận không thể họp hai lần một ngày, nếu đổi thành Tạ Liên, y cũng mệt lắm chứ. Huống chi người muốn phát biểu ý kiến lại đông, bảy mồm tám lưỡi tranh nhau mà nói. Một thần quan lên tiếng: "Hắn nói đến là đến, còn thông cung Tiên Lạc đến nơi khác, điểm này thật sự quá đáng sợ. Hôm nay hắn có thể dễ dàng tóm cổ Thái tử điện hạ đắc tội với mình, biết đâu ngày mai lại tóm thần quan khác tại điện của người đó. Chuyện này tuyệt đối không thể nhân nhượng, nhất định phải ngăn chặn kịp thời!" Nếu đổi thành nhân gian, vậy tương tự như có kẻ phản tặc đào một đường hầm trong

hoàng cung, mặc sức qua lại, tất nhiên sẽ khiến người ta đứng ng ờ không yên. Cũng khó trách khi này đám th ần quan Trung thiên đình phải dốc sức giới nghiêm*, tra xét mọi nơi. Trọng điểm của Mộ Tình lại không đặt ở đó, hắc hờ hững nói: "Hoa Thành nhi ều tin đ ờn như thế, nắm giữ cả chợ Qu ỹ, chỉ một Cục Lạc phường nhỏ nhất, đốt thì đốt, với hắc mà nói có gì đáng tính chứ? Chưa chắc là vì Thái tử điện hạ đắc tội với hắc nên hắc mới xông vào Tiên kinh đâu."

*Giới nghiêm: là việc thi hành những phương pháp cảnh giác nghiêm ngặt để duy trì an ninh trật tự khi quốc gia gặp phải tình huống khẩn cấp, chẳng hạn như bố trí thêm lính gác, tăng cường tuần tra, tổ chức lục soát.

Sư Thanh Huyền nói ngay: "Huyền Chân tướng quân, người nói vậy là không đúng, mọi người đ ều nghe được chính miệng Hoa Thành thừa nhận mà. Với lại, tháng này đến phiên vị tướng quân nào thủ đình* nhỉ? Cửa chính Cung Tiên Lạc bị người ta làm phép nối đến nơi khác, thế mà lại không hề phát hiện. Vậy có được tính là thất trách không?"

*Thủ đình chắc là canh giữ thiên đình.

Lẽ ra Bùi Minh đang khoanh tay đứng một bên, bình thản chẳng nói chẳng rằng, nghe câu này bèn lên tiếng: "Ta."

Sư Thanh Huyền lại sơ ý nhớ nh ần, cứ tưởng là Mộ Tình, ngờ đâu nói trúng Bùi Minh, không khỏi cảm thấy xấu hổ. Trái lại, Bùi Minh chẳng hề ch ối bỏ trách nhiệm, nói: "Tháng này người trực chính là ta. Đúng là ta thất trách thật."

Th ần quan quen thân với Bùi Minh lập tức giải vây, nói: "Theo ta thấy, nên giải quyết từng việc một đi, trước tiên làm rõ chuyện máu rửa tiệt Lưu Kim đã!"

Lúc này, Linh Văn đứng h ầu trước điện chợt lên tiếng: "Thái Hoa điện hạ có tin tức r ồi."

Cuối cùng Quân Ngô cũng mở mắt ra, hỏi: "Thái Hoa nói gì."

Im lặng chờ giây lát, Linh Văn nói: "Cậu ta nói tiệc Lưu Kim nước Vĩnh An có nội tình khác, cậu ta sẽ tự tìm Thái tử điện hạ giải quyết, không cần người ngoài nhúng tay vào. Nhưng xin nhất định đừng để Thái tử điện hạ tự giáng chức thành công, đây là hai việc khác nhau."

Mộ Tình nhíu mày hỏi: "Nội tình gì?"

Linh Văn nói: "Không nói thêm nữa, hết tin tức rồi."

Chẳng ngờ đang coi đại chiến hết sức căng thẳng, từng nhát búa nện rền rền thế mà lại nhẹ nhàng chạm đất, chư vị thần quan không khỏi thấy hơi thất vọng. Lang Thiên Thu là khố chủ, khố chủ còn chưa tìm hung thủ đòi nợ, vậy người ngoài còn náo nhiệt gì để coi? Hơn nữa Lang Thiên Thu không nói, xem chừng Tạ Liên cũng sẽ không nói, việc này quả là ngay cả chút vị để nhấm nháp cũng không có.

Tiếp theo, Quân Ngô chỉ định Phong Tín và Mộ Tình, bảo hai người họ hỗ trợ Bùi Minh tăng cường cảnh giới, sau đó sắp xếp chút chuyện khác rồi phát tay, bảo mọi người giải tán. Tạ Liên ở lại, loáng thoáng nghe được có người bàn tán với nhau: "Quả nhiên mỗi lần y chọn ra chuyện gì, Đế Quân nói rằng phải thẩm tra mà cuối cùng chẳng có gì hết..."

"Có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn, thì ra là một vị Phật to, sau này nói năng phải liệu mà cẩn thận."

...

Chờ mọi người giải tán hết, Tạ Liên đi đến trước điện, cúi người nói: "Gây thêm phiền phức cho ngài rồi."

Quân Ngô nói: "Việc này chưa tính là phiền phức gì đâu. Nếu người vẫn nhất quyết thừa nhận người máu rửa tiệc Lưu Kim là mình, đó mới phiền phức đấy."

Do dự một hồi, Tạ Liên vẫn tự khai rõ đầu đuôi sự việc.

Nghe xong, Quân Ngô bình luận: "Tiên Lạc, chuyện này người làm đúng là hết lòng mà chẳng được báo đáp, làm ơn mà mắc oán."

*Vế đầu "hết lòng mà chẳng được báo đáp", nguyên văn là 吃力不讨好: ý bảo phí rất nhiều sức mà chẳng được ngợi khen, hình dung sự việc nan giải hoặc cách làm việc vụng về. Vế sau "làm ơn mà mắc oán", nguyên văn là 里外不是人: ý chỉ vốn dĩ định làm người tốt nhưng cuối cùng đầu bị hai bên ghét bỏ.

Tạ Liên cúi đầu đáp: "Ta biết."

Quân Ngô nói: "Thôi bỏ đi, xưa giờ người vẫn thế mà. Hiện tại lực chú ý của Thái Hoa đã dời sang truy đuổi Thanh Quỷ. Chờ cậu ta đuổi xong rồi, tất nhiên vẫn sẽ đến tìm người, phải đáp trả thế nào, người đã nghĩ ra chưa?"

Tạ Liên nói: "Chưa nghĩ ra. Nhưng trước mắt, ta vẫn đang nghĩ về chút việc khác."

Quân Ngô cười hỏi: "Nghĩ gì đấy? Có điểm nào thú vị không, cho ta cùng vui với."

Tạ Liên hỏi: "Địa Sư đến chợ Quỷ nằm vùng, là do ngài phái sao?"

Quân Ngô thông thả đáp: "Phải."

Tạ Liên nói: "Vì sao chứ?"

Quân Ngô từ tốn nói: "Bởi vì, là Hoa Thành cài nội gián của mình vào Thiên giới trước."

Tạ Liên sửng sốt. Quân Ngô đứng dậy, nói: "Thật nhiều năm qua, ngu ngốc của Hoa Thành quá nhanh nhạy. Hơn nữa, có chút chuyện hắc không nên biết, hắc cũng biết rõ từng đường tơ kẻ tóc. Đối với chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, đâu là giới hạn, làm sao để tiến sát giới hạn đó, hắc nắm quá chuẩn. Mà lần này, hắc trực tiếp thông đường đến cung Tiên Lạc của người, như thế đã gián tiếp chứng minh, Thượng

thiên đình đích thực có nội gián mà hấn cài vào. Bằng không hấn chẳng thể nào làm được đi ầu đó."

Thật ra về đi ầu này, Tạ Liên cũng phát hiện ít nhi ều, suy cho cùng Hoa Thành thật sự biết quá nhi ều, do đó Quân Ngô nói vậy cũng không đến nỗi khó tin. Tạ Liên hỏi: "Ngài có chứng cứ không?"

Quân Ngô chậm rãi lắc đi ầu: "Chính vì khổ nỗi không có chứng cứ, nhưng lại liên tục nảy sinh đi ể đáng ngờ, ta mới bảo Minh Nghi trà trộn vào Quỷ giới. Nào ngờ còn chưa bắt được nội gián ở Thượng thiên đình, Minh Nghi lại rơi ngược vào tay hấn. Mặc dù không chết trong tay hấn, được người cứu về, nhưng lần này, muốn tìm nội gián của hấn càng khó hơn."

Tạ Liên hỏi: "Nảy sinh vấn đề là Thượng thiên đình hay Trung thiên đình?"

Quân Ngô nói: "Khó nói lắm. Người tiện tay trừ người ra, ai cũng có khả năng. Có lẽ chỉ có một, biết đâu nhi ều hơn thế."

Thảo nào Quân Ngô không phái người khác đi chợ Quỷ đi ầu tra tung tích của Minh Nghi. Nếu ngoại trừ mình thì ai cũng khả năng, Tạ Liên không khỏi nghĩ th ầm: "Lẽ nào nhóm Phong Sự, Thiên Thu, Phong Tín, tất cả đi ều có khả năng sao?"

Lúc này, Quân Ngô nói: "Tiên Lạc, ta biết bây giờ chắc chắn người rất có thiện cảm với Hoa Thành. Người có chừng mực và bạn bè của mình, người ngoài cũng không tiện nhi ều lời. Nhưng vào lúc cần thiết, người nhớ phải cẩn thận Hoa Thành, đừng lộ hết cho hấn thấy."

Nghe vậy, Tạ Liên kìm giữ tâm tư. Quân Ngô nói: "Kẻ có thể thành Tuyệt, có ai mà không phải nếm trải đau đớn mà người thường không tài nào tưởng tượng nổi. Hoặc là bay tất ngất trời*, hoặc là vạn kiếp bất phục. Hắc Thủy và Hoa Thành, hai Quỷ vương cấp Tuyệt đi ra từ núi Đ ồng Lô, đáng sợ hơn người tưởng tượng nhi ều."

*Nguyên văn 一飞冲天: ý bảo không bay thì thôi, bay một phát là lên tận trời, kiểu như bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt nhưng làm một phát là khiến mọi người hết hồn.

Tạ Liên cúi đầu, không phản bác cũng không hòa theo. Quân Ngô nói: "Ta không biết mục đích và hướng đi của hắc làm, mà hắc lại rõ mục đích và hướng đi của Thượng thiên đình như lòng bàn tay. Điềm này hết sức bất lợi."

Nghe Quân Ngô nói "điềm này hết sức bất lợi", Tạ Liên ngẩng đầu, buột miệng thốt lên: "Tam Lang đệ ấy..." Thấy Quân Ngô đi tới, y khựng lại, sửa lời: "Hoa Thành đệ ấy, hắc sẽ không làm gì quá trớn đâu. Dù sao ngài thử nghĩ xem, với thực lực của đệ ấy, nếu muốn gieo họa tác loạn, chẳng phải đã có thể phá cho long trời lở đất từ sớm sao? Nếu ngày trước không làm, vậy chỉ cần không xảy ra chuyện lớn gì, chắc chắn sau này cũng thế."

Quân Ngô nói: "Chỉ mong là vậy, nhưng người biết đấy, ta không thể mạo hiểm."

Ra khỏi điện Thần Võ, Tạ Liên bước chầm chậm trên con đường ở Tiên kinh.

Đi ngang qua cung Tiên Lạc, y dừng chân, quan sát một hồi.

Đây là đạo quán mà Quân Ngô cấp cho y, tráng lệ, mới toanh, đồng thời cũng vô cùng xa lạ. Trên cửa lớn màu son là từng hàng đỉnh cửa sáng loáng, song lại dán hai tờ giấy niêm phong chỉ chút câu thần chú, tạo thành một dấu chéo to đùng, khiến người ta nhìn mà phát hoảng.

Trước khi rời khỏi điện Thần Võ, Sư Thanh Huyền nói với y rằng, vì cánh cửa này bị làm phép thông đến nơi khác nên cung điện của huynh tạm thời bị niêm phong, huynh có thể đến điện của ta nghỉ ngơi. Nhưng nhìn chằm chằm "cung Tiên Lạc" này một hồi, Tạ Liên bất thành lời xoay người. Y không đến điện Phong Sư, cũng mặc kệ chuyện ban đầu mình muốn làm, chỉ đi thẳng một đường, ra khỏi cổng phi thăng, nhảy xuống.

Băng qua biển mây trắng xóa, địa điểm mà y rơi xuống, chính là núi Thái Thương.

Hoàng Cực quán, đạo trường hoàng gia của Tiên Lạc cổ quốc, từng tọa lạc trên ngọn núi Thái Thương này.

Hoàng Cực quán là quần thể đạo quán cực kỳ đồ sộ, trong những miếu thờ cung quán trải rộng khắp núi Thái Thương, thờ phụng nhiều vị thần nhân tiên tôn, điểm xuyết lẫn nhau (cung quán tượng tự đạo quán, là miếu thờ đạo giáo). Chủ thần chính là Thần Võ Đại Đế, điện vàng nằm ở đỉnh núi cao nhất. Còn điện Thái Tử tọa lạc ở đỉnh núi cao thứ hai, đã từng hưng thịnh một thời.

Tám trăm năm trước, khắp núi Thái Thương đều là rừng phong rực rỡ như lửa, đích thị là thắng cảnh nổi tiếng. Trên con đường trong rừng phong đầy người nhốn nháo, tin đồn nọp không ngớt. Sau này nước Tiên Lạc bị diệt, rất nhiều tín đồ năm xưa kết bè kết phái chạy lên núi đốt điện Thái Tử, nhưng lại gây nên cảnh cháy rừng, đốt trụi quá nửa núi Thái Thương, biến nó thành một vùng đất cháy sém.

Đất đai từng bị đốt trụi cũng tương tự đất đai chôn người chết, dường như càng màu mỡ hơn. Về sau, tại vùng đất cháy sém này, hạt giống rơi xuống mọc nên cây mới. Mấy trăm năm sau, lại là núi đồng xanh tươi bát ngát, nhưng chẳng còn thấy lá đỏ nữa, quang cảnh khác biệt hoàn toàn so với tám trăm năm trước.

Trước đây lên núi, có một đường núi lát đá xanh rộng phẳng. Trên đường núi thỉnh thoảng có thể thấy khách hành hương đi tảo mộ, hoặc tiêu dao nấu nước gánh củi. Hiện tại, đường núi này đã biến mất từ lâu. Đá núi rơi loạn, cỏ khô cành héo, chôn vùi nó sâu dưới lòng đất. Một đường lên núi, Tạ Liên chỉ dựa vào mỗi đôi chân, gặp phải bụi gai chắn đường, y bèn lấy kiếm Phương Tâm sau lưng, chém đứt bụi khô cỏ dại.

Leo đến giữa sườn núi, Tạ Liên cảm thấy hơi mệt, y tựa vào một cây chết héo, muốn nghỉ ngơi giây lát. Đột nhiên, một vật đen nhem từ trên cây nện xuống, đi kèm với tiếng "lắc rắc" quái lạ, ập đến trước mặt y.

Chương 57: Tìm dấu vết xưa, trở lên núi Thái Thương (2)

Tạ Liên nghiêng mình né tránh. Ban đầu y còn tưởng là tổ chim hoặc cành khô gãy rời trên cây, nhưng nhìn kỹ mới biết đó là một tấm ván dài đã hỏng đến mức nhìn không ra hình dạng ban đầu, rỉ sét trầm trọng, hai đầu nổi xích sắt. Nếu đổi thành người khác, có lẽ khó mà nói được rốt cuộc đây là thứ gì, nhưng Tạ Liên lại nhìn ra, đây là một chiếc xích đu.

Ngày xưa, trên núi Thái Thương treo rất nhiều xích đu, vừa chơi được vừa luyện công được. Hồi Tạ Liên mới vừa hiểu chuyện, có một lần theo cha mẹ đến Hoàng Cực quán cầu phúc, nhìn thấy một nhóm tiểu đạo sĩ đánh nhau rần rần trên xích đu, trông vô cùng đặc sắc và đã mắt, quốc vương lẫn hoàng hậu đều thấy thích thú, Tạ Liên còn vỗ tay khen hay, hớn hở bảo cha mẹ mình trọng thưởng cho nhóm tiểu đạo sĩ, từ đó trở đi còn khắc sâu ấn tượng "người tu đạo vừa lợi hại vừa chơi vui" vào đáy lòng. Về phần sau này trưởng thành thật sự nhập quan tu hành, trái lại không phải vì chơi vui.

Nghỉ ngơi chốc lát, Tạ Liên tiếp tục leo lên trên. Càng lên cao, bụi cây và dây leo ngày càng rậm rạp, thỉnh thoảng có động vật lao nhanh trong lùm cây, chỉ để lại bóng dáng của một chiếc đuôi lớn bung xù, còn có tổp năm tổp ba con sóc chen chúc trên cây, vừa gặm quả thông vừa rình coi vị khách không mời này.

Bụi gai chắn đường, quệt rách quần áo và tay chân, song Tạ Liên lại chẳng bận để ý. Mãi đến ba canh giờ sau, rốt cục y mới lên đến đỉnh Thái Tử.

Dương nhiên, đỉnh Thái Tử vốn dĩ không phải gọi là đỉnh Thái Tử, bởi vì xây điện Thái Tử tại đây nên từ đó mới đổi tên. Giữa đồng cỏ đại mộc thành bụi, mơ hồ sót lại từng mảng gạch lát hoa văn mai rùa, đồng cũng có, tây cũng có, ngoài ra còn ẩn giấu một mảng nền đá lớn cháy sém. Đó từng là nền đại điện. Băng ngang qua đó, giữa tường vây đồ nát và ngói vụn lưu ly, còn có một giếng cổ sứt mẻ.

Từ trên nhìn xuống, giếng cổ này đã chết khô từ lâu, khoảng cách với đáy giếng bên dưới chỉ có vài xích, những gì mắt thấy toàn là nước bùn. Tạ

Liên lại chẳng hề do dự nhấc chân lên, nhảy xuống.

Y không ngã trúng nước bùn mà xuyên thủng tầng ảo giác này, rơi xuống vài trượng, lòng bàn chân chạm đến phần đất cứng chắc.

Bốn phía xung quanh đưa tay không thấy được năm ngón, ngẩng đầu lên nhìn, phía trên cũng chẳng có ánh mặt trời, tựa như bị một lớp màn vải che khuất. Tạ Liên mò mẫm dưới đáy giếng một phen, mò trúng vài khối gạch đá, lần lượt ấn xuống theo thứ tự riêng biệt. Chỉ nghe tiếng "ken két" vang lên, một cánh cửa cực thấp bé bên cạnh bật mở. Tạ Liên nằm sấp xuống, chậm rãi bò vào trong men theo lối thông của cánh cửa nhỏ này. Vừa mới vào trong, chỉ nghe cánh cửa nhỏ sau lưng "kéo kẹt" khép lại. Sau chừng nửa nén nhang, cuối cùng cũng bò đến đầu cuối. Tạ Liên đứng thẳng dậy, búng tay một cái, nâng một ngọn lửa.

Sau khi ngọn lửa nho nhỏ đó sáng lên, dường như để đáp lại, cách đó không xa cũng có một vầng sáng nhạt lóe lên, trông hệt như một viên minh châu tỉnh dậy từ giấc ngủ say, hé đôi mắt sáng ngời.

Lát sau, càng lúc càng có nhiều vầng sáng minh châu chớp lóe, nối thành mảng lớn, bốn phía mỗi lúc một sáng, có thể thấy rõ nơi này là một tòa đại điện địa cung trông trải thoáng dăng (địa cung = cung điện dưới lòng đất). Trên đỉnh đại điện khảm trăm ngàn ngôi sao.

Khó mà lường được rằng, hoàng lăng của Tiên Lạc cổ quốc lại được giấu dưới chân núi Thái Thương bị hỏa hoạn đốt trụi (hoàng lăng = lăng mộ hoàng gia). Những vì sao lấp lánh đó đều là dạ minh châu và kim cương khảm trên trần nhà, dạ minh châu gặp ánh sáng thì chói lọi, kim cương thì phản xạ ánh hào quang, điểm xuyết lẫn nhau, tựa như mộng ảo. Chúng trông giống hệt một dải ngân hà thu nhỏ, ẩn náu dưới lòng đất.

Mỗi một viên minh châu và kim cương đều vô giá, chỉ cần nạy xuống một viên, vinh hoa phú quý hưởng cả đời không hết. Nhưng mà, Tạ Liên lại chẳng mấy chú ý, y đi thẳng qua đại điện địa cung, đến tận gian phòng mộ cuối cùng.

So với đại điện, có thể nói phòng mộ này vô cùng đơn sơ, bởi lẽ nó vốn chưa kịp hoàn thành, thế nên trong phòng mộ chẳng bày biện gì xa hoa tráng lệ, chỉ có hai cỗ quan tài. Mà chính giữa quan tài có một người đứng thẳng, thân khoác hoa phục, đeo mặt nạ vàng, chìa một kiếm ra, kiếm quang sáng rõ, đang chỉ về phía Tạ Liên.

*Kiếm quang chắc là ánh sáng phản chiếu từ kiếm. Hoa phục như đã nói là trang phục hoa lệ.

Tuy nhiên, người nọ chỉ giữ nguyên tư thế đó, không hề hành động thêm bước nào. Tạ Liên cũng tùy ý bước tới, hoàn toàn không để ý đến đối phương. Có chăng là vì trong lòng y thừa biết, sau mặt nạ vàng không có mặt, dưới lớp hoa phục chẳng có người, chỉ có một bộ khung rỗng bện bằng cọc gỗ và thùng rơm, có thể tráo giả thành thật.

Biết bao năm rồi, chỉ có một thân hoa phục và một tấm mặt nạ thay y bầu bạn với hai cỗ quan tài này. Trên mỗi cỗ quan tài đặt một chiếc khay vàng nhỏ, những thứ trong khay vàng lại có phần lệch tông: Trái cây rút nước đến teo tóp chỉ còn thừa mỗi hạt, khối cứng mốc meo đen sì đến nỗi nhìn không ra rốt cuộc là thứ gì. Sau khi đi vào, Tạ Liên lấy mấy thứ trong khay, ném vào một góc trong phòng mộ, cuối cùng mò mẫm trong ngực. Lẽ ra trên người y có nửa cái bánh bao, nhưng cái bánh bao đó đã cho Hoa Thành nên bây giờ chẳng còn gì nữa. Vì vậy, y nói: "Phụ hoàng, mẫu hậu, xin lỗi, con quên mang đồ đến thăm hai người rồi."

Tất nhiên không ai trả lời y. Tạ Liên bèn chậm rãi ngã xuống, tựa vào trước một cỗ quan tài.

Thờ thần hồi lâu, y mở miệng: "Mẫu hậu, con gặp được Thích Dung."

"Thích Dung chưa chết, gã hóa thành quỷ. Con thật sự không biết mấy trăm năm qua gã sống thế nào nữa."

Tạ Liên lắc đầu, nói: "Gã... giết rất nhiều người, bây giờ có người cũng muốn giết gã, có lẽ Thượng thiên định cũng không buông tha cho gã. Chắc, con thật sự không biết nên tính sao với người này."

Y còn định nói thêm, đột nhiên, một tiếng khóc nho nhỏ truyền đến từ nơi gần trong gang tấc.

Tạ Liên cứng đờ, sắc mặt lập tức đổi xoạch.

Tập trung tinh thần lắng tai nghe, không phải là ảo giác. Thật sự là tiếng khóc. Tiếng khóc này rất trầm, rất nhỏ, nếu không nín thở tập trung tinh thần thì chẳng thể nào nghe được. Hơn nữa, âm thanh này rất trong, không phải con nít thì là phụ nữ.

Tiếng khóc ấy quả thật cách y quá gần, như thể chỉ cách một vách tường mỏng, đích thực phát ra từ nơi gần sát y. Tạ Liên quay phắt đầu, cuối cùng đã xác định được -- Tiếng khóc này lọt ra từ cổ quan tài mà mình tựa vào!

Giữa muôn vàn kinh ngạc, câu đầu tiên Tạ Liên thốt ra lại ngập tràn mừng rỡ: "Mẹ, là mẹ ư!"

Nhưng rồi ngay sau đó, y lập tức tỉnh táo lại, chuyện mà y mong đợi không thể nào xảy ra. Từ tám trăm năm trước, mẹ y đã đột ngột qua đời, thoát khỏi bể khổ, chưa bao giờ hóa thành oan hồn. Hơn nữa cảm xúc trong tiếng khóc này không phải bi thương, mà là sợ hãi.

Giờ phút này đây, rốt cuộc là ai đang trốn trong quan tài của mẹ y khóc thút thít?!

Tạ Liên không thể chờ thêm giây nào nữa, tay trái thành linh mở bung nắp quan tài, tay phải định chém kiếm Phương Tâm xuống ngay. Ngờ đâu sau khi thấy rõ thứ trong quan tài, nhất kiếm ấy lại ngừng phất.

Nằm trong quan tài không có người thứ hai, chỉ có một người thân mặc hoa phục đen nhánh, mặt phủ khăn che.

Người này, lẽ ra chỉ có thể là mẹ của Tạ Liên, nhưng hiện tại người đang nằm tuyệt đối không thể nào là mẹ y. Bởi vì người này quá nhỏ bé, thân hình và chiều cao hoàn toàn không khớp, quan trọng nhất là, người này còn đang run cầm cập, rõ ràng là một người sống!

Tạ Liên xốc khăn che lên. Quả nhiên, dưới lớp khăn là một gương mặt trẻ con!

Trong nháy mắt, tim Tạ Liên lạnh toát, y túm đứa bé này lên, hỏi bằng giọng hoảng loạn đan xen: "Mẫu hậu của ta đâu? Mẫu hậu của ta đâu! Con đưa thi thể của mẫu hậu ta đi đâu rồi?!"

Thoạt đầu nhìn không ra bộ hoa phục đen nhánh này có chỗ nào kỳ lạ, tuy nhiên, nó được dệt từ tơ tằm của một loại mật trùng cực kỳ quý hiếm (mật trùng = sâu ăn lá cây, tiết mật nuôi ấu trùng). Tơ tằm do những nước ngoại quốc nhỏ cống nạp, thợ may còn phải trải qua nhiều khâu xử lý tinh vi, sau đó phối thêm thảo dược túi thơm, bịt kín trong quan tài, có thể giữ cho thi thể ngàn năm không thối rữa, dung nhan người chết hệt như người sống. Nhưng mà bây giờ, người mặc chiếc áo tơ dị thường đó lại là đứa bé này, vậy thi thể của mẹ y đang ở đâu? Đã biến thành hình dạng gì rồi?

Tạ Liên thật sự không dám nghĩ kỹ, chỉ có thể túm lấy đứa bé chẳng hiểu sao lại xuất hiện nơi đây, nghiêm giọng chất vấn nó: "Mẫu hậu của ta đâu? Con là ai? Tại sao con lại ở đây? Con đưa mẫu hậu của ta đi đâu rồi?!"

Nhưng mà, một đứa bé bị dọa khóc làm sao trả lời được những câu hỏi của y? Nó sợ đến nỗi nói không nên lời. Tạ Liên kéo đứa bé ra khỏi quan tài, đột nhiên phát hiện một ít bột phấn xám trắng rơi rào rào từ trên chiếc áo tơ dị thường.

Sắc mặt Tạ Liên tái mét, y nhìn vào trong quan tài, phát hiện đáy quan tài cũng trải một lớp bột phấn. Trời đất thoáng chốc xoay chuyển, Tạ Liên chỉ cảm thấy nhịp tim của mình cũng sắp đình chỉ, tay khẽ buông ra, thả đứa bé kia xuống, hoảng loạn* quỳ gối bên quan tài.

*Nguyên văn là "Lục thần vô chủ": Đạo gia cho rằng lục thần của cơ thể người gồm tim, gan, phổi, thận, tỳ, mật, có thể hiểu là kinh hoảng mất bình tĩnh, không làm chủ được tinh thần.

Y không dám chạm tay vào đóng bột phấn đó, cũng không dám để mặc chúng nó rơi lả tả như tàn nhang đốt bỏ. Tuy rằng không hề muốn thừa

nhận, nhưng lòng y biết rõ rốt cuộc những thứ này là gì.

Một thi thể niêm phong bảo tồn tám trăm năm bị người ta cưỡng ép tróc khỏi áo tơ dị thường thì còn biến thành gì được nữa?

Trong lúc nhất thời, tinh thần của Tạ Liên rối loạn, trong não chẳng nghĩ được gì khác, y ôm đầu, tai vang ông ông. Nào ngờ đúng vào lúc này, sống lưng thình lình lạnh toát. Phát hiện nguy hiểm theo bản năng, Tạ Liên quay phắt đầu lại, đưa tay nắm một cái nhanh như chớp, nắm chặt một mũi kiếm bằng tay không. Chỉ thấy sau lưng có một kẻ đâm kiếm tới, mà kẻ giơ kiếm đâm y lại chính là bộ khung bện từ cọc gỗ một mực đứng yên không nhúc nhích sau khi y đi vào!

Thì ra trước khi Tạ Liên đến đây, đã có người ẩn nấp ở bên trong từ sớm, mặc hoa phục, đeo mặt nạ, nguy trang thành một khung gỗ không có sinh mạng, lẳng lặng chờ y. "Keng" một tiếng, Tạ Liên tay không bẻ mũi kiếm thành hai đoạn, tay bên trái máu nhưng mặt không đổi sắc, tung một cú đá như sét đánh vào bụng kẻ nọ, giẫm chắc chân ghìm gã dưới mặt đất. Ngực bị Tạ Liên giẫm chắc, kẻ nọ trở tay ôm giày y định giãy thoát, tiếc rằng không thể động đây, như thể bị đóng đinh dưới đất. Tạ Liên khom lưng, tung một chưởng đánh bay mặt nạ vàng trên mặt gã, để lộ một gương mặt nam trẻ tuổi. Tạ Liên quát: "Người là ai?! Trộm mộ sao?! Người vào đây bằng cách nào?!"

Bấy giờ, đứa bé ở bên cạnh hô to: "Cha ơi!"

Nó vừa hô lên, cuối cùng Tạ Liên cũng nhớ ra. Một lớn một nhỏ này trông khá quen mắt, chẳng phải chính là cặp cha con khi nãy suýt bị Thích Dung luộc ăn trong hang ổ Thanh Quỷ sao?!

Tạ Liên tức khắc hiểu ngay chuyện gì xảy ra, lập tức tung một đấm như sấm sét vào cằm của gã đàn ông trẻ kia, giận dữ quát: "Thích Dung, rút ra đây! Ta phải giết ngươi!!!"

Gã đàn ông vừa khạc máu vừa cười nói: "Thái tử biểu ca, vui quá đi à, lại gặp nhau rồi! Ha ha ha ha ha ha!"

Mặc dù là gương mặt khác, nhưng điệu cười điên cuồng mất trí đó, không phải Thích Dung thì còn ai? Gã thế mà lại hóa thành thể ảo, nhập vào thân xác của người cha trẻ tuổi này!

Khỏi nói cũng biết, chắc chắn sau khi bị Lang Thiên Thu ném vào nồi nấu tan thực thể, để tránh sự đuổi giết của cậu ta, Thích Dung thừa dịp náo loạn trốn vào đám người đang tháo chạy, nhập vào xác của người đàn ông trẻ tuổi này, đi đến hoàng lăng Tiên Lạc. Nếu không thì, làm sao một người bình thường lại biết lăng mộ bí mật của hoàng thất Tiên Lạc nằm ở đâu? Làm sao có thể đuổi tới trong thời gian ngắn như thế?

Thích Dung dẫn đứa bé này theo, có lẽ vì để làm thức ăn dự trữ, hoặc vì giấu nó quan tài để dời lực chú ý của Tạ Liên như ban nãy, tiện bènغام ngấm đánh lén. Tạ Liên cho gã một đấm, Thích Dung lại còn ra chiêu tủi thân, bụm mặt kêu oai oái: "Biểu ca sao huynh tức giận thế? Ta đâm huynh một nhát huynh có chết đâu mà, hí hí hí hí!"

Tạ Liên lại đấm "bốp bốp" hai cú, trừng đỏ cả mắt, quát: "Mẫu hậu của ta đối xử với người thế nào!? Người đối xử với bà ấy như vậy sao?! Đối xử với hài cốt của bà ấy như vậy sao?!"

Thích Dung rên hừ: "Dì đã chết từ đời kiếp nào, người cũng mất rồi, thi thể là người hay bột phấn thì có gì khác nhau? Chỉ là thi thể thay hình đổi dạng thôi, vẫn còn ngay đó cơ mà, chưa chi huynh đã khóc lóc thế rồi, ấy vậy mà lúc trước huynh lại xuống tay với An Lạc cho được. Không ngờ biểu ca tốt đẹp có hai mặt lận nha, há há!" Nói xong, sắc mặt gã bất chợt thay đổi, phun một tiếng, nói: "Tại sao ta đối xử với bà ấy như thế hả? Còn không phải trách huynh sao? Bản thân huynh không biết tự kiểm điểm sao? Tất cả đều là lỗi của huynh! Thứ ôn thần như huynh còn mặt mũi đến hoàng lăng Tiên Lạc khóc tang cơ đấy!"

Tạ Liên giẫm mạnh chân, Thích Dung kêu ré một tiếng, máu tươi trong miệng phun ào ạt, nhưng có vẻ như càng phấn khích hơn, hai tay ôm chặt chiếc giày nhuộm máu của Tạ Liên, la lớn: "Đúng thế, đúng thế! Chính là thế đấy, thế mới là huynh chứ! Chiến đấu, chiến đấu, chém giết lẫn nhau, đánh cho ác vào! Giết cho ác vào! Bớt cái kiêu thánh nhân tiên sinh không

nóng không lạnh nhẩn nhục chịu đựng mang nỗi khổ tâm khó nói thành lời đó đi, nhìn mà tưởng chết được, ơ!"

Đứa bé kia bò qua, khóc lóc nói: "Oa! Cha ời cha sao vậy!" Nó cũng nghe không hiểu chuyện gì, chỉ biết cha mình đang bị người ta hành hung. Trong mắt nó, Tạ Liên của hiện tại quả thật chẳng khác nào ma quỷ hung thần ác sát, nhưng nó rất sợ người cha duy nhất chết đi, rốt cuộc cũng không chùn bước, cố gắng muốn đẩy chiếc giày mà ma quỷ đang giẫm lên ngực cha mình ra. Người đàn ông trẻ kia liên tục nôn máu, đứa bé bị dọa chết khiếp, nó lấy tay bịt miệng cha mình, như thể cho rằng làm vậy sẽ cần máu được. Thấy thế, Tạ Liên thoáng bình tĩnh lại, nghĩ đến việc chủ nhân của thân thể này vô tội, y bèn giảm chút độ lực, chĩa Phương Tâm xuống, mũi kiếm chống ngay mặt Thích Dung, lạnh lùng nói: "Thích Dung, ngươi, tự rút ra đây cho ta! Nếu không ra có tin ta kéo lưỡi người lôi hồn phách của ngươi ra không!"

Theo lý mà nói, bút tận gốc lưỡi của một người đích thực có thể lôi cả quỷ hồn nhập vào người đó ra. Thích Dung nói: "Ta không rút. Ta cứ không rút đó, thì sao? Huynh kéo đi, tới đây tới đây tới đây, giết ta đi? Bây giờ ta yếu dữ lắm, nếu huynh giết người này chung với ta, rất có khả năng ta sẽ chết theo đó, huynh đừng bỏ lỡ cơ hội tốt này nha, không thì suốt đời này huynh đừng hòng tìm được tro cốt của ta!"

Thậm chí gã còn chủ động lè lưỡi ra mặc sức nôn, như thể ước gì Tạ Liên biến uy hiếp thành thực tiễn, dùng cách thức đâm máu ấy lôi hồn phách của gã ra khỏi thân xác này. Gã cười khùng khục, nói: "Dù gì kẻ mà ta nhập vào chỉ là thứ rác rưởi thôi, huynh ra tay đi, sẽ chẳng ai biết đâu, cũng chẳng ai quan tâm đâu, hào quang thánh khiết của Thái tử điện hạ huynh sẽ chẳng bị tổn hại xíu xiu nào. Nhìn đi! Ta nghiến mẹ huynh thành tro bụi, huynh không giết ta sao? Há há há há há há..."

Ầy giày của Tạ Liên không ra, đứa bé kia ôm chân y khóc nức nở: "Đừng giết cha con! Đừng giết cha con mà!" Tạ Liên càng thở càng hỗn hển, đầu vầng mắt hoa, cả người run bần bật, chỉ hận không thể tung một chưởng đập nát xương đầu của Thích Dung, nhưng rồi lại không xuống tay

được. Thích Dung nhún vai nói: "Ha ha ha ha Thái tử biểu ca, thất bại quá, thất bại quá đi thôi!"

Tạ Liên nhấc gã lên, giơ nắm tay, đấm mạnh từng cú vào mặt gã, đấm một cú mắg một tiếng: "Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng!"

Thế nhưng Tạ Liên càng giận dữ, Thích Dung càng khoái trá, dẫu cho cái giá là mình bị hành hung, chỉ cần có thể kéo đối phương xuống địa ngục với mình, Thích Dung cũng cảm thấy sung sướng vô hạn, hai mắt lóe sáng, nói: "Nhìn đi! Bộc lộ bản chất thật của huynh đi! Thái tử biểu ca, trên đời này có ai hiểu huynh hơn ta không? Không nhé! Bây giờ tuy huynh y hệt chó nhà có tang ai cũng giẫm đạp lên được, nhưng ta hiểu rất rõ, thật ra trong lòng huynh vẫn kiêu hãnh như thế, từ trước đến nay huynh chưa bao giờ cho phép người khác nói huynh thất bại! Ta nói huynh thất bại, chắc chắn trong lòng huynh hận ta chết được nhỉ? Có phải châm chích đến độ con tim rỉ máu không? Mau tới đây! Hay là huynh muốn lớn tiếng nói cho ta biết, người này vô tội nên huynh sẽ không vì muốn giết ta mà liên lụy đến hắn? Tới đây! Để ta chống mắt nhìn xem huynh làm như thế nào!"

Giữa tiếng cười sảng sặc như khiêu khích như hả hê của gã, Tạ Liên không thể nhịn được nữa.

"Keng" một tiếng, Phương Tâm ra khỏi vỏ.

Lưỡi kiếm đen giá buốt, vung lên chém xuống!

HẾT QUYỂN 1-HUYẾT VŨ THÁM HOA

Đúng đoạn đang hay thì hết quyển 1 :< Sang quyển 2 là về quá khứ của Thái tử Tiên Lạc, mà nói quá khứ đọc ban đầu gây nản, nhưng đừng bỏ qua vì nếu không mất rất nhiều tình tiết đó! Quá khứ trong Thiên Quan khá là buồn...

THIÊN QUAN TỨ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

58-Quyển 2

QUYỂN 2 - THÁI TỬ DUYỆT THẦN

Chương 58: Kinh h ồng một cái thoáng nhìn ở Đường lớn Võ Th ần.

Kinh h ồng thoáng nhìn: Chỉ liếc mắt một cái, li ền lưu lại ấn tượng sâu sắc mãnh liệt. Thường dùng để nói đến bóng dáng nhẹ nhàng diễm lệ của nữ tử

Một kiếm này đâm ra, xuyên qua tim yêu ma, giết chết trên mặt đất.

"Phục ma hàng yêu, Thiên Quan tứ phúc!"

Hai bên sườn Th ần Võ đường cái, âm thanh ào ào như sóng biển, đợt sau còn muốn cao hơn đợt trước. Tất cả cùng màu son trước đại môn hoàng cung như hòa lẫn vào nhau, hai gã đạo nhân sắm vai thiên th ần và yêu ma đối bốn phía hành một vòng lễ, khom người lui ra theo hai hướng. Vừa xem xong trận võ đấu làm nóng không khí, nhiệt huyết của bá tánh li ền nhanh chóng tăng vọt, không riêng gì hai bên đường phố chen chúc chật như nêm cối, ngay cả trên nóc nhà cũng đầy kẻ lớn mật nằm bò , vỗ tay, hú hét, reo hò, hươ chân múa tay, vạn chúng cu ồng hoan.

R ần rộ như thế, trông cứ như là muôn người đầu đổ xô ra đường vậy. Trong lịch sử Tiên Nhạc quốc, nếu muốn bàn về một h ồi Thượng nguyên tế thiên du* có thể nói là vô ti ền khoáng hậu*, như này, nhất định đó là hôm nay !

[Thượng nguyên tế thiên du*: diễn ra vào ngày mười lăm tháng giêng âm lịch (15/1), Thiên Quan giáng tr ần hiệu đính tội phúc của con người. Mà được gọi là thiên quan ban phúc. Nhân gian gọi là lễ thượng nguyên ngày rằm tháng giêng và có câu cổ xưa nói rằng "cúng lễ quanh năm không

bằng ngày rằm tháng giêng" và có đức có phúc mặc sức mà ăn chính là được thiên quan ban phúc.]

[Vô tiền khoáng hậu*: 無前擴後 : Điều chưa từng xảy ra trong quá khứ và cũng rất khó xảy ra trong tương lai.]

Trên đài cao, từng hàng vương công quý tộc cầm y ngọc dung, ai cung mặt mang khuôn mặt khéo léo mỉm cười, quan sát phía dưới. Trong hoàng cung, mấy trăm dãy người dài yên lặng chờ ở đó. Tiếng chuông thánh thoát vang lên, quốc sư vượt vượt bộ râu không hết ần tại, hô: "Võ sĩ khai đạo!"

"Có!"

"Ngọc Nữ!"

"Có!"

"Nhạc sư!"

"Có!"

"Mã đội!"

"Có!"

"Yêu ma!"

"Có."

"Duyệt Thần Võ giả!"

Không ai trả lời. Đôi mày quốc sư chột nhăn lại, cảm thấy sự tình không đúng, quay đầu truy vấn: "Duyệt Thần Võ giả đâu? Thái Tử điện hạ đâu?"

Như cũ vẫn không ai trả lời. Mà "Yêu ma" mới nãy đáp 'có' dừng một chút, gỡ xuống cái mặt nạ hung tàn dữ tợn kia, lộ ra một khuôn mặt trắng

nón thanh tú.

Thiếu niên này ước chừng mười sáu bảy tuổi, màu da cùng sắc môi đều rất là nhạt nhẽo, ảm đạm, nhưng đôi mắt lại như một đôi hắc diệu thạch*, long lanh sáng ngời, sợi tóc vừa mềm mại lại cực mảnh, vài sợi thưa thưa rủ rơi trước trán cùng sườn gò má, thoát nhìn thật an tĩnh và ngoan ngoãn, cái mặt nạ yêu ma dữ tợn cậu ta cần trên tay tạo nên sự đối lập tương phản hoàn toàn.

[Hắc diệu thạch*: (đá obsidian) Vì nó có màu đen tuyền nên được gọi như vậy. Ngoài ra vì nhìn bóng như mặt cắt của thủy tinh nên còn được gọi là đá Thủy tinh núi lửa (đá obsidian)]

Cậu nhẹ giọng bảo: "Thái Tử điện hạ đã ra ngoài rồi."

Quốc sư nghe xong suýt tí nữa lăn đùng ra đất.

Mà hên là vẫn nhớ đại sự hãy còn ngay trước mặt không thể gục ngã được, phải chống đỡ a, lá gan ông muốn nứt ra dồn dập chất vấn: "Cái gì?! Sao lại có thể bỏ đi được chứ?! Điện hạ rời đi khi nào? Đội danh dự đã sắp phải khởi hành rồi, hoa đài mà kéo ra ngoài, chỉ nhìn thấy Yêu không thấy Thần, mỗi người một ngum nước bọt đem bộ xương già của ta đều sẽ chìm không còn một mống! Mộ Tình người sao lại không chịu ngăn cản hả?!"

Mộ Tình cúi đầu nói: "Thái Tử điện hạ trước khi đi muốn ta truy vấn lời, ngài ấy nói không cần lo lắng, tất cả thủ tục cứ diễn ra như đã định, ngài ấy lập tức tới ngay."

Quốc sư lòng nóng như lửa đốt, than trách: "Chuyện này làm sao có thể không lo lắng? Cái gì kêu lập tức tới ngay? Lập tức là khi nào hả? Vạn nhất không đến kịp thì phải làm sao bây giờ?"

Ngoài cửa cung, các bá tánh chờ từ rạng sáng sớm tới bây giờ đã đợi qua mấy canh giờ liên muốn kìm nén không nổi nữa, hô to thúc giục. Một đạo nhân vội vàng chạy tới, thuật lại tình hình: "Quốc sư đại nhân, Hoàng Hậu bên kia phái người tới hỏi ngài, vì sao đội danh dự còn chưa xuất

phát? Giờ lành đã sắp tới rồi, còn không chịu xuất phát, liề n quá hạn thầ n."

Sau khi nghe xong, quốc sư chỉ hận giờ phút này không thể đột nhiên có phản quân đánh vào thành, làm thượng nguyên tế thiên du càng náo loạn mới tốt a.

Cư nhiên vào thời khắc mấu chốt muốn chết người nhất quắ ng ra cái sọt*!

[Thời khắc mấu chốt quắ ng ra cái sọt*: ý nói sự cản trở, ngăn đường]

Nếu là đổi thành kẻ khác gây rắc rối, ông đã sớm nổi trận lôi đình, rút kiếm giết người ngay tại chỗ đầ u không có gì kỳ quái, nhưng kẻ này lại cứ phải là đầ u độ bảo bối ông tâm đắc nhất, lại còn là con trai bảo bối nhà người ta tôn quý nhất. Đánh không được, mắ ng không xong, giết càng là không thể. So với giết hắ n, chi bằng tự sát!

Ngay lúc này, một người đi xuyên qua cửa cung đen nhánh, nghênh diện bước vồ i vào hoàng cung, cất cao giọng nói: "Quốc sư đại nhân, vì sao còn chưa phát lệnh ra cửa? Thời gian đang trôi, tất cả mọi người ở bên ngoài đầ u đang sốt ruột chờ!"

Người tới cũng là một thiếu niên mười sáu bảy tuổi, dáng người thẳng tắp, cái đầ u cực cao, màu da lúa mạch, sau lưng đeo một cái trường cung màu đen cùng ống đựng tên trắng như tuyết. Môi cậu ta hơi mỏng, mày nhú chắ t, tuổi tuy nhỏ, ánh mắt lại kiên nghị. Quốc sư vừa thấy thiếu niên này, chộ p lấy cậu hỏi: "Phong Tín! Thái Tử điện hạ nhà người đầ u!"

Phong Tín ngắ n ra, ngay sau đó như là minh bạch cái gì, trong mắt nhẫ n thịnh nộ, că m tức đư a mắt liếc Mộ Tình một bên. Mà Mộ Tình lại không nói tiếng nào một lầ n nữa đư o lên mặt nạ yêu ma, không thấy thầ n sắc. Phong Tín trầ n giọng nói: "Bây giờ không rắ nh cùng ngài giải thích! Lập tức xuất phát đi, Thái Tử điện hạ sẽ không làm ngài thất vọng đầ u!"

Hết cách. Hoa đài kéo ra ngoài không có duyệt Thầ n Võ giả là chết, chậm chạp không đi ra để lữ mất giờ lành cũng chết. Quốc sư tuyệt vọng

mà vung tay lên, hô: "Tấu nhạc, xuất phát!"

Tuân lệnh, thương khí sáo đàn xướng lên cùng nhau, xếp thành hàng dài uy nghiêm bước ở trước nhất, một trăm danh sĩ hoàng gia cùng kêu lên những tiếng đầy nội lực, chân nện xuống đất, dẫn dắt đội danh dự dài mênh mông, xuất phát.

Chiến sĩ ở phía trước, tượng trưng cho bên trong thế lộ vượt mọi chông gai. Theo sát sau đó, đầu là thiếu nữ đồng trinh vạn trung tuyển nhất* , mao mĩ nhã nhặn lịch sự, các nàng tay trắng ôm rỗ, tựa thiên nữ tán hoa*, thừa thốt thành bunn, nghiênn làm phương trầnn, thanh hương như cũ. Nhóm nhạc sư ng ầnn ngay gần phía trên kim xa do hoàng kim chế tạo thành. Vừa ra khỏi cửa cung, li ầnn mang đến từng trận cảm thán kinh ngạc, mọi người tranh nhau cướp đoạt những đóa hoa. Bất quá, mấy thứ này tuy là quá hoa mỹ, quá phô trương, quá long trọng, chẳng qua đầu chỉ là chặn lót trước vở kịch lớn mà thôi. Hoa đài, hoa đài cuối cùng cũng sắp ra tới r ầnn.

[Vạn trung tuyển nhất*: giữa ngàn vạn chọn ra một]

[Thiên nữ tán hoa*: (Thiên nữ rải hoa): Một trong bốn tiên nữ cổ đại TQ. Tương truyền, trong phòng Duy Ma Cật có một Thiên Nữ, rải thiên hoa bảy màu cho các chúng phật, phần lớn các hoa đều rơi xuống đất, riêng đệ tử Ngọc Đại mình bám đầy hoa, Thiên Nữ nói trầnn duyên của ông ta chưa đứt.]

Mười sáu con ngựa trắng nối với nhau bằng dây cương thất kim kéo động hoa đài đi xuyên qua cửa cung sâu thẳm, chậm rãi hiện ra ở trước mắt mấy vạn người. Trên đài, một người mặc hắc y, đầu đội mặt nạ yêu ma dữ tợn, đem một phen trăm mã đao* dài chín thước chắn ngang trước người, nặng nề mà bày ra tư thế.

[Trăm mã đao*: Trăm mã đao là vũ khí do người Trung Quốc sáng tạo ra. Loại đao này có chuôi và lưỡi dài hơn những loại binh khí thông thường. Chúng chuyên dùng để chặt chân ngựa. Tuy có tốc độ chậm hơn bình thường nhưng trăm mã đao giúp người sử dụng tạo ra lực chém rất lớn.]

Tâm quốc sư một trận căng chặt, hy vọng xuất hiện kỳ tích. Nhưng mà, kỳ tích cũng không có xuất hiện. Đám người ò lên. Trên cao lầu, các vương công quý tộc hơi hơi nhú mào, đưa mắt nhìn lẫn nhau, sôi nổi bàn luận: "Sao lại thế này? Duyệt Thần Võ giả vì có gì không ở trên đài?"

"Thái Tử điện hạ không tới lễ sao?"

"Liên ca ca đâu?"

Giữa cao lầu, một nam nhân khuôn mặt anh tuấn ng ỗ ngay ngắn, cùng với một người phụ nhân nước da trắng mịn, mặt mày ôn nh ả quý lệ, hai người đó chính là Quốc Chủ cùng Hoàng Hậu của Tiên Nhạc quốc. H ản là do chưa thấy người xuất hiện, Hoàng Hậu mặt mang ưu sắc mà đưa mắt nhìn Quốc chủ bên cạnh. Ng ài ta c ầm tay n àng, lấy ánh mắt trấn an, ý bảo yên lặng xem biến này, đừng lo lắng nữa. Nhưng đám đông bên dưới hai sườn đường cái lại không ai trấn an, bọn họ kêu đến càng hung, tiếng la tựa như muốn đem nóc nhà đầu phá nát. Quốc sư chỉ hận không đủ dũng khí tự sát tại đây. Nhưng mà, Mộ Tình phía trên hoa đài lại là thập phần trấn định, đối thủ không có mặt, vẫn không chút cầu thả nào, một lòng lo hoàn thành nhiệm vụ của mình, đem thanh trường đao kia "Đang" một tiếng, cắm thật mạnh trên mặt đất, dựng thẳng trước người.

Ở giữa một trận chém giết, tên thiếu niên hắc y này, khí thế pha đủ mà hoàn thành vai "Yêu ma" mở màn.

Xét khuôn mặt, xét thân hình của Mộ Tình đầu đơn bạc tú khí đến như là một tên thư sinh văn nh ả, nhưng mà, một thanh trường đao chín thước cực nặng, lại được cậu ta lại huy* trong tay đến nhẹ nhàng vô cùng, ph ảng phất như hoàn toàn chẳng có chút cân nặng nào. Mười mấy gã đạo nhân sắm vai người phục ma nhất nhất đổ xô lên đài, đều bị cậu nh ất nhất đá đảo, đập xuống khỏi hoa đài. Bình tĩnh mà xem xét, cậu ta đánh đến đao ảnh thật mạnh, thập phần đẹp xuất sắc, do đó có vài người cũng reo hò vì cậu. Chỉ là, đa số bá tánh lại không phải vì muốn coi một màn "Yêu ma hóa người" này mà đến, điên cu ồng gào hét: "Duyệt Thần Võ giả đâu?!"

[Huy*: đi ầu khi ển]

"Thái Tử điện hạ đang ở nơi nào?"

"Thứ chúng ta muốn xem chính là tiết mục điện hạ giả trang Thần Võ Đại Đế! Đây là yêu ma!"

Trên lầu cao, một thanh âm tức giận chất vấn: "Biểu ca ta đâu? Đây là đang làm trò quỷ gì vậy?! Ai muốn xem mấy thứ rác rưởi đó? Con mẹ nó, Thái Tử biểu ca ta đâu?!"

Không cần nhìn cũng biết, kẻ kêu lớn tiếng nhất này, dĩ nhiên là tiểu Kính Vương Thích Dung. Quả nhiên, rất nhiều người đồng thời ngừng đầu, liền thấy một thiếu niên mặc cẩm y hoa phục thiển thanh sắc, trên cổ đeo vòng vọt thẳng đến bên cạnh đài cao, nắm tay phần nộ lao xuống bụp bụp. Thiếu niên này chỉ mới mười lăm sáu tuổi, mặt hoa da phấn, chung quy nhìn cũng tươi đẹp bắt mắt, chỉ là mặt hiện sát khí, cứ như muốn liền mạn nhẩy qua lan can bay xuống đánh người. Ngặt nổi, lầu này quá cao, nhẩy xong không chết thì cũng té gãy chân thôi, vì thế, cậu ta liền tiện tay vớ lấy một chung trà bạch ngọc ném xuống.

Chung trà kia cấp tốc triền thẳng cái gáy yêu ma lao đi, mắt thấy người nọ chắc chắn sẽ bị ném đến chết ngất, máu tươi giàn giụa cho xem, ai ngờ, yêu ma kia hơi dịch đi thân người, trường đao nghiêng đón, liền đem chung trà tiếp được trên mũi đao.

Chén trà run run rẩy rẩy một đường đứng vững ở mũi đao, dẫn đến một đợt trầm trồ khen ngợi. Mộ Tình lại đem trường đao hất lên một cái, chung trà tung bay, bị một tên đạo nhân dưới đài tiếp được, xong việc, cậu liền tiếp tục ung dung thông thả sắm vai yêu ma của mình, múa đao, giết người. Thích Dung giận dữ, đang định ném tiếp, đã bị Hoàng Hậu kêu người đi lên lôi xuống, lúc này khó khăn lắm mới đem cậu ta kéo xuống được. Nhưng mà, thần sắc các vị hoàng tộc cũng càng lúc càng ngưng trọng, đều có chút đứng ngẩn không yên.

Duyệt Thần Võ giả trước thần thượng nguyên tế thiên du bỗng dừng biến mất, đó cũng chẳng phải chuyện thú vị gì!

Ngay lúc đó, trong đám người chột bùng nổ một trận reo hò như vũ bão, so bất cứ một trận reo hò nào thanh thế đâu muốn lớn hơn. Ngược mặt, chỉ thấy một đạo thân ảnh tuyết trắng giáng xuống từ trên trời, dừng ở trước mặt yêu ma đen!

Người nọ đáp xuống đất, bạch y thật mạnh phô thành một đóa hoa nở rộ ở trên hoa đài, một cái mặt nạ hoàng kim che khuất đi khuôn mặt. Hắn một tay chấp kiếm, một tay kia ở trên kiếm phong dày đặc nhẹ nhàng bắn một chút, "Đinh" một tiếng, vô cùng dễ nghe. Mà những động tác, lại thập phần khí định thần nhàn, tựa như không hề đem yêu ma trước mặt để vào mắt. Yêu ma chậm rãi nâng lưỡi đao nhắm ngay hắn, bạch y võ giả liền chậm rãi đứng lên.

Thích Dung xem đến hai mắt sáng rõ, sắc mặt đỏ thắm, nhảy dựng lên, lớn tiếng gào hét: "Thái Tử biểu ca! Thái Tử biểu ca tới rồi!!!"

Lầu trên lầu dưới, không kẻ nào không ghen hòng nhìn trần trối.

Cái kiêu lên sàn này, quả thật cứ như Thiên nhân giáng trần, lớn mật đến cực điểm!

Thành lâu kia khiêm tốn mà nói cũng cao đến vài chục trượng, Thái Tử điện hạ này từ nhỏ đã được nuôi nấng trong nhung lụa, vậy mà lại trực tiếp nhảy từ trên thành lâu xuống. Trong khoảnh khắc mới vừa rồi, vô số người đều thật sự tưởng là thiên thần hạ phàm, bây giờ nhận thức được, không khỏi nhiệt huyết sôi trào, da đầu căng đét, ra sức mà vỗ tay. Thích Dung lại càng là một bên hô to, một bên dẫn đầu vỗ tay mãnh mẽ, hét đến khàn cả giọng, vỗ đến đôi tay nhiễm màu đỏ đậm. Quốc chủ cùng Hoàng Hậu mỉm cười nhìn nhau, cũng vỗ tay theo. Nhóm hoàng tộc còn lại chân mày đều giãn ra, nhẹ nhàng thở phào, vỗ tay tán thưởng theo xu hướng. Hai sườn Thần Võ đường cái càng như thủy triều cuộn, hơn trăm ngàn ngàn hán tử trong thành, kích động tới mức chỉ hận không thể xô ngã các võ sĩ đang ngăn trở xông lên hô to cổ vũ hết cỡ mới tốt a.

Phía trên hoa đài, hai thân ảnh một đen một trắng giằng co, thiên thần cùng yêu ma từng người giương lên vũ khí, rốt cuộc trận chiến cũng bắt đầu.

Mắt thấy tiến độ cuối cùng đã đuổi kịp, quốc sư liền buông xuống một viên huyền tâm, lúc này mới bước lên đài cao. Sau khi cùng các vị đồng liêu bốn phía gật đầu chào hỏi lẫn nhau một vòng, ông mới tìm vị trí của ngài xuống xem lễ. Quốc chủ cười nói: "Quốc sư, người sao lại nghĩ ra được một màn chào sân kinh thế hãi tục như vậy? Thật là xuất sắc a."

Quốc sư lau lau mồ hôi, cười đáp: "Đúng là vạn phần xuất sắc. Cơ mà nói đến quả thật sợ hãi, cái đó không phải do tiểu thần nghĩ ra, mà là chủ ý của Thái Tử điện hạ."

Hoàng Hậu lại vỗ vỗ ngực, than thở: "Đứa nhỏ này thật là xằng bậy, vậy mà chẳng nói tiếng nào, nhảy xuống từ nơi cao như vậy, khiến ta sợ tới mức suýt nữa nhảy dựng cả lên."

Quốc sư không khỏi ần ần mang theo điểm kiêu ngạo, ngữ khí đặc ý: "Cái đó xin Hoàng Hậu nương nương hãy cứ yên tâm, Thái Tử điện hạ nhà ta, võ nghệ siêu quần, đừng nói là thành lâu cao vài chục trượng, chính là kỷ trà cao gấp đôi thành lâu, ngài ấy nhắm mắt lại cũng có thể nhẹ nhàng đáp, nhẹ nhàng bay."

Hoàng Hậu mặt lộ vẻ vui mừng, ôn thanh nói: "Quốc sư thật biết cách dạy dỗ."

Quốc sư ha ha cười bảo: "Đâu dám đâu dám. Thái Tử điện hạ là thiên chi kiêu tử, thiên phú dị bẩm, thiên tư hơn người, hậu duệ quý tộc, tiểu thần có cơ hội dạy bảo điện hạ, đúng là phúc đức ba đời. Tiểu thần dự cảm rằng, có Thái Tử điện hạ tọa trấn, hôm nay nhất định sẽ là một hồi duyệt thần tế thiên vô xuất sắc nhất từ trước tới nay."

Ông ta liên tiếp nói bốn cái "Thiên", trôi chảy đến cực điểm, Quốc chủ hơi hơi mỉm cười, quay đầu nhìn ra bên ngoài, nói: "Chỉ hy vọng là như thế."

Giữa thượng nguyên tế thiên du này, duyệt Thần Võ giả cùng yêu ma võ giả, chính là hai nhân vật quan trọng nhất. Cả hai đều phải là thiếu niên võ nghệ tinh tuyệt. Đặc biệt là duyệt Thần Võ giả, hình dạng và cấu tạo phục quan vô cùng khắc khe tỉ mỉ, hoa lệ phi phàm, sau khi thiết kế xong,

một thân trang phục từ đầu đến chân thường thường nặng gần bốn đến năm mươi cân. Võ giả buộc phải đứng chờ dưới trọng lượng như vậy, với trước ánh nhìn từ ngàn vạn dân chúng, đi quanh thành mấy vòng, để hoàn tất buổi diễn võ ít nhất cũng tốn mất hai canh giờ, trong lúc đi lại không được phạm bất cứ sai lầm nào, chẳng phải võ nghệ siêu quần là vô cùng cần thiết sao?

Cũng may, hai tên thiếu niên này đầu cực kỳ xuất sắc. Dao quang kiếm ảnh, người tới ta đi, chiến đến trông rất đẹp mắt, lại cực có chừng mực, chỉ sợ là diễn tập vô số lần. Quốc chủ hiếu kì hỏi: "Ai đóng vai yêu ma đánh nhau cùng Thái Tử?"

Quốc sư ho nhẹ một tiếng, đáp: "Bẩm bệ hạ, đó là một tiểu đạo ở Hoàng Cực Quan, tên là Mộ Tình."

Hoàng Hậu ôn nhu bình phẩm: "Ta thấy đứa nhỏ này đánh cũng không tồi, so với hoàng nhi chỉ yếu một chút thôi, đại khái cùng Phong Tín không sai biệt lắm đi?"

Nghe xong, vẻ mặt quốc sư không cho là đúng. Thích Dung vẫn luôn ghé sát đầu vào đầu Hoàng Hậu ăn nho, vội vàng phun ra một miếng da quả nho, diên cuồng phản bác: "Phi phi phi! Không được không được! Không phải yếu hơn một chút đâu, mà là kém đến xa, cũng chẳng có kẻ nào có thể so sánh cùng Thái Tử biểu ca cả!"

Nghe vậy, Hoàng Hậu cười cười xoa xoa đầu cậu, cả đám quý tộc càng là cười đến nghiêng ngả, trêu đùa: "Dung nhi thật đúng là trời chết biểu ca nó, một ngày không khen cả người liền không thoải mái."

Bên trong biển người phía dưới, tiếng hô to như phá tan cả bầu trời: "Đánh! Đánh hấn! Đánh chết hấn!"

"Giết yêu ma!"

Âm thanh ngày càng ồn đến mãnh liệt. Thích Dung cũng ở trong đó, đôi tay hợp lại ở bên miệng thành hình một cái loa, ha ha cười nói: "Thái Tử

biểu ca, đỉnh quá a! Ca dùng một tay đem tiêu tử này đánh ngã, để cho hắn nhìn xem chút nhan sắc đi!"

Bỗng nhiên, yêu ma trên đài một đao chém tới, võ giả một kiếm đỡ đòn, hắn "Ân?" Một tiếng.

Theo lý thuyết, trong lễ tế thiên du, so đấu chủ yếu cùng duyệt thần biểu diễn, nhiều nhất chỉ có thể dùng bảy phần lực, điểm đến mới thôi. Nhưng mà, sau khi hắn tiếp được một đao này, kiếm trong tay lại suýt nữa văng ra. Hiên nhiên, một đao mới rồi kia, đối phương đã dùng mười phần công lực.

Tạ Liên hơi giương đầu lên, cất cao giọng gọi: "Mộ Tình?"

Thiếu niên đóng vai yêu ma đối diện vẫn chưa nói bất cứ lời nào, lại thêm một đao đánh úp tới. Tạ Liên không rảnh nghĩ nhiều, "Đang đang", "Đang đang" tiếp đỡ vô đao, thần nghĩ: "Cái này so với đánh trận giả vừa rồi thú vị hơn nhiều." từ đó, tinh thần rung lên, hứng thú cũng liên kéo tới.

Vì thế, vũ khí giao nhau tia lửa văng khắp nơi, tiếng cổ vũ cứ như là dờn non lấp bể. Trên hoa đài đánh đến càng khốc liệt, dưới hoa đài tiếng hoan hô càng như sấm dậy. Chợt một trận kiếm rít, bạch quang chói mắt, mọi người "A!" một tiếng, nín thở ngưng thần. Nguyên lai, trường đao chín thước của yêu ma kia đã bị thanh trường kiếm tinh tế của duyệt Thần Võ giả một phát đánh bay, đao rời khỏi tay cậu ta, thẳng tắp ghim vào một bên cột đá trên lầu cao. Có kẻ hiểu chuyện đi rút đao kia ra, vậy mà dùng sức chín trâu hai hổ cũng không chút lay chuyển được nó, không khỏi hoảng hốt kêu: "Đây là đao gì vậy trời, nặng bao nhiêu cân không biết!"

Mà phía trên hoa đài, duyệt Thần Võ giả run lên trường kiếm, ở trên kiếm phong lại là nhẹ nhàng bắn ra. "Đỉnh" vang một tiếng, sau hoàng kim mặt nạ truyền đến một tiếng cười khẽ.

Tạ Liên ung dung thong thả sung sướng nói: "Đánh không tã. Bất quá, người vẫn thua."

Yêu ma mất đi vũ khí, nửa quỳ trên mặt đất, im lặng không nói, tay lại nắm chặt thành quyên. Tạ Liên giương lên kiếm hoa, ở giữa bốn phương tám hướng tiếng hoan hô, đang muốn đâm ra một tiếng cuối cùng này, đem yêu ma "Tru sát", ai ngờ, lại vào lúc này, trên cao tiếng thét chói tai nổi lên tứ phía!

Tạ Liên trong lòng cả kinh, thu kiếm, vừa ngẩng đầu, chỉ kịp thấy một đạo thân ảnh mờ hồ cấp tốc rơi từ trên tường thành xuống.

Trong phút chốc, hắc cái gì cũng không kịp nghĩ, điện quang thạch hỏa, gót chân khẽ nhún, thả người phi đi, nhẹ tựa gió mà lao lên.

Hắc phi thân lên cao, hai ống tay áo phơ ra như cánh bướm, nhẹ nhàng đáp xuống đất, uyển chuyển nhẹ nhàng tựa lông vũ. Trong tay vững chắc ôm lấy một người, dưới chân vững chắc dẫm lên mặt đất, Tạ Liên thở phào một hơi nhẹ nhõm, bấy giờ mới cúi đầu nhìn lại.

Trong lòng ngực, là một tiểu hài đồng cái mặt quăn đầy băng vải, cả người lơ lửng lơ lửng, cuộn tròn trong khuỷu tay, ngờ ngác mà nhìn hắc.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

59

Chương 59: Kinh hồng thoáng nhìn ở Đường lớn Võ Thần (2).

Đứa nhỏ này cũng chỉ khoảng bảy tám tuổi là cao, thật sự là một đứa trẻ vừa gầy vừa nhỏ con. Nó ngã xuống từ nơi cao như vậy, thân thể nhỏ nhắn run bần bật trong tay hắn, hết như ấu tể (con non) mới sinh của động vật. Nhưng mà, từ bên trong lớp băng vải quần loạn xà ngầu quanh đầu cậu ta, lộ ra một con mắt đen to tròn, trong mắt phản chiếu ra một thân ảnh tuyết trắng, y nhìn hắn chằm chằm không chớp mắt, tựa như đã bỏ mặc tất cả những thứ bên ngoài.

Từ khắp bốn phương tám hướng truy đến một trận tiếng hít lạnh, Tạ Liên ngẩng đầu, trong lòng bỗng dựng trâm xuống. Bởi vì, khước mắt hắn bỗng nhiên thấy một vật gì đó màu vàng rơi xuống phía trước không xa.

Chiếc mặt nạ hoàng kim dùng để che khuất mặt hắn, rớt mất rồi.

Tạ Liên đáp xuống giữa đường cái Thần Võ, đội danh dự đi sau hắn mấy trượng, chưa diều hành đến chỗ này. Kinh biến đột nhiên xảy ra, những bước chân vững vàng của các võ sĩ bị sự cố ngoài ý muốn này quấy rầy, nhóm Ngọc Nữ tán hoa cũng lộ vẻ sợ hãi, kim xa (xe vàng) ngừng lại, mấy con ngựa trắng cao lớn cất vó hí vang, sênh* tiêu sáo đàn trong bất chợt vang lên vài nhịp loạn. Có người đi, có người dừng, không thể nhanh chóng thống nhất bước chân, trường hợp tựa hồ sắp vượt tầm kiểm soát. Đoàn người tụ tập hai bên đường cái nhất thời còn chưa phản ứng, quốc chủ Tiên Nhạc trên cao lâu đứng lên, nhìn bóng dáng nhĩ tử mình, nét mặt lộ vẻ quan tâm sâu sắc.

(Bamboo: *nguyên văn là sanh, mình tìm món con mắt mới dò được chữ Cái sênh. Ngày xưa làm bằng quả bầu, khoét 13 lỗ, trong có máng

đồng thời ra tiếng hay, hiện mình vẫn đang tìm hình, khi nào đào ra rồi mình sẽ thông báo sau cho mọi người)

Quốc chủ đã đứng lên thì vương công quý tộc nào còn dám ng ẩ? Sôi nổi hoảng hốt đứng phắt dậy. Mông quốc sư vừa đặt xuống ghế còn chưa nóng, chính cấp tốc tự hỏi xem có nên lập tức ngũ thể đầu địa* quỳ xuống tự trách hay không, Thích Dung đã nhảy lên lan can, xắn tay áo lên, tức giận chất vấn: "Gì nữa đây? Sao lại thế này? Đội ngũ sao lại loạn lên hết rồi? Đám phế vật này đang làm gì đấy? Các người ăn cơm trắng hay sao mà cả ngựa cũng không kéo nổi?!"

(Bamboo: *Ngũ thể đầu địa là năm vóc (1. gối trái, 2. gối phải, 3. tay trái, 4. tay phải, 5. cái đầu) đầu gieo xuống đất)

Sắc mặt Hoàng Hậu tái lại, hai hàng lông mày hơi chau, nhanh chóng kêu người kéo gã xuống. Thấy đoàn người bên dưới bắt đầu ầm ầm xông xáo, như sắp bộc phát một trận đại loạn, đúng lúc này, Tạ Liên bỗng nhiên đứng dậy.

Ngày thường, bị Thái Tử điện hạ tôn quý đầu giấu mình trong hoàng cung, hoặc ở ẩn trong đạo trường hoàng gia tĩnh tu, gần như không có cơ hội xuất đầu lộ diện trước bá tánh. Đây xem như là lần đầu phá lệ đi, thế nên mọi người đều không tự chủ được bị hấp dẫn, nhìn sang hắn. Vừa mới nhìn, họ lại không nhận được mà nín thở. Chỉ thấy thiếu niên kia mắt phượng mày ngài, tuấn mỹ tốt cùng, toàn thân tỏa sáng, rực rỡ lóa mắt, khiến người ta không dám nhìn gần. Hắn một tay ôm hài tử kia, một tay kia cầm kiếm chậm rãi giơ lên, chĩa lên đài hoa.

Yêu ma kia vẫn ở trên đài quan sát tình hình bên dưới, thấy động tác ấy, cậu ta ngừng một lát rồi bỗng nhiên nâng gót chân lên một chút.

Mọi người há hốc miệng kinh hô, bóng dáng yêu ma lướt qua không trung như một đám mây đen, bay đến chỗ thanh trường đao đã bị văng ra dính chặt vào cây cột, cầm chuôi đao, kéo nó ra khỏi khe đá, sau đó xoay người bật nhảy, đáp xuống trước mặt võ giả ngay giữa đường.

Thấy cậu ta tức khắc đã hiểu mật ý của mình nên tiến lại phối hợp, Tạ Liên thấp giọng tán thưởng một tiếng: "Mộ Tình giỏi!"

(Bamboo: kêu người ta như kêu cò-hó :v)

Lúc này, duyệt Thần Võ giả và yêu ma đầu hạ đài. Một đen một trắng, một đao một kiếm, cuối cùng đã so tài thêm lần nữa, nhiệt huyết dâng lên, mọi người cũng hứng khởi lần thứ hai. Trên đài cao, sắc mặt của các quý tộc cũng dần dần giãn ra, đã đỡ hơn một chút.

Yêu ma làm bộ muốn chém đứa bé võ giả ôm trong lòng ngực, hai tay nắm đao, bổ mạnh trường đao về phía Tạ Liên. Hai người làm bộ làm tịch đỡ vài đòn, đánh cho có, sau đó lại phi thân lên đài hoa. Phong Tín tranh thủ lúc mọi người phân tâm, lăn một cái trên đường, bắt lấy cái mặt nạ, cuối cùng vọt vào nghi thức trận, thấp giọng quát: "Ai đi đầu trận tuyến thì đừng loạn! Đừng có loạn! Coi như chưa có cái gì xảy ra cả! Đi hết vòng này rồi hãy cùng!"

Những người trong nghi thức trận vội vàng thu liễm, bình tâm lại, từng người một trở về vị trí, đứng nghiêm chỉnh lại. Mà bên kia, khi về đến đài, thế công của Mộ Tình càng dũng mãnh hơn, Tạ Liên "leng keng" tiếp đao, lúc này, hắn nghe hài tử trong lòng ngực "A" một tiếng, rồi nghĩ ngay đến việc y bị cuốn vào ánh đao kiếm khí, nên sợ run người là đúng rồi. Tay trái Tạ Liên ôm chặt y, trầm giọng bảo: "Đừng sợ!"

Nghe vậy, đứa bé kia nắm chặt phần áo ngay ngực hắn. Tạ Liên một tay ôm hài tử, một tay sử dụng kiếm, thành thạo và điêu luyện. Đánh một trận, hắn cảm thấy hài tử trong ngực lại run rẩy giờ tay lên gắt gao ôm lấy vai hắn, như ôm một cọng rơm cứu mạng, hắn trấn an: "Không sao đây, sẽ không có thứ gì sẽ làm tổn thương người."

Nói xong, hắn khẽ quát một tiếng: "Mộ Tình!"

Yêu ma ở đối diện khẽ gạt đầu một cái rất khó để nhận ra, Tạ Liên xuất một kiếm.

Vì thế, nghìn người vạn mắt, duyệt Thần Võ giả cuối cùng đã đâm một kiếm xuyên tim yêu ma, giết chết nó ngay tại chỗ!

Mộ Tình vẫn mang yêu ma mặt nạ, che "miệng vết thương" lại, lão đảo lùi về sau vài bước, giãy giữa một lát, cuối cùng "bịch" r ã ngã xuống đất, không nhúc nhích nữa.

Thích Dung ở trên lầu cười ha hả, vỗ tay nói: "Chết r ã! Chết r ã! Thái Tử biểu ca giết chết yêu ma quý r ã!"

Cùng lúc đó, đội điều hành cho lễ tế trời tiếp tục tiến lên, nhanh chóng hướng về phía hoàng cung, rút về, chuẩn bị tiến vào cửa cung. Bởi vì cứu vãn kịp thời, đã làm cho tình tiết kịch thích hơn, cái sự cố ngoài ý vừa r ã như bản nhạc đệm, bá tánh không những không có oán giận, mà ngược lại càng hào hứng hơn. Vô số người hô to "Điện hạ", gọi lớn "Thiên thần", họ theo sau hoa đài sau, hàng ngàn hàng vạn, đồng loạt chen lấn xô đẩy tiến về hoàng cung. Vài vị tướng sĩ không thể không phái thêm võ sĩ và binh lính nhiều gấp vài lần để chặn bá tánh phần khởi quá mức này. Nhưng rốt cuộc vẫn không thể cản họ lại, đám đông phá tan phòng tuyến, ồa lên.

Tiên Lạc quốc chủ ng ã trên lầu cao quát: "Vệ binh! Võ sĩ!"

Đúng vào lúc này, toàn bộ mấy trăm người của đội danh dự đã thành công tiến vào cửa cung, đại môn màu son sau hoa đài hoa đài phát ra tiếng "cán cán" khi được cẩn thận đóng lại, cờ màu không còn bay phấp phới nữa. Bá tánh xông vào, bổ nhào lên cửa, tiếng đập cửa và tiếng hoan hô rân trời rân đất vang lớn.

Sau khi đại môn đóng lại, hai tiếng "loảng xoảng" vang lên từ trên hoa đài, bạch y duyệt Thần Võ giả và hắc y yêu ma, song song ném hết binh khí trong tay, mặt rũ rượi ngã liệt xuống đất.

Tạ Liên cả người toàn là mồ hôi, trút bỏ từng từng lớp lớp thần phục hoa lệ ra, thở phào một hơi, nói: "Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật. Một chết ta r ã."

Mộ Tình cũng cời cái mặt nạ yêu ma nặng thiết nặng xuống, âm thầm thở ra một hơi, nhưng lại không có kêu mệt.

Cậu ta xoay đầu, thấy Tạ Liên vẫn còn ôm đứa bé trong tay, nhú mày không nói. Phong Tín đuổi theo bên dưới hoa đài vừa chạy vừa nói: "Điện hạ, sao ngài lại mang thằng nhóc này vào đây?"

Đứa bé kia nép sát vào ngực Tạ Liên, cả thân hình nho nhỏ cứng ngắc, không hề nhúc nhích, không dám thở mạnh. Tạ Liên ngẩng dậy, bảo: "Không mang vào, chẳng lẽ ném ở ngoài sao? Trên đường loạn như vậy, đệ ấy lại nhỏ con, thả một lát sẽ bị dẫm chết thôi."

Nói xong, hắn bế thốc đứa bé lên, tiện tay xoa đầu y hai cái, thuận miệng hỏi: "Tiểu bằng hữu, đệ mấy tuổi rồi?"

Hài tử kia không chớp mắt, miệng cũng không rên một tiếng. Tạ Liên tiếp tục hỏi hắn, dỗ dành nói: "Vì sao khi này đệ lại rơi xuống nha?"

Mộ Tình nói: "Điện hạ, sợ là thằng nhóc này sẽ không ho he tiếng nào, chắc là bị dọa ngây ngốc rồi."

Tạ Liên lại xoa đầu đứa nhỏ, cảm thấy đứa nhỏ này cứ ngốc ngốc không có gì thú vị nên thôi, không xoa nữa, bình luận: "Ngây ngốc luôn rồi. Phong Tín, lát nữa người tìm ai đó từ thiên môn dẫn đệ ấy ra ngoài đi, rồi kiểm tra xem trên người có thương tích gì không, trên mặt quần đây bằng vải kìa."

Phong Tín đuổi tay, nói: "Hảo. Đưa nó qua đây đi."

Tạ Liên ôm đứa trẻ kia, bế lên, đưa qua. Ai ngờ, lại không thành, Phong Tín thắc mắc hỏi: "Điện hạ, sao ngài chưa buông tay ra vậy?"

Tạ Liên kỳ quái nói: "Ta buông rồi mà?" Hắn cúi đầu nhìn thấy, không biết nên khóc hay cười, hóa ra là do đôi tay của tiểu hài nhi kia, bấu chặt vào vạt áo hắn, không chịu buông ra.

Mấy người ngẩn ra một lát rồi lập tức cười phá lên. Tạ Liên tu hành trong Hoàng Cực Quan, không ít thì nhiều thiện nam tín nữ, hoặc vì xem cảnh hiếm lạ, hoặc vì tín ngưỡng trong lòng, mà sau khi thấy mặt Thái Tử điện hạ thì liền vắt hết óc, hao tâm tổn trí, muốn thấy lại lần nữa, rồi sau khi gặp lần thứ hai, chỉ hận không thể cùng hắn làm đạo sĩ. Không ngờ vị tiểu bằng hữu tuổi nhỏ này cũng bị dính chương rồi. Ở trên hoa đài trong nhóm hộ pháp cũng có không ít tiểu đạo sĩ cùng tu hành trong Hoàng Cực Quan, cười ríu rít nói: "Thái Tử điện hạ, bạn nhỏ này cũng không muốn đi đâu!"

Tạ Liên cười nói: "Thật không? Nhưng khó lắm, ta còn phải làm chuyện cá nhân của mình, tiểu bằng hữu về nhà đi."

Nghe vậy, tiểu hài tử kia cũng chậm rãi buông tay, không nắm chặt áo hắn nữa, ngay sau đó Phong Tín xách y lên. Đứa bé bị Phong Tín xách trong tay, vẫn luôn nhìn lảng lảng chằm chằm Tạ Liên bằng con mắt đen sáng ngời của mình. Cái biểu cảm này cứ như bị quỷ bám vào ấy. Thấy thế, rất nhiều đạo nhân đều không khỏi âm thầm suy tư trong lòng. Còn Tạ Liên căn bản không nhìn hài tử kia nữa, nói với Phong Tín: "Người đừng có dẫn đệ ấy đi như xách ve chai được không, dọa tiểu hài nhi của người ta rồi kìa."

Phong Tín liền thả đứa bé xuống mặt đất, nói: "Đừng cười nữa. Quốc sư sắp diện rồi, chỉ có điện hạ ngài vẫn nghĩ là ổn, tí nữa lựa lời thế nào để nói đây."

Nghe vậy, quả nhiên không ai cười nữa.

Nửa canh giờ sau. Trong Hoàng Cực Quan, đỉnh núi Thần Võ, tại Thần Võ Điện.

Khói hương lượn lờ, tiếng tụng kinh vang thành từng trận. Quốc sư và ba vị phó quốc sư ngồi ở một bên đại điện, mây đen vây kín mặt, Mộ Tình quỳ trước mặt bọn họ. Tạ Liên cũng thế. Nhưng hướng hắn quỳ chẳng có ai, chỉ có tượng kim thân Thần Võ Đại Đế. Phong Tín quỳ theo chủ, quỳ gối phía sau hắn.

Quốc sư cần lấy chiếc mặt nạ hoàng kim được tạo tác tỉ mỉ, sau một lúc lâu, ông ta thở ngắn than dài nói: "Thái Tử điện hạ ời là Thái Tử điện hạ."

Dù là quỳ, thì Tạ Liên cũng quỳ thẳng, ngẩng đầu nói: "Vâng."

Quốc sư vô cùng đau đớn, nói: "Con có biết, trong lịch sử Tiên Lạc quốc, đã tổ chức rất nhiều đợt nguyên tế thiên du (tế trời), nhưng chưa từng có lần nào đài nghi trượng chỉ đi ba vòng quanh thành. Ba vòng!"

(Bamboo: con số 3 huyền thoại)

Mỗi một đạo nghi thức, mỗi một chỗ bố trí ở thượng nguyên tế thiên du, đều có ý nghĩa ngấm. Hoa đài vòng một vòng quanh thành, liên tục trưng cho vì quốc gia khẩn cầu một năm quốc thái dân an cho quốc gia, bởi vậy tại lễ thượng nguyên tế thiên du đi được bao nhiêu vòng liên tục có bấy nhiêu năm không cần phải tổ chức một đại lễ long trọng như thế nữa. Không chỉ đơn thuần là mang lại điềm lành lại còn tiết kiệm được tiền. Ba vòng, chẳng khác nào nói chỉ giữ được ba năm yên bình???

Điêu muốn giết người hơn nữa chính là, mặt nạ hoàng kim của duyệt Thần Võ giả còn rớt ngay trên đường tế điển (lễ tế).

Người Tiên Lạc từ xưa đã có một đức tin, linh khí của cơ thể người tụ tập tại ngũ quan, đờng sức là nơi thần hồn của người ngụ trú, nhất định phải đem thứ tốt nhất hiến cho trời cao, cho nên, trên đường trong tế điển, võ giả bắt buộc phải mang một chiếc mặt nạ hoàng kim, che khuất khuôn mặt, bởi vì mặt hấn chỉ có thể để chư thiên tiên thần thưởng thức, phàm nhân không có tư cách để nhìn.

Quốc sư chỉ hận sức không thể thành thép, nói: "Những duyệt Thần Võ giả trước đây, số vòng thấp kỉ lục là năm, bon chen nhiều nhất cũng được mười lăm sáu vòng, còn con thì sao? Con dù có nhắm mắt cũng có thể đi năm mươi vòng! Một trăm vòng! Nhưng kết quả chính là con tự bóp chết mình ở vòng thứ ba -- sao trước đó con không bóp chết sư phụ là ta đi??? Vậy là đỡ rồi, Thái Tử điện hạ con muốn vang danh thanh sử (sử sách), ta cũng sẽ muốn cùng con vang danh thanh sử!"

Trong đại điện, không ai dám lên tiếng. Tạ Liên vẫn thản nhiên, bình tĩnh nói: "Quốc sư, chỉ bằng ngài xem mặt khác đi. Nếu tiêu hài nhi ngã xuống mà không ai tiếp thì sẽ chết, giữ lễ tế thiên du mà đổ máu, chẳng nhẽ không phải dấu hiệu của đi ầm xấu? Tế điển không phải cũng sẽ bị ngừng sao? Ít nhất thì kết quả này vẫn giữ được chút thể diện, vậy là tốt lắm rồi. Sự tình phát sinh như vậy, cứ xem là chuyện ngoài ý muốn đi."

Quốc sư nghen lời, lát sau mới nói: "Thằng bé này! Ở đây có nhiều võ sĩ hoàng gia như vậy, tùy tiện chọn một người thì vẫn dư sức tiếp được? Đây còn chưa tính khả năng sau khi ngã sẽ chỉ gãy vài cánh tay cái chân, nhưng cũng đâu đến nước mất mạng. Con bước nhiều thêm vài bước, đánh đẹp chút cho người ta xem, sau một lát sẽ không còn ai chú ý đến thứ vừa rơi xuống."

Tạ Liên nhướn mày, nói: "Quốc sư, ngài thừa biết. Dưới tình huống này, ngoại trừ ta, sẽ không có người thứ hai sẽ phản ứng kịp, cũng sẽ không có người thứ hai có thể bình yên vô sự tiếp được đệ ấy. Nếu không tiếp thì chết một người, mà tiếp thì chết cả hai."

Ngữ khí hần như thể là chuyện hiển nhiên, mười phần chắc chắn. Chúng quốc sư cũng hiểu rõ, lời hần nói chính là thật, cũng chẳng thể phản bác. Nhìn hần quỳ gối thần tượng trước mà hoàn toàn không để trong lòng, bọn học vừa tò mò, vừa buồn cười, nhưng cũng vừa hãnh diện. Đồnhi bảo bối quý giá mà, dù sao cũng chẳng giận được hần, nên cũng chỉ có thể bức mấy sợi tóc, dùng da đầu đau nhức mà dấu đi ưu thương vào lòng. Ngừng một chút, quốc sư nói tiếp: "Còn có!"

Tạ Liên khẽ cúi đầu, nói: "Đệ tử đang nghe."

Quốc sư nói: "Hôm nay con lên sán, diễn khá lắm. Mặc kệ là khá đến đâu thì con cũng không thể không báo trước một tiếng đã tự ý muốn sửa, bệ hạ và nương nương đâu bị con dọa sợ đến mất mặt rồi. Vạn nhất nếu con không đến kịp, thì sẽ biến thành cái gì nữa đây?"

Tạ Liên nhướn hàng mi dài, ngạc nhiên hỏi: "Quốc sư, không phải hôm qua ta đã hỏi ngài chuyện này rồi sao?"

Quốc sư cũng là ngăn ra, kinh ngạc hỏi: "Con đã hỏi ta? Hôm qua? Khi nào chứ?"

Nghe vậy, Tạ Liên ngưng mi, nhìn sang một bên, hỏi: "Mộ Tình?"

Tác giả có lời muốn nói:

Ở khu bình luận hình rất bình luận dài đều tự động bị cắt bỏ, khả năng bình luận dài sẽ bị hệ thống phán đoán vì bình luận tưới nước? Hay là bởi vì ** liên tục lặp lại? Dù sao nếu có bạn nào viết bình luận dài tốt nhất nên sơ yếu giản lược đi, bởi vì tui cũng không rõ lắm tiêu chuẩn xóa bình của hệ thống, nói không chừng gì vài ngày nữa li ền không sao

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

60-65

Chương 60 : Mất h ồng châu vô tình chọc đỏ mắt.

Lúc này, Phong Tín quỳ gối phía sau Tạ Liên trầm giọng nói: "Điện hạ thật là ngày hôm trước đã nói qua."

Mọi người đều nhìn về Phong Tín, cậu tiếp lời: "Những ngày gần đây điện hạ vẫn luôn nặng tâm việc tế thiên du, hôm qua chợt nảy ra kỳ tưởng, muốn dùng tư thế thiên nhân giáng trần nhảy xuống từ thành lâu, còn các an bài đều không cần thay đổi. Nhưng lúc ấy điện hạ đang trên đà luyện tập nghi thức nước chảy, không thể bỏ dở, vì thế liên phái Mộ Tình thay mặt truyền lời đến quốc sư, hỏi thăm xem biến tấu như vậy có được hay không."

Hắn vừa ngẩng đầu, trong mắt hơi ẩn tức giận, nói: "Mộ Tình trở về nói với điện hạ là hắn đã thông tri quốc sư, thế nên điện hạ mới cho rằng quốc sư đã chấp thuận, hôm nay liên làm như dự định. Ai mà đoán được quốc sư lại hoàn toàn không biết gì cả, còn suýt nữa làm hỏng đại sự chứ?"

Quần chúng hai mặt nhìn nhau. Quốc sư hỏi: "Có ai nghe nói đến việc này không?"

Ba vị phó quốc sư còn lại liên tục lắc đầu, đầu họ không có. Quốc sư chuyển hướng cậu ta, từ mặt đầy mây đen mặt lập tức biến thành cực độ phẫn nộ, gằn hỏi: "Mộ Tình, người đây là cố ý kích động không báo?"

Cả ngôn ngữ lẫn biểu tình trên mặt ông, rõ ràng là đã nhận định Mộ Tình có giở trò quỷ trong đó. Tạ Liên đưa mắt nhìn thiếu niên đơn bạc không nói tiếng nào quỳ gối một cái, suy nghĩ chốc lát, mở miệng nói: "Quốc sư, ta nghĩ, trong chuyện này hắn là có hiểu lầm gì đó rồi."

Nghe vậy, Mộ Tình chậm rãi nâng mắt nhìn hẩn một cái, màu mắt tối tăm. Tạ Liên nói tiếp: "Nếu là cố tình dấu diếm không báo, một hồi sau đối chất, quý kẻ chắc chắn sẽ bị vạch trần, truy cứu trách nhiệm, là ai cũng chạy không thoát được. Mộ Tình tuyệt đối chẳng phải kẻ đần thiển cận, nhất định sẽ không vạch ra hạ sách này. Huống hồ duyệt Thần Võ giả vắng mặt, đối với yêu ma võ giả cùng đài có lợi ích gì chứ? Mong rằng quốc sư trước nghe hẩn giải thích, sau lại kết luận."

Nói xong, hẩn nghiêng đầu bảo: "Mộ Tình nói đi, chuyện sao lại thế này."

Mộ Tình rũ xuống mi mắt, nhẹ giọng bẩm báo: "Hôm qua Điện hạ giao việc cho ta, ta đã truyền lời lại."

Quốc sư nhíu mày chất vấn: "Người đã truyền lời hay chưa truyền lời, chúng ta còn không rõ ràng sao? Người đã truyền lời lại khi nào?"

Mộ Tình đáp: "Hôm qua, sau khi làm xong văn khóa một canh giờ, thời điểm bốn vị quốc sư ở Tứ Tượng Cung nghỉ ngơi, đệ tử đã ở ngoài cửa sổ thông báo."

Quốc sư quay đầu hỏi ba vị đồng liêu còn lại, nghi hoặc hỏi: "Hôm qua sau khi làm xong văn khóa? Lúc đó chúng ta đang làm gì?"

Mới vừa hỏi xong, trong đầu ông liền nhớ ra, trên mặt không tự chủ được mang theo vài tia xấu hổ màu xanh biếc. Mà ba vị phó quốc sư cũng là ho khan vài tiếng, mơ mơ hồ hồ đáp: "Cũng không làm gì. Chỉ đơn giản là..... Nghỉ ngơi, chính là nghỉ ngơi đó."

Thấy mấy vị quốc sư ấp a ấp úng, trong lòng mọi người lập tức sáng tỏ.

Ở Hoàng Cực Quan, mỗi người tĩnh tu thanh hành, trên cơ bản không thể gia nhập cuộc chơi nào, chỉ có mấy thứ thú vui tao nhã nho nhỏ, lấy đó làm giải trí. Trong số ấy, được hoan nghênh nhất, chính là thẻ bài diễn.

Hay nói cách khác chính là đánh bài. Hơn nữa, bọn họ chỉ có thể lên lút mà đánh, không thể để những kẻ khác thấy được. Mấy vị quốc sư hàng năm ở Hoàng Cực Quan ghen đến mức loạn trí, nên mới trúng phải kịch độc này. Chỉ cần vớt cho bọn họ một bộ bài, hệ quả tất nhiên là lâm trận quên mình, như si như say, cu ồng loạn, ba cái thứ tạp âm bên ngoài nào còn nghe lọt tai. Nếu là trùng hợp khi đó Mộ Tình đến thông báo ngoài cửa sổ, vậy thì các ông có thể nghe vào được mấy chữ?

Một vị phó quốc sư chợt dạ bào chữa: "À, đó..... Có thể là do người quá nhiều, giọng quá nhỏ, không nghe rõ. Đúng vậy, không nghe rõ."

Quốc sư lại hoài nghi dò hỏi: "Hôm qua người thật sự đi đến Tứ Tượng Cung?"

Mộ Tình đáp: "Ngàn thật vạn thật." để làm minh chứng, cậu liền miêu tả lại quần áo, tướng mạo, khẩu âm của tên đạo nhân trông coi ngoài cửa không sai chút nào, quốc sư không thể không tin, ngay sau đó lại nhú mày nghi kị: "Vậy nếu người đã đi đến Tứ Tượng Cung, có thể bảo đồng đạo ngoài cửa thông báo một tiếng, hoặc là đi thẳng vào nói tử tử, tại sao phải một hai đứng ở ngoài cửa sổ truy ền lời? Cũng chẳng kiểm tra xem chúng ta có nghe được hay không?"

Mộ Tình thấp giọng trả lời: "Đệ tử không phải là chưa thử qua. Đệ tử lời nói m ền mông mà thỉnh c ần vị sư huynh thủ vệ ngoài cửa kia, cũng chẳng biết nguyên do vì sao, vị sư huynh ấy nhất định phải cùng ta khó xử, vừa không để ta tiến vào đi truy ền lời, cũng chẳng chịu giúp ta truy ền tin, thậm chí còn..... Mở miệng cười nhạo, đuổi ta rời đi."

Dừng một chút, cậu lại nói tiếp: "Đệ tử không còn cách nào, đành phải vòng đến một sườn khác của Tứ Tượng Cung, đứng ngoài cửa cửa sổ hướng các vị quốc sư thông báo. Sau khi đệ tử nói xong, mơ h ồ nghe được có vị quốc sư cất giọng đáp ' đã biết, lui ra lui ra ', đệ tử cho rằng đó là đồng ý với chủ ý của điện hạ, vì thế liền lui trở về"

Nhóm Quốc sư câm lặng không nói.

Giờ phút đang đánh bài đến hừng hực khí thế, tâm hơi đâu mà nghe người ta nói gì đó ở bên ngoài??? Có nghe được gì đi chẳng nữa chẳng phải đâu sẽ thuận miệng kêu một tiếng "Đã biết" sao, trên thực tế, e là liễn giọng nói từ chốn nào vọng lại cũng không biết!

Tạ Liên nhú mày tỏ vẻ khó chấp nhận: "Cư nhiên còn có chuyện này? Vị đạo đồng nào lại hung hăng ngang ngược như vậy? Đối với người ta phái đi vô lễ như thế, lá gan đúng là không nhỏ."

Tuy rằng Tạ Liên cùng quần chúng Hoàng Cực Quan ngày thường ở chung đều rất là hòa ái, cơ hồ chưa bao giờ tự cao tự đại, nhưng suy cho cùng hẳn vẫn là thiên chi kiêu tử, hoàng tử tôn sư, giờ phút này tuy là đang quỳ gối trước thần tượng, thái độ lại không hề có chút khiêm tốn nào. Một khi hẳn đã nghiêm túc, không giận tự uy. Mọi người im lặng như ve sầu mùa đông, mà sắc mặt nhóm quốc sư, lại trở nên có chút vi diệu.

Tạ Liên chất vấn: "Ngày hôm qua người trở về tại sao không nói với ta chuyện này?"

Mộ Tình quỳ xoay người, đối hẳn khấu đầu, đạm thanh đáp lời: "Thái Tử điện hạ, thỉnh ngài đừng truy cứu vị sư huynh kia. Ngày hôm qua ta trở về không nói qua với ngài, là do hy vọng không nháo to chuyện. Vốn cũng chẳng phải đại sự gì, ngược lại nếu ngài vì ta mà ra mặt, hòa khí đồng môn sẽ bị tổn hại."

Tạ Liên không hề tán đồng, bức xúc bảo: "Đây là cái hòa khí đồng môn gì chứ? Khinh nhục, dùng đồng môn làm chỗ trú giận sao?"

Nghe vậy, nhóm quốc sư một bên sắc mặt càng thêm vi diệu.

Chuyện như vậy phát sinh, kỳ thật xét cho cùng cũng là do nhóm quốc sư không thích Mộ Tình.

Bọn họ không thích, nhóm đạo đồng phụng dưỡng bên người tự nhiên cũng hiểu được tâm ý của bọn họ, hơn nữa bản thân Mộ Tình đích xác cũng không tốt lành gì, vì thế, bọn đồng môn liễn không tạo thuận lợi cho cậu, làm khó dễ phê bình các kiểu, thái độ như thế thật ra quá đổi bình thường.

Tên đồ đệ quý giá này đương nhiên không phải cố ý châm chọc bọn họ, nhưng xác thật cũng xát muối vào tim một chút.

Mộ Tình trong lời nói không ngừng dĩ hòa vi quý, Phong Tín rốt cuộc nghe không nổi nữa, đột nhiên nói: "Vốn dĩ cũng chẳng phải chuyện lớn gì, lại bị người cố tình làm cho phức tạp như vậy. Nếu người trực tiếp đối đạo đồng giữ cửa kia nói rằng người là phụng mệnh Thái Tử điện hạ đến truyền lời, hẳn có lá gan dám không thông báo sao? Còn có, hôm nay trước lúc khởi hành quốc sư hỏi người Thái Tử điện hạ đi đâu, người vì cái gì lại cố ý trả lời lấp lửng cho qua? Người sao lại không nói thẳng ra là điện hạ đang ở trên thành lầu chờ đội ngũ xuất phát?"

Mộ Tình lập tức rõ ràng vững vàng mà phản bác: "Ta vốn tưởng rằng quốc sư đã biết việc này, không nghĩ tới quốc sư đột nhiên đặt câu hỏi, cho nên mới nhất thời ngây người. Nhưng sau đó ta cũng đã đối quốc sư nói rõ, Thái Tử điện hạ tự biết sắp xếp đừng quá lo lắng, tất thảy trình tự cứ diễn ra như đã định, điện hạ lập tức tới ngay. Điện hạ lúc ấy là không ở đó, nhưng còn có rất nhiều người đều nghe được, cố ý giấu ra? Sao lại gọi là lấp lửng cho qua?"

Phong Tín giận sôi gan trợn mắt nhìn cậu ta. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, đúng là lúc ấy Mộ Tình đã nói như vậy, chỉ là quốc sư lòng nóng như lửa đốt, căn bản không dám tùy tiện cho khởi hành, nếu thật muốn truy, đảo cũng truy không ra sai sót gì nghiêm trọng để chứng minh bụng dạ cậu ta khó lường. Bấy giờ, Tạ Liên nói: "Được rồi, được rồi. Trời xui đất khiến, hiểu lầm cả thôi, coi như vận khí không tốt, đều đừng cãi cọ nữa."

Thần sắc Phong Tín cực không thoải mái, nhưng ngại thân phận, không dám ở trong Thần Võ Điện ồn ào, liền quay về trạng thái im lặng không nói. Quốc sư cũng không muốn dây dưa làm lớn vấn đề này, nếu mà tính ra, chẳng phải bọn họ đánh bài không cũng hỏng việc? Vì thế phát tay bảo: "Ai, có gì sau hãy nói! Chúng ta nghỉ lại một chút, chum đầu vào động não nghĩ biện pháp, xem xét nên làm thế nào bổ cứu. Ba người các người đều lui xuống đi, đem quần áo thay ra, nên làm cái gì thì làm cái đó đi."

Tạ Liên hơi khom người, lập tức đứng lên. Phong Tín cùng Mộ Tình lại càng quy quy củ củ mà khẩu đầu một cái, lúc này mới đứng dậy, đi theo phía sau Tạ Liên chuẩn bị lui ra. Tạ Liên mới bước khỏi ngạch cửa nửa chân, lại nghe quốc sư ở sau lưng gọi: "Thái Tử điện hạ."

Tạ Liên quay đầu lại. Quốc sư từ tốn bảo: "Hôm nay Quốc chủ bệ hạ cùng Hoàng Hậu nương nương đầu hồi thăm con rất nhiều. Máy ngày nay có rảnh, trở về thăm họ đi."

Tạ Liên mỉm cười, đáp lời: "Đệ tử đã biết."

Ra khỏi Thần Võ Điện, ba người đi xuyên qua một tảng núi lớn, trở về Tiên Nhạc cung được xây cất bên trong đạo phòng chuyên dùng của Thái Tử điện hạ, Tạ Liên lúc này mới bắt đầu cởi bỏ hoa phục nghi thức sử dụng.

Trước tiên liền nói qua, trong thượng nguyên tế thiên du, hình dạng và cấu tạo phục quan của duyệt Thần Võ giả vô cùng tỉ mỉ nghiêm khắc, cơ hồ mỗi một chi tiết trên người đều có chứa dụ ý như nhau, không thể sai một li nào. Như, ngoại phục có màu trắng ẩn dụ cho "Thuần thánh"; trung phục là màu đỏ tượng trưng cho "Chính thống"; kim quan vấn tóc có ý nghĩa là "Vương quyền" cùng "Tài phú"; lông vũ trắng giấu ngực ẩn ý cho "Chấp cánh thông thiên"; còn tay áo buộc dải lụa thì lại dụ ý cho "Chúng sinh an bình". Đủ loại đủ kiểu.

Có thể thấy, một thân trang phục này, vô luận là mặc vào hay là cởi ra, chắc chắn đều vô cùng rườm rà phức tạp. Bất quá, Tạ Liên thân là Thái Tử, mọi chuyện tất nhiên không cần phải tự thân vận động, hắn chỉ cần đứng ở giữa nhà giang rộng hai tay hưởng thụ hương huân chi khí mát lạnh, một bên nói chuyện cùng Phong Tín, một bên chờ hầu cận Mộ Tình giúp hắn đem tầng duyệt thần phục trùng trùng điệp điệp này cởi ra, vậy là được rồi.

Bộ duyệt thần phục màu trắng kia, chất liệu cực tốt, hoa văn tinh tế, bên cạnh chỗ thêu có thiển kim sắc ám văn cực kỳ tinh xảo, hoa lệ mà không biểu hiện chút xa hoa lãng phí nào, đem so sánh với võ phục màu đen yêu ma cùng đài bện trên thân, có thể nói là khác nhau một trời một vực. Mộ Tình nguyên một cây võ phục đen sì sì chưa thay ra, trong tay kéo xuống

duyet th ần phục trên người Tạ Liên, đốt ngón tay linh hoạt cởi bỏ th ần phục, g ần như không thể phát hiện mà ở trên bạch y kia v ỗ v ỗ vài cái.

Tạ Liên một bên g õ xuống kim quan* v ẫn tóc, tóc dài x ỏa ra, h ắn an tọa bên mép giường, đá mạnh hai chân, đôi giày tuyết trắng cứ vậy bị ném xuống, ng ồi chờ người ta thay cho h ắn bộ đ ồ mới. Đợi một lát, lại thấy Mộ Tình bất động. H ắn nghiêng nghiêng đ ầu, hỏi: "Làm sao vậy?"

Mộ Tình rất mau h ồi phục lại tinh th ần, đáp: "Điện hạ, duyet th ần phục này hình như có chỗ dính chút bẩn."

Tạ Liên "A" một tiếng, bảo: "Mang lại đây ta xem nào?"

Quả nhiên, trên bộ v ỡ phục màu trắng tuyết, bỗng xuất hiện hai cái dấu tay đen nhem nhem. Tạ Liên nhìn thoáng qua, nói: "Là tiểu bằng hữu khi này rơi từ trên thành xuống để lại đi? Nhớ rõ đ ứa nhỏ lúc ấy bấu chặt qu ần áo ta không chịu buông tay. Trên mặt tiểu hài nhi kia còn quấn đ ầy băng vải, cũng không biết là té ngã hay do làm sao mà lại biến thành thế nữa. Phong Tín, người có giúp nó xem qua vết thương không?"

Phong Tín đang đem bảo kiếm dùng khi duyet th ần cùng trăm mã đao treo kên, bu ồn bực trả lời: "Không xem. Ta dẫn nó ra khỏi cung, chiếu theo lời người nói muốn giúp nó xem vết thương trên mặt, kết quả lại bị nó đá ta vào đ ầu gối một cái, mẹ nó bây giờ vẫn còn rất đau."

Tạ Liên cười ng ả vào trên giường, chỉ vào cậu nói: "Nhất định là do người dọa nó sợ. Bằng không nó sao lại không đá ta, chỉ đá mình người?"

Phong Tín r ồng lên oan ức: "Không h ề! Tên tiểu tử kia cứ như quỷ bám vào người vậy chạy một lát li ền chẳng thấy tăm hơi, bằng không ta đã bắt lại, dọa đến khi nó khóc thét mới thôi."

Mộ Tình lật đi lật lại duyet th ần phục, nói: "Tiểu hài nhi kia có thể là ăn mày l ầm, trên người quá bẩn, nắm một chút li ền đen thành như vậy. Điện hạ, duyet th ần phục không thể làm dơ, nghe nói là dấu hiệu không tốt l ầm."

Tạ Liên nằm ngã vào đàn trên giường, tùy tay lấy từ đầu giường ra một quyển sách, che khuất đi nửa khuôn mặt, nói: "Đi được ba vòng quanh thành, vang danh thanh sử, dấu hiệu đã là đại đại hảo. Bản liễn bản đi, giặt sạch là xong."

Dừng một chút, Mộ Tình nhàn nhạt đáp: "Ân, thời điểm giặt đồ ta sẽ tận lực để ý tới nó."

Tạ Liên lật lật sách kia, đúng lúc lật tới một trang có vẽ đao pháp, nhớ tới hôm nay so chiêu kịch liệt ở trên hoa đài, cười nói: "Mộ Tình, hôm nay người ở trên đài, đánh đến không tể a."

Đầu vai Mộ Tình hơi hơi cứng đờ.

Tạ Liên tiếp lời: "Hôm nay ta mới phát hiện, người dùng đao, so với dùng kiếm còn muốn tốt hơn rất nhiều."

Thần sắc Mộ Tình lúc này mới buông lỏng, xoay người, trên mặt lộ ra một chút tươi cười, hỏi: "Thật vậy chăng?"

Tạ Liên lập tức đáp: "Ừ! Có đi đâu, e là người có điểm nóng nảy. Dùng đao và dùng kiếm là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, người xem....."

Một khi đã nói đến luận võ, hứng thú trong Tạ Liên liễn bộc phát, so với việc nhóm quốc sư đánh bài còn muốn hơn hẳn nhiên quên mình, giày cũng không mang liễn nhảy vọt xuống giường, tay cần lấy thanh đao, biểu thị ngay tại chỗ. Trước lúc bắt đầu, thần sắc Mộ Tình còn có chút phức tạp, Tạ Liên thể hiện cho cậu nhìn một trận, cậu tức thì nghiêm túc hẳn lên. Phong Tín lại là gương lên vỏ bọc trăm mã đao, đem Tạ Liên đuổi về giường, quát: "Muốn đánh thì đem giày mang vào rồi hãy đánh! Người là Thái Tử điện hạ, tóc tai loạn xạ chân để trần, còn ra cái thể thống gì!"

Tạ Liên diễn sâu đến cao hứng, lại bị cậu giống như không trâu bắt chó đi cày đuổi chạy về trên giường, hậm hực nói: "Biết rồi!" Vừa nói, đôi tay vừa gom lại tóc dài, chuẩn bị cột lên, lại cấp Mộ Tình truyền đao. Bỗng nhiên, hần mày nhăn lại, lẩm bẩm: "Kỳ quái."

Phong Tín nghi hoặc hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Tác giả có lời muốn nói:

Truyện này giả tưởng là giả tưởng hết! Hết thấy cái gì phong tục lễ nghi, hoàng gia sinh thái, toàn bộ đều là sản phẩm trong đầu tác giả suy nghĩ vớ vẩn mà ra, ngàn vạn không cần khảo chứng .

Chương 61 : Mất hồng châu vô tình chọc đỏ mắt. (2)

Tạ Liên néo néo vành tai, nói: "Một bên khuyên tai mất rồi."

Người Tiên Lạc cho rằng, Đạo gia (người tu đạo) tu hành đến cảnh thái hoàn mỹ cuối cùng chính là "Âm dương hòa hợp", "Lưỡng tính đồng thể"*. Tất cả thân mình đều biến ảo vô lường, tất nhiên cũng không bị quản chế bởi giới tính, vừa là nam nhưng cũng vừa là nữ. Bởi vậy, quan niệm này cũng được thể hiện trên bản thiết kế của trang phục duyệt thân. Mỗi một thể hệ duyệt Thân Võ giả từ xưa đến nay, đều mang trang sức và trang phục của nam phục lẫn nữ phục, từ hình thức đến chi tiết, như khuyên tai, đeo vòng ngọc bội. Khi Tạ Liên sắm vai duyệt Thân Võ giả cũng bấm lỗ tai rồi đeo một đôi khuyên.

(Bamboo: *Cả hai giới tính trong cùng một cơ thể. Tự nhiên đến đây nhớ đến sinh tử văn)

Đó là một đôi san hô châu (ngọc san hô) đỏ thắm cực kỳ mỹ lệ, quầng sáng lưu chuyển, trơn nhẵn sáng trong, cực kỳ hiếm có. Nhưng mới đây, Tạ Liên phát hiện ra rằng đôi san hô châu đỏ giờ chỉ còn lại có một chiếc.

Hắn vừa nói mất, sắc mặt Mộ Tình vốn đã giãn ra bỗng nhiên cứng lại vài phần, thế mà hai người kia lại hoàn toàn không chú ý. Trước hết Phong Tín tìm trong ngoài phòng rồi đi khỏi đó, sau lại tay không tiến vào, nói: "Ngài vớt bẫy ở đâu rồi, thứ như khuyên tai có tìm cũng không thấy. Mò hết Tiên Lạc cung cũng không thấy, ta ra đường tìm xem, khả năng cao là làm mất trong buổi tế thiên du."

Tạ Liên cũng thấy kỳ quái, nhưng cũng không cho qua, nói: "Có thể. Nếu lần này vẫn tìm không thấy, mất rồi thì cứ để mất luôn."

Mộ Tình lại cần cái chổi quét rác thường ngày đến, đạm thanh nói: "Hạt châu kia thực sự rất trân quý, có thể tìm thì nên tìm thử đi. Để xem nó có rớt dưới gầm giường hay dưới ngăn tủ không?" Nói xong cậu ta bắt đầu quét nhà. Tạ Liên bảo: "Chi bằng gọi thêm vài người tìm phụ đi."

Phong Tín thuận miệng nói: "Người đông tay nhiều, đừng để vật còn không tìm, mà người ta còn nhặt dấu luôn."

Mộ Tình vẫn đang yên lặng kiểm tra gầm giường, nhưng khi nghe câu này, mặt cậu bỗng chốc có vài tia trắng bệch, đột nhiên đứng bật dậy, cái chổi trong tay "rắc" một tiếng, gãy thành hai đoạn. Tạ Liên lập tức ngẩn ra.

Từ sau khi rời khỏi Thần Võ Điện, Phong Tín vẫn luôn tỏ thái độ với Mộ Tình, nhưng không có tức giận. Giờ phút này thấy Mộ Tình tự nhiên nổi giận, cậu bản quát: "Khi không lại phá đồ là gì? Ai gây sự với người?"

Mộ Tình lạnh lùng thốt: "Người muốn nói gì cứ việc nói thẳng, ngấm ngầm nghĩ oan cho người ta làm chi? Hạt châu không tìm thấy thì cũng chẳng liên quan đến ta."

Phong Tín xưa nay luôn ăn ngay nói thẳng, đây là lần đầu nghe được có người chỉ trích hắt ngấm ngầm nghĩ oan cho người khác, tức giận đến mức cười, nói: "Người nên tự nói với bản thân người câu này! Ta nói cái gì? Ta còn chưa nói là người trộm, chính người tự đâm mình một đao, trong lòng có quỷ à?"

Tạ Liên bình tâm lại, có dự cảm không lành, nên ngẩng dậy khỏi giường ngẩng dậy, nói: "Phong Tín, đừng nói nữa!"

Trán Mộ Tình lập tức nổi ba bốn cọng gân xanh. Phong Tín thật sự không nghĩ nhiều, bất giác hỏi: "Sao vậy?"

Tạ Liên không tiện giải thích cho cậu ta, đành phải nói với Mộ Tình trước: "Người đừng hiểu lầm, Phong Tín chỉ thuận miệng nói ra thôi,

không phải nhằm vào người đâu."

Nắm tay Mộ Tình nắm chặt rồi lại thả lỏng, cuối cùng cũng không còn giận nữa. Chỉ là hốc mắt dần dần chuyển màu đỏ đậm, quay sang Tạ Liên, nhìn hắn chăm chăm gặng từng câu từng chữ: "Ngài..... đã nói mà không giữ lời."

Tạ Liên chối: "Không phải, ta không có!"

Mộ Tình ngậm miệng hít vài hơi, hai mắt oán giận mà liếc xéo Phong Tín một cái, nhưng không nói nhiều, rồi tông cửa chạy ra ngoài. Tạ Liên nhảy xuống giường muốn đuổi theo, mới đi được vài bước đã bị túm chặt lại. Phong Tín nói: "Điện hạ, ngài còn chưa mang giày! Đầu tóc rối bù lu bù loa mà đi ra ngoài thì còn thể thống gì nữa?"

Tạ Liên nói: "Giúp ta cản hắn lại!"

Phong Tín nói: "Trước hết ngài hãy mặc quần, áo, giày và buộc tóc choàng hoàng. Để ý đến hắn làm chi, ngày thường hắn đã âm âm quái quái rồi, ai biết đã chạm phải chỗ ngứa* nào của hắn, tự nhiên lại phát bệnh."

(*gốc là căn huyệt, căn:(Phó) Triệt đề, tận cùng, huyệt:(đph) Nguy hiểm; nếu dịch thô sẽ là chỗ nào đó không thể động vào sâu trong lòng hắn và chỗ ngứa là chữ mà thằng hàng xóm "chết bầm" gợi ý. Tien thể nhắc luôn, thằng hàng xóm huyệt thoại lâu lâu cùng mình edit, sẽ có vài từ lạ lạ mà nó dùng và mình cũng thấy nó hợp lý nên đưa vào luôn vì không tìm được từ nào hợp hơn.)

Mộ Tình đã sớm phải tay chạy không tàn ảnh, Tạ Liên thấy cũng đuổi không kịp, đành phải cầm sợi dây tóc buộc tóc vội vàng buộc lại, vừa buộc vừa thở dài: "Hắn không phải phát bệnh đâu, mà là do trùng hợp người vô tình chọn sai lời để nói."

Phong Tín lấy bộ bạch đạo bào mà thường ngày Tạ Liên vẫn mặc từ từ quần áo rồi ném cho hắn, nói: "Ta nói sai cái gì?"

Tạ Liên vừa mang giày vừa nói: "Ta không thể nói người nghe được. Tóm lại, người đi cùng ta tìm hắc, giải thích rõ mọi hiểu lầm, người không nhằm vào hắc."

Phong Tín nhú mày thắc mắc hỏi: "Ngài có chuyện gì không thể nói với ta?"

Tạ Liên không nói gì. Phong Tín càng hoài nghi hơn, rồi nhớ lại thần sắc oán giận vừa rồi của Mộ Tình, đột nhiên hỏi: "Hắc có phải đã thật sự từng trộm đồ của ngài?"

Tạ Liên thủ thế mạnh mẽ hơn so với việc im lặng, phủ quyết: "Không có! Không có!"

Thấy hắc phản ứng như thế, Phong Tín lại càng khẳng định, nói: "Thì ra là thế! Khó trách mặt hắc đột nhiên biến sắc, hóa ra là trúng tim đen. Vậy khi nào hắc làm loại sự tình này?!"

Tạ Liên nói: "Người không cần lớn tiếng như vậy!"

Phong Tín liền hạ giọng, nói: "Có loại sự tình này, ấy thế mà ngài lại không nói cho ta! Nói mau."

Thấy hắc đã hoài nghi, vậy dù có giấu không sớm thì muộn cũng sẽ bị hắc tra ra, Tạ Liên bất đắc dĩ nói: "Không tính trộm đi, nhưng là..... Ai, ta kể lại từ đầu luôn, người còn nhớ vào hai năm trước, ta mới vừa vào Hoàng Cực Quan không lâu, có một lần, ta làm mất một mảnh lá vàng không?"

Nghe vậy, Phong Tín mở to hai mắt nhìn, vỗ đùi, hỏi: "Lần đó sao?!"

Ba năm trước đây, Tạ Liên năn nỉ ỉ ôi mới xin được cha mẹ cho phép hắc trước nhược quán* vào Hoàng Cực Quan tu hành, cuối cùng sau một một năm, khi cung Tiên Lạc được kiến thành, cuối cùng hắc cao hứng phấn chấn cuốc bộ lên núi.

(Nhược quán: Chàng trai 20 tuổi. Thời xưa đàn ông 20 đầu làm lễ đội mũ (quán), xem như thành niên, nhưng cơ thể còn chưa có tráng kiện, tương đối niên thiếu, nên xưng là "Nhược".)

Khi Tạ Liên lên núi, hành lý mang theo cũng không tính nhiều, chỉ có hai xe sách với hai trăm danh kiếm mà thôi. Nhưng Mẫn Thị hoàng hậu yêu thương nhi tử, sợ hấn ở trên núi quá hiu quạnh kham khổ, sau đó lại sai người tặng Thái Thương Sơn hai mươi tôi tớ có tiếng và bốn xe lớn chất đầy những thứ Thái Tử thích, nặng nề mà kéo lên Thái Thương Sơn, trong đó bao gồm luôn một bộ có tổng cộng một trăm lẻ tám phiến lá vàng.

Lấy lá vàng xếp thành kim điện là một loại trò chơi được quý tộc Tiên Lạc lưu hành. Lúc ấy, cả đông sự vật xa hoa như thế lên núi, dẫn đến một chút dư luận. Trong Hoàng Cực Quan chỉ có những đạo nhân tu hành đứng đắn đứng đắn, cũng không biết tính tình Của vị Thái Tử điện hạ này ra sao, tuy rằng bên ngoài không dám nhiều lời, nhưng sau lưng lại thầm xỉa xói: Thái Tử điện hạ rốt cuộc là đến đây để tu hành, hay là đến đây để ăn chơi tẹt ga vậy? Con em quý tộc hoàng thất cũng đến đây chung vui nữa? Có thể tu ra cái quỷ gì được đây?

Phong Tín nghe được đoạn bàn tán này, muốn bác bỏ nhưng Tạ Liên lại bảo hấn đừng manh động, cười nói: "Quả thật đây là chuyện bình thường thôi. Ngày sau bọn họ ắt sẽ biết, ta có phải đến đây để đi chơi hay không, và ai mới là đệ tử giỏi nhất trong lịch sử của Hoàng Cực Quan."

Nhưng không lâu sau, lại xảy ra một sự kiện.

Tạ Liên tổng cổ hết đám tôi tớ và bốn cái xe bọc chẳng bà tổ do Hoàng Hậu an bài cho hấn về, khi kiểm kê hành lý thì phát hiện trong tổng một trăm lẻ tám phiến lá vàng đã thiếu mất một mảnh.

Cả đường chuyên chở đóng lá vàng lên Thái Thương Sơn, chưa bao giờ rời khỏi Tiên Lạc cung, cũng không có rớt trên đường, thì chỉ có thể là bị người ta trộm. Trên đường không tìm thấy, Tạ Liên bèn thuận miệng nói với quốc sư một câu. Quốc sư nghĩ nó có thể đã bị trộm, nói không chừng có ai đó trong Hoàng Cực Quan đã bị mảnh lá vàng dụ hoặc rồi phạm phải sai lầm nên rất tức giận, quyết chí dù có phải đào ba thước đất cũng phải

tìm ra kia phiến lá vàng kia ở đâu. Nếu tìm được nó ở chỗ ai thì chắc chắn sẽ nghiêm trị không tha. Vì thế, cả tòa Hoàng Cực Quan hơn ba ngàn người chẳng làm gì nên tội, bị đánh đến trở tay không kịp, đột nhiên bị đuổi hết ra ngoài xếp hàng, bài tra từng Đạo phòng một.

Một phen giống trống khua chiêng, một đến dờ sống dờ chết, ai ngờ, ở vào ngay lúc đã tra xét xong hơn nửa số phòng, Tạ Liên đột nhiên đổi ý, ngượng nà ngượng ngạch nói đã gây phiền tới cho các vị đồng môn, bởi hăng tự nhiên nhớ ra, bộ lá vàng này khi còn ở trong hoàng cung đã bị hấn làm mất hết một mảnh. Nói cách khác, ngay từ đầu cũng chỉ có một trăm linh bảy phiến lá vàng.

Vì để kiểm tra xem phiến mất tích lá vàng kia rốt cuộc ở đâu, Hoàng Cực Quan đêm hôm đó có thể nói là mất công vô ích, người ngã ngựa đổ, khi kết quả là m ò hời đ ãy đ ã thì Thái Tử điện hạ bỗng nhiên phán một câu như vậy, kiểm củi ba năm thiêu một giờ, không khỏi khiến rất nhiều đồng môn cảm thấy oán giận với hấn. Vì thế, lúc đó mọi người đều ám muội nói cái gì mà ai bảo người ta là Thái Tử điện hạ, nói cái gì chính là cái đó, chỉ mong lần sau nhớ kĩ một chút, có thể nhớ chuyện quan trọng như vậy trước khi kiểm tra là tốt rồi, vân vân và mây mây. Phong Tín ng ẫ x ỉm nghe thế nên rất tức giận, mà Tạ Liên rồi lại làm hấn dừng mạnh động, dời đến ngày sau đi. Mà ngày sau, quả nhiên Tạ Liên toàn diện nghỉ ền áp ba ngàn đệ tử, trở thành đệ nhất đệ tử xứng đáng của Hoàng Cực Quan, mà cũng vì hấn rất hòa đồng, cũng không cậy thế lộng quyền, nên danh tiếng và lời bình luận của hấn dần đi lên. Phong Tín không quan tâm nên cũng quên luôn đoạn hồi kí này. Ai ngờ hôm nay lại nhắc đến nó, cậu ta mới bừng tỉnh đại ngộ, vừa kinh vừa giận: "Phiến lá vàng kia là do Mộ Tình lấy???"

Tạ Liên nói: "Suyt!"

Sau khi xác định bốn phía không có ai, hấn mới nói: "Do đường núi gập gh ềnh nên làm rớt phiến lá vàng kia, lúc Mộ Tình gánh nước đi ngang qua thấy nó nằm trong bụi cỏ nên nhặt lên. Hấn cất nó dưới chiếu, chưa biết nên xử trí nó thế nào, kết quả thì buổi tối quốc sư đột nhiên tập kích, đuổi hết tất cả mọi người ra để soát người lục phòng. Lúc ấy ta chưa quen biết hấn, chỉ là ta thấy một tạp dịch có sắc mặt không tốt lắm. Sau đó ta ng ẫ

bên ngoài, vào thời điểm hần bùng trà lên lên thấp giọng thừa nhận với ta, nên ta mới biết rõ ngọn ngành mọi chuyện."

Phong Tín nói: "Lấy mà không báo, không phải là trộm thì còn là gì??? Cho nên ngài vì giúp hần giấu chuyện này, nên mới nói với người ta rằng là ngài làm mất khi còn ở trong hoàng cung sao???"

Trong khi nói chuyện, thì Tạ Liên đã chuẩn bị xong, bước ra cửa nói: "Chính là như vậy."

Phong Tín tức chết đi được, theo sau hần đến cửa, nói: "Điện hạ, người có biết là vào lúc ngài vừa tới Hoàng Cực Quan, có bao nhiêu người lờ ra tiếng vào sau lưng ngài không?"

Tạ Liên nói: "Người nhỏ giọng thôi. Sắc mặt hần lúc ấy thực sự rất tệ, trắng bệch tái mét. Những người khác trong Hoàng Cực Quan vốn đã không ưa hần rồi, nếu ta nói ra, thì đời hần chẳng phải sẽ tàn sao? Thân phận ta với hần khác nhau, nên tình cảnh trong chuyện này cũng khác, hậu quả cũng hoàn toàn không thể đánh đồng được."

Lúc này, vài tiểu đạo sĩ từ trước mặt đi tới, cung cung kính kính làm lễ, nét mặt tươi cười mà hô: "Thái Tử điện hạ!" Tạ Liên cũng cười đáp lễ, hai nhóm người đi ngang qua nhau, rồi nói với Phong Tín: "Người xem, ta đã nói là đợi đến ngày sau, không phải bây giờ quan hệ ta với các vị đồng môn đều rất tốt sao? Còn có ai dám nói ba thành bốn?" (nói xấu sau lưng ấy)

Hai người đi đến đạo phòng của Mộ Tình, không thấy người đâu nên đi ra ngoài tìm xem. Phong Tín nói: "Hồi đó ta đã cảm thấy kỳ quái rồi, làm sao ta lại không biết ngài làm mất một mảnh lá vàng trong cung. Thế mà qua hai năm ngài vẫn chưa nói với ta việc này, còn bảo là ngài quên hần lúc hần đang quét rác nữa!"

Tạ Liên nói: "Sau đó hần lại thỉnh cầu ta đừng nói cho người khác biết. Mà ta đã đáp ứng rồi, thì coi như không thể nói cho bất kì ai biết, kể cả người. Bây giờ người đã biết, xem như ta đã thất tín. Nhưng người nhất định không được kể cho người khác."

Phong Tín nói: "Cái này đâu tính là thất tín. Cũng không phải người nói cho ta, mà do chính hắc có tật giết mình để lộ dấu vết bị ta bắt thóp."

Tạ Liên uy hiếp nói: "Không được không được, người mau thôi đi, việc này tuyệt đối không được truyền ra ngoài. Bằng không ta sẽ tuyệt giao với người, hơn nữa người sẽ không cưới được vợ."

Phong Tín sắc ho, mắng : "Ngài tuyệt giao với ta! Ngày đầu tiên sau khi tuyệt giao, bá tánh trên dưới cả nước Tiên Nhạc đều sẽ biết một chuyện: Lúc Thái Tử điện hạ mặc quần áo bị chính đôi vợ của mình siết cho ngắt xỉu -- Được! Tuyệt đối không truyền ra ngoài. Mẹ nó ai mà có hứng thú khua môi múa mép."

Dừng một chút, cậu ta nói tiếp: "Có lẽ hắc vẫn cho rằng ta nhằm vào hắc là bởi vì ta biết hắc giữ phiến lá vàng kia, thật ra ta chính là không thích loại người như hắc. Một đại nam nhân gì mà cả ngày nghĩ này nghĩ nọ, chắc chắn hắc đã nghi ngờ ngài nói cho ta biết từ lâu rồi. Phi tử trong cung chưa chắc đã đa sầu đa cảm như hắc, nhìn là thấy phiền."

Tạ Liên phản bác: "Cũng không có tệ như người nói. Trước giờ ở Hoàng Cực Quan cũng chưa từng nghe nói có người mất đồ đâu, xem ra đây là lần đầu tiên hắc phạm lỗi, suy cho cùng cũng là vì mẫu thân hắc..... Ai, dù sao hắc đã nhiều lần hứa với ta sau này sẽ không tái phạm nữa, cho hắc một cơ hội cũng không sao. Hắc cũng giữ lời mà. Mà hôm nay, lúc tiểu bằng hữu kia rơi xuống, nếu Mộ Tình không phối hợp ta, thì lễ tế thiên du sẽ không kết thúc vẻ vang như vậy đâu."

Phong Tín phì cười nói: "Dù sao ngài cũng đã hoàn tất ba vòng, vang danh thanh sử, đương nhiên hắc không nên tiếp tục cho người thấy ngọt ngạt. Điện hạ, ta nói cho ngài biết, những lời hắc nói ở Thần Võ Điện hôm nay, một chữ ta cũng không tin. Trên dưới Hoàng Cực Quan, ai không biết lúc quốc sư đánh bài ngay cả lục thân* còn không nhận? Hắc lại canh đúng lúc đó để nói, sống chết cũng không chịu nói rõ là phụng mệnh ai, giống như cố ý làm hỏng chuyện vậy."

(*Lục thân: Sáu bậc thân gần, gồm: cha, mẹ, anh, em, vợ và con ("phụ, mẫu, huynh, đệ, thê, tử"))

Tạ Liên lại lắc đầu, nghiêm nghị nói: "Thật ra, nói đến việc này, có lẽ ta cũng không nghĩ chu toàn cho lắm. Ta biết Mộ Tình không được mọi người ưa thích, ta định để hắn giúp ta làm nhiều việc hơn, người ta biết hắn là người hầu của ta nên cũng sẽ khách khí với hắn một chút. Nhưng ta lại không nghĩ tới người ta lại không khách khí với hắn đến như vậy, chẳng những việc làm không được tốt mà còn làm thuộc hạ mình ấm ức. Người nhìn xem hướng khác sẽ phát hiện tính tình âm dương quái khí của hắn cũng có chỗ có thể tha thứ được."

Phong Tín cực lực không tán đồng, nói: "Đó là do hắn kỳ quặc, ngài tự ôm hết vào người làm gì? Ngài là Thái Tử điện hạ, ngài muốn cất nhắc ai, sao lại thiếu ngược kẻ đó? Điện hạ à, ta thật sự không hiểu vì sao người lại coi trọng hắn như vậy."

Tạ Liên nhún miệng cười, bảo: "Phong Tín, người biết rằng trên đời này rất nhiều người trong mắt ta đều là đá cứng mà."

Phong Tín thấy khó hiểu. Còn Tạ Liên vẫn khoanh tay mà đi, nói: "Đá cứng dễ có, mỹ ngọc khó cầu. Đã nhiều năm như vậy, trên giới võ đạo, ta chỉ thấy được hai người đáng được xưng là mỹ ngọc. Một viên là người. Một viên còn lại chính là hắn."

Hắn bỗng nhiên dừng chân, vừa quay đầu lại, ánh mắt sáng tinh, nói: "Ta thật sự cảm thấy Mộ Tình có thiên phú hơn người. Một viên mỹ ngọc như thế, chẳng lẽ chỉ đơn giản vì xuất thân và tính tình hạn chế, mà muốn để ngọc phủ bụi trần, không thể phô bày mỹ chất sao?"

Tạ Liên kiên quyết nói: "Không! Ta cho rằng đi đầu này không đúng. Người hỏi ta vì sao lại coi trọng hắn như vậy ư? Cũng giống như lý do ta coi trọng người. Nên sáng thì ta nhất định sẽ làm hắn sáng. Hơn nữa, ta không tin rằng thiện ý sẽ đổi lấy kết quả không tốt."

Phong Tín cũng dừng chân theo, nghe xong, gãi gãi đầu, nói: "Dù sao ngài biết mình cần gì mới tốt, làm thế nào là chuyện của ngài."

Tạ Liên nói: "Ừm. Cho nên, rốt cuộc Mộ Tình chạy đi đâu rồi?"

Lúc này, từ đối diện lại có vài tiểu đạo sĩ đi tới, trong tay cầm phủng rổ, vừa đi vừa đùa giỡn. Thấy Tạ Liên thì tất cả đều hoan thiên hỉ địa cùng kêu lên: "Thái Tử điện hạ!"

Tạ Liên cũng cười đáp lại. Mấy người chạy lại, trình đồng rổ lên trước mặt hắn, hân hoan nói: "Điện hạ ăn anh đào không? Đã rửa qua nước sơn tuyết*, rất sạch sẽ và cực kì ngọt."

(:

*Sơn tuyết: sơn là núi, tuyết là suối; tức là suối từ núi chảy ra)

Trong rổ để đầy quả anh đào hồng điểm điểm, vô cùng đáng yêu. Tạ Liên và Phong Tín lấy vài quả để ăn, ngọt thanh vô cùng. Tiểu đạo sĩ kia hỏi: "Vừa rồi ta có loáng thoáng nghe được điện hạ hỏi về Mộ Tình, ngài đang tìm hắn sao? Chúng ta từ rừng anh đào đến đây, hình như có thấy hắn ở đó."

Tạ Liên nói: "Là thật sao? Đa tạ báo cho."

Vì thế, hai người cùng chạy đến rừng anh đào. Trên Thái Thương Sơn ngoại trừ núi rừng cây phong, thì còn có rất nhiều cây ăn quả, đào, lê, quýt mọc ở nhiều nơi, cũng có cả cây anh đào. Cây ăn quả được sơn tuyết tắm bổ, tắm gội bằng mây mù vùng núi cùng ánh mặt trời và mưa móc, kết ra trái cây giàu linh khí, ngoại trừ hiến cho hoàng cung, cũng chỉ dư lại cho các đệ tử trong quan khi tu hành mệt mỏi hái xuống ăn, bên ngoài Hoàng Cực Quan dù cả trăm vàng cũng khó mua. Từng cây anh đào một, giữ lá non treo từng chuỗi san hô châu đỏ dường như là trái cây, cô cùng đẹp. Tạ Liên và Phong Tín đi một hồi trong rừng cây để kiếm Mộ Tình, không bao lâu thì nghe thấy phía trước ầm ầm truyền tiếng đánh nhau, không khỏi dừng bước.

Tác giả có lời muốn nói:

Nghe nói ** ngày hôm qua trù, sau trang đang đọc không hiện ra chương mới, điểm yếu là phải mò tới mục lục mới có thể thấy được

chương mới, hơn nữa hình như có rất nhiều muối tử cũng không thể bình luận được thì phải ? Đây là cải cách mới gì vậy a...

Tiểu nộn hoa không lâu nữa liền sẽ lên sân, biểu cấp =V= làm Thái Tử trước trung một lát nhị trang một lát bức

Lá vàng xây điện, kỳ thật chính là ráp mô hình! Thái Tử có thể ráp ra một tòa chiến xa!!! Nam hài lãng mạn!!! (méo).

Chương 62: Mất hờng châu vô tình chọc đỏ mắt. (3)

Chỉ thấy bốn năm bạch y đạo nhân đứng phía trước, mỗi người đều cần theo một cái rổ, hình như tới hái trái cây. Nhưng hiện tại bọn họ không những không vây quanh cây ăn quả, mà ngược lại như vây quanh người nào đó. Tuy rằng khoảng cách khá xa, nhưng với nhĩ lực của hai người thì vẫn có thể nghe rõ ràng nội dung của cuộc tranh chấp. Một người đạo nhân trạc tuổi thanh niên lên tiếng: "Trách không được gần đây ta cảm thấy trong rừng thiếu thiếu trái cây, hóa ra là suốt ngày có người ng ỗ xỏm trộm trái."

Một giọng mền nhẹ cất lên: "Rừng cây ăn quả trên Thái Thương Sơn, chỉ cần là đệ tử thì ai cũng có thể hái ăn, đâu ra từ ' trộm ' mà người nói? Huống hồ ở đây có cả ngàn cây, có mình ta thì sẽ không làm trái cây ít hơn đâu."

Giọng nói này là của Mộ Tình, thấy màu của góc áo của cậu ta lộ ra từ đám người, xem ra đã thay bộ hắc y yêu ma bằng đạo bào mộc mạc ngày thường. Đạo nhân hừ một tiếng, nói: "Nếu chỉ có phần của người thì đương nhiên cũng không nhiều, nhưng người không riêng lấy phần của người mà người còn trộm xuống núi mang cho người khác ăn, chỉ vì chút lợi ích nhỏ nhặt nhưng cũng thật vô sỉ."

Tạ Liên lập tức hiểu ra. Xem ra vị đồng môn có ác cảm với Mộ Tình đang tra khảo cậu ta.

Gia cảnh Mộ Tình rất khó khăn, mẫu thân hẩn sở trong kinh thành dưới chân vô cùng túng quẫn, trước kia chỉ có thể làm việc may vá cho người ta để kiếm sống qua ngày, nhưng sau này mất hồng nên việc này cũng làm không được, chỉ có thể chờ nhĩ tử mang chút tiền công khi làm tạp dịch trên núi xuống nuôi mà thôi. Có khi cậu ta sẽ hái một ít trái cây mới từ Thái Thương Sơn cho mẫu thân nếm thử, việc này cũng không có gì to tát bởi cũng không có quy định không được làm như vậy, nhưng nói ra vẫn có chút mất mặt. Châm chọc lòng tốt của cậu ta càng cậu ta thấy khó chịu. Giọng Mộ Tình mang một tia hàn khí, nói: "Chúc sư huynh, thường ngày ta qua lại với người không nhiều, nhưng người lại nhiều lần nhằm vào ta, hôm qua cũng là người không cho ta tiến vào Tứ Tượng Cung báo tin cho các quốc sư, rốt cuộc là ta chọc người ở điểm nào?"

Thanh niên họ Chúc kia đích thị là tiểu đạo sĩ phụng dưỡng quốc sư ở Tứ Tượng Cung, vừa nghe cậu ta nhắc đến việc này liền tức giận, quát: "Chính người không dụng tâm truy vấn lời suýt nữa đã làm hồng đại sự, ấy thế mà còn trách là do lỗi của ta? Chỉ vì hôm qua người che che dấu dấu làm cho người khác còn tưởng rằng người mưu đồ gây rối, nếu từ đầu người nói thẳng ra thì đâu đến nỗi như vậy? Rồi xem tí nữa phá hư đại sự của Thái Tử điện hạ, ta vừa mới bị quốc sư giảng đạo nữa chứ!" Nói xong liền ném cái rô trong tay đi, những người khác cũng hòa thế xông lên. Tạ Liên nhìn không được, la lớn: "Dừng lại!"

Vừa nghe tiếng nói này, vài tên đạo nhân lấp bắp kinh hãi, quay đầu lại, thốt: "Thái Tử điện hạ!"

Tạ Liên và Phong Tín tiến lên phía trước, Mộ Tình ở bên đó đã bị tên Chúc sư huynh xách cổ áo đứng trên cây, nhưng vẫn chưa đánh. Nếu có đánh thì Mộ Tình lấy một chọi hai mươi chắc chắn sẽ nắm vững thế thượng phong, nhưng nếu cậu ta vẫn muốn vào Hoàng Cực Quan, thì tuyệt đối không thể đánh nhau.

Tạ Liên mỉm cười nói: "Các vị sư sư huynh đệ đang làm gì vậy?"

Tướng mạo của Chúc sư huynh có thể nói là bạch diện thanh niên*, xưa nay rất ngưỡng mộ Thái Tử điện hạ, nghe vậy sửng sốt, vội vàng ngó lơ

Mộ Tình, nói: "Này, này, chúng ta....."

(Nghĩa đen) Học trò mặt trắng(Nghĩa bóng) Người học trò chưa có kinh nghiệm. Khi xưa người thanh niên học sinh thường khiêm tốn tự nói về mình như thế. Nhưng ở đây mình không nghĩ là hấn ta khiêm tốn đâu)

Tạ Liên tiếp tục mỉm cười, bảo: "Tuy không biết các vị vì sao lại tranh chấp, chẳng qua Mộ Tình là người h ầu thân cận của ta, hấn làm cái gì đâu do ta bày mưu đặt kế. Ta cũng thắc mắc tại sao hấn đến đây hái trái cây mà cứ như phạm vào tội gì đáng trách?"

Vài tên đạo nhân liên tiếp khom lưng, nói: "Không có, không có! Thì ra do điện hạ sai hấn tới, là do bọn ta hiểu lầm thôi!" Bên kia Mộ Tình dựa vào một thân cây, nghe hấn nói là hấn sai mình tới, trước hết là ngẩn ra, ngay sau đó sửa sửa cổ áo, r ồi lại cúi đầu im thin thít. Mấy tên đạo nhân kia v ả m ồ hôi lạnh liên tục, vội không ngừng xin lỗi Tạ Liên và Mộ Tình, cuối cùng vội vội vàng vàng xách r ỏ, chạy khỏi rừng anh đào. Tạ Liên nhìn qua cái r ỏ Mộ Tình mang đến bị ném sang một bên, khom lưng nhặt lên r ồi đưa cho cậu ta, nói: "C ần giúp không?"

Mộ Tình không nhận lấy cái r ỏ chỉ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm mặt hấn bằng th ần sắc phức tạp, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: "Thái Tử điện hạ."

Tạ Liên hỏi: "Cái gì?"

Mộ Tình nói: "Vì sao ngài lại xuất hiện vào đúng lúc đó?"

Tạ Liên: "?"

Phong Tín chậm rãi nói: "Lời này là có ý gì? Lúc đó ra cứu trợ người không tốt sao?"

Mộ Tình liếc hấn một cái r ồi lấy lại cái r ỏ. Khi này, Phong Tín cao giọng cứng rắn nói: "Người hãy nghe cho kỹ, chuyện vừa r ồi là do ta không đúng. Ta không nhằm vào người, kia chỉ là thuận miệng mà nói. Người cũng đừng nghĩ đông nghĩ tây, hoài cái này nghi cái kia. Ngoại trừ

Thái Tử điện hạ thì chuyện của người khác ta không quan tâm, cũng chẳng có hứng thú khua môi múa mép. Ta nói hết rồi, người hạ giận đi!"

(Bamboo: sao tui thấy giống mấy ông chồng đi đổ vợ vậy :v)

"Phụt!" Tạ Liên vốn dĩ đã cảm thấy ngữ khí cậu ta quá ngọt ngào rồi, nhưng nghe được cuối cùng không hiểu vì sao lại buồn cười. Mộ Tình cũng trừng Phong Tín, Tạ Liên chỉ xua tay bảo: "Tốt, tốt. lời Phong Tín nói đầu là thật lòng. Đem chuyện bỏ dở lúc này quên hết đi, cái gì cũng chưa phát sinh."

Lát sau, Mộ Tình cười nói: "Hạt sạn hồ đồ kia, ta quay lại tìm lần nữa xem. Nói không chừng rớt trên đường."

Tạ Liên nghĩ thầm cũng không tiện biểu hiện sự không để bụng, liền nói: "Vậy đi, nếu người có rảnh thì cũng vất vả cho người. Chẳng qua nếu rớt trên đường, phỏng chừng đã bị ai đó nhặt mất rồi."

Dường như Mộ Tình cũng không có ý kiến khác, nhặt mấy chùm anh đào rớt trên đất bỏ vào rổ. Vốn dĩ cậu ta cũng không hái nhiều, sau đó chuẩn bị rời khỏi rừng, còn Tạ Liên lại ngẩng đầu nhìn thấy rất nhiều quả anh đào tươi hồng điểm vài giọt nước, tùy tay hái mấy chùm ném vào rổ cậu ta.

Mộ Tình nao nao, Tạ Liên nói: "Lần sau người tới hái trái cây cho mẫu thân người thì cứ nói là phụng lệnh ta tới hái, vậy thì sẽ không ai nói gì. Quốc sư bắt ta trong mấy ngày tiếp theo phải về hoàng cung một chuyến, ta tính là ngày mai sẽ đi, bằng không ngày mai người sẽ xuống núi? Hôm nay người đi đi."

Một lúc rất lâu sau, cuối cùng Mộ Tình cũng thấp giọng nói câu: "Đa tạ điện hạ."

Ngày hôm sau, Tạ Liên mang theo Phong Tín và Mộ Tình xuống núi.

Qua vài ngọn núi, trước một ngọn núi cao lớn, có thể nhìn thấy một chiếc xe ngựa lộng lẫy kim quang, một thiếu niên mặc cẩm y, mang vòng

cổ, tay cầ n roi ngựa, nằm ở trước xe, cái chân cao kì ầu bắt chéo nhau, như hiện ra thầ n khí. Vừa thấy Tạ Liên ra khỏi sơn môn, thiếu niên nhảy dựng lên, hướng bên này chạy như điên, vạn phầ n mừng rỡ hô to: "Thái Tử biểu ca!"

Thiếu niên này tất nhiên là Thích Dung r ấ. Cũng chỉ có gã bất chấp dù rảnh hay không dưới tới Thái Thương Sơn ôm cây đợi thỏ chờ Tạ Liên. Hắn hai bước nhảy cẫ n lại đây, vui vẻ nói: "Ta đang chờ huynh đó!"

Tạ Liên mỉm cười, xoa xoa đầ u gã, nói: "Thích Dung lại cao thêm r ấ? Sao đẽ biết hôm nay ta h ấ cun g?"

Thích Dung cười hì hì nói: "Ta không biết. Ta chính là thủ sẵn, dù sao huynh cũng ra r ấ, ta cũng không tin ta ng ấ xỏ m không đẽn."

Tạ Liên bất đắc dĩ nói: "Người thật nhàn rồi a. Đọc sách có tốt không? Luyện kiếm có giỏi không? Nếu mẫu hậu bắt ta tra công khóa* của đẽ thì ta cũng sẽ không nói đở cho người đầ u."

(*Ngày xưa, khảo hạch kết quả, thành tích của thuộc hạ, gọi là "công khóa". Ở đây Thích Dung với cương vị là biểu đẽ, dưới một cấp)

Trong mắt Thích Dung đảo nhanh, giậ t mình đánh trống lảng, nói: "Trướ c đừ ng độn g tới mấ y cái đó! Người nhìn xe mới của ta nè! Thái Tử biểu ca lên đi, ng ấ lên xe cùng h ấ cun g!" Hắ n tú m tay Tạ Liên kéo hắ n lên xe, Tạ Liên chỉ cảm thấy thập phầ n nguy hiểm, hỏi: "Đẽ lái xe hả?" Phong Tín và Mộ Tình cũng bước vào xe, theo lý thuyết mà nói thì người hầ i sẽ ng ấ ở trước xe, Thích Dung sa sầ n mặt, giườ ng roi ngựa lên, mắ ng: "Ta đẽ Thái Tử biểu ca lên xe, chứ không cho các người lên. Hai tên hạ tiẽn các người cũng muố n chạ m vào kim xe của ta, còn không mau cút đi!"

Tạ Liên nhẹ giọng quát: "Thích Dung!"

Phong Tín đã gặp qua Thích Dung mấ y lầ n, sớm biết tính tình gã chính là há mồ m thì gọi tiẽn nhậ n ngậ m miệ ng thì kêu đi tìm chết, nhưng Mộ Tình chưa từng vào hoàng cung lầ n nào, tất nhiên cũng chưa tiế p xúc gầ n

gửi với tiểu Kính Vương này. Thích Dung vô cùng ủy khuất, nhưng thấy Tạ Liên hình như sắp rời xe, phải nhịn đau đớn mà đáp ứng cho hai tên hạ tiện khốn khiếp lên kim xe bảo bối của gã.

Kể ra từ khi ba người lên xe, tất cả đều hối hận. Tài lái xe của Thích Dung quả thực như tên điên, thanh roi ngựa trong tay gã không ngừng quất mạnh, trong miệng không biết chửi cái gì khốn nạn, quất sợ con ngựa trắng khiến bánh xe bay lộn, chạy loạn lung tung trên đường cái, Tạ Liên liên tục kêu ngừng cũng không ngừng, rất nhiều lần suýt tông trúng người đi đường và sập hàng, ít nhiều Phong Tín và Mộ Tình cũng phải thường xuyên túm dây cương để dừng xe sát mép, nếu không thì một đường chạy qua phải bõ thường ít nhất hai mươi mạng người. Chờ đến khi tới trước hoàng cung, bánh xe cuối cùng cũng hãm tốc, Tạ Liên, Phong Tín và Mộ Tình ba người đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Tạ Liên lau mồ hôi lạnh, Phong Tín và Mộ Tình từng người một bị Thích Dung quất hơn mười roi, trên tay đều là vết roi. Mà Thích Dung đứng dậy một chân đạp lên mông con ngựa trắng cao lớn, đắc ý nói: "Thái Tử biểu ca, thế nào, ta giá xe (lái xe) không tồi chứ!"

Tạ Liên xuống xe, nói: "Ta yêu cầu phụ hoàng và mẫu hậu tịch thu xe của đệ."

Thích Dung kinh hãi: "Sao lại như thế!"

Tiên Nhạc quốc phong, một yêu hoàng kim (vàng), hai thích đá quý, ba sủng mỹ nhân, bốn quý âm nhạc, năm mền thi họa*. Hoàng cung Tiên Nhạc là một lò đỉnh** nóng bỏng sở hữu tất cả sự vật bọn họ yêu thích. Xuyên qua quảng trường to như vậy, bước qua hành lang dài màu son, những thứ ở đó không phải tất cả đều là gạch vàng tượng ngọc xa hoa lãng phí. Ở đâu cũng có thể nhìn đến tinh mỹ thi họa, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nhạc bay bổng, tựa như tiên cảnh.

(*ở đây, QT chỉ dùng từ "ái", mình đổi để tránh lặp từ nhưng nó có chung một nghĩa.)

Hoàng cung là nhà của Tạ Liên, hắn đã sống ở đây từ bé đến lớn. Năm Phong Tín mười bốn tuổi đã được chọn làm thị vệ, từ lâu đã thấy nhiều

nên không ngạc nhiên. Chỉ có Mộ Tình là lần đầu tiên nhìn thấy những kiến trúc như vậy, không thể không cả kinh. Nhưng càng kinh thì càng cẩn thận, càng không dám để người khác đoán ra tâm tư, càng không dám bước nhàn bước nào.

Tạ Liên đi trước thấy Mẫn Thị hoàng hậu đang ở trong Tê Phượng Cung, mấp máy chén trà nhỏ, sớm đã nghe được người khác thông báo rằng Thái Tử điện hạ đã trở lại, mừng đến mi mắt cong cong, nhi tử còn chưa tới gần đã vươn hai tay ra, nói: "Cuối cùng con cũng rời núi về thăm nương?"

Phong Tín và Mộ Tình đứng canh ở ngoài điện, Tạ Liên và Thích Dung vào điện, đi qua nâng tay mẫu thân lên, nói: "Không phải hai tháng trước con có về nhà một lần sao?"

Hoàng Hậu trách cứ: "Con, đứa nhỏ này thật không có lương tâm mà. Dung nhi còn biết chăm sóc cho kẻ già này, còn con đi hai tháng không về thăm về nhà lại còn mặt dày hùng hổ nói đúng lý hợp tình."

Tạ Liên cười nói: "Mẫu hậu già ở đâu? Rõ ràng người cũng mấy chục tuổi rồi! Nhưng thoát nhìn cũng chỉ bằng tuổi con chứ nhiều."

Hoàng Hậu nghe xong mỹ tư tư. Tuy con trai nàng lớn như vậy, lại là người sống trong nhung lụa, nên bảo dưỡng vô cùng tốt, vẫn là một vị phu nhân đẹp mỹ miều, nhưng miệng nàng vẫn cứ oán trách nói: "Vuốt móng ngựa." Tạ Liên nhìn thấy trên bàn có một chén ngọc nhỏ, thứ bên trong tán mát ra thanh hương kỳ lạ, ngạc nhiên hỏi: "Đây là cái gì?" Nói xong liền cầm lên, Hoàng Hậu bật thốt: "Đừng uống! Cái kia không thể uống bừa."

Chương 63: Mất hờng châu vô tình chọc đổ mắt (4).

Tạ Liên ngạc nhiên hỏi: "Có gì mà không thể cho con uống vậy?"

Hoàng Hậu lấy lại chiếc ngọc ly nhỏ kia, nhẹ nhàng ấn đầu khăn vào, hướng trên mặt lau vài cái, nói: "Cách đây vài ngày Thái Thương Sơn hiến

vào cung rất nhiều hoa quả tươi, ta không thích ăn anh đào, chẳng qua là có một phương thuốc bảo có thể giải nhuyển để đắp mặt, Liền ép một chút dùng thử, mới vừa dùng xong, đang chuẩn bị gọi người đến đồ, đâu thể cho người uống?"

Tạ Liên nghe xong phì cười, bỗng nhiên nhớ tới việc hôm qua. Cả năm mẫu thân Mộ Tình chỉ được ăn anh đào vài lần, Mộ Tình lúc hái anh đào trên Thái Thương Sơn còn bị người ta châm châm chọc chọc, khó tránh khỏi có chút buồn bực, sợ Mộ Tình nghe được sẽ thấy khó chịu, nên cười một cái rồi đổi chủ đề, nói: "Vậy có cái gì có thể cho con ăn không?"

Hoàng Hậu cười nói: "Con nói như vậy sẽ làm người ngoài tưởng lầm là ta bỏ đói con đó, mà thật ra con từ nhỏ đã kén ăn rồi, ta nuôi sao cũng không mập nổi. Con lên núi lâu thế nên người giờ gầy nhom, hôm nay nương kêu con ăn gì thì phải ăn, không được kén cá chọn canh."

Hai mẹ con cùng tâm sự, Hoàng Hậu rất lo lắng hỏi đến sự cố ngoài ý muốn trong lễ thiên du: "Theo như quốc sư thì sự việc xem chừng rất nghiêm trọng, chẳng biết làm sao mới đúng? Con sẽ bị phạt đúng không?"

Tạ Liên còn chưa trả lời thì đã bị Thích Dung xen vào: "Hừ, đây không phải lỗi của Thái Tử biểu ca, đưa trẻ từ trên tường thành rơi xuống cũng không phải lỗi của huynh ấy. Nếu muốn phạt thì nên phạt tên nhãi ranh kia."

Tạ Liên nghĩ thầm: "Giống với tên nhãi ranh này." Thấy hắn châm chọc Thích Dung, Hoàng Hậu bật cười. Trùng hợp thay nàng lại chú ý tới hai người ngoài điện, nói: "Đứa bé bên cạnh Phong Tín là ai vậy? Ta cảm thấy từ lúc gặp con thì thuộc hạ đã tăng thêm một người."

Vì thế, Tạ Liên vui vẻ đáp: "Đây là Mộ Tình, hắn là người đã sắm vai yêu ma trên đài ngày hôm qua."

Nghe vậy, hai hàng lông mày Thích Dung nhướng lên một chút. Hoàng Hậu nói tiếp: "Di? Kêu hắn vào đây ta xem thử nào. Phong Tín cũng vào đi."

Thế là Phong Tín và Mộ Tình tiến vào trong điện, nửa quỳ trước mặt Hoàng Hậu. Hoàng Hậu đoan trang nhìn Mộ Tình một lúc rồi nói với Tạ Liên: "Hôm qua ta thấy hấn đánh khá tốt, nhưng mặt mũi hấn dù nhìn ra sao vẫn trẻ, tướng mạo này sẽ khiến người ta nghĩ đến Tể tướng văn nhả chứ không phải người dùng đao mạnh tới như vậy."

Tạ Liên mỉm cười: "Đúng không? Ta cũng cảm thấy hấn rất giỏi."

Lúc này, Thích Dung lại lạnh căm căm nói: "Nga? Yêu ma ngày hôm qua chính là hấn sao?"

Vừa nghe xong, trong lòng Tạ Liên liền biết có chuyện không ổn, quả nhiên, ngay sau đó Thích Dung đột nhiên hung hăng giật lấy cái ly ngọc lúc nãy trên bàn, hất lên đầu Mộ Tình, nói: "Đây là thưởng ngươi!"

Tạ Liên nhanh tay lẹ mắt làm chệch tay gã nên mới không hất vào mặt Mộ Tình, một tay xách gã lên, mắng: "Thích Dung, ngươi làm gì thế!"

Thích Dung bị hấn nhấc khỏi đất mà vẫn ở gương nanh múa vuốt, gào: "Biểu ca, ta đang thay ngươi giáo huấn cái tên hạ nhân không an phận! Ngày hôm qua lúc huynh chưa tới, hấn hào hứng diễn độc diễn trên đài, luôn là tâm điểm. Chẳng phải tên khốn này đang muốn sắm vai chính trong lễ tế thiên du vai chính sao? Muốn làm phản!"

Hoàng Hậu quả thực chờ người ra, nói: "Dung a, con..... con làm gì vậy?" Dù Mộ Tình không ướt hết nhưng quần áo thì không cứu nổi, nhưng Hoàng Hậu lại không bảo cậu ta đứng lên, sắc mặt âm trầm chuyển trắng. Tạ Liên đưa Thích Dung cho Phong Tín, nói: "Đừng để đệ ấy đánh Mộ Tình." Phong Tín một tay động vào Thích Dung, còn gã lại tay đánh chân đá cậu ta, mắng: "Ngươi là thứ gì mà có gan chó lớn như vậy, dám tùy tiện chạm tay vào ta!"

Tạ Liên đầu đầu không thôi, nói: "Thích Dung, đệ càng ngày càng quậy!" Rồi nói với Hoàng Hậu: "Mẫu hậu, suýt nữa thì quên chuyện này, người tịch thu kim xe của đệ ấy đi."

Thích Dung cả kinh, hét to: "Không muốn không muốn! Dựa vào đâu hả! Đó quà sinh nhật của dì tặng ta!"

Tạ Liên nói: "Là cái gì cũng thu. Khi nãy trên đường tí nữa thì gây họa, nếu trong tương lai đệ vẫn chưa đi đâu khiến tốt thì đừng chạm vào."

Hoàng Hậu "A" một tiếng, ngạc nhiên hỏi: "Tí nữa thì gây họa? Họa gì?"

Tạ Liên liền thuật lại chuyến đi xe kinh hoàng của Thích Dung, gã giận đến đỏ hốc mắt, kêu: "Thái Tử biểu ca, thật oan cho ta! Rõ ràng ta không có đụng ai cả!"

Tạ Liên không biết nên khóc hay cười, nói: "Đó là vì có người kìm đệ lại!"

Thích Dung lập tức gạt tay Tạ Liên ra, tức giận chạy khỏi Tê Phụng Cung, Hoàng Hậu kêu quay lại cũng không lại, đành bất đắc dĩ nói: "Ngày mai ta sẽ nói với nó chuyện tịch thu xe. Ai, đứa nhỏ này từ lâu đã muốn một chiếc xe rồi, ta thấy nó thật sự muốn có nên vài ngày trước sinh nhật đã tặng cho, nào ngờ sẽ như vậy? Sớm biết ta đã không đưa."

Tạ Liên nói: "Đệ ấy một hai đòi một chiếc xe để làm gì?"

Hoàng Hậu bảo: "Nó nói là có thể đi Thái Thương Sơn bất kì lúc nào để đón con về cung."

Suy cho cùng gã vẫn có lòng tốt với hắn, Tạ Liên im lặng. Lát sau hắn lên tiếng: "Người nên tìm một vị lão sư hảo hảo rèn lại tính tình của đệ ấy, tuyệt đối không được để đệ ấy sa đọa."

Hoàng Hậu thở dài: "Đào đâu ra lão sư để trị nó đây? Xưa nay nó chỉ nghe lời mỗi con, chẳng lẽ để nó theo con lên núi tu thân dưỡng tính? Còn quốc sư lại chết sống không chịu nhận nó làm đồ đệ."

Ngẫm lại, Tạ Liên thấy vừa buồn cười lại vừa đáng sợ, lắc lắc đầu, nói: "Với tính tình Thích Dung mà vào Hoàng Cực Quan, chỉ sợ cả tòa Thái"

Thương Sơn đầu là gà chó không yên."

Vấn đề này làm hai mẹ con đau đầu, không tìm được biện pháp nên tạm thời gác lại. Chạng vạng, sau khi Tạ Liên gặp lại cha mẹ rồi trò chuyện một lúc, rồi lại phải rời khỏi hoàng cung.

Ai ai cũng biết, Thái Tử điện hạ một lòng trăn mê tu đạo, từ trên Thái Thương Sơn nhập Hoàng Cực Quan, luôn luôn gặp cha mẹ thì ít mà xa cách thì nhiều. Đối với đi đầu này, quốc chủ cũng không nói nhiều nhưng Hoàng Hậu lại lưu luyến không rời. Ra khỏi hoàng cung, Tạ Liên tùy ý đi dạo một vòng quanh hoàng thành, tiện thể bái Mộ Tình trở về nhà một chuyến như hôm qua đã nói.

Cửa son cao hộ và bần dân loạn quật, thường thường chỉ cách nhau có một hẻm. Nhà của Mộ Tình từ đầu đã nằm trong một con hẻm nhỏ âm u trong hoàng thành phồn hoa nhất.

Ba người vừa đi vào đầu ngõ, thì có năm sáu đứa trẻ mặc quần áo rách tả tơi nhào đến, sôi nổi nói: "Ca ca. Ca ca đã trở lại rồi!"

Tạ Liên đang ngạc nhiên, sao vừa thấy người đến đã kêu ca ca, rồi cũng lập tức nhận ra đám nhóc không phải kêu hấn là "Ca ca", mà là Mộ Tình. Mấy đứa nhỏ ngọt xớt kêu Mộ Tình, nhưng cậu ta lại không để ý, nói: "Lần này không có. Mấy đứa đừng gọi vậy."

Mặt cậu ta không cảm xúc nhưng ngữ khí lại chẳng lạnh lùng. Sau lại nói với Tạ Liên: "Điện hạ đừng bận tâm, đây chỉ là đám trẻ sống ở đây." Đám nhóc kia rõ ràng là quen với cậu ta, ngày thường vẫn hay chơi với nhau nên hoàn toàn không sợ cậu ta, cười hì hì vây quanh bọn họ, vươn bàn tay nhỏ dơ bẩn tìm đồ ăn trên người Mộ Tình. Cuối cùng, Mộ Tình vẫn lấy một chùm anh đào đỏ màu bảo thạch từ trong túi rồi để chúng tự chia.

Thấy thế, Phong Tín cũng rất kinh ngạc, dường như rất hiếm thấy Mộ Tình làm chuyện này. Cũng khó trách, rốt cuộc thì bên ngoài Mộ Tình thoát nhìn giống một tiểu bạch kiếm cực kỳ mỏng lạnh, dù có thấy người chết đối trước mặt cũng sẽ không cho đồ ăn của cậu ta. Nhưng thực chất Tạ

Liên lại không bất ngờ. Hắn vốn cũng định lấy cái gì đó để cho đám nhỏ này, đáng tiếc nhiều năm rồi hắn không mang theo kẹo bên người nên trực tiếp bảo Phong Tín cho chút tiền, nhưng nó giống như đang tống cổ đám trẻ ăn xin này đi, cũng thấy không ổn. Ai ngờ, đúng lúc này, tiếng lộc cộc chột cuồn vang, tiếng ngựa hí vang thật dài, sau đó trên đường vọng lên tiếng hét chói tai.

(Bamboo: *Liên trước mình có đề rồi nhưng mình nghĩ sẽ chẳng ai nhớ đâu nên chú thích lại : những chàng trai với vẻ ngoài trắng trẻo yếu ớt/thư sinh nhã nhặn/trời gà không chặt (thường mang nghĩa châm chọc), công tử bột...)

Về mặt họ nghiêm lại, Tạ Liên xông ra khỏi ngõ nhỏ. Hai bên đường ngã trái ngã phải, người ngã ngựa đổ, người đi đường nhanh chân chạy trốn, táo đồ, lê vàng lẫn đầy đất. Còn chưa thấy rõ sự tình thì đã nghe một thiếu niên chửi đồng lên: "Tránh ra tránh ra, tất cả tránh ra! Có tí mà ai cũng không có mắt nhìn, ta đâm chết ai thì cũng mặc kệ!"

Phong Tín mắng một tiếng, bảo: "Lại là Thích Dung!"

Quả nhiên, Thích Dung đứng trên chiếc kim xe hoa lệ của gã, mặt hầm hầm sát khí, dương roi ngựa quất loạn, quất trúng con ngựa trắng làm nó hí vang. Tạ Liên lệnh: "Ngăn đê ấy lại!"

Kim xe đi qua đám đông hỗn loạn trước mặt bọn họ, Phong Tín nói: "Tuân mệnh!" Rồi xông lên. Tạ Liên kiểm tra người đi đường và sắp bị Thích Dung lái xe đâm phải, không ai bị thương cả, nhưng lại cảm thấy có gì đó sai sai. Đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đằng sau chiếc kim xe cao lớn, kéo theo một cọng dây thường thô dài. Mà cuối đoạn dây mắc vào một cái bao tải. Hình như có cái gì đó trong bao tải, nó giãy giụa không ngừng. Nhìn hành động này có thể là con người.

Trong nháy mắt, Tạ Liên chỉ cảm thấy sồn tóc gáy. Ngay sau đó, hắn đoạt bước vọt đi lên.

Con ngựa trắng bị Thích Dung quất sợ mất mật, chạy như điên, bánh xe gắn với xe ngựa bay loạn, Phong Tín đứng phía trước cản ngựa, e là không

thể cản trong chốc lát được. Mà Tạ Liên ba bước đuổi theo xe ngựa, xuất trường kiếm khỏi vỏ, vung kiếm chém xuống. Cắt đứt dây thừng, cái bao tải cũng rơi xuống đất, lăn hai cái r ỏi bất động.

Tạ Liên cúi người xem kỹ. Không biết nó đã bị kéo lên trên mặt đất kéo bao lâu r ỏi, bị ma sát lưng nhiều chỗ, vô cùng dơ bẩn, vết máu loang lổ, tựa như túi đựng xác chết. Hắn lại hạ kiếm chặt đứt dây thừng cột bao tải, mở ra, chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ biết bên trong có người. Hơn nữa, là một đứa bé!

Tạ Liên xé rách toàn bộ bao tải. Đứa bé bên trong cuộn tròn thành một cục, gắt gao ôm đầu nó, thứ dính lên bộ quần áo dơ h ề h ề không phải dấu chân to quá khổ với hắn mà là máu tươi, tóc y cũng đầy huyết ô, rối tung rối mù, rõ ràng là tra tấn, quả thực nhìn không ra đây là người. Mà thân thể này cùng lắm chỉ bảy tám tuổi, lại rất nhỏ bé, run như sắp rớt mất lớp da, không thể hiểu được tại sao sau khi bị hành hung và kéo lên trên đất mà vẫn có thể sống sót.

Tạ Liên lập tức lấy tay đi đặt lên cổ y, tìm được nhịp đập không yếu tí nào, thở dài nhẹ nhõm một hơi, r ỏi tức khắc ôm thân hình nhỏ bé này lên, quay đầu, hận không thể nén lại mà quát: "Phong Tín! Ngăn Thích Dung lại cho ta!!!"

Thật sự là trước đến nay hắn chưa từng nghĩ, ở Tiên Lạc quốc còn có thể phát sinh chuyện như vậy. Giữa thanh minh bạch nhật, ngay trên đường cái, một quý tộc trói người sống vào bao tải kéo sau xe ngựa! Nếu không bị hắn bắt gặp r ỏi cản lại, thì chẳng phải đứa trẻ đang sống sờ sờ sẽ bị kéo đến chết?!

Xa xa phía trước, truyền đến từng trận hí vang và tiếng rống giận của Thích Dung, ngay sau đó Phong Tín cao giọng nói: "Đã ngăn được!"

Tạ Liên bước vài bước đã đuổi kịp, lúc này Thích Dung hét thảm một tiếng, cả giận quát: "Hạ nhân như ngươi cũng to gan lớn mật, dám làm ta bị thương, ai cho ngươi lá gan?!!"

Hóa ra Phong Tín không đứng bên dưới cản mà đoạt lấy dây cương. Đương nhiên Thích Dung sẽ không cho hắn, đoạt tới cướp lại, trong tình thế cấp bách bị Phong Tín vô tình đẩy xuống xe ngựa. Hắn ngã lăn vài vòng trên đất, đầu gối rách một mảng, thấy người vây xem tứ phía, chỉ cảm thấy khó chịu và phẫn nộ. Tạ Liên lên tiếng: "Ta cho hắn!"

Thích Dung hơi hơi há miệng, thốt: "Thái Tử biểu ca!"

Tạ Liên cả giận mắng: "Người nhìn xem người này làm chuyện gì này! Thích Dung, ta thật là....."

Lúc này, bỗng nhiên hắn có cảm giác đứa bé trong lòng ngực rứt rứt một chút, dường như buông lỏng hai tay ôm đầu, từ bên trong khuỷu nhìn lên hắn.

Tạ Liên lập tức thu liễm tức giận, cúi đầu ôn nhu nói: "Đệ sao rồi? Có nơi nào đặc biệt đau không?"

Đứa bé tất nhiên vẫn còn tỉnh táo, không đau đến ngất đi, cũng không bị dọa cho ngu người, lắc lắc đầu. Tạ Liên thấy y lộ ra non nửa gương mặt máu tươi đầm đìa, muốn xem y có bị thương đầu hay không, nào ngờ, đứa bé kia lại là che nửa bên mặt còn lại, liều mạng không cho hắn xem.

Tác giả có lời muốn nói: Bởi vì mấy ngày gần đây trên Weibo đặt biệt có tình huống đổi mới nên có chút không ổn định, vô cùng xin lỗi! Sau khi sự tình được giải quyết, ta sẽ tận lực đi đầu chỉnh một tí. Kiến nghị mọi người xem ngay lúc này trước bữa sáng!

Tóm lại, cảm tạ mọi người!

Chương 64: Mất hòng châu vô tình chọc đỏ mắt (5).

Tạ Liên nhẹ giọng bảo: "Đừng sợ, không sao đâu, ta chỉ muốn xem qua thương thế của đệ thôi." Đứa bé kia càng che càng chặt, chỉ lộ ra một con mắt to đen nhánh, toát ra vẻ hoảng sợ. Nhưng đi đầu này không giống sợ bị hắn đánh, mà như sợ hắn phát hiện ra gì đó.

Nhìn non nửa khuôn mặt này với một con mắt, bỗng nhiên Tạ Liên cảm thấy đã gặp đứa nhỏ này ở đâu đó, hơi nheo mắt. Thấy sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, Thích Dung nói: "Thái Tử biểu ca, đây là thằng nhãi đã phá hỏng buổi biểu diễn của huynh, ta giúp huynh hả giận. Yên tâm đi, ta biết kì ếm chế không chết đâu."

Quả nhiên, đứa nhỏ hắn ôm trong ngực, chính là đứa bé rơi từ trên lầu thành xuống đường trong thượng nguyên tế thiên du ngày hôm qua!

Khó trách Tạ Liên càng nhìn y càng quen mắt, tiểu hài tử này thậm chí còn chưa thay đồ, mà cũng vì bị đánh đập bị kéo lê trên đất, nên lại càng ô uế hơn, hoàn toàn nhìn không ra là cùng bộ đồ, càng nhìn không ra là cùng người. Tạ Liên không thể nhịn được nữa quát: "Ai nói với đệ là ta muốn hả giận??? Đứa nhỏ này thì liên quan gì? Đệ ấy cũng không sai!"

Thích Dung lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, cãi: "Đương nhiên là nó sai. Nếu không phải do nó thì sao huynh lại bị quốc sư quở trách?"

Cuộc cãi vã inh ỏi, người đi đường tụ lại xung quanh càng nhiều, khe khẽ bàn tán. Trùng hợp, lúc này Mộ Tình cũng tiến lên, Thích Dung giơ roi chỉ hắn, thần sắc không phục còn mang theo một tia lệ khí (uất ức), nói: "Còn cả tên hạ nhân này nữa. Vừa thấy tên này liền biết không an phận thủ thường*, nếu bây giờ huynh không trị, tương lai sớm hay muộn hắn sẽ nghịch thiên dẫm lên đầu chủ nhân là huynh. Ta giúp huynh giáo huấn hắn, huynh lại che chở hắn, quở trách ta. Hiện tại dựng dì vẫn còn đối tốt với ta, không có tịch thu kim xe của ta. Biểu ca, đó là quà sinh nhật ta! Ta mong hơn hai năm!"

(*Giữ đúng phận mình, không làm đi đâu gì vượt quá, không đòi hỏi gì hơn. Đây là cả cụm chứ không phải hai từ đâu đâu)

Mộ Tình không âm không dương mà liếc Thích Dung một cái. Tạ Liên khí cực phản cười, nói: "Ta không cần đệ tốt với ta như vậy. Rốt cuộc là đệ giúp ta hả giận hay để bản thân hết giận?"

"....." Thích Dung biện minh: "Biểu ca, vì sao huynh lại nói những lời này với ta? Ta hướng về người mà, ta lại làm sai gì sao?"

Tạ Liên nói mà gã không thông, bảo: "Thích Dung, đệ hãy nghe cho kỹ, từ nay về sau, đệ không được động đứa nhỏ này. Một ngón tay cũng không cho, có nghe hay không!"

Lúc này, cổ Tạ Liên đột nhiên căng cứng. Hắn đang nổi nóng, nao nao, cúi đầu chỉ thấy kia đưa bé vùi mặt vào lòng ngực hắn, hai tay gắt gao khoanh lại cổ hắn. Tạ Liên cảm giác y run rẩy không ngừng, cho rằng y đau ở đâu, vội hỏi: "Làm sao vậy?"

Trên người đứa bé kia toàn là bùn đất, cát bụi, máu tươi, vô cùng dơ bẩn, dính hết vào phần áo trên của bạch y của Tạ Liên, hắn lại không thèm để ý gã, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng y trấn an, trầm giọng nói: "Không sao cả. Bây giờ ta sẽ mang đệ đi gặp đại phu."

Kia đứa bé không đáp lại, chỉ càng thít chặt vòng tay. Gắt gao không chịu bỏ, tựa như đang ôm một cọng rơm cứu mạng. Thích Dung thấy Tạ Liên hoàn toàn không nhận thành ý của gã, một lòng hướng về người ngoài, rồi thấy tiểu hài nhi kia dùng máu me, lấm lem bùn, có thứ gì bẩn thì đều cọ hết lên người Tạ Liên, lửa giận nóng ruột, gương roi ngựa lên, liền phải hướng gáy tiểu hài nhi kia quất một roi. Phong Tín vẫn luôn đứng một bên, bỗng nhiên tung một cước đá trúng cánh tay Thích Dung.

"Rắc" một cái, Thích Dung la lên một tiếng, roi ngựa rơi xuống đất, cánh tay phải cong ở một góc độ không được bình thường, mềm mại rũ xuống. Mặt gã còn chưa tin được, rất lâu sau mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Phong Tín, rặn từng câu từng chữ: "Người, vậy mà dám đánh gãy tay của ta!"

Một câu này như sâm hàn thấu cốt. Phong Tín đá xong mới nhận ra cậu ta đã làm gì, sắc mặt khế biến. Mà mặt Mộ Tình còn tệ hơn cậu ta nhiều.

Ngày thường bọn họ chán ghét Thích Dung thế nào, là một chuyện. Nhưng làm thị vệ, nhất thời kích động, đánh gãy tay hoàng thân quốc thích, thì lại là một chuyện khác hoàn toàn!

Tuy rằng vừa rồi hai tay Tạ Liên đều ôm đứa bé kia, phía sau lại là người đi đường vây xem, không tiện né, nhưng nếu hắn nếu muốn né, cũng

để như trở bàn tay. Chỉ là Thích Dung thế tới rào rạt, thường xuyên đột nhiên bạo khởi, Phong Tín ra tay quá nhanh không kịp nghĩ ngợi, hiện giờ làm cục diện càng thêm hỗn loạn, không kịp cản cũng đâu cần làm quá như vậy. Quần áo trước ngực hắn đầu đã bị máu tươi nhuộm thẫm dần, sợ nếu để lâu đứa nhỏ này sẽ chết, Tạ Liên nhanh chóng quyết định, cất cao giọng nói một hơi: "Các vị, hôm nay ai ở đây bị cuốn vào, có tổn thất gì thì tạm thời ghi nhớ, sau này ta sẽ giải quyết, tuyệt đối không đùn đẩy!"

Ngay sau đó, hắn nói với Phong Tín và Mộ Tình nói: "Trước cứu hài tử. Rồi mang Thích Dung đi, đừng để đệ ấy tiếp tục làm xằng bậy bên ngoài!" Nói xong, liền xoay người ôm đứa bé kia hướng về hoàng cung. Phong Tín tuân lệnh, thần sắc và thái độ khôi phục bình thường, tới nhắc tên Thích Dung đang phẫn nộ theo sau hắn, tiến về hoàng cung. Các binh lính canh gác trước cửa cung thấy Thái Tử điện hạ vừa mới đi được một canh giờ đã như gió gặp lửa vọt về, tuy rằng kỳ quái, nhưng cũng không dám ngăn trở. Vì thế Tạ Liên một đường chạy tới chỗ ngự y, lệnh Phong Tín cùng Mộ Tình giữ Thích Dung đứng canh bên ngoài, rồi một mình đi vào.

Thái Tử điện hạ hiếm khi rời cung, hiếm khi ra lệnh, các ngự y tất nhiên cũng tốc hỏa chạy tới. Tạ Liên đặt đứa bé kia lên ghế, nói: "Làm phiền các vị. Đứa nhỏ này đã bị vài người dân hành hung, còn bị người ta nhốt và bao tải, kéo lê trên đất, trước hết phiền giúp ta xem đầu đệ ấy có bị thương không, đây là quan trọng nhất."

Tuy rằng vài tên ngự y chưa từng thấy vị hoàng thất quý tộc nào ôm một đứa trẻ dơ dáy vô cùng chạy xộc vào đưa bọn họ trị liệu, nhưng cũng biết nói để bọn họ biết phải làm gì là được, vâng dạ làm theo. Một người nói: "Tiểu bằng hữu, buông tay xuống trước đi."

Thế nhưng đứa bé kia bị Tạ Liên ôm một đường vào đây thật sự rất ngoan, lúc này lại một hai đòi chết ngoan cố gắt gao che nửa bên mặt phải lại, nói sao cũng không chịu buông tay. Ngự y thì có thể nhẫn nại, nhưng người bệnh không chịu phối hợp thì không thể chữa được, chúng ngự y hỏi Tạ Liên: "Thái Tử điện hạ, này.....?"

Tạ Liên hơi nhất tay, nói: "Có thể là sợ người lạ. Không có việc gì, để ta."

Đứa bé kia ng ồi ở ghế trên, Tạ Liên không thể nhìn thẳng nên hấn hơi cúi người, cong eo, nghiêng đầu hỏi: "Đệ tên là gì?"

Một con mắt to của hài tử kia thẳng lắ lắ mà nhìn chăm chăm hấn, trong mắt đen nhánh, như hiện lên một thân ảnh tuyết trắng. Nếu muốn hình dung loại ánh mắt này, thật thật như gió thoảng bên tai-- "Tựa như trứ ma, quở ám vào người", không nên xuất hiện trên người một hài tử.

Sau một lúc lâu, y mới cúi đầu, nói: "..... H ồng....."

Giọng y vừa thấp lại vừa nhỏ, có có chút không rõ ràng như là không hề suy nghĩ, lại có điểm ngượng ngùng. Tạ Liên đại khái chỉ nghe rõ được một chữ "H ồng", lại hỏi: "Đệ mấy tuổi rồi?"

Tiểu hài nhi kia nói: "Mười tuổi."

Tạ Liên chỉ thuận miệng hỏi một chút, muốn làm y phân tâm mất cảnh giác, nghe y then thùng đáp "Mười tuổi", thì hấn ngẩn ra, nghĩ thầm: "Ta còn tưởng chỉ có bảy tám tuổi, thế mà đã mười tuổi rồi ư? Đứa nhỏ này thực sự g ầy yếu quá đi."

Dừng một chút, Tạ Liên mỉm cười, bảo: "Hiện tại các vị đại phu sẽ kiểm tra vết thương của đệ, đừng sợ, buông tay ra đi?"

Đứa bé nghe xong lại ch ần chờ lắ lắ đầu. Tạ Liên hỏi: "Vì sao không chịu?"

Trầm mặc h ồi lâu, y mới nói: "Xấu."

Y chỉ đáp lại một chữ, dù có thuyết phục cỡ nào cũng không chịu buông tay khỏi đầu. Tạ Liên th ề sẽ không nói là xấu, hấn sẽ không nhìn, hấn xoay người lại cũng không được. Tuổi còn nhỏ mà đã cực kỳ cố chấp. Bất đắc dĩ, các vị ngự y đành hỏi y, để y phân biệt số mấy với số mấy, xác nhận

đầu y không có vấn đề, cũng không đau đầu, thấy sự vật rất rõ ràng, nên ưu tiên trị thương trên người y.

Khi chữa trị, vài vị ngự y tựa như vô cùng bức dọc, luôn miệng bảo lạ. Tạ Liên đứng chờ bên cạnh, nghe thấy, hỏi: "Các vị, là thế nào?"

Một ngự y nhin không được nói: "Thái Tử điện hạ, vị tiểu bằng hữu thật sự bị người ta đánh một trận, rồi nhét vào bao tải kéo lê trên đường sao?"

Tạ Liên câm lặng một lát, bảo: "Không thể là giả."

Ngự y nói: "Vậy thì thật..... ghê gớm. Ta chưa từng gặp ai ngoan cường như thế này. Gãy mất năm cái xương sườn, một chân, cùng với các thương thế to nhỏ khác, cơ thể mệt mỏi, thế mà còn có thể thanh tỉnh như thường, ngẩng đầu đối thoại với ngài. Làm người còn khó có thể làm được, huống hồ đây là một đứa trẻ mười tuổi?"

Tạ Liên nghe xong, không ngờ thương thế lại nghiêm trọng như thế, cơn giận đối Thích Dung càng tăng lên. Cũng vừa nhìn đứa bé đang ngẩng đầu trên ghế dường như không cảm thấy chút đau đớn nào, chỉ dùng con mắt trái to tròn đen láy, nhìn trộm hắn. Cảm thấy mình sau khi bị Tạ Liên bắt được, lập tức đã mở lòng.

Tác giả có lời muốn nói: Chương 63 hôm qua đã đổi mới 2K chữ sau đó lại bỏ thêm 1K chữ mọi người không cần xem lại ha! Đổi mới một chút hoặc là thay đổi một chút chờ tí sẽ được!

Kỳ thật Thích Dung người này nếu đem đến thời hiện đại thì xem như già có chứng cuồng tảo đi _(:3" ∠)_

Ta biết ta tu tiên chưa thành đại!!!! Xin lỗi xin lỗi! Vẫn là giống hôm trước đã nói, mấy ngày nay đọc ban ngày! Chờ ta thắng trận này, cảm tạ!

Chương 65: Mất hờng châu vô tình chọc đỏ mắt (6).

Thấy vậy, Tạ Liên tự nhiên cảm thấy y vừa buồn cười lại đáng thương, nói: "Vết thương của đứa nhỏ này liệu có thể lành lại không?"

Người ngự y kia quấn cho đứa bé một tầng băng vải trên đầu, đáp: "Đương nhiên, có thể."

Tạ Liên lúc này mới yên tâm, gạt đầu một cái, nói: "Làm phiền."

Lúc này, có cung nhân thông báo, quốc chủ bệ hạ cùng Hoàng Hậu giá lâm. Chúng ngự y lập tức đứng dậy, đi ra ngoài hành lễ. Tạ Liên bế đứa bé kia lên giường, nói: "Người nằm đây đi, nghỉ ngơi cho tốt."

Ngẫm lại, đứa nhỏ này sợ người lạ, chút nữa có nhiều người đến nói chuyện không chừng làm hài tử này càng thêm sợ hãi, vì thế y buông màn xuống mép giường sau đó mới đứng dậy.

Một đám người hầu cùng cung nhân mang quốc chủ cùng Hoàng Hậu đi vào trong điện. Hoàng Hậu sắc mặt trắng bệch, nói: "Hoàng nhi, sao vừa rồi cung liễn vội vàng vàng mà hỡi cung? Con bị thương đâu sao?"

Tạ Liên nói: "Mẫu thân yên tâm, ta không bị thương. Người bị thương không phải ta."

Lúc này, Thích Dung ở bên cạnh hô: "Di Mẫu, cứu ta!"

Hoàng Hậu lúc này mới để ý, Thích Dung bị Phong Tín gắt gao ép vào một góc, không khỏi kinh hãi lắp bắp. Nàng một lòng lo lắng nhi tử có mạnh khỏe hay không, hoàn toàn không chú ý tới cái khác, giờ phút này thấy mới nói: "Dung nhi đây là làm sao vậy?"

Quốc chủ thì mày nhăn lại, nói: "Phong Tín, tại sao lại áp tiều Kính Vương như phạm nhân thế kia?"

Phong Tín vốn phải hành lễ chờ như Mộ Tịch và mọi người, nhưng bởi vì đang bắt lấy Thích Dung nên không thể bỏ tay ra, tình cảnh trở nên xấu hổ. Tạ Liên thấy thế liễn nói: "Ta bảo hẩn làm như vậy."

Thích Dung đưa tay phải mình ra, liễn phản bác: "Di Mẫu, tay ta bị hẩn bẻ gãy."

Hoàng Hậu còn không kịp đau lòng, Tạ Liên đã lạnh lùng nói: "Người mới gãy một cánh tay, hài tử bên trong kia thì thế nào?"

Quốc chủ khó hiểu, hỏi: "Cái gì? Hài tử?"

Tạ Liên liền đáp: "Một hài tử mười tuổi. Tay trái gà không chặt, thân hình gầy gò, thể trạng yếu ớt, Thích Dung phải thủ hạ đi đánh. Nếu không phải hài tử kia mạng lớn, chỉ sợ bây giờ đã bị phân thân giữa đường, sớm bị người ấy đánh chết!"

Thích Dung tựa như vừa nghe kể chuyện cười, mở to mắt, nói "Một hài tử mười tuổi, tay trái gà không chặt ư? Thân hình gầy gò, thể trạng yếu ớt? Biểu ca, người không biết được tiểu bất tử kia có bao nhiêu hung dữ, đã man đến thế nào, lợi hại ra sao, nó ở trước mặt người giả vờ đánh thương thôi. Ta kêu năm sáu người cũng không bắt nổi tiểu quỷ này, nó tay đâm chân đá, răng thì cắn xé làm máu tươi chảy đầm đìa. Nếu nó không làm ta tức thì sao đến nỗi ta phải đem nó kéo bằng xe ngựa chứ?"

Quốc chủ cùng Hoàng Hậu không hện mà cùng đổi sắc mặt. Tạ Liên hít sau một hơi, nói: "Câm miệng! Người làm những việc này không phải đã quá rõ ràng sao?" Thích Dung thường ngày mỗi lần xuất hiện đều thế, kiêu ngạo, bá tánh quanh hoàng thành có ai không nhìn thấy chứ? Bây giờ, gã quá rảnh rồi sao có thể không tìm chuyện để làm?

Quốc chủ liếc mắt nhìn Hoàng Hậu một cái, sắc mặt dịu đi đôi chút, nói: "Đưa tiểu Kính Vương xuống, ngự y chữa khỏi cánh tay hấn. Thu hồi Kim xe, cấm túc hối lỗi, một tháng không được ra ngoài."

Người hầu phía sau lập tức đi lên túm lấy gã, Phong Tín lúc này mới buông tay.

Thích Dung lại coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, hừ một tiếng: "Thích thì thu đi, ta đã biết hôm nay là lần đi cuối cùng nên đã dùng đỡ rồi."

Thấy gã không hề sấm hối chút nào, Hoàng Hậu thở ngắn than dài, Tạ Liên nói: "Cấm túc hối lỗi thôi sao? Sợ rằng sau đệ ấy còn tái phạm, phải quản giáo nghiêm hơn."

Thích Dung ngẩn người, giận run lên: "Thái Tử biểu ca, người...."

Ngay sau đó, hắn chuyển động tròn mắt, nói: "Được. Ta đây liền thừa nhận, chuyện này là ta không đúng. Bệ hạ vô luận phạt ta cái gì, Thích Dung tuyệt không từ chối."

Câu tiếp theo, gã chuyển đề tài, nói: "Bất quá, thủ hạ của Thái Tử biểu ca có phải hay không cũng nên bị trách phạt? Di Phụ, Di Mẫu, cánh tay của ta là do Phong Tín này bẻ gãy!"

Nghe vậy, Quốc chủ lập tức nhìn về phía Phong Tín, trên mặt xuất hiện vài tia giận dữ.

Phong Tín hơi hơi xúi đầu, Mộ Tình biết đi đầu quay qua một bên bước hai bước.

Quốc chủ lạnh lùng nói: "Phong Tín, ngươi là thuộc hạ thân cận của Thái Tử điện hạ. Thái Tử đối xử với ngươi thật sự rất tốt, có lẽ vì thế mà ngươi quên mất thân phận, trở nên kiêu căng hay không? Ngươi chức trách là phụng dưỡng điện hạ, ngươi đó là như thế phụng dưỡng hắn sao? Đối Thái Tử điện hạ biểu đệ tiểu Kính Vương cũng dám động thủ."

Phong Tín cúi đầu, chuẩn bị quỳ xuống. Tạ Liên lại nói: "Không cần phải quỳ."

Phong Tín chỉ nghe theo lời Tạ Liên, mặc kệ là bệ hạ lên tiếng, cậu ta lập tức ngừng lại động tác quỳ, thấy thế, thần sắc Quốc chủ liền thêm mấy phần khó coi. Tạ Liên tiếp tục nói: "Phong Tín bẻ gãy cánh tay của Thích Dung, đúng vậy. Nhưng là vì giúp con. Hơn nữa là Thích Dung có tội, hắn cũng không sai, hà tất phải quỳ?"

Quốc chủ nói: "Mặc kệ hắn là vì cái gì, hắn đầu mạo phạm tiểu Kính Vương. Chủ tớ có khác, tôn ti có phần, đừng nói ta bắt hắn quỳ xuống, giờ ta có phạt hắn một trăm trượng, cũng không có gì gọi là không đúng."

Tuy Quốc chủ đối với Thích Dung không bằng thân hậu như Hoàng Hậu, nhưng là hoàng thất uy nghiêm không thể xâm phạm. Thích Dung lại

mười phần hiểu rõ ràng đi đâu này, liếc xéo mắt, nói: "Dùng trượng để phạt thì không cần, hắc cũng là người của Thái Tử biểu ca, ta không muốn quá khó xử. Ta chỉ cần hắc tự bẻ gãy cánh tay mình, sau đó quỳ dập đầu trước mặt ta ba cái, ta liền không truy cứu nữa."

Quốc chủ chậm rãi gật đầu, tựa hồ cảm thấy ý kiến này không tồi. Tạ Liên lại nói: "Nếu muốn phạt Phong Tín thù phạt ta trước đi. Hắc là người hầu của ta, hắc không có làm gì sai, thứ hai chính là hắc làm theo mệnh lệnh của ta, ta nói hắc làm vậy."

Nghe hắc nói vậy, trên mặt Quốc chủ thoáng tức giận.

Hầu hết phụ tử trên đời này đều phải trải qua một biến hoá như vậy. Nhi tử khi còn nhỏ sẽ nghĩ phụ thân mình là đại anh hùng ghê gớm nhất trong thiên địa, là tấm gương của chính mình, vô cùng sùng bái. Nhưng sau này nhi tử lớn rồi, lại bắt đầu hoài nghi hết thảy phụ thân mình, thậm chí trở nên phản cảm, dẫn đến cả hai bên đều không tán thành lẫn nhau.

Tạ Liên đến Thái Thương Sơn thanh tu, mục đích căn bản đương nhiên là tập võ cưỡi đạo, hướng tâm. Bất quá, kỳ thật hắc cũng không chấp nhất ở đâu cưỡi, lấy thân phận gì để cưỡi.

Cái nói là 'đạo', nghĩa trên mặt chữ, chính là 'nhân hành vu lộ'. Chỉ cần họ một lòng hướng đạo, tu hành ở đâu hay hình thức cũng không cần làm đầy đủ, cố chấp lên núi nhập quan là không cần thiết. Sở dĩ Tạ Liên nhất quyết muốn lên núi còn có một nguyên nhân nữa, là bởi vì hắc cảm thấy mình cùng phụ thân không hợp nhau chút nào.

Là Tiên Nhạc Thái Tử cao quý, khi vừa sinh ra Tạ Liên đã được quốc chủ Tiên Nhạc vẽ ra con đường đi cả đời. Khi còn nhỏ còn đỡ, người nhỏ nhỏ, không có gì đáng để buồn phiền, Tạ Liên cũng chỉ cần phụ mẫu đưa cho chông giấy thếp vàng, chơi đùa và chơi đùa. Sau này lớn hơn, Tạ Liên mới phát hiện, phụ thân của hắc không chỉ là phụ thân mà còn là một vị quốc chủ, giữa họ có rất nhiều ý nghĩ, cách thức hành động bất đồng. Tỷ như, Hoàng thất uy nghiêm là thứ mà Tạ Liên không thích nhất.

Nếu không có cách nào hòa hợp, vậy thì đi xa càng tốt, né tránh luôn cho thỏa đáng. Mỗi lần hễ cùng, hẳn đầu cùng Mẫu thân trò chuyện với nhau rất vui vẻ nhưng lại chẳng bao giờ thành thành thật thật mà nói chuyện cùng Phụ thân. Song phương cũng cực kỳ ít bắt chuyện với nhau, hễ như toàn do Hoàng hậu hòa giải.

Nhiệm vụ giảng dạy suốt mấy tháng, Tạ Liên lúc đó rất kiên trì, không chịu nhân nhượng, quốc chủ tiện miệng nói: "Tốt, vậy người thay hẳn đi, xem người có làm được không!" Tạ Liên liền đáp: "Đương nhiên!" Hoàng hậu nhìn hai con họ, vội lên tiếng: "Hà tất phải khổ mình như thế?"

Lúc này, Phong Tín vẫn đứng yên kia đột nhiên giơ cánh tay trái lên, đánh xuống cánh tay phải. Tiếng "Rắc rắc" làm mọi người cả kinh, quay về phía tiếng động, chỉ thấy cánh tay phải của cậu ta cũng mềm mại mà rũ xuống như Thích Dung. Tạ Liên vừa giận vừa sợ, nói: "Phong Tín!"

Mồ hôi lạnh trên trán Phong Tín thì nhau rơi xuống, cậu ta không nói hai lời liền quỳ xuống trước mặt Thích Dung, đập đầu ba cái, Tạ Liên cũng không ngăn cản nổi. Thích Dung đắc ý, cười ha ha nói: "Được rồi, bản Vương miễn cưỡng tha thứ cho người vậy. Làm như thế này sớm hơn có phải tốt không?"

Tuy rằng tay của gã cũng bị gãy, nhưng sau một hồi băng bó lại tình thần cũng thoải mái hơn, tựa như vừa đánh thắng một trận. Mà Phong Tín vẫn quỳ rạp trên mặt đất, Mộ Tình đứng một bên nhìn tình cảnh này, vẻ mặt mơ hồ, không rõ đang nghĩ gì. Tạ Liên đột nhiên quay về phía Phụ thân, cả giận nói: "Người! . . . "

Phong Tín giơ tay trái ra, kéo hẳn lại, nói: "Điện hạ!"

Hoàng hậu cũng dùng tay can hẳn lại, trong lòng Tạ Liên cũng hiểu rõ, Phong Tín mới mười bốn đã đi theo làm tùy tùng của mình, Hoàng hậu cũng rất thương cậu ta, vì thế cũng không đành lòng nhìn cảnh phụ tử cãi vã khiến Hoàng hậu khổ sở nên mới làm vậy. Hiện tại hẳn mà to tiếng, chẳng khác nào uống phí công sức của Phong Tín, chỉ bằng mạnh mẽ nhìn xuống, nhưng trong lòng đã giận dữ thành cơn. Sắc mặt quốc chủ lúc này mới hơi hòa hoãn, bình tĩnh bước ra ngoài.

Hoàng hậu xưa nay cũng rất quý mến Phong Tín, quay ra than thở: "Ôi, hài tử ngoan, oan ức cho người r ồi."

Phong Tín nói: "Hoàng hậu đừng nói như vậy, nằm trong chức trách thôi."

Nghe xong câu này, ánh mắt Mộ Tình lấp lóe, không một tiếng động mà cười khẩy. Tạ Liên nhắm mắt lại, nói: "Mẫu thân, nếu người không quản nổi Thích Dung thì nhốt đệ ấy lại đi."

Hoàng hậu thở dài, gật gật đầu, lại lắc đầu, r ồi rời đi.

Tạ Liên mời một ngự y, để ngự y đó chữa tay phải cho Phong Tín, r ồi hướng Phong Tín, nói: "Phong Tín, là ta có lỗi."

Người khác cũng đã rời đi hết, Phong Tín lập tức đổi biểu cảm, cười cợt nói: "Này đã là gì. Ta dám đánh hấn, còn sợ hấn trả thù sao?" Sau đó ngưng một chút, lại khuyên nhủ: "Điện hạ, ngài dạy Thích Dung thế là đúng, nhưng không nên làm bệ hạ giận. Bệ hạ là quốc chủ, không phải là bằng hữu đồng lứa, cãi nhau là không tốt. Phụ tử cãi nhau, Hoàng hậu r ồi r ỉ không vui. Người vốn dĩ cũng khó xử."

Tạ Liên sao có thể không rõ, Mẫu thân mình khó xử?

Mẫu thân của Thích Dung, chính là em gái ruột của Hoàng hậu, tỷ muội tình thâm, khi còn trẻ chưa hiểu chuyện, tình đầu sơ khai, một lòng theo đuổi tự do, tin vào lời ngon tiếng ngọt, phá hủy hôn ước đang tốt đẹp, cùng một thị vệ trong phủ chạy trốn. Ai biết được gã nh àn người xấu, thân thể thiên kim bị vùi lấp trong căn phòng chẳng khác ổ chó nửa năm, thị vệ kia bản tính bại lộ, ăn chơi chè chén, sau đó Thích Dung được sinh ra, tên thị vệ kia lòi thê tử ra đánh đấm, Cuối cùng, hai mẹ con không thể chịu đựng nổi, năm Thích Dung năm tuổi, nàng xám xịt đưa hài tử về nhà. Nàng sớm đã trở thành quý tộc bị gièm pha, tự nhốt mình, cô đơn buồn bực không vui, chỉ dành gấp đôi tình yêu thương đưa con độc nhất của nàng.

Một lần động loạn, Mẫu thân của Thích Dung vì cứu Hoàng Hậu nên bất hạnh lâm chung, trước khi chết, nàng đem Thích Dung giao cho Mẫu

thân Tạ Liên.

Hoàng hậu đương nhiên rất tận tâm tận lực. Nhưng mà, đây là nhi tử của người khác, rất khó khăn cho người. Quản không tốt, quản nhiều thì là nghiêm khắc, khắt khe, vì tình nghĩa cũng không đành lòng, cũng chẳng thể mặc kệ, quản thiếu, vì thế li ền biến thành loại đạo đức này, nếu không quản chế thì sau này có thể sẽ xảy ra chuyện nghiêm trọng. Hoàng hậu cũng không thể hiểu, rõ ràng nàng chăm sóc Tạ Liên với Thích Dung giống nhau, sao có thể nuôi thành hai hài tử có tích cách khác nhau đến vậy?

Lúc này, Tạ Liên mới nhớ tới tiểu hài tử vẫn nằm trên giường. Hắn kéo màn lên nhìn thấy đứa nhỏ không biết đã ngủ rồi dậy từ khi nào, đang nhìn qua khe hở ra bên ngoài. Tạ Liên tung màn lên, y lại thành bé ngoan nằm xuống. Tạ Liên nói: "Bên ngoài vừa cãi nhau, làm đệ sợ sao? Đừng để tâm, chuyện không liên quan đến đệ."

Một tên ngự y lên tiếng: "Thái tử điện hạ, tiểu bằng hữu này vết thương đã xử lý tốt, chỉ cần tĩnh dưỡng là khỏi."

Tạ Liên gật đầu nói: "Làm phiền rồi."

Lại cúi người xuống, hỏi đứa trẻ kia: "Nhà đệ ở đâu? Ta đưa đệ về nhé?"

Đứa bé li ền lắc lắc đầu, nói: "Không có nhà."

Phong Tín tự mình nâng cánh tay lên, hỏi: "Không có nhà? Chẳng lẽ là ăn mày?"

Nhìn đứa nhỏ này vừa gầy vừa yếu, quần áo lại bẩn, không phải là không thể. Nếu không có nhà thì cũng không thể để y lại hoàng cung hay vứt ra đường. Tạ Liên suy nghĩ một chút, nói: "Như vậy thì, trước tiên theo ta về Thái Thương sơn đi."

Nào ngờ, Mộ Tình chợt lên tiếng: "Y nói dối."

Tác giả có lời muốn nói: 20 hào xin nghỉ:

Có vài muội tử độc giả có khả năng chưa hiểu rõ lắm, ta giải thích một chút, vào lúc 16 giờ buổi tối có người bôi nhọ Weibo thượng thiên văn 《ma đạo tổ sư》 của ta là hàng sao chép, hơn nữa còn bôi tro trát trấu một cách phi lý. Mấy ngày nay vì làm sáng tỏ chuyện này, ta vẫn luôn ở làm một bản so sách, lượng công trình rất lớn, hôm nay bạo gan làm cho xong nên mệt chết, xin nghỉ một ngày để nghỉ ngơi một chút, thật ngại ha!

Nếu muội muốn biết chân tướng thì có thể xem Weibo trí đỉnh của ta @ Mặc Hương Đờng Xú MXTX.

Hệ thống tự sửa thật sự thầ kỳ, ta đánh "", mười lần có tám lần nó đều tự động đổi thành "Đạo".....

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

66

66: Người lên trời cũng là người người xuống dưới cũng là người

Tạ Liên quay đầu, hỏi: "Sao lại nói thế?"

Mộ Tình đáp: "Có cả đám trẻ con không có nhà sống lưu lạc trong hoàng thành thường xuyên đến gần nhà ta xin ăn, ta quen hết, nhưng chưa từng gặp đứa nhỏ này."

Đứa bé kia nhìn Mộ Tình không nói. Phong Tín hoài nghi hỏi: "Chúng tìm ai để xin ăn? Người sao? Người chịu cho á?"

Mộ Tình trừng cậu ta, nói: "Chúng quẩn dữ lắm, không cho thì không còn cách nào khác?"

Phong Tín không thể tưởng tượng được cảnh đó, không mở miệng, nói: "Ồm."

Tạ Liên nhìn bọn họ nói chuyện mà thấy tức cười. Mộ Tình lại nói: "Hơn nữa trên quần áo nó có vài miếng vá, mà đường may này chắc chắn được người lớn mới may, nhà nó ít nhất phải có một người lớn. Có thể gia cảnh chẳng ra gì, nhưng tuyệt đối không phải ăn mày."

Tất nhiên Tạ Liên cũng chưa bao giờ để ý đến một miếng vá cả, cũng không biết có phải người lớn may hay không, nhưng Mộ Tình đã từng làm tạp dịch trong Hoàng Cực Quan, cũng làm nhiều công việc nhà, nhìn kỹ thì y chang như câu ta nói, hỏi: "Nhà của đệ có người lớn không?"

Đứa bé kia lắc đầu, Mộ Tình định ninh: "Khẳng định có. Thấy nó không quay về, có lẽ người nhà đang cuống quýt tìm nó."

Đứa bé đáp: "Không, không hề! Không có ai cả!" Dường như nó sợ bị đưa về đó, nói xong liền giang hai tay ra hình như muốn ôm Tạ Liên. Người y vẫn đầy máu me bùn đất đen ngòm, Phong Tín không nhìn nổi nữa, nói: "Thằng nhóc kia có biết mình vừa làm gì không? Chưa tính tình thế cấp bách lúc trước, giờ còn không hiểu chuyện sao. Đây là Thái Tử điện hạ, Thái Tử điện hạ đó, người hiểu không?"

Đứa bé kia lập tức rút tay về, nhưng vẫn nhìn Tạ Liên, nói: "Mâu thuẫn gia đình, bị đuổi khỏi nhà. Đi rất lâu nhưng không biết đi đâu."

Ba người hai mặt nhìn nhau. Sau một lúc lâu, Phong Tín lên tiếng: "Giờ làm sao đây?"

Một ngự y kiến nghị nói: "Nếu Điện hạ nghĩ không ra thì có thể để nó ở lại đây, tìm vài cung nhân chăm sóc là được."

Trần ngâm một lát, Tạ Liên khẽ lắc đầu.

Tóm lại là hắn vẫn sợ Thích Dung chưa từ bỏ ý định, còn muốn chuồn ra gây sự, nói: "Ta thấy rằng nên để ta chăm sóc đến khi vết thương đệ ấy lành lại. Nhìn đệ ấy sợ nhà như vậy xem ra ép về cũng không phải là cách. Phong Tín đi giải quyết những sạp hàng mà Thích Dung đâm hỏng đi, tiện thể dẫn vài người đi điều tra cha mẹ đứa bé ở đâu, báo họ một tiếng để họ đừng lo lắng."

Phong Tín gật đầu: "Được."

Hắn buông lỏng một tay, tay còn lại bế đứa bé lên. Tạ Liên cười nói: "Đệ còn phải dưỡng thương, nên đi thôi."

Phong Tín lại không để bụng, nói: "Bề gãy cái tay còn lại của ta cũng chẳng sao cả. Dù cho hai tay gãy hết, dùng hàm răng cắn cổ áo nó ta cũng có thể đưa nó cho ngài mang lên núi." 1

Mộ Tình âm thầm trợn trắng mắt, nói: "Thôi, để ta." Nhưng cậu ta mới đi được một bước, thì đứa bé kia nhảy khỏi giường, nói: "Ta có thể tự đi."

Về mặt lộ về kháng cự, khiến Mộ Tình do dự bước bước thứ hai, không biết có nên làm tới hay không. Tiểu bằng hữu này đã gãy mất năm cái xương sườn với một chân, thế mà vẫn còn sinh long hoạt hô*, Tạ Liên thật không biết nên cười hay nên đau lòng, nói: "Đừng chạy loạn a!" Nói xong, hấn cúi người bế y lên.

(*khỏe mạnh hoạt bát)

Ba người dẫn một hài tử ra cửa cung. Bởi Thích Dung mới gây chuyện, quấy nhiễu người đi đường, đâm đồ không ít sạp hàng, Tạ Liên cảm thấy rất chột dạ, không còn mặt mũi nào để nhìn bá tánh, đoàn người đầu xám xịt, không dám xuất đầu lộ diện, toàn chọn đường nhỏ để đi. Dọc đường, đứa bé ngồi trong khuỷu tay Tạ Liên rất ư là ngoan, bảo y im lặng y liề im ru, Phong Tín trừng mắt nói: "Tiểu tử này hôm qua đá ta, hôm nay thành bộ dạng như vậy, thật làm người khác thương hại."

Mộ Tình tiếp lời: "Hiển nhiên là vì Thái Tử điện hạ, nó muốn được ngài ấy thương hơn người thường."

Không biết vì sao câu này của cậu ta có thể tính là lời khen, nhưng câu từ có chỗ khiến người khác không thoải mái. Phong Tín lập tức không để ý đến cậu ta nữa. Đi được một lúc, Phong Tín nói: "Không được. Ta vẫn nghĩ điện hạ ngài không thể cứ bế một thằng nhóc không rõ lai lịch trước mặt người khác được."

Tạ Liên hỏi: "Có gì sao?"

Phong Tín nói: "Ngài chính là Thái Tử điện hạ!"

Vừa dứt lời cậu ta nhìn sơ qua chiếc xe đẩy tay nằm ở đầu ngõ đang trước, nói: "Để thằng nhóc lên xe rồi kéo đi!"

Mộ Tình lập tức bảo: "Ta nói trước, ta sẽ không kéo thứ này lên núi đâu."

Phong Tín nói: "Không ai nhờ người cả." Nói xong liền vươn tay ra, túm lấy đứa bé trong ngực Tạ Liên. Vừa đến tay cậu ta, đứa bé lại bắt đầu

giữa, Tạ Liên nói: "Dừng, dừng. Nói không chừng xe này có người xài!" Chưa gì hết Phong Tín để ý lên xe. Đúng lúc này, một người đứng gần đó bỗng nhiên nói: "Ngài đây là..... Thái Tử sao?"

Lập tức có người hét lớn: "Đúng đúng đúng! Đó chính là Thái Tử! Ngày hôm qua mặt nạ ngài ấy rơi xuống, ta đã tận mắt thấy mặt ngài! Chính là ngài!!!"

"Bắt lấy ngài ấy!!!"

Trong lòng ba người đều lộ bộp thành tiếng. Tuy Tạ Liên không nghĩ rằng buổi tế thiên du trung hôm qua là hấn sai, nhưng đâu ai biết người khác có nghĩ giống hấn không. Vai Duyệt Thần Võ bị gián đoạn dấu hiệu của điềm vô cùng xấu, các quý tộc hoàng thất kiêng kị, hôm qua bá tánh hưng phấn quá độ, sau khi qua việc rồi, nơi nơi ai cũng hỏi chút chút sự cố ngoài ý muốn rồi cuộc đại biểu cho cái gì, đại khái cũng sẽ khó lòng tha thứ. Hơn nữa hôm nay Thích Dung nháo sự trên đường, chọc dậy tiếng oán than, nếu bây giờ bị bao vây hơn phân nửa đã không tốt rồi. Chưa kịp nghĩ thì Mộ Tình mạnh tay tóm hấn, hét: "Điện hạ, chạy!"

Phong Tín cũng kéo xe đẩy tay giục hấn: "Điện hạ, ta gãy một cánh tay rồi, không cản được bạo dân đâu, đi!"

Nhưng các bá tánh trên đường cái ngoài ngõ nhỏ đã kích động ồa tới, chặn mất lối đi. Bốn người không đường thối lui, mở to mắt nhìn dòng người đổ xô đến, Tạ Liên căng da đầu nghĩ: "Cùng lắm thì bị hành hung một trận, ta không chống trả là được!"

Ai ngờ, tuy rằng đám đông hùng hổ tiến lên nhưng lại không giống như sắp đi đánh hội đồng, mà thập thất bát đôi tay duỗi thẳng ra, tung hấn lên trời, cùng hoan hô kêu to: "Thái Tử điện hạ!"²

Tạ Liên bị tung lên rơi xuống mấy lần, như vẫn duy trì dáng vẻ bình tĩnh. Mọi người năm mười miệng hô: "Thái Tử điện hạ, hôm qua ngài biểu diễn trên Thần Võ trên đường cái thật sự vô cùng xuất sắc!"

Có người tán thưởng: "Ngài nhảy rất hay oa! Thật sự thật sự là lúc ấy ta tưởng rằng Thần Võ Đại Đế đích thân tới, nổi hết cả da gà!"

Có người khẳng định: "Điện hạ cứu tiểu hài tử là không sai! Mạng của người khác cũng là mạng, mạng của tiểu hài nhi nghèo khổ kia không phải là mạng sao? Nếu là ta thì cũng sẽ làm như vậy!"

Có người căm giận: "Đúng vậy. Hôm nay ta nghe được có người nói ngài phá hư đại sự, ta đã không đồng tình, nếu người ngã xuống chính hoàng thân quốc thích, e là người đó sẽ không dám nói như thế đâu. Điện hạ ngàn vạn đừng để ý loại người này a!"

"Điện hạ đã làm những gì chúng ta nghĩ....."

Lúc đầu thì hần chột dạ ra đến giữa đường thì ngu người, rốt cuộc thì mặt hần đã ăn theo tính nhiệt tình của dòng người. Đám người vây quanh Tạ Liên đưa hần lên đường cái, càng lúc càng nhiều người tụ lại. Phong Tín, Mộ Tình và đứa bé bị đẩy ra vòng ngoài, hoàn toàn không thể chen vào, chỉ có thể theo tuốt đằng sau dòng người, du hành (đi chơi). Biển người nhiều hơn núi này nhưng nhỏ hơn buổi tế thiên du phô trương hôm qua. Mỗi khi Tạ Liên trốn đi, đầu bị mạnh mẽ nhét trở lại, rồi lại bị tung lên cao không cho xuống.

Tạ Liên nhìn không được thấy buồn cười, nhưng cũng an tâm: "Quan điểm của các bá tánh với các quốc sư hoàn toàn tương phản, xem ra ta đã đúng rồi."

Khi trở về Thái Thương Sơn, nắng chiều vẫn gay gắt như cũ.

Xuyên qua sơn môn cao lớn là sơn đạo trải đá xanh rất dài, nơi nơi đâu có mấy thùng nước do các đạo nhân gánh nước vác củi để lại rồi chạy xuống, nhất thiết phải tiếp đón nhóm Tạ Liên, không ít người ngạc nhiên nhìn nhìn đoàn bốn người một xe kì lạ này. Phong Tín một tay kéo xe, giống như một con hắc ngưu mới tráng niên* cần cù, chăm chỉ. Tạ Liên và Mộ Tình lúc đầu còn sợ chết khiếp mà âm thầm cười, sau cũng không đổi được nên tùy tiện.

(*Nói đàn ông đang ở tuổi sung sức nhất)

Bánh xe lăn chầm chậm trong rừng lá phong. Khi lên núi, Tạ Liên đẩy chiếc xe từ đằng sau. Nhân lúc tâm tình hăng hái rất tốt, thuận miệng hỏi đứa bé kia một câu: "Tiểu bằng hữu, đệ rốt cuộc có tên là gì? Cái gì Hông?"

Đứa bé kia nhìn chăm chú vào hắn, nhỏ giọng nói: "Ta..... ta không có tên."

Tạ Liên ngẩn ra, hỏi: "Mẫu thân đệ chưa cho đệ lấy tự sao?"

Đứa bé lắc lắc đầu, nói: "Mẫu thân ta mất rồi."

Lòng Tạ Liên xót, dịu dàng hỏi: "Vậy mẫu thân hồi đó gọi đệ là gì?"

Đứa bé chần chờ một lát, đáp: "Hông Hồng Nhi."

Tạ Liên cười một chút, nói: "Nhũ danh của đệ rất đáng yêu, ta sẽ gọi đệ như vậy nha."

Hông Hồng Nhi làm như nói với hắn câu gì là then thùng câu đó, cúi đầu. Lúc này, chiều hôm đã buông xuống, trên các ngọn núi xa xa, từng ngọn đèn dầu được thắp sáng trong các ly cung. Trong đó, nơi tỏa sáng nhất chính là đỉnh núi tối cao trên Thái Thương Sơn, núi Thần Võ.

Thần võ điện ngự trị trên núi Thần Võ, sáng rực như ban ngày, sao trời điểm thêm Minh Quang đăng hội về đỉnh núi. Tạ Liên nhìn nó rồi thở dài một hơi.

Hắn thở dài không phải vì mệt mỏi, mà bởi vì khung cảnh này quá hoa mỹ và đồ sộ. Mỗi một Minh Quang đăng kia, đều là một chiếc đèn sáng lên để cung phụng trong Thần Võ Điện. Mỗi một chiếc đèn, đều là một tín đồ thành tín nhất kỳ nguyện. Trong Thần Điện thì rất nhiều trường minh đăng, vị thần quan này pháp lực cường thịnh. Nếu muốn dâng một chiếc đèn cho Thần Võ Điện của Hoàng Cực Quan, thiên kim khó cầu. Có tài, có quyền, có khả năng, có tình, có duyên, năm thứ phải có trong một người

thì mới có thể dâng đèn. Nhưng mà, trên đời năm thứ đó có rất nhiều nhưng lại không có ai.

Bốn người nghỉ chân, đầu xuất thần nhìn toàn Thần Võ Điện vẫn huy hoàng như ngày nào, thần sắc không giống nhau. Lúc này, chợt nghe giọng có chút quen tai hô: "Thái Tử điện hạ!"

Tạ Liên quay đầu lại thì thấy một người bạch diện thanh niên vội vàng chạy về phía hắn, là đạo nhân thủ vệ ở Tứ Tượng Cung, nghiêm mặt nói: "Chúc sư huynh, sao lại vội vàng vậy?"

Chúc sư huynh thấy Mộ Tình đứng sau hắn, sắc mặt hơi xấu hổ, làm bộ không thấy cậu ta, nói: "Quốc sư cho mời ngài, đã tìm hời lâu, hiện tại đang chờ ngài ở Thần Võ Điện."

Tạ Liên nghe vậy sửng sốt, trong lòng biết hơn phân nửa là vì sự cố ngoài ý muốn trong buổi tế thiên du hôm qua, bảo: "Hảo, làm phiền sư huynh."

Lệnh Phong Tín và Mộ Tình cứ mang Hồng Hồng Nhi về Tiên Lạc cung trước, Tạ Liên một mình đi lên núi Thần Võ.

Ngoài đại điện, mây khói lượn lờ sinh ra từ hương đỉnh bọc quanh cả tòa Thần Võ Điện giống như ảo cảnh. Hương đỉnh nằm hai bên sườn, từng hàng trường minh đăng* treo không đung đưa, xếp đầu đặn như đèn tường. Trên mỗi chiếc trường minh đăng đầu chữ viết đoạn chính viết trên đèn với tên của người họ cùng kỳ nguyện. Vào điện, hai bên đầu treo một loạt trường minh đăng giống hệt nhau. Chiếc trường minh đăng nằm trong Thần Điện còn trân quý hơn số ở ngoài điện.+

(Bamboo: *Loại đèn được thắp suốt ngày đêm)

Trước Thần Điện to lớn, đại quốc sư như đang phụng hương Thần Võ Đại Đế, ba vị phó quốc sư quỳ sau ông ta, dâng loạt bái phục (quỳ lạy) tượng thần.

Sau khi Tạ Liên, không suy nghĩ đã lên tiếng gọi: "Quốc sư."

Vài vị quốc sư bái xong rồi mới quay đầu lại, ý bảo hấn tiến lại đây. Vì thế Tạ Liên cũng qua đi, lấy hương, thành kính dâng lên.

Sau một lúc lâu, quốc sư mới nói: "Thái Tử điện hạ, chúng ta mấy cái thương lượng một lần về chuyện tế thiên du kia, chỉ có hai cách giải quyết."

Tạ Liên nói: "Quốc sư xin hãy nói."

Quốc sư bảo: "Cách thứ nhất, tìm tiểu hài nhi phá hỏng tế điển, ta chờ khai đàn tác pháp, ít nhất phải cho nó một trăm, bắt nó chuộc tội."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

67-70

Chương 67: Người lên trời cũng là người xuống dưới cũng là người 2

Tạ Liên đột nhiên ngừng đầu, nói: "Không thể."

Hắn như chặt đinh chém sắt mà lặp lại câu nói một lần nữa: "Tuyệt đối không được."

Quốc sư gật đầu, nói: "Ta cũng đã sớm đoán được người sẽ trả lời như vậy. Vì thế, chúng ta nên cân nhắc chú trọng, phương pháp thứ hai."

Tạ Liên nghiêm nghị, đáp: "Mời nói."

Quốc sư nói: "Biện pháp thứ hai này, chính là Thái Tử điện hạ, ngài tự mình sám hối với người dân bá tánh, hướng trời xanh thỉnh tội, tước điện bích một tháng."

Lần này Tạ Liên thông dong nói: "Không thể."

Quốc sư ngăn người: "Không phải muốn ngài hối lỗi gì đó, chỉ cần có ý tứ . . . khụ." Bỗng nhiên ông mới nhớ đây là Thần Võ Đại Đế như trước, vội vã đổi câu khác, nói: "Chỉ cần đủ thành tâm là được."

Tạ Liên vẫn khẳng khái: "Không được."

Quốc sư hỏi: "Lý do?"

Hắn nói: "Quốc sư, hôm nay ta xuống núi, ngài biết ta thấy cái gì không? Bá tánh trong Hoàng thành đối với sự cố ngoài ý muốn của lễ tế thiên du không những không trách cứ, ngược lại thập phần khen ngợi. Điêu

đó chứng tỏ quốc dân nước ta đều cảm thấy ta chọn cứu hài tử kia là đúng."

"Mà dựa theo lời ngài nói, một việc đúng đắn lại phải chịu trừng phạt, bọn họ sẽ nghĩ thế nào? Thế này chẳng lẽ không phải là công khai chứng minh rằng cứu một mạng người còn không bằng xây bảy ngôi chùa, trái lại còn phải tự hối lỗi? Từ nay về sau, bọn họ nên nghĩ gì, làm gì?"

tự hối lỗi? Từ nay về sau, bọn họ nên nghĩ gì, làm gì?"

Quốc sư nói: "Chuyện này đúng hay không không còn quan trọng. Bây giờ có hai lựa chọn mà ngài nhất định phải chọn một. Đời này không có chuyện vẹn toàn đôi bên. Hoặc là hài tử kia chịu, hoặc là ngài chịu."

Tạ Liên lập tức phản bác: "Đúng hay không rất quan trọng. Nếu như nhất định phải chọn, ta sẽ chọn con đường thứ ba."

Quốc sư xoa xoa ấn đường, bảo: "Cái này sao . . . Thái Tử điện hạ, thứ cho ta nói thẳng, ngài có thể quan tâm xem họ nghĩ thế nào được sao? Bọn họ hôm nay nghĩ như này, mai nghĩ cái khác. Ngài không cần thiết chấp nhất những chi tiết nhỏ, tin ta đi, người nên làm gì bây giờ sau này vẫn thế, sẽ chẳng ai vì ngài mà cảm động, chẳng ai muốn lấy ngài làm gương. Chúng ta vẫn phải cẩn thận chăm sóc bề trên, đây là đi đầu quan trọng."

Trần mặc một lúc, Tạ Liên nói: "Quốc sư, thật sự, từ khi báii sư vào Hoàng Cực quan tới nay, tu luyện càng nhiều, ta nghĩ càng lâu, vẫn có một suy nghĩ nh chưa dám nói ra."

Quốc sư nói: " Suy nghĩ gì?"

Tạ Liên đáp: "Chúng ta phụng báii thần linh như vậy, thật sự đúng đắn sao?"

Quốc sư không nói gì trong chốc lát, sau đó lại nói: "Bọn họ không phụng thần báii thần, chúng ta sẽ ăn không nhịn đói sao? Chẳng lẽ, Thái Tử điện hạ người cảm thấy hàng trăm ngàn năm qua ngàn vạn tín đồ phụng báii thần quan, còn có sai lầm sao?"

(Ăn không nhin đói: Trong QT là hít gió Tây Bắc)

Tạ Liên lắc lắc đầu, suy nghĩ một hồi, nói: "Thờ phụng không có gì sai, chỉ là, đệ tử cho rằng, không nên quỳ lạy."

Hắn ngẩng đầu lên, chỉ vào Thần Vũ Đại Đế vàng son lộng lẫy, cao to chói lọi, nói: "Người phi thăng mới thành thần. Thần Minh cũng từng là người, là tiên bối, là đạo sư, là minh đăng, nhưng không phải chủ nhân. Đối với việc này, tự nhiên ta rất cảm tạ, cũng rất tán thành, nhưng tuyệt đối không hề sùng bái. Tựa như tể thiên du Thượng Nguyên, ta cho rằng đây là thái độ đúng, cũng rất phục và vui mừng, mà không phải là kinh hoàng, lấy lòng hay nơm nớp lo sợ, thậm chí tự đặt cho mình chức danh nô bộc."

Quốc sư im lặng không nói, ba vị phó quốc sư có chút ngẩn ngơ không yên, liên tục quay đầu lại.

Tạ Liên tiếp tục nói: "Xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, không thể làm gì. Ta nguyện thấp ngàn ngọn đèn, chiếu khắp đêm dài, mặc dù như thiêu thân lao đầu vào lửa cũng không hề sợ hãi. Nhưng ta không muốn từ một việc làm đúng mà phải cúi đầu. Diện bích ư? Sao ta phải làm vậy? Người ngoài có lỗi gì? Như Thích Dung kia làm ác, nhưng Phong Tín trừng trị cái ác lại bị trừng phạt, đây là loại đạo lý gì? Nếu trời xanh có mắt thì sẽ không vì thế mà chịu phạt."

Quốc sư liếc sang nơi khác, nói: "Thái Tử điện hạ, cho ta hỏi ngài, nếu như thật sự bị giáng tội thì sao? Đến lúc đó, ngài vẫn không chịu tạ lỗi?"

Tạ Liên đáp: "Nếu thật sự như vậy, chính là trời sai, ta đúng. Ta sẽ chống đối trời cao đến cùng."5

Ba vị phó Quốc sư thì lại cùng nhau nhìn hắn, muốn nói lại thôi. Đúng lúc này ngoài điện bỗng nhiên phát ra một tiếng nổ lớn, tựa như có thật nhiều chiếc chuông đồng vang. Làm bốn vị Quốc sư này đều ngẩn ngơ không nổi, đồng loạt bật dậy, chạy về phía hậu điện.

Tạ Liên cũng theo sát phía sau, theo bọn họ đi qua mấy tòa kiến trúc sau Thần Võ điện. Tới trước một tòa bát giác điện đen kịt. Chỉ thấy cửa điện đen đặc mở ra, vô số sương khói mờ mịt từ bên trong trào ra.

Quốc sư kêu thảm một tiếng: "Chúc An đâu?! Chết đâu rồi! Sao lại xảy ra việc này?"

Vài tên đạo nhân trông coi chạy vội tới, trong đó đứng đầu chính là tên Chúc sư huynh kia, nói: "Quốc sư !!! Ta ở đây! Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cái cửa này vốn khóa rất chặt, vừa nãy tự nhiên mở!"

Quốc sư nắm tóc, ra lệnh: "Nhanh, lấy phong hồn bình mới ra đây!"

Tạ Liên chạy vội đến. Hắc điện này bốn phương tám hướng đều được xây dựng to nhỏ không đều, các ô gỗ đàn mộc nằm đan xen nhau trong vui mắt, trên đó để đủ loại bình gốm, bình sứ, hộp ngọc, mỗi lọ đều được sắp xếp ngăn nắp, nút lọ hồng quấn kín, miệng bình được bịt lại bằng bùa vàng in chữ nhỏ, lúc này đã vỡ rất nhiều, còn đang không ngừng rơi xuống từ giá, có cái đang lắc lư chao đảo.

Những lọ này là vật phong ấn linh hồn, mỗi một lọ đều phong ấn một con yêu ma quỷ quái đã từng làm loạn, mỗi tòa Thần Điện trong Thái Thương sơn đều có, điện môn thường dùng thánh khí để trấn áp chúng nó. Không biết chuyện gì xảy ra, lại đột nhiên bạo động, tất cả đều chạy loạn!

Tạ Liên nói: "Không kịp nữa rồi!"

Vừa dứt lời hần đạp lên cánh cửa một cước. Cánh cửa khóa sắt đã bị oán linh phá gần hết, hần rút ra bội kiếm, hướng mũi kiếm lên không trung gạch vài chữ, tiện tay hướng về phía lòng đất chém một nhát. Hần mang theo hơn hai trăm thanh kiếm lên núi, gần như mỗi ngày đều thay đổi một cái trên người, mỗi chiếc đều là một danh kiếm độc nhất vô nhị. Kiếm kia chênh chếch cắm trên mặt đất, cánh cửa cũng không mở ra thêm nữa, chỉ có thể nghe thấy tiếng một đám oán linh bên trong hắc điện tức giận kêu.

Sau khi xử lý xong ở hắc điện, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy những Thần Điện trên núi phía sau hắc điện đều nổi đầy mây đen, những oán linh kia

đầu nhắm lên trời, theo một hướng thành một làn khói đặc cuồn cuộn hội tụ. Chúc An nói: "Chỗ ấy là chỗ nào? Tại sao chúng đầu bay đến đó?"

Đoàn người như đập phong, thoáng qua đã tới núi Tiên Lạc. Mà trên Thái Thượng sơn là vô số ngọn núi, vô số Thần Điện đầu tỏa ra màn sương đen thui, cuồn cuộn đánh về một phía, phía trên tiên nhạc cung tạo thành một đám khổng lồ. Quốc sư nói: "Tiên Lạc cung đã xảy ra chuyện gì? Yêu ma quỷ quái ở hắc điện đầu bị thu hút tới, người để gì trong đó à?"

Tạ Liên cũng rất ngạc nhiên, đáp: "Chẳng có gì cả! Chỉ có . . ."

Chỉ có cái gì? Tạ Liên đột nhiên nghĩ tới: ĐÚA BÉ KIA!!

Quả nhiên, một góc Tiên Lạc cung đã bị thiêu cháy, ánh lửa tận trời, chiếu lên mây đen mờ hồ hồ ửng. Nhưng mà, dưới Thái Thượng sơn, ở dân chúng trong hoàng thành vẫn chưa ngủ được chứng kiến cảnh này, không hề biết có việc xấu, còn hưng phấn kéo lẫn nhau ngạc nhiên xem: "Oa! Trên ngọn tiên sơn là đại thần làm phép sao, thật đẹp mắt!"

Đảo mắt đoàn người đã đi tới Tiên Lạc cung, Tạ Liên không để nhiều tới ở đây, mấy chục đạo nhân từ nơi khác chạy tới đang ra sức lấy nước giếng dập lửa. Tạ Liên chưa thấy hai vị người hầu của mình đâu, trực tiếp vọt vào trong. Tất cả oán linh của Thái Thượng sơn đầu tụ tập ở đây, Tiên Lạc cung gần như đen kịt, đưa tay không thấy rõ năm ngón, Tạ Liên mờ hồ nhìn thấy giữa đại điện có hai thân ảnh, gọi: "Phong Tín! Mộ Tình!"

Hai người đang tạo một phòng hộ trận để thủ, khiến cho tà linh không thể xâm phạm, khổ sở chống đỡ. Quả nhiên thanh âm của Phong Tín vang lên: "Điện hạ, đừng vào đây! Đứa bé kia có gì đó rất kì lạ, mấy thứ đó đầu nhắm vào nó!"

Tạ Liên lúc này mới để ý, đằng sau hai bóng người kia còn có một bóng đen nho nhỏ, tựa như đang ôm đầu quỳ trên mặt đất, nói: "Không phải đệ, không phải đệ!!!"

Mộ Tình nói: "Không thể thả! Nếu như thả ra, những thứ kia sẽ nổi điên, chờ ta tìm được kẻ cần đầu của chúng nó. . . " Tạ Liên hô to: "Đừng

sợ! Phóng thích! Bây giờ!"

Cũng không thèm nhìn xem nó là gì, cứ tay không mà trực tiếp bóp lấy tia khói đỏ, chặt chẽ nắm lấy trong lòng bàn tay. Mà sau khi hắt túm lấy một con oán linh đỏ, cả toàn thể oán linh điên cuồng trong tòa Tiên Nhạc cung lại im ắng chìm hẳn xuống.

Bên ngoài Tiên Lạc cung, mọi người đều âm thầm gật đầu.

Những con oán linh kia có thái độ hỗn loạn, lại bị bắt nhốt cùng một nơi, chúng nó chỉ theo bản năng phục tùng con mạnh nhất.

Chỉ cần túm được con kia, không còn người cần đầu thì những con còn lại tự nhiên sẽ mất đi phương hướng. Lúc ấy Tạ Liên chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấu con nào là con mạnh nhất đó, đem nó bóp chặt trong tay. Không cho nó một cơ hội nào, hơi dùng một chút lực, khiến con oán linh nhao nháo trong tay hắn hơi phi yên diệt.

(Hơi phi yên diệt: trở thành khói bụi biến mất)

Ngay sau đó, bốn vị quốc sư phát tay áo, hô: "Trở lại hết!"

Một đám oán linh mất đi con đầu đàn giống như ruồi bọ bay loạn một hồi trong Tiên Lạc cung, rốt cuộc chúng cũng không muốn bị đoạt mạng nên miễn cưỡng trở về túi càn khôn trong tay áo các Quốc sư. Mấy chục danh đạo nhân chạy khắp nơi dập lửa, khói đen dày đặc trong điện cũng dần tiêu tán, lúc này Tạ Liên mới thấy rõ bộ dáng ba người kia.

Phong Tín và Mộ Tình nửa quỳ trên mặt đất, chưa thoát khỏi sự kinh hãi. Mà phía sau bọn họ, đứa bé kia vẫn ôm đầu, không rên lên một tiếng. Vài vị Quốc sư đi tới, vừa thấy liền hỏi: "Đây là tiểu hài nhi nơi nào chạy tới? Phong Tín vừa nói các oán linh kia đều nhằm vào nó sao? Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tạ Liên nói: "Đây là đứa bé trong lễ tế thiên du kia, rơi từ trên tường thành xuống."

Chúng Quốc sư cả kinh. Quốc sư nói: "Sao ngài lại dẫn nó tới đây?"

Tạ Liên lắc lắc đầu, không trả lời, hỏi Phong Tín: "Đệ ấy làm gì sao lại đem hết oán linh trong hắc điện kéo đến?"

Phong Tín còn đang bằng một cánh tay, đứng dậy nói: "Ta cũng không rõ y đã làm gì! Nhưng y vừa lên núi, vào Tiên Lạc cung chưa được bao lâu, đột nhiên một đồng thứ ghê tởm đen thùi lùi từ các đỉnh núi khác bay đến, tất cả đều bay về trong điện, vây quanh hắc nháy nhót, càng ngày càng nhiều, không ra nổi."

Tạ Liên nhìn ngó bốn phía đầu thiêu đến cháy đen một mảnh, từ cây cột đến tường của Tiên Lạc cung, nói: "Vậy lửa này là sao?"

Mặt Mộ Tình lấm lem đen xì, đáp: "Chúng ta không ra ngoài được, chẳng thể làm gì hơn là vẽ trận bảo hộ. Bọn oán linh kia đem lửa tới, đốt màn tơ, muốn bọn ta phải rời khỏi trận."

Phong Tín nói: "May là Điện hạ chạy đến kịp, một phát liên túm lấy điểm yếu của bọn chúng, không thì đốt xong cả trận lẫn người đầu chẳng còn."

Tựa như có chỗ không ổn, tỷ như, có thể phủ thực đám yêu ma quỷ quái, Tạ Liên liếc mắt cũng có thể nhìn ra. Ở Hoàng Cực Quan tu hành suốt mấy năm, sở trường củ hắn là nhãn lực, ít có đồ vật nào có thể lừa dối con mắt của hắn. Nhưng mà hắn không thể nhìn ra đứa nhỏ này có gì không ổn, Quốc sư lắc đầu, hắn là cũng không nhìn ra liên hỏi đứa bé: "Sinh thần bát tự* của ngươi là gì?"

(Bamboo: *Bazi là một hệ thống kiến thức khoa học phi hình thể rất cổ xưa và cực kỳ chính xác của Tử Vi Trung Hoa. Bazi hay Bát Tự (8 chữ) theo nghĩa đen là "Tám chữ" ở Trung Quốc, hay còn được hiểu là từ yếu tố Thiên Can và Địa Chi kết hợp với nhau từ 4 trụ giờ, ngày, tháng và năm sinh (Tứ Trụ).)

Hồng Hồng Nhi hầu như đề phòng với tất cả mọi người, tràn đầy địch ý, chỉ nhìn hắn, không nói lời nào. Tạ Liên nhẹ giọng khuyên bảo: "Đệ nói

đi, Quốc sư muốn xem mệnh cách cho đệ thôi, muốn tốt cho đệ thôi."

Hắn chỉ nói một câu như vậy, H ồng H ồng Nhi liền thấp giọng khai ra sinh thần bát tự của mình. Quốc sư nhăn mày, bắt đầu lẩm bẩm tính. Máy người nhìn ông một hồi, thấp giọng thảo luận, vẻ mặt ngày càng nghiêm trọng. Tạ Liên cũng nhìn ra sự nghiêm trọng đó.

Tuy rằng nhìn qua Quốc sư cũng chỉ ngoài ba mươi, vẫn là một thanh niên du hoạt, nhưng Tạ Liên lại hiểu rõ nhất, sự phụ của hắn có thể trấn thủ Hoàng Cực Quan, người này rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh chứ. Tiên Lạc thủ tịch quốc sư "tính" tất nhiên là tuyệt danh chấn thiên hạ. Tạ Liên và mấy vị Quốc sư khác đều học kiếm học pháp, chưa từng được dạy nhìn thử tướng đoán mệnh, chỉ vị Quốc sư nói đây là thuật giang hồ, hắn là Thái Tử cao quý thân thể thiên kim, cái này không cần học, và hắn cũng chẳng có hứng thú nên cũng không xem qua, nhưng chỉ cần vị Quốc sư này ra tay, tất nhiên sẽ không có sai sót.

Sau một hồi tính toán, mồ hôi lạnh trên trán Quốc sư ngày càng nhiều, lẩm bẩm nói: "Chẳng trách . . . chẳng trách . . . chẳng trách . . . Tể thiên du do y phá hủy, âm linh ở hắc điện biết y tới liền hưng phấn, đến Tiên Lạc cung cũng dám đốt, chuyện này . . . chuyện này . . . Thật sự là . . ."

Tạ Liên hỏi: "Thực sự là làm sao?"

Quốc sư lau mồ hôi lạnh, ngay lập tức lùi lại sau tám trượng, nói: "Thái Tử điện hạ, người đã nhặt phải một thứ rất ghê gớm lên núi! Đứa trẻ này cực kỳ độc, nó chính là mệnh Thiên Sát Cô Tinh* tuyệt diệt, những thứ âm tà rất thích, ai dính là xui xẻo, ai thân thì bỏ mạng!"

(Bamboo: *Thuộc tính âm dương ngũ hành của sao Thất sát là âm Thủy, lại thuộc âm Kim (tức Kim đã bị lửa nung chảy), tại Đẩu là ngôi sao thứ sáu thuộc chòm Nam Đẩu, hóa Khí là Tướng, gặp sao Tử vi sẽ hóa Quyên, tại Số chủ vận tàn sát, là sao Cô Thân thành bại (tức mức độ biến động thành bại rất lớn). Ở đây chỉ đi đến vô cùng xấu.

Người mà sao Thất sát tọa thủ cung mệnh, thường mắt to, dung mạo uy nghi, ánh mắt sắc bén, cơ thể hơi đầy đặn, động tác nhanh nhẹn, giọng nói to

Thất sát thủ mệnh là người độc lập mạo hiểm, có ý chí phấn đấu, có khí khái anh hùng, thích cạnh tranh, không thích bị người khác ràng buộc và can thiệp vào. Nghị lực kiên cường, chí dũng quyết đoán, có hoài bão và tầm nhìn xa, cũng như có tầm quan sát bao quát đến đại cục và khí khái làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết.

Thích ra lệnh, tâm tư tình cảm không ổn định, lời nói và cách nói dễ phát sinh xung đột, thường thích làm việc một mình lại thích là việc làm phải lớn, hành động thuận theo tình cảm của mình mà không lường đến hậu quả, có lúc thì lại lập dị khác người.

Thiệt ra ta không muốn quấy tanh bành cái đồng sao này đâu vì đọc cái Tử vi của sao này thấy nó thú vị với cả nó liên quan trực tiếp đến bé Bông (không biết đến giờ này có ai chưa nhận ra đây là Bông chưa). Mà nó mô tả tính cách và ngoại hình chuẩn không cần chỉnh, nếu chỉnh chỉ có thể thêm chứ không thể bớt)

Lời còn chưa dứt đã nghe tiếng kêu to, Hồng Hồng nhi nhảy lên một cái, hướng về chỗ Quốc Sư đánh một cái.

Tuy thanh âm y vẫn còn non nớt, lần này kêu to một hồi âm thanh tràn đầy tức giận, tựa như trong lòng đầu là vô cùng vô tận thống khổ với tuyệt vọng, những người nghe được ở đây trong lòng run lên một trận. Đứa bé này rõ ràng thương tích đầy người, nhưng liều mạng đánh người, quả thực là một chó điên đỏ mắt vô cùng hung hãn. Mấy vị phó Quốc sư ngăn cản lại Hồng Hồng nhi, Quốc sư liên tục lui về phía sau, vừa lui vừa nói: "Mau đuổi nó xuống núi, mau đuổi nó xuống núi! Đừng chạm vào nó, ta nói thật, mạng này quá độc, chạm cũng không muốn chạm!" +

Mấy vị phó Quốc sư vội vã né tránh y, Mộ Tình và Phong Tín cũng không biết có nên tránh hay không. Thấy người ngoài né mình như tránh rắn rết, đứa bé ngẩn ra, nhất thời đánh người càng hung, một bên cắn một bên khàn giọng gào thét: "Không phải ta! ! Không phải ta ! ! ! Không phải ta ! ! ! !"

Đứa bé nhếch miệng, liều mạng níu chặt bên hông, bám lấy ống tay áo trắng như tuyết, rốt cuộc cũng không nhìn được mở to con mắt đen tròn vo,

một giọt nước mắt lăn xuống, gào khóc.

Tạ Liên ôm y từ phía sau, khẳng định nói: "Không phải việc của đệ. Không phải lỗi của đệ mà."

Chương 68: Người lên trời cũng là người xuống dưới cũng là người 3

Hồng Hồng Nhi đột nhiên xoay người, vùi mặt vào lòng ngực Tạ Liên, càng kêu to hơn.

Âm thanh này không có câu chữ, chẳng có ý nghĩa gì, cũng chẳng phải tiếng khóc, khiến người ta nghe phải đầu sởn tóc gáy. Nếu không biết tiếng kêu này từ đâu mà ra, có thể nhầm thành tiếng kêu của người trưởng thành đang cận kề cái chết đang gào rống hoặc là vài con thú nhỏ bị cắt đứt yết hầu đang hấp hối giữa giữa, chỉ có chết đi mới là giải thoát tốt nhất, không ai đoán được rằng âm thanh này phát ra từ một hài tử mười tuổi cô độc kia. Bởi thế y khiến mọi người sống sờ.

Một lúc lâu sau, Quốc sư nói: "Ta khuyên thật, vẫn là thả nó đi mới là tốt nhất."

Phong Tín lúc này mới phục hồi lại tinh thần, khuyên can: "Điện hạ! Mau buông ra, người để ý....." Bất quá, cuối cùng cậu ta vẫn không nhẫn tâm nói tiếp. Tạ Liên bảo: "Không sao cả."

Vị Chúc sư huynh kia thập phần quan tâm đến an nguy của Thái Tử điện hạ, thấy Hồng Hồng Nhi đem huyết lệ cùng nước mũi cọ đậy bạch đạo bào của Tạ Liên, liền tiến đến kéo đứa bé ra, miệng nói: "Tiểu bằng hữu, không nên!"

Ai ngờ, càng kéo thì đứa bé kia lại a a kêu to, chết cũng không buông tay, cả tay chân cùng dùng, ôm chặt hơn. Vài ba đạo nhân ba chân bốn cẳng đều không lời được y, ngược lại y như con khỉ con treo lên người Tạ Liên. Tạ Liên vừa buồn cười lại vừa thấy thương, một tay nâng Hồng Hồng Nhi theo sống lưng gầy yếu của y mà vỗ về trấn an, một bên giơ tay, nói: "Thôi, không cần lo lắng, cứ để đệ ấy như vậy đi."

Dừng lại một chút, cảm giác đứa bé trong lòng thả lỏng, dần dần an tĩnh lại, Tạ Liên mới thấp giọng hỏi người khác: "Tiên Lạc cung cháy, có người nào bị thương không?"

Mộ Tình nói: "Không, trong phòng chỉ bọn ta."

Vì Tiên Lạc cung đã bị đốt thành một mảng cháy đen, ngôi võ tường đổ, Tạ Liên cũng chẳng còn cách nào ở lại.

Sau khi xác nhận là có mỗi gian nhà bị đốt cháy, không có thiệt hại về người, một tốp đạo nhân lên núi bắt đầu dọn dẹp hiện trường, lật lên những vụn đá vàng và bảo thạch rực rỡ nay đã bị hóa đen, đầu đau lòng không thôi, Tạ Liên lại chẳng để ý tới.

Ngoại trừ sử dụng ít đồ vật tinh xảo hàng ngày một chút, hắn cũng không để lại đồ gì quý trọng ở Tiên Lạc cung. Quý trọng nhất là hai trăm danh kiếm trong bộ sưu tập, nhưng mà vàng thật không sợ lửa, những danh kiếm này đều thiên chuy bách luyện* trong liệt hỏa nên vẫn bình yên vô sự. Tự mình đem chúng ra khỏi đồng đổ vỡ, Tạ Liên tạm thời gửi ở Tứ Tượng cung của Quốc sư.

(Danh kiếm: Những thanh kiếm nổi tiếng)

(Bamboo: *Thiên chuy bách luyện: ý chỉ luyện tập rất nhiều lần. Ở đây là được rèn nhiều lần)

Còn Hồng Hồng nhi, y ôm Tạ Liên thật chặt khóc lớn một trận, mệt quá, ngủ thiếp đi, Tạ Liên vốn muốn bế y xuống Thái Thương Sơn, tìm một nơi thu xếp an trí, nhưng Quốc sư lại muốn hắn tới Tứ Tượng cung một chuyến, vì thế, Tạ Liên liền bế theo y qua.

Dem đứa bé đặt lên giường trong phòng, Tạ Liên tiện tay đắp lên người y một góc chăn, thả mình xuống, mang theo Phong Tín cùng Mộ Tình đi ra, hỏi: "Quốc sư, mệnh cách của đứa nhỏ này thật sự đáng sợ như vậy ư?"

Quốc sư bĩu môi, đáp: "Không bằng ngài thử tính xem, từ khi nó xuất hiện, đã xảy ra những chuyện gì?"

Ba người im lặng. Đứa bé này được muôn người để ý khi ngã xuống tường thành, khiến cho tể thiên Thượng Nguyên ba vòng liền phải dừng lại. Sau đó là Thích Dung dùng xe ngựa kéo y đi cho hả giận, trên phố lớn quấy nhiễu dân chúng, khiến Phong Tín gãy tay, Tạ Liên xung đột với Quốc chủ, Hoàng hậu khóc. Hiện tại, lại làm oán linh xung quanh tòa Thái Thượng sơn bị vỡ phong ấn bay tứ tung, còn đốt cháy Tiên Lạc cung. Quả thật là đen đủi, như ảnh tùy hình.

(Như ảnh tùy hình: Ý chỉ vận rủi luôn đeo bám)

Tạ Liên hỏi: "Có biện pháp giải quyết không?"

Quốc sư nói: "Giải quyết? Ngài muốn nói cái gì? Cải mệnh sao?"

Tạ Liên gật đầu, Quốc sư liền đáp: "Điện hạ, ngài không theo ta học thuật này, vì thế về phương diện này ngài không biết chút nào. Nếu như ngài biết, thì đã không hỏi như vậy."

Tạ Liên ngăn người, ngẩng nghiêm chỉnh, nói: "Nguyện nghe rõ ràng."

Quốc sư cầm ấm trà trên bàn, rót ra một chén nước trà: "Thái Tử điện hạ, người còn nhớ, năm người sáu tuổi Bệ hạ cùng Hoàng hậu mời ta tiến cung bói cho ngài một quẻ, ta có thể hỏi người một chuyện không?"

Nhìn chén kia mịt mờ toàn nước trà, Tạ Liên suy nghĩ một chút, nói: "Ngài muốn nói là, chén nước hai người sao?"¹

Năm đó, vì muốn tính mệnh cho Thái Tử Tạ Liên, Quốc sư đã hỏi hẳn rất nhiều điếu. Hữu hữu giải chi vấn, hữu vô giải chi vấn, Tạ Liên trả lời một câu Quốc sư liền khen một câu, rất đa dạng lời khen. Thấy được điếu đó Quốc chủ cùng Hoàng hậu tươi cười rạng rỡ, cũng không thiếu những vấn đáp về giai thoại. Nhưng lại có một vấn đề, sau khi Tạ Liên trả lời xong Quốc sư lại không hề đánh giá, vốn không quen thuộc với thế giới bên ngoài, ngay cả Phong Tín cũng không hiểu rõ, Mộ Tinh còn chưa nghe bao giờ, vấn đề này chính là "chén nước hai người."

(Hữu hữu giải chi vấn, hữu vô giải chi vấn: Hỏi cả về cách giải quyết và giải pháp của vấn đề, cái này mình sự giải thích theo nghĩa QT, không rõ đúng sai :v)

Quốc sư nói: "Hai người đi tới hoang mạc, khát nước vô cùng, đến độ sắp chết nhưng chỉ còn lại một chén nước. Người uống thì sống người không uống sẽ chết. Nếu vậy theo ngài - chén nước đó ai uống? - Ngài trước tiên không cần trả lời, để ta hỏi người khác, ngài chú ý đến cách trả lời của họ."

Phía sau hẳn là hai người hầu đứng cách đó không xa, liền hỏi. Một Tình dẫn đo chốc lát, cẩn thận đáp: "Có thể mời Quốc sư giải đáp, hai người đó theo thứ tự là ở phương nào, phẩm tính ra sao, ưu khuyết điểm thế nào? Phải biết gốc biết rễ mới có thể đoán."

Phong Tín liền nói: "Không biết! Đừng hỏi ta, để họ tự quyết định."

Tạ Liên cười khúc khích, Quốc sư nói: "Ngài cười cái gì? Ngài còn nhớ câu trả lời của mình ra sao không?"

Tạ Liên thu lại ý cười, nghiêm mặt đáp: "Cho thêm một chén."

Quốc sư nhẹ nhàng động vào chén trà, nước trà trong cốc chầm chậm lưu động, như có sinh mệnh. Ông tiếp tục nói: "Dưới bầu trời số mệnh này, tốt xấu, đều được định đoạt sẵn. Cũng như chén nước này, tuy là đầy như vậy, ngài uống rồi người khác cũng không đến uống nữa. Một cái nhai người, cái khác lại ít đi. Từ xưa đến nay, tất cả đều phân tranh đến cuối cùng đều là do ngài có bao nhiêu cái, nước chỉ có một chén, cho ai đâu có lý. Muốn thay đổi mệnh? Tuy rằng rất khó, cũng không phải không thể. Nhưng nếu ngài sửa lại mệnh cho đứa trẻ này, số mệnh của một người khác cũng sẽ bị thay đổi, lại tăng thêm oan nghiệt. Ngài khi ấy nói muốn cho một chén nước cũng như hôm nay nói muốn chọn con đường thứ ba, ý tại khai nguyên, nghĩ đến đương nhiên rất tuyệt, nhưng, để ta nói cho người hiểu, căn bản chẳng thể thực hiện được."

Yên lặng lắng nghe, Tạ Liên không tán thành, nhưng cũng chẳng phản bác, nói: "Đa tạ Quốc sư giáo huấn."

Quốc sư đem cốc nước trà uống một ngụm, nói: "Đi đâu đó không cần. Dù sao dạy bảo xong người cũng sẽ không nghe." 1

" . . . " Bị nhìn thấu, Tạ Liên ho một tiếng, nói: "Quốc sư, hôm nay trước điện Thần Võ, đệ tử nhất thời không chú ý, ngôn từ có chút thất lễ, có bao nhiêu là mạo phạm, mong Quốc sư bao dung."

Không hiểu ý nghĩa, Tạ Liên nghiêng tai lắng nghe, Quốc sư lại nói: "Ngài có năng khiếu, có hoài bão, chịu khổ tâm, cố gắng. Xuất thân lại cao quý, bản tính nhân thiện. Không có người nào xứng được trời cao ưu ái hơn ngài, thiên chi kiêu tử chỉ xứng đáng với ngài. Nhưng ta không yên lòng. Ta sợ người không qua nổi cửa ải kia."

Tạ Liên nói: "Không yên lòng là muốn nói?"

Quốc sư đáp: "Tuy rằng ngài đã đến một đẳng cấp như vậy, nhưng mà, có một số thứ ngài lại chẳng hiểu gì, người khác cũng chẳng có cách nào dạy cho ngài. Như chuyện hôm nay ở điện Thần Võ, ngài nói những lời như không nên sùng thần bái thần gì đó, mặc dù rất ít người để ý tới việc đó, ngài còn trẻ tuổi nên có những suy nghĩ riêng, đi đâu này không sai. Nhưng ngài cũng đừng nghĩ rằng từ xưa đến giờ đi đâu này chỉ có mình ngài nghĩ ra."

Tạ Liên hơi trợn mắt, Quốc sư lại nói: "Những lời ngài nói ngày hôm nay, có thể từ mấy chục năm trước thậm chí mấy trăm năm trước đã có người nghĩ ra, thế nhưng nó cũng không thể thành một xu thế lớn, chỉ là một âm thanh nhỏ, vì thế chẳng mấy ai nghe theo, tại sao lại như

Hơi trềnh trềnh, Tạ Liên đáp: "Bởi vì những người kia tuy rằng có nghĩ ra nhưng lại không thực hiện nó, hơn nữa không đủ kiên định."

Quốc sư hỏi: "Vậy còn ngài? Ngài dựa vào cái gì mà cảm thấy mình đủ kiên định?"

Tạ Liên nói: "Quốc sư, người cảm thấy ta có thể phi thăng sao?"

Quốc sư liếc mắt nhìn hấn, nói: "Ngài mà không thể phi thăng thì chẳng còn ai có thể. Chỉ là sớm hay muộn thôi."

Tạ Liên hơi hơi mỉm cười, nói: "Vậy thì mời ngài đón xem."

Hấn chỉ lên trời nói: "Nếu có một ngày kia, ta phi thăng, ta nhất định sẽ làm cho những lời hôm nay ta nói trở thành đại thế."

(Đại thế: Xu thế lớn)

Phong Tín cùng Mộ Tình canh giữ ngay sau hấn, những lời hấn nói đều thu hết vào tai, hai người cũng không tự giác mà hơi hơi ngẩng đầu. Khóe miệng Phong Tín khẽ nhếch, mà ánh mắt Mộ Tình sáng lên, giống như đúc vẻ mặt Tạ Liên. Quốc sư gật đầu nói: "Được, vậy ta liếc xem - có đi đâu, ta không cho rằng ngài được phi thăng sớm là chuyện tốt. Ta hỏi ngài, cái gì gọi là đạo?"

Tạ Liên rướn đầu lên, nói: "Ngài nói, nhân hành vu lộ, tức là đạo."

(Nhân hành vu lộ: Người muốn theo đạo không cần phải đi đúng đường, chỉ cần một lòng hướng đạo)

Quốc sư nói: "Đúng rồi. Nhưng mà, con đường người đi chưa đủ nhiều. Vì thế, ta cảm thấy, bây giờ người nên xuống núi đi lại một chút."

Tạ Liên hai mắt sáng ngời. Quốc sư lại nói: "Năm nay người cũng mười bảy rồi, hiện giờ cho phép người xuống Thái Thương sơn, ra ngoài vân du rèn luyện."

Tạ Liên nói: "Vừa đúng dịp!"

Hấn ở Hoàng Thành một ngày, nghĩ ngay đến Quốc chủ, đám người Thích Dung tụ tập, hơn nữa Tiên Lạc cung hoa lệ như vậy mà bị lui tàn theo lửa, không muốn cùng phụ mẫu rồi rã rảnh nhiều hơn, không bằng lại đi xa hơn chút, chuyên tâm đi trên con đường của chính mình.

Lúc này, Quốc sư lại nói: "Thái Tử điện hạ, rất nhiều năm rồi, có một câu cửa miệng vẫn được tương truyền, vẫn được coi là một chuyện đương nhiên, nhưng thực tế những lời này là sai, chỉ là người ta không nhận ra."

Tạ Liên hỏi: "Câu nào?"

Quốc sư đáp: "Nhân vãng thượng tâu, thành thần; Nhân vãng hạ tâu, thành quỷ."

(Người lên trên trời thành thần, người xuống dưới đất thành quỷ)

Tạ Liên suy nghĩ một chút, hỏi: Câu nói này có chỗ nào không đúng sao?"

Quốc sư nói: "Đương nhiên không đúng, ngài nhớ kỹ, nhân vãng thượng tâu, hoàn thị nhân; vãng hạ tâu, y cựu thị nhân."

(Người lên trời vẫn là người, người xuống dưới đất vẫn chỉ là người.)

Tạ Liên vẫn còn đang nghi ngờ ngấm lời này, Quốc sư đã vỗ vỗ vai hắn, quay đầu lại nhìn, nói: "Nói chung, từ đứa trẻ kia đi . . . Ngài không cần phải quá để tâm, mỗi người đều có mệnh riêng. Nhiều khi, không phải ngài cứ giúp đỡ thì sẽ có cách giải quyết, có chuyện gì nói sau. Đi ra ngoài trước thì hảo hảo rèn luyện đi, chỉ mong lúc ngài trở về, sẽ trưởng thành hơn."+

Nhưng mà, tất cả mọi người đều không ngờ rằng, buổi tối đó hài tử kia liền chạy trốn khỏi Hoàng Cực quan, biến mất rồi.

Càng không ngờ tới chính là, sau lần xuống núi này, Thái Tử Tạ Liên mười bảy tuổi của Tiên Lạc quốc với sự đại bại của quỷ hồn vô danh ở cầu Nhất Niệm, cứ như vậy, trong sấm vang chớp giạt mà phi thăng.

Tam giới náo động.

Chương 69: Vết tích của tiên, tướng sĩ lỗ mãng gặp thái tử

"Mở --"

Đi kèm với một tiếng hô hào hùng hậu, gấm vóc đỏ thắm rơi xuống đất. Giữa hàng ngàn người, nhất thời bùng lên tiếng hoan hô ngút trời.

Đây là một pho tượng thần Thái tử bằng vàng ròng. Một tay cầm kiếm, một tay cầm hoa*, ví với "Vốn có năng lực diệt thế, không đánh mất lòng tiếc hoa". Đường nét gương mặt tượng thần dịu dàng, mắt ngọc mây ngai, nét môi mỹ lệ, khóe miệng khẽ nhếch, cười như không cười. Nói đa tình mà không ngả ngớn, nói vô tình cũng chẳng hững hờ, là một tướng mạo từ bi mà tuấn tú.

*Cầm hoa ở đây là chỉ dùng ngón cái và ngón trỏ để cầm nha, tương tự như vậy.

Đây là tòa điện Thái Tử thứ tám ngàn trong lãnh thổ nước Tiên Lạc.

Phi thăng ba năm, đất bằng dựng nên tám ngàn tòa điện thần. Sự ủng hộ nhiệt liệt vô tiền khoáng hậu như thế, tuyệt đối là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, độc nhất một phần.

*Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả: Trước nay chưa từng có ai làm được.

Nhưng điện thờ thứ tám ngàn này, cũng không phải là tượng thần Thái tử nguy nga quý giá nhất. Trên núi Thái Thương, đỉnh núi nơi Thái tử điện hạ tu hành vào thuở thiếu thời, nay đã được đặt tên là "đỉnh Thái Tử".

Chính tại nơi đó, cung Tiên Lạc thứ nhất được dựng nên. Sau khi pho tượng thần Thái tử đầu tiên được đúc xong, cũng chính tại nơi đó, quốc vương bệ hạ đích thân vén màn. Pho tượng thần Thái tử ấy cao đến năm trượng (16.5m), kỹ thuật điêu khắc sinh động như thật. Cả pho tượng chế tạo từ vàng ròng, chính là "thân vàng" hàng thật giá thật.

Trong cung Tiên Lạc, khách hành hương nườm nượp không ngớt, đập phá bậc cửa. Đỉnh hương trước điện cấm chi chít nén dài nén ngắn, hòm công đức cũng to lớn bền chắc hơn hòm công đức trong những ngôi miếu bình thường, bởi vì nếu không làm lớn một chút, thông thường chưa đến một ngày đã bị ném đầy đống rác, người đến sau không bỏ vào được. Mới vừa vào quán, còn có một hồ nước sâu trong vắt cũng bị ném đầy tiền xu,

lấp lóe ánh xanh dưới gợn sóng lăn tăn, mấy con rùa già trong hồ ngày nào cũng bị tíen của khách hành hương trên cầu đá nện cho rớt vào mai rùa không dám lộ đầu ra, các đạo nhân khuyên can du khách thế nào cũng vô dụng. Phía trong tường đồ cao rộng của đạo quán trông đầy hoa mai, trên cành cây cột vô số dải băng cầu phúc rực đỏ. Băng đỏ tung bay theo gió giữa biển hoa, phồn hoa tựa giấc.

Còn trong đại điện, Tạ Liên ngẩng ngay ngẩn dưới tượng thần của mình, quan sát mọi người. Không ai trông thấy y, nhưng y lại có thể ngẩng nhìn đám khách hành hương bên dưới nhao nhao bàn tán: "Sao trong điện Thái Tử này không có đẽm hương bồdùng để quỳ lạy vậy?" "Đúng rồi, quán chủ cũng nói không được quỳ, quán cũng mở rồi mà không được quỳ là sao?"

Có một người nói: "Các người mới tới cung Tiên Lạc lần đầu tiên nhỉ, cung Tiên Lạc luôn là thế mà. Nghe nói sau khi phi thăng, Thái tử điện hạ báo mộng cho rất nhiều ông từ và quán chủ, nói người tin mình không cần quỳ. Vậy nên trong điện Thái Tử không có chỗ quỳ lạy."

Tuy rằng người khác chẳng hề nhìn thấy Tạ Liên, Tạ Liên vẫn gật gật đầu. Ngồi đầu, những người khác lại cười nói: "Đây là cái đạo lý gì? Thần tiên là để quỳ lạy kia mà? Tin nhầm à."

Tạ Liên ghen hòng. Lại nghe có người phụ họa: "Đúng đó, quỳ thì nhất định phải quỳ. Quỳ mới tỏ ra thành tâm chứ!" "Không có đẽm hương bồ cũng chẳng sao, chúng ta quỳ dưới đất đi."

Thế là một người tiên phong quỳ xuống, ngay lập tức, hàng loạt người khắp bốn bề đầu quỳ theo. Hàng trăm hàng ngàn người chen chúc trong điện ngoài điện, dập đầu bái lạy tượng thần hết lớp này đến lớp khác, miệng lầm nhảm đọc, âm thầm hứa nguyện cầu phúc. Tạ Liên lảng lảng tránh ra, nghĩ bụng: "Thôi vậy, cứ từ từ mà tiến."

Giây tiếp theo, vô số âm thanh tiếng người hệt như sóng lớn từ bốn phương tám hướng ập về phía y. "Cầu trúng tuyển khoa cử! Trúng tuyển khoa cử! Năm nay nhất định phải trúng tuyển khoa cử! Trúng rồi sẽ hoàn nguyện!"

Hoàn nguyện: Người cầu xin thầu phù hộ thực hiện những gì mình hứa với thầu sau khi đạt được nguyện vọng.

"Lên đường bình an!"

"Cô nương mà ta để ý toàn để ý sư huynh của ta, xin ngài hãy làm cho huynh ấy xấu xí một chút, xin ngài đó."

"Con mẹ nó, ta không tin ta vẫn không sinh được một nhóc bự bầm!!!"

... Cầu gì cũng có, Tạ Liên nghe mà đầu to như cái đầu, vội vàng bắt quyết niệm chú, ngăn cách mọi âm thanh. Bên này tai y vừa yên tĩnh lại, chỉ nghe một tiếng kêu to, một người mặc áo đen hai tay bịt lỗ tai chạy ra từ sau điện, la toáng lên: "Cái quỷ gì thế này!!!"

Chúng khách hành hương hoàn toàn không phát hiện sự xuất hiện của người này, tiếp tục đập đầu bái lạy. Tạ Liên thở dài một hơi, vỗ vai người nọ, cười nói: "Phong Tín, cực thân người rầi."

Cung Tiên Lạc nhang đèn dầi dào như vậy, lời cầu nguyện mà mỗi ngày Tạ Liên có thể nghe được nào chỉ hơn một ngàn. Ban đầu, y còn xông xáo nhờ vào tinh thầu ham mới lạ, chẳng phân lớn nhỏ tự mình làm hết, về sau người cầu phúc thật sự quá nhiều, y bèn ném một phần cho Phong Tín và Mộ Tình. Những cái nào nằm trong phạm vi chức trách của y, những cái nào có thể bỏ qua, hai người xem qua một lượt, sau đó lọc ra cái nào cần chú trọng giao cho Tạ Liên.

Mộ Tình xem xong sẽ báo cáo cho y, trước giờ chưa từng phàn nàn câu nào, Phong Tín thì không tài nào hiểu nổi vì sao có người cứ thích cầu bậy bạ một tràng, ngay cả hòa hợp chuyện phòng the cũng đến cung Tiên Lạc để cầu. Tạ Liên là Võ Thầu, làm sao quản loại chuyện đó được? Cứ như thế mãi, còn khiến cho những thầu quan khác có ý kiến bất mãn, ngầm ngầm ám chỉ bọn họ không ị mà chiếm hầu cầu, quản không được còn muốn lôi kéo tín đồ qua, đúng là cạm lời mà. Tay bịt tai của Phong Tín lần nữa không chịu buông, dù rằng bịt tai thật ra chẳng có tác dụng gì. Hắn nói: "Điện hạ, sao huynh nhiều nữ tín đồ quá vậy!"

Tạ Liên lồng hai tay vào tay áo, ngẩng trong khói mây lượn lờ, mỉm cười nói: "Nhiều nữ tỳ đâu không tốt sao? Mỹ nhân như mây, cảnh đẹp ý vui."

Phong Tín ra chỉ cười sợ hãi: "Không tốt chút nào hết, nữ tỳ đâu hình như suốt ngày ngoại trừ cầu cho lớn lên xinh đẹp gả vào nhà lành sinh được con trai thì chẳng còn nguyện vọng nào khác, không ai dâng hoàng cả, ta thấy các nàng là đau đầu!"

Tạ Liên mỉm cười, đang định tiếp lời, đột nhiên, đoàn người náo loạn. Tạ Liên và Phong Tín nhìn ra ngoài điện, chỉ nghe có người hạ giọng nói: "Tiểu Kính Vương tới rồi, đi mau đi mau! Tiểu Kính Vương tới rồi!"

Vừa nghe ba chữ "Tiểu Kính Vương", mọi người cứ như nghe được "Đại Ma Vương", ai cũng sợ xanh mặt, hốt hoảng giải tán. Chỉ trong nháy mắt, hết như có gió lốc thổi qua, khách hành hương vốn dĩ đang thăm viếng tượng thần tháo chạy gần hết. Lát sau, một thiếu niên áo gấm dáng vẻ cao quý thân khoác áo choàng, hai tay bê một ngọn đèn cúng* làm bằng ngọc lưu ly, bước qua bậc cửa, nghênh ngang tiến vào. Nếu không nhìn cặp mắt, dung mạo của thiếu niên này có ba bốn phần tương tự Tạ Liên, mà khi nhìn cặp mắt lại cảm thấy già quá ngạo nghễ chói lóa, không phải Thích Dung thì còn ai?

*Bảo đăng: ý chỉ đèn dùng để cúng thần phật, hoặc đèn chạm trổ hoa lệ.

Bây giờ Thích Dung cũng tầm mười bảy mười tám tuổi, mặt mày nảy nở, khí chất trăn lẳng, cũng xem như có vài phần phong thái của nam tử quý tộc. Gã vào cửa, nhưng không cho phép thuộc hạ và tùy tùng vào theo, hai tay bê ngọn đèn, bước vào trong điện, vén áo choàng quỳ dưới mặt đất sạch sẽ, nâng đèn qua khỏi đỉnh đầu, nghiêm trang lạy vài cái. Hai người trên bệ thờ đưa mắt nhìn nhau, Phong Tín chép miệng, Tạ Liên đọc hiểu vẻ bức mình trong mắt hắn.

Ba năm trước, lúc Tạ Liên rời khỏi hoàng thành ra ngoài du ngoạn, Thích Dung còn đang bị cấm túc, sau khi trở về, y còn chưa kịp gặp biểu đệ này một lần, tối đó đang say giấc nồng đã dùng đoàn phi thăng. Trong ba năm nay, Tạ Liên báo mộng không ít lần cho cha mẹ và quốc sư, cũng báo cho Thích Dung một lần, khuyên bảo Thích Dung từ nay về sau phải

thiện chí giúp người, kiềm chế tính tình, không được càn quấy. Thế là Thích Dung hết sức tích cực đi khắp nơi tham gia xây dựng đạo quán miếu thờ, cúng đèn và quyên tặng công đức.

Tuy rằng gã làm rất gắng sức, vô cùng thành kính, nhưng vẫn thường xuyên gây chút rắc rối như cũ, nhiều lần Phong Tín phải xuống thu dọn tàn cuộc, vì vậy Tạ Liên cũng hiểu được tại sao Phong Tín bực mình.

Bên kia, Thích Dung bái xong, nói bằng giọng trách móc: "Thái tử biểu ca, đây là ngọn đèn thứ năm trăm mà ta cúng cho huynh, kẻ làm em này trung thành với huynh như thế, chừng nào huynh mới đến gặp ta đây? Bao mộng cho ta lần nữa cũng được mà. Di dượng cũng nhớ huynh da diết, huynh lại chẳng buồn ngó ngang đến chúng ta, đúng là cao ngạo lạnh lùng mà."

Thích Dung hoàn toàn không phát hiện Phong Tín đang đứng bên cạnh gã nhắc nhở Tạ Liên: "Huynh đừng bao giờ để ý đến gã. Đế Quân đã nói với huynh, nếu sự cố không nghiêm trọng thì thần quan tuyệt đối không thể tự lén lút hiển linh trước mặt người phàm. Họ hàng thân thuộc lại càng phải kiêng kỵ."

Tạ Liên nói: "Yên tâm, dĩ nhiên ta biết rồi."

Thích Dung nâng ngọn đèn đứng dậy, cầm lấy một cây bút, cúi đầu bắt đầu viết chữ lên đèn. Do lòng mang nỗi ám ảnh với Thích Dung, Tạ Liên và Phong Tín nhìn không được cùng nhích lại gần xem thử rốt cuộc gã viết cái gì, thấy chỉ là mấy lời bình thường như quốc thái dân an mưa thuận gió hoà này kia chứ không phải cầu mong ai đó bị chém cả nhà ở cổng chợ, hai người đều thở phào một hơi. Đến khi nhìn lại Thích Dung viết nắn nót từng nét từng chữ, Tạ Liên không khỏi nhớ đến một việc khác.

Hồi Thích Dung mới vừa theo mẹ về nhà, một lần nọ, có một đám vương công quý tộc kết bạn với nhau lên núi Thái Thương cầu phúc. Mẹ của Thích Dung bỏ trốn theo dân đen rồi chạy ngược trở về, cho nên không dám ra ngoài gặp người, nhưng vẫn muốn cầu phúc cho con trai, để nó có thêm kiến thức, không thể chui rúc một chỗ với mình suốt ngày rồi

biến thành ếch ng ồi đáy giếng được, vì vậy mới nhờ hoàng hậu dẫn Thích Dung theo.

Mặc dù đã cố hết sức ém xuống, nhưng chuyện bê bối của giới quý tộc bao giờ cũng truyền nhanh hơn mũi tên bắn cánh, trong hoàng thành làm gì có ai không biết chuyện của mẹ con Thích Dung? Bởi vậy, con em quý tộc thời đó đều tự giác gạt Thích Dung ra ngoài, không nói chuyện hay chơi đùa với gã. Tạ Liên thấy xích đu bèn chạy lên chơi, tất cả những đứa trẻ cùng tuổi đều chơi chung với y, thay phiên nhau giúp Thái tử điện hạ đẩy xích đu, còn lấy làm vinh hạnh. Lúc Tạ Liên đứng đưa lên chỗ cao nhất, tình cờ cúi đầu nhìn thấy Thích Dung núp sau bóng mẫu hậu của mình, thò đầu ra ngửa mặt nhìn mình đầy hâm mộ.

Tới điện Th ần Võ, những người lớn cúng đèn xong, trước tiên cùng các quốc sư đi xin xăm, giải xăm và trò chuyện, để lại một đám nhóc trong điện Th ần Võ cúng đèn nhỏ chơi đùa. Lần đầu tiên gặp hoàng hậu, Thích Dung không biết hoàng hậu đã cúng giúp mẹ con mình một ngọn, thấy mấy ngọn đèn kia tinh xảo đẹp mắt nên cũng muốn cúng đèn cầu phúc. Thích Dung tuổi còn nhỏ chưa hiểu nhiều, đi khắp nơi hỏi người ta nên viết lời cầu phúc ước nguyện cho mẹ như thế nào. Mấy đứa nhóc cùng tộc với Thích Dung mọi khi ở nhà cũng rất ghét Thích Dung, chịu sự ảnh hưởng của trưởng bối nên cũng cảm thấy mẹ con bọn họ làm mất mặt nhà mình, thế là cố ý giở trò gạt Thích Dung. Tạ Liên tập trung tinh thần viết xong ngọn đèn của mình, vừa đặt bút xuống thì nghe có người ở sau lưng mình hi hi ha ha, cười một cách bất bình thường, ngoảnh đầu lại nhìn chỉ thấy Thích Dung tay dính đầy mực nước, ôm một ngọn đèn như báu vật, cười hớn hở chuẩn bị đem cúng. Mà trên ngọn đèn đó viết chín chữ xiêu vẹo, "Thích Dung mong sớm ngày quy thiên với mẹ".

Tạ Liên ném phăng ngọn đèn đó tại chỗ, nổi trận lôi đình. Khi đó y cũng chưa lớn, nhưng lại dọa tất cả thiếu niên quý tộc sợ đến quỳ rạp dưới đất, không dám hó hé tiếng nào. Phát giận xong, Tạ Liên tự mình viết lại một ngọn đèn khác cho Thích Dung, không còn kẻ nào dám giở trò nữa. Sau đó xuống núi, y lại đi chơi xích đu. Lần này, Thích Dung chạy ra từ sau lưng hoàng hậu, chủ động đứng sau đẩy xích đu cho y. Thích Dung thấp hơn Tạ Liên, nhưng đẩy rất gắng sức, vẫn ở phía dưới ngửa mặt nhìn Tạ Liên, chỉ

là ánh mắt từ hăm mộ đổi sang sùng bái. Sau đó nữa, Thích Dung biến thành cái đuôi của Tạ Liên, suốt ngày lắc lư bám theo sau "Thái tử biểu ca".

Phải thừa nhận rằng, Thích Dung của ngày trước vẫn được xem là một người khá bình thường, cũng không biết xảy ra chuyện gì mà càng ngày càng vụn vẹo. Có đi đâu trong ba năm qua, người và việc mà Tạ Liên phải quan tâm nhiều vô kể, không có thời gian chú ý người xưa, cũng không biết gã có tiến bộ hay không.

Nghĩ đến đây, Thích Dung đã cúng đèn xong, chuẩn bị rời khỏi điện. Nào ngờ lùi một h ẫ lại đụng trúng một người phía sau. Thích Dung lão đảo, đoạn xoay phắt người, chẳng bu ồm nhìn đã mắng ngay: "Cái quái gì thế? Người mất mù hay chết đứng r ẫ mà không biết tránh ra?"

Gã vừa mở miệng, Tạ Liên với Phong Tín cùng đỡ trán, nghĩ th ần: "Không thay đổi. Vẫn y như xưa!"

Có lẽ vì trước năm tuổi luôn sống chung với cha, khó tránh tiêm nhiễm thói chợ búa và tính tình cáu kỉnh của cha, cho dù sau này hoàng hậu kiên nhẫn dạy bảo Thích Dung cỡ nào, hễ mà gã kích động, nói theo lời của quốc sư, thì gã vẫn sẽ "lộ rõ nguyên hình". Chấn đường Thích Dung là một thanh niên áo qu ần rách rưới, t ần hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, vác một bọc hành lý thô sơ, đôi giày rơm g ần như bị mài đến mất đế mất mép, lam lũ mỗi mệ. Có đi đâu tuy thanh niên này sắc mặt ti ều tụy, bờ môi khô nứt, xương gò má lõm xuống, nhưng ngũ quan lại hết sức đoan chính, g ầy mà không yếu, ánh mắt sáng rõ, hỏi: "Đây là đâu vậy?"

Thích Dung nói: "Đây là cung Tiên Lạc, điện Thái Tử!"

Người nọ lẩm bẩm: "Điện Thái Tử? Thái tử? Nơi này là hoàng cung thật sao?" Thấy tượng th ần trong điện, bị vàng ròng thu ần chất rọi cho sắc mặt nhuốm vàng, người nọ hỏi tiếp: "Đây là vàng ư?"

Thấy đạo quán này quá tráng lệ, người nọ ngỡ rằng điện th ần là hoàng cung. Bên cạnh có kẻ h ầu bước lên xua đuổi, nói: "Dĩ nhiên là vàng r ẫ. Điện Thái Tử là điện th ần của Thái tử, không phải điện Thái Tử trong

hoàng cung! Ngay cả đây là đâu cũng không biết, người là đã nhân đến từ phương nào?"

Người nọ hỏi: "Vậy rốt cuộc hoàng cung nằm ở đâu?"

Thích Dung híp mắt nói: "Người hỏi cái này làm gì?"

Đối phương nói một cách nghiêm túc: "Ta muốn đến hoàng cung gặp quốc vương. Ta có lời muốn nói với ngài ấy."

Thích Dung và mấy kẻ theo hầu đều bật cười, mặt lộ vẻ khinh miệt, nói: "Thứ dân quê đến từ nơi nào kia, người muốn tới hoàng cung để làm gì? Lại còn gặp quốc vương nữa, người nói gặp là cho người gặp chắc? Tới hoàng cung rồi, chỉ sợ ngay cả cổng chính người cũng không vào được."

Không hề suy suyển vì bị cười nhạo, người nọ nói: "Để ta thử xem. Biết đâu làm được."

Thích Dung cười ha ha: "Vậy người thử đi." Nói đoạn nhấc tay lên, cố ý chỉ hướng ngược lại cho người nọ. Người nọ đáp: "Cảm ơn." Dứt lời vác bọc hành lý, xoay người đi ra ngoài quán. Lên đến cầu đá, bỗng nhiên dừng chân nhìn xuống. Xuyên qua nước hồ trong vắt, có thể thấy hàng lớp tiên xu lẳng lẳng nằm dưới đáy hồ.

Thanh niên này trông như suy tư chốc lát, giây tiếp theo, hần trèo qua lan can cầu đá, nhảy xuống dưới hồ.

Thân thủ của hần vô cùng mạnh mẽ, sau khi nhảy xuống hồ, hần khom lưng vót hết vốc tiên này đến vốc tiên khác dưới đáy hồ, nhét vào trong ngực và bọc hành lý của mình. Bởi vì chưa từng thấy người nào ngay cả tiên của thần tiên cũng dám cướp, Tạ Liên và Phong Tín đều ngẩn ngơ. Thích Dung cũng sửng sốt, sau đó giận tím mặt, xông tới đập lan can quát to: "Mẹ kiếp! Người làm cái gì đấy?! Mau kéo nó lên cho ta!!! Thật đúng là khốn kiếp!!!"

Vài kẻ hèn vãi nhảy xuống nước kéo người nọ, ngơ đâu thanh niên này võ nghệ cao cường, tay nắm chân đá, thế mà chẳng ai làm gì được hắn. Thích Dung ở bên trên nhìn mà nổi cơn tam bành, cả đám đạo nhân trong quán cũng đành người bó tay. Thanh niên kia vót một đồng tiền nặng trĩu, vác bọc hành lý chuẩn bị trèo lên bờ, nào ngờ đập trúng rêu xanh, trượt chân một cái, ngã tõm xuống nước với tư thế ngửa mặt lên trời, bấy giờ đám kẻ hèn mới nhân cơ hội tóm cổ hắn, vặn tay đưa hắn lên bờ. Thích Dung nhấc chân đá ngay một cú, mắng: "Tiền này mà người cũng dám cướp!"

Lúc Thích Dung nhấc chân, Phong Tín đứng sát bên cạnh, nắm chắc thời cơ tiện tay cản lại, vì vậy cú đá này tuy Thích Dung ra đòn hung bạo, nhưng thực tế đá vào người đối phương không đến nỗi nghiêm trọng. Mặc dù Thích Dung không thấy Phong Tín đứng bên cạnh phá rối, nhưng cũng phát hiện có chỗ nào là lạ, như thể bị quỷ đè chân, đá mạnh bảy tám cú đều có cảm giác đó, không khỏi có chút bực. Chẳng biết có phải sắc nước không, thanh niên kia ho khù khụ vài tiếng, nói: "Tiền này đặt trong hồ cũng chỉ để đó, tại sao không thể cho ta lấy đi cứu người?"

Thích Dung đá chưa sướng chân, cuối cùng chán ngán hỏi: "Cứu người nào? Người là ai? Từ đâu đến?"

Gã hỏi như vậy, đơn giản là vì muốn gán tội danh cho thanh niên này rồi nhốt vào đại lao, thế nhưng thanh niên lại là một người thật thà, đáp: "Ta tên Lang Anh, sống tại Vĩnh An, nơi đó gặp nạn hạn hán, không có nước nên hoa màu không mọc nổi, mọi người không có đồ ăn, không có tiền xài. Nơi này có nước uống, có đồ ăn, có tiền xài, dùng vàng đúc tượng, ném tiền xuống nước, có sao không thể chia một ít cho chúng ta?"

Vĩnh An là một tòa thành lớn trong biên giới nước Tiên Lạc, Tạ Liên đứng dậy, sắc mặt sa sầm, hỏi: "Phong Tín, gần đây bên Vĩnh An gặp nạn hạn hán à? Sao ta không nghe nói gì hết?"

Phong Tín quay đầu đáp: "Không biết, ta cũng chưa nghe nói bao giờ, lát nữa hỏi Mộ Tình xem sao?"

Chương 70: Tượng vàng ngã, tướng sĩ lỗ mãng gặp đứa con tội nghiệp

Tạ Liên nói: "Gọi cho Mộ Tình ngay."

Phong Tín khép ngón trỏ và ngón giữa tay phải, đặt lên huyệt thái dương, thông linh với Mộ Tình. Bên kia, Thích Dung mắng: "Ra là chạy đến từ cái xó Vĩnh An, đúng là núi nghèo nước độc sinh điều dân. Bộ nghèo là được quyền cướp tiên của thần tiên à?"

Lang Anh nói: "Ta không có cướp. Bây giờ ta lạy thần tiên mà các người thờ, ta quỳ gối dập đầu trước ngài ấy, cầu xin ngài ấy cho ta tiên cứu mạng người dân quê nhà ta, ngài ấy có cứu chúng ta không?"

Thích Dung ghen hòng, nhủ thần nếu như nói có, chắc không phải cái thằng này sẽ trèo lên từ lan can ôm tiên bỏ chạy như đúng lý hợp tình chứ? Vì vậy, gã nói: "Thái tử điện hạ là thần tiên, thần tiên đâu bận tối tăm mặt mũi, ai mà rảnh để ý tới hạng điều dân các người!"

Nghe vậy, Lang Anh chậm rãi gật đầu, nói: "Ta cũng cho rằng sẽ không để ý. Đâu phải chúng ta chưa từng van lạy, chẳng phải từ đầu chí cuối đầu vô dụng sao? Nên chết vẫn chết thôi."

Lòng Tạ Liên chấn động, một đạo nhân quát lên: "Cái kẻ này, dám nói lời bất kính như thế trong điện thần, không sợ thiên nhân giáng tội sao!"

Lang Anh lại nói: "Chẳng sao cả. Giáng thì giáng đi. Đã không sợ ngài ấy không cứu, còn sợ ngài ấy giáng tội sao?"

Thích Dung phất tay, một đám kẻ hầu chơ chực đã lâu đua nhau xông lên, vây quanh thanh niên kia tay nắm chân đá. Phong Tín ở bên trong tận dụng mọi điều kiện có thể, tiêu trừ độ lực nắm đá của bọn chúng, vì thế tuy Lang Anh trông như bị đè xuống hành hung, nhưng mặt mũi lại ngó ra, không tránh không né, chỉ thỉnh thoảng nâng tay che bọc hành lý trên lưng mình. Thích Dung thì cần một nắm hạt dưa, vừa cắn vừa rung đùi, quát: "Đánh, đánh mạnh vào cho bản vương!" Đúng là rất một bộ kẻ gian ác. Nghe gã tự xưng, Lang Anh bỗng dừng ngẩng đầu lên, hỏi: "Người là vương? Vương gì cơ? Người sống trong hoàng cung sao? Người gặp được quốc vương sao?"

Thích Dung thuận miệng phun một cái: "Ta là ông nội của người đấy! Người còn trông mong được gặp quốc vương bệ hạ à? Bệ hạ ngày bận ngàn việc, ai mà rảnh để ý tới người."

Lang Anh lắc lắc cổ, ngoan cường hỏi: "Tại sao không rảnh để ý tới ta? Thần tiên không rảnh để ý tới ta, bệ hạ cũng không rảnh để ý tới ta, vậy cuối cùng ai rảnh để ý tới ta đây? Rốt cuộc ta nên đi tìm ai? Quốc vương có biết bên Vĩnh An đã chết rất nhiều người không? Người trong hoàng thành có biết không? Nếu biết thì tại sao thà ném tiền xuống nước cũng không muốn cho chúng ta?"

Thích Dung cười sằng sặc: "Tiền của bọn ta, thích tiêu thế nào thì tiêu thế nấy, cho dù chơi lia đòng xu trên mặt nước cũng chẳng mắc mớ gì đến người khác, dựa vào đâu phải chia cho các người? Người nghèo thì người có lý à?"

Tuy rằng lời trên cũng có lý lẽ nhất định của nó, nhưng nói vào lúc này thật sự không phù hợp cho lắm. Tạ Liên đang định nghĩ cách bịt miệng Thích Dung lại, ngay lúc đó, một thiếu niên áo đen vội vã vòng ra từ sau điện, hỏi: "Điện hạ cho gọi ta có chuyện gì?"

Tạ Liên ngoắc tay, nói: "Mộ Tình mau tới đây. Mấy ngày nay trong số những lời cầu nguyện người nhận được, có nghe vệtin tức Vĩnh An gặp nạn hạn hán không?"

Mộ Tình cũng sửng sốt: "Không có nghe nói."

Phong Tín buột miệng thốt ra trong lúc cấp bách: "Làm sao không có được? Dân chạy nạn bên kia trốn đến đây luôn rồ!"

Giọng điệu của Phong Tín quá chắc chắn, khiến cho sắc mặt Mộ Tình hơi đành lại, gượng gạo nói: "Ta nói đúng sự thật thôi, đích xác là không có. Chẳng lẽ ý của người là ta cố tình biết mà không báo? Vậy người có nhận được không? Nếu thật sự có người Vĩnh An khẩn cầu giải hạn, điện Thái Tử là thánh lễ do ta phụ trách, thánh chẩn do người phụ trách, chắc không đến mức toàn bộ lời cầu phúc liên quan đến nạn hạn hán đều tập hợp vào thánh lễ đâu nhỉ, nên người cũng chẳng biết tạo nào hết."

Phong Tín ngẩn ra, ngẫm lại đúng là có lý, bèn nói: "Ta đâu có nói người cố tình. Người nghĩ nhiều quá rồi."

Nghe như bọn họ lại sắp bắt đầu cãi cọ, Tạ Liên đau đầu làm dấu "tạm dừng", nói: "Được rồi, Phong Tín không có ý đó đâu. Ngừng ngay đi."

Hai người lập tức ngậm miệng không tranh cãi nữa. Đúng lúc Thích Dung nhìn thuộc hạ đánh Lang Anh rồi cuộc cũng phát ngán, gã vớ cái túi nhỏ đựng vỏ hạt dưa, nói: "Lôi thằng trộm cắp này vào đại lao nhốt đi." Đám người hầu đáp: "Tuân lệnh!" Sau đó vài kẻ nhấc Lang Anh lên.

Tạ Liên nói: "Giải quyết vấn đề hiện tại trước đã, cứu người này ra, rồi ta sẽ hỏi kỹ hần về chuyện của Vĩnh An."

Sắc mặt dịu lại, Mộ Tình dè dặt đáp: "Điện hạ muốn giải quyết thế nào? Huynh không thể tùy tiện hiên linh được."

Sau khi phi thăng, quy tắc mà Tạ Liên không tài nào hiểu được chính là cái này. Bảo rằng thần quan phải cứu rồi chúng sinh, thế mà cứ khăng khăng muốn ra về ta đây, ngự trị trên chúng sinh, không được tùy tiện hiên linh, khiến cho y thường xuyên khoanh tay bó gối, phiền muộn vô cùng. May là Tạ Liên cũng có không ít cách đối phó, y không nghĩ ngợi gì, cũng chẳng buồn ngoảnh đầu, đưa tay đẩy một cái. Phát hiện cái bóng trên mặt đất thoáng lắc lư, đám người phía trước ngờ vực xoay người lại. Giây tiếp theo, Thích Dung kêu thảm thiết: "Thái tử biểu ca --"

Cái đây này, Tạ Liên thế mà lại đây ngã tượng thần của mình!

Pho tượng vàng càn kiếm càn hoa tao nhã tuấn tú như nghiêng mà không nghiêng, từ từ ngã sang một bên. Sắc mặt Thích Dung trông tan nát ruột gan cứ như nhìn thấy mẹ mình thất cổ đá ghế, chẳng còn hơi sức để ý Lang Anh, chạy ào qua ôm chặt đùi tượng thần, ngoan cường chống đỡ, gào khản cổ: "Lũ vô dụng các người còn chờ gì nữa! Mau giúp ta đỡ huynh ấy! Đừng để Thái tử biểu ca ngã!! Huynh ấy không thể ngã được!!!"

Thích Dung thì đau xé ruột, còn Tạ Liên lại bình chân như vại đi lướt qua người gã, bước ra khỏi điện Thái Tử, mặt của Phong Tín và Mộ Tình

muốn nứt cả ra. H ồi lâu sau, Phong Tín mới nói: "Điện hạ! Đây là tượng thần của huynh đó!"

Chuyện ngã tượng này là đi ền xấu, ít nhi ều cũng sẽ kiêng kỵ phần nào. Thần quan tự đẩy ngã tượng thần của mình như thế, đúng là mới nghe lần đầu, chuyện lạ ba giới. Tạ Liên nói: "Một cục vàng to thôi mà, không làm vậy sao dờn lực chú ý của bọn chúng được. Các người đề tượng vàng đó đi, đừng để bọn chúng thoát ra được, ta sẽ đi gặp người kia."

Dù rằng không nói tiếng nào, nhưng Phong Tín và Mộ Tình chỉ có thể nghe lệnh, mỗi người đứng cạnh tượng thần duỗi một ngón tay đề tượng. Bọn họ chỉ cần ra nhiều đó sức là đủ, mấy người kia dốc hết sức bình sinh mà cũng không nâng lên nổi, chỉ còn cách miễn cưỡng c ần c ực, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "... Không hổ là vàng thật, đủ cân lượng phết!"

Thấy cả đám người chẳng để ý đến mình nữa, Lang Anh ngã ng ối bên ngoài nhìn chăm chăm tượng thần lấp lánh ánh vàng kia h ồi lâu, cuối cùng vẫn đứng dậy, phúi phúi bụi trên người, vác bọc hành lý chạy ra ngoài. Tạ Liên đi theo sau h ắn, chờ h ắn chạy tuốt ra xa, chui vào một rừng cây rậm rạp xanh tươi, dáo dác nhìn quanh, sau cùng mới ng ối nghỉ dưới một gốc cây. Tạ Liên thì núp ở sau cây, tiện tay bắt quyết niệm chú, biến thành một tiểu đạo sĩ áo trắng.

Biến hình xong, Tạ Liên nhìn mình từ trên xuống dưới, sau khi xác định không có sơ hở, y vung phất tr ần một cái, đang nghĩ xem xuất hiện kiểu nào mới không đột ngột thì thấy Lang Anh ng ối ch ồm h ồm bên một vũng nước cạnh gốc cây, miệt mài dùng hai tay đào một cái hố dưới đất.

""

Đôi tay của thanh niên này rất thô to, một bàn tay xúc xuống, đã rộng mà còn sâu, đào cho bùn đất văng tung tóe, hết như một con sói đen g ầy gò. Tạ Liên đang kinh ngạc với việc tự dưng Lang Anh lại đào hố, chỉ thấy h ắn chui bùn đất lên qu ần, đoạn dùng tay múc một vốc nước trong vũng nước, đưa đến bên miệng.

Thấy thế, Tạ Liên không trốn được nữa, vội vã bước ra chặn tay hắn lại, lấy một bình nước từ túi càn khôn trong tay áo, đưa cho hắn.

Lang Anh đã ngậm một ngụm nước mát từ vũng nước, đang phồng má nuốt xuống, thấy tiểu đạo sĩ này thành linh xuất hiện cũng chẳng lấy làm lạ, hơn nữa cũng không chối từ, nhận bình tu ừng ực một hơi cạn sạch, uống xong mới nói: "Cảm ơn."

Nếu đã đột ngột xuất hiện, Tạ Liên cũng không chú trọng lời dạo đầu tự nhiên gì nữa. Y cố gắng vẩy phất trần sao cho trông đáng tin cậy và đây cốt cách tiên nhân, nói: "Anh bạn này, người từ đâu đến, muốn đi nơi nào?"

Lang Anh đáp: "Chúng ta đến từ Lang Nhi Loan của thành Vĩnh An, lẽ ra muốn đến hoàng cung. Bây giờ ta đổi ý rồi, không đi nữa."

Tạ Liên sửng sốt, hỏi: "Chúng ta?"

Lang Anh gật đầu: "Chúng ta. Ta, và con ta."

Tạ Liên càng bối rối hơn, trong lòng lại thoáng thấy ớn lạnh. Chỉ thấy Lang Anh tháo bọc hành lý trên lưng xuống, mở ra, nói: "Con ta."

Thứ được quăn trong bọc hành lý trên lưng hắn, thế mà lại là thi thể của một đứa con nít!!!

Thân hình của đứa bé cực nhỏ, xem ra chưa đầy hai ba tuổi, mặt mũi vàng vọt, đôi má lõm xuống, vài sợi lông tơ vàng nhạt thưa thưa trước trán, ngoài ra còn nổi một ít rôm sảy. Gương mặt nhỏ nhắn của nó nhú thành một biểu cảm kỳ quặc, trông như sắp khóc tới nơi, khó chịu tới cùng. Hai mắt đã nhắm lại, nhưng miệng vẫn còn há, tiếc rằng không phát ra được tiếng nào nữa.

Con người của Tạ Liên chợt co rút, cõi lòng bàng hoàng, thốt không nên lời. Thảo nào y cứ cảm thấy thái độ của thanh niên này có gì đó không ổn, không nói được kỳ quặc chỗ nào, chỉ cảm thấy không giống người bình thường. Nói năng, hành động, như thể hoàn toàn không suy xét đến hậu

quả, xông ngang đánh thẳng, bất chấp ngọn ngành. Bây giờ xem ra, người này làm gì còn hậu quả nào cần suy xét nữa.

Cho Tạ Liên xem con trai xong, Lang Anh bọc con lại, cẩn thận nhét góc bọc. Nhìn nét mặt và động tác chuyên tâm của hắn, trong lòng Tạ Liên khó chịu khôn tả. Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy thi thể của đứa trẻ nhỏ như thế, lắp bắp hỏi: "Người... con của người chết như thế nào?"

Lang Anh vác bọc hành lý trên lưng, ngơ ngác nói: "Chết thế nào hả... ta cũng không biết chết thế nào nữa. Vừa khát, vừa đói, vừa bệnh, hình như cái nào cũng có một chút."

Hắn gãi gãi đầu, nói: "Lúc vừa cõng ra khỏi Vĩnh An, nó còn ho được vài tiếng, ở đằng sau kêu ta cha ời cha ời. Dần dà nó không lên tiếng nữa, chỉ ho khò khè thôi. Rồi sau đó, ngay cả ho cũng không có, ta còn tưởng nó đang ngủ. Đến khi tìm được đồ ăn, lúc định gọi nó dậy, nó chẳng dậy nổi nữa."

Không ngờ đứa bé này lại chết trên đường chạy nạn.

Lang Anh lắc đầu, nói: "Ta không biết chăm sóc trẻ con. Nếu vợ ta biết con trai đã chết chắc sẽ mắng ta té tát cho mà xem."

Im lặng một hồi, hắn nói tiếp: "Ta ước gì vợ ta còn có thể mắng ta."

Ánh mắt của hắn từ đầu chí cuối vẫn bình thản như thường, tựa như một khúc cây chết rũ, một đầm nước tối mịt, không dậy nổi chút sức sống và gợn sóng. Cổ họng Tạ Liên sít chặt, hồi lâu sau mới khẽ mở miệng: "Người... người... chôn đi."

Lang Anh gật đầu: "Ừ. Ta muốn chọn nơi tốt một chút, nơi này không tệ, có cây chắn ánh nắng, còn có nước nữa. Chôn xong ta sẽ quay về Cẩm Sơn nước của người."

Hắn ho khan vài tiếng, đoạn cúi người tiếp tục dùng tay đào hố. Tạ Liên lại lầm bầm: "Không. Người đừng nói cảm ơn ta... đừng nói cảm ơn ta, đừng nói."

Bấy giờ, Phong Tín và Mộ Tình cũng chạy tới, thấy bên này một người đào hố một người chờ dẫn thì ù ù cạc cạc. Tạ Liên chẳng còn tâm trạng nói nhiều, ngờ ngác lặp lại vài câu, nửa ngày sau mới sực nhớ, chỉ cho nước là chưa đủ, người này còn phải về Vĩnh An, thế là y bèn thò tay vào tay áo, mò mẫm hồi lâu, cuối cùng móc ra một thứ, đưa cho đối phương: "Người lấy cái này đi."

Lang Anh dừng động tác, nhìn kỹ thứ trong tay Tạ Liên. Đó là viên ngọc đỏ thắm lớn chưa bằng móng tay, màu sắc trong suốt, sáng bóng lấp lánh, đẹp đến động lòng. Dầu cho không biết đây là cái gì, chỉ cần nhìn một cái cũng hiểu vật nhỏ này chắc chắn giá trị liên thành.

Đây chính là bên khuyên tai còn lại trong đôi khuyên tai ngọc san hô đỏ mà Tạ Liên đeo vào buổi diễu hành Thượng Nguyên tế trời ba năm trước. Mộ Tình cũng xem như có ấn tượng sâu sắc với viên ngọc này, vừa thấy nó là thay đổi sắc mặt. Lang Anh cũng không chối từ, như đã mất sạch lễ tiết và đắn đo mà người bình thường nên có, hắn đưa tay nhận ngay, nói: "Cảm ơn."

Lang Anh cẩn thận cất viên ngọc vào trong đai lưng, đoạn tháo bọc hành lý trên lưng, nhẹ nhàng thả xuống hố, nói: "Cha sẽ quay về gặp con ngay."

Nói xong, hắn trịnh trọng dùng tay vun đất phủ lên bọc vải. Tạ Liên đỏ trán, nhắm nghiền mắt. Qua một hồi nữa, hắn bước nhanh đi mất, Phong Tín ngạc nhiên hỏi: "Điện hạ, hắn chôn thứ gì thế? Hắn nói 'cha'? Đây là chôn người sao?"

Mộ Tình thì lại quan tâm chuyện khác, nói: "Điện hạ, ta mới vừa đi đi đâu tra, làm rõ sự việc rồi. Bên Vĩnh An vốn dĩ đã không giàu có, cung quán miếu thờ xây rất ít, chưa kể hình như đạo quán bên kia có quy định rằng, người không thờ phụng thì không được vào cung quán thăm viếng, vì thế vào được điện Thái Tử toàn là người giàu có, còn người nghèo gặp nạn căn bản không vào được..."

Tạ Liên không trả lời, trầm giọng nói: "Các người, đến Vĩnh An xem tình hình. Ta, đến gặp quốc sư, hỏi cho ra lẽ rốt cuộc là chuyện thế nào."

Từ trước đến nay sắc mặt y chưa bao giờ khó coi như thế, hai người hầu không dám sơ suất, đồng thanh đáp lời, lập tức xuất phát. Tạ Liên thì xoay người lao nhanh về phía núi Thái Thương.

Xem ra tình hình thiên tai ở Vĩnh An, e rằng chỉ lớn chứ không nhỏ. Nhưng mà, cho dù y không nghe được tiếng cầu phúc, bên hoàng cung không thể nào không biết!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

71-80

Chương 71: Thần tiên trên trời không thể nhúng tay chuyện nhân gian

Núi Thái Thương, đỉnh Thái Tử.

Đến canh giờ này, du khách trên núi không thể nán lại nữa, tất cả đều đã bị mời ra ngoài cổng chùa, rời khỏi Hoàng Cực quán. Trong cung Tiên Lạc, tiếng tụng kinh vang từng đợt, hơn một ngàn đạo nhân đang học lớp buổi tối, còn bốn vị quốc sư thì chủ trì việc hành đạo bên chân tượng vàng cao đến năm trượng.

Trong điện Thái Tử, hai bên là đèn cầy phúc xếp thành hàng từ mặt đất đến nóc điện. Tà Liên giáng xuống từ trên trời, nhẹ nhàng đáp lên bệ thờ, vừa khéo ngẩng ngay ngắn trước tượng thần của mình.

Y phất tay, đất bằng bỗng nổi một trận gió, vô số ngọn đèn bắt đầu xoay chậm. Đèn đuốc dập chờn, các đạo nhân rồi rít ngẩng đầu lên, tặc lưỡi bảo lạ, tiếng thì thầm vang loáng thoáng. Lẽ ra quốc sư đang nhắm nghiền hai mắt ngẩng yên trên ghế, thế rồi đột nhiên mở mắt ra, nói: "Hôm nay dừng ở đây. Về hết đi."

Các đạo nhân đứng dậy lui ra ngoài, ba vị phó quốc sư còn lại tuy không nhìn thấy chân thân của Tà Liên, nhưng cũng đoán được có thứ gì đó vừa đến, cả ba đồng loạt lui ra, đóng cửa lớn của điện thần. Cửa lớn vừa khép lại, Tà Liên vội vã mở lời. Y nói: "Quốc sư, ngài có biết chuyện đại hạn ở Vĩnh An không? Phía phụ hoàng dường như chẳng có động tĩnh gì, phải chăng trong triều đã xảy ra chuyện gì? Hay là phụ hoàng không nắm rõ tình hình cụ thể?"

Thần quan không thể tự lén lút hiển linh trước mặt người phàm, chỉ có một trường hợp ngoại lệ, đó là trước mặt người tu đạo có địa vị cao như

quốc sư hay chưởng giáo (người quản lý một giáo phái). Người có đạo hạnh cao thâm đến cấp bậc như thế chính là người thay mặt cho thần quan dưới phàm trần, vậy nên Tạ Liên có thể trao đổi trực tiếp với quốc sư. Quy tắc "không được quỳ lạy trong điện Thái Tử", chính là Tạ Liên mượn lời quốc sư truyền đạt xuống.

Y cứ ngữ là có tình huống đặc biệt nào đó khiến quốc vương không có thời gian giải quyết tình hình thiên tai ở Vĩnh An, chỉ bất đắc dĩ mà thôi, hoặc quốc vương không biết chuyện đã nghiêm trọng đến mức chết nhiều người như thế, ngờ đâu quốc sư lại đáp: "Quốc vương bề hạ vẫn khỏe, không xảy ra chuyện gì lớn, cũng nắm rõ tình hình thiên tai ở Vĩnh An."

Tạ Liên ngẩn ra, hỏi: "Vậy tại sao mỗi lần phụ hoàng đến Hoàng Cực quán, con chẳng bao giờ nghe người cầu phúc cho Vĩnh An? Tại sao ngay cả một câu cũng không nhắc tới?"

Mặc dù y và cha quanh năm bất hòa, nhưng cũng biết quốc vương không phải là một vị vua hồ đồ. Tuy rằng luôn tự phụ mình là thiên tử cao quý, đặt nặng tôn ti, nhưng cũng không đến nỗi thờ ơ với người dân gặp nạn. Quốc sư đáp: "Chuyện này không liên quan đến quốc vương bề hạ, là ta đề nghị người và hoàng hậu không nhắc tới Vĩnh An trong lúc cầu phúc."

"...."

Tạ Liên hỏi: "Vì sao?"

Quốc sư đáp: "Vì vô dụng thôi."

Tạ Liên kinh ngạc: "Vô dụng là sao?"

Ngừng một chút, đầu óc y mới kịp thông, nói: "Ý ngài là, vì con là Võ Thần nên không thể quản chuyện hạn hán, bởi vậy đề cập với con là vô dụng ư? Nhưng phải chăng ngài đã quên, con không chỉ là Võ Thần, con còn là Thái Tử Tiên Lạc. Dân chúng nước con giờ đang chìm sâu trong nước sôi lửa bỏng, làm sao con có thể ngồi yên phớt lờ?" Suy nghĩ một lát, Tạ Liên nói tiếp: "Việc cấp bách lúc này chính là cứu chữa nạn dân Vĩnh

An. Phiền ngài thay con góp ý với phụ hoàng, đừng xây thêm miếu thần điện thần gì nữa, điện Thái Tử khắp cả nước đã nhiều lắm rồi, con cũng không cần nữa. Còn đồng tượng vàng kia nữa, có thể nung chảy hết, phát tiền cứu trợ thiên tai. Phía Tây Vĩnh An đại hạn thiếu nước, vậy thì đào một con sông, dẫn nước từ phía Đông sang, tưới tiêu hoa màu, bồi dưỡng đất đai..."

Tạ Liên vừa nói, quốc sư vừa lắc đầu, lẩm bẩm: "Quá sớm. Quá sớm."

Tạ Liên hỏi bằng giọng khó hiểu: "Ngài nói cái gì quá sớm cơ?"

Quốc sư đáp: "Vì đâu ta lại nói con không nên phi thăng quá sớm, bây giờ con đã hiểu chưa? Bởi vì dân chúng nước con vẫn chưa chết hết."

"....." Tạ Liên tròn tròn hai mắt, trề trề miệng tức giận nói: "Quốc sư! Ngài... ngài đang nói lời gì thế? Cái gì gọi là... cái gì gọi là dân chúng nước con chưa chết hết?!"

Quốc sư đáp: "Con đã là thần, nhưng con vẫn không quên được thân phận khi làm người phàm của mình, vương vẫn không dứt, chưa thể đoạn tuyệt với trần gian. Nhưng nếu con dấn thân vào rồi lại bất lực, cuối cùng chỉ có một mớ rối ren mà thôi."

Tạ Liên ngẩng lên trên bệ thờ, quốc sư đứng bên dưới, rõ ràng là Tạ Liên đang nhìn xuống, nhưng khi quốc sư nói những lời này, dường như lão mới là người ngẩng lên trên cao. Tạ Liên hỏi: "Sao con có thể bó tay bất lực được? Chỉ cần chịu làm, sẽ có hậu báo. Cứu được bao nhiêu hay bấy nhiêu, cho dù chỉ cứu được một người trở về cũng còn hơn không hỏi han đến. Nếu ngài không muốn thay con chuyển lời tới phụ hoàng, vậy để con tự đi tìm người."

Tạ Liên đột nhiên đứng dậy, quốc sư túm tay áo của y, quát: "Quay lại đây! Con có biết tại sao thần quan không thể tùy tiện hiển linh trước mặt người phàm không? Quy định được đặt ra hàng trăm ngàn năm qua, tất có đạo lý của nó, đừng làm chuyện ngu xuẩn!"

Tạ Liên quay phắt đầu lại, nói: "Vậy con có thể làm gì đây? Cái này không được, cái kia cũng không tốt, quốc sư, hiện giờ trên lãnh thổ của con, rất nhiều người đã chết! Thần được xưng là thần chẳng phải vì có thể cứu vớt chúng sinh sao? Nếu lúc này mà con cũng không thể xuất hiện, vậy lúc nào mới xuất hiện được đây?! Rốt cuộc ý nghĩa của việc con phi thăng là gì?!"

Quốc sư bắt lấy y, thở dài: "Thái Tử điện hạ ơ! Thái Tử điện hạ à, con có biết, ta nhìn thấy gì không?"

Giây lát sau, Tạ Liên bình tĩnh lại, ng ồi xuống đáp: "Mời nói."

Quốc sư chăm chú nhìn y, nói: "Ta nhìn thấy tương lai của con, tối đen như mực."

Tạ Liên nhìn thẳng vào quốc sư, nói: "Chắc ngài nhìn lầm rồi. Con chỉ thích mặc đồ trắng."

Quốc sư nói: "Ta sợ con không cứu vớt được dân chúng nước con, ngược lại còn bị họ kéo xuống khỏi thần đàn."

Tạ Liên đáp: "Dân chúng nước con không như thế đâu, họ biết phân biệt rạch ròi phải trái mà. Nếu con không thể cứu vớt họ, bản thân con ng ồi trên thần đàn cũng chẳng có ý nghĩa gì."

Một lúc sau, quốc sư than thở: "Tuy việc phụ hoàng con làm không thể nói là đúng, nhưng cũng không thể nói là sai. Con nói muốn phát ti ền cứu trợ thiên tai, thật ra không phải phụ hoàng con chưa từng phát, con có thể xem thử hiệu quả thế nào. Con nói muốn đào sông dẫn nước, con hãy tự đi mà xem con sông kia liệu có làm được hay không."

Tạ Liên gật đầu: "Hiểu rồi. Cảm ơn quốc sư."

Sau khi rời khỏi núi Thái Thương, y đi một mạch về phía Tây, tới thành Vĩnh An của nước Tiên Lạc.

Hai mươi năm qua, Tạ Liên chưa bao giờ cảm thấy mặt trời lại nóng cháy và trí mạng đến thế. Bước chân đầu tiên đặt lên mảnh đất này, y lập tức cảm thấy khô nóng khó chịu, dường như mọi vật trong không khí đều bị bóp méo. Mặt trời chói chan giữa trời cao, đất đai nứt nẻ thành từng mảng vỡ vụn, cằn cỗi một cách đáng sợ. Ven đường có một rãnh sâu, hình như trước đây nó là một đường sông, nhưng vì hạn hán mà khô đến thấy cả đáy, lòng sông đen ngòm tỏa ra mùi tanh hôi khác thường. Sau khi đi thật lâu, Tạ Liên vẫn chẳng nhìn thấy bất cứ một mảnh ruộng nương nào. Biết đâu có đấy, nhưng ắt hẳn chẳng còn nhận ra nó từng là ruộng nương nữa rồi.

Tạ Liên vừa đi vừa nhìn bốn phía, làn gió khô nóng thổi mái tóc dài của y bay tán loạn, nhưng y hoàn toàn chẳng có tâm trạng mà chĩnh lại. Bấy giờ, chợt nghe phía sau có một người kêu lên: "Điện hạ!"

Tạ Liên vừa quay đầu lại, chỉ thấy hai bóng người áo đen hối hả chạy tới, chính là Phong Tín và Mộ Tình. Tạ Liên hỏi ngay: "Có tin tức gì không?"

Phong Tín giũ vạt áo trước ngực để quạt gió, đáp: "Có. Trong một hai năm qua, toàn bộ phía Tây đều thiếu nước, năm nay mới bùng phát. Vĩnh An là nơi bị ảnh hưởng nghiêm trọng nhất, sông khô cạn, trời không mưa, đất không thể trồng trọt. Nhà nào có tiền thì đỡ hơn, chỉ cần bỏ tiền là mua được nước và thức ăn ở phương xa. Có đi đâu đại đa số những người có tiền đã sớm dọn nhà sang phía Đông cả rồi. Những người còn sót lại, một là nghèo, hai là chạy không nổi."

Tạ Liên chau mày: "Quốc sư nói không phải phụ hoàng của ta chưa từng làm gì, cũng như đã hạ lệnh cứu trợ thiên tai, tại sao vẫn nghiêm trọng như vậy?"

Mộ Tình lạnh lùng đáp: "Phát mười phần, cứ xuống một tầng lại bị bòn rút một tầng, cuối cùng bòn rút hết sạch chẳng còn lại gì nữa, tất nhiên vẫn sẽ nghiêm trọng như vậy thôi. Theo ta thấy, so với việc tặng không nuôi lũ sâu mọt kia, thà rằng không phân phát nữa."

Nín lặng chốc lát, Tạ Liên nén giận nói: "Ta phải làm cho lũ sâu mọt đó phun ra nguyên vẹn những thứ đã nuốt vào."

Mộ Tình nhắc nhở: "Điện hạ, huynh lại quên nữa rồi, việc này không phải do huynh cai quản. Thiên quan không thể nhúng tay vào thị phi thế gian. Bằng dầy ba thước không phải do cái lạnh trong một ngày tạo nên (một việc xảy ra đều có nguyên nhân ẩn tích lũy trong lâu dài), quốc vương bệ hạ là người chuyên quản chuyện nhân gian, đây là chức trách của ngài ấy, ngài ấy còn chưa quản nổi, bản thân huynh gánh trên mình vô số lời cầu nguyện của các tín đồ, làm sao ứng phó được? Huynh cái này cũng muốn quản, cái kia cũng muốn quản, cuối cùng sẽ rước họa vào thân. Huống hồ, đây cũng chỉ là trị ngọn không trị gốc."

Phong Tín lấy tay che nắng, nói: "Muốn trị tận gốc, vẫn phải có nước mới được. Bằng không thì, điện hạ nhờ quốc sư chuyển lời đến quốc vương bệ hạ, chuyển nước từ phía Đông sang chia đều cho phía Tây?"

Tạ Liên lắc đầu: "Lúc này ta đã nói ý định này với quốc sư rồi."

Phong Tín hỏi: "Quốc sư nói thế nào?"

"....." Tạ Liên ghen lời một lát mới đáp: "Tóm lại là nói không được. Có đi đâu bây giờ ta phát hiện, đích thực không khả thi cho lắm. Muốn chuyển nước, trước tiên phải đào sông, nhưng đào sông phải huy động sức dân, cũng không biết cần bao nhiêu năm, hơn nữa còn hao người tốn của, không thể tiêu phí được nữa."

Phong Tín gật đầu: "Cũng đúng, nước xa không cứu được lửa gần."

Suy tính chốc lát, Tạ Liên nói: "Tuy nhiên, nếu con đường của người phàm không giải quyết được, biết đâu chừng có thể thử con đường của Thiên giới. Nghe nói mấy năm trước, Vũ Sư thay nhiệm kỳ, có một vị Vũ Sư mới phi thăng, tính tình lẳng lì quái gở, để ta xem thử có thể tới cửa thăm hỏi, thỉnh cầu hắc diệu có thể dùng hình thức đổ mưa dẫn nước từ phía Đông sang phía Tây không."

Kể từ sau khi phi thăng, ngoại trừ đi gặp Quân Ngô, Tạ Liên chưa hề chủ động ghé thăm bất cứ thần quan nào, cũng không cố ý lôi kéo quan hệ với bất cứ ai, đối xử bình đẳng với mọi người trong Thông Linh trận. Y muốn đi thăm hỏi vị thần quan nào, quả thật là chuyện vô cùng hiếm thấy. Mộ Tình lại nói: "Không được."

Tạ Liên quay đầu hỏi: "Sao vậy?"

Mộ Tình đáp: "Điện hạ, vừa rồi ta đã đi đầu tra kỹ lưỡng, thực chất hai năm qua, không phải Vĩnh An hay phía Tây thiếu nước, mà là toàn bộ Tiên Lạc đều thiếu nước. Chỉ là phía Đông Tiên Lạc sát biển, gần hồ, dọc sông, nên không biểu hiện quá rõ ràng, vì vậy trước mắt vẫn chưa thành tai họa, nhưng toàn bộ lượng nước và lượng mưa đều ít hơn trước nhiều."

Tạ Liên tròn to mắt, Mộ Tình nói tiếp: "Nếu thật sự đào một con sông, hoặc dùng cách đổ mưa chuyển nước từ phía Đông sang phía Tây, vậy nhìn chung bên Vĩnh An đúng là có thể thuyền giảm đôi chút, nhưng không cứu được triệt để, chỉ có thể xem như cho bọn họ thêm một hơi kéo dài tính mạng thôi. Mà cùng lúc đó, phía Đông Tiên Lạc rất có khả năng sẽ xảy ra hạn hán."

Cõi lòng bắt đầu căng thẳng, Tạ Liên nói: "Nhưng khu vực phần hoa và đa số dân cư của Tiên Lạc đều tập trung ở phía Đông, gấp hơn ba lần phía Tây, đặc biệt là hoàng thành. Một khi bên này xảy ra hạn hán..."

Phong Tín cũng lập tức phản ứng lại, nói: "Chắc chắn hậu quả còn nghiêm trọng hơn Vĩnh An, người chết cũng sẽ nhiều hơn!"

Mộ Tình gật đầu, nghiêm túc nói: "Do đó bạo loạn nổi lên cũng sẽ lớn hơn nhiều."

Hít sâu một hơi, Tạ Liên lên tiếng: "Vậy nên, đây là nguyên nhân mà quốc sư nói, việc phụ hoàng ta làm chưa chắc là đúng nhưng cũng chưa chắc là sai ư? Chẳng qua phụ hoàng đang lựa chọn mà thôi."

Mộ Tình nói: "Vậy nên, điện hạ à, không ai đến điện của huynh cầu phúc cho Vĩnh An là chuyện tốt. Huynh nên giao cho quốc vương bề hạ

lựa chọn đi."

Tạ Liên không đáp, quay đầu đi.

Dọc đường, y nhìn thấy người nào cũng đen trũi gầy trơ xương, đàn ông hay trẻ nhỏ đầu để tay trần, xương sườn trước bộ đầu tỏa ra mùi tanh tươi của kẻ hấp hối, khiến người ta muốn thét lên, trốn chạy khỏi mảnh ngực nhô lên từng hàng, rõ ràng tội độ, phụ nữ da dẻ khô nứt, hai mắt thần thờ. Mọi người chẳng ai muốn nhúc nhích, cũng không còn sức để động đậy, tất cả bốc dậy mùi hấp hối tanh tươi, khiến cho người ta muốn ré lên trốn khỏi vùng đất thoi thóp này, lập tức trở về vương đô phồn hoa ca múa vàng son.

Hồi lâu sau, Tạ Liên mở miệng: "Các người ở lại đây giúp ta trước đi, chuyển được bao nhiêu nước qua đây hay bấy nhiêu. Để ta nghĩ xem."

Phong Tín đáp: "Được. Huynh cứ từ từ suy nghĩ, nghĩ được rồi thì nói cho ta biết nên làm sao là được."

Tạ Liên vỗ vai Phong Tín, xoay người rời đi. Mộ Tình lại ở phía sau hờ hững nói: "Điện hạ, huynh nên suy nghĩ thật kỹ. Chúng ta có thể giúp mười ngày hai mươi ngày, nhưng không thể giúp một năm hai năm, cứu được một trăm người nhưng không cứu được mấy trăm ngàn người. Dù sao huynh cũng là Võ Thần, không phải Thủy Thần, cho dù là Thủy Thần, cũng không thể tạo nước vô có. Nếu không giải quyết được tận gốc, cứ như vậy cũng không phải cách hay. Chỉ như muối bỏ biển thôi."

Chương 72: Gặp người trong đời, gặp hoa trong mưa.

Tên nghe hay quá ><

Nghe vậy, bước chân của Tạ Liên khựng lại, cuối cùng vẫn không ngoái đầu, vẫy vẫy tay rồi tiếp tục đi về phía trước.

Trở về hoàng thành Tiên Lạc, trước tiên Tạ Liên đến hoàng cung.

Y cũng không biết tại sao mình muốn đến, có đi đâu không phải vì muốn gặp cha mẹ. Không riêng gì nguyên nhân thân là thần quan không được tự lén lút hiển linh trước mặt người phàm, quan trọng hơn là, tuổi tác càng cao, rời nhà càng lâu, y càng không biết nên nói chuyện với cha mẹ thế nào, có lẽ tất cả những người làm con trên đời này đều như thế. Chính vì vậy, y ẩn thân đi lung tung một vòng khắp hoàng cung mà mình rõ như lòng bàn tay, nhưng không tìm được quốc vương bệ hạ ở nơi nào khác, cuối cùng đến cung Tê Phượng mới nhìn thấy cha mẹ.

Hai người đã lệnh cho cung nhân lui xuống, đang trò chuyện với nhau. Hoàng hậu ngồi bên tháp, tay nghịch một chiếc mặt nạ vàng, chính là chiếc mà Tạ Liên đeo trong buổi diễu hành Thượng Nguyên tế trời ba năm trước. Gương mặt và ngũ quan của chiếc mặt nạ vàng được dày công điêu khắc dựa theo mặt thật của Tạ Liên, vì vậy Tạ Liên đeo nó rất vừa vặn, không cảm thấy có gì khác thường, nhưng khi thấy nó trong tay người khác lại hơi rờn rợn. Quốc vương ngồi bên cạnh nói: "Đừng nghịch cái đó nữa, mau đặt xuống qua ấn đầu cho ta đi."

Dù rằng trước mặt người khác, quốc vương và hoàng hậu làm chu toàn mọi lễ nghĩa, nhưng từ nhỏ Tạ Liên đã thấy rõ nhất, sau lưng người khác, cha mẹ mình chỉ là một cặp vợ chồng bình thường cũng sẽ cần nhả lời nhảm nhí. Quả nhiên, hoàng hậu thả mặt nạ xuống, qua ngồi xoa nhẹ hai bên huyệt thái dương giúp quốc vương, rồi bỗng gạt tóc của ông, nói: "Tóc chàng lại bạc rồi."

Tạ Liên tập trung nhìn kỹ, hai bên tóc mai của cha mình đúng là lốm đốm bạc, vô cớ thêm ba phần già cỗi. Y nhủ thầm: "Chẳng phải dạo trước phụ hoàng mới đến Hoàng Cực quán cầu phúc sao? Lúc đó tóc phụ hoàng còn đen mà, sao tự dưng lại bạc?"

Hoàng hậu lấy một chiếc gương đồng định cho quốc vương xem, quốc vương lại nói: "Không xem không xem. Lần sau trước khi lên núi Thái Thương nhuộm chút là đen thôi."

Bấy giờ Tạ Liên mới kịp phản ứng: "Tóc của phụ hoàng không phải mới bạc gần đây! Mà đã bạc từ lâu rồi, chỉ là trước mỗi lần đến gặp mình

đầu nhuộm đen. Còn mình suốt ngày nghe tin đồn đầu nguyên, bốn ba mệt mỏi, ít bao giờ chủ động về thăm cha mẹ nên mới không phát hiện."

Sau khi nghĩ thông suốt đi đầu này, trong lòng Tạ Liên hồ thẹn vô cùng, thật may là bây giờ cha mẹ không nhìn thấy y ở đây. Hoàng hậu vừa xoa bóp đầu cho quốc vương vừa trách móc: "Ngày nào thiếp cũng bảo chàng nghỉ ngơi sớm đi, chàng không nghe lời của thiếp, còn nói thiếp suốt ngày cần nhàn chàng. Nhìn xem bây giờ xấu như vậy, hoàng nhi mà thấy thì càng không muốn ngó ngang tới chàng cho coi."

Quốc vương hân hờ: "Từ lúc hoàng nhi của nàng trưởng thành đủ lông đủ cánh, vốn dĩ đã không ngó ngang tới ta." Nói thì nói vậy, ông lại nhin không được len lén liếc gương đồng bên giường, lầm bầm: "Cũng đâu có xấu lắm, chẳng phải vẫn là gương mặt này sao?"

Tạ Liên không khỏi sửng sốt, thật sự không ngờ rằng sau lưng mình, phụ hoàng còn có một mặt như thế, lại còn "nói xấu" mình với giọng điệu chua chát vậy nữa, khiến y lập tức phì cười. Hoàng hậu cũng nín cười nói: "R ối r ối r ối, không xấu. Sức khỏe lớn hơn trời, hôm nay nghỉ ngơi sớm đi."

Quốc vương lắc đầu: "Không nghỉ ngơi được. Đạo này có nhiều người Vĩnh An chạy đến hoàng thành. Đến thì đến đi, thế mà cứ phải rêu rao khắp nơi, làm cho lòng người hoang mang, nan giải vô cùng."

Thì ra cha mình bạc tóc là vì đại hạn ở Vĩnh An, trong lòng Tạ Liên khó chịu khôn tả. Hoàng hậu gật đầu đáp: "Thiếp nghe Dung nhi nói, hôm nay nó cũng gặp phải một người Vĩnh An, nghe đâu muốn cướp tiên trong miếu, thật đáng sợ."

Quốc vương trầm ngâm nói: "Đúng thế, đáng sợ. Mấy chục hay mấy trăm người tới thì thôi, nhưng ngộ hơn trăm ngàn người bọn họ đổ xô tới, r ối cả bọn chạy tán loạn trong hoàng thành, hậu quả thật khó tưởng tượng nổi."

Do dự một hồi, hoàng hậu nói: "Vậy cũng chưa hẳn. Nếu đảng hoàng an phận, tới thì tới đi."

Quốc vương nói: "Vua của một nước, sao có thể lấy 'chưa hẳn' ra mạo hiểm? Hơn nữa bọn họ tuyệt đối không thể tới đây, nuôi thêm vài người không chỉ đơn giản như bày thêm vài đôi đĩa, bên trong phức tạp lắm, nàng không rõ đâu, không nói nữa."

Hoàng hậu đáp: "Được, không nói nữa. Những gì mà chàng nói, từ đầu thiệp đã không hiểu rồi, nếu hoàng nhi còn ở đây thì tốt quá, ít nhất cũng có thể san sẻ phần nào cho chàng."

Quốc vương lại hăm hừ: "Nó? Nó thì làm được gì? Không làm ta lo lắng thêm đã đỡ lắm rồi."

Nhắc đến Tạ Liên, quốc vương có vẻ dậy hứng ngay: "Ta không thèm nói đến hoàng nhi của nàng nữa, hơn mười mấy tuổi đầu mà nuôi y như công chúa. Nó có biết cũng vô dụng, chỉ tổ thêm phiền não mà thôi. Nó cứ ngoan ngoãn bay trên trời đi, không biết gì là tốt nhất, làm chuyện của riêng nó, bây giờ nó đâu còn là Thái tử, nhân gian không liên quan đến nó, thích bay thì cứ cho nó bay đủ."

Tạ Liên im lặng nghe cha trách móc mình hăng say, hoàng hậu thì mỉm cười đẩy quốc vương một cái: "Bây giờ chàng biết nói nó là công chúa rồi hả, công chúa còn không phải vì chàng nuông chiều từ nhỏ mà ra sao? Còn muốn trách ngược lại thiệp à?" Nói đoạn, hoàng hậu thở dài: "Thằng nhóc này cái gì cũng tốt, mỗi tội không nhớ nhà thôi. Lúc trước học nghệ ở Hoàng Cực quán đã thế rồi, hờ ra là mấy tháng không về nhà. Bây giờ phi thăng còn lợi hại hơn, ba năm cũng không gặp được một lần, chẳng biết bao giờ mới gặp được đây."

Hoàng hậu bắt đầu phàn nàn, quốc vương lại giải vây cho Tạ Liên: "Phụ nữ như nàng thì biết gì. Quốc sư nói quy tắc của Thiên giới là như thế, sao có thể tiếp tục xem nó như người phàm? Nàng gọi hoàng nhi của nàng về khác nào muốn kéo chân sau của nó?" (kéo chân sau = gây cản trở)

Hoàng hậu vội nói: "Thiệp chỉ nói vậy thôi. Thiệp sẽ không nói ra yêu cầu này trước mặt nó." Bà lại lần bần: "Nhìn tượng thần cũng được, không khác gì mấy, đâu đâu cũng là tượng thần của nó." 1

Nhìn cha mẹ h ồi lâu, lòng ngực Tạ Liên dâng từng cơn chua xót, cổ họng như nhét thứ gì đó, nghẹn đến khó chịu tột độ, chỉ cảm thấy không chờ thêm được nữa, nhưng y lại không thể xuất hiện, không phải vì sợ vi phạm thiên quy, mà là xuất hiện r ồi cũng không biết nên nói gì cho phải. Đối với chuyện ở Vĩnh An, tạm thời y cũng chưa nghĩ ra được cách giải quyết nào tốt, đột ngột xuất hiện chỉ làm cha mẹ luống cuống mà thôi.

Tạ Liên nhanh chóng rút khỏi hoàng cung, đi ra bên ngoài, hít sâu vài hơi, bây giờ tâm trạng mới bình phục. Ổn định cảm xúc, vực dậy tinh thần, nghĩ thầm thở dài chỉ bằng hành động, y tiện tay bắt quyết niệm chú, đổi sang hình hài tiểu đạo sĩ áo trắng, chạy một vòng quanh hoàng thành, đo lường và ghi chép khắp nơi. Chạy đôn chạy đáo, bận rộn cả ngày, cuối cùng y cũng lấy được đáp án xác định.

Mặt nước của tất cả sông hồ trong hoàng thành Tiên Lạc, đích thực đều thấp hơn trước đây. Lúc còn ở Hoàng Cực quán, có vài lần y chu ần xuống núi chơi, từng chèo thuyền du ngoạn trên con sông lớn nhất chạy dài xuyên nước Tiên Lạc - sông Lạc, mặt nước ngày ấy chỉ thấp hơn bờ đê một chút, nhưng bây giờ lại thấp hơn nhiều xích, hơn nữa cư dân trong thành đều bảo đã như vậy từ lâu chứ không phải mới đây. Lúc trước Tạ Liên không để ý, bây giờ để ý mới ngộ ra đủ mọi dấu hiệu nhìn mà phát hoảng. Ban đầu y còn hy vọng thông tin của Mộ Tình nhầm lẫn nên mới tự đến chứng thực, bây giờ không thể không thừa nhận, Mộ Tình vẫn không làm mình thất vọng như cũ.

Sau khi xác nhận sự thật này, Tạ Liên ngăn người đứng lặng ven bờ sông, như có đi đâu nghĩ ền ngẫm. Thịnh thoảng có người đi đường lướt ngang qua Tạ Liên, hoặc mỉm cười gật đầu, hoặc tò mò nhìn ngó, còn lại chủ yếu vẫn vui vẻ chuyện ai nấy làm. Chẳng biết đứng bao lâu, mây mù xa nơi chân trời tụ lại, bốn phía tí ta tí tách, thế mà lại đổ mưa lâm lâm.

Người đi đường vội rút che đầu nhìn trời, nói: "Xui xẻo ghê! Trời mưa rồi, mau về thôi!"

"Đúng đó, ghét thật!"

Hạt mưa rơi tí tách, nện vào mặt và người Tạ Liên, lúc này y mới kịp phản ứng, lẩm bẩm: "Mưa r ồi ư?"

Người trong hoàng thành gặp mưa tránh còn không kịp, chỉ trời mới biết một đầi khác của nước Tiên Lạc có bao nhiêu người khao khát được một trận mưa lớn đã đời như thế. Vài người bung dù chạy ào qua, thấy Tạ Liên vẫn đứng dưới mưa bèn kéo y một cái, thúc giục: "Ơ tiểu đạo trưởng này, sao ngươi còn không chạy? Mưa càng lúc càng lớn kìa!"

Thế là Tạ Liên cũng lóng ngóng chạy theo, cùng chạy đến dưới một hàng hiên dài. Những người kia cất dù, cười ha ha với nhau: "May là hôm nay ra cửa thấy nhi ều mây nên mang dù theo, không thì ướt như chuột lột r ồi."

"Đã lâu trời không mưa, e rằng trận này tích tụ lâu r ồi, sẽ mưa lớn cho xem."

"Ồi trời người nhìn đi, lớn thật r ồi kìa! Sắp thành mưa xối xả r ồi!"

Hạt mưa rơi xuống đất, tan vỡ văng tung tóe. Chết giọng hết sức thân thuộc của những người này càng khiến Tạ Liên cảm nhận được sâu sắc rằng, đây là nơi mình sinh ra và lớn lên, đây là con dân mà mình quen thuộc.

Trò chuyện một h ồi, trận mưa từ từ nhỏ dần, mấy người kia nói: "Nhân lúc bây giờ nhỏ được chút, mau đi thôi!" Dứt lời lữ lượt bung dù rời khỏi mái hiên, còn Tạ Liên vẫn đứng yên tại chỗ. Mấy người kia ngoái đầi nhìn y, bàn bạc vài câu, một người đi tới, đưa một cây dù cũ trong tay cho y, nói bằng giọng khách sáo: "Tiểu đạo trưởng ời, có phải không về được không? Ta thấy mưa vẫn còn hơn lớn đó, hay là ngươi lấy dù này dùng đi."

Bấy giờ Tạ Liên mới h ồi th ần, hỏi: "Cảm ơn nhé. Vậy ngài thì sao?"

Mấy người đứng trong mưa phía trước nói lớn: "Chúng ta còn dù đây, chen vô chung được mà, đi thôi đi thôi!"

Nghe đồng bạn thúc giục, người nọ nhét dù vào tay Tạ Liên rồi chạy mất. Cả bọn lạch bạch đạp nước chạy xa, Tạ Liên thì nắm cây dù kia, đứng yên chốc lát. Đột nhiên, y thấy phía trước cách đó không xa có một ngôi miếu nhỏ không quá bắt mắt, bèn bung dù đi về phía đó giữa làn mưa. Đến gần miếu rồi, thấy câu đối trước hai bên cửa miếu lần lượt viết "Thân tại vô gián" "Lòng tại đào nguyên", cuối cùng mới xác định đây là một tòa điện Thái Tử.

Trong ba năm dựng nên tám ngàn đạo quán, tất nhiên không phải tòa đạo quán nào cũng nguy nga tráng lệ khiến người thần phục như tòa trên núi Thái Thương, trong số đó cũng có không ít tòa là nhân sĩ thôn làng dân gian xây cho đủ số để góp vui. Không dựng hòm công đức, không có ông từ, chỉ lập một pho tượng bằng đất sét, bày mấy cái khay, cúng một ít bánh ngọt và trái cây. Người có lòng thỉnh thoảng tới quét dọn một chút là có thể tự chiếm một điện rồi.

Núp trong xó xỉnh không bắt mắt ấy, chính là một điện Thái Tử cũng chẳng bắt mắt là bao. Còn chưa vào trong, Tạ Liên đã trông thấy một pho tượng thần Thái tử gần như có thể nói là ngây ngô đáng yêu: Áo quần lòa loẹt, gò má loang lỗ phấn trắng, điệu cười ngớ ngẩn, chẳng khác gì một con búp bê lớn. Nếu không phải lòng đầy tâm sự, chắc hẳn Tạ Liên đã cười ra tiếng.

Ba năm qua, tượng Thái tử mà Tạ Liên nhìn thấy không năm ngàn cũng được ba ngàn, trước giờ chưa từng thấy pho tượng Thái tử nào giống mình như đúc, giống nhất có lẽ chỉ tằm bảy phần, còn lại không phải quá xấu thì là quá đẹp. Đa số các thần quan khác đều là tượng thần quá xấu, vừa khéo Tạ Liên thì trái ngược, có cái đẹp đến mức biến dạng, đẹp đến mức bản thân y cũng thấy ngại. Vốn dĩ y cũng không nhìn kỹ pho tượng đất sét này, chỉ lia mắt qua thôi, nào ngờ lại tình cờ bắt gặp một vật gì đó trắng muốt, thế là đường nhìn lại lia trở về.

Tay trái của pho tượng Thái tử làm bằng đất sét thô sơ ấy, cần một bó hoa trắng như tuyết.

Cánh hoa trắng noãn, dính một ít giọt sương lóng lánh, mềm mại đến lạ, một mùi thơm dịu như có như không thoang thoảng trong không khí, đáng yêu vô ngần. Tư thế chuẩn mực của tượng Thái tử Tiên Lạc là "một tay cầm kiếm, một tay cầm hoa", nhưng hoa mà tay trái cầm, tất nhiên là hoa vàng, hoa đá quý, hoa ngọc thạch được chế tạo bằng kỹ thuật tuyệt đỉnh, đây là lần đầu tiên Tạ Liên nhìn thấy có tượng thần của mình cầm hoa thật, vì vậy không khỏi nhích lại gần hơn.

Nhìn kỹ y mới phát hiện, ban đầu tay trái của pho tượng Thái tử này hẳn là thật sự từng cầm một cành hoa đất sét. Nhưng không biết do thợ khắc tượng không khéo tay nên cành hoa rớt mất, hay bị ai đó đùa dai tháo xuống, bây giờ trong nắm tay trái chỉ còn một lỗ nhỏ. Bó hoa trắng nho nhỏ ấy, vừa khéo cắm trong lỗ nhỏ này. Nếu ai đó hái tới chỉ để lấp đầy lỗ hổng trong tay trái của pho tượng đất sét này, vậy đúng là có lòng.

Vừa nghĩ đến đây, Tạ Liên chợt nghe được tiếng bước chân dồn dập. Y không quay đầu lại, đầu tiên ẩn thân mình, cầm dù nhẹ nhàng phóng lên bệ thờ, lúc này mới xoay người nhìn xuống dưới. Chỉ thấy trong làn mưa tã tã mịt mù ngoài miếu, một thiếu niên chạy ào vào.

Thiếu niên này chỉ tầm mười hai mười ba tuổi, toàn thân ướt đầm, trên người là quần áo sờn cũ, trên mặt là băng vải bẩn thỉu. Tay phải khum lại bao lấy nắm tay trái, như thể đang che chở thứ gì đó. Sau khi chạy đến giữa miếu, nó mới từ từ mở hai tay ra.

Một bó hoa nho nhỏ trắng ngần, lẳng lặng nở rộ trong tay nó.

Chương 73: GNTĐGHTM 2

Nhớ tới gì đó, Tạ Liên khẽ "ờ" một tiếng.

Gương mặt quẫn hàng lớp băng vải ấy, không khỏi khiến y liên tưởng đến đứa bé mình gặp vào ba năm trước. Nhưng y cũng không dám chắc chắn, nghĩ theo khía cạnh bị quan, sau khi một thân một mình trốn xuống núi Thái Thương, đứa bé đó thật sự có thể sống thêm ba năm sao?

Lúc này, thiếu niên nọ đi tới, nhón đầu ngón chân, lấy bó hoa khỏi tay tượng đất sét, đổi thành bó hoa trong tay mình. Tạ Liên ngó trên bệ thờ thấy rất rõ ràng, bó hoa mới thay ấy, cánh hoa càng mềm mại, tươi tốt, căng mọng, mùi hương càng thêm thơm ngào ngạt, nhất định là vừa vừa mới hái. Chẳng lẽ ngày nào nó cũng đến ngôi miếu không bắt mắt này, thay một bó hoa tươi mới hái cho tay trái của pho tượng đất sét đó?

Chưa kể sau khi hiến tặng hoa tươi, thiếu niên nọ đứng dưới tượng đất sét Thái tử, khép tay kết ấn, yên lặng cầu phúc, chẳng hề quay xuống rồi hắng nói một cách vô tội vạ như người ngoài, đích thực đã để những lời Tạ Liên nói vào tai.

Ba năm. Biết bao tín đồ từng thăm viếng Tạ Liên, có quan lại quyền quý, có nhân vật kiệt xuất đương thời, có tài lực kinh thế hãi tục, nhưng người thật sự khiến Tạ Liên cảm thấy "có lòng" lại là một đứa nhóc mới mười hai mười ba tuổi, hơn nữa còn là đứa nhóc áo quần tả tơi mà những điện vàng lộng lẫy tráng lệ không đòi nào cho vào, bởi vậy chỉ có thể đến miếu thần thôn làng này thăm viếng.

Cảm xúc này quả là khó diễn tả.

Lúc này, ngoài cửa miếu truyền đến tiếng đập nước bành bịch, một đám con nít bung dù cười đùa ồn ã chạy qua. Ban đầu Tạ Liên cho rằng chúng nó chỉ đi ngang qua, nào ngờ đám thiếu niên này chạy qua rồi lại chạy ngược về, như thể phát hiện thứ gì hiếm lạ lắm, vỗ tay nói: "Ái chà chà, thằng xấu xí lại bị đuổi cổ kìa!"

Đám thiếu niên này cũng cỡ tuổi tín đồ nhỏ trong miếu, nhưng ai cũng cao lớn hơn nó, xem ra được cha mẹ nuôi dưỡng rất tốt. Hẳn do sắp đến ngày lễ, đứa nào đứa nấy cũng mặc áo mới xỏ giày mới. Chúng nó đứng trước cửa miếu đập nước đùa giỡn, nụ cười hồn nhiên hoạt bát, không mang nửa điểm ác ý, dường như không hề cảm thấy "thằng xấu xí" là lời nói bậy, cũng chẳng cảm thấy ngôn từ của mình tổn thương người khác, thật sự chỉ cho rằng gọi như vậy thú vị mà thôi. Thiếu niên nọ siết tay thành nắm, nhưng vì nắm tay quá nhỏ, không hề có sức uy hiếp, đám nhóc

ngoài cửa lại la to: "Hôm nay thằng xấu xí lại ngủ trong miếu r ấi, coi chừng v ề nhà mẹ người đánh chết người!"

Tạ Liên nhú mày. Một con mắt chi chít tơ máu của thiếu niên lộ ra dưới băng vải, nó giơ nắm đấm giận dữ gào lên: "Ta không có nhà!! Ta không có mẹ! Bà ta không phải là mẹ ta! Cút đi! Cút hết đi! Còn la nữa ta đánh chết các người đó!!!"

Đám nhóc kia lại chẳng hề sợ hãi, le lưỡi nói: "Người dám đánh bọn ta, coi chừng bọn ta lại mách cha người, cho ông dạy dỗ người."

Có đứa nháy mắt ra hiệu, nói: "Đúng đó, người không có mẹ là vì mẹ người không c ần người. Người cũng không có nhà, người nhà người cũng ghét bỏ người, nên người chỉ còn nước ở trong cái miếu đồ nát này..."

Nói đến đây, thiếu niên nọ thình lình hét lớn một tiếng, bỏ nhào qua.

Đầu nó tuy nhỏ nhưng khí thế tràn trề, tiếng hét hung bạo của nó dọa cho mấy đứa nhóc kia muốn chạy trốn, nhưng cái đứa đang đánh nhau tụi bụi với nó lại hô lên: "Sợ cái gì! Bọn mình đông người mà!" Thế là cả đám lại quay trở v ề, bảy tay tám chân kéo nó đánh nó. Tạ Liên thật sự không nhìn nổi nữa, y phất tay một cái, một luồng năng lượng kỳ lạ bỗng nhiên xuất hiện trong không khí tách hai tốp thiếu niên ra. Ngay sau đó, mặt đất ầm ầm sủi lên một đồng bọt nước, hất đám thiếu niên kia ngã lộn nhào.

Dù sao cũng là con nít, tự dừng ngã nhào một cách quỷ dị như thế, còn uống một ngụm nước bắn lẫn bùn đất, đ ờm mới trên người cũng ướt nhẹp, trở nên còn te tua bẩn thỉu hơn cả đối tượng mà mình cười nhạo, đám nhóc thoát cái chuyển từ cười ha ha sang khóc hu hu, bò dậy khỏi mặt đất, khóc bù lu bù loa c ần dù chạy biến.

Tạ Liên lắc đầu. Mình đây đường đường là Võ Th ần, diệt trừ tà ma quỷ quái, đảm bảo lên đường bình an, đây là lần đầu tiên can thiệp vào loại tranh chấp trẻ con này, dù rằng vẫn là đ ười cổ bên xấu xa, nhưng chẳng có chút cảm giác thành tựu nào. Quay đầu lại nhìn thiếu niên nọ, Tạ Liên hơi sửng sốt.

Trong lúc hỗn loạn, băng vải trên đầu nó bị kéo xuống phân nửa, để lộ nửa gương mặt toàn là vết bầm tím sưng tấy, hiển nhiên không phải do vừa rồi bị đánh. Tạ Liên còn chưa kịp nhìn kỹ, nó đã lảng lạng quẩn băng lại, ôm đầu gối, ngẩng bên chân tượng đất sét.

Tạ Liên đến gian miếu Thái tử này, ý định ban đầu là muốn tìm chỗ nào gần để triệu tập Phong Tín và Mộ Tình, truyền lệnh bàn bạc chuyện quan trọng, nào ngờ lại gặp được bạn nhỏ này, thế rồi kiêu lòng không đáng bắt đầu chú ý, sau khi phát lệnh triệu tập, y ngẩng chồm hồm bên cạnh quan sát nó. Ngồi chưa được bao lâu, từ bụng thiếu niên nọ truyền ra tiếng ục ục. Trong khay cúng có chút trái cây và bánh ngọt, dù trông khô quắt không ngon miệng lắm, nhưng có còn hơn không. Tạ Liên bèn chọn một quả, nhẹ nhàng ném lên người nó.

Bị trái cây đập trúng, thiếu niên bỗng chốc đưa hai tay ôm đầu, cuộn thành một cục, bày ra tư thế phòng ngự, như thể thứ ném lên người mình là một tảng đá, hơn nữa lập tức sẽ có nhiều đá hơn ném tới. Qua một hồi lâu, sau khi dáo dác nhìn xung quanh, phát hiện chỉ là trái cây chứ không có người thứ hai ở đây, nó chần chờ một hồi rồi nhặt trái cây lên, lau vào áo mấy cái, đoạn thả vào khay cúng, rốt cuộc thà chịu đói chứ không ăn đồ cúng trong khay.

Tiếp theo, nó đi tới cửa, nhìn mưa tầm tã ngoài miếu, trông có vẻ muốn ra ngoài tìm thức ăn, nhưng mưa thật sự quá lớn, không muốn dầm mưa nữa nên lại quay trở về, cuộn mình ngủ bên chân tượng đất sét.

Lúc này, Phong Tín và Mộ Tình nghe lệnh chạy tới. Hai người vòng ra từ sau miếu, Phong Tín buồm bức hỏi: "Điện hạ, huynh tìm đâu ra gian miếu Thái Tử nhỏ xíu này vậy? Tại sao phải truyền lệnh ở đây?" Vừa cúi đầu, chợt thấy một người co mình nằm dưới đất, suýt nữa thì đập trúng, Phong Tín buồm miệng thốt ra: "Mẹ nó sao lại có thằng nhóc ở đây nữa?!"

Mộ Tình cũng cúi đầu, nhìn kỹ vài lần rồi vội hỏi: "Điện hạ, đây là đứa bé trốn khỏi núi Thái Thương ba năm trước sao?"

Tạ Liên lắc đầu: "Không dám chắc. Chẳng biết nó tên gì, cũng không biết mặt mũi trông như thế nào."

Ba người đứng quanh một đứa bé hoàn toàn không hay biết gì nói vài câu, thiếu niên nọ trở mình lăn qua lăn lại dưới đất, lau mặt một cái, thế mà lau ra máu ở miệng mũi và khoe môi. Thấy vậy, Tạ Liên càng cho rằng không thể mặc nó tiếp tục nằm như thế, nói: "Để đứa bé này rời khỏi đây trước đi. Sắc trời tối rồi, miếu này không phải nơi tốt để qua đêm."

Phong Tín nói: "Phải chăng nó không có nơi nào để đi? Nếu là như vậy, e rằng chỉ có thể qua đêm ở đây thôi."

Tạ Liên nói: "Nó có nhà, nhưng chắc ở nhà không tốt lắm. Dù vậy, miếu này cũng không phải nơi tốt, trước khi đi hãy tìm cho nó chút đồ ăn, trên người nó còn có vết thương."

Mộ Tình lại nói: "Điện hạ, thứ lỗi cho ta nói thẳng, trước mắt không có thời gian lo mấy chuyện vặt vãnh này. Huynh triệu chúng ta tới đây phải chăng đã có quyết định gì?"

Thần quan Thượng thiên đình, xưa nay chưa từng có vị nào thu hết lời cầu nguyện của tất cả tín đồ. Phải biết tín đồ trên đời hàng ngàn hàng vạn, gặp ai cũng lo chẳng phải sẽ phiền chết hay sao, bởi vậy đôi lúc sẽ mở một mắt nhắm một mắt, vờ như không nghe thấy một số lời cầu nguyện thâm ảo hoặc nhỏ nhặt không đáng kể, nhờ vậy bớt được rất nhiều phiền toái. Nhưng mà, có lẽ do Tạ Liên tuổi còn rất trẻ, tinh lực dồi dào, còn chưa đến lúc tán đồng với kiểu ứng biến linh hoạt này. Suy nghĩ một hồi, y cần chiếc dù được người qua đường tặng, đi ra ngoài miếu.

Tạ Liên chậm rãi mở dù ra, hạt mưa nện lộp độp xuống mặt dù. Nghe tiếng động này, thiếu niên nằm dưới đất cứ tưởng có người đến gần nên khễ khàng cựa mình. Nhưng hẳn do nghĩ rằng có người đến cũng không liên quan đến mình, nó lại nằm trở xuống. Tạ Liên đặt chiếc dù đã mở bung ở cửa, thiếu niên nghe tiếng động vẫn vang mãi không dứt, có lẽ cuối cùng cũng thấy kỳ lạ, nó bèn đứng dậy đi ra xem thử, chỉ thấy một chiếc dù đỏ đặt nghiêng dưới đất trong làn mưa, tựa như đóa hoa đỏ thắm nở rộ một cách trơ trọi. Thiếu niên lập tức ngẩn cả người.

Thấy thiếu niên bước lên ôm dù, Mộ Tình nói: "Điện hạ, đến bước này là được rồi. Làm lộ liễu quá, để nó phát hiện chỉ tổ rước phiền phức."

Ngờ đâu Tạ Liên chưa trả lời, thiếu niên lại nhào trở vào, đứng sau bọn họ gọi lớn: "Thái tử điện hạ!"

Ba người đồng loạt giật cả mình, ngoái đầu lại nhìn, chỉ thấy thiếu niên nọ ôm dù, mắt đỏ ngầu, kích động cực độ, ngửa đầu nói với tượng đất sét: "Thái tử điện hạ! Là huynh sao?!"

Phong Tín không biết trước đó Tạ Liên đã giúp nó đuổi một đám trẻ ranh, còn ném trái cây cho nó, nên ngạc nhiên nói: "Thằng nhóc này cũng nhạy phết, vậy mà lại bị nó phát hiện." Mộ Tình lại như đã đoán được tương lai, đưa mắt nhìn Tạ Liên.

Thiếu niên nọ nói: "Nếu huynh có ở đây, xin huynh trả lời ta một vấn đề"

Ngồi tít trên thềm đàn cao ngất, mỗi ngày Tạ Liên nghe được vô số lần "Xin ngài hiển linh đi". Âm thanh nào nghe nhiều rồi cũng sẽ mất cảm giác. Nhưng mà, mỗi khi nghe được tiếng gọi đó, y vẫn sẽ vô thức ngẩng nhìn, vô thức dừng chân. Mộ Tình ở bên cạnh nhắc nhở: "Điện hạ, không cần để ý đâu."

Tạ Liên không đáp.

Hai tay ôm ghì chiếc dù, thiếu niên nọ cắn răng nói: "Ta đau đớn lắm! Ngày nào ta cũng hận không thể chết quách cho xong, ngày nào cũng muốn giết sạch người trên thế giới này rồi tự giết chính mình! Ta sống rất đau đớn!"

Một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi hét lên những lời như thế, cảnh tượng này đúng là vừa buồn cười vừa đáng thương. Thế nhưng trong thân thể bé nhỏ của nó như có thứ gì đó bùng nổ, chống đỡ sự căm phẫn và tiếng gào rống của nó.

Phong Tín cau mày hỏi: "Nó bị gì thế? Giết sạch người trên thế giới này, đây là lời mà con nít nói sao?"

Mộ Tình hờ hững đáp: "Tại nó còn nhỏ quá thôi. Lớn thêm chút nữa, nó sẽ nhận ra rằng những gì bây giờ mình nếm trải chẳng thấm vào đâu cả."

Dừng một thoáng, Mộ Tình nhìn Tạ Liên, nói: "Những người đau đớn trên đời này nhiều vô kể. Chẳng hạn như đại hạn ở Vĩnh An, có người Vĩnh An nào đau đớn thua nó đâu. Điện hạ không cần phải để ý. Nên làm gì thì làm thôi."

Tạ Liên nói khẽ: "Chắc là vậy."

Với người khác mà nói, có lẽ sự đau đớn của một người chỉ là chút phiên toái vặt vãnh không đáng nhắc đến mà thôi.

Thiếu niên nọ ngửa đầu nhìn Tạ Liên, con mắt đỏ rực nhưng lại không rơi lệ, một tay ôm dù, một tay chìa ra nịt vạt áo của tượng đất sét, chất vấn: "Rốt cuộc vì sao ta còn sống trên đời này? Rốt cuộc con người sống sót có ý nghĩa gì chứ?"

Lặng im hồi lâu, không ai trả lời, dường như đã lường được kết quả này, thiếu niên từ từ cúi thấp đầu.

Ngờ đâu, một giọng nói bất chợt phá vỡ sự yên lặng, vang lên trên đầu nó: "Nếu không biết phải sống tiếp như thế nào, vậy sống tiếp vì ta đi."

Phong Tín và Mộ Tình đứng cạnh Tạ Liên không nghĩ rằng y sẽ thật sự trả lời, hơn nữa còn trả lời kiểu đó, cả hai trợn trừng mắt, nói: "... Điện hạ?!"

Thiếu niên nọ ngẩng phắt đầu lên, nhưng không nhìn thấy bất kỳ ai, chỉ nghe một giọng nói dịu dàng như ẩn như hiện truy tìm đến từ phía trên tượng đất sét:

"Vấn đề mà đệ hỏi, ta cũng không biết nên trả lời thế nào. Có đi đâu nếu đệ không biết mình sống tiếp có ý nghĩa gì, vậy chi bằng tạm thời xem ta là ý nghĩa đó đi."

Sắc mặt Phong Tín và Mộ Tình như nứt ra, cả hai đồng loạt đưa tay bịt miệng Tạ Liên, hét lớn: "Đừng nói nữa điện hạ! Huynh phạm quy rồi! Phạm quy rồi!"

Trước khi bị bịt miệng, Tạ Liên vẫn tranh thủ hô một câu: "Cảm ơn hoa của đệ! Đẹp lắm, ta rất thích!"

Chương 74: Mưa khó, xin Vũ Sư cho mượn nón mưa

Thiếu niên nọ ngây ngẩn cả người.

Phong Tín và Mộ Tình chỉ hận không thể móc tám tay bịt chân chặn Tạ Liên lại, khó khăn lắm mới kéo được y xuống, y lại hất hai người họ ra, nói: "Biết rồi! Không nói nữa! ta biết mình phạm luật mà, các người vờ như không nghe thấy chẳng phải được rồi sao. Chỉ cần các người không nói, sẽ không ai biết cả. Chỉ một lần này thôi. Không được phép truy vấn ra ngoài, nghe rõ chưa?"

Nét mặt trông như bị ép nhai tất, Mộ Tình lắc đầu lẩm bẩm: "Sao lại có người như huynh chứ... Hùng hồn nói ra mấy lời như 'sống tiếp vì ta', thật đúng là..."

Tạ Liên vốn chẳng cảm thấy có vấn đề gì, nghe Mộ Tình nói vậy lại cảm thấy có vấn đề thật, thoáng cái đỏ bừng cả mặt. Phong Tín lập tức nghiêm mặt nói: "Được rồi! Điện hạ đã bảo không nói nữa, người còn nhắc làm gì?" Nhưng khóe miệng của chính hắn lại giật giật. Tạ Liên không nhìn nổi nữa, biện bạch: "Gì đó gì đó, rõ ràng lời ta nói rất hữu dụng mà. Các người nhìn kìa."

Thiếu niên nọ ngẩn ngơ đứng hờ hững lâu, không nghe được tiếng của Tạ Liên nữa, thế là dùng sức xoa mặt, lấy khay đồ cúng trên bàn xuống, ôm vào trong ngực, bắt đầu ăn trái cây và bánh ngọt khô quắt trong khay, cố gắng nhai nuốt, ăn như một con thú nhỏ vừa đáng thương vừa hung hăng. Tạ Liên khom lưng nhìn nó, đoạn nở nụ cười, nói với hai người kia: "Các người nhìn đi, hữu dụng nha. Hồi nãy nó không ăn, giờ đã ăn rồi này."

Mộ Tình đáp: "Rồi rồi, hữu dụng. Huynh là thần mà."

Phong Tín cũng đáp: "Đúng đúng, hữu dụng. Huynh là thần mà."

"....."

Tạ Liên nghiêm nghị nói: "Đúng vậy, ta là thần. Gọi các người tới, đích thực là vì ta đã có quyết định."

Nói đến đây, bầu không khí vừa thoải mái chưa được bao lâu bỗng chốc lại trở nên nặng nề, Phong Tín hỏi: "Làm thế nào?", còn Mộ Tình lại hỏi: "Vẫn quản à?"

Tạ Liên nói: "Quản chứ. Rất đơn giản. Nước trong Tiên Lạc không đủ, vậy thì đến quốc gia ngoài Tiên Lạc thôi."

Mộ Tình ngập ngừng lên tiếng: "Đến quốc gia khác? Vậy có xa quá không? Chỉ sợ phải mượn pháp bảo của một ít thần quan thủy pháp (thần quan có pháp thuật liên quan đến nước), hơn nữa thần quan trấn giữ quốc gia khác chưa chắc đã đồng ý."

Dĩ nhiên Tạ Liên đã cân nhắc đến đi đầu này, nói: "Ta cứ thử trước xem sao, còn hơn là không làm gì cả. Các người tiếp tục ở lại Vĩnh An trước đã, tăng cường cứu trợ vùng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, ta trở về Thượng thiên đình, có vấn đề gì không?"

Phong Tín đáp: "Không vấn đề gì. Phía sau có ta gánh cho."

Mộ Tình ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: "Điện hạ, vậy những lời cầu nguyện của tín đồ trong điện Thái tử bên huynh thì sao?"

Tạ Liên đáp: "Đây cũng là chuyện ta định nói. Trước tiên người cứ lọc ra những việc quan trọng giải quyết thay ta, những việc không quá nguy cấp có thể tạm ém xuống."

Mặc dù không thấy lạc quan lắm, Mộ Tình vẫn nói: "Huynh là Thái tử điện hạ, nghe lời huynh vậy. Nhưng mà, ta kiến nghị không nên ém quá lâu."

Tạ Liên vỗ vai hai người, Phong Tín và Mộ Tình hành lễ rồi lui xuống. Trong một tấc vuông của ngôi miếu nhỏ, chỉ còn lại Tạ Liên và đứa bé kia. Tạ Liên đi ra khỏi miếu, ngoảnh đầu nhìn một cái, không nán lại nữa mà lao thẳng lên Tiên kinh.

Ban đầu y định đi thăm hỏi mấy vị thần quan thủy pháp trước, nhưng lại ở chỗ mấy vị đứng đầu đều trùng hợp không có mặt trong phủ ở Tiên kinh, chỉ còn đúng một vị Vũ Sư không sống ở Tiên kinh. Tạ Liên đang đi vội trên con đường ở Tiên kinh, người đầu tiên đi lướt qua là một nữ văn quan áo đen cầm mấy xấp tài liệu, cô nàng mỉm cười cất giọng: "Thái tử điện hạ, xem như ngài đã về rồi."

Tạ Liên vội hỏi: "Nam Cung, người đến đúng lúc lắm, người có biết phủ đệ của Vũ Sư ở đâu không?"

Cô gái mặc áo đen này tên là Nam Cung Kiệt, là một văn quan cấp thấp của Hạ thiên đình. Sau khi Tạ Liên phi thăng, rất nhiều việc lật vật đều do nàng giao nhận và xử lý. Vì nguần tin của nàng nhanh nhẹn và làm việc thỏa đáng, Tạ Liên rất có thiện cảm với nàng. Nam Cung Kiệt đáp: "Hiện giờ Vũ Sư đại nhân vẫn chưa xây xong phủ đệ, đang tạm trú tại nước Vũ Sư ở phía Nam." Sau khi chỉ cho Tạ Liên chỗ ở của Vũ Sư, nàng lại hỏi: "Ngài tìm vị đại nhân đó làm gì thế?"

Tạ Liên đáp: "Có việc gấp, cảm ơn nhé." Đang định rời đi, y chợt xoay người lại, ho nhẹ một tiếng, ngượng ngùng hỏi: "Nam Cung à, người quen khá thân với các thần quan trên Thượng Thiên Đình, có thể cho ta biết, Vũ Sư đại nhân có... đặc biệt thích cái gì không?"

Thông thường sau khi thần quan mới nhậm chức phi thăng, nếu không khéo một chút sẽ đến thăm miếu lớn của tất cả các vị thần quan cùng thiên đình và tặng quà một lượt. Đây chính là nề mặt, mà cũng gần như là quy luật bất thành văn, song vì Tạ Liên phi thăng quá đột ngột, lúc vừa lên không có ai dẫn dắt hay dạy bảo y. Đến tận sau này quốc sư nhắc nhở y, một là đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, lại tặng nữa thì rất kỳ cục, hai là loại chuyện này khó tránh khiến người ta liên tưởng đến tham quan đi cửa sau ở nhân gian. Với tư cách là Thái tử, Tạ Liên cảm thấy việc này không ổn,

cuối cùng y vẫn quyết định thuận theo tự nhiên, chung quy sẽ có cơ hội dùng cách thức chân thành và thỏa đáng để kéo gần quan hệ với các tiên liêu (những người cùng làm tiên).

Ban đầu phong thái đẹp đẽ là thế, bây giờ thái độ lại hoàn toàn trái ngược, chủ động hỏi một vị thần quan thích thứ gì cứ như chuẩn bị hối lộ người ta, khó tránh cảm thấy ngượng ngùng, nhưng nếu không làm vậy cũng chẳng còn cách nào khác. Mấy vị sống ở Tiên kinh chí ít cũng từng nói chuyện trong Thông Linh trận, có đi đầu kiện hay ân tình gì cũng dễ dàng thương lượng được. Nhưng Vũ Sư thì lại chưa hề tiếp xúc bao giờ, lần đầu đến nhà thăm hỏi, Tạ Liên cũng ngại khiến người ta hiểu lầm mình muốn mượn không pháp bảo.

Nam Cung Kiệt lập tức hiểu ra, đáp: "Ngại quá, e rằng không giúp được điện hạ rồi. Vũ Sư đại nhân tính tình khiêm tốn, đừng nói là ta, chỉ sợ cả thiên giới cũng chẳng ai biết sở thích riêng của vị đại nhân ấy. Xin lỗi nha."

Mặt Tạ Liên hơi đỏ: "Không sao, đừng để bụng, cảm ơn."

Nam Cung Kiệt lại nói: "Nhưng nếu ngài có chuyện quan trọng cần tìm gặp, đừng ngại trực tiếp đến nhà thăm hỏi. Theo tính cách của Vũ Sư đại nhân, chưa chắc sẽ không gặp ngài."

Tạ Liên cảm ơn lần nữa rồi đi một mạch về phía Nam theo hướng nàng chỉ, đến nơi Vũ Sư đang ở tạm.

Đó là một thôn trang nho nhỏ, non xanh nước biếc, phong cảnh tươi đẹp, nhưng Tạ Liên hoàn toàn không có lòng dạ nào mà thưởng thức. Bâng ngang qua một thửa ruộng, cuối cùng cũng nhìn thấy tấm bia đá có khắc chữ "Vũ". Theo lý mà nói, đi qua bia đá này chính là địa bàn Vũ Sư đang ở tạm, đáng ra những vật sinh hoạt tại đây đều là thuộc hạ của Vũ Sư. Tuy nhiên suốt chặng đường Tạ Liên đi, chỉ thấy khắp nơi đều là ruộng đồng mơn mớn, trong ruộng có trâu kêu ò ò, có guồng nước xoay cuồn cuộn, có nông phu đang cày cấy mạ, cạnh ruộng còn có một gian nhà tranh xiêu vẹo, chẳng hề có chút phong thái tiên phong đạo cốt nào, khiến cho Tạ

Liên thật sự hoài nghi mình đến nhầm chỗ rồi. Chẳng phải nơi này là một thôn nhỏ làm nông tằm hẻo lánh sao?

Giữa lúc y đang ngờ vực, con trâu đen đang cày bừa bên kia đột nhiên tru vài tiếng ò ò, sau đó đứng thẳng dậy, duỗi hai chân trước tự tháo lưỡi cày cho mình. Thân thể cường tráng từ từ thu nhỏ, mũi trâu dài thông cũng dần dần thu ngắn lại. Chỉ trong nháy mắt, từ một con trâu đen bóng loáng đã hóa thành một nông phu vai trần.

Nông phu cao to tráng kiện, bắp thịt từng múi rõ ràng, đường nét gương mặt rắn rỏi, mũi đeo một cái khuyên sắt sáng loáng hệt như con trâu kia, miệng còn đang ngậm một cọng cỏ. Mấy nông dân còn lại tận mắt chứng kiến màn biến hình đáng sợ này vẫn tiếp tục làm việc như đã nhìn mãi thành quen. Bấy giờ Tạ Liên mới khẳng định, những vật ở đây đều không phải là người phàm, y bước lên trước, chấp tay hỏi: "Xin hỏi đạo hữu, Vũ Sư đại nhân đang sống tạm ở nơi này sao?"

Nông phu hóa thành từ trâu đen chỉ tay sang bên bờ, đáp: "Ừ. Vũ Sư đại nhân sống trong đó."

"....."

Tạ Liên nhìn đi nhìn lại mấy lần, cuối cùng xác định hướng mà nông phu chỉ cho mình, chỉ có gian nhà tranh nhỏ trông như gió thổi là sụp mưa rơi là đột kia.

Dẫu cho là miếu Thái Tử thôn quê tằm tàn nhất của y, so ra cũng danh giá và sung túc hơn gian nhà nhỏ này, Tạ Liên không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Nghe bảo trước khi Vũ Sư đại nhân phi thăng cũng giống như y, là hậu duệ hoàng tộc của nước Vũ Sư, chính vì lẽ đó, y mới không trực tiếp dùng những loại đá quý hiếm có trên đời làm quà tặng Vũ Sư, có lẽ cảm nhận của Vũ Sư về chúng cũng như y thôi, chẳng lấy làm lạ gì. Vì đâu sau khi phi thăng, Vũ Sư lại sa sút đến mức này? Có lẽ, đây cũng là một cách thức tu luyện.

Tạ Liên không giảm bớt chút lễ nghi nào, cảm ơn nông phu kia rồi đến gần gian nhà nhỏ, đứng bên ngoài cất cao giọng gọi: "Vũ Sư đại nhân, Thái

tử Tiên Lạc Tạ Liên mạo muội đến thăm, chưa kịp báo trước, mong ngài lượng thứ."

Trong nhà không có tiếng động, nông phu kéo lưới cày đi tới, hỏi: "Hả? Người là vị Thái Tử điện hạ mười bảy tuổi đã phi thăng đấy sao?"

Tạ Liên đáp: "Hỗ then."

Nông phu nói: "Có gì đâu mà hỗ then, sự thật mà. Nhưng Vũ Sư đại nhân không thích gặp người, gần đây còn bị thương, e rằng không thể ra gặp người được."

Nghe vậy, Tạ Liên thấy hơi thất vọng, nhưng vẫn ôm lòng muốn thử: "Có thể nhờ ngài chuyển lời thay ta không? Tại hạ có chuyện quan trọng muốn nhờ. Nếu Vũ Sư đại nhân nghe xong mà thấy có đi đâu bất tiện, ta tuyệt đối không miễn cưỡng."

Nông phu cười ha ha đáp: "Không cần ta phải chuyển lời, chúng ta biết tổng người đến làm gì mà. Tiên Lạc không có nước, cảm giác không mấy dễ chịu nhỉ?"

Tạ Liên sửng sốt, hỏi: "Ngài biết chuyện Tiên Lạc ư?"

Nông phu đáp: "Dĩ nhiên là biết. Đâu chỉ mấy kẻ sống ở khe núi bên cùng hẻo lánh như chúng ta biết, Tiên Lạc tai họa ập đầu, bây giờ còn ai mà không rõ? Chuyện của người, chính người không thấu được, nhưng người khác nhìn chằm chằm người cả ngày, còn rõ hơn bản thân người nữa, nói không chừng trong lòng còn đang hí hửng đấy, ha ha. Người đến xin Vũ Sư cho mượn pháp bảo để cứu trợ đúng không?"

Bị nông phu vạch trần, lúc này Tạ Liên mới nhận ra, những thần quan trên Thượng thiên đình không phải là trùng hợp vắng mặt, mà đã quá rõ mục đích tìm gặp của y, cố ý đóng cửa không tiếp, hoặc đã tránh đi từ sớm, không muốn vướng vào vụ rắc rối này. Tạ Liên thở dài, nghĩ thầm: "Chẳng lẽ ngay từ đầu, đáng ra phải đến thăm một lượt từng ngôi miếu lớn, về sau gặp lại mới dễ giải quyết?" Nghĩ đến có chút chán nản, y nói khẽ: "Đúng là như thế, nếu Vũ Sư đại nhân không tiện, tại hạ quyết không bám riết."

Nông phu lại hỏi: "Sao người lại không bám riết? Tự ái à? Đây là chuyện lớn sống còn của dân chúng nước người, chẳng phải người nên bám dai như đĩa sao? Muốn người hạ mình xuống một chút đã không chịu nổi hả? Người trẻ tuổi không thể thiếu kiên nhẫn như vậy được. Nói câu này hơi khó nghe, Vũ Sư đại nhân giúp người là vì tình cảm, không giúp người là giữ bổn phận. Cho người mượn là tâm trạng tốt, không cho người mượn thì sau này người cũng không được oán trách."

Tạ Liên biết rõ những lời hăn nói đều có lý, nhưng giờ đã sút đầu mẻ trán, lại thêm giọng điệu không mấy thân thiện, sự bức bối hơi trào lên, ngẩng đầu nghiêm mặt nói: "Những gì người nói ta đều rõ cả, ta cũng tuyệt đối sẽ không oán trách sau lưng, người cần gì phải suy diễn ta như thế? Ta nói sẽ không bám riết chỉ vì không muốn phí công mà còn làm Vũ Sư đại nhân khó xử. Nếu Vũ Sư đại nhân không thấy khó xử, chỉ cần ta bám riết là mượn được pháp bảo, vậy bảo ta chấp tay dâng lên tám ngàn đạo quán, quỳ xuống dập đầu lạy người một trăm cái cũng có gì khó đâu?"

Nông phu cười ha ha: "Giận rồi hả? Tính khí trẻ con. Bắt lấy này!"

Nông phu vừa ném, Tạ Liên giờ tay đón lấy một chiếc nón trúc màu xanh, chính là cái mà thoát đầu nông phu đeo trên lưng. Tạ Liên hỏi: "Đây là?"

Nông phu đáp: "Thứ người muốn mượn đấy. Trước khi người tới, Vũ Sư đại nhân đã bảo ta giao cho người. Dùng cho cẩn thận, nếu làm hỏng chúng ta không tha cho người đâu."

Tạ Liên tròn to mắt, hỏi: "Tại sao?"

Nông phu đáp: "Đã nói tại sao rồi mà? Cho người mượn là vì tâm trạng tốt. Thân quan khác không cho người mượn, Vũ Sư đại nhân cứ muốn cho người mượn đấy. Vũ Sư đại nhân muốn làm gì thì làm nấy thôi."

Tạ Liên luôn miệng nói: "Cảm ơn! Cảm ơn!"

Nông phu lại cất lời: "Người cũng đừng vui mừng quá sớm, Thái tử điện hạ à. Tuy Vũ Sư đại nhân phi thăng lâu hơn người, nhưng tín đồ lại

không nhiều bằng người, pháp lực cũng kém xa người, hơn nữa còn đang bị thương, ngoại trừ cho người mượn vật này, những việc còn lại người chỉ có thể tự dựa vào mình thôi. Nước xa không cứu được lửa gần, nón Vũ Sư chỉ có thể dời mưa, không thể tạo nước. Nước của Tiên Lạc các người không đủ dùng, chỉ có thể đi mượn quốc gia khác, nhưng chưa chắc quốc gia khác đã bằng lòng, chỉ có nước Vũ Sư quanh năm dãi dàu mới có dư. Thế nhưng núi dài nước xa, mỗi lần dùng đều phải tiêu hao một lượng lớn pháp lực của người, pháp lực người có nhiều hơn nữa rồi cũng có lúc cạn kiệt thôi."

Tạ Liên lại hiểu rất rõ, chịu cho một người không có quan hệ gì mượn pháp bảo của mình là chuyện khó khăn nhường nào. Y khom người thật thấp, gọi với về phía nhà tranh: "Vũ Sư đại nhân bằng lòng vươn tay giúp đỡ, tại hạ đã cảm kích muôn phần. Đại ân không lời nào cảm tạ hết, sau này nếu có gì ta giúp được, xin Vũ Sư đại nhân cứ việc sai bảo. Cáo từ!"

Mượn được pháp bảo, Tạ Liên tức khắc tìm một sông hồ ở phía Nam, dùng nón Vũ Sư thu một lượng nước lớn trong hồ, băng qua nghìn dặm, trở lại Vĩnh An ở Tiên Lạc, tìm đến thôn trang hạn hán nghiêm trọng nhất, Lang Nhi Loan, đứng trên mây lật nón lại.

Ngay lập tức, từ trên trời đổ xuống một trận mưa nhỏ tí tách. Tạ Liên nhảy khỏi đám mây, hai chân tiếp đất, các thôn dân đang sống dở chết dở chưa thể nào tin nổi, có người lao ra cửa tắm mưa nhảy nhót reo hò, có người vội vã xách chậu lớn chậu nhỏ rửa mặt rửa chân trong nhà ra hứng mưa.

Thấy thế, Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, bấy giờ mới nở nụ cười. Lúc này, chợt nghe một tiếng gọi từ xa vọng tới: "Thái tử điện hạ!"

Y quay đầu lại, chỉ thấy Mộ Tình nửa mặt u ám, vòng ra từ sau một thân cây. Thấy sắc mặt Mộ Tình không tốt, Tạ Liên biết ngay có chuyện không ổn, bèn hỏi: "Sao thế, xảy ra chuyện gì rồi?"

Chương 75: Đóng công thành, Vĩnh An tuyệt đường sống.

Mộ Tình nói: "Điện hạ, sao huynh đi một phát nhiều ngày thế?"

Tạ Liên ngăn ra: "Ta đi lâu lắm sao?"

Đi đi đến đến, lên trời xuống đất, thu nước trong hồ, đập mây tạo mưa, chẳng phân ngày đêm, sớm đã tiêu tốn rất nhiều thời gian, mà y lại không hề phát giác. Mộ Tình nói: "Nhiều ngày lắm rồi! Lời cầu nguyện của tín đồ bên điện Thái Tử đã chất thành núi."

Lúc này, Tạ Liên phát giác mưa phùn yếu dần, bèn vươn tay ra, nói: "Chẳng phải ta đã dặn dò, bảo các người mau chóng giải quyết những việc quan trọng sao?"

Mộ Tình đáp: "Những gì giải quyết được, tất nhiên chúng ta đã giải quyết hết rồi, nhưng mà... còn rất nhiều lời cầu nguyện mà chúng ta không đủ tư cách vượt cấp làm thay. Bởi vậy trước đó ta mới bảo điện hạ đừng ếm quá lâu, mau mau trở về"

Mộ Tình nói hết câu, mưa cũng tạnh. Thời gian kéo dài của cơn mưa này còn ngắn hơn tưởng tượng của Tạ Liên, lòng y không khỏi trĩu nặng. Mây đen giữa trời dần dần tản ra, chầm chậm rơi vào chiếc nón trúc màu xanh, Tạ Liên chìa hai tay bắt lấy, nói: "Nhưng người nhìn tình hình này đi, ta cũng không thể phân thân được."

Mộ Tình nhíu mày: "Điện hạ, huynh mượn được pháp bảo của Vũ Sư rồi sao? Nước này dòi đến từ đâu?"

Tạ Liên nói: "Nước Vũ Sư ở phía Nam."

Mộ Tình hỏi: "Xa vậy ư? Một lần dòi thế này tốn bao nhiêu pháp lực của huynh? Hơn nữa phạm vi mỗi lần đổ mưa rất nhỏ, lại không kéo dài được bao lâu, cứ hao tốn kiêu này, huynh làm sao ứng phó nổi lời cầu nguyện của tín đồ trong điện Thái Tử?"

Không cần Mộ Tình nói, Tạ Liên cũng tỏ tường. Y là Võ Thần, tín đồ trong điện Thái Tử là căn cơ lập điện và cội nguồn pháp lực của y. Hành động này chẳng khác nào bỏ căn cơ theo đuổi cái khác, hễ mà sơ sẩy, sợ rằng hai bên đều lo không xong, nhưng ngoại trừ làm thế, còn cách nào nữa chứ?

Tạ Liên nói: "Ta biết. Nhưng cứ cái đà này, nếu bên Vĩnh An bùng phát bạo động, sớm muộn gì cũng lan đến điện Thái Tử."

Mộ Tình lại nói: "Đã sắp bùng phát rồi!"

Tạ Liên hoảng hốt: "Gì cơ?"

Sau khi nghe Mộ Tình thông báo, Tạ Liên tức tốc trở về hoàng thành Tiên Lạc. Đi đến đường Thần Võ, vừa khéo gặp phải một nhóm binh sĩ hoàng gia võ trang đầy đủ, đang cầm lợi khí (vũ khí sắc bén) áp giải một đám đàn ông đầu tay đeo gông áo quần rách rưới đi tới. Dân chúng đứng đầy hai bên đường, sắc mặt ai nấy cũng vừa kích động vừa căm phẫn. Phong Tín tay giương cung đen, bày thế trận sẵn sàng đón địch, dường như đang đề phòng dân chúng hai bên bạo động. Tạ Liên quát: "Phong Tín! Những người bị áp giải là ai? Phạm tội gì? Đưa đi đâu?"

Nghe giọng Tạ Liên, Phong Tín bước nhanh tới, nói: "Điện hạ! Những người này đều là người Vĩnh An."

Hàng đàn ông này ai cũng cao gầy, màu da hơi sạm, tầm vài chục người. Phía sau nhóm binh sĩ áp giải bọn họ còn có vài cụ già, cùng với một ít phụ nữ và trẻ em mặt đầy hoảng hốt. Tạ Liên hỏi: "Đằng sau cũng toàn là người Vĩnh An?"

Mộ Tình đáp: "Phải."

Thì ra mấy tháng nay Vĩnh An gặp đại hạn, những người trước đây định cư ở Vĩnh An lục tục chạy nạn sang phía Đông. Một nhóm vài chục người thì chưa thấy rõ, nhưng tính đến hiện tại đã có hơn năm trăm người chạy nạn sang đây. Hơn năm trăm người đó tụ lại một chỗ, đầu người đông nghìn nghịt, vậy thì thấy rất rõ.

Nhóm người Vĩnh An này chưa quen với cuộc sống nơi đây, hai bàn tay trắng, vừa mở miệng là lộ rõ chất giọng vùng khác, đặt chân đến một thành trì xa lạ mà phẫn hoa, dĩ nhiên muốn xúm thành một tốp sưởi ấm cho nhau, vì vậy bọn họ tìm khắp hoàng thành Tiên Lạc, cuối cùng tìm được

một vùng đất xanh tốt không người sinh sống, thế là vui mừng khôn xiết, dựng nhà lều ở đây làm chỗ nghỉ chân.

Thật không may là, tuy vùng đất xanh tốt này đích thực không người sinh sống, nhưng lại là ánh trăng sáng trong lòng nhân sĩ hoàng thành. Người Tiên Lạc người quen hưởng thụ và thưởng thức, vì cái đẹp nơi đây, rất nhiều người dân hoàng thành rảnh rỗi không có gì làm sẽ đến vùng đất xanh tốt này tản bộ, khiêu vũ, luyện kiếm, ngâm thơ, vẽ tranh, tụ họp. Còn Vĩnh An tọa lạc tại phía Tây Tiên Lạc, đất đai cằn cỗi, vốn đã nghèo nàn, tính tình và phong tục của dân chúng nơi đó cũng khác xa dân chúng phía Đông Tiên Lạc. So với bọn họ, dân chúng hoàng thành thường có thể ý thức sâu sắc hơn rằng mình mới là "người Tiên Lạc" chính thống. Giờ đây, chốn khi xưa thanh nhã lại bị một đám dân chạy nạn chiếm đóng, suốt ngày nấu thuốc, khóc than, giặt quần áo, nhóm lửa, mùi mồ hôi và mùi thức ăn thừa thối rình bay đây, khiến cho rất nhiều người dân sống lân cận không tài nào chịu nổi, oán giận không ngớt.

Thật ra mấy cụ già Vĩnh An dẫn đầu thừa biết đi đâu đó chứ, bọn họ cũng muốn dời sang nơi khác, nhưng hoàng thành vốn đã đông dân cư, dời đến đâu cũng chật ních người, không tìm được nơi nào khác có thể xếp chỗ cho nhiều người như thế, huống chi trong hơn năm trăm người này còn có trẻ em và phụ nữ già yếu bị thương bị bệnh, không thích hợp di chuyển nhiều lần, vậy nên buộc phải hành xử thận trọng, mặt dày ở lì không đi. Dân chúng hoàng thành tuy bất mãn là thế, nhưng dù sao cũng là người một nước, nếu đã gặp nạn thì tạm thời ráng nhịn vậy.

Nghe đến đó, hàng binh sĩ áp giải vài chục gã đàn ông Vĩnh An đi tới cổng chợ, quát tháo ra lệnh: "Quỳ xuống!"

Những người Vĩnh An kia tỏ vẻ không phục, nhưng đao kiếm trên cổ, không quỳ cũng phải quỳ. Thấy bọn họ quỳ xuống nhấp nhô cao thấp không đều, dân chúng hoàng thành đứng vây xem có người thở dài, có người hả giận. Tạ Liên hỏi: "Theo lời người nói, hai bên đều đang nhẫn nhịn, vậy hôm nay là sao đây?"

Phong Tín và Mộ Tình còn chưa trả lời, trong đám dân có một người phụ nữ đập đầu gào khóc*: "Lũ trộm cướp man rợ các người! Trộm gà trộm chó rồi còn đánh tướng công ta ra nông nổi đó, muốn bò dậy cũng bò không nổi, nếu tướng công ta có mệnh hệ gì, ta liều mạng với các người!"

*Nguyên văn là 哭天抢地: ý bảo miệng kêu trời, đập đầu xuống đất gào khóc tức tưởi.

Vài người bên cạnh vội vàng an ủi nàng, có người còn trách mắng: "Kẻ bỏ nhà rời quê đến địa bàn của người khác mà chẳng biết an phận thủ thường!"

"Đúng đấy, đến nhà người khác mà không khách sáo tí nào, còn trộm đồ nữa!"

Một chàng trai trẻ đeo gông không giữ được bình tĩnh, biện bạch: "Từ đầu đã nói không phải là bọn ta trộm! Kẻ ra tay trước cũng không phải bọn ta! Chưa kể bên bọn ta cũng có người bị thương..." Một cụ già quát bảo ngừng: "Đừng nói nữa!"

Chàng trai trẻ kia tức tối ngậm miệng. Phong Tín nói: "Trong hoàng thành có người mất một con chó, bởi vì trước đây có trẻ em Vĩnh An đói quá trộm vụn của người ta luộc ăn, nên lần này cũng tình nghi là bị người Vĩnh An bắt đi nướng ăn, thế là chạy sang bên bọn họ hỏi, nói không hợp một câu đã choảng nhau."

Tạ Liên chỉ cảm thấy không lý giải nổi: "Chỉ vì một con chó mà làm ầm ĩ như thế, bắt nhiều người như thế sao?"

Phong Tín đáp: "Đúng vậy, chỉ vì một con chó mà ầm ĩ như thế. Hai bên nhin nhau đã lâu, chuyện nhỏ cũng thành chuyện lớn. Hai bên đều thề thốt nói rằng đối phương ra tay trước, là lỗi của đối phương, choảng nhau túi bụi một trận, không hiểu sao càng đánh càng lớn."

Một binh sĩ dẫn đầu quát: "Tụ tập gây rối, nghiêm trị không tha! Đeo gông thị chúng, không được tái phạm!" Nói xong lùi ra, giầy tiếp theo, hàng loạt người bắt đầu ném rau cải và trứng thối vào đám đàn ông Vĩnh

An kia. Mấy người lớn tuổi thì khom lưng nói khắp bốn phía: "Xin lỗi, các vị, xin lỗi." "Xin thủ hạ lưu tình, thủ hạ lưu tình."

*Thị chúng: bêu trước đám đông, thường chỉ trừng trị phạm nhân trước công chúng.

Mặc dù Tạ Liên cho rằng đúng là chuyện bé xé ra to, hoang đường tột độ, nhưng đại khái vẫn thông hiểu được, nói: "Vậy rốt cuộc có phải bọn họ trộm không? Tìm được con chó kia chưa?"

Phong Tín lắc đầu: "Chuyện đó ai biết được. Ăn xong chỉ cần đổ vụn xương, còn ai tìm được nữa? Có đi đâu nhìn nét mặt, ta cảm thấy không giống là do bọn họ trộm."

Nhưng mà, hiển nhiên binh sĩ hoàng thành sẽ phán xét nghiêng về phía dân chúng hoàng thành, bất luận có trộm hay không, nếu đã đánh nhau thì chắc chắn là do người Vĩnh An không đúng. Nhất là khi cánh đàn ông hoàng thành rất thích vui đùa, không giỏi đánh nhau như đàn ông Vĩnh An, xem ra lần này bị người vùng khác đánh tới bờ, mất sạch thể diện, oán thù kết sâu. Tạ Liên lắc đầu, lia mắt qua nhìn, chợt phát hiện trong hàng đàn ông Vĩnh An này có một thanh niên cúi đầu đứng giữa trông vô cùng quen mắt, chính là thanh niên Lang Anh chôn con trong khu rừng nhỏ kia.

Tạ Liên lập tức ngăn ra. Lúc này, gần đó có người oán trách: "Sao ta cảm thấy mấy tháng nay người Vĩnh An trong hoàng thành càng đến càng đông nhỉ, hôm nay còn dám đánh người nữa."

"Chắc không phải bọn họ muốn qua đây hết chứ?"

Một gã đàn ông trông như thương nhân vung hai tay loạn xạ, nói: "Quốc vương bệ hạ sẽ không đồng ý đâu! Mấy hôm trước nhà của ta đã bị người Vĩnh An vào trộm đồ, nếu bọn họ túa qua đây hết, vậy còn được sao?"

Nghe gã nói thế, Lang Anh vẫn một mực cúi đầu mặc cho rau quả ném đầy mặt thỉnh linh ngẩng đầu lên, nói: "Người nhìn thấy à."

Không ngờ người này lại nói chuyện với mình, thương nhân kia thuận miệng đáp: "Cái gì?"

Lang Anh hỏi: "Người Vĩnh An trộm đồ nhà người, là người tận mắt nhìn thấy sao?"

"....." Thương nhân kia nói: "Ta không tận mắt nhìn thấy, nhưng trước giờ luôn yên lành, sau khi các người tới mới tự dưng bị trộm, chẳng lẽ nó không liên quan chút nào đến các người?"

Lang Anh gật đầu: "Thì ra là thế. Ta hiểu rồi. Trước khi chúng ta đến, kẻ trộm đồ đầu là các người, sau khi chúng ta đến, kẻ trộm đồ đầu là chúng ta..."

Lời còn chưa dứt, một trái hòng chín rửa bay xoáy tới, đập vào khoe miệng của Lang Anh, trông như nôn ra một đóa hoa máu lớn. Thương nhân kia phì cười ra tiếng, ánh mắt Lang Anh hờ hững, ngậm miệng không nói nữa.

Tạ Liên biến đổi những hòn đá sắc nhọn ném về phía các thanh niên Vĩnh An, để bọn họ không đến mức máu chảy đầu rơi. Trận thị chúng này tiến hành mãi đến chập tối, dân chúng vây xem từ từ giải tán, đám binh sĩ thấy đủ rồi, bây giờ mới ngạo mạn mở gong, cảnh cáo sau này không được gây chuyện thị phi nữa, bằng không nhất định không dễ dàng bỏ qua. Mấy người lớn tuổi một mực cúi người gật đầu cười làm lành, cam đoan sẽ không tái phạm, Lang Anh lại tỏ ra bình thản, tùy ý bỏ đi. Thấy hần đi một mình, Tạ Liên chớp đúng thời cơ, vọt ra từ sau thân cây, chặn đường của hần.

Tạ Liên bất chợt xuất hiện, đầu tiên ánh mắt của Lang Anh chuyển lạnh, trong phút chốc, dường như muốn ra tay bóp cổ họng của y. Ngay tích tắc sau khi thấy rõ người đến, hần rút lại cánh tay còn chưa duỗi ra, nói: "Là người."

Hình dạng mà Tạ Liên hóa thành chính là tiểu đạo sĩ kia. Bị cái vồ hụt khi nãy của Lang Anh làm cho thoáng sửng sốt, y nghĩ thầm: "Võ nghệ của

người này khá lợi hại." Sau đó nói: "Ta đã tặng viên ngọc đó cho người, sao người không mang nó về Vĩnh An?"

Lang Anh nhìn y, đáp: "Con ta ở đây, ta cũng ở đây."

Ngừng một hồi, hắn lấy viên ngọc san hô ra khỏi dây lưng, nói: "Người muốn lấy lại cái này không? Trả người."

Trên bàn tay Lang Anh đưa viên ngọc qua còn có vết bầm do đeo gông. Im lặng chốc lát, Tạ Liên không nhận, nói: "Về đi. Hôm nay Lang Nhi Loan mưa rồi."

Y chỉ trời, nói: "Ngày mai! Sẽ còn mưa nữa. Ta đảm bảo đấy, nhất định sẽ mưa."

Lang Anh lại lắc đầu, nói: "Bất luận có mưa không cũng không về được nữa."

Nhìn bóng lưng Lang Anh bỏ đi, Tạ Liên ngó người giầy lát, chỉ cảm thấy phiền muộn vô cùng.

Thuở xưa lúc chưa phi thăng, dường như chẳng có muộn phiền chi, y muốn làm gì là sẽ làm được tốt. Nào ngờ sau khi phi thăng, dường như trong lúc bất chợt, y đã bị phiền muộn vô cùng vô tận bủa vây. Có phiền muộn của người khác, cũng có phiền muộn của chính mình. Muốn làm một chuyện mà lại khó khăn như thế, được này mất nọ, lực bất tòng tâm. Tạ Liên thở dài rồi cũng xoay người rời khỏi, quay về điện Thái Tử, giải quyết lời cầu nguyện tồn đọng suốt nhiều ngày của các tín đồ.

Dẫu vậy, Tạ Liên cũng không phải là người phiền muộn nhất. Quốc vương mới phải.

Nỗi lo của quốc vương Tiên Lạc trở thành sự thật, hơn năm trăm người Vĩnh An kia chỉ là bước đầu mà thôi.

Trong nhiều lần xuôi Nam ngược Bắc, Tạ Liên cầm nón Vũ Sư mượn được, dùng năng lực của một mình mình, làm phép tạo mưa. Mỗi lần tạo

mưa phải tốn ít nhất năm sáu ngày và lượng lớn pháp lực, nếu không phải là y, e rằng thật sự không có người nào chịu được kiểu bồn ba chạy đôn chạy đáo như thế. Tất nhiên, ngoại trừ Quân Ngô. Nhưng nơi cai quản của Thần Võ Đại Đế rộng hơn y nhiều, tin đồn và lãnh thổ cần tiêu tốn tinh lực cũng nhiều hơn một nước Tiên Lạc, làm sao Tạ Liên có thể đi xin Quân Ngô hao tâm tổn trí vì việc này? Huống chỉ một lần chỉ có thể tưới mát một phần đất nhỏ của Vĩnh An, mà còn không kéo dài được bao lâu, tuy có thuyên giảm nhưng không thể trị tận gốc. Vì vậy một tháng sau, người Vĩnh An bắt đầu chính thức kết bè kết đội di cư về phía Đông. Ban đầu là một nhóm vài chục người, bây giờ là vài trăm người, vài nghìn người, nhiều vô số kể, hội tụ thành sông.

Qua thêm một tháng, quốc vương Tiên Lạc ban hành một mệnh lệnh: Xét thấy mấy tháng nay giao tranh không ngừng, ẩu đả liên miên, vì duy trì an ninh trong hoàng thành, bắt đầu từ hôm nay, người Vĩnh An lang bạt trong vương đô Tiên Lạc phải rút hết khỏi hoàng thành. Mỗi người được cho lộ phí nhất định, đến thành trấn khác an cư trú tạm.

Ngay trước mặt dòng người Vĩnh An nườm nượp đi về phía Đông, đóng cổng chính hoàng thành Tiên Lạc.

Chương 76: ĐCT, VATĐS 2

"Mở cổng!"

"Cho chúng ta vào!"

Các binh sĩ lùi vào trong thành, cổng lớn ngàn cân khép lại. Những người bị đám binh sĩ trục xuất ra ngoài cổng túa về như cơn thủy triều đen kịt, nện ầm lên cổng. Các tướng sĩ trên cổng thành hét lớn: "Rút đi! Rút đi! Ai đã lãnh lộ phí có thể khởi hành rồi, đi về phía Đông, đừng dừng dọc đường!"

Tuy nhiên, những người Vĩnh An này rời bỏ quê hương, chạy nạn suốt một đường, đi đến hoàng thành gần với mình nhất. Cổng chính hoàng thành đóng trước mặt bọn họ, nếu muốn sống thì phải vòng qua hoàng thành, đi đoạn đường dài hơn để đến thành trì càng xa về phía Đông.

Thế nhưng đi cả chặng đường đến đây đã trải qua biết bao gian khó, tử thương vô số, nào còn thừa sức tiếp tục đi về phía trước? Cho dù mỗi người được phát cho một ít lộ phí, nước và lương khô, nhưng liệu chống được mấy ngày trên đường đây?

Ai nấy cũng mặt xám mày tro, có người kéo lê nãi niêu xoong chảo, có người công trẻ con, có người khiêng cáng cứu thương, dìu thì dìu, nằm thì nằm, đi không nổi nữa, ngã thành từng tốp trước tường thành. Đám đàn ông trẻ tuổi còn sức để nổi giận, đập cổng thành hô lớn: "Các người không thể làm vậy được! Các người muốn bọn ta chết sao!"

"Đâu là người Tiên Lạc với nhau, các người có cần đuổi cùng giết tận như vậy không!"

Một người đàn ông gào đến khản cổ: "Đuổi bọn ta ra thì thôi đi, ta không vào, nhưng cho vợ con ta ở lại được không?!"

Như kiến càng lay cây, cổng thành chẳng hề nhúc nhích.

Tạ Liên đứng trên lầu cổng thành. Áo trắng bay phấp phật, y lướt qua tường chắn mái, nhìn xuống bên dưới. Phía ngoài hoàng thành toàn là đầu người chậm chạp lúc nhúc, chỉ chút đông nghịt, cực giống bầy kiến mà y từng thấy vào thuở nhỏ chơi trong ngự hoa viên.

Lúc đó xuất phát từ tò mò, y nhìn thêm vài lần, vừa đuổi một ngón tay định chọt lên thì có cung nhân kêu lên ngay: "Điện hạ, thứ này bản muốn chết, không được chạm, không được chạm!" Sau đó nhấc váy chạy vội qua đây, đạp vài cái nghiến chết bầy kiến ấy.

Lúc kiến đế còn sống, ngoài chi chút lít nhít thì chẳng có gì đẹp mắt, bị giẫm chết lại biến thành một bãi thua cả bùn cặn, càng chẳng đẹp để gì cho cam.

Còn bên trong hoàng thành, vạn nhà đèn đuốc sáng trưng, ca múa vui vẻ. Một bức tường thành, tách rời hai thế giới khác nhau một trời một vực.

Người Vĩnh An đến sau không được vào thì thôi, vậy mà người ở trong từ trước cũng bị đuổi ra. Tuy nhẫn tâm thật, nhưng Tạ Liên có thể hiểu được, đó là bởi vì mấy tháng nay, dân hoàng thành và dân Vĩnh An xung đột gây sự càng lúc càng nhiều, để cả đám đàn ông như thế trong thành, chỉ sợ lỡ như bọn họ nội ứng ngoại hợp gây nhiều loạn.

Tuy nhiên, có một điều Tạ Liên cho rằng vẫn thương lượng được, y nghiêm túc nói: "Tại sao phụ nữ và trẻ em cũng phải rút luôn? Trong đó có một số người chẳng còn đi được bao xa nữa."

Phong Tín và Mộ Tình đứng hầu sau lưng y. Mộ Tình đáp: "Muốn rút thì phải rút đi cùng nhau. Không lo ít chỉ lo chia không đều, không thể phân biệt đối xử, bằng không khó tránh kích động kẻ khác. Dựa vào đâu họ ở lại được còn ta thì không?"

Phong Tín nói: "Người nghĩ nhiều quá."

Mộ Tình hờ hững cất giọng: "Sẽ có người nghĩ thế đấy. Hơn nữa nếu vợ và con đều ở lại, đám đàn ông đó sẽ không chịu đi quá xa, sớm muộn cũng sẽ quay trở lại. Giữ người trong thành chẳng khác nào để lại tai họa về sau."

Nhóm người Vĩnh An này không chịu đi, các tướng sĩ phía trong cổng thành cũng không đi được, nói: "Hừ, cứ nhây thế đi!"

Quốc vương bệ hạ đã hạ lệnh, lẽ nào bọn chúng cho rằng ng ồi đây ăn vạ sẽ có tác dụng sao? Nhây được một hai ngày thôi, lẽ nào nhây được một hai tháng, một hai năm?

Dân chúng và tướng sĩ trong hoàng thành đều cho là thế. Có người Vĩnh An vì tuyệt vọng mà chấp nhận số phận, quyết định đánh cược một lần, tiếp tục đi về phía Đông, nhưng số lượng đó không nhiều. Phần lớn vẫn mong mỗi ng ồi trước cổng thành, ngóng trông hoàng thành mở cổng cho mình vào, chỉ ít cho mình một chốn dừng chân để thu xếp sơ trước rồi tiếp tục lên đường. Thêm nhiều người Vĩnh An mới tới, nhìn cổng thành đóng chặt cũng thất vọng vô cùng, nhưng thấy nhiều người ng ồi canh như thế, bọn họ cũng ôm lòng kỳ vọng và mong đợi gia nhập đại đội.

Thế là ba bốn ngày sau, người tụ tập ở cổng thành càng lúc càng đông, mấy chục ngàn người gần như đã dựng trại đóng quân tại đây, tạo nên một cảnh tượng hoành tráng. Bọn họ miễn cưỡng chèo chống nhờ nước và lương khô mà quốc vương phân phát, nhưng đã sắp đến cực hạn.

Cực hạn này, xảy ra vào ngày thứ năm.

Năm ngày qua, ngày nào Tạ Liên cũng chia một ngày làm ba, một phần dùng cho tín đồ điện Thái Tử, một phần dùng cho thu xếp chuyển nước tạo mưa, một phần dùng cho chăm sóc dân chúng Vĩnh An ngoài thành, tuy có Phong Tín và Mộ Tình phụ giúp, nhưng đôi lúc y cũng cảm thấy không kham nổi gánh nặng, có lòng mà không đủ sức. Ngày hôm đó, vào đúng canh giờ y không canh giữ ở ngoài thành, dưới ánh mặt trời gay gắt, trước cổng thành đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm.

Tiếng hét thảm là của một cặp vợ chồng đang bế một đứa bé. Người người đua nhau vây quanh họ, hỏi: "Thằng bé này sao thế?" "Đói hay khát?" Lát sau kinh hãi kêu lên: "Mọi người đem chút nước tới đây đi, sắc mặt thằng bé này không ổn rồi!"

Phụ nhân kia khóc lóc dứt nước cho đứa bé ngộp đến nổi mặt đỏ au, song tất cả nước đều bị nôn ra. Cha nó nói: "Ta không biết xảy ra chuyện gì nữa, nó bị bệnh rồi, đại phu, cần đại phu!" (Phụ nhân = phụ nữ đã có chồng)

Bế con trai xông đến trước cổng thành, hấn đập cổng rầm rầm: "Mở cổng, mở cổng cứu mạng với! Có người sắp chết, con ta sắp chết!"

Dĩ nhiên binh sĩ phía trong không dám mở cổng. Bất luận có phải thật sự có người sắp chết hay không, ngoài cổng tận mấy chục ngàn người, mở cổng rồi đừng mong đóng lại nữa, vì vậy chỉ dám thông báo cho tướng sĩ cấp trên. Khí trời oi bức, các tướng sĩ canh giữ suốt nhiều ngày cũng có hơi cáu kỉnh, nói qua quát lấy lệ: "Cho hấn nước và thức ăn." Thế là bọn họ dùng một sợi dây thừng, treo chút nước và thức ăn đưa xuống dưới. Cha đứa bé kia nói: "Cảm ơn các người, cảm ơn các vị tướng sĩ đại ca, nhưng chúng ta không cần nước và thức ăn, có thể nào tìm giúp chúng ta một đại phu không?"

Đi đâu này thật sự khiến người ta khó xử, không thể cho hẳn vào cổng tìm đại phu, cũng không thể treo một đại phu đưa xuống cho hẳn. Có trời mới biết ra đến ngoài cổng, đám dân đói bụng suốt bốn năm ngày đó sẽ làm nên chuyện gì? Vì vậy, mấy vị tướng quân nói: "Bỏ đi, đừng quan tâm, cứ lờ đi, không chết được đâu. Nếu hỏi nữa thì bảo đã thông báo rồi, đang đi xin chỉ thị của quốc vương bệ hạ."

Liên tục mấy ngày buồn phiền vì chuyện của Vĩnh An, quốc vương đã nhiều lần nổi giận, dĩ nhiên không ai dám đi quấy rầy ngài vì chút chuyện vặt vãnh này. Các binh sĩ đáp lại theo lời dặn, cha đưa bé kia mới yên tâm, luôn miệng nói cảm tạ, đội ơn quốc vương, quỳ xuống đất dập đầu. Nhưng hết canh giờ này đến canh giờ khác trôi qua, bóng nắng chói chan ngả từ bên này sang bên kia, đại phu mãi không xuất hiện, đưa bé trong ngực lại càng lúc càng nóng.

Cặp vợ chồng kia bế con mà tay run cầm cập, cha đưa bé đỡ mồ hôi lạnh đầy đầu, lầm bầm: "Còn có người tới không? Còn mở cổng cho ta không?"

Cuối cùng hẳn không nhận được nữa, lớn tiếng gọi với lên cổng thành: "Các tướng quân, thật xin lỗi, ta muốn hỏi một chút... Đại phu đâu?"

Binh sĩ đáp: "Đã đi xin chỉ thị của quốc vương bệ hạ, người chờ thêm chút đi."

Bên dưới có người không kiên được: "Hai canh giờ trước đã nói đi rồi, sao đến giờ vẫn chưa trở lại?"

Đám binh sĩ nghe theo chỉ thị của cấp trên, đáp xong không đếm xỉa tới nữa. Những người dưới tường thành vừa tức giận, vừa bất đắc dĩ, vừa đau lòng, bọn họ túm tụm quanh đưa bé, bắt đầu hoài nghi: "Mấy người đó thật sự đã thông báo cho quốc vương bệ hạ sao? Không phải đang gạt chúng ta chứ?"

Cha đưa bé không chờ được nữa, hạ quyết tâm cõng con trai buộc sau lưng mình, dặn dò vợ vài câu. Phụ nhân kia tháo một lá bùa hộ mệnh trên

cổ, đeo vào cổ chằng. Người đàn ông nọ chạy nhanh về phía tường thành, thử trèo lên trên.

Mặt bên tường thành được xây theo kiểu cực khó đặt tay, cha đứa bé túm vài cái nhưng không trèo lên được, đám đàn ông còn lại rồi rít nói: "Đề ta giúp người!" Sau đó chạy qua nâng hắn lên. Mấy chục người xếp chằng lên nhau, đưa hắn lên chỗ cao hơn một trượng. Đến đây, cha đứa bé mới miễn cưỡng nắm lấy sợi dây thừng vừa rồi được dùng để treo nước và thức ăn, tiếp tục trèo lên trên. Mấy chục ngàn người bên dưới hồi hộp theo dõi cha đứa bé, không dám cổ vũ hắn cố lên, sợ bị phát hiện. Nhóm binh sĩ trên lầu cổng thành đã canh giữ vài ngày, đám dân chạy nạn Vĩnh An này cũng không gây nên chuyện lớn gì, khó tránh có chút lơ đãng, chờ khi cha đứa bé trèo đến gần phân nửa, bọn họ mới bất chợt phát hiện có một người bám trên tường thành, bèn cất giọng quát to: "Làm gì vậy! Không được phép trèo tường! Kẻ nào trèo tường giết không tha! Có nghe rõ không, kẻ nào trèo tường giết không tha!"

Nghe bọn họ uy hiếp, cha đứa bé cũng hô lớn: "Ta không có ác ý! Ta chỉ muốn đưa con đi xem bệnh, sẽ không làm gì hết!" Vừa hô vừa tiếp tục trèo lên trên. Một gã tướng quân vốn đang dùng cơm, vừa hay tin này thì nổi cơn tam bành. Nếu hắn ta trèo lên bình yên vô sự, mở ra tiền lệ đó, thế chẳng phải sau này sẽ có vô số người Vĩnh An noi theo? Nhất định phải cản lại! Thế là gã sai bước dài, đứng bên bờ tường rống xuống dưới: "Người không muốn sống nữa sao! Lập tức xuống ngay, nếu còn không xuống chúng ta không tha cho người đâu!"

Mà người đàn ông nọ đã trèo đến nơi rất cao, qua được hơn phân nửa, cố thêm một chút là lên tới rồi, tất nhiên không chịu dừng lại. Xưa nay trong quân doanh, gã tướng quân kia luôn nói một là không có hai, chẳng ai dám trái lệnh của gã, ai dám trái lệnh thì đơn giản thôi. Gã đi tới bên tường, rút kiếm ra chém một nhát, sợi dây thừng đứt phụt.

Người đàn ông nọ nắm sợi dây thừng bị chém đứt, rơi xuống từ lưng chừng không trung. Giữa tiếng thét chói tai của vô số người, ngã phịch xuống nền đất cứng ngoài cổng thành.

Tạ Liên xuất hiện ngay sau đó.

Người đàn ông nọ ngã đưa lưng xuống đất, mà lưng hắn còn công đưa bé. "Đùng" một tiếng, đứa bé bị ép thành một bãi thịt vụn nát bấy, một đóa hoa máu bắn tóe ra mấy trượng. Cổ của cha nó cũng bẻ gãy, hai mắt trợn tròn, một lá bùa hộ mệnh trượt khỏi cổ mếu lẹo, chính giữa viết hai chữ "Tiên Lạc", có hoa văn thêu bằng chỉ vàng, chính là bùa hộ mệnh khai quang lấy từ điện Thái Tử.

Vào khoảnh khắc trước khi trèo lên, người đàn ông nọ và vợ mình từng nắm bùa hộ mệnh, lặng lẽ khẩn cầu Thái tử điện hạ phù hộ, thế nên Tạ Liên mới nghe được tiếng cầu nguyện của bọn họ mà đuổi tới nơi này.

Tiếc rằng suy cho cùng, y nào phải những nhân vật chính anh hùng trong thoại bản* truyện kỳ, lần nào cũng có thể hiện thân vào đúng một khắc trước khi đao chém xuống, hô đao hạ lưu nhân trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc. Phụ nhân kia không đủ can đảm lật xác chồng lại xem con trai biến thành hình dạng gì, nàng bùm mặt gào to một tiếng, không nhìn mà lao thẳng về phía trước, đâm đầu vào tường, "cộp" một tiếng, ngã xuống không nhúc nhích nữa.

*Thoại bản: hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường được dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này. (theo vndic)

Ngay trước mắt Tạ Liên, dưới bức tường hoàng thành, chỉ trong nháy mắt đã có thêm ba thi thể!

Y còn chưa kịp phản ứng, dân chúng ngoài cổng thành đã không chịu nổi nữa.

Có người bắt đầu mắng: "Chết cả rồi, một nhà ba người chết cả rồi! Nhìn đi, đây là tướng quân tốt phụng sự cho quốc vương bệ hạ của chúng ta đấy! Không cứu chúng ta, ngược lại còn ép chúng ta vào đường chết!"

"Không cho chúng ta vào cũng không đưa người ra, bảo người ta phải làm sao đây? Ba mạng người máu me đầm đìa đang nhìn các người đấy!"

"Bảo rằng người Vĩnh An phải rút hết khỏi hoàng thành, thế tại sao những kẻ giàu có kia không rút chung luôn? Chúng ta không thì ần không quy ền thì đáng phải chờ chết phải không? Xem như ta đã nhìn rõ rồi!"

"Không nhịn được nữa... thật sự không nhịn được nữa. Thuế c ần thu hàng năm thu đâu có ít, lúc cứu trợ thiên tai bay đi đâu hết rồi?"

"Thà dứt thì ần nuôi lũ sâu mọt đó xây miếu cho con mình chứ không cứu tế nạn dân, chỉ cho chút nước và lương khô rồi đuổi đi, coi chúng ta là gì chứ? Hôn quân, hôn quân!"

Binh sĩ trên lầu cổng thành quát to bảo ngừng, tướng quân kia có tình thế nào mà chưa từng nhìn thấy, vì vậy chẳng để vào mắt. Tuy nhiên, tình hình đã mơ hồ vượt khỏi tầm kiểm soát. Hàng ngàn hàng vạn đôi tay cầm phần đầy cổng chính, có người còn dứt khoát dùng đầu hay thân mình mà tông, lầu này không còn là kiến càn lay cây nữa.

Cổng thành nhúc nhích, thậm chí cả tòa lầu cổng thành cũng lờ mờ rung chuyển!

Từ khi sinh ra tới nay, Tạ Liên chưa bao giờ chứng kiến tình hình thế này. Nhân dân mà y nhìn thấy luôn thân thiết, hoà đồng, ấm no, đáng mến. Những người mặt mày méo xệch khóc la thảm thiết này, khiến y như lọt vào một thế giới hoàn toàn lạ lẫm, không khỏi sờn hết gai ốc. Ngay cả khi chạm trán yêu ma tà linh khủng bố nhất, y cũng chưa hề có cảm giác như thế. Đúng lúc này, trên lầu cổng thành trruyền đến một tiếng g ầm giận dữ.

Tạ Liên quay phắt đầu lại, chỉ thấy một bóng người cao g ầy bóp cổ gã tướng quân khi nãy chém đứt dây thừng khiến cho ba người dưới tường thành bỏ mạng, "rắc" một tiếng giòn vang, bẻ gãy cổ của gã.

Đám binh sĩ cũng không biết người này đột ngột xuất hiện thế nào, cả bọn sợ mất mật, gào thét c ần kiểm vây tới: "Kẻ nào đấy?!" "Người lên đây bằng cách nào?!"

Tạ Liên lại nhanh chóng chú ý đến tay đối phương, đôi tay ấy đã máu thịt lẫn lộn. Người này thế mà lại dùng một đôi tay bằng xương bằng thịt,

bấu vào tường thành gần như không có kẽ hở treo lên trên. Mà khi bóng người kia quay lại, quả nhiên là Lang Anh!

Lang Anh bị binh sĩ bao vây chẳng hề suy suyễn, lật tường chắn mái ném thi thể của gã tướng quân kia xuống lầu cổng thành, còn mình thì giẫm lên thi thể đó, xem nó như bàn đạp giẫm xóc, nhảy xuống.

Một khắc trước khi nhảy xuống, hắn nhìn thẳng về phía Tạ Liên, nhưng không phải nhìn Tạ Liên, mà là xuyên qua Tạ Liên, nhìn hoàng cung tọa lạc tại chính giữa hoàng thành.

Kể từ hôm đó, nước Tiên Lạc chìm sâu vào hỗn loạn.

Chương 77: Tiên Lạc loạn, Thái tử trở về nhân gian

Dựa vào đám dân tị nạn Vĩnh An lang thang lưu lạc này, muốn đổi đầu với quân đội hoàng thành Tiên Lạc, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, châu chấu đá xe.

Song, những người đã không còn đường lui sẽ có can đảm lấy trứng chọi đá, châu chấu đá xe. Sau một hồi hỗn loạn, cuối cùng mấy chục ngàn người Vĩnh An cũng rời khỏi cổng thành, rút lui cách ra một khoảng, chuyển nơi dựng trại đóng quân.

Bọn họ nhất định không chịu đi. Biết đâu chừng sẽ bỏ mạng dọc đường, lằng nhằng ở đây nói chung cũng phải chết, có gì khác đâu? Nhờ vào nước và lương thực quốc vương phát cho trước đó, cùng với vỏ cây, cỏ dại, rễ cây, sâu rắn chuột kiến hoang dã, và cả oán hận lẫn không cam lòng tích tụ nhiều ngày qua, những người này liên tục chống chọi bằng sức sống kiên cường vượt xa tưởng tượng. Mấy ngày sau, hơn ngàn người vội vã tập hợp lại càn quét, bừa, đá, càn cây, quay trở lại đánh một trận.

Tuy trận này đánh bừa đánh loạn, thua đến thảm thương, hơn một ngàn người mà thương vong quá nửa, nhưng không phải không có thu hoạch gì. Một mình Lang Anh xông vào lầu cổng thành, khiêng được vài bao lương thực và mấy bọc binh khí, mặc dù bị thương nghiêm trọng, nhưng trái lại đã khơi dậy ý chí chiến đấu của đám quần chúng liên tục mạng.

Lúc này, tính chất của bọn họ đã tiến gần hơn tới hai chữ "giặc cướp". Một lần, hai lần, rồi ba lần, các binh sĩ Tiên Lạc phát hiện, đám "giặc cướp" này tiến bộ rất nhanh.

Đám người tập kích loạn xạ không hề có kinh nghiệm ban đầu dần dần mò ra đường lối, kẻ tới mỗi lần một khó giải quyết hơn, kẻ về được cũng ngày càng nhiều hơn, còn có một làn sóng dân tị nạn mới nghe tin ầm ầm kéo đến gia nhập, mở rộng đội ngũ của bọn họ. Vì chuyện làm sao giải quyết đám "giặc cướp" này, nội bộ nước Tiên Lạc cãi nhau đến long trời lở đất, mà sau khi những cuộc xung đột hoang đường thế này diễn ra năm sáu lượt, Tạ Liên chẳng thể đứng ngoài bàng quan được nữa.

Đã nhiều ngày y không lên Thượng thiên đình báo danh, lần này vừa về Tiên kinh, y lặng thinh chạy thẳng vào điện Thần Võ. Lúc xông vào, Quân Ngô đang ngồi trên vị trí cao nhất, các thần quan đầu cúi đầu nghe lệnh, dường như đang bàn bạc việc quan trọng. Nếu như trước đây, Tạ Liên sẽ chọn ngày khác ghé thăm, nhưng hôm nay y không chờ nổi nữa, không quanh co lòng vòng mà mở miệng nói thẳng: "Đế Quân, ta muốn trở về nhân gian."

Các thần quan đầu kinh ngạc, sau đó che miệng không thốt câu nào, không muốn để lộ quá nhiều cảm xúc. Quân Ngô nghĩ ngợi giây lát rồi đứng dậy khỏi bảo tọa, ôn tồn nói: "Tiên Lạc, ta cũng biết đại khái đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngươi bình tĩnh lại trước đã."

Tạ Liên đáp: "Đế Quân, ta đến đây không phải để hỏi ý kiến, mà là để thông báo. Con dân của ta đang rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, xin thứ cho ta không thể bình tĩnh được."

Quân Ngô lên tiếng: "Chuyện đời tự có định số. Ngươi phải biết, một khi ngươi xuống, sẽ phạm vào lệnh cấm."

Tạ Liên đáp: "Phạm vào lệnh cấm thì cứ phạm vào lệnh cấm!"

Nghe vậy, các thần quan đầu biến sắc. Quả thật xưa giờ chưa từng có vị thần quan nào dám hùng hồn đồng ý thốt ra mấy câu như thế. Cho dù

Quân Ngô có ưu ái vị Thái tử Tiên Lạc tuổi còn trẻ đã phi thăng này đến đâu, y cũng hơi to gan quá rồi.

Kế đó, Tạ Liên khom người cúi đầu, nói: "Xin người mở một con đường, cho ta chút thời gian. Nay đã khai chiến, thương vong là không thể tránh khỏi, nhưng nếu ta có thể dẹp yên cuộc chiến này, giảm số người chết đến mức thấp nhất, khống chế sự việc trong phạm vi nhỏ nhất, sau khi cuộc chiến kết thúc, ta nhất định sẽ tự nguyện trở về xin trị tội, đến lúc đó tùy người xử trí. Bất kể có đề ta dưới núi một trăm năm, một ngàn năm, một vạn năm! Ta tuyệt đối không hối hận!"

Nói đoạn, y giữ nguyên tư thế cúi đầu, lui ra ngoài điện. Quân Ngô gọi: "Tiên Lạc!"

Bước chân Tạ Liên khựng lại. Quân Ngô nhìn y, thở dài: "Người không cứu được tất cả mọi người đâu."

Tạ Liên chậm rãi đứng thẳng lên, nói: "Có cứu được tất cả mọi người không, ta phải thử mới biết được đáp án. Cho dù trời nói ta nhất định phải chết, nhưng nếu thanh kiếm kia không xuyên qua tim ta, ghim chặt ta dưới đất không nhúc nhích nổi, ta vẫn sẽ sống sót, ta sẽ níu một hơi tàn, đấu tranh đến cùng!"

Lần này trở lại nhân gian, khác hẳn những lần trước đây. Tạ Liên cảm thấy có thứ gì đó đã bị ném mất. Có chút nhẹ nhõm, lại có chút nặng nề. Bước đầu tiên, y vội vã trở về hoàng cung trước.

Quốc vương và hoàng hậu ở phía sau ngự thư phòng, nét mặt âu sầu mỗi một, nhỏ giọng trò chuyện với nhau. Tạ Liên đi tới ngoài cửa, căng thẳng giây lát rồi bình ổn cảm xúc, vén rèm lên, bước vào trong, cất tiếng gọi: "Phụ hoàng."

Quốc vương và hoàng hậu đồng thời quay đầu lại, cả hai đều sững sờ. Trong khoảnh khắc, vẫn là hoàng hậu đứng dậy trước, mừng rỡ nói: "Hoàng nhi!"

Bà chìa hai tay bước qua đón con, Tạ Liên đỡ lấy bà. Song nụ cười còn chưa kịp tắt, chợt thấy quốc vương sầm mặt hỏi: "Con xuống đây làm gì!"

Nụ cười bên môi Tạ Liên cứng đờ.

Trước đó nghe được cha mẹ ngằn nói chuyện trong hoàng cung, Tạ Liên cảm thấy cha mình vẫn nhớ thương mình chứ không hề có nhĩ ầu ý kiến với mình như ông thể hiện mặt ngoài. Cứ ngỡ mình trở về, ít nhĩ ầu gì quốc vương cũng sẽ tỏ chút vui mừng, nếu vậy chắc chắn mình cũng sẽ tỏ thái độ mềm mỏng hòa thuận. Nào ngờ quốc vương lại phản ứng như vậy, sắc mặt không hài lòng chút nào, thế là Tạ Liên cũng nổi nóng, nghiêm giọng hỏi: "Sao con lại xuống ư, còn không phải đầu vì người sao? Vĩnh An loạn lạc như hôm nay, người tự hỏi lòng xem có phải mình cũng gánh trách nhiệm nhất định không?"

Sắc mặt quốc vương biến đổi, lạnh lùng hỏi: "Trách nhiệm của ta? Đây là lời con nên nói với ta sao?!"

Không ngờ ông giận đến mức không chú ý đến việc tự xưng. Hoàng hậu rơi nước mắt nói: "Đã ra nông nổi này rồi, hai người còn muốn tranh cãi nữa sao?"

Tạ Liên đáp: "Không phải tranh cãi, mà là nói lý lẽ. Cho dù người là quốc vương, là phụ hoàng của con, nhưng nếu người có trách nhiệm, sao con không được nói chứ? Tại sao không dốc sức cứu trợ thiên tai? Cứ cho là thiên cứu trợ bị ngốn ở từng tầng, vậy tại sao không trưng trị lũ tham quan ô lại đó? Nếu người nghiêm trị mạnh tay, bất kể nào xử kẻ nấy, làm gì còn sâu mọt nào dám tham ô nữa, chẳng lẽ tình hình không tốt hơn hiện tại sao?"

Trán nổi gân xanh, quốc vương đập bàn quát: "Im miệng! Con tưởng quốc khố là cái động không đáy, hổng bao nhiêu lấp bấy nhiêu sao? Lại còn bất kể nào xử kẻ nấy, nếu dễ dàng như thế, nhờ một tiếng ra lệnh của vua là thế như vũ bão hiệu quả tức thời, thì tại sao tham quan trong các triều đại chưa từng bị diệt tận gốc chứ? Con thì hiểu cái gì, trẻ con ngu dốt, còn muốn bàn chuyện trị quốc với ta!"

Tạ Liên nói: "Được, con không hiểu. Vậy cho dù hoàng thành không còn chốn dung thân cho dân tị nạn, rút đi là lẽ tất yếu, nhưng vì sao người không cấp thêm lộ phí cho dân tị nạn? Tại sao không trấn an lòng họ, phái quân đội hộ tống họ về phía Đông?"

Quốc vương trợn tròn mắt, chỉ tay lên trời mắng: "Cút! Cút mau! Cút về trời của con đi! Thấy con là phiền r ồi! Không được phép xuất hiện nữa!"

Tạ Liên mang lòng nhiệt huyết giáng trần, vừa gặp cha mẹ lần đầu đã nghe cha bảo muốn mình cút về trời, y không hé răng nói câu nào, khom người với cha r ồi lui xuống. Hoàng hậu đuổi theo kéo y lại, gọi: "Hoàng nhi à!"

Tạ Liên dịu giọng nói: "Mẫu hậu, người đừng lo lắng, con chỉ đi quanh vương đô xem xét tình hình hiện tại thôi."

Hoàng hậu lắc đầu giảng giải: "Hoàng nhi, mẹ không hiểu mấy chuyện quốc gia đại sự, nhưng mẹ hiểu phụ hoàng của con. Ông ấy làm quốc vương thế nào, bao nhiêu năm qua, mẹ nhìn thấy mà. Có thể lòng con cảm thấy ông ấy làm không tốt, đôi lúc mẹ cũng thấy vậy, chỉ là mẹ không nói thôi. Nhưng con đừng nói ngay mặt ông ấy như thế, dù sao ông ấy cũng là phụ hoàng của con. Con nói thẳng mặt rằng ông ấy không dốc sức, vậy thì nặng lời quá."

Tạ Liên muốn nói lại thôi. Hoàng hậu tiếp tục nói: "Tuy con là Thái tử, nhưng chưa từng làm quốc vương bao giờ. Trị quốc không giống như con tu đạo. Lúc con mới vào Hoàng Cực quán, quốc sư đã từng nói, tu đạo chỉ quan tâm đến "bản tâm" (tâm của mỗi người), nói vậy đúng chứ?"

Tạ Liên chậm rãi gật đầu, hoàng hậu nắm tay y, nói: "Nhưng còn nhiều việc khác trên đời, chỉ dốc sức thôi cũng vô dụng, con còn phải có năng lực. Chẳng những con cần có năng lực, thuộc hạ dưới trướng con cũng phải có năng lực, năng lực thôi vẫn chưa đủ, còn phải đồng lòng với con nữa."

Tạ Liên im lặng không đáp. H ồi lâu sau, y hỏi: "Có phải quốc khố cạn kiệt lắm r ồi không? Con không cần miếu thờ, bảo ông ấy đừng xây cho

con nhiều miếu như vậy, đẹp hết đồng ruộng vàng đó đi."

Hoàng hậu nói bằng giọng bất đắc dĩ: "Thằng nhóc này... xây miếu tất nhiên có tâm ý riêng của phụ hoàng con, muốn cho con những gì tốt đẹp, muốn con trên trời được nở mày nở mặt. Nhưng con có biết, trong tám ngàn đạo quán, rốt cuộc có bao nhiêu tòa thật sự do phụ hoàng con xây không? Chắc con không biết đâu."

Đúng là Tạ Liên không biết thật. Y nghĩ ngợi rồi trả lời: "... Một nửa ư?"

Hoàng hậu đáp: "Nếu phụ hoàng con thật sự dùng tiền trong quốc khố xây bốn ngàn điện Thái Tử, không cần chờ dân Vĩnh An nổi loạn, hoàng thành đã loạn trước rồi. Nếu quốc khố rỗng tuếch, lấy đâu ra tiền xây nhiều như thế? Phụ hoàng con chỉ xây hơn hai mươi tòa thôi, người khác học theo ông ấy, cũng xây theo phong trào, muốn lấy lòng ông ấy, lấy lòng con, cái này cũng đổ lên đầu phụ hoàng con sao?"

Tạ Liên ngập ngừng: "Con..."

Hoàng hậu nói khẽ: "Đúng là phụ hoàng con làm chưa đủ tốt, nhưng ông ấy đã... cố hết sức rồi. Có đi đâu chuyện trên đời này, chỉ cố hết sức thôi là chưa đủ."

Ngưng một lát, bà nói tiếp: "Bây giờ con thấy những người Vĩnh An đó đáng thương nên trách cứ phụ hoàng con. Nhưng tất cả đều là con dân của ông ấy, lẽ nào toàn là chúng ta ức hiếp họ sao? Thật ra..."

Nói được nửa chừng, quốc vương trong ngự thư phòng giận dữ quát lên: "Nàng nói nhảm với nó nhiều như thế làm gì, bảo nó mau biến về trời đi!"

Hoàng hậu quay đầu, thở dài: "Hoàng nhi, con... con đừng xuống nữa. Con nên về đi thôi."

Rời khỏi hoàng cung, Tạ Liên đi men theo một con hẻm nhỏ bên đường Thần Võ, đúng lúc Phong Tín và Mộ Tình chạy tới. Mộ Tình vừa đến đã

hỏi bằng giọng không thể tin nổi: "Điện hạ! Huynh tự xin hạ phàm ư? Huynh tới điện Thần Võ nói với Đế Quân rồi sao??"

Tạ Liên đáp: "Ừ."

Mộ Tình hỏi: "Tại sao không nói trước với ta một tiếng?"

Phong Tín thấy khó hiểu: "Người có ý gì. Điện hạ muốn làm gì còn phải khai báo với người khác sao?"

Mộ Tình có chút thất lễ, nói: "Tại sao lại không? Chúng ta là người của huynh ấy mà, bây giờ chúng ta buộc chung một chỗ với huynh ấy, mọi cử chỉ của huynh ấy đều gắn chặt với tình cảnh của chúng ta, ta muốn biết huynh ấy định làm gì thì sai chỗ nào?"

Phong Tín hỏi vặn lại: "Điện hạ làm gì chúng ta đều phải theo cơ mà? Huynh ấy muốn làm gì, lên trời hay xuống đất, huynh ấy có chủ kiến của riêng mình, người đang sợ gì chứ?"

"Người!" Mộ Tình đáp: "Không phải ta sợ! Chỉ là ta..."

Tạ Liên xua tay: "Đủ rồi. Đừng cãi nhau nữa!"

Phong Tín và Mộ Tình tức thì im miệng. Lúc này, một đội ngũ điều hành ngang qua đường lớn, hàng trăm hàng ngàn bách tính cao giọng hò hét: "Vĩnh An chưa diệt, nước không ngày yên!"

"Ung nhọt quấy loạn đất nước, ức hiếp người quá đáng!"

Người Tiên Lạc chưa từng công kích thứ gì mạnh mẽ đến thế, còn điều hành sôi nổi rầm rộ, Tạ Liên không khỏi thấy lạ. Phong Tín lại cau mày hỏi: "Sao trong kia lại có cả phụ nữ vậy?"

Quả đúng là thế, trong đội ngũ điều hành, một thiếu nữ xông lên ngay hàng đầu tiên. Thân hình thiếu nữ nhỏ gầy, da trắng như tuyết, mắt sáng đen láy, gò má ửng hồng, nhưng không phải xấu hổ mà là giận dữ, vô cùng

gây chú ý. Lúc này Mộ Tình đã bình ổn cảm xúc, lạnh nhạt hỏi: "Điện hạ không nhận ra nàng sao?"

Tạ Liên đáp: "Không nhận ra."

Phong Tín lại cau mày hỏi: "Hình như hơi quen mắt thì phải?"

Mộ Tình trả lời: "Đó là một trong những ngọn ngu ồn."

Tạ Liên hỏi: "Ngọn ngu ồn gì cơ?"

Mộ Tình đáp: "Ngọn ngu ồn của cái không đội trời chung. Trước đó do người Vĩnh An trong hoàng thành mỗi lúc một đông, có người không chung sống đàng hoàng, lén lút gây sự khắp nơi, trong triều còn đang bàn bạc việc trục xuất, tin đồn đã sớm truyền ra ngoài. Có một người Vĩnh An muốn ở lại, không muốn đi, đâm ra bí quá hóa liều, trong một đêm nọ, gã lén vào nhà một người giàu bắt cóc con gái nhà đó đi."

Mộ Tình nói vậy, Tạ Liên nghe sơ vẫn chưa hiểu lắm: "Không muốn đi sao lại bắt cóc con gái một nhà giàu?"

Mộ Tình đưa mắt nhìn y, đáp: "Muốn cưới cô gái đó. Nhưng nếu không cưỡng ép bắt cóc, sẽ chẳng có con gái nhà nào trong hoàng thành chịu gả cho người Vĩnh An."

Tuy Mộ Tình không nói rõ, Tạ Liên cũng đã hiểu rồi.

Y chưa từng nghĩ rằng lại có thể như vậy, hóa ra trên đời này cũng có loại người đó, hóa ra cũng xảy ra loại chuyện đó, đột nhiên trào lên xung động muốn nôn mửa. Phong Tín mắng ngay tại chỗ: "Gớm quá!"

Lúc này, một đám bà cô vội vã chạy lên, khom lưng định kéo thiếu nữ kia xuống, xem ra nàng ta thừa dịp người nhà không chú ý tự mình chạy ra ngoài. Thiếu nữ không nghe, la hét: "Sợ cái gì! Ta có gì phải xấu hổ chứ? Có phải lỗi của ta đâu!"

Phong Tín ngạc nhiên nói: "Tính tình của nha đầu này dữ dội thật."

Mộ Tình kể: "Đúng vậy. Vốn dĩ nhà nàng đâu phải nhà tằm thương, cha nàng là trọng thần trong triều, nhà mẹ là thương gia giàu có trong hoàng thành, không nuốt được vụ thiệt thòi này, càng không thể vì mặt mũi mà lấy chông. Trước tiên đánh chết người Vĩnh An đó, không lâu sau, những thương gia giàu có và nhân vật tiếng tăm trong toàn thành ký vào một lá thư, liệt kê tội trạng của những người Vĩnh An vào thành từ trước đến nay, khẩn cầu quốc vương bệ hạ nhất tất cả những người này vào đại lao, nghiêm trị không tha. Lập trường của các đại thần ra sao, chắc không cần phải nói nữa."

Ngừng một lát, Mộ Tình hơi hột nói tiếp: "Nghe nói cha của cô gái này từng muốn đưa nàng vào cung tranh ngôi vị Thái tử phi, ắt hẳn điện hạ phải gặp nàng vài lần từ lâu rồi chứ, sao lại không nhận ra."

Cuối cùng Tạ Liên cũng phát hiện, tất cả mọi việc phức tạp hơn so với mình tưởng tượng nhiều.

Trong và ngoài thành, sớm đã không đội trời chung. Thần dân kích động căm phẫn, chỉ hận không thể tóm gọn một mẻ, đuổi cùng giết tuyệt, nếu sách lược của quốc vương nghiêng về phía người Vĩnh An, vậy khác nào đang tự sát vào mặt người bên mình? Quyết định cuối cùng là phát một khoản lộ phí từ quốc khố cạn kiệt cho bọn họ rút khỏi, tuy nhìn thì có vẻ khó coi, nhưng e rằng vẫn sẽ rước thêm bất mãn từ số đông.

Thứ đáng sợ hơn sự bất mãn của kẻ địch, chính là sự bất mãn của thần dân mà mình đang trị vì. Tuy nói tất cả vốn dĩ đều là thần dân Tiên Lạc, nhưng hiện tại chỉ e chẳng còn mấy ai nhận định như vậy nữa.

Y ngẩng đầu nhìn lên, đã lâu không biết chuyện nhân gian, mà cha y vẫn còn ở nhân gian. Là vua của một nước, muốn dùng tiền, muốn dùng người, vị trí đang đứng, áp lực phải gánh, bản khoản cần có cùng với người lẫn việc phải dàn xếp, sao có thể giống như y được? Cũng như người Vĩnh An từ bên ngoài tới hoàng thành chiếm đất, náo loạn trộm cắp này kia, với một vị Võ Thần trong miếu mà nói, chung quy cũng chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nổi giận vì nó, nhìn một chút là qua. Nhưng với dân chúng trong hoàng thành, đó lại là hiện thực, ngày ngày xua mãi không đi, là sự giày vò

khó dung thứ, là mối nguy hại có khả năng bùng nổ vào bất cứ lúc nào. Cảm thấy đơn giản hoặc không đáng kể, chẳng qua vì người đứng trong vị trí đó không phải y mà thôi.

Tạ Liên không khỏi nghĩ đến hai bên tóc mai của quốc vương đã bạc hơn nhiều so với lần trước gặp mặt. Lần trước bảo rằng muốn nhuộm, e là sau đó không còn sức đi nhuộm nữa.

Thuở còn bé, y tin chắc rằng cha mình là bậc quân vương vĩ đại nhất trên đời này, càng lớn càng nhận ra không phải là như thế. Tuy cha y là quốc vương, nhưng chưa thể tính là anh minh vô song, đôi lúc còn hơi bảo thủ, thường phạm sai lầm, bỏ đi thân phận hết sức cao quý đó thì chỉ là một người phạm tục thôi.

Càng hiểu rõ lại càng thất vọng, quốc vương phát hiện sự thất vọng của y nên càng lúc càng không thể khoan nhượng cho từng ánh mắt không tán đồng, từng lời không chấp nhận của y, và đi đâu khó mà khoan nhượng nhất, để y nhìn thấy sự thất bại của mình.

Trên đời này, không có người cha nào hy vọng con trai nhìn thấy mặt thất bại của mình. Người cha nào cũng hy vọng rằng, trước mặt con cái, mình mãi mãi luôn là người vĩ đại. Mà Tạ Liên xuất hiện ngay lúc đó như trách mắng cha mình: Cha làm quá tệ! Tệ đến mức con buộc phải xuống đây giúp cha cứu vãn tình hình. Bất luận với tư cách của một quốc vương hay một người cha, nghe được lời này, trong lòng làm sao dễ chịu được?

Rốt cuộc thiếu nữ kia cũng bị mấy tì nữ trong nhà ba chân bốn cẳng lôi trở về, số bách tính còn lại vẫn tiếp tục điều hành, phát cờ hò hét, chẳng hét gì ngoài một việc: Giết! Khai chiến! Cho đám người Vĩnh An ngoài thành biết mặt!

Hồi lâu sau, Mộ Tình lên tiếng: "Điện hạ, huynh vẫn nên xin lỗi Đế Quân rồi trở về đi thôi. Việc đã đến nước này, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, mất hết cả rồi."

Cũng giống như những lời Quân Ngô nói với y trên điện Thần Võ: Chuyện đời tự có định số. Câu nói này, há chẳng phải đang nói cho y biết:

Vận mệnh nước Tiên Lạc của người đã tận, mặc kệ nó đi.

Ngay cả hoàng hậu, mẹ của y, ngày nhớ đêm mong, chỉ trông ngóng được gặp y, nhưng đến lúc gặp được rồi lại rưng rưng nước mắt bảo y trở về, đừng quản nữa. Làm sao Tạ Liên lại không biết, cha mẹ không muốn mình phải đối mặt với cửa ải khó khăn này, thà rằng mình đứng ngoài bàng quan, tự lo cho mình là được rồi.

Nhưng mà, sao có thể như vậy được?

"....."

Tạ Liên trầm giọng nói: "Sẽ không đâu!"

Dứt lời, y sai bước ra ngoài.

Chương 78: Dẹp yên Vĩnh An , Thái Tử ra chiến trường

Phong Tín và Mộ Tình sau lưng y đều giật mình, gọi: "Điện hạ!" Thế rồi tức tốc xông ra, che chở ở hai bên người Tạ Liên.

Nhưng mà, dân chúng trên khắp đường Thần Võ đã trông thấy thiếu niên áo trắng xuất hiện ở phía trước, ngay chính giữa đường. Đội ngũ nháo nhào một phen rồi tập hợp trở lại. Hơn một ngàn người vây thành từng hàng từng lớp quanh Tạ Liên, người đầu tiên hỏi bằng giọng không dám khẳng định: "Ngài là... ngài là Thái tử điện hạ ư?"

Người thứ hai ngập ngừng: "Chẳng phải Thái tử điện hạ đã phi thăng, từ lâu đã không còn là người phàm, sao ngài ấy lại xuất hiện ở đây?"

Người thứ ba cất cao giọng: "Là ngài ấy đấy! Ba năm trước trong buổi diễu hành Thượng Nguyên tế trời, ta đã tận mắt nhìn thấy, đúng là Thái tử điện hạ!"

Càng lúc càng có nhiều người nhận ra Võ Thần mà mình ngày đêm thờ cúng, Tạ Liên từ tốn đáp: "Là ta. Ta đã về rồi."

Thế là, dân chúng phát ồ

"Thần tiên giáng trần! Đây là thần tiên giáng trần sờ sờ trước mắt nè!"

"Thiên nhân hạ phàm rồi!"

"Chắc chắn vì không đành lòng nhìn chúng ta tiếp tục bị giặc cướp ức hiếp nữa nên điện hạ mới xuống đó!"

Lập tức có người trần trềhy vọng hỏi: "Thái tử điện hạ, ngài sẽ thống lĩnh chúng ta đánh bại người Vĩnh An sao? Nhất định là vậy phải không? Nhất định là vậy rồi!"

Khưng lại giây lát, Tạ Liên bình tĩnh nói: "Ta trở về là vì bảo vệ nước Tiên Lạc, bảo vệ con dân của ta."

Nghe câu này, Phong Tín và Mộ Tình đứng cạnh Tạ Liên không dám khẳng định rốt cuộc y có ý gì, nhưng chúng dân máu nóng sôi lại đơn phương tình nguyện lý giải hàm nghĩa của câu đó. Mà Tạ Liên tự có suy xét của mình, tim đập ngày càng kịch liệt, cắn răng nói: "... Hãy tin tưởng ta!"

Y siết tay thành nắm, nói: "Sự thờ phụng của các người sẽ cho ta năng lượng mạnh hơn. Có phần năng lượng đó, ta sẽ thề chết bảo vệ Tiên Lạc, che chở chúng sinh. Xin các người tin tưởng ta!"

Mọi người chỉ chờ mỗi giờ phút này, thứ họ muốn chính là lời cam đoan đó của Tạ Liên, cả bọn lập tức hoan hô nhiệt liệt, vây từng vòng quanh Thái tử điện hạ mà vái lạy: "Thề chết theo ngài! Đi theo điện hạ!"

"Bảo vệ Tiên Lạc!"

Nghe nói "Thần tiên hạ phàm", dân chúng hoàng thành túa ra từ phố lớn ngõ nhỏ, chỉ vì một lần chứng kiến kỳ tích ngàn năm hiếm có này, thậm chí vệ binh hoàng thành hay tin đuổi tới cũng không dám làm cản mà còn gia nhập hàng ngũ vái lạy. Ba người bị kẹp giữa đường nửa bước cũng khó đi, Phong Tín và Mộ Tình không thể không cố gắng duy trì trật tự, quát: "Đừng chen lấn, đừng chen lấn nữa!"

Tuy nhiên chẳng hiệu quả là bao, ai cũng muốn chen đến vị trí gần Thái tử điện hạ nhất, dùng tay sờ mồm góc áo của vị thần nhân giáng trần này, như thế cả người đều được khai quang vậy. Cuối cùng kinh động đến quốc vương trong hoàng cung, quốc vương phái vài vị tướng quân dẫn binh sĩ võ trang đầy đủ ra ngoài, bấy giờ mới đuổi được đám dân chúng cuồng nhiệt.

Sau khi tất cả mọi người giải tán, Tạ Liên trông thấy một thứ dưới mặt đất lưu đầy dấu chân lộn xộn và bụi bặm mịt mù. Ý bước lại gần, cúi người nhặt nó lên.

Đó là một đóa hoa, nhưng đã bị nhiều người giẫm đạp, gần như nghiền thành màu bùn, chỉ thấy được chút màu trắng tinh khôi ban đầu từ vài cánh hoa sót lại.

Mùi thơm dịu thoang thoảng ấy cũng không còn như xưa, chẳng mấy chốc đã nhạt phai.

Sau khi nghĩ thông suốt một số chuyện, lần này Tạ Liên quay về hoàng cung, thái độ dành cho quốc vương cũng ôn tồn hơn nhiều. Vì vậy, sắc mặt mà quốc vương dành cho y cũng hòa hoãn không ít, hai cha con mỗi người lùi một bước, xem như tạm thời đạt được hòa bình, mà quốc sư có vẻ đã sớm lường được Tạ Liên sẽ hạ phạm nên chẳng nói tiếng nào.

Trước đây Tạ Liên cho rằng, cả nước một lòng, chuyện lớn trước mắt, tất cả mọi người đều nghe lời quốc vương là chuyện đương nhiên. Nhưng khi thật sự ngã xuống tham dự, bản thân y mới lĩnh hội được quốc vương là cương vị phiên nào biết nhường nào. Quan lại trong một triều, hóa ra còn chia thành rất nhiều phe phái nhỏ, mỗi phe phái đều có tính toán của riêng mình, về việc rốt cuộc nên định đoạt một chuyện lớn ra sao, bọn họ có thể tranh luận không ngừng nghỉ suốt bảy ngày. Người nào phái nào cũng nói mình vì nước vì dân, nhưng thật ra chưa chắc trong lòng họ nghĩ như thế.

Đối với người Vĩnh An đóng quân ngoài thành và chính thức suy xét việc phân đình kháng lễ*, ý kiến của bọn họ ờ ờ mãi không thống nhất.

Có người chủ trương phái quân tiêu diệt thẳng tay, không đủ có thì thêm dật thêm mấy cái, chụp mũ thêm nhiều tội danh, có người lại không đồng ý.

*Phân đình kháng lễ: là lễ tiết tiếp đãi đời xưa, chủ nhân đứng ở mé đông đình viện, khách nhân đứng ở mé tây, cùng nhau hành lễ. Ý bảo quan hệ ngang vai ngang vế, hai bên ngang hàng.

Loạn lạc Vĩnh An, khởi đầu bởi thiên tai, bùng lên do nhân họa (họa do con người gây nên), một nhà ba người ngã chết ở cổng hoàng thành quả là ngòi nổ không thể nào tệ hơn, nếu không phải gã tướng quân chém đứt dây thừng đã bị Lang Anh tay không bóp gãy cổ, gã trở về cũng sẽ bị phạt nặng. Nói khó nghe một chút, cho dù nội bộ phức tạp thế nào hay có nhiều nguyên nhân ra sao, nhìn từ mặt ngoài, chuyện này rõ là quan ép dân phản. Việc đã đến nước này, náo động âm ỉ, cổ gán tội danh, chỉ càng khơi dậy ác cảm, dẫu thêm dật có gì cũng không giấu được người khác. Nếu phái quân đi diệt sẽ tỏ rõ quốc vương vô đạo, khó xưng đội quân nhân nghĩa. Bịt miệng dân khó hơn ngăn nước dòng sông, một khi để lại tiếng bạo ngược, chẳng những không thể phục dân mà sợ rằng những quốc gia lân cận sẽ thừa dịp giương cờ thay trời hành đạo mà gây sự. Nghĩ theo góc độ khác, đám dân Vĩnh An đó có gì đáng sợ chứ? Bọn chúng núp trong núi rừng hoang dã, không lương thực không binh khí, có thể náo loạn được bao lâu?

Thế nên, cuối cùng chủ trương sau đã giành được thế thượng phong: Nếu người Vĩnh An dám cả gan xâm phạm, tới lần nào giết lần đó; không xâm phạm thì để bọn chúng tự sinh tự diệt, Tiên Lạc chẳng cần tốn một binh một tốt nào, đánh tới đánh lui sẽ tự hao tổn gần hết mà thôi.

Với tư cách là Võ Thần, Tạ Liên hạ phạm, tất nhiên phải phát huy tác dụng trên chiến trường. Vì vậy trong quân không thiếu những người ra sức cổ xúy: Phe nào có Thái tử điện hạ chính là phe chính nghĩa, đội quân nào có Thái tử điện hạ chính là quân đoàn của thần!

Nhất thời, hàng loạt trai tráng khắp toàn quốc hăng hái tòng quân, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, quân số nước Tiên Lạc đã tăng gấp bội. Động tĩnh lớn như thế, hình như bên Vĩnh An cũng nhận được tin tức. Vốn dĩ bọn họ hành động cũng xem như dấn dáp, hết nhóm nhỏ này đến nhóm

nhỏ khác, nhưng rồi bất chợt im lìm, như thể có đi đâu kiêng dè, đang ngấm ngấm tích sức, khiến cho tướng sĩ bên Tiên Lạc cũng căng thẳng không thôi, cố hết sức miêu tả cho Tạ Liên biết "cái tên Lang Anh lần nào cũng xông lên trước nhất" đáng sợ nhường nào. Nghe cái tên này, nhớ lại thì thể đứa bé hôm ấy mình nhìn thấy, tâm trạng của Tạ Liên không khỏi có hơi phức tạp.

Hai tháng sau, cuối cùng người Vĩnh An im hơi lặng tiếng một thời gian cũng phát động tấn công lần nữa.

Trận chiến này, Tạ Liên chỉ mang một thanh kiếm nhẹ tênh ra trận, ngay cả mũ giáp cũng không mặc. Chưa đầy nửa canh giờ, chiến đấu đã kết thúc.

Giữa mùi máu tanh che trời ợp đất, các chiến sĩ Vĩnh An còn sót lại vứt hết mũ giáp, vắt giò chạy trốn. Binh sĩ nước Tiên Lạc còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy bốn phía toàn là bóng người nằm la liệt, không một kẻ địch nào còn đứng thẳng nổi, mà Thái tử điện hạ của bọn họ đang từ từ đút kiếm vào vỏ, ngay cả góc áo cũng không bẩn một chút nào.

Hồi lâu sau, bọn họ mới xác nhận được chiến thắng áp đảo của phe mình, thế là đua nhau nhảy cẫng lên, giờ kiếm chỉ trời, mặc sức hú hét.

Đêm hôm đó, các tướng sĩ Tiên Lạc tổ chức một buổi tiệc mừng công trên lầu cổng thành.

Lâu rồi chưa được nở mày nở mặt như thế, đám binh sĩ reo hò nhảy nhót, nâng chén ca ngợi Thái tử điện hạ. Tạ Liên lại từ chối tất cả rượu mời, một mình đến bên góc lầu cổng thành hóng gió đêm cho tỉnh táo.

Rõ ràng y không uống một chén rượu nào, nhưng vẫn có cảm giác ruột thiêu mặt đốt, hai má ửng đỏ, đầu ngón tay còn khẽ khàng run rẩy.

Đây là lần đầu tiên trong đời y giết người. Mới lần đầu tiên, y đã giết hơn một ngàn người.

Dế kiến.

Trong đầu Tạ Liên, hai chữ đó xuất hiện hết lần này đến lần khác. Trước sức mạnh của y, người phàm không chịu nổi một kích, thậm chí chẳng ai đỡ nổi một cái nắm tay nhẹ bằng của y. Tước đoạt sinh mạng của người khác là chuyện dễ dàng biết mấy, tựa như cung nhân giẫm chết bầy kiến kia, khiến y đánh mất lòng kính nể mỗi khi vung kiếm.

Tạ Liên tựa bên tường chắn mái, hít sâu vài hơi, lắc lắc đầu, vứt đi mớ tạp âm đó, thất thần nhìn chằm chằm từng điểm ánh lửa trong khe núi đằng xa. Không lâu sau, hai tiếng bước chân tới gần.

Chẳng cần ngoái đầu, Tạ Liên cũng biết người đến là ai. Y nói: "Các người không đi uống chút rượu ăn mừng à?"

Mộ Tình hần hừ: "Có gì ngon mà uống, tình thế có lạc quan đâu."

Nghe vậy, Tạ Liên xoay người hỏi: "Các người cũng nhìn ra rồi sao?"

Quả thật không lạc quan cho lắm. Mặc dù trận này đánh thắng, nhưng trên thực tế, lần tấn công hôm nay mạnh hơn tất cả những lần tấn công trước đây của người Vĩnh An.

Chẳng những nhân số tăng nhiều, mô hình trận địa, binh khí và cách đi đầu động của bọn họ, tất cả đều vượt bậc về chất lượng, thậm chí không ít người còn trang bị mũ giáp. Tuy thô sơ xấu xí, nhưng đã ra dáng quy mô của quân đội chính quy. Khó mà tưởng tượng được rằng, đây thật ra chỉ là một đám dân quê chân đất.

Mộ Tình khoanh tay, cau mày nói: "Hoàn cảnh cực đoan gian khổ đích thực sẽ khiến người ta trưởng thành thần tốc, nhưng dẫu khó khăn gian khổ thế nào cũng sẽ không dừng sản sinh vật tư. Chuyện này không hợp lý."

Phong Tín thì thẳng thắn hơn, nói ngắn gọn: "Chắc chắn bọn họ có viện trợ từ bên ngoài."

Tạ Liên gật đầu. Mộ Tình nói: "Ta không tin những tướng sĩ đó chẳng ai nhìn ra, thế nhưng bọn họ vẫn ăn mừng như thường, đơn giản là vì bên này

có huynh, bọn họ cho rằng thắng là cái chắc."

Thật ra Tạ Liên cảm thấy chuyện này không có vấn đề gì, nói: "Trận đầu ta đến đã đánh thắng, bọn họ vui vẻ một chút cũng tốt thôi, coi như khích lệ sĩ khí."

Ngần ngừ một lát, Phong Tín vẫn nói: "Điện hạ, sắc mặt của huynh không được tốt lắm. Huynh, có phải vẫn còn tạo mưa cho bên Vĩnh An không?"

Tạ Liên nói: "Phải."

Không có gì bất ngờ, Mộ Tình tỏ vẻ không tán thành, nói: "Thứ lỗi cho ta nói thẳng, bây giờ tạo mưa cũng vô dụng, đó mới là cái động không đáy thật sự. Điện hạ, cho dù tình hình hạn hán của Vĩnh An thật sự có thể giảm triệt để, chỉ e đám người ngoài thành cũng sẽ không rút lui."

Tạ Liên nói: "Ta biết. Nhưng ta đi tạo mưa không phải vì để đám người đó rút lui, chỉ vì không muốn những người còn ở lại Vĩnh An chết khát thôi. Đây chính là mục đích ban đầu của ta, sẽ không thay đổi vì bất cứ chuyện gì."

Phong Tín vẫn không yên tâm lắm, hỏi: "Huynh chống nổi sao?"

Tạ Liên vỗ vai Phong Tín, nói: "Yên tâm, ta có tám ngàn đạo quán cơ mà, hơn nữa tín đồ cũng đủ nhiều, dĩ nhiên không thành vấn đề. Có đi đâu..."

Y dùng tay còn lại khoác vai Mộ Tình, thở dài: "Hôm nay cũng may có hai người giúp đỡ, cảm ơn các người theo cùng ta."

Hôm nay trên chiến trường, hai người hầu của y còn khổ hơn y nhiều, giết đến nỗi toàn thân vấy máu. Phong Tín nói: "Không cần nói vậy đâu." Mộ Tình thì ậm ờ "ồ" một tiếng.

Tay khẽ dùng sức, Tạ Liên kéo ba người lại gần nhau hơn, thành khẩn nói: "Không chỉ hôm nay mà từ trước tới nay đều phải cảm ơn hai người

nhì ầu. Ta hy vọng rằng, hình ảnh ba người chúng ta người k ề vai chiến đấu có thể lưu danh muôn đời."

"....."

"....."

Qua giây lát, Phong Tín cười ha ha. Mộ Tình nói bằng giọng không thể tin nổi: "Ta phát hiện huynh luôn có thể hùng h ần thốt ra những lời rất là... Rõ thật là..." Hắc lắc đầu, nói: "Thôi bỏ đi."

Khó khăn lắm khóe miệng của Tạ Liên mới nhếch lên một chút, nhưng cười chưa được bao lâu, sắc mặt đột nhiên chuyển lạnh, quát: "Ai?!"

"Keng" một tiếng, trường kiếm của Tạ Liên ra khỏi vỏ. Y kh ầu nhẹ một cái, lôi một bóng đen ra khỏi góc tường chắn mái.

Người nọ trốn trong góc đã lâu, nín thở tập trung tinh th ần, nãy giờ vẫn chưa bị phát hiện. Lẽ ra Tạ Liên chỉ định dùng mũi kiếm treo đối phương lên hù dọa một phen, ngờ đâu hôm nay trên chiến trường y giết người quá bạo, cánh tay vẫn còn run b ần bật, ra tay có phần mất chừng mực, cú lôi này dùng quá nhì ầu sức nên hất phăng người nọ khỏi tường.

Dưới ánh trăng, giữa không trung, ba người đ ầu thấy rõ đối phương mặc trang phục của binh sĩ phe mình, thân hình trông như một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi. Ngay giây tiếp theo, người nọ rơi xuống, biến mất không còn bóng dáng. Thấy có người sắp ngã xuống dưới l ầu cổng thành, Tạ Liên nghĩ th ần tiêu r ấ, đoạn tung người nhảy ra.

Mũi chân y bám vào rìa tường chắn mái, thân thể treo ngược, nhanh như chớp chìa tay kéo một cái, đúng lúc tóm được một cánh tay của đối phương. Cả người binh sĩ thiếu niên nọ lơ lửng giữa không trung, lắc qua lắc lại mấy cái, đoạn ngẩng đ ầu nhìn lên. Cái nhìn này, nương theo ánh trăng mờ ảo, Tạ Liên thấy được gương mặt của đối phương, không khỏi mở to hai mắt.

Chương 79: Dốc Bối Tử, Thái Tử sa chân vào ổ ma

Cú tung người nhảy lên của Tạ Liên quả thật có hơi đáng sợ, nhưng tất nhiên hai người hầu của y biết rõ, đi đâu này chẳng là gì với y. Mộ Tình không nhúc nhích, còn Phong Tín vẫn kéo một phát. Tạ Liên dùng thêm chút sức, nhắc tiểu binh sĩ kia lên, chân hai người đáp xuống lầu công thành. Tạ Liên hỏi: "Người là binh sĩ dưới quyền ai, sao lại nấp ở đây?"

Tay và đầu của tiểu binh sĩ quấn đầy băng vải, trên băng vải còn rướm chút vết máu, xem ra thương tích chông chênh. Đi đâu này cũng chẳng có gì lạ, trận đại chiến hôm nay có rất nhiều binh sĩ bị thương cũng băng bó thế này, nhưng nó cứ nấp trong bóng tối không nói tiếng nào, việc này rất đáng ngờ. Mộ Tình lên tiếng: "Chẳng lẽ là mật thám của người Vĩnh An, bắt nó lại thẩm tra đi."

Tạ Liên cũng nghi là thế, nhưng hoàng thành canh phòng nghiêm ngặt, kẻ địch khó mà trà trộn vào được, trừ phi là Lang Anh, mà tiểu binh sĩ này rõ ràng vẫn còn là một thằng nhóc choai choai. Bấy giờ, Phong Tín lại ngạc nhiên nói: "Điện hạ, huynh không nhớ thằng nhóc này à? Ban ngày nó cứ xông lên phía trước huynh, là đứa ở ngay tuyến đầu trận địa."

Tạ Liên ngẩn ra, hỏi: "Vậy sao?"

Ban ngày chém giết, y hoàn toàn không có thời gian chú ý đến bất cứ gì khác, chỉ biết có ai giờ kiếm muốn giết mình, mình sẽ vùng kiếm đánh trả, thậm chí còn chẳng chú ý đến Phong Tín và Mộ Tình, hơi đâu mà chú ý đến tiểu binh sĩ khác?

Phong Tín khẳng định: "Đúng vậy. Ta nhớ thằng nhóc này, nó tấn công quyết liệt lắm, cứ như không muốn sống vậy."

Nghe Phong Tín nói thế, Tạ Liên bèn quan sát kỹ binh sĩ thiếu niên nọ. Tự dưng nó lại đứng thẳng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, có vẻ hơi cứng đờ, rồi lại như đang đứng tư thế nghiêm. Mộ Tình hỏi: "Vậy nó cũng không nên lén lút nấp ở đây, ai biết nó tới nhìn trộm hay nghe trộm chứ?"

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng thật ra Mộ Tình đã buông lòng cảnh giác. Bởi vì trong quân đội Tiên Lạc đang ra sức cổ xúy cái gọi là "Đội quân thần tiên, thiên mệnh sở quy", nhiều người trẻ tuổi vì theo Tạ Liên

mà tông quân, trong đó không thiếu những thiếu niên lớn tuổi này, mà rất nhiều người là kẻ sùng bái trung thành của Tạ Liên, từ nhỏ đã vái lạy tượng thần của y, nghe tiếng thơn của Thái tử điện hạ mà lớn lên, muốn lên lút tiếp cận để được gặp Võ Thần cũng không phải mới lần một lần hai, chẳng hiếm lạ gì.

*Thiên mệnh sở quy: Ý trời đã định.

Tạ Liên nói: "Được rồi, sợ bóng sợ gió thôi", rồi lại dịu giọng nói với binh sĩ thiếu niên nọ: "Ban nãy đã dọa người rồi, xin lỗi nhé."

Thiếu niên không hề tỏ ra sợ hãi, chỉ đứng càng thẳng hơn, khẽ cất giọng: "Điện hạ..."

Nào ngờ lời còn chưa dứt lời, biến cố đã xảy ra. Binh sĩ thiếu niên nói chưa hết câu thì đột ngột nhào về phía Tạ Liên!

Tưởng nó muốn đánh lén, Tạ Liên nhích người tránh ra, giờ tay định dùng bàn tay chém xuống một phát. Với sức của y, phát này chém xuống, chắc chắn thiếu niên nọ sẽ lập tức bỏ mạng. Nào ngờ, y chợt thấy sống lưng lạnh toát, tay giờ ngang chừng thành linh chuyển hướng, trở tay chặn một mũi tên bắn lén phóng tới sau lưng mình.

Hóa ra thiếu niên nọ nhào về phía y là vì trông thấy ánh lóe của mũi tên bay giữa không trung. Ban đầu Tạ Liên đứng đưa lưng về phía tường chắn mái, sau lưng bị tập kích mà không hề sợ hãi, trái lại còn nhảy lên bờ tường, nhìn thẳng xuống dưới. Chỉ thấy trên mảnh đất bằng trống trải trước cổng thành, một người đơn độc như ẩn như hiện đứng đằng xa, vì kẻ nọ mặc quần áo sẫm màu, hòa mình vào đêm tối, thế nên rất khó phát hiện. Phong Tín tức tốc chạy đến cạnh Tạ Liên, giương cung bắn một mũi tên. Nhưng kẻ nọ đã sớm tính được khoảng cách, cố ý đứng xa tít, mũi tên bắn ra, khiến cho Tạ Liên nhìn về phía hắn, hắn vẫy vẫy tay, yên lặng quay lưng chuồn mất, rút lui cực nhanh. Lúc mũi tên của Phong Tín bay tới thì đã muộn, nó ghim ngay vị trí cách chân hắn mấy tấc. Phong Tín tức giận đập tường thành, đá bụi rơi lả tả: "Đó là kẻ nào?!"

Còn là kẻ nào được nữa? Tạ Liên nói: "Lang Anh!"

Các binh sĩ Tiên Lạc cũng phát hiện đi đầu bất thường, chạy nhanh hò hét bốn phía, nhưng xuất phát từ cảnh giác, bọn họ không lập tức hạ lệnh mở cổng thành truy kích mà đi khắp nơi xin ý kiến của cấp trên. Lang Anh bắn xong mũi tên rồi vẫy tay chuồn mất, quả thật cứ như đặc biệt tới chào hỏi Tạ Liên, Mộ Tình chau mày hỏi: "Hắn tới làm gì? Ra oai à?"

Phong Tín giận dữ nói: "Hôm nay trên trận mạc Vĩnh An bị đánh cho tan tác, hắn cũng chỉ miễn cưỡng thoát khỏi tay điện hạ thôi, có gì mà ra oai!"

Sờ thấy trên mũi tên bắn lên có buộc thứ gì đó, Tạ Liên tháo xuống đi qua soi bên ánh lửa, là một dải dây vải, có vẻ như được xé từ áo gấm màu xanh, trên vải vẫn còn vết máu ươn đẫm, mở ra xem thử, thế mà lại viết một chữ "Thích" nguệch ngoạc.

Tạ Liên lập tức vo mảnh vải lại, cất giọng hỏi: "Thích Dung đâu? Thích Dung không ở trong hoàng cung sao!"

Phong Tín nói với binh sĩ bên cạnh: "Mau vào thành xác nhận!"

Các binh sĩ hối hả lui xuống. Đây đích thực là một góc của chiếc áo choàng mà Thích Dung thích mặc nhất, Lang Anh lại nổi tiếng xuất quỷ nhập thần, khả năng Thích Dung thật sự bị hắn bắt đi không hề nhỏ, việc này không được chậm trễ, Tạ Liên nói: "Để ta đuổi theo xem sao."

Thấy Phong Tín cũng bước qua, y nói: "Các người giữ chắc cổng thành, đừng đi lung tung, coi chừng là điệu hổ ly sơn."

Phong Tín đeo cung lên, hỏi: "Huynh không dẫn ai theo hết à?"

Nếu bên Vĩnh An không ồạt xâm lấn trước, Tạ Liên không hề muốn Tiên Lạc chủ động xuất binh. Nếu Thích Dung rơi vào tay địch, một mình y đưa về được rồi, nhưng nếu dẫn binh theo, ắt sẽ làm to chuyện, người chết tuyệt đối không chỉ một hai người. Hiện tại, Tạ Liên vẫn muốn khống chế sự việc trong phạm vi nhỏ nhất, bèn đáp: "Không. Bọn chúng không làm gì được ta đâu."

Dứt lời, tay ấn nhẹ lên tường, Tạ Liên nhảy khỏi lầu cổng thành, nhẹ nhàng đáp xuống đất, mau chóng đuổi theo hướng Lang Anh rút lui. Chạy một hồi, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân đuổi theo, y ngoảnh đầu lại nhìn, ra là binh sĩ thiếu niên kia. Tạ Liên nói với nó: "Ta không cần người giúp, người trở về đi!"

Thiếu niên lắc đầu, Tạ Liên lại nói: "Về đi!" Dứt lời bước chân tăng tốc, thoáng chốc đã bỏ xa thiếu niên kia, không nhìn thấy nữa.

Chạy năm sáu dặm, tiến vào một ngọn núi. Ngọn núi này không dốc đứng mà giống một dốc núi hơn, cho nên được gọi là dốc Bối Tử. Theo do thám, sau khi người Vĩnh An rút lui, phần lớn quân đội và dân chúng đều đóng ở đây. Cây cối trên dốc Bối Tử rậm rạp um tùm, vào ban đêm, tiếng vang quái lạ vang khắp rừng rậm tối mịt, tựa như có vô số sinh vật đang ẩn náu, nhìn chòng chọc như hổ đói. Tạ Liên đi sâu vào trong núi, nín thở tìm kiếm hồi lâu, chợt thấy có bóng người dài dài treo trên thân cây đằng trước, vừa nhìn kỹ lại, y cất tiếng gọi: "Thích Dung!"

Đó đúng là Thích Dung. Gã bị treo ngược trên cây, trông như đã bị người khác đánh đập một trận, hôn mê bất tỉnh, máu mũi chảy ngược, mặt bên mắt bầm tím. Tạ Liên rút kiếm khỏi vỏ, vung kiếm chặt dây thừng, đỡ lấy Thích Dung rơi xuống, vỗ vỗ lên mặt gã. Thích Dung từ từ tỉnh tại, vừa thấy y đã kêu lớn: "Thái tử biểu ca!"

Tạ Liên đang cời trói cho Thích Dung, sau lưng bất chợt lạnh toát, trở tay dùng trường kiếm chặn lại. Vừa ngoảnh đầu, chỉ thấy Lang Anh hai tay nắm một thanh trọng kiếm, chém về phía mình.

Hai người leng keng so vài chiêu, chẳng mấy chốc Tạ Liên đã đánh bay kiếm của Lang Anh, tiếp theo đập vào cẳng chân của hắn, khiến hắn ngã sóng soài, cuối cùng chĩa mũi kiếm vào yết hầu hắn, kết thúc trận chiến, nói: "Người biết người không phải là đối thủ của ta, đừng đánh nữa."

Hôm nay bọn họ giao tranh trên chiến trường, hễ ai xông về phía Tạ Liên đều bị Tạ Liên giết chết, chỉ có Lang Anh chịu một kiếm của y ngay chính diện mà vẫn sống sót, lê thân thể bị thương trở về Bất cứ ai cũng

nhìn ra được, Lang Anh chính là thủ lĩnh của đám người Vĩnh An, Tạ Liên bảo hấn "đừng đánh nữa", tất nhiên không chỉ có một lớp nghĩa.

Tạ Liên nói tiếp: "Chỉ cần các người không chủ động xâm lấn, ta đảm bảo binh sĩ hoàng thành sẽ không tấn công các người. Lấy nước và lương thực rồi đi đi."

Lang Anh nằm dưới đất, nhìn thẳng vào mắt Tạ Liên, ánh mắt ấy không khỏi khiến lòng người hoảng sợ. Hấn hỏi: "Thái tử điện hạ, người cho rằng việc người làm là đúng sao?"

Sắc mặt Tạ Liên cứng đờ. Thích Dung ở bên cạnh lại mắng chửi: "Nói nhảm! Người biết Thái tử biểu ca là ai không? Huynh ấy là thần tiên trên trời! Huynh ấy không đúng, chẳng lẽ đám cầu tặc phản quốc các người đúng à?"

Tạ Liên quát: "Thích Dung, im miệng!"¹

Câu hỏi của Lang Anh, y không trả lời được. Từ tận đáy lòng, thật ra y cảm thấy việc mình làm có chỗ sai. Tuy nhiên, đây là cách tốt nhất mà y nghĩ ra được. Nếu y không bảo vệ Tiên Lạc chống lại sự xâm lăng, chẳng lẽ cứ mặc cho đám phản dân Vĩnh An tấn công hết lần này đến lần khác, thậm chí đánh giết vào hoàng thành sao?

Một người hai người giờ kiếm xông về phía y, y có thể biết điểm dừng chỉ đánh cho ngất xỉu. Nhưng trên chiến trường đao kiếm vô tình, y không có sức đánh ngất từng người, y chỉ có thể không suy nghĩ nữa rồi vùng kiếm thôi. Lang Anh hỏi như vậy, vừa khéo gợi lên âm thanh từ đáy lòng y: Người cho rằng việc người làm là đúng sao?

Thích Dung lại chẳng băn khoăn như Tạ Liên, nói: "Ta nói sai gì chứ? Biểu ca, nếu huynh đã tới rồi, vậy mau giết hết đám cầu tặc này đi! Máy chục người bọn chúng đánh một mình ta đó!"

Thường ngày Thích Dung ngang ngược lộng hành trong hoàng thành, tất nhiên có rất nhiều người Vĩnh An căm thù gã, thừa cơ trả thù là chuyện khỏi phải bàn. Đương nhiên, thật ra những người Tiên Lạc thù ghét Thích

Dung cũng chẳng ít. Bây giờ Tạ Liên không rảnh để ý tới gã, nói với Lang Anh: "Người muốn cái gì? Muốn mưa, Vĩnh An vẫn sẽ mưa tiếp. Muốn vàng, ta đẩy tượng vàng cho người. Muốn thức ăn, ta... sẽ nghĩ cách. Nhưng đừng khơi mào chiến tranh nữa, cùng nhau tìm lối giải quyết, tìm con đường thứ ba, được không?"

Những lời này đều là lời Tạ Liên không kìm được mà thốt ra, chưa chắc Lang Anh đã hiểu "con đường thứ ba" là gì, nhưng hắn lại đáp không chút do dự: "Ta chẳng muốn gì cả. Ta cũng chẳng cần gì hết. Thứ duy nhất ta muốn, chính là nước Tiên Lạc không còn trên cõi đời này nữa. Ta muốn nó biến mất."

Giọng hắn đều đều, nhưng chẳng hiểu sao lời nói lại khiến người khác không rét mà run. H ồi lâu sau, Tạ Liên tr ần giọng đáp: "... Người muốn dẫn người tới đánh, ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Các người không có cửa thắng đâu. Cho dù những người Vĩnh An đi theo người sẽ chết, người cũng phải làm thế sao?"

Lang Anh đáp: "Phải."

"....."

Lang Anh đáp thản nhiên đến thế, kiên định đến thế, khớp xương Tạ Liên kêu răng rắc, nhưng chẳng còn lời nào để nói. Lang Anh thốt từng câu từng chữ: "Ta biết người là thần. Không sao cả. Cho dù là thần, cũng đừng mong khiến ta dừng lại."

Tạ Liên biết, Lang Anh nói lời thật. Bởi vì thứ ẩn trong giọng điệu của gã, Tạ Liên không thể nào quen thuộc hơn -- Đó là lòng quyết tâm không bao giờ chùn bước của một người. Khi y nói với Quân Ngô "cho dù trời muốn ta phải chết", lòng quyết tâm trong đó giống hệt lòng quyết tâm của Lang Anh lúc này!

Câu nói ấy của Lang Anh không khác gì đang tuyên bố, hắn sẽ tiếp tục kêu gọi vô số người Vĩnh An người trước ngã xuống, người sau kế bước mà tấn công, vĩnh viễn không ngừng lại. Nếu đã như vậy, bây giờ Tạ Liên nên làm gì đã quá rõ ràng rồi.

Một tay Tạ Liên vẫn đang cầm kiếm, hiện tại đổi thành hai tay. Ngay lúc hai tay y đang run rẩy, định đâm xuống yết hầu của Lang Anh, sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng "cột cà cột kẹt" quái lạ, cùng với tiếng cười lạnh thê thố.

Không ngờ phía sau có một người im hơi lặng tiếng xuất hiện, Tạ Liên rất đổi kinh ngạc, quay đầu lại nhìn thì tròn tròn mắt.

Xuất hiện đúng vào lúc này, khả năng lớn nhất là tướng sĩ phe địch, có lẽ vô số đao kiếm đã nhắm vào y rồi, nhưng thật không ngờ rằng, sau lưng y lại là một kẻ quái đản như thế.

Kẻ nọ mặc đồ tang trắng nhợt, mặt cũng đeo một chiếc mặt nạ nhợt nhạt, nửa bên mặt khóc nửa bên mặt cười, kỳ quái tột cùng. Gã ngồi trên dây leo giữa hai cây đại thụ, tiếng "cột cà cột kẹt" phát ra khi gã dùng đưa dây leo qua lại, thoát nhìn cứ như đang đẩy xích đu. Thấy Tạ Liên quay đầu, gã giơ hai tay lên, vừa thông thả vỗ tay bôm bốp, miệng vừa phát ra từng tiếng cười lạnh. Không hiểu sao Tạ Liên lại thấy rợn tóc gáy, nghiêm giọng hỏi: "Người là thứ gì thế?"

Y dùng từ "thứ gì", bởi vì trực giác nói cho y biết, đây nhất định không phải là con người!

Đúng lúc đó, Tạ Liên chợt phát hiện mũi kiếm trong tay có gì đó không ổn, Thích Dung cũng hét toáng lên. Tạ Liên quay đầu lại nhìn, mặt đất phía trước nứt thành một rãnh dài, Lang Anh vốn đang nằm dưới đất bị khe nứt nuốt vào. Mặt đất nhanh chóng khép lại, Tạ Liên vô thức đâm kiếm xuống tâm đất. Phát hiện mũi kiếm toàn chạm đến bùn đất, không đâm trúng máu thịt, bấy giờ y mới nhận ra, đường kiếm này không giết chết được Lang Anh, cũng không biết nên tiếc hay nên mừng. Lúc này, kẻ mặc áo trắng lại phát ra tiếng cười khùng khục quỷ quái, Tạ Liên giơ tay phóng kiếm về phía gã.

Đường kiếm này bay nhanh như chớp, đâm xuyên qua thân thể gã ta, ghim gã lên cây, song gã chẳng thốt tiếng nào, rũ oặt xuống đất. Tạ Liên xông tới xem xét, nhưng chỉ nhìn thấy một bộ áo trắng mềm rũ dưới đất, người mặc áo đã vô có biến mất!

Sự xuất hiện và biến mất của người này đầu kỳ dị khôn tả, Tạ Liên hốt hoảng, không dám sơ suất, một tay xốc Thích Dung lên, nói: "Đi."

Thích Dung lại la lên: "Đừng đi! Biểu ca, phóng hỏa đốt núi đi biểu ca! Trên ngọn núi này có rất nhiều người Vĩnh An, lũ điêu dân ăn vạ không chịu đi ở cổng thành đầu ẩn nấp trên núi, mau châm lửa thiêu rụi bọn chúng đi!"

Tạ Liên kéo Thích Dung đi được một đoạn, cảm thấy âm khí xung quanh càng lúc càng nặng, tựa như có vô số cặp mắt đang nhìn hai người họ, bèn nói: "Kẻ ban nãy quái đản thế nào, người không thấy sao? Nơi này không nên ở lâu."

Thích Dung hỏi: "Quái đản thì sao? Huynh là thần mà, cần gì phải sợ loại tiểu yêu ma này? Dám đến phá rối thì cứ giết thẳng tay."

Tạ Liên nói: "Về trước đã rồi tính sau."

Thấy Tạ Liên qua loa lấy lệ, không chịu đốt núi, Thích Dung trừng mắt hỏi: "Tại sao chứ? Đám người đó đánh ta ra nông nỗi này, muốn đối nghịch với chúng ta, vừa rồi huynh cũng nghe mà, tên kia bảo muốn diệt Tiên Lạc đó! Muốn diệt nước của chúng ta! Sao huynh lại không giết sạch bọn chúng, giống như hôm nay huynh làm trên chiến trường ấy!"

"..." Tạ Liên ghen hờn, giận dữ quát: "Sao đầu người cứ luôn nghĩ đến việc giết sạch giết sạch vậy! Dân thường và binh sĩ làm sao mà giống nhau được?"

Thích Dung hỏi vặn lại: "Có gì không giống chứ? Không phải đầu là người sao, giết ai mà chẳng giống nhau?"

Tạ Liên như bị gã chọc trúng nỗi đau, huyết khí trào lên: "Người...!"

Lúc này, y chợt cảm thấy cổ chân bị siết một cái, cúi đầu nhìn thử, ra là một bàn tay phù nề thò ra từ bụi cây rậm rạp bên cạnh, thành linh tím lầy giày của y!

Cùng lúc đó, phía trước "bịch bịch" vài tiếng, bảy tám bóng người từ trên cây rớt xuống như mưa, co quắp dưới đất không bò dậy nổi. Tuy là hình người, nhưng lại trăn như nhộng, giống như vô số con sâu thịt to tướng, chậm chạp ngo nguậy bò về phía này. Thích Dung la thất thanh: "Kẻ nào?!"

Tạ Liên vùng kiếm chặt đứt bàn tay đó, trăn giọng nói: "Không phải người, là Bỉ Nô!"

Trước đây Tạ Liên chưa từng nghe nói có ngọn núi nào gần hoàng thành từng xuất hiện thứ này, dù cho có yêu ma quỷ quái gì cũng sẽ nhanh chóng bị đạo nhân của Hoàng Cực quán xử gọn, vì vậy đám Bỉ Nô này chỉ có thể bị ai đó cố ý thả vào đây thôi.

Tạ Liên hoàn toàn không ngờ rằng, trận chiến này lại có cả những vật không phải người tham gia. Hễ tưởng lại các manh mối ban nãy, y càng lúc càng cảm thấy, kẻ nọ và Lang Anh là cùng một giuộc, bắt cóc Thích Dung chỉ là muốn dụ y tới thôi, nhưng lúc này không có thời gian suy nghĩ kỹ càng. Mỗi lần Tạ Liên vùng kiếm đều có thể chém ngang bảy tám Bỉ Nô thành hai nửa, nhưng một khi Bỉ Nô xuất hiện đều thành đàn thành lũ, quả nhiên, khắp lùm cây bụi cỏ vang lên tiếng rào rào, lay động càng lúc càng dữ dội, càng lúc càng nhiều hình người màu da mặt mũi nhòe mờ bò tới, xông ào ạt về phía Tạ Liên, hơn nữa cũng chỉ nhắm vào Tạ Liên. Tạ Liên vùng một kiếm chém chết mười con thì lập tức có hai mươi con nhào tới. Giữa lúc y đang vùng kiếm không ngừng nghỉ, một Bỉ Nô trên cây nhắm chuẩn lưng Tạ Liên, ập xuống từ trên trời.

Ngờ đâu còn chưa kịp đến gần, nó đã bị một tia sáng lạnh lẽo chặt đứt. Thích Dung không đem theo vũ khí, dĩ nhiên không thể là Thích Dung chặt, Tạ Liên quay đầu nhìn, phát hiện người vùng kiếm lại chính là binh sĩ thiếu niên kia!

Ở trước cổng thành, nó bị Tạ Liên bỏ xa không thấy bóng dáng, vậy mà vẫn theo được tới đây, tìm thấy bọn họ. Thiếu niên cầm một thanh kiếm mẻ, quét vài đường đã chém được mấy con Bỉ Nô, hữu dụng vô cùng. Thứ này vừa bò vừa tiết ra thể dịch cực kỳ nhớp nháp, Thích Dung hét lên góm

quá, đập mạnh nhiều cú lên đầu một con Bỉ Nô hơi yếu, phát hiện thứ này không hề đáng sợ, bức bối nói: "Cũng chẳng có gì ghê gớm nhỉ?"

Gã không biết rằng, Bỉ Nô vẫn thường xuất hiện chung với tà vật hung tàn khác. Tạ Liên cắn rách môi, hai ngón tay phải quệt máu tươi, bơi nhanh lên lưới kiếm. Sau cùng y nhét kiếm vào tay Thích Dung, lên tiếng: "Hai người các người cần thanh kiếm này đi trước đi! Sẽ không có thứ gì dám đến gần các người đâu, dọc đường đi nghe thấy cái gì cũng không được quay đầu lại, nhớ kỹ, tuyệt đối không được quay đầu lại!"

Thích Dung nói: "Biểu ca! Ta..."

Tạ Liên ngắt lời: "Thứ lợi hại còn ở phía sau, lát nữa nó tới ta không lo cho các người được đâu. Chi bằng quay về báo tin đi!"

Thích Dung không nói gì nữa, cần kiếm chạy thực mạng. Bảo kiếm trong tay gã đã được Tạ Liên làm phép khai quang, Bỉ Nô và các tà vật khác đều không dám đến gần, nhờ vậy mà một đường thông thoáng, chẳng mấy chốc đã biến mất. Binh sĩ thiếu niên kia vẫn chưa đi, Thích Dung đã chạy trước rồi, Tạ Liên cũng không có bảo kiếm hộ thân thứ hai để cho nó, đành phải thay kiếm thành tay, đánh giết liên tục, cộng với thiếu niên ra sức phối hợp, sau một nén nhang, cuối cùng tất cả Bỉ Nô cũng bị diệt sạch.

Dưới đất vương vãi dịch nhờn và thi thể, mùi tanh nồng nặc. Sau khi xác nhận không còn sót lại một con Bỉ Nô nào, Tạ Liên ổn định nhịp thở, xoay người nói với thiếu niên: "Người dùng kiếm không tệ."

Thiếu niên nắm chặt thanh kiếm, vốn dĩ còn đang thở hổn hển, thoát cái lại đứng thẳng dậy, đáp: "Vâng, vâng ạ."

Tạ Liên hỏi: "Có phải ta đang ra lệnh đâu, sao người lại nói vâng với ta? Khi nãy ta ra lệnh cho người trở về, sao người không nói vâng?"

Thiếu niên đáp: "Vâng." Dứt lời mới nhận ra có gì đó kỳ lạ, thế là lại đứng càng thẳng hơn.

Tạ Liên lắc đầu, suy nghĩ một hồi, đột nhiên nhếch miệng nói: "Có đi đâu, người, thích hợp dùng đao hơn."

Chương 80: Ôn nhu hương khổ dục giữ THÂN VÀNG

Thiếu niên nọ sững sốt, hỏi: "Vì sao?"

Hồi tưởng lại từng chiêu thức vừa rồi nó chém giết Bỉ Nô, Tạ Liên tiện tay múa vài đường, nói: "Người chưa thử dùng đao bao giờ sao? Người dùng kiếm, đường kiếm biến ảo, tuy vừa nhanh vừa hung hãn, nhưng có vẻ hơi bó tay bó chân, không phát huy được trọn vẹn. Nếu chưa từng dùng đao, chỉ bằng lần sau thử xem, ta nghĩ có lẽ uy lực sẽ mạnh hơn."

Mỗi khi thấy ai đó ra chiêu có chỗ đặc sắc, Tạ Liên lại nhin không được muốn trao đổi vài câu, không phải lên mặt dạy đời, mà là lòng đầy hứng thú muốn nhiệt tình ngâm cứu và thảo luận với đối phương. Do kinh nghiệm chiến đấu của y quá phong phú, thông thường chẳng cần phải nghĩ, nhìn một cái là biết ngay, nhưng nhất thời không nói được nguyên nhân vì đâu, chỉ cảm thấy chắc chắn là vậy thôi. Đa số những người bên cạnh vì kính nể thân phận của y nên mới chịu lắng nghe, ít có người nào thật lòng nghĩ xem y nói có chí lý hay chẳng. Còn thiếu niên nọ lắng nghe hết sức chăm chú, dường như đang suy tư, thỉnh thoảng lại nhìn lướt kiếm trong tay. Nói được vài câu, khắp mảnh rừng tối đột nhiên vang lên tiếng xào xạc, như thể có thứ gì đó bò nhanh qua. Tạ Liên sức nhớ hiện giờ mình vẫn nằm trong tình thế hiểm nguy bốn bề, hứng thú này đến không đúng lắm, thế là lập tức nghiêm mặt trở lại: "Không biết trên ngọn núi này còn tà vật nào khác không, nhất định phải xử gọn một lượt."

Thiếu niên gật đầu cái rụp, dùng hai tay dâng thanh kiếm sắt trong tay mình, Tạ Liên lắc đầu nói: "Người tự bảo vệ mình là được. Khi này người không đi, bây giờ hết đi được rồi. Ta sẽ cố hết sức bảo vệ người, người cũng phải hết sức cảnh giác."

Lúc này, lại thấy bụi cỏ lay động, có thứ gì đó nhảy vút qua, Tạ Liên phất tay tung một chưởng, đánh trúng nó, vật kia ré lên một tiếng "grào" thảm thiết rồi không nhúc nhích nữa. Người được mùi máu tanh, Tạ Liên không khỏi thấy lạ: Nếu là Bỉ Nô, sau khi bị đánh nát, chúng nó sẽ chảy

toàn dịch thể nhóp nhách, độ dính cực cao, chứ không tỏa ra mùi máu tanh thế này, vì vậy y bèn bước tới kiểm tra. Đây bụi cỏ ra, quả nhiên bên trong là một con Bỉ Nô đầu to đã bị một chưởng của y đánh cho tan xác, nhưng thứ tỏa ra mùi máu tanh không phải là nó, mà là thứ nó ngậm trong miệng - Một mảnh da đầu rách gần tóc dài!

Bỉ Nô gặm bã thức ăn mà sống, xem ra đã có người sống bị giết hại. Quãng đường nó bò tới đây để lại từng vết máu nhỏ giọt trên bụi cỏ, Tạ Liên lập tức lần theo vết máu này đi về phía trước, binh sĩ thiếu niên nọ theo sát y. Càng đi về phía trước, vết máu càng dày đặc, mùi máu tanh cũng càng nồng, không lâu sau, chợt nghe tiếng khóc yếu ớt của ai đó.

Tiểu binh sĩ giờ kiểm chắn trước người Tạ Liên, Tạ Liên lại kéo nó ra sau. Vòng qua một mảng bụi cây trở hoa, một hang núi khá lớn hiện ra trước mắt hai người.

Có lẽ hang núi này vốn là nơi trú tạm của một số người, nhưng bây giờ xác nằm la liệt, hai ba chục con Bỉ Nô bám lấy thi thể dưới đất, gặm cắn thỏa thích, ngoài ra còn năm sáu con đang vây quanh một thiếu nữ. Sắc mặt nàng ta đau đớn, bụng bị mổ ra, nội tạng đổ đầy đất, nhưng người vẫn còn sống. Dường như khi nãy nàng còn đang trang điểm sơ qua, bên tóc mai cài nhiều đóa hoa đỏ thắm, dòng máu đỏ tươi tôn lên màu hoa đỏ thắm bên tóc mai của nàng, tàn nhẫn cùng cực.

Mà đám Bỉ Nô kia đang liếm láp nội tạng nóng hôi hổi của nàng, chuẩn bị há miệng ra gặm, chợt nghe có người tới gần, chúng đồng loạt quay đầu lại, bỏ nhào về hướng này. Con người chẳng buồn xoay, Tạ Liên tung một chưởng đánh chết cả lũ, sau đó lập tức kiểm tra thi thể. Những thi thể này nữ có nam có, trẻ có già có, ai cũng mặt xám mày tro, thân mặc áo vải đơn sơ, đích xác đều là dân thường Vĩnh An, Tạ Liên không khỏi giật mình.

Y cho rằng yêu ma quỷ quái thành linh xuất hiện trong ngọn núi này đều do kẻ mặc áo trắng quỷ dị kia đưa tới. Kẻ mặc áo trắng cứu Lang Anh, tám phần mười là cùng một giuộc với hắn, nhưng vì sao lũ Bỉ Nô này lại dùng dân thường Vĩnh An làm thức ăn? Vật không phải người sẽ không vô

duyên vô cớ kết minh với con người, chẳng lẽ đây là điếu kiện trao đổi của Lang Anh? Dùng tính mạng của người đi theo mình làm tiền vốn?!

Cô gái kia vừa đau vừa sợ, miệng khạc máu tươi, nghẹn ngào nói: "Đừng giết ta mà, ta chưa từng làm chuyện gì xấu gì hết, đừng giết ta!"

Tạ Liên kìm lòng không đành nhớ tới một nhà ba người chết dưới tường thành hôm đó, bọn họ cũng đã làm chuyện xấu gì đâu? Y cúi người, giọng điệu càng hiền hòa hơn: "Đừng sợ. Không sao đâu, ta tới cứu muội đây."

Tiểu binh sĩ kia lại rút kiếm chĩa vào cô gái, nói: "Điện hạ, coi chừng là yêu tinh núi sâu."

Dĩ nhiên Tạ Liên biết có khả năng đó, khả năng cực lớn là đằng khác, nhưng sau khi dẫn đo, y vẫn cảm thấy không thể bỏ mặc, cẩn thận là được rồi. Y bắt mạch cho cô gái chốc lát, lật xem chỉ tay và vân tay của nàng, nhanh chóng xác định nàng là người sống, hơn nữa chưa luyện võ bao giờ, trói gà còn không chặt, thế là lập tức bắt đầu cứu chữa, lấy lọ thuốc ra khỏi tay áo, vặn mở nút lọ, một luồng khói màu trắng mờ lan ra, tỏa mùi thơm ngát.

Thuốc này chẳng những có thể làm chậm triệu chứng tạm thời của các loại độc lạ mà còn có tác dụng với vết thương, Tạ Liên không hề tiếc rẻ linh dược, dùng hết cả lọ cho nàng, hỏi: "Đỡ hơn chút nào chưa?"

Tình trạng vết thương của cô gái rất nghiêm trọng, thậm chí không nở nhìn, sau khi hít luồng khói kia, sắc mặt nàng cũng hồng hào phần nào, yếu ớt gật gật đầu. Tạ Liên hỏi tiếp: "Các người là người Vĩnh An ư? Sao lại ra nông nỗi này?"

Cô gái nói trong nước mắt: "... Phải, ta là người Vĩnh An. Ta cũng không biết tại sao nữa, lẽ ra, hức, lẽ ra đang yên lành, tự dưng cha ta lại chết, ca ca ta cũng chết luôn..."

Tạ Liên vỗ nhẹ lên vai nàng, hỏi: "Hung thủ hại chết họ là ai? Hay là thứ gì?"

Cô gái nước nở nói: "Hung thủ hại chết họ chính là... chính là... là người!"

Nói đến câu cuối cùng, sắc mặt nàng bỗng trở nên dữ tợn, hai mắt sáng quắc, giang hai tay ôm chầm Tạ Liên!

Binh sĩ thiếu niên một mực đứng bên cạnh cảnh giác, phản ứng cực nhanh, đâm kiếm vào sống lưng nàng. Cô gái kia vốn đã bị thương nặng, bị thiếu niên đâm trúng, tuyệt đối không còn đường sống, nhưng nàng lại khoát chí cười hô hô, li ều chết ôm Tạ Liên không chịu buông, duy trì tư thế đó, tắt thở bỏ mạng. Nàng ôm quá chặt, vất vả lắm binh sĩ thiếu niên mới kéo thi thể của nàng ra được, sau đó cất tiếng gọi: "Điện hạ! Huynh sao rồi?"

Tạ Liên cũng ngỡ rằng thiếu nữ này muốn đánh lén, nhưng nàng không mang lợi khí, ngay cả cần xé cũng không, chỉ ôm chặt lấy y, dường như chỉ vậy là thỏa mãn, đến chết cũng không buông. Y ngờ ngác nói: "Ta không sao, ta..."

Lời còn chưa dứt, như thể đang chế nhạo y, một cảm giác choáng váng đột nhiên kéo tới.

Tiểu binh sĩ trừng to một con mắt đen láy, gọi: "Điện hạ?!"

Tạ Liên chỉ cảm thấy gan ruột nóng rẫy một cách khó chịu, nói không nên lời, cũng không muốn nói gì, càng không muốn nghe người ta nói. Y lắc lắc đầu, nhấc tay không nói tiếng nào. Bây giờ, khắp bốn bề lại truyền đến tiếng cười đùa của con gái.

"Hi hi hi hi..."

"Hí hí hí hí..."

Hai người kinh ngạc phát hiện, bốn phía không hề có người thứ ba. Thứ phát ra tiếng cười, thế mà lại là những đóa hoa đỏ thắm kia!

Tạ Liên tức khắc hiểu ngay mình đã rơi vào cạm bẫy nào --

Ôn nhu hương!

Ôn nhu hương này không phải ôn nhu hương kia. Ôn nhu hương chính là một loại hoa yêu thích sống tụ tập, hút tinh khí và máu tanh của đàn ông mà sống. Mùi hương của bọn chúng không phải thứ tốt gì, Tạ Liên vội nói: "Mau bịt kín mũi miệng của người lại, đừng hít mùi hương của hoa đó!"

Binh sĩ thiếu niên vốn đã quấn đày bằng vải, lọc bớt một tầng, cho nên mới không hít phải mùi hương đó. Nghe vậy, nó siết chặt băng vải, chợt nhận ra Tạ Liên không có gì che chắn, bèn xe phần tay áo sạch nhất trên người mình, dùng sức chà xát rồi phỉu sạch sẽ, cuối cùng dùng hai tay đưa cho Tạ Liên. Tạ Liên lại nói: "Không cần đâu. Vô dụng thôi."

Lúc y cứu chữa cô gái kia, mặc dù có phòng bị, nhưng không phòng bị mùi hương, chưa kể nhích vào quá gần, không biết thứ nàng cài bên tóc mai là một đóa "Ôn nhu hương", trước khi chết nàng còn ôm chặt Tạ Liên để đảm bảo không có sai sót nào. Nói cách khác, Tạ Liên sớm đã vô thức hít sâu vài hơi Ôn nhu, lần này xem như "thấm tận tim gan" thật rồi.

Sau khi mùi Ôn nhu nhập vào người, nam giới sẽ huyết khí sục sôi. Trước tiên rệu rã, sau đó nóng nảy. Bây giờ cả người mềm nhũn như bị rút gân, lát nữa qua cơn tê dại sẽ biến thành một thùng thuốc nổ. Nếu bây giờ kẻ mặc áo trắng quý dị kia xuất hiện lần nữa, Tạ Liên thật sự không biết mình nắm chắc bao nhiêu phần thắng, vốn dĩ y cũng không rõ đối phương có bao nhiêu bản lĩnh, phản ứng đầu tiên chính là mò mẫm tìm lọ thuốc, nhưng lấy ra mới sợ, vì cứu thiếu nữ kia mà thuốc đã dùng hết, nhưng cuối cùng người cũng không sống sót.

*Tác giả lúc thì viết 溫柔香, lúc thì 温柔乡, hai cái đều đọc là "Ôn nhu hương", nhưng 香 (mùi hương) và 乡 (thôn làng) khác nhau, nên sẽ dịch lần lượt thành mùi Ôn nhu và Ôn nhu hương.

Tạ Liên liếc nhìn thi thể bên cạnh, cô gái kia vẫn còn cười tươi rói, như thể mừng rỡ từ tận đáy lòng vì trước khi chết đã làm địch nhân trúng kế, cuối cùng có thể đi gặp người thân. Chỉ trách cảnh tượng đầm máu làm nhạt sắc diễm lệ nguy hiểm của đóa hoa, mùi máu làm phai mùi hoa dị thường, Tạ Liên cũng chưa bao giờ nghĩ rằng, trên mặt một cô gái chỉ mới

mười lăm mười sáu tuổi lại xuất hiện thần sắc oán hận sâu đậm đến thế, cũng như có thể làm nên chuyện quyết tuyệt đến vậy.

Bên kia, lũ hoa yêu phấn khích không thôi, thì thầm:

"Mắc câu rồi."

"Câu được rồi."

"Đúng là vị Thái tử điện hạ kia đó nha."

"Là chàng ấy đó."

"Đẹp trai ghê... ôi rồi của ta, rồi của ta sắp mất kiểm soát bỏ ra khỏi đất rồi!"

Binh sĩ thiếu niên vùng kiếm chém tới, diệt sạch một mảng khóm hoa, nhưng cuống hoa của chúng lại mềm dẻo đến lạ, thanh kiếm mẻ kia chém một lần, chém lần nữa lại cùn mất một chút. Lũ hoa yêu lắc lư kêu toáng lên: "Ơ hay! Tiểu ca ca miệng còn hôi sữa này hung dữ quá nha! Khó khăn lắm người ta mới sắp nở hoa, người định đền cho ta thế nào đây!"²

Binh sĩ thiếu niên giận đến mức mắt bốc lửa: "Muốn chết phải không! Ta sẽ châm lửa thiêu rụi các người!"

Lũ hoa yêu bắt chéo lá xanh trên cuống, kêu la: "Lợi hại quá nha! Bọn ta có chọc gì người đâu, mắc gì người giận ghê thế!"

Tạ Liên cũng nói: "Đừng đốt! Chúng nó là yêu, đốt... sẽ sản sinh khí độc. Cũng không thể nhổ được!" Thiếu niên lập tức ngừng bàn tay định nhổ, Tạ Liên uể oải cất lời: "Trên cuống toàn gai độc đấy..."

Lũ hoa yêu nũng nịu nói: "Ôi chao, Thái tử điện hạ dịu dàng ghê cơ, cảm ơn chàng bảo vệ bọn ta nha. Chờ chút, bọn ta sẽ kết trái ngay đây! Nhất định sẽ yêu thương chàng tận tình, hí hí hí hí..."

"Trai tráng tu luyện đờng tử công* từ nhỏ không nhiều lắm, mặc dù phá thân thì pháp lực sẽ tụt mất một cảnh giới, nhưng mà chỉ đành tủi thân

chàng thôi, hi hi hi hi..."

*Đờng tử công: một công pháp huấn luyện của võ thuật Thiếu Lâm, thiếu niên nhi đờng tập luyện là thích hợp nhất, ngoài ra luyện công phu này còn giúp chân khí đan điền dẫ dào, gân cốt mềm dẻo như mang thân trẻ nhỏ.

Lũ hoa Ôn nhu hương cộ xát lẫn nhau, phát ra tiếng cười khanh khách, ý dâm từ từ lộ rõ, binh sĩ thiếu niên nghe mà ngơ ngác hẫ lâu, nào là "đờng tử", "phá thân", "cảnh giới", có vẻ nửa hiểu nửa không, nhưng vẫn nghe ra được đó không phải lời hữu ích gì. Nó vừa ra sức vung kiếm chém hoa vừa rống giận, muốn át đi tiếng trêu chọc của lũ hoa yêu, không cho Tạ Liên nghe thấy. Tạ Liên lại siết hai tay đến nổi đốt ngón tay kêu răng rắc.

Thì ra là thế!

Thì ra một loạt những việc xảy ra tối nay, đích thực là chiêu trò bày riêng để đối phó với y.

Chỉ bắt cóc một mình Thích Dung, tức đã chắc mẫm với sự ngạo mạn và suy tính của Võ Thần Tiên Lạc như y, nhất định sẽ chọn cách đơn độc đuổi theo, chuyện lớn hóa nhỏ. Còn thiếu nữ trọng thương thì nhằm mục đích tiêu hết linh dược của y, khiến y hít mùi Ôn nhu rẫ chẳng thể hóa giải trong phút chốc. Yêu ma quỷ quái và người sống kết hợp với nhau, chỉ vì chờ y tại bước này.

Đạo mà Tạ Liên tu, đúng là có yêu cầu nhất định phải giữ thân đờng tử. Sau khi đạo nhân dòng này phi thăng, những người đến thăm viếng cũng tin chắc rằng vị thần mà mình vái lạy tất nhiên siêu phàm thoát tục, không nhiễm nhân dục (dục vọng bản năng của loài người). Vì thế nếu không giữ mình, chắc chắn sẽ làm tín đồ suy sụp, pháp lực giảm mạnh. Tuy không nghiêm trọng đến mức từ thần quan rớt thẳng xuống thành người phàm, mai này khổ tu mấy năm vẫn có cơ hội bù trở lại, nhưng vào giờ phút mấu chốt này, làm gì còn thời gian trống cho y đóng cửa khổ tu mấy năm chứ!

Hoàng Cực quán có quy tắc và luật cấm vô cùng nghiêm ngặt, với tư cách là người ưu tú hàng đầu trong quán, Tạ Liên chưa bao giờ phạm quy

vượt rào, tự nhận từ lâu mình đã tu thành sắt đá, gió bão có thổi cũng không gợn nổi sóng xô biển lòng, y cũng từng trải nghiệm khá nhiều thử thách thế này, lần nào cũng có thể vượt ải trót lọt. Nhưng tuy lòng tĩnh như mặt nước lặng, suy cho cùng tuổi còn trẻ da mặt mỏng, bây giờ còn có một binh sĩ bé nhỏ đứng bên cạnh nghe lũ hoa yêu tạt những lời dâm ô trắng trợn lên người y, chưa kể mùi hoa quăn quít, máu nóng sôi sục, rục rịch nôn nóng, Tạ Liên không khỏi cảm thấy hơi xấu hổ, sắc mặt cũng nhuốm màu đỏ ửng, nhưng đáng hận thay vẫn không đứng dậy nổi.

Bây giờ còn miễn cưỡng chống được, nhưng nếu lũ Ôn nhu hương này kết trái thật, vậy xem như gặp rắc rối to. Cách tốt nhất dĩ nhiên là tức tốc trở lại hoàng thành, bảo Phong Tín và Mộ Tình hộ pháp, nhưng hiện giờ thậm chí đứng lên cũng nhũn hết cả chân, Tạ Liên chẳng còn cách nào, đành phải gọi tiểu binh sĩ kia: "Người... qua đây."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

81-85

81: Ôn nhu hương khổ dục giữ thân vàng 2

Chương 81

Nghe vậy, bóng lưng của binh sĩ thiếu niên bỗng cứng đờ, nó chậm chạp xoay người, nhưng vẫn không dám qua đây. Hiện tại tình thế cấp bách, thấy nó ngần ngừ do dự, một luồng khí nóng xộc lên trong lòng Tạ Liên, y cố nhin nói: "Người đừng sợ, ta sẽ không làm gì người đâu. Mau tới đây!"

Cuối cùng, thiếu niên mới sải bước. Chạy ào đến cách Tạ Liên chừng hai xích (0.7m), nó thành linh phanh lại. Tạ Liên lẳng lẳng hít nhẹ một hơi, chìa một tay với nó, nói: "... Đỡ ta dậy, đưa ta rời khỏi đây."

Binh sĩ thiếu niên dè dặt nắm lấy cánh tay đó. Tựa như người sắp chết cuối cùng cũng tìm được chỗ dựa, cả người Tạ Liên tức khắc thả lỏng, ngã vào người thiếu niên nọ.

Do chìm ngập trong Ôn nhu hương, nhiệt độ cơ thể của y tăng mạnh, toàn thân đã nóng hần hập, nhưng mà không ngờ rằng, lòng bàn tay của thiếu niên cũng nóng hổi như y, lại còn đang run nhè nhẹ.

Tạ Liên chỉ tựa một hồi, tích chút sức rồi cố gắng đứng thẳng dậy, không muốn để cho một người thấp bé hơn tận sức đỡ mình. Dưới sự điều dắt của thiếu niên, Tạ Liên bước chậm vài bước, nào ngờ lại nghe lũ hoa yêu nói: "Đừng mà, Thái tử điện hạ, chàng đừng đi mà. 'Gã' đang chờ chàng trên đường, nếu chàng rời khỏi đây sẽ gặp phải 'gã' đó."

Gã?

Tạ Liên hỏi: "Gã là ai?"

Nhắc tới người này, lũ Ôn nhu hương có vẻ hơi sợ hãi, ngập ngừng giây lát rồi lần lần: "Gã là gã thôi."

Mấy đóa hoa gật đầu với nhau, nói: "Gã là gã thôi. Chính là kẻ dẫn bọn ta đến nơi này."

Tuy chúng không dám nói tên hoặc thân phận của kẻ đó, nhưng trong đầu Tạ Liên lập tức xuất hiện chiếc mặt nạ nửa khóc nửa cười kia. Y hỏi: "Ý của các người là, nếu bây giờ ta trở về, kẻ đào các người tới đây sẽ chặn giết ta dọc đường. Còn nếu ta ở lại, gã sẽ không đến tìm ta, đúng không?"

Lũ hoa yêu vô cùng hài lòng, riu rít gật đầu. Ngay lập tức, lòng Tạ Liên vô cớ nổi lửa.

Không giết mình, chỉ vây mình ở đây, kiên hãm mình trong tình cảnh khó nói như thế này, rốt cuộc cố ý muốn chơi mình hay là muốn cái gì?! Còn không bằng dứt khoát ra đây liều chết một trận!

Bình tĩnh lại đôi chút, Tạ Liên dẫn cơn bức tức kia xuống. Xem ra đối phương không hề có ý định đánh bại y ngay mặt, dường như chỉ muốn y tổn hại pháp lực, giảm cảnh giới, mất tín đồ.

Những đi đầu lũ hoa yêu nói chưa chắc là sự thật, nhưng cho dù không phải là thật, nghĩ đi nghĩ lại, dẫu thiếu niên này có dè hoặc cố gắng suốt một đường, chưa chắc hai người có thể an toàn trở về. Nếu đối phương cố ý ném vài cô gái ở nửa đường, tình hình chỉ càng tệ hại và đáng thẹn hơn mà thôi.

Suy tính chốc lát, Tạ Liên thở ra một hơi nóng rẫy, nhắm mắt lại, nói: "Dẫn ta đến hang núi bên kia đi."

Binh sĩ thiếu niên làm theo lời Tạ Liên, dìu y băng qua đồng thi thể ngổn ngang dưới đất, đi tới trước hang núi kia. Tạ Liên khẽ mở miệng: "Ngừng."

Tiểu binh sĩ dừng bước.

Ngay cả nâng tay cũng run bần bật, Tạ Liên hỏi: "Kiếm của người đâu?"

Thiếu niên dùng tay trái dìu Tạ Liên, dành ra tay phải giơ bội kiếm. Tạ Liên chìa một tay ra, đoạn vén ống tay áo, để lộ nửa cánh tay tựa như dương chi ngọc dưới ánh trăng lập lờ. Hơi thở của thiếu niên đình trệ, Tạ Liên lại chẳng hề chú ý, nói nhỏ: "Đâm ta một nhát đi."

Tay nâng thanh kiếm mẻ của thiếu niên tức thì buông xuống, Tạ Liên nói: "Đừng sợ, người chỉ cần đâm thôi, nhớ đâm sâu một chút. Ta muốn thiết lập trận pháp, hiện tại trong tay không còn pháp bảo nào khác, nhất định phải thấy máu mới được."

Binh sĩ thiếu niên lại nói: "Điện hạ, xin dừng máu của ta!" Dứt lời giơ cánh tay của mình lên, nâng kiếm cắt một phát, chẳng hề nương tay chút nào. Tạ Liên vội kêu lên: "Đừng! Máu của người..." nhưng chẳng còn kịp nữa, một vết đứt sâu hoắm đã xuất hiện trên cánh tay của thiếu niên, máu tươi thoáng chốc giàn dụa.

Tạ Liên thở dài: "Ày... người... thôi bỏ đi."

Máu của y là báu vật vô giá có thể khai quang, máu của một người phạm làm sao bì nổi? Nhưng trước tấm lòng thành của tiểu binh sĩ, Tạ Liên không nỡ nói thẳng những gì nó làm chỉ uổng công vô ích, đành nói: "Cảm ơn người, có đi đâu vẫn cần chút máu của ta làm chất dẫn." Nói đoạn, y tự cầm thanh kiếm lên, hai tay run rẩy, cắt nhiều lần mới trúng khoảng cách giữa cánh tay. Máu thần đỏ tươi chảy xuôi theo cánh tay trắng ngần, nhỏ tích tíc xuống dưới, vẽ thành hai đường hình cung trước hang núi, hết như hai tấm lá chắn, phải nói là phí phạm của trời. Tạ Liên còn đặc biệt trộn thêm chút máu của thiếu niên nọ vào, vẽ xong chỉ càn chổng mặt hoa mắt, nói: "... Vào thôi."

Trong hang núi tối mịt, thiếu niên móc một cái ống đánh lửa ra từ ngực, quẹt cho bốc cháy, ánh lửa rọi bốn phía sáng rực.

*Ống đánh lửa: là một cái ống nhỏ bên trong có chứa vật liệu gây cháy (than hồng cháy sẵn), nhưng cũng có dạng quẹt như đá lửa.

Gương mặt của binh sĩ thiếu niên khuất sau băng vải, che kín bùng kín mít, còn dáng vẻ chật vật của Tạ Liên lúc này lại lộ rõ mồn một. Mồ hôi lạnh đẫm đìa, sợi tóc hơi rối, khoe môi dính máu, sưng tấy đỏ au. Đó là vết thương do khi nãy cần rách môi khai quang cho bảo kiếm. Ánh lửa làm Tạ Liên xốn mắt, sóng nhiệt cũng đốt đến nỗi y khó chịu cùng cực. Tạ Liên vội nói: "Đừng châm lửa, dập đi."

Thiếu niên lập tức ném ống đập tắt lửa, bốn bề lại chìm vào bóng tối. Sau khi được nó đưa vào hang núi, Tạ Liên ngẩn ngơ thì thầm tâm giây lát rồi từ tốn mở miệng: "Bây giờ có một nhiệm vụ muốn giao cho người, người hoàn thành được không?"

"....." Thiếu niên quỳ một chân dưới đất, nói với Tạ Liên: "Chết không từ nan!"

Tạ Liên cố nén hơi thở dồn dập, ráng giữ bình tĩnh nói: "Ta đã thiết lập lá chắn trước hang núi này, tổng cộng có hai đường. Đường nằm ngoài không cho thứ bên ngoài vào đây, đường nằm trong không cho người bên trong ra ngoài."

Lặng lẽ thở hổn hển mấy hơi, y nói tiếp: "Giữa hai lá chắn này có chừa không gian cho một người, người hãy đứng đó canh giữ cửa hang. Bất luận nghe bên ngoài có tiếng gì cũng không được ra ngoài; đồng thời, bất luận nghe ta ở trong đây làm gì cũng tuyệt đối không được vào."

Thiếu niên hơi ngạc nhiên: "Điện hạ, huynh ở trong một mình ư?"

Tạ Liên nói: "Phải. Ta không biết mình sẽ làm gì nữa... Nói chung bất luận thế nào, người cũng không được phép vào."

Với tình hình trước mắt, y không có cách nào trở về được. Mà nếu chờ cứu binh, chắc bây giờ Thích Dung còn đang trầy trật trên đường, mỗi việc chạy về hoàng thành đã tốn rất nhiều thời gian, chờ Thích Dung dẫn cứu binh tới chẳng biết đến bao giờ. Chỉ đành trước tiên phong tỏa một địa bàn, cố thủ trận địa, nghĩ cách hóa giải mùi Ôn nhu. Y trầm giọng nói: "Hoa yêu kết trái, sức cảm dỗ cực mạnh. Ất hẳn chúng sẽ lập tức chín..."

Lúc này, mùi thơm trong không khí thành lành mạnh, ngắt lời Tạ Liên. Mùi thơm đó dịu nhẹ ái muội, che trời rợp đất, lũ hoa yêu mừng rỡ phát ra tiếng cười duyên khúc khích, rồi rít nói: "Rễ của ta! Rễ của ta cứng rồi!"

"Trái chín rồi!"

Người được mùi thơm nức mũi kia, Tạ Liên chỉ thấy tim đập dồn dập, máu xộc lên não, bèn cắn răng nói: "Mau ra đi! Người tuyệt đối đừng hít mùi thơm đó, nếu chúng nó tới gần, không cần phải sợ. Dầu là vật gì cũng không thể vượt qua đường máu, nhưng chỉ cần chân còn đứng trong trận, người có thể dùng kiếm chém giết chúng."

Binh sĩ thiếu niên đưa mắt nhìn bên ngoài, gật mạnh đầu rồi cầm kiếm chạy ào ra, đứng giữa hai đường máu ở cửa hang. Ngoài hang núi, giữa đồng thi thể chất đầy đất, các khóm hoa trông càng thêm diễm lệ. Cả một mảng khóm hoa mơ hờlây động, dường như gốc rễ bên dưới sắp chui lên khỏi mặt đất. Không lâu sau, quả nhiên có thứ gì đó chui lên thật -- Là đầu của một cô gái!

Đầu của "cô gái" mọc lên từ lòng đất, hít thở không khí trong lành bên trên, có vẻ cực kỳ sung sướng và ngây ngất, ánh mắt cũng hí thành một đường. Ngay sau đó, cùng trỗi khỏi mặt đất là nửa bờ vai tròn trĩnh, một cánh tay cũng bò ra.

Ôn nhu hương kết trái ở dưới rễ, mà trái sau khi chín của bọn chúng, chính là hình hài nữ nhi muôn màu muôn vẻ.

Trái đã chín tới, vô số cô gái trỗi như nhộng chui lên khỏi mặt đất, bọn chúng giương tay tháo đoá hoa đỏ thắm trên đầu xuống, tắm mình dưới ánh trăng, thoả thích giang tứ chi. Ban đầu chỉ có những đoá hoa nho nhỏ toả mùi thơm, bây giờ thứ toả mùi thơm chính là những cô gái xinh đẹp này. Bọn chúng phủ bùn đất trên thân thể nở nang, vuốt gọn mái tóc dài, sau đó đi tới cửa hang núi, cười quyến rũ nói: "Thái tử điện hạ, bọn ta tới đây!"

Trong hang núi cũng nồng nặc mùi thơm khiến người ta ngạt thở, Tạ Liên nhắm mắt ngửi ngay ngẩn trong hang động, lầm nhẫm đọc Đạo Đức Kinh, tuy nhiên chẳng hiệu quả là bao. Lũ hoa yêu đó mở miệng ra là chẳng hề biết ngưng, vô số lời chòng ghẹo ríu rít ngoài hang động, nào là tâm can bảo bối, ca ca đệ đệ, gọi loạn xà ngầu, gọi đến nỗi Tạ Liên tâm phiên ý loạn, thế là đổi từ đọc thầm sang đọc rõ: "Năm màu khiến mắt người mù, năm âm làm người điếc tai, rong ruổi săn bắt làm lòng người phát rồ, những vật hiếm lạ khiến người tổn hại nhau... Tĩnh tĩnh động, lạnh tĩnh nóng, thanh tĩnh là chuẩn tắc trong thiên hạ... Người tốt ta đối xử tốt với họ, người không tốt ta cũng tốt với họ..." Lơ mơ không chú ý kinh văn mọi khi mình thuộc nằm lòng giờ đây đọc loạn xạ hết cả. Đám yêu nữ ngoài hang vỗ tay cười nói: "Thái tử tốt, tâm can tốt, điện hạ ngoan ngoãn của ta, chàng có phải hòa thượng đâu, đọc kinh gì chứ... Á!"

*Đạo Đức Kinh là quyển sách do triết gia Lão Tử viết ra vào khoảng năm 600 TCN. Lời lẽ trong Đạo Đức Kinh rất khúc chiết, ý nghĩa rất uyên thâm, luận về hai chữ "Đạo Đức", nói về cơ tạo hóa, định vị trời đất, hóa sinh vạn vật, và những phương pháp huyền bí dạy về tu luyện để đắc thành bậc thiên tiên.

Chỉ nghe tiếng thét chói tai nổi khắp bốn phía, có vẻ như binh sĩ thiếu niên tuy miệng im re, nhưng tay vẫn thô bạo bổ kiếm chém điên cuồng, dọa đám yêu nữ chạy trốn thực mạng, kêu la í ới: "Giết yêu rồ!"

Có kẻ đứng ngoài xa mắng chửi: "Thằng oắt chết tiệt trời đánh nhà ngươi, tiểu quái vật ác độc phá hoa! Không biết thương hương tiếc ngọc gì hết!"

*Ác độc phá hoa (nguyên văn là lạt thủ tễ hoa): Ý bảo dùng thủ đoạn tàn nhẫn phá hoại chuyện tốt.

"Sợ chết mất sợ chết mất, mới tí tuổi đầu mà đã xuống tay tàn nhẫn vậy rồ! Lớn lên còn cỡ nào nữa!"

Lũ hoa yêu chen chúc vào hang núi như đói khát lắm, nhưng chen mãi không vào, nhất thời không thấy trận pháp vẽ bằng máu dưới đất, còn tưởng là do có người chắn trước hang núi. Bàn bạc một hồi, chúng tụ tập

tại chỗ không gần cũng chẳng xa, nhao nhao nói: "Tiểu ca ca, có sao người cứ phải chắn ở đây không cho bọn ta qua? Bọn ta đâu phải muốn làm chuyện xấu gì, chỉ muốn tìm Thái tử điện hạ vui sướng chút thôi mà."

"Tiểu tướng quân ngoan, đừng quấy rầy bọn ta tìm Thái tử điện hạ làm chuyện tốt nha."

"Thật ra cậu em hung dữ này cũng thú vị lắm, đáng tiếc còn bé quá, hơi bị non. Chắc nó còn không biết 'chuyện tốt' là gì ấy chứ!"

Giữa tiếng cười nhạo báng hi hi ha ha của lũ hoa yêu, Tạ Liên khẽ mở mắt, chỉ thấy một bóng người đen kịt đứng thẳng ngay cửa hang núi. Đó là một thiếu niên hai tay cầm kiếm, như thể có chết cũng quyết không tránh ra. Đột nhiên, một yêu nữ hỏi: "Ta nói nè tiểu ca ca, người đừng có cấm cộc ở đây như chày gỗ, người có ý đồ gì nha? Hay là theo ta qua bên kia vui sướng nhé? Người thích kiều nào? Kiều như ta được không?"

Binh sĩ thiếu niên vẫn không hé răng. Cứ ngỡ muốn vào hang núi phải vượt qua cửa ải là nó, đám yêu nữ bèn xô hết vốn liếng với nó, cọt nhả: "Như ta thì thế nào?"

"Còn kiều này thì sao? Người thấy ta đẹp không?"

"Người nhìn ta nè, thích không nào?"

Nhưng từ trên ghẹo ban đầu, dần dà thành oán giận, cuối cùng thành chửi bới, thiếu niên nọ vẫn trước sau như một, xa thì phớt lờ, gần thì chém ngay. Tạ Liên biết, trước khi Ôn nhu hương trỗi lên khỏi mặt đất, chúng có thể tùy ý nhào nặn hình dạng và tướng mạo của mình trong lòng đất, y định lên tiếng nhắc nhở, nhưng khổ nỗi vì nguyên nhân nào đó mà chẳng dám mở lời. Vất vả lắm mới chống chịu được từng cơn sóng nhiệt bức bách kia, Tạ Liên nói: "Đừng nhìn chúng nó..."

Chỉ mỗi việc ngăn cản máu nóng xộc lên não đã làm Tạ Liên sức cùng lực kiệt, do vậy giọng điệu câu này nghe trầm thấp mà nhẹ bẫng, song binh sĩ thiếu niên lại nghe được ngay, lập tức đáp lớn: "Vâng ạ! Điện hạ, huynh... huynh sao rồi?"

Tạ Liên nói: "Không có gì. Nếu khó chịu quá thì hãy bịt mắt mũi miệng của người lại..."

Binh sĩ thiếu niên còn chưa trả lời, lúc này, một yêu nữ bỗng nhiên bật cười hô hố: "Ta biết rồi! Bạn nhỏ, theo ta đoán, chắc chắn người thích kiểu này nhất phải không?"

Coi bộ lại có một gốc Ôn nhu hương mới trỗi lên khỏi mặt đất. Ngoài hang núi chột lạng ngắt như tờ, mà binh sĩ thiếu niên có vẻ cũng ngừng thở tấp lự.

Giây tiếp theo, tràng cười rền trời của đám yêu nữ gần như hất tung cả người Tạ Liên.

Chúng vỗ tay rú lên: "Ôi chao! Người vừa ra tay thì dính chóc, dính chóc!"

"Mẹ của ta ơi! Sao người nghĩ ra được thế? Tuyệt quá đi mất há há há há há há há... Mau nhìn kìa! Thằng nhóc này đứng hình luôn rồi, ta thấy tám phần mười là thế đó!"

"Chắc chắn là thế luôn! Cứ tưởng thằng oắt chết tiệt này là cục đá, ngờ đâu nhìn nhăm mất rồi, tuổi còn nhỏ mà gan to khiếp!"

"Cam bái hạ phong, cam bái hạ phong! Sao hả bạn nhỏ, cảnh đẹp say lòng thế này, còn không mau tới đây vui sướng nào?"

"Qua thôn này là không còn phòng trọ nào đâu đó. Giờ mà không qua, người có mơ tưởng tám trăm năm cũng không ăn được đâu! Hay là người muốn bọn ta giúp người một tay? Chẳng phải bây giờ đã... Hi hi hi hi..."

Binh sĩ thiếu niên bị chọc cho giận điên, giọng rét lạnh: "... Các, người, tìm, chết!"

Cùng lúc đó, Tạ Liên trong hang cũng sắp đến cực hạn.

Y chỉ cảm thấy mắt mờ tai ù, không ng ỡ vững nổi, thân thể ngã nhào về phía trước, may là hai tay miễn cưỡng chống xuống đất được. Nhưng mà cú ngã này, khớp hàm nhất thời cắn không chặt, bên môi thoáng chốc bật ra một tiếng rên rỉ đau đớn khó nhin.

82: Ôn nhu hương khỗ dục giữ thân vàng 3

Chương 82

Sau khi tiếng rên này bật ra, Tạ Liên thoát cái bụm kín miệng.

Binh sĩ thiếu niên quay phắt người lại, nói: "... Điện hạ?"

Tạ Liên dùng một tay chống đất, một tay bụm chặt miệng, hơi thở rối loạn, đầu vai co giật. Chỉ nghe mỗi tiếng và nhìn bóng lưng này, e rằng quá nửa sẽ cho rằng y đang khóc thút thít.

Cả cuộc đời này, bất luận là trước hay sau khi phi thăng, Tạ Liên chưa bao giờ nếm trải thời khắc nào giày vò đến thế, thậm chí còn khó chịu hơn tu luyện nghiêm khắc nhất trong Hoàng Cực quán. Tay chống đất không còn sức, cả người Tạ Liên hướng ngã sang một bên. Giữa lúc mơ màng nằm dưới đất, thoáng thấy thiếu niên có vẻ muốn chạy vào, Tạ Liên vội quát: "Đừng vào đây! Ta đã bảo bất luận nghe được gì cũng đừng vào đây mà!!!"

Thiếu niên nọ dừng bước. Tạ Liên lật người một cách vất vả, ngửa mặt lên trên, hơi thở tạm xem như thông thuận, nhưng sóng nhiệt lan khắp tứ chi bách hài lại đột sau cao hơn đột trước. Nghe tiếng y lẫn lộn trần trọc, xem ra lửa dục đã bùng cháy r ỡ, đám yêu nữ ngoài hang đua nhau vỗ tay cười nói: "Điện hạ mẫu mực ời, tội tình gì chứ! Hôm nay chàng sợ mất tín đồ mà không đến hưởng niềm vui sướng này, ngày mai chàng sợ mất tín đồ r ỡ lại không dám làm chuyện khác. Th ần quan cái nỗi gì, có khác nào phạm nhân khỗ sai bị lũ tín đồ của chàng níu tay níu chân đâu! Th ần kiêu đó khỏi làm cũng được, dù gì cũng mất thôi mà, có sao không mưu c ầu khoái lạc cho mình. Đến r ỡ lại đi, để ý nó làm chi!"

Trán Tạ Liên hần vài sợi gân xanh, cảm xúc có chút mất kiểm soát, giận dữ quát: "Câm miệng!!!"

Đám yêu nữ nào sợ Tạ Liên của hiện tại, còn trêu chọc tiểu binh sĩ kia: "Em trai à, người thấy bọn ta nói chí lý không nè? Ha ha ha ha..."

"Hí hí hí... Người đứng đây có thấy khó chịu không?"

Mồ hôi lạnh sớm đã thấm ướt toàn thân, Tạ Liên cúi gắt tốt độ, thỉnh thoảng đưa tay xé toạc áo trước ngực, chỉ mong được mát mẻ một chút. Chợt nghe tiếng vang "loẹt roẹt", Tạ Liên bỗng kịp phản ứng: Sao tự dưng tay này trào lên chút sức thế? Tuy ngu ồn sức ấy chỉ xẹt qua rồi biến mất, chẳng mấy chốc đã không còn, nhưng Tạ Liên thử cảm nhận kỹ càng, quả nhiên sau cảm giác tê dại là sức lực đang dần tăng. Dù vậy, lòng Tạ Liên lại chùng xuống.

Sa vào Ôn nhu hương, trước tiên là tê dại, sau đó là nóng nảy. Hiện giờ tê dại đã qua, qua thêm lát nữa sẽ phát rồ phát dại. Tuy rằng y đã thiết lập hai tấm lá chắn trước hang núi, tấm bên trong là nhằm cản mình mất lý trí xông ra, nhưng phát cơn rồ chẳng biết cản được không nữa. Chẳng dễ gì được tỉnh táo giây lát, Tạ Liên nắm bắt thời cơ, ý nghĩ xoay vần trong tích tắc, nhanh chóng suy tính kế sách phù hợp.

Bỗng nhiên, y nghĩ đến một chi tiết: Ôn nhu hương phát tác rất nhanh, có thể nói máu nóng lên não là mất kiểm soát ngay, thế vì sao y lại chống được đến bây giờ? Lẽ nào ngoại trừ định lực của y còn chịu được thì không còn nguyên nhân nào khác?

Nghĩ đến đây, Tạ Liên hít sâu một hơi, khẽ nghiêng đầu, nói với bóng thiếu niên muốn vào nhưng không dám ở trước cửa hang: "Người... vào đây."

Nghe vậy, dường như binh sĩ thiếu niên muốn lập tức chạy ào đến cạnh y, nhưng sau vài bước, có vẻ nhớ lại khi nãy Tạ Liên giận dữ gào lên "Bất luận nghe được gì cũng không được phép vào", nó chần chừ không biết rốt cuộc có nên vào không. Bây giờ Tạ Liên sửa lời cũng vì bất đắc dĩ, nói: "Người vào trước rồi tính sau."

Thiếu niên không đắn đo nữa, xông vào ngay.

Vách hang hẹp dài, trong hang ẩm áp ẩm thấp, tối đen như mực, xòe tay không nhìn thấy năm ngón. Dựa vào tiếng thở dốc cố dần cho thật nhỏ của Tạ Liên, thiếu niên mò mẫm đi tới trước người y. Tạ Liên nói: "Người đặt... đặt kiếm xuống đất đi. Lại gần bên ta, đừng cách quá xa."

Binh sĩ thiếu niên đáp: "Vâng ạ!" Dứt lời chấp tay giao vũ khí phòng thân duy nhất của mình ra, đặt tại nơi Tạ Liên buông thông tay là chạm đến. Tạ Liên nói tiếp: "Nhờ người đỡ ta dậy."

Thiếu niên bèn quỳ một chân bên cạnh Tạ Liên, vươn hai tay đỡ lấy y. Nào ngờ nó vừa chìa tay, thứ mà ngón tay chạm vào không phải là vải vóc, mà là da thịt ấm nóng.

Đôi tay kia rút về ngay tắp lự. Tạ Liên cũng không ngờ lại bị đôi tay nóng hần hập của thiếu niên làm bỏng, bấy giờ mới sực nhớ, vừa rồi mình nằm dưới đất tâm phi ý loạn giãy dụa, xé toạc áo trên của mình. Vốn dĩ đàn ông ở trần cũng không có gì, chỉ là đặt trong tình cảnh này thì có hơi xấu hổ. Nhưng chút xấu hổ đó không cần phải nêu rõ, nên làm gì thì làm vậy, rồi cũng qua thôi. Có lẽ thiếu niên nọ cũng hiểu, không đợi Tạ Liên mở miệng, nó đã chìa tay lên nữa, nắm đôi vai trần của Tạ Liên nhanh nhẹn đỡ y dậy, sau đó rút tay ngay. Tạ Liên tựa vào vách hang, sống lưng kề sát đá núi lạnh lạnh, hít thở đều lại, phát hiện thiếu niên lùi vài bước thì vội vàng kêu lên: "Chờ đã, đừng đi ra!"

Tạ Liên nói gì binh sĩ thiếu niên cũng nghe răm rắp, thế là lập tức đứng yên. Tạ Liên nói tiếp: "Người cắt một sợi tóc của ta xuống đi. Ta cần dùng."

Thiếu niên đáp lời rồi chìa tay ra, nhưng do đang trong bóng tối nên nhìn không thấy rõ, mái tóc dài của Tạ Liên lại được buộc gọn gàng sau lưng, nó không thể sờ một phát trúng ngay tóc Tạ Liên, nhưng lại sợ ý đụng trúng da thịt ở ngực y, trắng mịn mềm dẻo, phủ một lớp mồ hôi mỏng, vừa chạm là trơn tuột. Tạ Liên vốn đã nhìn đến khó chịu, thiếu niên này còn chạm vào nơi quá khó đỡ, lòng ngực tức khắc như có một dòng

điện xẹt qua, cảm giác tê dại lan khắp toàn thân, y bật ra một tiếng rên trầm thấp.

Trong chớp mắt, hai người trong hang đều cứng đờ.

Mà lũ hoa yêu ngoài hang chỉ hận không thể dựng thẳng lỗ tai để nghe ngóng, làm sao bỏ sót được? Chúng cười hô hô hỏi: "Ơ kìa, bên trong đang làm gì đấy!"

"Ngại chết mất thôi."

"Không dám nghe luôn."

Cho rằng bọn chúng đang cười nhạo mình nhin khổ sở quá, Tạ Liên nghiêng răng nói: "Các người...!"

Nghe Tạ Liên nổi cáu, binh sĩ thiếu niên cũng vội vã rút tay về, không dám chạm nữa. Dĩ nhiên không phải Tạ Liên nghiêng răng với nó, trong mắt y, tiểu binh sĩ này chỉ là con nít mà thôi. Nghĩ rằng chắc là nó sợ mạo phạm mình, Tạ Liên dịu giọng nói: "Đừng hoảng, người tiếp tục đi, đừng để ý đến bọn chúng."

Thiếu niên khàn giọng đáp: "Vâng." Nhưng hình như vẫn còn hoảng sợ, mất cả buổi cũng không chạm trúng nơi mình nên chạm, chạm một cái phát hiện chạm sai lại lật đật rút tay về, cuối cùng chỉ đành mò mẫm loạn xạ trên lồng ngực Tạ Liên, mò thẳng một đường lên trên, tê đến nỗi Tạ Liên khổ không nói nên lời, chỉ hận không thể đập mạnh gáy vào vách hang, ngắt luôn cho lành. Cuối cùng, thiếu niên sờ trúng hàu kết run run của Tạ Liên, kế đến lần mò ra sau, nắm lấy một sợi tóc của y. Nó chỉ cần một sợi cực mảnh, cẩn thận nhặt kiểm cất một cái rồi nói ngay: "Điện hạ, được rồi!"

Lúc này, Tạ Liên lại dậy được chút sức, tay cũng nhấc lên được. Y nói: "Đưa tay cho ta."

Thiếu niên nâng tay lên. Tạ Liên lấy sợi tóc dài mảnh trong tay nó, thất lung tung quanh một ngón tay của nó. Thiếu niên sững sốt cả buổi trời, run giọng hỏi: "Điện hạ, đây là?"

Tạ Liên thở dài: "Mùi thơm của hoa yêu sắp bước vào giai đoạn hai, ta phải mượn dùng kiếm của người, lát nữa có bất kỳ thứ gì muốn tổn thương người, người cứ giơ cánh tay này lên là có thể hộ thân bảo mệnh. Bây giờ mau ra ngoài đi."

Hồi lâu sau, binh sĩ thiếu niên lùi ra khỏi hang núi. Lũ hoa yêu rồi rít hỏi: "Ra rồi hả?"

"Cuối cùng cũng ra rồi."

"Chặn bọn ta ở bên ngoài, chính người thì vào trong. Bọn nhỏ, người chơi xấu quá nha!"

Cùng lúc đó, Tạ Liên cảm giác được có càng nhiều năng lượng tuôn khắp tứ chi. Y hít sâu một hơi, tay phải cầm thanh kiếm mẽ mà binh sĩ thiếu niên để lại, ổn định tinh thần, giơ kiếm lên, rạch một đường lên cánh tay trái.

Trong nháy mắt, tựa như gạt bỏ màn sương mù trước mặt, năm giác quan thanh tỉnh phần nào.

Quả nhiên là thế!

Tuy cánh tay trái của Tạ Liên máu chảy ồạt, nhưng trong lòng lại như túm được một cơ hội sống giữa loạn lạc nhốn nháo.

Mùi thơm của Ôn nhu hương làm người ta thấp thỏm nóng nảy, khơi dậy dục vọng ngủ say dưới đáy lòng người. Ngày trước kiêu chề nghiêm trọng bao nhiêu, sau khi hít mùi thơm ấy sẽ phản phệ dữ dội bấy nhiêu. Điêu mà ngày trước Tạ Liên kiêu chề, ngoại trừ "tình dục" thì là "sát dục". (sát dục = dục vọng chém giết)

"Sát dục" này, không thể nào là giết yêu ma quỷ quái. Bởi vì xưa nay y từng giết rất nhiều yêu ma quỷ quái, nào có chuyện kiêu chề bao giờ. Đối tượng "giết" phải là người hoặc thần, như vậy mới có cảm giác "vi phạm lệnh cấm". Trước khi vào hang, vì thiết lập trận pháp mà Tạ Liên tự rạch

mình một nhát, lúc đó thấy máu nên mới giảm bớt tác dụng của Ôn nhu hương, bởi lẽ sát thương mình cũng là sát thương.

Suy cho cùng, "tình dục" và "sát dục" đều là dục niệm có tính công kích cực mạnh. Thậm chí Tạ Liên từng nghe nói, có người cho rằng hai cái giống nhau về bản chất, vậy thì cứ thế mà làm sẽ tìm được cách thay thế để vượt qua cửa ải gian khó trước mắt.

Xác định điểm này xong, Tạ Liên chẳng hề do dự rạch thêm một nhát lên cánh tay trái, sau mỗi lần rạch lại cảm thấy thần trí thanh tỉnh hơn phần nào. Lòng đang mừng thầm, nhưng chẳng biết có phải yêu khí của Ôn nhu hương tác quái trong người không, ngay khi "sát dục" được thỏa mãn, một luồng cảm giác sung sướng mãnh liệt bất chợt trỗi dậy trong cơ thể Tạ Liên.

Cảm giác sung sướng mê mẩn ấy cuốn sạch mọi góc ngách từ đỉnh đầu đến mũi chân Tạ Liên, dễ dàng đánh tan thành lũy mà vừa rồi y khổ sở chống cự rất lâu mới dựng nên. Chờ khi Tạ Liên ý thức được, y đã khẽ rên ra tiếng.

Nếu không phải trong hang núi chỉ có mỗi mình mình, Tạ Liên hoàn toàn không thể tin được âm thanh này là do mình phát ra. Bị dọa đến run bắn người, y trợn to mắt, nhủ thầm: "Rõ ràng cách này dùng được mà, sao lại như vậy chứ?"

Đến khi nhìn lại thanh kiếm kia, Tạ Liên mới sực nhớ, binh sĩ thiếu niên từng dùng kiếm này chém thân rễ của đóa hoa, còn từng chém yêu nữ hóa thành hình người, lưỡi kiếm sớm đã tiêm nhiễm chất lỏng của Ôn nhu hương. Y dùng kiếm này tự làm mình bị thương hòng xoa dịu dục vọng, nhát thứ nhất rạch bằng hai phần sức, nhát thứ hai phải dùng ba phần sức mới đạt được hiệu quả thư thả tương tự, thế khác nào uống rượu độc giải khát?!

Cũng vì y nôn nóng đến choáng đầu, không thì đã chú ý đến điểm đó từ lâu. Tạ Liên âm thầm mắng mình, việc đã đến nước này, đành phải xé tay áo trái lau thanh kiếm như điên, sau đó xé tay áo phải nhét vào miệng mình, liều mạng cắn chặt, cố gắng kiên nhẫn chờ.

Giữa môi răng nghiến chặt, tiếng rên khê đó bị Tạ Liên ép cho đứt quãng từng hồi. Tiếc rằng hang núi tự dội tiếng vang, tất cả âm thanh nhỏ bé đều bị lặp đi lặp lại phóng to truyền ra ngoài, hướng hờ binh sĩ thiếu niên nghe lệnh y nên đã bịt hai mắt lại, chỉ nghe tiếng mà phân biệt, lỗ tai càng nhạy hơn, nào có chuyện không phát hiện đi đâu lạ thường? Nó cũng không kì ền được nữa, run giọng gọi: "Điện hạ?"

Hoàn cảnh túng quẫn thế này, quả thật là nỗi nhục lớn trong đời. Tạ Liên khó mà tưởng tượng mình sẽ ra sao nếu bị người khác bắt gặp, cho dù đang trong hang núi tối đen kịt cũng không tài nào chịu nổi, bèn cất giọng kêu to: "Đừng vào đây!!!"

Tuy nhiên, miệng y còn cắn chặt cục vải, chỉ nghe được mỗi tiếng nước nở rất đổi đáng thương, binh sĩ thiếu niên nghe vậy thì càng sốt ruột hơn.

thiếu niên nghe vậy thì càng sốt ruột hơn.

83: Ôn nhu...4

Chương 83

Tay trái của Tạ Liên đã bị chính y rạch cho bê bết máu, nhưng dẫu gì chỉ đang "làm bị thương", chưa đến mức "giết", từ đầu chí cuối dục vọng vẫn không được thỏa mãn trọn vẹn. Cục vải cắn không chặt rơi từ bên mép, Tạ Liên xuống tay càng hung ác, nhát tiếp theo đâm vào chân trái. Nhát này đâm rất sâu, nghe rõ tiếng lưỡi kiếm ghim vào trong thịt, binh sĩ thiếu niên không nhìn nổi nữa, sải bước xông tới. Nghe tiếng bước chân bịch bịch của nó, Tạ Liên hoảng đến độ liên tục lùi ra sau, lưng chạm vách hang mà vẫn còn liều mạng lùi tiếp, quát: "Không không không! Đừng vào đây, đừng mà, không được..."

Đường máu thứ hai ở cửa hang là Tạ Liên thiết lập riêng để cản mình, không cản được thiếu niên nọ, nó vẫn có thể trốn về khu vực an toàn. Nhưng hiện tại Ôn nhu hương đã bắt đầu đợt phát tác thứ hai, chỉ cần thiếu niên kia vào đây, sợ rằng Tạ Liên sẽ muốn lấy mạng nó ngay tại chỗ, nào có chuyện cho phép nó chạy trốn lần nữa? Sợ mình lỡ tay giết thẳng bé

này, Tạ Liên chỉ còn cách tránh né. Nghe được sự kinh hoàng bộc lộ trong giọng nói của y, binh sĩ thiếu niên ngơ ngác nói: "Điện hạ..."

Dục vọng tàn sát sôi sục trong máu Tạ Liên. Y run rẩy nâng thanh kiếm mẽ lên, trong lòng có một giọng nói rống tới rống lui: "Ta sẽ không chết, ta sẽ không chết, ta sẽ không chết!!!"

Giây tiếp theo, y nắm chắc thời cơ đưa ra quyết định, xoay ngược mũi kiếm.

Loáng thoáng trông thấy ánh sáng lạnh chợt lóe trong bóng tối, binh sĩ thiếu niên hét lớn: "Điện hạ!!!"

Song Tạ Liên đã đâm kiếm xuống, xuyên thủng bụng mình, ghim chặt mình dưới đất!

Một cơn đau buốt nhói bùng nổ từ bụng, lan khắp toàn thân, xua tan sóng nhiệt. Tạ Liên dùng hai tay nắm chặt chuôi kiếm, mắt thành linh trợn lớn, khê ho một tiếng, máu tươi ứa ra bên môi, ngay cả hô hấp cũng đình trệ, nằm yên không nhúc nhích. Binh sĩ thiếu niên có vẻ sợ đến sững người, "phịch" một tiếng, quỳ gối bên cạnh Tạ Liên.

Đúng lúc này, ngoài động vang lên tiếng rít ngút trời: "Kẻ nào đấy!"

Giọng của lũ hoa yêu lạnh lạnh eo éo, kêu lên nghe hết sức chói tai, nhưng có người rống còn chói tai hơn, át hết mọi tiếng la của chúng nó: "Cái quỷ gì thế này!!!"

Nghe tiếng rống giận dữ đó, Tạ Liên đột nhiên hít sâu một hơi.

Phong Tín!

Một giọng nói khác bu ồm bật cất lên: "Ôn nhu hương. Nếu không muốn trúng chiêu thì mau che mặt đi."

Hiển nhiên đây là giọng của Mộ Tình đã bịt mũi miệng từ sớm. Phong Tín che mặt, dường như lại nhìn thấy gì đó, tức giận hét ầm lên: "Đó có

phải... điện hạ? Điện hạ?! Mẹ nó! Mẹ cả nhà nó!! Làm cái gì thế này!"

Mộ Tình cũng "ó" một tiếng: "Đúng là không ra thể thống gì, quái gở hết sức!" Có đi đâu giọng điệu không giận dữ như Phong Tín, trái lại hơi giống đang nghe ai kể một chuyện cười vụng về Tạ Liên nằm trong hang núi, chẳng biết hai người họ đang nói gì, đại khái chỉ đoán được bọn họ không hài lòng với việc yêu nữ khỏa thân trần truồng trước mặt mình, quá là đĩ phong bại tục. Phong Tín mắng luôn mồm: "Mau đốt nó đi! Đừng để người khác thấy!"

Ngay sau đó, chỉ nghe tiếng một đám lửa bùng lên phùng phùng. Giữa ngọn lửa hừng hực, tiếng la hét rửa xả của đám yêu nữ dần dần biến mất. Mộ Tình nói: "Đốt cho sạch vào, mùi thơm của loại yêu nữ này có độc, để sót hạt mầm mọc lên sẽ làm hỏng chuyện lớn." Tạ Liên hít hơi định mở miệng, ai ngờ chỉ ho một cái, hai người kia lập tức nhận ra giọng y, gọi với vào hang núi: "Điện hạ, huynh có ở trong không?"

Tạ Liên đáp: "... Ta ở đây..."

Mặc dù y đã cố hết sức giữ giọng mình bình tĩnh, song nghe vẫn yếu ớt hơn mọi ngày. Hai người lập tức chạy tới, bị đường máu ở cửa hang chặn lại, nhưng vì cả hai nắm rõ thói quen thiết lập lá chắn của Tạ Liên nên cũng biết tháo gỡ thế nào. Phong Tín nâng một ngọn lửa trong lòng bàn tay, đi vài bước, còn chưa rọi sáng chỗ sâu nhất trong hang núi thì đột nhiên lên tiếng: "Ai đó?"

Mộ Tình cũng hỏi bằng giọng cảnh giác: "Trong hang còn người khác à?"

Tạ Liên nói: "Không có gì. Một tiểu binh sĩ thôi."

Bấy giờ hai người mới yên tâm đi tới. Ánh lửa sáng rực rọi cho cả hang núi nhuộm sắc cam ấm áp, Tạ Liên nằm dưới mặt đất, tóc dài trải tán loạn, áo trên cởi hết, một thanh trường kiếm đâm xuyên bụng y, ghim y xuống đất.

Thấy vậy, Phong Tín và Mộ Tình vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Phong Tín cúi người hỏi: "Ai làm thế?!"

Tạ Liên nói: "Tự ta làm."

Mộ Tình ngạc nhiên hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Tạ Liên lắc đầu: "Đừng nói nữa, bất đắc dĩ quá nên mới dùng hạ sách này. Mau đưa ta ra đi."

Mộ Tình bước lên, nhú mảy rút thanh kiếm kia ra, "keng" một tiếng, vút sang bên cạnh, bị binh sĩ thiếu niên nọ nhặt lên. Phong Tín đỡ Tạ Liên ngẩng dậy, khoác áo ngoài cho y, lúc này Tạ Liên mới kể sơ về trải nghiệm trong đêm kinh hồn sau khi đụng độ Ôn nhu hương: "Các người đến nhanh hơn ta nghĩ. Thích Dung đâu?"

Phong Tín nói: "Thích Dung bị quốc vương nhốt trong hoàng cung rồi, gã thường xuyên ra ngoài rêu rao gây chú ý nên mới dễ dàng bị người ta theo dõi. Có đi đâu sau khi trở về gã còn biết phải tìm ta với Mộ Tình trước, coi như cũng thức thời." Có thể thấy tuy Thích Dung cực ghét hai người hầu này của Tạ Liên, nhưng cũng hiểu sự lợi hại của bọn họ. Lẽ ra hai người định để một người ở lại thủ thành (phòng thủ/canh giữ thành), nhưng vì Thích Dung la hét om sòm, còn cầm thanh bảo kiếm đã khai quang bằng máu của Tạ Liên, e rằng nguy hiểm đã vượt xa dự đoán, thế nên hai người vẫn đến chung với nhau. Khu vực dốc Bối Tử ngập tràn yêu khí nên chẳng hề khó tìm, không lâu sau cả hai đã đuổi tới.

Mặc dù Tạ Liên mang thể xác phi thăng, đao kiếm tấn công thường không thể tổn thương căn cơ của y, tự đâm mình một nhát tuyệt đối sẽ không chết, nhưng suốt hai mươi năm qua, y gần như chưa bao giờ thua trong những lúc liều mạng sống còn hoặc quyết đấu thật sự, đây là lần đầu tiên bị thương nặng đến vậy, khó tránh phải trì trệ một chút, thế là Phong Tín bèn công y chuẩn bị về hoàng thành.

Nơi bụng truyền đến từng cơn đau nhói xa lạ, Tạ Liên liên tục cau mày, nhưng vẫn ráng kiên chế, hỏi: "Trên đường tới đây, các người có gặp phải thứ gì không?"

Mộ Tình đáp: "Không."

Tạ Liên hít lấy hơi, nói: "Cẩn thận đấy, có thứ không phải người..."

Lẽ ra y định nói về chuyện kẻ mặc áo trắng đeo mặt nạ khóc cười, nhưng vì thật sự đã sức cùng lực kiệt, liếc thấy binh sĩ thiếu niên ôm thanh kiếm sắt loang lỗ vết máu leo đèo theo sau, bấy giờ y mới yên lòng, sau đó nhắm nghiền hai mắt, nghỉ ngơi dưỡng sức, chìm sâu vào giấc ngủ.

Từ khi tự xin hạ phàm đến nay, đã gần một tháng Tạ Liên không chớp mắt, tích tụ mấy ngày liên bùng nổ trong một lần, dẫn đến việc y nghỉ ngơi một phát hết ba ngày. Ba ngày sau bỗng giật mình tỉnh giấc, phát hiện mình đang nằm trong phòng, trên nhà nguy nga tráng lệ bên trên thế mà lại là hoàng cung, Tạ Liên thoát cái bật dậy: "Phong Tín!"

Phong Tín ở ngoài thử cung, nghe tiếng vội chạy vào, nói: "Điện hạ!"

Vết thương ở bụng đã lành lại từ lâu, Tạ Liên lập tức xuống giường, hỏi: "Có phải ta nghỉ ngơi lâu lắm rồi không? Có xảy ra chuyện gì không?"

Phong Tín đáp: "Huynh yên tâm. Mới vài ngày thôi, trong mấy ngày nay không có quân địch xâm lấn. Nếu có lẽ nào ta lại không gọi huynh? Lên giường đi, huynh lại không mang giày kìa."

Bấy giờ Tạ Liên mới yên lòng, ngẩng lại lên giường, ngừng một hồi rồi hỏi tiếp: "Mộ Tình đâu?"

Mộ Tình cũng đi vào, tay cầm quần áo đã chuẩn bị sẵn cho y, nói: "Đây nè."

Mộ Tình hầu hạ Thái tử điện hạ mặc quần áo, Phong Tín đứng bên cạnh nói: "Chỉ là tuy mấy ngày nay không đánh nhau, nhưng chúng ta lại tra được chút chuyện."

Tạ Liên hỏi: "Chuyện gì?"

Mộ Tình đáp: "Chẳng phải trước đó đã nói bên Vĩnh An có đi đầu kỳ lạ, nghi ngờ có viện trợ từ bên ngoài sao? Chúng ta đến dốc Bối Tử thăm dò tình hình, trông thấy vài kẻ tuy ăn diện như người nước mình nhưng chất giọng rất quái dị, không giống người Tiên Lạc. Ta bèn bắt mấy kẻ đó về, quả nhiên có quốc gia khác đang ngấm ngấm trợ giúp bọn họ, lặn lẽ vận chuyển lương thảo và vũ khí."

Nếu không thì, cả đồng người sống Vĩnh An chen chúc trong một dãy núi hoang, căn bản không thể nào chống được đến tận giờ chỉ bằng ăn rau dại lột vỏ cây!

Phong Tín mắng: "Mẹ nó, mọi khi giả mù sa mưa kết thân, vào lúc máu chốt này lại đục nước béo cò, muốn Tiên Lạc càng loạn càng tốt!"

Nước Tiên Lạc đất rộng của nhiều, khoáng sản phong phú, sản xuất nhiều hoàng kim châu báu, quốc gia xung quanh thêm khát nhiều năm, Tạ Liên sớm đã lường được chuyện này, cúi đầu lắc lắc, chợt nhớ tới chuyện khác, lại hỏi: "Thằng nhóc kia đâu?"

Phong Tín nói: "Ai? Tiểu binh sĩ đó hả? Hôm đó bạn đưa huynh đi gặp quốc sư xem tình hình, không ai để ý đến nó, chắc tự về đội rồi."

Mặc quần áo xong, Tạ Liên thả cánh tay xuống, ngồi ngay ngắn trên giường, nói: "Võ nghệ của thằng nhóc đó không tệ, ta thấy nó là một nhân tài dùng đao xuất chúng, nếu đầu tư dạy dỗ, mai này lớn lên tất sẽ kinh người. Lát nữa Mộ Tình nhớ phải tìm nó ra, thu xếp cho tốt, có thể đề bạt một chút."

Tạ Liên là người thấy võ nghệ giỏi là mê, nhất định phải đưa đến bên mình ngắm nghía mỗi ngày mới vừa lòng, đây cũng không phải lần đầu tiên, nhưng vẫn là lần đầu ý đánh giá một đứa bé như thế. Nghe Tạ Liên khen ngợi "nhân tài dùng đao xuất chúng", "lớn lên tất sẽ kinh người", sắc mặt Mộ Tình có chút khó lường, hất vó dây cột tóc mà Tạ Liên tháo xuống thành một cục, xoay người vút sang bên cạnh. Phong Tín nói: "Ta thấy thằng nhóc đó chỉ tám mười bốn mười lăm tuổi thôi, còn bé quá, đề bạt lên làm gì được chứ."

Mộ Tình cũng hờ hững đáp: "Có vẻ không phù hợp lắm. Không hợp quy tắc trong quân."

Tạ Liên nói: "Thần tiên còn hạ phạm được, trong quân chú ý nhiều quy tắc thế làm gì." Nói đoạn lại khen tiếp: "Các người thật sự nên nhìn tư thế thẳng nhóc đó giết Bỉ Nô, đẹp cực ấy."

Nhắc đến Bỉ Nô, kẻ mặc áo trắng quỷ dị chột hiện lên trước mắt y. Phong Tín hỏi: "Điện hạ, tại sao trên dốc Bối Tử lại xuất hiện loại yêu nữ như Ôn nhu hương? Xưa nay chưa nghe nói bao giờ."

Tạ Liên đứng dậy, đáp: "Đây là đi đầu mà hôm đó ta định nói cho các người biết."

Được dịp nhàn rồi, cuối cùng Tạ Liên cũng kể lại chuyện kẻ đeo mặt nạ khóc cười. Ba người miệt mài thảo luận vài câu, chẳng dám sơ suất, ai cũng cho rằng nên báo với Thượng thiên đình một tiếng thì hơn. Thế là Tạ Liên ra cửa, trước tiên vội vã đi gặp quốc vương và hoàng hậu, sau đó lên điện Thần Võ trên núi Thái Thương.

Nếu là ngày trước, dĩ nhiên Tạ Liên sẽ về thẳng Tiên kinh, báo cáo trực diện với Quân Ngô. Nhưng tình hình hiện tại không còn như xưa, là y chủ động rời khỏi Tiên kinh, chẳng khác nào chủ động nộp lại chìa khóa, bây giờ muốn về cũng không mở cửa được. Chưa kể hôm đó đi quá gấp, lại còn nói năng hùng hồn trên điện Thần Võ, ít nhiều cũng thấy hơi ngại với Quân Ngô, vì vậy y chỉ kính cẩn dâng vài nén hương lớn ở điện Thần Võ, truyền tin trước tượng thần của Thần Võ Đại Đế, chờ Quân Ngô có rảnh sẽ nghe được. Nhưng mỗi ngày số người dâng hương cho Quân Ngô không mười ngàn cũng tám ngàn, tần động vô số, trong đó không thiếu một vài đại tín đồ, chừng nào nghe được quả thật phải xem duyên phận. Tạ Liên cũng không dám bỏ đi quá lâu, lập tức trở lại trước chiến trường, tiếp tục thủ thành.

Có lẽ do trận chiến đầu tiên hao tổn quá nhiều, viện trợ bên ngoài cũng bị Phong Tín và Mộ Tình ngấm ngấm chặt đứt liên tục, bên Vĩnh An thay đổi sách lược, không tấn công mù quáng nữa. Qua mấy tháng, bọn chúng chỉ đánh vài trận quy mô nhỏ, thua cũng không đến nỗi quá thảm. So với

trận đầu, phải nói chỉ là trò vật vãnh, kẻ mặc áo trắng quỷ dị kia cũng không xuất hiện nữa. Do đó, hoàng thành Tiên Lạc cũng từ từ thả lỏng, Tạ Liên cũng hiếm khi có dịp rời khỏi tị ền tuyến, vào hoàng thành tản bộ, thư giãn đầu óc.

Y băng qua một chiếc cầu đá nhỏ, gầy gầy cằn liêu rử bên cầu, nhìn cá chép đỏ vẩy đuôi thích thú bơi lội trong dòng nước bên dưới mà hâm mộ vô cùng. Ngẩn ngời chốc lát, y đột nhiên phát hiện có ai ở phía sau nhìn mình chăm chăm, nhưng quay đầu thì chẳng thấy ai, không khỏi thấy kỳ lạ, song vì không cảm giác được sát khí hoặc ác ý nên cũng không để bụng.

Tạ Liên xuống cầu, bước chậm dọc theo đường Thần Võ, người đi đường hết hưng phấn lại cung kính r ễ hân hoan hành lễ với y, gọi Thái tử điện hạ. Tạ Liên mỉm cười gật đầu với từng người, đi một hồi chợt phát giác ánh mắt nhìn chòng chọc phía sau lại xuất hiện.

Lần này, lòng y đã có tính toán, thành linh quay phất đầu, quả nhiên bắt ngay tại trận. Chỉ thấy sau một gốc cây liễu, nửa bóng người núp trở về. Tạ Liên bước qua, vừa chìa tay định bắt người, chỉ thấy nấp sau thân cây chính là thiếu niên đầu quấn băng vải, không khỏi sửng sốt, nói: "Người là...?"

Dù đầu quấn đầy băng vải, thiếu niên vẫn đan hai tay che mặt, chỉ để lộ một con mắt đen láy sau tay áo khâu miếng vá, nói bằng giọng cứng nhắc: "Thái, Thái tử điện hạ, ta không có cố ý."

Tạ Liên chỉ vào nó, nói: "Người là đêm hôm đó..."

Lời còn chưa dứt, y lập tức nhớ lại chuyện xảy ra vào cái đêm cách đây mấy tháng trước, cũng như mình chạt vật nhường nào. Hình ảnh cuộn trào trong đầu, Tạ Liên thoát cái đồ mặt, cảm thấy hơi ngượng ngùng, vội vàng ho nhẹ một tiếng, nói: "Thì ra là người. Trước đó ta vẫn luôn muốn tìm người, nhưng nhiều việc quá nên quên mất. Khụ, chẳng phải người là binh sĩ trong quân sao? Sao lại ở trong thành?"

Nghe vậy, thiếu niên sửng sốt, r ầu rĩ đáp: "Bây giờ ta không còn trong quân nữa."

Tạ Liên rất đổi kinh ngạc, hỏi: "Hả? Sao lại không còn?"

Thiếu niên còn kinh ngạc hơn y, nói: "Ta... bị đuổi rồi, điện hạ huynh... huynh không biết sao?!"

Tạ Liên ngớ ra, hỏi: "Biết gì cơ?"

Rõ ràng y đã sớm nói với Mộ Tình, thiếu niên này là mầm non tốt, phải thu xếp đảng hoàng, đề bạt nó. Vì sao sau khi dặn dò xong, thiếu niên này lại bị đuổi khỏi quân đội???

Thiếu niên có vẻ vừa kích động vừa mừng rỡ, thoáng cái thả hai tay xuống, nói: "Thì ra điện hạ huynh không biết! Ta cứ tưởng... ta cứ tưởng..."

Tạ Liên càng nghe càng ngạc nhiên: "Qua đây, nói ta nghe xem người bị đuổi ra thế nào? Ai đuổi người? Tại sao người cho rằng ta sẽ biết? Còn nữa, người tưởng cái gì?"

Thiếu niên bước một bước về phía Tạ Liên, còn chưa kịp mở miệng, đúng lúc này, một tiếng hét chói tai kinh hoàng tột độ truyền đến từ đường Thần Võ: "Á -- !!!"

Tạ Liên quay phắt đầu lại, chỉ thấy một người bụm mặt lão đảo xông về..

84: Dịch mặt người lan từ rừng Bất U

Chương 84

Đó là một gã đàn ông cao to, lao nhanh như phát rồ, nhiều người đi đường bị gã tông ngã, bất mãn nhao lên: "Làm cái gì vậy!" "Trời nóng nực thế này, đi dập lửa hay sao mà chạy nhanh thế..." "Lần đầu tiên thấy có người ra đường mà quên mang mặt đấy."

Nói tới nói lui, nhiều người phá lên cười, trái lại chẳng thật sự tức giận. Nào ngờ gã đàn ông kia đâm ngang đụng dọc, lao đầu vào một chiếc xe

ngựa hoa lệ đồ sộ, máu tươi tung tóe tại chỗ!

Gã ngựa mặt lên trời ngã nhào, những người đi đường vốn đang cười đùa đầu hết ần lên. Chủ xe ngựa giật thót, thò đầu ra hỏi: "Ai đụng thế? Ai đụng thế?"

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, Tạ Liên không thể không bỏ qua thiếu niên nọ, bước nhanh về phía trước, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Gã đàn ông lao đầu vào chiếc xe ngựa cứng chắc, có vẻ đã ngất xỉu, tóc tai rối bù che kín mặt, rất nhiều người đang dè dặt vây xem. Chẳng đợi Tạ Liên đến gần, gã thành linh nhảy dựng lên, kêu la thảm thiết: "Ta không chịu nổi nữa rồi! Giết, giết! Ai mau tới giết ta đi! Mau tới đi!"

Vài người đàn ông trong tốp người qua đường không nhìn nổi nữa, nói: "Kẻ điên nhà ai không nhốt cẩn thận để chạy ra đường thế này, giải về đi giải về đi..." Lẽ ra họ định bước lên bắt gã ta, nào ngờ vừa vây tới, nhìn rõ gương mặt của gã điên kia, cả bọn tức thì hét to mấy tiếng, vội vã đua nhau tránh né: "Đây là quái vật gì vậy!!!"

Gã điên lại xông về phía họ, rống như phát rồ "Mau đánh chết ta đi!!!"

Mấy người kia sợ mất cả mật, đúng lúc này Tạ Liên bước tới. Vừa thấy Thái tử điện hạ, cả bọn như được đại xá, vội vàng lùi ra sau lưng y. Tạ Liên không nghĩ ngợi nhiều, nhắc chân tung một cú, đá gã điên lộn vòng trong không trung, ngã như chó gặm phân. Vài người chỉ xuống đất, lấp bấp nói: "Thái tử điện hạ! Kẻ này... kẻ này... gã có... gã có!!!"

Không cần họ lên tiếng, Tạ Liên cũng đã nhìn thấy -- Kẻ này, ấy thế mà lại có hai gương mặt!

Nói chính xác hơn, trên một gương mặt mọc thêm một gương mặt khác. Gương mặt thứ hai này chen chúc ở một bên gò má của gã điên, to cỡ lòng bàn tay người trưởng thành. Gã điên này là một thanh niên trẻ, nhưng gương mặt kia lại giống hệt một lão già nhăn nheo, xấu xí cùng cực!

Dưới muôn phần kinh ngạc, cõi lòng Tạ Liên ngập tràn một câu hỏi:

Đây là quái vật gì vậy?!

Y lập tức nắm bội kiếm bên hông, rút nó ra. Thanh kiếm này là kỳ kiếm mà Thần Võ Đại Đế tặng cho y - Hồng Kính. Kể từ khi chạm trán quái nhân mặc áo trắng, Tạ Liên luôn mang thanh kiếm này bên mình, phòng khi ngày nào đó cần dùng, biết đâu chừng đến ngày đó sẽ nhìn được dung mạo thật của vật nọ.

Hiện tại vừa khéo có chỗ dùng, trường kiếm ra khỏi vỏ, ánh kiếm sáng hơn tuyết, nhưng khi cúi đầu nhìn, cảnh tượng phản chiếu trên lưỡi kiếm lại không hề thay đổi. Vẫn là gã đó, vẫn là hai gương mặt đáng sợ đó. Nói cách khác, gã điên này không phải là bất cứ loại yêu ma quỷ quái nào, gã là con người!

Song trên đời thật sự có người mang dáng dấp thế này sao? Nếu trời sinh mang tướng mạo như thế, nào có chuyện sống trong hoàng thành Tiên Lạc biết bao năm mà không bị truyền ra ngoài? Tạ Liên còn đang ngờ vực, đột nhiên, một người bên cạnh nơm nớp lo sợ nói: "Gã... sao gã lại biến thành thế này?"

Nghe vậy, Tạ Liên bèn cầm Hồng Kính vào vỏ, quay đầu hỏi: "Người quen kẻ này sao? Trước đây gã không bị thế này phải không?"

Vài người cùng đáp: "Quen, bọn ta làm việc với nhau mà. Dĩ nhiên không bị thế này, trước đây gã, trên mặt gã... làm gì có thứ đó chứ!!!"

Thấy người vây xem mỗi lúc một đông, dường như tắc cả đường lớn, sắc mặt Tạ Liên sa sầm, lấy hơi hô lớn: "Chư vị, xin đừng đến gần, không có gì đâu, giải tán đi!" Thiếu niên quần băng giúp Tạ Liên chắn đám người, Tạ Liên lại không để ý, y đang bận thông linh cho Phong Tín và Mộ Tình: "Mau tới đường Thần Võ trong hoàng thành!"

Đến khi thả tay xuống, lại thấy có người đứng bên cạnh ấp a ấp úng, điệu bộ chần chừ do dự. Tạ Liên chủ động bước lên một bước, hỏi: "Có phải người có đi đâu gì muốn nói không?"

Thấy Thái tử chất vấn, rốt cuộc người nọ cũng cố lấy can đảm, đáp: "Thái tử điện hạ, có chuyện này, ta không biết có nên nói hay không..."

Tạ Liên làm gì có thời gian chờ đối phương hàn huyên, lời ít ý nhiều quát: "Nói thẳng đi!"

Người nọ kể: "Mấy hôm trước, lồng ngực của ta mọc vài cái hõm nhỏ, ba cái hơi to hai cái hơi nhỏ, nhưng chẳng có cảm giác gì, không ngứa không đau, gãi gãi còn thấy sưng nữa cơ. Ta cũng chẳng để ý lắm, nhưng nhìn người anh em này, lòng ta có chút... có chút như mắc phải gì đó, ha ha." Hắn cười gượng cởi áo ra, phanh ngực hỏi: "Ngài thấy ta... không sao chứ hả?"

Hắn vừa cởi áo, mọi người tức khắc im như thóc. Lồng ngực người này làm gì có "mấy cái hõm nhỏ" chứ? Rõ ràng là gương mặt phụ nữ đã đầy đủ ngũ quan, có thể nhìn ra lờ mờ rồi!

Người nọ cúi đầu nhìn rồi cũng sợ xanh mặt: "Sao lại vậy chứ?! Rõ ràng trước đó vẫn chưa thế này... thế này..." Sống động thế này? Giống thật thế này? Bất luận dùng từ nào cũng hết sức kinh khủng!

Ai nấy cũng rợn tóc gáy, người nọ kiêu hùng không đành túm lấy vạt áo của Tạ Liên, hô to: "Điện hạ cứu ta với!"

Đúng lúc này, Phong Tín và Mộ Tình nhận được thông linh, chạy tới từ lâu công thành. Thấy cảnh trước mắt, cả hai người đầu cau mày, Phong Tín quát: "Tránh ra, làm ầm ĩ gì thế?"

Tạ Liên không kịp giải thích, vỗ vai người nọ an ủi: "Không sao đâu. Người bình tĩnh đi." Giọng điệu của y đi kèm đậm nhã nhặn, nghiêm túc ung dung, người nọ tưởng y đã tính kỹ từ trước nên càng tin chắc rằng chút chuyện nhỏ này chẳng hề gì với Thái tử điện hạ, thế là yên tâm trở lại. Tuy nhiên, trong lòng Tạ Liên lại dậy sóng không nhỏ.

Loại "mặt người" này, thế mà lại trưởng thành theo thời gian! Còn những người mắc triệu chứng đó, tạm thời cứ gọi là triệu chứng đi, không

phải chỉ có một người. Nếu vậy phải chăng có thể suy đoán, thật ra còn nhiều người hơn nữa?

Y lập tức tóm tắt sơ vài câu cho Phong Tín và Mộ Tình: "Thông báo với hoàng cung, truyền lệnh tra soát toàn thành, còn ai có thứ tương tự xuất hiện trên người, tuyệt đối không được bỏ sót!"

Do thứ này quá đáng sợ, sau khi nhận được tin, quốc vương vô cùng chú trọng, phái một lượng người lớn tiến hành lục soát kiểm tra, hiệu suất rất cao. Khuya hôm đó đã xác định được: Trong cả hoàng thành Tiên Lạc, đã tra được năm người có gương mặt hiện khá rõ ràng trên cơ thể. Năm người này, hoặc nhìn thấy nhưng chẳng để vào mắt, hoặc "mặt người" mọc ở vị trí khó phát hiện, lại không đau ngứa gì nên mới không nhận ra. Mặt khác, còn mười mấy người đã xuất hiện những cục lồi và hõm mờ trên cơ thể, có vẻ là "mặt người" chưa thành hình.

Trong hơn hai mươi người này, phụ nữ và thiếu niên chiếm đa số, sau khi đồng loạt bị đưa đến trước mặt Tạ Liên, ai nấy cũng bồn chồn lo sợ, hỏi han lẫn nhau, thuận miệng an ủi nhau vài câu. Tạ Liên vốn đang bàn giao công việc với người khác, chú ý đến điểm này thì cảm thấy có gì đó không đúng, bèn hỏi: "Các người đều quen nhau à?"

Quan viên bận rộn cả đêm nhìn lướt qua sổ sách, nói: "Điện hạ, có nhiều vị sống tại ngoại ô hoàng thành, ở khá gần nhau, chắc là mọi hôm sống lân cận nên có chút tiếp xúc."

Nhiều người sống cùng một khu? Mộ Tình ngạc nhiên hỏi: "Một nhóm sống gần nhau đều mọc mặt người trên cơ thể? Chẳng lẽ thứ này có thể truyền nhiễm sao???"

Tạ Liên nghĩ đến đi đầu này nhanh hơn Mộ Tình, có đi đầu không nói nhanh bằng hẳn thôi. Y vội hô lên: "Tách xa ra! Giải tán đám người, không ai được lảng vảng ở khu vực lân cận. Tìm một nơi cách ly tất cả những người ở đây!"

"Có bệnh lạ, sẽ truyền nhiễm." Sáu chữ này vừa tuôn ra, phải nói còn hữu dụng hơn giải tán sơ tán hay binh sĩ đội ngũ gì đó. Nào chỉ đám người

vây xem giải tán? Nhà cửa hơn nửa con phố đầu trông không. Nghe theo sự đi đầu động của Tạ Liên, quan viên và binh sĩ được lệnh gọi tới đã võ trang đầy đủ, phòng hộ kỹ lưỡng, dẫn hơn hai chục người kia tới vùng hoang vu ở hoàng thành, nơi mà một vài người trong số họ đang sinh sống.

Gần khu dân cư ở ngoại ô có từng mảnh rừng lớn, tên là rừng Bất U, các đại thần cố ý xây một khu vực tại đây, tạm thời thu xếp ổn thỏa cho "các bệnh nhân". Nhưng khi vào khu rừng đó, người khác thì vội vàng dựng trại đóng quân, Tạ Liên thì càng đi càng cảm thấy lòng mình luẩn quẩn rồi bời. Đương nhiên, Phong Tín và Mộ Tình cũng nhận ra. Phong Tín mở lời: "Điện hạ, lẽ nào đây là nơi Lang Anh..."

Tạ Liên chấp tay, nhú mày nói: "Đúng vậy, chính là nơi này."

Mảnh rừng Bất U này chính là nơi Lang Anh tự tay đào hố, chôn thi thể của con mình!

Phát hiện điểm đó, ba người đưa mắt nhìn nhau, tuy không thể nói rõ đi đầu gì, nhưng mơ hồ có một suy đoán, khiến cả ba không hên mà cùng bắt đầu tìm kiếm quanh nơi Lang Anh chôn xác con ngày ấy. Song đã qua nhiều tháng kể từ hôm đó, hướng hồ trong rừng Bất U nhiều cây cối như thế, làm sao còn nhớ được rốt cuộc lúc đó chôn dưới gốc cây nào?

Đúng lúc này, một mùi tanh tươi khó diễn tả dạt tới đây.

Mùi tanh tươi này khá giống mùi thi thể thối rữa, nhưng còn gây ngạt thở hơn mùi đó, chỉ hít một hơi thôi mà như sắp ngất luôn. Những người còn lại cũng ngửi thấy, rồi rút lui lại, bịt mũi dùng tay quạt: "Cái gì ở bên kia thế?" "Chuyện gì vậy! Hôi hơn cả ủ trong lọ tương mười năm nữa..."

Tạ Liên vội vã cất bước, lần theo thứ mùi ghê sợ đó, đi thẳng một mạch, quả nhiên tìm được một cây mọc lệch khá quen mắt. Dưới tàng cây có một phần đất hơi gồ lên, tạo thành một gò đất nhỏ bằng phẳng. Các binh sĩ giờ kiếm tុ tập lại định bảo vệ Tạ Liên, Tạ Liên giơ tay ngăn cản, trầm giọng nói: "Cẩn thận, người bình thường đừng qua đây."

Phong Tín không phải người bình thường tiện tay vớ cái xẻng bước lên. Sau khi xúc vài phát, gò đất kia biến thành một hồ đất, mùi tanh tươi càng bốc nồng nặc, Phong Tín cũng xúc cẩn thận hơn. Xúc thêm vài lần nữa, dưới đất lộ ra thứ gì đó màu đen, trông như đang ngộ ngộ.

Động tác của Phong Tín chậm lại, đám binh sĩ thì như gặp phải địch mạnh. Đột nhiên, mặt đất đùn cao lên, một thân hình to tướng vừa sừng phù vừa căng phồng trỗi lên từ dưới đất, hiển hiện trước mặt những người đang giờ phút.

Mùi tanh tươi tức thì dâng trào, nhiều người nôn ọe ngay tại chỗ. Con người của Tạ Liên cũng thu nhỏ một vòng.

Thứ đó chẳng thể nào dùng từ "người" để hình dung được nữa, bất luận thứ gì cũng giống người hơn nó. Không một ai nhìn ra được, thì thể gì như có thể dùng từ "không lờ" để miêu tả này từng là một đứa trẻ gầy yếu!

Cảm giác buồn nôn trào lên cổ họng Tạ Liên, y nghiêng đầu nhìn sang hướng khác. Phong Tín và Mộ Tình cũng sợ ngây người, buột miệng thốt lên: "Thứ gì thế kia?!" "Cái này là quỷ nhân rửa hay thì thể thối rửa đơn thuần??"

Cho dù là gì đi chăng nữa, Tạ Liên cũng biết hiện tại nên làm gì, quát to: "Tất cả lùi lại! Càng xa càng tốt! Đốt sạch thứ này đi!"

Dứt lời, Tạ Liên nhấc tay lên, một ngọn lửa bùng cháy hừng hực. Giữa ánh lửa ngút trời và khói đặc cuồn cuộn, đúng vào lúc này, trên lầu cổng thành đằng xa truyền đến tiếng kèn lệnh thảm thiết, tu tu thúc giục!

Ba người đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn, đây là tín hiệu quân địch xâm lấn, Phong Tín mắng: "Mẹ nó, lại chọn đúng lúc này đánh tới cửa!"

Mộ Tình sầm mặt, trông có vẻ thâm sâu khó lường dưới ánh lửa. Hắn nói: "Biết đâu bọn chúng cố ý thì sao?"

Tạ Liên quyết đoán ra lệnh: "Mộ Tình ở lại xử lý nơi này. Phong Tín đi theo ta, trước hết đánh lùi bọn chúng, nhớ kỹ không được để chúng nhìn ra

bất cứ sơ hở nào!"

Trong đêm, hai người vội vã lao về thành, vội vã đánh một trận.

Trận này tuy không chuẩn bị trước, nhưng vẫn giành chiến thắng lợi. Tuy thắng thêm lần nữa, nhưng toàn bộ người dân Tiên Lạc, bao gồm cả Tạ Liên, chẳng cảm nhận được chút niềm vui chiến thắng nào.

"Bệnh lạ" thỉnh thoảng xuất hiện được chúng dân gọi là "dịch mắt người", dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai lan truyền rần rần khắp hoàng thành Tiên Lạc, âm ỉ đến mức lòng người hoang mang.

Quốc vương cũng đã cân nhắc đến việc phong tỏa tin tức, nhưng bệnh nhân đầu tiên đã xông ra ngoài đường, những người tận mắt trông thấy thì ai cũng không kể xiết, ngay từ đầu đã không giấu diếm nổi. Hơn nữa dịch mắt người lan truyền và phát tác cực nhanh, chỉ trong sáu ngày ngắn ngủi, lại có hơn năm mươi người phát hiện triệu chứng lở mồm trên cơ thể.

Cùng lúc đó, sự tấn công của Vĩnh An cũng dần dập hẳn lên. Dưới sự giúp công từ nhiều phía, Tạ Liên gần như không có thời gian rảnh dỗi ra để tới Vĩnh An tạo mưa. Pháp lực và tinh lực vốn dùng cho việc này đã tiêu hao quá nửa tại khu cách ly ở hoàng thành.

Trong rừng Bất U tối tăm lạnh lẽo dựng từng dải lều bạt và lán trại lớn, Tạ Liên đi ngang qua đám bệnh nhân la liệt đầy đất. Từ hơn hai chục người thuở ban đầu, hiện tại khu cách ly đã phát triển đến quy mô gần trăm người, càng lúc càng rộng. Chỉ cần có thời gian rảnh, ngày nào Tạ Liên cũng ghé qua đây, dùng pháp lực làm thuyền giảm triệu chứng đáng sợ trên cơ thể những bệnh nhân nơi này. Song làm thuyền giảm chung quy cũng không phải trị tận gốc, đi đâu mọi người mong mỏi chính là Tạ Liên trị tận gốc cho mình.

Tạ Liên tiếp tục bước đi, một thanh niên nằm dưới đất bỗng giơ tay níu vạt áo của y, hỏi: "Điện hạ, ta sẽ không chết đâu, phải không?"

Tạ Liên đang định đáp lời thì phát hiện người này khá quen mắt. Nhìn kỹ lại, chẳng phải đây là người qua đường tặng y một chiếc dù vào hôm y

biết Tiên Lạc thiếu nước rồi hoàng thành đổ mưa sao?

Hồi tưởng lại hôm đó, cơn mưa đó, chiếc dù đó, Tạ Liên lập tức thấy ấm lòng, bèn ngồi xổm xuống vỗ nhẹ lên mu bàn tay của đối phương, nghiêm túc nói: "Ta nhất định sẽ tận sức ứng phó."

Tựa như được thắp lên hy vọng sống, ánh mắt người nọ lấp lóe vẻ mừng rỡ, luôn miệng nói tốt quá, rồi nằm xuống trở lại. Từ ánh mắt tha thiết của những người này, hoàn toàn có thể nhìn ra rằng, họ vô cùng tin tưởng y làm được điều đó. Vì thế mỗi lần đối diện với ánh mắt của họ, Tạ Liên lại thấy tự trách bản thân, càng muốn mau chóng tìm ra cách giải quyết.

Sau khi đi một vòng quanh khu cách ly, Tạ Liên tìm chỗ ngồi xuống. Một tình đồng lứa, y thì ngồi suy tư. Đứng xa, vài tạp dịch khiêng cáng rời đi, xì xào bàn tán, không hề biết rằng đã bị Tạ Liên nghe lọt:

"Đây là người thứ mấy rồi?"

"Người thứ tư hay thứ năm đó."

Được khiêng trên cáng chính là bệnh nhân đã chết trong rừng Bất U. Thật ra, dịch mặt người rất khó gây chết người. Nhưng không chết mới đáng sợ, không chết tức là phải mang thứ đó trên người mà sống những ngày tháng còn lại, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta mất can đảm sống tiếp rồi. Đặc biệt là các cô gái trẻ quý trọng dung nhan, nếu mọc ở chỗ quan trọng như trên mặt, cuối cùng quá nửa sẽ chọn cách đi chết.

Một người thở dài: "Hầy! Bao giờ mới kết thúc đây."

Một người khác nói: "Có Thái tử điện hạ ở đây, chúng ta sẽ không bại trận đâu, yên tâm đi."

Người đầu tiên có vẻ hơi oán giận: "Không phải ta lo việc bại trận, nhưng với tình hình hiện tại, chỉ không bại trận thôi có tác dụng gì chứ? Bách tính chúng ta vẫn không thể sống yên, ôi... thôi bỏ đi, không phải ta oán trách gì đâu. Người cứ xem như ta chưa nói gì hết, chưa nói gì hết."

Nếu Phong Tín ở đây, chắc chắn hắn sẽ lập tức chạy qua mắt người, còn Mộ Tình chỉ đưa mắt nhìn Tạ Liên rồi tiếp tục nhóm lửa, không nói tiếng nào, chờ hai người kia khuất bóng rồi mới hờ hững nói: "Đúng là cách nhìn của dân thường, chỉ biết oán trời trách người. Chẳng lẽ muốn bắt một Võ Thần ôm đồm hết mọi việc hay sao?"

Tạ Liên lại lắc đầu, lời người kia nói cũng có lý lẽ nhất định. Y là Võ Thần, quân đội có mặt y, đánh đâu thắng đó. Nhưng bây giờ chỉ đánh thắng thì có tác dụng gì? Thành lập quân đội vốn là để bảo vệ người dân, mà người dân ở hậu phương lại đang bị dịch bệnh tấn công, há chẳng phải lợi thế vốn có đã trở thành trò cười hay sao?

Lúc này, đồng lửa lay lắt, một người ngả xuống cạnh Tạ Liên, ra là Phong Tín đã trở lại. Tạ Liên hỏi ngay: "Sao rồi?"

Phong Tín lắc đầu đáp: "Vẫn giống hệt kết quả mà trước đó huynh thăm dò được, từ đầu chí cuối không tìm thấy Lang Anh trên dốc Bối Tử, cũng chẳng gặp quái nhân mặc áo trắng nào, không biết đã trốn đi đâu, bởi vậy cũng không tài nào kiểm chứng được có phải bọn chúng đang giở trò quỷ hay không. Còn nữa, quả nhiên người Vĩnh An đầu khỏe mạnh, không một ai mắc phải dịch mặt người."

Mộ Tình gạt đồng lửa, nói: "Hoàng thành gần dốc Bối Tử như vậy, bất luận thế nào cũng không thể có chuyện chẳng một ai bị truyền nhiễm. Từ đó dễ dàng thấy được, chắc chắn là bọn chúng đang giở trò."

Rất nhiều người ngấm ngầm nghĩ như thế, mà nghĩ như thế đích thực rất có lý. Tuy lòng họ thừa biết là do người Vĩnh An, hay nói chính xác hơn là Lang Anh giở trò quỷ, nhưng biết làm sao khi đối phương giấu quá kỹ, không nắm được đầu đuôi.

Bọn họ nghi ngờ dịch mặt người do nguyên nhân gây nên, thì thể của con trai Lang Anh chính là ngọn nguồn nguyên nhân. Nhưng nếu là nguyên nhân, thì lời nguyên nhân này thật sự quá hoàn mỹ, chẳng để lại bất cứ dấu vết nào có thể giúp họ tìm ra căn nguyên. Có gì chứng minh được nghi ngờ này không? Không có. Ai mà biết dịch mặt người này phải chăng chỉ là một

dịch bệnh mới sinh ra một cách tự nhiên? Trừ phi bắt được đối tượng họ nghi ngờ, Tạ Liên mới có cách kết luận rốt cuộc dịch mặt người là thứ gì.

Y vội vã lên Thượng Thiên đình thông báo suy đoán của mình. Nhưng trước đó đã nói, Tạ Liên vi phạm lệnh cấm hạ phạm, nay đã khác xưa, ngày trước muốn thông báo đi đâu gì chỉ cần trực tiếp vào điện Thần Võ nói lớn vào tai Quân Ngô là được, bây giờ thì phải làm theo lệ thường. Phải biết cái gọi là lệ thường, tức chỉ nếu may mắn thì ném công đức mạnh tay vào là qua, truyền đến thần quan nơi đó; còn nếu không may thì, nói không chừng sẽ bị ép làm theo một quy trình vô cùng rườm rà và phức tạp, kéo dài vô thời hạn. Làm xong rồi cũng chỉ phái thần quan xuống giải quyết, mà bản thân Tạ Liên đã là thần quan, ngoài Quân Ngô, thần quan trong Thượng Thiên đình có pháp lực cao hơn y không hề tồn tại, chưa chắc thần quan được phái xuống sẽ mạnh hơn y. Quân Ngô gánh vác trách nhiệm nặng nề như thế, nói theo cách của nhân gian chính là ngày bận ngàn việc, đâu thể nào đích thân xuống giúp y. Do đó, thông báo này chỉ mang tính tượng trưng chứ không thật sự ôm hy vọng gì.

Song đi đâu mà bây giờ Tạ Liên tự hỏi, không phải là những việc kể trên, mà là một vấn đề khác. Y hỏi: "Nếu nói rằng bên Vĩnh An phát lời nguyền rửa nhằm mục đích phá hoại hoàng thành, vậy thì công kích hiệu quả nhất phải là công kích quân đội chứ. Chỉ cần quân đội lụn bại, thế khác nào công thành mở toang hoác? Nhưng trên thực tế, dịch mặt người hoàn toàn không lan vào trong quân."

Không phải trong quân không có ai nhiễm dịch mặt người, nhưng so ra thì số lượng cực kỳ ít, chỉ tầnn ba bốn người, hơn nữa sau khi đưa đi cách ly, tình trạng lập tức được kiểm soát chứ không hề lan rộng. Xưa nay Phong Tín vẫn nghĩ gì nói nấy, lên tiếng: "Biết đâu bọn chúng cảm thấy cho dù tiêu diệt quân đội, có huynh ở đây cũng cần chắc thất bại, vì vậy dứt khoát không đối phó quân đội nữa, trực tiếp đối phó với dân thường."

Nghe vậy, Mộ Tình bật cười ha ha. Phong Tín hỏi: "Người cười gì?"

Mộ Tình đáp: "Không có gì. Người luôn có thể đưa ra những nhận xét chí lý miên mê, ta không có ý kiến gì hết."

Phong Tín cảm nhất cái thói lòng muốn đâm thọt nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ nhã nhặn của Mộ Tình, dứt khoát phớt lờ nói tiếp: "Nếu thật sự là do bọn chúng làm thì ta khinh. Có giỏi lên chiến trường mà thể hiện, giờ mấy thủ đoạn nham hiểm tàn sát người dân vô tội thì hay à?"

Tạ Liên cũng cho là vậy, thở dài: "Mấy ngày nay ta một mực suy nghĩ, rốt cuộc phải thế nào mới bị nhiễm bệnh. Trước tiên phải biết truyền nhiễm ra sao rồi mới không chế được."

Phong Tín nói: "Rõ ràng lắm rồi mà? Sống gần nhau, tiếp xúc nhiều, cùng uống nước ăn cơm ngủ nghỉ gì đó thì sẽ truyền nhiễm thôi."

Tạ Liên day ấn đường: "Ngoài mặt thấy vậy cũng không sai. Có đi đâu nói đến trong quân đi, binh sĩ trong quân ăn uống ngủ nghỉ cùng nhau, tiếp xúc hẳn là còn gần gũi và thường xuyên hơn dân thường, thế tại sao số binh sĩ bị nhiễm bệnh lại ít như vậy?"

Mộ Tình nhíu mày nói: "Ý của huynh là, trong cùng một đi đâu kiện nhưng thể chất khác nhau, có người sẽ nhiễm bệnh, có người thì không. Đi đâu huynh muốn hỏi là rốt cuộc người như thế nào mới kháng được dịch mặt người phải không."

Tạ Liên ngẩng đầu nói: "Mộ Tình hiểu ta đó. Đúng là như thế. Nếu tìm ra đi đâu này ắt sẽ có cách ngắt mạch truyền nhiễm của dịch mặt người."

Mộ Tình gật đầu: "Vậy thì tốt. Chúng ta nhìn theo góc độ ngược lại xem, người thế nào có khả năng nhiễm dịch mặt người cao hơn. Trong số những bệnh nhân ở rừng Bất U, loại người nào nhiều nhất?"

Mấy ngày gần đây, Tạ Liên đi lại vô số lần trong khu cách ly ở rừng Bất U, nhắm mắt cũng trả lời được, nói ngay: "Phụ nữ, trẻ nhỏ, thiếu niên, cụ già, nam thanh niên thể trạng không quá cao lớn."

Phong Tín ngờ vực hỏi: "Lẽ nào những người sức khỏe yếu mới nhiễm bệnh? Phải chăng nên xin quốc vương hạ lệnh, kêu gọi toàn thể người dân hoàng thành chăm chỉ rèn luyện sức khỏe?"

"....."

"....."

Tạ Liên và Mộ Tình nhìn Phong Tín, có vẻ không muốn đáp lời. Ngừng một hồi, Phong Tín tự thốt lên: "Không đúng."

85:Bất U 2

Chương 85

Dễ dàng thấy được là không đúng. Bởi vì kẻ mắc dịch mặt người đầu tiên xông ra đường Thần Võ là một gã đàn ông cường tráng tầm vóc lực lưỡng, khó tránh có phần thiếu căn cứ.

So sánh binh sĩ mắc dịch mặt người với các binh sĩ khác, rốt cuộc khác nhau chỗ nào, Tạ Liên đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, cũng như đã nghiệm chứng nhiều dạng. Bàn về mọi phương diện, họ và những người khác không có khác biệt nào quá rõ ràng. Trong tất cả những người nhiễm bệnh, tướng mạo, thể trạng, thậm chí là thân phận, tính cách, đầu đa dạng phong phú, không tổng kết được quy luật cố định nào. Chẳng lẽ, ai nhiễm ai không nhiễm thật sự chỉ là vấn đề số mệnh hay sao?

Tạ Liên nhủ thầm: "Rốt cuộc các binh sĩ đã làm gì mới kháng được sự truyền nhiễm của dịch mặt người chứ? Nói cách khác, rốt cuộc có việc gì mà người dân bình thường ít làm, còn binh sĩ thì làm nhiều nhỉ..."

Nói đến đây, hai mắt Tạ Liên bỗng trợn to, sắc mặt lập tức tái mét. Thấy giọng y đột nhiên im bặt, Phong Tín hỏi: "Sao vậy điện hạ? Huynh nghĩ ra điều gì à?"

Đúng là Tạ Liên đã nghĩ ra gì đó. Y nghĩ đến một suy đoán hợp lý, đồng thời cũng là một suy đoán đáng sợ.

Tạ Liên đứng phắt dậy, buột miệng thốt ra: "Không đâu! Không không, hẳn là không phải thế đâu, không thể nào chuyện đó được."

Phong Tín và Mộ Tình cũng thoát cái đứng dậy, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Tạ Liên đỡ trán, đi tới đi lui mấy bước, giơ tay nói: "Các người chờ chút, ta, có một suy đoán rất hoang đường. Chắc không phải thật đâu, nhưng ta muốn thử nghiệm một chút."

Mộ Tình hỏi: "Rốt cuộc là suy đoán gì? Huynh muốn thử nghiệm thế nào? Cần ta tìm người tới thử không?"

Tạ Liên lập tức gạt bỏ: "Không được, không thể tìm người sống tới thử, ngộ nhỡ ta đoán sai thì tính sao?" Chẳng thà nói rằng, lòng y thần mong mình đoán sai, sai toét loét mới tốt.

Mộ Tình nhú mày nói: "Điện hạ, nếu huynh muốn biết suy đoán của mình đúng hay không, huynh nhất định phải dùng một người sống để thử nghiệm. Đây chính là cách tốt nhất, huynh ở đây ưu sài cũng vô dụng thôi."

Phong Tín cũng nhú mày: "Người không thấy huynh ấy đang phiêu sao, bây giờ đừng nói mấy lời thế nữa."

Mộ Tình quay đầu hỏi: "Lạ thật, ta đã nói gì chứ? Đi đâu ta nói không phải là sự thật sao? Đã đến nước này rồi, do dự bối rối có ích gì?"

Phong Tín không hài lòng: "Với người mà nói, việc gì cũng phải so đo xem có ích hay không à? Đó là người sống đấy, đến do dự cũng chẳng do dự chút nào, có phải người quá bình tĩnh rồi không."

Mộ Tình vặn lại: "Bình tĩnh? Chắc người muốn nói ta máu lạnh chứ gì."

Tạ Liên cũng không có kiên nhẫn điềm đàm hòa giải cho hai người kia như xưa, ra lệnh: "Hai người các người, có một câu mà cũng tranh cãi cho được, còn ra thế thống gì! Đứng ở đây một nén nhang cho ta, trong một nén nhang không ai được phép nhúc nhích. Quy tắc cũ."

"....."

"....."

Vừa nghe ba chữ "quy tắc cũ", Phong Tín và Mộ Tình đầu hơi biến sắc. Tạ Liên khoát tay: "Quan trời ban phúc. Bắt đầu đi."

Hồi lâu sau, Phong Tín căn rắng nói: "... Phúc tinh cao chiếu." (Có sao phúc chiếu rọi, chỉ người may mắn, có phúc khí)

Mộ Tình cũng căn rắng tiếp lời: "... Chiếu bản tuyên khoa." (Lệ thuộc sách vở)

Phong Tín nói một cách vất vả: "Khoa... khoa..."

Hắn còn đang khốn khổ nghĩ xem nên tiếp lời thế nào, Tạ Liên đã xoay người bước vào rừng Bất U, tìm ba binh sĩ bị bệnh để hỏi chuyện.

Thứ gọi là "quy tắc cũ", chính là một cách mà Tạ Liên nghĩ ra nhằm dòi lực chú ý của bọn họ. Phong Tín và Mộ Tình hờ tít là chằm chọc đối phương vài câu, ngọn ngu ồn tranh cãi không lớn cũng chẳng nhỏ. Ban đầu, Tạ Liên bắt hai người họ đứng im một nén nhang, không được phép nói chuyện với đối phương cho đến khi bình tĩnh lại, nhưng hiệu quả quá thấp, thế là sau này, y quyết định đổi thành bắt bọn họ nổi thành ngữ, có tranh thắng bại, như vậy trong đầu hai người họ mới không có chỗ trống để xoắn xuýt về cuộc tranh cãi vừa rồi nữa, mà phải vắt óc để nổi câu, nghĩ đủ mọi cách đánh bại đối phương. Sau khi phát hiện cách hay này, Tạ Liên cảm thấy thế giới hòa bình hơn nhiều, hài lòng vô cùng. Bây giờ bắt hai người họ làm theo quy tắc cũ một lần, xem như miễn cưỡng giúp mọi người thả lỏng chút ít.

Tiếc rằng sự thả lỏng này không kéo dài được bao lâu, sau một nén nhang, Tạ Liên trở lại. Sắc mặt trông cực tệ, y cất giọng phân phó: "Triệu tập các binh sĩ cùng doanh trại cùng ăn cùng ngủ với các binh sĩ nhiễm bệnh tới cho ta, ta có lời muốn hỏi bọn họ."

Hai người kia, ai cũng cứng họng vài lần, có thắng có thua, cuối cùng không cần chơi nổi nữa nên đành loạt thở phào nhẹ nhõm. Mộ Tình đáp:

"Cũng được. Có đi đâu chứng thực vòng vèo như thế, chưa chắc đảm bảo kết quả chính xác hoàn toàn đâu."

Phong Tín xoay người định thi hành mệnh lệnh của Tạ Liên, Tạ Liên lại gọi: "Chờ chút! Đêm đã khuya rồi, bây giờ đi hỏi thì động tĩnh quá lớn, cũng không thể triệu tập nhiều người trong một lần khiến bà con chú ý được. Lời ta muốn hỏi không thể tiết lộ chút nào, làm vậy không giấu nổi."

Phong Tín quay đầu hỏi: "Vậy phải làm sao đây? Đưa từng người một tới chỗ huynh hỏi riêng?"

Tạ Liên đáp: "Chỉ còn cách này thôi. Ngày mai đưa lần lượt từng binh sĩ gần gũi với mấy người đó đến phòng của ta trước, không được để họ biết đôi bên đều bị hỏi, người nhớ phải ra lệnh cho họ tuyệt đối không được nói với người khác. Nếu không..."

Y hít một hơi, thở dài: "Bỏ đi, người cứ việc uy hiếp, bảo rằng nếu truyền ra ngoài, đánh chết không tha*, càng hung ác càng tốt."

*Nguyên văn là "cách sát vật luận": ý bảo đánh chết những người chống lệnh ngay tại chỗ mà không cần luận tội gì.

Mộ Tình nói: "Hỏi từng người một, vậy phải hỏi đến bao giờ?"

Tạ Liên đáp: "Bất luận hỏi đến bao giờ cũng phải hỏi, hỏi thêm một người thì chắc thêm một phần. Chuyện này... ta nhất định phải làm cho ra lẽ, tuyệt đối không thể có chút sai sót nào."

Thế là hôm sau, Tạ Liên ngồi trong một gian phòng được dựng tạm cho mình trên lầu cổng thành, đích thân hỏi hơn ba trăm binh sĩ.

Đối diện với câu hỏi mà Tạ Liên đưa ra, hơn ba trăm người đó đều trả lời như nhau. Mỗi khi hỏi một người, sắc mặt Tạ Liên lại sa sầm một phần. Sau khi xong việc, Phong Tín và Mộ Tình bước vào phòng, thấy Tạ Liên ngồi bên bàn, một tay đỡ trán, chẳng nói chẳng rằng, hồi lâu sau mới chậm rãi mở miệng: "Các người canh giữ cổng thành, ta lên núi Thái Thương một chuyến."

Phong Tín ngáp ngừng: "Điện hạ, huynh đã hỏi ra gì rồi sao? Rốt cuộc là nguyên nhân hay...?"

Tạ Liên gật đầu: "Hỏi ra rồi, là nguyên nhân."

Mộ Tình nghiêm túc hỏi: "Chắc chắn chứ?"

Tạ Liên đáp: "Chắc chắn không còn nghi ngờ gì. Ta cũng đã biết người thế nào mới bị nhiễm bệnh, người thế nào sẽ không bị."

Mặc dù nói vậy, sắc mặt Tạ Liên chẳng hề có chút mừng rỡ khi cuối cùng đã tìm được lời giải, Phong Tín và Mộ Tình cũng cảm giác được mọi chuyện không đơn giản như thế. Song nếu Tạ Liên không chủ động nói ra, hai người họ thân là thuộc hạ đương nhiên không tiện hỏi nhiều, lòng hai người cũng chùng xuống.

Núi Thái Thương, Hoàng Cực quán, đỉnh núi cao nhất, điện Thần Võ. Quốc sư đang dâng hương giữa mây khói lượn lờ, Tạ Liên bước vào trong điện, nói thẳng vào đề chính: "Quốc sư, con muốn gặp Đế Quân."

Dâng hương xong, quốc sư quay đầu đáp: "Điện hạ, cổng lớn thiên đình đã không còn mở ra với con nữa rồi."

Tạ Liên nói: "Con biết. Nhưng hiện tại con đã đi đầu ra rõ ràng, nước Tiên Lạc đang hứng chịu sự tấn công của một lời nguyên nhân ác độc trước nay chưa từng có, đây không phải thiên tai, mà là một vật không phải người đang quấy rối trong đó, xin ngài giúp một tay, mời Đế Quân giáng linh phụ thể, thông báo tin tức này trực tiếp đến ngài ấy. Có lẽ ngài ấy sẽ biết ngọn nguồn gây nên tất cả mọi việc là gì, hoặc tìm được cơ hội xoay chuyển tình hình."

*Giáng linh phụ thể: ý bảo giáng linh hồn xuống nhập vào xác ai đó.

Từ sau khi Tạ Liên trở lại nhân gian, tổng cộng đã tới điện Thần Võ thông báo ba lần, nhưng hai lần trước không có ý nhờ giúp đỡ, chỉ làm cho có theo lệ thôi, riêng lần này là thật lòng muốn xin trợ giúp. Quốc sư ngẫm trên ghế, đáp: "Không phải ta không muốn giúp con đâu điện hạ, chỉ là

không cần phải làm thế. Cho dù ta giúp con một tay, để Đế Quân giáng xuống nhập vào ta, con nói chuyện với ngài ấy, đáp án có được cũng chỉ khiến con thất vọng mà thôi."

Tạ Liên hơi biến sắc, hỏi: "Có phải ngài đã biết được gì không? Kể mặc áo trắng đeo mặt nạ khóc cười là thứ gì, ngài có biết không?"

Quốc sư nói: "Điện hạ, con có còn nhớ một câu mà ta từng nói với con không? Số mệnh trên đời này, là tốt hay xấu, đều có định số."

Tạ Liên sửng sốt, tức thì lặng thinh. Quốc sư nói tiếp: "Lẽ ra rất nhiều người Vĩnh An đã phải chết, con chuyển nước tạo mưa, giúp bọn họ nín một hơi tàn, nhưng không thể triệt để cứu họ khỏi đại hạn, thu xếp ổn thỏa cho tương lai của họ, thế nên hiện giờ họ đang ở trong quân đội Vĩnh An trên dốc Bối Tử, muốn tự tìm tương lai cho mình."

"Lẽ ra bên hoàng thành đã rơi vào thế suy tàn, con lại tự mình hạ phàm, dùng năng lực của bản thân thay đổi cục diện trong chớp mắt, giúp hoàng thành nín một hơi tàn. Tuy nhiên, con lại không quyết tuyệt giết sạch phản quân phản dân Vĩnh An, nhổ cỏ tận gốc, trái lại còn cho họ sống đến tận hôm nay, hết như một bầy gián, càng đánh càng mạnh."

Quốc sư hỏi bằng giọng khó hiểu: "Điện hạ, ta có thể hỏi con đang làm gì không? Chẳng lẽ con đang chờ đợi bên tỉnh ngộ, ăn năn hối cải, hòa thuận trở lại thành một nước sao?"

Chẳng hiểu vì đâu, Tạ Liên bỗng thấy lòng hồ thẹn, rồi lại nhanh chóng chuyển thành mê man, nghĩ thầm: "Lạ thật. Bất kể mình cứu người hay bảo vệ người đều vì những người đó là thường dân vô tội, không đáng tội chết. Mỗi việc mình làm, rõ ràng đều là lựa chọn mà mình đưa ra sau khi nghiêm túc cân nhắc và đấu tranh tư tưởng, có sao nghe từ miệng người khác lại nực cười như thế? Tại sao nghe cứ như mình chẳng làm xong việc gì, mà còn... thất bại đến vậy?"

Từ này vừa xuất hiện trong đầu đã bị Tạ Liên dùng mực đậm gạch đi. Quốc sư lại lên tiếng: "Con dùng thân phận thần tiên, can dự vào chuyện nhân gian. Định số của nước Tiên Lạc bị con quấy cho long trời lở đất, lộn

xộn ngổn ngang. Để đạt được cân bằng, hiển nhiên sẽ sinh ra những thứ khác để xoay quỹ đạo bị con đánh lệch trở lại. Ta không biết rốt cuộc thứ kia là gì, nhưng ta có thể khẳng định, nó sinh ra vì con."

"....."

Thân mình Tạ Liên lay động, Quốc sư tiếp tục nói: "Ta cũng có thể khẳng định, Thần Võ Đại Đế có gặp con, chắc chắn cũng sẽ nói vậy với con, bởi vì đó là lý do tại sao ban đầu ngài không cho con hạ phàm. Nhưng ta cảm thấy, cho dù lúc đó ngài nói với con, có lẽ con vẫn sẽ xuống thôi. Người mười mấy tuổi là thế đấy, không nghe khuyên bảo, không vấp ngã sẽ không chịu tin mình chẳng hề biết đi."

Tạ Liên hỏi bằng giọng không thể tin nổi: "Ý của ngài là, nguyên nhân gây nên dịch mặt người hóa ra chính là con sao? Thế nên dựa theo lý luận về định số, cái thứ không khóc không cười đó làm gì cũng là đáng đời con sao? Thế tức là, Thượng thiên định căn bản sẽ không quản việc này phải không?"

Quốc sư đáp: "Con nói vậy cũng được, mà không nói vậy cũng được. Dù gì nếu thật sự tính kiêu đó thì có thể trách cả phụ hoàng và mẫu hậu con nữa, bởi lẽ nếu họ không sinh ra con, con sẽ không phi thăng, cũng sẽ không hạ phàm. Từ đó suy ra, có thể trách luôn bao đời tổ tiên của Tiên Lạc nhà con. Vì vậy bàn về nguyên nhân do ai gây nên chẳng có nghĩa lý gì."

"Còn câu cuối cùng con hỏi, đúng vậy, không quản đâu. Bởi vì Tiên Lạc mất nước vốn là lẽ đương nhiên, nếu con đã nhúng tay làm loạn bàn cờ này, vậy nhất định phải có bàn tay khác đặt quân cờ bị con đánh loạn về vị trí ban đầu."

Tạ Liên hít sâu một hơi, không muốn thảo luận vấn đề Tiên Lạc mất nước có phải là lẽ đương nhiên không với quốc sư. Nhắm mắt giây lát, y mở miệng: "Vậy xin hỏi quốc sư, nếu bây giờ con biến mất, thứ đó sẽ biến mất theo con chứ?"

Quốc sư đáp: "E là không đâu. Mời thần dễ tiến thần khó, yêu ma quỷ quái cũng chẳng khác gì."

Tạ Liên gật đầu, gượng gạo nói: "Vâng. Cảm ơn quốc sư chỉ bảo."

Y biết nói nhiều cũng vô ích, chỉ có thể dựa vào chính mình thôi. Lạy quốc sư rồi nói lời cáo từ, Tạ Liên chuẩn bị rời đi. Sau lưng y, quốc sư cất giọng gọi: "Điện hạ! Con đường sau này, con định đi thế nào?"

Tạ Liên cúi đầu đáp: "Nếu bây giờ con biến mất cũng chẳng được tích sự gì, vậy chống chọi với nó đến cùng chính là con đường duy nhất của con."

Ngừng một lát, y lại ngẩng đầu, gằn từng chữ: "Con không cần biết nó là bàn tay hay thứ gì, nhưng những người con bảo vệ tuyệt đối không phải là quân cờ của nó."

Nửa tháng sau, Lang Anh dẫn quân Vĩnh An đột kích lần nữa.

Trải qua vô số chiến dịch lớn nhỏ kéo dài hàng tháng trời, quân Vĩnh An hiện tại, cuối cùng đã có thể gọi là một đội quân. Họ không còn là đám giặc cỏ lưu lạc ngày nào nữa, mà là một đội quân chính quy có thực lực!

Lang Anh tựa như bốc hơi khỏi nhân gian đã lâu, lần này gặp lại hẳn trên chiến trường, Tạ Liên đợi chờ đã lâu bay thẳng qua đám người, lách mình xông lên, chém một kiếm xuống, quát: "Kẻ mặc áo trắng kia ở đâu?!"

Lang Anh cản kiếm của y, không trả lời, nghiêm túc đánh trả. Tạ Liên ép sát từng bước, nói: "Người biết ta nhắc tới ai. Sự kiên nhẫn của ta có hạn!"

Đột nhiên, Lang Anh nhìn y chằm chằm, hỏi: "Thái tử điện hạ, chẳng phải người từng nói, Vĩnh An sẽ tiếp tục có mưa sao?"

Tạ Liên không ngờ gã sẽ hỏi vậy, trong lòng khẽ run, há miệng nghẹn họng: "Ta..."

Đúng là y đã đảm bảo với Lang Anh, Vĩnh An sẽ mưa tiếp. Nhưng thời gian qua, số người nhiễm dịch mất người trong hoàng thành tăng gấp bội, hiện tại đã gần năm trăm người. Năm trăm người này chen chúc trong rừng

Bất U, khu cách ly có vẻ sắp hết chỗ, các quan viên đang bàn bạc định dời đến nơi xa hơn, rộng hơn. Phần lớn pháp lực của Tạ Liên đều dùng để làm giảm bệnh tình của năm trăm người đó, vì vậy không thể tiếp tục đến Vĩnh An tạo mưa. Nếu đã không dùng nón Vũ Sư, y cũng ngại chiếm pháp bảo trấn điện của người khác, bất đắc dĩ quá, y đành phái Phong Tín tới nước Vũ Sư một chuyến, trả nón Vũ Sư lại cho Vũ Sư rồi nói tiếng cảm ơn.

Tạ Liên đâm một nhát kiếm, giận dữ nói: "Mưa đó là do ta tạo, tại sao nó lại ngừng, trong lòng các người không biết sao?!"

Y càng nổi giận, Lang Anh càng bình tĩnh: "Không liên quan đến ta. Ta chỉ biết, cho dù không có dịch mặt người, pháp lực của người cũng chẳng chống được bao lâu. Cũng như cho dù có mưa của người, Vĩnh An cũng chẳng sống thêm mấy người, chỉ tốn công vô ích mà thôi. Thái tử điện hạ, tại sao người lại cho rằng, người muốn làm gì thì sẽ làm được vậy? Thay vì giao vận mệnh của bản thân cho người, ta thà chọn giao cho chính mình."

Không biết bị câu nào chọc trúng, Tạ Liên chợt nổi ý định giết người.

Lưỡi kiếm của y xoay chuyển, tay trái lên hất lên, trong lòng có một giọng nói đang hét gào: Giết người này, tàn binh Vĩnh An không đủ sức tạo uy hiếp!

Từ khi gặp mặt đến nay, đây là lần đầu tiên Tạ Liên thật sự thất vọng quyết tâm muốn giết chết Lang Anh. Không ngờ một chưởng tung ra, đánh vào lồng ngực của Lang Anh, đánh cho hắn phun một ngụm máu, nhưng không xuyên thủng tim hắn, trái lại còn bị chấn cho văng ra.

Dưới cú chấn đó, Tạ Liên không tài nào tin nổi, lùi lại vài bước, nói: "Người?!"

Thứ đánh bật mình là gì, Tạ Liên không thể tưởng tượng hơn.

Nhân gian có người sở hữu năng lực mạnh, chẳng hạn như quân vương, kỳ tài, nghĩa sĩ, phạm là lúc nguy cấp, ắt sẽ tự động sinh ra linh khí hộ thể, bảo vệ người này không chịu thương tổn. Người như thế, đa số đều có

tiền chất phi thăng. Lang Anh chẳng qua chỉ là một kẻ thường dân, không ngờ cũng sản sinh linh khí hộ thể này, hơn nữa còn là loại cực kỳ hiếm -- Linh khí quân vương!

Tạ Liên chẳng dám nghĩ kỹ rốt cuộc đi đầu này mang ý nghĩa gì, chợt thấy lồng ngực lạnh toát, là kiếm của Lang Anh đâm tới, xuyên thủng ngực y.

Trận đấu này, đôi bên bất phân thắng bại.

Đám Vĩnh An đến xâm lược vẫn chết nhiều người như cũ, nhưng lần này hoàng thành Tiên Lạc cũng chẳng khác là bao. Nếu là người khác, thực ra có thể nói là thắng thảm hại, nhưng với Tạ Liên mà nói, đây chắc chắn là một lần bại trận.

Đây là lần đầu tiên y thất bại, hơn nữa tuy Lang Anh vẫn không đánh lại y, cuối cùng bị thương rút lui, nhưng rất nhiều người đã chứng kiến cảnh Lang Anh đâm trúng y. Tạ Liên có thể đoán được, lúc này trong quân đội có bao nhiêu tướng sĩ đang vụng trộm bàn luận: Điện hạ là Võ Thần mà, sao lại bị đâm trúng chứ? Chẳng phải chúng ta là đội quân của thần tiên sao? Tại sao lần này không toàn thắng như xưa nữa?

Dù vậy, Tạ Liên hoàn toàn không đủ sức quan tâm những giọng nói lí nhí ấy nữa, bởi vì Mộ Tinh báo cho y biết, hôm nay rừng Bất U lại nhập hơn một trăm bệnh nhân mắc dịch mặt người.

Chỉ một ngày ngắn ngủi, lại hơn một trăm người!

Bây giờ nhóm đầu tiên mắc dịch mặt người đã phát bệnh đến mức cực kỳ nghiêm trọng, toàn thân trên dưới không có chỗ nào coi được, phải dùng vải trắng dày cộm đắp lên, nếu không chỉ liếc mắt cũng phát sợ. Nhưng xuyên qua lớp vải trắng, có thể loáng thoáng trông thấy mấy thứ lồi lõm không bằng phẳng trên đường nét cơ thể.

Tạ Liên chạy khắp nơi cứu chữa, khó khăn lắm mới hết một lượt, Phong Tín kéo y sang một bên, hỏi nhỏ: "Điện hạ, hôm nay trên chiến trường xảy ra chuyện gì thế? Sao huynh lại bị kẻ lỗ mãng kia đâm trúng?"

Rõ ràng lúc sau huynh đã đánh trúng hắc nhĩ hầu lần, sao không giết hắc nhĩ hầu?"

Tạ Liên không muốn nói cho Phong Tín biết, trên người Lang Anh có thêm một lớp linh khí quân vương mà đến cả thần quan cũng không thể nào xâm phạm, vì vậy chỉ đành cười khổ. Đâu phải y không muốn giết, thật ra đã không giết nổi nữa rồi. Pháp lực chứa trong thể tấn công của y, tất cả đã bị lớp vương khí đó hóa giải, hoàn toàn vô hiệu với Lang Anh. Sau khi phát hiện điểu này, Tạ Liên lập tức chuyển sang dùng đao thật giáo thật, tay đâm chân đá, nhưng Lang Anh da thô thịt dày, chịu đòn rất giỏi!

Đúng lúc này, phía xa đột nhiên có người gào lên: "Điện hạ cứu ta với!"

Tạ Liên đang nhận chén nước mà Phong Tín đưa cho, vừa uống được một ngụm, nghe tiếng gào này thì sắc súa, không kịp thở hơi nào, vội lao nhanh qua đó. Người đang kêu gào chính là thanh niên hôm ấy tặng dù cho y. Bởi vì Tạ Liên đặc biệt ân cần với thanh niên này, thế nên hắc nhĩ hầu cũng chăm chỉ kêu y cứu mạng hơn hẳn. Ban đầu vị trí mọc dịch mặt người của hắc nhĩ hầu là đầu gối, Tạ Liên làm phép khống chế, không để dịch độc lan rộng, nhờ vậy khắp người hắc nhĩ hầu chỉ có chân trái mọc dịch mặt người, lúc này hắc nhĩ hầu đang điên cuồng đá vào cái chân đó, đau chết đi sống lại. Tạ Liên giữ chặt hắc nhĩ hầu, trấn an: "Đừng nhúc nhích! Ta tới rồi!"

Thanh niên hoảng sợ tột độ, túm lấy Tạ Liên, nói: "Điện hạ! Điện hạ, cứu ta với! Khi này ta thấy chân ngứa quá, giống như bị cò chọc vào, sau đó ta, ta cúi đầu xem thử, ta thấy mấy thứ kia... miệng chúng nó hết đóng lại mở, đang nhúc nhích, đang nhúc nhích đó! Chúng nó đang ăn cò!!! Chúng nó là vật sống!!!"

Tạ Liên tức khắc rợn hết tóc gáy. Y cúi đầu xuống nhìn, quả nhiên, trên chân trái của thanh niên chỉ chít lúc nhúc mấy chục gương mặt người, nhiều cái miệng còn đang ngậm cò, có cái còn nhai nhồm nhoàm như đói khát lắm!

Nhiều bệnh nhân hét ầm trời, đám người nhốn nháo không ngừng, cũng nhờ Phong Tín Mộ Tình và các binh sĩ cố gắng áp chế mới không xảy ra

bạo động. Tạ Liên dùng một tay ghì chặt thanh niên, hỏi người bên cạnh: "Chân này của hấn còn cử động được không?"

Các hộ sĩ trong rừng Bất U đều phải trang bị đầy đủ, dùng băng vải và áo tơi bọc kín mít toàn thân, không nhìn ra hình dạng gì. Một người đang làm việc bên cạnh đáp lời, nghe giọng có vẻ là một thiếu niên: "Điện hạ, không được r ồi! Chân này của hấn đã tàn phế, chẳng biết bên trong còn mọc cái gì, nặng như rót chì* vậy, không tài nào kéo nổi. Hơn nữa dịch độc vẫn đang tràn lên trên, sắp tràn ra khỏi cái chân này, lan rộng đến hông r ồi."

*Rót chì: là hình phạt giết phạm nhân thời cổ đại, đem chì hoặc thiết nung chảy, rót vào miệng phạm nhân, phạm nhân hoặc sẽ bị nóng chết, hoặc kim loại đông đặc trong bụng dẫn đến tử vong.

Tạ Liên đã dốc hết sức làm phép chữa trị, nhưng chân của thanh niên này có thể nói đã hết đường cứu chữa, gần như mất luôn tri giác của người bình thường. Lúc này, một y sư nói nhỏ: "Điện hạ, theo ta thấy, cách duy nhất mà đến giờ chưa từng thử chỉ có cắt bỏ bộ phận mọc mặt người, để xem có thể ngăn cản sự lây lan hay không..."

Trong lòng Tạ Liên cũng chỉ nghĩ được cách này: "Vậy cắt cho hấn đi!"

Thanh niên kia vội kêu lên: "Đừng mà!" Hấn sợ bị chặt chân, nhưng lại không dám ôm cẳng chân dị dạng của mình, đau đớn khôn tả: "Chân của ta vẫn chưa tàn phế! Biết đâu ờn có thể lành lại... Điện hạ! Ngài... ngài không còn cách nào khác cứu ta sao?"

Tạ Liên chẳng còn muốn đáp lại mấy câu như "ta sẽ tận sức", "ta sẽ cố gắng" nữa, trước mắt từ từ tối s ầm, cất giọng: "Xin lỗi, ta không có."

Đây là lần đầu tiên Thái tử điện hạ thốt nên lời như thế, vô số người ở đây kinh ngạc không thôi. Có người mất kiểm soát tại chỗ, hét lên: "Không có? Ngài là điện hạ, ngài là thần, làm sao không có cách cho được? Bọn ta ở đây chờ ngài nghĩ cách đã bao ngày r ồi, sao ngài không có cách được chứ?!"

Người nói câu này lập tức bị ai đó đè xuống không lên tiếng được nữa, nhưng không phải do Phong Tín và Mộ Tình cản lại. Đường như cảm thấy câu nói vừa rồi của Tạ Liên quá thẳng thắn, không thể trấn an đám người, Mộ Tình im lặng nhủ thầm, Phong Tín thì ở đằng xa quát bảo mấy bệnh nhân đang nhảy quá cao mau ngưng lại. Mấy ngày liền bận sức đầu mẻ trán, trường kiếm của Tạ Liên vẫn chưa cắm vào vỏ, treo lủng lẳng bên hông, lưỡi kiếm đặt khá gần cẳng chân kia. Cảm nhận được kiếm khí lạnh buốt, một cái "mặt người" đột nhiên ngừng nhai, há miệng hét toáng lên.

Thứ này, thế mà lại hét lên!!!

Tuy giọng nghe nhỏ yếu, nhưng chắc chắn phát ra từ cẳng chân này. Thanh niên nọ rống một tiếng, suýt nữa bị dọa ngất xỉu, hấn ôm ghì Tạ Liên, luôn miệng nói: "Điện hạ cứu ta! Cứu ta với!" Cùng lúc đó, dọc từ chân đến gần hông của hắn lơ mơ xuất hiện ba cái hõm lõm xuống. Y sĩ kia hốt hoảng nói: "Điện hạ, lan ra rồi, lan ra rồi! Dịch độc sắp tràn khỏi chân rồi!"

Có hao tổn thêm bao nhiêu pháp lực, cuối cùng Tạ Liên vẫn không thể khống chế bệnh tình của thanh niên này. Mắt thấy những thứ đáng sợ này sắp lan khắp cả người thanh niên, hễ lan là không còn cách nào cứu vãn được, chẳng lẽ lại ngời chờ chết sao?

Tạ Liên cắn răng nói: "Ta hỏi người một câu thôi, cái chân này, người có cần hay không? Sau khi mất chân rồi cuộc sẽ thế nào, ta cũng không dám đảm bảo. Không cần thì hãy gạt đầu, chúng ta lập tức ra tay. Nếu cần thì đừng gạt đầu, chúng ta xem rồi tính sau!"

Thanh niên thở gấp, đã bị dọa cho hai mắt vô hồn, gần như mất trí, vừa như gạt đầu, lại như lắc đầu. Mà đóng mắt người trên chân trái của hắn, cái này nối tiếp cái nọ bắt đầu hét om sòm, dường như đang chào mừng "đồng bạn" mới gia nhập. Trong tiếng kêu í a í ới, thậm chí còn thấy được biểu cảm vui sướng và chiếc lưỡi nho nhỏ đỏ tươi đang run rẩy của chúng. Thật khó mà tưởng tượng nổi, rốt cuộc trong chân trái của thanh niên là cảnh tượng thế nào, cũng như đã biến thành chỗ ký sinh của thứ gì.

Không thể kéo dài thêm được nữa! Tạ Liên nói với y sĩ: "Cắt cho hắn."

Y sĩ kia lại cuống quýt xua tay, nói: "Điện hạ thứ tội! Bản thân ta cũng không nắm chắc, ta không dám xuống đao ở đây đâu! Ngộ nhỡ cắt r ỡ cũng không xong... thôi đừng mạo hiểm thì hơn!" Th ần mẫn mình đang yên lành lại l ắm m ồm, súng bắn chim đ ầu đàn, suýt nữa vớ phải nhiệm vụ đáng sợ, cuối cùng trốn vào đám người không hó hé gì nữa.

*Súng bắn chim đ ầu đàn: ý chỉ làm người không nên chơi trội quá, dễ bị tai bay vạ gió; người đi đ ầu dễ ăn hành.

Thanh niên kia l ắm b ồm: "Điện hạ cứu ta, điện hạ cứu ta!"

Mà trong đ ầu Tạ Liên lại trống hươ trống hoác, một giọng nói tuyệt vọng đang thì thào tại đáy lòng: " -- Ai đến cứu ta với... !"

Bốn phía ền ào huyên náo, hét cái gì cũng có. Đóng mặt người nho nhỏ méo mó lúc nhúc bên dưới cũng kêu la oai oái. Trong thoáng chốc, Tạ Liên có cảm giác mình đã nhìn thấy địa ngục.

Y tựa như đang nhìn chằm chằm địa ngục đó, r ỡ lại như chẳng nhìn gì hết. Giữa từng dòng m ồ hôi lạnh chảy ròng, y mở to hai mắt, giơ tay lên --

Tay nâng kiếm chém xuống, máu tươi tuôn trào.

86:Bất U 3

Chương 86

"Á á á á á --"

Thanh niên kia vốn đã nửa tỉnh nửa mê, sau khi bị Tạ Liên chặt đứt chân trái, h ốt nhiên bừng tỉnh, l ồng lộn hét lên: "Chân của ta! Chân của ta!"

Tạ Liên quỳ trong vũng máu, một thân áo trắng loang lổ vết máu, ra sức ghì chặt h ất, nói: "Không sao đâu! Y sư, mau c ần máu cho h ất!"

Mấy y sư l uyễn qu ệnh tay chân, Mộ Tình nhìn không nổi nữa, nói: "Người đừng có ng ất." Nói đoạn bước lên lấy một lọ thuốc nhỏ, khói mờ

nhàn nhát bay ra, máu tươi từ từ ngừng chảy, Tạ Liên cũng phủ một lớp linh quang quanh vết thương của thanh niên này. Về phần cái chân bị cắt bỏ, nó nằm lơ lửng dưới đất, bỗng nhiên khẽ khàng cuộn lại, không ngờ sau khi tách khỏi cơ thể mà vẫn còn co giật nhúc nhích, tựa như một vật sống. Tạ Liên nhấc tay, ánh lửa bùng lên, cái chân kia bị đốt thành một nắm than cốc đen thùi trong ngọn lửa hừng hực. Thanh niên kêu la thảm thiết: "Chân của ta!"

Tạ Liên kiểm tra sườn hông của hắn, thấy dấu vết mặt người vẫn chưa bò lên thì hai mắt sáng rỡ, vui mừng nói: "Được rồi, đã ngưng lại, không lan ra nữa!"

Bấy giờ thanh niên mới ngừng khóc, trợn mắt nói: "Thật ư? Khỏi thật rồi sao?"

Đám người đồng loạt hít một hơi lạnh, rục rà rục rịch. Do dự một hồi, có người la lên: "Điện hạ, xin ngài chữa giúp ta luôn với!"

Một giọng thiếu niên ở cách đó không xa lại nói lớn: "Đừng làm ầu! Chưa chắc được đâu, lỡ như qua một thời gian hắn lại tái phát thì tính sao?"

Được giọng nói này nhắc nhở, Tạ Liên cũng bình tĩnh lại, nói: "Đúng thế. Bây giờ vẫn chưa thể xác định, còn cần quan sát thêm một thời gian."

Có người sợ hãi nói: "Còn phải quan sát thêm bao lâu đây... không chờ được nữa rồi, còn chờ nữa... còn chờ nữa thứ này sẽ mọc lên mặt ta đó!" Có người lại bất chấp: "Ta bằng lòng đánh liều một phen!" Không lâu sau, mấy trăm người trong rừng Bất U đều la lối um sùm: "Điện hạ, van cầu ngài giải khổ nạn của chúng ta đi!"

Người người kẻ sau tiếp bước kẻ trước bắt đầu quỳ lạy Tạ Liên, Tạ Liên bị bọn họ vây ở giữa, tuy khó xử nhưng cũng không dám sơ suất, nói: "Mời các vị đứng lên trước đã. Nếu như sau một thời gian, người này không còn tái phát, ta nhất định sẽ dốc hết sức cứu chữa cho mọi người..."

Sau khi vất vả trấn an chúng dân, hứa hẹn rất nhiều điều, đưa thanh niên bị chặt chân đến nơi khác thu xếp ổn thỏa, Tạ Liên ngồi dưới một thân cây. Mộ Tình nhìn xung quanh rồi nói khẽ: "Sao huynh lại thả tay cắt chân của hắn chứ? Những việc thế này, nếu không phải bản thân kẻ đó van nài huynh hết lần này đến lần khác, huynh đừng tự quyết định. Ngộ nhớ huynh cắt chân của hắn mà vẫn không có tác dụng gì, đến lúc đó người mà hắn hận sẽ là huynh."

Tim Tạ Liên còn đang đập thình thịch, y đưa một tay che mặt, nói bằng giọng khản đặc: "... Tình huống lúc đó không thể chờ thêm nữa, hắn không trả lời ta, y sự lại chẳng dám xuống tay, đầu thế nào khoan tay nhìn dịch độc tùy ý lan rộng, dù sao cũng phải có người đứng ra quyết định* xem rốt cuộc nên làm thế nào. Ta thật sự..."

*Nguyên văn là phách bản: kiểu như gõ búa chốt giá trong phiên đấu giá = đưa ra quyết định.

Phong Tín hiềm khi tỏ vẻ lo lắng, nói: "Điện hạ, ta thấy huynh nên nghỉ ngơi thì hơn. Sắc mặt huynh thật sự không tốt lắm, bên này chúng ta sẽ gánh giúp huynh trước."

Tạ Liên cũng cảm thấy phần nào chống hết nổi, chậm rãi gật đầu, đáp: "Được. Ta ở đây nghỉ ngơi một hồi, lát nữa sẽ trở về, không thể đi quá xa." Đúng lúc này, trong rừng lại có người khóc la, Phong Tín và Mộ Tình bèn đi xem chuyện gì xảy ra, Tạ Liên ngăn người một lát rồi nằm xuống đất.

Ví như trước đây, nếu không ai dựng một túp lều thơm, đặt một chiếc giường khảm ngà voi, chắc chắn y sẽ không đời nào nằm trên đất bùn ở chốn hoang dã như thế, nhưng hiện tại thật sự không còn sức bần khoản mấy chuyện vớ vẩn đó, ngay cả cát bụi và vết máu trên áo cũng không phải sạch sẽ, mặt xám mày tro ngả đầu thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, mơ màng nghe thấy Phong Tín gọi mình, Tạ Liên giật mình choàng tỉnh, trở mình bật dậy, phát hiện có thứ gì đó trượt khỏi người, cúi đầu nhìn thử, hóa ra là một tấm chăn rách khâu miếng vá, không biết ai đắp cho y trong lúc y nghỉ ngơi. Tạ Liên day ấn đường, nói

với Phong Tín đang đến gần: "Ta không cần cái này, người đưa cho mấy bệnh nhân kia đi."

(Dấu hiệu của bé Hoa: mấy đờ rách rưới sứt mẻ khâu miếng vá =))))))

Phong Tín nghe vậy thì sửng sốt: "Hả? Huynh nói gì vậy? Cái chăn này à? Không phải ta đưa cho huynh đâu, ta mới vừa về thôi."

Tạ Liên quay đầu hỏi: "Mộ Tình thì sao?"

Mộ Tình nói: "Cũng không phải ta. Chắc là tín đồn nào sống trong khu cách ly đem tới cho huynh."

Tạ Liên nhìn khắp xung quanh, không thấy bóng người nào đáng chú ý, bèn lắc đầu, nhủ thầm: "Không ngờ có người đến gần mà mình chẳng hề phát hiện, trạng thái này đúng là cực tệ." Y gấp chăn gọn gàng đặt xuống đất, đứng dậy nói: "Đi thôi."

Tạ Liên lòng mang tâm sự mà đi, mà không lâu sau, chuyện y lo lắng đã xảy ra.

Chỉ qua hai ngày, Tạ Liên lại đến rừng Bất U, một vài y sư báo cho y biết: Ban đêm, có mười mấy bệnh nhân dịch mặt người bỏ ngoài tai lời cảnh cáo, lén lút bò dậy, người thì dùng lửa đốt chỗ tiêm nhiễm, kẻ thì dùng dao cắt da thịt. Còn có nhiều người do thủ pháp không chuẩn, mất máu quá nhiều, rúc trong chăn không dám hó hé, sợ bị người ta phát hiện, cuối cùng im hơi lặng tiếng mà chết.

Vừa rời khỏi chiến trường đã hay tin dữ này, Tạ Liên đứng giữa mấy trăm người, nhìn những bệnh nhân máu me đẫm đìa kêu đau kêu đón nằm la liệt dưới đất, cuối cùng cũng nổi giận: "Tại sao các người không nghe khuyên bảo vậy? Chẳng phải ta đã nói bây giờ vẫn chưa thể xác định rốt cuộc có diệt được tận gốc dịch độc hay không mà? Sao có thể làm càn thế chứ!"

Đây là lần đầu tiên y giận dữ đến vậy trước mặt nhiều tín đồ như thế, mọi người đều cúi đầu ngậm miệng, câm như hến. Trong lòng thật sự tức

giận, Tạ Liên nhin không được nói thêm vài câu, nói một h ồi, thỉnh linh có kẻ lên tiếng: "Thái tử điện hạ bách độc bất xâm, đau bệnh nằm trên người bọn ta chứ không phải trên người ngài, dĩ nhiên ngài sẽ nói bọn ta làm càn r ồi. Nhưng bọn ta cũng vì bệnh tình nguy cấp mới chữa bừa chữa bậy, còn cách nào nữa chứ?"

Tuy kẻ này không đốp chất thẳng thừng với y, nhưng giọng điệu lại hết sức quái gở. Tạ Liên nghe vậy, máu nhất thời xộc lên não, hỏi: "Người nói cái gì?"

Kẻ nọ nói xong cũng rút v ề, tìm không tìm ra. Phong Tín ở đằng xa không nghe thấy, bằng không đã mắng ngay tấp lự. Thấy chi ều hướng của đám người không ổn, Mộ Tình cẩn thận chọn cách không làm tình hình căng thẳng thêm. Thấy Tạ Liên không trả lời, một kẻ khác lại nói: "Thái tử điện hạ, nếu ngài không cứu được bọn ta, bọn ta buộc lòng phải tự cứu mình thôi. Yên tâm đi, sẽ không phí phạm linh dược và pháp lực của ngài đâu."

Vừa r ồi còn máu nóng dâng trào, giờ đây lại như rơi vào h ần băng, Tạ Liên nghĩ th ăm: "... Nói gì thế kia? Chẳng lẽ ta để bụng đống linh dược và pháp lực đó sao? Rõ ràng ta sợ cắt cũng vô dụng nên mới ngăn cản thôi, sao lại nói như ta chỉ được cái miệng* vậy? Đúng là ta không thấu được những cơn đau bệnh đó, nhưng nếu không phải ta thật lòng muốn cứu người, ta cần gì th ần quan yên lành lại không làm mà xuống đây chuốc khổ vào mình???"

*Nguyên văn là "đứng nói thì không biết đau lưng": Ý bảo không đặt chân vào hoàn cảnh của người khác mà chỉ đứng ngoài giỏi nói là hay. Mà vì nếu dùng cụm này sẽ lặp từ "nói" nghe lủng củng quá nên tui sửa thành "chỉ được cái miệng", nghĩa cũng tương tự.

Trong cả cuộc đời này, Tạ Liên chưa từng bị ai dùng lời như vậy đâm chọc, cũng chưa bao giờ chịu uất ức như thế. Trong lòng chất chứa trăm ngàn lời nói, ngoài miệng lại chẳng thể thốt được câu nào, bởi lẽ y biết, do mình vẫn chưa tìm cách trị tận gốc dịch mặt người, cuối cùng khiến cho các tín đồ từ từ mất kiên nhẫn. Nỗi khổ mà bách tính này phải gánh chịu,

so ra giày vò gấp trăm lần nỗi khổ của y, Tạ Liên chỉ có thể siết chặt nắm tay, khớp xương vang ken két. Hồi lâu sau, y thỉnh thoảng tung một đấm vào thân cây bên cạnh.

Thân cây răng rắc gãy đoạn, mọi người giật bắn mình, xúm lại xì xào bàn tán. Bấy giờ Phong Tín ở đằng xa mới phát hiện bên này xảy ra chuyện, chạy tới gọi: "Điện hạ!"

Tạ Liên tung một nắm đấm, trút một hơi uất nghẹn, nhờ vậy bình tĩnh được phần nào. Nào ngờ giữa bầu không khí lặng ngắt, lại có kẻ lên tiếng: "Thái tử điện hạ, ngài đâu cần giận dữ đến thế. Các vị đang ngồi đây đều là bệnh nhân, đều là tín đồ của ngài. Mọi người không ai nợ ngài hết."

Lời vừa thốt ra, rất nhiều người lén lút gật đầu. Tuy tất cả đều giảm nhỏ giọng, nhưng năm giác quan của Tạ Liên nhạy bén, mọi tiếng động đều nghe rõ mồn một, bên dưới đang xì xầm to nhỏ: "Cuối cùng cũng có một người dám nói lời thật rồi, ta nghẹn mãi không dám nói đấy..."

"Trước đây nghe bảo Thái tử điện hạ đi ầm ډạm lắm mà... Sao ngài ấy lại thế này chứ..."

Giữa từng đợt tiếng người như thủy triều, Tạ Liên vô thức lùi lại một bước. Hai mươi năm qua, Tạ Liên chưa từng sợ hãi trước bất cứ kẻ địch nào, y vĩnh viễn không biết sợ, nhưng vào giờ phút này, một loại cảm xúc tựa như sợ hãi cuốn qua lòng y. Lúc này, Tạ Liên lại nghe ai đó thì thầm: "Có thần uy cỡ đó thì đến chỗ kẻ địch mà thể hiện, vậy đâu cần phải đánh khổ sở thế chứ!"

Nghe câu này, Tạ Liên không thể nào đứng đây được nữa.

Đâu phải y không biết, mình của hiện tại hoàn toàn không giống Võ Thần cần kiếm kiếm hoa đi ầm nhiên mỉm cười trên bệ thờ!

Tạ Liên xoay người chạy ào đi, lao ra khỏi rừng Bất U như bỏ trốn, Phong Tín và Mộ Tình ở phía sau hô to: "Điện hạ! Huynh muốn đi đâu!"

Đám người bỗng dừng rối loạn, hình như có một tiểu hộ sĩ đột nhiên vô cớ đâm đá vài bệnh nhân, kích phát một trận lẫn lộn ẩu đả túi bụi. Dù vậy, Phong Tín và Mộ Tình cũng chẳng có sức quan tâm bên đó, quát gọi mấy đội binh sĩ đến trông chừng hiện trường, sau đó đuổi theo Tạ Liên.

Hướng mà Tạ Liên lao đến chính là dốc Bối Tử, một bước bay xa mấy trượng, chẳng bao lâu đã đến vùng đỉnh núi rậm rạp kia. Tạ Liên trừng đỏ cả mắt, đứng trong rừng quát: "Ra đây!!!"

Phong Tín nói: "Điện hạ! Huynh tới đây làm gì!"

Tạ Liên hét ầm trời: "Ta biết người ở đây, lăn ra đây cho ta!!!"

Mộ Tình nói: "Nếu huynh gọi một tiếng là gã chịu ra, vậy đâu đến mức..."

Lời còn chưa dứt, thành linh im bật. Bởi vì ba người đều nghe được sau lưng truyền đến tiếng vang cọt kẹt. Quay phắt đầu lại, kẻ ngồi trên dây leo nhìn xuống bọn họ, chẳng phải chính là quái nhân áo trắng đeo mặt nạ trái khóc phải cười sao?

Không ngờ gọi một tiếng là ra thật!

Vừa thấy gã, Tạ Liên lập tức mất sạch lý trí, tung người nhào tới, lạnh lùng quát: "Ta muốn mạng của người!!!"

Kẻ mặc áo trắng né tránh một cách linh hoạt và khéo léo, tay áo trắng rộng thùng thình hệt như đôi cánh bướm múa lượn, đẹp đẽ tột cùng. Phong Tín và Mộ Tình đều "a" một tiếng, lẽ ra định lên giúp một tay, nhưng chợt phát hiện đi đâu không ổn, bèn dừng lại động tác, sắc mặt lộ rõ kinh ngạc. Tạ Liên lại vì lòng đầy lửa giận nên không phát hiện cái gì, trường kiếm ra khỏi vỏ, Phong Tín kêu lên: "Điện hạ! Huynh không phát hiện sao, gã..."

Mà Tạ Liên đã dùng một tay bóp cổ kẻ mặc áo trắng, tay còn lại cầm kiếm, mũi kiếm chĩa ngay lồng ngực gã. Rõ ràng đã bị Tạ Liên chế ngự, song kẻ mặc áo trắng lại đột nhiên phá lên cười ha ha ha.

Tiếng cười của gã trong trẻo ôn hòa, tựa như một thiếu niên, Tạ Liên cảm thấy quen tai đến lạ, rất giống người nào đó, nhưng dưới cơn cu ồng nộ, y nhất thời không nhớ được là giống giọng của ai, chẳng qua trong lòng chợt hiện chút ngờ vực. Qua giây lát, kẻ mặc áo trắng kia thở dài: "Tạ Liên ơi Tạ Liên à, người có giấy dựa thế nào cũng vô dụng thôi. Người thua chắc rồi, nước Tiên Lạc sắp tiêu đời rồi!"

Tạ Liên nổi giận, rút tay cho gã một bạt tai, mắng: "Người tưởng người là cái thá gì? Không bảo người nói chuyện thì câm miệng cho ta!"

Với Tạ Liên mà nói, đây quả là hành động hết sức thô lỗ.

Đầu bị Tạ Liên tát lệch sang một bên, kẻ mặc áo trắng lại quay trở về, nói: "Người muốn ta câm miệng thật sao? Được rồi, được rồi. Có đi đâu, thật ra vẫn còn một biện pháp có thể giúp các người chuyển bại thành thắng, nhưng phải xem người có chịu làm không."

Nếu gã không nói thêm câu sau, chắc chắn Tạ Liên sẽ không để ý đến gã. Nhưng gã nói thêm câu cuối cùng, Tạ Liên cảm thấy có lẽ gã nói thật. Biện pháp thì có, chỉ là muốn y bỏ ra một cái giá nặng nề Tạ Liên thở hển một hơi, tr ần giọng nói: "Biện pháp gì? Người muốn ta làm gì thì cứ việc nói thẳng, bớt nói nhảm đi!"

Kẻ mặc áo trắng nói: "Người tới gần một chút, ta sẽ nói cho người biết."

Tạ Liên nói: "Được."

Phong Tín gọi: "Điện hạ! Chắc huynh không..." Chỉ thấy Tạ Liên đâm kiếm xuyên thủng ngực kẻ mặc áo trắng, cúi người xuống, mở miệng: "Người nói đi."

Kẻ mặc áo trắng dùng giọng cực nhỏ thì th ần với Tạ Liên một h ồi, người ngoài chẳng nghe rõ gã đang nói cái gì. Mà Tạ Liên càng nghe, hai mắt trợn càng lớn, nghe xong không thể nhịn được nữa, lại cho gã thêm một bạt tai, quát: "Ta không bảo người nói cái này! Cái ta muốn là biện pháp giải quyết! Biện pháp!"

Kẻ mặc áo trắng đáp: "Ta nói rồi, đây chính là biện pháp, nhưng phải xem người có chịu làm không."

Mặt mày méo xệch, Tạ Liên cất giọng: "... Rốt cuộc người muốn làm gì? Rốt cuộc người là ai?"

Kẻ mặc áo trắng cười ha ha: "Ta là ai, sao người không tháo mặt nạ xuống tự nhìn đi?"

Tạ Liên đã sớm có ý định đó, bèn tháo phăng chiếc mặt nạ nửa khóc nửa cười kia xuống. Giây tiếp theo, cả người y cứng đờ.

Dưới chiếc mặt nạ, mỉm cười với Tạ Liên là một gương mặt thiếu niên tuấn tú trắng ngà, hai mắt sáng ngời, khóe miệng tươi cười, thần thái dịu dàng và nhũn nhặn vô hạn.

Đó là gương mặt của chính bản thân y!

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

86-88- Hết quyển 2

Chương 86: Dịch mặt người lan từ rừng Bất U 3

"Á á á á!!!"

Thanh niên kia vốn đã nửa tỉnh nửa mê, sau khi bị Tạ Liên chặt đứt chân trái, hắn đột nhiên bừng tỉnh, lồng lộn hét lên "Chân của ta! Chân của ta!"

Tạ Liên quỳ trong vũng máu, một thân áo trắng loang lổ vết máu, ra sức ghì chặt hắn, nói "Không sao đâu! Y sư, mau cầm máu cho hắn!"

Mấy y sư luýnh quýnh tay chân, Mộ Tình nhìn không nổi nữa, nói "Người đừng có ngất." Nói đoạn bước lên lấy một lọ thuốc nhỏ, khói mờ nhàn nhạt bay ra, máu tươi từ từ ngừng chảy, Tạ Liên cũng phủ một lớp linh quang quanh vết thương của thanh niên này. Về phần cái chân bị cắt bỏ, nó nằm lơ lửng dưới đất, bỗng nhiên khẽ khàng cuộn lại, không ngờ sau khi tách khỏi cơ thể mà vẫn còn co giật nhúc nhích, tựa như một vật sống. Tạ Liên nhấc tay, ánh lửa bùng lên, cái chân kia bị đốt thành một nắm than cốc đen thui trong ngọn lửa hừng hực. Thanh niên kêu la thảm thiết "Chân của ta!"

Tạ Liên kiểm tra sườn hông của hắn, thấy dấu vết mặt người vẫn chưa bò lên thì hai mắt sáng rỡ, vui mừng nói "Được rồi, đã ngưng lại, không lan ra nữa!"

Bấy giờ thanh niên mới ngừng khóc, trợn mắt nói "Thật ư? Khỏi thật rồi sao?"

Đám người đồng loạt hít một hơi lạnh, rục rà rục rịch. Do dự một hồi, có người la lên "Điện hạ, xin ngài chữa giúp ta luôn với!"

Một giọng thiếu niên ở cách đó không xa lại nói lớn "Đừng làm ầu! Chưa chắc được đâu, lỡ như qua một thời gian hắt lại tái phát thì tính sao?"

Được giọng nói này nhắc nhở, Tạ Liên cũng bình tĩnh lại, nói "Đúng thế. Bây giờ vẫn chưa thể xác định, còn cần quan sát thêm một thời gian."

Có người sợ hãi nói "Còn phải quan sát thêm bao lâu đây... không chờ được nữa rồi, còn chờ nữa... còn chờ nữa thứ này sẽ mọc lên mặt ta đó!" Có người lại bất chấp "Ta bằng lòng đánh liều một phen!" Không lâu sau, mấy trăm người trong rừng Bất U đều la lối um sùm "Điện hạ, van cầu ngài giải khổ nạn của chúng ta đi!"

Người người kẻ sau tiếp bước kẻ trước bắt đầu quỳ lạy Tạ Liên, Tạ Liên bị bọn họ vây ở giữa, tuy khó xử nhưng cũng không dám sơ suất, nói "Mời các vị đứng lên trước đã. Nếu như sau một thời gian, người này không còn tái phát, ta nhất định sẽ dốc hết sức cứu chữa cho mọi người..."

Sau khi vất vả trấn an chúng dân, hứa hẹn rất nhiều điều, đưa thanh niên bị chặt chân đến nơi khác thu xếp ổn thỏa, Tạ Liên ngẩng dưới một thân cây. Mộ Tình nhìn xung quanh rồi nói khẽ "Sao huynh lại thả tay cắt chân của hắn chứ? Những việc thế này, nếu không phải bản thân kẻ đó van nài huynh hết lần này đến lần khác, huynh đừng tự quyết định. Ngộ nhớ huynh cắt chân của hắn mà vẫn không có tác dụng gì, đến lúc đó người mà hắn hận sẽ là huynh."

Tim Tạ Liên còn đang đập thình thịch, y đưa một tay che mặt, nói bằng giọng khản đặc "...Tình huống lúc đó không thể chờ thêm nữa, hắn không trả lời ta, y sự lại chẳng dám xuống tay, đâu thể nào khoan tay nhìn địch độc tùy ý lan rộng, dù sao cũng phải có người đứng ra quyết định xem rốt cuộc nên làm thế nào. Ta thật sự..."

Phong Tín hiềm khi tỏ vẻ lo lắng, nói "Điện hạ, ta thấy huynh nên nghỉ ngơi thì hơn. Sắc mặt huynh thật sự không tốt lắm, bên này chúng ta sẽ gánh giúp huynh trước."

Tạ Liên cũng cảm thấy phần nào chóng hết nổi, chậm rãi gật đầu, đáp "Được. Ta ở đây nghỉ ngơi một hồi, lát nữa sẽ trở về, không thể đi quá xa." Đúng lúc này, trong rừng lại có người khóc la, Phong Tín và Mộ Tình bèn đi xem chuyện gì xảy ra, Tạ Liên ngăn người một lát rồi nằm xuống đất.

Ví như trước đây, nếu không ai dựng một túp lều thorn, đặt một chiếc giường khảm ngà voi, chắc chắn y sẽ không đời nào nằm trên đất bùn ở chốn hoang dã như thế, nhưng hiện tại thật sự không còn sức bắn khoăn mấy chuyện vớ vẩn đó, ngay cả cát bụi và vết máu trên áo cũng không phải sạch sẽ, mặt xám mày tro ngả đầu thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, mơ màng nghe thấy Phong Tín gọi mình, Tạ Liên giật mình choàng tỉnh, trở mình bật dậy, phát hiện có thứ gì đó trượt khỏi người, cúi đầu nhìn thử, hóa ra là một tấm chăn rách khâu miếng vá, không biết ai đắp cho y trong lúc y nghỉ ngơi. Tạ Liên day ấn đường, nói với Phong Tín đang đến gần "Ta không cần cái này, người đưa cho mấy bệnh nhân kia đi."

Phong Tín nghe vậy thì sửng sốt "Hả? Huynh nói gì vậy? Cái chăn này à? Không phải ta đưa cho huynh đâu, ta mới vừa về thôi."

Tạ Liên quay đầu hỏi "Mộ Tình thì sao?"

Mộ Tình nói "Cũng không phải ta. Chắc là tín đồ nào sống trong khu cách ly đem tới cho huynh."

Tạ Liên nhìn khắp xung quanh, không thấy bóng người nào đáng chú ý, bèn lắc đầu, nhủ thầm "Không ngờ có người đến gần mà mình chẳng hề phát hiện, trạng thái này đúng là cực tệ." Y gấp chăn gọn gàng đặt xuống đất, đứng dậy nói "Đi thôi."

Tạ Liên lòng mang tâm sự mà đi, mà không lâu sau, chuyện y lo lắng đã xảy ra.

Chỉ qua hai ngày, Tạ Liên lại đến rừng Bất U, một vài y sư báo cho y biết. Ban đêm, có mười mấy bệnh nhân dịch mặt người bỏ ngoài tai lời cảnh cáo, lén lút bò dậy, người thì dùng lửa đốt chỗ tiêm nhiễm, kẻ thì

dùng dao cắt da thịt. Còn có nhiều người do thủ pháp không chuẩn, mất máu quá nhiều, rúc trong chăn không dám hó hé, sợ bị người ta phát hiện, cuối cùng im hơi lặng tiếng mà chết.

Vừa rời khỏi chiến trường đã hay tin dữ này, Tạ Liên đứng giữa mấy trăm người, nhìn những bệnh nhân máu me đẫm đìa kêu đau kêu đớn nằm la liệt dưới đất, cuối cùng cũng nổi giận "Tại sao các người không nghe khuyên bảo vậy? Chẳng phải ta đã nói bây giờ vẫn chưa thể xác định rốt cuộc có diệt được tận gốc dịch độc hay không mà? Sao có thể làm càn thế chứ!"

Đây là lần đầu tiên y giận dữ đến vậy trước mặt nhiều tín đồ như thế, mọi người đều cúi đầu ngậm miệng, câm như hến. Trong lòng thật sự tức giận, Tạ Liên nhịn không được nói thêm vài câu, nói một hồi, thỉnh thoảng có kẻ lên tiếng "Thái tử điện hạ bách độc bất xâm, đau bệnh nằm trên người bọn ta chứ không phải trên người ngài, dĩ nhiên ngài sẽ nói bọn ta làm càn rồi. Nhưng bọn ta cũng vì bệnh tình nguy cấp mới chữa bừa chữa bậy, còn cách nào nữa chứ?"

Tuy kẻ này không đốp chát thẳng thừng với y, nhưng giọng điệu lại hết sức quái gở. Tạ Liên nghe vậy, máu nhất thời xộc lên não, hỏi "Người nói cái gì?"

Kẻ nọ nói xong cũng rút về, tìm không tìm ra. Phong Tín ở đằng xa không nghe thấy, bằng không đã mắng ngay tấp lự. Thấy chiều hướng của đám người không ổn, Mộ Tình cẩn thận chọn cách không làm tình hình căng thẳng thêm. Thấy Tạ Liên không trả lời, một kẻ khác lại nói "Thái tử điện hạ, nếu ngài không cứu được bọn ta, bọn ta buộc lòng phải tự cứu mình thôi. Yên tâm đi, sẽ không phạm linh dược và pháp lực của ngài đâu."

Vừa rồi còn máu nóng dâng trào, giờ đây lại như rơi vào hãm băng, Tạ Liên nghĩ thầm "... Nói gì thế kia? Chẳng lẽ ta để bụng đồng linh dược và pháp lực đó sao? Rõ ràng ta sợ cắt cũng vô dụng nên mới ngăn cản thôi, sao lại nói như ta chỉ được cái miệng vậy? Đúng là ta không thấu được những cơn đau bệnh đó, nhưng nếu không phải ta thật lòng muốn cứu

người, ta cần gì thần quan yên lành lại không làm mà xuống đây chuốc khổ vào mình??"

Trong cả cuộc đời này, Tạ Liên chưa từng bị ai dùng lời như vậy đâm chọc, cũng chưa bao giờ chịu uất ức như thế. Trong lòng chất chứa trăm ngàn lời nói, ngoài miệng lại chẳng thể thốt được câu nào, bởi lẽ y biết, do mình vẫn chưa tìm cách trị tận gốc dịch mặt người, cuối cùng khiến cho các tín đồ từ từ mất kiên nhẫn. Nỗi khổ mà bách tính này phải gánh chịu, so ra giầy vò gấp trăm lần nỗi khổ của y, Tạ Liên chỉ có thể siết chặt nắm tay, khớp xương vang ken két. Hồi lâu sau, y thỉnh thoảng tung một đấm vào thân cây bên cạnh.

Thân cây răng rắc gãy đoạn, mọi người giật bắn mình, xúm lại xì xào bàn tán. Bấy giờ Phong Tín ở đằng xa mới phát hiện bên này xảy ra chuyện, chạy tới gọi "Điện hạ!"

Tạ Liên tung một nắm đấm, trút một hơi uất nghẹn, nhờ vậy bình tĩnh được phần nào. Nào ngờ giữa bầu không khí lặng ngắt, lại có kẻ lên tiếng "Thái tử điện hạ, ngài đâu cần giận dữ đến thế. Các vị đang ngồi đây đều là bệnh nhân, đều là tín đồ của ngài. Mọi người không ai nợ ngài hết."

Lời vừa thốt ra, rất nhiều người lén lút gật đầu. Tuy tất cả đều giảm nhỏ giọng, nhưng năm giác quan của Tạ Liên nhạy bén, mọi tiếng động đều nghe rõ mồn một, bên dưới đang xì xầm to nhỏ "Cuối cùng cũng có một người dám nói lời thật rồi, ta nghẹn mãi không dám nói đấy..."

"Trước đây nghe bảo Thái tử điện hạ đi ầm ầm lắm mà... Sao ngài ấy lại thế này chứ..."

Giữa từng đợt tiếng người như thủy triều, Tạ Liên vô thức lùi lại một bước. Hai mươi năm qua, Tạ Liên chưa từng sợ hãi trước bất cứ kẻ địch nào, y vĩnh viễn không biết sợ, nhưng vào giờ phút này, một loại cảm xúc tựa như sợ hãi cuốn qua lòng y. Lúc này, Tạ Liên lại nghe ai đó thì thầm "Có thần uy cỡ đó thì đến chỗ kẻ địch mà thể hiện, vậy đâu cần phải đánh khổ sở thế chứ!"

Nghe câu này, Tạ Liên không thể nào đứng đây được nữa.

Đâu phải y không biết, mình của hiện tại hoàn toàn không giống Võ Thầ c ầ n kiể m c ầ n ho a đi ề n nhi ề n mĩ m cười trên bệ thờ!

Tạ Liên xoay người chạy ào đi, lao ra khỏi rừng Bất U như bỏ trốn, Phong Tín và Mộ Tình ở phía sau hô to "Điện hạ! Huynh muốn đi đâu!"

Đám người bỗng dừng rối loạn, hình như có một tiểu hộ sĩ đột nhiên vô cớ đâm đá vài bệnh nhân, kích phát một trận lẫn lộn ẩu đả túi bụi. Dù vậy, Phong Tín và Mộ Tình cũng chẳng có sức quan tâm bên đó, quát gọi mấy đội binh sĩ đến trông chừng hiện trường, sau đó đuổi theo Tạ Liên.

Hướng mà Tạ Liên lao đến chính là dốc Bối Tử, một bước bay xa mấy trượng, chẳng bao lâu đã đến vùng đỉnh núi rậm rạp kia. Tạ Liên trừng đỏ cả mắt, đứng trong rừng quát "Ra đây!!!"

Phong Tín nói "Điện hạ! Huynh tới đây làm gì!"

Tạ Liên hét ầm trời "Ta biết người ở đây, lăn ra đây cho ta!!!"

Mộ Tình nói "Nếu huynh gọi một tiếng là gã chịu ra, vậy đâu đến mức..."

Lời còn chưa dứt, thình lình im bặt. Bởi vì ba người đều nghe được sau lưng truyền đến tiếng vang cọt kẹt. Quay phắt đầu lại, kẻ ngồi trên dây leo nhìn xuống bọn họ, chẳng phải chính là quái nhân áo trắng đeo mặt nạ trái khóc phải cười sao?

Không ngờ gọi một tiếng là ra thật!

Vừa thấy gã, Tạ Liên lập tức mất sạch lý trí, tung người nhào tới, lạnh lùng quát "Ta muốn mạng của ngươi!!!"

Kẻ mặc áo trắng né tránh một cách linh hoạt và khéo léo, tay áo trắng rộng thùng thình hết như đôi cánh bướm múa lượn, đẹp đẽ tột cùng. Phong Tín và Mộ Tình đều "A" một tiếng, lẽ ra định lên giúp một tay, nhưng chợt phát hiện đi đâu không ổn, bèn dừng lại động tác, sắc mặt lộ rõ kinh ngạc. Tạ

Liên lại vì lòng đầy lửa giận nên không phát hiện cái gì, trường kiếm ra khỏi vỏ, Phong Tín kêu lên "Điện hạ! Huynh không phát hiện sao, gã..."

Mà Tạ Liên đã dùng một tay bóp cổ kẻ mặc áo trắng, tay còn lại cầm kiếm, mũi kiếm chĩa ngay lồng ngực gã. Rõ ràng đã bị Tạ Liên chế ngự, song kẻ mặc áo trắng lại đột nhiên phá lên cười ha ha ha.

Tiếng cười của gã trong trẻo ôn hòa, tựa như một thiếu niên, Tạ Liên cảm thấy quen tai đến lạ, rất giống người nào đó, nhưng dưới cơn cuồn cuộn, y nhất thời không nhớ được là giống giọng của ai, chẳng qua trong lòng chợt hiện chút ngờ vực. Qua giây lát, kẻ mặc áo trắng kia thở dài "Tạ Liên ơ! Tạ Liên à, người có giấy dựa thế nào cũng vô dụng thôi. Người thua chắc rồi, nước Tiên Lạc sắp tiêu đời rồi!"

Tạ Liên nổi giận, rút tay cho gã một bạt tai, mắng "Người tưởng người là cái thá gì? Không bảo người nói chuyện thì câm miệng cho ta!"

Với Tạ Liên mà nói, đây quả là hành động hết sức thô lỗ.

Đầu bị Tạ Liên tát lệch sang một bên, kẻ mặc áo trắng lại quay trở về, nói "Người muốn ta câm miệng thật sao? Được rồi, được rồi. Có đi đâu, thật ra vẫn còn một biện pháp có thể giúp các người chuyển bại thành thắng, nhưng phải xem người có chịu làm không."

Nếu gã không nói thêm câu sau, chắc chắn Tạ Liên sẽ không để ý đến gã. Nhưng gã nói thêm câu cuối cùng, Tạ Liên cảm thấy có lẽ gã nói thật. Biện pháp thì có, chỉ là muốn y bỏ ra một cái giá nặng nề Tạ Liên thở hắt ra một hơi, trầm giọng nói "Biện pháp gì? Người muốn ta làm gì thì cứ việc nói thẳng, bớt nói nhảm đi!"

Kẻ mặc áo trắng nói "Người tới gần một chút, ta sẽ nói cho người biết."

Tạ Liên nói "Được."

Phong Tín gọi "Điện hạ! Chắc huynh không..." Chỉ thấy Tạ Liên đâm kiếm xuyên thủng ngực kẻ mặc áo trắng, cúi người xuống, mở miệng "Người nói đi."

Kẻ mặc áo trắng dùng giọng cực nhỏ thì thầm với Tạ Liên một hồi, người ngoài chẳng nghe rõ gã đang nói cái gì. Mà Tạ Liên càng nghe, hai mắt trợn càng lớn, nghe xong không thể nhịn được nữa, lại cho gã thêm một bạt tai, quát "Ta không bảo người nói cái này! Cái ta muốn là biện pháp giải quyết! Biện pháp!"

Kẻ mặc áo trắng đáp "Ta nói rồi, đây chính là biện pháp, nhưng phải xem người có chịu làm không."

Mặt mày méo xệch, Tạ Liên cất giọng "...Rốt cuộc người muốn làm gì? Rốt cuộc người là ai?"

Kẻ mặc áo trắng cười ha ha "Ta là ai, sao người không tháo mặt nạ xuống tự nhìn đi?"

Tạ Liên đã sớm có ý định đó, bèn tháo phăng chiếc mặt nạ nửa khóc nửa cười kia xuống. Giây tiếp theo, cả người y cứng đờ.

Dưới chiếc mặt nạ, mỉm cười với Tạ Liên là một gương mặt thiếu niên tuấn tú trắng ngà, hai mắt sáng ngời, khóe miệng tươi cười, thần thái dịu dàng và nhũn nhặn vô hạn.

Đó là gương mặt của chính bản thân y!

Chương 87: Thân vàng dốc sức chống trời sập

Tạ Liên giận không kiềm nổi, rút thanh kiếm khỏi ngực gã, đang định đâm thêm nhát nữa thì phát hiện, trên kiếm không dính chút máu nào. Trong chớp mắt, lòng hắc đã tỏ tường, đoạn xoay ngược mũi kiếm, chém xuống đầu thiếu niên áo trắng này. Chém dễ như trở bàn tay, nhưng sau khi đầu và thân chia lìa, hai bên tức tốc xẹp xuống, biến thành một bãi túi da dẹp lép.

Không ngờ thân thể này lại là xác rỗng!

Hai lần chạm mặt thứ này, gã đầu dùng là thân xác giả, từ đầu chí cuối chân thân chưa từng xuất hiện lần nào. Mặc dù chẳng lấy làm kinh ngạc,

song Tạ Liên vẫn hận thấu xương, trường kiếm đâm loạn xạ vào đầu và thân thể của đồng da mền oặt đó, kiếm khí sắc bén rạch túi da nát bấy mà hắn vẫn chưa hả giận. Phong Tín không nhìn được nữa, ngăn hắn lại: "Điện hạ! Đây là vỏ bọc thôi."

Nhưng vỏ bọc này giống hệt tướng mạo của Tạ Liên thời niên thiếu, thế nên thoát nhìn cứ như hắn đang tàn nhẫn giết hại chính mình, cảnh tượng này ít nhiều gì cũng khiến người ta khó chịu. Tạ Liên thở hổn hển mấy hơi, rút kiếm ngẫ xuống đất, nói: "Ta biết! Nhưng gã lại dám dùng mặt của ta!"

Tạ Liên quả thật tức sôi máu, Phong Tín và Mộ Tình ngẫ xỏm xuống trước người hắn, Im lặng giây lát, Phong Tín mới mở miệng: "Điện hạ, đỡ hơn chút nào chưa? Ngài đừng tin mấy lời vớ vẩn của thứ đó, chộc ngài thôi."

Nào ngờ, Tạ Liên lại nói: "Không, có một số việc mà gã nói, thật ra không phải trêu chọc ta, chỉ là..."

Phong Tín kinh ngạc: "Gã thật sự đã nói cho ngài biết cách giải trừ nguy hiểm rủa?!"

Tạ Liên đưa tay phải gãi tóc, nói: "Gã không nói cho ta biết cách giải quyết Nhân Diện dịch, cái mà gã nói cho ta biết là... cách chế tạo Nhân Diện dịch!"

Hai người kia sửng sốt: "Chế tạo?"

Tạ Liên gật đầu, nhìn quanh bốn phía, cảm thấy vẫn không nên ở lại dốc Bối Tử, bèn quyết định rời khỏi đây trước. Bây giờ hắn không muốn nhìn thấy ánh mắt né tránh của đám binh sĩ, cũng không muốn nghe tiếng kêu rên và than trách của các bệnh nhân, thế là quyết định trở về tẩm cung Thái tử mà mình đã bỏ trống nhiều năm trong hoàng cung.

Đóng cửa, Tạ Liên mới miễn cưỡng ổn định cảm xúc, ngẫ xuống trăn giọng nói: "Đống 'mặt người' mọc trên thân người đó, tất cả đều là vong

hồn của người Vĩnh An. Một phần chết trên chiến trường, phần lớn hơn chết trong đại hạn."

Mộ Tình cũng không bất ngờ, nói: "Thảo nào người Vĩnh An miễn nhiễm với Nhân Diện dịch, người mình tất nhiên sẽ không đánh người mình."

Phong Tín cau mày: "Những người chết vì đại hạn có phải do người hoàng thành giết đâu, cho dù có oán niệm cũng không nên trút sang bên này chứ?"

Tạ Liên thở dài: "Tuy là nói vậy, nhưng các người biết đấy, người vừa chết, hồn phách có kỳ hỗn độn."

Trong một đoạn thời gian sau khi chết đi, hồn phách của con người sẽ giống như trẻ nhỏ mới chào đời, lơ lơ ngơ ngơ, nửa tỉnh nửa mê, chẳng biết mình là ai, thân ở phương nào, đang làm chuyện gì, thời hạn có dài có ngắn, phải xem cơ duyên của mỗi người, trạng thái này được gọi là "kỳ hỗn độn".

Mà trong tình huống đó, người thân hay người yêu của họ thuở sinh thời có thể dẫn dắt những vong hồn ấy, hoặc là tạo ảnh hưởng đến họ. Các tập tục đầu thất* gọi hồn của dân gian đều căn cứ vào điếu này.

*Đầu thất: Ngày thứ bảy (hoặc bảy ngày đầu tiên) sau khi một người qua đời.

Tạ Liên nói: "Gã... nói cho ta biết, binh sĩ Vĩnh An chất chứa oán niệm và ý chí tấn công rất mạnh với bên hoàng thành, mà cha mẹ vợ con của bọn họ, rất nhiều người đã chết trong đại hạn."

"Những vong hồn này không có chỗ nương tựa nên sẽ bị lay nhiễm bởi cảm xúc của người thân, gã đã lợi dụng lòng căm thù của đám binh sĩ đó để truyền thụ dịch ý với người Tiên Lạc đến các vong hồn, thúc giục chúng ký sinh trên xác thịt người sống, tranh đoạt chất dinh dưỡng của người sống."

"Bởi vì những vong hồn trong kỳ hỗn độn này đã bị vun đắp một ý nghĩ: Nếu không có bọn họ, lẽ ra các người đã có thể sống tiếp."

Phong Tín hỏi: "Ý nghĩ quái quỷ gì vậy? Ai thì nên sống, ai lại nên chết??"

Tạ Liên tựa trán, nói: "Lúc trước Lang Anh vô tình chôn xác con mình trong hoàng thành, đây trở thành chất dẫn để hắn ta làm phép. Ta bảo bạch y nhân kia nói cho ta biết biện pháp giải quyết, gã nói cả buổi lại chỉ nói cho ta nghe thuật pháp nguy hiểm rửa này. Ý gì đây chứ?"

Biết thuật pháp nào có phá giải được nguy hiểm rửa, Phong Tín mắng: "Hay là gã trêu chọc ngài thôi. Trò quái quỷ gì đây, mẹ nó!"

Mộ Tình lại nói: "Không phải gã trêu chọc ngài đâu. Đúng là gã đã nói cho ngài biết biện pháp."

Tạ Liên và Phong Tín người ngẩng đầu, kẻ quay đầu, hỏi: "Biện pháp gì cơ?"

Mộ Tình nói: "Biện pháp giải quyết!"

Hai mắt hắn sáng lên, như thể phát hiện ra bí mật gì: "Lời nguy hiểm rửa bên Vĩnh An có tác dụng là vì bọn chúng có oán niệm với Tiên Lạc. Nhưng lẽ nào bên Tiên Lạc không có oán niệm với Vĩnh An?"

Tạ Liên mở to mắt, hô hấp ngừng trệ. Mộ Tình nói tiếp: "Nếu gã đã nói cách nguy hiểm rửa cho ngài biết, vậy ngài có thể dùng cách tương tự ăn miếng trả miếng, nợ máu trả máu, chế tạo ra Nhân Diện dịch chỉ lây nhiễm cho người Vĩnh An! Ngài thử nghĩ xem, muốn Nhân Diện dịch có tác dụng, nhất định phải có người sống giúp đỡ. Chỉ cần làm bọn chúng nhiễm bệnh, thân mình còn lo chưa xong, thậm chí một người sống cũng chẳng còn, thế không phải chưa cura đã đổ sao?"

Tạ Liên chưa từng nghĩ đến cách này, nghe Mộ Tình nói hùng hồn như thế, hắn nhất thời sửng sốt, lát sau mới buột miệng thốt ra: "Tuyệt đối không được!"

Mộ Tình hỏi: "Sao lại không được? Đừng quên rằng kẻ gieo nguy ần rửa trước là bọn chúng."

Tạ Liên đứng phắt dậy, nói: "Không được là không được. Còn nữa, người sai rồi, chắc chắn binh sĩ Vĩnh An cũng rất khó nhiệm Nhân Diện dịch, cũng như binh sĩ Tiên Lạc thôi. Đừng hỏi ta tại sao, ta..."

Mộ Tình nói liền thoảng: "Vậy thì chỉ lấy nhiệm dân thường thôi cũng được! Bọn chúng không có đầy đủ dụng cụ phòng hộ và nhân lực như hoàng thành, một khi Nhân Diện dịch bùng phát, tình trạng bệnh dịch tất sẽ lan truyền nhanh hơn, tuyệt đối không còn sức đánh trả! Dùng an nguy của dân thường đứng sau bọn chúng uy hiếp bọn chúng ngừng nguy ần rửa và đầu hàng cũng như nhau thôi, bọn chúng làm sao kéo dài bằng hoàng thành được!"

Tạ Liên lập tức bác bỏ: "Thế càng không được! Người đừng quên lúc bọn chúng tấn công dân hoàng thành vô tội, chúng ta đã nói bọn chúng như thế nào? Đê tiện. Nếu chúng ta cũng làm hấn như chúng, chẳng phải chúng ta đã trở thành kẻ đê tiện trong miệng mình hay sao? Vậy thì khác gì bọn chúng chứ?"

Mộ Tình kiên nhẫn kích động, nói: "Điện hạ, ngài đừng quên, dùng cái chết dụ ngài trúng Ôn nhu hương là ai. Chính là dân thường 'vô tội' trong miệng ngài."

Câu này vừa thốt ra, Tạ Liên thoảng do dự.

Thành thật mà nói, không để bụng là chuyện không thể nào. Song cuối cùng, hấn vẫn nói: "Đúng thế, đích thực có người như vậy. Nhưng đó là vì người như vậy thường xông lên trước nhất, cu ồng nhiệt nhất, cho nên mắt người chỉ thấy được người như vậy thôi. Còn trên thực tế, có càng nhiều dân thường hoàn toàn không hiểu gì cả, người chăm lên dốc Bối Tử nhìn sẽ biết, rất nhiều người thậm chí còn chẳng rõ tại sao phải đánh nhau, chỗ nào có đồ ăn thì chạy tới chỗ đó, chỉ mong được sống sót mà thôi. Mộ Tình, chuyện mà bây giờ người đề nghị ta làm, chính là giết một nhóm người vô tội để cứu một nhóm người vô tội khác. Ta..."

Tạ Liên thở dài, nói: "Ta vẫn nghĩ cách khác thì hơn."

Giọng điệu có phần khó chịu, Mộ Tình nói một cách mỉa mai: "Tại sao ta phải đến dốc Bối Tử quan tâm bách tính của quân địch sống như thế nào. Thôi bỏ đi. Thái tử điện hạ, ngài suy tính cho người khác như thế, người khác lại chưa bao giờ suy tính cho ngài, chẳng phải là mua trâu vẽ bóng sao?"

Tạ Liên bỗng thấy sần muện, cúi đầu không nói tiếng nào, trong đầu lại hiện lên cái chân chi chít mặt người bị cắt xuống rồi mà vẫn còn lúc nhúc co giật. Do dự hồi lâu, cuối cùng hắn vẫn lắc đầu, nói: "Xét đến cùng không phải ta suy tính cho người khác, coi như chỉ tự suy tính cho chúng ta thôi. Bản thân lời nguyện rửa đã là con dao hai lưỡi, hại người hại mình. Vì nguyện rửa người khác, người sống phải mang lòng thù hận, bách tính đã chết cũng không thể an nghỉ. Khi còn sống họ nhận hết đớn đau, sau khi chết còn phải ký sinh trên xác thịt của người khác, biến thành loại quái vật này, người cũng thấy những thứ trên chân người kia hôm nọ rồi mà, đóng 'mặt người' thoi thóp ngắc ngoải đó khá hơn người bị nhiễm bao nhiêu chứ? Nguyện rửa chung quy cũng có ngày phản phệ, không có kết cục tốt đâu."

Bị bác bỏ hết lần này đến lần khác, Mộ Tình cũng sắp mất kiên nhẫn, nói: "Chỉ sợ còn chưa chờ được bọn chúng không có kết cục tốt, bên ngài đã không có kết cục tốt trước rồi! Ngài không có con đường thứ ba, cũng không tìm được chén nước thứ hai đâu, tỉnh lại đi điện hạ! Ngài không còn thời gian nữa rồi."

Tạ Liên cảm thấy hơi choáng đầu, nhắm mắt lại, nói: "... Người khoan hẵng nói, để ta cân nhắc lại đã."

"....."

Cuối cùng Mộ Tình cũng nhịn hết nổi, lần bần mắng: "Ngài thật đúng là... bản khoản khổ sở cũng là ngài, bây giờ biện pháp bày ngay trước mặt ngài, không chịu làm cũng là ngài. Ngài thật đúng là... có thôi không thì bảo, nhìn cái điệu bộ quái quỷ của ngài mà phiền chết! Tín đồ của ngài đúng là xui xẻo tám đời!"

Phong Tín im lặng nghe hai người họ tranh luận cả buổi, do không đề xuất được ý kiến gì hay nên vẫn không xen mồm vào, lúc này tình hình nâng tay tung một chưởng, mắng: "Người có thôi không hả!"

Mộ Tình bị một chưởng của Phong Tín đẩy lùi lại vài bước, Tạ Liên hỏi: "Phong Tín?"

Phong Tín nói: "Điện hạ ngài mặc kệ ta đi!" Đoạn quay sang nói với Mộ Tình: "Người phiên cái gì? Người nói nghe thử xem, người có gì để phiên? Ta nhìn người lâu lắm rồi, nhưng hôm nay ta không nhìn được nữa. Mẹ nó ta thật sự rất chướng mắt kẻ như người, rõ ràng chỉ là phó tướng, không nhờ điện hạ đề bạt thì chẳng biết người còn đang đói mồi ở xó nào, có gì lúc nào cũng bày ra điệu bộ người thông minh nhất, người hiểu rõ nhất, người mạnh hơn ngài ấy chứ? Nếu người thật sự bản lĩnh đến thế, sao người không phi thăng mà điện hạ đã phi thăng?"

Mộ Tình nói: "Ta...!"

Tạ Liên kéo Phong Tín: "Bỏ đi Phong Tín, Mộ Tình cũng vì lo lắng cho thế cuộc..."

Phong Tín ngắt lời: "Hắn lo lắng quái gì! Điện hạ ta nói cho ngài biết, hắn chỉ muốn tìm cơ hội dạy đời ngài thôi. Mọi cơ hội có thể chứng tỏ mình lợi hại hơn ngài, hắn sẽ không bao giờ bỏ qua, bởi vì trong lòng hắn thật sự cảm thấy mình bản lĩnh hơn ngài! Một kẻ lạnh nhạt đến thế, bình thường có thấy hắn yêu nước Tiên Lạc mấy đâu, bây giờ biết lo lắng rồi sao?"

Nói xong lại quay sang Mộ Tình: "Người tưởng ta không nhìn ra trong lòng người cho rằng điện hạ là tên ngốc sao? Mọi khi ẩm ương quái gở lên lút trợn mắt ta ráng nhìn, lên Thượng thiên đình chưa bao giờ đứng chỗ mình nên đứng ta cũng nhìn, người thích thể hiện cũng không phải mới lần đầu tiên, được, cho người thể hiện, dù sao chút phân lượng của người cũng không làm phản được, điện hạ không so đo với người ta cũng lười để ý người. Nhưng nếu người được đà lấn tới, đừng trách ta không khách sáo! Nghe cho kỹ đây: Người thích dùng loại thủ đoạn tì tiện đó, ta chẳng lấy làm lạ gì, nhưng điện hạ là điện hạ, bất luận ngài ấy quyết định làm thế

nào, người cũng tôn trọng một chút cho ta, bớt khoa tay múa chân, bớt mẹ nó quên mất thân phận của mình đi!"

Trong lúc Phong Tín nói lời này, Tạ Liên đã ngăn cản nhiều lần, nhưng có lẽ vì Phong Tín nín quá lâu nên không tài nào ngăn nổi, hấn mắng ra tuốt luốt. Cứ nghe một câu, sắc mặt của Mộ Tình lại trắng thêm một phần, hình như ban đầu còn muốn ra tay, nghe đến cuối cùng lại chẳng nói chẳng rằng quắc mắt nhìn chằm chằm Phong Tín. Tạ Liên tức giận mắng: "Nói xong chưa? Có phải muốn ta đá hai người các người xuống dưới không!"

Phong Tín mặt mày đỏ gay, nhìn là biết máu nóng lên não, hấn nghênh cổ nói: "Đá thì đá, ta không quan tâm. Thần quan là cái thá gì! Nếu không phải điện hạ điếm mặt, ông đây cũng chẳng thềm làm. Nhưng cho dù bị đá xuống làm người phàm, ta vẫn sẽ hết mực trung thành với điện hạ ngài, ngài nói một câu ta sẽ xông lên đầu tiên, ta khinh nhất kẻ vong ơn phụ nghĩa! Còn cái tên này, nếu không hưởng sái hào quang của ngài, hấn chả làm được thần quan đâu, chưa chắc còn chịu cam tâm tình nguyện đi theo ngài, ta đoán dám chừng một câu lọt tai cũng chẳng có. Nói xong rồi!"

Mộ Tình vốn dĩ mím môi không đáp, ráng nhin nãy giờ, cuối cùng không nhin được nữa, mắng lại: "Hưởng sái hào quang cái đầu người! Người giỏi dát vàng lên mặt mình quá đấy, người thì biết cái gì!"

Tạ Liên nổi điên quát: "Tất cả câm miệng cho ta!!! Câm miệng!!!"

Hai người miễn cưỡng ngậm miệng. Lần này tranh cãi quá gay gắt, e rằng chời nổi câu cũng không cứu vãn nổi. Vất vả lắm mới ngừng được cơn giận, Tạ Liên đau đầu nói: "... Tóm lại, nguyên rủa là chuyện tuyệt đối không thể làm."

Mộ Tình cười lạnh một tiếng, nhưng vẫn đáp: "Ừ, quỳ ền quyết định ở ngài."

Phong Tín lời ít mà ý nhiều: "Nghe lời ngài."

Mộ Tình khôi phục vẻ mặt hờ hững, nói: "Có hậu quả gì, điện hạ cứ tự gánh là được."

Phong Tín cười nhạo chứ không nói. Ngay sau đó, Tạ Liên mở miệng: "Đương nhiên. Ta đã nghĩ đến..."

Đúng lúc này, cả ba cảm nhận được một trận rung động dữ dội. Lúc thân mình lung lay, Tạ Liên ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì thế này?"

Phong Tín kịp phản ứng trước, nói: "Động đất!"

Hễ có động đất, tất có thương vong. Tạ Liên hét: "Cứu người!"

Nào ngờ ba người đang định xông ra, chỉ thấy dưới giường có một người vội vàng lăn ra, chìa tay nói: "Biểu ca! Biểu ca đừng quên ta!!! Đưa ta theo với!"

Vừa thấy đối phương, Tạ Liên càng kinh ngạc hơn: "Thích Dung, sao ngươi lại ở trong cung của ta?!"

Tạ Liên làm sao hiểu được cuộc sống kỳ dị mỗi ngày của Thích Dung chính là suốt ngày chạy khắp nơi vớt vát tất cả những gì liên quan đến hắn. Không biết Thích Dung lén lút nấp ở đây nghe lỏm bao lâu, hiện tại tình hình nguy cấp nên chẳng có thời gian hỏi tiếp, Tạ Liên kéo Thích Dung chạy ra ngoài, ném gã đến một chỗ trống trải, thấy trong hoàng cung loạn hết cả lên, vô số cung nhân la hét chạy ra từ cung điện nguy nga tráng lệ, hắn quát lớn: "Có ai bị thương không! Có ai bị nhốt không!"

May là không lâu sau, động đất ngừng lại, dò hỏi một phen hình như cũng không có thương vong gì. Tiếc rằng Tạ Liên còn chưa thả lỏng, chợt nghe thêm một đợt tiếng thét chói tai, rất nhiều người nâng tay chỉ về phía bầu trời sau lưng hắn, Tạ Liên quay phắt đầu, con ngươi đột nhiên co rút. Chỉ thấy ngay giữa hoàng cung, một tòa bảo tháp lộng lẫy đồ sộ đang từ từ ngả sang một bên.

Thiên tháp sắp đổ!

Tòa thiên tháp này được gọi là "Tháp của thiên nhân", ít nhất cũng mang trăm năm lịch sử, là một trong những biểu tượng của hoàng cung Tiên Lạc, cũng là kiến trúc cao nhất hoàng thành Tiên Lạc. Nó tọa lạc tại

khu vực chính giữa hoàng cung và hoàng thành, là một danh lam thắng cảnh nổi tiếng. Tháp này mà đổ, tất sẽ tử thương vô số, cung nhân trong hoàng cung và người đi đường ngoài cung chạy trốn càng thực mạng. Tạ Liên thấy vậy, tay phải tức tốc biến ra mấy pháp quyết, hô lớn về phía Thái Thương sơn: "Tới đây!"

Tòa tháp tiếp tục từ từ nghiêng đổ, lúc nó vẹo xuống một phần ba, mọi người bất chợt phát giác một trận rung động khác.

Trận rung động này cũng truyền đến từ mặt đất, nhưng khác với rung động của động đất, nó rung từng chập từng chập, có nhịp độ của mình, hơn nữa càng lúc càng nhanh, mỗi lúc một gần. Chờ tòa thiên tháp lại vẹo thêm vài phần, cuối cùng mọi người cũng phát hiện, thì ra trận rung động đó là tiếng bước chân của vật gì.

Một pho tượng vàng khổng lồ cao hơn năm trượng (tầm 17m), một tay cầm kiếm, một tay cầm hoa, thân phủ hào quang, sải bước về hướng hoàng cung bên này!

Lập tức có người kinh hãi kêu lên: "Chẳng phải đây là tượng Thái tử trong cung Tiên Lạc ở Hoàng Cực quán sao!"

Quả nhiên, càng ngày càng có nhiều người nhận ra: "Đúng rồi! Chính là pho tượng vàng đó! Các người nhìn kia, nó chạy xuống từ Thái Thương sơn đấy!"

Mỗi bước của tượng vàng sải dài mấy trượng, nhưng lại không giẫm trúng người nào, dùng dùng, dùng dùng, nó lao như bay vào hoàng cung, đỡ lấy tòa thiên tháp đang ngã xuống, ngừng xu thế sụp đổ.

Ánh vàng lấp lóe dưới nắng chiều, thân tượng chói lọi giờ hai tay, dùng sức của chính mình cố gắng đỡ lấy bảo tháp đồ sộ sắp ngã xuống. Cảnh tượng ấy quả là kỳ diệu tốt bậc, khiến cho vô số người bên dưới trở mắt ghen hòng, thán phục không thôi. Tạ Liên thì chậm rãi rút tay về, ngửa đầu nhìn pho tượng thần, khi nhìn đến gương mặt tuấn tú điềm tĩnh bằng vàng đỏ, trong lòng thoáng hiện chút mê man.

Chương 88: Mãi mãi ghi nhớ, vĩnh viễn không quên.

Đây là pho tượng thần đầu tiên mọi người dựng cho hắc, cũng là pho tượng thần đồ sộ trang nghiêm nhất.

Ngày trước thấy "mình" như thế, Tạ Liên luôn bình chân như vại, không thấy có vấn đề gì, nhưng giờ phút này đây, hắc lại cảm thấy pho tượng khổng lồ lấp lánh ánh vàng đó mới xa lạ làm sao, không tìm được mà nghĩ: "Đây thật sự là mình ư?"

Bên kia, Phong Tín và Mộ Tình chia nhau kiểm tra xem có người nào bị nhốt chưa được phát hiện không. Chút mê man chợt lóe r ối qua, thấy đoàn người dần dần ổn định lại, Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng còn chưa thở phào xong, hắc bỗng cảm nhận được một cơn áp lực truyền đến, cõi lòng lập tức căng thẳng.

Tòa thiên tháp này, dù sao cũng quá cao, quá nặng r ối.

Dường như pho tượng thần cũng cảm thấy khó nhọc, hai tay nó khẽ run, hai chân nhún khụy xuống, thân vàng cao lớn cũng bị đè cong, chỉ có nụ cười mỉm vẫn giữ nguyên như trước. Thấy thế, Tạ Liên lập tức triệu pháp quyết. Nhưng pháp quyết vừa vận ra, lòng hắc chợt lạnh toát, pho tượng vàng chẳng những không đứng dậy mà còn khom xuống thêm chút nữa, mắt thấy sắp không chống đỡ nổi.

Hai tay Tạ Liên cũng bắt đầu run theo. Hắc chưa bao giờ có cảm giác thế này. Trong nhận thức của hắc, hắc muốn đánh ngọn núi nào, ngọn núi đó sẽ đổ sập tấp lự; hắc giẫm bước nào, nơi muốn gây chấn sẽ đất rung núi chuyển. Đi đâu mà trước nay hắc chưa bao giờ nếm trải, chính là "lực bất tòng tâm".

Bất đắc dĩ quá, Tạ Liên đành cắn răng tung người bay lên, ng ối dưới chân tượng vàng khổng lồ, d ần sức giơ tay huy động pháp quyết lần nữa. Lần này hắc đích thân ra trận, quả nhiên pho tượng vàng lại đứng dậy, đoạn ngừng phát d ầu, đỡ tòa thiên tháp nghiêng ngả lên lần nữa!

Tuy nói đã đỡ được, nhưng trên lưng và trong lòng Tạ Liên đã giàn dụa mồ hôi lạnh. Mà vô số người trong ngoài hoàng cung không biết hắn có nổi khổ không nói nên lời, hết người này đến người nọ đua nhau quỳ lạy pho tượng vàng kì vĩ, hô to: "Quốc nạn ập xuống, Thái tử điện hạ hiển linh rồi!"

"Điện hạ xin ngài nhất định phải cứu chúng ta!"

"Cứu bách tính! Bảo vệ chúng sinh!"

Cắn răng một hồi, Tạ Liên gắng gượng lên tiếng: "Xin mọi người đứng dậy, lùi lại hết đi, lùi xa một chút, đừng vây quanh chỗ này, ta..." Nói đến đây, Tạ Liên phát hiện khí đàn điền của mình thế mà lại không đủ, giọng nói của hắn bị vùi lấp trong tiếng hô hào như thủy triều, càng muốn phóng to càng phát hiện mình nhỏ bé. Tạ Liên hít sâu một hơi, đang định hét lớn, một bàn tay đột nhiên túm lấy cổ chân hắn. Tạ Liên cúi đầu, thấy Thích Dung thì vội nói: "Thích Dung, người mau xuống dưới bảo mọi người đừng vây quanh chỗ này nữa, coi chừng sụp đổ!"

Câu này là buột miệng thốt lên, nhưng sau khi nhận ra bản thân mình nói gì, Tạ Liên bỗng thấy rợn cả người.

Hắn của ngày xưa, đừng nói thốt ra câu thế này, ngay cả suy nghĩ tương tự cũng tuyệt đối không có. Cho dù trời thật sự sắp sụp, Tạ Liên vẫn tin mình nhất định có thể chống nổi. Nhưng hắn của hiện tại lại phát hiện một việc cực đáng sợ: Không tin nữa.

Không chỉ mọi người không tin hắn, ngay cả bản thân hắn cũng không dám tin mình nữa!

Thích Dung thuận miệng đáp: "Làm sao sụp được chứ, chẳng phải có huynh đỡ rồi sao!"

Nghe câu này, lòng Tạ Liên lại run rẩy. Thích Dung hoàn toàn không chú ý đến gương mặt hơi tái của hắn, mắt lóe ánh xanh, cất giọng: "Biểu ca, để ta giúp huynh nhé."

*Mắt lóe ánh xanh ý bảo thể hiện sự tham lam, dục vọng, ghen ghét, nói chung không phải ý tốt.

Tạ Liên ngăn ra: "Người giúp ta? Người giúp ta thế nào?"

Thích Dung đáp ngay không nghĩ ngợi: "Chẳng phải huynh nói huynh biết cách chế tạo Nhân Diện dịch sao? Huynh nói cách đó cho ta, ta giúp huynh nguy ền rửa người Vĩnh An. Ta giúp huynh giết chết bọn chúng!"

... Quả nhiên gã núp dưới gầm giường nghe hết những gì ba người nói!

Tạ Liên tức đến cạn sức: "Người... người đúng là càn quấy! Người biết cái gì là nguy ền rửa không?"

Thích Dung lại dừng dừng đáp: "Biết chứ. Chỉ là nguy ền rửa thôi mà? Biểu ca, ta nói huynh nghe, ta có thiên phú ở phương diện này lắm, ta thường xuyên nguy ền rửa cha ta, ta nghi lão bị ta nguy ền rửa chết đó, huynh..."

"....." Tạ Liên nghe không nổi nữa, nói: "Người đi đi."

Thích Dung vội kêu lên: "Không! Không! Được, huynh không cho ta biết cách nguy ền rửa cũng được, vậy huynh cho ta biết... rốt cuộc làm sao mới ngừa được Nhân Diện dịch?"

Tạ Liên lòng như lửa đốt, Thích Dung lại hỏi: "Huynh biết đúng không? Huynh biết tại sao binh sĩ không bị nhiễm phải không? Biểu ca, huynh cho ta biết rốt cuộc tại sao đi, được không?"

Lúc này vẫn còn rất nhiều cung nhân tụ tập gần đó, chẳng biết có bao nhiêu đôi tai đang lắng nghe, Tạ Liên sợ lộ tin sẽ gây náo loạn nên ngậm miệng không nói. Thế mà thật sự có người kìm lòng khôngặng, ngừng đầu hỏi: "Thái tử điện hạ! Điêu này là thật sao?"

"Ngài thật sự biết cách chữa khỏi Nhân Diện dịch?!"

"Vậy tại sao ngài không nói?"

Trong mắt những người này cũng lấp lóe ánh xanh hệt như Thích Dung, Tạ Liên ngậm chặt miệng, kẽ răng bật ra mấy chữ: "Không! Ta không biết!"

Đám người khẽ nhốn nháo, nhưng không quá loạn. Lúc này Phong Tín đã trở lại, từ xa nhìn thấy Thích Dung nhào người bên cạnh Tạ Liên bèn hét lớn: "Làm gì thế, làm gì thế!"

Tạ Liên vội nói: "Phong Tín, mau lôi nó xuống!"

Phong Tín đáp lời xông đến, Thích Dung lại bỗng túm lấy Tạ Liên, khẩn thiết nói: "Biểu ca, huynh nhất định sẽ đánh bại người Vĩnh An, tổng cổ hết bọn chúng phải không! Huynh sẽ bảo vệ chúng ta, huynh nhất định sẽ làm được! Đúng không?"

Nếu là mấy tháng trước, may ra Tạ Liên còn có thể tràn trề nhiệt huyết đáp lớn tiếng: "Ta sẽ bảo vệ các người!" Nhưng bây giờ, hắn không dám nữa.

Sắc mặt Thích Dung kích động tột độ, Tạ Liên nhìn gã mà thấy hơi ngò ngạc. Bởi vì hắn biết rõ, Thích Dung hoàn toàn không phải loại người yêu nước thương dân. Dầu cho đất nước đang cơn nguy cấp, đáng ra gã chỉ sợ hãi là nhiều, sao lại kích động thế này? Qua giây lát, hắn đột nhiên nhớ đến một việc. Cha của Thích Dung, hình như cũng là người Vĩnh An.

Thấy hắn không đáp, giọng nói của Thích Dung bắt đầu thảm thiết: "Thái tử biểu ca! Chắc huynh sẽ không bỏ mặc không lo vậy đâu nhỉ? Lẽ nào chúng ta phải mặc cho kẻ khác chà đạp ức hiếp thế này sao? Lẽ nào, lẽ nào chúng ta không có biện pháp nào hay sao?!"

Nghe lời chất vấn của Thích Dung, lòng Tạ Liên khổ sở không thôi. Bởi vì hắn nhận ra, Thích Dung nói không hề sai, đối mặt với tình hình này, hắn thật sự... không có biện pháp nào hết!

Phong Tín mở miệng: "Ta đi xin quốc vương giam gã lại."

Thích Dung bị Phong Tín lôi xuống vẫn còn cố vùng vẫy, gào rống: "Huynh nhất định phải chống đỡ! Huynh nhất định không được ngã!"

Không được ngã!

Tạ Liên cũng biết, mình không thể gục ngã. Cho dù bách tính xung quanh đã tản đi, tòa thiên tháp vẫn không thể đổ được. Nếu nó đổ xuống, không chỉ di tích trăm năm của hoàng cung bị hủy trong chớp mắt, mà rất nhiều nhà cửa của người dân tại trực chính của đường Thần Võ cũng sẽ bị đập nát bấy. Hơn nữa trong tháp còn niêm phong cất giữ vô số trân bảo hiếm có và sách cổ trăm năm của bao đời tổ tiên, không thể di dời toàn bộ trong một sớm một chiều, thiên tháp mà đổ, tất cả sẽ mất sạch. Đồng thời, linh khí vương đô của Tiên Lạc mà nó trấn giữ cũng sẽ đứt triệt để.

Song pháp lực của Tạ Liên cũng như nguồn nước ở Vĩnh An, dường như đang ngày một cạn kiệt. Muốn chống đỡ tượng vàng khổng lồ này, tạm thời hẳn không thể rời khỏi vị trí, chỉ có thể giao việc thủ thành cho Phong Tín và Mộ Tình, còn mình thì cố thủ tại chỗ, tĩnh tâm ngẫm thi ân. Do tượng vàng cao năm trượng này vốn là tượng thần trấn giữ Hoàng Cực quán trên núi Thái Thương, Tạ Liên triệu nó tới đây, các tín đồ không có tượng thần để vái lạy nên cũng ồa đến đây như ong vỡ tổ, cầu phúc trước tượng ngay ngoài trời. Tuy nói nơi đây là hoàng cung, lẽ ra người ngoài không được vào, nhưng một là hăm ngăm làm đổ sụp một đoạn tường cung điện, không bao lại được nữa, hai là hiện tại cục diện ở hoàng thành Tiên Lạc đang rối như tơ vò, không đủ nhân lực trông coi, ba là sợ khơi dậy lòng căm phẫn của dân chúng, lại gây nên bạo động, vì vậy không thể không cho bọn họ vào.

Tạ Liên ngẫm yên một chỗ, ngày nào quốc vương và hoàng hậu cũng đến thăm hẳn. Ngơ ngơ ngác ngác chịu đựng mấy ngày, hẳn vừa dốc sức đỡ thiên tháp, vừa tích sức chờ cơ hội bứt ra. Quốc vương cũng chẳng dễ chịu hơn hẳn là bao, mái tóc đã bạc phơ, rõ ràng còn đang tráng niên mà như đã hơn năm chục tuổi. Cha con gặp nhau, nhìn mà không nói, nhưng hòa hảo hơn xưa nhiều.

Hoàng hậu chăm sóc Tạ Liên từ nhỏ đến lớn, trước nay chỉ thấy dung mạo thanh tú, tư thái thiên nhân của nhi tử yêu dấu, bây giờ thấy hấn kham khổ canh giữ nơi này, nếm đủ nắng gắt mưa to gió lớn, còn không chịu cho người khác đến quá gần che chắn cho mình, lòng bà vô cùng xót xa, đích thân đứng dưới mặt trời chói chan c ần dù che nắng cho hấn. Giữ được một lúc, Tạ Liên sợ mẹ đứng lâu sẽ mệt, bèn nói: "Mẫu hậu về đi, con không c ần. Mọi người đừng đến gần đây, cũng đừng sai người tới gần, con sợ..."

Hấn sợ đi đâu gì, cuối cùng vẫn muốn nói lại thôi. Hoàng hậu đưa lưng về phía các tín đồ tụ tập ở đây, nhin một h ấ r ấ vẫn không kìm nổi nước mắt: "Hoàng nhi, con chịu khổ r ấ. Con... sao con phải chịu tội thế này!"

Để che giấu dáng vẻ ti ều tụy, hoàng hậu trang điểm rất đậm, nước mắt vừa chảy làm lấm lem son phấn, càng lộ rõ đây chỉ là một phụ nhân đã qua tuổi xuân thì. Bà thương xót nhi tử, khóc lóc vì con, nhưng không dám khóc lớn, sợ bách tính sau lưng phát hiện. Quốc vương vịn vai hoàng hậu, Tạ Liên cũng ngẩn ngơ nhìn mẹ mình.

Bất cứ khi nào gặp phải khổ đau, người mà chúng ta nghĩ đến đầu tiên chính là người thương yêu mình nhất, với Tạ Liên, người đó chắc chắn là mẹ hấn. Có lẽ nói ra chẳng được ích gì, nhưng ngày ngày mệt mỏi dẫn vật, cửa từng nhát đao đến tận bây giờ, lúc này hấn thật sự muốn biến lại thành một đứa trẻ mười tuổi, nhào vào lòng mẹ khóc lớn một h ấ.

Nhưng cho đến hôm nay, tất cả con đường đầu do chính bản thân hấn lựa chọn. Tình cảnh của cha mẹ đã khốn khổ lắm r ấ, biết bao bách tính cũng đang ở bên dưới trông mong nhìn hấn, hấn tuyệt đối không thể biểu lộ chút mềm yếu nào. Nếu ngay cả hấn cũng chống không nổi, còn ai chống được nữa đây?

Vì vậy, Tạ Liên dối lòng: "Mẫu hậu, người đừng lo lắng, con không sao. Con không thấy khổ chút nào hết."

Khổ hay không khổ, chỉ có lòng hấn tự tỏ tường.

Vài cung nhân diu quốc vương và hoàng hậu, sau khi cha mẹ đi bước nào quay đầu bước này rời khỏi đây, Tạ Liên lại d ắm mình dưới ánh nắng

chói chan, mơ màng buồn ngủ nhắm mắt lại. Không biết qua bao lâu, hắn mở mắt ra, hoàng hôn phía chân trời đang phủ xuống, nắng chiều dần phai, bên dưới lác đác thừa thốt, chẳng còn sót lại bao nhiêu tín đồ.

Nhưng hắn cúi đầu, chỉ thấy một đóa hoa nhỏ lẻ loi đặt cách mình không xa.

Tạ Liên cũng không dám chắc chỗ đó có thêm một đóa hoa bao giờ, nhưng vẫn dành ra một tay nhặt nó lên.

Đó là một đóa hoa nhỏ xíu. Hoa trắng như tuyết, đài hoa xanh mượt, cuống hoa mỏng yếu, còn vương giọt sương tựa nước mắt, trông có vẻ rất đáng thương. Mùi thơm nhàn nhạt hết như từng quen biết, không ấn tượng nhưng thấm sâu vào lòng.

Tạ Liên kìm lòng khôngặng nắm chặt bông hoa, đặt sát cạnh lồng ngực.

Đúng lúc này, một mùi máu tanh bất ngờ xộc vào mũi, át mất mùi hoa trong veo. Tạ Liên ngẩng đầu lên, mắt hoa hết cả, mà một bóng người gào rú lao về phía hắn: "Tại sao! Tại sao!!"

Tạ Liên giật mình, phất tay áo hất kẻ đó ra, cố gắng vực dậy tinh thần hỏi: "Kẻ nào!"

Bị cái phất tay của Tạ Liên hất ra, kẻ nọ lăn

vòng vòng dưới đất. Tạ Liên còn phải đỡ tượng vàng năm trượng nên không dám đứng dậy, cũng không dám lại gần, nhưng hắn tức khắc nhận ra kẻ đó là ai. Kẻ này chỉ có một chân, chính là thanh niên tặng dù cho hắn rồi bị hắn tự tay chặt mất một chân!

Thanh niên đó mình mẩy bê bết máu, hai bàn tay loang lổ máu tươi, chính vì dùng cả tay lẫn chân bò một mạch tới đây, dưới đất vẫn còn để lại một vệt máu đáng sợ. Cậu ta gắng gượng ngẩng dậy, Tạ Liên kinh ngạc hỏi: "Người, sao người lại ra ngoài? Chẳng phải người đang an dưỡng trong rừng Bất U sao?"

Thanh niên không trả lời mà dùng cả tay lẫn chân bò về phía Tạ Liên. Vì cậu chỉ có một cẳng chân, thoát nhìn hết sức đáng sợ, Tạ Liên nói: "Người...!"

Thanh niên thình lình xấn ống quần bên chân phải còn sót lại, quát: "Tại sao!"

Nhìn kỹ lại, trên chân phải của hắn, thế mà lại là một gương mặt người méo mó!

Một trong những điều mà Tạ Liên lo lắng nhất, quả nhiên đã xảy ra. Nếu không phải hắn vốn đang ngủ, e rằng đã ngã xuống rồi. Thanh niên kia đâm đất gào thét: "Tại sao ngài lại chặt chân của ta! Ta vẫn tái phát đây này! Chân của ta cũng mất rồi! Tại sao chứ? Ngài trả lại chân cho ta! Ngài trả lại chân cho ta!"

Hôm tặng dù, nụ cười của thanh niên khi nhét dù vào tay hắn vẫn hiện rõ trước mắt, bây giờ bộ dạng lại như điên như dại, so ra thật sự quá thảm thương. Đầu óc của Tạ Liên đã loạn cào cào, u mê hồ đồ, run giọng nói: "Ta..."

Hồi lâu sau hắn mới phản ứng lại, nói: "Ta... ta giúp người!"

Nói xong, hắn lập tức làm phép, áp chế tà khí dịch độc trên chân thanh niên. Nào ngờ tiếng kêu rên bỗng vang bốn phía, lại có ba bốn người nhào tới, khóc lóc van nài: "Điện hạ cứu ta!" "Điện hạ cứu ta với!"

"Điện hạ, ngài nhìn mặt ta đi, ta đã cắt nửa bên mặt rồi, tại sao vẫn chưa khỏi bệnh, tại sao chứ? Rốt cuộc phải làm thế nào mới trị hết được!"

"Điện hạ, ngài nhìn ta đi, ngài nhìn ta đã biến thành dạng gì rồi!"

Hình ảnh máu me đầm đìa cưỡng ép áp vào mặt hết lần này đến lần khác, hai mắt Tạ Liên dại ra, hai tay không biết nên vung về hướng nào, lẩm bẩm: "Không nhìn, ta không nhìn, ta không muốn nhìn!"

Hóa ra sau khi tái phát tập thể, cuối cùng những bệnh nhân nhiễm Nhân Diện dịch trong rừng Bất U cũng nổi dậy bạo loạn, lại còn thoát khỏi tay các binh sĩ và hấn sư chăm sóc mình, tóa ra ngoài tìm hấn!

Bọn họ đã chạy ra ngoài r ấi, nếu không mau chóng trấn áp bệnh độc của đám người này, chỉ e Nhân Diện dịch sẽ lan truyền nhanh hơn. Tạ Liên nhắm mắt, cố gắng vận sức, muốn giúp mấy người đó áp chế dịch độc, tạm hoãn đau đớn. Thế nhưng bên này vừa áp chế, lập tức có nhiều người hơn xông về phía hấn: "Điện hạ, còn ta nữa! Giúp cả ta nữa!"

Bị mười mấy người vây quanh, Tạ Liên loáng thoáng cảm thấy tượng vàng bên trên có vẻ lung lay sắp đổ, không khỏi hốt hoảng nói: "Chờ đã, chờ đã! Ta..."

Một kẻ nhịn không được la ó: "Không chờ được nữa, ta không muốn chờ thêm nữa, ta đã chờ quá lâu r ấi!"

"Điện hạ, sao ngài chữa cho hấn mà không chữa cho ta?"

Dần dà, giọng nói bao quanh hấn đổi thành:

"Tại sao ngài chữa cho gã giảm hấn mà chữa cho ta lại không khá hơn là bao? Ngài là thần cơ mà? Sao lại không công bằng như thế! Ta muốn công bằng!"

Tạ Liên cãi lại: "Không phải, không phải ta không công bằng, đây không phải là vấn đề của ta, là do bệnh tình của các người không giống nhau..."

"Còn không ngài đừng giúp, nếu giúp thì phải giúp cho trót, bây giờ muốn rũ bỏ trách nhiệm không làm nữa là ý gì? Tùy thuộc vào ngài à?"

Tạ Liên thấy hơi khó thở: "Không phải ta muốn rũ bỏ trách nhiệm, chỉ là ta... phải chờ một chút..."

"Có phải ngài biết cách chữa khỏi bệnh này không?"

Tạ Liên há miệng: "Ta..."

"Nếu ngài biết, tại sao không chịu nói cho bọn ta?!"

Tạ Liên ôm đầu: "Ta không biết!"

"Ngài nói láo! Ta nghe người khác nói rồi, rõ ràng ngài có biết! Ta nhìn thấu ngài rồi, ngài không chịu nói cho bọn ta, căn bản là vì muốn bọn ta luôn phải cầu xin ngài thế này, để ngài dễ bề lừa gạt sự thờ phụng của bọn ta! Lừa đảo, ngài là một tên lừa đảo!"

"Rốt cuộc cách chữa là gì, ngài mau nói đi, sao vẫn không chịu nói!!!"

Sắc mặt Tạ Liên trắng bệch, hai mắt rời rạc, bị vô số đôi tay xô tới đây lui, còn có bàn tay hung tợn bóp cổ hắn. Thế là cảnh tượng khôi hài nhất xuất hiện. Rõ ràng hắn là thần tiên, nhưng lúc này đáy lòng lại có một giọng nói yếu ớt cất lên: "... Cứu mạng..."

Dường như có ai đang kéo những bàn tay đó ra, rồi lại như không có, Tạ Liên chẳng còn rõ nữa, chỉ biết đám người sọc máu đầy mặt cụt chân cụt tay này có vẻ muốn xé xác mình thành từng mảnh chia nhau ăn. Không biết qua bao lâu, từ xa truyền đến từng tiếng kèn lệnh như quỷ khóc. Đám người chỉ lo kêu khóc xâu xé, chẳng buồn ngó ngang đến kèn lệnh, Tạ Liên lại giật bắn mình. Bởi vì hắn biết, đó là kèn lệnh chiến thắng của người Vĩnh An!

Tạ Liên không nghĩ yên được nữa, hoặc là không chống đỡ nổi nữa, thân thể đổ nghiêng, quỳ xuống phía trước. Cùng lúc đó, tượng vàng năm trượng phía trên mà hắn khổ sở chống đỡ bao ngày cũng cùng tiến cùng lùi với hắn, thoáng chốc như mất đi sinh mệnh, ầm ầm sụp đổ.

Đi cùng tiếng vang ầm rập ầm rập, tòa thiên tháp đồ sộ nặng trĩu sụp xuống, tan xương nát thịt hết như pho tượng vàng!

Vốn dĩ tượng vàng sẽ không vỡ, nhưng do Tạ Liên đã dồn quá nhiều pháp lực vào nó, hy vọng nó đỡ được tòa thiên tháp, vì vậy nó đã sớm trở nên cực kỳ mỏng manh. Các bệnh nhân trốn khỏi rừng Bất U kẻ chạy kẻ

chết kẻ bị thương. Người trong hoàng cung và ngoài phố tháo chạy tán loạn, có người trốn mảnh vụn của thiên tháp, người thì trốn đám bệnh nhân nhiễm Nhân Diện dịch đáng sợ kia. Tạ Liên đưa hai tay ôm đầu, loạng choạng lao đảo, chạy một mạch về phía cổng hoàng thành

Lầu cổng thành bốc lửa, khói đen cuộn cuộn, Tạ Liên chạy ào lên lầu, lướt qua người vô số binh sĩ đang chật vật rút lui. Đứng trên lầu cổng thành, hắn cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể giương gương mặt lấm lem tro bụi và nước mắt chẳng biết chảy dài từ bao giờ, ngơ ngàng nhìn xuống dưới. Trong tầm mắt mờ mờ, xác chết nằm la liệt đầy đất, chỉ có một bóng người mặc bạch y đứng giữa chiến trường, tay áo bay phấp phất. Thân hình đó không phải là thiếu niên, mà là một thanh niên, vừa ngoảnh đầu trông thấy Tạ Liên ở đằng xa, gã phóng khoáng vẫy tay, dường như sắp lướt khỏi.

Thấy vậy, Tạ Liên hét lớn: "Đừng đi!!!"

Hai lần trước gặp mặt, gã luôn dùng da giả, nhưng trực giác nói cho Tạ Liên biết, lần này chắc chắn là chân thân! Vì vậy hắn không hề do dự trèo qua tường thành, tung người nhảy khỏi lầu cổng thành.

Trong cuộc đời này, Tạ Liên từng nhảy xuống từ nơi cực cao vô số lần. Cậy vào pháp lực cao cường và võ nghệ tinh thông của mình, lần nào hắn cũng an toàn tiếp đất, lần nào cũng ngạo mạn đắc ý, lần nào cũng là cảnh tượng thiên nhân lên đài chuẩn mực trong thần thoại. Nhưng lần này, hắn không còn là thần thoại nữa.

Vừa tiếp đất, Tạ Liên đứng không vững, trái lại còn ngã sang một bên, một cơn đau như kim châm muối xát thoáng chốc lan từ chân ra khắp người.

Hắn té gãy chân.

...

Té gãy chân, thật ra cũng chẳng sao, rất nhanh đã khỏi rồi. Chỉ là từ hôm đó trở đi, Tạ Liên như biến thành một người khác.

Hắn giống như đã đánh mất linh hồn, không còn vẻ oai phong凛冽 ngày nào nữa. Thua trận đầu, lại có trận thứ hai, thứ ba... hắn không muốn xuất kiếm, cũng không muốn ra trận, nhưng vì chẳng có ai chắn đường trước thay mình, Tạ Liên chỉ có thể kiên trì đến cùng thôi. Lên chiến trường, thật ra hắn không có sa sút tinh thần hay lơ lửng, quả thật đã cố gắng hết sức, nhưng không hiểu vì sao, rõ ràng tính tuổi thật hắn chỉ mới đôi mươi, vậy mà tay cầm kiếm đã bắt đầu run rẩy như lão già gần đất xa trời rồi.

Tay run bần bật, lòng đầy sợ hãi, hơn nữa chính bản thân Tạ Liên cũng không rõ, rốt cuộc cụ thể là người nào hay vật nào khiến mình sợ hãi đến thế. Dần dà về sau, các tướng sĩ ban đầu hết mực kính trọng hắn cũng từ từ mất kiên nhẫn với hắn.

Tạ Liên biết, rất nhiều người bắt đầu lan truyền một cách nói thế này: Vô Thần khí gì chứ, rõ ràng là một tên ôn thần!

Nhưng Tạ Liên không tài nào phản bác nổi, đơn giản là vì chính bản thân hắn cũng hoài nghi: Phải chăng mình thật sự đã biến thành ôn thần?

Nếu chỉ vậy thôi cũng còn đỡ. Với nước Tiên Lạc mà nói, tai họa ngập đầu thật sự chính là Nhân Diện dịch cuối cùng đã hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát.

Năm trăm người, một nghìn người, hai nghìn người, ba nghìn người... Sau cùng, Tạ Liên không dám hỏi hôm nay lại có thêm bao nhiêu người nhiễm bệnh nữa.

Tựa như lời tuyên án cuối cùng truyền xuống cho Tạ Liên, ngày hôm ấy, rốt cuộc Thiên giới cũng mở cổng với hắn, truyền cho hắn một tin báo: Thái tử điện hạ, nên trở về Thượng thiên đình rồi.

Chuyến này trở lại, thứ đang chờ đợi hắn là gì, khỏi cần nói cũng biết. Phong Tín và Mộ Tình có hiềm khi cảm thấy bất an, song Tạ Liên lại lo lắng chuyện khác. Hắn nói với hai người họ: "Trước khi đi, ta muốn về một nơi xem thử."

Phong Tín hỏi: "Nơi nào?"

Tạ Liên đáp: "Hoàng Cực quán."

Im lặng giây lát, Phong Tín mở miệng: "Đừng đi."

Tạ Liên đã tự bỏ ra ngoài, Phong Tín gọi: "Điện hạ!" Nhưng hấn ngăn không được, chỉ có thể đuổi theo cùng Mộ Tình.

Ba người đi bộ lên núi.

Hoàng Cực quán, đây là nơi điện thần đầu tiên của Tạ Liên mọc lên, và cũng là nơi tượng thần đầu tiên của hấn khánh thành. Có đi đầu do yêu cầu của quốc sư, ba ngàn đệ tử đã bị xua hết xuống núi từ lâu, bây giờ Hoàng Cực quán chỉ là một đạo quán trống rỗng mà thôi.

Đi tới lưng chừng núi, Tạ Liên đưa mắt nhìn xuống. Chỉ thấy khắp hoàng thành là ánh lửa bốc nghi ngút từng đám, rọi sáng rực cả trời, đẹp mắt vô cùng. Phong Tín lại giận đến tím mặt, mắng: "Cái lũ điên này!"

Tạ Liên bình thản nhìn ngọn lửa, Phong Tín lại nói tiếp: "Đừng nhìn nữa! Có gì hay mà nhìn!"

Thời gian qua, Phong Tín từng mắng Tạ Liên vô số lần: Ngài thích tự chuốc khổ vào thân hay là muốn sao đây? Thành thật mà nói, Tạ Liên cũng không biết rốt cuộc mình muốn cái gì. Hấn chỉ biết rằng, chỉ cần mình lại có thêm một đạo quán nào bị đốt hay đập phá, hấn sẽ kìm lòng không đặt nhất định phải đích thân đi xem. Xem rồi lại chẳng nói chẳng rằng, cũng không thể can ngăn, chỉ trơ mắt đứng nhìn thôi. Có gì hay mà nhìn? Hấn cũng không biết nữa.

Lúc này, trên đỉnh Thái Tử cũng có ánh lửa bùng lên. Phong Tín kinh ngạc không thôi: "Sao ngay cả Hoàng Cực quán mà chúng cũng không tha?! Mấy người này bị đào mộ tổ tiên hay..."

Lời còn chưa dứt, Phong Tín lập tức ngậm miệng. Bởi vì hấn nhớ ra, nỗi đau đớn dần vặt mà hiện nay rất nhiều người Tiên Lạc phải gánh chịu còn kinh khủng hơn kiểu nói đùa "bị đào mộ tổ tiên".

Tuy nhiên, ngọn lửa vốn không lớn, bùng lên một lát đã tắt ngúm, dường như bị ai đó dập tắt. Lần này, Phong Tín lại cảm thấy ngạc nhiên. Bởi vì mấy ngày qua, chỉ có người dám đốt lửa, chưa có ai dám dập lửa. Nếu có người nào khuyên giải hay can ngăn không cho lũ tín đồ hung hãn tàn bạo kia đốt lửa đập điện sẽ bị đánh đòn với "ôn thần" Tạ Liên, đánh cho đến chết. Vì nguyên nhân đó, ba người sớm đã không dám hiện linh trước mặt người phạm, đều phải ẩn thân.

Dọc đường lên núi, ba người đều nghe thấy tiếng đánh nhau loảng xoảng, lên đến đỉnh Thái Tử, quả nhiên cung Tiên Lạc đã bị tháo dỡ tan tác, chỉ sót mỗi cái khung của đại điện và bốn vách tường, tượng thần trên bệ thờ to lớn cũng đã sớm không còn, mà có một đám người hỗn tạp đang đánh nhau tụi bụi ở cổng đại điện đổ nát, vừa đánh vừa gào thét: "Cái đồ chó tạp chủng nhà mày! Thằng quỷ nhỏ chết tiệt! Mẹ kiếp, người phá trình con vợ người ở đây hay sao thế, cái quán rách nát này là mạng của người à?!"

Tạ Liên vừa nhìn đã biết, chắc chắn đám người này đến đập miếu của hắn không phải vì căm phẫn, mà chỉ là một đám dân lưu vong sợ thiên hạ chưa đủ loạn, hoặc thừa dịp cháy nhà đi hôi của, hoặc đơn thuần là đốt miếu góp vui thôi. Nhưng cho đến bây giờ, hắn cũng chẳng mấy quan tâm tới cuộc kẻ phá miếu của mình là ai. Đúng lúc này, giữa trận ẩu đả cuồn cuộn, giọng nói cực kỳ hung hãn của một thiếu niên xuyên thấu trời đêm: "Cút!!!"

Nghe kỹ lạ thì, ra là một người đang đánh cả đám người. Hơn nữa người này chỉ là một đứa nhóc choai choai mười mấy tuổi, nhưng chẳng hề yếu thế chút nào, cũng không rơi vào thế hạ phong. Song dù sao cũng là một chọi một đông, thiếu niên đã máu me đầm đìa, mặt mày xanh tím, toàn là vết thương, không nhìn rõ mặt mũi nữa.

Phong Tín nói: "Thiếu niên này, lớn lên nhất định sẽ là một hảo hán!"

Bấy giờ, đáy mắt của một gã nam nhân bỗng lóe vẻ quỷ quyết, gã vớ tảng đá to dưới đất định đập vào ót thiếu niên nọ. Thấy vậy, Tạ Liên phát tay một cái, tảng đá gã cầm lên văng ngược vào mặt gã, sau tiếng hét thảm

là máu mũi tuôn trào. Thiếu niên sừng sốt, quay đầu vùng nắm đấm tiếp tục đánh túi bụi một trận. Điều bộ nó đánh người quá hãi hùng, đám người lớn bị dọa cho vắt giò bỏ chạy, vừa chạy vừa chỉ vào nó, phô trương thanh thế: "Mẹ kiếp! Cứ chờ đấy! Chờ ta mang người đến xử người!"

Thiếu niên cười lạnh: "Dám bén mảng đến đây, tao sẽ lấy mạng chó của người!!!"

Đám người bị dọa mất mật, chạy càng nhanh hơn. Mảng xong, thiếu niên chạy sang đập mạnh mấy cú lên đồng lửa đã dập, đập tắt những đốm lửa li ti. Lúc này nó mới vào đại điện, nhặt một tờ giấy dưới đất lên, cẩn thận vuốt phẳng, treo giữa không trung, cuối cùng mới dựa vào bệ thờ, thần thờ ng ồi dưới đất.

Tạ Liên bước đến gần, khẽ khàng lướt lên bệ thờ, phát hiện thứ mà thiếu niên treo giữa không khung là một bức tranh. Nét bút non nớt, nhìn là biết do người chưa từng học họa vẽ nên. Dù vậy, từng đường từng nét đều nghiêm túc tỉ mỉ, giống hệt một bức Thái Tử Duyệt Th ần. Xem ra, cái này dùng để thay thế tượng th ần bị hấn triệ u đi.

Phong Tín khen ngợi: "Vẽ đẹp lắm!"

Biết bao ngày qua, vất vả lắm Phong Tín mới gặp được một người còn dám bảo vệ Tạ Liên, khi nãy kích động đến mức hận không thể xông lên đánh lộn giúp y, bây giờ nhìn nó tất nhiên thấy cái gì cũng đẹp. Còn Mộ Tình thì rũ mi, ánh mắt chớp động, dường như nhớ tới đi ều gì đó, nhưng không nói tiếng nào. Tạ Liên giơ tay, chạm nhẹ vào bức tranh.

Cũng không rõ ràng lắm, chỉ là một lu ồng gió mát thoảng qua mà thôi. Thiếu niên lại ng ẩng ph ất đầu chôn giữa hai đ ầu gối, gương mặt chỉ chút vết thương thoát cái bùng sáng, hỏi: "Là huynh sao?"

Phong Tín kinh ngạc: "Sao thẳng nhóc này gian manh thế nhỉ?"

Mộ Tình giục: "Đi thôi."

Tạ Liên gật đầu, vừa định xoay người, thiếu niên chợt nhào đến bên mép bệ thờ, thở hổn hển nói: "Ta biết là huynh mà! Điện hạ, huynh đừng đi, ta có lời muốn nói với huynh!"

Nghe vậy, ba người đều sửng sốt. Thiếu niên có vẻ rất hồ hởi, siết tay nói: "Tuy đạo quán của huynh bị đốt rụi, nhưng mà... huynh đừng buồn. Sau này ta sẽ xây cho huynh nhiều đạo quán to hơn, tráng lệ hơn, không đạo quán của ai sánh bằng hết. Không một ai có thể sánh với huynh. Ta nhất định sẽ làm được!"

"....."

Ba người im lặng không đáp.

Thiếu niên này áo quần rách rưới, đầu tóc bụi bặm, mặt mũi bầm dập, thậm chí chỗ chề, nghe y nói mấy lời hùng hồn có chí khí đó, quả thật khiến người ta dở khóc dở cười, không biết nên có cảm tưởng gì. Đường như sợ giọng nói của mình không thể truyền đến tai đối phương, y còn chụm hai tay đặt bên miệng, hét lớn về phía bức tranh trên bệ thờ: "Điện hạ! Huynh đã nghe thấy chưa? Trong lòng ta, huynh là thần! Huynh là vị thần duy nhất, huynh là vị thần chân chính! Huynh đã nghe thấy chưa?!"

Nó hét khàn cả giọng, đến nỗi cả ngọn núi Thái Thương đều dội tiếng vang: Huynh đã nghe thấy chưa!

Tạ Liên đột nhiên bật cười ha ha. Tiếng cười quá đột ngột, Phong Tín và Mộ Tình đều giật thót. Tạ Liên vừa cười vừa lắc đầu, dĩ nhiên thiếu niên không nghe thấy, song dường như vẫn cảm nhận được gì đó, mắt y sáng lấp lánh, đảo đảo nhìn xung quanh. Nào ngờ, một giọt nước lạnh băng bỗng rơi xuống gò má của y.

Thiếu niên chợt mở to hai mắt, trong tích tắc, mắt y phản chiếu một bóng ngược trắng như tuyết. Tiếc rằng sau một cái chớp mắt, bóng ngược đó đã tan biến.

Thấy Tạ Liên lại hiện hình trong phút chốc, Phong Tín nói: "Điện hạ, khi này huynh..."

Tạ Liên mù mờ đáp: "Khi này? À, pháp lực của ta không ổn rồi, khi này nhất thời không khống chế được thôi."

Thiếu niên đứng thẳng người, dụi dụi mắt, như thể đang cố níu giữ bóng hình thoáng qua rồi biến mất ban nãy. Tạ Liên nhắm nghiền hai mắt, hồi lâu sau mới mở miệng: "Quên đi."

Cuối cùng cũng nhận được hồi âm, thế mà lại là hai chữ này, thoát đầu ánh mắt thiếu niên lóe sáng, khóe miệng giương cao, sau đó lại ngẩn ra, độ cong nơi khóe miệng từ từ hạ xuống. Y hỏi: "...Cái gì? Quên cái gì?"

Tạ Liên thở dài, dịu giọng nói với nó: "Quên đi."

Thiếu niên sững người không đáp. Tạ Liên lại lẩm bẩm: "Bỏ đi. Dù gì rất nhanh thôi, sẽ không còn ai nhớ nữa đâu."

Nghe câu này, thiếu niên mở to mắt, một dòng lệ lẳng lặng chảy dài từ khóe mắt của y, quệt thành một vệt trắng nhợt trên mặt nó. Hầu kết ở cổ khẽ nhúc nhích, y nghẹn ngào: "Ta..."

Phong Tín có vẻ không đành lòng: "Điện hạ, đừng nói nữa. Huynh lại vi phạm lệnh cấm rồi."

Tạ Liên đáp: "Ừ, không nói nữa. Có đi đâu dù sao cũng vi phạm lệnh cấm nhiều vậy rồi, thiếu gì mấy câu này."

Câu này, hẳn không để cho thiếu niên nghe nữa. Ba người xuống khỏi bệ thờ, đi ra ngoài đại điện đồ nát. Gió đêm tấp vào người, Tạ Liên lắc lắc đầu.

Hiện giờ hẳn vẫn là thần quan, theo lý mà nói, hẳn không thể nào cảm nhận được "lạnh" nữa. Nhưng giờ phút này đây, hẳn thật sự cảm thấy lạnh thấu xương.

Nào ngờ, thiếu niên bị bọn họ bỏ lại sau lưng đột nhiên thì thào trong đại điện: "Không đâu."

Rõ ràng nó không nhìn thấy ba người, vậy mà lại tìm được hướng chính xác, cuối cùng chạy ào ra ngoài, nói với bóng lưng của bọn họ: "Sẽ không đâu!"

Ba người quay đầu lại, chỉ thấy giữa màn đêm, đôi mắt của thiếu niên sáng một cách hút hồn, gương mặt chi chít thương như giận như buồn, như cuồn cuộn như vui.

Giữa dòng nước mắt tuôn trào, nó nói: "Ta sẽ không quên đâu!"

"Ta vĩnh viễn sẽ không quên!"

Hết quyển 2: Thái Tử Duyệt Thần

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

89- Quyển 3

QUYỂN 3: BÁCH VÔ CẤM KỴ

Chương 89: Đêm Trung Thu xem tiệc đấu đèn

"Keng!"

Tia lửa tóe lên.

Lưỡi kiếm cắm sâu vào đất đá, Tạ Liên cần kiếm bằng hai tay, cúi đầu áp sát trán vào chuôi kiếm, răng như sắp bị mình cắn nát trong khoang miệng.

"Đồ vô dụng!"

Thích Dung cười ha ha "Cái đồ vô dụng này! Ta biết ngay huynh không dám giết ta mà! Cho dù ta sỉ nhục huynh thế nào, hành hạ huynh đến chết ra sao, chỉ cần ta kèn đao lên cổ người khác, huynh sẽ không làm gì được ta. Đồ hèn nhất vô dụng, làm thẹn mà như huynh thì còn sống làm gì!"

Thế nhưng, Tạ Liên đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Y ngẩng đầu, ánh mắt lạnh buốt "Người đừng vui mừng quá sớm. Ta không làm gì được người, tự khắc sẽ có người làm được."

Thích Dung hứ một tiếng "Huynh lại định ôm đúi Đế Quân cần xin gã phân xử cho huynh à? Thôi đừng mơ mộng nữa, năm đó người ta có để ý đến huynh không? Hả? Bây giờ còn mặt dày sáp lại gần gã, huynh ngu vừa thôi chứ."

Tạ Liên lật trang phục Duyệt Thần trang trọng hoa lệ khỏi người Thích Dung, gọi Nhược Da trói Thích Dung lại ném sang một bên, nói "Tốt nhất

người nên im miệng bớt nói vài câu đi."

Thích Dung hỏi "Ta lại chẳng sợ huynh, huynh lấy cái gì uy hiếp ta?"

Tạ Liên nói "Vậy người có sợ Hoa Thành không?"

Rốt cuộc nụ cười của Thích Dung cũng cứng đờ giây lát. Trong giây lát đó, Tạ Liên nói khẽ "Ta nói trước cho người biết, ngộ nhỡ lúc nào đó tâm trạng của ta không tốt, biết đâu chừng ta sẽ giao người cho Hoa Thành, nhờ đệ ấy giúp ta nghĩ cách trị người. Vậy nên người liệu mà cẩn thận cho ta, nghe rõ chưa?"

Nghe vậy, Thích Dung hết cười nổi. Gã hoảng sợ nói "Mẹ nó huynh thật độc ác! Một thân huynh nghĩ ra chiêu này đấy! Thôi thì huynh cứ giao ta cho Lang Thiên Thu đi!"

Tạ Liên quỳ gối, bắt đầu dùng tay nhặt từng hạt thô ráp to nhỏ không đồng đều dưới nền đất và trong đáy quan tài. Thật ra tạm thời y sẽ không giao Thích Dung cho Thượng thiên đình, nguyên nhân là vì Lang Thiên Thu. Nếu giao nộp gã, Lang Thiên Thu biết được tung tích của Thích Dung tất sẽ giờ kiếm xông tới giết gã. Có nên để Lang Thiên Thu giết không? Đau đầu. Lỡ như giết rồi, bước tiếp theo sẽ ra sao? Lại đau đầu. Cho nên, trước mắt không thể giao Thích Dung cho Thượng thiên đình được.

Vậy thì xem ra, đi tìm Hoa Thành giúp đỡ có vẻ là lựa chọn không tệ. Nhưng thành thật mà nói, Tạ Liên chỉ lấy Hoa Thành ra dọa Thích Dung thôi. Dù sao y cũng đã làm phiền Hoa Thành nhiều lần rồi, lần nào có chuyện gì cũng nghĩ đến Hoa Thành đầu tiên, cứ cảm thấy mình gần gũi người ta quá. Chỉ mỗi việc bây giờ lôi Hoa Thành ra hù dọa Thích Dung, Tạ Liên đã thấy hơi ngượng ngùng.

Thích Dung quay đầu, nhổ một bãi nước miếng lẫn máu sang hướng khác, đứa bé tội nghiệp kia đưa tay sờ trán gã, hỏi "Cha ời, cha có sao không? Có phải cha bị đánh đau lắm không?"

Thích Dung có vẻ rất thích thú hưởng thụ trò chơi cha con này, gã đáp bằng giọng quái gở "Con trai ngoan~ Cha không sao~ Ha ha ha."

Hốc mắt đỏ hoe, Tạ Liên nhặt đồng bột vụn kia lên, cẩn thận cất vào trong trang phục Duyệt Thần. Đứa bé lặng lẽ bò qua, giúp Tạ Liên nhặt một ít. Thấy đôi tay nhỏ nhắn của nó, Tạ Liên ngẩng đầu lên nhìn, đứa bé nói nhỏ "Ca ca ơi, huynh đừng đánh cha con nữa không, thả bọn con đi đi. Bọn con không đến nhà huynh trộm đồ nữa đâu."

Tạ Liên cố dằn nỗi xót xa trong lòng, hỏi "Bạn nhỏ, con tên gì?"

Đứa bé đáp "Con tên Cốc Tử."

Tạ Liên gom đủ tất cả tro cốt, bọc trong quần áo, gấp gọn gàng đặt trở vào quan tài, đóng nắp lại rồi mới ôn tồn nói "Cốc Tử, kẻ đó không phải là cha con, là một người khác, cha con bị quỷ nhập rồi, bây giờ là một kẻ xấu."

Đứa bé không hiểu được lời y nói, ngơ ngác hỏi "Người khác ă? Đâu phải đâu, con nhận ra mà, đó là cha con."

Thích Dung khen ngợi "Tốt lắm tốt lắm, đáng giá quá cơ, nhặt được một thằng con hời! Ha ha ha... Á!" Tạ Liên đá gã một cú.

Cốc Tử tuổi còn nhỏ, vẫn luôn sống nương tựa vào cha, hết mực ỷ lại vào cơ thể mà Thích Dung đã nhập, nói sao cũng không chịu tách rời. Tạ Liên nhất thời nghĩ không ra nên thu xếp cho nó thế nào, chỉ đành vác kiếm Phương Tâm, trình trọng dập đầu ba cái trước quan tài, sau đó tay trái xốc Thích Dung, tay phải ôm Cốc Tử, rời khỏi núi Thái Thương, phóng về thôn Bồ Đề nhanh như chớp.

Đi xa nhiều ngày, lúc về đến nơi đang là đêm khuya, cửa Bồ Đề quán mở toang, nhang khói cuồn cuộn, lưu hương trên bàn thờ cắm đầy nhang, trên bàn cũng chất chõng đồ cúng. Tạ Liên bước vào cửa, tùy tiện nhìn xung quanh, thuận tay lấy hai cái bánh bao trên bàn thờ, một cái đưa cho Cốc Tử, một cái thô bạo nhét vào miệng Thích Dung. Dù sao cơ thể này vẫn là người sống, trước khi Tạ Liên nghiên cứu ra cách lôi Thích Dung khỏi thân xác người này, nói sao cũng phải cho ăn uống tử tế. Thích Dung phun bánh bao ra, mắng to là khó nuốt, rồi lại có vẻ không yên tâm, hỏi: "Huynh nói đi! Chắc huynh sẽ không giao ta cho Hoa Thành thật đâu nhỉ??"

Tạ Liên cười lạnh "Người sợ lắm à?" Chẳng muốn nghe mấy lời nói nhảm của gã, Tạ Liên xoay người lục lợi đồng hồ đưa muối dưới đất. Thích Dung mạnh miệng chống chế "Ta việc gì phải sợ, kẻ nên sợ là huynh đấy, thân là thân quan mà lại cấu kết làm bậy với loại Tuyệt này, huynh..." Đang nói dở, ánh mắt gã chợt khóa chặt ở một nơi. Hóa ra Tạ Liên vừa cúi người, một vật trượt ra từ lớp áo trước ngực y.

Đó là một chiếc nhẫn trong suốt lấp lánh, thứ mà Thích Dung đang nhìn chòng chọc chính là nó.

Tạ Liên không chú ý đến ánh mắt của gã, Thích Dung ở sau lưng y lại tỏ vẻ ngờ vực. Một lúc sau, gã hỏi "Thái tử biểu ca, thứ trước ngực huynh là gì thế??"

Tạ Liên vốn không định ngó ngang đến gã, nhưng chiếc nhẫn Thích Dung nhắc tới là vật mà y khá để tâm, y bèn xoay người lại, dùng ngón tay móc sợi dây bạc dài mảnh, nói "Cái này hả? Người biết là cái gì không?"

Thích Dung nói "Huynh đem qua đây đi, cho ta xem là ta biết ngay."

Tạ Liên lại trả lời "Biết thì nói, không nói thì im miệng."

Thích Dung hậm hực "Huynh toàn làm dữ với người quen, có bản lĩnh thì ra oai với người ngoài đi."

Tạ Liên nhét dây bạc vào trong ngực, đeo sát cạnh da thịt, đáp "Có bản lĩnh thì người nói tiếp đi, nói một câu ta ghim một phần, cứ thêm một phần người lại gần đao của Hoa Thành thêm một bước."

Trong vô thức, y lại dùng tên Hoa Thành một cách thuần thực. Thích Dung cười khẩy "Huynh bớt đem Hoa Thành ra dọa ta đi, biết đâu chừng ngày nào đó chính huynh sẽ chết dưới đao của ai đấy! Chẳng phải huynh muốn biết đó là thứ gì sao? Một trong Tứ hại ta đây nói cho huynh biết, đó là vật nguy hiểm rửa, là vật chẳng lành! Còn không mau vứt đi, lại dám đeo nó trên người nữa chứ, có phải huynh ngại mình sống lâu quá không?"

Nghe vậy, Tạ Liên chợt hiểu ra, đứng dậy hỏi "Thật sao?"

Thích Dung đáp "Nói nhảm! Kẻ đưa cho huynh vật này, bất luận là quý hay người, chắc chắn không có ý tốt."

Tạ Liên lại ng ẫ xuống "Ồ."

Thích Dung "Ồ cái gì?!"

Tạ Liên chẳng buồn ngoái đầu, hờ hững đáp "Ồ tức là lời của người tin được mới là lạ. Ta lựa chọn tin tưởng người tặng ta vật này. Ta quyết định sẽ luôn đeo nó trên người."

Tạ Liên luôn nhã nhặn đi ầm ậm với người khác, riêng với Thích Dung thì vô cùng hà khắc. Thích Dung tức g ần chết, chửi đồng luôn m ồm, Tạ Liên chỉ vờ như không nghe thấy gì hết. Phát hiện lục mãi cũng không tìm được cái hũ đựng Bán Nguyệt, y nghĩ bụng "Lẽ nào Phong Sư tới đưa nàng đi r ẫ?"

Nghe một h ẫ, Tạ Liên bỗng lơ m ờ phát giác có gì đó không đúng.

Quả là kỳ quặc. Rõ ràng Thích Dung sợ Hoa Thành muốn chết, sao còn dám lằng nhằng lải nhải kích động y, giống như đang... giống như đang dốc sức li ều mạng thu hút sự chú ý của y vậy!

Nghĩ đến đây, Tạ Liên bất ngờ đánh úp, đột ngột liếc sang nhìn Thích Dung, quả nhiên thấy mắt gã lập lòe, thậm thà thậm thụt. Một trực giác kỳ lạ thôi thúc Tạ Liên nhìn lên trên. Vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên xà nhà vốn không tính là cao, một người áo đen lưng k ề sát nóc, ẩn nấp trên đó, hệt như một con dơi khổng lồ.

Tạ Liên trở tay phóng kiếm Phương Tâm. Người nọ lưng áp sát xà nhà, vì tránh đường kiếm này mà d ần sức xoay người r ẫ rơi xuống.

Cốc Tử bị dọa đến rớt cả bánh bao, khóc oa oa. Thích Dung đang định kêu la thì bị Nhược Da bịt miệng, kéo đến một góc trời chật. Ban đầu Tạ Liên còn tưởng đây là trợ thủ mà Thích Dung cài vào, nhưng sau khi so nhanh vài chiêu, y chỉ cảm thấy người này ra tay vừa nhanh vừa mạnh, quen thuộc đến lạ. Y có thể khẳng định chắc chắn rằng, với đức hạnh của

Thích Dung, tuyệt đối không có năng lực sai khiến được thuộc hạ có bản lĩnh thế này. Chợt thấy tay còn lại của người nọ ôm vật gì đó, nhìn kỹ lại, hóa ra là một cái hũ đen thùi, mà cái hũ đó chính là cái hũ đựng Bán Nguyệt!

Phong Sư vẫn chưa đưa Bán Nguyệt đi à? Tạ Liên tức khắc nhớ ra người này là ai, buột miệng kêu lên "Tiểu Bùi!"

Thì ra Bùi Túc đến cướp Bán Nguyệt, nào ngờ đúng lúc bị Tạ Liên trở về bắt gặp, đành núp trên xà nhà. Do bị Nhược Da Lăng trối, Thích Dung nằm dưới đất liếc mắt thấy ngay Bùi Túc ẩn náu phía trên, gã không biết là ai, chỉ cho rằng kẻ muốn gây bất lợi cho Tạ Liên là có lợi với mình. Sợ Tạ Liên phát hiện có người mai phục bên trên, gã cố ý lên tiếng quấy nhiễu không ngừng, ngờ đâu vẫn bị Tạ Liên phát hiện. Tạ Liên đeo hai cái gong nguy hiểm, Bùi Túc lại đang bị lưu đày, hai người đều không có pháp lực, vì vậy chỉ có thể liều mình đấu võ. Tám trăm năm qua Tạ Liên toàn liều mình đấu võ mà sống, Bùi Túc làm sao đỡ nổi. Sau mười mấy chiêu, Tạ Liên đã tóm được Bùi Túc, quát "Trả hũ đây!"

Vốn dĩ y chỉ thuận miệng quát vậy thôi, không ngờ Bùi Túc lại ném trả hũ đưa muối cho y thật. Tạ Liên sững sốt, nghĩ thầm sao bảo trả là trả ngay thế, Tiểu Bùi tướng quân đúng là dứt khoát, thông thường chẳng phải sẽ thà chết không chịu khuất phục, bám riết đến cùng sao? Chợt nghe Bùi Túc thấp giọng quát ngay lúc ném hũ qua "Đi mau!"

Nghe giọng điệu của hắn, quả thật rất sốt sắng. Cái hũ trên không còn chưa rớt xuống, Tạ Liên đang định đưa tay đón lấy, nó bỗng dưng chuyển quỹ đạo, bay ra ngoài cửa sổ. Giây tiếp theo, bọn họ nghe được một giọng nam từ xa vọng tới "Người thật sự khiến ta thất vọng."

Bùi Túc thành linh biến sắc, gọi "...Tướng quân!"

Tạ Liên và Bùi Túc lao ra khỏi Bồn Tề quán. Quả nhiên, người đàn ông đứng trên một gian nhà phía xa chính là Bùi Minh. Hắn không mặc áo giáp, thân khoác thường phục, vóc người cao lớn, mặt mày sáng sủa, phong độ ngời ngời. Chiếc hũ bay chầm chậm đến cạnh Bùi Minh rồi lơ lửng không di chuyển nữa, Bùi Minh nâng bội kiếm bên hông, nói với Bùi Túc ở phía

dưới "Nam tử hán đại trượng phu phải lấy đại cục làm trọng, lấy sự nghiệp làm đầu. Người là kẻ phải làm việc lớn, hôm nay vậy là sao đây, vì một con nhóc mà làm xằng làm bậy? Người tưởng mình là thằng ranh còn non tóc à?"

Bùi Túc cúi đầu không đáp. Bùi Minh nói tiếp "Chỉ hai trăm năm đã leo lên được vị trí này, người tưởng dễ lắm sao? Ta đã trải sẵn đường cho người rồi, xuống thì dễ, lên thì khó đấy!"

Cái gọi là 'cao xứ bất thắng hàn' (ở nơi cao không chịu nổi cái lạnh, hàm ý là địa vị càng cao càng cô độc). Hễ thần tiên hạ phàm, bình thường đều thích chọn chỗ cao mà đứng, càng cao càng tiện nhìn xuống chúng sinh bên dưới. Trước đây Tạ Liên cũng có tật xấu đó, dĩ nhiên sau khi té ngã một lần, bây giờ cứ đứng ở chỗ cao lại thấy chân đau âm ỉ, thế là bỏ tật này luôn. Tuy nhiên, tòa nhà cao nhất trong thôn Bồng Tề chính là nhà thôn trưởng, mà nhà thôn trưởng chỉ là nhà ngói nhỏ bình dị, vì vậy Bùi tướng quân đứng đó, phải nói là thiệt thòi quá rồi.

Có đi đâu đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, Tạ Liên vừa nhìn tình hình là biết xảy ra chuyện gì ngay. Lần trước Bùi Minh có ý đồ lôi Bán Nguyệt ra gánh tội thay Bùi Túc, hòng đưa Bùi Túc trở lại. Tuy nhiên vì e ngại Quân Ngô, ngoài mặt Bùi Minh trông như đã bỏ qua, nhưng thật ra hẳn chưa hề bỏ cuộc. Lần này Tạ Liên bị lật tẩy chuyện xấu tiệc Lưu Kim, thân mình còn lo chưa xong, thanh danh tất sẽ giảm mạnh, có lẽ Bùi tướng quân cho rằng đây là lúc để nhắc lại chuyện cũ, thế nên đến tìm Bùi Túc, định đưa Bùi Túc với Bán Nguyệt cùng lên Thượng thiên đình một chuyến, nghĩ cách lật lại bản án, phải nói là bẻ trăm lần không cong. Dù vậy, Bùi Túc có vẻ không hăng hái lắm, hẳn thở dài, lên tiếng "Tướng quân, chuyện này vẫn nên... bỏ đi."

"Người... !"

Bùi Minh ra chiều im lặng hỏi trời xanh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cũng do quá sầu não nên mới không để ý Tạ Liên đang ở ngay trước mặt, cứ thế trách mắng Bùi Túc. Hồi lâu sau, Bùi Minh chợt lên tiếng "Ta muốn xem thử rốt cuộc là dạng kỳ nữ thế nào, khiến cho người mà ta dốc

lòng cất nhắc buông tay phó mặc sự đời." Dứt lời, Bùi Minh chìa tay, dường như muốn ném võ chiếc hũ. Cách mở hũ này vốn không thành vấn đề, nhưng vấn đề là không biết vết thương của Bán Nguyệt đã lành chưa, ngộ nhỡ chưa lành mà ném võ thì tiêu. Tạ Liên biến sắc, tung người định lao tới, quát "Đừng ném!"

Chẳng ngờ tay Bùi Minh còn chưa chạm tới, chiếc hũ đã "xoảng" một tiếng, tự động nổ tung.

Trong nháy mắt, mùi dưa muối khiến người ta ngộp thở bay khắp trời.

Bùi Minh đứng gần chiếc hũ nhất xui xẻo hứng cả đồng dưa muối, sững người giữa cơn mưa rau gió mặn. Ngay sau đó, một giọng nữ trong trẻo cất lên giữa không trung "Bùi tướng quân đúng là quang minh lỗi lạc lắm!"

Một người mặc áo trắng lặn ra từ chiếc hũ nhỏ, ban đầu chỉ nhỏ như nắm tay, lẫn vài vòng càng lẫn càng lớn. Tạ Liên tập trung nhìn kỹ, không khỏi thốt lên "Phong Sư đại nhân!"

Người trốn trong hũ dưa muối, chẳng ngờ không phải Bán Nguyệt mà là Sư Thanh Huyền. "Nàng" núp trong hũ thành linh phá nổ, bắn dưa muối đầy người Bùi Minh, còn mình thì vẫn áo trắng phần phật, không nhiễm bụi trần, an toàn tiếp đất, vẫy phất trần nói "May quá may quá, may là ta đã đưa cô nhóc đó đến chỗ người khác trước một bước, nếu không chỉ e chạy không thoát cánh tay dài của Bùi tướng quân."

Xưa nay Bùi Minh vẫn luôn tự khoe mình phong lưu, bất luận làm gì nhất định cũng phải có phong độ, bây giờ rơi vào cảnh mùi dưa muối đầy người, cho dù đang đối mặt với Sư Thanh Huyền phiên bản nữ, dầu phong độ cỡ nào cũng khó tránh buồn bực "Thanh Huyền, người cần gì phải đối nghịch với ta như thế?"

Nếu là người khác, đoán chừng Bùi Minh đã đập te tua một trận từ lâu, tiếc rằng nghĩ đến lai lịch ca ca của Sư Thanh Huyền, hấn chỉ đành gạt sạch dưa muối, vuốt gọn tóc, nghiêng răng một hồi rồi lắc đầu nói "...Người đấy

nhé, tốt nhất đừng để ta biết người giấu con nhóc đó ở đâu, bằng không ta nhất định sẽ đích thân đến tận cửa thăm hỏi."

Câu này của Bùi Minh không khác gì đang nói, kẻ nào thu nhận Bán Nguyệt tức là đang đối nghịch với hắn, hắn nhất định sẽ gây khó dễ. Sư Thanh Huyền lại vỗ tay đáp "Không dám không dám, nói cho người biết đưa đến đâu cũng được, chỉ sợ người không dám đến thăm hỏi thôi. Nghe cho rõ đây, bây giờ cô nhóc đó đang ở động phủ Vũ Sư trên núi Vũ Long, nơi Vũ Sư đại nhân trấn tọa! Người dám đến không?"

Nghe vậy, sắc mặt Bùi Minh khẽ thay đổi, không còn mạnh mẽ như ban nãy nữa. Hắn che giấu sắc mặt, đột nhiên nghiêm túc nói với Phong Sư "Thanh Huyền, bây giờ người còn trẻ nên gặp chuyện gì cũng thích ra tay tương trợ. Chỉ mong sau này người lớn rồi, hãy tưởng lại điệu bộ của mình hôm nay, đừng có mà hối hận!"

Nói xong, Bùi Minh nhảy khỏi nóc nhà, thân hình biến mất, vội vã bỏ đi một nước. Tạ Liên hơi ngạc nhiên, cứ cảm thấy lời Bùi Minh nói còn ẩn ý, bèn hỏi "Phong Sư đại nhân, câu cuối cùng của hắn... ?"

Sư Thanh Huyền dừng dừng đáp "Phô trương thanh thế thôi."

Bùi Túc nhìn bóng lưng Bùi Minh biến mất, lúc này mới quay sang hành lễ với hai người "Phong Sư đại nhân, Thái tử điện hạ."

Sư Thanh Huyền vỗ vai hắn "Tiểu Bùi à, lần này người biết tới trước để ngăn cản tướng quân nhà người, xem như cũng phúc hậu. Ở dưới đây hối cải sửa sai cho tử tế, có cơ hội ta sẽ nói tốt cho người trên Thượng thiên đình, yên tâm đi!"

Im lặng giây lát, Bùi Túc mở miệng "Cảm ơn đại nhân. Có đi đâu ta luôn cảm thấy, phải chăng ngài đã hiểu lầm gì đó, thật ra thường ngày Bùi tướng quân không phải thế này đâu, chỉ vì chuyện lúc trước nên mới lo lắng cho ta hơi quá thôi. Vả lại ngài cũng biết, Vũ Sư đại nhân..."

Cuối cùng, dường như cảm thấy bản thân nhiều lời, Bùi Túc lắc đầu, chấp tay nói "Cáo từ."

Hai người đưa mắt tiến hẳn rồi đi, Tạ Liên hỏi "Phong Sur đại nhân, Vũ Sur đại nhân mà vừa rồi người nói là Vũ Sur Hoàng sao?"

Sur Thanh Huyền xoay người nói "Đúng vậy. Vũ Sur đã mấy trăm năm không đổi rồi. Sao thế, huynh quen hả? Có giao tình xưa à?"

Tạ Liên lắc đầu, dịu giọng đáp "Tuy chưa may mắn được diện kiến, nhưng vị Vũ Sur đại nhân này từng có ơn với ta, ta vô cùng cảm kích."

Sur Thanh Huyền cười nói "Vậy thì đúng rồi. Mặc dù những người quen biết Vũ Sur đại nhân rất ít, nhưng chỉ cần có quen thì chưa nghe ai nói Vũ Sur đại nhân không tốt. À, ngoại trừ Bùi Minh."

Tạ Liên hỏi "Giữa hai vị ấy có hiềm khích gì sao?"

Sur Thanh Huyền trả lời "Dĩ nhiên là có hiềm khích rồi. Những người lẫn lộn trên Thượng thiên đình nhiều năm, ai mà chưa từng có chút hiềm khích hay cấu kết. Ta nói huynh nghe, Vũ Sur đại nhân chính là nỗi ám ảnh trong lòng Bùi Minh đấy."

"....." Tạ Liên hỏi "Ám ảnh?" Lòng y vẫn luôn cho rằng Vũ Sur đại nhân là người làm ruồng.

Sur Thanh Huyền nói "Huynh cũng biết Bùi Minh rồi, hậu duệ nhiều vô kể, đâu đâu cũng là con cháu của hắn. Trước Tiều Bùi, điện Minh Quang từng có một phó thần khác, cũng là hậu duệ mà Bùi Minh điểm mặt chọn lên, sau đó phi thăng."

Tạ Liên kinh ngạc "Hậu duệ của Bùi tướng quân quả là nhân tài lớp lớp."

Đâu phải nhà ai cũng có thể biến phi thăng thành 'gia học uyên nguyên' chứ.

Sur Thanh Huyền mở quạt nói "Nhân tài thì cũng xem là nhân tài, nhưng đức hạnh y xì Bùi Minh, bản lĩnh lớn, tật xấu cũng chẳng vừa. Phó thần kia thường xuyên phạm tội trên địa bàn của người khác, song ý vào thế lực lớn

của Bùi Minh nên chẳng ai dám nhều lời. Kết quả có một ngày, gã xâm phạm địa bàn cũ của nước Vũ Sư ngày xưa."

"Bình thường Vũ Sư đại nhân gần như không ra ngoài, chỉ ở trong núi sâu làm ruộng, bởi vậy có biệt danh là lão nông núi sâu Vũ Sư Hoàng, nào ngờ vừa ra ngoài đã thẳng tay đập cho hậu duệ của Bùi Minh một trận, sau cùng xách gã lên trời, quảng đến trước mặt Đế Quân, phán tội lưu đầy."

Tạ Liên nghĩ thầm "Sao chuyện này nghe quen quen vậy ta?"

Sư Thanh Huyền kể tiếp "Ban đầu Bùi Minh nghĩ, lưu đầy thì lưu đầy, một trăm năm sau lại vọt lên cũng chẳng sao. Nhưng mà, một trăm năm ở nhân gian có thể xảy ra bao nhiêu chuyện chứ? Mỗi một năm, thậm chí mỗi một ngày đều có kỳ nhân dị sĩ mới xuất hiện, như đèn kéo quân, hoa hết cả mắt, sóng sau xô sóng trước, đợt này nổi tiếp đợt kia. Mới qua mười năm, những tín đồ ban đầu đều lần lượt chuyển sang tin thờ thần quan khác. Qua năm mươi năm, vị phò thần quan kia đã bị quên tuốt luốt. Qua một trăm năm, cuối cùng không lên nổi nữa, thần quan trẻ tuổi tiền đồ vô lượng ngày nào cứ thế lụn bại, không còn nữa. Mãi đến khi Tiểu Bùi xuất hiện, Bùi Minh mới lại tìm được trợ thủ hợp ý."

Hèn gì Bùi tướng quân không từ thủ đoạn cũng quyết phải vớt Tiểu Bùi lên cho bằng được, thì ra đã có tiền lệ, sợ Tiểu Bùi lụn bại, tuy rằng cách làm không đúng đắn lắm. Tạ Liên như có điều gì nghĩ đến, thở dài một tiếng, nói "Nhân gian."

Sư Thanh Huyền cũng nói "Đúng vậy, ở nhân gian quá lâu sẽ bị mài mòn đến mất hết linh khí và ý chí chiến đấu."

Cả hai cùng gật đầu, nhưng khác biệt ở chỗ, Tạ Liên vô thức không tự chủ gật đầu, còn Sư Thanh Huyền lại tự chủ gật đầu một cách khoa trương. Gật một hồi, Tạ Liên chợt nhớ đến một người cực kỳ quan trọng "... Lang Huynh! Thằng bé kia!"

Các sự việc liên tiếp diễn ra quá nhanh, kích thích quá lớn, không ngờ lại làm y quên bống đứa bé kia. Sư Thanh Huyền lên tiếng "Huynh nói

thằng bé huynh đưa về từ Cực Lạc phường hả? Đế Quân đã gặp nó rồi, bây giờ nó đang ở chỗ ta, lát nữa dẫn nó xuống cho huynh."

Tạ Liên nghĩ bụng, trong Bồ Đề quán còn nhất Thích Dung và một đứa bé nữa, không thể để người khác trông thấy, bèn nói "Vậy thì ngại quá, để ta tự lên thì hơn."

Sư Thanh Huyền vui vẻ gật đầu "Cũng như nhau thôi. Vừa khéo vài hôm nữa là tiệc Trung thu rồi, mỗi năm chỉ có một lần thôi, huynh đừng nên bỏ lỡ. Năm nay ca ca của ta cũng sẽ về một chuyến, đến lúc đó ta giới thiệu cho huynh làm quen."

Giọng điệu của Sư Thanh Huyền đầy áp tự hào về huynh trưởng của mình, Tạ Liên nghe mà không khỏi buồn cười, nghĩ thầm "Tiệc Trung thu à..."

Ngày hội Trung thu hàng năm, chư thiên thần tiên nhất định sẽ tổ chức tiệc Trung thu chúc mừng, nhìn vẻ hân hoan của trăm hộ nhân gian làm niềm vui. Ngoài ra, trong buổi tiệc còn có một 'trò chơi' vô cùng quan trọng, có thể nói là tiết mục chính trong tiệc Trung thu - Đấu đèn.

Một ngọn đèn cầu phúc, không phải là thứ mà người thường cúng được. Trăm vị thần đấu đèn trong tiệc Trung thu, cái họ đấu chính là vào ngày hội Trung thu, quán chính của mỗi vị thần quan có thể nhận được bao nhiêu ngọn đèn cầu phúc mà các tín đồ dâng cúng.

Tuy ngoài miệng mọi người đều nói "chỉ là trò chơi thôi mà", "đừng coi là thật đừng coi là thật", "ta chỉ chơi chút thôi, không để bụng gì đâu", song thực tế thì, có mấy ai thật sự không để ý chứ? Đa số đều âm thầm tích sức, ngóng trông năm nay các tín đồ sẽ phấn đấu làm mình nở mặt nở mày. Nếu nói thật sự có vị nào không phấn đấu, vậy thì chỉ có Đế Quân thôi, bởi vì theo lẽ tất nhiên, năm nào đấu đèn cũng là điện Thần Võ toàn thắng, đã thế năm sau còn cao hơn năm trước, vì vậy Quân Ngô mới là thần quan thật sự xem trò này như trò chơi. Về phần các thần quan còn lại, cho dù không tranh hạng nhất chỉ tranh hạng hai, tình thế cũng hết sức quyết liệt.

Vào thời nhang đèn thịnh vượng nhất, cung Tiên Lạc cũng nổi trội không ai bì kịp trong tiệc Trung thu, cùng vượt lên dẫn đầu với điện Thần Võ, bỏ xa các thần quan khác. Chỉ là hôm nay đây, ắt hẳn sẽ rất khó coi. Tạ Liên khỏi cần đoán cũng biết năm nay mình sẽ có bao nhiêu ngọn đèn cầu phúc. Chắc chắn một ngọn cũng chẳng có!

Đến quyển 3 có vụ Phong Thủy Địa Sư lại chả muốn đăng nữa :(

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

90-92

Chương 90: Đêm Trung Thu xem lễ đấu đèn 2

Có đi đâu cho dù khó coi, tốt nhất vẫn phải đi một chuyến. Tạ Liên không theo phái ẩn tu mấy trăm năm như Vũ Sư, cũng không mang trọng trách bí mật như Địa Sư, càng không thể thích gì làm nấy người làm gì được ta như Thủy Sư. Nếu đã chẳng phải là ai, lại cứ hay trở thành trường hợp đặc biệt, muốn không tham dự cái gì là không tham dự cái đó, cứ cái đà này, người ngoài bất mãn xì xào bàn tán, cho dù bản thân Tạ Liên không có cảm giác gì, Quân Ngô cũng sẽ khó xử. Vì vậy, y lập tức nhận lời Sư Thanh Huyền: "Được, lúc đó ta nhất định sẽ có mặt."

Suốt mấy ngày qua, Tạ Liên đã thử nhiều cách, nhưng vẫn không thể thành công tách hồn phách của Thích Dung ra khỏi cơ thể người đàn ông kia, Thích Dung càng đặc ý hơn. May nhờ có Cốc Tử không ngại đứt cơm cho "cha" mình, bằng không Tạ Liên thật sự chẳng muốn nhét bất cứ thứ gì vào mồm gã nữa. Ngày Trung thu, Tạ Liên bố trí một trận pháp bên ngoài Bồ Đề quán, sau đó khóa trái cửa, để Nhược Da lại tiếp tục trói chặt Thích Dung, cuối cùng mới lên Tiên kinh trình diện.

Thơ rằng, "Thiên thượng Bạch Ngọc kinh, thập nhị lâu ngũ thành. Tiên nhân phủ ngã đỉnh, kết phát thụ trường sinh".

*Trích từ thơ Lý Bạch. Tương truyền, Bạch Ngọc kinh là kinh đô Thiên giới, bao gồm quần thể kiến trúc thanh tịnh mà tráng lệ. Ý của hai câu thơ là, Bạch Ngọc kinh trên trời năm thành mười hai tòa, có tiên nhân chỉ điểm cho bí quyết trường sinh bất lão.

Bạch Ngọc kinh được nói đến ở đây chính là Tiên kinh. Ngày hội Trung thu, khung cảnh cả Tiên kinh đổi mới toàn diện. Ngoài ra gần đường lớn,

hành lang và lầu gác, Tạ Liên trông thấy rất nhiều hộ vệ, đoán chừng sau lầu Hoa Thành xông lên, việc canh gác đã tăng cường gấp bội. Buổi tiệc được tổ chức trước vầng trăng ngoài trời, hương hoa lượn lờ, mây lành may mắn, hoa như tuyết bay, vừa hân hoan chè chén, vừa ngắm cảnh đêm trăng. Nhân gian ngắm trăng, nối ngón cái và ngón trỏ thành một vòng, ánh trăng cùng lấp chỉ vừa khít khung tròn. Nhưng ngắm trăng ở Tiên kinh, trăng tròn vàng vạc sáng trong tựa như một tấm màn ngọc khổng lồ dựng cách đó không xa, như thế bước thêm vài bước là đuổi kịp được nó, quả là cảnh đẹp mà nhân gian không tài nào chiêm ngưỡng được.

Vị trí cao nhất trong buổi tiệc, dĩ nhiên khỏi nói cũng biết là Quân Ngô. Song những người khác ngẩng thế nào đầu ẩn giấu huyền cơ thâm sâu, thứ tự và vị trí rất được chú trọng, ngẩng cao tất nhiên không thể nào, ngẩng thấp thì nói chung bản thân thân quan cũng không bằng lòng. Tạ Liên lại thấy chuyện này chẳng sao cả, có đi đâu đến dự tiệc Trung thu phải ăn mặc chỉnh tề, nói cách khác, tốt nhất là tượng thân của người ở nhân gian mặc thế nào thì hôm dự tiệc người cứ mặc thế nấy. Hiện tại Tạ Liên chẳng có tượng thân nào, thế nên y vẫn mặc đạo bào trắng lưng đeo nón, khó tránh có phần giản dị, nhưng thật sự không có trang phục nào khác hơn. Tuy nhiên trang phục này cũng rất gây chú ý, do vậy Tạ Liên cảm thấy ngẩng khuất một chút sẽ tốt hơn.

Nào ngờ y vốn đã tùy tiện tìm một góc ngẩng xuống, vừa ngẩng đầu lại thấy Phong Tín bước tới đây. Đôi bên ngấp ngừng giây lát, khẽ gật đầu với đối phương, xem như đã chào hỏi. Phong Tín đi lên trước vài bước, chợt vòng trở lại hỏi: "Sao huynh lại ngẩng đây?"

Tạ Liên tưởng mình ngẩng sai chỗ, bèn đứng dậy nói: "Ta tưởng ngẩng đâu cũng được chứ."

Phong Tín đang định mở miệng, Tạ Liên đã thấy Sư Thanh Huyền đứng xa xa phía trước vẫy tay với mình. Sư Thanh Huyền lúc này mang hình hài nữ nhi, Phong Tín ngoảnh đầu nhìn mà hốt hoảng biến sắc, như thể trông thấy nỗi ám ảnh gì đó, bỏ Tạ Liên lại rồi vội vã đi mất. Sư Thanh Huyền lại gọi: "Thái tử điện hạ, chỗ này nè!"

Phong Sư chính là đại h ồng nhân (người nổi tiếng, người có địa vị cao) trên Thượng thiên đình, dĩ nhiên chỗ ng ồi của "nàng" cực kỳ tốt, khá g ần với Quân Ngô. Nghe tiếng gọi mời này, rất nhi ều th ần quan đưa mắt nhìn sang, Quân Ngô vốn đang ch ồng cằm l ặng th ịnh cũng nhìn thấy Tạ Liên, kh ẽ g ật đ ầu với y, Tạ Liên đành phải đi qua. Dọc đường đi, quả nhiên không thấy bóng dáng Lang Thiên Thu, nghe nói cậu ta vì truy tìm tung tích của Thích Dung mà sớm đã ch ối từ ti ệc Trung thu. Sư Thanh Huy ền tìm cho Tạ Liên chỗ ng ồi ngay cạnh mình, phong thủy tuyệt vời, Tạ Liên cảm thấy không thích hợp lắm, nhưng Phong Sư quá nhiệt tình khó kh ước từ, chưa chi đã ấn y ng ồi xuống, nói: "Đợi lát nữa tan ti ệc, ta dẫn huynh đi tìm thằng bé kia. Xấu thì hơi xấu thật, nhưng mà ngoan ngoãn lắm." Đã đến nước này, Tạ Liên không thể làm gì hơn ngoài nói lời cảm ơn. Quay đ ầu sang, ng ồi g ần hai người chính là Minh Nghi đang l ặng th ịnh thưởng thức một cái chén ngọc, tay c ần chén thế mà còn trắng hơn cả ngọc. Thấy sắc mặt Minh Nghi không có gì đáng ngại, xem chừng thương tích l ần trước ở chợ Quỷ đã khỏi r ồi, Tạ Liên lên tiếng: "Địa Sư đại nhân, người vẫn khỏe chứ?"

Minh Nghi g ật đ ầu, dường như không muốn nói chuyện cho lắm. Sư Thanh Huy ền lại hoàn toàn trái ngược với h ắn, ai cũng quen biết, người trước người sau người trái người phải, thậm chí cách xa mười vạn tám ngàn dặm cũng có thể nói đôi câu, Tạ Liên vô cùng bội phục Sư Thanh Huy ền thế mà nhớ hết được tên của nhi ều th ần quan lớn nhỏ đến thế. Ng ồi cạnh Tạ Liên là một thiếu niên mười tám mười chín tuổi, mũi cao mắt sâu, tóc đen hơi xoăn. Tạ Liên không quen cậu ta, cậu ta cũng không quen Tạ Liên, hai người nhìn nhau một h ồi, đôi bên đ ầu ù ù cạc cạc, cuối cùng kết thúc bằng việc Tạ Liên chào hỏi qua loa. Nhìn quanh bốn phía, hai người Phong Tín và Mộ T ĩnh ng ồi cách xa tít tắp, còn mấy người ng ồi đối diện y đang nói chuyện hết sức quen thuộc là ba vị th ần quan.

Ng ồi bên trái là một văn quan mặc áo đen, mặt mũi đoan chính, thông dong thoải mái, lúc đang nói chuyện, năm ngón tay gõ nhẹ theo nhịp lên mặt bàn, nét mặt đi ền t ĩnh như thường, có vẻ quen mắt đến lạ. Người ở giữa dĩ nhiên là Bùi Minh không thể nào quen hơn, còn bên phải lại là một công tử áo trắng, quạt giấy trong tay phe phẩy, mặt trước của quạt viết một chữ "Thủy", mặt sau vẽ ba đường gợn sóng, dung mạo loáng thoáng có sáu

phần tương tự Sư Thanh Huyền, chỉ là khi đưa mắt liếc nhìn, nét ngông cuồng ngạo mạn lộ rõ mồn một, ngoài mặt trông thì nhã nhặn, nhưng đáy mắt viết rõ hấn khinh thường tất cả. Ngoại trừ vị "Thủy Hoàn Thiên" kia thì còn ai vào đây?

Trong lòng Tạ Liên đã hiểu: "Tam độc lự."

Vị văn quan áo đen này, chắc hẳn là hình hài nam nhi mang pháp lực mạnh nhất của Linh Văn, điều bộ quả nhiên oai vệ khí phách. Ba người hàn huyên chuyện trên trời dưới đất, đôi đủ kiểu tán dương tăng bốc lẫn nhau, Sư Thanh Huyền nghe mà liên tục làu bàu: "Giả dối. Giả dối quá thể." Tạ Liên lại cảm thấy khá thú vị. Lúc này, thấy trước bàn tiệc có dựng một lầu gác nhỏ trắng lẹ, bốn phía đều che màn đỏ, y bèn hỏi: "Đó là gì thế?"

Sư Thanh Huyền cười đáp: "Ồ, huynh không biết rồi, đó là một trò chơi rất được hoan nghênh trên Thượng thiên đình. Nào nào, để ta đưa huynh đi xem, bây giờ bắt đầu rồi đó!"

Vừa dứt lời, ngoài trời truyền đến mấy tiếng sấm rền. Quân Ngô nhìn trời, rót một chén rượu, chuyển xuống dưới. Thế là giữa tiếng sấm ầm ầm, các thần quan trên bàn tiệc bắt đầu vừa cười cợt vừa hú hét truyền chén rượu kia, nhao nhao nói: "Đừng đưa cho ta! Đừng đưa cho ta!"

"Đưa cho hấn kìa!"

Chỉ nhìn người khác chơi, Tạ Liên cũng nắm sơ quy tắc, nhủ thầm: "Ra là đánh trống truyền hoa." Mọi người truyền chén rượu mà Quân Ngô chuyển xuống, không được làm đổ, truyền cho ai cũng được, nhưng không thể truyền ngược lại. Lúc tiếng sấm ngừng, chén rượu nằm trong tay ai thì sẽ lôi người đó ra làm trò cười. Có đi đâu không biết sẽ làm trò gì thôi.

Trò chơi này, có thể nói Tạ Liên không hứng thú lắm. Người truyền chén rượu cho ai tức là muốn trêu chọc người đó, vậy nên thông thường sẽ truyền cho những người có quan hệ tốt với mình. Tiếc rằng y chẳng quen thân với phần lớn các thần quan ngỗ đây, sao có thể không biết xấu hổ mặc sức trêu chọc người khác chứ? Cùng lắm chỉ có thể truyền cho Phong

Sư, nhưng ai biết liệu Phong Sư có phải là người truy ền rượu cho mình không?

Tạ Liên nghĩ thầm: "Tốt nhất đừng ai truy ền cho mình, mà nói không chừng mình chỉ tự đa tình thôi."

Y còn chưa mở miệng, vòng thứ nhất đã kết thúc. Chén rượu mà mọi người hướng về dưng trong tay Bùi Minh, coi bộ Bùi Minh đã quen rồi, hần uống một hơi cạn chén rượu giữa tiếng tr ầm tr ồ khen ngợi, các th ần quan vỗ tay bốn cợt: "Lên! Lên!"

Trong tiếng hoan hô reo hò, lầu gác tráng lệ chậm rãi kéo màn che bốn phía. Chỉ thấy một vị tướng quân cao to đứng trên đài, ngẩng đầu sải bước, oai phong vô cùng. Dường như hần chẳng hề nhìn thấy các th ần quan bên dưới, cũng không hề thấy được cảnh trời đẹp lạ thường ngoài lầu gác, đi vài bước rồi bắt đầu cất tiếng hát, lạnh lạnh mà vang dội.

Hóa ra chén rượu truy ền đến tay vị th ần quan nào, lầu gác sẽ đưa vở hí kịch có liên quan đến vị th ần quan đó ở nhân gian lên đây, diễn cho mọi người xem. Do con người rất thích biên soạn bậy bạ, làm sao biết được họ sẽ soạn ra tiết mục long trời lở đất thế nào, cũng chẳng biết có tình cờ dính chưởng không, có thể nói trò chơi này vô cùng đáng ngại và nguy hiểm. Tuy nhiên, điểm thú vị cũng nằm ở chỗ đó. Phải biết hí kịch về Bùi tướng quân vô cùng đặc sắc, bởi vì vai nữ của mỗi lần đều khác nhau, lúc thì là th ần tiên, lúc thì là yêu nữ, lúc lại là tiểu thư khuê các. Vai nữ thì người sau đẹp hơn người trước, cốt truyện thì cái sau khó đỡ hơn cái trước, các th ần quan xem mà thích thú không thôi, chăm chú ngóng trông vai nữ lên sân. Quả nhiên không lâu sau, một tiểu thư áo đen xuất hiện trên sân khấu, giọng thánh thót như chim hoàng oanh, hai người hát đối đáp một hồi, ca từ hết sức ngả ngớn và táo bạo.

Chúng th ần quan càng xem hai người này diễn càng cảm thấy không ổn, rồi rít hỏi nhau: "Vở kịch này tên gì thế?"; "Lần này cô gái mà Bùi tướng quân dụ dỗ là ai vậy?"

Đúng lúc đó, "Bùi tướng quân" trên đài cất tiếng: "Kiệt khanh --"

*Khanh: cách vợ chồng hoặc bạn bè gọi nhau thân mật.

Dưới đài, Bùi tướng quân và Linh Văn cùng phun một ngụm rượu.

Kiệt khanh còn có thể là ai, tên thật của Linh Văn chính là Nam Cung Kiệt. Chúng thần quan kinh hãi: Sao hai vị này lại có gian tình được?!

Linh Văn dùng khăn vải lau khóe miệng, hờ hững nói: "Khỏi cần phải nghĩ. Bịa đặt thôi."

Tuy hai đương sự đều có hơi buồn bực, song may là da mặt cả hai đủ dày, trên đài diễn ít ỏi, bọn họ ở dưới đài vờ như không nhìn thấy. Sư Vô Độ lại không tha cho bọn họ, phẩy quạt cười hỏi: "Vở kịch này đặc sắc thật. Các người có cảm tưởng gì không?"

Linh Văn đáp: "Không có cảm tưởng gì hết. Vở này cũ rĩ, khi đó tượng thần của ta đâu giống như bây giờ. Truyền thuyết dân gian thôi, huynh nghĩ kỹ lại xem, trong truyền thuyết dân gian, phàm là nữ giới, có mấy ai chưa từng bị lão Bùi dụ dỗ?"

Mọi người đều cho là thế. Bùi Minh nói: "Này này, không thể nói vậy nhé. Những truyền thuyết dân gian khác, ta đích thực đã dụ dỗ gần hết, nhưng cái này ta thật sự không có. Đừng đổ oan cho người tốt."

Linh Văn nói: "Theo cách nói của huynh, số nam thần quan mà ta từng dụ dỗ trong truyền thuyết dân gian còn nhiều hơn thế nữa, mà ta chưa bao giờ dụ dỗ người nào hết, há chẳng phải như ngỗng bàn chông sao."

Từ khi Linh Văn được điểm mặt chọn lên, truyền thuyết dân gian vẫn truyền rằng nàng leo lên được là nhờ dụ dỗ vị thần quan nào đó, đây cũng là một trong những nguyên nhân thuở đầu khiến Linh Văn nhang đèn quanh quẽ, không người thờ cúng. Nghe đâu lúc kháng nghị quyết liệt, nàng bị mắng cho tội bôi hoa lá, thường xuyên có kẻ quăng yếm và vải kinh nguyệt vào hòm công đức của nàng. Trái lại, nếu nam thần quan dính tin đồn kiểu này lại được danh phong lưu, hãy còn thích thú ấy chứ. Vì vậy đủ để thấy rằng, mặc dù hoàn cảnh tương tự, nhưng vẫn có sự khác biệt giữa nam với nữ, kết quả cũng khác một trời một vực.

Vừa nghĩ thế xong, vòng tiếp theo lại bắt đầu. Khi này Sư Vô Độ vẫn còn cười, lần này đến lượt hắn, hai vị "độc lự" bên cạnh đồng loạt giơ tay làm động tác chúc mừng hắn: "Quả báo trước mắt, lo mà nhận đi."

Sư Vô Độ nhướn mày rồi uống rượu, tấm màn lại từ từ kéo lên, còn chưa kéo lên trên cùng, bên trong đã truyền đến hai tiếng hô dài:

"Nương tử --"

"Lang quân --"

Liếc mắt đưa tình, cao trào khúc chiết, uyển chuyển triền miên. Ngay sau đó, Tạ Liên ngẩng bên dưới tận mắt trông thấy Sư Vô Độ và Sư Thanh Huyền nổi da gà khắp nửa người.

Sư Thanh Huyền nhảy bật dậy: "Ca --! Mau cắt đi!"

Sư Vô Độ vội quát: "Hạ xuống! Mau hạ xuống cho ta!"

Khỏi cần nhìn cũng biết, chắc chắn lần này rút trúng truyền thuyết dân gian của "vợ chồng" Thủy Sư đại nhân và Phong Sư nương nương. Yêu hận tình thù, vĩnh viễn là đề tài yêu thích nhất của mọi người khi kể chuyện. Có là tốt nhất, không có càng tốt, có thể bịa thoải mái. Theo lý mà nói, việc mà bản thân các vị thần quan làm mới là thần thoại chính thống, nhưng đôi lúc xem thứ mà mọi người gán cho họ, không thể không bội phục rằng, đây mới gọi là thần thoại đích thực.

Sư Vô Độ vừa ra lệnh, quả nhiên bức màn rơi soạt xuống, chúng thần quan muốn cười nhưng không dám cười, nhìn đến khổ sở, Tạ Liên lại cười hỏi: "Phong Sư đại nhân, thì ra được kêu hạ màn sao?"

Sư Thanh Huyền nghĩ lại mà rùng mình, đáp: "Được chứ, chuyện nhỏ ấy mà, quyền mười vạn công đức là được nha!"

"..."

Lúc Tạ Liên cạn lời để đáp, vòng thứ ba đã bắt đầu. Lần này, tiếng sấm rền vang chưa bao lâu, chén rượu đã truyền đến thiếu niên ngồi cạnh Tạ Liên.

Thấy kết quả này, phản ứng của các thần quan hơi kỳ quặc. Không quá sôi nổi, cũng chẳng mấy lạnh nhạt. Dường như có hứng xem kịch, nhưng không muốn thể hiện quá lộ liễu. Thiếu niên có vẻ chẳng hứng thú gì với trò chơi này, nhưng vẫn nâng chén uống rượu. Cậu ta vừa đặt chén xuống, tấm màn lại kéo lên.

Chỉ thấy trên đài có hai người đang đứng, một người là tiểu tướng quân trẻ tuổi, đầu đội tóc xoắn như bóm sư tử đá, tuy lỗ lã thật nhưng cũng xem như khí thế hiên ngang, hẳn là đóng vai thiếu niên thần quan này. Người còn lại là một kẻ má hóp mồm nhọn, rất một bộ vai hề hền mồm, nhảy tới nhảy lui trên đài.

Khi thiếu niên đối mặt với gã, gã bèn giả vờ đứng đắn, nhưng lầy lội miễn chê, khiến người ta sinh lòng phản cảm; khi thiếu niên xoay người đi, gã lập tức nhẹ răng nhếch miệng, lấy kiếm đâm lên sau lưng, rõ là vai tiểu nhân đề tiện "trước mặt một kiêu, sau lưng một kiêu".

Vai hề diễn hết sức khoa trương, hết như một vở hài kịch, phản ứng của chúng thần quan đang xem cũng khác nhau. Tạ Liên nhận thấy rằng, các thần quan ngồi thấp hơn đều cười hô hố, các thần quan ngồi cao hơn như Sư Thanh Huyền và Sư Vô Độ, đa số đều im lặng nhún mày, chẳng hề cảm thấy buồn cười. Đồng thời y còn phát hiện, mu bàn tay của thiếu niên ngồi bên cạnh đột nhiên nổi gân xanh, trong lòng chợt sinh cảnh giác. Mặc dù y không rõ trên đài đang diễn cái gì, nhưng cũng đoán sơ được là đang sỉ nhục một người khác. Hơn nữa cho dù không biết là ai với ai, y cũng cảm thấy kiểu sắp đặt này khiến người ta khó chịu cùng cực. Thấy thiếu niên có vẻ sắp nổi cáu, Tạ Liên bèn lấy một chiếc đĩa trên bàn, ném về phía sợi dây mắc màn.

Chiếc đĩa chẳng hề bén nhọn sượt qua sợi dây, thế mà vẫn cắt đứt được nó. Tấm màn soàn soạt hạ xuống, chúng thần quan giật mình, nhao nhao lên tiếng: "Sao lại thế chứ?"

"Làm cái gì vậy hả!" Thế rồi lũ lượt nhìn về phía Tạ Liên, có kẻ còn đứng phắt dậy. Tạ Liên đang định mở miệng, giây tiếp theo, bên tai có tiếng thứ gì vỡ vụn, không ngờ thiếu niên nọ lại bóp nát chén rượu bạch ngọc.

Dường như bị tuồng kịch này kích động đến nỗi cơn thịnh nộ, thiếu niên ném mảnh vụn chén ngọc trong tay, nhảy lên trên mặt bàn, chân giẫm một cái, thân hình bay thoát lên lầu gác như mũi tên, phóng vào trong màn. Vài thần quan nhào lên vén màn đỏ, bên trong đã không còn bóng người. Mọi người hốt hoảng kêu lên: "Không ổn rồi, không ổn rồi, Kỳ Anh điện hạ lại xuống đánh người rồi!"

Tạ Liên nghĩ thầm: "Kỳ Anh? Điện Kỳ Anh? Võ Thần phía Tây, Quyên Nhất Chân?" Y vội hỏi Sư Thanh Huyền: "Phong Sư đại nhân, có chuyện gì thế? Kỳ Anh điện hạ đánh người là sao?"

Sư Thanh Huyền phục hồi tinh thần lại, đáp: "Đánh người tức là... đánh người. Khụ, nói ra chắc huynh không tin, có đi đâu Kỳ Anh thường xuyên đánh tín đồ của mình."

"..."

Đây quả thật là lần đầu tiên Tạ Liên nghe nói có thần quan dám đánh tín đồ của mình, việc này ắt sẽ khiến thần quan xuống dốc không phanh trong lòng các tín đồ. Tạ Liên còn muốn hỏi tiếp, chợt nghe bên dưới có thần quan tỏ vẻ không hài lòng: "Quyên gì đó thật chẳng hiểu chuyện gì cả. Mọi người đang chơi vui vẻ mà, cậu ta lại không biết phối hợp một chút. Có ai chưa bị chế giễu chứ? Bùi tướng quân, Linh Văn chân quân chưa bị chế giễu sao? Vả lại người bị chế giễu có phải cậu ta đâu, giận đến thế làm gì?"

"Đúng đó, tên này đề cao mình quá thì phải. Cho dù trong lòng tức giận, sao có thể bùng phát ngay lúc này chứ? Tiệc rượu đang yên lành, có ai đến để coi sắc mặt của cậu ta đâu? Thật đúng là..."

"Được rồi được rồi, ranh con còn non tóc là thế đấy. Cậu ta cũng đã đi rồi, không có cậu ta chơi sướng hơn."

Nghe vậy, Tạ Liên như có đi ầu suy ngẫm. Trên bàn tiệc chỉ rối loạn một chút, hình như Linh Văn đã phái người xuống giải quyết chuyện của Quyên Nhất Chân. Sau khi vài th ần quan đứng ra trấn an một phen, tiệc rượu và trò chơi lại tiếp tục. Thế là giữa tiếng sấm ầm ầm, lượt đánh trống truy ền hoa thứ tư đã bắt đ ầu.

Tạ Liên vốn chỉ xem người khác chơi chứ không hòa vào, cũng mừng là người khác không tìm đến mình. Đang định nói chuyện với Sư Thanh Huyền, nào ngờ đúng lúc này, một cánh tay đột nhiên duỗi sang, đưa chén rượu bạch ngọc kia cho y.

Chương 91 :Thiên Đẳng quán, Trường Minh soi sáng đêm dài

Làm thế nào Tạ Liên cũng không ngờ rằng, thế mà lại có người truy ền chén rượu cho mình thật.

Chỉ trách y phản ứng quá nhanh, không nghĩ ngại gì nhận lấy ngay, nhận xong lập tức ngẩng ra. Thế nhưng nhìn sang người đưa rượu, đối phương cũng đang ngơ ngẩn, chẳng ngờ lại là Minh Nghi.

Hóa ra ban nãy rượu truy ền đến tay Sư Thanh Huyền, Sư Thanh Huyền vì muốn chọc ghẹo nên cố ý truy ền cho Minh Nghi. Mà Minh Nghi đang cầm đ ầu ăn cơm uống rượu, chẳng buồn nhìn mà tiện tay truy ền bừa, truy ền xong mới kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, thế là câm nín luôn. Đúng lúc đó, tiếng sấm cũng thành linh im bật, chỉ để lại hai người ngơ ngác nhìn nhau.

Tuy người nhận chén rượu là Tạ Liên, song ánh mắt của mọi người lại đ ồng loạt hướng về phía Phong Tín và Mộ Tình. Không khó để lý giải ngu ần cơn, Tạ Liên đã chìm nghỉm hơn tám trăm năm, tám trăm năm trước dĩ nhiên có không ít vở giai thoại ca tụng y, nhưng đến nay đã thất truy ền từ lâu, chưa kể vào dịp như hôm nay, căn bản sẽ chẳng có ai đặc biệt dựng đài biểu diễn cho y. Vì vậy nếu muốn tìm xem một vở kịch có nhân vật "Thái tử Tiên Lạc", thì chỉ có vở mà Phong Tín hoặc Mộ Tình đóng vai chính thôi.

Bởi lẽ khi kịch thoại nhân gian biên soạn cốt truyện về hai vị thần quan này, thỉnh thoảng sẽ lôi Tạ Liên ra dùng, thường thì lấy y làm nền, đóng vai tép riu, thậm chí để khiến vở kịch thêm đặc sắc, bọn họ còn dứt khoát cải biên Tạ Liên thành vai phản diện, sắp đặt một số phân đoạn như ức hiếp Mộ Tình bơ vơ không nơi nương tựa, hoặc không từ thủ đoạn cướp đoạt những thứ mà Phong Tín yêu thích. Nếu thật sự diễn loại kịch này trong tiệc Trung thu, bất luận các nhân vật chính của câu chuyện có vui lòng hay không, dù gì những kẻ làm khán giả còn lại thích thú là cái chắc.

Tạ Liên nâng chén ngọc nhỏ, có thần quan đã bắt đầu thúc giục: "Thái tử điện hạ, nào nào nào, uống cạn đi!"

Lại thêm vài người thúc giục nữa, Phong Tín ở đằng xa lên tiếng: "Thái tử điện hạ không uống rượu được."

Mọi người nhao nhao đáp: "Một chén thôi mà! Không có gì đâu."

Quân Ngô vẫn im lặng dùng một tay chống trán, bấy giờ khẽ nhồm người, có vẻ muốn lên tiếng. Sư Thanh Huyền ngồi bên cạnh cũng hỏi: "Huynh được không đó? Không được thì bỏ đi, ta chỉ muốn vạn công đức kéo màn giúp huynh."

"..."

Tạ Liên sợ Phong Sư lại kích động rải tiếp mười vạn công đức, dẫu cho có hào phóng cũng không thể hào phóng thế được, hơn nữa vở diễn nào y cũng xem hết rồi, chẳng có gì đáng chú ý, vội nói: "Không cần không cần, một chén chắc không đáng ngại đâu." Dứt lời, y uống cạn chén rượu đó.

Rượu quý trôi xuống cổ họng, lướt đến đâu nơi đó trước lạnh sau nóng, Tạ Liên hơi chệnh choáng, nhưng chỉ ngấm giây lát rồi dần cơn chệnh choáng này xuống. Tấm màn che bốn phía lâu gác chậm rãi kéo lên, mọi người dời ánh mắt, chuẩn bị tập trung xem kịch.

Vừa nhìn tức thì kinh ngạc, chỉ thấy trên đài thế mà lại có hai người đang đứng. Một người áo trắng, mặt như thoa phấn, đầy vẻ phong trần, lưng đeo chiếc nón, đích thị là Tạ Liên. Người còn lại áo đỏ, tóc đen như

mực, khôi ngô tuấn tú, mặt mũi sáng sủa. Một con rắn dài quấn quanh cánh tay bị "Tạ Liên" giật lấy, người mặc áo đỏ tức thì chộp con rắn vút đi, nắm chặt tay "Tạ Liên" không buông. Thái độ đó, quả thật hết như lòng hấn bị đâm mạnh một nhát vậy.

Màn này vừa xuất hiện, chúng thần quan đang chờ xem kịch hay đầu ngơ ngác, dĩ nhiên chính Tạ Liên cũng sững sờ. Bấy giờ, Quân Ngô ngồi ở vị trí cao nhất trên bàn tiệc bật cười: "Đây là vở nào thế? Hình như chưa từng xem bao giờ?"

Linh Văn lập tức sai người đi đi đầu tra, đáp: "Hình như vở này tên là "Bán Nguyệt quốc kỳ du ký" (Ghi chép về chuyến du hành kỳ lạ ở nước Bán Nguyệt), mới được biên soạn, cho nên trước đây chưa từng xem bao giờ, đêm nay là lần đầu biểu diễn ở nhân gian."

Sư Thanh Huyền nói với Tạ Liên: "Chắc là người trong đám thương nhân lần trước ở nước Bán Nguyệt sau khi trở về tìm người viết đó. Tiết kiệm được công đức rồi, không cần kéo màn nữa."

Tạ Liên không tỏ ý gì. Người ở nhân gian biết được chuyện nước Bán Nguyệt chỉ có thể là nhóm thương nhân kia thôi. Tạ Liên nhớ trong đội buôn có một thiếu niên tên Thiên Sinh đích thực đã từng nói mấy câu như muốn tạ ơn mình hay muốn thờ cúng mình, chẳng lẽ vở kịch này là do Thiên Sinh bỏ tiền mời người viết sao? Nhưng y chưa hề nói cho Thiên Sinh biết tên của mình, một thiếu niên nhỏ bé như cậu ta chưa chắc đủ khả năng làm đến mức này.

Ở một bên khác dưới đài, tuy các thần quan không được xem màn kịch như trong tưởng tượng, nhưng dĩ nhiên vở trước mắt đặc sắc hơn nhiều. Suy cho cùng nếu lời đồn là thật, vậy vai diễn người áo đỏ kia là Hoa Thành chứ ai!

Kịch về Huyết Vũ Thám Hoa ở nhân gian không hề ít, chẳng qua thông thường toàn là loại tiết mục khiến các đấng chí Thiên giới xem mà khóc trong âm thầm như "Quý áo đỏ đốt ba mươi ba miếu thần, đốt xong Thiên giới chẳng dám hó hé gì", "Huyết Vũ Thám Hoa tay thuận tay trái chỉ dùng một tay treo văn võ thần lên mà đánh", chẳng biết vở kịch này sáng tác

thành gì nữa? Dù sao nhân vật chính cũng là Tạ Liên, đối với vị này, mọi người cứ thấy không hợp kiểu gì, hoàn toàn không xếp y vào phạm vi "người Thiên giới mình", thế nên có xem cũng chẳng sao. Chưa kể sân khấu kịch tình xảo, chế tác hoàn hảo, người đóng kịch hóa trang cực tốt, quả là một danh tác có tâm. Vì vậy không khỏi có người nhủ thần sướng quá, vừa xem vừa bắt bẻ:

"Là thật hả? Chắc biên soạn thôi, Hoa Thành đời nào lại nói chuyện với người khác như thế!"

"Nói xằng nói bậy, đúng là nói xằng nói bậy!"

"Vở kịch này bịa Hoa Thành thành cái kiểu gì thế này? Tỉnh lại đi! Có phải là kịch tình yêu đâu, vậy mà cũng có gan bịa được!"

Dù sao cũng là vở kịch viết riêng cho mình, vì vậy Tạ Liên cũng nghiêm túc ng ẩ xem. Thành thật mà nói, vở kịch này không tệ. Hóa trang tốt, kịch cũng hay, có đi đầu thân là một người bị đóng vai, y có một ý kiến nho nhỏ: Hình như hai nhân vật chính hơi quá thân mật r ẩ.

Tài nghệ của người diễn vai y rất khá, chỉ là mỗi lần hấn mở miệng gọi "Tam Lang", tuy giọng điệu không hề du dương trầm bổng uyển chuyển luyến lưu, song Tạ Liên cảm thấy nó còn khiến người ta đứng ng ẩ không yên hơn khi nãy "Phong Sư nương nương" gọi "Thủy Sư đại nhân" là "phu quân" với "lang quân". Hơn nữa mấy động tác mờ ám có vẻ hơi bị nhĩ ầu, nào ngoắc tay nào khoác vai nào b ồng bế, cứ cảm thấy không thỏa đáng chỗ nào.

Nhưng nghĩ kỹ lại, đúng là y đã gọi Hoa Thành kiểu đó, hình như mấy động tác đó cũng từng làm thật r ẩ, lúc ấy cảm thấy không có vấn đề gì, bây giờ xem lại, lẽ ra cũng nên cảm thấy không có vấn đề gì mới đúng. Nhìn sang các th ần quan khác, tuy ngoài miệng mắng là nói xằng nói bậy, nhưng vẫn xem đến say sưa, mắt chẳng bu ần chớp, khí thế ngất trời, Tạ Liên chỉ đành im miệng. Xem một h ẩ, Sư Vô Độ chợt lên tiếng: "Hai thằng đ ầy tớ phía sau làm cái gì thế?"

Nghe hai chữ "đầy tớ", Phong Tín và Mộ Tình bỗng đờ người một cách khó phát hiện.

Linh Văn đáp: "Đó không phải là hai đầy tớ. Chắc là hai vị tiểu võ quan ở Trung thiên đình, hẳn đó từng từ điện Nam Dương và điện Huyền Chân nhận lời đi cứu nguy cho Thái tử điện hạ."

Không ngờ điện Nam Dương và điện Huyền Chân lại có người cứu nguy cho Tạ Liên, đây quả là chuyện hay việc lạ, nghe khó tin không kém việc Bùi Minh nghiêm trang chính trực từ chối khéo những mỹ nữ tuyệt sắc sà vào lòng mình. Chúng thần quan đồng loạt nhìn sang. Linh Văn bổ sung thêm một câu: "Bọn họ tự nguyện đi đấy."

Tạ Liên cười cười, hỏi: "Quên hỏi nữa, Nam Phong và Phù Dao vẫn khỏe chứ? Sao hôm nay không thấy hai người đó tới chơi?"

Phong Tín lắp bắp: "Nam Phong... ở..."

Mộ Tình lạnh nhạt đáp: "Phù Dao đang bị cấm túc."

Phong Tín lập tức nói theo: "Nam Phong cũng đang bị cấm túc."

Tạ Liên ồ một tiếng, cảm thán: "Hai đứa đều đang bị cấm túc? Tiếc thật."

Trong lúc trò chuyện, vở kịch đặc sắc đã hạ màn. Tuy bị mọi người nhất trí cho rằng là tín đồ vô tri chế bày, nhưng do chế bày về Hoa Thành sướng quá, cuối cùng còn nhận được tiếng reo hò khắp sảnh. Tuy nhiên, Bùi Túc bị lưu đày vì chuyện của ả Bán Nguyệt, sướng xong rồi mọi người cũng không quên dành chút quan tâm cho Bùi Minh. Sư Vô Độ hỏi: "Bùi tướng quân, bây giờ Tiểu Bùi nhà huynh sao rồi?"

Bùi Minh tự rót tự uống, lắc đầu đáp: "Còn sao được nữa? Không để tâm chuyện cần để tâm, ta hết quản được nó rồi."

Bên này, Sư Thanh Huyền nghe không nổi, cười ha ha: "Thế thì trong mắt Bùi tướng quân, chuyện cần để tâm là cái gì? Tội nhân đồ của Tiểu Bùi

nhà người là tiều đồ, còn con gái nhà người ta không phải sao?"

Giọng điệu của Sư Thanh Huyền không được tốt, Sư Vô Độ lia mắt qua, nói: "Thanh Huyền không được vô lễ!"

Sư Vô Độ vừa khiển trách, Sư Thanh Huyền lập tức ngượng ngùng cúi đầu. Thấy vậy, Bùi Minh cười hà hà: "Thủy Sư huynh, đệ đệ của huynh lợi hại lắm, chỉ có huynh quản được thôi. Bây giờ Thanh Huyền chọc ta cũng chẳng sao, ngộ nữa sau này chọc phải người không nên chọc, để gì chịu nề mặt huynh như ta đây."

Sư Vô Độ mở quạt, tiếp tục dạy dỗ em trai: "Đệ nghe Bùi tướng quân nói chưa? Còn nữa, đã nói với đệ bao nhiêu lần rồi, đừng có suốt ngày biến thành hình dạng này ra ngoài đi lung tung, còn ra thể thống gì nữa. Ta không cần biết đệ thích hình dạng gì, ra khỏi cửa nhất định phải dùng nguyên hình!"

Tuy Sư Thanh Huyền rất mê hình dạng nữ, không phục tí nào, nhưng vẫn không dám chống đối anh mình. Tạ Liên nhủ thầm: "Phong Sư nói mình không sợ ca ca, chưa chắc đúng hoàn toàn."

Nào ngờ, cuối cùng Sư Vô Độ lại nói: "Ngộ nữa gặp phải người pháp lực cao cường nhưng mưu đồ xấu xa như Bùi tướng quân thì tính sao!"

Linh Văn phá lên cười nhạo báng, Bùi Minh suýt nữa phun thêm một ngụm rượu: "Thủy Sư huynh! Huynh còn như thế, chúng ta không nói chuyện được nữa đâu."

Ăn xong một lượt, rốt cuộc yến tiệc linh đình cũng chào đón tiết mục đấu đèn cuối cùng.

Tất cả ánh nến và ng đèn sáng trong Tiên kinh đều bị dập tắt, ngoại trừ ánh trăng thì chỉ còn một vùng u tối. Tiệc rượu bên hồ, mây khói sương mù trên mặt hồ tản ra, xuyên qua nước hồ dập dờn trong veo, có thể thấy được nhân gian tối đen như vực thẳm.

Đấu đèn, thứ thi đấu chính là số ngọn đèn Trường Minh cầu phúc được cúng trong đạo quán lớn nhất và nổi tiếng nhất của một vị thần quan vào hôm Trung thu. Một ngọn đèn Trường Minh cầu phúc, ngàn vàng khó cầu, cháy mãi không tắt. Thứ tự đấu đèn xếp lần lượt từ ít đến nhiều, đến lượt vị thần quan nào đó, ngọn đèn mà tín đồ của người đó dâng cúng sẽ từ phía dưới bay lên thiên đình, rọi sáng cả trời đêm mênh mông, đẹp để vô ngần.

Năm nay điện Thần Võ nhận chín trăm sáu mươi một ngọn đèn Trường Minh, số lượng gần ngàn, trước nay chưa từng có, các thần quan đầu cho rằng năm sau chắc chắn sẽ vượt qua một ngàn, tuy nhiên đây không phải trọng điểm. Nếu hạng nhất vĩnh viễn là hạng nhất, vậy hạng nhất sẽ mất hết ý nghĩa, thế nên mọi người đã tự động loại trừ điện Thần Võ khỏi tiết mục đấu đèn.

Điều khiến người ta dở khóc dở cười là, đấu đèn vừa mở màn, không ngờ người đầu tiên là Vũ Sư. Khi Tạ Liên nhìn thấy một ngọn đèn nho nhỏ chậm rì rì, nghiêng nghiêng vẹo vẹo bay lên trời, lại nghe nói "Điện Vũ Sư, một ngọn!", y tưởng chừng hoài nghi mình uống say chưa tỉnh rượu, dù thế nào đi nữa cũng không thể tệ đến mức chỉ có mỗi một ngọn. Để xác nhận mình chưa say, y hỏi Sư Thanh Huyền: "Không báo sai đó chứ?"

Sư Thanh Huyền đáp: "Không. Thật sự chỉ có một ngọn, còn là ngọn mà con trâu trong nhà Vũ Sư đại nhân tự cúng để cầu tất."

Tự mình cúng mình, hành động này quả thật rất thân quen. Tạ Liên ngẫm nghĩ, Vũ Sư phụ trách việc đổ mưa, cho nên cũng là thần nông, bèn suy đoán: "Chẳng lẽ vì đa số tín đồ của Vũ Sư đại nhân là nông dân nên mới không dư giả để cúng bái?"

Sư Thanh Huyền lại nói: "Điện hạ, huynh hiểu sai gì về nông dân rồi, nhiều nông dân có tiền lắm biết không? Thật ra vì Vũ Sư từng nói, có tiền cúng đèn, chẳng thà làm ruộng, bởi thế xưa giờ tín đồ toàn cúng trái cây rau củ tươi."

Nghe vậy, Tạ Liên hăm mộ không thôi, nghĩ thầm: "Lại còn chuyện tốt vậy sao."

Nhưng rồi, Sư Thanh Huyền nói tiếp: "Sau này Vũ Sư đại nhân còn nói đừng lãng phí, vậy nên thông thường đồ cúng chỉ đặt vài hôm, tín đồ lại tự đem về ăn."

"..."

Phía trước lư thừa lác đác, đều là các thần quan nhỏ, đèn Trường Minh từ mấy ngọn tới mấy chục ngọn, mọi người chẳng hứng thú gì. Nhưng càng về sau, mỗi lần đèn bay lên, ánh sáng càng rực rỡ, mọi người cũng càng chăm chú hơn. Nếu không có thần quan phụ trách báo cáo, liếc một cái là nhìn ra số lượng, chỉ e không đếm xuể có bao nhiêu ngọn trong dải đèn dày đặc chỉ chít cùng bay lên. Tạ Liên không rõ lắm nên chẳng phát biểu bình luận gì. Y tập trung thưởng thức cảnh đẹp ánh đèn rọi sáng đêm dài u tối, tiện thể nghe những người khác phân tích về tình hình đấu đèn trước mắt, dù rằng y cảm thấy chuyện này chẳng có gì đáng phân tích. Sau chừng hai nén nhang, rốt cuộc tiết mục chính cũng lục tục kéo tới. Đấu đèn tiệc Trung thu, bắt đầu đợt cạnh tranh mười hạng cuối cùng.

Đứng cuối trong mười hạng, Tạ Liên nghe thần quan báo cáo cất cao giọng: "Điện Kỳ Anh, bốn trăm hai mươi một ngọn!"

Quyên Nhất Chân đã rời khỏi đây từ sớm, các thần quan khác nghe được con số này cũng không hề che giấu tiếng tặc lưỡi. Tuy tuổi đời còn trẻ, song thế lực của vị Võ Thần phía Tây này đã cực kỳ hùng mạnh, những thần quan có lai lịch tương tự cậu ta, hai trăm ngọn đèn Trường Minh đã là nhiều lắm rồi, mà cậu ta còn nhiều hơn gấp bội, số đèn Trường Minh của Lang Thiên Thu phi thẳng lâu hơn cậu ta còn ít hơn cậu ta một chút, phải nói là rất đột phá. Nhưng Tạ Liên phát hiện, quả nhiên nhân duyên trên Thượng thiên đình của thiếu niên này không tốt lắm, bởi vì ngoại trừ y và Sư Thanh Huyền, dường như chẳng mấy ai thật lòng tán phục sự đột phá này.

Vị tiếp theo, điện Địa Sư, bốn trăm bốn mươi bốn ngọn. Ngoài việc húp thêm vài ngụm canh, Minh Nghi không hề có phản ứng gì, Sư Thanh Huyền còn kích động hơn Minh Nghi, luôn miệng hô "giảm rồi giảm rồi". Do không mấy thân quen với Địa Sư đại nhân, mọi người bèn vỗ tay theo

lệ, xem như chúc mừng. Kế đó đến bản thân Sư Thanh Huyền, điện Phong Sư, năm trăm hai mươi ba ngọn.

Thật ra một người có được yêu thích hay không là chuyện rất dễ nhận thấy. Sau khi thông báo số đèn Trường Minh của điện Phong Sư, Sư Thanh Huyền còn chưa lên tiếng, tiếng vỗ tay trên bàn tiệc đột nhiên vang ầm ầm, đầu đầu cũng là "chúc mừng chúc mừng", "thực chí danh quy". Sư Thanh Huyền vô cùng đắc ý, đứng dậy vỗ tay khắp phía, rồi lại hô lớn với Sư Vô Độ: "Ca, năm nay ta hạng tám!"

*Thực chí danh quy: Có bản lĩnh thật sự nên tất nhiên danh tiếng cũng đến theo.

Sư Thanh Huyền như được thầy giáo khen nên tìm cha mẹ đòi phần thưởng, Tạ Liên nhìn mà phì cười. Sư Vô Độ lại quở trách: "Chỉ là hạng tám thôi, có gì đáng mừng chứ!"

Câu này của Sư Vô Độ thật sự quá ngông cuồng. Cả Thượng thiên đình, có vị nào là hạng tám thường chứ? Năm trăm ngọn đèn Trường Minh, xếp cao thứ tám, qua miệng hắn lại bị nói thành "chỉ là", vậy chẳng lẽ các thần quan xếp dưới hạng tám còn chẳng bằng "mà thôi"? Không phải Sư Vô Độ không biết lời này không thỏa đáng, nhưng hắn cứ nói vậy là vì hắn chẳng sợ. Sư Thanh Huyền xụ mặt, Sư Vô Độ phe phẩy quạt, ra chiều miễn cưỡng nói: "Có đi đầu số đèn nhiều hơn năm ngoái, năm sau nhất định phải nhiều hơn."

Nghe vậy, Sư Thanh Huyền lại vỗ tay cười hớn hở. Cả bàn tiệc chỉ có mỗi Minh Nghi đứng dưng cầm đầu ăn cơm, không reo hò ủng hộ Sư Thanh Huyền, thế là Sư Thanh Huyền đánh Minh Nghi mấy cái, đòi Minh Nghi chúc mừng. Minh Nghi hoàn toàn không để ý đến Sư Thanh Huyền, tiếp tục chú tâm ăn uống, Sư Thanh Huyền nổi giận bắt Minh Nghi nhất định phải vỗ tay cho mình, Tạ Liên ngồi bên cạnh nghe mà cười sặc sụa, không nhắc nữa.

Vị tiếp theo, điện Linh Văn, năm trăm ba mươi sáu ngọn.

Trong số Văn Thần, Linh Văn xem như là quán quân, có đi đâu chẳng mấy Văn Thần cổ vũ, ngược lại chủ yếu là các Võ Thần nể mặt.

Tạ Liên nghĩ đằng xa nói chúc mừng "hắn", bên này nghe Sư Vô Độ và Bùi Minh bảo "hắn" mở tiệc đãi khách, bên kia lại nghe có thần quan đang xì xào, Linh Văn nhiều tin đồn chỉ vì hóa thành dạng nam thôi, Linh Văn nhắm thấy thế lực của Võ Thần lớn mạnh nên mới dốc sức nịnh bợ Võ Thần, không thèm ngó đến Văn Thần, Linh Văn là thần quan thích mời khách nhất ở Thượng thiên đình, nghe đâu lúc mời khách Linh Văn còn mời cả kỹ nữ này nọ kia. Tạ Liên lắc đầu, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Nữ thần quan chẳng dễ làm.

Tiếp theo là điện Nam Dương và điện Huyền Chân, lần lượt là năm trăm bảy mươi hai ngọn và năm trăm bảy mươi ba ngọn. Mặt mày Mộ Tình giãn ra, Phong Tín không vui không giận, dường như chẳng mấy để tâm. Tạ Liên không khỏi buồn bực, sao số lượng lại chênh lệch thế? Vậy cũng quá trùng hợp thì phải? Ý nhỏ giọng hỏi Sư Thanh Huyền mới biết, hóa ra vì hai người này xuất thân tương tự, lãnh địa gần nhau, thực lực tương đương, lại thêm quan hệ giữa cả hai không tốt, tin đồn đôi bên đều nén giận quyết giành chiến thắng, thề rằng đạo quán của đối phương cũng bao nhiêu đèn, bọn họ nhất định phải cúng nhiều hơn một ngọn. Không cần hạng nhất, chỉ cần cao hơn đối phương. Thế là dốc hết toàn bộ sức lực, mỗi năm đều có thắng có thua. Năm nay vào phút chót, rốt cuộc điện Huyền Chân cũng nặn ra thêm một ngọn, đánh bại điện Nam Dương, lúc này cứ như đánh thắng một trận, đang ăn mừng chẳng nề nang ai. Nghe xong, Tạ Liên nhin không được nhủ thầm: "Ở ngoài tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán chỉ vì nhiều hơn đối phương một ngọn đèn, đám người này không về nhà đón lễ sao? Hôm nay là Trung thu mà."

Vị tiếp theo, điện Minh Quang, năm trăm tám mươi ngọn.

Con số này đã tương đối khả quan rồi, nhưng Bùi Minh chẳng hề tỏ ra vui mừng, bởi vì so với năm ngoái, năm nay đèn Trường Minh của điện Minh Quang thật ra đã giảm bớt. Phó thần Bùi Túc xảy ra chuyện, xem như là một sự đả kích, năm nay giảm gần một trăm ngọn, nếu không nhờ Bùi

Minh căn cơ thâm hậu chống vững, e rằng còn giảm nhiều hơn. Sư Vô Độ và Linh Văn cũng không nói chúc mừng, chỉ vỗ vai Bùi Minh.

Đến giờ Tạ Liên mới phát hiện, số đèn Trường Minh của mấy vị thần quan này sát rất nhau, mấy chục mười mấy, có vẻ không chênh lệch nhiều lắm. Nói cách khác, thật ra mọi người đều là bên tám lạng đằng nửa cân, không có vị nào vượt trội tuyệt đối. Tạ Liên vừa nghĩ vậy xong, chợt nghe thần quan báo cáo nói: "Điện Thủy Sư, bảy trăm mười tám ngọn!"

Trên bàn tiệc xôn xao rối loạn, tiếng thán phục nổi lên bốn phía.

Sau khi kịp phản ứng, chúng thần quan bắt đầu tranh nhau chúc mừng. Sư Vô Độ chỉ ngẩn yên tại chỗ, chẳng buồn đứng dậy, sắc mặt cũng không ngạo mạn, chỉ ra chiều lễ đương nhiên thôi mà. Có lẽ suốt mấy trăm năm qua, đây là lần mà số lượng đèn Trường Minh của thần quan hạng nhì tiến gần điện Thần Võ nhất.

Lần đầu Tạ Liên phi thăng cách nay quá xa, một ngọn đèn cầu phúc thời đó còn khó cầu hơn bây giờ, dĩ nhiên không thể xếp chung đánh giá. Có đi đâu, đây gọi là "người chết vì tiền, chim chết vì mồi", tình yêu dành cho tiền tài của con người vĩnh viễn sẽ không giảm bớt, quả không hổ danh thần tài!

Sư Thanh Huyền còn hưng phấn hơn mình được bảy trăm ngọn đèn, vỗ tay nhiệt liệt, luôn miệng nói với Tạ Liên: "Ca ca ta đó! Là ca ca của ta!"

Tạ Liên cười: "Biết rồi, là ca người!"

Cả bàn tiệc vẫn chỉ có mỗi Minh Nghi ra sức ngốn cơm một cách chẳng giống ai. Trên thực tế, Tạ Liên cảm thấy trong số những người ở đây, chỉ có Minh Nghi nghiêm túc xem "tiệc" là "tiệc", vì ăn mà tối, dường như nhiều năm nằm vùng ở chợ Quỷ ăn không no bụng nên tối nay phải ăn một lần huề đủ vốn. Nhớ đến mấy món ăn vặt trong sạp hàng ven đường ở chợ Quỷ, Tạ Liên cũng phần nào thấu hiểu, thế rồi không kiềm được mà nghĩ, liệu thường ngày Hoa Thành có thông thả tản bộ trên con đường ở chợ Quỷ không?

Đáp án chấn động lòng người nhất đã được công bố, đêm nay các thần quan đã xem no kịch, nói đủ lời, vừa lòng thỏa dạ, cuối cùng lục tục chuẩn bị đứng dậy rời tiệc. Nào ngờ Sư Vô Độ đột nhiên nhướn mày thu quạt, nói: "Chờ đã."

Người khác nói "chờ đã", ắt hẳn không có uy lực mạnh mẽ đến thế. Nhưng người như Sư Vô Độ, đúng y như biệt hiệu "Thủy Hoàn Thiên" của hắn, dường như trời sinh đã quen ra lệnh, vừa mở miệng đã khiến người ta vô thức nghe theo, mọi người cũng ng ẩng trở lại, hỏi: "Ra hết mười hạng r ồi, Thủy Sư đại nhân còn vấn đề gì nữa?"

Tạ Liên nghĩ bụng: "Lẽ nào cũng muốn rải công đức?"

Sư Vô Độ phẩy quạt: "Ra hết mười hạng r ồi sao?"

Mọi người không biết câu hỏi ngược của Sư Vô Độ có ý gì, Sư Thanh Huyền kinh ngạc nói: "...Không đúng. Không đúng không đúng không đúng. Chưa ra hết mười hạng! Tính cả điện Thần Võ, vừa r ồi chỉ báo có chín hạng thôi!"

Các thần quan bỗng chốc sững sốt, nhao nhao hỏi: "Chỉ báo chín hạng?"

"Thật đó, ta đếm r ồi, đích thực chỉ có chín!"

"Phía trước Thủy Sư đại nhân vẫn còn một người nữa?"

"Cái gì? Còn là ai được nữa? Ta không có ấn tượng gì hết?"

Đúng lúc này, trong màn đêm u tối, một dải hào quang rực rỡ như ban ngày chợt bùng lên.

Ánh sáng đó chính là đèn.

Hệt như hàng ngàn hàng vạn con cá bơi qua sông biển, vô số ngọn đèn từ từ bay lên.

Chúng tỏa sáng lấp lánh trong đêm tối, rạng rỡ chói lọi, tựa như những linh hồn trôi nổi hay giấc mộng mỹ mi ều, lộng lẫy tột độ, rọi sáng cả nhân

gian tằm tối. Cảnh tượng kì vĩ như thế, không lời nào tả xiết được, chỉ có tiếng hô hấp ngưng đọng và những từ ngữ đứt đoạn.

Tạ Liên ngẩn người nhìn đèn sáng đầy trời, như thể bị nghẹt thở, không nghe được gì nữa, thất thần hồi lâu. Qua lúc đó, y mới nhận ra có chỗ nào không đúng.

Ánh mắt của tất cả thần quan trong buổi tiệc dần dần sang đây. Hóa ra, vị thần quan báo cáo đang run rẩy chỉ tay vào y.

Tạ Liên ngờ ngác hỏi: "...Sao thế?"

Không ai trả lời, Tạ Liên lại chỉ vào mình, hỏi: "...Ta?"

Sư Thanh Huyền ở bên cạnh vỗ vai y, đáp: "...Đúng. Huynh."

"..."

Tạ Liên vẫn còn ngờ ngác: "Ta thế nào? Rốt cuộc ta làm sao?"

Vị thần quan báo cáo nuốt ực một hơi đầy vất vả, cuối cùng mới mở miệng lần nữa.

Ngay sau đó, cả trăm thần quan ở đây đều nghe thấy một giọng nói run rẩy không thể nào tin nổi.

"Thiên Đăng quán, điện Thái Tử, ba... ba..."

"Ba ngàn ngọn!"

Thiên Đăng quán, điện Thái Tử,..ba..ba ngàn ngọn!

Chương 92 :Thiên Đăng quán, Trường Minh soi sáng đêm dài (2)

Ba ngàn ngọn!

Qua h ồi lâu im lặng, sóng gió bỗng nổi khắp bốn phía.

Cho dù là điện Th ần Võ xếp hạng cao nhất vững như bàn thạch, từ trước đến nay vẫn chưa từng nhận được ba ngàn ngọn đèn chỉ trong một đêm tiệc Trung thu, thậm chí đến tận bây giờ cũng chưa có ai nghĩ đến những con số đó. Một ngàn thì còn miễn cưỡng dễ nói, ba ngàn, đây mới thật sự là vô t iền khoáng hậu, còn nhiều hơn th ần quan mấy giáp trước cộng lại!

Khởi nói cũng tưởng tượng được, bây giờ trong lòng các th ần quan cảm thấy khó tin nhường nào, lập tức có th ần quan buột miệng thốt lên: "Chắc tính sai r ồi!"

"Chắc đếm nhầm r ồi..."

Tuy nhiên, không tính đến việc th ần quan báo cáo đã đếm đèn trong tiệc Trung thu biết bao nhiêu năm liệu có mắc lỗi vào đúng hôm nay không, chỉ cần nhìn dải đèn hợp thành qu ầng sáng khổng lồ đó, dấu cho khiếm tốn mà nói, thật sự xem như đếm sai số lượng, vậy sai sót chỉ có thể là đếm thiếu, không thể nào là đếm dư. Vì vậy, lại có th ần quan hỏi: "Có khi nào đèn đó không phải là đèn cầu phúc thật sự? Biết đâu chỉ là đèn bình thường?"

Thật ra lời này đ ồng nghĩa với "làm giả phải không?", cũng có vài người hòa theo. Sư Thanh Huyền lên tiếng: "Làm sao là đèn bình thường được? Quy cách của đèn bình thường và đèn Trường Minh cầu phúc hoàn toàn khác nhau, căn bản không bay lên trời được, nào có chuyện không phải thật?"

Nếu câu này là Tạ Liên biện giải, có lẽ mọi người sẽ còn chất vấn tiếp, nhưng nếu là Sư Thanh Huyền nói, chưa kể Sư Vô Độ cũng ở đây, người khác cũng không tiện nói gì. Đường bị chặn đứng, bọn họ bèn chuyển sang hướng khác: "Chư vị, Thiên Đẳng quán này nằm ở đâu thế? Xây h ồi nào? Do ai xây? Có vị tiên liêu nào biết không?"

Th ần quan báo cáo nói: "Không biết... nhưng trên những ngọn đèn đó, đích thực viết bay lên từ Thiên Đẳng quán."

"Nhưng ta đã bao giờ nghe về Thiên Đăng quán nào đâu?!"

"Đúng đó, ta cũng chưa nghe nói bao giờ!"

Cuối cùng Tạ Liên cũng thoát khỏi khoảng lặng của sự kinh ngạc, nghe mấy câu này, y thành khẩn nói "Chư vị, thật không dám giấu diếm, nào chỉ các người chưa nghe bao giờ, ta cũng đã nghe bao giờ đâu."

Chắc không thể nào cũng do Thiên Sinh xây đâu nhỉ?

Tối nay tất cả thần quan đều bị quả mìn này nổ cho xây xẩm mặt mày, tuyệt nhiên không dám tin tưởng, bảy mồm tám lưỡi tranh nhau múa mép. Thật lòng Tạ Liên rất muốn nói: "Chỉ là một trò chơi thôi mà, mọi người cần gì nghiêm túc thế." Nhưng thứ nhất, trong lòng rất nhiều người không xem "trò chơi" là trò chơi. Thứ hai, Tạ Liên đứng nhất "trò chơi" này, nếu y nói câu đó thì khác nào thiếu gạch xây nhà? Các thần quan khác cũng không tiện nói câu đó, bởi vì các thần quan khác đều xếp sau Tạ Liên, nói vậy cứ như đang bào chữa cho mình rằng không giành hạng nhất cũng chẳng có gì to tát, thế thì xấu hổ lắm.

Lúc này, Bùi Minh cười nói: "Ta đã nói Huyết Vũ Thám Hoa dẫn Thái tử điện hạ đi không phải vì muốn kiếm chuyện với y mà, lúc trước chư vị không chịu tin, bây giờ đã tin chưa?"

(Bùi ngựa là hủ nam chính cố gắng nha :v)

Nhờ Bùi Minh nhắc nhở, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu là Hoa Thành, vậy thì hẳn khoát tay một cái thấp ba ngàn ngọn đèn Trường Minh cầu phúc cũng không phải là chuyện không thể nào!

Rốt cuộc Tạ Liên và Hoa Thành có quan hệ hay không, rốt cuộc là quan hệ gì, quả thật khó lòng phân rõ. Trước đây mọi người đều cho rằng không có ý tốt đáng tin hơn, bởi vì chẳng có lý nào Hoa Thành xưa nay vẫn luôn ác cảm tội đồ với Thiên giới bỗng dưng phân biệt đối xử với Tạ Liên. Tuy nhiên theo phong cách coi trời bằng vung của Hoa Thành, cũng không lý nào đột nhiên chơi trò hư tình giả ý với ai đó. Hôm nay sau tiệc Trung thu,

nếu nói không có ý tốt e rằng hơi thiếu căn cứ. Dẫu sao thì, ba ngàn ngọn đèn Trường Minh cầu phúc lặn đó! Dù là Thủy Sư chấp chưởng tài vận cũng không phải nói lấy là lấy ra được liền. Giữa khung cảnh nháo nhác hỗn loạn, đột nhiên có tiếng vỗ tay không nhanh không chậm truyền đến từ vị trí cao nhất trên bàn tiệc.

Chúng thần quan nhìn theo nơi phát ra tiếng, chỉ thấy Quân Ngô vừa vỗ tay vừa cười nói với Tạ Liên: "Tiên Lạc, chúc mừng."

Tạ Liên biết Quân Ngô có ý giải vây giúp mình, trong lòng không khỏi cảm kích, cúi đầu với Quân Ngô. Quân Ngô lại thở dài: "Người luôn có thể tạo nên kỳ tích."

Thấy vậy, bàn tiệc dần dần yên tĩnh lại. Lần nữa chốc lát, cuối cùng dưới sự dẫn dắt của Quân Ngô, kẻ cao người thấp bắt đầu vỗ tay, nói tiếng chúc mừng.

Đến lúc này rồi, dẫu cho kinh ngạc cách mấy, chư thiên thần tiên không thể không thừa nhận. Trên mình vị Thái tử điện hạ này, xưa nay luôn mang kỳ tích bội phần. Ngày trước đã thế, bây giờ vẫn thế!

Tan tiệc Trung thu, Lôi Sư vẫn một mực nổi sấm ùng ùng cũng kết thúc công việc. Cổ vũ nhiệt tình nhất dĩ nhiên là Sư Thanh Huyền, bất luận thứ tự của ai được đọc ra, Sư Thanh Huyền luôn là người đầu tiên vỗ tay cổ vũ, ngoại trừ Bùi Minh. Ban đầu Tạ Liên còn nghĩ mình chặn ngang chen chân vào, Thủy Sư từ đành nhận hạng hai trở thành đành nhận hạng ba, chẳng biết có bất mãn gì không, nhưng nhìn Sư Vô Độ, dường như không hề có vẻ khó chịu, Bùi Minh và Linh Văn đầu nói chúc mừng y, sau đó cả ba bàn bạc xem nên đến suối nước nóng trên núi nhà ai ấm áp. Nghe vậy, Sư Thanh Huyền hỏi: "Ca, các huynh lại ra ngoài chơi hả?"

Sư Vô Độ thu quạt, nói: "Ừ."

Linh Văn khoanh tay cười hỏi: "Phong Sư đại nhân có muốn qua chơi chung không?"

Sư Thanh Huyền nói: "Ta không đi đâu. Ta hẹn người rồi."

Sư Vô Độ cau mày nói: "Đệ đừng hẹn mấy kẻ bừa bãi đấy."

Linh Văn nói: "Cho dù bừa bãi cỡ nào, liệu có bừa bãi bằng Bùi tướng quân không?"

Bùi Minh cảnh cáo: "Kiệt khanh, ngậm miệng."

Tạ Liên chờ hai anh em bọn họ nói vài câu, sau đó chuẩn bị rời tiệc với Sư Thanh Huyền. Dọc đường chạm mặt Mộ Tình, không biết rốt cuộc Mộ Tình có đang nhìn Tạ Liên hay không, chân mày chẳng còn giãn như trước. Phong Tín lại trái ngược với hắn, lúc đứng dậy rời tiệc còn nói với Tạ Liên: "Chúc mừng." Tạ Liên cũng gật đầu với Phong Tín, đáp: "Cảm ơn."

Lang Huỳnh được thu xếp cho ở tại tiên phủ Phong Sư trên Tiên kinh. Bây giờ thằng bé này trông rất gọn gàng sạch sẽ, chỉ là vẫn sợ người lạ như trước, Tạ Liên dẫn cậu ta xuống dưới, dọc đường đi cậu ta vẫn im im không nói tiếng nào. Tạ Liên đến trấn trên mua chút trái cây tươi cho cậu ta ăn, không về thẳng thôn Bồ Đề mà đến một mảnh rừng nhỏ xem trước.

Quả nhiên, hiện giờ trong mảnh rừng đó vô cùng náo nhiệt, một gã đàn ông trẻ tuổi cởi trần bị một dải lụa trắng treo ngược trên cây đang chửi lầy chửi đẻ, miệng đầy lời ô tiếng uế, một đứa bé ngẩng chồm hồm bên dưới xua muỗi cho gã. Tạ Liên bảo Lang Huỳnh đứng chờ bên ngoài, còn mình thì bước chầm chậm tới. Thấy Tạ Liên, gã đàn ông trẻ tuổi giận dữ mắng: "Đồ chó Tạ Liên, còn không mau mẹ kiếp thả ta xuống! Chết rồi chết rồi, ta sắp chết rồi!"

Tạ Liên lại dịu giọng nói: "Chắc hẳn ngươi đã nhiều năm không bị muỗi chích rồi nhỉ, ném lại cảm giác của người sống không tốt sao?"

Gã này chính là Thích Dung. Tạ Liên lường trước gã sẽ không an phận, nhất định sẽ xui khiến Cốc Tử giúp mình cắt đứt Nhược Da, thế nên đã sớm dẫn dò Nhược Da, nếu gã chạy trốn thì cứ kéo gã vào mảnh rừng này đập một phen. Thích Dung cậy mình dùng thân thể của người khác, Tạ Liên không thể đánh gã quá nhiều lần, nhưng bắt gã chịu chút ít đau đớn xác thịt vẫn còn được. Do từng bỏ củi và nhặt rác ở vùng này, y cũng ném đủ quả đắng bị muỗi đốt, hiện giờ quả nhiên Thích Dung cũng bị một đống muỗi

chích cho toàn thân nổi mọt, sống không bằng chết, mắng: "Tấm lòng sen tuyết của huynh đâu! Sao bây giờ không làm người tốt khừ khờ nữa đi!"

*Sen tuyết: ý chỉ tấm lòng thiện lương, thuần khiết.

Cốc Tử ôm chân Tạ Liên, khóc nức nở: "Đại ca ơi, thả cha con xuống đi! Cha con bị treo lâu lắm rồi!"

Tạ Liên xoa đầu nó, chỉ nghe hai tiếng "oái", "phịch", Thích Dung tức khắc ngã rã xuống đất.

Muốn về thôn Bồ Đề phải băng qua rừng phong này. Tạ Liên xốc một gã đàn ông trẻ tuổi cưỡi trên lưng ngựa luôn mồm, theo sau là hai đứa con nít, một đứa khóc suốt mướt, một đứa cúi đầu im re. Y không khỏi nhủ thầm, nhóm người này đúng là dị hợm quá mà. Lên sườn núi, y nói với hai đứa nhóc đằng sau: "Cẩn thận dưới chân. Chỗ này dễ trượt ngã lắm."

Lời này là thật. Thỉnh thoảng Tạ Liên lợm đờng nát ở trấn trên về rất muộn, lúc băng qua đường này trong đêm tối, chẳng biết có phải vì nguyên nhân thể chất không mà y từng ngã không biết bao nhiêu lần. Nghe xong, Thích Dung lập tức la to: "Ông trời ơi! Xin ngài mau khiến kẻ này ngã chết tại đây đi!"

Tạ Liên nghe vậy chỉ thấy buồn cười: "Một con quỷ như người mà cầu xin ông trời cái gì?"

Lúc này, y chợt trông thấy chân trời đằng xa thoáng hiện những luồng sáng ấm dịu, dường như con đường đen kịt dưới đất cũng bị nó rọi cho sáng rõ phần nào. Ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện quả nhiên không phải ảo giác của y. Chân trời thật sự có ánh sáng.

Là ánh sáng của ba ngàn ngọn đèn ấy.

Ngọn đèn lơ lửng dập dờn trong trời đêm, bao la bát ngát, ngay cả ánh trăng sao cũng bị chúng lấn át. Tạ Liên ngơ ngẩn nhìn ngắm, hồi lâu sau mới khẽ thở dài: "...Cảm ơn."

Thích Dung không biết đó là gì, cười sằng sặc: "Huynh cảm ơn cái quái gì? Người ta tự đốt chơi thôi, có phải đốt riêng cho huynh đâu, bớt tự mình đa tình đi."

Tạ Liên mỉm cười không đáp, cũng không phản bác, chỉ nói: "Những thứ đẹp để tồn tại trên trần thế, chỉ riêng đi đâu đó đã đáng cảm ơn rồi."

Lòng y có cảnh đẹp nên không sợ người khác làm mất vui. Nương nhờ ánh đèn sáng nơi chân trời xa ấy, y đi thẳng một mạch về phía trước.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

93-94

Chương 93: Mang thai quý, nhân gian lần nữa nổi sóng 1

Chưa đầy hai ngày sau, Tạ Liên đã nghênh đón một nguy cơ cực lớn.

Trong quán không có đồ ăn.

Một mình y, một ngày ăn vài cái bánh bao kèm một đĩa dưa muối, hái chút dưa leo gặm một tí là giải quyết ổn thỏa rồi, đồ cúng của các thôn dân ở thôn Bồ Đề đã đủ của ăn của để. Nhưng còn bây giờ, trong quán có thêm ba cái miệng. Hai người sống và một con quý sống, nhanh chóng ăn hết sạch lương thực mà y dự trữ.

Hai đứa còn nít thì thôi đi, một con quý chết như Thích Dung nhập vào xác người đàn ông họ không chịu ra, đằng này thì mắng Tạ Liên không xem gã như người dứt gã ăn toàn mấy thứ rác rưởi, đằng kia thì ăn còn nhiều hơn người khác, khiến cho Tạ Liên thật sự rất muốn nhét đầy nãi ngập miệng gã.

Sau khi vét hết nãi, Tạ Liên quyết định dẫn hai bạn nhỏ đi chợ dạo, để xem có lượm được đồ gì không, sau đó dẫn chúng nó đi ăn bữa ngon lành.

Nếu nói mọi khi vận may của Tạ Liên không tốt lắm, vậy hôm nay vận may của Tạ Liên phải nói là cực tệ. Lượm một vòng thế mà chẳng lượm được đồ gì nát gì, cuối cùng y đứng ở đầu đường tập nập người đến người đi, đưa ra một quyết định: Làm lại nghề cũ.

Thế là y thu xếp cho hai đứa nhóc ngồi một bên, còn mình thì đứng ngay đầu đường, cất cao giọng: "Các vị hương thân phụ lão bà con hàng xóm! Hôm nay tại hạ vừa đến quý vùng, túi tiền eo hẹp, diễn vài trò vật, mong được mọi người cổ vũ, cho chút lương thực, gom chút lộ phí..."⁴

Hai tay áo của Tạ Liên bay phấp phất, rất vẻ tiên phong đạo cốt, nói năng lưu loát, trung khí dồi dào, những người rảnh rỗi trên đường đua nhau vây quanh y, nói: "Biết làm trò gì, để xem thử nào?"

Tạ Liên hớn hởi hỏi: "Xem quay đĩa không?"

Bà con xua tay: "Chẳng khó tí nào, trò xoàng xĩnh thôi! Còn biết gì nữa không?"

Tạ Liên hỏi tiếp: "Xem đập đá lên ngực không?"

Bà con lại nói: "Cũ quá rồi cũ quá rồi! Còn biết gì nữa không?"

Lúc này Tạ Liên mới biết, thì ra ngay cả mãi nghệ biểu diễn tạp kỹ ở đầu đường cũng phải theo kịp thời đại, tuyệt chiêu sở trường năm nào của y đã trở thành cục vàng sớm mai (hết thời), không còn ai biết thưởng thức nữa. Mắt thấy đám người vây đến sắp giải tán, bất đắc dĩ quá, Tạ Liên đành tung đòn sát thủ, lấy một xấp bùa hộ mệnh do chính tay mình tết ra khỏi tay áo, nói: "Xem mãi nghệ tặng bùa hộ thân, tự tay làm lấy, các vị đi ngang qua chớ bỏ lỡ."

Nghe nói được tặng không, đám người đã giải tán lại xoẹt một tiếng tập hợp lại: "Bùa hộ thân kiểu gì? Đạo quán nào khai quang? Thần Võ Đại Đế hả?"

"Có bảo vệ tài vận không? Cho ta bùa hộ mệnh của thần tài nhé cảm ơn nhiều!"

"Ta muốn bùa của Cự Dương chân quân, làm phỉn để lại một cái cho ta!"

Tạ Liên nói: "Không có không có. Bùa tặng là của Thái tử Tiên Lạc, Bồ Đề quán đã khai quang, đảm bảo linh nghiệm." Dĩ nhiên phải linh nghiệm rồi. Các thần quan khác mỗi ngày ít nhất có mấy ngàn người cầu phúc, bên tai vang ông ông, việc nhiều chút sẽ giao cho tiểu thần quan dưới quyền. Còn y mỗi ngày tối đa chỉ có vài người cầu phúc, thế nói xem cơ hội được nghe thấy của ai lớn hơn?

Tất cả bà con chế giễu: "Đó là cái khỉ gì, chưa từng nghe bao giờ!" Tạ Liên nói tiếp: "Chưa từng nghe bao giờ cũng không sao, B ồT ềquán nằm ở thôn B ồT ềcách đây bảy dặm, hoan nghênh ghé thăm, ghé thăm không cần chuẩn bị nhang đèn..." Song chẳng đợi y nói hết câu, đám người đã vào một tiếng tản mất. Người nào người nấy đi chưa bao xa đã tiện tay vứt phăng bùa hộ mệnh mà vừa r ỡi giành được, Tạ Liên lại đi theo sau nhặt từng cái một lên phủi cho sạch, đi ền nhiên cất trở vào tay áo. Đang nhặt dở, một đôi giày vải dừng trước mặt y.

Tạ Liên ngẩng đầu, chỉ thấy cặp mắt đen láy của Lang Huỳnh lộ ra từ băng vải, nhìn mình chăm chăm.

Tạ Liên dịu giọng hỏi: "Sao vậy? Người qua bên kia ng ỡi chung với Cốc Tử đi, chờ ta thêm một lát là được."

Lang Huỳnh lặng thinh. Đúng lúc này, cửa chính của một tòa nhà lớn ở đầu đường bên kia đột nhiên mở toang, một người bị quăng ra, ngay sau đó là một tiếng rống giận: "Lang băm!"

Người đi đường vội vàng vây đến xem náo nhiệt, lạch bà lạch bạch vài chục đôi chân giẫm qua, đóng bùa hộ mệnh chưa kịp nhặt lên tức khắc bị giẫm cho vừa xẹp vừa bắn vừa nát, Tạ Liên trố mắt ghen lời, không nhặt nữa, bảo Lang Huỳnh quay lại trông chừng Cốc Tử, còn mình đi theo xem thử rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Chỉ thấy trước cửa tòa nhà đó, một gã đàn ông trông như phú thương (thương nhân giàu có) đang tranh luận gay gắt với một ông bác trông như đại phu. Phú thương kia tức giận mắg: "Hôm qua lúc tới đây ông nói gì? Chẳng phải ông nói mọi chuyện ầu ổn không cần lo lắng sao? Hôm nay vậy là sao đây?! Phu nhân của ta không té ngã cũng chẳng ăn gì bậy, sao tự dưng lại thế chứ?!"

Đại phu kêu oan: "Hôm qua ta tới xem phu nhân của ngài, đúng là nàng ta vẫn ổn mà! Ta thấy việc này ngài nên tìm đạo sĩ, không nên tìm đại phu!"

Phú thương kia nổi cơn thịnh nộ, chống nạnh chỉ vào đại phu, quát: "Con trai ta còn chưa mất, có sao thứ lang băm như ông lại nguyền rủa nó! Coi chừng ta kiện cho ông táng gia bại sản!"

Đại phu ôm hòm thuốc của mình, nói: "Ngài kiện ta cũng vô dụng thôi, mạch tượng này ta thật sự xem không hiểu! Quả thật đời này ta chưa thấy bao giờ!"

Mọi người nhao nhao la ó: "Đổi đại phu khác đi!" "Tìm đạo sĩ đến xem đi!"

Bản năng mạch bảo Tạ Liên chuyện này có gì đó kỳ lạ, y đứng giữa đám người, giơ tay nói: "Mời nhìn sang nơi này. Đạo sĩ ở đây nè, ta chính là đạo sĩ."

Mọi người đồng loạt ngoảnh đầu, ngạc nhiên hỏi: "Chẳng phải người là kẻ mãi nghệ biểu diễn tạp kỹ sao???"

Tạ Liên đáp bằng giọng lễ độ: "Đó chỉ là nghề phụ thôi. Cảm ơn." Dứt lời bước lên phía trước, hỏi: "Đưa ta đi gặp tôn phu nhân được không?"

Trong nhà truyền đến từng đợt tiếng hét thảm, rõ là cả đám phụ nữ đã hoảng hết cả lên, đại phu mà phú thương kia mới gọi không đuổi đến ngay được, bí quá đâm hóa lì lù, không ngờ phú thương lại túm Tạ Liên chạy vào phòng thật. Tạ Liên tiện tay kéo ông đại phu kia vào luôn. Ba người vào phòng trong, dưới đất toàn là máu, một phụ nhân trẻ tuổi nằm trên giường lớn phủ màn hoa, đau đến chết đi sống lại, mặt cắt không còn giọt máu, tưởng chừng muốn ôm bụng lăn lộn, may là được mấy bà lão và hầu nữ ghì lại. Còn Tạ Liên vừa đặt chân vào cửa, tóc gáy sau lưng đã dựng ngược:

Âm khí trong phòng này cực nặng, mà âm khí đó truyền đến từ một nơi.

Bụng của phụ nhân kia!

Tạ Liên lập tức chặn những người phía sau, quát: "Đừng nhúc nhích! Thứ trong bụng nàng có vấn đề!"

Phú thương hốt hoảng kêu lên: "Có phải phụ nhân của ta sắp sinh không?!"

Đại phu và mấy bà lão nghe không nổi nữa, nói: "Bây giờ mới có năm tháng, làm sao sinh được chứ!"

Phú thương cúi lên mắng đại phu: "Không phải sắp sinh mà ông lại không biết là bệnh gì, lang băm! Ngay cả mạch tượng cũng xem không hiểu!"

Mất thấy phụ nhân kia sắp bất tỉnh, Tạ Liên quát: "Im miệng hết đi!" Đoạn trở tay rút kiếm Phương Tâm ra. Thấy Tạ Liên thành linh rút ra một thanh hung khí đen kịt dài mấy xích, mọi người bị dọa giật bắn mình, hỏi: "Người muốn làm gì?!" Kế đến chỉ thấy Tạ Liên buông lỏng tay, còn thanh kiếm lại lơ lửng bay lên không trung!

Lần này, tất cả mọi người sợ đứng hình.

Phương Tâm lơ lửng bên trên, mũi kiếm hướng xuống, nhắm thẳng vào phần bụng nhô lên của phụ nhân kia. Sát khí của kiếm này cực nặng, mọi người thấy bụng của phụ nhân đột nhiên bắt đầu nhúc nhích, một cục thịt gồ lên, lúc thì nhích đến bên trái bụng, khi thì nhích sang bên phải. Nhích tới nhích lui, cuối cùng phụ nhân bỗng dưng ho sặc sụa, một làn khói đen bất chợt phọt ra từ miệng!

Phương Tâm đợi đã lâu, chém một nhát khói đen bay tứ tán. Phụ nhân kia hét thảm một tiếng: "Con trai ta!" rồi ngất lịm tại chỗ.

Bây giờ Tạ Liên mới triệu hồi kiếm, cầm lại sau lưng, nói với đại phu: "Được rồi."

Đại phu trở mặt há mồm, Tạ Liên huơ tay mấy lần, ông ta mới do dự nhích lên trước. Phú thương tỏ vẻ mừng rỡ: "Giữ được con trai ta chứ?"

Nào ngờ đại phu bắt mạch một hồi rồi nơm nớp lo sợ nói: "Mất rồi..."

Phú thương sửng sốt, lát sau rống to: "Mất rồi? Sao tự dưng lại xảy được?!"

Tạ Liên lại xoay người nói: "Thai của phu nhân ngài không phải sảy, là mất r ối, mất r ối ngài hiểu không?"

Phú thương hỏi: "Mất r ối và sảy r ối không phải như nhau à?"

Tạ Liên nói: "Hơi khác một chút. Sảy chỉ là sảy thôi. 'Mất r ối' tức là ý này: Trong bụng của phu nhân ngài vốn dĩ có đứa bé, nhưng bây giờ không thấy nó đâu nữa."

Quả nhiên, khi nãy bụng của phụ nhân vẫn g ồ lên, song hiện giờ rõ ràng không có bất cứ vết thương ngoài da nào, vậy mà nó lại xẹp xuống một cách rõ rệt, hơn nữa xẹp cực kỳ bất thường. Phú thương kia hỏi: "... Chẳng phải vừa r ối con trai ta còn nằm trong bụng nàng sao?!"

Tạ Liên đáp: "Vừa r ối thứ nằm trong đó không phải con của ngài. Làm căng bụng phu nhân ngài chỉ là làn khói đen đó thôi!"

...

Sau khi đại phu xác nhận phụ nhân kia chỉ ngất xỉu chứ không nguy hiểm tính mạng, bọn họ rời khỏi phòng. Phú thương hỏi: "Đạo trưởng xưng hô thế nào? Ngài đến từ quán nào? Thờ vị chân quân nào?"

Tạ Liên đáp "Tại hạ họ Tạ", vốn định nói tiếp "B ồ T ề quán", song lời đến bên miệng, chẳng hiểu vì đâu lại sửa thành: "Thiên Đăng quán."

*Tại hạ họ Tạ: nguyên văn là "Miễn quý tính Tạ", miễn quý = không cần dùng từ 'quý'. Ví dụ người A hỏi quý danh của ngài là gì, người B đáp miễn quý tính X (tôi họ X), tức là đang nói khiêm tốn rằng không cần dùng từ quý, họ của mình cũng bình thường thôi chứ không có quý hơn người khác.

Sau khi thốt ba chữ ấy, chẳng hiểu sao mặt y lại nóng lên. Phú thương " ờ" một tiếng, hỏi: "Chưa nghe bao giờ. Xa lắm phải không?"

Tạ Liên cũng chẳng biết có xa không, khẽ đáp: "Ừ..."

Hàn huyền đôi câu xong, phú thương mới cuống quýt hoảng hốt nói: "Đạo trưởng! Rốt cuộc vừa rồi là yêu quái gì thế? Thứ mà phu nhân vẫn luôn mang trong bụng... chính là thứ đó sao? Một luồng khí đen?!"

Sau khi đổi đề tài, Tạ Liên cũng chỉnh lại sắc mặt, nói: "Chưa chắc là vẫn luôn. Chẳng phải ngài đã nói, hôm qua lúc mời đại phu đến xem, phu nhân của ngài vẫn còn khỏe mạnh sao? Ất hẳn khi đó mạch tượng còn ổn định, hôm nay lại rối loạn thế này, e rằng thai nhi gặp chuyện vào tối qua. Tốt nhất ngài nên ngấm lại xem, tối qua phu nhân của ngài có làm chuyện gì không? Hoặc có xảy ra chuyện gì quái lạ không?"

Phú thương nói: "Tối qua không có xảy ra chuyện gì hết, phu nhân của ta cũng đâu có ra ngoài! Từ sau khi thấp nhang ở điện Cự Dương cần được đưa con này, nàng bèn dựng riêng một điện thờ Cự Dương chân quân trong nhà, ngày nào cũng tụng kinh thấp nhang không rời cửa nửa bước, thành kính muốn chết!"

"....." Tạ Liên nhủ thầm nếu đề Phong Tín biết có người cúng mình như thế thì mới muốn chết đó. Suy nghĩ một hồi, y hỏi tiếp: "Vậy, có gặp giấc mộng nào quái lạ không?"

Phú thương hoảng sợ, nói: "Có!"

Tạ Liên vực dậy tinh thần, chỉ nghe phú thương nói tiếp: "Đạo trưởng người quả là liệu sự như thần! Tối qua đúng là phu nhân của ta đã gặp một giấc mộng quái lạ, nàng mơ thấy một đứa bé chơi với mình, gọi mình là mẹ. Mơ đến nửa đêm, chợt cảm giác có thứ gì đá bụng mình nên choàng tỉnh, còn mừng rỡ nói với ta rằng biết đâu chừng đứa con trong bụng nóng lòng muốn gặp mặt cha mẹ nên mới chào hỏi trước. Lúc đó ta còn trêu nàng nữa!"

Trong nháy mắt, Tạ Liên đã có kết luận, nói: "Vậy là đứa bé này có vấn đề"

Ngừng một chút, y hỏi tiếp: "Đứa bé này tầm mấy tuổi? Trông như thế nào? Phu nhân của ngài có nói không?"

Phú thương sợ đến nỗi mồ hôi lạnh chảy ròng, đáp: "Chỉ e nàng không nhớ gì đâu, lúc đó kể cho ta nghe, nàng không nói chính xác rốt cuộc bao nhiêu tuổi, chỉ lơ mờ cảm thấy hẳn là rất nhỏ, còn muốn nàng bế, bế trên tay nhẹ lắm."

Trầm ngâm giây lát, Tạ Liên nói: "Ta hỏi ngài thêm một vài câu, ngài phải thành thật trả lời, bằng không việc này khó mà tra rõ. Thứ nhất, trong phủ của ngài có chuyện cơ thiếp tranh sủng không? Thứ hai, trước đây vị phu nhân này của ngài có từng phá thai chưa?"

Hỏi có cơ thiếp tranh sủng hay không là để xem có khi nào là nguyên nhân rùm lên do ghen tuông giành chồng không, một khi nữ nhi quanh năm trối chân tại sân rộng nhà sâu bắt đầu ghen tỵ, vậy thì chuyện gì cũng dám làm. Hỏi có từng phá thai chưa là vì nếu từng phá bỏ thai bởi nguyên nhân không chính đáng nào đó, có thể sẽ có oán niệm sót lại trong cơ thể mẹ ruột, không cho đứa con mới sống yên.

Qua nhiều lần xác nhận của Tạ Liên, phú thương kia mới thành thật khai báo, không ngờ đoán trúng hết. Trong phủ của gã chẳng những có vài cơ thiếp, suốt ngày lằng nhằng cãi nhai, bên ngoài còn nuôi vợ bé, mãi miết ngóng trông được đón vào. Tiếp đó, tỳ nữ bên người phu nhân này cũng khai báo, ban đầu chủ nhân của nàng là thiếp, từng mang thai một lần, nghe tin lời một ít phương thuốc dân gian của lang trung giang hồ, nhận định thai đó là con gái, nhưng nàng muốn sinh con trai để lên làm vợ cả nên mới uống thuốc phá bỏ đứa con đó.

Nghe xong, Tạ Liên nhức cả đầu. Phú thương kia thấp thỏm lo sợ hỏi: "Đạo trưởng, phải chăng là đứa con gái chưa chào đời đó trả thù?"

Tạ Liên nói: "Có khả năng là thế, nhưng không phải hoàn toàn là thế. Dù sao phu nhân của ngài cũng không nói rõ rốt cuộc đứa bé trong bụng bao nhiêu tuổi, là nam hay nữ."

Phú thương hỏi tiếp: "Vậy... đạo trưởng ời, nếu luồng khí đen đó chỉ mới chui vào bụng phu nhân ta tối qua, vậy... con trai ta đi đâu rồi?"

Chương 94: Mang thai quý, nhân gian lần nữa nổi sóng 2

Tạ Liên nói: "Có lẽ, bị ăn r ấ."

Phú thương run bắn: "Bị, bị ăn?!"

Tạ Liên gật đầu. Phú thương hỏi tiếp: "VẬ, đạo trưởng ời, bây giờ nên làm sao đây? Ta còn một vị Như phu nhân cũng đang mang thai nè, lỡ như con yêu quái đó quay trở lại thì tính sao?!"

Không ngờ trong nhà gã vẫn còn một phụ nhân có thai!

Tạ Liên nhấc tay nói: "Bình tĩnh đừng sốt ruột, ta hỏi thêm chút, phu nhân của ngài có còn nhớ, nơi mà nàng gặp đứa bé đó trong mộng là ở đâu không?"

Phú thương đáp: "Nàng nói chỉ loáng thoáng nhớ được một gian nhà lớn, nhiều hơn nữa chắc chắn không nhớ đâu. Một giấc mộng thôi, ai mà nhớ rõ thế chứ?" Đoạn nghiêng r ể nghiêng l ợi: "Ta... ta hơn bốn mươi tuổi mới trông được một đứa con trai, ta khổ quá đi thôi! Đạo trưởng, người bắt giết con yêu quái đó được không? Không thể để nó hại người nhà ta nữa!"

Tạ Liên nói: "Đừng sợ, đừng sợ. Ta sẽ cố hết sức."

Phú thương mừng ra mặt, xoa tay nói: "Được được được, đạo trưởng cần những gì? Thù lao không thành vấn đề"

Tạ Liên nói tiếp: "Thù lao thì không cần, chỉ cần ngài lo liệu giúp vài chuyện. Thứ nhất, phiền ngài tìm một bộ đồ nữ bỏ không cho ta, nhất định phải đủ rộng, nam nhi cũng mặc được, vả lại e rằng còn cần một sợi tóc của Như phu nhân của ngài, dùng để làm phép."

Phú thương ra lệnh cho người hầu: "Ghi lại ghi lại!"

Tạ Liên nói: "Thứ hai, mời căn dặn Như phu nhân đang mang thai của ngài, tốt nhất dời sang phòng khác ngủ, nhưng mặc kệ ở bất cứ đâu, vào bất cứ lúc nào, hãy nghe có giọng trẻ con xa lạ gọi mình là 'mẹ', hãy nhớ đừng đáp lại. Tuyệt đối đừng đáp lại, ngậm chặt miệng là tốt nhất. Tuy rằng lúc nằm mơ thông thường ta sẽ không biết là mình đang nằm mơ, mà

man mất trí, nhưng nếu ngài dặn đi dặn lại bên tai nàng, khiến đầu óc nàng khắc sâu đi đầu này, biết đâu sẽ có tác dụng."

Phú thương đồng ý, Tạ Liên nói tiếp: "Thứ ba, ta có dẫn theo hai bạn nhỏ, phiền ngài giúp ta chăm sóc chúng nó, thu xếp một bữa cơm ngon."

Phú thương nói: "Mấy chuyện vặt vãnh này, đừng nói là vài chuyện, cho dù một trăm chuyện ta cũng làm cho người được!"

Rốt cuộc đến việc quan trọng nhất sau cùng, Tạ Liên nói: "Thứ tư."

Y lấy một lá bùa hộ mệnh được Bồ Đề quán khai quang ra khỏi tay áo, đưa bằng hai tay, nói một cách hết sức trịnh trọng: "Xin ngài hô lớn một câu 'Xin Thái tử điện hạ bảo vệ ta!' trước lá bùa hộ mệnh này. Vậy thì việc này mới được ghi vào danh nghĩa của quán ta."

"....."

Ban đêm, Tạ Liên lại thay một thân đờn nữ.

Tuy nói y mặc đờn nữ có vẻ đã quen việc dễ làm, nhưng đóng vai thai phụ vẫn là lần đầu tiên. Y nhìn gương trang điểm, tốn chưa đến nửa nén nhang, cuối cùng nhét cái gối vào bụng mình, sau đó giấu sợi tóc của phụ nhân có thai vào trong gối. Tạ Liên nằm yên trên giường, bình tâm tĩnh khí, thả chậm nhịp thở, chẳng mấy chốc đã mê man thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Tạ Liên chậm rãi mở mắt ra, đập vào tầm mắt không còn là gian phòng của tiểu thiếp kia nữa, mà là một gian lầu gác nguy nga.

Phản ứng đầu tiên của Tạ Liên là mò xem Phương Tâm có ở bên mình không, mò được rồi mới yên lòng. Dù sao Phương Tâm cũng là một thanh bảo kiếm, thế nên nó được buộc chặt vào người y. Tiếp theo, Tạ Liên từ từ ngẩng dậy, chợt phát hiện lòng bàn tay dính nhớp, giờ lên xem thử mới nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường, mà từng mảng vết máu to tướng trên giường phải nói là đáng sợ khủng khiếp, chúng vẫn chưa khô hết, nhuộm đỏ cả nửa người y, nhìn mà hết cả hồn.

Tạ Liên cũng không lấy làm lạ, xuống giường đi vài bước, bỗng dừng cảm thấy có thứ gì đó rơi xuống từ người mình. Y cúi đầu nhìn thử, không ngờ lại là chiếc gối kia, bèn vội vàng nhặt lên nhét trở lại. Đi thêm vài bước, bụng lại rớt xuống, Tạ Liên chỉ đành dùng hai tay bưng nó, quan sát xung quanh.

Từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung, nhìn quen mắt nghe quen tai nên cũng vô thức đổi thay, đối với đẹp và không đẹp, Tạ Liên tự có cách nhìn của riêng mình. Theo y thấy, tuy tòa nhà nhỏ này nguy nga tráng lệ thật, thế nhưng ngập mùi son phấn, nếu bảo y đoán, cảm giác cứ như một gian tửu lâu hoặc chốn tìm hoan vui thú. Hơn nữa, so với phong cách của những kiến trúc thịnh hành ngày nay, phong cách này đích thực có hơi cổ kính, hết như phòng ốc của mấy trăm năm trước, chẳng biết rốt cuộc là nơi nào.

Nếu đã như vậy, có rất ít khả năng là linh hồn thai nhi của đứa con gái bị phá bỏ của phú thương đang quấy phá. Bởi lẽ ảo giác do quỷ quái dựng nên thường dựa vào nhận thức của chính nó, rõ ràng loại phòng cổ thuộc mấy trăm năm trước này chỉ tồn tại trong nhận thức của quỷ quái mấy trăm tuổi mà thôi. Đi quanh một vòng, chẳng thấy bóng người nào, Tạ Liên lại quay về gian phòng mà ban đầu mình nằm.

Đây là một gian phòng ngủ của phụ nữ, có đặt bàn trang điểm, tủ cũng mở ra được, bên trong chứa một ít quần áo và đồ chơi của trẻ con như búp bê, trống bỏi. Tạ Liên kiểm tra từng thứ một, phát hiện toàn là đồ mới toanh, có thể thấy nữ chủ nhân nơi này rất trân trọng những vật đó. Nói cách khác, với "đứa con" của mình, người phụ nữ ấy dành trọn lòng yêu thương.

Lại lục lọi một hồi, Tạ Liên bỗng nhiên giật mình, trong quần áo của đứa bé này còn kẹp một tấm bùa hộ mệnh. Mà tấm bùa hộ mệnh đó, thế mà lại là bùa hộ mệnh của y!

Do quá đổi kinh ngạc, Tạ Liên không khỏi muốn xác nhận nhiều lần. Đúng vậy, đây đích thực là bùa hộ mệnh của y. Hơn nữa không phải loại bùa hộ mệnh thô sơ mà hiện giờ y tự lên núi hái cỏ thơm, tự mình tễ, tự mình vẽ, tự mình mua chỉ đỏ buộc lại, mà là loại bùa hộ mệnh lưu hành cả

nước gần như người nào cũng cần một cái vào tám trăm năm trước, thuở Thái tử Tiên Lạc chói sáng nhất, vật liệu và hoa văn của tấm bùa vô cùng tinh xảo, đến từ nơi nào, đã khai quang chưa, tất cả đều rõ mồn một.

Chẳng lẽ nữ chủ nhân của gian nhà này từng là tín đồ của y?

Đúng lúc ấy, giữa không gian lặng ngắt như tờ, Tạ Liên bỗng nghe được một tràng cười hi hi ha ha.

Mặc cho nó mở miệng thế nào, kêu la thảm thiết ra sao, Tạ Liên vẫn bình chân như vại, ngay cả miệng cũng không mở. Y có thể kết luận, linh hồn trẻ con này là một linh hồn thai nhi, gian phòng này là nơi nó hoặc mẹ nó từng sống. Do nó không có hình dạng chính xác nào, giả sử khi chết bao nhiêu tuổi thì lúc quấy phá sẽ xuất hiện với hình dạng bấy nhiêu tuổi, nhưng phần lớn thời gian nó lại là một luồng khói đen, hoặc là một bóng trắng mờ ảo, đi đâu này chứng tỏ chính nó cũng không dám chắc mình nên mang hình dáng nào. Hơn nữa đồng quần áo trẻ con trong tủ rõ ràng chưa từng được mặc, cộng thêm hàng loạt vết máu đáng sợ trên chiếc giường, Tạ Liên suy đoán ắt hẳn nữ chủ nhân gian phòng này bị sảy thai, mà đứa con chưa chào đời của nàng ta đã thành hình, có chút ý thức của riêng mình, sau khi hóa thành linh hồn thai nhi, nó muốn trở lại trong bụng mẹ nên mới tìm đến phụ nhân của phú thương kia.

Trong mộng, nó mở miệng gọi phụ nhân kia là "mẹ", phụ nhân kia bật ở chỗ mở miệng đáp lại nó. Phải biết rằng, ràng buộc giữa "mẹ" và "con" không tằm thường, đáp lại như thế chẳng khác nào một sự "cho phép" thích gì cứ lấy. Khi phụ nhân mở miệng lần nữa, vừa khéo tạo cho tà vật cơ hội nhắm ngay chỗ yếu mà xâm nhập, thế nên tiểu quỷ đó mới chui vào miệng nàng, trượt xuống bụng nàng, ăn trọn thai nhi vốn nằm trong bụng nàng, cuối cùng chiếm luôn vị trí của thai nhi. Dù rằng Tạ Liên là nam, song y cũng không dám chắc nếu mình mở miệng đáp lại, linh hồn trẻ con đó có thừa cơ chui vào bụng mình luôn không, nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, ngậm miệng vẫn tốt hơn.

Thế là đằng này Tạ Liên ngậm chặt miệng, đằng kia cần kiếm Phương Tâm, truy lùng tung tích của đứa bé khắp nơi. Từ trước đến nay, trực giác

của y đối với nguy hiểm vẫn luôn bén nhạy, cũng nhờ tôi luyện từ muôn ngàn thử thách trong vô số lần thực chiến. Y vốn chẳng cần nhìn kỹ, nghi ngờ nó ở đâu là đâm một nhát vào đó, tám chín phần mười đều đâm trúng. Mặc dù đang kẹt trong ảo cảnh do linh hồn trẻ con đó dựng nên, tổn thương mà Tạ Liên gây cho nó cũng yếu mất vài phần, nhưng nó bị Tạ Liên đâm trúng nhiều lần, có lẽ cũng chịu hết nổi. Qua một hồi, Tạ Liên chợt cảm thấy dưới chân đau nhói, ra là giẫm phải thứ gì đó cực bén, khiến y không khỏi khựng lại.

Thấy Tạ Liên trúng chiêu, dường như linh hồn trẻ con đã bật ra một tiếng cười gian xảo ngán ngùi. Tuy tiếng cười nghe non nớt thật, nhưng tuyệt nhiên không phải tiếng cười do con nít phát ra, trái lại nghe như nó thuộc về một người trưởng thành nham hiểm, khác biệt một trời một vực, khiến người ta sởn hết gai ốc. Ngờ đâu Tạ Liên lại mặt không đổi sắc, chẳng ngừng một bước, trở tay đâm thêm một nhát. Lại đâm trúng lần nữa!

Linh hồn trẻ con "á" một tiếng, ăn phải quả đắng, tránh ra thật xa. Bấy giờ Tạ Liên mới cúi đầu nhìn đế giày của mình, ra là giẫm trúng một cây kim nhọn dựng ngược. Tất nhiên là do linh hồn trẻ con cố ý đặt ở đó, xem ra nó thật sự rất mong Tạ Liên sẽ đau đến kêu oai oái. Tiếc rằng nó đã tính sai, Tạ Liên nhin đau cực giỏi, đừng nói là giẫm trúng một cây kim, dẫu cho bị bầy bắt thú dài mấy xích kẹp cẳng chân, nếu cần thiết y vẫn có thể nín nhin không rên tiếng nào.

Cây kim nhỏ bé đâm sâu hoắm, Tạ Liên vốn định lấy nó ra trước, nhưng sau khi bị ép khuất phục, linh hồn trẻ con chợt nhảy tót ra ngoài. Sợ nó thừa cơ chạy trốn sát hại người khác, Tạ Liên giẫm kim rượt ra khỏi phòng, chẳng mấy chốc đã không còn cảm giác đau đớn, bước tiến nhanh như bay. Tìm khắp tòa nhà một lượt cũng không thấy nó đâu, Tạ Liên không khỏi buồn bực: "Lẽ nào bị mình đánh cho sợ rồi?" Đúng lúc này, một khung cửa sổ cách đó không xa tự mở toang dù chẳng hề có gió.

Tạ Liên lập tức chạy qua, vừa bước lên nhìn thì ngây ngẩn cả người. Chỉ thấy ngoài cửa sổ không có đường phố, không có núi non, không có người đi đường, chỉ có một hồ nước sâu nhìn không thấy đáy.

Đối diện hồ nước sâu là một gian phòng, trong phòng có hai đứa nhóc đang ngồi quanh bàn xới cơm, chính là Lang Huỳnh và Cốc Tử. Tuy nhiên, chúng nó hoàn toàn không phát hiện trên đầu mình có một làn sương đen dày đặc đang quay vòng vòng, phát ra tiếng cười đùa khúc khích, cất giọng lanh lảnh gọi: "Mẹ ơi! Mẹ ơi!"

Cõi lòng bỗng chốc căng thẳng, Tạ Liên đặt hai tay lên song cửa, vô thức muốn lên tiếng cảnh báo, nhưng sợ mình không thể mở miệng, nên đành cố giữ im lặng.

Tuy rằng đây chỉ là ảo giác do linh hồn trẻ con đó tạo ra, nhưng y không biết Lang Huỳnh và Cốc Tử có bị lôi vào luôn không. Nếu là như thế, tổn thương mà chúng phải nhận trong đây sẽ thể hiện nặng hơn trên người chúng ngoài đời thực. Tạ Liên muốn tìm lọ hoa ném qua cảnh báo, nhưng chẳng tìm được thứ nào để ném, bàn ghế thì ném không ra, giữa hai gian phòng lại là một hồ nước lớn, lẽ nào muốn y bơi qua?

Lúc này, Cốc Tử ử rử ngáp một cái, làn khói đen đột nhiên tụ lại, trông như sắp chui vào miệng nó.

Lớp phòng ngự của cơ thể trẻ con rất yếu, mặc dù không được cho phép, biết đâu chừng thứ này vẫn có thể xâm phạm. Chẳng còn thời gian để từ từ suy tính hay từ từ bơi qua, Tạ Liên lập tức đưa ra quyết định, quát: "Ngậm miệng! Chạy đi!"

Lời vừa thốt ra, quả nhiên Lang Huỳnh và Cốc Tử đều giật mình choàng tỉnh, sợ đến mức đồng loạt ngậm miệng, nhảy bật dậy ngay. Linh hồn trẻ con thoáng chốc biến mất tăm, mà giây tiếp theo, một làn khói đen nổ bùng trước mặt Tạ Liên!

Dù rằng quát xong ngậm miệng ngay, Tạ Liên vẫn cảm giác được một luồng khí lạnh trút vào miệng mình, khói đen chui vào bụng, ngũ tạng lục phủ như sắp đông cứng trong nháy mắt. Y cắn chặt răng, tức tốc tháo vạt tấm bùa hộ mệnh, lấy cỏ thơm và giấy bùa bên trong ra, cố sức nhai nát rồi nuốt xuống. Không lâu sau, cổ họng ngứa ran, làn khói đen bất chợt bị y nôn ra!

Tạ Liên dùng tay áo che miệng, ho khù khụ, sắc đến ứa nước mắt, vội vàng cân nhắc kế sách đáp trả. Sau khi bị Tạ Liên nôn ra, làn khói đen vẫn bao trùm nửa người trên của y, bám riết không tha. Tạ Liên bèn nhấc tay lên song cửa sổ một cái, tung người nhảy vào hồ nước ngoài cửa sổ.

"Tùm" một tiếng, Tạ Liên rớt sâu xuống hồ. Y nín thở, xếp bằng hai chân rồi chắp hai tay lại, làm tư thế thiền, mặc cho cơ thể từ từ chìm dần dưới hồ nước lạnh buốt. Sau khi nhịp tim bình phục, Tạ Liên ngẩng đầu lên nhìn, loáng thoáng trông thấy một làn sương đen lượn vòng phía trên, phong tỏa toàn bộ mặt nước. Chỉ cần y vừa trỗi lên, tất sẽ hít mạnh một hơi, mà chỉ cần y hít hơi đó, chắc chắn sẽ hít trọn linh hồn trẻ con vào bụng. Nếu một người đàn ông đang yên đang lành tự dưng to bụng, thế thì chẳng dễ nhìn chút nào.

Có đi đâu nhảy xuống nước chỉ vì muốn tìm chút thời gian rảnh để suy tính mà thôi, không lâu sau, Tạ Liên đã nghĩ được cách đối phó với nó, nhủ thầm: "Nuốt nó vào có sao đâu, mình nuốt luôn cả Phương Tâm là được." Hồi còn mãi nghệ đầu đường, Tạ Liên cũng từng học chiêu nuốt kiếm, tuy nuốt xuống có thể gây hại sức khỏe, nhưng nhìn chung không có gì đáng nói, dù sao chỉ cần bắt được linh hồn trẻ con đó là tốt rồi.

Sau khi hạ quyết tâm, Tạ Liên thả tay ra, bơi sang bên cạnh. Lại nghe phía trên vang lên một tiếng nước nặng trĩu, trong lúc bất chợt, trước mắt đã bị những mảng màu đỏ thẫm to lớn chói lóa chiếm cứ.

Sợi tóc đen nhánh lượn lơ bao phủ toàn bộ đường nhìn của Tạ Liên, bọt nước và bọt khí 'ùng ục ùng ục' tụ tập lại, chẳng còn nhìn rõ gì nữa. Tạ Liên chớp chớp mắt, cố gạt đồng bọt khí cuộn trăm tơ ngàn mối tựa thủy tinh kia ra, sau đó cảm nhận được một đôi tay rắn chắc. Một tay ôm hông y, tay còn lại nắm cầm y.

Giây tiếp theo, một vật mềm mại lạnh buốt lấp kín môi y.

Tác giả nói:

Bùa hộ mệnh chắc như danh thiếp ớ... Chào đấng ấy đây là bùa hộ mệnh mà bản điện đã khai quang = Chào bạn đây là danh thiếp của tôi.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

95-96

Chương 95: Tơ lòng rối bời, đừng nói tim không xao xuyến (1)

Đột nhiên, Tạ Liên trợn to hai mắt.

Đời này y chưa từng bị ai đối xử như vậy cả. Thứ nhất không ai dám, thứ hai không ai đủ khả năng. Thế mà người này như ma như quỷ, xuất hiện quá nhanh, Tạ Liên còn chẳng kịp đề phòng thì đã rơi vào tình cảnh như thế, nhất thời luống cuống tay chân, cố sức muốn đẩy đối phương ra, nhưng chỉ sặc thêm vài ngụm nước, "ùng ục ùng ục", bọt nước như hạt thủy tinh phun từng chuỗi từ miệng y, đây chính là đi đầu tối kỵ khi ở dưới nước. Ngay sau đó, đối phương siết hông Tạ Liên chặt hơn, cơ thể hai người càng kè sát nhau hơn, đôi tay đang đẩy loạn xạ của Tạ Liên bị ép gập trước ngực chính y, khiến y không sao nhúc nhích nổi, môi cũng bị chặn kín, hôn càng nồng nhiệt hơn, một luồng khí dịu nhẹ giá lạnh từ từ truyền qua. Giữa lúc ngỡ ngàng lú lẩn quýnh và nhẫn nhục chịu đựng, Tạ Liên thấy rõ mặt mũi của đối phương.

Là Hoa Thành.

Ngay khi phát hiện là Hoa Thành, Tạ Liên ngừng giãy dựa ngay, trong lòng toát ra thật nhiều suy nghĩ linh tinh hỗn loạn không đúng lúc tí nào, chẳng hạn như: Thì ra là Hoa Thành, thảo nào lạnh như thế. Quỷ không cần hít thở, vậy mà cũng truyền khí cho mình được. Nhưng chẳng lẽ quỷ không chìm xuống nước?

Đúng lúc này, Hoa Thành thình lình mở mắt ra.

Ngay khoảnh khắc đối diện với ánh mắt đen láy gần trong gang tấc đó, Tạ Liên lại cứng đờ cả người, thế rồi bỗng chốc vùng vẫy, đạp nước thình thịch, hệt như một con vịt vụng về chẳng may chìm dưới nước. Động tác

đạp nước đó bị Hoa Thành hóa giải một cách dễ dàng, hấn ôm hông Tạ Liên, tức tốc bơi lên trên. Không lâu sau, hai người bất chợt tr ỗi lên khỏi mặt nước!

Đáy nước lạnh buốt, không khí cũng lạnh ngắt, nhưng toàn thân Tạ Liên giờ đây nóng h ần hập. Lúc vừa tr ỗi khỏi mặt nước, y đã muốn quay đầu đi, nhưng làn khói đen như hồ rình m ồi vẫn còn che phủ bên trên. Mắt thấy có người tr ỗi lên, nó lập tức bủa vây. Tạ Liên chỉ mới quay đầu qua một chút, chưa chi đã bị Hoa Thành dùng tay ghìm gáy vặn trở lại, bốn phiến môi còn chưa tách rời bao lâu lại dán chặt vào nhau. Tạ Liên bị hôn đến nổi cánh môi vừa đau vừa tê, g ần như muốn mất luôn tri giác. Nếu là người khác, y đã đâm một nhát kiếm từ lâu r ồi, nhưng đối phương lại là Hoa Thành, y hoàn toàn không biết nên làm sao cho phải, bị d ần ép đến mức ứa nước mắt. Lúc này, Tạ Liên nhìn thấy từ bên cạnh hai người, hàng nghìn hàng vạn con bướm bạc bay ào khỏi mặt nước, lướt qua mặt Hoa Thành!

Kéo theo một tiếng rít chói tai, trận mưa bướm chỉ chút như đạn thép bắn tung tóe từ dưới mặt nước, cánh bướm phản chiếu ánh sáng sắc lạnh như lưỡi dao, tức khắc cửa cho linh h ồn trẻ con hét thảm luôn m ồm, khói đen bay tán loạn, chạy thục mạng khắp nơi. Tiếc thay, đàn bướm che trời rợp đất đã vây nó ở giữa, dẫu nó xông ngang đánh thẳng thế nào cũng không xông ra được. Còn Hoa Thành lại chẳng bu ồm ngược mắt, ôm Tạ Liên lặn xuống nước l ần nữa. Qua một h ồi, cuối cùng môi hai người cũng tách ra.

Vừa rời nhau, Tạ Liên lại nôn một chuỗi bọt khí, còn Hoa Thành thì đành ra một tay, ném một viên xí ng ầu. Không ngờ viên xí ng ầu vẫn có thể xoay cực nhanh trong nước, tạo nên một dòng xoáy mạnh mẽ, cuối cùng mới ngừng lại. Lát sau, hai người tr ỗi lên khỏi mặt nước l ần nữa.

L ần này, cách đó không xa chính là bờ, Hoa Thành bèn dẫn Tạ Liên bơi qua. Không biết bờ này là bờ ở đâu, có đèn đuốc và tiếng người như g ần như xa. Tại mặt nước phía sau, đàn bướm cấp theo một làn khói đen phóng lên tận trời, bay v ề nơi thấp thoáng ánh đèn ấy, chỉ để lại tiếng hô dài thảm thiết suốt một đường của thai linh: "Mẫu thân --!!!"

Hai người lên bờ, ng ỡ phịch xuống đất. Mặt đối mặt như thế, bấy giờ Tạ Liên mới nhìn rõ dáng vẻ của Hoa Thành đối diện mình.

Thật ra hai người họ chỉ mới không gặp nhau vài ngày thôi, song Tạ Liên cảm thấy dường như hai người đã không gặp nhau rất lâu r ồi. Mỗi lần gặp mặt, Hoa Thành luôn đẹp một cách khác biệt, hình như lần này hẳn lại lớn hơn lần trước một hai tuổi. Gương mặt của Hoa Thành vốn đã tuấn tú, ra khỏi mặt nước trông càng lóa mắt hơn. Sợi tóc đen nhánh, màu da trắng muốt, bên má phải là một lọn tóc cực mảnh tết thành bím tóc nhỏ, một sợi chỉ đỏ được dày công bện vào. Đây là lần đầu tiên Tạ Liên phát hiện, phía trên vị trí giữa trán của Hoa Thành có một mỹ nhân tiêm* nho nhỏ, tôn lên nét đẹp tinh tế cho gương mặt của hắn. Mặt khác, con mắt bị đ ồ bịt màu đen che phủ tăng thêm vài lu ồng sát khí, giảm bớt phần tinh tế ấy, giúp nét đẹp của Hoa Thành đạt mức cân đối gần như hoàn mỹ.

*Mỹ nhân tiêm: Phần chân tóc mai tạo thành hình chữ M.

Hoa Thành nhú mày, dường như đang nhẫn nhịn, thở gấp vài hơi r ồi mở miệng, rõ ràng chất giọng còn tr ần đục hơn xưa, nói: "Điện hạ, ta..."

Từ người ng ồm đến tóc tai của Tạ Liên đầu đang nhỏ nước tong tong. Môi y sừng đỏ, hai mắt rời rạc, ng ớ ra cả buổi mới ngập ngừng lên tiếng: "Ta... ta... ta..."

Chẳng biết "ta" bao nhiêu lần, Tạ Liên mới chột thốt ra một câu không giống ai: "Ta thấy hơi đói."

Nghe vậy, Hoa Thành sững sốt.

Tạ Liên còn chưa phục h ồi tinh thần khỏi cơn khiếp sợ, lóng ngóng nói: "Không phải. Ta... ta... ta thấy hơi buồn ngủ..."

Y trở mình, đưa lưng về phía Hoa Thành, hai tay và đầu gối chạm đất, chậm chạp mò mẫm, dường như đang tìm đ ồ. Hoa Thành ở sau lưng y hỏi: "Huynh đang tìm gì thế?"

Tạ Liên chỉ vô thức không dám nhìn Hoa Thành, miệng nói năng loạn xạ: "Ta đang tìm đồ Ta đang tìm nón của ta. Nón của ta đâu rồi?"

Nếu đổi người khác đến xem, thấy tình cảnh trước mắt, chắc chắn sẽ hét thảm một tiếng: "Thôi xong, ngu người rồi!" Thật ra chỉ vì Tạ Liên chưa từng trải nghiệm chuyện này bao giờ, nhất thời chịu cú sốc quá lớn nên hơi mất kiểm soát mà thôi. Tạ Liên dùng cả tay lẫn đầu gối, đưa lưng về phía Hoa Thành, đi vài bước trên đất, lẩm bẩm: "...Ta, ta tìm không thấy. Ta phải đi. Ta phải về nhà ăn cơm... ta phải lượm đồ đạc..."

"..."

Hoa Thành nói: "Xin lỗi."

Phát hiện giọng nói của Hoa Thành truyền đến từ đằng sau đã đến gần, Tạ Liên bỗng nhảy dựng lên, hô lớn: "Ta phải đi!"

Tiếng hô của y nghe như đang kêu cứu mạng vậy. Hoa Thành quát: "Không được!"

Tạ Liên hối hả muốn chạy, song chưa chạy được mấy bước, lòng bàn chân chột nghiêng ngả, té nhào xuống đất lần nữa. Ngoảnh đầu lại nhìn, dưới đất trải dài vết máu, cây kim đâm vào lòng bàn chân nay đã ghim trọn vào trong. Hoa Thành túm lấy mắt cá chân của y, đổi giọng điệu hỏi: "Huynh sao thế?"

Tạ Liên vội vã rút chân về, nói: "Không sao không sao không sao hết, ta không đau tí nào, không sao cả!"

Hoa Thành hơi tức giận: "Sao huynh không đau cho được!" Nói đoạn bắt đầu động tay, coi bộ muốn tháo giày của y, dọa cho Tạ Liên sợ đến mức cầm đầu bò về phía trước, vừa bò vừa la: "Đừng mà đừng mà đừng mà, đừng mà!"

Tạ Liên bò về phía trước, Hoa Thành bèn kéo lại không cho y bò. Chỗ này loạn hết cả lên, cuối cùng cũng kinh động những người khác trên bờ, một tràng trống gõ chiêng khua quỹ khóc sói tru vang lên, một đám đưa

méo tảo thối chẳng biết là cái giống gì rồi rít vây quanh đây, kêu la oai oái: "To gan thật! Đứa nào đấy! Không biết đây là đâu sao? Chán sống hay muốn chết thêm lần nữa? Ta... ối mẹ ời, chẳng phải đây là thành chủ sao?!"

Đám quỷ lập tức hòa nhau la lớn: "Chào ngài thành chủ lão nhân gia!"

*Lão nhân gia: cách xưng hô kính trọng với người lớn tuổi/ địa vị cao .

Tạ Liên âm thầm kêu thảm, chỉ hận không thể đưa hai tay che mặt. Không ngờ nơi này lại là chợ Quỷ!

Trong đám quỷ có nhiều kẻ lần trước Tạ Liên chỉ mới liếc vội một cái, ngoài ra y còn trông thấy một cái đầu heo quen thuộc. Hai người bọn họ ướt sũng, bị vô số người lần quỷ vây xem, Hoa Thành còn đang nắm cổ chân y không buông, cuối cùng cảnh tượng gây chấn động mạnh này cũng khiến y tỉnh táo phần nào.

Ngờ đâu sau khi thấy rõ một người trong số đó là Hoa Thành, đám quỷ càng hưng phấn hơn, hú hét: "Thành chủ! Có phải ngài muốn hấp diêm nó không! Có cần giúp một tay không! Bọn ta đề nó giúp ngài!"

Hoa Thành mắng: "Cút!"

Đám quỷ bèn co giò cút lẹ. Nhưng cho dù bọn chúng vây xem từ đằng xa, không dám đến gần nhìn, Tạ Liên cũng muốn ngất xỉu cho xong, bởi vì Hoa Thành đã đứng dậy, khom lưng vờ nhẹ một cái, bế Tạ Liên lên, bình tĩnh đi về phía bờ.

Trên người Tạ Liên còn mặc đôn nữ, phải nói may là gối đầu chẳng còn trong bụng, không thì hình ảnh này có thể đáng sợ hơn ấy chứ. Chỉ là cảm giác đáng sợ ấy đã giúp Tạ Liên tỉnh táo hẳn, y giãy dụa mấy cái trong khuỷu tay của Hoa Thành, tiếc rằng không giãy thoát được, chỉ đành ho nhẹ một tiếng, nói: "...Tam Lang, xin lỗi nha. Khi nãy ta hơi thất lễ, để để chê cười r ồi."

Với Tạ Liên mà nói, chuyện xảy ra trong phút chốc vừa rồi quả là cú sốc lớn. Tạm thời cứ gọi "cú sốc" vậy, dù gì cũng là lần đầu tiên. Nhưng

mà, không chỉ vì đây là lần đầu tiên. Suốt mấy trăm năm qua, không phải chưa từng có nữ quý kiêu diễm trần truồng cảm dỗ y, nhưng y chưa bao giờ cảm thấy mất mặt và xấu hổ đến thế. Tại sao lại ra nông nổi như bây giờ, Tạ Liên chỉ có thể cho rằng, chắc chắn là vì quốc sư chỉ dạy y cách đề phòng phụ nữ, chứ không dạy y cách đề phòng đàn ông, y không có kinh nghiệm, nên lúc này mới bị đánh cho trở tay không kịp.

Nhớ lại loạt phản ứng vừa rồi, Tạ Liên có chút ngượng ngùng, cảm thấy mình kích động hơi quá, nhủ thầm Tam Lang vốn có ý tốt, vậy mà mình lại bị dọa sợ đến vậy, với người giúp mình mà nói, đúng là chẳng lẽ độ gì cả. Lại nghe Hoa Thành nói: "Không có gì đâu, là ta làm càn mà. Mạo phạm ca ca rồi, Tam Lang nên nhận lỗi mới phải."

Thấy Hoa Thành không để bụng, Tạ Liên lén lút thở phào nhẹ nhõm, nói: "Lúc đó tình thế cấp bách, đệ cũng chỉ giúp một tay thôi, vốn dĩ chẳng phải chuyện to tát gì. À đúng rồi." Y vẫn còn nhớ ban đầu mình đang làm gì, hỏi: "Tam Lang, sao đệ xuất hiện đột ngột vậy? Linh hồn trẻ con kia đâu?"

Giọng điệu của Hoa Thành lại không cho phép chất vấn: "Trị thương trước đã."

Lúc đang nói chuyện, hai người đã đi đến trước một tòa nhà trắng lè. Tạ Liên ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ trên tòa nhà lại viết ba chữ "Cực Lạc phường".

Y quá đổi kinh ngạc, chẳng lẽ Cực Lạc phường bị đốt sửa xong nhanh vậy sao? Hơn nữa còn sửa giống hệt lúc đầu. Nhưng do lòng chột dạ, Tạ Liên cũng ngại hỏi. Hoa Thành bế y vào trong, đặt y lên tháp mặc ngọc. Tạ Liên ngồi trên tháp, Hoa Thành thì quỳ một chân dưới tháp, nâng cái chân bị thương của y lên, kiểm tra lỗ nhỏ bị máu nhuộm đỏ dưới lòng bàn chân.

Tư thế này tạo cảm giác vô cùng bất an, Tạ Liên nói: "Không được mà!" Dứt lời muốn leo trở xuống, Hoa Thành lại đề y lên tháp, tay vừa vững vừa nhanh cởi giày lẫn vớ của y ra.

Chân này vừa khéo là chân bị buộc gông nguy ền rửa của Tạ Liên, một chiếc vòng đen sậm xích quanh cổ chân trắng ng ần, đối lập rõ ràng khôn xiết. Hoa Thành chỉ dừng mắt tại mắt cá chân mang độ cong nhu hòa ấy giây lát, cuối cùng áp lòng bàn tay vào nơi Tạ Liên bị thương, nói: "Chắc sẽ hơi đau đấy, ca ca đừng nhin, đau thì cứ kêu."

Tác giả có lời muốn nói: Hoa Hoa là quỷ, cháu nó có thể không hít thở, vậy nên mấy thứ như hơi thở chứa CO2 gì đó không thành lập.

Huhu cái cảnh này nó đẹp quá huhu

Chương 97: Tơ lòng rối bời, đừng nói tim không xao xuyến (2)

Tạ Liên nói: "Ta..."

Lời còn chưa dứt, y chỉ cảm thấy Hoa Thành khẽ dùng sức, một cơn đau nhói thoáng chốc bò lên trên, khiến y không khỏi rút chân lại.

Tuy động tác của Hoa Thành đã kiềm chế lắm rồi, chút đau đớn ấy cũng chẳng đáng kể với Tạ Liên, nhưng không hiểu vì sao, ở trước mặt Hoa Thành, dường như y không giấu được sự đau đớn. Có lẽ vì trước đó Hoa Thành đã nói một câu với y, khiến y càng muốn cố nhin thì trái lại càng chẳng thể thành công. Phát hiện Tạ Liên rút chân lại, Hoa Thành lập tức siết chặt mắt cá chân của y, nói khẽ: "Không sao đâu. Xong ngay thôi. Đừng sợ."

Tạ Liên lắc lắc đầu. Bên kia, động tác của Hoa Thành càng nhẹ nhàng hơn, ra tay thần tốc, đến khi giơ tay lên lần nữa, hắn đã rút được một cây kim nho nhỏ, nói: "Được rồi, không có gì đâu."

Tạ Liên tập trung nhìn kỹ, mũi kim lấp lóe tia sáng hiểm độc, Hoa Thành chỉ khép nhẹ năm ngón đã bóp nát nó thành một làn khói đen, tiêu tán trong không khí. Thấy vậy, Tạ Liên tạm gác nỗi bất an sang một bên,

trần ngâm nói: "Oán khí nặng quá. Thông thường linh hồn thai nhi không có được pháp lực mạnh thế này."

Hoa Thành đứng dậy, nói: "Đúng vậy. Cho nên, chắc chắn không phải thai linh chết một cách bình thường."

Lúc này, một kẻ đeo mặt nạ cúi đầu bước vào, hai tay bê một chiếc bình gốm, giao cho Hoa Thành. Tạ Liên vô thức quan sát xem cổ tay người này có đeo gông ngục rủa không, nhưng lần này tay áo của đối phương lại buộc kín mít. Hoa Thành nhận lấy, dùng một tay nâng bình gốm lên nhìn, đoạn xoay người đưa cho Tạ Liên ngẩng trên tháp mặc ngọc. Còn chưa lại gần, Tạ Liên đã nghe bên trong truyền đến tiếng khóc rấm rứt u buồn của trẻ con, dường như còn có thứ gì đang điên cuồng tông loạn xạ bên trong, tông đến nỗi bình gốm khẽ lắc lư, tưởng chừng đứng không vững, khiến y không khỏi đề cao cảnh giác.

Tạ Liên nhận lấy bình gốm, vén một góc miếng dán niêm phong miệng bình gốm, chỉ mới nhìn lướt qua mà sống lưng tức khắc lạnh toát.

Chỉ thấy một bãi gì đó trông như phôi thai cuộn mình nằm bên trong, tuy rằng tay chân đầu mọc ra, nhưng lại yếu đuối mềm oặt, đầu thì giấu trong bóng tối. Nhìn hết toàn bộ, quả thật chẳng khác nào một cục nội tạng dị dạng.

Đây chính là chân thân của nó!

Tạ Liên lập tức đặt bình lại, nói: "Thì ra là thế."

Y từng nghe nói, có người sẽ tìm kiếm thai phụ chưa đủ tháng, mổ lấy đứa con sống sờ sờ trong bụng thai phụ đó ra, biến nó thành tiểu quỷ để thực hiện một ít pháp thuật, sai khiến nó hại người, bảo vệ chính mình, hoặc trấn trạch bảo vận (trấn giữ nhà bảo vệ tài vận). Vậy thì xem ra, linh hồn thai nhi này chính là kết quả của loại tà thuật đó, mà mẹ của nó nhiều khả năng từng là tín đồ của Tạ Liên, bằng không đã chẳng cất bùa hộ mệnh của Tạ Liên vào trong quần áo của đứa con chưa chào đời.

Cân nhắc giây lát, Tạ Liên nói: "Linh hồn thai nhi này là do đệ bắt, Tam Lang có ngại ta lấy nó đi đi đâu tra không? Bởi vì dạo trước ta từng gặp nó một lần trên núi Dữ Quân, lần này là lần thứ hai nó xuất hiện trước mặt ta, không biết rốt cuộc là trùng hợp hay có liên hệ gì."

Hoa Thành nói: "Huynh muốn lấy thì lấy đi. Cho dù ta không xuất hiện, một mình huynh cũng bắt nó được mà."

Tạ Liên cười đáp: "Tuy là nói vậy, nhưng Tam Lang bắt nó dễ dàng hơn ta nhiều."

Vốn dĩ y chỉ thuận miệng nói thế thôi, nhưng lại nghe Hoa Thành hỏi: "Vậy ư? Nếu lúc đó ta không đến, huynh định dùng cách gì bắt nó? Nuốt nó vào bụng rồi nuốt kiếm vào sao?"

"..."

Thế mà lại bị Hoa Thành nói trúng.

Sắc mặt Hoa Thành cũng chẳng tỏ vẻ gì không vui, nhưng chẳng hiểu sao Tạ Liên lại cảm thấy hắc hoi tức giận.

Trực giác nói cho y biết, nếu trả lời sai câu này, Hoa Thành sẽ càng giận hơn. Đang bối rối không biết nên đáp trả thế nào, chợt thấy bụng hơi co lại, Tạ Liên kìm lòng không đành nói: "...Ta thấy hơi đói."

"..."

Lời ra khỏi miệng mới kịp phản ứng, Tạ Liên cũng ngại nhìn xem rốt cuộc trên mặt Hoa Thành mang biểu cảm gì, chỉ đành thành thật giải thích: "Lần này ta đói thật nha..."

Hồi lâu sau, cuối cùng Hoa Thành mới "phì" một tiếng, bật cười.

Nụ cười này như làm tan biến vẻ lo lắng trên mặt Tạ Liên, y tức thì thở phào nhẹ nhõm. Hoa Thành lại nửa cười nửa thở dài, gật đầu đáp: "Được rồi."

Lẽ ra Hoa Thành định giữ y ở lại Cục Lạc phường đãi tiệc, nhưng Tạ Liên vừa nghe hai chữ "đãi tiệc" là biết chắc chắn sẽ khoa trương lắm đây, vì vậy y bèn chủ động đề xuất ra ngoài đi dạo, tùy tiện tìm chút gì ăn, Hoa Thành đồng ý.

Trong Cục Lạc phường vô cùng ấm áp, không lâu sau khi vào đây, quần áo sũng nước của hai người đã khô ráo. Nhưng do bộ đồ nữ của mình quá gây chú ý, Tạ Liên vẫn xin Hoa Thành cho mượn bộ đồ khác, đổi thành áo trắng sạch sẽ tinh tươm. Sau đó hai người ra ngoài, đi xa thật xa, thế mà vẫn nghe được tiếng khóc rấm rứt và từng tiếng gọi "mẹ" của linh hồn thai nhi đó, có thể thấy nó ngoan cường cỡ nào. Có đi đâu trong chợ Quỷ vốn đầy rẫy tiếng quỷ khóc sói tru, tiếng khóc này vùi lấp bên trong nên cũng chẳng hiếm lạ gì.

Con đường ở chợ Quỷ vẫn tấp nập và náo nhiệt như trước, hai bên đầu là quầy sạp bán đủ món ăn vặt đặc sắc. Mặc dù vẫn là những con quỷ đó, nhưng thái độ của chúng nó khác hẳn lần trước Tạ Liên tới đây dạo. Hoa Thành sóng vai đi cạnh y, đám chủ sạp tưởng tá hết sức kỳ dị đầu niềm nở tiếp đón, chen nhau chào hỏi hai người, gần như cúi đầu khom lưng, khiến Tạ Liên bỗng dừng nghĩ đến một cụm từ: "Cáo mượn oai hùm".

Ngoại trừ nhìn chăm chăm* Hoa Thành, còn có hàng trăm hàng ngàn cặp mắt ném những ánh nhìn cháy bỏng gấp bội về phía Tạ Liên, dường như đang ngắm kỹ và suy đoán, rốt cuộc người có thể sóng vai đi với chủ nhân chợ Quỷ là ai, đi đâu này lại khiến Tạ Liên bắt đầu hoài nghi phải chăng mình đã quyết định sai rồi. Đặt mình vào dòng chảy yêu ma quỷ quái cuộn cuộn không ngớt, hay là đứng trước ánh nhìn chăm chú của muôn người, Hoa Thành đã tập mãi thành quen, hỏi Tạ Liên: "Muốn ăn chút gì không?"

*Nguyên văn là "hành chú mục lễ", dịch thô là "thi hành lễ tiết nhìn chăm chú", cái "chú mục lễ" ở đây tức là dùng mắt nhìn chăm chú vào đối phương khi gặp nhau, ngoài ra còn chỉ kiểu chào trong quân đội, đứng thẳng và nhìn kỹ vào mục tiêu.

Cuối cùng cũng thấy một sạp bán đồ không dị hợm lắm, Tạ Liên chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, nói: "Sạp này đi."

Hoa Thành lại đáp: "Sạp này không được."

Tạ Liên ngạc nhiên hỏi: "Tại sao?"

Hoa Thành không nói tiếng nào, ra hiệu cho y nhìn vào trong sạp. Tạ Liên đưa mắt nhìn thử, chủ sạp thấy hai người dừng tại đây thì kích động chà tay, dường như đang chờ bọn họ đại giá quang lâm, hồi hộp đến mức gắng sức lau bàn ghế. Tuy nhiên, thứ nó dùng để lau bàn ghế chính là lưới của nó.

"..."

Dù rằng sau khi bị chiếc lưới dài to tướng đó liếm qua, nĩa xoong chảo đều dính bột nước trong suốt, phản chiếu ánh sáng bóng láng như mới, song Tạ Liên vẫn quả quyết bỏ qua sạp này, hối hả chạy mất. Đi được vài bước, y lại trông thấy một quán canh gà bày biện vô cùng sạch sẽ và thoáng mát, tấm biển trước cửa viết "Gà quê vườn nhà nuôi, canh gà lửa nóng sốt. Làm liền bán liền, đảm bảo sạch sẽ", y bèn dừng chân nói: "Ồ, có canh gà nè, qua uống một chén ha?"

Hoa Thành lại nói: "Sạp này cũng không được."

Tạ Liên đã hiểu, hỏi: "Là bát đĩa có vấn đề hay gà có vấn đề?"

Hoa Thành dẫn y vào quán, vén một tấm rèm, ra hiệu cho Tạ Liên nhìn đi. Sau khi tò mò thò đầu vào xem, Tạ Liên lập tức cạn lời. Chỉ thấy sau phòng bếp đặt một chiếc nĩa lớn, dưới nĩa lửa cháy hừng hực, trên nĩa hơi nóng sùng sục, trong nĩa có một gã đàn ông đầu mọc mào gà đỏ chót đang hí hửng tắm trong nước sôi. Cạnh chiếc nĩa lớn còn đặt rất nhiều thùng, đựng toàn gia vị như muối, tiêu, củ thơm này nọ kia. Trước tiệm có khách la lớn: "Ông chủ ơi mặn chút đi! Vị nhạt quá!"

Gã chủ quán bèn vừa tắm vừa bốc một đồng gia vị bôi lên người mình, dùng cả khăn lông chà mạnh lưng, để cho càng thấm vị hơn. Cuối cùng, gã

gáy một tiếng vang dội: "Ồ ó o--!"

Tạ Liên buông rèm, lẳng lẽ lui ra.

Đi cả một vòng lớn, cuối cùng hai người cũng tìm được một tiệm, bảng hiệu viết "Món ngon nhân gian chính gốc". Tuy Tạ Liên cảm thấy từ "chính gốc" còn phải chờ chất vấn, chẳng hạn như theo y biết, đâu bếp nhân gian sẽ không dùng thịt yêu thú cỡ lớn khó mà săn giết để làm xiên nướng, nhưng nói đi cũng phải nói lại, đây đã là tiệm bình thường nhất rồi.

Hai người ngồi xuống, đám quỷ lẻo đẻo theo sau này giờ đều vây sang đây, hết mực ân cần dâng hiến món ăn trong tiệm. Đột nhiên heo khiêng một cái đùi người trắng toát trên vai, vỗ nghe kêu bành bạch, nói bằng giọng ồm ồm: "Thành chủ! Muốn thịt đùi tươi mới không! Hàng vừa đến đây!"

Đám quỷ mắng: "Xéo xéo xéo! Bạn của thành chủ mà lại ăn thứ đó à? Người tưởng là Thanh Quỷ chắc? Chặt đùi của người may ra còn ăn được!"

"Mùi máu tanh nồng nặc thế kia, đừng làm người ta mắc ói chứ!"

Không ngờ con heo đó lại nâng chân giò lên thật, nói: "Nếu thành chủ và bạn của thành chủ đã xem trọng, chân này có là chi, chặt thì chặt! Ta nói cho các người biết, thịt chân của ông đây, chắc chắn dai ngon nhất đấy!"

Tạ Liên bật cười, cúi đầu húp cháo. Hoa Thành cũng không để ý đến chúng nó, cả bầu nhiệt huyết của đám quỷ bèn đưa hết sang cho Tạ Liên, nhao nhao nói:

"Món ăn vật đặc sắc vùng bản địa, nước nảo! Nảo yêu thượng hạng được chọn lựa kỹ lưỡng, con nào cũng tu hơn năm mươi năm trở lên! Ngài ngửi thử xem mùi thuần chất không này!"

"Máu của con vịt này ngon lắm đó, ngài xem thử đi, ta vừa cắt từ người mình xuống đó, nếm thử nha."

"Trái cây nhà chúng ta là trái tươi m ồ mả chính thống đấy, nếu không mọc trên thân người chết thì bọn ta chẳng hái đâu, không gặt trẻ em lẫn người già..."

Hết đồng này đến đồng khác, chúng quý đưa nhau đưa đến nỗi Tạ Liên chẳng kịp nhìn, liên tục nói cảm ơn. Y không tiện phũ phàng với tấm thịnh tình n ồng hậu như thế, song có vài món ăn vặt đặc sắc quả thật khó mà nhìn thẳng. Trong lúc luống ca luống cuống, Tạ Liên nhìn thấy Hoa Thành ng ỗ đối diện một tay chống cằm, mỉm cười nhìn mình. Tạ Liên nhìn trái ngó phải, ho nhẹ một tiếng, nói nhỏ: "...Tam Lang..."

Bấy giờ Hoa Thành mới nói: "Ca ca khỏi cần để ý chúng nó. Thấy người tới là điên* ấy mà."

*Nguyên văn là "nhân lai phong": ý bảo nhà có khách đến thì trẻ con sẽ phấn khởi hơn, lúc nhảy lúc hát, lúc đòi ăn cái này đòi ăn cái kia, còn lấy đồ chơi mình thích ra khoe, giống như điên á. Ngoài ra còn có nghĩa là khoe mẽ, ra vẻ nữa.

Có quý nói ngay: "Thành chủ tuyệt đối không thể nói vậy được! Đâu phải người nào tới bọn ta cũng điên đâu, nếu thành chủ là ông nội của bọn ta, vậy ca ca của thành chủ là gì, là ông bác của bọn ta..."

"Đúng đó, ông bác tới dĩ nhiên phải điên r ồ!"

Tạ Liên dở khóc dở cười, nghĩ thầm nói linh tinh gì thế này, Hoa Thành cũng quát lên: "Bớt nói bậy. Câm miệng đi!" Đám quý vội vàng đáp: "Đúng r ồ! Thành chủ ngài nói đúng lắm. Câm miệng. Không phải ông bác nha!"

Nào ngờ đúng lúc này, có vài nữ quý này giờ vẫn cười hí hí há há cuối cùng không nhịn được nữa, lạnh m ồm lạnh miệng nói: "Ố! Người... chẳng phải người là đạo sĩ ca ca lần trước nói với Lan Xương rằng mình bất lực sao?"

"..."

Tạ Liên suýt thì phun hớp cháo ngay tại chỗ.

Dường như phát hiện ra bí mật kinh thiên động địa nào đó, đám quỷ hét ầm lên: "Ồi mẹ ời! Đúng thật đó!"

"Là hắc là hắc chính là hắc! Lan Xương còn đi khắp nơi nói với người ta mà!"

Nhiều con quỷ lạnh trí hơn một chút vội vàng bùm miệng những con quỷ đang la làng la xóm, nhưng mà, chắc chắn Hoa Thành đã nghe được. Tạ Liên giương mắt lên nhìn, chỉ thấy Hoa Thành nhướn một bên lông mày, nhìn mình bằng ánh mắt đầy thâm ý, dường như đang nghĩ xem hai chữ "bất lực" có liên quan gì đến mình. Đó vốn là cái cớ mà Tạ Liên thuận miệng bịa ra khi gặp phải nữ quỷ bám riết lần trước, dù lúc ấy cũng bị đám quỷ vây xem cười nhạo, song Tạ Liên vẫn có thể đối đáp bình tĩnh như thường. Hiện tại vạch trần ngay trước mặt Hoa Thành, y lại không tài nào nhìn được, lúng túng đến nỗi hận không thể sặc cháo ngất xỉu luôn, ấp úng: "Ta..."

Hoa Thành trông như rất nhẫn nại chờ y nói tiếp, nhưng việc này biết nói thế nào đây? Chẳng lẽ còn bày vẽ nghiêm túc biện bạch rằng mình không có bất lực?

Tạ Liên đành nói: "...Ta no rồi."

Y cũng thật sự no rồi, nói xong bèn đứng dậy, vội vã ra khỏi tiệm. Đám quỷ phía sau bùng một đồng môn ăn vặt đặc sắc đã dày công chuẩn bị, tru tréo không ngừng: "Đại, đại nhân! Ngài còn ăn nữa không!"

Hoa Thành cũng đuổi theo, tranh thủ quay đầu quát lần nữa: "Cút!"

Đám quỷ vội vã co giò cút lần nữa. Tạ Liên đi lung tung đằng trước một hồi, thấy không còn tiểu quỷ nào đuổi kịp nữa thì thả chậm bước chân chờ Hoa Thành. Không lâu sau, Hoa Thành chấp tay đi lên trước, trịnh trọng nói: "Ta không biết ca ca còn mắc loại bệnh khó nói nhường này đấy."

Tạ Liên vội nói: "Không có!"

Rồi lại ra chiêu bất đắc dĩ: "...Tam Lang à."

Hoa Thành gật đầu: "R ồi. Tam Lang hiểu mà. Sẽ không nói vậy nữa."

Hoa Thành ra chỉ ều ngoan ngoãn nghe lời lắm, nhưng giả ời là giả, Tạ Liên nói: "Đệ đúng là không có thành ý gì hết."

Hoa Thành cười nói: "Ta th ề, huynh tìm trên trời dưới đất cũng không tìm được người nào có thành ý hơn ta đâu."

Nghe câu đối đáp quen thuộc, Tạ Liên cũng mỉm cười.

Lát sau, y nghiêm túc hỏi: "Tam Lang, đệ biết Thiên Đẳng quán ở đâu không?"

Tác giả có lời muốn nói: Ngoài đời thực bị kim đâm chân xin hãy chữa trị kịp thời...

Lượn chơi chợ Quỷ :)))

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

97-98

Chương 97: Đêm trắng đề chữ, hồng tỵ thiên hương

*Đêm trắng: Hiện tượng tự nhiên xuất hiện ở khu vĩ độ cao, ban đêm nhưng trời vẫn còn sáng.

*Hồng tỵ thiên hương là cái tay áo của người con gái, ý nói đêm tối khi thư sinh đọc sách, có cô gái xinh đẹp trẻ tuổi ở bên châm hương, hương khói bám vào tay áo.

Vấn đề này, thật ra lòng Tạ Liên đã lơ mơ có đáp án. Tuy nhiên, phản ứng của Hoa Thành lại khác hẳn dự đoán của y.

Lặng thinh giây lát, Hoa Thành chợt lên tiếng: "Xin lỗi."

Tạ Liên ừ ừ cạc cạc: "Gì cơ?"

Ban đầu y cho rằng, nếu "Thiên Đăng quán" không phải là chuyện nhàn lãn xấu hổ gì, vậy thì người có khả năng liên quan đến nó nhất chỉ có mỗi Hoa Thành mà thôi. Nhưng mặc cho suy đoán của Tạ Liên có đúng không, Hoa Thành cũng chẳng có lý do gì phải xin lỗi.

Hoa Thành không trả lời, chỉ ra hiệu cho y cùng mình đi về phía trước, Tạ Liên bèn đi theo hắn. Hai người đi một hồi, mới vừa rẽ ngoặt, tầm nhìn bỗng trở nên rộng thoáng, một tòa đạo quán dập dờn linh quang lẳng lẳng hiện hiện trước mắt Tạ Liên.

Trong nháy mắt, hơi thở của y cũng đình trệ.

Bốn phương tám hướng đều là cảnh quý vực tối đen xen lẫn màu đỏ thẫm, mà trong vòng vây ấy, tòa đạo quán này nguy nga tráng lệ, ngàn ngọn

đèn rực sáng, tựa như chốn bồng lai tiên cảnh.

*Quỷ vực: nơi quỷ hồn lui tới, lãnh địa của quỷ.

Một tòa đạo quán mang nền tảng chói sáng và huy hoàng lại tọa lạc ở nơi rừng rậm lẫn lộn, chúng quỷ lộng hành như chợ Quỷ, tuy chẳng hợp tí nào, nhưng lại khiến người ta rung động không thôi. Ngay khoảnh khắc đập vào mắt, nó sẽ để lại ấn tượng sâu sắc khó mà phai nhạt trong đầu người nhìn. Hết lâu sau, Tạ Liên mới cất giọng: "...Đây là..."

Đứng trước tòa đạo quán, hai người đều ngẩng đầu nhìn lên. Hoa Thành cũng khẽ ngược đầu, nói: "Mấy ngày trước là Tết Trung thu, ta nghĩ ca ca lên Thượng thiên đình chắc cũng phải tham gia trò chơi nhặt kẹo hằng năm của bọn đó, vậy nên mới dựng chỗ này, tìm chút trò vui giúp ca ca giải buồn khi dự tiệc."

"..."

Cách "giải buồn" của hắn không khỏi khiến người ta trở mắt. Vì "tìm chút trò vui" cho Tạ Liên mà dựng hẳn cái quán, còn thấp ba ngàn ngọn đèn Trường Minh cầu phúc!

Hoa Thành cúi đầu chỉnh lại cổ tay áo, nói tiếp: "Lẽ ra không muốn cho huynh biết, cũng tại ta tự tiện sắp xếp, xây quán của ca ca ở nơi hỗn tạp này của ta, mong ca ca đừng trách."

Tạ Liên lập tức lắc đầu. Không ngờ Hoa Thành lại cảm thấy mình gây thêm phiền phức cho y nên mới không muốn cho y biết, Tạ Liên thật sự không biết nên nói gì cho phải. Đến nước này rồi, lại nói cảm ơn thì vô nghĩa quá, Tạ Liên bèn ổn định cảm xúc, hít sâu một hơi, tập trung thưởng thức tòa "Thiên Đẳng quán" này. Lát sau, y nghiêng đầu hỏi: "Tòa đạo quán này đẹp đẽ rộng thoáng, tinh xảo diệu kỳ, nào phải công sức ngày một ngày hai, chắc không phải Tam Lang mới xây gần đây đâu nhỉ?"

Hoa Thành cười đáp: "Dĩ nhiên không phải rồi. Ca ca nhìn chuẩn lắm, nơi này đã xây xong từ sớm, khổ nỗi không biết dùng vào đâu, vì vậy ta vẫn luôn cất giấu, đồng thời cũng chưa từng cho người khác đặt chân vào."

Quả thật phải cảm ơn ca ca giúp nó cuối cùng cũng tìm được chỗ dùng, nên giờ mới thấy được ánh mặt trời."

Nghe vậy, Tạ Liên lại khẽ thở phào một hơi.

Nếu đã xây xong từ sớm, nhưng một mực không có chỗ dùng, xem ra ban đầu hẳn là định dùng cho việc khác, bây giờ tiện tay lấy ra dùng thôi. Bằng không nếu Hoa Thành thật sự xây riêng một tòa đạo quán cho y, y sẽ càng bứt rứt. Dĩ nhiên theo tính cách của Hoa Thành, rất có thể chỉ đơn thuần vì xây chơi mà thôi. Mặc dù Tạ Liên vô cùng tò mò, ban đầu Hoa Thành xây một tòa kiến trúc khác xa chợ Quỷ như thế là định dùng cho việc gì, nhưng y vẫn kiên quyết xung động muốn hỏi. Hỏi nhiều quá không phải là thói quen tốt, ai biết khi nào lỡ miệng hỏi trúng đi đâu không nên hỏi chứ?

Hoa Thành nói: "Vào xem nhé?"

Tạ Liên vui vẻ đáp: "Tất nhiên rồi."

Hai người sóng vai bước chậm vào trong quán, khoan thai sải bước trên nền đất trải ngọc thạch. Tham quan khắp nơi, trong quán rộng rãi sáng sủa, nhưng lại không có tượng thần, cũng không có đèn hương bô cho tín đồ quỳ lạy. Hoa Thành nói: "Gấp rút khánh thành, còn nhiều chỗ sơ suất không chu toàn lắm, mong ca ca rộng lòng bỏ qua."

Tạ Liên mỉm cười: "Không đâu. Ta cảm thấy tốt lắm, tốt vô cùng. Không có tượng thần và đèn hương bô thì vừa khéo, cứ không có là tốt nhất. Nhưng mà, vì sao ngay cả bức hoành cũng không có?"

Câu hỏi này tuyệt nhiên không phải hặc sách, chỉ là trong quán có vài chỗ lát ngọc thạch hình hoa cỏ được tỉ mỉ chạm trổ hoa văn chìm của "Thiên Đẳng quán", thế mà bức hoành ngoài mặt tiền lại chưa được treo lên, dĩ nhiên không phải vì gấp rút, thế nên Tạ Liên mới tò mò hỏi.

Hoa Thành cười đáp: "Hết cách thôi. Chỗ ta không có người nào biết viết chữ, huynh nhìn cái đám ban này đi, biết chữ là đỡ lắm rồi. Ca ca có thích bậc thầy thư pháp nào không? Ta mời tới viết bức hoành này cho

huynh, hoặc là ta cho rằng, cách tốt nhất là ca ca tự đến viết một bức, treo tại Thiên Đẳng quán này. Vậy còn gì tuyệt hơn."

Nói đoạn, Hoa Thành chỉ tay về hướng bàn thờ trong đại điện. Chiếc bàn ngọc cực dài cực rộng, bên trên đặt chút đồ cúng và một lư hương ngăn nắp gọn ghẽ, ngoài ra còn bày giấy bút nghiên mực, mùi sách thanh thuần. Hai người bước lên phía trước, Tạ Liên nói: "Vậy chi bằng, mời Tam Lang đến viết giúp ta nha."

*Mùi sách (nguyên văn là thư hương 书香): Ngày xưa người ta ép một loại cỏ thơm vào sách để chống mối mọt, mở sách ra sẽ ngửi được mùi hương của cỏ này.

Nghe vậy, Hoa Thành mở to mắt, dường như không ngờ được Tạ Liên sẽ nói thế, hỏi: "Ta?"

Tạ Liên đáp: "Ừ."

Hoa Thành chỉ vào chính mình, hỏi tiếp: "Muốn ta viết thật sao?"

Như phát hiện được gì đó, Tạ Liên hỏi: "Tam Lang có chỗ nào khó xử à?"

Hoa Thành nhướn một bên lông mày: "Khó xử thì không, chỉ là..."

Thấy Tạ Liên vẫn chờ mình trả lời, Hoa Thành chấp tay sau lưng, có vẻ hơi bất đắc dĩ: "Được rồi. Chỉ là, ta viết không được tốt."

Vậy thì lạ quá. Tạ Liên thật sự không thể tưởng tượng được, Hoa Thành cũng có chuyện không làm tốt. Y cười nói: "Ồ? Vậy sao, viết một chữ xem thử nhé?"

Hoa Thành hỏi lại lần nữa: "Muốn ta viết thật sao?"

Tạ Liên lấy vài tờ giấy trắng, trải ngay ngắn trên bàn ngọc, tận tụy tự tay vuốt phẳng, sau đó chọn một chiếc bút lông thỏ hợp mắt, đưa đến tay Hoa Thành, nói: "Qua đây."

Thấy Tạ Liên đã chuẩn bị đầu vào đây, Hoa Thành nói: "Được rồi. Nhưng mà, không được cười."

Tạ Liên gật đầu: "Dĩ nhiên."

Thế là Hoa Thành bèn nhận bút, bắt đầu viết một cách nghiêm túc. Tạ Liên ở bên cạnh nhìn, nhưng càng nhìn, sắc mặt càng biến đổi khôn lường.

Thật lòng y muốn nhin lắm, nhưng vẫn không tài nào nhin nổi. Hoa Thành vừa viết bừa vẽ bậy trên giấy, vừa dùng giọng điệu nửa cảnh cáo nửa đùa cợt nói với y: "Ca ca."

Tạ Liên lập tức chỉnh lại sắc mặt, nói: "Lỗi của ta."

Y cũng không muốn đầu, nhưng mà còn cách nào nữa chứ. Chữ viết của Hoa Thành, thật sự quá buồn cười!!

Cho dù là Cuồng Thảo* điên rồ nhất mà Tạ Liên từng nhìn thấy cũng chẳng nông cuồng bằng nửa phần Hoa Thành, trong nông cuồng còn kéo theo một luồng gió tà đạo ập thẳng vào mặt, chỉ e sẽ thổi cho các bậc thầy thư pháp trợn trắng mắt chết ngất luôn. Tạ Liên vất vả soi cả buổi mới miễn cưỡng phân biệt được mấy chữ "biển cả", "nước", "núi Vu", "mây" nguệch ngoạc như gà bới, đoán chừng Hoa Thành hẳn đang viết "Từng đi biển cả, nước hềchi. Trừ núi Vu ra, chẳng có mây".

*Chữ Thảo là một kiểu viết chữ Hán của thư pháp Trung Hoa rất khó đọc. Đến thời nhà Đường, chữ Thảo lại phát triển thêm một bước với lối viết càng ngày càng phóng khoáng và trở thành Cuồng Thảo (chữ Thảo viết một cách điên cuồng), kiểu viết này gần như không thể đọc được.

*Từng đi biển cả, nước hềchi. Trừ núi Vu ra, chẳng có mây (mượn lời dịch thơ của Nguyễn Phước Hậu, Hán Việt là "Tằng kinh thương hải nan vi thủy. Trừ khước Vu sơn bất thị vân"): ý bảo đã từng ra biển lớn thì nước sông hồ khó gọi là nước, ngoại trừ mây ở núi Vu, những chỗ khác chưa phải là mây.

Nghĩ đến Hoa Thành thân là bá chủ một phương ở Quỷ giới, người mà thần sợ quỷ cũng sợ, cuối cùng lại bày ra vẻ mặt này ở một chuyện nào đó, hơn nữa còn là chuyện viết chữ, Tạ Liên cố nín cười đến nỗi rút gân bụng. Y dùng hai tay cấn tác phẩm mà Hoa Thành vung tay một cái là viết xong, cố giả vờ đi ầm tĩnh, nói: "Ừm. Có cá tính lắm, tự tạo lập một trường phái riêng. Có 'phong cách'."

Hoa Thành đặt bút xuống, tư thế cũng ra dáng lắm, hần liếc mắt cười nói: "Phong trong phát phong hải." (phát phong = phát rồ)

Tạ Liên làm bộ không nghe thấy, trịnh trọng bình luận: "Thật ra viết đẹp không khó, viết ra 'phong cách' của mình mới là khó. Nếu chỉ đẹp nhưng lại đẹp rập khuôn thì cũng tầm thường thôi. Nét bút của Tam Lang tốt lắm, có phong cách đại gia, khí thế nuốt chửng núi sông..." Tiếp sau còn tám chữ nữa: Núi sông nát bấy, ngựa chạy người tan. Cũng hết cách thôi, bịa ra lời khích lệ người khác cũng cực nhọc lắm. Hoa Thành nghe mà một bên lông mày càng nhướn cao hơn, ngờ vực hỏi: "Thật ư?"

Tạ Liên nói: "Ta đã bao giờ gạt Tam Lang chưa?"

Hoa Thành thông thả thêm vài nén nhang mới vào lư hương nhỏ bằng vàng đặt bên cạnh, giữa làn khói thơm dịu, hần làm bộ hồ hững nói: "Ta cũng muốn viết đẹp lắm. Tiếc rằng chẳng ai dạy bảo, không biết bên trong có bí quyết gì không."

Lời này của Hoa Thành đã hỏi đúng người. Tạ Liên trầm ngâm đáp: "Thật ra cũng không có bí quyết gì, chỉ là..." Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cảm thấy không thể nói hết bằng lời, y bèn nhích lại gần, tự mình nâng bút, đặt bút viết vài dòng cạnh câu thơ mà Hoa Thành viết trên tờ giấy, động tác liền mạch lưu loát, viết xong ngẩng ngửa giấy lát rồi mỉm cười than thở: "Ngại quá. Bao năm rồi ta không có cơ hội viết chữ, nay không bằng xưa."

Hoa Thành nhìn chằm chằm bốn hàng chữ mang phong cách lạ lắm khác mình một trời một vực trên giấy, đặc biệt là hai câu nối sau của Tạ Liên -- "Lướt qua bụi hoa, chẳng ngoạn đầi. Nửa vì tu đạo, nửa tình si".

Hoa Thành nhìn cả mạch thơ hết lần này đến lần khác, ánh mắt lưu luyến quên lối về. Hồi lâu sau, hần ngừng đầu lên nói: "Chỉ giáo?"

*Lướt qua bụi hoa, chẳng ngoái đầu. Nửa vì tu đạo, nửa tình si (Hán viết là "Thủ thứ hoa tùng lân hồi cố. Bán duyên tu đạo, bán duyên quân"): ý bảo có gặp người đẹp anh cũng lười quay đầu, một phần vì nay anh tu đạo, một phần chỉ nghĩ tới em thôi.

Tạ Liên đáp: "Chỉ giáo thì không dám." Thế là y bèn nói cho Hoa Thành biết nội dung nhập môn cơ bản, không giấu diếm gì, dốc hết tâm đắc tập viết thư pháp của mình thuở thiếu thời, tận tâm dạy bảo Hoa Thành.

Khói nhang lượn lờ, đèn sáng như sao, Tạ Liên nghiêm túc giảng giải, Hoa Thành chăm chú lắng nghe. Trong đại điện, lời nhỏ tiếng nhẹ, cảnh tượng lẫn tiếng nói đầu vô cùng nhu hòa. Qua một hồi, Tạ Liên nói: "Đệ thử lại xem sao?"

Hoa Thành "ờ" một tiếng, nhận bút, có vẻ rất nghiêm túc viết mấy chữ. Tạ Liên đứng bên cạnh nhìn, khoanh hai tay, nghiêng đầu nói: "Khá thú vị. Có đi đầu..."

Có đi đầu y cảm thấy Hoa Thành hạ bút không đúng chỗ nào. Nhíu mày quan sát chốc lát, Tạ Liên đột nhiên phát hiện một cuộc không đúng chỗ nào -- Hoa Thành căn bản không cần bút đúng cách.

Ngay cả tư thế cầm bút cũng loạn xạ ngầu, làm sao viết đúng cho được!

Tạ Liên dở khóc dở cười, đứng nhích lại gần hơn, không nghĩ ngại nhiều mà chìa tay sửa lại cho đúng, nói: "Cách cầm bút của đệ sai rồi, phải cầm thế này..."

Vừa chìa tay, Tạ Liên chợt phát hiện coi bộ không ổn lắm. Hai người nào phải thầy đồ và trò nhỏ, dạy kiểu tay cầm tay như thế khó tránh thân mật hơi quá. Nhưng đã chìa tay nào có đạo lý tùy tiện rút về, làm vậy trái lại càng giống cố ý. Thế nên sau một hồi do dự, Tạ Liên vẫn không rút tay về. Nghĩ đi nghĩ lại, lần trước tại sông bạc Quỷ, chẳng phải Hoa Thành cũng tay cầm tay dạy y đồ xí ngầu sao? Dù rằng Tạ Liên cảm thấy lần đó

chẳng học được gì sất, sau khi xong việc còn loáng thoáng có cảm giác bị mắc lừa, nhưng lần này y thật lòng muốn dạy Hoa Thành một ít thứ. Vì vậy, Tạ Liên yên tâm áp lòng bàn tay ấm áp của mình lên mu bàn tay lạnh buốt của Hoa Thành, nhẹ nhàng cầm tay hắn, bắt đầu dẫn dắt thế bút của hắn di chuyển, nói nhỏ: "Như này nè..."

Phát hiện thế bút cuồn cuộn loạn của Hoa Thành dưới tay mình, Tạ Liên khẽ dùng sức khống chế, uốn nắn trở lại. Chưa được bao lâu, Tạ Liên lại phát hiện thế bút dưới tay càng thêm cuồn cuộn loạn, vượt tầm khống chế, y buộc lòng phải cầm chặt hơn nữa. Chử mà hai người góp sức viết ra méo mó nguệch ngoạc, nhìn không chịu thấu, Tạ Liên càng viết càng thấy không ổn, không kiềm được mà lên tiếng: "Này..."

Như thế giờ trò xấu thành công, Hoa Thành bật ra tiếng cười trâm thấp. Mục vẽ loạn xạ trên giấy, Tạ Liên nói bằng giọng bất đắc dĩ: "Tam Lang à... đừng như vậy mà. Ngoan ngoãn học, ngoan ngoãn viết."

Hoa Thành nói: "Ồ."

Nhìn là biết lại làm bộ nghiêm túc rồi. Tạ Liên lắc đầu, không biết nên khóc hay nên cười.

Mặc dù tay Hoa Thành lạnh ngắt, nhưng khi Tạ Liên cầm trong tay, chẳng hiểu sao cứ như cầm que sắt nóng, khiến y không dám dùng thêm sức. Lúc này, khóe mắt Tạ Liên bỗng lia đến bên mép bàn rồi ngừng lại.

Y đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy một đóa hoa nho nhỏ đơn côi đặt bên góc bàn ngọc.

Đây là bài thơ thứ 4 trong "Năm Bài Tử Biệt" của Nguyên Chấn. Ông làm bài này năm 810 để truy điệu vợ là Vi Tùng qua đời năm trước. Núi Vu, tên rặng núi bên sông Trường Giang, chỗ tiếp giáp hai tỉnh Tứ Xuyên và Hồ Bắc, nơi tương truyền có nữ thần làm ra mây mưa trú ngụ. Tầng kinh thương hải nan vì thủy

Trừ khước Vu sơn bất thị vân

Thủ thứ hoa từng lân h ồi cố

Bán duyên tu đạo, bán duyên quân.

Chương 98: Bày quái kế mở cửa trộm thai quý (1)

Tạ Liên hơi sững sốt, ký ức xưa kia tựa như một bức họa phủ bụi, phải đi chút bụi nhưng vẫn không rõ ràng. Y buông tay c ần lấy đóa hoa, tr ần ngâm không nói. Hoa Thành cũng đặt bút xuống, đứng cạnh chậm rãi mài mực, hỏi: "Sao vậy?"

"..." Tạ Liên mỉm cười: "Không có gì. Chỉ là loại hoa này, hương thơm ngấm vào tim gan, ta vẫn luôn yêu thích."

Cúng hoa trong đạo quán cũng không hiếm thấy, có đi đâu thường cúng cả bó hoa tươi đỏ tím rực rỡ, hoặc là những bó hoa giả tự tết mãi không úa tàn. Ngừng chốc lát, Tạ Liên hỏi: "Chẳng lẽ hoa mà 'Huyết Vũ Thám Hoa' che chở là loại hoa này sao?"

Hoa Thành cười đáp: "Ca ca quả là liệu sự như th ần."

Trong lúc cười nói, cuối cùng hai người cũng góp sức hoàn thành bức liễn, nội dung vẫn là bốn câu thơ đó. Hoa Thành c ần lên thưởng thức một lát, dường như rất chi là hài lòng, nói: "Ủm, được lắm. Dán lên thôi."

Nghe hắn nói "được lắm", Tạ Liên chỉ thấy ghen hòng. Nghe đến "dán lên thôi", Tạ Liên lại ghen hòng l ần nữa, hỏi: "Chắc không phải đệ định treo lên tường đâu ha?" Nếu để các sư phụ đã qua đời của Tạ Liên nhìn thấy bức liễn mà y tham gia viết trông như thế kia, chỉ e họ sẽ tức đến mức đội m ồ sống dậy. Hoa Thành lại cười nói: "Không. Ta cất riêng, không cho ai xem hết."

Đúng lúc này, hai người chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng la hét loáng thoáng:

"Cháy rồi!"

"Cháy rồi!"

"Cực Lạc phường cháy rồi!"

Trong Thiên Đẳng quán lặng ngắt như tờ, song năm giác quan của cả hai đều siêu việt hơn người phàm, nghe tiếng bèn tức tốc nhìn nhau, Tạ Liên buột miệng thốt lên: "Lại là Cực Lạc phường?"

Lời bật khỏi miệng mới thấy chữ "lại" này hơi buồn cười. Hoa Thành ung dung đi đến tĩnh cất chữ vào, đáp: "Không cần lo lắng, ca ca ngài đây đi, ta đi một lát rồi sẽ về"

Làm sao Tạ Liên yên tâm ngài đây được, nói: "Ta đi với đệ!" Y vội vã đuổi theo, trong lòng không khỏi buồn bực: Sao lần nào mình tới là Cực Lạc phường lại cháy lần này vậy? Cái danh "ôn thần" lại được chứng thực rồi. Tuy lần này không liên quan đến y, nhưng y vẫn cứ áy náy theo thói quen. Hai người chạy vội về Cực Lạc phường, cả đường lớn bốc khói đặc cuồn cuộn, đám tiêu quý tiêu quái nháo nhác hú hét xách thùng nước chạy qua chạy lại dập lửa. Thấy Hoa Thành và Tạ Liên đã tới, chúng cất tiếng: "Thành chủ! Lão nhân gia ngài không cần lo lắng, lửa không lớn, đã dập được rồi!"

Hoa Thành không tỏ ý gì, Tạ Liên lại thở phào nhẹ nhõm, ôn tồn nói: "Tốt quá! Cực thân các vị rồi."

Vốn dĩ các tiêu quý cũng không mong đợi sẽ nhận được lời cảm ơn, huống hồ còn là câu "cực thân rồi" từ bạn của thành chủ, nghe là mừng hớn hở, rồi rít đáp: "Không cực thân! Chuyện nhỏ thôi!"

"Nên làm mà!"

Bấy giờ Tạ Liên mới phát hiện, mình nói "cực thân rồi" có vẻ không ổn lắm, bởi vì mình có phải chủ nhân nơi này đâu. Chẳng qua nếu bản thân Hoa Thành chưa lên tiếng, mình nói một chút chắc cũng không hại gì, vì vậy chỉ nhủ thầm ngại quá rồi chẳng để ý nữa. Hai người bước vào Cực

Lạc phường quan sát nơi bén lửa, quả nhiên chỉ cháy một diện tích nhỏ, hơn nữa còn là phòng nhỏ trong hốc xó không bắt mắt lắm, chẳng trách bị đập rất nhanh.

Tuy nhiên sau khi xác định chi tiết trên, Tạ Liên bắt đầu cảnh giác, nói với Hoa Thành: "Kẻ phóng hỏa không phải ngu ngốc to gan đến đây giờ trò đùa dai, cũng không phải thật sự muốn đốt cái gì, mà giống như muốn đòi lực chú ý, thu hút ánh mắt của mọi người sang đây hơn."

Nhưng vào lúc mấu chốt này, muốn đòi lực chú ý gì chứ?

Đột nhiên, Tạ Liên phản ứng lại: "Thai linh kia!"

Trước đó lúc hai người rời khỏi Cực Lạc phường, đi biết bao lâu mà linh hồn thai nhi vẫn còn khóc rấm rức, tiếng khóc the thé chói tai, chốc chốc lại gọi mẹ. Mà bây giờ, âm thanh ấy biến mất rồi!

Hai người lại đến một gian thiên điện ngoài Cực Lạc phường kiểm tra. Lúc bọn họ rời đi, Hoa Thành đã tiện tay đặt bình gốm chứa linh hồn thai nhi lên một chiếc bàn, hiện giờ bình gốm vẫn còn, nhưng Tạ Liên bước tới cầm lên lại phát hiện trọng lượng không đúng, quá nhẹ rồi. Y mở ra xem thử, quả nhiên bên trong đã trống không!

Bình đóng kín miệng, vật bị nhốt bên trong không thể tự mở được. Tạ Liên vội nói: "Linh hồn thai nhi bị ai đó thả ra rồi."

Hoa Thành chẳng hề tỏ ra bối rối, nói: "Là bị kẻ khác đánh cắp đi. Trải qua một trận Tử Linh Diệp vây công, bây giờ vật nọ nguyên khí đại thương, một mình nó không chạy xa được."

Tạ Liên nói: "Vậy thì dễ xử lý rồi. Tam Lang, Cực Lạc phường của đệ có hộ vệ giám sát người ra vào qua lại không? Xem xem có tìm được người nào khả nghi không?"

Hoa Thành đáp: "Không có."

"..." Tạ Liên chớp chớp mắt: "Không có ư?"

Hoa Thành nói: "Ừ, xưa giờ không hề có."

Hèn gì lần trước mình lén lút giờ trò trong Cực Lạc phường cũng chẳng thấy bóng dáng hộ vệ nào. Tạ Liên còn từng nghĩ phải chăng mình mai phục kỹ quá nên Hoa Thành không phát hiện, đâu ngờ không có thật, y hơi sững sốt, hỏi: "Đệ yên tâm về Cực Lạc phường đến thế sao?"

Hoa Thành hỏi ngược lại: "Ca ca, huynh có từng chú ý đến cổng của Cực Lạc phường chưa?"

Tạ Liên ngẫm nghĩ rồi đáp: "Chưa từng chú ý. Lẽ nào có điểm gì đặc biệt?"

Hoa Thành trả lời: "Đúng thế."

Hắn chỉ vào cổng gian thiên điện, giảng giải: "Nếu không phải chủ nhân của nơi này, chưa được cho phép mà mang đi người vốn ở bên trong hoặc vật không thuộc về mình, cho dù chỉ là một thứ, cũng sẽ không mở cửa được, trái lại còn bị nhốt trong gian phòng đó."

Tạ Liên hồi tưởng lại lần trước mình đến Cực Lạc phường, hình như lúc đó y vẫn luôn dùng xích ngài mở đường, còn phút cuối rời đi lại do Phong Sư nổi gió, hất tung nóc nhà, nhờ vậy mới tránh được việc rời khỏi bằng "cửa". Đây toàn là những hình ảnh mang tính bạo lực, Tạ Liên càng nghĩ càng cảm thấy không nghĩ nổi, xấu hổ không thôi. Ngừng một lát, y hỏi tiếp: "Giả sử Tam Lang cướp một pháp bảo từ chỗ ta, cất tại Cực Lạc phường, ta là chủ nhân ban đầu của pháp bảo cũng không mang đi được sao?"

Hoa Thành nhướn mày đáp: "Dĩ nhiên không được rồi. Đã tới tay ta thì là của ta. Có đi đâu, ca ca đừng nói oan cho ta, ta sẽ không cướp pháp bảo của huynh đâu."

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nói: "Đó là lẽ đương nhiên, đương nhiên ta biết rồi, bởi vậy ta mới nói là giả sử mà. Hơn nữa... ta cũng chẳng có pháp bảo nào đáng để người khác cướp..."

Hoa Thành trêu đùa cũng biết điểm dừng, cười cười nói tiếp: "Cho nên, muốn trộm đồ từ chỗ ta mà không bị phát hiện là đi đâu không thể nào. Đương nhiên cũng chẳng cần hộ vệ làm gì."

Phản ứng đầu tiên của Tạ Liên là, người trộm linh hồn thai nhi không rời đi bằng cửa mà dùng một cách khác. Nhưng nhìn quanh bốn phía, nóc thiên điện vẫn ổn, mặt đất vẫn ổn, vách tường cũng ổn, hoàn toàn không có dấu tích nào của việc bị phá vỡ, Tạ Liên không khỏi nghĩ ra một suy đoán kỳ lạ hơn:

Chẳng lẽ người trộm linh hồn thai nhi chưa rời đi mà vẫn còn ở trong gian thiên điện này?

Tuy trong thiên điện chẳng có chỗ ẩn nấp nào, nhưng lên trời xuống đất, những cách ẩn thân không hề ít. Có lẽ ngay thời khắc này, kẻ đó đang ở gần bọn họ, lặng lẽ quan sát từng cử động của họ. Tạ Liên nhìn kỹ xung quanh, cẩn thận chú ý xem có nơi nào không khí méo mó một cách lạ thường không. Tuy nhiên, bất luận ánh mắt hay trực giác đều nói cho y biết, ở đây không có người hoặc quỷ thứ ba.

E rằng mạch suy nghĩ của y không chính xác, coi bộ phải đổi một cách nghĩ khác rồi. Lúc này, Hoa Thành cười nói: "Ca ca không cần lo lắng. Ta tự có cách tìm ra kẻ trộm linh hồn thai nhi."

Không ngờ Hoa Thành đã tính sẵn từ trước. Tạ Liên quay sang nhìn hắn, suy tư giây lát rồi đột nhiên tỏ tường.

Hai người yên lặng chờ đợi. Một lúc sau, tiếng ồn ào từ từ tiến gần, một đám yêu ma quỷ quái lũ lượt ào tới, nói: "Thành chủ, lão nhân gia ngài tìm bọn ta có gì phân phó!"

Đám này ít ra cũng gần một ngàn, nếu không phải phòng ốc sân vườn của Cực Lạc phường đủ rộng, sợ rằng không thể nào chứa nổi. Kẻ đưa chúng đến chính là người đeo mặt nạ, người nọ nói với Hoa Thành: "Thành chủ, những người hôm nay xuất hiện trên đường, toàn bộ đều ở đây hết rồi. Chợ Quỷ đã phong tỏa, không ai có thể ra ngoài."

Vẫn là giọng nam trẻ tuổi lần trước, Tạ Liên không khỏi liếc nhìn đôi phương. Đám quỷ hỏi: "Thành chủ, là kẻ nào phóng hỏa, ngài đã bắt được chưa?"

"Nghe nói còn trộm đồ nữa! Không phải chán sống thì muốn chết lần nữa!"

"To gan quá mà. Vừa phóng hỏa vừa trộm đồ, dám động thổ trên đầu thái tử, thành chủ làm sao tha được?!"

"..."

Tuy kẻ đám quỷ nhắc đến không phải mình, nhưng thân là người lần trước vừa đốt phòng vừa lén lút cướp người ở Cực Lạc phường, lại được Hoa Thành tha cho, Tạ Liên nghe mà cảm thấy như trúng vô số mũi tên. Y ho nhẹ một tiếng, trong lòng càng áy náy hơn, liếc trộm Hoa Thành một cái, vừa khéo bắt gặp Hoa Thành cũng đang nhìn mình đầy thâm ý, thế là vội vã dời mắt đi. Tiếp theo, chỉ nghe Hoa Thành hờ hững nói: "Kẻ trộm linh hồn thai nhi tự đứng ra đi. Đừng lãng phí thời gian của ta."

Đám quỷ kinh ngạc, nhao nhao hỏi: "Trong số chúng ta?"

"Ta còn tưởng là từ bên ngoài tới..."

"Kẻ nào thế, mau tự đứng ra đi!"

Hồi lâu sau, sóng to gió lớn gần như lắng xuống, nhưng lại chẳng ai đứng ra. Hoa Thành nói: "Tốt lắm, quả nhiên rất dũng cảm. Nam trái nữ phải, tách ra."

Tuy cảm thấy khó hiểu, song đám quỷ nào dám làm trái lời Hoa Thành, chúng lập tức làm theo lời hấn, loạt soạt tách thành hai nhóm lớn. Nam quỷ chen chúc phía bên trái, miệng mồm thô lỗ; nữ quỷ đều ở bên phải, hầu như ai nấy cũng yếu điệu duyên dáng. Hoa Thành và Tạ Liên nhìn nhau, đi thẳng đến bên phải, quan sát sơ qua đám nữ quỷ, đảo mắt một cái lướt qua gần mười ả.

Sau vài bước, lúc đi ngang qua trước người một nữ quý, Tạ Liên thoáng dừng bước. Nữ quý này mặc váy dài, mặt thoa một lớp phấn trắng dày cộm, trắng đến mức dọa người, gần như chẳng thể nhìn ra diện mạo ban đầu, nhưng gương mặt trang điểm quá mức điểm lệ khoa trương của ả lại có phần quen mắt, Tạ Liên cất tiếng hỏi: "Lan Xương cô nương?"

Nữ quý sững sốt, như thể ả mới là kẻ gặp phải quý. Quả nhiên, đây chính là nữ quý lần trước quấy rầy Tạ Liên ở đầu đường chợ Quý, cãi nhau với đờ tử heo trên đường, còn cười nhạo y "bất lực", đồng thời tuyên truyền chuyện này đến mức con quý nào cũng biết - Nữ quý Lan Xương.

Sau phút kinh ngạc, ả uốn hông ngẩng đầu, nói: "Sao nào? Người bất lực là người tự nói mà! Ta đâu có đổ oan cho người! Chẳng lẽ còn muốn thành chủ dạy ta một bài học để trả thù?"

Tuy đám nữ quý nữ yêu xung quanh đầu thấy hơi căng thẳng, nhưng nghe ả nói vậy vẫn bắt đầu cười rúc rích. Hoa Thành cũng bước tới, mặc dù không nhìn ra biểu cảm của hắn, nữ quý Lan Xương vẫn có chút sợ sệt, thái độ không dám quá lỗ mãng. Tạ Liên dịu giọng nói: "Lời đùa cợt như thế, cô nương thích nói gì cũng chẳng sao. Có đi đâu linh hồn thai nhi kia đã hại vô số người, hai tay đầm máu, không thể bỏ qua, vẫn xin cô nương trả lại trước thì hơn."

Cho dù Lan Xương thoa lớp phấn dày cộm, vẫn có thể nhìn ra sắc mặt ả thoát cái tái mét. ả liên tục lùi lại, nhưng bây giờ ả đang đứng giữa một đám nữ quý, lùi chưa được vài bước đã bị các nữ quý bên cạnh ba chân bốn cẳng túm lại, chặt đứt khả năng chạy trốn, chỉ đành hét lên: "Ta không biết người đang nói gì hết! Linh hồn thai nhi nào chứ?"

Tạ Liên nói: "Xin hãy trả lại đi."

Lan Xương cãi cớ: "Ta trả cái gì? Ta có lấy gì đâu! Người nói ta trộm đờ tử heo thành chủ, nhưng ai ai cũng biết không thể lấy đờ tử heo thành chủ mà, lấy cái gì cũng không bước ra được!"

Đám quý đầu nói "đúng vậy", "không sai", "biết mà", đờ tử heo cũng là lỗi. Lan Xương nói tiếp: "Cực Lạc phường bốc cháy cũng là chuyện mới

xảy ra chốc lát, nãy giờ ta vẫn ở trên đường, từ đầu chí cuối chưa từng rời đi, vậy nếu như ta trộm đồ, chắc chắn vẫn chưa kịp giấu đi phải không?" Nói đoạn ả xòe tay ra, tỏ vẻ hai tay mình trống trơn, còn vén váy tỏ ý mình không giấu thứ gì.

Tạ Liên hỏi: "Cô nương, lần trước ta gặp người trong gió lạnh run người, người mặc đồ mỏng tang. Hôm nay trời trong nắng ấm, tại sao người lại mặc váy dài? Người đột nhiên muốn đổi quần áo, hay là muốn che giấu đi đâu gì?"

Nghe Tạ Liên nhắc, đám quỷ mới phát hiện, ngày thường Lan Xương đầu ăn mặc hở hang, Tạ Liên nói ả "mặc đồ mỏng tang" đã là cách nói khách sáo lắm rồi, mỗi lần đi trên đường gần như ả đầu cởi trần lộ ngực. Hôm nay ả lại mặc váy dài, che kín cả eo lẫn chân, quả thật rất kỳ lạ. Chưa kể trước đó Hoa Thành dẫn Tạ Liên đi dạo chợ Quỷ, lúc đám quỷ nhốn nháo đưa thức ăn cũng chẳng thấy Lan Xương ngày xưa thích nhất chửi đồng giữa đường chọc người chú ý, tích cực tuyên truyền "là y bất lực chứ không phải ta không ỡn", thế là đám quỷ bắt đầu xôn xao. Tạ Liên từ tốn nói: "Không phải người lấy đi thứ không thuộc về mình, người chỉ lấy một bộ phận trên cơ thể mình mà thôi. Linh hồn thai nhi hiện đang ở trong bụng người!"

Nếu kẻ đánh cắp linh hồn thai nhi không dùng cách khác rời đi, cũng không ở lại trong thiên điện, vậy chỉ còn lại duy nhất một khả năng: Kẻ này quang minh chính đại rời đi từ cửa chính.

Nếu linh hồn thai nhi đã được sinh ra, thế thì nó là một đứa trẻ, một con người độc lập. Nhưng linh hồn thai nhi này bị cưỡng ép mổ ra từ cơ thể mẹ khi chưa đủ tháng, cho nên nếu mẹ nó nhét nó trở lại bụng mình, đương nhiên vẫn tính là "thứ thuộc về mình". Không, nên nói rằng, linh hồn thai nhi vốn là một miếng thịt trên người ả, là một bộ phận của ả. Suy cho cùng mẹ con máu mủ tình thâm, trong tình huống này, bọn họ chính là một thể, vì vậy dĩ nhiên nữ quỷ có thể bình yên vô sự, quang minh chính đại ra khỏi mọi cánh cổng trong Cực Lạc phương.

Cho nên, kẻ đánh cắp linh hồn thai nhi nhất định là nữ quỷ, là mẹ ruột của linh hồn thai nhi đó. Tức tốc phong tỏa chợ Quỷ, tìm tất cả những nữ quỷ xuất hiện trên đường trước và sau vụ cháy tới kiểm tra, chắc chắn có thể tóm gọn. Có lẽ ngay sau khi bước vào thiên điện, Hoa Thành đã nghĩ ra những đi đầu này.

Đột nhiên, Lan Xương kêu ré lên, hai tay dãn sức che bụng mình.

Chương 99: Bà quái kế mở cửa trộm thai quỷ (2)

Tạ Liên nói: "Cô nương?!"

Sắc mặt Lan Xương trắng bệch, một câu cũng không nói nên lời. Đột nhiên, trong bụng ả như có thứ gì đó nổ tung, bụng dưới vốn xem như bằng phẳng bỗng dựng phồng lên thành một hình tròn to tướng, gần như sắp căng tép vấy dài, đã thế còn có khói đen cuồn cuộn trào ra từ khe áo!

Đám nữ quỷ buông tay tản ra, Lan Xương miễn cưỡng dùng hai tay ôm chặt bụng dưới, hốt hoảng nói: "Đừng làm loạn!"

Không ngờ lại là linh hồn thai nhi trong bụng ả quấy phá. Hoa Thành thông thả mở miệng: "Ca ca lùi ra sau đi."

Tạ Liên nói: "Không cần đâu!"

Hai đầu gối thỉnh linh quỳ rạp dưới đất, Lan Xương quát với vẻ đau đớn: "Nghe lời! Nghe lời! Con ngoan chút đi, con ngoan một chút có được không!!! Đừng làm loạn nữa!!!"

Tạ Liên nói: "Lan Xương cô nương, người thả nó ra trước đi."

Lan Xương vội lắc đầu như điên: "Không được! Đừng mà đừng mà! Ta nhất định sẽ nhốt nó trong bụng ta nuôi dưỡng đàn hoàng, nó sẽ không ra ngoài hại người nữa! Thành chủ ta cầu xin các người, đừng bắt con trai ta đi. Ta tìm nó đã mấy trăm năm rồi! Đừng bắt con trai ta đi! Đừng giao nó vào tay đám người trên trời kia!!!"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

99-100

Chương 99: Bà quái kế mở cửa trộm thai quỷ (2)

Tạ Liên nói: "Cô nương?!"

Sắc mặt Lan Xương trắng bệch, một câu cũng không nói nên lời. Đột nhiên, trong bụng ả như có thứ gì đó nổ tung, bụng dưới vốn xem như bằng phẳng bỗng dựng phồng lên thành một hình tròn to tướng, gầy như sắp căng tét váy dài, đã thế còn có khối đen cuồn cuộn trào ra từ khe áo!

Đám nữ quỷ buông tay tản ra, Lan Xương miễn cưỡng dùng hai tay ôm chặt bụng dưới, hốt hoảng nói: "Đừng làm loạn!"

Không ngờ lại là linh hồn thai nhi trong bụng ả quấy phá. Hoa Thành thông thả mở miệng: "Ca ca lùi ra sau đi."

Tạ Liên nói: "Không cần đâu!"

Hai đầu gối thành linh quỳ rạp dưới đất, Lan Xương quát với vẻ đau đớn: "Nghe lời! Nghe lời! Con ngoan chút đi, con ngoan một chút có được không!!! Đừng làm loạn nữa!!!"

Tạ Liên nói: "Lan Xương cô nương, người thả nó ra trước đi."

Lan Xương vội lắc đầu như điên: "Không được! Đừng mà đừng mà! Ta nhất định sẽ nhốt nó trong bụng ta nuôi dưỡng đàn hoàng, nó sẽ không ra ngoài hại người nữa! Thành chủ ta cầu xin các người, đừng bắt con trai ta đi. Ta tìm nó đã mấy trăm năm rồi! Đừng bắt con trai ta đi! Đừng giao nó vào tay đám người trên trời kia!!!"

Xem ra, quả nhiên đám quỷ trong chợ Quỷ đầu biết Tạ Liên là người của Thiên giới. Lan Xương hét to một tiếng, ôm bụng lăn lộn dưới đất, bụng ả cứ như không còn là một bộ phận của cơ thể ả nữa, nó chẳng khác nào một vật sống, khi thì thu nhỏ, khi thì phồng to, khi thì xô dịch trên dưới trái phải, khối đen càng bốc dày đặc, coi bộ sau khi trở vào bụng mẹ nuôi dưỡng một h ồi, linh hồn thai nhi quỷ quái này đã khôi phục chút nguyên khí, lại muốn quấy phá nữa. Đám nữ quỷ tản ra giây lát rồi lại tới đề Lan Xương, nhưng tuyệt nhiên không đề được, thế là đám yêu ma quỷ quái bên trái nhốn nháo hú hét: "Nhìn bọn ta nè!" Dứt lời xông lên đề ả. Hiện trường loạn hết cả lên, Tạ Liên siết chặt nắm đấm, quát: "Lan Xương cô nương! Sức mạnh của bào thai trong bụng người vượt xa người, hơn nữa nó có thể tổn thương người nhưng người lại không tổn thương nó, người vốn chẳng làm gì được nó! Sớm muộn gì người cũng sẽ bị nó hút khô phá thể xông ra thôi, mau thả nó ra đi!"

Nếu Lan Xương không tự thả thứ mà mình giấu trong bụng ra, sớm muộn gì ả cũng bị linh hồn thai nhi hung tàn này hút khô rồi xé thành mảnh nhỏ, vậy thì Tạ Liên buộc lòng phải tự tay mổ bụng ả. Tuy rằng đỡ hơn nhìn ả bị con mình xé xác, nhưng nếu chưa đến bước đường cùng, y nào sẵn lòng làm chuyện đó? Y không muốn làm, dĩ nhiên cũng tuyệt đối không muốn Hoa Thành làm thay mình. Nhưng tính tình của nữ quỷ Lan Xương cố chấp tốt độ, dầu cho đau đến hét thảm liên tục, ả cũng nhất quyết không chịu thả linh hồn thai nhi đó ra. Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, Tạ Liên thà rằng tự tay mình làm, cắn răng nói: "Đắc tội!"

Nào ngờ tay y còn chưa đặt lên chuôi kiếm Phương Tâm, Hoa Thành lập tức đề y lại, trầm giọng nói: "Không cần đâu." Cùng lúc đó, giữa bụng Lan Xương bỗng toát một luồng sáng vàng, chói đến nỗi đám yêu ma quỷ quái gần đó cùng kêu thất thanh "Ồi!", đua nhau trốn ra xa, nhao nhao hỏi: "Thứ gì thế!"

Tạ Liên tập trung nhìn kỹ, sau khi luồng sáng vàng nhạt dần, linh hồn thai nhi nóng lòng xông ra ngoài như bị thứ gì đó khóa chặt, bụng của Lan Xương cũng phẳng lại. Mà thứ khóa chặt nó, chính là đai lưng quanh hông ả.

Chiếc đai lưng thoát nhìn t^hần thường không có gì đáng chú ý, nhưng khi nhìn kỹ lại, Tạ Liên kinh ngạc hỏi: "...Sao thứ này lại ở trên người người?"

Cho dù vì giặt quá nhi^ều l^ần mà màu sắc phai nhạt, Tạ Liên vẫn nhìn ra được, chiếc đai lưng này là vật của Thiên giới.

Rất nhi^ều vật của Thiên giới đ^ầu là pháp bảo tinh vi, thế nên lúc c^ần thiết mới thể hiện năng lực bảo vệ chủ nhân đáp ứng nhu c^ầu cấp bách của nó. Hơn nữa, cho dù đường chỉ thêu bị mài mòn nghiêm trọng, Tạ Liên vẫn có thể xác định, đây nhất định là "đai lưng vàng" chỉ th^ần quan mới được dùng.

Nhìn phẩm cấp, lại còn là th^ần quan Thượng thiên đình nữa chứ!

Ở Thiên giới, tặng đai lưng vàng là một hành động tao nhã vô cùng phổ biến, mang ý nghĩa đặc biệt. Một vị nam th^ần quan tặng đai lưng của mình cho người khác, bản thân hành động này đã mang hàm ý mờ ám, rốt cuộc nó có ý nghĩa đặc biệt thế nào cũng dễ tưởng tượng thôi. Loại vật như đai lưng, tất nhiên không thể tùy tiện đem tặng, cũng chẳng dễ dàng đánh rơi. Tạ Liên nói: "Cô nương, chẳng lẽ con của người..."

Nói đến đây, Tạ Liên sực nhớ bất luận có phải là động quỷ hay không, hỏi một cô gái chuyện riêng tư thế này ở nơi đông người có vẻ không tốt lắm, bèn kịp thời dừng lại. Lan Xương vội quát: "Không phải!"

Tạ Liên nhủ th^ần: "Ta còn chưa nói gì, sao chưa chi người đã nói không phải?"

Y hỏi: "Bảy tám trăm năm qua, người chống đỡ qua ngày chỉ nhờ đai lưng vàng này sao?"

Nghe vậy, cả đám nữ quỷ trở mắt ghen hòng: "...Mẹ cha ời Lan Xương, người lớn tuổi vậy hả?!"

"Chẳng phải trước đó người bảo người chỉ có ba trăm tuổi sao?"

"Không đúng, ả còn từng nói ả mới hai trăm tuổi!! Khai man tuổi kìa!!!"

Ước chừng linh hồn thai nhi này có bảy tám trăm năm tu vi, hiển nhiên mẹ ruột của nó cũng xấp xỉ nhiều đó tuổi. Nhưng nữ quỷ Lan Xương lại không có lệ khí sâu nặng như thế (lệ khí = khí chất tàn nhẫn), thân là một nữ quỷ bình thường, ả có thể ở lại trên đời lâu đến vậy, xem ra đại lượng vàng chứa pháp lực này đã giúp ả công lớn. Nếu linh hồn thai nhi kia có cha là thần quan, nó hung tàn như thế cũng càng thêm hợp lý.

Một thần quan và một nữ nhi trần thế đan díu, kết quả không biết là bội tình bạc nghĩa hay lạnh nhạt ngó lơ, cô gái này gặp phải cảnh ngộ thảm khốc, thai nhi trong bụng sờ sờ bị người ta mổ ra. Hôm nay hai mẹ con đầu hóa thành quỷ, nhiêu khả năng thai nhi đó còn từng giết người vô số. Bất kể nhìn từ góc độ nào, mức độ nghiêm trọng của việc này chẳng thua gì vụ Tuyên Cơ, chưa kể dường như trông còn hơi quen mắt.

Tiếp theo nên giải quyết thế nào cũng dễ nghĩ thôi. Tạ Liên lập tức xoay người, nói với Hoa Thành: "Tam Lang, vị cô nương này..."

Chẳng cần y nhiều lời, Hoa Thành đã nói: "Huynh nên làm thế nào thì cứ làm thế nấy. Không cần phải hỏi ta."

Tạ Liên nhẹ giọng đáp: "Ừ."

Sau khi được đồng ý, Tạ Liên quay sang Lan Xương. Lúc này, đám quỷ đang chăt vấn: "Lan Xương ơi Lan Xương, cha của con người là ai thế?"

"Tức ghê nha! Chỉ lo giết không lo chôn, chỉ lo sinh không lo nuôi sao?"

"Rốt cuộc là ai vậy? Nên tới cửa tìm gã tính sổ chứ?"

Lan Xương cắn răng, nhìn Tạ Liên nói: "...Còn là ai được nữa?"

Ả không chịu nói tên, Tạ Liên cũng ngẫm hiểu, nói: "Người theo ta về Thượng thiên đình đi."

Lan Xương lại kêu ngay: "Không được!!!"

Ả nói không được dĩ nhiên cũng vô dụng thôi, được hay không Tạ Liên cũng phải đưa ả đi. Tạ Liên chỉnh lại sắc mặt, nói: "Linh hồn thai nhi đó quá đỗi hung tàn, chẳng biết tay nó đã nhuộm máu bao nhiêu người. Chuyện đến nước này dây mơ rễ má quá nhiều, người không bảo vệ nó được đâu, nhất định phải lên Thượng thiên đình đối chất và thông báo. Nếu thần quan đó là người quang minh lỗi lạc, hoặc giữa hai người có hiểu lầm gì, tiện thể cho mẹ con các người lên nhận lại gã, sau đó giải quyết chuyện của đứa bé này. Còn nếu thần quan đó phụ bạc người, hoặc đã mắc lỗi nghiêm trọng hơn, vậy thì càng phải đòi gã cho một lời công đạo. Tóm lại nói thế nào đi nữa, linh hồn thai nhi này là con của người, đồng thời cũng là con của gã, nếu cha nó mặc kệ việc này, người ngoài biết phải quản sao đây?"

Đám quỷ cũng cảm thấy những lời trên có lý. Hơn nữa bảo Lan Xương đem con lên Thiên giới đại náo một phen, nghe là thấy kích động rồi, bọn chúng chỉ sợ quấy chưa đủ lớn, càng lớn càng tốt, thế là đua nhau khuyên nhủ: "Đúng đó Lan Xương, sợ quái gì! Tìm gã tính sổ đi!"

"Nếu gã dám không nhận, bọn ta sẽ đốt miếu của gã!"

Tạ Liên nói với Hoa Thành: "Trước hết ta sẽ về Thượng thiên đình một chuyến, tức tốc thông báo việc này."

Lan Xương chống cự là thế, nhưng cũng biết không thể ngăn cản được, ngờ ngác một hồi rồi bỗng dưng quỳ lạy Hoa Thành, nói: "Thành chủ, đa tạ đại ân đại đức thu nhận ta của ngài!"

Tạ Liên sửng sốt, ả nói tiếp: "Lan Xương phóng hỏa ở Cực Lạc phường cũng là hạ sách bất đắc dĩ, xin lỗi ngài vì đã phá hỏng quy tắc của chợ Quỷ! Mong ngài lượng thứ."

Trước nay ả luôn đánh đá chua ngoa, bây giờ mở miệng lại như biến thành một người khác, khiến cho vô số yêu ma quỷ quái mọi khi quen mặt ả thẳng thốt. Hoa Thành lại bình tĩnh như thường, nói với Tạ Liên: "Lần này ca ca đi gấp quá, chờ huynh trở xuống, ta lại tiếp đãi huynh đằng hoàng."

Tạ Liên gật đầu, đoạn dẫn Lan Xương lao thẳng lên Thiên giới.

Vừa đi trên đầu đường Tiên kinh, Tạ Liên vừa nói vào Thông Linh trận: "Chư vị! Làm phiền đến điện Thần Võ gấp mặt, có việc cần bàn bạc." Nói xong câu này, Tạ Liên lập tức thoát ra, không dừng lại giây nào, trước tiên dẫn Lan Xương đến điện Thần Võ. Do Lan Xương mang thân nữ quý, không vào được điện vàng, Tạ Liên bèn đứng ngoài điện chờ với ả chốc lát, chờ khi Quân Ngô tới, tự mình cho phép, Lan Xương mới được cho vào.

Không lâu sau, các vị thần quan đang ở Tiên kinh đầu lục tục đuổi đến, vừa thấy Tạ Liên dẫn theo một ả nữ quý son đậm phấn dày hoàn toàn lệch tông với phong cách của Tiên kinh, cả bọn lũ lượt trở mắt. Một thần quan áo đen bước vào trong điện, thấy cảnh tượng giữa đại điện thì khựng lại giây lát, chính là Mộ Tình. Lan Xương cũng liếc mắt nhìn hẩn, sau đó lập tức cúi đầu, môi run bần bật. Mộ Tình lại đi êm nhiên như thường, chỉ lạnh nhạt hỏi: "Thái tử điện hạ, cô gái này là người phương nào?"

Nghe bốn chữ "Thái tử điện hạ", sắc mặt Lan Xương khê biến. Ắ đưa mắt nhìn Tạ Liên, như thể nhớ ra gì đó, nhưng lại không dám khẳng định. Lúc này, Phong Thủy nhị sư cũng tới, một cặp anh em tướng mạo tương tự sáu bảy phần, mỗi người phe phẩy một chiếc quạt xếp, áo trắng tay rộng bay phần phật, hình ảnh vô cùng đẹp mắt. Sư Thanh Huyền vừa phẩy quạt vừa nói: "Đúng đó quán chủ, sao hôm nay huynh dẫn theo cả nữ quý vậy?"

Tạ Liên nói bằng giọng khó hiểu: "Quán chủ?" Quán chủ gì? B ồ T ề quán? Sao tự xưng lại gọi thế? Đến khi nghĩ lại, tám phần mười là "Thiên Đẳng quán chủ" rồi!

Y không biết nên đáp lời thế nào, chỉ đành vờ như không nghe thấy. Sư Thanh Huyền dương dương tự đắc, chào hỏi xung quanh một lượt rồi nói tiếp: "Ủa? Trong bụng nữ quý tử tử này có gì đó phải không? Sao ta thấy..."

Nói đoạn, Sư Thanh Huyền đi tới, dường như muốn sờ thử. Sư Vô Độ thu quạt xếp, quát: "Thanh Huyền!"

Sư Thanh Huyền tức khắc rút tay về, giải thích: "Chẳng qua ta cảm nhận được một luồng tà khí cực xấu, muốn xem thử phải chăng bên trong chứa thứ gì đó nguy hiểm không..." Sư Vô Độ trách mắng: "Đệ là nam nhi, lại là thần quan, nơi này còn là điện Thần Võ, sao có thể làm chuyện mất thể thống như thế? Biến thành nữ cũng không được! Nữ nhi làm chuyện này cũng mất thể thống như thường, mau biến trở lại cho ta!"

Linh Văn lắc đầu, kẹp công văn dưới cánh tay, bước lên đặt tay trên bụng Lan Xương. Tạm ngừng giây lát, nàng rút tay về, trầm ngâm hỏi: "Linh hồn thai nhi hung dữ quá. Mấy trăm năm rồi?"

Tạ Liên đáp: "Chừng bảy tám trăm năm."

Y kể lại việc hai lần đụng độ linh hồn thai nhi, thai linh này sát hại thai phụ thế nào, cũng như dẫn đến sự việc của nữ quý này ra sao. Tạ Liên giấu diếm không nhắc chữ nào về Hoa Thành và chợ Quỷ, Lan Xương tất sẽ không chủ động khai ra.

Cuối cùng, Tạ Liên nói: "Chuyện là như thế. Không biết vị thần quan đó có còn tại thế hay tại chức không, liệu bên trong có hiểu lầm gì không, hoặc gã ta có biết chuyện này không? Đó là nguyên nhân ta dẫn cô nương này lên đây."

Phong Tín cau mày nói: "Nếu không có hiểu lầm gì, đồng thời cũng biết chuyện của hai mẹ con họ mà còn bỏ mặc chẳng ngó chẳng ngàng suốt bảy tám trăm năm, vậy thì quá vô trách nhiệm rồi."

Bùi Minh khoanh tay, nhàn nhã nói: "Ta đồng ý với câu này của Nam Dương tướng quân, thế thì không khỏi vô trách nhiệm quá rồi. Không biết là con rơi của vị tiên liêu nào, nếu như vẫn còn tại nhiệm, tốt nhất nên tự đứng ra đi."

Vừa dứt lời, Bùi Minh lập tức phát hiện vô số tầm mắt xĩa qua đây, trong điện Thần Võ im như thóc.

Hồi lâu sau, Bùi Minh mới lên tiếng: "...Có phải chư vị hiểu lầm ta gì không."

"..." Sư Thanh Huyền chẳng buồn phẩy quạt, nói: "Ta cảm thấy chẳng hiểu lần gì sất. Phải nói là hiểu người quá rõ."

Bùi Minh lập tức phủ nhận: "Tuyệt đối không có chuyện này!"

Mọi người hòa nhau cười gượng gạo, ngay cả ánh mắt của Sư Vô Độ và Linh Văn cũng không tỏ ra tin tưởng lắm. Bùi Minh đau đầu nâng trán, nói bằng giọng khản khản: "Ày... đúng là ta từng qua lại với vài nữ nhi Quỷ giới, nhưng vị cô nương này, ta thật sự chưa từng gặp bao giờ."

Nghe một cách nghiêm túc, lời Bùi Minh nói cũng tin được. Từng qua lại với cô gái nào, chẳng lẽ bản thân hắn không biết? Tuy Bùi Minh trắng hoa bị người đời lên án, nhưng hắn chưa hề phủ nhận bất cứ đoạn tình duyên nào, đã làm thì sẽ nhận, dù sao cũng đâu phải chơi không nổi. Những cô gái từng qua lại với Bùi Minh, trừ phi bản thân không chịu theo hắn như Tuyên Cơ, bằng không chí ít đều được đảm bảo nửa đời sau áo cơm không lo, phú quý ngập nhà. Nếu thuở sinh thời, nữ quỷ này từng có duyên tình ngắn ngủi với Bùi Minh, ắt hắn sẽ không sa sút đến nỗi bị mỡ bụng cướp con, hóa thành lệ quỷ.

Huống chi, tiêu chuẩn chọn nữ nhân của Bùi Minh rất cao. Những cô gái từng qua lại với hắn, cô nào mà chẳng tài sắc vẹn toàn, hắn còn đặc biệt thích mỹ nữ mặt mộc. Theo những người khác trên điện thấy, Lan Xương bôi son trét phấn dày như thế, hoàn toàn chẳng nhìn ra được dung mạo vốn có, đường nét gương mặt, gu trang điểm và lời nói cử chỉ đều kém xa tiêu chuẩn chọn tình nhân xưa giờ của Bùi Minh. Do vậy, Bùi Minh nói không có chuyện này, trong lòng mọi người cũng tin chút ít. Có đi đâu chỉ là "trong lòng" và "chút ít" mà thôi. Nếu có cơ hội nhìn Bùi tướng quân bị làm khó, có gì lại không làm? Vả lại khoanh tay* đứng cười nhìn hắn biện bạch, tin hay không tin cũng phải xem mình có vui không đã?

*Lồng tay: Nguyên văn là tự thủ, ý bảo lồng tay vào ống tay áo, thờ ơ không đưa tay ra giúp, chỉ đứng bên cạnh xem. Câu trên tác giả còn chơi chữ là "Bùi tướng quân bị tướng quân", tướng quân ngoài nghĩa tướng quân thì còn có nghĩa là làm khó người khác.

Lẽ ra Tạ Liên cũng cho rằng tám chín phần mười là Bùi Minh, dù sao hắn cũng đây thì ần án mà. Nhưng nhìn nét mặt của Bùi Minh có vẻ không giống đang giả bộ, Tạ Liên cũng hơi dao động. Y nhớ hình như Hoa Thành từng nói người như Bùi Minh không chơi đâm lén, không cần phải sợ này nọ kia. Suy tư chốc lát, y vẫn nói: "Trước đó Lan Xương cô nương từng nửa úp nửa mở hỏi lại một câu 'còn là ai được nữa', ta cũng phần nào nghĩ là thế. Có đi đâu nếu Bùi tướng quân đã nói vậy, biết đâu bên trong có hiểu lầm gì, chưa chắc lần nào cũng là cùng một người. Chi bằng hỏi thử..."

Nào ngờ, Lan Xương chột lên tiếng: "Không phải hắn."

Tạ Liên sửng sốt, xoay người lại. Lan Xương lặp lại lần nữa: "Không phải hắn."

Linh Văn dừng dừng nói: "Ồ hay. Thì ra không phải à."

Sư Vô Độ cũng nhã nhặn tiếp lời: "Vậy mà không phải hả."

"..." Bùi Minh nói với Sư Vô Độ và Linh Văn: "Từ đầu ta đã nói không phải. Hai người các người bỏ đá xuống giếng. Chờ đó cho ta."

Chúng thần quan thất vọng một lượt, sau đó càng phẫn khích hơn. Dù gì Bùi Minh cũng quanh năm mang tiếng đào hoa ong bướm, là hắn cũng chẳng mới lạ gì. Mà nếu không phải hắn, tức là nhiều khả năng cha thai nhi là một vị nam thần quan khác đang có mặt ở đây hoặc không có mặt ở đây, chỉ e sắp xuất hiện một "nhân tài mới nổi", làm sao không hưng phấn cho được?

Trước đó ở chợ Quỷ, rõ ràng Lan Xương từng ám chỉ là Bùi Minh, nhưng giờ lại bác bỏ. Dù rằng trong lòng thấy lạ, song ngoài mặt Tạ Liên vẫn bình tĩnh như thường, hỏi: "Ừ. Vậy rốt cuộc là ai?"

Lan Xương bình tĩnh nhìn y, nói: "Người."

Tạ Liên cứ ngỡ ả chưa nói hết câu, bèn hỏi: "Ta thế nào?"

Lan Xương cất giọng: "Ta nói, người đó, chính là người!"

Tác giả nói:

Bé quý thật sự không phải con của Bùi lớn, Bùi lớn cũng hiếm có dịp phải đỡ vò.

Tất nhiên lại càng không phải con của Tạ Liên!!! Tôi không có viết tình tiết kiểu vậy đâu!!!!

Sau này chắc chắn đai lưng của Tạ Liên sẽ không giữ được. (Sẽ gặp lại Hoa Hoa nhanh thôi ~)

Chương 100:Thảm vấn loạn xạ, khóc không được mà cười chẳng xong

Cho dù bây giờ Lan Xương nói "kẻ giết ta chính là người", cũng không sét đánh ngang tai bằng hiệu quả của câu này.

Tạ Liên tưởng chừng như bị ả chém cho ngất tại chỗ: "Ta?!"

Quân Ngô ng ồi ở bảo tọa phía trên, dường như bàn tay đang đỡ trán cũng trượt một cái. Chúng th ần quan lặng thình giây lát r ồi lập tức đ ồng loạt nhìn v ềphía Quân Ngô. Quân Ngô đặt thẳng tay lại, tiếp tục dùng tư thế âm tr ần này đỡ trán. Các th ần quan lại đ ồng loạt nhìn v ềphía Tạ Liên.

Rốt cuộc đã tới r ồi sao, lần cách chức thứ ba mà vạn người dõi theo!

Tạ Liên chỉ cảm thấy toàn bộ cõi lòng đầu run rẩy, cố nuốt câu "ta bất lực" nói mãi thành quen sắp sửa bật khỏi khớp hàm.

Đó chỉ là lời mượn có thuận miệng, không tiện lời ra vào lúc này. Hơn nữa, Thượng Thiên đình có một tổng kết mang tính đùa cợt được bí mật lưu truyền khá rộng rãi, liên quan đến thái độ của các vị Võ Th ần đối với "phụ nữ": Phong Tín thấy phụ nữ thì kính nhi viễn chi (tôn trọng nhưng xa cách), Lang Thiên Thu thấy phụ nữ là đỏ mặt, Mộ Tình từ chối nhìn phụ nữ xấu, Bùi Túc thấy phụ nữ thì mặt lạnh như ti ền không biết lòng hẩn đang nghĩ gì, trong đ ầu Quy ền Nhất Chân vốn không có phụ nữ, Bùi Minh

thì cả đầu toàn là phụ nữ. Nếu Tạ Liên nói ra, đoán chừng mai này tiếp sau lời tổng kết sẽ có thêm cả y. Tạ Liên thành khẩn nói: "Lan Xương cô nương, người bình tĩnh chút đi. Tuyệt đối không có chuyện này."

Mắt trừng còn to hơn chuông đồng, Lan Xương quát: "Có. Chính là người, Thái tử điện hạ nước Tiên Lạc!"

"..."

Tuy nói thời gian ả chết muộn hơn thời điểm y phi thăng, nhìn chung có thể khớp được, nhưng Tạ Liên từng gặp ả hay chưa, lẽ nào bản thân y không biết? Giữa tiếng xì xào bàn tán khắp bốn phía, Tạ Liên sầm mặt, nghiêm túc nói: "Cô nương, tuy ta không phải bậc thánh hiền gì, nhưng cũng biết thế nào là một lòng một dạ. Nếu ta không thật lòng yêu một người, tuyệt đối sẽ không có hành vi vượt rào với người đó. Nếu có, cho dù phải đập nãi bán sắt lượm đồng nát, mãi nghề đầu đường nuôi gia đình, ta cũng không muốn người đó chịu chút thiệt thòi nào. Nơi này là điện Thần Võ, người chớ ăn nói lung tung."

Sư Thanh Huyền cũng lên tiếng: "Nếu kẻ làm ra loại chuyện này thật sự là Thái tử điện hạ, sao huynh ấy lại chủ động đưa nữ quý tử kia lên đối chất? Rồi vì sao đến tận bây giờ Lan Xương cô nương mới nhận ra huynh ấy? Nghĩ thôi đã thấy không hợp lý rồi."

Dễ dàng thấy rõ là không hợp lý. Tuy nhiên khi có chuyện náo nhiệt để xem, người ta nào thêm để ý có hợp lý hay không, tất cả đều giữ nguyên thái độ của mình. Có thần quan đoán mò: "Có phải là thế này không, có khi nào Thái tử điện hạ mất trí nhớ nên quên mất những chuyện mình từng làm?"

"Nói thật chứ, ta khá tin việc y to gan đến mức cho rằng qua tám trăm năm người ta chẳng nhận ra y nữa."

Tạ Liên cạn lời để đáp, đành lên tiếng nhắc nhở: "Bị ra một chuyện không tưởng tượng nổi để chứng minh một chuyện không tưởng tượng nổi khác, mạch suy nghĩ này của chư vị hơi bị nguy hiểm thì phải."

Phong Tín đứng bên kia có vẻ muốn nói gì đó, nhưng lại ngần ngừ như thể không dám chắc, cuối cùng vẫn không nói. Quân Ngô lại ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Tiên Lạc, trước đây người có tổng cộng bao nhiêu đai lưng vàng?"

Tạ Liên bụm trán, đáp: "...Cái đó nhiều quá. Ít nhất phải mười chiếc..."

Mộ Tình hồ hững nói: "Hơn bốn mươi chiếc. Hoa văn màu sắc của mỗi chiếc không hoàn toàn giống nhau."

Lời vừa thốt ra, Mộ Tình mới phát hiện không ổn, bèn im không nói nữa, bởi vì lập tức có người nhớ ra Mộ Tình từng là thị vệ thân cận của Tạ Liên, chuyên quản lý sinh hoạt thường ngày của Tạ Liên, thế nên mới rõ nằm lòng những chi tiết nhỏ như thế. Chúng thần quan nghĩ bụng, chỉ riêng đai lưng vàng đã có hơn bốn mươi chiếc, năm đó vị Thái tử điện hạ này quả thật không phải được nuông chiều phô trương kiêu bình thường. Đâu chỉ người khác, ngay cả Tạ Liên nhớ lại cũng ngại toát mồ hôi, lúc ấy ngày nào cũng đổi một bộ hoa phục, đai lưng đeo kèm cũng thay đổi theo từng trang phục khác nhau, nào giống như bây giờ, cả năm chỉ có ba bộ thay giặt rồi mặc đi mặc lại, ba bộ còn giống nhau như đúc, chỉ nhìn thì chắc chắn sẽ cho rằng y nghèo tới mức chỉ có một bộ đồ để mặc. Quân Ngô lại hỏi: "Đế ở đâu rồi, còn nhớ hết không?"

Tạ Liên và Phong Tín đều âm thầm ghen hòng.

Tạ Liên day ấn đường, đáp: "Khụ, không nhớ rõ lắm. Dù sao cũng là đồ của hơn tám trăm năm trước, từ lâu đã không biết rơi rớt chỗ nào rồi."

Không chỉ vì nguyên nhân quên trước quên sau, nguyên nhân chủ yếu là y và Phong Tín thường xuyên đem đồ đi cầm mỗi khi túng tiền. Do cần nhiều quá, thật sự không nhớ rõ cuộc có đai lưng không nữa. Mặc dù không nỡ thảo luận về vấn đề đó, Phong Tín vẫn nói một câu: "Có thể lấy được đai lưng vàng này, chưa chắc là được tặng, biết đâu là nhặt được."

Dường như từ đầu Quân Ngô cũng chẳng trông mong Tạ Liên sẽ nhớ ra, nói: "Tiên Lạc, ta còn nhớ, công pháp mà người tu đòi hỏi nhất định phải giữ thân đồng tử, bằng không pháp lực sẽ giảm mạnh."

Tạ Liên đáp: "Phải."

Sư Thanh Huyền thuận miệng nói: "Ôi dào, ta vừa nhìn Thái tử điện hạ đã cảm thấy chắc chắn huynh ấy tu loại đó, quả nhiên là thế. Nếu đã như vậy, đừng nói sinh con với người ta, đoán chừng huynh ấy chưa từng nắm tay ai đấy chứ."

Tạ Liên đang định thốt "đúng vậy", trong đầu chợt hiện lên một bàn tay trắng nõn mảnh khảnh thấp thoáng dưới khăn voan đỏ thắm, lạnh lẽo như ngọc thạch, ngón tay thứ ba buộc một sợi chỉ đỏ cực mảnh. Chữ "đúng vậy" này kẹt cứng trong cổ họng, không bật ra được. Hiện tại mọi người trong điện đều đang nhìn y chăm chăm, vừa nhìn là biết, kẹt thế này tức là "không phải" rồi!

Có đi đâu "chưa từng nắm tay", đường mọc này thấp quá, cho dù từng nắm cũng chẳng vấn đề gì. Sư Thanh Huyền lập tức sửa lời: "Tuy đã từng nắm tay, nhưng chắc chắn đến hôn cũng chưa từng hôn ai."

Tạ Liên lại định nói "đúng vậy", nhưng lần này, từng chuỗi bọt nước tựa như hạt thủy tinh bỗng nổi lên trước mắt y, sau khi thủy tinh tan ra, một gương mặt nhắm nghiền hai mắt, anh tuấn ngời ngời, trên vị trí giữa trán có một mỹ nhân tiêm nho nhỏ hiện ra, đẹp đến khôn tả.

Lần này, Tạ Liên chẳng những không nặn ra được chữ nào, trái lại mặt mũi đỏ như gấc.

"..."

"..."

"..."

Các thần quan trong điện thoáng chốc hiểu ngay, tiếng ho khan vang khắp nơi. Sư Thanh Huyền bắt đầu hồi hận, gờ quạt lên đầu mình một cái, lặng lẽ thông linh nói với Tạ Liên: "Thái tử điện hạ, xin lỗi nha. Ta chỉ định thuyết phục mọi người rằng huynh thật sự thanh tâm quả dục thôi mà, đâu

ngờ huynh lại không như thế. Té ra huynh từng có kinh nghiệm đó, nhìn không ra nha!"

Câu "đâu ngờ huynh lại không như thế" đã đánh nát sự kiên cường của Tạ Liên. Y đáp lại một cách vất vả: "Đừng nói nữa, đó là, chuyện ngoài ý muốn..."

Quân Ngô siết tay thành đấm đặt trước miệng, dùng sức ho mạnh một tiếng, nói: "Vậy tốt lắm. Mấy năm qua, chắc người chưa vi phạm đi đâu cấm đâu nhỉ."

Cuối cùng Tạ Liên cũng thở phào một hơi, đáp: "Phải."

Quân Ngô nói: "Vậy dễ xử thôi. Ta có một thanh kiếm tên 'Diễm Trinh', có một pháp thuật thần kỳ, máu đông tử chảy trên kiếm sẽ không dính vết gì, càng rửa càng sáng. Người nhỏ một giọt máu lên là biết."

Về sở thích sưu tầm các loại bảo kiếm hiếm lạ quái đản của Quân Ngô, chúng thần quan đã biết rất nhiều năm, song bọn họ vẫn nhủ thầm trong lòng: "Sao ngài có nhiều loại kiếm linh tinh thế, sưu tầm làm gì không biết..."

Tạ Liên cảm thấy tình huống này quả thật không sao nói rõ, chỉ muốn mau chóng kết thúc. Linh Văn lấy thanh kiếm Diễm Trinh yếu điệu kia tới, Tạ Liên lập tức giơ tay cửa lưỡi kiếm một phát. Vô số ánh mắt nhìn chằm chằm về phía này, Sư Thanh Huyền vỗ tay nói: "Tốt rồi. Phá được án rồi!"

Giọt máu lướt qua lưỡi kiếm, quả nhiên không để lại chút vết tích nào. Chứng cứ rành rành, mọi người chỉ đành tản ra, nói: "Ồ, thì ra là thế"

"Vậy rốt cuộc là ai?", song lại giảm bớt hứng thú, có vẻ hơi thất vọng.

Linh Văn khách khí nói: "Vị cô nương này, phiền người thành thật khai báo, rốt cuộc là vị thần quan nào. Nếu linh hồn thai nhi trong bụng người vẫn mãi không chịu yên như thế, pháp lực của người lại không tốt, e rằng chỉ cha ruột có quan hệ huyết thống mới có thể giáo hóa nó một cách nhẹ nhàng. Ta..." (giáo hóa = giáo dục và cảm hóa)

Ngờ đâu lời còn chưa dứt, Lan Xương lại chỉ vào Linh Văn, hét to:
"Người! Kẻ đó chính là người!"

"..."

Linh Văn: "?"

Có lẽ Linh Văn mới vừa từ miếu chạy vội đến tham dự buổi nghị luận, bây giờ đang trong hình hài nam nhi, đột nhiên bị Lan Xương chỉ chứng là cha đứa nhỏ, sắc mặt nàng vừa ừ ừ cạc cạc vừa kinh hãi. Chúng thần quan đồng loạt phun ra. Bùi Minh cất tiếng: "Kiệt khanh, người phê công văn xong chưa, xuống tìm cô nương sinh con cho người đi kìa, ha ha ha ha ha..."

E rằng đây chính là quả báo trước mắt. Linh Văn lắc đầu, từ chối khéo hành động từ ái muốn phát lồ xì cho "cháu ngoan" của Sư Vô Độ, khôi phục lại sắc mặt, đáp: "Chưa phê xong, không có thời gian."

Âm ỉ tới lui như thế, cũng đã nghi ngờ nhiều người, tất nhiên không còn ai tin nữa. Phong Tín cũng nhìn hết nổi, tức giận nói: "Ta hiểu rồi. Nữ quỷ này rõ là điên khùng, phá phách gây rối cần càn ở đây, cố tình tới gây chuyện."

Lan Xương cười hề hề, càng tỏ ra giống một mục điên ở nhân gian. Cứ cái đà này, ai biết được người tiếp theo ả tố cáo có phải mình không chứ. Chúng thần quan vội đổi chiều gió, nói: "Đúng vậy, ai biết liệu đai lưng vàng đó có phải do ả lấy trộm không..."

"Nói đúng ra, đai lưng vàng của ta không phải chỉ có một, ta cũng không dám chắc rốt cuộc có bao nhiêu cái, cũng chẳng nhớ rốt cuộc có cất giữ tất cả đằng hoàng không."

Lan Xương cũng nhất quyết không chịu bỏ qua, chống nạnh quát: "Sao nào, bây giờ muốn phủi sạch à? Muộn rồi! Không có cửa đâu! Là người, là người, là người nữa!"

Trông điệu bộ này, rõ là nhắm mắt chỉ bừa chỉ bậy một hồi, ngay cả Minh Nghi yên lặng đứng ở một góc, chẳng biết trong hàm đang nhét thứ gì mà nhai với vẻ vừa hồ hững vừa chú tâm cũng bị ép nhận làm cha một lần, trong điện nhất thời gà bay chó sủa, rồi rít đùn đẩy: "Lôi xuống đi, lôi xuống đi!", "Đừng để ả nói nhăng nói cuội nữa!", "Vị tỷ tỷ này, cô nương ta thích không phải dạng như người, người đừng vu oan cho ta!", "Thật không ra thế thống gì!"

Quân Ngô phát tay, một tiểu thần quan bước vào áp giải Lan Xương xuống. ả bị lôi ra khỏi điện Thần Võ, dọc đường vẫn cười sảng sặc bằng giọng the thé, bấy giờ chúng thần quan trong điện mới đứng về vị trí cũ, ai cũng nghĩ lại mà hãi hùng, nhức đầu không thôi. Thoạt tiên mọi người cứ nghĩ việc không liên quan đến mình, chỉ cần hóng náo nhiệt là được rồi, nhưng giờ chẳng hiểu sao lại có một cái bột hình linh ụp xuống, biết đâu chừng lần sau nhân gian diễn kịch mới về mình sẽ tự dưng có thêm một tình nhân nữ quý son đậm phấn dày với một đứa con trai thai quý giết người vô số. Nhất thời cảm nhận được nguy cơ, cả bọn giũ tay nói: "Chuyện này không có cách nào tra được cả!"

"Ta cho rằng chỉ đơn thuần là đầu óc ả có bệnh. Không cần tra nữa, lãng phí thời gian, cứ giam quách là xong."

"Nhiều khả năng là Quý giới cố ý phái đến châm ngòi ly gián đó!"

Tạ Liên lại không đồng ý: "Trước đó trên đường đến đây, rõ ràng Lan Xương cô nương còn rất bình thường tỉnh táo, sao vừa tới điện Thần Võ lại thành ra thế này? E rằng một câu "điên rồi" không đủ giải thích đâu."

Thế là mọi người lại chia thành hai phái, tranh luận một phen, kết luận vẫn là câu "tính sau, tính sau" muôn thuở. Sau khi buổi nghị luận kết thúc, Tạ Liên tạm biệt Sư Thanh Huyền, ngoài miệng hẹn vài hôm nữa xuống dưới chơi, bấy giờ mới bước ra khỏi điện Thần Võ, lòng thần thổ dài: "Ai cũng nói hiệu suất làm việc của điện Linh Văn thấp lẽ tẻ, vậy cũng hết cách thôi. Lần nào hội họp bàn bạc việc gì đó, linh tinh lang tang phân luồng vô số, cuối cùng kết quả giải quyết đa phần vẫn qua quýt như cũ, điện Linh Văn làm sao hành động nhanh mạnh được?"

Lúc này, Tạ Liên phát hiện phía sau có người đi theo, quay đầu nhìn chẳng ngờ lại là Phong Tín, vì vậy không khỏi sửng sốt. Còn chưa chào hỏi, Phong Tín đã thấp giọng nói vội một câu: "Cẩn thận Mộ Tình."

Tạ Liên cũng giảm nhỏ giọng, hỏi: "Mộ Tình?"

Phong Tín nói: "Lúc hấn vào điện, sắc mặt nữ quý có đi đâu khác thường, dường như hơi sợ hấn. Ta không dò xét chuyện riêng tư của người khác, nói chung huynh đề phòng chút đi." Dứt lời, Phong Tín hối hả đi mất. Tạ Liên vẫn đứng yên tại chỗ, chờ Phong Tín đi xa mới chậm rãi rời bước.

Tuy ngoài mặt không dễ phát hiện, nhưng thật ra Tạ Liên vẫn âm thầm để ý biểu cảm nhỏ nhất của từng vị thần quan và phản ứng của Lan Xương, dĩ nhiên cũng không bỏ sót Mộ Tình.

Song y cho rằng, cha của linh hồn thai nhi không có nhiều khả năng là Mộ Tình. Tạ Liên hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được Mộ Tình sẽ làm ra loại chuyện đó. Trên thực tế, Mộ Tình vẫn dốc hết lòng vào việc tập võ, tu đạo, bành trướng tín đồ, mở rộng lãnh địa, chưa kể Mộ Tình tu cùng đạo với y, tuyệt nhiên sẽ không dính đến nữ sắc làm suy giảm tu vi. Thế nhưng Mộ Tình quen biết Lan Xương, điểm này hấn không sai. Đầu mỗi quá ít, Tạ Liên lắc lắc đầu, rời khỏi thiên đình.

Tuy linh hồn thai nhi đã bị hàng phục, Lang Huỳnh và Cốc Tử được thu xếp ổn thỏa ở nhà phú thương, có ăn có uống, chẳng có gì đáng lo, nhưng y bỏ đi lâu quá cũng không tốt. Lâu rồi không thấy bóng dáng y, ắt hấn trong lòng phú thương cũng ngờ vực, vì vậy Tạ Liên vừa xuống là chạy thẳng đến trấn Bồ Đề. Vừa nhìn thấy Tạ Liên, phú thương nắm chặt tay y, kích động nói: "Đạo trưởng! Cao nhân, cao nhân ời! Tối qua ngài ngủ ở phòng Như phu nhân của ta, bọn ta đã khóa hết cửa nẻo, sáng nay vừa mở ra, ôi không thể tin nổi, không cánh mà bay á! Hay, thật sự quá hay! Sao hấn? Bắt được con yêu quái kia chưa?"

Tạ Liên nói: "Bắt được rồi, xin ngài yên tâm, không sao nữa đâu. Hai đứa nhóc ta dẫn theo sao rồi?"

Phú thương như được đại xá, mừng rỡ đáp: "Ngoan lắm, ngoan lắm! Ăn cũng không nhì ầu! Đạo trưởng, Thiên Đẳng quán của ngài ở đâu thế? Ta muốn tới quyên ti ền hoàn nguyện! Kể từ hôm nay, ta muốn làm đệ tử trên danh nghĩa trong quán của ngài, đừng ai hòng tranh với ta!"

Tạ Liên dở khóc dở cười, nhưng nói thế nào cũng mở rộng được tín đồ, hơn nữa còn là một tín đồ rất nhì ầu ti ền. Y hết sức vui mừng, lẳng nhẳng lải nhải truy ền giáo cho phú thương một phen, khuyên răn gã sau này không được dính nhì ầu vào nữ sắc, phải một lòng một dạ, phải yêu thương vợ con và người thân, cuối cùng bảo gã hôm khác đến tham quan BồTềquán, sau cùng mới đưa Lang Huỳnh và Cốc Tử lướt đi mất.

Ba người quay trở lại thôn BồTề, đến trước BồTềquán, Tạ Liên đặt tấm bảng "bản quán xập xệ nguy hiểm c ầu quyên ti ền" ở nơi dễ thấy hơn, th ần mong khi phú thương tới đây sẽ thấy ngay, sau đó mới đẩy cửa bước vào. Nào ngờ ngay thời khắc đẩy cửa, y phát giác bên trong có chỗ nào đó không giống như trước.

Bước vào trong quán, quả nhiên khác hoàn toàn! N ền nhà đã được quét, bàn thờ lẩn bàn ghế đã được lau, bụi bặm đã cuốn hết, đồng rác bẩn thỉu ở góc phòng cũng đã được dọn sạch. Quả thật cứ như được nàng tiên Ốc ghé chơi, sạch quá thể đáng r ồi!

Bởi vì, đến cả Thích Dung cũng chẳng thấy đâu!

Gã vừa biến mất, cả gian phòng như tức khắc trở nên rộng rãi sáng sủa hơn, tưởng chừng đến không khí cũng trong lành thêm phần nào. Mà trong ngực Cốc Tử còn ôm bánh kẹp thịt mà nó đặc biệt mang v ề từ trấn trên, thò đầu vào không thấy ai bèn sốt ruột hỏi: "Đại ca ca, cha con đâu r ồi?"

Tạ Liên lập tức xoay người lại. Còn chưa ra khỏi cửa, y đã cảm nhận được một luồng sáng sắc lạnh nguy hiểm đang ập tới, bèn trở tay rút Phương Tâm vung một nhát. "Keng" một tiếng, luồng sáng sắc lạnh đó tức khắc bị đánh bay, rớt xa mấy chục trượng.

Tạ Liên xuất kiếm như chớp, thu kiếm cũng như chớp, mới chớp mắt Phương Tâm đã v ề chỗ cũ. Y khẽ thở dài, tức thì thấy hơi phi ền muộn: Vì

đâu sau luồng sáng sắc lạnh lại không có chiều tiếp theo nhỉ?

Nhìn lại luồng sáng sắc lạnh đó, sau khi bị Tạ Liên đánh bay, nó cắm nghiêng vẹo trên mặt đất ngoài xa. Thoáng thấy ánh bạc hình cung cong cong, Tạ Liên càng nhìn càng thấy quen mắt, bèn mang hai đứa nhỏ qua xem. Vừa nhìn thấy nó, y vội vã ngẩng xồm xuống, hỏi: "Đây... đây không phải là Ách Mệnh sao. Mi sao rồi?"

Hỏi một thanh đao mi sao rồi quả là cảnh tượng dị hợm hết chỗ nói. Vài nông dân đi ngang qua đều tặng cho Tạ Liên những ánh nhìn quái gở, lén lút huých khuỷu tay nhau: "Mau nhìn kia, nhìn người kia nói chuyện với một thanh đao kia..."

"Thấy rồi, thôi kệ mau đi thôi..."

Nhưng mà, Tạ Liên không thể không hỏi vậy, bởi vì cả thân đao Ách Mệnh lẫn con mắt được phác họa bằng đường bạc trên chuôi đao đang run rẩy không ngừng, cứ như mắc phải bệnh hiểm nghèo, càng run càng dữ dội. Tạ Liên kìm lòng không đặt chìa tay ra, hỏi: "Có phải khi nãy ta đánh mi đau không?"

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

101-102

Chương 101: Tham công tranh việc, Ách Mệnh đấu Nhược Da

Thanh loan đao ấy càng run càng tỏ ra bu ồm khô. Tạ Liên có phần luống cuống tay chân, vượt nhẹ dọc theo sống đao trở xuống, nói: "Xin lỗi xin lỗi mà, vừa rồi không thấy rõ là mi, sẽ không như vậy nữa."

Vượt vài cái, Ách Mệnh hí mắt lại, cuối cùng cũng ngừng run. Tạ Liên hỏi tiếp: "Chủ nhân của mi đâu?"

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một giọng nói: "Không cần để ý tới nó."

Tạ Liên ngoảnh đầu lại nhìn rồi thoát cái bật dậy, vừa mừng vừa sợ, hỏi: "Tam Lang? Sao đệ lại tới đây?"

Thiếu niên thân nhiên bước đến từ phía sau, đích thị là Hoa Thành. Hắn lại cột tóc đen thành đuôi ngựa lệch sang một bên, thân trên mặc áo trắng mỏng, áo đỏ buộc quanh hông, cổ tay áo vén lên, để lộ cánh tay tái nhợt nhưng rắn chắc và hình xăm trên cánh tay, hễ đi bước nào, dây bạc mắc trên giày lại kêu leng keng bước nấy, vô cùng tùy ý, tựa như thiếu niên mười tám tuổi nhà bên, song cũng đầy vẻ phóng khoáng. Hắn cắn cọng cỏ dại, cười nói với Tạ Liên: "Ca ca."

Tạ Liên vốn định thu xếp ổn thỏa cho hai đứa nhóc rồi mới tiếp tục tìm Hoa Thành trình trọng nói cảm ơn, ngờ đâu Hoa Thành lại tự tìm đến. Hoa Thành không nhanh không chậm bước tới cạnh Tạ Liên, rút thanh loan đao màu bạc cắm dưới đất ra, cầm trong tay ngắm nghía một lát, cuối cùng vác loan đao lên đầu vai, nói: "Bên ca ca bận mà, không cần phiền huynh bỏ công đi một chuyến, nên ta tự đến luôn. Huynh còn quên cái này nè."

Trên lưng Hoa Thành còn đeo một chiếc nón, hấn lấy xuống đưa cho Tạ Liên. Đây là chiếc nón y bỏ quên ở nhà phú thương kia. Tạ Liên ngẩn ra, vội nói: "Ta quên bég nó luôn, làm phiền ấ r ấ."

Nói xong sực nhớ tối qua sau khi chuyện gì đấy xảy ra, mình từng nói với Hoa Thành "ta đang tìm nón, nón của ta đâu mất r ấ", đó chỉ là lời mê sảng trong lúc quỳnh quáng mà thôi, không ngờ Hoa Thành lại đi tìm nón giúp mình thật. Tạ Liên bỗng thấy ngượng hết biết, rất sợ Hoa Thành lấy việc này ra chọc ghẹo. May là Hoa Thành cũng không nói gì, mỉm cười đổi đề tài, nói: "Ca ca lại nhặt được hai đũa nhóc à?" Nói đoạn tiện tay xoa đầu Cốc Tử, xoa đến nổi tóc thẳng bé rối bù xù. Cốc Tử có vẻ rất sợ Hoa Thành, liên tục nấp ra sau lưng Tạ Liên. Tạ Liên nói: "Không có gì đâu, vị ca ca này là người tốt."

Hoa Thành lại bảo: "Đâu nào đâu nào. Ta xấu xa lắm." Tuy ngoài miệng nói vậy, tay lại lật một cái, một con bướm bạc nhỏ nhẩn bay ra từ ống tay áo, vỗ cánh lạch phạch, thông dong bay đến trước mặt Cốc Tử. Đôi mắt đen láy của Cốc Tử tròn tròn, mãi miết nhìn chăm chăm con bướm bạc nhỏ chốc lát, cuối cùng nhin không được chìa tay ra bắt.

Bắt đầu từ lúc đó, lòng cảnh giác của nó dành cho Hoa Thành cũng giảm mạnh. Tiếp theo, Hoa Thành ra chi ầu hờ hững lia mắt nhìn Lang Huỳnh. Khác với ánh mắt tự nhiên khi nhìn Cốc Tử, ánh mắt hấn nhìn Lang Huỳnh lạnh lùng mà bén nhọn, chẳng mấy thân thiện. Lang Huỳnh cúi đầu, cũng thấp thỏm lo sợ rúc sau lưng Tạ Liên.

Tạ Liên cầm nón trong tay, hỏi: "Đệ đến thì cứ đến, cần chi phải quét dọn B ồT ềquán một lần?"

Hoa Thành đáp: "Chỉ là tiện tay dọn phòng thôi, huynh không cảm thấy th ần thanh khí sảng sau khi dọn sạch đống rác rưởi sao?"

"..." Nhớ đến Thích Dung đã mất tích, Tạ Liên nghĩ th ần chắc không phải Hoa Thành xem gã như rác rưởi mà vút luôn r ấ chứ. Lúc này, chợt nghe một tiếng hét thảm truy ền đến sau B ồT ềquán: "Chó Hoa Thành đáng bị đày xuống địa ngục nhúng chảo dầu chém ngàn đao! Giết người r ấ, Hoa Thành giết người r ấ!!!"

Cốc Tử hét to: "Cha ơi!" Đoạn sải đôi chân nhỏ chạy vội tới. Tạ Liên cũng hối hả đuổi theo. Sau Bồ Đề quán có một dòng suối nhỏ, mọi khi Tạ Liên đều giặt quần áo và vo gạo ở đây. Bây giờ Thích Dung đang ngâm mình trong nước, Nhược Da còn quấn chặt quanh người, gã cố sức ưỡn mặt lên khỏi mặt nước, quát ồm to: "Ta không ra ngoài, ta quyết không ra ngoài! Ta cứ muốn ở trong thân xác này đây, ở đến khi hắc chết mới thôi! Ta sẽ không khuất phục đâu!!!"

Hoa Thành phun cọng cỏ dại, nói: "Người tưởng người là đấu sĩ anh dũng gì à? Đồ vô dụng."

Tạ Liên nói bằng giọng bất đắc dĩ: "...Đây là mấy hôm trước ta tóm được trên một ngọn núi. Gã nhập vào xác người ta, làm thế nào cũng không chịu ra. Người này vẫn chưa chết, nếu cưỡng ép tách hân phách thì buộc lòng phải hủy thân xác đó, rõ là... Tam Lang có cách nào không?"

Hoa Thành nói: "Hửm? Huynh hỏi cách khiến gã sống không bằng chết hả, nhiều lắm."

Lời này là đang uy hiếp, Thích Dung mắng: "Hai người các người! Đúng là nỡ vô đáy vực mề! Lòng dạ rắn rết! Ừ ừ ừ ừ ừ..." Chưa nói hết câu đã chìm xuống suối. Dù rằng mỗi lần thấy gã, Tạ Liên lại nhớ đến thi thể hóa thành tro cốt của mẹ, trong lòng vừa giận vừa đau, nhưng thân xác này là của người khác, nhất định phải gìn giữ, thế là đành xốc gã khỏi dòng suối, đặt trước cửa Bồ Đề quán.

Một ngày một đêm không ăn gì, Thích Dung đói đến mức ngực trước dán lưng sau, lại còn bị Hoa Thành đập một tảng, toàn thân rệu rã, Cốc Tử đút gã ăn bánh kẹp thịt mà mình lén lút đem về từ nhà phú thương, gã gặm ngấu nghiến như hổ đói, vụn bánh rơi lả tả, đúng là vừa ghê tởm vừa đáng thương. Tạ Liên lắc đầu, phát hiện tứ chi của Thích Dung cứng ngắc, không phải vì bị Nhược Da buộc chặt, có lẽ là Hoa Thành bày pháp thuật gì đó định trụ thân thể gã, bèn nói: "Nhược Da, trở về."

Nhược Da trối Thích Dung suốt mấy ngày, sớm đã tui thân không chịu thấu, "phịch" một tiếng trượt xuống, quấn từng vòng khắp người Tạ Liên hệt như con rắn trắng. Tạ Liên mở cửa, vừa trấn an nó vừa tháo nó xuống

khỏi người mình, nói: "Được rồi, được rồi. Lát nữa tắm cho mi, đừng buồn mà. Qua bên kia chơi trước đi."

Nhược Da bèn buồn bã cúi đầu sang bên cạnh. Hoa Thành cũng tiện tay ném Ách Mệnh đi, Ách Mệnh tự tìm một tư thế vẻ vang, rơi xuống đứng thẳng tắp. Nhược Da đang úp mặt vào tường chợt phát hiện một thanh loan đao lấp lóe ánh bạc đứng tựa bên cạnh, thế là mon men tới gần. Con mắt trên chuôi đao Ách Mệnh cũng đảo nhanh sang bên này, bắt đầu đánh giá Nhược Da. Phương Tâm thì âm thầm đứng yên không nhúc nhích, chẳng tỏ thái độ gì.

Mấy bữa nay Tạ Liên dốc lòng nghiên cứu kỹ thuật nấu ăn, tự cảm thấy rất tâm đắc với mình, đang lúc lòng tin tăng cao gấp bội, một lòng muốn thể hiện tài năng, chiêu đãi Hoa Thành nồng hậu, y bèn giữ đối phương ở lại dùng cơm, tất nhiên Hoa Thành cũng vui vẻ đồng ý. Lúc trở về từ trấn trên, Tạ Liên đã mua một đồng đồ án, bây giờ toàn bộ chất đồng trên bàn, y vớ con dao lạnh canh lách cách một phen, gõ rồi băm thớt. Bàn này vừa có thể làm bàn học, vừa có thể làm bàn bếp, đặt bát đĩa được, trẻ nhỏ ngồi được, có thể nói là một chiếc bàn trăm công dụng. Hoa Thành tựa vào một bên tường, nhìn ngắm chốc lát, rồi cuộc vẫn nhìn không nổi, hỏi: "Cần giúp không?"

Tạ Liên đang mải đến khí thế ngất trời, nói: "Không cần đâu. Nhược Da giúp là được." Nói đoạn, y vung tay ném vài bó củi thô chưa chẻ nhỏ qua."Xoẹt!" một tiếng, hết như vua rắn hổ mang tập kích, dải lụa trắng quất lên đồng củi gỗ một cái, những đoạn gỗ to cỡ cẳng chân tức khắc bị chẻ thành từng khúc củi lửa mạnh mẽ.

Sau khi thể hiện chiêu thức trên, Nhược Da uốn éo thành dáng điệu hết sức lả lơi trước mắt Ách Mệnh và Phương Tâm, như thể đang phô bày năng lực và vẻ đẹp của mình. Còn chưa hí hửng được bao lâu, Tạ Liên lại đặt một chiếc đĩa dưới đất, đoạn ném một cây bắp cải trắng qua đây. Nhược Da đang định đón lấy, con mắt của Ách Mệnh chợt lóe lên, nó tung mình múa từng đường bạc chói mắt trên không trung. Mầu củi tức khắc rợp trời, chờ khi nó đáp xuống đất, cây bắp cải trắng đã bị nó gọt thành một đĩa

những mảnh vụn đầu nhau. Tạ Liên ngẩng đầu xuống nhìn, khen ngợi: "Giỏi quá ta, mi cắt còn nuột hơn Nhược Da nữa."

Nhược Da thoáng chốc áp sát vào tường, hết như một người thụt lùi vài bước, lùi đến bên tường, hết đường để lui. Ách Mệnh thì bắt đầu xoay tròn mắt như điên, lộ rõ vẻ đắc ý, như thể đã sướng bay lên trời. Giữa một thanh đao và một dải lụa, Phương Tâm đứng lù lù không nhúc nhích. Tạ Liên chẳng chú ý đến màn đấu đá ngầm vật vãnh của đồng pháp bảo, vừa cho bảy tám nguyên liệu khác nhau vào trong nồi, vừa quay đầu hỏi: "Đúng rồi Tam Lang, lần này đệ định tới bao lâu?"

Hoa Thành vẫn nhìn chằm chằm động tác của Tạ Liên từ nãy đến giờ, dường như vốn định nhắc nhở y gì đó, nhưng vẫn không mở lời, mỉm cười đáp: "Xem tình hình thế nào đã. Bên kia không có việc gì thì chơi thêm mấy ngày, nếu ta ở nhờ tại đây, ca ca đừng chê nha."

Tạ Liên vội nói: "Làm gì có chuyện đó? Đệ không chê chỗ ta nhỏ là được rồi." Tán dúc bâng quơ một phen, Tạ Liên kể lại việc mình đưa nữ quỷ Lan Xương lên điện Thiên Võ chỉ bày chỉ bạ, cùng với đồng chuyện loạn xà ngầu kia, song hiển nhiên đã giấu nhẹm việc mình bị chỉ chứng và nhỏ máu lên Diễm Trinh. Nhưng nghĩ đến việc Quân Ngô nói Hoa Thành có cài nội gián ở Thiên giới, chẳng biết hắn có hay tin từ trước rồi không? Cũng may cho dù Hoa Thành có biết hay không, hắn cũng không tỏ vẻ mình đã biết, chỉ ra chiều có đi đầu nghĩ đến ngầm.

Tạ Liên hỏi: "Tam Lang, đệ cho rằng rốt cuộc cha của linh hồn thai nhi này sẽ là ai?"

Hoa Thành ngẩng đầu, cười khẽ: "Khó nói lắm. Biết đâu đại lưng vàng đó thật sự chỉ là ả nhạt được."

Kiểu trả lời âm ờ thế này không giống phong cách trước nay của Hoa Thành, Tạ Liên cảm thấy hơi lạ, nhưng chẳng mấy chốc, chiếc nồi bắt đầu sôi ùng ục đã giành mất sự chú ý của y.

Sau hai nén hương, mở nồi.

Mọi khi Thích Dung toàn ăn đồ cúng mà thôn dân cho Tạ Liên, tuy chỉ là những thứ như mìn thầi dưa muối, bánh mì trứng gà, quả đại chua chát, nhưng tốt xấu gì cũng là cho người ăn. Nầi này vừa mở ra, mùi bay khỏi BồTề quán, Thích Dung ở ngoài cửa chửi ầm lên: "Tạ Liên trời đánh! Sen tuyết độc ác! Chi bằng huynh đâm ta một đao quách cho xong! Giả mù sa mưa vớt ta lên, thì ra là vì bắt ta chịu sự hành hạ này! Xem như ta nhìn rõ huynh rầ!!!"

Trước khi sôi, Tạ Liên vốn tin chắc mười phần. Sau khi mở nầi, y bắt đầu tự nghi ngờ lần nữa. Hao hết tâm tư nhưng lại nấu ra một nầi như thế, Hoa Thành còn đang đứng bên cạnh nhìn nữa, Tạ Liên không biết nên làm sao cho phải, lẽ nào muốn Hoa Thành ăn đồ này thật sao? Nghe tiếng quỷ rống quỷ kêu của Thích Dung, Tạ Liên càng phi ền muộn hơn. Thấy Hoa Thành khoanh tay định ra ngoài, Tạ Liên giờ tay cản hấn, nói: "Bỏ đi."

Y thở dài, múc một chén đồ ăn từ trong nầi, nói với Hoa Thành: "Nầi này đệ đừng ăn. Chờ ta tí nha." Nói đoạn đi ra cửa, gọi Cốc Tử và Lang Huỳnh đi múc nước, dòi bọn nhỏ khỏi hiện trường, sau đó bùng chén đồ kia ngầi xồm xuống, vui vẻ hoà nhã nói: "Biểu đệ, nên ăn cơm rầ."

Thích Dung hoảng sợ cực độ, quát: "Huynh làm gì. Huynh làm gì? Huynh muốn làm gì?! Tạ Liên ta cảnh cáo huynh, bây giờ ta là mạng người đây, huynh nghĩ cho kỹ đi! Kẻ nào nuốt được cái đồ này của huynh, kẻ đó sẽ thoát khỏi trói buộc của ba giới, nhảy khỏi lục đạo luân hầi, không có bất cứ..."

Lời còn chưa dứt, Thích Dung đã thấy Hoa Thành trong phòng đứng ngay cạnh nầi, tự cầi muống múc một chén, ngầi bên bàn ăn một ngụm, thế mà mặt không đổi sắc, vững như bàn thạch, gã tức thì bị dọa sợ. Một suy nghĩ trước nay chưa từng có chợt lóe lên trong đầu --

Không hổ là Tuyệt!

Tạ Liên đưa chén đến gần mặt gã, bình tĩnh nói: "Không muốn ăn cũng được, người ra đây đi."

Vậy càng không thể nào. Thích Dung cắn chặt răng, nhưng Tạ Liên lại 'kết' một tiếng bốp mở cầm gĩa, đồ thẳng vào.

Giây tiếp theo, tiếng thét chói tai vang khắp bầu trời thôn Bồ Tô.

Cái chén trong tay Tạ Liên trống không, mà Thích Dung dưới đất đã mắt vẹo mũi lệch, ngay cả giọng cũng khản đặc như cụ già già gần đất xa trời, rên rỉ: "...Ta... hận..."

Thấy tọng cả chén vào mà Thích Dung cũng chẳng chịu ra, Tạ Liên không biết nên vui hay buồn. Mặc dù y rất mong có thể mau chóng ép Thích Dung chui ra, nhưng nếu không thành công, dường như mặt khác cũng chứng thực rằng, thứ mà y dốc lòng nấu ra cũng không khó nuốt đến thế, xem như cũng là chuyện đáng mừng. Vừa quay đầu lại, chỉ thấy Hoa Thành cũng bưng một chén, vừa thông thả ăn vừa nhìn sang bên này, chén đó cũng sắp hết rồi. Hai mắt sáng lên, Tạ Liên đứng dậy hỏi: "Tam Lang, đệ ăn xong rồi hả?"

Lẽ ra y cảm thấy mình không làm tốt, ngại đưa cho Hoa Thành ăn, ngờ đâu Hoa Thành lại tự ăn rồi. Hoa Thành cười nói: "Ừ."

"..." Tạ Liên dè dặt hỏi: "Đệ cảm thấy mùi vị thế nào?"

Hoa Thành húp cả nước canh, cười đáp: "Ngon lắm. Hơi nồng quá, lần sau có thể nhạt hơn một chút."

Tạ Liên thở phào một hơi, gật đầu đáp: "Ừ, ta nhớ rồi. Cảm ơn ý kiến của đệ."

Thích Dung: "Oe oe oe oe oe oe oe--"

Chương 102: Thái tử dụ hiên nấu canh đón chào khách không mời (1)

Đêm nay, lòng tin của Tạ Liên vốn nhằm thể hiện tài năng đã trải qua biết bao thăng trầm.

Thật ra Hoa Thành từng đề xuất rằng, chi bằng để hắn nấu cơm cho, nhưng làm sao Tạ Liên có thể không biết xấu hổ bảo Hoa Thành đã giúp mình sửa cửa, giúp mình dọn nhà, rồi lại giúp mình nấu cơm nữa? Nào có đạo lý bảo khách làm như thế, huống chi nếu vậy thì xem đường đường Quý vương cấp Tuyệt người ta là cái gì?

Cũng may Tạ Liên mang về khá hàng tích trữ từ trấn trên, mặc dù tối qua đã bị y đồ hơn phân nửa vào rồi, song vẫn còn thừa lại một ít bánh bao, bánh bột ngô, rau dưa và trái cây, gặm đỡ cũng được. Nhưng gặm xong rồi nên làm gì bây giờ?

Sang ngày thứ hai, vấn đề này chưa đánh đã sụp. Mới sớm tinh mơ, cửa Bồn Tề quán đã bị một đám thôn nữ gõ mở, tặng cho vài nồi cháo lớn và một con gà nướng. Chúng thôn nữ đầu ngượng nghịu e dè, đến vì ai đã rõ như ban ngày. Tạ Liên không khỏi âm thầm thở dài: Đẹp trai không lo chết đói.

Con gà nướng cho hai đứa nhóc chia ra ăn, Tạ Liên chỉ húp chút cháo, Hoa Thành không đụng món nào, nói: "Ca ca được hoan nghênh ở đây thật."

Tạ Liên cười cười: "Tam Lang đừng chọc ta. Rõ ràng mọi người có dụng ý khác mà."

*Có dụng ý khác: Nguyên văn là "Túy Ông chi ý bất tại tửu" = ý của Túy Ông không phải ở rượu. Câu này trích từ "Túy Ông Đình Ký" của Âu Dương Tu (Túy Ông là tên hiệu của Âu Dương Tu), có nghĩa là Túy Ông tới không phải để uống rượu mà là để ngắm cảnh, thường dùng để chỉ có dụng ý khác.

Ăn xong chén canh kia, Thích Dung ở ngoài quán vẫy suốt cả buổi tối, gào khóc không ngừng, gì mà ta thà bị Lang Thiên Thu tóm cổ, bị nó cắt thịt lóc xương cũng tốt hơn ở đây bị huynh hạ độc! Gì mà Thái tử biểu ca ta sai rồi, van cầu huynh cho ta thuốc giải đi! Chưa kể gã có vẻ nhìn thấy rất nhiều ảo giác, Cốc Tử tưởng chừng bị dọa mất mật. Sáng sớm thức dậy, Thích Dung rất vẻ uể oải chán chường, mặt mày xanh như tàu lá chuối, hiện giờ đang cúi đầu húp xì xụp bát cháo mà Cốc Tử bưng, cuối

cùng cũng lấy lại được chút hơi sức, gã khàn giọng quát: "Đậu má! Được hoan nghênh cái cóc khỉ, ai đến vì y chứ? Coi cái tướng rẻ tiều của y kìa! Còn nữa, chó Hoa Thành người đừng có đắc ý, người cũng chỉ câu được loại gái quê trong xóm núi này thôi, còn không phải vì người ăn mặc sang chảnh nên mấy ả mới hối hả bầu vào! Nếu người mặc như thằng ăn xin, ta không tin mấy ả còn thèm ngó tới người!"

Tạ Liên nhủ thầm lời này trật rầy, cho dù Hoa Thành có mặc như thằng ăn xin, Tạ Liên tin chắc hẳn có thể xin được cả một ngọn núi vàng. Nhưng y cũng không nói ra miệng, chỉ chậm rãi bận việc của mình. Chốc lát sau, một mùi hương bay ra ngoài, Thích Dung lại rú lên: "Huỳnh lại làm gì nữa thế! Đây là cái gì!"

Tạ Liên dịu giọng đáp: "Là nầy 'canh Bách Niên Hảo Hợp' hôm qua. Ta đang hâm nóng nó."

Nghe vậy, Hoa Thành lập tức vỗ nhẹ tay, nói: "Tên hay, tên hay."

*Bách niên hảo hợp (Trăm năm hạnh phúc): Thường dùng làm lời chúc tụng vợ chồng mới cưới, cầu mong tình cảm tốt đẹp lâu dài.

Thích Dung quát: "Mẹ kiếp huỳnh còn đặt tên cho cái của nợ này nữa hả??? Mau dừng tay!!!"

Khỏi cần dứt gã ăn thật, chỉ cần tùy tiện hâm nóng là đủ khơi dậy hờn ức kinh hoàng của gã, thế là gã chẳng dám bép xép nữa. Ăn xong bữa này, Lang Huỳnh lặng lẽ thu dọn chén đĩa, dường như định mang đi rửa, Tạ Liên nói: "Không cần đâu, người qua bên kia chơi đi, để ta làm là được rầy."

Có lẽ y nấu cơm không được, nhưng rửa chén thì vẫn được. Hoa Thành nhìn Lang Huỳnh dẫn Cốc Tử đi chơi, nói: "Để ta làm cho."

Tạ Liên chối từ: "Đệ thì càng không cần, ngầy là được rầy."

Lời còn chưa dứt, chợt nghe Thích Dung ăn uống no nê rảnh rồi sinh nông nổi ở ngoài cửa huýt sáo vài tiếng, nói bằng giọng cợt nhả: "Ồ, cô em

ời, nhìn chăm chăm bốn đại gia làm gì? Bộ động tình rồi hả?"

Ban nãy con quỷ này còn nói gã chường mắt gái quê dân dã trong xóm núi, quay đầu đi lại bắt đầu chòng ghẹo, còn ghẹo kiểu thô thiển vậy nữa. Tạ Liên lắc đầu, nhủ thầm vẫn nên lôi gã vào thì hơn, mắc công thả rông ở ngoài hù dọa người ta. Nào ngờ còn chưa mở cửa, bên ngoài đã truyền đến từng tiếng kêu thảng thốt của các thôn dân: "Tuyệt thế mỹ nữ kìa!"

"Sao cô nương xinh đẹp như thế lại đến thôn của chúng ta..."

"Đời này ta chưa từng nhìn thấy cô nương nào duyên dáng ngần ấy, còn đến một lần hai người nữa!"

Ngay sau đó, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa cốc cốc, vậy mà lại gõ cửa Bồ Đề quán. Tạ Liên thầm buồn bực: "Tuyệt thế mỹ nữ? Lại còn hai người? Có sao hai tuyệt thế mỹ nữ lại đến gõ cửa quán mình? Ờ, chẳng lẽ là phú thương kia dẫn vợ mới đến đây hoàn nguyện?" Nghĩ đến khả năng này, y vội vàng lấy tấm bảng "Bản quán xập xệ nguy hiểm cầu quyền tiên", chuẩn bị đem ra đặt. Bấy giờ, lại nghe một cô gái lạnh lùng cất giọng: "Cái giống gì ở trước cửa thế này, cay mắt ghê."

Tiếp theo, một giọng nữ khác bối rối hỏi: "Chả nhẽ nuôi để giữ cửa? Không thể nào. Chắc chưa đến nỗi chọn linh thú phẩm vị thấp kém vậy đâu nhỉ?"

Tuy hai người này nói giọng nữ, nhưng Tạ Liên đã từng nghe cả rồi. Là Phong Sư Thanh Huyền và Địa Sư Nghi!

Tạ Liên vốn định đẩy cửa ra ngoài ngay, nhưng rồi bỗng quay phắt đầu lại, thấy Hoa Thành ở phía sau đang chậm rãi dọn chén đĩa bên bàn thờ. Y bèn dừng động tác, dè dặt nhìn ra ngoài từ khe cửa.

Chỉ thấy hai cô gái vóc dáng cao gầy đang đứng ngoài cửa. Một cô là nữ đạo sĩ môi hồng răng trắng, áo trắng phấn phật, điệu bộ thướt tha là lướt, phất trần vung vẩy, hai mắt sáng ngời. Cô còn lại là một thiếu nữ áo đen, màu da trắng muốt, dung mạo đẹp sắc sảo, có đôi mắt sắc mặt trông tẻ miến chề, đang đứng chấp tay nhìn sang nơi khác. Nữ đạo sĩ áo trắng cười

tươi rói vỗ tay khắp xung quanh, nói: "Ha ha, cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người, khỏi cần phải khen, đừng tung hô quá. Các người như vậy, ta bối rối lắm. Thôi được rồi mà, cảm ơn cảm ơn. Ha ha."

Tạ Liên: "..."

Một đám thôn dân đông nghìn nghịt vây quanh bốn phía ngấm mỡ nữ, ngấm mỡ nữ xong lại bắt đầu chỉ trỏ Thích Dung. Thích Dung không hài lòng, hét toáng lên: "Nhìn gì mà nhìn! Ông đây thích nằm dưới đất thì sao chứ! Cút hết đi! Đẹp cái cóc khỉ!" Thấy người này hành xử quái đản, mặt đã hung dữ còn xanh mét, đám thôn dân sợ đến mức tản ra như ong vỡ tổ. Sư Thanh Huyền hỏi Thích Dung: "Vị công tử... xanh lè này, xin hỏi bây giờ Thái tử điện hạ có đang ở trong quán không?"

Vừa nghe đối phương gọi Tạ Liên là "Thái tử điện hạ", Thích Dung tức khắc mất sạch hứng thú với hai vị mỹ nhân trước mắt, phun phèo phèo mắng: "Ta khinh! Thì ra là cầu quan Thượng thiên đình! Ông đây đánh phải chó giữ cửa của y nhé. Nghe cho kỹ đây, ta chính là..." Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Minh Nghi im lặng đi tới, sau đó vang lên một tiếng hét thảm và một tràng rầm rầm phịch phịch. Từ vị trí của Tạ Liên không thấy rõ Minh Nghi sẵn tới làm gì, chỉ thấy Sư Thanh Huyền vẩy phất trần, gọi: "Minh huynh, bạo lực như vậy không tốt lắm đâu!"

Minh Nghi dừng dừng đáp: "Sợ cái gì. Gã cũng nói gã không phải linh thú nhà nuôi rồi."

"..."

Tránh cho Thích Dung bị đánh chết, Tạ Liên đành phải mở cửa, giơ tay ngăn cản: "Đại nhân! Thủ hạ lưu tình! Không thể đánh được, đây là người đó!"

Thấy Tạ Liên mở cửa, Minh Nghi vén vạt áo đen, nhấc giày khỏi lưng Thích Dung. Sư Thanh Huyền bước lên, vỗ tay nói: "Thái tử điện hạ, ta đến sớm hơn mấy ngày. Kể ngoài cửa là chuyện gì thế? Minh đây quý khí muốn giấu cũng giấu không được, tưởng chúng ta bị mù chắc? Ủa, thôi vào rồi nói tiếp. Lần này ta có chuyện quan trọng muốn tìm huynh giúp

đỡ..." Nói đoạn vòng qua Thích Dung nằm xải lai dưới đất, bước chân vào cửa. Hoa Thành còn đang ở trong phòng, Tạ Liên nào dám cho hai người họ vào khơi khơi như thế, vội nói: "Khoan đã!"

Tiếc rằng đã muộn rồi. Nơi to cỡ lòng bàn tay như Bồ Đề quán, căn bản không có chỗ để nấp, hai người kia lập tức thấy được Quý vương cấp Tuyệt đang đứng rửa chén sau lưng Tạ Liên. Tám mắt chạm nhau, dùng dùng đoàng đoàng, Hoa Thành nhe răng nở nụ cười, để lộ một ít răng trắng, tuy rằng ý cười chan chứa, nhưng đáy mắt tuyệt không có ý cười.

Chỉ trong tích tắc, con người của Minh Nghi chợt co rút, đoạn thụt lùi ba thước, Sư Thanh Huyền thì giữ quạt Phong Sư, bày sẵn tư thế, cảnh giác vạn phần: "Huyết Vũ Thám Hoa!"

Thích Dung mặt xám mày tro ngoài cửa giận dữ mắng: "Ta còn là Thanh Đăng Dạ Du nè! Các người đánh ta cả buổi cũng không nhận ra ta, sao vừa nhìn hấn đã biết là hấn?!"

Minh Nghi từng lăn lộn ở chợ Quý, nằm vùng dưới trướng Hoa Thành mấy năm, trước đó không lâu vừa lộ tẩy bị Hoa Thành tóm cổ, nhốt dưới hầm giam mê cung đánh đập một trận, giờ đây kẻ thù chạm mặt, đỏ mắt khỏi phải nói, một gian Bồ Đề quán be bé, trong ngoài toàn là mùi thuốc độc. Hoa Thành ném giẻ lau trong tay, híp mắt nói: "Địa Sư đại nhân cũng còn năng nổ hoạt bát quá chứ."

Minh Nghi lạnh lùng đáp: "Quý vương các hạ vẫn nhàn rỗi như trước."

Sau khi làm bộ làm tịch chào hỏi nhau, câu tiếp theo, giọng điệu lẫn sắc mặt của Hoa Thành đều trở nên rét lạnh.

Hấn cảnh cáo: "Rời khỏi đây. Ta mặc kệ các người có chuyện quan trọng gì, đừng đến gần nơi này nữa."

Mặc dù hết sức kiêng kỵ Hoa Thành, nhưng về mặt khí thế lại không chịu nhún nhường lép vế, Minh Nghi trầm giọng đáp: "Tới đây không phải chủ ý của ta!"

Mắt thấy mùi thuốc độc sắp biến thành mùi thuốc nổ, Tạ Liên đứng bên cạnh nói: "Vây vậy vậy, Phong Sư đại nhân, vậy nên làm sao bây giờ?"

Sư Thanh Huyền dùng quạt gõ trán, nói: "Ta cũng không ngờ Huyết Vũ Thám Hoa lại đứng lúc ở chỗ huynh! Trước đó không lâu các người vừa gặp nhau mà, sao chưa chi lại bập vào nhau nữa rồi? Nhưng dù sao đi nữa, nếu có thể không giải quyết bằng vũ lực thì tốt nhất đừng dùng vũ lực, bạo lực không tốt đâu. Ngộ nhỡ đánh nhau, chúng ta vẫn nên can ngăn một tí."

Tạ Liên đáp: "Tổng thể mà nói, ta đồng ý." Thích Dung đang trông chờ hai nhóm bọn họ đánh nhau, này giờ vẫn dỏng tai nghe lỏm, lúc này chợt lên tiếng: "Ồ -- Thì ra người là ả đàn bà Phong Sư đệ tiện kia?"

Tạ Liên và Sư Thanh Huyền đều quay đầu nhìn gã. Thích Dung từng mắng Sư Thanh Huyền như thế trong hang núi của chính gã, chẳng ngờ ngay mặt người ta mà gã cũng dám mắng, không biết nên nói là can đảm đáng khen hay nào thiếu nết nhặn. Sư Thanh Huyền trước nay sống trong nhung lụa, đoán chừng mới lần đầu nghe người ta dùng từ này mắng mình, hấn chớp chớp mắt, ừ ừ cạc cạc, nói với Tạ Liên: "Thái tử điện hạ, xin chờ giây lát."

Nói đoạn bước ra khỏi quán, khóa cửa lại. Chỉ nghe ngoài cửa lại truyền đến một tiếng hét thảm của Thích Dung và một tràng rầm rầm phịch phịch, lát sau, Sư Thanh Huyền mới mở cửa bước vào, đã đổi về dạng nam, nói: "Được rồi. Lúc này nói đến đâu nhỉ? Ta cũng đói bụng rồi, ta cảm thấy chi bằng mọi người ngồi xuống ăn chút gì trước, có chuyện gì cứ từ từ thương lượng. Chẳng có chuyện gì không thể giải quyết trên bàn cơm cả."

"..."

Tuy Tạ Liên không hy vọng bọn họ đánh nhau trong Bồ Đề quán, nhưng dường như Hoa Thành cực kỳ tức giận với việc Minh Nghi nằm vùng, chẳng biết bên trong có nội tình gì không, bảo bọn họ ngồi xuống hòa nhã ăn cơm có vẻ không khả thi lắm. Dù vậy, Hoa Thành lại không hề tỏ ý phản đối, giăng co một hồi, sắc lạnh trên mặt cũng dần dần tan biến, đoạn tiếp tục công cuộc rửa chén. Rửa xong tự đi tới cạnh nĩa, múc một chén canh Bách Niên Hảo Hạp.

Thấy Hoa Thành chủ động lui binh, một trận đại chiến dừng kịp thời, ai nấy cũng thở phào nhẹ nhõm. Bước tiếp theo phải lập tức đổi đề tài, thúc đẩy bầu không khí, thế là Sư Thanh Huyền nói: "Thái tử điện hạ, trong này đựng gì thế? Hình như còn đun kìa."

Tạ Liên đáp: "À, cái đó là ta nấu."

Nhà này đun lâu như vậy, sớm đã thấm vị, mùi cũng phai nhiều. Tuy màu sắc khó mà tưởng tượng nổi, nhưng đã bị hắt đến mất hẳn hình thái, thoát nhìn đỡ hơn tối qua nhiều. Nghe vậy, Sư Thanh Huyền hăng hái trào dâng: "Vậy hả? Ta còn chưa được ăn thử do thân quan tự tay nấu bao giờ! Nào nào nào, cho bọn ta nếm thử nha."

Dứt lời, Sư Thanh Huyền cũng lấy hai bộ chén đũa, múc hai chén canh. Thành thật mà nói, Tạ Liên vốn định can ngăn, nhưng vì Hoa Thành nhiều lần khẳng định, mơ hồ còn mảy may tin tưởng cho y, chưa kể sáng nay khi đun lại lần nữa, Tạ Liên còn đi đầu chỉnh theo ý kiến của Hoa Thành tối qua, thế nên trong đầu y mới nảy sinh ý nghĩ "biết đâu mình đã cứu được nó rồi". Lần nữa một hồi, Tạ Liên vẫn chẳng nói chẳng rằng, ngấm ngầm chờ mong nhìn Sư Thanh Huyền đưa một chén cho Minh Nghi, nói: "Nào, Minh huynh, phần của huynh nè."

Minh Nghi nhìn lướt qua cái chén, sau đó xoay mặt đi một cách miễn cưỡng.

Làm vậy có phần thất lễ. Sư Thanh Huyền tức tối đưa chén lên lần nữa, bám riết đến cùng: "Qua ăn đi! Hồi này trên đường huynh than đói còn gì?"

Hoa Thành ở bên kia thông thả múc một muống, thổi thổi rồi cho vào miệng, nuốt xuống, cười nói với Tạ Liên: "Hôm nay lạt hơn một chút thật, mùi vị rất vừa miệng."

Tạ Liên cũng cười nói: "Vậy hả? Hôm nay ta cho thêm nước đó."

Hoa Thành lại ăn một muống, cười tít mắt: "Ca ca có lòng."

Nhìn dáng vẻ của Hoa Thành, nếu nói hắn đang thưởng thức sơn hào hải vị thì cũng có sức thuyết phục lắm. Hồi lâu sau, Minh Nghi vẫn nhận chén. Sư Thanh Huyền cười nói: "Vậy mới được chứ!" Hai người cùng múc một muống, cho vào miệng.

Tác giả nói:

Được rồi, mời Minh huynh và Phong Sư nướng nướng ăn cơm xong, ngày mai bốn người tổ đội đi đánh quái!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

103-104

Chương 103: Bạch Thoại Tiên Nhân khóc tang trong tiệc mừng

*Bạch thoại: nói nhảm, nói suông, khoác lác.

Tạ Liên hỏi: "Sao hả?"

Minh Nghi "ồ" một tiếng, mặt hướng xuống, ụp lên bàn thờ, dường như đã đánh mất tri giác.

Bên kia, Sư Thanh Huyền lặng thinh chẳng nói chẳng rằng, hai hàng nước mắt chảy dài.

"..."

Tạ Liên ngáp ngừng hỏi: "Hai vị đại nhân, rốt cuộc sao thế, phẫn chấn lên bình luận bằng lời được không?"

Sư Thanh Huyền tỉnh táo lại, lau nước mắt rồi nắm tay Tạ Liên, nắm chặt cứng ngắc, nói ú ớ: "...Thái tử điện hạ."

Tạ Liên trở tay nắm lại, hỏi: "Sao cơ?"

Sư Thanh Huyền líu lười, nói không nên lời, hồi lâu sau mới nước mắt nước mũi đầm đìa đẩy Minh Nghi ra, nói: "Minh huynh... Minh huynh! Minh huynh ơi huynh sao thế, phẫn chấn lên nào, huynh tỉnh lại đi!"

Minh Nghi gục xuống bàn đờ như tượng. Xưa nay Sư Thanh Huyền chẳng thể chịu được việc người khác không đáp lời mình, càng đẩy càng mạnh, cuối cùng tóm lấy đối phương mà lắc. Tạ Liên nhìn hết nổi, kìm

lòng không đành nhắc nhở: "Phong Sư đại nhân chi bằng người buông cây chổi ra trước đi, có gì từ từ nói."

Sư Thanh Huyền túm cây chổi, quay đầu lại la lớn: "Hả? Thái tử điện hạ huynh nói cái gì? Ta nghe không rõ!"

Tạ Liên hết cách, đành phải hét vào tai Sư Thanh Huyền: "Phong Sư đại nhân! Thứ trong tay người không phải là Địa Sư đại nhân, Địa Sư đại nhân ở bên này, bên này nè!"

Bấy giờ Minh Nghi bỗng ngẩng phắt dậy, hấn khôi phục hình dạng nam nhi trong tích tắc, sắc mặt tái mét, mở miệng thốt ngay một câu: "Ta nổi tâm ma rồi. Làm phiền trừ khử giúp ta."

Không ngờ ăn một muỗng canh cũng nổi tâm ma cho được, Tạ Liên bị dọa hết hồn, ấp úng nói: "...Chắc không đâu..."

Sư Thanh Huyền lại chỉ vào Minh Nghi, tròn tròn hai mắt, quát: "Khoan đã, người! Người là yêu nghiệt phương nào, dám giở trò gian trá trước mặt bản Phong Sư? Minh huynh đâu rồi, mau lên để ta yểm trợ huynh, chúng ta cùng bắt nó trước." Nói đoạn một tay túm cây chổi, tay còn lại giữ quạt Phong Sư ra. Nếu như quạt cú này, chắc chắn cả nóc nhà sẽ bay ngay tắp lự. Tạ Liên vội vã chạy tới ôm Phong Sư, nói: "Không được không được. Hai vị đại nhân, các người tỉnh lại đi được không!"

"Ha ha ha ha hi hi hi hi hô hô hô hô..."

Thích Dung ở ngoài cửa đấm đấm cười sằng sặc, mắng: "Đáng đời! Cầu quan! Mau chầu trời đi! Quá sướng! Hả giận!"

Hai vị thần quan trong phòng ngả trái ngả phải, rên rỉ liên tục. Hoa Thành khoanh tay tựa vào tường, Tạ Liên nhìn hấn rồi nhìn Phong Sư và Địa Sư ôm đầu co quắp dưới mặt đất, nhỏ giọng hỏi: "Phải chăng vẫn thêm chưa đủ nước... sao phản ứng còn nghiêm trọng hơn Thích Dung vậy?"

Hoa Thành nhướn mày đáp: "Ta cảm thấy ngon lắm. Chắc do vấn đề khẩu vị của bọn họ. Chuyện thường ở huyện thôi."

Tạ Liên chưa hề nghĩ đến việc, thường ngày Thích Dung ăn những gì, còn thường ngày các thần quan lại ăn gì. So sánh hai bên, độ chênh lệch và kích thích mà các thần quan cảm nhận được sẽ lớn hơn, phản ứng tất cũng dữ dội hơn. Đương nhiên, y càng chưa bao giờ nghĩ đến việc, sau khi qua tay Hoa Thành, nĩa canh đó có bị cho thêm gì không.

Dưới muện phiến và áy náy, Tạ Liên rót đủ bảy tám chén nước lọc cho Sư Thanh Huyền và Minh Nghi, lần này hai vị thần quan mới từ từ tỉnh lại. Dù rằng vẫn mặt mày xanh mét và hai mắt thần thờ như Thích Dung, nhưng chí ít thần trí đã tỉnh táo, nói năng cũng rõ ràng. Vấn đề nhỏ duy nhất chính là, Sư Thanh Huyền vẫn không ngừng được nước mắt, lúc nói chuyện thì thoảng lại cắn trúng lưỡi, nhưng không có gì quá nghiêm trọng.

Qua một phen gà bay chó sủa, hồi lâu sau, cuối cùng bốn người ngồi ngay ngắn quanh bàn thờ.

Minh Nghi vẫn gục mặt xuống bàn đờ như phỗng, điệu bộ trông như xác chết. Tạ Liên nghiêm mặt nói: "Phong Sư đại nhân, vừa rồi người nói có chuyện rất quan trọng muốn nhờ ta giúp đỡ, rốt cuộc là chuyện gì?"

Mặt mày tiều tụy, Sư Thanh Huyền ném thuật cách âm lên cửa, đảm bảo người ở ngoài không nghe được, bấy giờ mới khàn giọng mở miệng: "...Là thế này. Khụ khụ, khụ khụ. Thái tử điện hạ huynh cao nhân lánh mình nơi phố thị, tu hành ở nhân gian tám trăm năm, đi xa thấy rộng, hẳn là từng gặp không ít yêu ma quỷ quái nhỉ?"

Tạ Liên khoanh tay, đáp: "Đúng là từng gặp một ít."

Sư Thanh Huyền nói: "Vậy ta muốn hỏi, huynh... đã từng gặp 'Bạch Thoại Tiên Nhân' bao giờ chưa?"

Tạ Liên sửng sốt, hỏi: "Khóc tang trong tiệc mừng, Bạch Thoại Tiên Nhân?"

Sư Thanh Huyền giảm nhỏ giọng: "Đúng thế!"

Đột nhiên, Tạ Liên cảm thấy sờn hết gai ốc, một luồng khí lạnh vù vù bắt đầu trườn lên theo sống lưng.

Cùng lúc đó, hình như có người nào đang ghé vào tai y, vừa khẽ khàng cười khẩy, vừa ngâm nga một điệu hát dân gian hết sức quý dị.

Ánh nắng thoát đầu rọi vào từ cửa sổ và những lỗ rách tất lịm, Bồn Tề quán nhỏ vốn ấm áp sáng sủa chẳng biết trở nên tối tăm từ bao giờ, như thể bị bao trùm dưới một mảng bóng mờ khổng lồ. Mà tứ chi của Tạ Liên cũng ngáy một lạnh dằn, rét buốt như sắt.

"..."

"..."

"..."

Tạ Liên không khỏi buộc chặt quần áo, cảm thấy vẫn cần phải nói thẳng: "Ta muốn hỏi một chút... Ai đang cười? Ai đang hát? Ai đang thổi hơi lạnh sau lưng ta? Ai làm cho gian phòng tối thui vậy?"

Sư Thanh Huyền lau nước mắt, đáp: "À, đều là ta đó. Là một ít pháp thuật vật vãnh do ta bày, không cần để ý đâu, tăng thêm chút không khí ấy mà."

Ba người còn lại ngẩn bên bàn thờ hết biết nói gì. Hồi lâu sau, Tạ Liên đỡ trán, nói bằng giọng bất đắc dĩ: "...Phong Sư đại nhân, chi bằng đừng thổi gió lạnh nữa, thời tiết thế này, mọi người mặc ít lắm. Hơn nữa thật ra bầu không khí ban đầu đã không tệ rồi, một tay người thổi thêm gió lạnh rồi phối nhạc... trái lại còn quấy cho mất sạch."

Sư Thanh Huyền nói: "Ừa? Vậy hả?" Sau đó vung tay lên, thu hồi luồng gió lạnh vù vù thổi sau lưng bốn người, nói: "Có đi đâu cứ để phòng tối vậy đi, ta châm một ngọn nến sẽ có cảm giác hơn." Nói đoạn, Sư Thanh Huyền lấy một ngọn nến ra châm thật. Ánh lửa yếu ớt chiếu rọi hai gương mặt trắng muốt và hai gương mặt nửa trắng nửa xanh, quả nhiên rất có

không khí, rất có cảm giác, chỉ sợ nếu để Thích Dung ngoài phòng nhìn thấy cũng sẽ hoảng đến la hét om sòm cái quỷ gì thế này.

Ba người còn lại cũng không muốn nói gì, Hoa Thành ngả người ra sau, Minh Nghi giữ nguyên tư thế nằm ngay đơ. Tạ Liên day ấn đường, nói: "Tiếp tục đi... khi này nói đến đâu rồi? Bạch Thoại Tiên Nhân. Từ đầu người cứ nói là quái vật miệng tiện cho rồi, nói Bạch Thoại Tiên Nhân ta còn chưa kịp phản ứng là cái gì."

Sư Thanh Huyền kinh hãi: "Thái tử điện hạ huynh to gan quá nha, gọi như vậy không tốt lắm đâu!"

Bạch Thoại Tiên Nhân, tuy được xưng là "Tiên nhân", nhưng mọi người gọi nó "Tiên nhân" chỉ để tỏ chút thành ý, cho nó mặt mũi, sợ gọi khó nghe quá, ngộ nhỡ bị nó biết sẽ cho mình đẹp mặt. Thật ra tất cả mọi người đều hận không thể mắng nó tiên nhân miệng tiện quái vật miệng tiện, càng khó nghe càng tốt. Bởi vì nó thật sự đáng hận tột độ.

Không sai, yêu ma quỷ quái tằm thường cùng lắm chỉ đáng sợ, nhưng nó lại là "đáng hận", bởi vì nó thích nhất trò thành linh xuất hiện đội một chậu nước lạnh vào lúc người ta đang vui vẻ. Thử nghĩ mà xem, một đôi vợ chồng mới thành thân, có một thứ như thế xuất hiện trong tiệc cưới của người ta, uống rượu mừng của người ta rồi đột nhiên phán: "Không bao lâu nữa, các người sẽ chia tay!" Hoặc là lão gia nhà ai thăng chức, nó cũng bất chợt ló ra, cất giọng giữa tiếng chúc mừng của mọi người: "Chưa đầy mấy năm, người sẽ bị bắt bỏ tù!"

Nếu nó quấy lấy người nào, tất sẽ như bóng với hình, trời buột sít sao, liên tục phát ra những lời nguyền rủa hoàn toàn trái ngược khi việc mừng của người đó xảy đến. Khởi nói cũng tưởng tượng được đáng hận nhường nào rồi. Nhất là những gia đình cực kiêng kỵ điếm xấu, gặp phải thứ này sốt ruột chết được. Chẳng ai muốn bị thứ như nó bám víu, nhưng nếu gặp phải chỉ đành tự nhận mình xui, bởi vì đến tận bây giờ cũng không ai rõ nó rốt cuộc nó chọn người ra tay thế nào.

Xem ra Sư Thanh Huyền cũng kiêng kỵ thứ này lắm, Tạ Liên lại không hề để tâm, nói: "Có gì đâu. Thứ này chẳng có gì đáng sợ cả."

Nói chính xác hơn, thứ này sợ y mới đúng. Sư Thanh Huyền nổi hứng thú, hỏi: "Xem ra Thái tử điện hạ huynh gặp nó rồi đúng không? Loại vật này có thể nào bị diệt trừ tận gốc không?"

Trầm ngâm chốc lát, Tạ Liên nói: "Rất nhiều năm về trước, đích thực ta từng gặp hai con, nhưng sau đó chúng nó không còn xuất hiện nữa, chẳng biết có phải đã bị diệt tận gốc rồi không. Tuy nhiên theo kinh nghiệm của ta, nếu thật sự muốn đối phó với nó cũng không khó khăn lắm."

Sư Thanh Huyền mừng húm: "Hai? Cả hai đều bị huynh đối phó?! Vậy ta tìm đúng người rồi! Tình huống như nào thế?"

Tạ Liên bèn kể, con thứ nhất là thế này: Nhiều năm về trước, Tạ Liên đi ngang qua một trấn nhỏ, có một phú thương đưa con gái lên hoàng thành học tập. Do cảm thấy con gái có chí tiến thủ, lão bèn giống trống khua chiêng truyền bá một phen, hân hoan đặc chí. Nào ngờ vui quá hóa buồn, trong buổi tiệc tiễn đưa, đột nhiên có một giọng nói cất lớn: "Con gái người sẽ lật xe dọc đường, ngã chết nơi vách núi!"

Phú thương nổi cơn thịnh nộ tại chỗ, muốn bắt kẻ nói câu đó, nhưng sau khi nói xong, kẻ nọ lập tức lủi xuống gầm bàn, cứ thế không cánh mà bay.

Lần này, tất cả mọi người bắt đầu hoảng sợ. Vừa khéo hôm đó Tạ Liên lượm được nát ở hộ gia đình này, đang gom chút cơm thừa định mang về, nghe kể chuyện trên, y biết ngay đã chọc phải vật gì, bèn bảo phú thương không cần lo lắng. Y nhấn phú thương mời hai chục hộ vệ, cộng thêm chính mình, cẩn thận đưa vị tiểu thư kia đến hoàng thành an toàn, canh giữ bên người tiểu thư một thời gian. Một tháng sau, trong một cuộc thi phẩm mạo (nhân phẩm và tướng mạo), tiểu thư nọ giành được hạng nhất, cơ hội đã tới.

Đêm đó, mọi người đãi tiệc chúc mừng tiểu thư tại một tửu lâu ở hoàng thành, quả nhiên, lại có một giọng nói cất lên giữa đám đông: "Mai này người sẽ bị..."

Vừa nghe đến đó, Tạ Liên lập tức bắt lấy vật núp trong đám người, bóp cổ họng của nó, không cho nó nói ra câu đó. Tiếp theo, y dùng bùa xích thân hình của nó lại, hành hung một trận, sau đó gọi người chuẩn bị một chiếc xe ngựa, chở nó chạy thẳng lên vách núi, đến một ngã rẽ thì chém đứt dây cương, để cho xe đó chở nó rơi xuống vách núi, khớp với đi đầu mà nó nguyền rủa người khác.

Ba người kia hỏi: "Vậy thôi à?"

Tạ Liên nói: "Chỉ vậy thôi. Đối phó với tiên... được rồi, Bạch Thoại Tiên Nhân. Đối phó với Bạch Thoại Tiên Nhân có ba cách: Một, đừng cho nó mở miệng, bóp chết nó trước khi nó mở miệng. Cái này chỉ đề phòng được nhất thời, không đề phòng được cả đời, tóm lại khó lòng phòng bị.

"Hai, nếu như nó mở miệng, đừng để đối tượng bị nó nguyền rủa nghe thấy. Bất luận người nào nghe được lời nguyền rủa mình vào lúc đang vui sướng, khó tránh sẽ nảy sinh chút sợ hãi, mà vật này dùng nỗi sợ đó làm thức ăn, làm niềm vui. Người càng sợ, nó càng mừng, mà nếu người thật sự bị nó dọa cho tâm thần hoảng loạn, làm hỏng chuyện trong tay như nó nói, pháp lực của nó sẽ tăng tiến vượt bậc. Nhưng trừ phi là người điếc, bằng không sẽ có một ngày nghe được thôi. Trên thực tế, cho dù là người điếc cũng chưa chắc thoát nạn, bởi lẽ có người vì trốn nó mà tự đâm thủng hai tai, nhưng cuối cùng vẫn vô dụng.

"Mà trái lại, nếu mặc kệ nó nguyền rủa thế nào, dội nước lạnh vào mình ra sao, kiểu gì cũng lờ tịt, vậy thì nó sẽ bó tay với người. Do đó, hiệu quả nhất chính là cách thứ ba: Khiến mình đầy ắp việc vui, đừng bao giờ để nó vào mắt, nó nói cũng được, không nói cũng chẳng sao, cứ nghe tai này lọt tai khác. Khiến mình trở nên ngày một mạnh mẽ, tuyệt đối không đi theo tương lai bi thảm mà nó vạch sẵn cho mình. Vậy thì đến phút cuối, nó sẽ không lấy được khoái cảm từ chỗ người, ắt hẳn sẽ chán chường bỏ đi. Đương nhiên cũng có khả năng chỉ ẩn nấp tạm thời, chờ cơ hội lần sau tấn công chỗ yếu hại."

Tuy rằng cách thứ ba hiệu quả nhất, nhưng cũng là cách khó làm nhất, dù sao trên đời này có mấy ai thật sự đạt đến cảnh giới lòng như sắt đá,

không gợn nổi sóng? Sư Thanh Huyền càng nghe, chân mày nhíu càng chặt, hỏi: "Vậy lần hai thì sao? Lần hai huynh cũng giải quyết như vậy à?"

Tạ Liên đáp: "Lần hai, với người khác mà nói chắc không có tác dụng gì. Dù sao tình huống cũng đặc biệt."

"Đặc biệt thế nào?"

Tạ Liên nói: "Người nó tìm chính là ta."

Chương 104: Bạch Thoại Tiên Nhân khóc tang trong tiệc mừng (2)

Cũng vào rất nhiều năm về trước, Tạ Liên từng gặp một con Bạch Thoại Tiên Nhân.

Lần đó, Tạ Liên vừa tự dựa vào sức mình xây một gian nhà tranh. Ngay lúc y đứng bên dưới tán thưởng gian nhà mới, đột nhiên trong góc có một giọng nói khẽ cất lên: "Nhà của người, hai tháng sau sẽ sụp."

Sư Thanh Huyền hỏi: "Vậy huynh làm thế nào?"

Tạ Liên đáp: "Không làm gì hết. Ta nói: 'Hai tháng sau? Trong vòng bảy ngày mà nó còn trụ được mới là lạ'."

"..."

Hoa Thành nở nụ cười, ngay sau đó, nụ cười ấy nhạt phai.

Con Bạch Thoại Tiên Nhân kia núp trong góc tối chờ hút nổi sợ hãi, phiên não và bất an của Tạ Liên. Tuy nhiên, nó đầy lòng chờ mong hút không khí cả buổi trời, đến khi Tạ Liên tắm rửa ngủ nghỉ trong nhà mới cũng chẳng hút được gì.

Mặc dù không thấy được chân thân của nó, Tạ Liên cũng cảm giác được ắt hẳn nó giận lắm.

Chưa qua mấy hôm, một tia sét xanh giáng xuống giữa trời đêm, cả gian nhà cháy rụi.

Con Bạch Thoại Tiên Nhân hết sức vui mừng, chắc vì nó cảm thấy cháy rụi với đồ sập cũng không khác gì nhau, xem như lời nguyện rửa của nó đã ứng nghiệm, bây giờ Tạ Liên hẳn nên sợ hãi rồi. Nhưng không hề Nó vẫn không hút được bất cứ thứ gì để no bụng. Dĩ nhiên nó không cam tâm, thế nên nó tiếp tục bám theo Tạ Liên, chờ việc mừng tiếp theo đến.

Ngờ đâu chờ một phát hơn nửa năm, trong hơn nửa năm đó, Tạ Liên thế mà chẳng có việc mừng nào!

Nếu là người bình thường, sớm đã bỏ cuộc rồi. Nhưng Bạch Thoại Tiên Nhân có một đặc điểm là thích đối nghịch đến cùng, nhắm trúng người nào thì sẽ liều chết bám riết, thế nên nó cũng khổ sở nhịn đói hơn nửa năm. Cuối cùng, rốt cuộc cơ hội đã đến.

Hôm đó Tạ Liên lượm đống nát kiếm được một khoản lớn, xem như may mắn phát chút tài. Bạch Thoại Tiên Nhân mừng muốn chết, nhịn nhịn đã quá lâu, nó tức khắc dốc hết vốn liếng, tuôn một tràng dài về cuộc đời đặc sắc của Tạ Liên sau khi có tiền, nào ăn uống chơi gái bài bạc nào nhiễm đủ thứ bệnh rồi mắc nợ ngập đầu, nguyện rửa luôn miệng nói mãi không dứt. Tạ Liên vừa đếm tiền vừa nghe say sưa, nghe xong vẫn tắm rửa đi ngủ như thường, Bạch Thoại Tiên Nhân cũng chẳng hút được gì như trước.

Ngay đêm hôm đó, mớ đống nát của Tạ Liên bốc cháy.

Sau khi dập lửa, Tạ Liên mặt mày đen thui than thở với Bạch Thoại Tiên Nhân: "Tiếc quá. Bị đốt trụi cả rồi, đến một cái cũng chẳng còn. Mấy câu sống say chết mộng phù thế lưu kim* mà tối qua người nói, ta vẫn chưa được trải nghiệm cái nào. Ta thấy những gì người nói thú vị lắm, hay là người lặp lại lần nữa đi."

*Sống say chết mộng (Túy sinh mộng tử): Sống trong cơn say, chết trong cơn mơ, chỉ trạng thái như uống say rượu hoặc nằm mộng, hồ đồ mà sống qua ngày.

*Phù thế lưu kim: có thể hiểu nôm na là những năm tháng đáng quý tốt đẹp trên đời.

Cứ thế ba bốn lần, dằn dụa về sau, Tạ Liên thậm chí còn chủ động hỏi nó, người có gì muốn nói không? Người muốn nói vài câu không? Cuối cùng Bạch Thoại Tiên Nhân không chịu nổi nữa, bỏ trốn mất dạng.

Đối với Bạch Thoại Tiên Nhân, ôn thần như Tạ Liên quả là khắc tinh. Một là y chẳng có việc gì mừng, uổng công chờ đợi mấy năm; hai là y đã quá quen với mọi vận rủi nên không hề hoảng sợ lo lắng gì. Chưa kể số y xui xẻo vượt xa sức tưởng tượng của Bạch Thoại Tiên Nhân, vì vậy với Tạ Liên mà nói, lời nguyền rủa của chúng chẳng xi nhê gì, tưởng chừng như chúc phúc, hoặc như đang kể mộng hảo huyền.

Tóm lại từ đó trở đi, Tạ Liên đoạn tuyệt nhân duyên với Bạch Thoại Tiên Nhân. Thậm chí y còn hơi ngờ vực, phải chăng sau khi chạy trốn, con Bạch Thoại Tiên Nhân đó đã nhiệt liệt tuyên truyền về việc y xấu xa như thế nào với nội bộ chủng tộc của nó hay không.

Nghe đến đây, Sư Thanh Huyền nhin không được phì cười. Hoa Thành lạnh nhạt hỏi: "Buồn cười lắm à."

Sư Thanh Huyền cũng biết như vậy không ổn, lập tức chỉnh lại sắc mặt, nghiêm túc nói: "Xin lỗi, Thái tử điện hạ."

Tạ Liên cười đáp: "Không có gì đâu. Dù sao ta cũng thấy rất thú vị."

Y đưa ra tổng kết: "Bạch Thoại Tiên Nhân hấp thu pháp lực từ nỗi sợ hãi của con người, rồi lại thúc đẩy những lời tiên đoán trở thành sự thật nhờ vào nguần pháp lực đó, sau cùng lại đưa ra những lời tiên đoán mới. Cứ tuần hoàn tới lui như thế, mãi đến khi một người bị đánh gục triệt để, lòng như tro tàn mới chịu thôi. Chính vì vậy, ý chí càng không vững thì càng chịu thiệt, mà sở hữu càng nhiều thì càng sợ mất nhiều."

Ngừng một lúc, y lại nhắc nhở: "Cố tin đồn của Phong Sư đại nhân nhận được lời cầu nguyện nên nhờ người giúp đỡ sao? Người là Phong Thần, thứ này không thuộc phạm vi quản lý của người, nếu nhận được có thể chuyển giao cho Võ Thần."

Sư Thanh Huyền lại trả lời: "Không phải tin đồ gặp phải, là chính ta gặp phải."

Lần này, Tạ Liên càng thấy khó hiểu: "Chính người gặp phải ư? Thông thường Bạch Thoại Tiên Nhân nào dám trêu chọc thần quan. Cho dù có chọc, dựa vào địa vị thần quan cũng đâu cần sợ chúng."

Sư Thanh Huyền thở dài: "Nếu gặp sau khi ta phi thăng, dĩ nhiên không đáng lo, nhưng... chuyện này kể ra dài dòng lắm."

Kể rằng mấy trăm năm trước, khi còn là người thường, Phong Sư và Thủy Sư sinh ra trong một gia đình thương nhân giàu sang quyền thế. Sư Thanh Huyền là con thứ, lúc vừa chào đời, cả nhà hết sức mừng rỡ, đặt nhũ danh cho con là "Huyền", ngoài ra còn phát cháo miễn phí rộng rãi, làm việc thiện tích đức.

*Huyền: Màu đen; huyền bí, ảo diệu.

Khi ấy có một thầy tướng số húp cháo xong, thấy đứa bé bọc tã bèn hỏi sinh thần bát tự (ngày giờ tháng năm sinh), sau cùng phán một tràng: "Ăn cháo nhà các người, ta nói vài lời vậy. Tuy mệnh cách của con trai nhà các người tốt thật, nhưng một lời khó nói hết. Nếu muốn cứu nó, nhất định phải cố gắng khiêm nhường, đừng để nó tập thói huênh hoang từ bé, không được cho nó nổi trội quá, nên nhớ phát tài trong thâm lặng*, như vậy mới bình an một đời. Tuyệt đối không được tổ chức việc mừng gì cho nó, sẽ đưa đến những thứ không tốt đấy."

*Phát tài trong thâm lặng: ý bảo đôi khi im lặng không khoe mẽ có thể bảo vệ lợi ích của mình tốt hơn, tránh để người khác thấy mình được lợi mà sinh lòng đố kỵ. Phương Tây có một câu tương tự: Phải thông minh hơn nó, nhưng đừng cho nó hay.

Lời này chẳng mấy lọt tai, quả thật không thua gì Bạch Thoại Tiên Nhân. Nhà họ Sư lại là gia đình thương nhân, cực kỳ xem trọng những thứ này, lập tức sầm mặt đuổi người đi ngay, dĩ nhiên cũng chẳng để bụng lời lão nói, vài ngày sau còn tổ chức tiệc cho Sư Thanh Huyền, giăng đèn kết hoa, khua chiêng gõ trống.

Thế nhưng ngay trong buổi tiệc, lúc mọi người đang chè chén hăng say, thì nhau chúc phúc nhị công tử còn bọc tã của nhà họ Sur, thành linh có một giọng nói cất lên từ dưới đất: "Bất đắc thiện thủy, bất đắc thiện chung!"

*Bất đắc thiện thủy, bất đắc thiện chung: Tạm dịch là "Khởi đầu không lành, kết thúc chẳng yên". Riêng cụm "Bất đắc thiện chung" ý bảo chết không nhắm mắt, chết không tử tế, thường chỉ kết cục tồi tệ mà kẻ ác đáng nhận.

Giọng nói này thật sự vọng lên từ dưới lòng đất, át hết giọng nói của những người khác, làm cho ai nấy cũng sợ ngây người.

Tiệc rượu kết thúc trong nỗi sợ, ngay đêm hôm đó, Sur Thanh Huyên vẫn còn là trẻ sơ sinh đột nhiên phát sốt, khóc lóc không ngừng, làm cách nào cũng không hạ nhiệt, còn liên tục nôn ói, khiến cả nhà sợ đến bay mất hồn vía. Nhớ đến thầy tướng số phán mấy lời xằng bậy bị đuổi cổ cách đây không lâu, nhà họ Sur vội vàng tìm kiếm khắp nơi mời người ta về. Thầy tướng số nói: "Bảo các người đừng huênh hoang, các người lại nhất quyết không nghe. Bây giờ thằng bé đã đụng phải chân tiên, e rằng đời này sẽ hậu hoạn liên miên. Trận sốt đó chưa là gì đâu, chẳng mấy chốc sẽ khỏi thôi, nhưng cái này chỉ mới là quà gặp mặt của nó!"

Thứ mà Sur Thanh Huyên đụng phải, dĩ nhiên là Bạch Thoại Tiên Nhân. Song đây không phải là Bạch Thoại Tiên Nhân tằm thường có thể tùy tiện đuổi cổ, mà là con Bạch Thoại Tiên Nhân lớn tuổi nhất, có đạo hạnh cao nhất. Cao đến mức nào? Không gặp tiệc mừng cũng khóc tang được, cho nên nó được gọi là "Bạch Thoại Chân Tiên".

Có thể nói con Chân Tiên này "ba năm không ra mắt, ra mắt ăn ba năm". Mắt quan sát cay độc, người mà nó bám quẩn, nào có ai không phải nhân vật lớn một đời huyên thoại lên nhanh rút nhanh. Có người thắng được nó, nhưng cũng phải đấu tranh với nó cả đời, dâng cho nó không ít "thức ăn". Có người bại dưới tay nó, triệt để biến thành một phần trong nguần pháp lực của nó. Tích góp trăm ngàn năm, căn cơ rất thâm hậu. Đến nay nó đã nghỉ ngơi hơn trăm năm, tính thời gian cũng nên ra ngoài hoạt động rồi, lần này mở miệng, tất phải cắn một miếng lớn. Vừa khéo mệnh cách của

Sư Thanh Huyền chào đời vào lúc đó rất hợp khẩu vị của Chân Tiên, thế nên bị nó "nhắm trúng" luôn. Tuy bấy giờ trẻ sơ sinh nghe lời tiên đoán của nó chẳng hiểu mô tê gì, nhưng trẻ sơ sinh rồi cũng sẽ trưởng thành, sẽ có một ngày nghe hiểu, sẽ có một ngày biết sợ hãi. Hơn nữa nỗi sợ hãi chôn mẩn từ tấm bé cắm rễ sâu trong lòng, không thể xua đi được.

Cũng may loại yêu ma tinh quái này thường là dạng đầu óc chỉ có một sợi gân*, cách thức nhớ một vật rất kỳ quặc, không giống người bình thường, thầy tướng số bèn nghĩ ra một cách để lừa nó: Đầu tiên bảo nhà họ Sư đưa Sư Thanh Huyền ra ngoài, giả vờ đưa đi rồi thay hình đổi dạng cho con trai, ngụy trang thành bé gái đem về, nói là con gái nuôi đón từ bên ngoài về, bắt toàn bộ người trong nhà gọi vị công tử này là "tiểu thư", từ nhỏ đã giả trang nó thành con gái mà nuôi. Chỉ cần Bạch Thoại Chân Tiên vẫn chưa tìm thấy bé trai mà thuở xưa mình nhắm trúng, thời gian qua đi, biết đâu sẽ chẳng nhớ được người ban đầu nó chọn là ai.

*Một sợi gân: Ý nói cố chấp, cứng nhắc, chỉ thực hiện vấn đề theo cách của mình; nhưng cũng có nghĩa tốt là tập trung, không phân tâm.

Cứ thế, Sư Thanh Huyền quả nhiên bình an vô sự sống đến mười tuổi.

Trong mười năm đó, gia đình quyên thế giàu có ngày nào dần dần sa sút. Cha mẹ hai Sư qua đời, trong nhà lục đục đấu đá, tranh giành tài sản. Sư Vô Độ phiền không chịu thấu, thế là vào năm lên mười sáu, hắn đưa Sư Thanh Huyền nhỏ hơn mình mấy tuổi rời khỏi nhà.

Hai anh em sống nương tựa lẫn nhau, Sư Vô Độ lên núi bái sư tu hành trước, gửi nuôi em trai ở trấn nhỏ dưới chân núi. Ngày nào Sư Vô Độ cũng tu hành luyện công đến tận khuya, chạng vạng mới xuống núi. Trên núi không có gì ăn, ban đêm mới có thể về nhà ăn cơm. Một buổi tối nọ, Sư Vô Độ luận bàn với người khác hăng say quá, quên mất thời gian. Sư Thanh Huyền chờ mãi không thấy ca ca về, lo anh mình không có cơm ăn sẽ đói bụng nên quyết định đưa cơm lên núi.

Khi ấy Sư Thanh Huyền vẫn còn bé, không biết đi đường núi, ban đêm lại tối đen như mực, nhóc xách hộp cơm đi lâu đến nỗi mắt tè luôn, mót

quá nên đành cởi váy ngay bên đường núi. Lúc này, trước đường núi có một bóng đen từ xa đi tới, cất giọng hỏi: "Đằng trước là Huy ền nhi à?"

Vừa nghe có người gọi nhũ danh của mình, Sư Thanh Huy ền cứ ngỡ là người mà ca ca nhờ đến đón mình, thế là vội thả váy xuống, đáp lại: "Là ta!"

Giọng nói xa lạ tiếp tục hỏi: "Sinh th ần bát tự của ngươi, có phải là năm này tháng này ngày này giờ này không?"

Sư Thanh Huy ền lấy làm lạ, một là khi không sao lại hỏi sinh th ần bát tự của mình, hai là người này còn nói đúng y chóc, bèn đáp: "Đúng thế! Làm sao ngươi biết? Ngươi là ai? Ngươi quen ca ca ta hả?"

Giọng nói kia không trả lời, cuối cùng chỉ nói một câu: "Ngươi qua đây, để ta nhìn rõ mặt ngươi nào."

Đây là giọng điệu ra lệnh. Đến nước này, rốt cuộc Sư Thanh Huy ền cũng cảm thấy có đi ầu không ổn.

Nhóc ôm hộp cơm co cẳng bỏ chạy. Chạy mãi chạy mãi, chỉ nghe phía sau lẫn phía trên là tiếng gió mạnh thổi vù vù và tiếng cười ha ha cu ồng dại, chẳng ngờ vật kia vẫn bám sát theo sau, quát: "Ngươi sẽ lập tức ngã xuống!"

Sư Thanh Huy ền sợ mất h ồn vía, vừa nói đến chữ "ngã", quả nhiên nhóc ngã thật, ngã vỡ cả hộp cơm, cơm vương vãi đầy đất. Đúng lúc vật kia sắp nhào qua, Sư Vô Độ đuối tới.

Thấy có người đến, Bạch Thoại Chân Tiên tức thì biến mất chẳng thấy đâu. Sư Vô Độ ôm lấy em trai ngã đến mức mặt dính đầy máu cơm, hai anh em đ ầu kinh hãi không thôi.

Vẫn bị nó phát hiện r ồi!

Bị né tránh nhi ều năm như thế, rốt cuộc Bạch Thoại Chân Tiên cũng nếm được chút quả ngọt đ ầu tiên, từ đây bắt đ ầu ẩn hiện đúng lúc, l ần sau

càng xuất quỷ nhập thần hơn lần trước. Đạo hạnh của nó quá lợi hại, gia nghiệp của nhà họ Sư đã đổ sụp, những pháp sư và đạo nhân mà Sư Vô Độ có thể mời tới đành bó tay chịu trời, mà hắn cũng không đủ sức vùng mạnh trăm vạn công đức, trực tiếp chuyển lời của mình đến trời cao. Tuy nó vẫn chưa cần mạng của Sư Thanh Huyền, nhưng hai anh em thừa biết, chẳng qua nó đang chờ nuôi mập rùi thịt thôi. Bây giờ chỉ nhẹ nhàng đánh vài bạt tai, nhắc nhở đối phương phải sợ nó, rùi sẽ có ngày muốn chơi võ lớn. Cũng như một gã thợ săn không cho con mồi một mũi tên chết ngay, cứ thích bắn suốt qua vài mũi, khiến cho con mồi sợ hãi tột độ, mà Bạch Thoại Chân Tiên xem thứ đó là thức ăn.

Quả thật chẳng khác nào một màn lãng trì.

May rằng, cuối cùng bước ngoặt đã tới. Sau nhiều năm ra sức khổ tu, Sư Vô Độ phi thăng.

Vừa phi thăng, hắn lập tức đưa Sư Thanh Huyền lên Trung thiên đình, ra sức đồ biết bao thiên tài địa bảo, chưa đến vài năm, Sư Thanh Huyền cũng thuận lợi phi thăng. Từ đó trở đi, Bạch Thoại Chân Tiên cũng mai danh ẩn tích.

Theo lẽ đương nhiên, Sư Thanh Huyền cho rằng cuối cùng nó đã bỏ cuộc, biết khó mà lui rùi. Tiếc thay, dường như đó chỉ là mộng đẹp của hắn mà thôi.

Mấy hôm trước, Sư Thanh Huyền rủ một đám bạn đi uống rượu. Lúc đang say túy lúy, chợt nghe một giọng nói hung tợn vang bên tai: "Người vĩnh viễn đừng mong gặp lại anh trai người!"

Giọng nói quá đỗi quen thuộc, trong khoảng thời gian từ năm mười tuổi đến tận lúc phi thăng, hầu như năm nào Sư Thanh Huyền cũng nghe được giọng này một hai lần, nỗi sợ đối với nó đã sớm khắc vào xương tủy, quả thật như sấm rền bên tai. Sư Thanh Huyền tức khắc tỉnh rượu, bị dọa đến mức chạy thẳng tới địa bàn của Bùi Minh ngay trong đêm, tận mắt nhìn thấy Sư Vô Độ đang yên ổn tụ họp với đám Linh Văn mới bình tĩnh trở lại.

Sau đó, Sư Thanh Huyền hoài nghi ngờ phải chăng giọng nói ấy là ảo giác thính giác của mình. Suy cho cùng từ nhỏ đã bị thứ đó gieo rắc nỗi ám ảnh quá sâu đậm, trước đây cũng từng bị thế rồi. Nhưng suy đi nghĩ lại, Sư Thanh Huyền vẫn cảm thấy không yên tâm, bèn kéo theo Minh Nghi, tiện thể tới tìm Tạ Liên hỏi thử, nào ngờ lại đụng độ Hoa Thành ở Bồ Đề quán, rõ là oan gia ngõ hẹp.

*Ảo giác thính giác: Nghe tiếng nói lạ vắng vắng bên tai mặc dù không có bất cứ ai nói ở bên cạnh.

Nghe xong, Tạ Liên mở miệng: "Nếu nói như vậy, thứ mà Phong Sư đại nhân gặp phải hoàn toàn không cùng đẳng cấp với thứ ta gặp phải." Nghĩ ngợi chốc lát, y quay sang hỏi Hoa Thành: "Tam Lang, đệ đã tận mắt nhìn thấy Bạch Thoại Chân Tiên bao giờ chưa?"

Hoa Thành nghịch một chiếc đũa, đáp: "Hửm? Chưa thấy tận mắt bao giờ. Nhưng mà, ta có người quen từng gặp rồi."

"Người quen" này là ai, tuy rất tò mò nhưng Tạ Liên cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Rốt cuộc đạo hạnh của nó cao cỡ nào? Lợi hại thật sao?"

Hoa Thành quăng đũa, thông dong đáp: "Rất cao."

Nghe vậy, sắc mặt của Sư Thanh Huyền và Minh Nghi càng đen hơn. Hoa Thành nói tiếp: "Nó không giống đám tép riu bình thường đâu, khó đối phó thật đấy."

Mặc dù miệng nói "khó đối phó", song nét mặt của Hoa Thành vẫn bình tĩnh như thường, dường như chỉ khách sáo chút thôi. Tuy nhiên, nhận được lời đánh giá như vậy của Hoa Thành cũng không phải dạng vừa. Tạ Liên hỏi: "Phong Sư đại nhân, xem ra vấn đề không nhỏ đâu. Sao người không nói chuyện này cho Thủy Sư đại nhân biết?"

Sư Thanh Huyền xua tay: "Không được không được. Huynh cũng biết mà, hiện giờ ca ca của ta sắp độ kiếp. Vào thời khắc mấu chốt thế này, nhờ huynh ấy đi đánh nhau với Bạch Thoại Chân Tiên rồi phân tâm thì tính

sao? Việc này ta phải giữ bí mật, không thể cho người khác biết. Các thần quan quen thân với ca ca của ta, ta cũng chẳng nói ai nghe hết."

Một vị thần quan không phải cả đời chỉ độ kiếp một lần. Độ càng nhiều Thiên kiếp thì cảnh giới càng cao, địa vị càng vững, pháp lực càng mạnh. Sư Vô Độ là thần quan mang trên mình hai đạo Thiên kiếp, dạo trước tán gẫu trong Thông Linh trận, Tạ Liên cũng loáng thoáng nghe nói bây giờ Sư Vô Độ đang chờ lần thứ ba, nếu phân tâm đúng là rất bất lợi. Độ kiếp thất bại, nói thế nào cũng sẽ tụt cảnh giới.

Mình cảm thù bạch thoại chân tiên :) Thứ gì mất dạy khốn nạn dính như con đĩa :) arghhhhhh

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

105-106

Chương 105: Ba thần một quỷ chẳng thấy Chân Tiên

Sư Thanh Huyền nghiêm mặt nói: "Ta muốn thử xem mình có thể tự giải quyết vật đó không. Nói thế nào đi nữa, Thái tử điện hạ huynh cũng nhiều kinh nghiệm hơn, huynh có thời gian rảnh không? Nếu không có tuyệt đối đừng miễn cưỡng."

Trước đây Sư Thanh Huyền giúp đỡ Tạ Liên khá nhiều, bây giờ Sư Thanh Huyền cần cứu nguy, có việc muốn nhờ cậy, Tạ Liên cũng không thể nào thoái thác nói mình bận việc có lòng nhưng không đủ sức vào lúc này được. Nhưng Hoa Thành từ xa tới làm khách, còn chưa ở đây chơi được mấy hôm, mình đi rồi ai chăm sóc Hoa Thành? Tuy rằng mình chăm sóc cũng chẳng ra làm sao.

Ngay lúc y còn đang suy xét, Hoa Thành lại dùng một tay chống cằm, cười nói: "Ca ca muốn đi gặp Bạch Thoại Chân Tiên nhỉ? Nếu không chê thì, ca ca dẫn ta theo với nhé? Dù gì cũng là một con quái vật hiếm, ta cũng chưa được thấy tận mắt bao giờ."

Tạ Liên nhủ thầm: "Ngại ghê, chỉ Tam Lang hiểu mình." Vô vàn cảm kích sự chu đáo của Hoa Thành, Tạ Liên gật đầu ngay. Sư Thanh Huyền cũng không có gì để nói, tất nhiên hẳn thừa biết Hoa Thành không phải đi giúp mình, nhưng chí ít Hoa Thành sẽ không quấy rối, có đi hay không cũng chẳng khác gì. Tạ Liên hỏi tiếp: "Nhưng con Bạch Thoại Chân Tiên này xuất quỷ nhập thần, không biết nó sẽ tái xuất khi nào hoặc ở đâu?"

Sư Thanh Huyền nói: "Ta cũng không biết nữa, nếu thật sự không được, ta định đến tửu lâu sang nhất hoàng thành bao tiệc rượu, uống một

trăm tám chục ngày, ngày nào cũng đốt pháo hát tuồng, rồi nó sẽ phải xuất hiện thôi."

Tạ Liên nói: "Đó cũng là một cách, có đi đâu cho dù nó xuất hiện cũng chưa chắc bắt được. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, Phong Sư đại nhân có từng đi đâu tra con mồi trước đây của nó gồm loại người nào hay tác phong làm việc ra sao chưa? Nhìn xem có theo quy luật nào không."

Sư Thanh Huyền đáp: "Việc này tất nhiên anh ta đã đi đâu tra lâu rồi." Nói đoạn lấy một cuộn giấy từ trong tay áo, trải rộng ra. Tạ Liên nhích lên ngó thử, không khỏi cảm thán: "Lợi hại, lợi hại."

Ghe gớm thật! Vật này quả là cá không lớn cũng lười thả câu. Một dây tên trên cuộn giấy, hầu như tất cả đều là nhân vật phong vân tiếng tăm lừng lẫy ở trần gian, hơn nữa không một ai thoát khỏi kết cục thê thảm. Kết cục của người nào cũng là sụp đổ tự diệt.

*Nhân vật phong vân: Nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn.

Binh bại như núi đổ, kết thúc bằng rút kiếm tự vẫn. Gia tài ngàn vạn mất sạch trong một sớm, ba thước lụa trắng gọn ghẽ sạch sẽ. Cầu danh cầu lợi mà cầu không được, trần trở chìm nổi vĩnh viễn đọa lạc dưới Nại Hà. Những người này không phải bại bởi Bạch Thoại Chân Tiên, mà là bại bởi nỗi sợ "đánh mất" trong lòng mình.

*Ba thước lụa trắng: ý nói lụa trắng dùng tự treo cổ, thường dài khoảng ba thước (1m). *Cầu Nại Hà là cây cầu ở Địa ngục thứ mười, là ranh giới cuối cùng của Địa ngục, đi qua cầu này, linh hồn sẽ được chuyển đến nơi đầu thai chuyển kiếp.

Tuy nhiên, trong danh sách không hề có Đế vương. Đế vương đích thực tự khắc có linh khí thiên tử hộ thể, chẳng dễ bị quỷ quái xâm phạm. Thật ra theo lẽ thường, những người sở hữu tiềm chất phi thường cũng trời sinh có một lớp linh khí phủ quanh mình, khiến đám yêu ma quỷ quái lùi xa chín mươi dặm. Chính vì vậy Tạ Liên lơ mơ cảm thấy việc Sư Thanh Huyền bị vật kia bám riết không chỉ đơn giản như bên ngoài, biết đâu có kẻ lén lút giờ trò cố ý nhắm vào hắn. Nếu thật sự là thế, tất nhiên kẻ này không đơn giản,

nhưng lúc bị nhầm trúng, Sư Thanh Huyền hẳn còn là đứa trẻ sơ sinh, thế duyên cớ làm sao lại chọc phải nhân vật khó lường như vậy chứ?

Bấy giờ, Hoa Thành lên tiếng: "Ca ca cho ta mượn xem được không?"

Tạ Liên bèn đưa cuộn giấy cho hắn: "Xem đi."

Hoa Thành chỉ lia mắt nhìn sơ một lần rồi hỏi: "Cuộn giấy do ai viết?"

Sư Thanh Huyền đáp: "Anh ta. Sao vậy?"

Hoa Thành ném cuộn giấy lên bàn, nói: "Chẳng ra làm sao. Sai tứ lung tung. Đề nghị anh người nên về lò đúc lại."

*Nguyên văn là 回炉重造, tạm dịch là "về lò đúc lại", theo tui hiểu thì nghĩa như "đưa về dạy lại" ấy.

Nghe vậy, Sư Thanh Huyền lập tức đập bàn: "Huyết Vũ Thám Hoa!"

Tạ Liên kéo Sư Thanh Huyền, áy náy nói: "Phong Sư đại nhân ngài xuống nào, ngài xuống nào. Thôi bỏ đi, xưa giờ Tam Lang nói chuyện toàn vậy đó, không phải đệ cố ý đâu."

Sư Thanh Huyền ngài xuống, tự ngờ vực lấm bầm: "Xưa giờ toàn vậy đó?"

Tạ Liên quay sang Hoa Thành, hỏi: "Tam Lang, đệ nói sai tứ lung tung là sai chỗ nào?"

Hoa Thành cũng nhích sang bên Tạ Liên, hai người ngài gần nhau hơn nhiều. Hoa Thành chỉ mấy cái tên, nói: "Mấy cái này, sai rồi."

Tạ Liên nghiêm túc quan sát, mấy kẻ này đều là bá chủ một phương tội ác chằng chịt, bèn hỏi: "Làm sao đệ biết?"

Hoa Thành nói: "Bởi vì mấy kẻ đó là do ta giết."

"..."

Tạ Liên hỏi tiếp: "Chẳng phải có tên trong này đâu là tự sát sao?"

Hoa Thành nói: "Trước khi ra tay, ta cho người đi chào hỏi chúng trước, thế là chúng tự sát luôn. Không biết như vậy có tính là ta giết không?"

Không biết như vậy có tính là hấn giết không, nhưng có thể tính là rất thành thật. Sư Thanh Huyền ho vài tiếng với vẻ mặt tự nhiên, môi khẽ mấp máy, nói: "Quý không cần thẳng thắn miêu tả mình giết người thế nào trước mặt thần quan đâu nha. Quý không cần quang minh chính đại thảo luận vấn đề này với thần quan trước mặt thần quan khác đâu nha."

Hoa Thành lại chỉ vài cái tên, nói: "Mấy cái này cũng sai rồi."

Tạ Liên hỏi: "Vậy là do ai giết?"

Hoa Thành đáp: "Hắc Thủy giết."

Tạ Liên sửng sốt: "Chẳng phải vị Hắc Thủy Huyền Quý đó luôn rất khiêm tốn sao?"

Hoa Thành nói: "Thế không có nghĩa là hấn sẽ không giết người."

Kế đó, Hoa Thành nói với Sư Thanh Huyền: "Cuộn giấy mà tôn huynh đưa cho người chi chút lỗi sai, rõ ràng không bỏ công kiểm chứng, ngược lại rất có hiềm nghi cố ý gây nhiễu loạn tầm nhìn, tóm lại chẳng khác nào mói giẻ rách. Cho nên ta đề nghị, xé viết lại."

Sư Thanh Huyền giở lại cuộn giấy, quát: "Anh ta không có như vậy đâu!" Tuy lời yếu ớt ỉu xìu, nhưng giọng điệu chắc như đinh đóng cột. Chuyện của em trai ruột, Sư Vô Độ sao lại không bỏ công, vậy thì còn một khả năng nữa. Tạ Liên hỏi: "Học thuật có chuyên sâu, ắt hẳn Thủy Sư đại nhân cũng mượn sức người khác trong quá trình kiểm chứng. Xin hỏi người chỉnh lý cuộn giấy là ai?"

Ngập ngừng giây lát, Sư Thanh Huyền đáp: "Linh Văn."

Tạ Liên im lặng day ấn đường. Dù điện Linh Văn cứ hay bị thần quan điện khác mắng là hiệu suất thấp, nhưng đâu đến mức mắc nhiều lỗi sai đến thế, quả thật không khác gì một phần bản nháp qua loa lấy lệ. Quan hệ của hội độc lưu thoát nhìn rất thân thiết, chỉ ít mặt ngoài tỏ ra rất thân thiết. Rốt cuộc bên trong có gút mắc gì không, e rằng người ngoài khó mà làm rõ được.

Hoa Thành nhích trở về, nói tiếp: "Làm sao phân biệt thật giả, để ta nói cho người nghe một điếu nữa: Một khi nhắm trúng con mồi, Bạch Thoại Chân Tiên sẽ diệt cỏ tận gốc. Chẳng những con mồi của nó suy sụp mà chết, ngay cả thân tộc lẫn bạn bè của con mồi cũng sẽ bị vạ lây. Chính vì thế, những kẻ có tên trong này chỉ chết một mình mà thân bằng quyến thuộc vẫn còn sống yên lành, tất cả sai hết rồi."

Nghe vậy, sắc mặt Sư Thanh Huyền phút chốc trở nên tái mét. Ngay sau đó, hắn xốc lại tinh thần, cười gượng với Minh Nghi: "Vậy chẳng phải Minh huynh cũng gặp nguy hiểm sao? Huynh là bạn tốt nhất của ta cơ mà!"

Minh Nghi ngẩng cách xa Sư Thanh Huyền một chút, mặt như đang viết "Ta không cần bạn tốt nhất như người được không". Minh Nghi vừa nhích ra thì lại cách Tạ Liên gần hơn, Hoa Thành liếc qua nhìn hắn, ánh mắt sắc như đao. Thấy đến lúc này rồi mà Sư Thanh Huyền vẫn không quên nói đùa, Tạ Liên không khỏi bật cười, nhưng vẫn lơ mơ nhìn thấu nỗi bất an của Phong Sư. Hoặc nên nói rằng, chính vì bất an nên mới cần kích động gấp bội để kiềm chế.

Sư Thanh Huyền mở quạt Phong Sư, quạt nhanh gấp bình thường năm sáu lần, tóc đen bay tán loạn trong gió gắt, nói: "Vậy bây giờ chúng ta đi luôn đi! Đến lâu đài cao tráng lệ nhất thỏa sức ăn chơi trác táng. Ta cũng muốn xem thử, chúng ta đông người thế này, nó còn dám lộ mặt ra không. Chúng ta đông người mà, ha ha ha ha ha ha..."

"..." Tạ Liên nói: "Phong Sư đại nhân, người bình tĩnh trước đi. Chờ ta một lát, trong quán của ta còn chút chuyện vặt nhất định phải xử lý thỏa đáng."

Không biết đi chuyến này sẽ mất bao nhiêu ngày, hai đứa nhóc hai cái miệng, lại thêm một con quỷ chết nhập xác người sống, nói sao cũng không bỏ mặc được. Tạ Liên định tìm người nào đáng tin cậy trong thôn nhờ chăm nom hộ, Hoa Thành lại nắm rõ mỗi một việc y suy xét như lòng bàn tay, nói: "Nếu ca ca nhất định phải đi thì cứ việc yên tâm, ta có người mà. Sau khi huynh đi, tự khắc sẽ có người đến trông coi nơi này của huynh."

Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm: "Làm phiền Tam Lang rồi. Có người trông coi nơi này vẫn tốt hơn."

Hoa Thành cũng cười đáp: "Đúng rồi. Có người theo dõi mới được."

Rõ ràng "trông coi" và "theo dõi" của hai người họ không mang cùng một ý, nhưng mà cũng chẳng ai truy vấn. Minh Nghi dời bàn thờ, bắt đầu vẽ trận pháp Rút ngàn dặm đất, Sư Thanh Huyền càng quạt càng nhanh, sắp hết thấy luôn bóng quạt, nói: "Đúng rồi Thái tử điện hạ, vừa nãy quên hỏi, rốt cuộc kẻ ngoài cửa là ai thế? Ta trêu chọc gã một tí, mấy lời thốt ra từ miệng gã là tiếng người sao."

Không ngờ mãi sau cùng mới được thuận miệng nhắc một câu, Thích Dung mà nghe thấy sẽ lại lên cơn đau tim cho coi. Tạ Liên nghĩ thầm đích thực không phải tiếng người, đoạn đem cất Nhược Da và Phương Tâm đang tựa trong góc, đáp: "Chẳng phải gã đã tự giới thiệu rồi sao?"

Sư Thanh Huyền nói: "Sao cơ, đó là Thanh Quỷ thiệt hả? Đức hạnh thế kia à?? Trăm nghe không bằng một thấy, trăm nghe không bằng một thấy!"

Tạ Liên day ấn đường, kể sơ vài câu về vụ việc, căn dặn Sư Thanh Huyền giữ bí mật, nhất là không được cho Lang Thiên Thu biết. Trong lúc bọn họ nói đôi câu, Minh Nghi cũng đã huơ vài nét vẽ xong một trận pháp Rút ngàn dặm đất. Lần trước Nam Phong vẽ cả buổi cũng cầu thả miễn bàn, Minh Nghi lại hoàn toàn trái ngược, vẽ cực nhanh nhưng không hề qua quýt, một nét vẽ đến cùng, vòng tròn do hấn vẽ bằng tay không tưởng chừng còn khéo hơn vẽ bằng thước, chữ cũng ngay ngắn như khắc gỗ, Tạ Liên không khỏi âm thầm thán phục.

Vẽ trận pháp xong, Minh Nghi nói: "Đi thôi." Sư Thanh Huyền hít nhẹ một hơi, thổi tắt ngọn nến.

Hoa Thành đi trước nhất nên cũng là người đầu tiên đẩy cửa ra. Cửa nhỏ "két" một tiếng bật mở, bên ngoài cũng tối đen như mực, dường như đã thông đến một gian phòng cũ bỏ hoang nhiều năm, không khí ngập mùi nấm mốc và bụi bặm.

Theo sau Hoa Thành là Tạ Liên, y nhỏ giọng cảm ơn Hoa Thành chủ động đi phía trước mở đường, tiếp theo là Sư Thanh Huyền, cuối cùng là Minh Nghi. Sau khi bước ra, Minh Nghi trở tay đóng cửa.

Ngay giây phút cánh cửa sắp khép lại, giữa bóng tối u ám, bỗng nhiên có một giọng nói truyền đến từ sau cửa, lạnh lùng quát: "Nơi người muốn đến sẽ biến thành cơn ác mộng mà người vĩnh viễn không muốn nhớ lại nữa!"

Vừa nghe giọng nói đó, Tạ Liên tung chân đá một phát.

Cánh cửa bị y đá sụp tại chỗ, nhưng trận pháp dùng xong đã mất hiệu lực, sau cửa không còn là Bồ Đề quán mà là một đồng trống nát sứt vụn. Động tác quá mạnh bạo khiến bụi đất bay mịt mù, Tạ Liên ho khù khụ, nhũn nhặn cũng may không đá nát cánh cửa mà Hoa Thành làm. Y dùng tay áo che mặt, hỏi: "Thứ vừa rồi là Bạch Thoại Chân Tiên hả?"

Sư Thanh Huyền nắm chặt phất trần và quạt Phong Sư, nói: "Đúng là giọng của nó! Nó... vẫn luôn đi theo ta sao?"

Tạ Liên gạt khói bụi, bác bỏ: "Không đâu. Vừa rồi trong phòng có ba thần quan, một Quý vương, nếu có thứ gì đó vẫn luôn đi theo người, làm sao chúng ta không phát hiện cho được? Dĩ nhiên nó mới đến khi này thôi."

Minh Nghi cũng khuyên: "Bình tĩnh đi."

Sư Thanh Huyền nói: "Bình tĩnh mà. Ta bình tĩnh lắm. Bình tĩnh lâu rồi!"

Hoa Thành ở đằng trước ung dung nói: "Bình tĩnh thì cần đấy, nhưng chưa có gì thì không cần phải thế. Có ai biết đây là đâu không."

Tạ Liên nhìn khắp xung quanh, hỏi: "Chúng ta muốn đến tử lâu sang nhất hoàng thành mà nhỉ?"

Nhìn kiểu nào thì gian phòng cũ kỹ bỏ hoang này cũng không giống tử lâu mà Sư Thanh Huyền nói. Bốn người lượn quanh một vòng, lần mò đến cửa chính, ngờ đâu lại bị khóa bằng vài ổ khóa lớn. Tạ Liên lại tung thêm một cú đá, khóa gãy, cửa mở. Sau khi cửa mở, xuất hiện trước mặt bốn người không phải núi đao biển lửa hay cảnh lạ bí hiểm gì, mà là một thị trấn nhỏ bình thường chẳng có màu sắc nào.

Hoa Thành nhướn mày nói: "Hoàng thành hẳn không trông giống vậy."

Tạ Liên cũng đầy lòng đờng cảm, loại trấn nhỏ này tuyệt đối không thể nào bì kịp phong thái của hoàng đô. Y ngoảnh đầu hỏi: "Địa Sư đại nhân, có phải ngài vẽ sai trận rồi không?"

Minh Nghi lại đáp: "Không có vẽ sai, nơi liên thông đã định trước không phải là nơi này."

Tạ Liên lập tức hiểu ngay. Nói vậy tức là, vật nọ giờ trờ. Nơi này, là nó đưa bọn họ tới.

Chương 106: Ba thân một quỷ chẳng thấy Chân Tiên (2)

Sư Thanh Huyền hỏi: "Nó lên vào xuyên tạc trận pháp sau khi chúng ta rời khỏi Bồ Đề quán?"

Sau đó lại tự bác bỏ: "Không! Không thể như vậy được."

Tạ Liên cũng nói: "Không thể nào đâu. Khi này chúng ta đã đẩy cửa đi ra, dẫn nó lên vào giờ trờ sau lúc ấy, đáng ra chúng ta cũng đã đến địa điểm định trước rồi, bởi vì trận pháp đã khởi động, có sửa cũng vô dụng. Thế nên lúc nó ra tay được, chỉ có một khoảnh khắc mà thôi."

Chính là khoảnh khắc ngăn ngủ sau khi Minh Nghi vẽ xong trận pháp, Sư Thanh Huyền thổi tắt nến, cả Bồ Đề quán chìm sâu vào bóng tối!

Tuy nhiên, đi đầu này lại mâu thuẫn với cách nói vừa rồi của Tạ Liên. Sư Thanh Huyền lên tiếng: "Nhưng rõ ràng khi này trong phòng chỉ có bốn người chúng ta mà."

Trong gian Bồ Đề quán nhỏ bé, ba thần quan, một Quỷ vương, nếu nửa đường xuất hiện thêm vật gì, làm sao họ không biết cho được? Mà nếu là ai đó trong số họ nhân lúc tối tăm mà giở trò, vậy có khả năng là ai nhất?

Sư Thanh Huyền không khỏi liếc nhìn Hoa Thành, tuy rằng lập tức ngừng ngay nhưng vẫn không qua được mắt Hoa Thành. Hoa Thành cười hỏi: "Nhìn ta làm gì? So với ta, người không cảm thấy Địa Sư đại nhân càng đáng nghi sao."

Minh Nghi cũng liếc hẩn một cái. Hoa Thành nói: "Đừng chỉ lo đoán sau đó bị ai giở trò, nếu trận pháp mà hẩn vẽ đã sai ngay từ đầu thì sao?"

Minh Nghi không phản bác, cũng chẳng tỏ thái độ gì. Sư Thanh Huyền lại không nghe nổi nữa, nói: "Hoa thành chủ, chờ đã nào. Ta biết trước đây các người từng có hiềm khích, nhưng mà á, Minh huynh thật sự không phải hạng người như vậy đâu, lần này là ta đột ngột kéo huynh ấy tới giúp, huynh ấy cũng chẳng có lý do gì để làm thế cả."

Hoa Thành nói: "Làm một chuyện, chưa chắc nhất định phải có lý do. Thật ra Phong Sư đại nhân à, chính người cũng đáng nghi lắm."

"Hả?" Sư Thanh Huyền không thể nào ngờ rằng, vậy mà Hoa Thành cũng nói được. Hẩn chỉ vào mình hỏi: "Ai cơ? Ta á?!"

Hoa Thành đáp: "Đúng thế. Vừa ăn cướp vừa la làng, há chẳng phải là chuyện rất thường thấy sao. Rốt cuộc người tới đây với mục đích gì? Nếu người và tôn huynh thật sự kiêng kỵ Bạch Thoại Chân Tiên đến thế, tại sao lại soạn ra mớ giẻ rách như kia? Nếu nói hai vị thông đồng với nhau bố trí bẫy rập, cố ý giả thần giả quỷ lừa bọn ta đến đây, cũng không phải là chuyện không thể nào."

Nhìn mặt Hoa Thành là biết, rõ ràng hắn chỉ thuận miệng nói bừa một tràng chẳng nề nang ai, thế mà cũng ra dáng ghê lắm, nói lan man đến nỗi hình như người nào cũng đáng nghi. Sư Thanh Huyền cũng sắp dao động, hỏi: "Ta... bộ ta dở hơi vậy hả?"

Hoa Thành cười nói: "Như nhau thôi. Ta cũng không dở hơi vậy đâu."

Người ta dùng cái gì đánh hắn, hắn lại dùng cái đó đánh trả. Tà Liên đang nghĩ về chuyện chính, phát tay nói: "Được rồi, các người ngừng hết đi. Chuyện còn chưa giải quyết đã bắt đầu nghi ngờ người mình."

Hoa Thành cười ha ha, không nói nữa. Thái độ của hắn rất rõ ràng, không giúp đỡ, cũng không phá rối, chỉ đơn thuần là đến chơi. Không cần mong mỗi trông chờ gì ở hắn, cũng chẳng cần cẩn trọng đề phòng hắn. Trầm ngâm giây lát, Tà Liên mở miệng: "Thật ra còn một khả năng nữa, chính là lúc Địa Sư đại nhân vẽ xong trận pháp trong phòng, ngoài phòng đã có kẻ khác vẽ một trận pháp mạnh hơn trên cửa."

Lúc ấy vì để Thích Dung ngoài phòng không nghe được bọn họ nói chuyện, Sư Thanh Huyền đã ném thuật cách ly, Bồ Đề quán bị phong bế, nói một cách tương đối, giở trò ngoài phòng còn khó bị phát hiện hơn trong phòng. Hai trận pháp cùng loại đụng nhau, kẻ mạnh hơn sẽ thắng. "Mạnh" này không chỉ quyết định bởi pháp lực của người bày trận cao hay thấp, mà còn quyết định bởi vật liệu vẽ trận. Lúc đó Minh Nghi dùng chu sa lâu năm mà Tà Liên nhặt về lúc lượm đồ ngát, thứ mà người trong nghề còn chẳng thèm lượm, nếu có ai dùng máu tươi "áp trận", tất nhiên sẽ hơn hẳn một bậc.

Sư Thanh Huyền lập tức chấp nhận khả năng này, hỏi: "Ngoài phòng? Phải chăng là Thanh Quỷ? Gã tàn tạ vậy rồi mà còn tác quái được sao?"

Tà Liên nói: "Chắc không đâu..."

Hoa Thành lạnh nhạt nói: "Trong vòng bảy ngày gã đừng hòng nhúc nhích. Có đi đâu kẻ ngoài phòng không phải chỉ có một mình gã."

Lời này như có đi ầu ám chỉ. Tạ Liên lên tiếng: "Nói tóm lại, mọi người khoan hãy đoán lung tung, tránh làm tổn thương lòng tin của đôi bên."

Đi vài bước, y nói tiếp: "Lời con quái vật kia nói lạ lùng thật, sao nó lại nói nơi này sẽ trở thành 'cơn ác mộng vĩnh viễn không muốn nhớ lại nữa' của Phong Sư đại nhân? Phải chăng sẽ gặp được thứ gì đó ở đây?"

Sau khi nhìn khắp xung quanh, Sư Thanh Huyền khẽ nhíu mày, nói: "...Chờ đã. Hình như đây là..."

Lời còn chưa dứt, chợt thấy Minh Nghi quắc mắt, tung một chưởng vào khoảng không, nhắm ngay ót của Sư Thanh Huyền. Tạ Liên quát: "Phong Sư đại nhân coi chừng phía sau!"

Chỉ thấy chưởng đó của Minh Nghi "âm" một tiếng, chém đứt một vật hình bốn cạnh to tướng. Vật đó giáng xuống từ trên trời, đập thẳng về phía trán của Sư Thanh Huyền. Sư Thanh Huyền nhảy ra xa mấy thước, vỗ ngực nói: "Nguy hiểm quá nguy hiểm quá!" Đoạn cúi đầu nhìn thử, con người chợt co rút. Tạ Liên bước tới xem mà cũng hơi kinh hãi. Không ngờ vật đó lại là một bức hoành n ền xanh chữ vàng, viết ba chữ "điện Phong Thủy" to đùng.

Chém gãy đôi bức hoành treo tại điện thần của một vị thần quan là đi ầu cực kiêng kỵ. Minh Nghi thu tay, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, Sư Thanh Huyền ngó ra phút chốc rồi lập tức phát ổng tay áo, quét bay bức hoành gãy đôi kia, nói nhỏ: "Phải giữ bí mật, giữ bí mật nha! Tuyệt đối đừng nói ai nghe. Nếu để anh ta biết bức hoành của huynh ấy bị người khác đập vỡ, chắc chắn sẽ giận điên cho xem!"

Tạ Liên xoay người hỏi: "Đây... lại là một gian điện Phong Thủy cơ à?"

Đúng vậy, gian phòng t ối tàn mà bọn họ đi ra chính là một gian điện Phong Thủy.

Thủy Sư là thần tài, ai mà chẳng mê tài, đạo quán có hấn trấn giữ trước nay luôn nhang đèn thịnh vượng, không ngờ lại có tình cảnh tan hoang thế này, quả thật khó tin như việc một xấp ngân phiếu bị ném tro huơ ngoài

đường hết hứng gió rồi dải nắng lại dền mưa mà chẳng ai thêm nhạt. Sư Thanh Huyền lại xông tới trong điện, đầu đầu cũng là mạng nhện, bụi bặm, rất vẻ thê lương không ai ngó ngang. Lục lọi cả buổi, cuối cùng cũng lục ra được hai pho tượng thần thắm không nở nhìn trong đồng đờbỏ vút sau điện.

Tượng nữ của Phong Sư thiếu cánh tay thiếu cẳng chân, tượng nam của Thủy Sư thì mất hẳn cái đầu, hơn nữa không phải lâu năm biến chất, hư hại một cách tự nhiên, mà là bị kẻ nào dùng vật bện đập vỡ, như thể có ai phát tiết hận thù sâu vô cùng tận lên người họ vậy. Đã thế hai pho tượng này còn điêu khắc giống hệt người thật, sống động lạ kỳ, nhìn chúng chật vật nhếch nhác nhưng mặt mày tươi rói nằm ngang trong miếu cổ đồ nát này, quả thật khiến người ta khó chịu khôn tả.

Mỗi tay ôm một pho tượng tượng thần, Sư Thanh Huyền siết chúng vào trong ngực, hỏi: "Thù oán gì thế này?"

Tuy Tạ Liên cũng cảm thấy cảnh tượng trên tựa như một luồng ác ý ngập ngựa tạt thẳng vào mặt, nhưng vì ổn định cảm xúc của Sư Thanh Huyền, y ôn tồn nói: "Phong Sư đại nhân bình tĩnh đi. Có người thờ thì cũng có người đập, lẽ thường trên thế gian thôi mà, không cần để bụng đâu. Chắc chắn là vật đó cố ý sắp đặt cho người thấy hồng kích phát nỗi sợ của người, qua đó hấp thu pháp lực."

Minh Nghi lời ít ý nhiều: "Người được không vậy. Không được thì đi về."

Sư Thanh Huyền phủ bụi trên mặt hai pho tượng thần, cắn răng nắm chặt quạt Phong Sư, đứng phắt dậy nói: "Ta được chứ! Ta cũng muốn xem thử rốt cuộc trong hòng của nó bán thuốc gì."

Bốn người ra khỏi gian miếu Phong Thủy đồ nát, dạo một vòng quanh trấn nhỏ. Thị trấn này rất tĩnh lặng, rất yên bình, không phải hoa cũng không lạc hậu, chẳng hề có gì lạ thường, chỉ bằng nói rằng lạ thường nhất chính là bốn người họ. Đặt vào giữa đám người phàm, dung mạo, tư thái, quần áo lẫn cách ăn diện của bọn họ đều vô cùng bắt mắt. Vì vậy không lâu sau, bốn người vẫn nấp vào một con hẻm nhỏ, thay trang phục khác.

Bộ đồ ban đầu của Tạ Liên đã giản dị lắm rồi, thật ra không cần thay nữa, ba người còn lại đều thay hết từ đầu đến chân. Bên kia, Sư Thanh Huyền đang phát biểu ý kiến với trang phục của Minh Nghi. Bên này, Hoa Thành thay một thân áo đen thanh thoát, tóc dài cũng hiếm khi được buộc gọn gàng, đeo ngọc bội bạch ngọc, giảm ba phần lười nhác, thêm ba phần lạnh lợi, trông như một tiểu sư đệ tuấn tú hơn người, thông minh thiên bẩm của danh môn chính phái nào. Đúng là ép hoàng đế mặc như ăn mày cũng chẳng giống dân xin cơm, vẫn bắt mắt như cũ. Nhìn Hoa Thành, Tạ Liên kìm lòng không dặng nghĩ đến một câu châm ngôn: "Muốn đẹp trai, mặc đồ đen", nhủ thầm quả là thế thật. Đến khi phục hồi tinh thần lại, y nhìn sang Địa Sư và Phong Sư ở bên kia, chợt nhớ đến một việc, bèn hạ giọng nói: "Tam Lang, có chuyện này ta vẫn quên hỏi đệ."

Hoa Thành sửa lại cổ tay áo, hỏi: "Chuyện gì?"

Tạ Liên siết tay thành nắm đấm, đặt trước miệng ho nhẹ một tiếng, cố ra vẻ thoải mái hỏi một câu: "...Khẩu lệnh thông linh của đệ là gì?"

Nếu muốn thông linh truyền âm với người khác bất cứ lúc nào, đầu tiên phải lấy được khẩu lệnh của đối phương. Chẳng hạn như muốn tìm Sư Thanh Huyền, trước tiên nhất định phải lớn tiếng lắm nhảm bốn câu về sau trong lòng: "Phong Sư đại nhân kỳ tài trời sinh"

"Phong Sư đại nhân vui tính tiêu sái"

"Phong Sư đại nhân thiện lương chính trực"

"Phong Sư đại nhân nay mới mười sáu". Đương nhiên, thông thường khẩu lệnh của thần quan sẽ không đặt kiểu khiến người ta khó mở miệng như vậy, nhìn chung vẫn tương đối bình thường.

Khẩu lệnh thông linh của thần quan cấp cao không dễ báo cho người khác biết, trừ phi là quan hệ cực thân thiết. Thân là Quý vương cấp Tuyệt, tất nhiên Hoa Thành cũng thế thôi. Tuy thời gian hai người kết bạn không dài, nhưng quan hệ hẳn là có thể xếp loại khá tốt, vậy mà vẫn không lấy được khẩu lệnh của đối phương, không khỏi có hơi kỳ quặc. Nhưng nghĩ đi

ngĩ lại, mỗi lần có chút chuyện gì, bọn họ đều trực tiếp gặp mặt, hình như có trao đổi khẩu lệnh hay không cũng chẳng sao.

Tạ Liên chưa bao giờ hỏi khẩu lệnh của vị thần quan nào, bởi vì có việc đầu vào thẳng Thông Linh trận gọi một tiếng là được, muốn tìm ai nói chuyện riêng cũng có thể lần theo trận tìm đến người, đây là lần đầu tiên chủ động xin khẩu lệnh của người khác nên chẳng có kinh nghiệm gì, không khỏi lo lắng liệu mình có đường đột quá không. Thấy ánh mắt Hoa Thành chớp lóe, nhưng vẫn không phản ứng gì, Tạ Liên thấy hơi xấu hổ, vội nói: "Bộ không tiện hả? Không sao không sao đâu, đệ mặc kệ ta đi, ta chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi. Tại lát nữa có chuyện định nói riêng nên mới mạo muội hỏi, để ta nghĩ cách hỏi đệ trong thần lạng cũng được..."

Hoa Thành ngắt lời y: "Đâu có gì không tiện. Ta vui lắm."

Tạ Liên sững sốt: "Hả?"

Hoa Thành thở dài: "Ta vui lắm, cuối cùng ca ca cũng chịu hỏi ta rồi. Vì trước giờ huynh không nhắc tiếng nào, ta còn tưởng huynh có chỗ bất tiện, không muốn trao đổi khẩu lệnh với người khác, nên ta cũng chưa chủ động mở lời. Bây giờ vất vả lắm mới chờ được ca ca hỏi, sao ca ca lại nói chỉ 'thuận miệng hỏi vậy thôi'?"

Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng tức khắc phấn chấn lên, nắm tay Hoa Thành nói: "Thì ra chúng ta đều trần trở như nhau! Vừa rồi là ta sai, câu đó mới là thuận miệng ấy, xin lỗi Tam Lang nha. Vậy khẩu lệnh của đệ là?"

Ánh mắt hơi sáng lên, Hoa Thành khẽ cúi người, nói: "Khẩu lệnh của ta, ca ca nghe kỹ nhé, ta chỉ nói một lần thôi." Dứt lời hạ giọng đọc một câu.

Nghe xong, Tạ Liên tròn to mắt, hỏi: "...Này? Là cái này thiệt hả? Tam Lang, đệ không nhầm đó chứ?"

Hoa Thành bình thản như thường, nói: "Phải. Chính là cái này. Không tin thì bây giờ ca ca thử đi?"

Tạ Liên nào dám thử: "VẬY... vậy mỗi lần người khác tìm đệ đều phải đọc thầN câu này ba lần với đệ còn gì? Thế... thế chẳng phải rất ngại sao?"

Hoa Thành cười hề hề "Thì cũng vì không muốn người khác tìm ta nên ta mới cố ý đặt câu đó, cho bọn họ biết khó mà lui. Có đi đâu nếu ca ca muốn tìm ta, ta sẽ phụng bỗ bất cứ lúc nào."

Tạ Liên cứ cảm thấy không đáng tin kiểu gì, nhủ thầN: "Nghịch ngợm quá đi mà..."

Y đắn đo do dự, định bắt đầu dùng thông linh, nhưng làm cách nào cũng không đọc ra câu khẩu lệnh đó được, cho dù đọc thầN cũng không nổi. Thấy Tạ Liên bụm nửa mặt, quay đầu đi, mãi không quyết định được, cuối cùng Hoa Thành cười đã rỗ mới nói: "Được rồi được rồi. Nếu ca ca không dám đọc, ta tìm huynh cũng được. Khẩu lệnh của huynh là gì?"

Tạ Liên quay đầu lại, nói: "Đọc thuộc lòng một ngàn lần Đạo Đức Kinh là được."

"..."

Hoa Thành nhướn một bên lông mày. Không lâu sau, Tạ Liên nghe được giọng hắc bên tai mình: "Đọc thuộc lòng một ngàn lần Đạo Đức Kinh là được, mười một chữ này đúng không?"

Rõ ràng hai người đang đứng mặt đối mặt, nhưng lại ngậm miệng không nói mà giao lưu bằng ánh mắt, dùng giọng mà người ngoài nghe không được nói chuyện với nhau trong thầN lặng, thú vị vô cùng. Tạ Liên cũng dùng thuật thông linh đáp lại: "Đúng rồi. Không ngờ đệ lại không mắc lừa."

Hoa Thành chớp chớp mắt, tiếp tục trả lời: "Ha ha ha ha, suýt nữa mắc lừa rồi, đúng là thú vị thật."

Tạ Liên cũng chớp chớp mắt, ý cười lộ rõ.

Phải biết khẩu lệnh này là Tạ Liên vắt óc nghĩ ra vào tám trăm năm trước, tự y thấy nó thú vị miễn chê nên sau khi phi thăng lên lại, y vẫn tiếp tục dùng nó. Chỉ là, dường như nhiều thần khác quan không hề cảm thấy nó thú vị, dù rằng sau khi mắc lừa ai nấy cũng cạn lời. Mộ Tình từng nói thẳng điện hạ ơ ỉ ý tưởng này của huynh nhạt nhẽo quá, thứ lỗi cho ta cười không nổi, Phong Tín tuy cười đến ngã lăn dưới đất đứt cả hơi khàn cả tiếng, nhưng điểm cười của Phong Tín vừa thấp tè vừa lạ đời, thế nên hẳn cười cũng chẳng khiến Tạ Liên có cảm giác thành tựu. Nếu bây giờ Hoa Thành cũng cười, ắt hẳn đã chứng minh nó thật sự có điểm thú vị.

Kế hoạch định trước là đến tửu lâu sang nhất hoàng thành uống rượu, nhưng nếu không đến hoàng thành được, uống ở đâu cũng như nhau. Vì vậy bốn người đến tửu lâu lớn nhất trấn đặt một gian phòng riêng, chán chường ng ồi bên trong chốc lát, lúc tiểu nhị đưa rượu lên, Tạ Liên hỏi: "Làm phi ền cho hỏi một câu, nơi này là nơi nào?"

Tuy rằng hỏi vậy rất kỳ quặc, nhưng là cách trực tiếp và hữu hiệu nhất. Tiểu nhị ngạc nhiên nói: "Mấy vị khách quý không phải mộ danh mà đến sao? Nơi này là trấn Bắc Cổ." (Mộ danh = hâm mộ danh tiếng)

Tạ Liên nói: "Mộ danh? Mộ danh gì cơ?"

Tiểu nhị dựng ngón cái lên, nói: "Xã hỏa của trấn bọn ta nha! Nổi tiếng nhất nhì vùng lân cận đấy, hằng năm vào lúc này có rất nhiều người vùng khác muốn tranh thủ đến xem cảnh hiếm."

*Xã hỏa là một lễ tục truyền thống, vui chơi ca hát, chúc mừng tiết xuân của người Hán. Ngoài ra còn là từ gọi chung những hoạt động vui chơi trong lễ hội như đi cà kheo, chèo thuyền trên cạn, múa sư, múa rồng. (theo chuonghung)

Sư Thanh Huyền tò mò hỏi: "Xã hỏa là cái gì?"

Tạ Liên nói: "Là hoạt động giải trí mà dân gian dùng để chúc mừng vào ngày lễ, sẽ có biểu diễn tạp kỹ hoặc kịch địa phương này nọ, coi cũng được." Khá giống với buổi diễu hành Thượng Nguyên tế trời của nước Tiên Lạc năm đó, nhưng buổi diễu hành tế trời là do hoàng gia lo liệu, nhà

nước kiểm soát, xã hội chỉ là trò giải trí của dân gian. Sư Thanh Huyền nói: "Nhưng hôm nay có phải ngày lễ gì đâu? Cùng lắm ngày mai là Hàn lộ thôi."

*Hàn lộ là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 8 hay 9 tháng 10 dương lịch.

Tạ Liên nói: "Chưa hẳn phải là ngày lễ nhất định nào, đôi khi vì muốn tưởng niệm ai đó nên chọn một ngày đặc biệt để ăn mừng vui đùa thôi."

Lúc này, đường cái dưới lầu bỗng truyền đến tiếng đoàn người rối loạn, có kẻ hét to: "Tránh ra tránh ra, trẻ con phụ nữ đừng đứng đường trước! Lùi ra sau hết đi, gánh hát sắp đến rồi!"

Bốn người nhìn xuống dưới lầu. Vừa nhìn thì hoảng hồn, Tạ Liên bỗng chốc trợn to mắt. Chỉ thấy một hàng đội diễu hành dài ngoằng đi trên đường cái, người nào trong đội cũng trang điểm mặt đỏ chót, khoác đủ loại trang phục dị hợm, chưa kể trán còn cắm một thanh vũ khí sắc bén.

Đồng búa rìu, dao phay, kìm sắt hay kéo cắt đó có loại bén nhọn loại cùn gỉ, cái nào cũng sâu đâm sâu vào đầu hoặc ghim trước trán bọn họ. Có kẻ ngay cả tròng mắt cũng bị nặn ra ngoài, máu chảy đầm đìa trên đôi má, có kẻ bị đâm từ trán xuyên qua sau ót, trông đầm máu khủng khiếp. Những người trong đội diễu hành, ai nấy cũng nhứ chặt chân mày, biểu cảm đau đớn, máu me đầy mặt, song họ vẫn chậm rãi bước về phía trước giữa tiếng nhạc hợp tấu, hết như một hàng u linh.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

107-108

Chương 107: Bốn quý th ần nghe v ề huyết xã hỏa

Tạ Liên đứng phất dậy. Sư Thanh Huyền cũng đập lên bàn, xắn tay áo trông như sắp lao xuống dưới. Tạ Liên vội vàng kéo Sư Thanh Huyền lại, nói: "Không sao không sao đâu, Phong Sư đại nhân bình tĩnh nào."

Sư Thanh Huyền hỏi: "Tròng mắt bị nặn ra mà cũng không sao hả?"

Tạ Liên nói: "Không sao cả. Không ngờ lại xem được huyết xã hỏa ở đây, đúng là hiếm thấy."

*Huyết xã hỏa là một loại văn hóa dân gian nổi tiếng ở trấn Xích Sa thành phố Bửu Kê tỉnh Thiểm Tây, mỗi năm nhuận biểu diễn một lần, nội dung biểu diễn là sự tích Võ Tòng giết Tây Môn Khánh trả thù cho Võ Đại, chủ yếu dùng búa, dao c ầu, kéo, dùi đâm vào đầu Tây Môn Khánh và những kẻ xấu khác, trông rất kinh khủng máu me và rất thật nên có tên là huyết xã hỏa (xã hỏa đâm máu).

Sư Thanh Huyền vội vã rút chân xuống khỏi bàn, hỏi: "Huyết xã hỏa? Đó là gì thế?"

Hai người ng ồi xuống trở lại, Tạ Liên mở miệng: "Xã hỏa ở mỗi nơi mang một trường phái khác nhau, huyết xã hỏa là một loại trường phái đặc biệt, cực kỳ hiếm thấy, ta cũng chỉ nghe nói thôi, chưa thấy tận mắt bao giờ, bởi vì cách trình diễn của nó vừa máu me vừa tàn khốc, hơn nữa kỹ thuật hóa trang được giữ bí mật tuyệt đối, không truyền cho người ngoài, bây giờ ngày càng ít d ần."

Sư Thanh Huyền kinh ngạc: "Kỹ thuật hóa trang? Những thứ đó đều là giả sao? Vậy vậy vậy... giống thật quá r ồi, ta còn tưởng là tà pháp gì biến

ra chứ!"

Sư Thanh Huyền không hề nói quá chút nào, Tạ Liên cũng thở dài: "Dân gian có biết bao kỳ nhân dị sĩ nhỉ."

Nhìn đám người biểu diễn trong đội diễu hành, chẳng những vũ khí sắc nhọn trên trán "ghim sâu ba phân gỗ", có kẻ còn thủng ruột rách bụng, thiếu cánh tay thiếu cẳng tay chân, bò lê dưới mặt đất, đập đầu gào khóc; còn có vài kẻ nâng giá gỗ cao ngất, một cô gái treo vắt vẻo trên thanh ngang, cổ buộc dây thừng, trông như treo cổ tự sát; lại thêm hai kẻ nửa túm đôi chân của một cô gái khác, áo quần của cô gái đó bị xé rách bươm, mặt úp xuống bị kéo lê suốt một đường, để lại vệt máu dài ngoằn ngoèo dưới nền đất, quả thật chẳng khác gì cảnh địa ngục. Rõ ràng đầu là con người đang biểu diễn, song lại khủng bố gấp bội chợ Quỷ khắp nơi đâu là quỷ. So với nơi này, chợ Quỷ tưởng chừng như là một phiên chợ nhân gian tưng bừng náo nhiệt. Kiểu hóa trang đó quả thật không biết hóa bằng cách nào, dù là người đã nghe về truyền thống này như Tạ Liên, lần đầu tiên chứng kiến cũng suýt tưởng là yêu ma xuất hiện.

*Ghim sâu ba phân gỗ: nguyên văn là "nhập mộc tam phân", thành ngữ bắt nguồn từ điển tích về Vương Hi Chi - nhà thư pháp nổi tiếng của Trung Quốc, tương truyền khi Vương Hi Chi viết chữ lên ván gỗ thì phát hiện chữ mình viết in sâu vào ván gỗ khoảng ba phân. Thông thường cụm này dùng để hình dung bút lực thư pháp cứng cáp, bây giờ mang nghĩa lập luận sắc sảo, nhưng ngữ cảnh này tui nghĩ ý là mấy cái dao búa ghim sâu vào đầu ấy.

Khá nhiều phụ nữ và trẻ em không đành lòng hiếu kỳ muốn chen lên trước đám người để xem cho rõ, đến khi thấy rồi lại bị dọa đến độ hét toáng lên lùi ra sau. Sư Thanh Huyền hỏi: "Thái tử điện hạ, chẳng phải huynh nói xã hỏa mang ý chúc mừng sao? Làm gì có kiểu chúc mừng nào thế này, người cũng bị dọa chạy mất bóng, mấy bé gái sẽ gặp ác mộng cho coi, xem loại biểu diễn này thật sự sẽ khiến lòng người vui vẻ sao?"

Những người xem loại biểu diễn này có vui không thì chưa dám nói chắc. Trên thực tế, giết chóc thấy máu đích thực khiến người ta hưng

phấn. Bất luận có sợ hay không, sau khi nỗi sợ qua rồi, đáy lòng nhiều người sẽ nảy sinh một ít khoái cảm. Hình như trong tiếng địa phương, loại huyết xã hội này còn có tên là "đâm phát sướng", theo cách hiểu của Tạ Liên tức là: Đâm mạnh một nhát dao, đâm chết luôn kẻ đó, cõi lòng sẽ sướng rơn.

Tận sâu dưới đáy lòng con người, tồn tại một khát vọng dành cho "giết chóc".

Có đi đâu, tất nhiên Tạ Liên sẽ không nói nhiều như thế, chỉ tập trung tinh thần xem tuồng diễn. Trong đội diễu hành đông đúc hùng hổ có một chàng trai áo đen mặt mũi sáng sủa, thân hình cao gầy, ốm như que củi, tay cầm vũ khí bén nhọn, thỉnh thoảng nhện thẳng vào đầu một người biểu diễn mặc trang phục hoa lệ, con dao đó tức thì cắm vào đầu đối phương, hắn tiếp tục dùng một ngọn giáo dài móc đối phương lên, treo giữa không trung, tàn nhẫn mà đẫm máu cùng cực, quả thật cứ như hành hung giết người ngay tại trận, dọa cho một đám người hoảng sợ la oang oảng, song cũng có đám khác trăn trờ khen ngợi.

Tạ Liên nói: "Ta đoán bọn họ đang biểu diễn một câu chuyện, chàng trai áo đen đó hẳn là nhân vật chính, những kẻ bị giết chắc toàn là nhân vật phản diện, là kẻ ác. Cả câu chuyện này, có vẻ muốn biểu đạt 'Trừng ác dương thiện'."

*Trừng ác dương thiện: trừng trị thế lực ác, tuyên dương ý chí thiện lương.

Nói đến đây, Tạ Liên bỗng giật mình, nhắc nhở: "Phong Sư đại nhân, xem kỹ đi."

Sư Thanh Huyền đáp: "Đang xem nè."

Tạ Liên nói: "Ý ta là muốn người xem cốt truyện. Xem bọn họ diễn về ai, tình tiết như thế nào. Con Bạch Thoại Chân Tiên đó đưa người đến đây nhất định có nguyên do, biết đâu nó chọn đúng hôm nay là vì muốn người xem tuồng huyết xã hội này."

Chàng trai áo đen nhú chặt hai hàng lông mày, nét mặt đau đớn, một mình hấn "giết" hơn trăm "kẻ ác" trong đội ngũ, bản thân cũng bị đủ loại vũ khí sắc nhọn đâm khắp người, cuối cùng ôm lấy vài "thi thể" da tróc thịt bong và họng buộc lụa trắng, cúi đầu không nhúc nhích, chẳng ngờ lại là kết cục đùng quy vu tận. Một hàng đội ngũ đi qua, hàng phía sau tiếp tục diễn, cứ tuần hoàn như thế. Tạ Liên hỏi: "Các người có nhìn ra là câu chuyện nào không?"

Sư Thanh Huyền nhú chặt lông mày, đáp: "Không. Ta thấy xem chẳng hiểu gì sất, hấn toàn giết người thôi."

Hoa Thành ngồi bên cạnh Tạ Liên, ung dung nói: "Xem ra không phải câu chuyện nổi tiếng gì. Hỏi người địa phương xem có phải chọn từ ghi chép về nhân vật địa phương không."

Vừa khéo tiểu nhị của tửu lâu lại đi lên đưa đồ ăn, hỏi: "Mấy vị khách quý, thấy đẹp không? Kích thích không?"

Tạ Liên nói: "Đẹp, kích thích. Vị tiểu nhị ca này, cho ta hỏi một câu, huyết xã hỏa trong trấn các người diễn về ai thế?"

Quả nhiên, tiểu nhị kia đáp: "Cái này hả, thông thường người vùng khác không biết đâu, toàn phải hỏi một tiếng. Xã hỏa của trấn Bắc Cổ bọn ta diễn về câu chuyện của một nhân vật truyền thuyết ở vùng này. Tương truyền mấy trăm năm trước, nơi đây có một thư sinh, họ Hạ."

"Thư sinh họ Hạ này hả, tuy nhà nghèo rớt mồng tơi nhưng có bản lĩnh lắm, từ nhỏ đã thông minh kinh người, học cái gì cũng tinh thông thần tốc, lại còn là đứa con hiếu thảo nổi tiếng gần xa, làm gì cũng chuẩn không cần chỉnh. Thế mà hấn cứ gọi là xui tận mạng, gặp chuyện tốt gì cũng chẳng dài lâu."

"Hấn học hành đi thi, rõ ràng thi giỏi nhất, nhưng vì chưa biếu quà cho quan chấm thi, đắc tội người bề trên nên bài thi của hấn bị cố ý giấu mất, đổi thành giấy trắng, qua nhiều năm cũng không có tên trên bảng vàng. Hấn đính hôn, vị hôn thê thanh mai trúc mã, như hoa như ngọc, thùy mị nết na, chẳng ngờ cả vợ và em gái đều bị thế gia vọng tộc giành đi làm thi

thiếp, một người không thuận theo nên bị đánh chết tươi, một người không chịu nổi lằn nhục nên tự sát. Hắn đi tranh luận phải trái, ngược lại còn bị người ta vu cáo tội thông gian trộm cắp, nhốt vào đại lao không cho cơm ăn, suýt thì chết đói. Vì cầ tình cho hắn, cha mẹ già yếu hơn bảy chục tuổi đập đầu suốt một đêm, nhưng cũng uổng công vô ích, hắn bị nhốt hai năm mới được thả. Mẹ không ai chăm sóc đã bệnh chết từ lâu, cha tuổi tác đã cao còn phải làm bốc vác nuôi gia đình nên cũng chỉ sót một hơi tàn. Hắn không học nữa, đi làm buôn bán, nhưng vì làm quá tốt, bị các thương nhân lớn khác hòa nhau chèn ép, chút tiền kiếm được đầu bị vét sạch, còn nợ ngược lại nữa."

"..."

Tiểu nhị sụt sùi: "Các vị nói xem, sao người này có thể xui xẻo như vậy chứ?"

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nói bằng giọng chân thành: "Đúng nha."

Ngoại trừ y ra, sao lại còn có người xui xẻo như thế chứ!

Sụt sùi xong, tiểu nhị hớn hờ nói: "Sau đó người này nổi khùng, bộc phát bản tính, vào một đêm nọ, chính là một ngày trước Hàn lộ như hôm nay, hắn xách theo một đồng hung khí, chém chết sạch tất cả những người từng hại mình! Trận giết đó phải nói là máu thịt tung tóe, sung sướng mê ly! Do những kẻ hắn giết ức hiếp bách tính cùng quê đã lâu, tất cả mọi người đều vỗ tay khen hay, vậy nên sau đó á, cứ hể một ngày trước Hàn lộ, trấn ta sẽ dùng huyết xã hỏa tưởng niệm hắn, hy vọng Hạ sinh đại nhân phù hộ chúng ta, đánh chết kẻ ác."

*Hạ sinh ở đây không phải tên riêng nên không in hoa chữ "sinh", ý là thư sinh họ Hạ ấy.

Bảo là trường ác dương thiện, đến cùng thiện ác đầu không có kết cục tốt. Tiểu nhị kia đi xuống, Tạ Liên thấy Sư Thanh Huyền ng ồi đắm chiêu bèn hỏi: "Phong Sư đại nhân, người có ý kiến gì không?"

Sư Thanh Huyền phục hồi tinh thần lại, đáp: "Hình như ta có vài cách nghĩ khó tả, nhưng vẫn... khó tả quá, không nói được nguyên nhân vì đâu. Thái tử điện hạ huynh thì sao?"

Tạ Liên nói: "Ta đang nghĩ, thư sinh họ Hạ này, phải chăng là tiên thân của Bạch Thoại Chân Tiên?"

Lúc bọn họ đang nói chuyện, đội điều hành phía sau lại bắt đầu trình diễn câu chuyện đó lần nữa, Sư Thanh Huyền lại nhìn xuống, hỏi: "Tiên thân?"

Tạ Liên đáp: "Đúng vậy. Sự tình quái và ngọn nguồn hình thành của loại người này thường liên quan đến oán niệm hoặc chấp niệm cực sâu đậm dành cho ai đó. Chẳng hạn như, ta nghe nói ở Đông Hải có một loại quỷ gọi là 'Kiêu Cô', kết tụ từ oán niệm của phụ nữ. Nghe đồn là bởi nỗi đau của người phụ nữ đợi chồng mãi không về, cũng có lời đồn là vì sự điên cuồng của những cô gái quen thói đồ kỵ. Nếu nói sự hình thành ban đầu của Bạch Thoại Tiên Nhân bắt nguồn từ nỗi căm hờn đối với số phận bất hạnh hoặc ghen ghét với người gặp vận tốt của ai đó bị vận rủi quấn thân, vậy cũng không phải không có khả năng nhỉ?"

Minh Nghi nói: "Tra ghi chép địa phương đi. Phải xác thực thời gian."

Tạ Liên nói: "Đúng, phải tra."

Nếu muốn biết khả năng này có thành lập được không thì phải tra xem "thư sinh họ Hạ" là nhân vật xuất hiện vào mấy trăm năm trước. Nếu thời gian xuất hiện muộn hơn ghi chép sớm nhất về Bạch Thoại Tiên Nhân thì không thành lập được. Sư Thanh Huyền gật đầu, suy nghĩ một lát rồi vẫn nói: "Còn một chuyện nhỏ nữa..."

Đúng lúc này, phía dưới thành linh truyền đến giọng ai cười hô hố: "Cứ chờ mà xem! Người thân nhất của ngươi, bạn tốt nhất của ngươi, tất cả đều sẽ chết không chỗ chôn bởi vì ngươi!"

Nghe vậy, Sư Thanh Huyền bỗng giật đến biến sắc, tay trái nhấc lên bàn một cái, nhẹ nhàng rơi xuống dưới tử lâu.

Giọng nói đó truyền đến từ trong đội điều hành!

Tạ Liên ở trên lầu gọi lớn: "Phong Sư đại nhân! Quay lại đi!"

Sư Thanh Huyền rơi vào một đám xác sống máu me đầm đìa, tức giận quát: "Lăn ra đây! Lăn ra đây!!!"

Tuy nhiên, những người biểu diễn vẫn dờ ra, hoàn toàn không để ý đến Sư Thanh Huyền, tiếp tục bước về phía trước như mộng du. Sư Thanh Huyền đứng trong đội điều hành, bị dòng người kéo cho xoay vòng vòng, căn bản không phân biệt được rốt cuộc là kẻ nào có vấn đề, thấy kẻ kia đáng nghi là muốn nện quạt xuống, nhưng rồi lại thấy kẻ nọ đáng nghi hơn, ngộ nhỡ nện nhầm thì xong một mạng người. Hoa Thành xếp một cọng rau trong đĩa mà mình không đụng vào thành một gương mặt cười, chẳng buồn ngừng đầu lên, nói: "Vô dụng thôi. Lão yêu quái đạo hạnh ngàn năm muốn giấu đuôi hồ ly là chuyện dễ như trở bàn tay."

Trong đội điều hành quái dị như thế, muốn trà trộn thứ gì không phải người là chuyện quá dễ dàng. Chưa kể hình dạng của Bạch Thoại Tiên Nhân vốn đã rất giống người, huống chi là Bạch Thoại Chân Tiên có đạo hạnh cao nhất trong số chúng?

Không lâu sau, Minh Nghi cũng nhảy xuống lầu, xốc Sư Thanh Huyền ra. Đoàn người rời khỏi đường cái, đi về hướng miếu Phong Thủy, tay nắm quạt của Sư Thanh Huyền còn đang run nhè nhẹ, so với lúc ban đầu bị dọa sợ, nhưng bây giờ trông như bị chọc giận nhiều hơn. Hắn xách một bầu rượu ra khỏi tủ lâu, đi một hồi rồi nốc mạnh một ngụm, tạt máu trong mắt mới dần dần tản đi, nói: "Minh huynh, tạm thời huynh đừng làm bạn tốt nhất của ta thì hơn. Chờ ta đánh chết thứ quỷ ma này rồi huynh về làm tiếp!"

Minh Nghi lại chẳng nể nang gì, nói: "Đó là ai vậy. Ngay từ đầu đã không phải ta rồi."

"..." Sư Thanh Huyền nổi nóng: "Minh huynh à chán huynh quá nha, đâu thể nào thấy tình hình nguy cấp rồi lập tức trở mặt không nhận người như vậy chứ?"

Hai người họ ở bên kia cãi qua cãi lại một phen, Tạ Liên lắc đầu, lấy ra hai thứ từ tay áo, nói: "Ta thấy Phong Sư đại nhân dùng cái này vẫn hơn."

Sư Thanh Huyền nhận lấy, hỏi: "Nút bịt tai?"

Tạ Liên gật đầu: "Tuy cách này dở hơi thật, cũng chẳng thể nào trị tận gốc, nhưng đối phó tạm thời vẫn xem như hữu hiệu. Chỉ cần người nghe không được, vật kia sẽ không làm gì được người. Ta đã tạo một trận, khẩu lệnh vào trận là 'Thiên quan tứ phúc, bách vô cấm kỵ' (Quan trời ban phúc, không kỵ gì hết), sau này bọn ta nói chuyện với người đầu sẽ vào trận trước."

Sư Thanh Huyền nhét bịt tai, quả nhiên không nghe thấy gì nữa, bốn người bèn lục tục vào trận. Lúc này, Tạ Liên chợt nghe giọng Hoa Thành cất nhẹ bên tai: "Ca ca, ca ca."

Tạ Liên giương mắt nhìn lên, chỉ có Hoa Thành nháy mắt với y, dù không mở miệng nhưng giọng hắn vẫn kèn sát bên tai: "Chẳng phải huynh có chuyện muốn nói với ta sao? Huynh không tới tìm ta, ta đành tới tìm huynh thôi."

Tạ Liên mỉm cười, đáp: "Ai bảo đệ đặt khẩu lệnh vậy làm chi."

Hoa Thành nói: "Được rồi, được rồi. Lỗi của ta."

Sư Thanh Huyền chỉnh vị trí của nút bịt tai, thấy hai người họ rõ ràng chẳng nói tiếng nào nhưng cứ nhìn nhau cười miết, bèn buồn bực nói vào Thông Linh trận: "Hai vị Thái tử điện hạ và Huyết Vũ Thám Hoa đang làm gì thế? Chắc không phải đã trao đổi khẩu lệnh rồi giờ đang lén lút nói gì đâu nhỉ?"

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói vào trận: "Làm gì có."

Hoa Thành khẽ nhướn mày, truyền âm qua: "Nói dối kìa."

Tạ Liên trượt chân một cái, vừa làm bộ nghiêm trang, mắt nhìn thẳng sai bước về phía trước, vừa trả lời: "Tam Lang đừng phá ta mà... có chuyện

muốn nhờ đệ giúp đây."

Hai người sóng vai mà đi, ánh mắt không tiếp xúc, Hoa Thành hỏi: "Chuyện gì?"

Tạ Liên đáp: "Hợp tác với ta thăm dò thử xem, người kia có phải là Bạch Thoại Chân Tiên không."

Chương 108: Trò chuyện đêm khuya phân biệt thật giả tại miếu Phong Thủy (1)

Nghe vậy, Hoa Thành ngoái đầu, dừng mắt trên người Sư Thanh Huyền và Minh Nghi còn đang cãi nhau chí chóe ở đằng sau, ra hiệu ám chỉ một người trong số đó, hỏi: "Hắn?"

Tạ Liên gật đầu.

Hoa Thành hỏi: "Huynh muốn thăm dò thế nào?"

Tạ Liên nói: "Nhiều năm về trước, ta từng đối phó với hai con Bạch Thoại Tiên Nhân, còn bị một con bám riết hơn nửa năm. Vào thời điểm đó, ta từng gạt lờ chúng nó, hơn nữa còn thăm dò được một đặc tính của chúng nó. Đặc tính này, bản thân một số con cũng chẳng hề phát hiện, nhưng chỉ cần tốn chút tâm sức là phân biệt được ngay." Dứt lời, y bí mật truyền đạt bí quyết đó. Nghe xong, Hoa Thành nói: "Để thôi. Cứ làm thế này."

Hai người bàn bạc xong xuôi, đúng lúc về đến gian miếu Phong Thủy tũn tàn kia. Thời tiết vào thu se lạnh, sắc trời nhập nhoạng tối. Sư Thanh Huyền đi khắp nơi tìm đầu tượng thần Thủy Sư của ca ca mình, dán nó lại, sau đó dựng hai pho tượng thần dậy, đặt chúng trở lên bàn thờ. Tạ Liên nhóm một đồng lửa giữa miếu điện xập xệ, nhặt chút gỗ vụn để đốt, bốn người ngồi vây quanh ngọn lửa.

Sư Thanh Huyền bịt tai, rầu rĩ uống vài bình, cuối cùng kìm lòng không đành hỏi: "Chúng ta đâu thế nào ngẩng chờ vật kia như thế này mãi được? Có tiết mục nào góp vui không?"

Sư Thanh Huyền chủ động đề xuất, vừa khéo hợp ý Tạ Liên. Minh Nghi lại cời đồng lửa, nói: "Đến lúc này rồi mà người còn muốn tiết mục góp vui gì."

Sư Thanh Huyền hần hừ: "Muốn chứ. Chẳng phải vật kia muốn làm ta sợ sao? Ông đây cứ không sợ đấy, bản Phong Sư vui chừng nào chơi chừng nấy, vui hơn cả ngày thường nữa, ta mừng như tết cho nó tức chết luôn."

Tạ Liên nói vào Thông Linh trận: "Chi bằng chơi xí ngầu đi."

Sư Thanh Huyền mặt ủ mày ê: "Lại là xí ngầu? Lại là so lớn nhỏ? Thái tử điện hạ, không phải huynh nghiệm rồi đấy chứ."

Tạ Liên nói: "Làm gì có..."

Sư Thanh Huyền nói: "Thôi bỏ đi, dù sao trong tay cũng chẳng còn gì khác, chơi thì chơi vậy. Nhưng chúng ta có bốn người, chơi thế hơi bị loạn."

Tạ Liên đáp: "Không loạn đâu, như vậy nè."

Y mở lòng bàn tay ra, hai viên xí ngầu nho nhỏ tinh xảo bỗng nhiên xuất hiện. Tạ Liên nói: "Bốn người chúng ta chia làm hai nhóm. Ta với Tam Lang một nhóm, hai vị đại nhân một nhóm, so xem vận may của bên nào tốt hơn. Hai viên xí ngầu, mỗi nhóm ném một lần, mỗi người ném một viên, ném xong ghi lại số điểm. Điểm của nhóm nào lớn hơn thì nhóm đó thắng, ngoài ra có thể yêu cầu nhóm ít điểm hơn phải trả lời câu hỏi mà mình đặt ra, hoặc làm một chuyện nào đó."

Sư Thanh Huyền lên tiếng: "Ta có một câu hỏi."

Tạ Liên đáp: "Mời hỏi."

Sư Thanh Huyền rung đùi nói: "Tại sao cứ là hai người Thái tử điện hạ các người chung một nhóm như đúng rồi thì? Trước khi chia nhóm các người có từng xét đến cảm nhận của bọn ta chưa?"

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, đáp: "Vụ này hử, nếu các người muốn đổi cách chia nhóm cũng được thôi. Không khác gì."

Sư Thanh Huyền cảm phát trềnh vào sau cổ, nói: "Thôi khỏi. Thật ra ta cũng không có ý kiến gì với việc chia nhóm này. Có đi đâu vận may của Huyết Vũ Thám Hoa tốt như thế, chẳng phải nhóm bọn ta rất thiệt thòi sao?"

Tạ Liên cười tủm tỉm: "Không thể nói vậy được. Tuy vận may của Tam Lang bên nhóm bọn ta cực tốt, nhưng vận may của ta cực kém mà. Hai bên hợp lại, một trên một dưới, chẳng phải huề nhau sao?"

Sư Thanh Huyền nghĩ vậy thấy cũng chí lý, bèn vỗ đùi nói: "Được! Quyết định vậy đi." Đoạn quay đầu dùng cùi chỏ huých Minh Nghi, nói: "Nghe rõ quy tắc chưa Minh huynh, đừng kéo chân sau của ta đó." (kéo chân sau = cản trở)

Minh Nghi đưa mắt nhìn Sư Thanh Huyền, trong Thông Linh trợn vang lên giọng nói lạnh lùng của hắn: "Thứ lỗi ta không phụng b ấi."

Sư Thanh Huyền vội vàng túm hắn trở lại, nói: "Kéo kéo kéo kéo chân sau cũng được! Bỏ đi bỏ đi, dô dô dô! Huynh cứ phụng b ấi nha, không thì một mình ta một nhóm thảm lắm đó!"

Thế là bốn người lập lời thề qua loa, hứa tuân thủ quy tắc trò chơi, bấy giờ mới bắt đầu chơi. Lượt thứ nhất, Sư Thanh Huyền ném một viên "năm", Minh Nghi ném một viên "bốn"; Hoa Thành ném một viên "sáu", Tạ Liên ném một viên "một".

Sư Thanh Huyền mừng rỡ: "Ha ha ha ha ha ha! Thái tử điện hạ vận may của huynh đúng là quá tệ, quá tệ! Ha ha ha ha ha ha ha..."

Tạ Liên day ấn đường, ôn tồn nói: "Tuy những gì Phong Sư đại nhân người tường thuật là sự thật, nhưng cũng đừng nói bằng giọng điệu hí hửng như thế chứ."

Sư Thanh Huyền đáp: "Khụ! Được rồi, e hèm, nhóm bọn ta thắng ha, bản Phong Sư yêu cầu hai người các người làm một chuyện. Ở thì, Thái tử điện hạ, Huyết Vũ Thám Hoa! Ta, lệnh cho các người -- Lập tức cởi đồ giùm đối phương!"

Tạ Liên: "?"

Tạ Liên sửng sốt: "Phong Sư đại nhân?"

Minh Nghi đỡ trán, ra chiều ghét bỏ xoay người đi, có vẻ không muốn chứng kiến cảnh tượng khó đỡ này. Sư Thanh Huyền hét to: "Nào nào nào, có chơi có chịu, đường đường thầ n quan và đường đường Quý vương chắc không ăn vạ đâu nhỉ. Ta ng ửi xong rồi nè, mời bắt đầu màn biểu hiện của các người!"

"..."

Tạ Liên nhìn về phía Hoa Thành, Hoa Thành nhún vai, dùng khẩu hình nói thầm "Ca ca, không phải lỗi của ta".

Tạ Liên không còn cách nào, đành hỏi: "Cởi bao nhiêu?"

Sư Thanh Huyền chỉ giỡn chơi thôi, dĩ nhiên không thật sự muốn làm khó bọn họ, bèn rung đùi cười nói: "Cởi một món là đủ rồi, giữ lại vài món lát sau mới chơi tiếp được, hì hì hì hì."

Hắn lại còn muốn tiếp tục nữa cơ... Tạ Liên ng ần ngừ, lén truy ền âm nói: "Tam Lang à..."

Sắc mặt Hoa Thành bình tĩnh như thường, giọng lại trịnh trọng an ủi bên tai Tạ Liên: "Không có gì đâu. Chẳng phải đã thỏa thuận có thể sẽ nhường bọn họ thắng vài lần sao, lát nữa sẽ đến lượt bọn họ thua."

Đúng là trước đó bọn họ đã thỏa thuận như thế, chẳng qua Tạ Liên không ngờ Sư Thanh Huyền lại chơi kiểu này, khiến y rất có cảm giác c ần đá đập chân mình. Tạ Liên ị ạch tháo đai áo của Hoa Thành, mất cả buổi mới giúp Hoa Thành cởi xong chiếc áo đen, để lộ áo trong trắng muốt. Hoa

Thành cũng đi ền nhiên giúp Tạ Liên cởi áo ngoài, động tác nhẹ nhàng thong thả, hơn nữa không đụng đến tứ chi của Tạ Liên. Thật ra hai người chỉ cởi mỗi áo ngoài, chẳng đau cũng chẳng ngứa, hoàn toàn không xì nhê gì, song Tạ Liên vẫn cảm thấy chuyện này quái dị quá đỗi. Y ng ẩ thẳng người nói: "Lại... lại đi."

Lượt thứ hai, Sư Thanh Huyền một viên "ba", Minh Nghi một viên "sáu"; Hoa Thành vẫn ném ra một viên "sáu", Tạ Liên vẫn ném ra một viên "một".

Sư Thanh Huyền dấm dặt cười sặc sụa, Tạ Liên nhìn về phía Hoa Thành. Hai người vẫn chưa ngắt thông linh, y truyền âm nói: "...Tam Lang!"

Cái này có giống thỏa thuận đâu!

Hoa Thành áy náy đáp: "Xin lỗi xin lỗi, vừa rồi quên mất. Ca ca đừng giận, lần này là lỗi của ta."

Sư Thanh Huyền lại bắt đầu uống rượu, đoạn xắn tay áo nói: "Tốt lắm, lượt này ta lệnh cho các người..."

Tạ Liên vội kêu lên: "Khoan đã! Lượt trước bọn ta làm rồi cũng cởi rồi. Lượt này nên đổi sang hỏi câu hỏi."

Sư Thanh Huyền cười ha ha: "Hỏi câu hỏi? Cũng được. Vậy câu hỏi thứ nhất của ta, Huyết Vũ Thám Hoa, trong lòng ngươi, chuyện đau đớn nhất trên đời này là gì?"

Ý cười của Hoa Thành bỗng nhạt đi, cùng lúc đó, miếu Phong Thủy khẽ chìm vào yên lặng.

Sư Thanh Huyền nói: "Đừng hiểu lầm nha, ta không có ý gì đặc biệt hết. Ta chỉ thật sự tò mò rằng, người lên được vị trí Quý vương Huyết Vũ Thám Hoa như ngươi đây, rốt cuộc trên đời này còn chuyện gì có thể khiến ngươi cảm thấy đau đớn không. Hay là, nó không hết ền tại?"

Hoa Thành hỏi ngược lại: "Người thấy sao?"

Trần tư một lát, Sư Thanh Huyền đoán mò: "Cổ thành núi Đổng Lô?"

Đây đúng là đáp án đầu tiên nhảy ra trong đầu nhiều người khi suy xét câu hỏi này. Hoa Thành lại mỉm cười đáp: "Chưa đủ gây sợ."

Sư Thanh Huyền ngạc nhiên hỏi: "Không phải ư? Vậy là gì mới được?"

Hoa Thành nhếch khóe miệng, độ cung đó biến mất thật nhanh: "Để ta cho người biết là cái gì."

Hắn khẽ cất giọng: "Tận mắt nhìn thấy người mình yêu bị chà đạp lăng nhục, còn mình lại hoàn toàn bất lực. Người hiểu rằng mình chẳng là cái gì, cũng như chẳng làm được gì, đây mới là chuyện đau đớn nhất trên đời này."

Nghe vậy, Tạ Liên bối rối nín lặng. Trong gian miếu Phong Thủy đồ nát, không ai đáp tiếng nào, Sư Thanh Huyền lặng thinh cả buổi, hồi lâu sau mới mở miệng: "...Ồ."

Sắc mặt Minh Nghi vẫn lạnh lùng và nghiêm nghị như trước, hắn cời cời lửa, nói: "Tiếp đi."

Sư Thanh Huyền gỡ tóc, xua tay: "Ta hỏi xong rồi. Minh huynh hỏi đi."

Minh Nghi bèn ngược đầu lên, nhìn chăm chăm Tạ Liên, nói: "Thái tử điện hạ."

Bấy giờ Tạ Liên mới phục hồi tinh thần lại: "Hả?"

Minh Nghi hỏi: "Chuyện mà đời này người hối hận nhất là gì?"

Không ngờ Minh Nghi thường ngày chẳng nói chẳng rằng, vừa mở miệng lại hỏi vấn đề nặng ký như thế, Tạ Liên nhất thời sửng sốt.

Là không nên bỏ ngoài tai lời khuyên bảo, khẳng khái tự mình hạ phạm? Không nên chẳng biết tự lượng sức, tạo mưa cho Vĩnh An? Không

nên mơ mộng hão huyền, đòi bảo vệ Tiên Lạc? Hoặc không nên giữ lại tính mạng của những người nào đó?

Y biết, toàn bộ đều không phải.

Một lúc lâu sau, Tạ Liên mới đáp: "Lần hai phi thắng."

Ba người còn lại trong miếu im lặng nhìn y. Tạ Liên thất thần giây lát, qua thật lâu mới đột nhiên choàng tỉnh, hỏi: "Sao vậy? Chư vị, ta trả lời xong rồi."

Hoa Thành nhân nhậm đáp: "Không có gì. Tiếp tục đi."

Lượt thứ ba, Sư Thanh Huyền "hai", Minh Nghi "hai"; Hoa Thành "sáu", Tạ Liên "một".

Thấy vậy, Tạ Liên thở phào một hơi.

Quan trời ban phúc, cuối cùng cũng thắng rồi!

Đến lượt nhóm mình chịu phạt mà Sư Thanh Huyền còn nóng lòng muốn thử, như thế chẳng sợ gì sất: "Tới đi tới đi. Tùy ý tùy ý!"

Tạ Liên cười nói: "Vậy ta tùy ý nhé. Địa Sư đại nhân, mời ngài trước."

Y quay sang Minh Nghi, nói: "Đại nhân, vấn đề mà ta sắp hỏi, ngài phải trả lời thành thật, không được nói dối."

Minh Nghi không đáp, Sư Thanh Huyền xua tay nói: "Yên tâm đi, người như Minh huynh tuyệt đối không nói dối đâu."

Tạ Liên mỉm cười, hỏi: "Được. Câu hỏi thứ nhất: Ta là ai?"

Sư Thanh Huyền ngớ ra: "Thái tử điện hạ, câu hỏi gì ngộ vậy, huynh là huynh chứ ai, huynh không là huynh thì huynh còn là ai??"

Nghe vậy, Minh Nghi chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Tạ Liên, lát sau đáp: "Thái tử nước Tiên Lạc, Tạ Liên."

Tạ Liên gật đầu, hỏi tiếp: "Câu hỏi thứ hai, vị ng ồi bên cạnh ta là ai?"

Khưng lại giây lát, Minh Nghi trả lời tiếp: "Đứng đầu chợ Quỷ, Huyết Vũ Thám Hoa."

Tạ Liên nói: "Vậy thì, câu hỏi cuối cùng -- Vị ng ồi bên cạnh người là ai?"

Sư Thanh Huyền càng ù cạc hơn: "Điện hạ, các người chơi trò gì thế? Ta là ai? Ta là Phong Sư mà?"

Tạ Liên nói: "Địa Sư đại nhân, mời trả lời."

Lần này, Minh Nghi lại không nhanh trả lời như thế.

Sau nhiều lần tiếp xúc với Bạch Thoại Tiên Nhân, quy luật lạ lùng mà Tạ Liên phát hiện trên người chúng nó chính là: Một khi Bạch Thoại Tiên Nhân mở miệng, trong ba câu nhất định sẽ có ít nhất một câu là nói dối.

Đặc tính này tương tự như một người bình thường, dấu cho thân thể khỏe mạnh cỡ nào, trong vòng ba ngày cũng nhất định phải uống nước, nếu không thông thường sẽ mất nước mà chết, đi ều này không thay đổi theo mức độ cao thấp của năng lực, trừ khi phi thăng không còn là người nữa.

Trận pháp Rút ngàn dặm đất là do Minh Nghi vẽ, cửa cũng là do Minh Nghi đi sau cùng đóng, nếu muốn giở trò thì hẳn có nhiều cơ hội nhất, người đầu tiên Tạ Liên nghi ngờ tất nhiên là Minh Nghi. Nhưng lúc đó rõ ràng tâm trạng của Sư Thanh Huyền không ổn định, nếu lập tức tỏ thái độ hoài nghi, chắc chắn sẽ khiến tinh thần của Sư Thanh Huyền lung lay, tạo cơ hội cho Bạch Thoại Chân Tiên hút càng nhiều cảm xúc tiêu cực từ người hắn, biến thành cội ngu ần pháp lực. Vì vậy lúc đó Tạ Liên mau chóng tìm ra một khả năng khác, nhưng thực tế y chưa từng bỏ qua khả năng trực tiếp nhất.

Tuy quan hệ giữa Phong Sư và Địa Sư rất thân thiết, nếu Địa Sư là Bạch Thoại Chân Tiên giả trang, Phong Sư tuyệt đối không thể nào không

nhận ra. Nhưng nếu Bạch Thoại Chân Tiên đã im hơi lặng tiếng nhập vào người Minh Nghi thì sao?

Thế cho nên, ban đầu y mới muốn Hoa Thành hợp tác với mình, nói bóng nói gió gạ lời Minh Nghi. Hoa Thành lại đề xuất rằng, hai người họ và Minh Nghi vốn không tiếp xúc gì nhiều, nếu bọn họ gạ lời khó tránh có phần mất tự nhiên. Chỉ bằng trước tiên mượn danh nghĩa trò chơi, cố gắng tạo cơ hội cho Minh Nghi nói thêm vài lời, xem thử có thể dò la thực hư dưới tình huống không bị Phong Sur và Địa Sur phát hiện hay không.

Tuy nhiên, Minh Nghi vẫn kiêu lời như trước, bầy không khí có sôi nổi cách mấy vẫn tích chữ như vàng. Vừa rồi trong quá trình chơi, Tạ Liên vẫn chú tâm nghe từng câu một, hể Minh Nghi mở miệng, đa số toàn lập lờ nước đôi, căn bản không tài nào phán định được hắn có đang nói dối không. Cuối cùng buộc lòng phải dùng tuyệt chiêu, mượn bản lĩnh của Hoa Thành, âm thầm đi đầu khiến số điểm của xí ngầu, khiến cho Minh Nghi thua cuộc, sau đó thỉnh linh tung ba câu hỏi, bắt hắn đâm lao phải theo lao, không thể không trả lời ngay tại chỗ.

Vì còn đang trong trò chơi, Sur Thanh Huyền nhất thời chưa phản ứng kịp, vẫn cho rằng bọn họ đang nói đùa, thế nên sẽ không bị vậy Bạch Thoại Chân Tiên thừa cơ hút pháp lực. Mà chỉ cần Minh Nghi trả lời sai, để lòi đuôi cáo, Tạ Liên sẽ lập tức tóm cổ hắn.

Như đã biết, loại vật như Bạch Thoại Tiên Nhân, trong ba câu nhất định có ít nhất một câu là nói dối. Hiện tại Tạ Liên đã hỏi hai câu, hai câu trả lời của Minh Nghi đều là nói thật.

Do đó nếu Minh Nghi là Bạch Thoại Chân Tiên, câu hỏi cuối cùng này, chắc chắn hắn sẽ trả lời gian dối.

Tác giả: Má lệnh cho hai đứa hôn môi ngay lập tức!!!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

109-110

Chương 109: Trò chuyện đêm khuya phân biệt thật giả tại miếu Phong Thủy (2)

Nếu thật sự muốn lừa gạt trót lọt, chỉ cần đổi cách dùng từ sao cho lập lờ một chút, hoặc vờ như đang nói đùa là xong. Tuy nhiên, hai câu hỏi trước Minh Nghi đều đáp kiểu lờ ít ý nhiều, không vòng vo gì, câu cuối cùng đáng ra cũng phải thế, bằng không chẳng giống phong cách của Minh Nghi cho lắm, từ khóa cạnh đó cũng chứng minh được điều khác thường.

Tạ Liên và Minh Nghi bình tĩnh nhìn nhau. Một lúc sau, cuối cùng Minh Nghi cũng mở miệng.

Hắn dùng giọng điệu chẳng khác gì hai câu trước mà đáp: "Một trong ngũ sư, em trai của Thủy Sư Vô Độ, Phong Sư Thanh Huyền."

Sư Thanh Huyền lắc đầu: "Ừầy, sao huynh không nói 'bạn tốt nhất của ta'?"

Minh Nghi nhìn hắn: "Đó là ai thế?"

Nghe vậy, Tạ Liên âm thầm thở phào một hơi.

Trước đó đã nói, tuy Bạch Thoại Chân Tiên xưng là "Tiên", nhưng chung quy cũng không phải "Tiên" thật. Chỉ cần nó còn thuộc loại yêu tinh quỷ quái thì không thể nào thoát được đặc tính của quần tộc này. Đã đủ ba câu, ba câu chắc chắn đều là nói thật, xem ra Minh Nghi không có vấn đề gì. Trừ phi Sư Vô Độ và Sư Thanh Huyền không phải là anh em ruột, nhưng loại nghịch chuyển động trời khiến người ta á khẩu đó chắc sẽ không tồn tại.

Nào ngờ, Tạ Liên còn chưa thở phào xong, Minh Nghi đột nhiên ra tay, nhắm ngay cổ họng của y!

Tạ Liên và Hoa Thành đồng loạt chặn cánh tay của Minh Nghi, ba cánh tay hết như ba luồng tia chớp, chóa đến độ Sư Thanh Huyền nhảy bật dậy, quát: "Minh huynh! Huynh làm gì thế?"

Minh Nghi nhìn chằm chằm Tạ Liên, trầm giọng nói: "Người đã hỏi ta ba vấn đề, nhưng lượt trước ta chỉ hỏi một vấn đề"

Tạ Liên mỉm cười: "Địa Sư đại nhân, người nhớ kỹ lại quy tắc đi, ta chưa hề nói một lượt chỉ được hỏi một vấn đề"

Minh Nghi nói: "Vậy được. Bây giờ ta hỏi bù. Người là ai?"

Tạ Liên nói: "Vấn đề này, chẳng phải khi nãy người đã đáp rồi sao?"

Minh Nghi nói: "Biết đâu ta đã đáp sai. Chi bằng mời Thái tử điện hạ nói rõ xem, vì sao bỗng dưng muốn bày ra trò chơi này, vì sao phải hỏi ba vấn đề kỳ lạ đó. Phép thao túng vận mệnh của Quỷ vương các hạ cao siêu quá, dùng vào trò chơi này hơi uổng phí tài năng nhỉ."

Hoa Thành cười đáp: "Nên nói sao đây? Ta cam tâm tình nguyện, thích dùng sao thì dùng."

Phải biết rằng, Tạ Liên và Hoa Thành thấy Minh Nghi đáng nghi, Minh Nghi cũng thấy bọn họ đáng nghi không kém. Từ lúc Minh Nghi bất ngờ ra tay, ba người đều mở miệng nói chứ không trườn âm vào Thông Linh trận, Sư Thanh Huyền không biết bọn họ đang tranh luận cái gì, song cũng không dám tùy tiện tháo nút bịt tai, chỉ đành nói: "Ngừng ngừng ngừng, ta lệnh cho các người lập tức ngừng tay, nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì, bằng không... bằng không phải thêm ta vào!" Nói đoạn giơ quạt Phong Sư ra. Minh Nghi lại đẩy Sư Thanh Huyền một cái, quát: "Tránh ra! Bớt gây thêm phiền đi!"

Đúng lúc này, một luồng gió tà quái bất chợt thổi qua, đóng lửa mà bốn người vây quanh bị nó thổi cho chập chờn lên xuống, lay lắt loạn xạ. Ánh

lửa khi tỏ khi mờ, rọi cho gương mặt của hai pho tượng thần một nam một nữ trên bàn thờ ở gian miếu đồ nát như cười mà không cười, tựa khóc chẳng phải khóc, quỷ dị cùng cực. Minh Nghi lại túm lấy Sư Thanh Huyền, cảnh giác nói: "Có thứ gì tới kìa."

Sư Thanh Huyền vừa bị Minh Nghi đẩy ngã chúi đầu xuống đất không dậy nổi, bây giờ lại bị hấn túm lên, mắt nổ đom đóm mắng: "Minh huynh! Huynh tốt với ta một chút được không!!!"

Minh Nghi quát: "Không rảnh!"

Tạ Liên vẫn chăm chú nhìn hai pho tượng thần, chợt nói: "Nhìn ánh mắt của chúng kìa!"

Bốn người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên gương mặt tươi cười của hai pho tượng thần quan Phong Thủy bỗng dưng ứa bốn vệt máu đỏ. Không ngờ lại là huyết lệ chảy xuống từ mắt của tượng thần làm bằng đất sét.

Tượng thần được khai quang làm phép dựng lên, hưởng qua nhang đèn và cúng bái, có sức uy hiếp nhất định với yêu ma quỷ quái. Dù không đến mức lùi xa chín mươi dặm, nhưng thông thường không thể nào bị vật không phải người tổn hại hoặc vấy bẩn. Quả nhiên đạo hạnh của con Bạch Thoại Chân Tiên này rất cao, Sư Thanh Huyền còn đang ở ngay đây mà nó dám làm cho tượng Phong Sư chảy huyết lệ ngay trước mặt Phong Sư bản tôn. Huyết lệ ấy càng chảy càng nhiều, nhiều xuống mặt đất, chậm rãi tụ thành một hình thù méo mó phức tạp. Sư Thanh Huyền buồn bực hỏi: "Đó là thứ gì vậy? Nó... đang vẽ ư?"

Nhìn kiểu nào cũng chẳng nhìn ra là hình thù gì, Tạ Liên không đến gần, chỉ đổi hướng suy đoán tới lui. Lát sau, Tạ Liên chợt bừng tỉnh đại ngộ: Đây không phải hình vẽ, đây là một chữ viết ngược!

Y vội quát: "Đừng nhìn! Nó viết cho người nhìn đấy!"

Minh Nghi tung một chưởng, "rầm" một tiếng, vệt máu dưới mặt đất lẫn hai pho tượng thần đều nổ thành những mảnh nát vụn. Sư Thanh Huyền trở mắt há mồm: "Minh huynh! Huynh... huynh huynh huynh,

huynh đừng để anh ta biết đó, nếu không huynh ấy không tha cho huynh đâu!"

Tồn hai tượng thần của thần quan khác là đi đầu bất kính cực lớn đối với thần quan đó. Hôm nay Minh Nghi trước thì chém bức hoành, sau lại phá nát tượng, chẳng khác nào tới cửa đập quán, nện vỡ bằng hiệu của người ta rồi "bốp bốp" tát người ta hai bạt tai trời giáng. Nếu tiết lộ ra ngoài để cho người đó biết, chưa chắc sẽ chịu để yên, biết đâu chừng còn dấy lên mưa máu gió tanh nữa.

Lúc này, Tạ Liên tình cờ quay đầu lại, chợt thấy dòng chữ trên bức hoành mà buổi sáng bọn họ đập nát sau đó đặt ngay ngắn ở một bên có đi đầu bất thường. Rõ ràng bức hoành là nền xanh chữ vàng, viết "điện Phong Thủy", giờ đây lại trở thành một chữ lớn méo mó đỏ như máu, ngờ ngợ là một nửa của chữ "chết".

Tạ Liên nhanh tay che mắt Sư Thanh Huyền, quát vào Thông Linh trận: "Nhắm mắt lại!"

Sư Thanh Huyền hỏi: "Lại sao nữa thế?!"

Tạ Liên nói: "Không sao hết, chỉ là chữ trên bức hoành của miếu các người cũng thay đổi. Vật kia biết bây giờ người nghe không được nên đổi sang viết chữ."

Sư Thanh Huyền kêu lên: "Tiêu rồi! Bây giờ ta nghe không được mà nhìn chẳng xong, thế khác nào vừa mù vừa điếc?!"

Tạ Liên buông tay, nói: "Không sao đâu bình tĩnh đi, có chúng ta đây."

Minh Nghi túm cổ áo sau gáy Sư Thanh Huyền, kéo hẳn qua một bên. Sư Thanh Huyền vẫn nhắm chặt hai mắt, chấp tay trước ngực nói: "Yên tâm ghê vậy đó!"

Vừa dứt lời, ngoài gian miếu đổ nát thành linh trụy đến từng đợt tiếng động ầm ỹ, Tạ Liên hoa hết cả mắt, giây tiếp theo, một đám người la hét om sòm tràn vào như dòng thủy triều đen.

Đám người đó đúng là quái lạ khôn tả, hình thù hết sức dị hợm. Có kẻ bị chặt đầu, kẻ bị treo cổ, kẻ bị đao lớn bổ vào trán, kẻ bị mổ toạc bụng... đủ mọi thể loại. Tuy Sư Thanh Huyền nghe không được cũng chẳng thấy gì, nhưng theo trực giác vẫn biết bốn phía bước chân hỗn loạn, trong lúc rối ren còn bị xô qua đẩy lại, hắc kinh ngạc nói vào Thông Linh trận: "Xảy ra chuyện gì thế? Có vật gì tới à?? Sao đột nhiên đông người vậy?"

Tạ Liên đáp: "Không có gì nghiêm trọng, là đội điều hành huyết xã hỏa ban đêm, chúng ta mau rời khỏi đây là được."

Huyết xã hỏa của một vài địa phương, ngoại trừ điều hành ban ngày, buổi tối vẫn còn tiết mục góp vui. Không chỉ người trong đội điều hành muốn thỏa mãn cơn nghiện dọa người này, rất nhiều bách tính bình thường cũng ngứa ngáy khó nhịn, bọn họ bèn bắt chước vẽ âm trang của huyết xã hỏa, nhân lúc trời tối ra ngoài chạy tán loạn dọa người khác, e rằng bây giờ bốn người đã vừa khéo đụng phải đám điều hành ban đêm. (âm trang = hóa trang kiểu âm ty)

Tất nhiên âm trang của nhóm bách tính bình thường này không sống động như thật bằng đội điều hành chính thống ban ngày, nhưng thắng ở chỗ người đông thế mạnh, mắt nhìn không hết, chưa kể trời tối không thấy rõ vật, ấy nên đáng sợ vô cùng. Vì vậy tại những thôn trấn có truyền thống góp vui thế này, vào tối hôm biểu diễn huyết xã hỏa, dân trong vùng sẽ đóng chặt cửa nhà không ra ngoài. Khó khăn lắm mới thấy trong gian miếu đồ nát kia có người, mấy kẻ điều hành đêm chạy lung tung ở ngoài phát hiện con mồi mà phấn khích không thôi, thoát cái xông đến hơn năm chục người, gian miếu đồ nát tức khắc chen chặt ních. Bốn quỷ thần bị dìm giữa bầy người nhẩy loạn, Tạ Liên liên tục ngoái đầu, chỉ thấy Hoa Thành còn ở ngay bên cạnh, vĩnh viễn cách mình chưa đến hai bước, còn hai người kia lại bị đẩy ra bảy tám bước, bèn quát: "Mọi người mau ra ngoài đi!"

Tuy nhiên trong đám điều hành ban đêm này, có kẻ đơn thuần muốn quây cho vui, có kẻ là lưu manh vô lại hoặc thương nhân buôn bán nhỏ, chuyên môn tìm trấn lột tiền của lũ khách vùng ngoài đường xa đến đây xem huyết xã hỏa, thế là chặn đường họ không tha, bám riết la ầm ĩ: "Hai vị công tử thưởng chút đỉnh đi!"

"Bọn ta hóa trang vất vả thế này, thấy thú vị thì thưởng chút đi!"

"Đúng đó, các anh em cũng khổ lắm, mỗi năm được có một lần này!"

"Không thưởng chút đỉnh coi chừng quỷ lão gia đến tìm!"

Do việc không liên quan đến mình, Hoa Thành chỉ khoanh tay đứng nhìn, chẳng mấy may lo lắng, nghe vậy phì cười một tiếng: "Ta đây cũng muốn xem thử, có con quỷ nào dám đến tìm ta?"

Lúc này, Tạ Liên lia mắt qua, chợt thấy sát bên đoàn người trong gian miếu đồ nát, có một con quỷ treo cổ mặt mày trắng bệch đang cười gian xảo trông dây thừng vào cổ một người.

Tuy rằng bốn phía la hét ầm ĩ, ai nấy cũng đần độn máu tươi, mũi méo mắt lệch, liên tục làm bộ người giết ta, ta giết người, người chết rồi, ta chết luôn, chốc chốc lại có người kêu ré lên rồi ngã xuống, căn bản không thể nào phân biệt rõ thật giả, nhưng Tạ Liên theo bản năng cảm thấy "người" đó không được ổn, bèn giương tay lên, Nhược Da bay ra, đánh thẳng vào đầu con quỷ treo cổ kia.

Quả nhiên, con quỷ treo cổ hét thảm một tiếng, hóa thành một làn khói đen, chui xuống kẽ đất. Người khác không có thời gian chú ý, nhưng Tạ Liên lại thấy rõ ràng, vội nói vào Thông Linh trận: "Mọi người cẩn thận! Có thứ đang thừa nước đục thả câu!"

So với ban nãy, bây giờ trong miếu Phong Thủy nhiều thêm một luồng quỷ khí như có như không, tất nhiên không phải Bạch Thoại Chân Tiên, hẳn là đám tôm tép chẳng biết ở đâu trà trộn vào. Suốt ngày đóng giả quỷ, chung quy có ngày sẽ đưa quỷ thật đến, chúng xuất hiện vào lúc máu chốt thế này, đúng là đã rét vì tuyết lại giá vì sương. Người trong miếu thật sự quá đông quá loạn, đầu đung đầu, chân đạp chân, hoàn toàn phân không rõ quỷ khí đó truy đến từ người ai. Tạ Liên kéo Hoa Thành lao ra khỏi miếu Phong Thủy, đang định hỏi bên Phong Sư sao rồi, lại phát hiện pháp lực không đủ, không ngờ dùng xong nhanh vậy, chẳng thể thông linh được nữa. Dưới tình thế cấp bách, y nói với Hoa Thành: "Tam Lang cho ta mượn chút pháp lực đi, lát nữa trả lại cho đệ!"

Đương nhiên câu "lát nữa trả lại cho đệ" chỉ là thuận miệng nói bừa thôi, pháp lực mà trước đó y mượn có bao giờ trả nổi đâu. Hoa Thành nói: "Được." Đoạn chìa tay nắm tay y. Tà Liên cảm giác được một luồng hơi nóng râm ran truyền sang đây, đúng lúc lại có vài kẻ máu me điên điên chạy ra từ miếu Phong Thủy, đuổi về phía y. Kẻ cuối cùng chạy tới đâu rớt nội tạng tới đó, mặt đầy hoen tử thi, trên người loáng thoáng có một lớp quỷ khí phát tán, Tà Liên vô thức nhấc tay, đánh một chưởng về phía kẻ đó.

*Hoen tử thi là những điểm hoặc mảng sắc tố xuất hiện sau khi chết, do sau chết máu không đông và dần dần đọng lại ở những vùng thấp của tử thi.

Chỉ nghe một tiếng ồn lớn như có thứ gì nổ mạnh, cùng lúc đó, một luồng sáng trắng lóa mắt tột độ lóe lên. Qua thật lâu sau, Tà Liên mới kịp phản ứng.

Chỗ đứng ban đầu của con quỷ mỡ bụng trà trộn trong đám người chỉ còn lại một đồng cặn đen thùi như than cốc. Mà phía trước gian miếu Phong Thủy, cả cái nóc cũng bị hất tung. Đám người điều hành đêm la hét um sùm trong miếu cũng trở như phỗng, sớm đã bị tiếng nổ lớn và luồng sáng trắng kia dọa đứng hình.

"..."

Tà Liên ngẩng đầu nhìn miếu Phong Thủy bị mất nóc, đoạn cúi đầu nhìn tay mình, cuối cùng từ từ quay đầu lại, nhìn về phía Hoa Thành sau lưng mình. Hoa Thành cười tủm tỉm hỏi y: "Nhiều đây đủ không?"

"..."

Tà Liên ấp úng: "Đủ rồi. Thật ra... thật sự thì, một chút thôi, là được rồi."

Hoa Thành đáp: "Thì một chút đấy. Còn cần nữa không? Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Tạ Liên vội vã lắc đầu. Trước đây, y cũng từng mượn pháp lực Sư Thanh Huyền và Nam Phong, bọn họ cho mượn cũng hào phóng lắm, nhưng Tạ Liên chưa bao giờ trải nghiệm cảm giác như thể máu toàn thân đều biến thành dòng điện, tuôn ào ạt trong cơ thể của mình. Nếu nói pháp lực trước đây y mượn phải ăn xài tiết kiệm, ăn một miếng là một miếng, không dám lãng phí, vậy thì cảm giác của y bây giờ chính là ăn một chén đồ mười chén cũng không thành vấn đề.

Pháp lực mà Hoa Thành truyền cho quá mạnh, lấp đầy toàn thân, thế nên Tạ Liên gần như không dám lộn xộn, rất sợ mình vung tay một cái thì bên cạnh lại có thứ nổ tung. Thừa dịp bốn phía tạm thời yên tĩnh lại, Tạ Liên hồi hải nói vào Thông Linh trận: "Phong Sư đại nhân, người đang ở đâu? Ta ra khỏi miếu rồi nhưng không nhìn thấy người."

Sư Thanh Huyền đáp trong trận: "Ồi mẹ ời... Thái tử điện hạ sao tự xưng giọng huynh nói chuyện nghe oang oảng thế? Ta cũng ra khỏi miếu Phong Thủy rồi."

Tạ Liên bèn thu pháp lực lại một chút, hỏi: "Ngại quá, hơi mất kiểm soát tí. Người ra bằng cách nào? Có ổn không?" Bây giờ Sư Thanh Huyền đang bịt tai nhắm mắt mà.

Sư Thanh Huyền trả lời: "Hây, còn ra bằng cách nào nữa, Minh huynh kéo ta ra chứ đâu. May là chưa bị đám người kia giẫm chết đó."

Ngay sau đó, giọng Minh Nghi cũng vang lên trong Thông Linh trận. Tuy nhiên, lời hắn nói lại khiến nụ cười chực hé bên môi Tạ Liên cứng lại. Hắn quát: "Không phải ta!"

Không phải?!

Nguy rồi! Tạ Liên quay phắt đầu lại, hỏi: "Phong Sư đại nhân! Rốt cuộc kẻ kéo người đi là ai?!"

Chương 110: Đấu Chân Tiên, Thái tử thay Phong Sư (1)

Sư Thanh Huyền lại không lên tiếng nữa.

Trong lòng cảm thấy không lành, Tạ Liên hỏi: "Phong Sư đại nhân? Người sao thế? Người có còn ở đây không? Xảy ra chuyện gì rồi, sao im re vậy?"

Nếu bị kẻ điều hành đêm nghịch phá nào đó đưa đi trong lúc hỗn loạn cũng sẽ không đột ngột im lặng, lẽ nào đã bị sát hại? Nhưng sốt ruột cách mấy cũng vô ích, ngay cả bây giờ Phong Sư đang ở đâu Tạ Liên cũng không biết!

Rốt cuộc đoàn người cũng yên tĩnh lại, sau cùng Minh Nghi cũng thoát thân ra khỏi miếu Phong Thủy. Thiên giới có quy định, không được lạm dụng pháp lực với người phạm, tùy tiện hiếp linh, nếu giết hại mạng người cũng sẽ bị ghi tội. Quy tắc này quả thật làm khó những thần quan tuân thủ luật lệ, không thì chỉ cần tiện tay phát một cái, đám người kia sẽ bay theo nóc nhà. Vất vả lắm mới kịp phản ứng, chúng dân rồi rít hét om sòm: "Xuất, xuất hiện rồi! Xuất hiện thật rồi!"

"Yêu quái tới kìa!" Vừa hét vừa chạy tán loạn. Tạ Liên nói: "Địa Sư đại nhân! Sao lúc này người không kéo Phong Sư đại nhân lại? Người có thấy hắn không? Lạc nhau khi nào thế?"

Minh Nghi đáp: "Lúc này trong đám đông có quỷ thừa dịp hỗn loạn tấn công con người."

Xem ra Minh Nghi thấy có người gặp nguy hiểm tính mạng nên phân tâm đi cứu, đánh được quỷ nhưng lạc mất bạn. Tạ Liên nói: "Chúng ta mau chia nhau ra tìm đi! Chắc chưa đi xa đâu."

Bỗng nhiên, trong Thông Linh trợn lại vang lên giọng của Sư Thanh Huyền. Hắn cười sằng sặc: "Ha ha ha ha ha ha ha..."

Tuy tiếng cười ấy rất đột ngột, nhưng dù sao cũng có hồi âm, Tạ Liên vội nói: "Phong Sư đại nhân! Vừa rồi người sao thế, tự dưng không nói tiếng nào, ta còn tưởng người xảy ra chuyện rồi chứ."

Sư Thanh Huyền đáp: "Ha ha ha ha ha ha ha sao lại thế được bản Phong Sư dễ xảy ra chuyện như vậy sao ta chỉ cố ý nói đùa hù các người thôi ha

ha ha ha ha ha Minh huynh tên khốn kiếp này không ngờ huynh chẳng kéo ta lại ta mà chết nhất định sẽ hóa thành Tuyệt vễ tìm huynh ha ha ha ha ha ha ha..."

Minh Nghi mắng: "Bớt ha ha. Nói tiếng người đi!"

Tạ Liên cũng biết Sư Thanh Huyền càng căng thẳng càng phấn khích càng sợ hãi thì càng phải ha ha ha, xem đi, thậm chí quên ngắt câu luôn kìa, Tạ Liên bèn chen ngang hỏi: "Người chưa mở miệng nói phải không? Sắc mặt có thay đổi rõ rệt không? Có ra tay phản kháng không?"

Sư Thanh Huyền đáp: "Ta chưa mở miệng. Sắc mặt không thay đổi. Không có phản kháng."

Tạ Liên nhủ thầm: "Thôi xong. Kiểu này là sợ ngu người rồi."

Y nói chậm lại, dịu giọng dặn dò: "Tốt lắm. Nghe ta nói đây, Phong Sư đại nhân, sẽ không sao đâu. Người đừng sợ, cứ duy trì nguyên trạng, vờ như không phát hiện gì hết, có lời gì cứ lảng lảng vào Thông Linh trận nói với bọn ta, nói lúc nào cũng được. Nhưng tuyệt đối đừng để vật kia phát hiện người đã biết nó là cái gì. Lặng lẽ tỏa linh quang của người ra, hình thành một lớp đạo trường (nơi làm pháp sự của đạo sĩ), che chở quanh thân người, như vậy có thể đảm bảo chí ít người sẽ không té ngã hoặc lọt hố. Ngộ nhớ có binh khí gì tập kích, người cũng có thể phát hiện."

Giọng Sư Thanh Huyền nghe như khóc không ra nước mắt: "Ồ. Sau đó thì sao?"

Tạ Liên nói: "Sau đó hít thở sâu. Cứ thế, làm thêm vài lần... thấy đỡ hơn nhiều chưa?"

Giọng điệu của y hết sức dịu dàng, rất có tác dụng trấn an. Sư Thanh Huyền hỏi: "Hình như đỡ hơn chút rồi, cảm ơn Thái tử điện hạ."

Tạ Liên bèn thử thăm dò: "Vậy... người cảm thấy, nếu bây giờ người mở mắt ra, lảng lẽ nhìn thứ đang kéo mình thì sẽ như thế nào?" Có chịu nổi không?

Sư Thanh Huyền đáp: "Chắc chết luôn quá."

"..."

Xem ra nếu Sư Thanh Huyền mở mắt, nỗi sợ của hắn sẽ tức khắc chạm đỉnh ngay khi mở mắt ra, trở thành mỹ vị và nguồn dinh dưỡng tuyệt vời cho Bạch Thoại Chân Tiên. Từ đó trở đi, phỏng chừng cũng mất luôn sức chiến đấu. Chưa kể ngộ nhỡ Sư Thanh Huyền vừa mở mắt, đúng lúc vật kia cũng đang nhìn hắn chòng chọc, nói không chừng đường đường Phong Sư sẽ lập tức miệng sùi bọt mép, như ánh sao rơi. Tạ Liên nói: "Vậy người cứ nhắm mắt đi."

Minh Nghi hỏi: "Sau khi dẫn người rời khỏi miếu Phong Thủy, nó đi về hướng nào?"

Bây giờ đi đâu mà bọn họ cần nhất chính là vị trí của Sư Thanh Huyền. Sư Thanh Huyền nhắm mắt không thấy đã đi đâu, nhưng có thể dựa vào vị trí tổng thể và đếm khoảng cách bước chân để ước đoán vị trí. Sư Thanh Huyền lại nói: "Không biết."

Minh Nghi: "Vậy mà cũng không biết!"

Sư Thanh Huyền nổi giận: "Bình thường ai mà nhớ mấy thứ này! Với lại cũng vì ta tưởng đó là huynh thôi!"

Hoa Thành đứng bên cạnh chẳng bận quan tâm, đã chán đến mức lại đổi về thân áo đỏ, sau đó đổi thành áo đen, cuối cùng đổi thành áo trắng. Gần như mỗi lần Tạ Liên ngoảnh đầu nhìn, Hoa Thành lại thay một diện mạo khác trong chớp mắt. Cách buộc tóc, phụ kiện và giày ủng của mỗi bộ mỗi khác, khi thì nghịch ngợm, khi thì phóng khoáng, khi thì lạnh lùng, khi thì lộng lẫy. Tạ Liên nhìn mà hoa cả mắt, cứ liên tục ngoái đầu, không tài nào dứt ra được. Sau khi phát hiện đi đầu này, y chớp mắt lia lịa, ngừng xung động buột miệng thốt câu "bộ này được nè"

"đẹp quá", nói: "Khoan đã khoan đã, bây giờ không phải lúc cãi nhau, các người cãi thêm một câu Phong Sư đại nhân lại đi thêm một bước, càng đi càng xa càng khó tìm."

Sư Thanh Huyền đau khổ kêu lên: "Ta nói chứ các người không tìm được ta thiệt hả, cũng chỉ tằm năm sáu chục bước à, tuyệt đối tuyệt đối không quá một trăm bước, còn đi chậm ời là chậm nữa!!!"

Không quá một trăm bước? Minh Nghi tức tốc xông ra ngoài, biến mất ở cuối đường. Nhưng mà không lâu sau, hắn lại xuất hiện trước cửa miếu Phong Thủy nhanh như chớp, nói: "Không có!"

Hồng rỗi. Tạ Liên nói: "Rút ngàn dặm đất!"

Sau khi thừa cơ hỗn loạn đưa Phong Sư ra khỏi miếu Phong Thủy, e rằng con Bạch Thoại Chân Tiên đã lập tức thi triển phép Rút ngàn dặm đất, đưa cả hai đến nơi khác, bằng không trong phạm vi chưa đến một trăm bước, bọn họ đã sớm tìm được rỗi. Hễ thuật này phát động, trời nam đất bắc, ai mà biết sẽ bị đưa tới đâu? Muốn tìm được tung tích của Phong Sư chẳng khác nào mò kim đáy biển!

Việc này không thể sơ suất, Tạ Liên vội nói: "Ta vào Thông Linh trận của Thượng thiên đình báo một tiếng."

Sư Thanh Huyền lại hốt hải kêu lên: "Chờ đã! Thái tử điện hạ đừng đi! Huynh đã hứa với ta phải giữ bí mật mà, anh ta cũng sắp độ lần Thiên kiếp thứ ba, lần quan trọng nhất trong ba lần, tuyệt đối không thể hồng ở bước này!"

Minh Nghi nói: "Nếu còn kéo dài, bây giờ cho người độ kiếp luôn đấy."

Sư Thanh Huyền tức giận: "Ta nói không được là không được, biết bao cặp mắt đang nhìn chăm chăm anh ta kìa. Rõ ràng vật nọ cố ý nhắm vào thời cơ này mà đến, nó đừng hồng được như nguyện, đừng hồng! Cho dù ta có chết, hài cốt có thối rữa, cũng phải chờ anh ta độ kiếp xong mới được đào lên!"

Hồi lâu sau, Minh Nghi nói: "Hay. Hay lắm!"

Tạ Liên miễn cảm nhận ra rằng, dưới giọng điệu của Minh Nghi dần nén một cơn phẫn nộ, cảm xúc kịch liệt này chưa xuất hiện bao giờ, y cảm thấy

hơi bất an, không muốn mặc cho rắc rối sinh thêm, bèn cướp lời hỏi:
"Phong Sư đại nhân, vật nọ vẫn luôn dắt người đi sao?"

Sư Thanh Huyền đáp: "Phải. Nó đang nắm cánh tay của ta."

Tạ Liên hỏi: "Trên người nó có chỗ nào đặc thù không? Chẳng hạn như yêu khí đặc thù, hoặc mùi hay xúc cảm đặc thù gì đó."

"Không có. Không có gì hết."

"Vậy hoàn cảnh xung quanh thì sao? Chẳng hạn như, mặt đường dưới chân người gồ ghề hay bằng phẳng? Có đập lên hoặc đá trúng cái gì không?" Tạ Liên muốn xem thử có thể nào dựa vào hoàn cảnh xung quanh mau chóng xác nhận phạm vi tổng thể không. Sư Thanh Huyền nói: "Mặt đường lạ lắm luôn! Mền mại nhẹ tênh, như đang trên mây á."

"..." Tạ Liên nhủ thầm: "Người sợ đến nhũn chân rồi chứ gì..."

Bị che mất hai trong năm giác quan, Sư Thanh Huyền khó mà đưa ra manh mối gì, sợ rằng sắp đứt gánh tại đây. Tuy Hoa Thành vẫn ở bên cạnh xem kịch một cách chán chường, nhưng thứ nhất, bản thân hắn đến là để xem kịch và chơi đùa, không thân cũng chẳng quen với Sư Thanh Huyền, lại còn là nhân sĩ Quỷ giới, nào có lý do ra tay giúp đỡ thần quan; thứ hai, Tạ Liên cũng không muốn phiến hấn ra tay tương trợ mãi, thế là ổn định tâm trạng, nói: "Phong Sư đại nhân, ta có một cách có thể giúp người lập tức thoát khỏi tay vật đó, có đi ầu, ta cần sự cho phép của người."

Sư Thanh Huyền đáp ngay: "Được, ta cho phép!"

Hoa Thành bỗng cứng người, hỏi: "Dời hồn đại pháp?"

"Cái gì?"

Tạ Liên nói: "Đúng thế. Chính là dời hồn đại pháp!"

Dời hồn đại pháp, tên sao nghĩa vậy, là một loại pháp thuật dời hồn. Dùng mắt của ta, nhìn những gì người thấy. Pháp thuật này không hề thông

dụng, vì một là đốt pháp lực khủng khiếp, hai là cực ít có ai bằng lòng giao quyên khổng chế thân thể quan trọng nhất cho người khác.

Sắc mặt đanh lại, Hoa Thành nói: "Ca ca, thận trọng."

Sư Thanh Huyền hỏi: "Vậy huynh đối đầu với nó thì tính sao?"

Tạ Liên nói: "Ta đâu có sợ nó, không sao đâu."

Minh Nghi nói: "Đổi đi."

Hoa Thành vội nói: "Ca ca, suy nghĩ kỹ lại đi."

Bỗng nhiên, Sư Thanh Huyền lên tiếng: "Nó dừng bước rồi!"

Nghe vậy, Tạ Liên quát vào Thông Linh trận: "Không còn thời gian do dự đâu, bây giờ đi!"

Sư Thanh Huyền cắn răng nói: "Vậy nhờ huynh, Thái tử điện hạ!"

Tạ Liên nói: "Được!"

Vừa dứt lời, y nhắm hai mắt lại, thân thể chợt trở nên nhẹ bẫng, nhẹ như sắp bay lên trời; rồi thành linh lại trở nên nặng trĩu, nặng như sắp rơi vào lòng đất. Qua một trận trời xoay đất chuyển, dần dần mới có cảm giác chân thực, thân hình vững trở lại, song vẫn nhắm nghiền mắt, nhưng trong tai chẳng được tiếng gì.

Một bàn tay đang nắm cánh tay của y, đứng yên không nhúc nhích.

Tạ Liên thành linh mở mắt ra, một tay tháo nút bịt tai, tay còn lại lật một cái, đảo khách thành chủ túm lấy Bạch Thoại Chân Tiên, cười nói: "Chào người?"

Sư Thanh Huyền nhắm mắt quá lâu, bốn phía lại tối đen như mực, vì vậy ngay khi vừa mở mắt, Tạ Liên ở trong thân thể Sư Thanh Huyền không thích ứng kịp với bóng tối, cho nên chẳng thấy gì hết. Nhưng giờ phút y đã biến thành y túm nó, Nhược Da không có ở đây, Tạ Liên dùng riêng một

thuật khóa tay, ghì chặt cái tay đó như xiềng xích làm bằng thép ròng, khiến đối phương không thể nào dùng pháp thuật thoát thân. Trong Thông Linh trận, giọng của Sư Thanh Huyền cất lên: "Thái tử điện hạ! Huynh có ổn không? Nếu không được thì huynh đổi về trước đi, để ta tự chống vẫn hơn!!!"

Xem ra Sư Thanh Huyền cũng đã an toàn đổi vào trong thân thể của y. Một tay ghì chặt Bạch Thoại Chân Tiên, một chân tung hơn ba chục cú đá mạnh trong tích tắc, Tạ Liên nói: "Ổn lắm!" Chỉ là mới vừa dời hân, cảm giác chưa quen cho lắm, chờ lát nữa quen rồi, ra tay ra chân cũng có thể hung bạo hơn. Sư Thanh Huyền nói: "Điện hạ, ta cho huynh biết pháp quyết dùng pháp bảo của ta nhé, pháp lực gì đó huynh cứ dùng thoải mái đừng khách sáo!"

Tạ Liên không có kiếm bên người, bèn "xoẹt" một tiếng mở quạt Phong Sư ra, đáp: "Được!"

Sư Thanh Huyền nói tiếp: "Ta nói cho huynh biết pháp quyết biến nữ luôn nha, pháp lực dạng nữ của ta mạnh hơn đó!"

Tạ Liên kiên quyết từ chối: "Không. Cái này thì không cần!"

Hoa Thành trầm giọng nói: "Ca ca, huynh mau nhìn bốn phía, nói cho ta biết là nơi thế nào đi."

Minh Nghi nói: "Không, trước tiên nên nói người đang đấu với thứ gì đi."

Qua vài câu nói chuyện, hai mắt của Tạ Liên cũng dần dần thích ứng với hoàn cảnh tối tăm, y nheo mắt, nhìn về phía bóng đen đối diện.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

111-112

Đến đây bắt đầu chuẩn bị tinh thần đi nhé, mấy chương về sau đau tim hụt hẫng lắm :(

Chương 111: Đấu Chân Tiên, Thái tử thay Phong Sur (2)

Nhưng mà, rõ ràng đã thấy được đường nét của cành cây và lá cây ở bốn phía, song bất luận thế nào cũng chẳng nhìn rõ được mặt mũi của bóng đen nọ, loáng thoáng như có một luồng gió tà quái và sương đen dày đặc xoay quanh người vật đó.

Quạt Phong Sur của Sur Thanh Huyền chính là pháp bảo tuyệt phẩm, có thể thổi tan sương mù ma quái, thanh tẩy thế giới. Được Sur Thanh Huyền truyền thụ pháp quyết, Tạ Liên đọc thầm trong lòng, sau đó mở quạt phẩy một cái. Một cơn gió mạnh bỗng dấy lên từ đất bằng, thổi vù vù khiến lá cây khắp nơi rung xào xạc, thậm chí còn có vài cây non nhỏ yếu bị búng khỏi mặt đất, uy lực không thể nói là không mạnh. Tiếc rằng trận gió này thổi hơi lệch, không nhắm trúng mục tiêu.

Pháp bảo không phải là thứ dễ sử dụng như thế, suy cho cùng y cũng không phải là chủ nhân sở hữu quạt Phong Sur, tất nhiên không thể dùng thuần thục như Sur Thanh Huyền được, góc độ và độ lực cũng không nắm bắt tốt lắm, không mạnh thì yếu, không lệch thì ngược. Sau khi phát hiện điểu này, Tạ Liên dứt khoát bỏ qua, thay đổi sách lược, "bộp" một tiếng thu quạt lại, trực tiếp dùng nó như vũ khí nện đánh, bắt đầu điên cuồng nhắm vào chỗ yếu hại trên người đối phương; rồi lại "soạt" một tiếng mở quạt ra, phủ một lớp linh quang ven mép quạt, cứ thế dùng một chiếc quạt giấy như đao thép gọt xương, tiếng xé gió vang xoèn xoẹt, ánh đao chớp lóe liên

h ấi. Có lẽ đoán được chuyện gì xảy ra, Sư Thanh Huyền khổ sở kêu lên: "Thái tử điện hạ huynh có lộn không vậy! Quạt của ta là pháp khí, thế mà huynh lại dùng như bình khí! Phí của trời quá đi!!!"

Đây là bệnh chung của Võ Th ầi. Dù đang bận bù đầu, Tạ Liên vẫn dành thời gian bình tĩnh nói: "Tương tự thôi, tương tự thôi!"

Giọng Hoa Thành lại tr ầi hơn: "Ca ca!"

Tạ Liên biết Hoa Thành đang thúc giục đi ầi gì, vừa đánh vừa tức tốc nhìn lướt qua hoàn cảnh xung quanh. Có non xanh nước biếc, có đình đài lầu gác, đích thực không có gì điểm nào đặc biệt, quả thật không tài nào đoán được mình đang ở phương nào. Phát giác động tác của Tạ Liên, có lẽ cũng đoán được mục đích của y, Bạch Thoại Chân Tiên chột lên tiếng: "Người không phải Sư Thanh Huyền."

Tạ Liên không khựng lại, suy nghĩ đổi xoạch: "Trong tình huống thông thường, ắt hẳn sẽ không nghĩ đến dời h ầi đại pháp nhanh như vậy, thế tại sao nó lại lập tức phát hiện mình không phải Sư Thanh Huyền? Mà thôi kệ, đánh tiếp đi!"

Tạ Liên đánh người không hề có nhân tính, đoán chừng không chống đỡ nổi, Bạch Thoại Chân Tiên quát: "Tức khắc ngã xuống!"

Quả nhiên, nó bắt đầu thăng thần phun những lời tiên đoán độc địa với Tạ Liên. Tạ Liên lại giống như không nghe thấy, đánh càng mạnh tay. Bạch Thoại Chân Tiên lại quát: "Người sẽ bại trận!"

Tạ Liên cười nói: "Hơn tám trăm năm trước đã bại r ấi, bại thêm mấy trận thì hề chi? Còn có thể bại đến nhường nào chứ? Bỏ cuộc đi! Người nói gì với ta cũng vô dụng thôi."

Hoa Thành hét: "Ca ca, nếu huynh không thể đoán được mình đang ở đâu, chỉ cần dùng quạt Phong Sư nổi một cơn gió lốc lên trời, ta sẽ biết được huynh ở nơi nào!"

Vừa khéo Tạ Liên cũng nghĩ đến cách này, đáp: "Ừ!" Vừa định ra tay, đột nhiên, Bạch Thoại Chân Tiên cười gian một tiếng, hỏi: "Có người muốn đến à?"

Không hiểu sao Tạ Liên lại thấy cảnh giác, quả nhiên, vật kia gần giọng: "Yên tâm đi, kẻ đến đây tìm người, người nhất định sẽ trở mắt nhìn kẻ đó chết trước mặt mình!"

Nghe vậy, Tạ Liên bỗng chốc cười hết nôi. Cõi lòng thành linh chùng xuống, ngay cả hơi thở cũng tức khắc đình trệ.

Giây tiếp theo, y thế mà lại mắng thành tiếng: "Câm miệng!"

Chỉ trong tích tắc, Bạch Thoại Chân Tiên lại trúng hơn năm mươi cú đá mạnh của y, cú nào cú nấy cũng đá vào đầu nó, dù bị đá cho miệng hết nói được, nó lại thở một hơi dài. Đó là tiếng thở dài thỏa mãn, như thể đã hút được mỹ vị thần thánh nào đó, đồng thời còn phát ra tiếng cười khẩy hà hà. Mới sơ suất một chút, Tạ Liên lại để nó hút được thứ nó muốn từ người mình.

Tuy nhiên, Tạ Liên không có tâm trạng nhủ thần không hay rồi, chỉ vì câu mới này thật sự đã khiến tim y như bỗng trúng đòn nặng. Dù rằng thừa biết Hoa Thành không thể nào dễ dàng "chết trước mặt mình" như vật đó rửa, nói một cách chính xác, Hoa Thành đã chết từ lâu rồi, song Tạ Liên vẫn không dẫn được cảm giác hãi hùng khiếp sợ nảy sinh trong lòng mình. Những lời thế này, y thậm chí không thể dễ dàng tha thứ cho việc mình để lọt tai.

Tuy ba người trong Thông Linh trận không phát hiện được sự khác thường của y, nhưng Hoa Thành cứ như có thần giao cách cảm, cảnh giác hỏi: "Ca ca? Có phải nó đang nói gì với huynh không?"

Tạ Liên ấp úng: "Nó nói xằng nói bậy... không phải! Nó không nói gì hết."

Hoa Thành hiểu ngay, mắng: "Nó tìm chết đây mà! Huynh lập tức nói cho ta biết đi, bây giờ ta qua ngay."

Tạ Liên vội kêu: "Không cần đâu, đệ khoan hẵng qua đây. Tuyệt đối đừng qua đây!"

Hoa Thành quát: "Nói cho ta biết!"

Sư Thanh Huyền nói: "Ngại quá ta làm phiền một chút, ta nói chứ các người lên trao đổi khẩu lệnh thông linh thiết hạ, Thái tử điện hạ huynh không phát hiện sao huynh nhầm trận rồi, nhầm trận rồi!"

Bấy giờ Tạ Liên mới phát hiện, thì ra từ sau khi mình dùng đời hồn đại pháp, Hoa Thành nói câu nào cũng toàn thông linh riêng với mình, còn mình vì đánh nhau kịch liệt cộng thêm tinh thần hơi loạn nên không chú ý tới đi đâu đó, trực tiếp trả lời trong Thông Linh trận, lần này việc bọn họ thông linh riêng xem như lộ rồi. Nhưng hiện tại cũng chẳng hơi đâu mà ngượng ngùng, Tạ Liên nói: "Không sao đâu, cho ta nửa nén nhang, ta có thể giải quyết thứ này!" Nói xong lại bịt tai lần nữa, thế tấn công mạnh hơn, dồn hết tâm trí đối phó Bạch Thoại Chân Tiên. Nhưng y không hề hay biết, ở bên trấn Bắc Cổ, Hoa Thành nghe xong lời y nói, thành linh nâng tay tung một chưởng, đánh Minh Nghi lồm xống ba thước, sau đó nói với Tạ Liên trong thân xác Sư Thanh Huyền: "Đổi lại đi."

Vốn dĩ Sư Thanh Huyền cũng định đổi lại ngay, thấy vậy vội nói: "Huyết Vũ Thám Hoa người làm gì thế! Bây giờ ta đổi ngay đây, Thái tử điện hạ đang giúp ta, người đánh ta còn hợp lý chứ đánh Minh huynh làm gì!" Nói xong mới sực nhớ, đây là thân thể của Tạ Liên, dĩ nhiên Hoa Thành sẽ không đánh rồi, nếu nhất định phải đánh cái gì, vậy chỉ có thể là Minh Nghi. Bên kia, Tạ Liên đang đấu hăng say, chợt nghe Sư Thanh Huyền hét trong Thông Linh trận: "Thái tử điện hạ, phiền huynh bịt tai trốn xa một chút, ta muốn đổi trở lại!"

Tạ Liên hỏi: "Phong Sư đại nhân người được không?"

Sư Thanh Huyền nói: "Đánh với nó thì không, chạy trốn thì vẫn được!"

Tạ Liên bèn tung chân đá Bạch Thoại Chân Tiên bay xa mấy trượng, xoay người liêu mạng chạy như điên, nói tiếp: "Đợi đã, người không cần trốn đâu! Chờ ta lập một trận hộ pháp cho người ở đây! Phong Sư đại nhân

trên người người có pháp khí hộ thể nào không? Nếu không có pháp khí thì bảo vật quý giá cũng được!"

Nghe vậy, Sư Thanh Huyền vội đáp: "Bảo vật? Có có, huynh sờ cổ ta thử xem, có một cái khóa trường mệnh, cái đó được không?"

Tạ Liên sờ thử, quả nhiên Sư Thanh Huyền có đeo một cái khóa trường mệnh bằng vàng nặng trình trịch, ánh vàng chói lóa lộng lẫy tinh xảo, y mừng rỡ nói: "Có. Đây là bảo vật hiếm có khó tìm mà, tốt quá rồi!"

Sư Thanh Huyền nói "Vậy hả? Còn nữa còn nữa: Đại ngọc trên hông ta, nhẫn mã não trên tay ta, mấy hạt châu khảm quanh mép giày ta, khúc gỗ đàn hương dùng làm chuỗi phật trên còn lớn tuổi hơn huynh, à đúng rồi nghe đâu lông phật trên cũng quý hiếm lắm đó, không biết nhờ từ trên mình con linh thú nào..." Liệt kê một hơi bảy tám món rồi nói: "Tóm lại Thái tử điện hạ ơi huynh cứ xem hết những thứ trên người ta coi dùng được không?"

"..."

Dùng được. Tất cả đều là bảo vật hiếm có khó tìm!

Không hổ là thần tài, không hổ là em trai Thủy Sư, Tạ Liên vừa cảm thấy choáng ngợp vừa đáp: "Dùng được. Để ta tìm gian nhà thiết lập trận pháp ở đây cho người, sau khi đổi qua đây, người cứ tiếp tục bịt tai, đừng nhìn ra ngoài, chờ trong phòng đừng đi ra, chờ chúng ta tới đón!"

Sư Thanh Huyền thật sự muốn òa khóc nức nở: "Thái tử điện hạ huynh đúng là đáng tin cậy quá mà!!! Cảm ơn huynh! Kể từ hôm nay huynh chính là bạn tốt thứ hai của ta. Sau này có chuyện tốt gì, bản Phong Sư nhất định sẽ không quên huynh!"

Tạ Liên dở khóc dở cười, trấn an mang tính lễ độ: "Cảm ơn nhé!"

Đang lúc nói chuyện, Bạch Thoại Chân Tiên đã bị y bỏ xa tí mù, Tạ Liên nhắm chuẩn một gian lầu gác, xông vào phất tay một cái, tất cả cửa sổ đều tự động đóng kín mít. Trước tiên y cài cửa đeo khóa vàng, cẩn rạch

ngón tay vẽ bùa chú, tiếp theo bày biện từng món bảo vật một, dùng máu bố trí trận thế, một loạt động tác nén lại hoàn thành trong thời gian ngắn nhất, cuối cùng mới ng ồi xuống giữa gian nhà, nhắm nghiền hai mắt, nói: "Một, hai, ba. Dời h ần đại pháp -- Về vị trí cũ!"

Dường như lại bất chợt bị ném lên cao rồi r ớt xuống đất, qua một trận trời xoay đất chuyển, Tạ Liên cảm giác được hai chân mình chạm đất lần nữa, thân hình hơi lung lay, như thể sắp ngã sang một bên. Lúc nửa nghiêng nửa ng ả, y được một đôi tay vững vàng đỡ lấy. Vừa mở mắt ra, chỉ nghe giọng nói thâm trầm của Hoa Thành cất lên từ phía trên: "Ca ca, ta cảm thấy tốt nhất huynh nên giải thích một chút."

Tạ Liên vịn cánh tay của Hoa Thành đứng thẳng dậy, đang định mở miệng, chợt phát hiện thiếu mất một người, bèn hỏi: "Địa Sư đại nhân đâu?"

Hoa Thành nói: "Không biết."

Tạ Liên ngạc nhiên: "Không biết?" Vừa nhìn sang bên cạnh, dưới đất có một cái hố hình người, Minh Nghi đang chậm rãi bò ra từ trong hố.

Tạ Liên cũng không biết nói gì, im lặng chốc lát, giọng của Sư Thanh Huyền vang lên trong Thông Linh trận: "Ồ?"

Tạ Liên căng thẳng, hỏi: "Nó tới rồi ư?"

Có nhiều bảo vật áp trận như vậy trên người Sư Thanh Huyền, y còn xây lớp phòng ngự của gian nhà đó vững như thành đ ồng, Bạch Thoại Chân Tiên hẳn không thể nào xâm nhập mới phải, cho dù đạo hạnh của nó cao cỡ nào cũng phải tốn không ít thời gian. Sư Thanh Huyền lại nói: "Không có không có không có. Thái tử điện hạ trận pháp của huynh rất tuyệt vời, vững như núi Thái, cho người ta cảm giác an toàn lắm luôn, ta thấy chưa qua ba ngày ba đêm thì đừng hòng có thứ gì phá trận vào được, chẳng qua... không ngờ lại là nơi này."

Tạ Liên ngạc nhiên hỏi: "Nơi nào? Người nhận ra nơi này ư?"

Sư Thanh Huyền nói: "Dĩ nhiên nhận ra rồi. Nơi này là đài Khuynh Tửu mà! Nơi ta phi thăng."

*Khuynh tửu: Đồ rượu.

Tạ Liên sửng sốt, nghĩ thầm: "Đài Khuynh Tửu?"

Dường như Sư Thanh Huyền lại dạo quanh gian nhà một vòng, khẳng định lần nữa: "Đúng thế, cách vài chục năm ta lại ghé về thăm mà, không lần đâu."

Thảo nào vừa rồi Bạch Thoại Chân Tiên thoát cái nhận ra người trong xác không phải là Sư Thanh Huyền đích thực. Nếu là bản tôn, vừa nhìn nơi này là biết đài Khuynh Tửu ngay, căn bản không cần quan sát khắp nơi để xác nhận.

Sau khi bò ra khỏi hố, Minh Nghi ngẩng xồm xuống bắt đầu vẽ trận trên nền đất. Vẽ vài nét xong xuôi, hất lại thành linh tung một chưởng, phá hỏng trận pháp trên nền đất. Ánh mắt Hoa Thành chợt lạnh, Tạ Liên cũng kinh ngạc hỏi: "Địa Sư đại nhân, người làm gì vậy?"

Minh Nghi đứng dậy nói: "Rút ngàn dặm đất không dùng được nữa. Phải đi qua thôi."

Tạ Liên hỏi: "Không dùng được nữa là sao?"

Minh Nghi đáp: "Ngay lúc này, gần đài Khuynh Tửu đã bị, không, là tất cả điểm liên thông Rút ngàn dặm đất trong toàn bộ khu vực này đã bị kẻ nào đó hủy sạch."

Trước đó không lâu, rõ ràng Sư Thanh Huyền bị Rút ngàn dặm đất đưa đến đài Khuynh Tửu. Xem ra sau khi Sư Thanh Huyền trốn vào gian nhà, Bạch Thoại Chân Tiên đã mau chóng phản ứng kịp, bèn giở trò hồng ngân cản bước tiến của bọn họ. Bây giờ tương tự như phải băng qua một ngọn núi lớn, đường núi lại sạt lở hồng mất, lần này đừng ai mong dùng Rút ngàn dặm đất đến gần đài Khuynh Tửu. Tạ Liên hỏi: "Hiện tại xuất phát, bao lâu mới đến?"

Minh Nghi đã xoay người xuất phát, nói: "Nửa canh giờ!"

Tạ Liên nói vào Thông Linh trận: "Phong Sư đại nhân, bây giờ chúng ta đi qua chỗ người đây, trong vòng nửa canh giờ sẽ đuổi tới, người cứ ở đó chờ chúng ta đến tìm người. Nếu có thứ gì gõ cửa, tuyệt đối đừng mở cửa nhé."

Sư Thanh Huyền đáp: "Ừm ừm ừm. Tất nhiên rồi, không cần huynh nói ta cũng biết, ta đâu phải con nít ba tuổi, sẽ không mở cửa lung tung đâu. À mà... các vị đại nhân, các người nhớ nhanh lên nha!"

Cũng may trấn Bác Cổ và đài Khuynh Tửu không phải đất trời cách biệt, khoảng cách vẫn còn trong phạm vi chấp nhận được, bây giờ chạy qua chắc chắn sẽ tới kịp. Ba người tức khắc xuất phát. Dọc đường, Tạ Liên tùy ý vận chuyển một chút, phát hiện dờn hờn đại pháp quả thật đốt pháp lực khủng khiếp, một lượng pháp lực mạnh mẽ mà khi này Hoa Thành truyền cho y, giờ đây đã bị dùng hơn phân nửa.

Chú ý đến động tác của Tạ Liên, Hoa Thành hỏi: "Ca ca cần nữa không?"

Tạ Liên vội vàng lắc đầu: "Không cần. Vừa rồi thật sự cảm ơn Tam Lang hào phóng giúp đỡ."

Hoa Thành nói: "Đừng khách sáo, ta nói rồi, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu." Dừng một chút, hắn lại nói bằng giọng nửa đùa cợt: "Chẳng là, lúc ca ca trả pháp lực, ta có thể thu chút tiền lãi không?"

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nghĩ thầm có trả được không còn là một vấn đề đương nhiên, ngoài miệng vẫn bậm bưng nói: "Ừ... được."

Ban đầu tính là nửa canh giờ mới đến, nhưng ba người đều không phải người phàm, lại còn trong tình huống vô cùng cấp bách, dĩ nhiên sẽ nhanh hơn. Đến đài Khuynh Tửu, Tạ Liên vừa nhìn, quả nhiên là nơi lúc nãy. Đầu đầu cũng là cây cối và cỏ rậm bị y dùng quạt Phong Sư bậy bạ, quạt không nghe sai sử thối ngả hết, vì vậy khó tránh hơi xấu hổ. Minh Nghi hỏi: "Thái tử điện hạ, người lập trận hộ pháp tại tòa nhà nào? Còn nhớ không?"

Tất nhiên Tạ Liên còn nhớ, cũng đang chú ý tìm kiếm, không lâu sau, mắt y sáng lên, nhắc tay chỉ bên kia: "Chính là tòa nhà nhỏ này."

Ba người sải bước về phía tòa nhà nhỏ đó. Càng đến gần càng yên tâm, như thể sẽ trông thấy ánh bình minh của hy vọng, nhưng chờ khi bọn họ vòng qua xem thử, đôi con người của Tạ Liên thoáng cái co rút.

Cửa của tòa nhà này, thế mà lại mở toang. "Cót két cóc két", hai cánh cửa đang khép tới mở lui giữa gió đêm tiêu đi đâu lạnh lẽo.

Tác giả nói:

Với Bạch Thoại Chân Tiên mà nói, tiên đoán = nói dóc. Bởi vì chuyện mà chúng dự đoán chưa xảy ra ngay lúc đó, hơn nữa chưa chắc sẽ chính xác.

Tác giả còn nói có người nhắc về đạo nhân bươm hơi dụ Liên đến nước Bán Nguyệt, rồi cha của linh hồn thai nhi là ai, mọi người không cần lo vì tác giả nhớ hết chứ không có quên, chỉ là truyện không giải quyết theo từng arc nên sẽ bàn giao rõ ràng đầu đuôi ngọn ngành trong một lần.

Nhân tiện nói đến đài Khuynh Tửu thì tui nhắc mọi người nhớ về Thiếu Quân Khuynh Tửu trong Tứ danh cảnh nhé (chương 12). Từ "thiếu quân" có nhiều nghĩa, lúc đó chưa biết nói ai nên chưa dịch, bây giờ biết Thiếu Quân Khuynh Tửu là Sư Thanh Huyền rồi thì theo tui nghĩ cụm này có nghĩa là: chàng trai trẻ đồ rượu. Thiếu quân ngoài nghĩa chàng trai trẻ còn có nghĩa là đạo sĩ nữa.

Chương 112 : Mở cửa chào quý, họa địa vi lao

*Họa địa vi lao: vẽ vòng tròn dưới đất xem như lao ngục, ý nói chỉ cho phép hoạt động trong một phạm vi chỉ định.

Tạ Liên hỏi: "Người đâu?"

Ba người đi vào tòa nhà nhỏ, bên trong không một bóng người, các loại pháp bảo vẫn bày biện ở vị trí cũ, chỉ là khi cửa vừa mở, tất cả lập tức mất hiệu lực. Tạ Liên gọi to trong Thông Linh trận: "Phong Sư đại nhân? Người ở đâu thế?"

Do đi đường gấp rút, cộng thêm Sư Thanh Huyền kích động quá đổi, Tạ Liên chủ động đề xuất bảo hấn cứ tĩnh tọa trấn tư mặc tướng trước, đừng nghĩ bậy nói xàm, tự mình hù mình. Sư Thanh Huyền cảm thấy rất chí lý, dằn dũa cũng kiệm lời hơn, nhưng không phải đột ngột im luôn, thế nên Tạ Liên không hề phát hiện đi đâu gì khác thường. Bây giờ gọi thế nào cũng chẳng ai đáp lại, lòng y nảy sinh dự cảm không lành. Bởi tình huống này chỉ có hai khả năng: Sư Thanh Huyền cố ý phớt lờ, hoặc hấn đã mất tri giác.

Hơn mười pháp bảo trên người Phong Sư, cái nào cũng vô cùng quý hiếm, tất cả đều được Tạ Liên dùng để áp trận, bất cứ vật gì bên ngoài cũng khó lòng vượt qua. Mà cho dù vượt được thì cũng như Sư Thanh Huyền từng nói, ít nhất phải mất ba ngày ba đêm, hơn nữa không thể nào thiếu hấn dấu vết dùng vũ lực phá mở. Vậy mà cửa sổ của tòa nhà nhỏ giờ vẫn vẹn nguyên, cũng chẳng thấy đường hầm hay thang trời gì. Tạ Liên lùi về phía cửa, nhặt khóa vàng dưới đất lên soi kỹ, nói: "Đúng là chính hấn chủ động mở cửa."

Rõ ràng không lâu nữa viện binh sẽ đến, có gì phải tự tìm đường chết tại bước ngoặt cuối cùng này? Tạ Liên nghĩ mãi không ra, bèn hỏi: "Sư Thanh Huyền đã bảo ngoại trừ chúng ta sẽ không mở cửa cho bất kỳ ai, rốt cục vì sao phải làm thế?"

Minh Nghi trầm giọng lên tiếng: "Biết đâu hấn ngỡ rằng người đến là chúng ta".

Nghe vậy, trong đầu Tạ Liên bỗng hiện lên một cảnh tượng u ám: Bên ngoài nhà nhỏ có ba người xuất hiện, lần lượt mang hình hài của mình, Hoa Thành và Minh Nghi. Bọn chúng đứng ở ngoài gõ cửa, Sư Thanh Huyền ở trong mừng như điên nhào tới mở ngay, mà ba "người" ngoài kia

lại bao vây hấn, chậm rãi nở nụ cười quỷ quyệt với hấn. Khóa vàng trong tay Sư Thanh Huyền bỗng chốc rơi xuống bên chân, không nhặt lên được nữa.

Y vội vàng lắc đầu: "Không đâu. Chưa nghe nói Bạch Thoại Chân Tiên có khả năng biến thân nguy trang bao giờ."

Minh Nghi nói: "Biết đâu nó tìm được trợ thủ khác."

Tạ Liên ngẫm nghĩ rồi lại bác bỏ: "Hàng loạt sự kiện mà hôm nay chúng ta gặp phải đều xảy ra đột ngột. Trước đây chúng ta đâu có tính đến việc lập trận bảo vệ Phong Sư đại nhân, ắt hẳn nó không thể tìm được yêu ma giúp đỡ nhanh đến thế. Chưa kể chúng ta đã thống nhất với Phong Sư đại nhân rằng khi nào tới sẽ báo tin cho hấn trong Thông Linh trận còn gì? Người ngoài cửa là thật hay giả, hỏi phát là biết ngay, sao lại dễ mắc lừa như thế."

Nói đến đây, Tạ Liên bỗng giật mình lắm bẫm: "Trừ phi là người quen của hấn bảo hấn mở cửa."

Minh Nghi hỏi: "Người quen? Làm sao thấy được?"

Lúc này, Hoa Thành chêm vào một câu: "Hấn bịt tai, không nghe được gì."

Tạ Liên thoát cái túm lấy Hoa Thành: "Tam Lang nói đúng lắm! Bởi vậy mới nói, chắc chắn là người quen. Do Phong Sư đại nhân đã bịt tai, không thể nghe được âm thanh bên ngoài! Trừ phi Phong Sư đại nhân tháo nút bịt ra, nhưng hấn sẽ làm vậy sao? Hấn sợ mất mặt còn gì, tuyệt nhiên sẽ không làm thế. Vì vậy nếu muốn lừa hấn mở cửa, chỉ có thể thông qua một cách duy nhất."

Thuật thông linh!

Tạ Liên sải nhanh vài bước, nói: "Nghĩa là trong lúc chúng ta lên đường, có một kẻ đã lén lút thông linh riêng với Phong Sư đại nhân, nói vài lời dụ hấn chủ động mở cửa. Nếu không phải người quen, chắc chắn không

thể biết được khẩu lệnh thông linh của Phong Sư đại nhân, vì khẩu lệnh của thần quan đầu bảo mật nghiêm ngặt, không dễ dàng tiết lộ cho người ngoài, càng không thể để giống yêu ma quỷ quái như Bạch Thoại Chân Tiên biết được. Hơn nữa người này ắt hẳn rất được Phong Sư đại nhân tin tưởng, bằng không hẳn đã chẳng mở cửa mà không đắn đo gì đâu."

Hoa Thành đoán: "Cũng có thể là hắn không hề quen kẻ đó, nhưng kẻ đó lại hiểu hắn rất rõ, hơn nữa còn nói được lý do khiến hắn không thể không mở cửa."

Tạ Liên nghiêm túc cân nhắc khả năng của việc này, nói: "Theo lý thuyết, chỉ cần biết khẩu lệnh thông linh là có thể truy tìm tin cho Phong Sư đại nhân, nhưng một giọng nói xa lạ bỗng dưng nói chuyện với mình, lẽ nào Phong Sư đại nhân không cảm thấy kỳ lạ? Hắn vừa nghe thấy, chắc hẳn sẽ tức khắc báo với chúng ta trong Thông Linh trận. Trừ phi nhân sĩ thần bí thông linh với hắn, câu đầu tiên mở miệng đã làm hắn hoảng hốt. Nhưng là câu gì mới được?"

Minh Nghi nói: "Uy hiếp?"

Tạ Liên nói: "Có thể uy hiếp thế nào nhỉ? 'Người không ra đây, ta sẽ báo cho anh người ta biết đã quay lại quấy rối người?'" Nói xong tự gạt bỏ ngay: "Không giống lắm."

Chưa chắc Bạch Thoại Chân Tiên đã tỏ tường nỗi lo của Sư Thanh Huyền. Huống chi nó đâu phải thần quan, làm gì có cách nào khiến Thủy Sư đại nhân lập tức biết được sự tồn tại của nó? Viện binh chừng nửa canh giờ sẽ đến, Sư Thanh Huyền chắc chưa đến mức cả nửa canh giờ cũng không chờ nổi. Cuối cùng, nó đánh thắng Thủy Sư không lại là chuyện khác. Đừng quên nó chưa từng quấy rối Sư Vô Độ, chỉ bám riết Sư Thanh Huyền, toàn chọn hòng mền mà bóp, biết đâu chính nó rất dè chừng Sư Vô Độ, chưa chắc dám chủ động gây hấn.

Minh Nghi nói: "Chốt lại là, tìm thêm nửa canh giờ nữa đi."

Tạ Liên hiểu ý hắn, gật đầu: "Được, nếu nửa giờ nữa vẫn tìm không ra, cho dù Phong Sư đại nhân phản đối ra sao, ta cũng nhất định phải báo cho

Thủy Sư đại nhân biết. Chia nhau ra đi! Chúng ta qua bên này, bên kia đành phiền Địa Sư đại nhân vậy."

Minh Nghi xoay người rời đi. Tạ Liên một mặt chạy quanh tìm người, mặt khác vẫn không bỏ cuộc tiếp tục vào Thông Linh trận gọi Sư Thanh Huyền, thế nhưng đầu kia vẫn lặng thinh. Hoa Thành hỏi: "Sao rồi?"

Tạ Liên lắc đầu: "Chẳng có phản ứng gì."

Bóng mờ chẳng lành trong lòng càng phủ càng dày, Tạ Liên lòng sự từng phòng một trong mỗi tòa lầu gác, cũng gấp rút rà soát tất cả gian nhà lân cận, nhưng từ đầu chí cuối vẫn không thấy tăm hơi gì.

Không lâu sau, hai người tìm được tòa lầu cao nhất ở vùng này. Rõ ràng tòa lầu này là điểm nhấn trong vùng, là kiến trúc trung tâm, đã qua vô số lần tu sửa, lồng lẩy bề thế, rất nhiều vách tường hãy còn đề thơ. Ngẩng đầu nhìn bức hoành "đài Khuynh Tửu", Tạ Liên bất giác thốt lên: "Là Thiếu Quân Khuynh Tửu sao?"

Hoa Thành đáp: "Đúng thế, nơi này chính là gốc tích của Thiếu Quân Khuynh Tửu."

Tạ Liên nhìn hẩn, hỏi: "Vậy là có liên quan thật ư?"

Hoa Thành đáp: "Ừm" rồi tóm lượt mấy câu kể nghe. Hóa ra truyền thuyết kể rằng thuở còn làm người, sau khi tu đạo Sư Thanh Huyền thường uống rượu ở đây, say xỉn nằm trên đài cao, sung sướng tự do xiết bao. Một ngày nọ, dưới lầu cao có tên ác bá chuyên hiếp đáp kẻ yếu đang bắt nạt dân lành, Sư Thanh Huyền ngồi trên lầu thấy được, thuận tay dội rượu ngon trong chén xuống, làm chút pháp thuật nho nhỏ để rượu đổ thẳng ngay đầu tên ác bá, ấy rồi dập gã ngất xỉu luôn. Sau này dù được Sư Vô Độ điểm mặt đưa lên, Sư Thanh Huyền vẫn mê đắm trần gian, hãy còn giữ nguyên thói cũ, uống rượu quỵến luyến tại chốn này. Hôm ấy phi thăng, Sư Thanh Huyền cũng đang uống rượu tại đây.

Phi thăng lúc uống rượu nghe có hơi hoang đường, nhưng nào đã là gì, đôi khi cơ duyên ập đến trong những giây phút khó hiểu thế đấy. Tạ Liên

còn phi thăng trong lúc mê ngủ mơ mơ màng màng nửa kia, biết đâu sau này tôi ra thêm thân quan phi thăng lúc đi ị, coi bộ sẽ trở thành cảnh tượng đặc sắc cho xem.

Nói chung, trước nay văn nhân thi sĩ ưa nhất những nơi có truyền thuyết và chuyện xưa như thế này, bọn họ thường nổi hứng làm thơ, đề chữ vẽ tranh tại nơi đó, bày tỏ lòng ngưỡng mộ của mình đối với phong phạm thần tiên. Tạ Liên cũng ngộ ra rằng, nơi này chính là một khu danh lam thắng cảnh. Đêm khuya chẳng thấy bóng người, nhưng chờ đến ngày mai, sẽ có rất nhiều du khách hoảng sợ phát hiện hàng đóng nhà cửa và cây cối đã bị thổi bay, sau đó gào to Phong Sư đại nhân hiển linh rồi!

Chẳng qua, cảnh "Thiếu Quân Khuynh Tửu" này không giống tượng trưng ban đầu của Tạ Liên cho lắm. Bây giờ, y chợt nghe Hoa Thành nói khẽ: "Ca ca, ta đi trước xử lý chút chuyện vặt. Huynh ở đây nhất định phải cẩn thận, ta đi lát rồi về"

Tạ Liên nhủ thầm: "Chuyện gì nhỉ?"

Nhớ lại giọng nói giận dữ của Hoa Thành khi nãy thông linh, cộng thêm vẻ mặt khó coi lúc này, y bèn đoán: "Đệ muốn đi tìm Bạch Thoại Chân Tiên hả?"

Hoa Thành khựng lại, đáp: "Không phải."

Nếu không phải thì không tiện hỏi nữa, Tạ Liên đành gạt đầu: "Vốn dĩ đệ chỉ đến chơi thôi, giờ có việc nên đi cũng đúng. Chính đệ nên cẩn thận mới phải."

Hoa Thành đáp: "Ừm." Dừng một chốc lại nói: "Khi nào trở về ta sẽ nói huynh biết một chuyện."

Tạ Liên sửng sốt, buột miệng hỏi: "Chuyện gì?" Nhưng mà, bóng hình của Hoa Thành đã biến mất.

Nửa canh giờ sau vẫn không có kết quả gì, Tạ Liên nói vào Thông Linh trận: "Đạ Sư đại nhân! Bên người sao rồi? Bên ta tìm không ra, đang chạy

về đây."

Minh Nghi cũng nói: "Không có!"

Tạ Liên nói: "Không được rồi, ta không thể nhịn nổi nữa, chúng ta tập hợp ở giữa đài Khuynh Tửu đi, ta phải báo với Thủy Sư đại nhân ngay."

Dứt lời, y lập tức đọc thầm ngay khẩu lệnh thông linh của Linh Văn: "Linh Văn có đó không? Người tìm được Thủy Sư đại nhân chứ? Làm phiền nhắc giùm với hắn có chuyện rất khẩn cấp, mời hắn đến đài Khuynh Tửu gặp một chuyện!"

Giọng nam trong trẻo vang lên bên tai, xem ra lúc này Linh Văn đang trong hình hài nam nhi: "Thái tử điện hạ? Thủy Sư đại nhân đang ở chỗ ta đây, tên này trước giờ không thích ra ngoài giao lưu, chắc không xuống được đâu, ngài tìm hắn có chuyện gì? Ta có thể chuyển lời."

Giờ này Tạ Liên đã sắp về đến lầu chính của đài Khuynh Tửu, từ xa nhìn thấy có thứ gì đó treo ngoài đài Khuynh Tửu, trông như một mảnh vải trắng liên tục phấp phới trong gió đêm. Y kinh ngạc nghĩ thầm: "Ban đầu ở đó có thứ này không nhỉ?"

Đi tới gần hơn, rốt cuộc Tạ Liên đã thấy rõ -- Đó chẳng phải là áo ngoài của Sư Thanh Huyền sao?

Lúc này, Minh Nghi rống lên trong Thông Linh trận: "Thái tử điện hạ! Đến tòa lầu cao nhất đài Khuynh Tửu ngay! Nhanh lên!!!"

Tạ Liên giật thót, Linh Văn ở đầu kia hỏi: "Thái tử điện hạ? Ngài vẫn còn đó chứ?"

Tạ Liên quát: "Bảo hắn mau xuống đây đi! Phong Sư đại nhân gặp chuyện rồi!"

Quát hết câu này, y xông thẳng lên lầu, mà bên kia cũng im phăng phắc, có lẽ Linh Văn cũng bị câu này của y dọa sợ, vội vàng báo ngay với Sư Vô

Độ. Còn trên lầu cao ấy, có một người đang nằm dài dưới đất, chính là Sư Thanh Huyền.

Sư Thanh Huyền nhắm nghiền hai mắt, mình mẩy không bị thương, cũng chẳng có vết máu, người còn lại đang đỡ hấn là Minh Nghi. Sư Thanh Huyền mất đi ý thức ngất dậy, một vật rơi ra từ ngực hấn. Tạ Liên tập trung nhìn kỹ, tim như thắt lại, không ngờ đó lại là quạt Phong Sư đã bị chẻ thành hai mảnh. Pháp bảo tuyệt phẩm nhường này, thứ mà khả ngộ bất khả cầu (chỉ có thể đợi chờ chứ không thể cưỡng cầu), mấy trăm năm chưa chắc đã luyện thành, hơn nữa còn là pháp khí số một của Phong Sư, cứ thế bị phá hủy!

Tạ Liên nói: "Vừa nãy chúng ta tới đây rõ ràng đâu có ai!"

Vừa dứt lời, Tạ Liên mới phát hiện chỗ không hợp lý. Trước đó y và Hoa Thành đến đây, trên vách tường đề rất nhiều câu thơ của văn nhân mặc khách, mỹ miều có, cợt nhả có, tao nhã cũng có nốt, nhưng giờ tất cả lại biến mất tăm, dường như đã bị sức mạnh tay ai xóa đi, chỉ chừa mỗi một câu viết bằng chữ Khải đỏ tươi trước kia không hề có, gồm tám chữ to thẳng hàng, máu me be bét: Bất đắc thiện thủy bất đắc thiện chung!

Chính là bản án mà Bạch Thoại Chân Tiên dành cho Sư Thanh Huyền vào ngày hấn chào đời!

Lúc này, Minh Nghi chợt hỏi: "Thái tử điện hạ, vị đi cùng người đâu?"

Tạ Liên ngớ ra, nghĩ thầm: "Hong rồi! Tam Lang lại đi ngay lúc này!"

Hoa Thành vừa rời khỏi mình, Sư Thanh Huyền lập tức xảy ra chuyện, đúng là có miệng cũng không thanh minh nổi. Tuy nhiên, sắc mặt Tạ Liên vẫn tỉnh rụi, nghiêm túc nói: "Ta nhờ đệ ấy tìm hộ tung tích của Bạch Thoại Chân Tiên rồi."

Minh Nghi hỏi: "Hấn đi hồi nào?"

Tạ Liên bình tĩnh đáp: "Vừa nãy thôi. Mới đi chưa được nửa nén nhang."

Trên thực tế, thời gian Hoa Thành đi dĩ nhiên lâu hơn thế, nhưng bản thân Tạ Liên chẳng hề ngờ vực Hoa Thành, vì vậy sẽ không để kẻ khác có cơ hội nghi ngờ, sinh thêm rắc rối.

Lúc này, đằng xa loáng thoáng truyền đến tiếng sấm rền, thế mà lại có một cỗ xe vàng tám ngựa xuyên thủng tầng mây, hùng hổ lái đến đây giữa trời đêm.

Không dùng Rút ngàn dặm đất đến đài Khuynh Tửu được, Sư Vô Độ lái luôn xe vàng tới đây. Phải biết hề chiếc xe vàng ngựa đồng này mà chạy thì rầm rộ cực kỳ, ngộ nhỡ bị người phàm nào đó đêm khuya muộn phiên ngựa mặt ngắm trời sao trông thấy, khó tránh sẽ gây náo động ở nhân gian, vị Thủy Hoàn Thiên này quả là chẳng ngán ai. Nhìn xe vàng hùng dũng xông đến, Tạ Liên vội nói: "Địa Sư đại nhân, nếu lát nữa có thần quan nào vặn hỏi, xin người đừng nhắc đến Hoa thành chủ, được không? Nhiều thần quan trên thiên đình nghe đến đệ ấy là lại thích thêm mắm dặm muối, bịa đặt nhảm nhí, việc này không liên quan đến đệ ấy, đừng để chuyện phức tạp trở thành đơn giản."

Minh Nghi liếc nhìn y, đáp: "Được." Không ngờ lại đồng ý cái rụp rồi cúi đầu tiếp tục kiểm tra tình hình của Sư Thanh Huyền. Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn Phong Sư vẫn nằm im lìm, lòng lại chùng xuống.

Xe vàng rầm rập gầm vang, không lâu sau, nó kéo theo hàng lớp mây khói đáp xuống đất. Ngoài xe có một đám tiểu thần quan theo hầu, ba vị đại thần quan bước xuống xe, chính là Sư Vô Độ, Bùi Minh và Linh Văn, mười hạng đầu trong tiệc Trung thu, đến một lần tận ba người. Dĩ nhiên, Tạ Liên đã quên bém mình mới là người đứng đầu mười hạng đó. Sư Vô Độ nhíu chặt đôi mày, vén vạt áo, nghiêm mặt xuống xe, cấn quạt Thủy Sư đi lên lầu, Bùi Minh và Linh Văn theo sau. Vừa nhìn thấy em trai nằm sóng soài dưới đất như người chết, Sư Vô Độ biến sắc, nhào lên trước: "Thanh Huyền? Thanh Huyền! Sao lại thế này?"

Tạ Liên lời ít ý nhiều: "Phong Sư đại nhân gặp phải Bạch Thoại Chân Tiên."

"..."

Sư Vô Độ không thể tin nổi: "Người nói cái gì? Bạch Thoại Chân Tiên?"

Nghe bốn chữ này, chẳng riêng Sư Vô Độ, ngay cả Bùi Minh và Linh Văn cũng biến sắc. Xem ra bọn họ đã sớm nghe về mỗi họa nghiêm trọng của Sư Vô Độ. Quan sát nét mặt hết sức tự nhiên của ba người này, Tạ Liên đoán không ra ai đang vờ vịt, ai đang ngấm ngầm hả hê. Nhất là Sư Vô Độ, tuyệt đối không thể giả được. Linh Văn lấy một đồng chai lọ trong tay áo, nói: "Đút lần lượt từng cái đi."

Bùi Minh bên kia lại bảo: "Thái tử điện hạ, lại là người à."

Tạ Liên nói: "Hết cách thôi, nhìn tới nhìn lui Thượng thiên đình chỉ có nhiều đó người."

Bùi Minh nói: "Hình như lần nào gặp người là lại có một vị bị liên lụy. Chắc lần này sẽ không thế đâu nhỉ."

Tạ Liên dừng dừng đáp: "Không, không. Chắc chắn không."

Y mở to mắt nói láo, Minh Nghi quả nhiên giữ lời, chẳng nói tiếng nào. Bùi Minh phất tay, không thêm nói nữa, dẫn theo thần quan dưới quyền đi kiểm tra bốn phía. Như vậy Hoa Thành đi trước khéo lại hay, chí ít không có mặt ở hiện trường. Sư Vô Độ gọi mãi mà Sư Thanh Huyền không tỉnh, song tình cờ liếc thấy tám chữ to đỏ như máu trên vách tường trắng tinh, mặt mũi thoát cái méo xệch.

Mặt hắn giờ đây còn trắng hơn cả vách tường, có vẻ giận đến run người, quát lớn: "Cái này là ai viết? Là ai viết?!"

Tuy đang quát nhưng giọng nói thoáng như run rẩy. Đúng lúc này, Linh Văn kêu lên: "Phong Sư đại nhân tỉnh rồi!"

Tạ Liên vội ngẩng xuống, gọi: "Phong Sư đại nhân?"

Quả nhiên, Sư Thanh Huyền từ từ mở mắt ra. Sư Vô Độ đẩy hết những kẻ khác ra, nói: "Thanh Huyền? Đệ sao rồi? Có chỗ nào khó chịu không?"

Là kẻ nào hại đệ!"

Sư Thanh Huyền ngờ ngác hồi lâu mới dần dần khôi phục ý thức. Vừa tỉnh táo lại, đập ngay vào mắt chính là gương mặt của Sư Vô Độ. Giây tiếp theo, chuyện mà chẳng ai ngờ tới đã nảy sinh.

Sư Thanh Huyền đẩy Sư Vô Độ ra, ôm đầu hét như điên: "A a a a -
-!!!!!"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

113-114

Chương 113: Cười nói bông đùa, ta cũng loạn xưng vợ chồng (1)

Sư Vô Độ thành linh bị em trai đẩy một cái, đường đường Thủy Sư suýt thì ngã bệt xuống đất, chập vật vô cùng, kinh ngạc không thôi, h ồi lâu mới cất tiếng: "Thanh Huyền, là ca ca."

Sư Thanh Huyền hét lên: "Đệ biết là huynh!!!"

Nếu đã biết là Sư Vô Độ, cũng chẳng phải thần trí rối loạn không nhận rõ người, có làm sao còn phản ứng như thế?

Sư Vô Độ chìa tay: "Không sao rồi..." Sư Thanh Huyền hất tay hẳn ra: "Không sao cái con khỉ! Không sao thế nào được! Huynh đừng nói nữa! Đệ chịu hết nổi rồi!"

Lời vừa thốt ra, không chỉ Sư Vô Độ mà Linh Văn đứng bên cạnh và Bùi Minh dặn dò thuộc hạ xong mới vừa về cũng biến sắc. Bùi Minh lên tiếng: "Thanh Huyền, người đừng làm loạn nữa, lời người nói khác nào tát vào mặt rồi đổ tỳ sương vào lòng anh người?"

*Tỳ sương: tên một thứ bột cực độc.

Mọi khi hề nghe Bùi Minh mở miệng, Sư Thanh Huyền đều phải hoạnh học vài câu, giờ đây lại ôm đầu im re, tuyệt nhiên chẳng hề để ý, tự lẩm bẩm một mình như quỷ nhập: "Đệ không muốn nghe gì hết. Huynh cũng đừng nói nữa. Huynh để đệ bình tĩnh chút đi. Huynh đi đi. Huynh mau đi đi!!!"

Cuối cùng Sư Vô Độ không nhịn nổi nữa.

Hắn quát: "Đệ nói bậy bạ cái gì thế!"

Linh Văn cũng nói: "Phong Sư đại nhân, có chuyện gì người cứ nói, nói ra mới dễ giải quyết..."

Sư Thanh Huyền tức giận hét: "Các người nghe không hiểu ta nói gì sao?! Các người cút đi, cút hết đi được không!!!!!!!!!!" Sư Thanh Huyền gào rống như điên dại, gào một hồi thế mà lại phun một ngụm máu tươi, Tạ Liên kêu lên: "Phong Sư đại nhân!"

Sư Vô Độ bắt mạch cho em trai, dò xét giấy lát, sắc mặt thoáng chốc trở nên khủng khiếp hơn cả quỷ, dường như cũng sắp phun máu ngay tại chỗ. Tạ Liên hỏi: "Thủy Sư đại nhân, Phong Sư đại nhân sao rồi?" Nói đoạn đưa tay định xem thử, Sư Vô Độ lại đột nhiên hất tay y ra, hai mắt trợn trừng, như thể tuyệt đối không cho phép Tạ Liên tra rõ rốt cuộc Sư Thanh Huyền đã xảy ra chuyện gì. Ngay sau đó, Sư Vô Độ nói với em trai: "Đệ bị bệnh rồi, đệ bị dọa sốc rồi, để ta đưa đệ về trị bệnh. Nhất định có thể trị khỏi cho đệ."

Sư Thanh Huyền nhìn thẳng vào mắt Sư Vô Độ, gần từng chữ: "Đệ không có bị bệnh. Đệ có bệnh hay không, huynh hẳn là người rõ nhất! Huynh đừng tưởng đệ bị điên, đệ rất tỉnh táo, đệ chưa bao giờ tỉnh táo như thế!"

Sư Vô Độ túm em trai kéo lên xe, gắt giọng: "Đệ không hiểu thì đừng nói lung tung."

Sư Thanh Huyền hét thảm thiết: "Minh huynh, Minh huynh cứu ta với, Thái tử điện hạ cứu ta với!"

Sư Thanh Huyền chìa hai tay, mỗi tay nắm một người, Tạ Liên và Minh Nghi đều nắm chặt bàn tay mà Sư Thanh Huyền chìa ra, nhưng Sư Vô Độ lại thô bạo kéo hắn đi, nói: "Đi thôi, không sao đâu, có ca ca ở đây rồi."

Sư Thanh Huyền vẫn la hét ầm ĩ, Bùi Minh và Linh Văn giúp Sư Vô Độ ghì chặt hắn. Minh Nghi lên tiếng: "Em trai người không muốn về với người!"

Tạ Liên cũng nói: "Bạch Thoại Chân Tiên còn chưa giải quyết, Thủy Sư đại nhân ngài định..."

Sư Vô Độ lạnh lùng cắt lời: "Bạch Thoại Chân Tiên gì chứ, ta hoàn toàn không biết các người đang nói gì. Nó bị bệnh, đầu óc hồ đồ ồ ồ, chỉ thể thôi!"

Tạ Liên nói: "Nhưng mà Phong Sư đại nhân..."

Sư Vô Độ ngắt lời: "Đây là em trai ta, lẽ nào ta không muốn tốt cho nó? Chuyện riêng nhà ta, không cần hai vị người đứng nhọc lòng! Phiền hai vị đại nhân cũng đừng ra ngoài nói bậy bạ, lo thân mình cho tốt là được rồi!" Nói đoạn, Sư Vô Độ vung tay trước mặt Sư Thanh Huyền, đoạn phất tay xuống làm đổi phương ngắt xỉu, sau đó cưỡng ép đưa lên xe vàng.

Tuy lời của Sư Vô Độ chướng tai thật, nhưng Tạ Liên nghe mà sững người. Theo lý lẽ này, suy cho cùng Sư Vô Độ mới là anh ruột của Sư Thanh Huyền, chẳng lẽ Sư Vô Độ lại hại Sư Thanh Huyền sao? Huống chi còn hai thần quan khác đi cùng, về với bọn họ mới là an toàn nhất. Người nhà người ta cũng ra mặt rồi, người đứng làm sao tiếp tục nhúng tay vào được chứ?

Chiếc quạt Phong Sư rách đôi rơi dưới đất chẳng ai ngó ngàng, Linh Văn nhặt nó lên, nói với hai người bên Tạ Liên: "Thái tử điện hạ, Địa Sư đại nhân, xin đừng chê trách, Thủy Sư đại nhân cũng vì lo quá nên hoảng, chuyện này thuộc phạm trù chuyện nhà, chuyện xấu trong nhà không nên rêu rao, vẫn mong hai vị giữ bí mật tuyệt đối. Hôm khác nhất định sẽ bồi tội với hai vị." Sau vài câu hàn huyên, Linh Văn cũng vội vã lên xe. Xe vàng rầm rập gầm vang bay khỏi mặt đất, phóng thẳng lên cao. Nhìn vệt mây khói dần dần tan biến giữa trời đêm, bấy giờ Tạ Liên mới dám xác định, Thủy Sư thật sự đã đưa Phong Sư đi như thế, còn bọn họ sau hồi lâu giằng co, cứ thế bị bỏ lại nơi này.

*Lo quá nên hoảng: nguyên văn là "quan tâm tắc loạn", ý nói quá quan tâm đến người nào hay việc gì thì khi suy xét vấn đề khó có thể khách quan, tình cảm ảnh hưởng lý trí, dẫn đến bị rối loạn.

Minh Nghi xoay người định đi, Tạ Liên phục hồi tinh thần lại, gọi: "Địa Sư đại nhân!"

Minh Nghi dừng chân, quay đầu nhìn y đầy thâm ý: "Người yên tâm, chuyện của Hoa Thành, ta sẽ không nói đâu."

Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm: "Cảm ơn. Người lên thăm Phong Sư đại nhân phải không?"

Minh Nghi gật đầu, xoay người tiếp tục đi về phía trước. Tuy Tạ Liên cũng rất lo lắng cho Phong Sư, nhưng năng lực của y tiên Thượng thiên đình hữ dụng hơn y nhiều, hơn nữa chắc chắn Sư Vô Độ không muốn người ngoài nhìn thấy trạng thái điên cuồng của em trai, nghĩ thế nào thì hiện tại cũng không phải thời điểm thích hợp để thăm nom. Ngược lại, ban này Hoa Thành đột nhiên rời đi mới khiến người khác khó mà yên tâm. Cân nhắc chốc lát, Tạ Liên vẫn quyết định đi tìm Hoa Thành trước. Sau khi quyết định xong, Tạ Liên rời khỏi đài Khuynh Tửu, lao nhanh trên đường khuya. Nhưng không dùng được Rút ngàn dặm đất, cũng chẳng có xe vàng ngựa đổng, chỉ có thể dựa vào đôi chân này. Tạ Liên chạy băng băng trên đường núi, vừa chạy vừa nghĩ thầm: "Rốt cuộc bên Tam Lang gặp phải chuyện gì nhỉ? Khi này nhìn vẻ mặt và nghe giọng điệu của đệ ấy, coi bộ tình hình không đơn giản. Hy vọng lần này mình có thể giúp đệ ấy đôi chút."

Chạy chưa đầy một nén nhang, y chợt phát hiện con đường phía trước tràn ngập yêu khí, nhìn không rõ vật, thế là thả chậm bước chân, nhủ thầm: "Không phải chứ. Lại gặp phải gì nữa đây?"

Đứng bên đường im lặng quan sát tình hình, hồi lâu sau, trong màn yêu khí phía trước truyền đến tiếng hiệu lệnh quái dị.

"Hãy dô, hãy dô."

"Hãy dô, hãy dô."

Cuối con đường phía trước, thấp thoáng xuất hiện một bóng đen to cao ngất ngưỡng.

Bóng đen cao ngất đó trông còn hư ảo lững lờ, không nhìn ra được rốt cuộc là thứ gì, Tạ Liên chưa từng thấy vật nào có hình dạng thế này, nhưng đây quả thật là một vật to khổng lồ. Y không khỏi cảnh giác lùi về sau một bước, Nhược Da bên tay trái vận sức sẵn sàng tấn công, tay phải đặt lên chuôi kiếm Phương Tâm.

Qua giây lát, thứ khổng lồ đó chậm rãi hiện nguyên hình từ màn sương dày đặc. Tạ Liên khẽ mở to mắt, hóa ra là một bộ liên hoa lệ.

*Liên là tên gọi loại xe cho vua ngỗ, thường thì có bánh, sau triều đại nhà Tần đổi thành người khiêng nên gọi là "bộ liên", cũng tựa tựa cỗ kiệu.

Bộ liên

Bộ liên lộng lẫy tráng lệ, tua cờ tinh xảo và màn sa phiêu đảng rũ xuống mui liên vàng óng, nếu có ai ngỗ bên trên, nhất định sẽ được che trong lớp màn đỏ mỹ miều, chỉ thấp thoáng bóng hình khiến người ta mơ màng. Kẻ đang khiêng bộ liên đó, thế mà lại là bốn bộ xương vàng cao lớn lạ thường, chúng phát ra tiếng "hây dô"

"hây dô", coi bộ đang gấp rút lên đường. Cạnh đầu lâu của mỗi bộ xương khô đều có vài đốm ma trơi lơ lửng, trôi qua trôi lại, dường như được dùng để chiếu sáng, bởi vì mỗi khi đến chỗ nào quá tối, đốm ma trơi lại thành linh rục cháy.

Cảnh tượng này quá đổi quái dị, diêm dúa lả lơi, Tạ Liên không khỏi trở mắt, nhủ thầm chẳng lẽ gặp phải quỷ tiêu thư nhà nào ra ngoài hẹn hò với tình nhân? Y vội vàng lùi sang một bên nhường đường, ngờ đâu bốn bộ xương vàng lại nâng bộ liên hoa lệ dừng trước mặt y, đồng loạt quay đầu lại.

Cầm của một bộ xương vàng vang lách cách, chẳng biết phát ra tiếng người từ đâu, nó cất lời hỏi: "Thành chủ đại nhân sai bọn ta đến đón Thái tử điện hạ của nước Tiên Lạc. Vị điện hạ đó là ngài chăng?"

"..."

Thành chủ đại nhân hẳn là Hoa Thành r ồi. Tạ Liên dờ tay khỏi chuôi kiếm, đáp: "Là ta."

Lách cách cách. Lũ xương vàng có vẻ hết sức phấn khởi, hạ thấp liên xuống, nói: "Lên đây đi, xuất phát thôi!"

Chẳng lẽ định để bốn bộ xương vàng này khiêng mình đi gặp Hoa Thành? Tạ Liên bấm bụng hỏi: "Cái này... không tiện lắm thì phải?"

"Đâu có! Không tiện chỗ nào chứ, bọn ta vốn làm việc này mà."

"Điện hạ, mời ngài lên đi! Thành chủ đại nhân đang đợi ngài đó."

Vì vậy Tạ Liên đành dè dặt bước lên bộ liên, vén màn sa ng ồi lên trên, nói: "Làm phiền r ồi."

Lũ xương vàng mừng hóm, lách cách chẳng biết đang nói gì, sau cùng nâng bộ liên lên, bắt đầu lắc lư chạy trên đường núi.

Trên bộ liên bày biện nệm gấm mềm mại, vô cùng thoải mái, Tạ Liên ng ồi ngay ngắn ở giữa, cứ cảm thấy một người ng ồi hơi rộng. Lũ xương vàng khiêng bộ liên trông có vẻ trông chừng lắc lư, nhưng thật ra sau khi ng ồi lên lại rất vững, bước đi cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn ngựa kiếm phi hành, mà ngoại trừ những tiếng hô hào lạ đời do lũ xương vàng vui sướng phát ra, dường như không còn tiếng động nào nữa, yên tĩnh hơn nhiều so với xe vàng ngựa đồng r ầm rập g ầm vang, nhờ vậy càng lộ vẻ bí hiểm.

*Ngựa kiếm phi hành là kiểu đứng trên thân kiếm bay đến nơi mình muốn.

Ngày xưa Tạ Liên còn là Thái tử, thỉnh thoảng cũng ng ồi bộ liên xuất hành. Khi ấy tuổi còn nhỏ, y thường ng ồi trên đùi cha hoặc mẹ, bộ liên thì được các cung nhân đã qua tuyển chọn kỹ lưỡng khiêng đi, ti ền hô hậu ủng (trước thì có người hét mở đường, sau thì có người bao quanh bảo vệ), oai phong tột bậc. Lớn hơn một chút thì không thích ng ồi nữa, đây vẫn là lần đầu tiên được mấy thứ này khiêng đi, khó tránh thấy hơi lạ lùng. Chạy một

h ồi, chợt thấy phía trước có một đám ma trời xanh biếc rơi vào xuyên qua màn sa, đồng thời truy ền đến từng đợt tiếng xì xào khe khẽ: "Kẻ tới là ai? Muốn băng qua nghĩa địa này phải để lại chút gì chứ?"

Hóa ra gặp phải dã quỷ chặn đường, hơn nữa còn là đen ăn đen, quỷ ăn quỷ, còn dám ăn lên đầu Hoa Thành, lũ xương khô cười lách cách: "Các người muốn để lại thứ gì?"

Tạ Liên đang nghĩ có nên ra ngoài giải quyết không, lại nghe những giọng nói khe khẽ đó rít lên: "Úi á á á xin lỗi nha! Mắt chó mù của bọn ta không biết là liền của Hoa thành chủ lão nhân gia! Chui v ề mộ đi, chui v ề mộ hết đi! Các vị đại nhân cứ qua thoải mái, đại nhân có đại lượng, mời qua thoải mái ạ!"

Lũ xương vàng lên tiếng: "Muộn r ồi muộn r ồi, thành chủ đại nhân đã dặn, không được đụng đến một sợi tóc của vị điện hạ ng ồi trên liền. Lúc này đã làm lỡ vị điện hạ này gấp rút lên đường, các người tự nói xem nên làm thế nào đây!"

Nghe xung quanh bỗng vang lên tiếng quỷ khóc sói tru, Tạ Liên thật sự không nhịn nổi nữa, nói: "Cái đó, thôi bỏ đi. Nếu đã gấp rút thì đừng lo mấy thứ này nữa."

Lũ xương khô nói: "Nếu điện hạ đã nói thế thì tạm tha cho chúng nó vậy. Các người được lời r ồi!"

Tạ Liên nói tiếp: "Nhưng phải nhớ không được cản lối làm hại người qua đường."

Đám dã quỷ mừng rỡ đáp: "Không đâu không đâu không đâu, đảm bảo xưa giờ chưa từng thế! Cảm ơn đại nhân ạ!"

Lũ xương khô quát: "Biến đi!"

Qua một h ồi, Tạ Liên loáng thoáng nghe được tiếng th ầm thì tò mò của đám nữ quỷ truy ền đến từ lòng đất: "Ồi, các người nói xem, rốt cuộc là vị

điện hạ nào ng ỡ trên liễn thê? Ta chưa từng nghe nói liễn vàng của Hoa thành chủ chở người khác bao giờ."

"Nếu là nữ thì còn dễ nghĩ. Vậy mà lại là đàn ông, lạ lùng hết sức mà."

Tạ Liên nghĩ thầm: "Có gì lạ lùng chứ?"

Ngay tức khắc, y lại nghe mấy nữ quý kia nói: "Đúng r ỡ, dạo trước ta còn bảo, liễn này chắc chắn là cho phu nhân ng ỡ!"

Bôn ba mấy ngày liên tục, Tạ Liên ng ỡ trên liễn thấy hơi buồn ngủ, đưa tay chống trán, nghỉ ngơi chốc lát. Qua thêm một h ỡ, y phát hiện bộ liễn lại dừng nữa, bèn mơ màng hỏi: "Sao thê?"

Y cứ tưởng lại gặp phải dã quỷ cản đường, vừa dứt lời thì liễn hơi chùng xuống, lại có một người bước lên, khẽ vén màn sa, nhẹ giọng gọi: "Ca ca?"

Tạ Liên dụi mắt, nheo mắt nhìn ra ngoài, nói: "Tam Lang?"

Người đến hiển nhiên là Hoa Thành. Thấy điệu bộ chưa tỉnh táo hẳn, lơ ngơ lác nhác của Tạ Liên, Hoa Thành ngẩn ra chốc lát. Tạ Liên ngượng ngừng ng ỡ dậy, ho nhẹ một tiếng: "Sơ ý ngủ quên mất."

Hoa Thành lập tức bật cười, r ỡ cũng ng ỡ lên, nói: "Ca ca mệt quá r ỡ. Ta chen vào chút. Ca ca đừng trách nha."

Tạ Liên gật đầu, cố nhích sang bên phải, định chừa thêm chỗ cho Hoa Thành, Hoa Thành lại choàng vai phải của y kéo trở lại, nói: "Không cần đâu, đủ rộng r ỡ."

Thật ra không hề đủ. Bộ liễn này được chế tác rất khéo, một người ng ỡ thì rộng, hai người ng ỡ lại hơi chật, trừ phi giống như Tạ Liên h ỡ nhỏ, một người ng ỡ trên đùi một người khác thì mới vừa. Tạ Liên nói: "Ban nầy đệ đi đúng lúc thật, Thượng thiên đình xuống một lần ba vị thần quan."

Hoa Thành hần hừ: "Tam độc lự chứ gì. Từ đầu ta đã đoán được rồi."

Tạ Liên hỏi đùa: "Chẳng lẽ vì vậy nên mới trốn?"

Hoa Thành cũng đáp bằng giọng đùa cợt: "Không, ta đi gọi xe thôi. Sao hả ca ca, có phải xe quý âm ty của ta thú vị hơn nhiều so với xe vàng ngựa đờng của Thượng thiên đình không?"

Tạ Liên nói: "Thú vị, thú vị lắm." Cười đùa mấy tiếng, chợt nhớ đến thái độ kỳ quặc của Phong Sur thì không cười nổi nữa, nghiêm mặt hỏi: "Đúng rồi, Tam Lang, ban nãy đệ định nói chuyện gì với ta?"

Trong lúc vô ý, tầm mắt của hai người giao nhau. Hoa Thành còn đang khoác vai phải của Tạ Liên, vẫn chưa buông ra, tựa như đang ôm y trong ngực. Nếu nhìn từ bên ngoài, chỉ thấy trong màn sa trên liễn, có hai bóng người xếp chồng lên nhau, kè sát một chỗ, không xa không rời. Mà sau tấm màn đỏ, Hoa Thành nở nụ cười.

Hắn nói: "Ca ca, thành thân đi."

"..."

Tạ Liên ngơ ngác: "...Hả?"

Ánh nhìn như thế, ngôn từ như kia, gần trong gang tấc, chẳng biết trốn đâu. Ngay tức khắc, trước mắt Tạ Liên xuất hiện đủ mọi màu sắc, đầu óc trống rỗng, cả người cứng đờ, còn đờ hơn cả cương thi nữa.

Nhìn điệu bộ của y, Hoa Thành rút tay về, cười ha ha: "Đùa thôi mà. Ca ca bị dọa rồi sao?"

"..."

Vất vả lắm mới tỉnh táo lại, Tạ Liên nói: "...Đệ nghịch quá nha. Sao có thể đem chuyện này ra đùa chứ?"

Nào chỉ bị dọa, tưởng chừng bị dọa tới mức tim suýt ngừng đập luôn, đã vậy còn có chút tủi hờn mà chính y không phát hiện nữa.

Hoa Thành cười đáp: "Lỗi của ta."

Hắn đuổi thẳng đôi chân dài, bắt chéo gác đằng trước, lắc lư đôi ủng, xích bạc va vào nhau phát ra tiếng leng keng trong trẻo, đúng là nghịch ngợm miễn chê. Nếu là trước đây, Tạ Liên sẽ cảm thấy tính cách thiếu niên này rất thú vị, rất đáng yêu, nhưng bây giờ chẳng hiểu vì đâu, y lại bị giọng nói đó quấy nhiễu đến không sao bình tĩnh nổi, cứ phiên muộn mãi thôi. Ngờ ra hồi lâu, Tạ Liên lại tìm lòng không đành nhủ thầm lần nữa: "Sao có thể đem chuyện này ra đùa chứ..."

Có đi đâu ngẫm lại cũng đúng. Chính vì không thật sự để bụng nên mới lấy ra đùa được.

Chú ý đến sắc mặt khác thường của Tạ Liên, Hoa Thành lập tức ngừng ngay ngắn lại, nói: "Điện hạ, huynh đừng để bụng, vừa nãy là ta sai. Sau này ta sẽ không đùa như thế nữa."

Nhìn Hoa Thành trịnh trọng nói xin lỗi, ngược lại Tạ Liên còn thấy áy náy, nghĩ thầm: "Không phải mi bị đâm chứ, có gì to tát đâu. Huống chi Tam Lang chỉ nói "thành thân đi", có nói thành thân với ai đâu, mi lại nghĩ đi đâu vậy. Mau tỉnh lại! Ngay! Lập tức!!!"

Sau khi tự vả mình mấy cái trong lòng, cảm xúc ổn định trở lại, Tạ Liên cười nói: "Không không không, đệ sai gì chứ? Đừng hiểu lầm, ban nãy ta đang nghĩ tới chuyện của Phong Sư đại nhân nên sắc mặt mới nghiêm túc chút thôi."

Hoa Thành nói: "Ồ? Thủy Hoàn Thiên cũng xuống rồi, chuyện của hắc chác đã giải quyết xong."

Hai người đều vô cùng phối hợp. Tạ Liên nghiêm túc suy xét rồi khẽ lắc đầu: "Tam Lang, đệ thật sự cho rằng chuyện này đã giải quyết rồi sao? Ta cứ cảm thấy đây chỉ là khởi đầu thôi."

Xưa nay Sư Thanh Huyền luôn hết mực kính yêu anh trai, vừa rồi thoát hiểm, nhắc thấy mặt Thủy Sư lại phản ứng như thế, không khỏi khiến y

nảy sinh một suy nghĩ đáng sợ -- Phải chăng người gạt Sư Thanh Huyền mở cửa là Sư Vô Độ?

Tuy lúc đó Sư Vô Độ hẳn đang đi chung với đám Linh Văn và Bùi tướng quân, nhưng nếu thần quan pháp lực cao cường muốn dùng thuật phân thân làm việc gì cũng không phải quá khó. Y đang định tiếp tục kể rõ cho Hoa Thanh nghe một số nghi ngờ và phán đoán của mình, Hoa Thanh chợt lên tiếng: "Không. Chuyện này đã kết thúc rồi."

Giọng điệu của hắn chắc như đinh đóng cột, Tạ Liên không khỏi sửng sốt: "Tam Lang?"

Hoa Thành chăm chú nhìn Tạ Liên, hỏi: "Ca ca, huynh tin ta không?"

Tạ Liên cũng chăm chú nhìn hắn, đáp: "Ta tin."

Hoa Thành khoan thai nói: "Vậy thì, tin ta đi: Phong Sư, Thủy Sư, Địa Sư, Linh Văn, Bùi Minh. Mấy thần quan này, huynh cách bọn họ càng xa càng tốt."

Dung dăng dung dẻ =)))

Tác giả nói:

Nhìn đi! Tôi nói chương sau Hoa Hoa trở lại, chương sau đã trở lại rồi nè! Hơn nữa còn mang siêu xe trở lại nha! Tốc độ hạng nhất! Phục vụ chu đáo! Bốn bánh và động cơ đều làm bằng vàng! Khởi cần đồ xăng! Đèn xe mãi sáng!

Đương nhiên chuyện của bạn Sư vẫn chưa giải quyết ha! Chúng ta ăn miếng đường trước, thỏa mãn ham muốn viết siêu xe của tôi, sau đó tiếp tục giải quyết!

Chương 114: Cười nói bông đùa, ta cũng loạn xưng vợ chồng (2)

Sau câu này, dọc đường đi, tâm trạng của Tạ Liên nặng trĩu. Trò chuyện thêm vài câu, những lời Hoa Thành nói cho y cảm giác tương tự bốn chữ sau: "Lời đã nói hết." Vì vậy Tạ Liên cũng không hỏi nữa.

Trở lại Bồ Đề quán, trời còn chưa tảng sáng.

Vừa đẩy cửa ra, nǎi nia xoong chảo đã được dọn dẹp sạch sẽ, Lang Huỳnh, Cốc Tử và Thích Dung đều đang đắp chăn ngủ trong phòng, vô cùng an ổn. Xem ra sau khi Tạ Liên đi, thật sự đã có người tận tâm chăm nom nơi này, nhưng người đó đã lặng lẽ đi mất rồi.

Lần này Tạ Liên vừa trở về, theo sau chính là một đồng lời cầu nguyện.

Lời cầu nguyện mà Bồ Đề quán nhận được chưa bao giờ nhiều như thế, Tạ Liên cũng không cho rằng đây là công lao giúp mình tuyên truyền tiếng thơm của phú thương kia -- Đúng thế, phú thương sống ở trấn trên đạo trước, cuối cùng đã thực hiện lời hứa ghé qua đây.

Có đi đâu gã ghé thì ghé chứ chẳng hề chú ý đến tấm bảng mà Tạ Liên đặt ở nơi bắt mắt, hoặc gã cố ý vờ như không thấy. Gã cũng chẳng quên thêm bao nhiêu nhang đèn như đã hứa, lần này đến đây, mục đích chủ yếu nhất là tặng một lá cờ thưởng, nhiệt tình nể ntrao cho Tạ Liên ngay trước mặt các vị hương thân phụ lão của thôn Bồ Đề. Tạ Liên không hề phòng gì mở ra xem thử, sau đó lập tức khép lại, song bốn chữ to như cái dấu trên mặt cờ thưởng vẫn khắc sâu vào tâm trí của y -- "Diệu thủ hỷ thai".

*Có câu "Diệu thủ hỷ xuân" ý là khen thầy thuốc y thuật cao siêu chữa lành bệnh, vị chi "Diệu thủ hỷ thai" chắc là đạo sĩ pháp thuật cao siêu chữa lành thai ấy =))

Tạ Liên: "?"

Sau khi tiễn phú thương kia đi, Tạ Liên thở dài một hơi, nhủ thầm ngày nào cũng lo khi nào gian nhà này sẽ sụp, không biết bao giờ mới sửa xong được đây. Dường như nhìn ra y đang than thở đi đâu gì, Hoa Thành đứng tựa

vào cạnh cửa lên tiếng: "Có một câu ta muốn nói lâu rồi, nếu ca ca sống ở đây mà không được yên tâm, chi bằng đổi nơi khác đi."

Tạ Liên lắc đầu: "Nói thì dễ Tam Lang à, đổi đi đâu đây."

Hoa Thành cười nói: "Không thì dọn sang chỗ ta đi."

Tạ Liên biết, lời này của Hoa Thành hẳn không phải chỉ là nói cho vui, nhưng sau lần "nói đùa" đêm hôm đó, chẳng hiểu sao lòng y có chút ám ảnh, Hoa Thành còn mở lời với điệu bộ "nói đùa" như thế nữa, Tạ Liên cũng không dám tùy tiện tiếp lời, chỉ cúi đầu cười cười cho qua.

Vềphần những lời cầu nguyện nhận được, tuy rằng đầu là mấy dạng như con bò già ở nhà chân bị thương không thể ra đồng cày cấy, bà xã ở nhà mang thai ngoài ruộng thiếu nhân công này kia, nhưng dù gì cũng là lời cầu nguyện, phải đối xử bình đẳng với lời cầu nguyện của các tín đồ. Qua vài hôm, Tạ Liên đáp ứng lời cầu nguyện, vào thôn phụ cấy mạ cày đất.

Hoa Thành sống ở đây nên dĩ nhiên cũng theo Tạ Liên đi chơi. Do đây là công việc nặng nhọc, ban đầu Tạ Liên cũng không muốn Hoa Thành ra đồng, nhưng không thuyết phục được hẳn, hai người bèn thay quần áo vải thô, xắn cổ tay áo và ống quần, xuống ruộng lúa nước.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy vô số nông dân bận bịu đứng rải rác giữa từng mảng ruộng nước xanh biếc, trong đó có hai bóng người bắt mắt đến lạ.

Cho dù khoác trên mình áo quần vải thô của Tạ Liên cũng không thể che giấu nửa phần phong thái của Hoa Thành, chi bằng nói bộ đồ rách nát đó giúp gương mặt và thân hình của hắn trông càng chững chạc hơn. Hai người đều trắng trẻo, cánh tay rắn chắc, cẳng chân vừa dài vừa thẳng, tạo nên quang cảnh đẹp lóa mắt giữa một đám nông dân mặt ủ mày ê, chọc cho các thôn nữ quen ngấm đàn ông thô lỗ mặt đỏ tim đập, liên tục nhìn trộm, cầm tới cầm lui, mạ dưới tay lệch thành một đường hình cung, sau đó biến thành trò cười.

Trắng kiêu Hoa Thành là trắng gầy như không có màu máu, Tạ Liên thì trắng trẻo phơn phớt hồng hào, hơn nữa vì nguyên nhân thể chất trời sinh,

y càng đổ mồ hôi thì làn da càng trắng sáng như ngọc. Mặt trời chói chan rọi trên đầu, Tạ Liên đứng bên này quần quật một hồi, cả người trắng như thoa phấn, khô nóng khó chịu, liên tục lau mồ hôi chảy xuống cổ, nhưng nghĩ đến việc quý luôn nòng nặc âm khí, không thích ánh mặt trời, ắt hẳn Hoa Thành sẽ càng khó chịu hơn, bèn quay đầu nhìn thử. Quả nhiên, Hoa Thành cũng khoan thai đứng dậy, nheo mắt đưa tay che nắng, đôi mắt nằm dưới bóng mờ mà tay phải hất xuống chân mày đang bình tĩnh nhìn sang bên này.

Tạ Liên đi tới, lấy nón của mình đội lên đầu Hoa Thành, nói: "Đội đi."

Thoạt đầu Hoa Thành sững người, thế rồi cười híp mắt đáp: "Ừm."

Tuy Hoa Thành bảo ra đồng là vì thấy thú vị, nhưng hẳn làm việc còn nhanh hơn Tạ Liên, vừa nhanh vừa chuẩn, thành thạo miễn chê. Nửa canh giờ sau, Tạ Liên mới làm xong một mảng bên này đã hông nhức lưng đau, đành phải đứng lên đấm hông, Hoa Thành bên kia bèn qua đây giúp y. Tạ Liên đưa mắt quan sát, chưa đầy một lát, Hoa Thành đã im hơi lặng tiếng tự làm xong một mảng lớn, từng cây lúa xanh mơn mớn cắm ngay ngắn trong ruộng nước, khiến người ta yêu thích không thôi. Tạ Liên khen ngợi từ tận đáy lòng: "Tam Lang đệ đúng là học cái gì cũng giỏi cực nhanh. Đệ đừng giúp ta nữa, qua kia nghỉ đi, uống nước gì cũng được."

Hoa Thành bèn đi tới bên bờ ruộng lấy nước. Thôn trưởng đứng cạnh nhìn nãy giờ, lúc này giờ ngón cái lên nói: "Đạo trưởng, thanh niên nhà nào mà cần cù giỏi giang thế! Một người làm bằng mấy chục người! Gái lớn nhà ai được cậu ta nhìn trúng thì có phúc lắm đấy!"

Tạ Liên "phụt" một tiếng bật cười, không lâu sau, quả nhiên có vài người lén lút tới hỏi Tạ Liên: "Nè nè đạo trưởng, thanh niên trong quán người đến từ đâu thế? Đã cưới vợ chưa? Chắc trong nhà không có vợ đâu nhỉ?"

"Chắc chắn không có rồi, còn trẻ thế mà!"

Tạ Liên dở khóc dở cười, ậm ờ đáp: "À thì... đúng rồi, còn trẻ lắm, trước khoan suy xét chuyện này."

Mấy người kia vội nói: "Như vậy sao được. Chính vì tuổi còn trẻ nên mới phải tranh thủ ổn định đây."

"Đạo trưởng người vẫn nên khuyên nhủ chút đi, đàn ông phải ổn định sớm mới trưởng thành được. Làm chuyện gì trước tiên phải có một gia đình."

"Đúng đó, thanh niên trẻ mà! Củi khô lửa bốc nha! Không chịu nổi cô đơn đâu!"

Mấy người kia toàn là trong nhà có con gái muốn dò la tình hình, Tạ Liên đang ôn tồn khước từ, Hoa Thành lại cần một ống trúc đi tới, nói một câu: "Cưới rồi. Ở nhà có vợ rồi."

Nghe vậy, mấy người kia thất vọng tột cùng, nhưng vẫn chưa chịu bỏ cuộc, hỏi: "Cưới cô nương nhà ai thế? Vị tiểu huynh đệ này nói cho bọn ta nghe được không?"

"Chắc không phải gạt bọn ta đâu nhỉ."

"Chắc chắn vừa xinh đẹp vừa hiền hậu phải không?"

Hoa Thành nhướn mày, đáp: "Ừ, đúng thế. Vừa xinh đẹp vừa hiền lương. Là quý nhân càn vàng lá ngọc, từ nhỏ ta đã thích rồi. Thích rất nhiều năm, nếm đủ trăm cay nghìn đắng mới theo đuổi được."

Hoa Thành nói một cách trịnh trọng, không hề giống đang giả bộ, mấy người kia thấy không phải giỡn chơi nên đành tiếc hùi hụi giải tán. Tạ Liên đang nghe đến thất thần, Hoa Thành lại đưa một chiếc khăn vải và một ống nước cho y, hỏi: "Uống nước không?"

Tạ Liên nhận khăn vải, lau hai tay dính đầy bùn đất, bấy giờ mới nhận ống trúc uống vài hớp, sau đó đưa trả lại. Tay y vô thức vò khăn vải thành một cục nhăn nhúm, lau tới lau lui, nín một hồi rồi vẫn nhin không được cất giọng: "...Thật sao?"

Hoa Thành nhận lại ống trúc, tự uống một hớp, hắt kết trượt lên trượt xuống một vòng, cúi đầu hỏi: "Hả? Gì cơ?"

Tạ Liên nâng tay áo lên, lau chút mồ hôi trên trán, cứ cảm thấy mặt trời hơi bị to thì phải, rồi đến nỗi vầng trán lẫn gò má của mình nóng hần hập. Y cố gắng tỏ ra không để bụng, cười hỏi: "Ở nhà có vợ rồi, vừa xinh đẹp vừa hiền lương, là quý nhân cành vàng lá ngọc, từ nhỏ đã thích rồi, nếm đủ trăm cay nghìn đắng mới theo đuổi được."

Hoa Thành nói: "À, giả thôi."

Chính Tạ Liên cũng không nhận ra mình đã thổi phào một hơi. Lần này y cười thật, còn học theo giọng điệu trước đó của Hoa Thành mà rằng: "Nói dối."

Hoa Thành mỉm cười, đáp: "Có đi đâu cũng không hẳn là giả. Ta vẫn chưa theo đuổi được thôi."

Nghe vậy, Tạ Liên sửng sốt, Hoa Thành lại xoay người đi, tiếp tục phụ việc.

Tạ Liên đực ra tại chỗ chốc lát, lúc này mới cúi người bắt đầu chậm rãi làm việc. Không hiểu tại sao, y cứ thấy hơi rầu rĩ sầm uộn, lát sau phát hiện mình sơ ý cắm lệch một hàng nhỏ, vội vàng kéo mạch suy nghĩ trở về

Tạ Liên vừa làm việc dưới ruộng, vừa lén lút thử thông linh với Phong Sư. Mặc dù Hoa Thành dặn y đừng đến gần nhóm Phong Sư nữa, nhưng Tạ Liên vẫn không làm được. Mấy ngày qua y đã thử vô số lần, thế mà chẳng lần nào thành công, đọc thần khẩu lệnh vài lần, bên kia không hề có phản ứng, lặng ngắt như tờ. Thế là y bèn đi đường vòng, tìm Linh Văn, hỏi: "Linh Văn, bây giờ Phong Sư đại nhân sao rồi?"

Linh Văn ở đầu kia kết nối rất nhanh, giọng vang bên tai Tạ Liên: "Phong Sư đại nhân hả? Đỡ hơn chút rồi."

Tuy trực giác bảo rằng nàng không nói thật, song Tạ Liên cũng không hỏi dò, chỉ quyết định lát nữa lên xem thử.

Lúc này, lại nghe Linh Văn nói: "Đúng rồi, Thủy Sư đại nhân sai người đưa chút quà đến chỗ người, đã đưa đến rồi đây, Thái tử điện hạ nhớ xem nhé."

Tạ Liên sửng sốt, hỏi: "Quà ư? Không cần đâu. Vô công bất thụ lộc." (không có công lao thì không nhận bổng lộc)

Linh Văn nói: "Đừng khiêm tốn khách sáo làm gì. Phong Sư đại nhân hề kích động là lại tìm tùm lum người đi với mình, người lẫn xả theo Phong Sư đại nhân lâu như thế, về tình về lý đều đáng được nhận. Thủy Sư đại nhân nói chỉ là chút tâm ý nhỏ thôi, người cứ nhận đi."

Tạ Liên vẫn cảm thấy không ổn lắm, bèn chú ý đi đầu này. Sau khi kết thúc công việc ngoài ruộng, Hoa Thành đi giúp thôn trưởng sửa cái cày nhà ông, Tạ Liên thì về Bồ Đề quán trước. Sau khi "ba đứa ăn không ngửi rồi" theo lời Hoa Thành được dòi về Bồ Đề quán, Tạ Liên tìm khắp phòng một vòng, nhủ thầm: "Quà đâu? Ở chỗ nào nhỉ?"

Nghĩ bụng liệu có khi nào rớt vào khe hở dưới hòm công đức không, Tạ Liên bèn xắn tay áo lên, chuẩn bị dòi hòm công đức sang chỗ khác, ngờ đâu dòi mà nó chẳng nhúc nhích gì. Hòm công đức ấy vậy mà nặng trịch trịch, cứ như đã mọc rễ dưới đất. Tạ Liên không hiểu ra sao, bèn móc chìa ra mở khóa, vừa giở nắp đã bị ánh vàng chói lóa rọi mù mắt.

Trong hòm công đức thế mà chất chi chít vàng thỏi, nhìn sơ qua một cái, nói ít cũng có ngàn vạn công đức cho y xài!

Tạ Liên lập tức đóng "cộp" nắp hòm, dùng hai tay đè chặt nó, nghĩ thầm: "Chút tâm ý nhỏ?"

Vô duyên vô cớ tặng đồ quý giá như thế, lẽ nào là phí bịt miệng? Ban đầu y còn cân nhắc, nếu thật sự là chút quà nhỏ, chẳng hạn như linh ngọc vòng ngọc ẩn chứa pháp lực gì đó, nhận lấy phải chăng sẽ tốt hơn, dầu sao thẳng thừng trả về biết đâu sẽ phật ý Sư Vô Độ, Thủy Sư tâm cao khí ngạo, làm vậy trái lại không được tốt. Nhưng giờ thì hay rồi, không hổ là thần tài, một thùng vàng thỏi to tổ chẳng thế này, nhất định phải trả về mới được.

Vừa khéo Tạ Liên cũng định lập tức lên Thượng thiên đình một chuyến thăm Phong Sư, thiết nghĩ Hoa Thành chắc không vờnhanh thế, y bèn để lại mảnh giấy, sau đó vác hòm công đức nặng chết người kia lên đường.

Nào ngờ vừa đến Tiên kinh, chỉ thấy nhốn nháo hỗn loạn, người ngã ngựa đổ, Tạ Liên không khỏi trở mắt. Đường Thần Võ đang yên đang lành thế mà bị đập thủng lỗ khắp nơi, mấp mô lồi lõm. Một đám tiểu thần quan bận trước bận sau xoay tới xoay lui, Linh Văn ngẩng xồm cạnh một cái hố sâu, đầu đầu ấn huyết thái dương. Tạ Liên đi tới hỏi: "Chân quân, xảy ra chuyện gì vậy?"

Linh Văn vừa ngẩng đầu đã bị hòm công đức to đùng sau lưng Tạ Liên dọa hết hồn: "Thái tử điện hạ, người vác cái hòm công đức to thế lên đây làm gì? Người hỏi chuyện gì xảy ra hả? Ấy đừng nói nữa, Nam Dương tướng quân và Huyền Chân tướng quân đánh nhau, đập luôn tiên phủ của đối phương."

Phong Tín và Mộ Tình? Tạ Liên ngạc nhiên hỏi: "Tại sao hai người họ lại đánh nhau?"

Linh Văn nói: "Thì cũng vì chuyện linh hồn thai nhi lần trước thôi. Mấy Võ Thần bên kia hội họp, bàn bạc xem nên xử lý cặp mẹ con quý kia thế nào. Nam Dương tướng quân đề xuất đưa linh hồn thai nhi đi luyện hóa, dù gì vật đó thật sự đã giết người vô số hại người nghiêm trọng, Huyền Chân lại không đồng ý, giọng điệu nói sao nhỉ, hơi khiến người ta khó chịu, Nam Dương bèn bảo trước đây có thấy người nhân từ khoan dung thế đâu, chẳng lẽ người chột dạ này kia. Thái tử điện hạ người cũng biết mà, bọn họ là thế đấy, nói dăm ba câu là lôi nhau ra ngoài đánh. Nhìn đi, nhìn đi, đánh ra nông nổi gì? Từ đầu ta đã nói, tác phong của Võ Thần các người không tốt tí nào, chỉ phí tu sửa Tiên kinh năm nay quá đáng sợ, khi này ta tính được phân nửa, giờ quên hết trơn rồi. Rõ là..."

Thấy nàng thật sự rất đau đầu, Tạ Liên nói: "Vậy... người từ từ tính đi. Ta ghé thăm Phong Sư đại nhân trước."

Linh Văn ngẩng đầu, nói: "Thăm Phong Sư đại nhân? Thôi đừng Thái tử điện hạ à, bây giờ Phong Sư đại nhân không tiếp khách."

Tạ Liên hỏi: "Chẳng phải người nói hấn đã đỡ hơn sao?"

Linh Văn đáp: "Đó là Thủy Sư đại nhân nói, nhưng Phong Sư không tiếp khách cũng là Thủy Sư đại nhân nói. Hiện tại ngay cả ta cũng không gặp được Phong Sư đại nhân, đoán chừng còn phải tĩnh dưỡng thêm một thời gian, điện hạ cũng đừng đi làm gì. Mà nói chứ, có phải hòm công đức của người hời..."

"Xoảng" một tiếng, Tạ Liên đặt hòm công đức xuống, nói: "Vậy phiền người giao trả cái này cho Thủy Sư đại nhân giúp ta. Vô công bất thụ lộc. Cho dù hấn không tặng gì, những đi đâu không nên nói, Tạ Liên cũng sẽ không nhiều lời." Ném rương xong cả người nhẹ nhõm hẳn, Tạ Liên vội vã rời đi, Linh Văn ở phía sau gọi vài tiếng nhưng không được hễ đáp, thế là cũng đành thôi, tiếp tục cúi xuống nhìn hố sâu bên chân mà đau đầu khôn xiết.

Chẳng qua Tạ Liên đi thì đi chứ dĩ nhiên sẽ không hạ phàm nhanh thế, thay vào đó, y lặng lẽ đến tiên phủ của Phong Sư và Thủy Sư ở Tiên kinh.

Tuy nói tiên phủ này gồm ba tầng, bên ngoài ba tầng đều có hàng lớp hộ vệ canh gác, nhưng mức đó vẫn chưa làm khó được Tạ Liên. Lần trước Sư Thanh Huyền dẫn y vào, y vẫn nhớ mang máng vị trí của tấm điện Phong Sư. Tạ Liên bèn trèo qua tường, khi thì chạy trên cao, khi thì đi lén lút, chẳng mấy chốc đã tới nơi. Nỗi lo duy nhất chính là Phong Sư đã bị anh mình đưa đến nơi khác, bây giờ căn bản không có ở đây.

Cũng may nỗi lo này chưa được chứng thực, Tạ Liên trèo lên nóc nhà, tìm một góc chết mà người ngoài không nhìn thấy, dùng chiêu móc chống ngược*, treo lưng lẳng trên mái hiên, nhìn vào trong tấm điện. Vừa nhìn tức thì kinh hãi.

*Móc chống ngược: nguyên văn là 倒挂金钩 (đảo quả kim câu), ý là dùng mũi chân hoặc hai đầu gối móc vào thứ gì đó để đứng chống ngược.

Sư Thanh Huyền ấy vậy mà bị trói gô, buộc vào giường của chính mình, hầy còn giả dựa không ngừng. Sư Vô Độ thì đang đi tới đi lui bên

giường, tay cậ̀n một chén gì đó đen thùi lùì. Khựng lại giậ́y lát, hặ́n thình lình bước qua ép độ̀ vào trong miệ̣ng Sư Thanh Huyệ̀n.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

115-116

Chương 115: Người đi dưới đường hầm, kiếm treo trên đỉnh đầu *

Bị Sư Vô Độ nắm cầm đứt vài ngậm, Sư Thanh Huyền ho sặc sụa, phụt phụt phun ra hơn phân nửa, khiến cho trước ngực bắn một mảng. Hắn la hét ầm ĩ, húc đầu lên trên, hất đổ cái chén. Sư Vô Độ mặt bốc khí đen, mắng: "Hất đi! Đệ hất tiếp đi! Sợ cái gì, thuốc còn nhiều lắm, đệ hất một chén, ta cho đệ thêm hai chục chén! Đứt đến khi nào đệ nuốt xuống mới thôi!"

Sư Thanh Huyền hét toáng lên: "A!!! Huynh đừng lo cho đệ nữa được không, để đệ tự sinh tự diệt đi!"

Sư Vô Độ lạnh lùng quát: "Ta là anh của đệ, ta không lo cho đệ thì ai lo được đây?!"

Sư Thanh Huyền không đáp, quay đầu vào bên trong. Hồi lâu sau, Sư Vô Độ ngối xuống bên giường, hòa hoãn giọng điệu, nói: "Ta đi sửa cây quạt cho đệ."

Sư Thanh Huyền nói: "Đệ không cần cây quạt đó nữa."

Phong Sư rất yêu thích quạt Phong Sư pháp bảo tuyệt phẩm của mình, có việc hay không có việc cũng phải lấy ra ngắm nghía một phen, mùa đông tuyết bay đầy trời vẫn kiên trì phe phẩy quạt giấy, bây giờ lại bảo mình không cần quạt Phong Sư nữa, Tạ Liên càng nghe càng thấy kỳ lạ. Sư Vô Độ nói: "Không cần nữa cũng được, vừa khéo luyện pháp bảo mới cho đệ."

Sư Thanh Huyền lại quay đầu ra, nói: "Pháp bảo mới đệ cũng không cần! Huynh thả đệ xuống dưới đi."

Sư Vô Độ ngoảnh đầu lại, hỏi: "Xuống dưới? Xuống đâu?"

Sư Thanh Huyền đáp: "Xuống nhân gian. Đệ không muốn ở lại Thượng thiên đình nữa, đệ không muốn làm thần tiên!"

Hai bên thái dương trắng muốt nổi gân xanh, Sư Vô Độ mắng: "Bù nhìn cười! Không làm thần tiên mà xuống nhân gian? Đệ tưởng nhân gian là nơi tốt lành gì chắc? Bớt làm trò mất mặt đi! Vô số người chờ biết bao năm muốn được phi thăng, Trung thiên đình có bao nhiêu thần quan chen vỡ đầu muốn lên Thượng thiên đình, ta thấy đệ không biết thì phải!"

Sư Thanh Huyền tức giận nói: "Phải đó! Đệ không biết! Đệ chỉ muốn làm du hiệp tán tiên thôi, không được sao?!"

*Tán tiên: tiên nhân chưa nhận tiên chức, hoặc nói người tự do nhàn tản. Du hiệp: tương tự hiệp khách.

Sư Vô Độ gắt giọng: "Không được! Đệ cứ ở đó mà nằm mơ làm du hiệp tán tiên tiêu dao đi! Ta..."

Lúc này, Sư Vô Độ thành linh biến sắc, hình như có thông linh truyền đến báo cáo tin tức gì đó. Sư Vô Độ đứng phắt dậy, đặt hai ngón tay lên huyệt thái dương lắng nghe một hồi, sắc mặt ngày càng nghiêm nghị. Lát sau, hắn nói với Sư Thanh Huyền: "Đệ bớt gây thêm phiền phức đi! Mấy ngày tới ta bận, không có thời gian để ý đệ! Chờ ta vượt qua lần Thiên kiếp thứ ba, không thể mặc đệ tiếp tục càn rỡ với ta như thế nữa!" Nói xong phất tay tức tốc rời khỏi tầm điện.

Chờ Sư Vô Độ đi xa, Tạ Liên lặng lẽ trèo xuống, đẩy cửa sổ muốn vào trong, nhưng làm thế nào cũng đẩy không ra, coi bộ đã thiết lập cấm chế rồi. Sợ rằng ngộ nhỡ có cái thuật báo động, Tạ Liên không dám cố mở, bèn hạ giọng gọi: "Phong Sư đại nhân, Phong Sư đại nhân?"

Sư Thanh Huyền nằm trên giường khẽ nhúc nhích, quay đầu mừng rỡ nói: "Thái tử điện hạ?!"

Tạ Liên đáp: "Là ta. Người bị sao thế này? Ta không mở cửa sổ được, có thể đổi cách khác để vào không?"

Những khi dùng cách bình thường không mở cửa sổ được, Võ Thần sẽ đổi cách gì để vào một gian phòng cũng dễ tưởng tượng. Sư Thanh Huyền vội nói: "Đừng đừng đừng! Tuyệt đối đừng đập nát nha, cửa sổ ở chỗ của ta đều được phủ thuật pháp, một khi xông vào, cả phủ Phong Thủy sẽ biết có người đến, ngoại trừ ta và anh ta, tất cả đều phải mở từ bên trong."

Tạ Liên nói: "Nhưng người lại bị trói thế kia?"

Sư Thanh Huyền vùng vẫy như điên, nói: "Điện hạ huynh chờ chút! Nhìn ta xé toạc sợi dây này nè..."

"..." Tạ Liên nhìn Sư Thanh Huyền lăn qua lộn lại trên giường, khi thì cong thành con tôm, khi thì uốn thành tấm sắt, gian nan hết chỗ nói, bèn nhỏ giọng cổ vũ: "Cố lên đại nhân ơi!"

Sợi dây trói chặt Sư Thanh Huyền, nhìn sơ cũng không phải pháp bảo linh khí gì, với pháp lực của Phong Sư, ngoắc ngón tay một cái là đứt ngay, làm gì đến nỗi vậy mà vẫn chưa đứt? Chẳng lẽ Sư Thanh Huyền thật sự bị thương rất nặng, ngay cả mức độ như thế cũng gãy không thoát?

Đúng lúc này, dưới giường của Sư Thanh Huyền bỗng truyền đến chút tiếng động dị thường, một bàn tay thò ra từ bên dưới. Tạ Liên giật mình, da đầu như muốn nổ tung, quát: "Phong Sư đại nhân cẩn thận! Có người núp dưới giường của người!"

Sư Thanh Huyền biến sắc: "Cái gì?!"

Lời còn chưa dứt, một bóng đen tức tốc bò ra từ bên dưới, đứng trước giường của Sư Thanh Huyền, đưa mắt nhìn xuống hắn.

Người này diện nguyên cây đen, đeo một chiếc mặt nạ quỷ, quả thật không biết đã núp dưới giường từ lúc nào, cũng chẳng biết bây giờ hắn muốn làm gì. Sư Thanh Huyền bị trói gô trên giường, điên cuồng lăn lộn muốn gãy thoát, Tạ Liên bị cấm chế chặn ở ngoài cửa không vào được,

đúng là ngàn cân treo sợi tóc. Tạ Liên đang định phá cửa sổ xông vào, chỉ thấy người nọ đầy mặt nạ quỳ lên, hạ giọng rít: "Im miệng!"

Sư Thanh Huyền trợn to mắt, kêu lên: "Minh huynh? Minh huynh! Minh huynh ôi mẹ ời, anh em tốt của ta, mau lên! Cởi trói giúp ta với!!!"

Minh Nghi chỉ dùng một tay đã xé toạc sợi dây trên người Sư Thanh Huyền, Sư Thanh Huyền cử động tay chân, bò dậy nhào qua mở cửa sổ, nắm hai tay Tạ Liên lắc như điên: "Thái tử điện hạ! Cảm ơn huynh còn nhớ đến ta!"

Tạ Liên vỗ vỗ vai hắn, lanh lẹ trèo vào tấm điện, hỏi: "Chẳng phải tấm điện này có cấm chế sao? Làm sao Địa Sư đại nhân vào được?"

Minh Nghi nói: "Nghề của ta mà."

Nói xong dường như phát hiện đi đâu gì không đúng, Minh Nghi nhặt sợi dây dưới đất lên xem thử, đoạn ngừng đầu hỏi Sư Thanh Huyền: "Sao thứ vật vĩnh này mà người cũng giã không ra?"

Tạ Liên cũng quan sát thật kỹ, sợi dây đó nào chỉ không phải pháp bảo? Căn bản chỉ là một sợi dây thừng bình thường. Với pháp lực cao cường của Phong Sư, làm sao có thể bị vật như thế giam cầm cả buổi trời cũng giã không thoát?

Sắc mặt Sư Thanh Huyền cứng ngắc, Minh Nghi đột nhiên túm lấy cổ tay trái của hắn, nét mặt lạnh lùng hắn, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Tạ Liên cũng nắm cổ tay phải của Sư Thanh Huyền, thăm dò chốc lát rồi kinh ngạc nói: "Phong Sư đại nhân, sao lại thế này?"

Trong cơ thể Sư Thanh Huyền, thế mà chẳng có chút pháp lực nào!

Ngay sau đó, Tạ Liên kịp phản ứng: "Là chén thuốc kia sao?"

Nhớ đến nước thuốc vừa rồi Sư Vô Độ cố đút Sư Thanh Huyền uống, cộng thêm động tác chống cự của Sư Thanh Huyền, Tạ Liên lập tức nghĩ

xõm xuống kiểm tra thứ thuốc kia. Sư Thanh Huyền lại nói: "Không phải."

Dích thực không phải vấn đề của thuốc. Tạ Liên cũng biết đôi chút về lý thuyết y học, ngửi mùi hương này, theo y thấy đây hẳn là thuốc giảm đau và an thần, có lẽ còn có chút tác dụng gây buồn ngủ, nhưng cũng không có gì kỳ lạ. Xem ra hồi ở đài Khuynh Tửu, Sư Vô Độ vừa nắm tay em trai đã biến sắc như thế, chắc hẳn lúc đó đã phát hiện rồi. Hẳn dứt Sư Thanh Huyền uống thuốc này hẳn vì muốn tốt cho Sư Thanh Huyền, nhưng không hiểu sao Sư Thanh Huyền lại chẳng hề cảm kích.

Thảo nào Sư Thanh Huyền không đáp trả thông linh của y, chỉ vì pháp lực cao cường ngày trước giờ đã mất sạch rồi, nhìn kiểu nào cũng chẳng khác gì người phàm. Tạ Liên vô thức thốt lên: "Phong Sư đại nhân, người bị giáng chức ư?"

Bằng không sao tự dưng lại biến thành thế này? Nhưng trên người Sư Thanh Huyền lại không có gông ngục rửa, hơn nữa nếu ai đó bị giáng chức, vậy làm sao giấu được, tin tức sẽ truyền khắp Thượng thiên đình và Trung thiên đình trong nháy mắt ấy chứ. Sắc mặt Sư Thanh Huyền tái mét, có vẻ đứng không vững, Tạ Liên cố sức đỡ hắn, hỏi: "Tại sao Thủy Sư đại nhân lại trối người?"

Lúc này Sư Thanh Huyền mới tỉnh táo lại, nói: "Đúng rồi, anh ta. Thừa dịp anh ta không ở đây, chúng ta mau đi thôi. Rời khỏi đây trước rồi nói sau!"

Dứt lời vội chui xuống dưới giường, Tạ Liên ngẩng xuống gọi: "Phong Sư đại nhân!"

Dưới giường thế mà lại có một hang động, chẳng biết thông đến nơi nào, Sư Thanh Huyền vừa chui vào đã mất bóng. Minh Nghi cũng cúi đầu chuẩn bị vào, Tạ Liên suy đi nghĩ lại vẫn quyết định đuổi theo, Minh Nghi lại lui trở ra, nói: "Thái tử điện hạ, người đừng xen vào."

Bị Minh Nghi ngăn cản, Tạ Liên hơi sững sốt: "Phong Sư đại nhân nhiều lần trọng nghĩa tương trợ, lần này hắn gặp nạn, ta không thể khoanh tay đứng nhìn."

Minh Nghi nói: "Thường ngày hẩn trượng nghĩa nói lời công đạo nhiều lắm, khoan tay đứng nhìn khi xảy ra chuyện mới là số đông."

Tạ Liên nói: "Người khác thế nào không liên quan đến ta, chỉ cần biết rõ đầu đuôi ngọn ngành chuyện này, xác định không cần ta giúp, ta tự khắc sẽ rút lui không hỏi nhiều."

Giọng của Sư Thanh Huyền ở dưới giường truyền đến: "Các người chưa theo nữa hả? Động sắp đóng rồi!"

Quả nhiên, hang động dưới giường đang dần dần thu nhỏ. Thấy thế, Minh Nghi tức tốc chui vào, Tạ Liên cũng đuổi theo. Ba người bò một hồi trong đường hầm mà Minh Nghi mở, Tạ Liên quay đầu lại nhìn, cửa động vậy mà đã khép lại, quả là thần kỳ tuyệt độ. Y hỏi khẽ: "Địa Sư đại nhân, đường hầm này đào bằng cách nào thế? Ta chưa từng nghe nói có thể đào động dưới tiên phủ ở Tiên kinh." Phải biết rằng, nền của Tiên kinh không phải đất đai ở nhân gian.

Hỏi rồi mới biết, thì ra ngày xưa Địa Sư Minh Nghi là một người thợ tay nghề cao siêu ở dân gian, cả đời xây cầu, sửa đường, phá núi, dựng nhà, tạo phúc vô số, nhờ vậy mới phi thăng. Bây giờ nhân gian có công sự gì lớn, trước khi thi công đầu phải vái lạy Địa Sư, cầu mong công sự thuận lợi. Sau khi phi thăng, Địa Sư luyện được một loại pháp bảo, là một cái xẻng Nguyệt Nha (trăng non, trăng lưỡi liềm). Nghe đồn trên đời không có núi nào mà xẻng thần này không thể dời, không có động nào mà xẻng này không thể mở, chẳng có phòng nào mà xẻng này không thể vào. Minh Nghi đến chợ Quỷ nằm vùng, điểm này rất có ưu thế, gặp mặt tất gì muốn mở thì xúc xẻng một cái, sau đó còn khép lại như cũ được. Lần trước nếu không bị Hoa Thành đánh cho học máu, pháp lực tổn hại nặng nề, nói không chừng có thể dùng xẻng quý này trốn khỏi hầm giam.

Trước đây Địa Sư chưa từng thử xẻng này ở tiên phủ của vị thần quan nào, cũng chưa bao giờ lấy pháp bảo này ra khoe khoang, chỉ toàn cất đó thôi. Không khoe cũng tốt, phần lớn pháp bảo của chư vị thần quan Thượng thiên đình cũng xem như trang nhã phóng khoáng, nào sách vở nào bút lông, nào bảo kiếm nào quạt giấy, nào đàn cổ nào sáo ngán, nếu trong

này có một thần quan suốt ngày vác cái xẻng ra ra vào vào, vậy thì hơi lạc quẻ và mất hình tượng. Nghe xong, Tạ Liên nhin không được nghĩ thầ, BồTềquán xập xệ của mình muốn sớm ngày sửa xong, phải chăng cũng nên vái lạy Địa Sư?

Bồ một h ấ, Tạ Liên nghe Minh Nghi đằng trước hỏi Sư Thanh Huyề: "Bạch Thoại Chân Tiên làm hả?"

Tạ Liên cũng muốn biết có phải là vậy không. Nếu thật sự là Bạch Thoại Chân Tiên hại Sư Thanh Huyề ra nông nổi đó, tin này truyề ra tất sẽ gây chấn động mạnh ở Thiên giới, dấy lên nổi kinh hoàng tột độ. Một loại yêu ma có thể khiến thầ quan mất hết pháp lực, biến thành người phàm chỉ trong thời gian ngắn! Khỏi nói cũng biết, chắc chắn sẽ khiến người người hoảng loạn. Chuyện nghiêm trọng như thế, Sư Thanh Huyề lại im lặng giây lát rồi mở miệng: "Bất luận là ai làm, chuyện này đừng ở đây thôi."

Phản ứng này quá đổi bất thường.

Nếu bị gài bẫy hãm hại, nói sao cũng không nên tỏ thái độ này, nhất là Sư Thanh Huyề nào phải người bị lừa sẽ im lặng chịu thiệt.

Trong nháy mắt, Tạ Liên bỗng nhiên có một suy đoán không lành. Mặc dù không lành, nhưng lại có thể giải thích tất cả mọi chuyện.

Lúc này, Minh Nghi chợt lên tiếng: "Ngậm miệng."

Ba người trong đường hầ đầng loạt ngừng thở ngay tức khắc. Minh Nghi nổi một ngọn lửa trong lòng bàn tay, khẽ khàng rọi sáng chừng một tấc đất, hai người còn lại nhìn vềphía hầ.

Dường như Minh Nghi vốn định thông linh, nhưng hiện tại Sư Thanh Huyề đã mất hết pháp lực, không có cách nào dùng tinh thầ truyề âm biểu đạt suy nghĩ, Minh Nghi bèn đổi cách khác, dùng ngón tay viết chữ trên không trung. Nơi đầu ngón tay xẹt qua để lại một vết mực, trông như mực đậm nhỏ vào nước trong rồi lan ra. Sư Thanh Huyề và Tạ Liên đầ

thấy rõ, Minh Nghi viết rằng: "Đừng lên tiếng, cũng đừng nhúc nhích. Chờ đi."

Nhìn xong, bọn họ lẳng lặng thối một cái, hàng chữ ấy tan biến giữa không trung. Tạ Liên còn thừa chút pháp lực chưa dùng hết, bèn nhắc tay viết thêm một hàng: "Chờ cái gì? Chờ đến khi nào?"

Minh Nghi viết: "Chờ người hiện đang ở trên đi khỏi."

Tạ Liên và Sư Thanh Huyền không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn lên trên. Thì ra đường hầm mà Minh Nghi dùng xéng quý đào ở Tiên kinh thông qua một vài tiên phủ và điện thần. Có lẽ lúc này đây, vừa khéo có một vị thần quan đang ở trên đỉnh đầu họ.

Tập trung dòng tai nghe, quả nhiên có một tiếng chân trẫm ổn đang chậm rãi sải bước, dường như đang đi dạo trong phòng. Nghe tiếng bước chân này, Tạ Liên đoán người nọ hẳn là Võ Thần. Năm giác quan của đa số Võ Thần rất nhạy bén, nếu phát ra chút tiếng động đáng ngờ, nhớ đâu sơ suất sẽ bị bắt tại trận thật. Sư Thanh Huyền thông linh không được mà viết chẳng xong, chỉ có thể dùng khẩu hình lẳng lặng trách móc. Tạ Liên nhìn mấy lần mới hiểu những gì hắn nói là: "Minh huynh, sao huynh không né điện thần và đạo quán? Đào dưới đường Thần Võ không được sao?"

Minh Nghi hồ hững viết: "Ban đầu điện này không có ai, bây giờ dưới đường Thần Võ toàn là hố."

Tạ Liên cũng viết: "Đúng đó. Vừa nãy trên đường tới đây ta cũng thấy rồi, đường cái mấp mô đầy hố, thậm chí có hố sâu tận vài thước, nếu đào hầm bên dưới, ngộ nữa vừa ngẩng đầu sẽ chạm mặt ai không biết chừng."

Thế là ba người không hó hé tiếng nào, hóa thành ba cục đá thờ người ra, kiên nhẫn giữ im lặng chờ vị thần quan bên trên đi khỏi. Chờ một lúc lâu, Sư Thanh Huyền lại dùng khẩu hình hỏi: "Đi chưa?"

Minh Nghi lắc đầu, Sư Thanh Huyền nổi gân xanh đầy trán, thế mà lại có bảy phần tương tự dáng vẻ tức giận vừa rồi của anh trai, hắn nói thần:

"Ai mà rờà quá vậy, giờ có phải giờ ngủ đâu, huống chi làm gì có thần quan còn ngủ chứ, trên đó là nhà xí hay đâu thế?"

Trên thực tế, nghiêm túc mà nói, thần quan cũng không cần đi nhà xí. Lúc Sư Thanh Huyền dùng khẩu hình nói đến hai chữ "nhà xí", Tạ Liên chợt thấy lông tóc dựng đứng, thỉnh thoảng hai người phía trước một cái, đồng thời đạp chân chủ động ngã ra sau.

Từ trên đường hầm, một thanh kiếm sắc nhọn bất chợt đâm xuống, khí thế hung hãn, đằng đằng sát khí, vừa khéo cắm ngay khoảng đất giữa hai chân Tạ Liên.

*Chú thích tiêu đề

* - Nguyên văn "剑悬于顶" (kiếm huyền vu đỉnh): nghĩa là "kiếm treo trên đỉnh đầu", trong câu chuyện ngụ ngôn nổi tiếng "The Sword of Damocles" (Thanh gươm của Damocles), theo như Cicero kể, vào một ngày nọ, sự bức bối của nhà vua lên đến đỉnh điểm khi một vị thần tên là Damocles đã tuôn ra hàng lời khen ngợi và nhận xét rằng cuộc sống của Dionysius phải hạnh phúc đến nhường nào. "Vì cuộc sống của ta làm người vui thích", Dionysius khó chịu trả lời, "người có muốn tự mình ném trái thử và xem ta may mắn đến chừng nào không?" Khi Damocles đồng ý, Dionysius đặt y lên một chiếc ngai vàng và ra lệnh cho một toán người hầu phục vụ y. Y được thiết đãi bằng những miếng thịt ngon và được tắm đấm với nước hoa và dầu xức.

Damocles không thể tin được vận may của mình, nhưng ngay khi y bắt đầu tận hưởng cuộc sống của một vị vua, y nhận ra Dionysius đã treo một thanh gươm sắc như dao cạo trên trần nhà. Thanh gươm trở vào đầu Damocles, treo lơ lửng chỉ bằng một sợi lông ngựa. Từ đó về sau, sự lo sợ của vị thần về sự sống của mình khiến cho y không thể tận hưởng được sự xa hoa của các bữa tiệc hoặc sự phục dịch của đám người hầu. Sau nhiều lần lo lắng liếc nhìn về lưỡi gươm treo lơ lửng trên đầu mình, y cầu xin được miễn thứ, nói rằng không còn muốn được may mắn như vậy nữa.

Đối với Cicero, câu chuyện của Dionysius và Damocles hàm ý rằng những người cần quyền luôn luôn bị giày vò bởi bóng ma của sự lo lắng và cái chết, và rằng "không thể có hạnh phúc cho một người luôn phải lo sợ." Truyện ngụ ngôn này sau này trở thành một mô típ quen thuộc trong văn học thời trung cổ, và cụm từ "thanh gươm của Damocles" hiện thường được sử dụng rộng rãi như một cách nói ẩn dụ để mô tả một mối nguy hiểm hiển hiện. Tương tự như vậy, câu nói "ngàn cân treo sợi tóc" đã trở thành cách nói để chỉ một tình huống đầy nguy hiểm hoặc bấp bênh.

Ý chỉ một người đang ở trong tình thế nguy hiểm có thể xảy ra đi đâu bất không may vào bất cứ lúc nào.

Chương 116: Đêm Hàn Lộ, thay cột đổi xà

*Thay cột đổi xà nghĩa tương tự trộm long tráo phượng, đổi trắng thay đen.

Tuy rằng ngày xưa trên cơ bản Tạ Liên đích thực đã sống như người bất lực, nhưng về mặt bản chất, "vờ như bản thân không có vật đó" vẫn khác xa "thật sự đã mất vật đó mãi mãi". Y bỗng chốc sợ đến toát một lớp mồ hôi lạnh mỏng, vội quát: "Tránh ra!"

Vừa dứt lời, thanh kiếm đó đột ngột rút ra, Tạ Liên chớp thời cơ lao về phía trước. lát sau, y bỗng kéo mạnh Sư Thanh Huyền một cái: "Cẩn thận!"

Lại thêm một thanh kiếm đâm xuống trước mặt Sư Thanh Huyền, gần như sát rạt đầu hắn, nếu không nhờ Tạ Liên kéo lại, ắt hắn đã bị ghim cứng tại chỗ. Sư Thanh Huyền hết cả hồn: "Nguy hiểm quá nguy hiểm quá, sao huynh biết hắn định đâm chỗ nào?"

Tạ Liên nói: "Không biết, đoán đấy!" Chỉ là trực giác mà thôi. Đối với sát khí, y gần như đã luyện đến cảnh giới khỏi dùng đầu óc cũng có thể phản ứng được. Ngay sau đó, thanh kiếm thứ hai, thứ ba, thứ tư cũng đâm xuống, từng ánh kiếm bén ngót cản đường tiến lùi của ba người họ. Tiếp theo, một tiếng "ầm" thật lớn vang lên, chấn động dữ dội truyền đến từ bên trên, bụi đất vụn đá rơi tã lả.

Tạ Liên hét: "Phía trên bắt đầu tấn công rồi!"

Tiếng ầm ầm đó càng vang càng lớn, chấn động cũng càng lúc càng mạnh, rõ ràng đang tới gần từng chút một. Những thanh kiếm nhọn ngắn trước chặn sau, lại toàn là bảo kiếm thượng đẳng ít tuổi sắc ngọt, Phương Tâm già chát rỗ không biết lấy cứng chọi cứng nổi không. Không biết lấy đâu ra xẻng Nguyệt Nha, Minh Nghi chọt vật đào một góc hang khác trong không gian chật hẹp. Sư Thanh Huyền ở bên cạnh sắp xì khói tới nơi: "Minh huynh rốt cuộc huynh được không thế, Minh huynh ơi huynh nhanh lên chút được không, cũng tại huynh lâu quá rồi chẳng chịu dùng pháp bảo này, khi nào rảnh dùng nhiều cho quen biết chưa, huynh nhìn coi lạ tay đến mức nào rồi!!!"

Thật ra lạ tay cũng thông cảm được, nói chứ cũng hết cách thôi, dù sao khắp Thượng thiên đình này, ngoại trừ Tạ Liên có thể trở mặt vác xẻng đi tới đi lui suốt hôm, quả thật chẳng còn thần quan nào khác làm được chuyện đó. Trán hần đầy gân xanh, Minh Nghi quát: "Ngậm miệng!!!"

Tạ Liên vội nói: "Đừng nóng đừng nóng, thông đường đi thông đường đi!"

Quả nhiên, tay Minh Nghi vừa dùng sức, hang động tức thì mở ra. Hắn chọt lấy cái xẻng, đào như điên ở đằng trước, Sư Thanh Huyền ở chính giữa cổ vũ như điên, với tư cách là người duy nhất chưa điên, Tạ Liên chịu trách nhiệm bọc hậu. Xẻng quý của Địa Sư quả là kỳ diệu, mới xúc vài phát đã đào thêm được một đường hầm dài mười mấy trượng. Lát sau quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cửa hang đang từ từ khép lại, mà trên chỗ thoát đầu họ bị bao vây lọt vào một tia nắng mong manh.

Tạ Liên vội nói: "Hắn sắp đánh xuyên xuống rồi!"

Minh Nghi bỗng chốc đào càng điên cuồng hơn, thế rồi bất chợt ngừng tay, ngược nhìn lên trên. Tạ Liên cũng phản ứng y hệt Minh Nghi, bởi vì cả hai đều phát hiện phía trên lặng ngắt như tờ, không một tiếng động, ắt hẳn là một gian điện trống không.

Đường hần đã bị người ta phát hiện, dù sao đi nữa ra ngoài trước r ấ tính tiếp. Minh Nghi chuyển sang đào lên trên, Sư Thanh Huy ền hỏi: "Các người dám chắc đào chỗ này xong không có ai chớ?"

Minh Nghi nói: "Chẳng nghe tiếng gì. Trừ phi đang ngủ!"

Tất nhiên thông thường th ần quan không c ần ngủ, ban ngày ban mặt càng chẳng ai ngủ trong điện của mình, cho nên khả năng này ắt không t ần tại. Nào ngờ sau khi Minh Nghi xúc xẻng lên, cả đám tr ấ khỏi mặt đất, ba cái đầu vừa thò ra, mới hít được một hơi khí lành, còn chưa kịp thở ra, đã thấy đối diện đặt một chiếc giường, trên giường có một thiếu niên đang dang rộng tay chân nằm ngủ.

Tạ Liên: "?"

Có th ần quan ban ngày ban mặt ngủ trong điện của mình thật ư?

Nghe tiếng động, thiếu niên nọ cựa mình ng ồi dậy, cả đầu tóc quần rồi bù xù, chân mày nhú chặt. Cậu chàng gãi gãi đầu, mắt mũi lơ dờ nhìn ba cái đầu đối diện giường, có vẻ không rõ vì sao ba thứ này lại xuất hiện trong điện của mình. Ba người kia vờ như chưa có xảy ra, hồi hả bò ra khỏi hang ng ầm. Ngờ đâu lúc Sư Thanh Huy ền sắp trèo lên tới nơi, đột nhiên hét to một tiếng. Tạ Liên quay đầu lại nhìn, thế mà lại có một bàn tay túm cổ chân của hắn.

Chủ nhân bàn tay đó chính là Bùi Minh. Dù đang ở dưới đường ng ầm, hắn vẫn phong độ ngời ngời, nói: "Ta còn bảo chuột nhắt phương nào đục lỗ dưới điện của ta, Thanh Huy ền sao người chạy ra r ấ? V ậy là muốn đi đâu? Người cũng biết anh người giận lên thì thế nào r ấ đấy, nhân lúc hắn chưa phát hiện mau v ề lẹ đi."

Nhược Da vọt ra, đánh văng tay Bùi Minh. Bùi Minh nhảy ra, nói: "Thái tử điện hạ, Địa Sư đại nhân, bộ hai vị không có gì làm hả, tự xưng xúi giục Phong Sư dạt nhà, thật hết nói nổi mà."

Tạ Liên đáp: "Tuy Phong Sư đại nhân là em trai của Thủy Sư đại nhân, nhưng d ầu gì hắn vẫn là một vị th ần quan, cũng mấy trăm tuổi r ấ, Bùi

tướng quân người đừng nói như hấn là con nít ba tuổi chứ. Cho dù nói lý lẽ đi nữa, vô duyên vô cớ giam c̣ần tiên liêu Thượng thiên đình, so ra Thủy Sư đại nhân mới là bên hết nói nổi ấy."

Nếu suy đoán của y không ḷần, vậy Phong Sư thật sự không thể ở lại Thượng thiên đình nữa rồi. Quyên Nhất Chân ngồi trên giường ngơ ngác nhìn sang bên này, trông như vẫn chưa nắm rõ tình hình. Bùi Minh nâng kiếm, trầm ngâm nói: "Kỳ Anh đừng nhìn nữa, qua giúp một tay trước đi, bắt lại rồi nói sau."

Sau một hồi cân nhắc, Quyên Nhất Chân qua giúp một tay thật.

Cậu chàng nhảy xuống giường, vung cái giường khi nãy mình nằm về phía Bùi Minh. Quả là giúp một tay, có đi đâu là giúp bên Tạ Liên một tay. Tự dưng bị nguyên cái giường đập trúng, Bùi Minh kinh ngạc đến sững người, quát: "Kỳ Anh!!! Mắc gì người đánh ta??"

Quyên Nhất Chân phất phất tay với Tạ Liên, hấn là ra hiệu cho bọn họ mau đi đi. Ba người bên Tạ Liên dơ ra chốc lát rồi vội vàng bỏ chạy. Chẳng biết có phải do bị thương khí huyết không đủ không, Sư Thanh Huyền mới chạy mấy bước mặt mày đã xanh mét, Tạ Liên đỡ lấy hấn, Minh Nghi thì dứt khoát kéo hấn qua cổng lên vai. Tạ Liên đặt tay lên cửa, móc ra hai viên xí ngầu, quay đầu nói với thiếu niên kia: "Cảm ơn nhiều!"

Quyên Nhất Chân còn đang đánh Bùi Minh túi bụi, ra tay vừa hung hấn vừa chẳng theo quy luật gì, nếu không phải Bùi Minh bản lĩnh chẳng vừa, đổi thành người khác chắc đã bị kiêu đánh loạn xạ một tầng của Quyên Nhất Chân đập cho toác đầu chảy máu từ lâu rồi. Bùi Minh bị đánh đến hấn rõ gân xanh, quát: "Vệ binh! Cản người!!"

Trước khi Bùi Minh gọi người đến, Tạ Liên đã ném xí ngầu, mở cửa lao ra rồi đóng sầm cửa lại, chuồn khỏi Thượng thiên đình mất tiêu. Nhưng làm thế nào y cũng không ngờ rằng, sau khi đóng cửa xoay người qua, đập vào mắt mình chính là Hoa Thành đang giẫm một chân lên hòm công đức mới, đồng thời cời tṛần lau mồ hôi.

"..."

"..."

"..."

Một gian BồTềquán xập xệ nhỏ hẹp làm sao chứa nổi mấy vị đại thần như thế, Tạ Liên cảm thấy sắp ngạt thở tới nơi. Mà ngoài phòng còn một gã bị quỷ nhập chẳng hay biết gì tru tréo um sùm, phát đầy tạp âm: "Cốc Tử ~ qua đây dấm chân cho cha nào ~"

Hồi lâu sau, Hoa Thành mới tiện tay ném Ách Mệnh đang vót gỗ đi, khẽ nhướn một bên lông mày: "...?"

Màu da và đường nét nửa người trên để trần của hắn đẹp không tả xiết, chói lóa tốt độ, lóa đến nỗi Tạ Liên hoa hết cả mắt. Dầu cho chẳng thấy rõ gì, y vẫn không thể cản nổi máu nóng trào dâng làm đường nhìn tối sầm. Tạ Liên ba chân bốn cẳng chần trước người Hoa Thành, dang hai cánh tay che tầm mắt của Minh Nghi và Sư Thanh Huyên: "Nhắm mắt, nhắm mắt! Mau nhắm mắt lại!"

Hai người kia đực mặt ra, nhìn bọn họ với biểu cảm quái dị. Hoa Thành đặt tay lên vai Tạ Liên, có vẻ hơi buồn cười: "...Ca ca, huynh căng thẳng cái gì."

Bấy giờ Tạ Liên mới kịp phản ứng, đúng rồi, mình căng thẳng cái gì? Hoa Thành có phải con gái đâu, làm việc cời trần thì sao chứ?

Tuy nhiên, Tạ Liên vẫn không thả tay xuống, cố gắng che Hoa Thành kín kẽ, ngập ngừng cất giọng: "Nói chung... để mặc áo vào trước đi."

Hoa Thành nhún vai, đáp: "Ừm, nghe lời ca ca." Nói đoạn thông dong vớ lấy bộ đồ từ tủ mặc vào.

Nhìn hắn rất một bộ bình thản ung dung nước chảy mây bay, Sư Thanh Huyên ngượng ngừng nói: "À ờ, quấy rầy rồi, không ngờ các người... ha ha ha, còn rất là, ha ha ha. Nói chung là, ha ha ha."

"..." Tạ Liên nói: "Đại nhân, người muốn nói gì cứ việc nói thẳng, ngộ nhỡ có hiểu lầm gì ta cũng tiện giải thích rõ ràng. Đừng có thay bằng ha ha ha được không..."

Thời gian cấp bách, chỉ sợ lát nữa Bùi Minh sẽ đến tìm, Bồn Tề quán hiển nhiên không thể ở lâu. Minh Nghi thả Sứ Thanh Huyền xuống rồi về trận Rút ngàn dặm đất. Tạ Liên đang định hỏi bọn họ muốn đi đâu, chợt nghe Hoa Thành ở đằng sau thở dài.

Sực nhớ Hoa Thành từng nhắc mình đừng đến gần bọn Phong Sứ nữa, Tạ Liên nhin không được xoay người lại, nói: "Tam Lang, xin lỗi."

Hoa Thành đã mặc quần áo tử tế, nói: "Từ đầu ta đã biết huynh sẽ không khoan tay đứng nhìn rồi."

Ngừng một lát, hắn lại mỉm cười: "Có đi đâu, vì sao ca ca phải xin lỗi ta? Huynh chỉ nhớ mỗi câu ta nói mấy hôm trước, lẽ nào huynh đã quên ta còn nói với huynh câu khác sao?"

Tạ Liên ngẩn ra, nghĩ thầm: "Câu nào?"

Bỗng nhiên, y nhớ ra.

Là câu Hoa Thành nói ở sào huyết Thanh Quỷ đêm nọ: "Huynh cứ làm là được rồi."

Sau khi nhớ ra, Tạ Liên chớp chớp mắt. Y không biết nên nói gì thêm, chỉ là bỗng dưng rất muốn làm chút gì đó cho Hoa Thành. Tiếc rằng nhất thời tìm mãi chẳng ra việc nào mình có thể làm, nín nhin hồi lâu, nhắc thấy cổ áo đỏ của Hoa Thành, y bèn thốt lên: "Chờ đã!"

Nói đoạn nhào tới giúp Hoa Thành sửa lại cổ áo, thì ra vừa rồi Hoa Thành tiện tay mặc đồ, chưa lật lại cổ áo. Sửa soạn xong xuôi, Tạ Liên ngấm nghĩa một lát rồi cười nói: "Được rồi."

Hoa Thành cũng cười: "Cảm ơn."

Tạ Liên nhủ thầm trong lòng: "Ta mới phải thế."

Hai người bên kia có vẻ hết nhìn nổi bên này, ngay cả vòng tròn dưới tay Minh Nghi cũng không tròn thế nữa. Chờ Minh Nghi vẽ trận xong, mở cửa ra lần nữa, Tạ Liên cứ ngỡ sẽ thấy động phủ tối tăm hoặc cung điện nguy nga nào đó, ngờ đâu ngoài cửa lại là từng mảng ruộng đồng bát ngát. Xa xa là núi xanh và rừng trúc ngút ngàn, lác đác bóng nông phu làm ruộng ngoài đồng, còn có một con trâu đen vạm vỡ bóng loáng đang kéo cày.

Cảnh này suýt làm Tạ Liên tưởng mình còn ở thôn Bồ Đề, không khỏi sửng sốt giây lát, mà Minh Nghi đã cõng Sư Thanh Huyền ra ngoài. Tạ Liên còn chưa kịp cất bước, Hoa Thành đã ra cửa trước y.

Bốn người chia làm hai đi trên bờ ruộng, chẳng biết có phải là ảo giác không, hình như con trâu đen đằng kia cứ ngó chừng bọn họ mãi. Đi một hồi tìm được gian nhà tranh, bốn người vào trong ng nghỉ, lúc này Sư Thanh Huyền mới thở phào một hơi.

Tạ Liên hỏi: "Không cần chạy nữa hả? Ngộ nhớ Bùi tướng quân đuổi đến đây thì sao?"

Hoa Thành nhìn ra bên ngoài một lát, nhất là con trâu đen kia, đoạn đóng cửa lại, dừng dừng nói: "Yên tâm. Hẳn không dám chọc chủ nhân nơi này đâu, đến cũng chẳng có quả ngon để ăn. Thủy Hoàn Thiên cũng sẽ không manh động

Nghĩ đi nghĩ lại, Tạ Liên vẫn nói: "Tam Lang, chuyện này loạn cào cào, e rằng dính dáng rất nhiều người trên Thượng thiên đình, đệ đừng theo nữa thì hơn."

Hoa Thành lại cười bảo: "Thượng thiên đình có ra sao cũng không liên quan đến ta. Ta chỉ tùy tiện đi theo huynh ngó chút thôi."

Đột nhiên, Sư Thanh Huyền lên tiếng: "Các người đừng theo nữa."

Ba người còn lại trong nhà tranh đều nhìn hẳn, Sư Thanh Huyền nói: "Thái tử điện hạ nói đúng lắm, chuyện này loạn cào cào, dính dáng rất

nhieu người. Ta sẽ giam mình ở đây không đi đâu hết. Các vị bằng hữu không cần giúp nữa, đừng ở đây thôi."

Tạ Liên lại ôn tồn bảo: "Phong Sư đại nhân, có dừng ở đây được không, người nói không tính. Thủy Sư đại nhân và Bạch Thoại Chân Tiên nói mới tính."

Nghe vậy, sắc mặt Sư Thanh Huyền cứng đờ.

Tạ Liên nói tiếp: "Phong Sư đại nhân, ta hỏi người một chuyện, mong người đừng trách."

"Chuyện gì?"

Tạ Liên hỏi: "Người và Thủy Sư đại nhân, phải chăng có nhược điểm gì đó bị Bạch Thoại Chân Tiên bắt được?"

Mặt mày Sư Thanh Huyền tái đi.

Đêm đó ở đài Khuynh Tửu, lẽ ra Tạ Liên đã thiết lập được trận pháp phòng hộ cực kỳ kiên cố, chỉ cần Sư Thanh Huyền không mở cửa ra ngoài, chắc chắn sẽ không bị hại. Nhưng có gì hẳn cứ phải chủ động mở cửa?"

Trừ phi có ai đó trong lúc thông linh với hắn, câu đầu tiên mở miệng đã ném thẳng nhược điểm đó ra, khiến Sư Thanh Huyền không có đường phản kháng, cũng chẳng dám làm ần lên, buộc lòng phải làm theo chỉ thị của đối phương.

Tạ Liên ng ẫ bên bàn, nói: "Ta nghiêng về phía nhược điểm của Thủy Sư đại nhân nhiều hơn. Bởi ta tin rằng, bất luận ban đầu xảy ra chuyện gì, người vốn không hề hay biết."

Vậy nên phản ứng sau khi biết chuyện mới dữ dội đến thế, thậm chí còn nảy sinh cảm xúc mâu thuẫn với Thượng thiên đình, thà xuống nhân gian làm tán tiên hành đạo* chứ không chịu ở lại Thượng thiên đình làm th ần quan.

*Nguyên văn là du đạo: vừa có nghĩa là hành đạo, vừa có nghĩa rong chơi.

Minh Nghi cau mày hỏi: "Nhược điểm gì?"

Sư Thanh Huyền cũng không phải kẻ chịu ăn thiệt, nếu bị rắp mưu hại mất sạch pháp lực, phản ứng bình thường hẳn là nổi cơn thịnh nộ, đi đầu tra chân tướng, hành hung thủ phạm. Tuy nhiên, hắn chẳng hề có những phản ứng trên, giận thì có nhưng không phải với Bạch Thoại Chân Tiên mà là với anh trai mình, còn với người ngoài thì lại bảo "Dừng ở đây thôi".

Điều này rõ ràng không bình thường chút nào, chỉ có một tình huống ngoại lệ --

Việc Sư Thanh Huyền phi thăng, từ đầu đã không được bình thường!

Nghịch thiên đổi mệnh, đưa một người vốn không thể phi thăng lên thần đàn, quả là to gan lớn mật, đại nghịch bất đạo, Tạ Liên chưa từng nghe nói về chuyện này bao giờ. Nếu thật là vậy, vỡ lở ra chắc chắn sẽ dấy lên sóng to gió lớn. Thử nghĩ mà xem, ai ai cũng muốn phi thăng, ai ai cũng có thể dùng thủ đoạn này, trật tự trong trời đất há chẳng phải sẽ mất sạch sành sanh, rối tinh rối mù?

Tuy suy đoán này khó bề tưởng tượng, nhưng càng nghĩ càng thấy hợp lý. Bắt đầu từ khi chào đời, Sư Thanh Huyền đã bị Bạch Thoại Chân Tiên bám riết nhiều năm, cách duy nhất để tránh thoát chính là phi thăng, mà vừa may hắn lại phi thăng thật. Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, một cặp anh em ruột liên tiếp phi thăng, đây quả là chuyện tốt đẹp vô cùng, và cũng trùng hợp vô cùng.

Tạ Liên không hề muốn nghi ngờ sự thật Sư Thanh Huyền phi thăng, nhưng nếu Phong Sư phi thăng một cách tự nhiên, sao lại dễ dàng bị rút cạn pháp lực như thế? Nếu việc yêu ma muốn biến thân quan thành người phạm dễ dàng đến vậy, chẳng biết đã có bao nhiêu thân quan bị trả thù bằng cách đó từ lâu rồi.

Trừ phi, Sư Thanh Huyền vốn dĩ là người phạm. Trừ phi, lúc đó Phong Sư phi thăng, Thủy Sư đã giờ trò gì không sạch sẽ.

Dốc thiên tài địa bảo hỗ trợ con đường tu luyện không hề vượt quá giới hạn. Cây vào sự chuyển giao quyên lực ở nhân gian, tranh đấu sát phạt để phi thăng, cũng không vượt quá giới hạn. Dù sao thói đời vốn đã như thế, vinh quang dĩ nhiên luôn đi kèm với máu tươi, phi thăng rồi sẽ xí xóa tất cả. Nhưng mà, có những chuyện sẽ vượt quá giới hạn. Nếu một người phạm hoặc một vị thần quan, vì để một người phi thăng mà sử dụng thủ đoạn bất chính, thi hành tà pháp cố ý hãm hại tính mạng con người, thế lại là chuyện khác.

Tạ Liên hạ giọng hỏi: "Phong Sư đại nhân, đêm người phi thăng là đêm trước Hàn Lộ phải không?"

Lát sau, Sư Thanh Huyền mới hít sâu một hơi, đáp: "Phải."

Ngừng một hồi, Sư Thanh Huyền nói tiếp: "Hôm đó ở trấn Bác Cổ, ta đã nhớ ra rồi. Đêm trước Hàn Lộ chẳng phải trùng với ngày ta phi thăng sao? Lẽ ra định hỏi các người xem đi đầu này có được tính là manh mối không? Có liên quan gì không? Trùng hợp thôi phải không? Nhưng cứ thấy không yên lòng nên vẫn không hỏi. Bây giờ huynh biết có liên quan không rồi đó."

Có liên quan. Dĩ nhiên có liên quan rất lớn.

Vì sao Bạch Thoại Chân Tiên phải chọn đúng ngày đó, trước tiên đưa Sư Thanh Huyền đến trấn Bác Cổ, cho hắn xem một tuồng huyết xà hỏa đặc sắc, sau đó mới đưa đến đài Khuynh Tửu để ra tay? Chắc chắn không thể vô duyên vô cớ bày lăm trò thế rồi. Thử liên hệ thời gian và hai địa điểm xem: Thật nhiều năm về trước, vào đêm trước Hàn Lộ tại trấn Bác Cổ, có một người phạm gọi là thư sinh họ Hạ tuyệt vọng suy sụp, giết vô số người, mình cũng bỏ mạng. Mà vào đêm trước Hàn Lộ tại đài Khuynh Tửu, Sư Thanh Huyền phi thăng.

Cứ thế, đi đầu mà Bạch Thoại Chân Tiên muốn biểu đạt không thể nào rõ ràng hơn:

Việc Sư Thanh Huyền người phi thăng và cái chết của nhân vật chính trong huyết xã hỏa không thoát khỏi liên quan!

Suy đoán không lành nhưng rất hợp lý của Tạ Liên chính là:

Sau khi Sư Vô Độ phi thăng, vì để Sư Thanh Huyền thoát khỏi Bạch Thoại Chân Tiên, hắn đã âm thầm tìm một người có điều kiện phù hợp, thi hành tà pháp nào đó, khiến người nọ chấn tai ương thay cho Sư Thanh Huyền. Ất hẳn người nọ chính là thư sinh họ Hạ nhà nghèo nhưng thông minh lạ thường, thế rồi đột nhiên gặp vận rủi liên tục, cuối cùng rơi vào cảnh cửa nát nhà tan.

Thư sinh họ Hạ thế chỗ Sư Thanh Huyền, lừa được Bạch Thoại Chân Tiên, vậy tức là vận mệnh của hắn đã bị Sư Thanh Huyền chiếm lấy. Cùng vào đêm trước Hàn Lộ, một người nếm trải mùi vị địa ngục trần gian; một người khác lại thành công độ kiếp phi thăng trong sự che chở và hộ tống mạnh mẽ.

Mà hai người đó, số mệnh vốn có của bọn họ là hoàn toàn trái ngược!

Căng thẳng quá để cái hình cute cho bớt căng thẳng. Đây là Phong moe nhaa

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

117-118

Chương 117: Thần nâng thần chẳng bằng quỷ ăn quỷ

Tạ Liên nói tiếp: "Ta cả gan suy đoán, vị Hạ Sinh đó, tên chỉ có một chữ Huyền. Hơn nữa, sinh thần bát tự của hắn giống hệt Phong Sư đại nhân."

Đổi trắng thay đen, giấu trời qua biển, không phải tìm đại một người là được, nhất định phải phù hợp với một số điều kiện riêng biệt.

Xét ba vấn đề mà Bạch Thoại Chân Tiên hỏi vào lần đầu tiên tóm được Sư Thanh Huyền, nó nhớ kỹ hai chuyện sau:

Thứ nhất, trong tên con mồi có một chữ "Huyền". Thứ hai, sinh thần bát tự của con mồi. Tuy nhiên, nó không nhận ra mặt con mồi, còn muốn Sư Thanh Huyền tự đi tới cho nó xem. Bởi nhà họ Sư cứu vãn sự việc từ sớm, ngoại trừ những điều trên, đoán chừng nó chẳng biết gì.

Vì vậy, nếu muốn tìm một người chần tai ương cho Sư Thanh Huyền, nhất định phải là một chàng trai sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày cùng giờ với Sư Thanh Huyền, hơn nữa trong tên phải có chữ "Huyền".

Kẻ chết thay như thế quá khó tìm. Nhưng thiên hạ to lớn biết nhường nào, nếu liều mạng tìm chưa chắc đã không có. Cậy vào thế lực của đại Thủy Sư, tung lưới xuống dưới, không ngờ lại tìm được một người như thế thật, hơn nữa còn là một người có tài năng phi thường, sắp độ kiếp!

Chuyện tốt nhường này làm sao bỏ qua được? So với khổ tu thì nhanh gọn tiện lợi biết bao nhiêu. Cơ hội tốt không thể bỏ qua, lỡ mất rồi sẽ không trở lại nữa!

Nói đến đây, Minh Nghi ng ồi bên có vẻ cũng kịp phản ứng, sắc mặt từ từ đanh lại. Đầu tiên Sư Thanh Huyền gật đầu, sau đó chợt nhớ ra gì đó, đưa mắt nhìn về phía Hoa Thành tựa ở cạnh cửa, dù gì những chuyện thế này cũng không thể thảo luận trước mặt một con quỷ được. Hoa Thành lại khoanh tay cười nói: "Phong Sư các hạ khỏi cần nhìn ta, kẻ mà người nên lo lắng không phải ta, chuyện này chẳng liên quan đến ta. Chi bằng người nên lo lắng, liệu có ai khác trên Thượng thiên đình tóm được nhược điểm này của tôn huynh không."

Minh Nghi trầm giọng nói: "Quả nhiên người có nội gián ở Thượng thiên đình."

Hoa Thành hồ hững đáp: "Chẳng phải người đã biết từ sớm rồi sao?"

Địa Sư bị phái đến chợ Quỷ, vốn dĩ là để thăm dò việc này, nhưng bây giờ xem ra, nội gián đó ẩn nấp quá sâu, nằm vùng hơn mười năm mà vẫn không tra được rốt cuộc là ai. Hoa Thành nói chuyện này không liên quan đến mình, dĩ nhiên Tạ Liên tin rồi, vì vậy không nghĩ ngợi nhiều. Nhưng Hoa Thành còn nói "Chi bằng người nên lo lắng liệu có ai khác trên Thượng thiên đình", Tạ Liên sức nhớ đến một việc, hỏi: "Phong Sư đại nhân, đêm đó tại đài Khuynh Tửu, vì sao người lại tự mở cửa trận hộ pháp? Có phải có người bảo người ra ngoài không? Người đó là ai?"

Sư Thanh Huyền đáp: "Có. Chính là Bạch Thoại Chân Tiên. Vừa mở miệng đã..."

Tạ Liên l ồng hai tay áo, hỏi: "Nhưng làm sao nó biết được khẩu lệnh thông linh của người?"

"..." Minh Nghi đen mặt gắt giọng: "Còn không phải vì tên này suốt ngày lượn khắp nơi đòi kết bạn với người ta, hở ra là phải tán dóc vài câu! Nhiều chuyện!"

Sư Thanh Huyền nói bằng giọng oan ức: "Minh huynh à huynh không thể nói vậy nha, tìm ta tán dóc toàn là thần quan Thượng thiên đình, ta đâu có tự giới thiệu mình với thứ đó!"

Tạ Liên nói: "Nếu Bạch Thoại Chân Tiên ngủ đông nhiều năm, sau đó ngóc đầu trở lại, có thể đem Thủy Sư đại nhân... loại bí mật này mà cũng tra được tường tận như thế, vậy muốn lấy khẩu lệnh thông linh của Phong Sư đại nhân cũng không phải chuyện khó khăn gì. Chắc chắn có ai đó đã tiết lộ khẩu lệnh thông linh của người ra ngoài, bất luận là cố tình hay vô ý, chúng ta cũng có thể đi đầu tra theo hướng này."

Minh Nghi hỏi tiếp: "Vậy nên, người có thấy rõ nó là thứ gì không? Sau khi bảo người đi ra, nó đã làm gì?"

"..." Dường như đầu lại bắt đầu đau, Sư Thanh Huyền nói: "Ta chẳng biết nó trông thế nào nữa, nó bày chú thuật, ta không thấy rõ."

Sư Thanh Huyền nói nửa úp nửa mở, cũng chẳng nói mình nhìn thấy cái gì, sắc mặt Minh Nghi đanh lại. Tạ Liên suy đoán, hẳn là một vài hình ảnh đậm máu của nguyên hình huyết xã hỏa, đúng là cũng không tiện miêu tả. Hồi lâu sau, Sư Thanh Huyền thở dài một hơi, nói: "Là ta vô dụng. Nếu ta có thể tự phi thăng, những chuyện này sẽ không xảy ra."

Số mệnh vốn có của Sư Thanh Huyền, so với người phàm chắc cũng được tính là rất tốt, bằng không Bạch Thoại Chân Tiên sẽ không nhắm vào hắn. Nhưng sợ rằng còn lâu mới đạt cảnh giới có thể phi thăng, những người như thế đầu có một lớp linh khí bao phủ, vật không phải người khó mà xuống tay, huống hồ làm gì có yêu ma quỷ quái nào chịu chủ động trên chọc thần quan tương lai?

Một người có thể phi thăng hay không, không phải chỉ thông minh là được, thông minh kèm nỗ lực cũng chưa chắc đã được, lại càng không phải cứ dốc càng nhiều thiên tài địa bảo thì càng có tác dụng. Đôi lúc nó đáng giận thế đấy. Mười năm học tập gian khổ, không bằng kẻ trời sinh tài trí hơn người xuất khẩu thành thơ. Trăm năm dốc hết tâm huyết, không bằng một cơn tỉnh ngộ trong tích tắc của kẻ khác.

Không có mệnh đó tức là không có. Cho dù Thủy Sư dốc thêm bao nhiêu tâm huyết vào em trai, nếu không thay đổi số mệnh, rất có thể chỉ dừng chân tại Trung thiên đình, cùng lắm thì được làm đầu lĩnh của nhóm thần quan hạ cấp. Đi được đến bước vinh quang vô tận hôm nay, tất cả

đầu nhờ huynh trưởng lấy trộm thứ vốn thuộc về người khác, gắn lên nên người mình. Nhưng hề có chút lương tri và tự tôn, cảm giác sau khi biết được sự thật, khỏi nói cũng tưởng tượng được.

Nếu chuyện này không xảy ra, người vốn dĩ thật sự sở hữu mệnh phi thăng, hôm nay sẽ vinh quang nhường nào?

Nghĩ đến đây, một luồng linh quang bỗng lóe lên trong đầu Tạ Liên.

Y nói: "Không. Phong Sự đại nhân, kẻ bảo người ra ngoài, không phải là Bạch Thoại Chân Tiên."

Sư Thanh Huyền ngẩng mặt lên, hỏi: "Hả? Giọng nói đó nhất định là nó, ta không nhớ lần đâu."

Tạ Liên nói: "Không không, giọng là của nó, không có nghĩa bản thể vẫn là nó. Các vị còn nhớ không: Con mồi mà Bạch Thoại Chân Tiên nhắm trúng, cuối cùng đều là tự sát bỏ mình. Nhưng mà, có một người ngoại lệ."

Ngừng giây lát, y hỏi: "Hạ Sinh chết như thế nào? Trong huyết xã hóa diễn ra sao? Là tự sát ư?"

Sư Thanh Huyền mở to mắt, nói: "Không phải tự sát. Là..."

Minh Nghi nói: "Kiệt sức bỏ mình."

Tạ Liên nói: "Đúng thế! Dù cho vận rủi quấn thân, mãi đến phút cuối, Hạ Sinh cũng chưa từng có ý định tự sát."

Y trầm ngâm nói: "Nghĩ kỹ lại, ý chí của người này kiên định đến lạ, liên tục gặp phải đủ loại đả kích bất công bất hạnh, nếu là người bình thường, chỉ sợ đã tự sa ngã từ lâu, hoặc là kết thúc cho xong*, nhưng hẳn một mực chống cự, không hề có chuyện khuất phục. Ta đoán biết đâu sau khi tìm đến hắn, Bạch Thoại Chân Tiên vẫn không hút được thứ nó muốn - - Nỗi sợ. Cái chết của Hạ Sinh cũng không phải vì sợ hãi tuyệt vọng mà suy sụp tự sát. Bạch Thoại Chân Tiên quấn lấy hắn, thật ra chẳng hề ăn

được quả ngọt, cần một ngụm trứng phải tẩm thép, răng gãy nát, cuối cùng thua trắng."

*Kết thúc cho xong (nguyên văn là "nhất liễu bách liễu"): ý nói sau khi kết thúc một sự việc chủ chốt thì những việc nhỏ có liên quan cũng kết thúc theo.

Nghe vậy, Sư Thanh Huyền chậm rãi lắc đầu, tán thán từ đáy lòng: "...Ta thật sự không bằng người đó."

Tạ Liên nói tiếp: "Hắn mang một thân sát khí và oán khí lìa đời, ta không cảm thấy hèn phách đã trải qua tôi luyện như thế sẽ ngủ yên từ đây, chắc chắn không được yên ổn, khát vọng báo thù."

"Vậy nên, Phong Sư đại nhân à, ta cho rằng 'Bạch Thoại Chân Tiên' hiện tại, rất có thể không phải thứ tìm đến người khi người vừa chào đời. Mà là kẻ đã cắn ngược Bạch Thoại Chân Tiên sau khi ngoan cường chống cự đến chết, Hạ Sinh, hoặc nên nói, Hạ Huyền!"

Lời vừa thốt ra, Sư Thanh Huyền và Minh Nghi đều ngăn người. Hoa Thành lại thân nhiên tiếp lời: "Quý ăn quý."

Người ăn người, nếu ăn được cùng lắm chỉ no thôi. Quý ăn quý, nếu ăn đúng cách thì có thể tiêu hóa năng lực và pháp lực của đối phương dùng cho mình.

Tạ Liên nói: "Điêu này cũng có thể giải thích, tại sao 'Bạch Thoại Chân Tiên' lại nắm rõ rất nhiều chi tiết của chuyện đó. Loại yêu quái này điên loạn mà dị hợm, không thông minh vậy đâu. Nhưng bây giờ trở về tìm các người, là một..."

Y vốn định dùng "thể kết hợp", nhưng lại cảm thấy không chính xác lắm. Lúc này, Hoa Thành nói: "Thể cường hóa."

Tạ Liên tiếp lời: "Đúng thế. Sau khi cắn nuốt Bạch Thoại Chân Tiên, ý thức của Hạ Sinh nắm trọn vị trí chủ đạo. Hắn của hiện tại, không chỉ có

năng lực nguyên rửa mà còn rất thông minh, hơn nữa còn có oán hận vô cùng vô tận với các người."

Thế nên, dù rõ ràng đã biết khẩu lệnh thông linh của Sư Thanh Huyền từ lâu, nhưng nó lại không dùng thuật thông linh hạ lời nguyên chết chóc với Sư Thanh Huyền ngay từ đầu, cứ phải đi từng bước một, siết chặt thông lọng, buộc Sư Thanh Huyền tự bịt hai tai, tự che hai mắt, tự giam mình trong phòng trống. Tựa như con mèo bắt được một con chuột, không giết ngay mà đùa với nó trước, đùa đến khi nó tự sợ chết.

Hồi lâu sau, Minh Nghi lên tiếng: "Việc đến nước này, người định xử lý thế nào."

Mọi người nhìn về phía Sư Thanh Huyền. Sư Thanh Huyền đã bất giác vò tóc mình rối bù, lơ ngơ nói: "...Các người đừng nhìn ta chứ? Ta... cũng không biết nên xử lý sao nữa!!! Ta chỉ là... tạm thời, không biết phải nhìn anh mình thế nào..."

Dù gì cũng là anh ruột của mình, hơn nữa còn vì mình mà phạm phải tội lớn tày trời, sát hại mạng người, nhất thời không biết nên xử lý thế nào cũng hợp tình hợp lý. Sư Thanh Huyền nói tiếp: "Nhưng mà, ta ở đây xin nhờ các vị trước, trước tiên, tuyệt đối đừng tiết lộ ra ngoài! Tạm thời, chỉ tạm thời thôi, để ta nghĩ kỹ xem... rốt cuộc nên xử lý thế nào. Tuy ta đã nghĩ nhiều ngày rồi, nhưng vẫn chưa nghĩ thông, nói chung để ta tự bình tĩnh lại trước đã..." Đến lời cuối cùng, Sư Thanh Huyền đã nói năng lộn xộn, hai mắt đại ra.

Sư Vô Độ luôn miệng nói muốn "trị bệnh" cho Sư Thanh Huyền, nhưng có bệnh gì để trị chứ? Chẳng có gì ngoài rút khỏi thần đàn, biến về thành người phạm. Tiếp tục đổi mệnh cho Sư Thanh Huyền, phi thăng lần nữa, "bệnh" này mới khỏi được. Mặc dù rất khó tìm lại một ứng cử viên phù hợp như thế, nhưng ai biết Sư Vô Độ sẽ dùng tà pháp gì nữa? Cũng khó trách Sư Thanh Huyền la hét muốn làm người phạm không làm thần tiên, hối hả bỏ chạy.

Còn có cuộn giấy sai toét loét về Bạch Thoại Chân Tiên, tất nhiên cũng vì không muốn Sư Thanh Huyền tra được phương hướng chính xác mà chỉ

bây chỉ bạ, chẳng biết rốt cuộc lấy từ tay Sư Vô Độ hay Linh Văn. Nhưng lúc trước Sư Vô Độ muốn tìm một người có đi đầu kiện phù hợp như thế, tất nhiên cũng cần diện Linh Văn hỗ trợ giăng lưới. Bản tôn Linh Văn hoàn toàn không biết gì về chuyện này thật sao? Nếu đã có một thần quan phi thăng bằng cách này như Sư Thanh Huyền, vậy có khi nào còn thần quan thứ hai, thần quan thứ ba, hay thậm chí càng nhiều thần quan nữa cũng phi thăng như thế?

Nếu quả đúng là vậy thì quá đáng sợ rồi, thiên hạ đại loạn, nhất định phải xem xét thận trọng. Ngoại trừ Hoa Thành đứng ngoài bàng quan, ung dung nhàn nhã, những người còn lại trong nhà tranh đều mặt đầy tâm sự, như gặp địch mạnh. Đúng lúc này, ngoài nhà tranh bỗng truyền đến tiếng động lớn hỗn loạn, có trâu giận dữ rống "mu mu", có càng nhiều nông dân la hét: "Cản lại! Cản lại!"

"Đằng đằng sát khí như vậy là muốn làm gì!"

Tạ Liên đến bên khe cửa nhìn thử, nói: "Là Bùi tướng quân."

Rõ ràng khi này Bùi Minh bị Quyên Nhất Chân vung giường đập một tảng, bây giờ lại lảnh lặt đứng ở bên ngoài. Trước mặt Bùi Minh là một tấm bia méo, dùng bia làm ranh giới, trông hắc như có đi đầu kiêng kỵ, không dám tùy tiện xâm lấn, chỉ cần kiểm đứng thẳng tại chỗ. Các nông nhân tay nắm cuốc và lưỡi hái, mặt viết không hoan nghênh. Con trâu đen trong ruộng phun mạnh vài hơi từ lỗ mũi, sau đó đột nhiên đứng thẳng dậy, nháy mắt biến thành một người đàn ông cao to vạm vỡ, mặt mũi khôi ngô tuấn tú, còn đeo một cái khoen mũi sắt nho nhỏ, cười nói: "Ơ hay, đây chẳng phải là Bùi tướng quân sao, khách hiếm nha. Ngọn gió nào thổi ngài đến đây vậy? Nói trước nhé, chuyện của Tiểu Bùi nhà người không liên quan đến bọn ta."

Tạ Liên như có đi đầu tư lự. Khi này nhìn thấy đồng ruộng và con trâu đen kia, y đã loáng thoáng có chút ấn tượng, quả nhiên nơi đây chính là núi Vũ Long, quê hương của Vũ Sư. Năm đó cũng chính vị ngưu huynh này đưa nón Vũ Sư cho Tạ Liên mượn để tạo mưa. Từ biệt nhiều năm, phong thái như xưa, cày ruộng vẫn cần cù và miệt mài như thế. Sư Thanh Huyền

cũng chen đến bên khe cửa, nói với Tạ Liên: "Trâu nhà Vũ Sư đó. Trâu ổn lắm."

Trước đây Bùi Minh từng ném quả đăng ở chỗ Vũ Sư, bây giờ hiển nhiên phải khiêm nhường khách sáo, không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói bằng giọng vô cùng lễ độ: "Không dám nhận. Lần này Bùi mỡ không phải đến tìm quốc vương nước Vũ Sư. Xin hỏi Phong Sư đại nhân có đến quý hương không?"

*Quý hương là cách nói tôn trọng, kiêu quý phủ, quý danh này nọ ấy, hương là quê hương.

Chương 118:Độ Thiên kiếp, Đông Hải nổi sóng to.

Con trâu cất tiếng: "Ha, ta đâu có khen người, có gì mà không dám nhận? Bên đây bận bịu làm ruộng, không thấy ai đến cả."

Bùi Minh nói: "Nếu đã vậy", vừa nói vừa tiến lên một bước, đám nông dân tức thì ðồng loạt giơ cuốc, hô to: "Giẫm chết r ấ! Gã giẫm chết r ấ!"

Bùi Minh cau mày: "Giẫm chết cái gì cơ?"

Con trâu đáp: "Người giẫm chết hoa màu mà bọn họ vất vả tr ờng được r ấ, xin lỗi đi."

Bùi Minh cúi đầu nhìn, cố nhin nói: "Nếu ta không nhìn l ầm, đây chỉ là cỏ dại thôi."

Con trâu nói với vẻ khó hiểu: "Một tướng quân chỉ biết đánh đánh giết giết như người thì biết gì? Là cỏ hay hoa màu, lẽ nào người làm ruộng bọn ta không rõ hơn người?"

Tuy Tạ Liên đã nhìn ra người ở thôn Vũ Sư chỉ đang cố ý làm khó dễ Bùi Minh, nhưng y vẫn không nén nổi tò mò rốt cuộc là cỏ hay hoa màu. Bùi Minh đường đường là Võ Thần trấn giữ phía Bắc, sao có thể xin lỗi một đám nông dân vì lý do nhạt nhẽo vậy chứ? Hắn dứt khoát không thèm nhìn, lại bước lên vài bước, lấy hơi quát: "Thanh Huyền ra đây! Bây giờ anh người đang độ kiếp, tình thế không ổn, sắp xảy ra chuyện rồi!"

"..."

Sư Thanh Huyền vốn hạ quyết tâm trốn trong phòng không ra, dù sao Bùi Minh cũng sẽ không xông vào, nhưng vừa nghe câu này, Sư Thanh Huyền vội kêu lên: "Cái gì?!!" Đoạn mở cửa lao ra ngoài.

Bùi Minh liếc con trâu, nói: "Quả nhiên người lại chạy đến đây!"

Sư Thanh Huyền kinh ngạc, thoáng chốc kịp phản ứng lại, bèn nhảy trở về "Người người người đừng hù ta, làm gì nhanh vậy chứ? Chuyện này đột ngột quá, ta cứ tưởng ít nhất cũng còn vài tháng chứ?" Nhưng ban nãy ở Tiên kinh, đúng là Thủy Sư đã vội vã rời đi, dường như phải ứng phó với chuyện gì gấp gáp lắm. Sư Thanh Huyền lập tức giơ hai ngón tay chạm vào huyệt thái dương, đây là kiểu kết ấn tay của thuật thông linh, nhưng giơ lên rồi hắn mới nhớ ra mình đã mất hết pháp lực, thậm chí chẳng màng phiên muộn mà hốt hải túm lấy Tạ Liên, hỏi: "Thái tử điện hạ, giúp ta hỏi xem, đi đâu này có thật không?"

Tạ Liên và Minh Nghi đều tiến vào Thông Linh trận, đúng như dự đoán, bên trong đã loạn thành náo loạn, sốt sắng vô cùng. Dường như có không ít thần quan đang theo dõi trực tiếp tình hình bên Đông Hải, đua nhau lầm bầm: "Trời ơi... tư thái này... không hổ là Thủy Hoàn Thiên!"

"Này này này, kiểu này vượt qua nổi sao..."

Thần quan pháp lực càng cao cường và số lần độ kiếp càng nhiều, lần Thiên kiếp tiếp theo sẽ càng hung hiểm hơn. Sư Vô Độ lững đoan đường thủy, xưng bá đường tiên tài, đây lại là Thiên kiếp thứ ba của hắn, kiếp này ra sao khỏi nói cũng biết. Tạ Liên đáp: "Là thật."

Con trâu vẫn còn cản đường, Bùi Minh không tiện xông vào, đứng từ xa cất tiếng: "Người đâu phải con nít nữa, ai lại lấy chuyện này ra lừa người! Độ Thiên kiếp không phải hẹn ăn cơm, còn có thể chọn ngày lành thay đổi mới rồi đi chắc? Nói đến là đến, trở tay không kịp! Bây giờ anh người đang ở trên biển Đông Hải, Đông Hải đã nổi sóng to, ai cũng vào không được ra chẳng xong, đang đấu chọi với sóng thì đột nhiên có người báo tin người chạy trốn rồi, người bảo anh người làm sao yên tâm độ kiếp đây!"

Sư Thanh Huyền nói: "Vậy người mau báo cho huynh ấy biết ta đang ở thôn Vũ Sư đi chứ?!"

Nghe tình hình tường thuật tức thời trong Thông Linh trận, Tạ Liên nói: "Không ổn rồi. Hiện tại toàn bộ vùng biển mà Thủy Sư đại nhân đang độ kiếp đã phóng thích một luồng pháp lực cuồn cuộn loạn, e rằng hắn đang hỗn loạn, không ai có thể nói gì với hắn rồi!"

Sư Thanh Huyền lập tức xông ra: "Đưa ta đi xem!"

Bùi Minh chìa tay: "Đi!"

Minh Nghi lại bồng lách mình, chặn trước mặt Sư Thanh Huyền, sắc mặt nghiêm nghị. Sư Thanh Huyền hỏi: "Minh huynh sao thế?"

Minh Nghi cau mày không đáp, Tạ Liên đại khái đoán được Minh Nghi nghĩ gì, cũng như tại sao lại ngăn cản Sư Thanh Huyền.

Bây giờ đến giúp Thủy Sư vượt lên Thiên kiếp này, thật sự là quyết định chính xác sao?

Nếu chuyện đổi mệnh là thật, Thủy Sư tất phải chịu hình phạt tương ứng. Bây giờ chẳng những chưa truy cứu trách nhiệm của hắn, trước tiên còn giúp hắn thăng lên một bậc, làm thế thật sự không có gì bất ổn sao?

Sở dĩ đoán được điếu này, là vì Tạ Liên cũng đang cân nhắc vấn đề này. Dẫn đo giấy lát, cuối cùng Sư Thanh Huyền thở dài một hơi, nói: "...Minh huynh, ta... cảm ơn huynh. Nhưng nói sao đi nữa, đó cũng là... ta vẫn không yên tâm được, qua ải này trước rồi tính tiếp!"

Dứt lời, Sư Thanh Huyền lao đến cạnh Bùi Minh, quay đầu nói: "Cảm ơn Thái tử điện hạ! Cảm ơn Vũ Sư đại nhân! Cảm ơn trâu! Cảm ơn các vị! Ngày sau sẽ báo đáp!" Hai người kia vội vã đi trước. Minh Nghi đứng yên tại chỗ chốc lát rồi cũng đi theo. Tạ Liên nhìn bóng lưng bọn họ nhưng không nhúc nhích, Hoa Thành bước chậm ra khỏi nhà, hỏi: "Ca ca không đi sao?"

Nghĩ ngợi một lát, Tạ Liên vẫn lắc đầu, ôn tồn đáp: "Chuyện này ta không quản nổi. Xem bọn họ tự giải quyết thế nào trước đã."

Sư Thanh Huyền là người trong cuộc, đến giờ còn chưa nghĩ thông rốt cuộc nên làm như thế nào, Tạ Liên cũng thấy hơi rối rắm. Tuy y có thể hiểu được vì sao Sư Vô Độ phải làm như vậy, nhưng y không thể tán thành cách làm ấy. Kết cục lý tưởng chính là Sư Vô Độ tự nhận tội, tự lãnh hình phạt, có lẽ Minh Nghi cũng mong vậy nên mới ngăn cản Sư Thanh Huyền. Nhưng với thái độ tâm cao khí ngạo, bá đạo kiêu căng của Thủy Sư, chuyện này gần như bất khả thi. Ngẫu ở địa vị cao như thế biết bao năm, chẳng ai sẵn lòng tự rút xuống cả.

Nếu đổi thành người khác, đoán chừng Tạ Liên sẽ lập tức phan phui vụ này lên Thượng thiên đình, nhưng nghĩ đến Phong Sư xưa nay luôn thân thiết nhiệt thành, bây giờ anh hấn đang gặp chuyện nguy cấp, tạm thời y không thể nào lật mặt được, làm vậy khác nào giậu đổ bìm leo, bỏ đá xuống giếng, không hèn nhát chút tình xưa. Trước tiên chỉ có thể xem bọn họ tự giải quyết thế nào, nếu cuối cùng vẫn giải quyết không ổn...

Nghĩ tới đây, Tạ Liên nói với Hoa Thành bằng giọng tự giễu: "Tam Lang, có lẽ lời khuyên lúc trước của đệ đúng rồi. Ấy, chuyện này..."

Hoa Thành cười khẽ, đang định mở miệng thì Tạ Liên lại thành linh biến sắc. Chỉ nghe trong Thông Linh trận, Linh Văn lên tiếng: "Cái gì?! Máy trăm thuyền của ngư dân đầu bị cuốn vào ư? Ngay tại lúc này?!"

Tạ Liên lập tức sửng sốt, thất thanh hô: "Ngư dân? Bị cuốn vào đâu? Đông Hải sao?"

Nếu nói ban nãy Thông Linh traten loạn thành một n ấ cháo, thì bây giờ n ấ cháo đó đã đổ xuống đất cho chó ăn. Linh Văn thậm chí không rảnh trả lời, nhưng giọng vẫn xem như bình tĩnh: "Làm phi ền, có Võ Th ần nào đang trực không? Lão Bùi?"

Bùi Minh đáp trong traten: "Đừng quýnh, ta đang đưa Sư Thanh Huy ền chạy qua đó, Địa Sư đại nhân cũng ở đây. Trước tiên người tính chắc chắn xem có mấy trăm người bị cuốn vào sóng gió, bọn ta sẽ đưa tất cả trở về, tận sức không để lọt ai."

Linh Văn đáp: "Cực thân người r ấ. Bây giờ Thủy Sư đại nhân đang bùng nổ pháp trường, không cho phép người khác tiến vào phạm vi hấn độ kiếp, th ần quan Trung thiên đình mà vào nhất định sẽ bị đánh thành cơm thừa canh cặn, th ần quan Thượng thiên đình hấn có thể thử phá vỡ lá chắn. Người bị ảnh hưởng e rằng vượt hơn hai trăm, chỉ có hai người các người sợ rằng không đủ nhân lực, vẫn c ần một vị Võ Th ần. Có vị điện hạ nào hiện đang ở đây không? Nam Dương tướng quân? Huy ền Chân tướng quân?"

Có người đáp lời: "Chẳng phải hai vị tướng quân bị phạt giam vì tội phá hoại Tiên kinh r ấ sao, bây giờ không gọi được..."

"Thái Hoa thì sao? Thái Hoa điện hạ đã trở lại chưa?" (Lang Thiên Thu)

"Chưa trở lại! Đã phái ra ngoài r ấ."

"Kỳ Anh đâu?"

"Ai biết cậu ta chạy đi đâu, tên này quanh năm chặn tất cả thông linh, chẳng thềm nghe ai nói, đâu phải người không biết!"

Ngoài mấy vị này, Thượng thiên đình làm gì còn Võ Th ần nào đủ t ầm chứ? Mặc dù đang nóng ruột, Tạ Liên cũng không khỏi có chút phi ền muộn, chẳng lẽ hào quang th ần đ ồng nát của mình thật sự mạnh đến nỗi mọi người đều quên mất mình xuất thân là Võ Th ần sao? Y vội lên tiếng: "Ta! Có ta nè! Để ta đi cho. Tới Đông Hải vớt ngư dân phải không?"

Linh Văn đáp: "Thái tử điện hạ, bây giờ sóng gió trên Đông Hải hết sức nguy hiểm, pháp lực của ngài lúc linh lúc không linh, lỡ như..."

Tạ Liên ngắt lời: "Không sao đâu. Ta từng đánh cá ở bốn biển, chưa lần nào ra biển mà không gặp sóng to gió lớn, thường xuyên trôi nổi trên biển mười ngày nửa tháng, đã quen lắm rồi."

"..."

Các thần quan nhện không được nghĩ thêm: "Vậy cũng được hả? Rốt cuộc người còn từng làm gì nữa?"

Lúc này tình thế nguy cấp, không kịp đắn đo nhiều, Linh Văn nói: "Được. Vậy làm phiền ngài, Bùi tướng quân các người hợp tác với nhau nhé!"

Bùi Minh đáp: "Được!"

Tạ Liên đóng thông linh, quay đầu nói: "Tam Lang, phía Đông Hải..."

Nào ngờ vừa quay đầu đã thấy Hoa Thành thay một bộ đồng phục dân gọn nhẹ, ném xí ngầu lên rồi túm bằng một tay, tay còn lại đặt lên cửa, dứt khoát nói: "Đi thôi!"

Tạ Liên ngẩn ra, sau đó bật cười: "Được!" Dứt lời bèn đuổi theo.

Cửa vừa mở, đập vào mắt không phải nội thất trong nhà, mà là một bãi biển xám xịt.

Hai người bước ra từ một gian nhà làng chài nho nhỏ trên bãi biển, gian nhà nhỏ này chính là một trong những điểm dừng chân thường dùng nhất của thuật Rút ngàn dặm đất ở Đông Hải. Ngoài bãi biển là biển khơi bao la bát ngát, rộng lớn vô biên. Sở dĩ bãi biển xám xịt, không phải vì cát màu xám mà vì sắc trời xám ngoét, biển cũng xám ngoét. Âm u mịt mù, mây đen cuộn cuộn, áp lực nặng trĩu khiến người không sao thở nổi.

Ở mặt biển ngoài xa, chốc chốc lại có một cơn sóng thần trời dậy, hết như một vách tường cao sừng sững nổi lên trên đất bằng, sau đó đổ vỡ sụp ngay. Ngoài ra còn hàng loạt cột nước tựa như rừng nước phóng thẳng lên trời, điên cuồng tàn phá như gió lốc, lên cao rồi ập xuống. Tia sét xanh đậm chạy dài phía chân trời, méo mó mà dữ tợn.

Một chiếc thuyền lớn mới toanh đậu bên bãi biển, trên biển nhất định phải có chỗ dừng chân, nếu chỉ bay trên không trung, biết đâu chừng sẽ bị một tia sét đánh trúng, vì vậy nhất định phải có thuyền, thuyền này tất nhiên không phải thuyền bình thường. Ba người Sư Thanh Huyền, Bùi Minh, Minh Nghi đã ở trên thuyền, vừa thấy hai người Hoa Tạ bước ra khỏi gian nhà làng chài, Bùi Minh vội gọi: "Thái tử điện hạ!"

Sư Thanh Huyền thở dài: "Thái tử điện hạ, huynh... hầy! Cực thân huynh rồi. Thật có lỗi quá."

Tạ Liên lên thuyền, hỏi: "Chức trách thôi mà. Thuyền này lái thế nào?"

Thấy Hoa Thành thành thoi khoanh tay đứng sau lưng Tạ Liên, Bùi Minh cảnh giác dặn: "Những người không phận sự lui ra đi, đợt sóng gió này không phải chuyện đùa đâu."

Tuy hiện tại Hoa Thành đang mặc một bộ đồ giả dị khâu miến vớ, song vẫn không giấu được vẻ tuấn tú và hoạt bát của hấn, trông giống hệt một tiểu ngư dân khôi ngô. Hấn cười đáp: "Ta nào phải người không phận sự, ta đi theo điện hạ nhà ta thôi."

Tạ Liên cũng lên tiếng: "Đệ ấy là người trong điện của ta."

Bùi Minh đã giương kiếm, không chịu nhượng bộ, khẳng khái nói: "Lui xuống."

Tạ Liên còn chưa đáp, Hoa Thành đã nói với hấn bằng giọng hết sức kiên quyết: "Không. Chuyến này ta nhất định phải đi với người."

Hai bên chỉ mới giằng co chốc lát, Sư Thanh Huyền lại cảm thấy chốc lát dài như bốn mùa, bèn nói với Bùi Minh: "Bùi tướng quân, người này

không có vấn đề gì đâu, mau lái thuyền đi!"

Đang nói dở, một tia sét thành linh bổ xuống phía chân trời, đánh vào mặt biển. Khắp mặt nước biển truyên tia điện, tí tách phát sáng, biến thành màu xanh ngọc huỳnh quang, tựa như một quả tim khổng lồ đột ngột nảy lên, bắt đầu hô hấp. Cảnh tượng ấy hùng tráng tột bậc, đến thời hết sức kinh người, Bùi Minh cũng không muốn đợi thêm nữa, quát: "Lái!"

Thân thuyền chấn mạnh một cái, lục cục lục cục, tiếng chuyển động của trục tròn vang lên, dù không hề có người tác động, chiếc thuyền lớn lại có thể tự chạy ra khỏi bãi biển, phóng nhanh vào sâu trong biển cả. Giữa sấm vang chớp giạt và sóng gió kinh hoàng, một con đường mở ra.

Sóng gió tuy lớn nhưng Tạ Liên, Hoa Thành, Bùi Minh và Minh Nghi đều đứng vững chân, chỉ có Sư Thanh Huyền được Minh Nghi giữ chặt mới không nghiêng ngả. Tạ Liên hỏi lớn: "Thuyền này qua được sóng gió thế này sao?!"

Bùi Minh đáp: "Bây giờ chắc miễn cưỡng qua được, lát nữa được không thì khó nói!"

Thuyền đã lái cực nhanh, nước biển hai bên bắn bọt sóng ào ào, Sư Thanh Huyền hỏi: "Nhanh hơn nữa được không?"

Bùi Minh trả lời: "Thuyền này tiêu hao pháp lực, vậy là nhanh nhất rồi!"

Sư Thanh Huyền siết chặt tay phải, tay này vốn dĩ cầm quạt Phong Sư, một khi gió lớn nổi lên từ đất bằng, có gió lạnh đầy họ, thuyền này ít nhất có thể nhanh hơn bốn phần, nhưng giờ chẳng còn lại gì, Sư Thanh Huyền không khỏi thở dài tiếng nữa. Lúc này, Hoa Thành vỗ Tạ Liên một cái, gọi khẽ: "Ca ca."

Tạ Liên vừa quay đầu đã tròn to mắt. Chỉ thấy trên mặt biển cách đó bảy tám trượng, có một chiếc thuyền đánh cá nhỏ đang xoay vòng vòng giữa sóng dữ, trên thuyền thấp thoáng có vài bóng người, dường như đang kêu cứu, nhưng tiếng kêu cứu đã bị sóng to sấm giạt nuốt trọn.

Ngư dân gặp nạn!

Đây chính là mục đích Tạ Liên đi chuyến này. Nhược Da bay ra, quần hông vài ngư dân nhấc họ lên. Một số ngư dân đứng trên ván thuyền lớn, suýt thì xui lơ, Bùi Minh tức khắc mở cửa một khoang thuyền ném họ vào. Đến khi mở cửa ra lần nữa, những ngư dân đó sẽ phát hiện mình đã ở trên bờ.

Sau khi Hoa Thành và Tạ Liên vớt lên chừng ba bốn chục ngư dân, thuyền lớn cũng tránh xóc nảy ngày một đến gần trung tâm của gió bão và sóng lớn. Vào giờ phút này, tất nhiên có không ít thuyền quan đang ở ngoài xa vây xem cảnh tượng đáng sợ ấy, chắc chắn cũng có nhiều người phàm đang thần phục và sợ hãi thiên uy. Tia chớp đánh về phía thuyền này cũng càng lúc càng nhiều, tia chớp bị thu hút bởi ngu ồn pháp lực, nên sẽ đuổi đánh người pháp lực cao cường, đây chính là nguyên nhân khi người khác độ kiếp, tốt nhất nên trốn ra thật xa, bởi vì sẽ vạ lây cá dưới ao.

*Vạ lây cá dưới ao: Trích từ câu "Thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư", ý nói cửa thành bị cháy, mọi người chạy ra hồ mức nước để chữa cháy bảo vệ thành, mức hết nước thì cá chết.

Hiện tại Sư Thanh Huyền là người phàm, pháp lực của Tạ Liên chỉ đủ để y hỏi đôi câu trong Thông Linh trận, pháp lực của Hoa Thành không cần dùng vào lúc này nên phải cất kỹ, thế là tia chớp bèn tập trung nhắm vào người Bùi Minh. Bùi Minh nhiều lần dùng kiếm đánh bật tia chớp, thành thạo có thừa, bản lĩnh thế này, Tạ Liên vẫn bội phục vô cùng. Nếu đổi thành thần quan Trung thiên đình ở đây, chẳng những cũng bị đuổi đánh mà còn không thể đánh trả ấy chứ, bởi vậy mới không thể đưa bọn họ đến. Sau khi băng qua tấm lá chắn này không lâu sau, Sư Thanh Huyền chợt gọi lớn: "Ca!!!"

Tạ Liên vừa ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy giữa bảy tám con rồng nước cao ngút trời, Sư Vô Độ áo trắng phần phật lơ lửng trên không, tay kết ấn hình chữ "đấu".

*Tay kết ấn hình chữ "đấu"

Tuy thân hình của Sư Vô Độ hãy còn đề trên sóng dữ, nhưng có vẻ hơi mất tập trung, đề không ổn chút nào. Mấy con rồng nước ngang tàng chốc chốc lại nhắm chuẩn thời cơ áp sát, chờ dịp nuốt hẳn vào bụng, nhiều lần toàn thoát trong gang tấc. Thuyền lớn cách Sư Vô Độ chừng vài chục trượng, nếu quạt Phong Sư vẫn còn, Sư Thanh Huyền có thể đề sóng gió xuống một bậc, nhưng bây giờ mang hẳn mang thân xác người phàm, ngay cả giọng cũng chẳng truyền được bao xa, chỉ có thể sốt ruột chứ không làm được gì. Bùi Minh vừa mở miệng, giọng truyền cực mạnh cực xa: "Thủy Sư huynh! Tìm được Thanh Huyền rồi!"

Vừa dứt lời, Sư Vô Độ mở hai mắt ra.

Cùng lúc đó, một cơn sóng dữ dâng cao tận trời rồi đột ngột rút xuống, thuyền lớn bị nhấc đến giữa không trung nhưng không theo kịp tốc độ sóng dữ rơi xuống, cả thuyền lơ lửng giữa trời, sau đó rơi nhanh xuống dưới. Tạ Liên dùng thiên cân trụ giữ vững thân mình, nắm chặt tay Hoa Thành, nói: "Cẩn thận!"

*Thiên cân trụ (Trâu ngàn cân): một công phu của Thiếu Lâm giúp trụ tấn vững vàng.

Nói tới cũng lạ, rõ ràng Hoa Thành cao hơn y, bế y bằng một tay cũng không hết sức, nhưng Tạ Liên lại cảm thấy đối phương nhẹ tênh, như thể không để ý sẽ bay mất vậy, thế nên nắm rất chặt. Cùng lúc đó, Hoa Thành cũng trở tay nắm chặt y. Bên kia, Bùi Minh hô lớn: "Thủy Sư huynh, tập trung đi! Huynh không đề sóng xuống, em trai huynh chết đuối là cái chắc!"

Sư Vô Độ thấy được thuyền bên này, cũng nghe được lời Bùi Minh nói, sắc xanh chợt lóe trên mặt, kiêu kết ấn tay đột ngột thay đổi, quanh thân như tỏa ra một lớp pháp trường, bảy tám con rồng nước vẫn lượn quanh người hẳn nháy mắt bị đánh vỡ, hóa thành mưa to khắp trời, lồm bồm rơi xuống.

Mưa rơi như đá, nện ván thuyền vang bộp bộp, nện cho thân người đau âm ỉ. Nhưng sau đợt này, sóng gió cũng giảm bớt đôi chút. Sư Vô Độ chậm

rãi hạ cánh, đáp xuống chiếc thuyền của bọn họ. Ai ai cũng bị sóng đánh cho ướt như chuột lột, Sư Thanh Huyền lau mặt, lúng túng gọi: "...Ca."

Mặt Sư Vô Độ vẫn xanh mét, hấn bước nhanh tới, quát: "Ta bảo đệ ở yên tại chỗ, đệ chạy lung tung làm gì! Có phải đệ muốn chọc ta tức chết mới vừa lòng không!!!"

Sư Thanh Huyền thật tình chẳng biết nên nói gì. Không gặp thì lo lắng, gặp rồi lại nghĩ đến chuyện đó, trong lòng vẫn không chấp nhận được, ấp a ấp úng: "...Ây, đệ chỉ... đệ..."

Cuối cùng, Sư Thanh Huyền gãi đầu, than thở: "Huynh độ kiếp xong là tốt rồi. Đệ nghĩ, đệ vẫn cảm thấy..."

Sư Vô Độ lại ngắt lời: "Ai nói ta độ kiếp xong?"

Sư Thanh Huyền sững sốt: "Vậy vừa rồi không phải sao?"

Bùi Minh dùng hai tay vuốt mái tóc sưng nước, nói: "Đừng vui mừng quá sớm, anh người độ lần Thiên kiếp thứ ba, làm gì đơn giản thế được, ít nhất phải bảy ngày bảy đêm. Thứ vừa rồi chỉ là mở màn thôi."

Trên thực tế, cho dù là lần Thiên kiếp thứ nhất cũng không đơn giản như vậy. Xem ra "Thiên kiếp" mà lúc trước Sư Thanh Huyền đón nhận nhẹ hơn người khác nhiều. Ất hẳn cũng nghĩ đến điếu này, sắc mặt Sư Thanh Huyền lại buồn hiu. Tạ Liên vẫn nhớ mục đích của chuyến này, vào Thông Linh trận hỏi: "Linh Văn? Bây giờ chúng ta tiến vào vùng biển nơi Thủy Sư đại nhân độ kiếp, có thể chỉ rõ xem ngư dân bị cuốn vào sóng gió ở bên nào không?"

Linh Văn nói: "Chờ chút." Qua một hồi, nàng lên tiếng: "Làm phiền rồi. Hôm nay có hai trăm sáu mươi một ngư dân bị cuốn vào phạm vi hấn độ kiếp, hơn nữa phân tán quá rộng, lẻ tẻ lác đác..."

Nói chưa được mấy câu, giọng nàng bắt đầu đứt quãng, Tạ Liên nghe không rõ, hỏi: "Chuyện gì vậy? Linh Văn?"

Y tưởng pháp lực của mình lại dùng hết, nhưng khi ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Bùi Minh, rõ ràng bên hấn cũng thế. Cả bọn còn chưa thương lượng, Tạ Liên lại thấy trên mặt biển cách đó không xa có vài chiếc thuyền nhỏ tan hoang trôi tới, bèn nói: "Chắc dư âm của trận mở màn vừa rồi quá lớn, thông linh không suôn sẻ, có lẽ lát nữa sẽ ổn thôi. Linh Văn nói có hai trăm sáu mươi một ngư dân bị sóng dội tách xa, trước tiên cứu được bao nhiêu hay bấy nhiêu."

Tất nhiên không ai phản đối. Bùi Minh nói: "Thủy Sư huynh, huynh vào trong nghỉ ngơi chút đi. Huynh vừa chống xong trận mở màn, chẳng biết khi nào lại đến nữa. Lần này huynh cũng xui thật, không ngờ lại liên lụy nhiều người phạm đến vậy."

Sư Vô Độ có vẻ hơi mệt thật, hấn khẽ gật đầu, đẩy cửa một khoang thuyền khác, vào trong nghỉ xuống. Sư Thanh Huyền trông như muốn nói chuyện nghiêm túc gì với anh trai, nhưng nếu chưa độ kiếp xong, Sư Thanh Huyền cũng khó mở lời vào thời khắc mấu chốt này, đành phải nuốt ngược trở vào, rồi vội chuẩn bị đi qua chỗ khác với Minh Nghi, Sư Vô Độ lại mở mắt ra, nghiêm giọng nói: "Đệ đừng chạy lung tung, qua đây, nghỉ bên này."

Sư Thanh Huyền buộc lòng phải nghỉ xuống cạnh anh trai.

Qua hơn nửa ngày, sau đêm khuya, thuyền lớn trôi càng sâu vào Đông Hải.

Dù rằng thông linh vẫn đứt quãng, lúc linh lúc không linh, nhưng vẫn miễn cưỡng dùng được. Trong thời gian đó, nhóm Tạ Liên đã cứu hơn hai trăm ngư dân. Những ngư dân này vốn đang ra khơi đánh cá như thường lệ, nào ngờ đột nhiên nổi sóng gió lớn thế, cuốn bọn họ ra ngoài khơi xa tít, chỉ dựa vào sức mình, căn bản không thể nào trôi về được. Nếu trôi mấy ngày mấy đêm, biết đâu chừng sẽ chết đói chết khát phơi thành xác khô trên biển. Đột nhiên được cứu vớt, phải nói là tuyệt xử phùng sinh (tìm được đường sống vào thời khắc nguy hiểm nhất), không khỏi mừng như điên.

Lênh bênh trên biển thế này, chẳng biết phải trôi mấy ngày mấy đêm mới cứu được tất cả ngư dân, cũng không biết bao giờ lần Thiên kiếp thứ ba của Sư Vô Độ mới chính thức bắt đầu, nguy hiểm có thể xảy đến bất cứ lúc nào. Trong tình huống như thế, Bùi Minh vẫn không thay đổi tác phong của mình, buổi chiều cứu lên vài chị em gái ngư dân, mấy nàng bị dọa cho khóc sưng mắt. Bùi Minh ôm người ta vào lòng dịu giọng an ủi, rất một bộ tình nồng ý mật, thấm thiết chân thành, sau đó mới đưa vào khoang thuyền. Mấy cô nương còn quyến luyến không thôi, mong chờ mở cửa ra sẽ lại nhìn thấy hắn. Sư Vô Độ tĩnh tọa tu dưỡng hồi lâu, khí sắc cũng tốt hơn nhiều, mở mắt nói: "Chẳng phải xưa giờ người luôn yêu cầu rất cao sao?"

Mặc dù mấy cô nàng ngư dân đang tuổi xuân thì, nhưng dung mạo chỉ tầm hạng trung, đích thực kém xa tiêu chuẩn săn gái ngày xưa của Bùi Minh, nhưng sau khi ôm ấp con gái người ta, mặt mày Bùi Minh tức thì rực sáng, hân hân sà sà, cười nói: "Cứu liên tục bảy tám chục ông bác ngư dân râu ria xồm xàm, gặp phụ nữ là thấy quốc sắc thiên hương ngay, ha ha ha ha."

Nghe vậy, Sư Thanh Huyền và Minh Nghi chẳng muốn ngó tới hắn. Tạ Liên lắc đầu, trái lại thấy hơi buồn cười, qua một bên ngẩng đầu cười nói với Hoa Thành, ngẩng đầu chốc lát bỗng thấy bụng rỗng tuếch.

Những người khác trên thuyền đều không cần ăn cơm, mặc dù hiện tại Sư Thanh Huyền cũng là người phàm, nhưng Tạ Liên nghi ngờ chắc hẳn Sư Vô Độ đã dứt tiên đan gì cho hắn, cái loại một miếng no suốt mấy ngày ấy, thế nên đến giờ cũng không tỏ ra đói bụng. Thuyền này cũng không phải thuyền mà nhân gian chế tạo để ra khơi, chắc chắn không có chuân bị thức ăn, Tạ Liên đứng dậy toan xuống biển bắt vài con cá, Hoa Thành ở bên cạnh lại đưa thứ gì qua. Tạ Liên cúi đầu nhìn thử, là một cái bánh màn thầu trắng mềm.

Y lại ngẩng đầu trở xuống, nói khẽ: "Cảm ơn Tam Lang."

Hoa Thành cũng nhẹ giọng đáp: "Ca ca dùng tạm cái này lấp bụng đi, chốc nữa là xong rồi."

Vẫn là một cái màn th ầu chia làm đôi, hai người ng ồi s ống vai g ăm từ từ. Bùi Minh ở góc thuy ền bên kia nghe bọn họ th ần thì, bèn vuốt tóc nói: "Hai vị có phát hiện gì hả? Chi bằng ra khỏi thế giới nhỏ của hai người, nói bọn ta nghe với nào?"

Tạ Liên đang định nói qua quýt vài câu với Bùi Minh, song lại chợt nhúu mày, hỏi: "Các người có phát hiện chỗ nào bất ổn không."

Minh Nghi cũng nhăn mày, ng ẩng đ ầu nói: "Có."

Tạ Liên đứng dậy: "Hình như thuy ền này chạy chậm hơn rất nhi ều. Phải chăng không đủ pháp lực?"

Bùi Minh nói: "Làm sao thế được. Pháp lực trút vào thuy ền này trước khi xuất phát, có thể chạy trên biển thêm hai ngày nữa."

Tạ Liên đi đến bên thuy ền, tay vịn mạn thuy ền, nói: "Nhưng ta cứ cảm thấy, thuy ền này bỗng dưng trở nên nặng trĩch..." Lời còn chưa dứt, giọng thình lình im bặt. Những người khác ngoại trừ Sư Vô Độ đ ều tụ lại bên mép thuy ền, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Khỏi c ần phải hỏi, chỉ nhìn cũng biết là chuyện gì. Mặc dù sắc trời đã tối, nhưng vẫn loáng thoáng thấy được, mức ng ập nước của chiếc thuy ền lớn này bỗng trở nên sâu hơn một cách lạ thường. Đã vậy còn đang liên tục sâu thêm!

Tạ Liên vội nói: "Đáy thuy ền r ỉ nước hả?! Hay va phải đá ng ầm? Hoặc có thứ gì đó lặn dưới nước đục lỗ?"

Bùi Minh nói: "Không thể nào! Nếu va phải đá ng ầm làm sao chúng ta không phát hiện được? Thuy ền này cũng không phải thuy ền bình thường, thứ t ầm thường không đục thủng được đâu, trừ phi..."

Dường như nghĩ tới đi ều gì, Bùi Minh thoát cái ghen h ọng, Minh Nghi hỏi: "Trừ phi cái gì?"

Bùi Minh nói: "Tiêu r ồi."

Sư Thanh Huyền hỏi: "Tiêu gì cơ?"

Bùi Minh xoay phắt người, nói: "Thuyền chạy trên quỷ vực (1), vào nước tự khắc chìm. Trôi đến Hắc Thủy Quỷ Vực (2) rồi." "

Chú thích:

Quỷ Vực 鬼域 (2) và quỷ vực 鬼域 (1) khác nhau nhé, phân biệt sẽ là cái 1 không viết hoa, cái 2 viết hoa. Theo tác giả nói thì Hắc Thủy Quỷ Vực là một cụm nguyên, là xưng hô sẵn có, Vực 域 (2) ở đây là một loại quái vật âm thầm hại người dưới nước trong truyền thuyết, nó ngậm cát phun vào người làm cho người ta bị lở loét, còn cụm Quỷ Vực (2) dùng để chỉ những kẻ âm hiểm, những loại quỷ quái hại người. Hắc Thủy Quỷ Vực có thể gọi tắt là Quỷ Vực.

Còn vực 域 (1) là vùng, khu vực => quỷ vực (1) = cõi âm, nơi quỷ hồn lui tới.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

119-120

Chương 119: Thuyền đến Quỷ Vực, vào nước ắt chìm!

Tạ Liên hỏi: "Một trong tứ Tuyệt, Hắc Thủy Trầm Chu?"

"Tứ hại, không phải tứ Tuyệt."

"..." Bấy giờ Tạ Liên mới sực nhớ, mình thế mà lại vô thức gạt phăng Thích Dung ra khỏi bốn người này. Có lẽ vì y thật sự không thể nào đặt "Thanh Đăng Dạ Du" chung một cấp bậc với ba vị khác.

Sau khi bỏ cặp kiến thức qua cuộn giấy, Tạ Liên cũng hiểu sơ về vị "Hắc Thủy Trầm Chu" này. Kể rằng đây là một con đại thủy quỷ ẩn cư ngoài biển khơi, cũng chém giết bước ra từ núi Đồng Lô như "Huyết Vũ Thám Hoa". Tuy nói xưa nay vẫn luôn khiêm nhường, nhưng cũng chỉ khiêm nhường ở nhân gian và Thiên giới, theo tính toán chưa hoàn chỉnh, chí ít hẳn cũng đã cắn nuốt hơn năm trăm yêu ma quỷ quái nổi tiếng các nơi, trong đó có hơn bốn trăm con là thủy quỷ tu vi cao cường. Hắc Thủy Quỷ Vực, chính là địa bàn nơi nó cư trú.

Tương tự chợ Quỷ là địa bàn của Hoa Thành, "hể vượt ranh giới này, trời đất đều bằng vung", đến địa giới của họ, họ nắm quyền quyết định. Quỷ giới có một câu được lưu truyền rộng rãi: "Đất liền đỏ làm vua, dưới nước đen làm chủ", cũng bắt nguồn từ đó. "Đỏ", tất nhiên là chỉ Huyết Vũ Thám Hoa một thân áo đỏ. "Đen", chính là vị Hắc Thủy Huyền Quỷ này.

Bùi Minh nói: "Thủy Sư huynh, lần này huynh xúi quẩy thật. Huyền Quỷ không giống Thanh Quỷ, xưa giờ không thích gây sự, may là chưa trôi xa lắm, thừa lúc chưa bị phát hiện mau chuyển đầu thuyền đi."

Những người còn lại đều nhìn Bùi Minh: "Người chuyển đi chứ? Chẳng phải thuyền này do người phụ trách sao?"

Bùi Minh cũng thấy khó hiểu: "Chưa chuyển à? Thuyền này hẳn nên tự chuyển, không cần phải động tay."

Nhưng bánh lái đích thực chẳng hề nhúc nhích. Không còn cách nào khác, Bùi Minh đành tự đi tới cần lái, nhưng tay vừa đặt xuống, hắn lập tức nhú mào. Tạ Liên cũng đi qua hỏi: "Đây không được hả?"

Tuyệt đối không có khả năng là Bùi Minh không đủ sức, Tạ Liên vẫn luôn tràn trề niềm tin với sức lực của mình, nhưng y cũng đẩy không nổi. Minh Nghi bước lên xem xét giây lát, nói: "Chắc bị kẹt gì rồi, ta xuống dưới xem thử."

Sư Thanh Huyền nói: "Minh huynh ta xuống dưới với huynh."

Sư Vô Độ gắt giọng: "Quay lại đây! Không được chạy lung tung nữa."

Do Sư Vô Độ còn đang độ kiếp, không thể làm hắn nổi giận hoặc phân tâm, ảnh hưởng cảm xúc, Sư Thanh Huyền chẳng dám trái lời, ngượng nghịu trở về Minh Nghi bèn tự xuống dưới boong thuyền kiểm tra một mình. Tạ Liên vốn định đi giúp, nhưng y tự biết mình không rành tu sửa như Địa Sư, có đi cũng chẳng giúp được gì, cộng thêm nhìn ra mặt biển tối mịt bốn phía, y sực nhớ đến chuyện quan trọng hơn, trầm ngâm hỏi: "Liệu có ngư dân trôi đến khu vực này không?"

Thị lực của Hoa Thành cực tốt, vừa rồi vẫn hợp tác với Tạ Liên cứu hộ, rất nhiều ngư dân đều do Hoa Thành phát hiện trước, bây giờ hắn nhìn quanh một vòng, nói: "Hẳn là không. Hắc Thủy Quỷ Vực ở Nam Hải, ngư dân không trôi xa thế đâu. Chưa kể vùng biển này được thiết lập lá chắn, nếu không có tình huống đặc biệt, người thường chẳng thể vào được, ngộ nhỡ lọt vào cũng hết đường cứu. Trên cơ bản chẳng có thứ gì trôi vào đây mà không chìm."

Nơi này vậy mà đã là Nam Hải, chẳng ngờ bất tri bất giác đã trôi xa đến thế. Tạ Liên thử một chút, quả nhiên thuật thông linh đã bị chặn hoàn

toàn. Trước đó tuy đứt quãng nhưng tốt xấu gì cũng kết nối được, giờ đây lại lặng ngắt như tờ. Dầu hiện tại mặt biển xem như yên ả, nhưng không biết có mạch nước ngầm hiểm hóc gì ẩn náu dưới mặt biển không, sắc trời lại ngày một tối dần, trực giác mách bảo không lành, Tạ Liên nói: "Nếu không có ngư dân trôi dạt đến vùng này, nhờ lát nữa Địa Sư đại nhân sửa thuyền không được, chỉ bằng chúng ta bỏ thuyền lên bờ trước, Thủy Sư đại nhân trở về nơi độ kiếp ở Đông Hải, chúng ta tiếp tục cứu hộ cũng tiện hơn."

Bùi Minh nói: "Cũng được." Dứt lời mở cửa khoang thuyền.

Nào ngờ sau khi mở cửa, bên trong lại là khoang thuyền trống hoác chứ không phải cảnh đất liền, Bùi Minh tức thì biến sắc, hỏi: "Rút ngàn dặm đất mất linh?!"

Hoa Thành cười ha ha: "Lẽ đương nhiên thôi mà, nếu thuật thông linh cũng mất linh, sao còn dùng Rút ngàn dặm đất được chứ?"

Bùi Minh ngoái đầu nhìn sang bên này, hỏi: "Vị tiểu huynh đệ này, ta thấy người tuổi còn nhỏ mà có vẻ bình tĩnh phết, không lo lắng gì à?"

Tạ Liên nói: "Bây giờ thuyền đã trôi vào quỷ vực, lại còn đang chìm xuống, muốn chạy cũng không được, nghĩ cách giải quyết ải khó khăn trước đi."

Sư Thanh Huyền gọi với xuống boong thuyền: "Minh huynh, huynh thấy sao rồi? Sửa được không?"

Minh Nghi ở dưới đáp: "Không có hư! Cũng không bị kẹt gì. Là thứ khác làm nó mất linh."

Bùi Minh trầm giọng: "Là trận pháp lực của Huyền Quỷ."

Đang nói dở, cả boong thuyền lại thành linh chìm xuống, Tạ Liên nhìn lại lần nữa, thế mà đã có hơn phân nửa thân thuyền chìm dưới nước. Nếu là thuyền bè bình thường thì đã chống hết nổi từ lâu, nhưng là thuyền do tiên gia chế tạo nên hãy còn ngoan cố chống cự, liều mạng giãy lên. Tạ

Liên nói: "Mọi việc tất có ngoại lệ, không thể nào chẳng có thứ gì nổi được trên vùng nước này! Chắc chắn có thứ sẽ không chìm."

Hoa Thành nói: "Có."

Mọi người nhìn về phía hắn. Hoa Thành khoanh tay, thông dong nói: "Có một loại gỗ nổi được trên nước của Hắc Thủy Quỷ Vực mà không chìm."

Tạ Liên đoán thử vài loại gỗ đặc biệt phổ biến: "Gỗ đàn hương? Gỗ trầm hương? Gỗ hờ?"

Hoa Thành lại nói: "Gỗ quan tài."

"Gỗ quan tài?!"

Hoa Thành đáp: "Phải. Xưa nay chẳng có người nào vào nhàn Hắc Thủy Quỷ Vực mà sống sót trở ra, chỉ có một lần ngoại lệ, đó là vì trên chiếc thuyền ấy có một kẻ chở thi thể của người thân vượt biển về quê, sau khi thuyền chìm, gã cưới một chiếc quan tài trôi về bên bờ."

Bùi Minh nhưn mày nói: "Vị tiểu huynh đệ này biết cũng nhiều quá nhỉ."

Hoa Thành cũng nhưn mày đáp: "Đâu nào. Tại người biết ít quá thôi."

Mặc dù vẫn đang tĩnh tọa giữ kết ấn tay, Sư Vô Độ lại dời tầm nhìn sang đây, nheo mắt hỏi: "Bùi huynh, trước đó ta đã muốn hỏi, rốt cuộc kẻ này là ai? Lai lịch thế nào? Vì sao lại đi cùng các người?"

Bùi Minh nói: "Cái này hả, chỉ sợ huynh phải hỏi Thái tử điện hạ rồi. Dù gì cũng là người trong điện của y mà."

Sư Thanh Huyền xen vào: "Được rồi được rồi, đừng nói biết nhiều hay biết ít nữa, bây giờ pháp thuật gì cũng mất linh, biết đi đâu tìm một cỗ quan tài đây?"

Bùi Minh nói: "Đơn giản thôi. Qua đây, ca ca tạo ngay một cái cho người, để người biết cái gì gọi là tay làm hàm nhai cơm no áo ấm."

"..."

Hoa Thành lại nói: "Vô dụng thôi. Nhất định phải là quan tài đã từng chứa người chết."

Vậy bó tay rồi, đâu thể nào lập tức chế tạo một cỗ quan tài, sau đó giết một người trong số họ rồi bỏ vào. Đang nói dở, thuyền lớn lại chìm xuống nước một đoạn nữa, boong thuyền mà mọi người đang đứng bấp ba bấp bênh, sắp ngang bằng với mặt biển luôn rồi. Sư Vô Độ vốn đang nghiêm chỉnh tĩnh tọa, suýt nữa cũng nghiêng ngả, lạnh lùng lên tiếng: "Bỏ đi! Cứ đi ta."

Sư Vô Độ lấy một chiếc quạt giấy ra, đầu quạt chạm nhẹ giữa trán, vừa mở quạt ra, chỉ thấy mặt trước viết một chữ "Thủy", mặt sau vẽ ba đường gợn sóng. Sư Vô Độ tiện tay phẩy quạt một cái, quát: "Nước tới!"

Vừa dứt lời, Tạ Liên phát hiện thân thuyền bỗng chốc nhảy tốt lên, dưới chân nhất thời cao hơn mực nước biển vài thước, rất có cảm giác an toàn. Y ngạc nhiên hỏi: "Ngay cả nước ở Hắc Thủy Quỷ Vực mà quạt Thủy Sư cũng đi đâu khiến được à?"

Hoa Thành nói: "Không phải nước ở Quỷ Vực, hắc đi đâu động nước từ nơi khác tới."

Thì ra bọn họ trôi vào Hắc Thủy Quỷ Vực chưa tính là lâu, chỉ vừa vượt ranh giới một khắc thôi, Sư Vô Độ đã triệu nước biển Nam Hải cách đó không xa tới đây, đổ xuống bên dưới, cứ thế nâng chiếc thuyền này lên. Bùi Minh nói: "Thủy Sư huynh làm tốt lắm! Tay lái không dùng được, thuyền này không thể chuyển hướng, huynh mau dùng nước nâng nó về đi."

Sư Vô Độ còn chưa trả lời, thân thuyền lại chìm xuống, chẳng ngờ nước biển quỷ vực lại không chịu thua, bắt đầu giằng co với dòng biển đến từ bên ngoài. Lần này chìm dữ dội hơn, cả boong thuyền chệch hẳn, đầu

nặng chân nhẹ, mọi người trượt về phía đầu thuyền, rồi rít đứng vững lại. Tuy thường ngày Sư Vô Độ mang bộ mặt nhã nhặn tuấn tú, nhưng tính tình lại vô cùng ngang ngạnh, quyết không chịu nhận thua. Phát hiện có thứ gì đang đối nghịch với mình, khí xanh lại bốc lên mặt (= tức giận), hắn khẹp quạt Thủy Sư lại, đến khi mở ra, biên độ của ba đường gợn sóng càng lớn hơn, uy lực của dòng chảy trong biển cũng mạnh hơn, thân thuyền lại thành linh nâng lên!

Một ngu ồn năng lượng đang gào rống muốn thuyền chìm, một ngu ồn năng lượng khác liều chết muốn thuyền nổi, hết lên lại xuống, tựa như một cuộc giằng co bất phân thắng bại. Trên biển, thuyền lớn khi chạy khi ngừng, khi chìm khi nổi, bọt sóng bắn tung tóe, thi thoảng lại có từng dòng nước biển chảy ngược, nhọc lòng khỏi nói, nếu trên thuyền toàn là người thường, chỉ e đã sớm bị dọa phát điên. Tạ Liên dùng một tay vịn chặt mép thuyền, tay còn lại nắm chặt Hoa Thành, nói: "Xảy ra chuyện gì vậy? Thuyền bắt đầu quay vòng vòng rồi!"

Chính xác là thế, thuyền lớn đã bắt đầu xoay chầm chậm theo một hướng, hơn nữa càng xoay càng nhanh, càng xoay càng chìm. Tạ Liên bất chợt phát hiện, thân thuyền đã lọt vào một xoáy nước khổng lồ, đang bị hút sâu vào trung tâm vòng xoáy!

Y hô lớn: "Mọi người cẩn thận! Nước hai bên đánh nhau rồi!"

Dù gì nơi này cũng không phải sân nhà của Sư Vô Độ, tuy nước biển mà hắn đi đâu động từ nơi khác có uy lực rất mạnh, nhưng vượt ranh giới nên cũng yếu phần nào, hơi lép vế khi đấu với dòng biển quỷ vực. Sau khi Tạ Liên hô câu đó, quả nhiên thuyền lớn đã bị hút vào trung tâm xoáy nước, mà vào phút cuối cùng, Tạ Liên ném Phương Tâm ra, túm lấy Hoa Thành, hai người đạp kiếm bay lên trên!

Ban đầu y rất lo không biết Phương Tâm bay nổi không, vừa rời khỏi boong thuyền, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Tuy bay nghiêng nghiêng ngả ngả, nhưng chí ít cũng bay được. Nhìn từ bên trên, cả vùng biển đều phủ sắc đen thâm trầm đáng sợ, có thể thấy rõ hai dòng nước lớn màu sắc khác nhau đang tranh đấu bên dưới, chính sự đuổi bắt cắn xé của

chúng nó tạo nên xoáy nước khổng lồ này. Sau khi trung tâm xoáy nước nuốt chửng thủy triều lớn, hai dòng nước lớn cũng thoát cái tử ra. Song chúng nó chưa chịu ngừng đánh nhau, vẫn liên tục phát động công kích về phía đối phương hết như hai con rắn độc. Mỗi lần va chạm đều dấy lên một trận sóng to gió lớn. Tạ Liên nhìn xung quanh, cất tiếng gọi: "Phong Sư đại nhân? Địa Sư đại nhân? Bùi tướng quân? Mọi người có ở đây không?"

Phía sau cách đó mười trượng, giọng Sư Thanh Huyền truyền đến: "Thái tử điện hạ! Bọn ta ở bên này nè!"

Tạ Liên nói: "Các người cũng ngại kiếm..." Quay đầu lại nhìn, cạ lời để nói. Chỉ thấy Minh Nghi đứng trên chuôi xềng Nguyệt Nha, Sư Thanh Huyền thì ngẫ ở đầu xềng vẫy tay với mình.

Đây không phải ngại kiếm, đây là ngại... xềng. Hình ảnh này đúng là không thể nào nhìn thẳng!

Bên kia, Bùi Minh cũng lên tiếng: "Thủy Sư huynh đâu?"

Bùi Minh ngại kiếm một mình, không thấy bóng Thủy Sư, Sư Thanh Huyền cũng la lên: "Ca? Ca?!"

Tạ Liên nói: "Đừng gấp, Thủy Sư là thủy thần, hẳn sẽ không chìm đâu." Nhưng nghĩ đến uy lực của xoáy nước đấu biển, y cũng không dám khinh thường, vẫn quay đầu dặn dò: "Tam Lang, đệ ôm chặt eo ta nha, đừng buông tay kéo rớt đó."

Hoa Thành có vẻ ngoan thật ngoan, đáp: "Ừm, được. Nhưng ca ca à, có chuyện này, ta nhất định phải nói."

Tạ Liên hỏi: "Chuyện gì?"

Hoa Thành nói: "Không thể bay trên vùng trời của Hắc Thủy Quỷ Vực. Sẽ có thứ xuất hiện."

Vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng hú dài chói tai, một vật to dùng màu trắng trối khỏi mặt nước, đánh úp về phía Bùi Minh.

Bùi Minh là cao thủ dùng kiếm, vừa thấy quái vật tập kích, vô thức rút kiếm ngay, nhưng lúc này kiếm của hắn đang đạp dưới chân nên rút hụt. Cũng may Bùi Minh phản ứng thần tốc, nhảy xuống cầm kiếm chém lên không, chém vật kia thành hai nửa, thế rồi trước khi thân thể lao nhanh xuống nước, hắn lại lật người đứng lên kiếm, vững vàng bay trở lên, kiểu tóc không hề rối, điềm nhiên hỏi: "Vật gì vậy?"

Sau khi bị Bùi Minh chém đứt, vật nọ hét thảm một tiếng, rơi xuống mặt biển, loáng thoáng thấy rõ hình dạng. Tạ Liên nheo mắt nhìn kỹ, hỏi: "Cá?"

Đích thực là cá, có điềm không phải cá bình thường, mà là một bộ xương cá dài năm trượng, rộng hai trượng!

"Cá" đó không thịt không vảy, toàn thân chỉ chít xương trắng, miệng mọc đầy răng bén nhọn, chẳng biết có độc hay không, nếu để nó cắn trúng, chắc chắn sẽ lãnh đủ. Bùi Minh bay cao hơn nữa, nói: "Mọi người cẩn thận, nhất định thứ này không chỉ có một con!"

Quả nhiên, lúc Bùi Minh nói đến "một con", con thứ hai cũng đột ngột nhảy lên. Lần này là đánh úp về phía Minh Nghi và Sư Thanh Huyền!

Bất hạnh thay, Địa Sư không phải Võ Thần, lực công kích không mạnh, Phong Sư đã là người phạm, cộng thêm Minh Nghi ngự... xềng không thành thạo, tuy hai người không bị cắn trúng nhưng cũng nhoáng cái bị tông rớt xuống biển. Trong lúc rơi xuống, Sư Thanh Huyền tuyệt vọng kêu lên: "Minh huynh! Mai mốt nhớ dùng pháp bảo này của huynh nhìềm chút nha --"

Minh Nghi đớp lại: "Cút --"

Bùi Minh "hây" một tiếng, xông đến cứu người. Nhìn bản lĩnh của Bùi Minh, Tạ Liên biết một mình hắn đủ ứng phó rồi, nhủ thầm: "Cũng không

thể trách Địa Sư đại nhân được, loại pháp bảo như xẻng kia, thần quan da mặt mỏng đời nào muốn lấy ra..."

Lúc này, một luồng khí lạnh trườn lên sống lưng y.

Tạ Liên tức khắc hồi thần, dịu giọng nhắc nhở: "Tam Lang nắm chặt nha. Cần thận, có thứ gì đến rồi."

Hoa Thành đáp: "Ừm." Thế rồi siết chặt hai tay thật.

Không lâu sau, bốn vách tường nước bỗng trồi lên bốn phía, bốn con cá xương bay lên trời!

Bốn bộ xương chi chít không lồ ấy, thay vì nói là "cá", trái lại giống "rồng" hơn. Xương sọ lỏm chồm, góc cạnh nhọn hoắt, hai đóm ma trôi không tắt cháy hừng hực trong hốc mắt trống rỗng, hết như một cặp đèn lồng lớn, bốn móng mọc đủ, thân trên trồi lên khỏi mặt biển, to cỡ bồn nước, chỉ ít cũng tấn sáu bảy trượng; thân dưới vùi lấp dưới biển, chưa biết dài bao nhiêu. Bốn vật như thế bao vây Tạ Liên và Hoa Thành ở chính giữa, phong tỏa tất cả phương hướng. Hai người lơ lửng giữa trời, đi lên, Phương Tâm không thể bay cao hơn nữa; đi xuống, chính là một vùng biển chết quanh quẽ.

Tạ Liên thở dài: "VẬY... bắt đầu từ con nào trước đây."

Suy nghĩ một hồi, y khép tay nói: "Một loạt luôn đi."

Vừa dứt lời, con rồng xương ở hướng Đông rít một tiếng, dẫn đầu xông tới. Tạ Liên giơ tay lên, chìa một ngón ra!

Con rồng xương tức khắc bị khóa chết.

Nó cũng được xem là một con quái vật lớn, vậy mà lại bị một kiếm, một người, một ngón tay làm đứng hình, khóa chết tại chỗ, bất luận thế nào cũng không thể xông lên trước một bước, đuôi cá và móng sau cuống quýt lay động, dấy lên sóng lớn trong biển. Ba con khác cũng đua nhau nhào lên, Tạ Liên đổi chỉ thành chộp, túm lấy cái sừng trên đầu rồng xương,

xem nó như vũ khí, vung mạnh một vòng. Giữa tiếng vang "vù vù" xé trời, ba con rồng xương bỗng chốc bị con này nện thành một chữ "tap" (卅) chặt vật tã toi!

Bốn con rồng xương gào rú ngã xuống biển, xương cốt va đến văng tứ tung. Xong việc, Tạ Liên nhìn mặt biển nổi đầy xương vỡ bên dưới, phải phủi tay, thở phào một hơi, bấy giờ mới quay đầu lại hỏi: "Tam Lang không có chuyện gì chứ?"

Hoa Thành cười tít mắt: "Có ca ca bảo vệ, làm sao ta có chuyện được?"

Hắn vừa nói thế, trái lại chỉ khiến Tạ Liên ngượng ngùng. Có lẽ Hoa Thành muốn đối phó thứ này cũng dễ như trở bàn tay, mình hỏi đệ ấy có sao không cứ như cố ý tranh công nịnh nọt vậy. Đúng lúc này, thân kiếm đột nhiên chùng xuống, Tạ Liên còn chưa kịp phản ứng, hai người đã rơi vào xuống dưới, ngã ùm vào nước biển lạnh buốt.

Không phải bị vật gì kéo xuống, mà là Phương Tâm thật sự quá già, chống không nổi nữa, dùng lâu vậy rồi phải nghỉ ngơi!

Nước biển lạnh thấu xương trút vào từ bốn phương tám hướng, Tạ Liên sắc vài ngụm rồi khép chặt môi, cố gắng bơi lên trên. Ngặt nổi nước ở Hắc Thủy Quỷ Vực thật sự quá tà quái, Tạ Liên cũng xem như bơi giỏi, nhưng ở trong nước này, thân thể lại nặng như cục chì, bất luận thế nào cũng không nổi lên được. Y mở mắt nhìn thử, trong nước cũng đen kịt, không thấy rõ Hoa Thành ở nơi nào. Xoạc cánh tay xung quanh một phen, ngoại trừ túm được Phương Tâm rớt xuống thì chẳng túm được ai, Tạ Liên không khỏi thấy hơi lo lắng. Nhưng càng lo lắng lại càng bơi không lên, thân thể cũng chìm xuống càng nhanh. May là không lâu sau, dường như đột nhiên có một bàn tay gạt sương mù ra, hai mắt Tạ Liên sáng lên, giây tiếp theo, có người nắm tay y, ôm hông y, tức tốc bơi lên trên, chẳng mấy chốc đã trỗi khỏi mặt nước. Tạ Liên hít vài hơi, lau mặt nhìn sang, người kéo y lên chính là Hoa Thành.

Nói tới cũng lạ, theo lý thuyết, Hoa Thành là một người chết, cái gọi là "nặng như chết", người chết thường sẽ nặng hơn, lẽ ra hắn nên chìm nhanh

hơn Tạ Liên, nhưng mà hấn lại nhẹ tênh giữa dòng nước, nổi hết sức dễ dàng. Hoa Thành cúi đầu nhìn Tạ Liên: "Không sao chứ?"

*Nặng như chết: nguyên văn là "tử trầm tử trầm" (死沉沉), ý nói người chết nặng hơn người sống vì người sống khi mình đỡ họ thì họ cũng tự đi được, chủ yếu vẫn dựa vào sức họ, còn người chết thì mình phải gánh hết trọng lượng của họ => người chết sẽ cho cảm giác nặng hơn dù trọng lượng y nguyên.

Tạ Liên gật đầu. Có đi đâu tình cảnh này quá đổi quen thuộc, khó tránh khiến y chợt nhớ đến hình ảnh tương tự lần trước, trái tim tức khắc nóng rần lên. Hoa Thành chìa một tay ôm y vào khuỷu tay của mình, tay còn lại ung dung quạt nước bơi về phía trước, dặn dò: "Ca ca nắm chặt ta nha, buông ra là chìm xuống đó."

Tạ Liên cũng không biết nên nói gì, gật đầu loạn xạ. Lúc này, cách đó không xa gợn sóng bập bênh, vài chiếc sừng xương bén nhọn nhô ra khỏi mặt biển, hết như vây cá mập, tức tốc áp sát hai người. Không ngờ bốn con rồng xương bị Tạ Liên đánh ngất lại vây sang đây, muốn báo thù.

Chúng nhìn chòng chọc như hồ đỏi, bơi vòng quanh hai người một hồi. Lát sau, cuối cùng không đành được nữa, thỉnh linh phóng qua đây. Tạ Liên nắm chặt Phương Tâm, đang định đánh trả, lại nghe Hoa Thành ở trên mình bực dọc tặc lưỡi một tiếng.

Con rồng xương đã xông đến trước mặt hai người, ngờ đâu nghe tiếng tặc lưỡi này, sát khí chợt biến mất tăm, mồm đầy răng nanh đáng ra trông như muốn cắn đứt cổ họng Tạ Liên, nhưng sau khi nhào đến lại dụi dụi lên mũi kiểm Phương Tâm, hôn nó mấy cái.

Tạ Liên: "?"

Y hãy còn ngờ ngác, bốn con rồng xương vội vàng vẫy đuôi chạy mất như bị dọa sợ. Tạ Liên á khẩu một hồi, Hoa Thành tiếp tục dìu y, vừa bơi vừa nói: "Ca ca thấy chưa, mai mốt nếu nuôi thú cưng, không thể nuôi loại này. Vô dụng."

"..."

Thú cưng?

Tạ Liên nói: "Không đâu, không có nhu cầu đó..."

Đột nhiên, một cơn sóng nước trỗi lên từ dưới biển, phóng lên tận trời. Tạ Liên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Sư Vô Độ ngồi trên đầu cơn sóng nước đó, hai tay kết thành một cái ấn có lực công kích cực mạnh, mặt hiện nét dữ tợn, dường như đang đấu chọi quyết liệt với thứ gì đó. Mặt biển vốn đã không yên ả nay càng xao động dữ dội, Tạ Liên hô to: "Phong Sư đại nhân! Địa Sư đại nhân! Bùi tướng quân? Các người đang ở đâu?"

Nương theo ánh trăng, y miễn cưỡng lia mắt nhìn xung quanh, chẳng những không phát hiện những người khác, thay vào đó lại phát hiện mình đã lọt vào một mảng bóng mờ khổng lồ. Tạ Liên quay đầu lại nhìn, nhất thời trợn to mắt. Chỉ thấy một vách tường cao che trời rợp đất do sóng lớn dựng lên đánhập tới, sau đó y chẳng thấy gì nữa.

... ..

Không biết chìm nổi trong biển bao lâu, cuối cùng Tạ Liên mở hai mắt ra.

Y không ngồi dậy, nhưng vẫn có thể đoán được mình đã lên đất liền nhờ xúc cảm dưới thân. Nằm yên chốc lát, Tạ Liên tích chút sức lực, nâng một tay lên nhìn thử, chỉ tay đã bị ngâm đến nhẫn nhú.

Dưới lưng hơi cộm, Tạ Liên quay đầu qua nhìn, phát hiện thứ cản mình là cánh tay của Hoa Thành. Mà Hoa Thành đang nằm bên cạnh y, xem ra vẫn ôm y suốt chưa từng buông tay.

Tạ Liên đã tỉnh, nhưng Hoa Thành vẫn chưa tỉnh, hai mắt nhắm nghiền. Tạ Liên thoát cái bật dậy, nhẹ nhàng đẩy hẳn: "Tam Lang? Tam Lang?"

Hoa Thành không đáp, Tạ Liên vừa đẩy hẳn vừa đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Tuy nơi đây đã là trên bờ, nhưng lại không có bến thuyền,

người ở, nhà cửa, chỉ có rừng rậm dày đặc, không giống đại lục mà giống một hòn đảo biệt lập hơn. Chưa kể thế mà đã là ban ngày, lẽ nào đã trôi nổi suốt một đêm? Vậy sẽ trôi đến đâu đây?

Đầy cả buổi trời, Hoa Thành vẫn ngủ say sưa, không có động tĩnh gì. Quỷ sẽ không chết đuối, vì vậy Tạ Liên tin rằng Hoa Thành chắc chắn sẽ không ngộp chết, nhưng đi đâu đó không đảm bảo rằng trong biển không có thứ khác, chẳng hạn như cá xương mang độc mang gai âm thầm đánh lên hắn. Tạ Liên bèn sờ soạng nào ngực nào cánh tay nào chân của Hoa Thành một lượt, định kiểm tra xem trên người hắn có vết thương nào không. Nhưng ngoại trừ rút được kết luận đáng người của Hoa Thành rất đẹp, y không hề phát hiện gì khác. Tạ Liên ngớ ra một lát, bắt đầu thấy hơi hoảng hốt, thì thào: "Tam Lang, đệ đừng giỡn chơi với ta nha."

Không có phản ứng.

Dưới tình thế cấp bách, Tạ Liên lại áp đầu lên ngực Hoa Thành, định nghe nhịp tim của đối phương. Áp r ồi mới sực nhớ, quỷ làm sao có nhịp tim? Không ngờ vừa nghe lại nghe được thật. Tạ Liên sửng sốt, lập tức kịp phản ứng, không khỏi nảy sinh một suy đoán.

Chân thân của Hoa Thành dĩ nhiên sẽ không chết đuối, nhưng bây giờ hắn biến thành một thiếu niên loài người mười bảy mười tám tuổi, vậy có còn chết đuối không?

Mặc dù y vẫn cho rằng, Hoa Thành không thể nào mắc sai lầm này được, nhưng trước mắt thật sự không còn cách nào khác. Y ấn ngực Hoa Thành vài lần, chung quy vẫn gọi mãi không tỉnh. Lưỡng lự giây lát, cuối cùng Tạ Liên vẫn chậm rãi chìa hai tay, khẽ nâng mặt Hoa Thành.

Dung mạo của gương mặt này đẹp quá mức cho phép, bây giờ mắt nhắm nghiền, tuy thiếu mất sắc sảo nhưng nhiều thêm dịu dàng. Tay nâng mặt nhìn như thế, nghĩ đến tiếp theo định làm gì, Tạ Liên thật sự khó giữ nổi bình tĩnh. Y xoắn xuýt hồi lâu, dáo dác nhìn xung quanh, không có ai, nhìn lại Hoa Thành, vẫn chưa tỉnh. Cuối cùng y hạ quyết tâm, cắn răng nói nhỏ: "...Đắc tội."

Tạ Liên nói lời này, giọng cũng run bần bật. Nói xong chấp hai tay lại, lẳng lặng cầu khẩn một hồi, bấy giờ mới cúi đầu, nhắm mắt lại, áp môi mình lên.

Cùng lúc đó, Hoa Thành cũng thỉnh linh mở hai mắt ra.

Tác giả nói:

Thật ra ban đầu Hoa Hoa chỉ định nghịch ngợm giả chết đùa tí thôi, ngờ đâu...

Mời mọi người tự baidu cách hô hấp nhân tạo chính xác ha, chỗ này Tạ Liên làm sai bét rồi!

Chương 120:Khép linh cữu, thuyề quan tài rời biển quỷ (1)

Tiếc rằng vì quá căng thẳng và chột dạ, Tạ Liên vẫn nhắm chặt hai mắt, hoàn toàn không hề phát hiện.

Lần trước truyề khí dưới nước là Hoa Thành chủ đạo. Động tác của Hoa Thành quá mạnh bạo, hôn quá sâu, chuyện qua rồi Tạ Liên cũng chẳng dám hồi tưởng quá nhiều, chỉ nhớ môi sưng và tê nhức. Lần này do y chủ đạo thì lại thận trọng dè dặt, chỉ áp nhẹ vào chứ không dám dùng nhiều sức, dường như rất sợ sẽ đánh thức Hoa Thành. Nhưng rồi nghĩ lại, mục đích ban đầu của mình là đánh thức Hoa Thành còn gì? Chưa kể hôn nhẹ quá, môi đôi bên kên không sát, hơi thở lọt ra ngoài, vậy khác nào công dã tràng?

Thế là, Tạ Liên vẫn nhắm nghiền hai mắt, đằng này gấp rút đọc thầ Đạo Đức Kinh, đằng kia khẽ hé môi, hít nhẹ một hơi, áp lên lần nữa.

Lần này hôn còn sâu hơn lần trước, Tạ Liên ngậm hai phiến môi mỏng lành lạnh của Hoa Thành, chậm rãi truyề khí qua.

Trong suốt quá trình này, Tạ Liên một mực nhắm nghiền mắt, không dám nhìn nhiều. Sau khi truyề năm sáu hơi, Tạ Liên nghĩ rằng mình nên

ấn ngực Hoa Thành một chút, nào ngờ vừa mở mắt ra nhìn, vừa khéo chạm phải đôi mắt tròn lớn của Hoa Thành.

"..."

"..."

Hai tay Tạ Liên còn đang nâng má Hoa Thành, bốn phiến môi mới vừa tách ra, môi đôi bên vẫn còn vương vấn xúc cảm mềm mại tê dại. Trong lúc nhất thời, hai người đều hóa thành tượng đá, như thể có trận gió thổi qua là nát vụn. Tạ Liên tất nhiên đã sợ ngây người, Hoa Thành xưa nay núi Thái sập ngay trước mắt cũng không biến sắc lẽ nào chẳng sợ ngây người?

Tạ Liên thật sự không biết tại sao mình vẫn chưa trào máu não chết tại chỗ, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Tam Lang, đệ tỉnh rồi."

Hoa Thành không nói gì.

Tạ Liên bỗng chốc buông tay ra, nhảy về sau mấy trượng: "...Không không không không không không! Không phải không phải không phải! Không phải như đệ nghĩ đâu! Ta chỉ muốn cho đệ..."

Cho đệ cái gì? Truyền khí cho đệ?

Quý cần truyền khí chắc? Lời này chính người nói là y cũng không tin!

Tạ Liên ghen hòng, Hoa Thành cũng lập tức ngẩng dậy, chìa một tay với y, dường như đang cố giữ bình tĩnh, nói: "...Điện hạ, huynh, bình tĩnh trước đã."

Tạ Liên dùng hai tay ôm đầu mình, toàn thân như sụp đổ, cuối cùng chấp hai tay cúi gập người trước Hoa Thành, la lớn: "Xin lỗi xin lỗi xin lỗi!!!"

La xong xoay người co giò bỏ chạy, trốn như trốn chết. Cuối cùng Hoa Thành cũng tỉnh táo lại, đứng dậy đuổi theo, gọi với sau lưng y: "Điện hạ!"

Tạ Liên bịt hai tai, vừa chạy vừa lớn tiếng sám hối: "Xin lỗi!!!"

Chết đi! Mau chết lẹ đi! Không chết thì đào cái hố làm bộ chết r ồi đi!

Y chạy nhanh thoăn thoắt, mới chớp mắt đã vọt sâu vào rừng. Chạy một h ồi, đột nhiên có thứ gì đó như tên nhọn bay đến trước mặt, tuy hiện giờ đang chịu cú sốc lớn, song khả năng phản ứng của Tạ Liên vẫn không hề suy giảm, y vung tay tóm một cái, chớp được một chiếc gai xương. Tạ Liên thành linh dừng bước, nhìn về phía tập kích, nhưng không thấy gì hết, chỉ thấy lùm cây lay xào xạc. Nguy cơ ẩn nấp bốn bề, y thoát cái bình tĩnh lại, xoay người chạy trở về, gọi: "Tam Lang!"

Hoa Thành vốn đã theo sát y, vừa xoay người lại suýt thì tông vào ngực Hoa Thành. Tạ Liên nắm tay hấn chạy ào ra ngoài rừng cây, nói: "Chạy mau, trong rừng có thứ gì đó!"

Hoa Thành vốn đang đuổi theo y lại bị y kéo chạy ngược về, đến khi trở lại bãi biển, Tạ Liên mới thở phào nhẹ nhõm: "May quá, may quá, không theo ra đây."

Hoa Thành nói: "Ừm, trên đảo có vài vật nhỏ, nhưng chẳng sao cả, chúng không theo ra đây đâu."

Nghe xong lời này, Tạ Liên mới sực nhớ, Hoa Thành đời nào sợ mấy thứ đó? Cúi đầu xuống nhìn, mình còn đang nắm tay Hoa Thành, thế là lại cứng người, vội vàng buông tay nhảy ra xa.

Hai người cách nhau vài thước, qua một h ồi thỉnh lặng chẳng nói chẳng rằng, Hoa Thành thở dài một tiếng, kéo kéo cổ áo, nói: "Vừa r ồi thật sự cảm ơn ca ca đã cứu ta. Thân người đúng là có nhiều chỗ bất tiện, rút xuống biển còn uống mấy ngụm nước, mặn muốn chết."

Tạ Liên cũng đâu ngờ thế, biết Hoa Thành đang tìm bậc thang cho mình xuống, dĩ nhiên chỉ đành xuống theo, cúi đầu ậm à ậm ờ: "Đâu có, đâu có."

Ngừng một lát, Hoa Thành nói tiếp: "Có đi ầu, ca ca làm không đúng lắm."

Tạ Liên sửng sốt, ngượng ngùng nói: "Không đúng sao? Ta... cứ tưởng truyệ̀n khí là được."

Hoa Thành đáp: "Ừa. Không đúng. Sau này cũng không nên tùy tiện làm vậy với người khác, không thì có lẽ..."

Không thì, có lẽ chẳng những không cứu được mạng người mà trái lại còn hại mạng người. Hoa Thành nói với vẻ trịnh trọng, Tạ Liên xấu hổ không thôi, mừng thầm xưa giờ mình chưa từng làm chuyện này, nếu không tội lỗi quá thể, y vội vàng cam đoan: "Không đâu, không đâu."

Hoa Thành gật đầu, nở nụ cười. Dù rằng đáy lòng Tạ Liên rất muốn thỉnh giáo Hoa Thành, rốt cuộc truyệ̀n khí ra sao mới đúng, nhưng y nào dám xoắn xuýt nhiều về vấn đề này, trước tiên âm thầm ghi nhớ, đoạn nhìn quanh bốn phía, hỏi: "Đảo này thế mà lại là hoang đảo thật, chẳng có hộ gia đình nào sao?"

Hoa Thành đáp: "Dĩ nhiên rồi. Nơi này là trung tâm của Hắc Thủy Quỷ Vực, đảo Hắc Thủy."

Hoa Thành có vẻ rất ung dung tự tại. Huyết Vũ Thám Hoa và Hắc Thủy Trầm Chu, hai vị này ắt hẳn quen biết nhau, Tạ Liên hỏi: "Trước đây Tam Lang từng đến đây hả?"

Hoa Thành lắc đầu: "Chưa từng đến. Chỉ là ta biết có một hòn đảo như thế thôi."

Tạ Liên cau mày, nói: "Không biết nhóm Phong Sư đại nhân trôi đến đâu rồi, có ở trên đảo không."

Nơi này là Hắc Thủy Quỷ Vực ở Nam Hải, là địa bàn của người ta. Sân nhà của Bùi Minh ở phía Bắc, Địa Sư không phải Võ Thậ̀n, tình trạng của Phong Sư thế nào càng khỏi cần phải nói, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, chọc trúng Hắc Thủy Huyền Quỷ, người đủ sức chống chọi chỉ có mỗi Thủy Sư. Nhưng chẳng biết chừng nào Thiên kiếp của Sư Vô Độ lại đến, tình thế thật sự không lạc quan. Tạ Liên hỏi: "Tam Lang, vị Hắc Thủy Huyền Quỷ

kia có nóng tính không? Nếu có thì quan xôn nh ần vào lãnh địa của h ần, bước qua cửa nhà h ần, h ần sẽ làm thế nào?"

Hoa Thành đáp: "Khó nói lắm. Có đi ầu chắc ca ca cũng nghe câu kia r ồi. Đất li ền ta làm vua, dưới nước h ần làm chủ. Ở Hắc Thủy Quỷ Vực, ta cũng phải kiêng kỵ ba ph ần."

Chẳng riêng gì yếu tố không phải sân nhà, hai bên ầu là Tuyệt đương thời, nói sao cũng phải nể nang nhau một chút, ngày sau gặp nhau cũng tiện. Tạ Liên nói: "Vậy chúng ta mau rời khỏi đây thôi."

Trong lúc dạo quanh đảo này một vòng, hai người không đi sâu vào rừng. Tạ Liên cất tiếng gọi một h ỉ, nhưng chẳng nghe thấy nhóm Phong Sư đáp lại, Hoa Thành nói: "Có lẽ bọn họ không trôi đến đảo Hắc Thủy."

Hai người lại đi ra bãi biển. Mặt biển âm u tr ần l ắng, dọc đường nhặt được một khúc gỗ, Tạ Liên ném ra đằng xa. Theo lý mà nói, khúc gỗ ấy có thể nổi trên mặt nước, nhưng sau khi rơi xuống mặt nước cách đó mấy trượng, nó lại chìm ng ỉm tấp lự. Tạ Liên ngoảnh ầu nhìn mảnh rừng, hỏi: "Xem ra, đốn củi làm thuyền chắc chắn không được r ồi. Rút ngàn dặm đất cũng không dùng được, chúng ta phải rời đảo này thế nào đây?"

Hoa Thành lại nói: "Ai bảo không được?"

Tạ Liên nói: "Nhưng chỉ có gỗ quan tài từng chứa người chết mới nổi được ở Hắc Thủy Quỷ Vực..." Lời còn chưa dứt, y lập tức nhớ ra, quan tài, nơi này đâu đâu cũng là cây cối; người chết, có sẵn trước mắt còn gì?

Quả nhiên, Hoa Thành cười hỏi: "Ta nằm vào chẳng phải được r ồi sao?"

Mặc dù Hoa Thành đang cười, lòng Tạ Liên lại xót xa khó tả.

Hoa Thành xòe lòng bàn tay, loan đao Ách Mệnh lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay h ần. Nói làm là làm, hai người bắt ầu chọn vật liệu gỗ. Do chưa đi sâu vào rừng nên không gặp phải thứ gì mai phục trong góc tối, chẳng mấy chốc đã chém ngã vài cây. Mới chớp mắt đã bận bịu cả ngày,

sắc trời dần dần tối. Hai người phân công hợp tác, có việc gì cũng giành làm, hiệu suất cao đến lạ, buổi chiều quan tài gần như đã làm xong.

Suốt chặng đường Tạ Liên chỉ ăn nửa cái mìn thêu, bụng đã sôi ùng ục từ lâu, nhưng nghĩ rằng làm xong sớm đi càng sớm, thấy quan tài thành hình mới kiếm cớ đi bắt cá. Nhưng nước ở Hắc Thủy Quỷ Vực làm gì có cá? Tay không trở về, chuyển sang đến ven bờ rừng, hái chút quả dại ở khu vực không tính là nguy hiểm. Nào ngờ lúc quay lại, Hoa Thành đã nhóm một đống lửa, ngồi bên cạnh vừa chống cằm vừa cầm một nhánh cây, xiên một con thỏ rừng mà nướng.

Con thỏ rừng đã được xử lý sạch sẽ, lớp da được nướng hơi sém, mỡ chảy rùng rùng, thơm giòn vàng óng, mùi thịt lan tỏa, hấp dẫn cực kỳ. Thấy Tạ Liên trở về, Hoa Thành mỉm cười, dõng tay đưa cho y. Tạ Liên nhận lấy, đoạn đưa trái cây cho Hoa Thành, nói: "Ăn được hết đó."

Hai người đều ướt sũng, ngoại trừ ngâm nước biển thì bị mồ hôi thấm ướt áo quần, nhưng ai cũng ăn ý không đề xuất việc cởi quần áo cho khô. Thịt thỏ rừng quả nhiên ngoài sém trong mềm, cắn nhẹ một cái, hàm răng nóng ran, nhưng lại không thể nào dừng, vị ngon thấm đượm trong miệng. Tạ Liên vẫn chia một người phân nửa, khen ngợi: "Tay nghề của Tam Lang khéo quá."

Hoa Thành cười nói: "Thật sao? Vậy cảm ơn ca ca đã khen nhé."

Tạ Liên nói: "Thật mà. Bất luận làm nghề mộc hay nấu ăn, ta chưa từng gặp người nào khéo hơn đệ cả. Vị quý nhân canh vàng lá ngọc kia đúng là phúc duyên tu mấy đời."

Khi nói lời này, Tạ Liên có vẻ rất chuyên tâm ăn thỏ, nhưng lại không nghe được tiếng động bên chỗ Hoa Thành. Hồi lâu sau mới nghe Hoa Thành đi đến liền đáp: "Gặp được huynh ấy mới là phúc duyên tu mấy đời của ta."

"..."

*Huynh ấy ở đây nguyên văn là hắn (他), trong tiếng Trung hắn (他) và nàng (她) viết khác nhau, nhưng âm đọc giống nhau, đều là tā, vì vậy việc nhầm lẫn chỉ diễn ra trong văn nói vì phát âm giống nhau, còn trong văn viết thì không. Ở đây có lẽ Tạ Liên tưởng nhầm là Hoa Thành đang nói cô gái nào đó chứ không nghĩ là đang nói trai.

Tạ Liên không biết nên nói gì, thế là có vẻ gượng canggung hơn, mãi lâu sau mới phát hiện Hoa Thành đang gọi mình: "Ca ca, ca ca."

Tạ Liên ngơ ngác hỏi: "Gì vậy?"

Hoa Thành đưa một chiếc khăn qua, bấy giờ Tạ Liên mới phát hiện, mình gượng quá nên nửa bên mặt bết bết dầu, hài hước miễn chê, nhất thời thấy hơi lúng túng, nhận khăn lau vội. Hoa Thành đưa nửa con thỏ rừng khác qua, nói: "Ca ca có vẻ đói lắm rồi nhỉ, đừng gượng."

Tạ Liên nhận lấy, ngẩn ngơ chốc lát rồi vẫn dần không được, hỏi: "Tam Lang, rốt cuộc vị quý nhân đó là nhân vật thế nào vậy? Sao đệ không theo đuổi được?"

Tạ Liên thật lòng cho rằng, nếu Hoa Thành muốn có được người nào, trên đời tuyệt đối không ai có thể ngăn cản thế công của hắn. Hôm đó Hoa Thành lại nói mình vẫn chưa theo đuổi được, Tạ Liên không khỏi cảm thấy phiền muộn, lòng bỗng nảy sinh cảm xúc lạ thường với nửa kia xứng đôi của vị Quý vương này, đại khái cảm thấy đối phương không có mắt nhìn tí nào, hoặc sống trong phúc mà chẳng biết phúc. Hoa Thành đáp: "Nói ra không sợ ca ca cười chê. Ta không dám."

Không biết xuất phát từ lòng bệnh vực kẻ yếu hay sợ Hoa Thành tự ti, Tạ Liên nghiêm túc nói: "Đệ có gì mà không dám? Đệ là Quý vương cấp Tuyệt, Huyết Vũ Thám Hoa cơ mà."

Hoa Thành cười ha ha: "Quý vương chó má gì chứ, nếu ta thật sự lợi hại như thế, mấy trăm năm trước đã chẳng bị người ta treo lên đánh mà không làm được gì, ha ha ha ha..."

Tạ Liên nói: "Ày, không thể nói vậy được, chẳng phải ai ai cũng trải qua tôi luyện như thế sao..." Nói xong sực nhớ năm đó trước khi phi thăng, hình như mình chưa từng trải qua giai đoạn bị treo lên đánh, bèn ho nhẹ một tiếng. Hoa Thành nói: "Huynh ấy đã nhìn thấy đáng vẻ thảm hại nhất của ta."

Tạ Liên nói: "Vậy ta hâm mộ lắm đó."

Nghe y nói vậy, Hoa Thành đưa mắt nhìn sang. Tạ Liên không ăn nữa, ôn tồn nói: "Cách nghĩ này của đệ... xem như ta cũng hiểu được."

Dừng một lát, y nói tiếp: "Ta cũng từng có một đoạn thời gian sống không được như ý, lúc đó ta thường nghĩ, nếu có người nhìn thấy đáng vẻ mình lăn lộn dưới bùn lầy đất nhão, muốn bò cũng chẳng bò dậy nổi, mà vẫn có thể yêu mình thì tốt quá. Nhưng ta không biết liệu có người như vậy chẳng, ta cũng không dám để người khác nhìn thấy."

"Có đi đâu nếu là người mà Tam Lang ngưỡng vọng, ta nghĩ rằng cho dù có nhìn thấy đáng vẻ thảm hại nhất của đệ, người đó cũng sẽ không nói những lời như ồ, tên này cũng xoàng xĩnh thôi."

Y trầm ngâm nói: "Với ta mà nói, vinh quang vô hạn là người, ngã xuống bụi trần cũng là người. Trọng điểm chính là 'người', mà không phải người 'như thế nào'."

"Ta, rất... quý mến Tam Lang, vì thế ta muốn hiểu rõ mọi thứ về đệ. Bởi vậy ta thấy hâm mộ lắm, có người đã nhìn thấy đệ như thế từ rất sớm rồi, đây là duyên phận khả ngộ bất khả cầu. Mà duyên phận có thể nối dài không, ba phần nhìn ý trời, bảy phần nhờ dưỡng khí."

Đồng lửa cháy lách tách, qua thật lâu, hai người không ai nói gì nữa. Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, day day ấn đường: "Có phải ta nói nhiều quá rồi không, ngại quá."

Hoa Thành đáp: "Không có. Huynh nói rất hay, rất đúng."

Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ôm thở rùng gặm tiếp. Hoa Thành nói: "Chẳng những vậy mà còn nhiều nguyên nhân khác nữa."

Tạ Liên tự cảm thấy mình nói quá nhiều, chỉ muốn mau chóng kết thúc đề tài này. Hơn nữa y cũng không rõ có sao vừa rồi mình lại nói nhiều như thế, kích lệ Hoa Thành dừng cảm theo đuổi người đệ ấy yêu sao? Y nào phải thần quan quản chuyện nhân duyên, chỉ đáp: "Ừa..."

Sau cuộc trò chuyện, bầu không khí giữa hai người có vẻ hơi tế nhị, đôi bên vội vã ăn cho xong rồi tiếp tục làm việc. Không lâu sau, quan tài chính thức hoàn thành.

Hoa Thành đẩy cỗ quan tài mới toanh xuống nước, sau đó linh hoạt trèo vào, ngồi ở bên trong, cả một khúc gỗ dài và nặng như thế, quả thật nổi trên mặt nước không bị chìm. Quan tài đóng không rộng lắm, Tạ Liên vén vạt đạo bào bước vào, chỉ cảm thấy không có chỗ để ngồi. Lúc này sấm rền từng đợt nơi chân trời, mây đen cuộn cuộn, tia chớp màu tím lúc ẩn lúc hiện, chẳng biết khi nào sấm sét sẽ nổ ầm bên tai, trên trời đổ mưa phùn lâm râm, song càng lúc càng ầm ầm, mắt thấy một trận mưa to sắp trút xuống.

May là lúc làm việc hai người không lơ đãng, đóng luôn cả nắp quan tài, bằng không nếu đẩy quan tài này ra biển, chẳng mấy chốc đã hứng đầy nước mưa, ừng ực chìm xuống đáy.

Hai người nhìn nhau, Tạ Liên nói khẽ: "Đắc tội."

Hoa Thành cũng không nhiều lời, nằm xuống giữa quan tài, Tạ Liên cũng chui vào, đoạn khép nắp quan tài lại. Tựa như thổi tắt đèn, chìm vào một mảnh tối đen.

Thuyền quan tài ra khơi, chìm chìm nổi nổi trôi một đoạn. Ngoài quan tài, mưa xối xả nên lộp cộp trên nắp nắp, trong quan tài, hai người chẳng nói chẳng rằng, chen chúc trong không gian nhỏ hẹp, khó tránh tay chân kề sát, lật tới lộn lui theo dòng chảy. Tạ Liên dùng một tay chống mép quan tài, định gắng hết sức chừa ra nhiều chỗ hơn, đầu va nhẹ vào nắp gỗ mấy cái, Hoa Thành lại chìa một tay ra, đặt lên lưng y, ấn y xuống ngực mình,

tay còn lại che đầu y. Ngay cả thờ dốt cũng chẳng dám d ãn dập quá, Tạ Liên nói: "Tam Lang... không thì, chúng ta đổi cái nha?"

Hoa Thành hỏi: "Đổi cái gì?"

Tạ Liên nói: "...Đệ lên trên, ta xuống dưới."

Hoa Thành nói: "Trên hay dưới cũng như nhau thôi mà."

Tạ Liên sợ đề người ta, nói: "Chặng đường này chỉ ít chúng ta cũng phải trôi cả ngày, thân thể của đệ chắc chỉ t ầm mười bảy mười tám tuổi, nói sao ta cũng là Võ Th ần, nặng lắm..."

Lời còn chưa dứt, y ấ p úng: "Tam Lang, đệ... đừng biến lớn đột ngột vậy chứ."

Tuy đang trong tối không thấy rõ, Tạ Liên vẫn có thể cảm giác được Hoa Thành k ề sát bên mình đã thay đổi, mặc dù thay đổi này cực tinh tế, nhưng y vẫn nhạy cảm phát hiện được, đoán chừng Hoa Thành đã biến v ề chân thân của mình. Quả nhiên, Hoa Thành vừa mở miệng, điệu cười tr ần thấp đó đích thực là giọng của chân thân h ắn. Tạ Liên nằm sấp trên ngực Hoa Thành, chẳng biết phải làm sao, có đi ầu nhờ vậy cũng giảm bớt cảm giác xấu hổ khó tả. Tạ Liên kh ẽ khàng nhấc chân, định dời chỗ đổi tư thế, Hoa Thành lại đột nhiên ngừng cười, tr ần giọng mở miệng: "Đừng nhúc nhích."

Tạ Liên nằm yên, đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên, thuyền quan tài mà hai người đang nằm thành linh chìm mạnh xuống. Tạ Liên kinh ngạc hỏi: "Chuyện gì vậy?!"

Ngay sau đó, lại một tiếng nổ lớn vang lên, hai người bất chợt lật một vòng trong quan tài, cả chiếc thuyền quan tài thế mà cũng lật một vòng, may là vẫn chưa r ỉ nước, nhưng thêm mấy phát vậy nữa thì không dám đảm bảo. Hoa Thành giữ lấy y, nói: "Có thứ gì nhắm vào thuyền quan tài này."

Ối đời ời chật quá hẹp quá á á á!!!

Tác giả nói:

Truyền năm sáu hơi, ý nói ít nhất hôn năm sáu cái!

Hoa Hoa thường xuyên hóa hình người, cũng tức là thường xuyên có hai mắt, vậy nên mọi người không cần đếm xem em nó có mấy mắt hoài đâu.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

121-122

Chương 121: Khép linh cửu, thuyền quan tài rời biển quỷ (2)

Vừa dứt lời, hai người bỗng thấy đầu nhẹ chân nặng, từ năm thành đứng, chiếc thuyền quan tài thế mà đột ngột dựng thẳng, sau đó tức tốc ngã xuống, lộn ngược một vòng!

Hoa Thành dùng một tay siết hông Tạ Liên, tay còn lại đặt sau đầu y hông che chở, nói: "Nắm chặt ta!"

Nếu như ở bên ngoài, đâu có nghiêm trọng hơn vụ lật tới lộn lui này gấp ba lần, Tạ Liên cũng có thể ứng phó, nhưng hỏng ở chỗ hiện giờ bị kìm kẹp trong một không gian nhỏ hẹp, tay chân không phát huy được, cũng chẳng biết rốt cuộc đụng độ thứ gì bên ngoài, chỉ có thể tập trung đề phòng âm thầm sốt ruột, hỏi: "Ngộ nhớ thuyền quan tài nứt thì sao?!"

Hoa Thành đáp: "Không sao hết, nứt rồi cũng chẳng sợ. Có ta ở đây, huynh không chìm được đâu!"

Bây giờ hai người đang kề nhau sát rạt, lúc nói câu này, Hoa Thành gần như hôn tóc y, thậm chí Tạ Liên có thể cảm giác được rung động nhẹ nhàng truyền đến từ đầu kết của đối phương, khiến cho tinh thần hơi mất tập trung, thế rồi lại bị thuyền quan tài xoay lật dữ dội giành mất sự chú ý. Chiếc thuyền như biến thành đồ chơi của con nít, bị một đứa nhóc ba tuổi cầm trong tay lắc bập mạng, ném liên hồi. Bất đắc dĩ quá, Tạ Liên đành dùng một tay ôm chặt Hoa Thành, tay còn lại vịn quan tài.

Trong lúc hỗn loạn, hai người lật tới lật lui lúc lên trên khi xuống dưới, chẳng biết đã thay đổi bao nhiêu tư thế, hết đụng mạnh rồi trượt nhẹ qua đủ thứ chỗ trên người đối phương. Đùng thấy Hoa Thành trông như thiếu niên mà lấm, bị hấn đụng lâu như thế mới biết, toàn thân hấn đầu cứng

ngắc. Tạ Liên bị dẫn vật đến độ mắt nổ đom đóm, vật vả lăm mới thấy ngừng được chút thì phát hiện mình đã bị Hoa Thành đè dưới thân, áp lực nặng trĩu trên người quả thật khiến y thở không nổi. Tạ Liên miễn cưỡng nhấc một tay lên, nắm cánh tay rắn chắc của Hoa Thành đang chống bên người mình, rên khẽ một tiếng, đầu văng mắt hoa, nói: "Đủ chưa vậy..."

Chẳng hiểu sao Hoa Thành lại không trả lời y, còn Tạ Liên chưa nói hết câu thì hô hấp bỗng đình trệ. Bởi vì y bất chợt phát hiện, chỗ nào đó của mình nảy sinh chút thay đổi bất thường.

"..... .."

Chỉ trong chớp mắt, cảm xúc của Tạ Liên còn khó tin hơn thấy thiết mộc lan trở hoa. Chí ít thấy thiết mộc lan trở hoa, đầu óc y sẽ không trống rỗng như bây giờ.

Mười hai vạn phần hổ thẹn và lúng túng kết thành gió bão còn dữ dội hơn ngoài quan tài, đánh cho Tạ Liên toại bờ hoa lá. Tạ Liên cuống quýt gập đầu gối, nào ngờ tư thế này không khéo lắm, y vừa gập gối, hình như đụng trúng nơi không nên đụng, chọc cho Hoa Thành quát khẽ một tiếng: "Đừng nhúc nhích!"

Giọng điệu khi quát của hắn nghe cực nặng, Tạ Liên lật đật co chân lại. Nhưng nếu không gập gối, y lại sợ Hoa Thành phát hiện phản ứng của cơ thể mình lúc này. Vậy đúng là chẳng thà đâm đầu vào quan tài chết cho xong. Vốn dĩ có thể dùng "thân bất do kỷ" để giải thích, nhưng ngại ở chỗ vừa rồi đã có tiền lệ trên đảo. Lần một lần hai còn có thể nói là vô ý, lần ba lần bốn biết giải thích sao đây?!

Dưới tình thế cấp bách, Tạ Liên buột miệng thốt: "Không được! Tam Lang đệ... đừng đụng vào ta!"

Im lặng giây lát, Hoa Thành trầm giọng đáp: "Được. Chúng ta ra ngoài."

Tạ Liên như được đại xá: "Ra thôi!"

Đột nhiên, một cảm giác mất trọng lực mạnh mẽ ập tới, thuyền quan tài mà hai người đang nằm ấy thế lại bay lên trời!

Cùng lúc đó, Hoa Thành và Tạ Liên mỗi người vỗ một chưởng lên vách quan tài gỗ, thuyền quan tài tức khắc chia năm xẻ bảy, hai người thoát khỏi chiếc thuyền, cùng nhau nhảy ra ngoài. Dưới ánh trăng, Tạ Liên ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy một con rồng nước khổng lồ ngậm cái quan tài vụn vỡ kia gào rống giữa trời mưa tạnh tã, tựa như mồm đầy răng nanh cắn nát thức ăn, phát hiện chỉ là hộp rỗng nên nổi cơn thịnh nộ. Ban nãy chắc chắn là con rồng nước này cắn thuyền quan tài ném liên hồi, lật đằng kia, lộn đằng nọ.

Thuyền quan tài vốn đã ra khơi, trôi một hồi lại bị rồng nước ngậm bơi về. Hai người đáp xuống đất, lại trở về đảo Hắc Thủy. Bên bờ biển có thêm hai bóng người, chính là Thủy Sư Vô Độ và Bùi Minh tướng quân. Sư Vô Độ chưa thu hồi pháp ấn, ngênh đón mưa gió, hình như còn muốn triệu hồi con rồng nước kia, Bùi Minh vỗ vai hắn nói: "Thủy Sư huynh! Thủy Sư huynh, huynh kiên nhẫn chút đi! Lướt này qua rồi, chẳng biết khi nào lướt sau tới, tích chút sức đi."

Thì ra cơn mưa tạnh tã đột ngột xuất hiện lúc này là nhạc đệm trong Thiên kiếp của Sư Vô Độ. Bây giờ mưa đã tạnh dần, Sư Vô Độ phất tay, quay sang Hoa Thành và Tạ Liên, chất vấn: "Các người sao thế?"

"..."

Bùi Minh cũng hỏi: "Đúng đấy Thái tử điện hạ, các người giải thích đi, chuyện gì thế kia? Các người ở bên trong làm gì?"

Lúc thuyền quan tài nổ tung, tư thế hai người ôm nhau chặt cứng tất nhiên đã bị thấy rõ mồn một. Tạ Liên chớp chớp mắt, đang định mở miệng thì bỗng dưng phát hiện, sau khi lăn lộn trong thuyền quan tài nhỏ hẹp một phen, mình và Hoa Thành đều tóc tai rối bù, áo quần xốc xếch, muốn không đứng đắn bao nhiêu thì không đứng đắn bấy nhiêu, mà dù có lau nước mưa trên mặt, gò má của y vẫn nóng rần.

Hoa Thành tiến lên một bước, che trước người Tạ Liên. H ồi lâu sau, Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nói: "...Không có chuyện gì hết, chỉ là... quan tài quá nhỏ thôi."

Sư Vô Độ tỏ vẻ khó hiểu: "Ta có hỏi cái đó đâu."

Bùi Minh thì chỉ chỉ đồng gỗ vụn mà trước đó bọn họ để lại trên bãi biển, hỏi: "Các người đóng quan tài này tại chỗ thì phải. Sao các người không đóng to một chút?"

"..."

Kiểu mẫu của thuyền quan tài là Hoa Thành và Tạ Liên cùng quyết định, hình như lúc đó thật sự chẳng ai nghĩ đến việc phải đóng to một chút. Tạ Liên đành đáp: "Nói cũng đúng, ha ha, ha ha. Hai vị đại nhân vừa trôi đến g ần đảo này hả?"

Bùi Minh nói: "Đúng vậy. Thủy Sư huynh chiến đấu một mạch với dòng biển của Hắc Thủy Quỷ Vực, vừa đặt chân lên đảo lại thấy một cỗ quan tài nổi l ênh b ềnh trên mặt biển Hắc Thủy Quỷ Vực, quả là th ần kỳ mà."

Tạ Liên dần dần thấy thấp thỏm, mỉm cười đáp: "Đúng nha, quả là th ần kỳ mà."

Sư Vô Độ nói: "Người."

Hắn quay sang Hoa Thành, híp mắt hỏi: "Chẳng phải từng nói trên thuyền lớn rằng, thứ có thể không chìm ở Hắc Thủy Quỷ Vực chỉ có gỗ quan tài từng chứa người chết sao?"

Bùi Minh rút kiếm ra, khoan thai tiếp lời: "Chuẩn r ồi. Quan tài thì có, vậy người chết đâu?"

Hoa Thành cũng nhếch miệng: "Nếu nhớ thương ai đã khuất đến thế, ta kiên nghị người tự sát."

Bùi Minh giờ kiếm chĩa vào Hoa Thành, nói: "Ngạo mạn lắm. Không hổ là Huyết Vũ Thám Hoa!"

Quả nhiên Bùi Minh đã đoán ra. Hoa Thành cười ha ha, mắt thấy binh khí sắp giao tranh, Tạ Liên chắn trước người Hoa Thành, nói: "Hai vị đại nhân, bình tĩnh đừng nóng. Xin hãy yên tâm, chuyện này Tam Lang có lòng tốt."

Bùi Minh nói: "Tam Lang? Ta chưa từng nghe nói Huyết Vũ Thám Hoa các hạ là nhi lang xếp thứ mấy nhà ai. Lòng tốt? Thái tử điện hạ, người có chắc từ này của người nói hấn không?"

*Nhi lang = thanh niên, con trai (nhi tử).

Sư Vô Độ quyết phải đứng ở vị trí bắt mắt nhất, thế là hấn đẩy Bùi Minh ra, nghiêm giọng hỏi: "Là người giỏi trò suốt chặng đường này phải không? Người dụ bọn ta đến Hắc Thủy Quỷ Vực với mục đích gì? Thanh Huyền đâu?"

Hoa Thành vặn lại: "Nơi này là địa bàn của người khác, người tưởng ta muốn tới?"

Tạ Liên đã quen với tình cảnh như trên, thành thạo lảng sang chuyện khác, hỏi: "Vẫn chưa tìm được Phong Sư đại nhân ư? Chẳng phải Bùi tướng quân vớt bọn họ rồi sao?"

Bùi Minh nhún vai: "Đáng nhẽ vớt được rồi, nhưng một cơn sóng lớn của Thủy Sư huynh đánh tới, thế là lại tách ra."

Sư Vô Độ nói: "Bùi huynh xin đừng nhàn lẩn. Ta không có nổi sóng, mấy thứ dưới biển nổi đuôi nhau nhảy ra, huynh vốn không vớt được bọn họ!"

Tạ Liên vội hòa giải: "Đừng kích động đừng kích động, việc đó... Phong Sư đại nhân đi chung với Địa Sư đại nhân, chắc sẽ không có gì nghiêm trọng đâu."

Sư Vô Độ hần hừ: "Địa Sư? Địa Sư có tác dụng gì! Cao không với tới thấp không bằng lòng, hần cũng không phải Võ Thần, pháp lực còn chẳng bằng Thanh Huyền." Nói đến đây, dường như mới sức nhớ Sư Thanh Huyền đã mất sạch pháp lực, sắc mặt Sư Vô Độ đành lại, ngậm miệng không nói nữa. Tạ Liên nghĩ thầm, học thuật có chuyên sâu, tuy Minh Nghi không phải Võ Thần, pháp lực cũng không tính là quá mạnh, nhưng nào có tệ như Thủy Sư nói. Huống hồ lúc ở cửa ải Bán Nguyệt, bản lĩnh mà Địa Sư thể hiện xem như khá ổn, cho dù chưa đến mức thượng đẳng nhưng cũng không quá kém. Bùi Minh cũng nói: "Trước hết đừng lo lắng quá. Chỉ cần không đối đầu với Huyền Quỷ, Địa Sư đại nhân chắc cũng ứng phó nổi."

Hoa Thành cười: "Thiên kiếp đã đuổi theo người đánh vào biên giới Hắc Thủy Quỷ Vực, các người quấy cho vùng nước của hần loạn cào cào mà còn trông chờ chủ nhân nơi này không phát hiện?"

Bỗng nhiên, Sư Vô Độ biến sắc, đoạn lấy ra một mảnh khóa vàng trường mệnh từ cổ áo. Bùi Minh hỏi: "Thủy Sư huynh, tình hình thế nào?"

Hình như khóa vàng trường mệnh đang rung nhẹ trong lòng bàn tay hần, Sư Vô Độ nói: "Thanh Huyền ở gần đây... hơn nữa còn bị thương!"

Tạ Liên nhìn mảnh khóa vàng đó, ấy vậy mà giống hệt mảnh hôm nọ Sư Thanh Huyền đeo trên người, sau đó lấy xuống áp trận rồi đánh rơi, bèn hỏi: "Trên người Phong Sư đại nhân còn đeo mảnh khóa trường mệnh đó sao? Ta nhớ hần tháo xuống rồi mà."

Sư Vô Độ nói: "Ta nhặt về đeo lại cho nó rồi."

Thì ra hai mảnh khóa trường mệnh này được chế tạo từ hai mảnh huỳnh đệ kim tinh (kim tinh = thạch anh). Khi chúng cách nhau không xa, mà chủ nhân của một trong hai bên chảy máu bị thương, chúng sẽ tương tác lẫn nhau, cách càng gần cộng hưởng càng mạnh. Đây không phải pháp thuật mà là đặc tính của tự nhiên, thế nên không bị pháp trường của quỷ vực ảnh hưởng. Sư Vô Độ tháo khóa trường mệnh xuống khỏi cổ, nắm sợi dây trong tay, giơ ngang trước mặt, chậm rãi xoay một vòng. Lúc hần xoay về hướng nào đó, khóa vàng đột nhiên rung mạnh hơn.

Đó là hướng rừng rậm, chỉ về vùng trung tâm sâu không lường được của hòn đảo biệt lập này. Sư Vô Độ trầm ngâm: "Bây giờ Thanh Huyền đang ở trên đảo này."

Nói đoạn, hắn vội sai bước về phía rừng rậm. Bùi Minh hiển nhiên đi theo. Tạ Liên cân nhắc một lát, nếu Phong Sư và Địa Sư ở trên đảo, hơn nữa Phong Sư có hiềm nghi bị thương chảy máu, vẫn nên tìm bọn họ trước thì hơn, bèn nói: "Hai vị đại nhân, trong rừng có tiểu quỷ mai phục, cẩn thận đánh lén tập kích."

Hoa Thành cũng đi theo, Tạ Liên vốn định kéo tay hắn, nhưng nhớ đến đáng về thất lễ không ra thể thống gì của mình trong thuyề quan tài khi này, tay chìa ra chẳng kiêu được mà rút về cuối cùng níu tay áo của Hoa Thành, không dám nhìn sắc mặt của người ta nhiều quá. Bùi Minh lại liên tục ngoái đầu, nhìn hai người họ đầy hứng thú, hỏi: "Huyết Vũ Thám Hoa, Thái tử điện hạ, hai người đúng là như keo như sơn. Một gã Quỷ vương quang minh chính đại đi theo bọn ta như thế, không lo tránh hiềm nghi à?"

Tạ Liên đi kèm tĩnh đáp: "Bùi tướng quân nói gì vậy? Trong tình huống thế này, đệ ấy đi theo mới là tránh hiềm nghi đấy. Bằng không nếu hai vị đại nhân gặp nguy hiểm lại nghi ngờ đệ ấy đâm lén sau lưng thì đệ ấy biết giải thích thế nào?"

Bùi Minh nói: "Đạt đến cấp Tuyệt rồi, hắn có ở trước mắt bọn ta không thì có gì khác biệt? Dùng thuật phân thân chẳng dễ như bỡn sao?"

Vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng vang sắc nhọn xé gió, Bùi Minh nhắc tay, chụp lấy một mũi tên bắn lén, nói: "Quả nhiên có thứ gì đó, nguy hiểm quá! Thủy Sư huynh, cẩn thận..."

Lời còn chưa dứt, lại nghe "vù vù vù", bảy tám mũi tên bắn lén bay về phía Bùi Minh, đinh đing đang đang, Bùi Minh giờ kiếm chém rớt một vòng, buồm bực nói: "Cái quái gì thế này?"

Sư Vô Độ cười ha ha: "Bùi huynh, huynh nên tự cẩn thận thì hơn!" Dứt lời tăng tốc bước nhanh hơn.

Nếu chỉ núp trong góc tối bắn tên lên cũng chưa đủ gây sợ, chỉ phiên phức thôi. Dưới sự mất kiên nhẫn, Bùi Minh san bằng lùm cây, không lâu sau xách ra vài con tiểu quỷ, hỏi: "Các người to gan quá nhỉ?"

Mấy con tiểu quỷ trông xanh xao vàng vọt, chỉ là bọn tôm tép cấp thấp nhất, bị vị tướng quân này xách trong tay, dọa cho co rúm thành mấy quả bóng, liên tục xin tha. Dù sao cũng là bọn gác cửa ở nhà người khác, ngăn chặn người ngoài xâm lấn cũng không có gì đáng trách, Bùi Minh dọa nạt vài câu rồi thả chúng đi. Nhưng sau đó lại gặp phải mấy con cực kỳ độc ác xảo quyệt, Bùi Minh dứt khoát bắt chúng nặn thành quả bóng, vừa đập vừa đi. Bốn người rẽ cành tách lá trong khu rừng rậm rạp, chẳng biết đi bao lâu, cộng hưởng của khóa vàng trong tay Sư Vô Độ càng lúc càng mạnh, cuối cùng, bọn họ đi đến một dải đất trống trong rừng rậm.

Trung tâm của khu rừng là một vùng ao hồ, bốn người đi tới đó. Đột nhiên, Bùi Minh lên tiếng: "Huyết Vũ Thám Hoa, người còn tiếp tục đùa giỡn, ta không thể nhịn nữa đâu."

Hoa Thành và Tạ Liên đều nhìn hẩn, sau đó nhìn nhau. Bùi Minh cau mày: "Muốn đánh cứ đường đường chính chính ước chiến, Bùi mỗ không chung đường với ba mươi ba thần quan đó, chưa chắc đã sợ người, thỉnh thoảng đẩy mấy cái chẳng hay ho gì đâu."

Hoa Thành nhướn mày: "Ca ca, huynh phải tin rằng không liên quan đến ta."

Tạ Liên nói: "Bùi tướng quân, đệ ấy sẽ không đùa giỡn kiểu nhạt nhẽo vậy đâu."

Bùi Minh ngờ vực: "Thế à?"

Tạ Liên bắt đầu cảnh giác: "Coi chừng là những vật khác trên đảo này tác quái."

Bùi Minh không đáp. Lúc này, Sư Vô Độ thả chậm bước chân, nói: "Ở đây."

Cộng hưởng của khóa vàng trường mệnh mạnh nhất ở chỗ này, vậy chứng minh Sư Thanh Huyền đang ở đây, gần ngay trong gang tấc. Tuy nhiên, nơi đây đã hiện rõ trước mắt, ngoại trừ một cái hồ thì chẳng còn gì khác. Bùi Minh hỏi: "Chẳng lẽ dưới đất có địa cung?"

Sư Vô Độ nhìn mặt nước, Tạ Liên nói: "Cũng có khả năng là ở dưới đáy nước."

Nhưng mà, không thể nhảy bừa xuống hồ ở đảo Hắc Thủy được, biết đâu chừng xuống rồi hết lên nổi. Mặt hồ phẳng lặng không gợn một ngọn sóng, tựa như một mặt gương khổng lồ phản chiếu ánh trăng trắng nhợt trên trời đêm, không sao không mây. Bốn người đi một vòng ven bờ hồ, Tạ Liên đang cân nhắc xem nên thăm dò đáy hồ thế nào, một tiếng hét thảm bất ngờ xuyên thủng trời đêm.

Đi trước nhất là Sư Vô Độ, đi sau cùng là Bùi Minh, ba người phía trước đồng loạt quay đầu lại, kẻ hét thảm chính là tiểu quỷ mà Bùi Minh bắt dọc đường. Thân thể gãy trơ xương của nó đứng thẳng trên đất, nhưng cái đầu lại mất tiêu, máu đen trong cổ phun cao gần cả trượng, đầu bay lên không trung, đang kêu la thảm thiết. Tạ Liên hỏi: "Bùi tướng quân, sao tự dưng người lại giết nó?"

Bùi Minh lại nói: "Không có!" Lời còn chưa dứt, thân hình của hắn chợt sụp xuống, một bên đầu gối quỳ trên đất. Hoa Thành cười hỏi: "Đâu cần hành đại lễ thế chứ?"

Vậy mà sắc mặt của Bùi Minh lại kinh ngạc tột độ, quát: "Thủy Sư huynh, cẩn thận!!!"

Thế nhưng phải cẩn thận cái gì? Ngoại trừ bốn người bọn họ, bên hồ chẳng có gì cả!

Bùi Minh như bị thứ gì vô hình vây hãm, Sư Vô Độ xông tới định giúp đỡ, nhưng trước mắt bỗng xuất hiện một luồng sáng lạnh. Hắn tránh ngay lập tức, nhưng nửa bên má vẫn hiện thêm một vết máu. Sư Vô Độ đưa tay lau một cái, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Tạ Liên che chở Hoa Thành sau lưng, nói: "Thuật ẩn thân?!"

Cuối cùng cũng giãy khỏi thứ vô hình áp chế mình, Bùi Minh quát: "Tụ lại! Đừng tản ra!"

Sư Vô Độ làm gì quan tâm nhiều thế, ngay khi cảm ứng được khóa trường mệnh lại bắt đầu cộng hưởng, hắn vừa cần nó đi quanh hồ vừa gọi lớn: "Thanh Huyền! Thanh Huyền!"

Tình cảnh vô cùng hỗn loạn, nhưng trong lúc hỗn loạn đó, Tạ Liên chợt phát hiện một việc hết sức kỳ dị.

Ven bờ hồ trống trải phẳng lặng, chẳng có gì hết. Tuy nhiên, ven bờ phản chiếu trên mặt hồ lại không giống như thế.

Trong hình ảnh phản chiếu, có một tòa nhà đen kịt dựng thẳng ở bờ hồ đối diện. Tòa nhà đó tối tăm u ám, không giống cho người ở mà giống nhà tù hơn. Không có cửa, chỉ có một mảng cửa sổ nóc vòm bị từng hàng song sắt lạnh lẽo phong bế. Một cánh tay tái nhợt thò ra từ song sắt, liều mạng vung vẩy, hình như đang cầu cứu.

Tạ Liên ngẩng phát đầu lên, nhìn sang bờ đối diện, rõ ràng chẳng có gì hết, Sư Vô Độ đang ở đó giờ khóa trường mệnh. Y lại cúi đầu xuống, ảnh ngược trên mặt hồ đích thực phản chiếu một nhà tù sắt u ám, Sư Vô Độ hiện đang ở trước nhà tù nhìn ngó xung quanh, thế nhưng chẳng nhìn thấy nó.

Tạ Liên buột miệng thốt lên: "Hai vị đại nhân! Tìm được rồi! Nhìn..."

Đúng lúc này, đôi con người của y chợt co rút. Trong hồ Hắc Thủy, phản chiếu một thứ mới.

Một bóng người đen kịt im hơi lặng tiếng xuất hiện sau lưng y và Hoa Thành.

Tác giả nói:

Một ngày nọ, Thái tử vẫn cho rằng mình lãnh cảm phát hiện mình cương r ỗ ~

Chương 122:U Minh Thủy Phủ, áo đen xương trắng (1)

*U minh = u tối, cõi âm.

Mà ở trên bờ, sau lưng bọn họ, vẫn không có bóng người nào!

Tạ Liên vẫn xách theo Phương Tâm suốt một đường, vừa thấy cảnh tượng đó, y lập tức trở tay đâm một nhát. Rõ ràng bóng đen đã bị y đâm trúng, nhưng cứ như đâm trúng gợn nước, tản ra một làn sóng lăn tăn r ỗ biến mất tại chỗ. Hoa Thành cũng khẽ nghiêng đ ầu, nhúu mày nhìn theo hướng bóng đen biến mất. Ngay sau đó, ảnh ngược phản chiếu trên mặt nước xuất hiện càng nhi ều hình người mờ ảo, từng gương mặt trắng bệch và từng đôi tay tái nhợt là điểm bắt mắt duy nhất của bọn họ giữa đêm đen. Tạ Liên vung một đường kiếm, quát: "Bùi tướng quân! Đến bên h ồ đi, nhìn ảnh ngược! Ảnh ngược trên mặt nước có thể phản chiếu những thứ đó!"

Nếu không phải đang ở trong quỷ vực, đám tiểu quỷ này căn bản không đến gần th ần quan được. Vừa r ỗ Bùi Minh không nhìn thấy kẻ địch, bây giờ phát hiện ra mảnh khóe, hắn nhìn chăm chăm mặt nước, xoẹt xoẹt hai nhát xử đẹp đám quỷ ảnh vây quanh mình. Cuối cùng Sư Vô Độ cũng chú ý đến chỗ khác thường của ảnh ngược, hắn quỳ gối bên h ồ, cúi đ ầu gọi: "Thanh Huyền? Đệ ở đó hả?!"

Dòng nước tối đen như mực, ngục sắt cũng tối đen như mực, chúng dung hòa thành một thể, khó mà phát hiện được, chỉ có cánh tay đó màu trắng thôi. lát sau, một gương mặt thình lình lộ ra giữa song sắt, đúng là Sư Thanh Huyền!

Hình như Sư Thanh Huyền cũng chẳng nhìn thấy Sư Vô Độ ở ngoài ngục sắt, hai tay nắm song sắt, liều mạng chen đầu ra ngoài, rật một về khiến người ta sồn gai ốc, trông như đang la lớn kêu cứu, nhưng chẳng truyền được chút thanh âm nào. La chưa được bao lâu, đột nhiên có năm sáu cánh tay khô quắt bầu vú đầy đầu, mặt, cổ và vai hằn, cứ thế kéo hấn xuống!

Thấy vậy, Sư Vô Độ mắng một tiếng rồi chực nhảy xuống nước, Bùi Minh kéo hấn lại, nói: "Thầy Sư huynh không được đâu! Làm sao huynh biết đây không phải cạm bẫy? Nước ở Nam Hải không đi đâu động đến được, huynh thân là thủy thần quan lại nhảy vào vùng nước của kẻ khác, thế khác nào người là dao thớt huynh là thịt cá?"

Sư Vô Độ vỗ vai Bùi Minh, chỉ nói một câu: "Vệ phiến huynh ở ngoài trông chừng giúp ta." Dứt lời đẩy Bùi Minh ra, tung người nhảy vào hồ Hắc Thủy!

Sư Vô Độ vừa xuống nước thì không nổi lên nữa, Bùi Minh gọi: "Thầy Sư huynh!" Nhưng lại chẳng thể xuống theo, đơn giản vì hấn thừa biết, đoán chừng dưới hồ có một "ranh giới". Tương tự một ít cơ quan được thiết lập trong cơ thể, người ngoài xông vào có thể mở cửa từ bên ngoài, nhưng một khi vào rồi, cửa sẽ tự động đóng lại, không mở được từ bên trong, những kẻ trộm cơ thể cứ thế bị nhốt chết trong đó, khó đảm bảo "ranh giới" này không có thiết lập giống vậy. Tạ Liên nói: "Bùi tướng quân! Người đừng xuống dưới, bây giờ bên chân người đã có thi thể, mau trở lại bãi biển đóng quan tài chuẩn bị rời khỏi đây đi, ta xuống dưới cho!"

Bùi Minh hỏi: "Thái tử điện hạ? Người được không đó!"

Tạ Liên nói: "Pháp lực của người đến đây cũng giảm khá rồi, chúng ta cũng ngang ngửa nhau thôi, đánh tay đôi ta nhiều kinh nghiệm hơn người!"

Bùi Minh lại nhìn Hoa Thành bên cạnh Tạ Liên, nhớ đến việc Hoa Thành có thể nổi trên mặt nước, so ra sự hữu dụng của hai người này ở đây chỉ lớn hơn chứ chẳng thể nhỏ hơn mình, thế là không nói thêm một câu dư thừa nào, xách thi thể tiểu quỷ dưới đất chạy ra khỏi rừng. Tạ Liên

ngoảnh đầu nói: "Tam Lang, cứ cho ta mượn một chút pháp lực đi... một chút, một chút là đủ rồi!"

Hoa Thành không nói tiếng nào, vỗ nhẹ sau hông y một cái. Đầu kiếm Phương Tâm tức thì quét ra một luồng sáng trắng như cột trụ khổng lồ, đám tiểu quỷ vây đánh sau lưng ăn một kích chết tại chỗ. Tạ Liên nghẹn lời giây lát rồi vội vàng thu kiếm, nói: "Ta đi đây!"

Hai người đồng thời nhảy xuống nước. Tuy nhiên dưới đáy hồ Hắc Thủy, ngoại trừ nước hồ lạnh buốt giá, thế mà chẳng có gì lạ thường, hơn nữa còn khác với câu "vào nước tự khắc chìm" của Hắc Thủy Quỷ Vực, rõ ràng con người có thể nổi trên nước này, chẳng khác gì nước hồ bình thường cả. Trong lòng cảm thấy kỳ quặc, Tạ Liên bèn chủ động bơi xuống, chẳng mấy chốc đã bơi tới đáy hồ. Dưới nước không thấy cơ quan gì kỳ dị, cũng chẳng thấy Phong Sư và Thủy Sư. Tạ Liên nhíu mày suy tư một hồi rồi bơi ngược lên trên. Qua giây lát, y trồi khỏi mặt nước, hít vài hơi khí, lau nước hồ trên mặt, bấy giờ mới phát hiện, cảnh tượng bên bờ đã khác rồi!

Bên hồ Hắc Thủy xuất hiện thêm một tòa ngục sắt, chính là tòa khi nãy có trong ảnh phản chiếu trên mặt nước.

Nhưng ngoại trừ thứ đó, khung cảnh còn lại bên hồ vẫn giống hệt như trước, chưa kể không khí quá mức tĩnh lặng, trái lại còn tăng thêm phần quỷ dị. Sư Vô Độ đã lên bờ, đang vờ một tảng đá lớn, tức tối đập cái khóa to đùng của ngục sắt. Sư Vô Độ là thủy thần quan, hiện giờ đã vào lãnh địa của cao thủ thủy pháp khác, không đi đâu động được nước ở khu vực của mình, nào khác gì mãnh thú bị nhốt rãnh và rút móng. Tạ Liên và Hoa Thành lần lượt leo lên, Sư Vô Độ vừa thấy Tạ Liên thì hai mắt sáng lên, giờ tay gọi: "Võ Thần! Đến đúng lúc lắm! Mau lên, dùng cách của Võ Thần các người xử nó đi!"

"..."

Tạ Liên nhủ thầm, lần này mọi người đã biết ưu điểm của Võ Thần rồi, y lặng lẽ bước lên tung một cú đá, cái khóa to đùng theo đó mà gãy.

Thêm một cú nữa, cửa ngục mở toang. Sư Vô Độ vội xông vào gọi: "Thanh..."

Nào ngờ hắn còn chưa xông vào, một đám người ở bên trong đã nhào ra trước, khóc la inh ỏi: "Hú hú hú hú a a a a hu hu hu hức hức hức!"

Đám người kia ai nấy cũng đầu bù mặt bẩn, gầy trơ cả xương, hai mắt vô hồn, áo không đủ che thân, bẩn thỉu như thể mười năm chưa tắm, từng hàng xương sườn nhô lên trước ngực, hai tay vơ loạn xạ, đấm ngực giậm chân, đáng sợ tới cùng, miệng còn kêu oai oái, cứ như một dòng nước đục cuồn cuộn tuôn ra, Sư Vô Độ quả thật kinh ngạc đến sững người.

Có đi đâu những người này chỉ tháo chạy chứ không bám riết, thế nên Sư Vô Độ ngăn ra chốc lát rồi mặc kệ, tiếp tục xông vào bên trong: "Thanh...!"

Chưa xông được mấy bước, dưới chân bỗng dựng lão đảo, nền đất thế mà trơn tuột, suýt thì ngã sấp mặt. Hơn nữa trong ngục sắt còn tỏa mùi tanh tưởi khó tả, Tạ Liên ở ngoài chưa vào cũng ngửi được nên ngừng thở luôn. Sư Vô Độ thì dùng tay áo che mũi miệng, tiếp tục xông vào trong, cuối cùng cũng gọi ra tiếng: "Thanh Huyền?!"

Trong ngục tối như bưng, láng máng nghe được tiếng khóc nghẹn ngào và tiếng xì xào quái gở. Hồi lâu sau, một giọng nói cất lên: "...Ca..."

Quả nhiên, Sư Thanh Huyền đang ngã ngửa tại chỗ sâu nhất trong ngục sắt, tựa vào một mặt tường. Trên tường là một dải cửa sổ nóc vòm duy nhất trong nhà ngục, ánh trăng lọt vào từ ngoài cửa sổ rọi cho cả người hắn trắng bệch. Mà bên cạnh Sư Thanh Huyền, một lũ quái nhân bẩn thỉu dơ dáy đang vây đây. Có kẻ lở loét khắp người, có kẻ bắt chước heo tru tréo, có kẻ xem mình là gà đang mổ thóc, có kẻ ôm lấy Sư Thanh Huyền vừa khóc rống vừa gọi hắn là cục cưng, ấy vậy mà điên hết cả lũ.

Tốt xấu gì lúc trước cũng là bậc thần quan, đời này Sư Thanh Huyền chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh như thế. Sư Vô Độ đi tới tung ngay một chưởng, quát: "Cút ngay! Đám quỷ gì thế này!"

Tuy hai anh em mang vẻ ngoài giống nhau, song khí thế lại hoàn toàn khác biệt. Hiện tại pháp lực giảm mạnh, ương ngạnh chỉ càng tăng thêm, đám người điên bị dọa cho ôm đầu chạy trốn chết, Tạ Liên không khỏi sinh lòng thương hại, Sư Thanh Huyền cũng nói: "Ca, đừng đánh nữa, mấy kẻ này không phải tiểu quỷ. Mấy kẻ này... đều là người sống!"

Chính xác là thế, tuy những người này trông còn giống quỷ hơn cả quỷ, nhưng nhìn kỹ lại, đích thực đều là người sống. Tạ Liên không khỏi sửng sốt, nhủ thầm: "Tại sao Hắc Thủy Huyền Quỷ phải nhốt một đồng người như thế ở đây chứ?"

Sư Vô Độ chẳng buồn quan tâm những việc này, một tay giờ khóa vàng trường mệnh, một tay nắm cánh tay Sư Thanh Huyền, hỏi: "Đệ đến đây bằng cách nào? Đệ bị thương ở đâu?"

Người ngọm Sư Thanh Huyền đúng là bản như chuột, trên chân chảy chút máu, nhưng hình như không có gì nghiêm trọng, nói: "Bọn đệ cũng không biết đến đây bằng cách nào nữa, một cơn sóng đánh tới làm ngất xỉu, lúc tỉnh lại đã đến đây rồi. Đệ chỉ bị thương nhẹ thôi, không sao đâu! Minh huynh bị thương nặng hơn."

Bấy giờ mọi người mới phát hiện, Minh Nghi đang nằm ở một bên, sắc mặt cực tệ, nhưng không phải tệ kiểu khó chịu mà vừa xanh vừa tím, xen kẽ luân phiên. Tạ Liên hỏi: "Địa Sư đại nhân bị sao thế?"

Sư Thanh Huyền nói: "Hình như bị thứ gì dưới biển cắn trúng, răng và gai của mấy con cá xương đầu mọc râu xanh, cái nào cũng có độc! Ta lấy hết thuốc mang trên mình cho huynh ấy dùng rồi, nhưng mà... hic."

Tạ Liên ngẩng đầu xuống, vốn định xem xét kỹ lưỡng, nhưng suýt nữa đã bị mùi tanh tưởi nơi đây làm ngạt xỉu. Nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy vài chiếc thùng gỗ đặt ở đó, trong thùng toàn là nước thải, bốc đầy mùi ôi thiu meo mốc, còn có mùi hôi thối của vết loét và mủ máu, thậm chí tình nghi còn có mùi gớm ghiếc của cái bô mấy tháng chưa đổ.

Sư Vô Độ cũng nhìn hết nổi, mắng: "Sở thích quái đản khiến người ta buồn nôn thế này, coi bộ phẩm vị của gã Hắc Thủy Trần Chu cũng chẳng

ra làm sao. Thanh Huyền, chúng ta đi thôi!"

Sư Vô Độ kéo Sư Thanh Huyền dậy đi ra ngoài, Sư Thanh Huyền lại nói: "Đệ vẫn khỏe, không cần đi." Nói đoạn đỡ Minh Nghi dậy, bấy giờ mới chậm rãi rời khỏi ngục sắt.

Tiếc rằng đến dễ đi khó, con đường băng qua ranh giới của hồ Hắc Thủy đã đóng kín. Xuống nước mấy lần rồi lại trồi khỏi mặt hồ, cảnh vật vẫn không hề thay đổi, chứng minh bọn họ thật sự bị kẹt trong phạm vi hồ Hắc Thủy, không thể nào đi ra.

Sư Thanh Huyền hỏi: "Bùi tướng quân đâu?"

Sư Vô Độ nói: "Ta bảo Bùi huynh ở lại bên ngoài, chắc hẳn cũng sẽ nghĩ cách thôi."

Tạ Liên lên tiếng: "Ta bảo Bùi tướng quân đi đóng thuyền quan tài trước, chờ các người ra ngoài tiện bề lên đường ngay."

Sư Vô Độ nói: "Nếu hẳn đóng xong thuyền quan tài, về báo tin trước rồi quay lại tìm chúng ta cũng được."

Thế nhưng Minh Nghi đã bị thương, mặc dù chưa biết độc tính lợi hại cỡ nào, vẫn nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt, sợ rằng không chờ được lâu thế. Suy nghĩ một hồi, Tạ Liên hỏi: "Tuy vị Hắc Thủy Huyền Quỷ này ẩn cư ngoài biển khơi, nhưng bản thân hẳn đâu thể nào vĩnh viễn không ra ngoài. Chẳng lẽ mỗi lần muốn ra ngoài, hẳn phải băng qua cả vùng Hắc Thủy Quỷ Vực mới được sao?"

Sư Vô Độ nói: "Phải, người nói rất đúng. Chắc chắn trên đảo này có một nơi dùng được Rút ngàn dặm đất."

Lẽ ra Sư Vô Độ đối xử với Tạ Liên không có gì khác biệt, nhưng bây giờ cùng trải qua kiếp nạn, Tạ Liên lại năm lần bảy lượt cứu Sư Thanh Huyền, hiển nhiên hẳn cũng bắt đầu nhìn Tạ Liên bằng ánh mắt khác, vì vậy không tiếc lời tán thành. Lúc này, Minh Nghi khẽ nhấc một tay, Sư Thanh Huyền hỏi: "Minh huynh? Huynh muốn nói gì?"

Dường như để tiết kiệm sức lực, Minh Nghi vẫn không mở miệng, chỉ nhấc tay cao hơn. Mọi người nhìn theo hướng Minh Nghi nhấc tay, chỉ thấy một tòa kiến trúc đen kịt dựng thẳng ở sâu trong rừng rậm.

Minh Nghi thả tay xuống, giọng khản đặc: "Chỗ đó... là để làm gì, các người biết không?"

Tạ Liên đáp: "Không biết. Ban đầu chúng ta đến đây không hề nhìn thấy nó."

Sư Vô Độ nheo mắt: "Chắc đó là U Minh Thủy Phủ của gã Hắc Thủy Huyền Quỷ đấy."

Theo lời đồn, nơi cư trú của Hắc Thủy Huyền Quỷ gọi là "U Minh Thủy Phủ". Kết luận xong, Sư Vô Độ nói: "Đi thôi."

Hắn thế mà chẳng hề kiêng dè, xuất phát thẳng đến đó. Tuy rằng có vẻ lỗ mãng, nhưng với tình huống trước mắt, ngoại trừ đi thì còn cách nào nữa?

Nếu nói vừa rồi bọn họ vẫn đang lượn quanh sân nhà người ta, vậy bây giờ sắp xông vào cửa nhà người ta luôn rồi. Tạ Liên thì thầm với Hoa Thành: "Tam Lang, nếu đệ thấy không tiện thì đừng theo."

Sắc mặt Hoa Thành cũng đành lại: "Đi nhanh đi, ca ca, mau sớm rời khỏi đây."

Tạ Liên gật đầu, không nói nữa, nhưng y lơ mờ nhận ra, dường như Hoa Thành có đi ầu kiêng kỵ. Hơn nữa không phải kiêng kỵ chủ nhân nơi này, mà là thứ khác.

Lòng y cứ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, nhớ lại thật nhiều nghi vấn tích góp qua thời gian dài, y không khỏi có cảm giác bất an. Không lâu sau, bọn họ mặc kệ lũ quái nhân điên điên khùng khùng chạy tán loạn bốn phía, băng qua rừng rậm, đi đến trước tòa kiến trúc tối đen âm u đó.

Đến rồi mới phát hiện, "U Minh Thủy Phủ" thế mà lại là một tòa đại điện nguy nga đồ sộ, quy cách chẳng kém gì những gian điện Phong Sư và điện Thủy Sư hàng đầu. Cửa đại điện đóng chặt, bọn họ bước lên vài bậc thang, Tạ Liên đứng bên ngoài gõ cửa, cất cao giọng: "Làm phiền rồi. Chúng ta mạo muội xâm phạm chỉ là ngoài ý muốn, thật sự vô cùng áy náy."

Không ai trả lời. Tạ Liên ổn định cảm xúc, chậm rãi đẩy cửa đại điện.

Lẽ ra với kinh nghiệm nhiều năm của Tạ Liên và xét theo thông lệ ngày trước, cho dù bên trong có thứ gì cũng sẽ không nhảy ra chào hỏi ngay khi vừa mở cửa. Ngờ đâu mở cửa rồi lại bề mặt. Đập vào mắt chính là một vật khiến người ta sợ hãi.

Giữa đại điện trống trải, không ngờ lại có một người đang ngồi ngay ngắn. Mà người này, một thân áo đen, mặt mũi trắng bệch --

Thế mà lại là một bộ hài cốt!

Tạ Liên lập tức đóng cửa cái rầm.

Y nghĩ bụng: "Phải chăng cách mở cửa của mình không đúng lắm, thông thường đâu đến mức vừa bắt đầu đã cho người ta thấy thứ này?"

Vốn định chào hỏi lần nữa, làm lại một lần, Sư Vô Độ lại lướt qua người Tạ Liên, đi lên đẩy hai cánh cửa ra, hần hừ: "Dù gì cũng đến rồi, còn sợ gã tiếp đãi không chu đáo à?"

Mọi người bước chậm vào trong điện, nhích lại gần bộ xương trắng mặc áo đen đó. Tạ Liên vừa tỉ mỉ quan sát nó, vừa hỏi: "Đây là hài cốt của ai vậy? Sao lại được thờ ở đây?"

Minh Nghi cau mày: "...Bùi tướng quân, chẳng phải đi một mình sao? Chắc không phải hẩn đâu nhỉ."

Nói chứ không phải không có khả năng đó, Sư Vô Độ hơi hoảng hốt, nhìn thêm vài lần rồi vội nói: "Chắc không phải đâu. Thân hình của hài cốt

này dẹt hơn Bùi tướng quân."

Đột nhiên, Sư Thanh Huyền lên tiếng: "Chờ chút."

Mọi người nhìn hẩn, Sư Thanh Huyền nói: "Vấn đề này quá đơn giản còn gì? Nơi này là U Minh Thủy Phủ mà. Người có thể được thờ trong U Minh Thủy Phủ, tất nhiên chỉ có..."

Tạ Liên hiểu ý của Sư Thanh Huyền, nói: "Hắc Thủy Huyền Quỷ?"

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

123

Chương 123: U Minh Thủy Phủ, áo đen xương trắng (2)

Sau đó, y lại bác bỏ ngay: "Không đâu."

Tạ Liên nhìn Hoa Thành, nói: "Tro cốt chính là mệnh môn của người trong Quỷ giới, là nhược điểm trí mạng của bọn họ. Thử nghĩ mà xem, vật quan trọng nhường ấy, làm sao phớt ra như vậy được?"

Đây là đi đầu chính miệng Hoa Thành nói với y vào buổi đầu gặp gỡ. Nhưng chẳng hiểu tại sao, y nói nghe nghiêm trang thế thôi chứ trong đầu lại vô thức nghĩ đến những câu khác của Hoa Thành. Mà Hoa Thành cũng đang chăm chú nhìn y, khiến y không khỏi ngơ ngẩn mấy giây, sau đó vội quay đầu lại, ho nhẹ một tiếng. Sư Thanh Huyền hỏi: "Vậy... rốt cuộc là hài cốt của ai?"

Cả đám bắt đầu vây quanh nghiên cứu bộ xương lạnh lẽo đó, Tạ Liên nói: "Trước hết, đây là một người đàn ông."

Mọi người đồng thanh: "Nhìn ra rồi."

Tạ Liên nói tiếp: "Thứ hai, ắt hẳn tay chân người này rất linh hoạt và khéo léo, nhất là mười ngón tay. Có lẽ hẳn từng luyện chút võ công, nhưng võ nghệ chưa hẳn quá cao cường. Phần lớn người luyện võ ưu tú đầu luyện Đổng Tử công, khung xương không phải như thế này."

*Đổng Tử công: một công pháp huấn luyện của võ thuật Thiếu Lâm, thiếu niên nhi đồng tập luyện là thích hợp nhất, ngoài ra luyện công phu này còn giúp chân khí đan điễn dãn nở, gân cốt mềm dẻo như mang thân trẻ nhỏ. Người luyện Đổng Tử công giữ thân trong sạch càng lâu uy lực càng tăng.

Sư Vô Độ chỉ lia mắt nhìn vài lần rồi đi ra, nói: "Chỉ cần thứ này không đứng dậy cản đường chúng ta, hẳn là ai cũng chẳng quan trọng. Địa Sư đại nhân, người xem nơi này có dùng Rút ngàn dặm đất được không..."

Nào ngờ lời còn chưa dứt, bộ hài cốt lại thành linh ngọc đầu, bất ngờ đánh úp về phía Sư Vô Độ!

May nhờ Tạ Liên lanh tay lẹ mắt bỏ một chưởng xuống, bộ hài cốt bị sống bàn tay* của y chém ngã lăn ra đất, tản thành một đồng xương ngổn ngang. Sư Thanh Huyền la lên: "Ca!"

*Sống bàn tay, nguyên văn là "thủ đao", tức là động tác như hình.

Trong số năm người ở đây, Hoa Thành sẽ không ra tay bảo vệ kẻ khác, chỉ có một mình Tạ Liên là Võ Thần, nhờ vậy bỗng chốc hiện rõ thân quan trọng đặc biệt. Mặc dù bị tập kích bất ngờ, Sư Vô Độ vẫn xem như bình tĩnh, vừa rồi cũng chỉ lùi một bước, cất giọng hỏi: "Bộ hài cốt này bị sao thế? Vẫn còn hồn phách chưa tan bám lại trên mình sao?"

Tạ Liên ngẩng xồm xuống lục lọi kiểm tra đồng xương một lát, đoạn lắc đầu nói: "Lạ ghê."

Sư Vô Độ hỏi: "Lạ chỗ nào?"

Tạ Liên đứng dậy: "Rõ ràng bộ hài cốt này chẳng còn chút hồn phách nào, bằng không lúc này khi chúng ta đến gần đã chẳng có cảm giác không tra được dao động gì khác thường."

Sư Vô Độ hỏi: "Nếu đã như thế, làm sao nó còn bất ngờ vùng dậy đánh người được?"

Nghĩ ngợi một lát, Tạ Liên đáp: "Ta nghĩ là hồn quang phản chiếu."

*Hồn quang phản chiếu: xuất hiện ở những người sắp chết, đột ngột lấy lại sức lực trước khi chết.

Sư Thanh Huyền ngạc nhiên hỏi: "Hồi quang phản chiếu? Chẳng phải cái đó chỉ dùng cho người sống thôi sao? Người sắp chết... cũng tính là người sống."

Tạ Liên nói: "Người chết cũng thế thôi. Chẳng hạn như đầu thất (ngày thứ bảy sau khi chết) cũng là một dạng hồi quang phản chiếu, bảy ngày sau khi qua đời, người chết sẽ hồi hồn về gặp người thân. Thật ra vật gì cũng thế cả. Ta nghĩ lúc này chắc hẳn Thủy Sư đại nhân đã kích thích gì nó, nên mới khiến nó đột nhiên gom hết sức lực còn sót lại để vùng dậy lần cuối như thế."

Do nói nghe có lý nên Sư Vô Độ càng xem trọng lời y hơn: "Vậy theo Thái tử điện hạ thấy, là cái gì kích thích đây?"

Tạ Liên đáp: "Hoặc là lời gì đó mà người nói, hoặc trên người người có thứ gì đó."

Sư Vô Độ hỏi: "Lúc này ta nói gì nhỉ?"

Minh Nghi thở hển hển nói: "...Chỉ cần thứ này không đứng dậy cản đường chúng ta, hẳn là ai cũng chẳng quan trọng."

Sư Thanh Huyền cào tóc, ù ù cạc cạc: "Câu này có vấn đề gì đâu ta? Chẳng lẽ anh bạn này nóng tính vậy sao?"

Bàn luận mãi chẳng ra được nguyên do, Tạ Liên đành bảo: "Hồn phách đã tan hết rồi, thôi vậy." Nói đoạn gom hài cốt lại dâng hoàng, đặt lên bàn thờ lần nữa rồi chấp tay lạy vài cái. Sư Thanh Huyền cũng đi qua nối gót y lạy bừa hai cái. Năm người đi lung tung trong U Minh Thủy Phủ một hồi, chỗ này không một bóng người, Hắc Thủy Huyền Quỷ trong truyền thuyết không hề có nhà. Kết cấu của Thủy Phủ vô cùng phức tạp, bố trí rất nhiều thiên điện lớn nhỏ (thiên điện = gian điện ở mặt bên), trong đó có một gian điện khuất nẻo lạ thường, chật hẹp lạ thường, ngoài cửa vẽ nhiều câu thần chú kỳ dị, chính là dấu vết còn sót lại sau khi dùng thuật Rút ngàn dặm đất.

Coi bộ trên khắp đảo Hắc Thủy, đích thực có một nơi dùng được Rút ngàn dặm đất, mà nơi đó chính là thiên điện nho nhỏ này. Dùng một căn

phòng làm điểm liên thông riêng biệt, lượng pháp lực tiêu tốn ít hơn nhiều so với vẽ lại một trận pháp hoàn chỉnh. Mà hiện tại bọn họ không có pháp lực để phung phí, quả là đúng lúc. Minh Nghi là dân trong nghề, nhìn sơ qua rồi nói: "Đây là trận pháp một chỉ đầu."

Tạ Liên hiểu ra: "Nói vậy tức là chỉ có thể truyền đi từ nơi này chứ không truyền về từ nơi khác được, phải không?"

Minh Nghi gật đầu: "Còn giảm được lượng pháp lực tiêu hao nữa."

Sư Thanh Huyền nói: "Thế chẳng phải đúng thứ chúng ta đang cần sao? Chúng ta chỉ cần ra khỏi đây thôi, tốt quá rồi! Đi mau lên, đừng để chủ nhân Hắc Thủy phát hiện." Dứt lời dùng một tay đỡ Minh Nghi, tay còn lại vừa định mở cửa, Minh Nghi lại nghiêm giọng quát: "Dừng tay! Có bấy!"

Nghe vậy, Sư Thanh Huyền lạch bà lạch bạch lùi lại ba thước, hỏi: "Bấy giờ cơ?"

Minh Nghi cũng bị lời xềnh xệch về ba thước, im lặng giây lát rồi ra hiệu cho Sư Thanh Huyền đỡ mình lên trước, nhìn câu thần chú trên cửa cả buổi trời rồi bình tĩnh nói: "Đúng là bấy. Vẽ trận pháp trong gian điện này, mỗi lần nhiều nhất chỉ đưa được một người."

Sư Thanh Huyền hỏi: "Có vụ đó nữa hả? Vậy nếu đưa hai người đi sẽ thế nào?"

Minh Nghi lạnh lùng đáp: "Chờ hai người đó đi đến đích, người sẽ phát hiện bọn họ bị ép thành một người."

"..."

Trong số những người ở đây, chỉ có Minh Nghi là thạo nghề, dám còn lại gồm một Thủy thần quan, một Phong thần quan, một Võ Thần, cho nên không rành vụ này lắm. Phản ứng đầu tiên của Tạ Liên chính là nhìn Hoa Thành, thấy hần nhú mày xem xét trận pháp kia, không hề mở lời phản bác, xem ra Minh Nghi không có nói dối, bèn trầm ngâm lên tiếng: "Nếu đúng là thế, những kẻ đột nhập không rõ nội tình định dùng trận pháp này

để trốn khỏi hiểm cảnh, trái lại sẽ càng... thảm không nở nhìn. Thảo nào lại bảo là bầy."

Đúng lúc này, ngoài trời nổi một trận sấm sét. Tia chớp ngoằn ngoèo rạch ngang tầng không, gương mặt của những người trong U Minh Thủy Phủ bị rọi cho nửa trắng nửa xanh, hết như năm con ác quỷ. Cả đám đưa mắt nhìn nhau, Sư Thanh Huyền nói: "Ca, lại..."

Sắc mặt Sư Vô Độ sa sầm, không đáp lời, nhưng mọi người đều biết, Thiên kiếp của hắn lại đuổi tới. Bên tai Tạ Liên loáng thoáng vang lên câu nói trong lúc vô tình của Bùi Minh: "Thủy Sư huynh, lần này huynh xúi quẩy thật..."

Sư Thanh Huyền nói: "Nếu nơi này dùng Rút ngàn dặm đất được, vậy chúng ta mau đi thôi. Ngộ nhỡ thiên lôi đánh xuống, nên sập Thủy Phủ này, vậy..." Vậy thì kết thù to rồi. Phá điện thần của một vị thần quan chính là đập bảng hiệu nhà người ta, là thù sâu oán nặng, mặc dù chẳng biết Quỷ giới có kiêng kỵ đi đâu này không, nhưng coi bộ chả ai muốn bị phá nhà vô duyên vô cớ. Minh Nghi chấm máu trên miệng vết thương, gắng gượng đứng thẳng dậy, chuẩn bị vẽ trận pháp, hỏi: "Đi tới đâu? Ai đi trước?"

Tạ Liên nói: "Vậy nhất định phải là Địa sư đại nhân người đi trước rồi. Người đang bị thương mà."

Minh Nghi lại lắc đầu: "Trận pháp này mỗi lần dùng xong phải vá lại, các người làm gì biết vẽ, ta phải ở lại vá trận."

Sư Thanh Huyền nói: "Minh huynh, vậy ta ở lại với huynh đến lúc áp chót ha."

Sư Vô Độ gắt giọng: "Đệ ở lại cái gì chứ, bây giờ đệ... đệ có ở lại cũng vô dụng thôi, mau đi trước đi, qua bên Đông Hải ấy!"

Sư Thanh Huyền lại nói: "Giờ ai cũng vô dụng như nhau thôi, có sao đâu. Chuyện lần này chẳng liên quan gì đến Minh huynh, còn liên lụy huynh ấy chịu khổ như vậy, đệ..." Hắn thở dài: "Đệ thật sự rất áy náy."

Sư Vô Độ nói: "Dù gì cũng truy ền đến cùng một nơi, tí nữa thôi là ổn rồi, đừng sợ cái gì."

Nếu là ngày xưa, cùng lắm Sư Vô Độ chỉ nói hai câu là Sư Thanh Huyền nghe răm rắp. Hôm nay lại khác hẳn, Sư Thanh Huyền thề mà chẳng chịu nghe lời hắn, còn hỏi sang chuyện khác: "Nếu chúng ta đi trước thì Bùi tướng quân tính sao đây? Chẳng phải hắn sẽ rút lại đây sao?"

Sư Vô Độ cũng phát hiện em trai không còn nghe lời mình như trước, sắc mặt hơi rối rắm. lát sau, hắn đáp: "Không sao đâu, sức sống của Bùi huynh mạnh mẽ lắm, hắn có thể trụ vững ở đây chờ chúng ta về Thượng thiên đình gọi viện binh."

"..." Tạ Liên dở khóc dở cười, tuy trực giác cũng cảm thấy Thủy Sư nói chẳng sai, không hề có ác ý, song vẫn chợt nổi lòng thương cảm với Bùi Minh. Ngừng một hồi, y lên tiếng: "Khoan đã."

Mọi người đưa mắt nhìn y. Tạ Liên nói: "Địa Sư đại nhân, người có chắc khởi động được thuật Rút ngàn dặm đất trong phòng này không? Liệu có xảy ra vấn đề gì không? Ta thấy đi bừa vậy không ổn lắm đâu, có nên thử trước không?"

Quả nhiên, Minh Nghi ngừng tay lại, hỏi: "Thử thế nào? Muốn thử cũng phải có người đi chứ."

Sư Thanh Huyền giơ tay nói: "Vậy để ta thử cho."

Hoa Thành im lặng cả buổi trời, giờ lại khoanh tay nói: "Ngại quá, làm phiền chút nhé. Các người đã nghĩ đến vấn đề này chưa?"

Minh Nghi hỏi: "Các hạ có cao kiến gì?"

Hoa Thành nói: "Làm sao biết được người đi thử có đến đích hay không?"

Tạ Liên hơi sửng sốt: "Đúng rồi, Địa Sư đại nhân nói đây là trận pháp một chiều mà."

Hay nói cách khác, một khi người bị đưa đi, thì cũng hết đường trở về báo cho người khác biết vừa rồi mình có đến đích an toàn không. Hơn nữa nơi này cách biệt với thế giới bên ngoài, lại không thể liên lạc bằng thuật thông linh, cứ như một ngõ cụt. Thế mà lúc này bọn họ đều quên bồng vụ này.

Hoa Thành đưa ra kết luận: "Vậy nên bàn bạc vấn đề này ở đây chẳng có nghĩa lý gì. Một câu thôi, đi hay không, dứt điểm nhanh gọn lẹ. Không dám à? Vậy cứ ở lại đây đi."

Tuy rằng hắn đang mỉm cười, nhưng Tạ Liên vẫn nhận ra Hoa Thành có hơi sốt ruột, dường như muốn rời khỏi đây thật nhanh. Ất hẳn sự sốt ruột này vẫn luôn tồn tại kể từ khi thuyề quan tài bị Sư Vô Độ gọi rằng nước ngầm về, bây giờ e rằng mỗi lúc một nặng thêm.

Sư Vô Độ cũng không muốn chờ thêm nữa, trần thiên lôi kia như nổ rền bên tai, nếu còn không đi sớm muộn gì nó cũng sẽ đánh xuống, đừng ai mong được yên. Thế là hắn xông vào thiên điện đóng sập cửa, Minh Nghi tức tốc vẽ xong trận. Đến khi cửa mở lại, từng làn khói nhẹ bay ra khỏi phòng, chẳng còn ai nữa rồi.

Minh Nghi nói: "Được rồi. Người tiếp theo."

Sư Thanh Huyền nói: "Vậy Thái tử điện hạ đi..." Lời còn chưa dứt, Minh Nghi đã kéo hắn qua, nhét vào phòng, đóng cửa lại, mau chóng vẽ trận. Đến khi mở cửa lần hai, Minh Nghi nhìn về phía hai người còn lại. Tạ Liên hỏi: "Tam Lang, đệ đi trước ha?"

Hoa Thành lại kéo y, trầm giọng bảo: "Ca ca, đi chung đi."

Tạ Liên ngó ra: "Nhưng chẳng phải trận pháp này một lần chỉ được..."

Hoa Thành nói: "Ta không phải người sống, yên tâm đi."

Tạ Liên cứ cảm thấy bất an kiêu gì, ngặt nỗi không nói được nguyên do. Hoa Thành dặt y vào, nói với Minh Nghi ngoài cửa: "Bồ Tề quán."

Minh Nghi lặng lẽ gật đầu. Cánh cửa kia từ từ khép lại trước mặt Tạ Liên, nhìn qua khe cửa chỉ thấy gương mặt lợt lờ khí xanh của Minh Nghi, không kiêu hãnh được mà nghĩ: "Có thật là Địa Sư đại nhân còn chống nổi không?"

Hoa Thành tự tay đóng cửa, ổn định giấy lát, đến khi mở cửa ra, khung cảnh trong Bồ Đề quán hiện rõ trước mắt hai người. Lúc này đêm đã về khuya, Thích Dung đang tay dang chân nằm ngủ dưới đất, trông như đã chết bất đắc kỳ tử, đã vậy còn giật hết chân, ngáy khò khò muốn bể xóm. Vốn dĩ tướng ngủ của Cốc Tử rất ngoan, nhưng chẳng biết có phải bị thằng cha trời ơi này dạy hư không, bây giờ cũng vắt ngang trên bụng Thích Dung hệt như con cá chết. Lang Huỳnh thì đắp mấy bộ quần áo co mình nằm ngay ngắn trong góc phòng. Tạ Liên giật chân trên người Thích Dung, kiêu hãnh nún xung động muốn úp thẳng lên mặt gã, chia chẵn cho hai đứa nhỏ, nói khẽ: "Chúng ta vậy là... về rồi hả?"

Hoa Thành ở phía sau đóng cửa lại: "Ừ, kết thúc rồi."

Tạ Liên nói: "Chắc chưa đâu. Còn chưa biết nhóm Phong Sư đại nhân về chưa nữa."

Y rón ra rón rén đẩy cửa, ra ngoài Bồ Đề quán mới dám lớn tiếng, gọi vào Thông Linh trận lúc trước lập tạm: "Địa Sư đại nhân? Các người về chưa?"

Chẳng ai đáp lời. Có lẽ động tác của Minh Nghi không nhanh đến vậy. Tạ Liên lại vào Thông Linh trận của Thượng thiên đình, không vào nên không biết, vừa vào đã bị dọa hết hồn, bên trong điên hết cả rồi. Tất cả thần quan đều la hét om sòm, Linh Văn ấy vậy mà cũng nổi cáu, mắng: "Đừng có gặp tin tức xàm xí gì cũng nhét hết cho ta, vậy mỗi ngày ta phải xem bao nhiêu cho đủ? Sao không tự động não suy nghĩ trước rồi hẵng hỏi ta?!"

Tạ Liên vội hỏi: "Linh Văn! Bọn Thủy Sư đại nhân chưa về sao?!"

Linh Văn như tức khắc biến thành người khác, túm y lại hỏi: "Thái tử điện hạ! Sao tự dưng giọng ngài to thế... Ngài về từ Đông Hải đó hả? Bọn

Thủy Sư đại nhân với Bùi tướng quân đi đâu mất rồi?? Sao không có tin tức gì hết vậy?"

Tạ Liên đáp: "Ta về từ Nam Hải."

"Nam Hải, Hắc Thủy Quỷ Vực."

Linh Văn ngạc nhiên: "Này... sao lại đi tới đó?! Xưa giờ chúng ta có dính vào chỗ đó đâu. Bọn lão Bùi cũng ở đó à?"

Tạ Liên nói: "Kể ra dài dòng lắm, trên đường độ kiếp Thủy Sư đại nhân đi lạc vào Hắc Thủy Quỷ Vực, vất vả lắm mới trốn khỏi chỗ đó, hắc với Phong Sư đại nhân về trước ta, chắc bây giờ đã tới bên Đông Hải rồi chứ, người không thấy sao?"

Linh Văn đáp: "Không có! Bên Đông Hải đã lặng sóng từ sớm, hơn hai trăm ngư dân cũng được cứu lên hết rồi, nhưng ngoài bờ biển hay trên mặt biển không hề thấy tung tích của bọn họ!"

Tạ Liên nói: "Sao lại như vậy được! Trừ phi..."

Trừ phi cái gì?

Linh Văn hỏi: "Trừ phi gì thế? Thái tử điện hạ? Thái tử điện hạ ngài còn gì muốn nói không? Bây giờ chúng ta phải thần quan đến Nam Hải ngay nhé?"

Tạ Liên lẩm bẩm: "Không kịp nữa rồi."

Y đóng Thông Linh trận, quay phắt người lại, gọi: "Tam Lang."

Hoa Thành có vẻ đã lường được ý định hỏi đi đâu gì, chỉ im lặng chấp tay, trầm ngâm nhìn y. Tạ Liên hỏi: "Có phải đệ, với vị kia, đã đạt thành thỏa thuận gì đó từ sớm rồi không?"

Hoa Thành không trả lời ngay, thế rồi chờ khi hắn mở miệng, Tạ Liên vội chen ngang: "Không không không, đệ đừng nói cho ta biết! Đệ không cần phải trả lời ta. Nếu đệ đã thỏa thuận với người khác từ sớm, chắc chắn

ta không mong đệ vì ta mà trở thành kẻ bội tín bội ước. Tự dưng hỏi đệ là ta sai rồi, đệ đừng thấy khó xử."

Hoa Thành đáp: "Điện hạ, xin lỗi."

Tạ Liên lắc đầu: "Đệ đừng nói xin lỗi. Đáng nhẽ ta nên nghĩ ra từ đầu, dĩ nhiên vì thỏa thuận nào đó nên đệ mới không thể nhúng tay, cũng như không thể thẳng thắn nói cho ta biết sự thật."

Nào phải Hoa Thành chưa từng khuyên ngăn, chẳng qua hẳn không xen vào ý nguyện của Tạ Liên, chỉ đi theo bảo vệ suốt một đường, hơn nữa còn tìm đủ mọi cách bứt y ra. Tiếc rằng vì đủ mọi nguyên nhân, Tạ Liên ngày một lún sâu vào tâm điểm sự việc. Tạ Liên nói: "Trái lại ta phải cảm ơn đệ."

Hoa Thành hỏi: "Huynh đoán được hết rồi sao?"

Tạ Liên gật đầu: "Đoán được đại khái rồi. Thật ra nên đoán được ngay từ đầu, chỉ là hẳn thật sự quá lợi hại. Ta lại hay nghĩ quá nhiều, cứ nghi ngờ rồi liên tục bác bỏ, thường quên mất khả năng trực tiếp nhất."

Ngừng một hồi, y nói tiếp: "Hơn nữa, vị kia quả thật rất nể mặt đệ. Vì hòa bình mà phải đẩy ta đi, tổn biết bao công sức, phí không ít đường vòng."

"Điện hạ." Hoa Thành nói: "Chuyện này, đừng ở đây đi."

Tạ Liên thở dài: "Ta cũng mong được vậy. Nhưng mà, chỉ e hẳn làm hơi quá đà."

Im lặng giây lát, Hoa Thành dịu giọng bảo: "Nhưng huynh đã về đây rồi, không còn cách nào quay lại quỹ vực đâu. Chuyện này, hãy để lại cho bọn họ tự giải quyết."

Tạ Liên lại nói: "Chưa chắc."

Nghe vậy, Hoa Thành hơi sững người.

Tạ Liên nói: "Vừa rồi ta chợt nhớ ra, có một cách liên lạc được với Phong Sư đại nhân."

Y kết hai tay thành ấn, nói: "Vậy nên, xin lỗi Tam Lang, ta phải về trước một chuyến."

Nhìn động tác tay đó, Hoa Thành hiểu ngay, nhưng hiển nhiên hắn không ngờ vẫn còn chiêu này, mắt khẽ trợn lớn: "...Ca ca?"

Tạ Liên gằn từng chữ: "Dời -- hần -- đại -- pháp!"

Sau khi nhắm mắt, cảm giác mất trọng lực quen thuộc lại ập đến, tựa như hần phách bị kéo rời, ném mạnh lên cao rồi rơi vào xuống đất. Đến khi mở mắt ra lần nữa, trước mắt chẳng còn là gương mặt của Hoa Thành, thay vào đó là đêm tối mênh mang vô bờ và núi rừng vun vút lùi ra hai bên, thậm chí Tạ Liên còn nghe được tiếng thở dốc phát ra từ miệng mình và nhịp tim đập dồn dập.

Thành công rồi!

Dời hần đại pháp không thông dụng, hơn nữa hao tổn pháp lực khủng khiếp, so với thuật thông linh thì mạnh hơn, nhưng cũng tà quái hơn, lại càng ly kỳ hơn, vì vậy lá chắn pháp trường thông thường sẽ không nghĩ đến việc ngăn cản loại pháp thuật này.

Hôm đó sau lần Tạ Liên và Sư Thanh Huyền thực hiện một lần dời hần đại pháp, Sư Thanh Huyền vẫn chưa kịp phong bế linh thức với y thì đã mất pháp lực, biến thành người phàm. Vậy cũng giống như hai người họ trao đổi chìa khóa nhà mình, vào ở nhà người kia. Sau khi đổi trở lại, lẽ ra Sư Thanh Huyền phải thay ổ khóa cho nhà mình ngay, có vậy Tạ Liên mới không vào tiếp được, nhưng Sư Thanh Huyền chưa làm điều đó. Vậy nên Tạ Liên vẫn có thể dùng chìa khóa lúc trước mở cửa nhà Sư Thanh Huyền, chỉ là Sư Thanh Huyền không thể nào mở cửa nhà Tạ Liên nữa thôi. Vì thế giờ đây hai người đang dùng chung một thân thể, còn thân thể của Tạ Liên chắc đã xụi lơ ngã xuống tại chỗ, chẳng biết Hoa Thành có đỡ được không?

Sư Thanh Huyền đang chạy vất vả giò thở hồng hộc, sợ hãi tột độ, dường như đang trốn tránh sự truy đuổi của thứ gì đó. Tạ Liên động tai nghe, phía sau truyền đến từng tiếng quỷ khóc sói tru ngược gió, chẳng ngờ lại là lũ quái nhân điên khùng đang bị giam trong ngục sắt trên đảo Hắc Thủy. Chúng có vẻ cực thích Sư Thanh Huyền, thậm chí phải nói là "thèm khát", từng kẻ một mắt trợn trắng dã lưỡi thè lòng thông đuổi theo ráo riết, phổi và xương sườn của Sư Thanh Huyền đau âm ỉ, khóc không ra nước mắt, muốn kêu cũng chẳng nên lời. Thấy Sư Thanh Huyền chạy đến nỗi nhịp thở hỗn loạn, cứ cái đà này rõ ràng chẳng chống được bao lâu nữa, Tạ Liên bèn chủ động khống chế nhịp độ cơ thể, gọi: "Phong Sư đại nhân!"

Y đang dùng miệng Sư Thanh Huyền nói chuyện, dọa cho Sư Thanh Huyền suýt cắn lưỡi, hỏi: "Ai đó?! Ai đang ở trong cơ thể ta đó??!"

Tạ Liên nói: "Đại nhân bình tĩnh nào, ta dùng đời hồn đại pháp quay về tìm người đây! Giao cơ thể cho ta đi, ta chạy giúp người."

Tạ Liên cảm thấy khỏe mắt Sư Thanh Huyền tức thì trào hai hàng lệ nóng: "Thái tử điện hạ? Yên tâm ghê vậy đó!!! Huynh thật đáng tin quá xá mà!!! Cảm ơn huynh nha!!!

Tạ Liên nói: "Đừng cảm ơn! Nghe ta nói đây, Phong Sư đại nhân, mau trốn đi!!!"

Sư Thanh Huyền hỏi: "Thì bây giờ ta đang chạy còn gì?!"

*Chữ "bào" (跑) vừa có nghĩa chạy vừa có nghĩa trốn.

Tạ Liên nói: "Không phải chạy kiểu này, ý ta là người mau trốn đi ấy..." Đang nói dở, cạnh bìa rừng bỗng phọt ra bảy tám gã quái nhân bản thủ điên khùng, đồng loạt nhào về phía Sư Thanh Huyền. Khớp xương hai tay của Tạ Liên vang rảng rắc, tung ngay ba mươi cú đá liên hoàn, đập cho lũ quái nhân la ối á ngã chổng vó không bò dậy nổi. Sư Thanh Huyền trợn mắt há mồm: "Là ta đá đó hả? Dữ dần quá vậy. Vô Thân tốt ghê á! Ta cũng muốn làm Vô Thân nha."

Tạ Liên lại thành khẩn dõ một gáo nước lạnh đầy lòng thiện chí: "Không được đầu đại nhân, thể chất này của người không hợp làm Võ Thậ̀n đâu..."

Hai người dùng chung một thân thể nói chuyện, hết như tâm thậ̀n phân liệt tự hỏi tự đáp, người khác mà nhìn thấy thì quái đản hết đường dõ. Tạ Liên hỏi: "Phong Sư đại nhân, Thủy Sư đại nhân đâu?"

Sư Thanh Huyệ̀n nhìn ngó bốn phía, đáp: "Chẳng biết anh ta với Minh huỳnh đi đâu rồi. Lúc này ta mở cửa ra, phát hiện mình vẫn ở trong U Minh Thủy Phủ, chỉ là ra từ phòng khác mà thôi, không biết trực trặc chỗ nào nữa..."

Đột nhiên, Tạ Liên bật gót chân nhảy lên cây. Sư Thanh Huyệ̀n chẳng rõ tại sao, nhưng cảm giác cơ thể bỗng dưng không học tự thông võ nghệ cao cường tùy mình sai sử rất là kỳ diệu, thế nên mặc cho Tạ Liên đi đâu khiến cơ thể của mình trèo lên ngọn cây một cách nhẹ nhàng và linh hoạt: "Thái tử điện hạ, sao tự dưng huỳnh..."

Chưa kịp dứt lời, Tạ Liên đã bùm miệng hấn lại.

Trên thực tế cũng là tự bịt miệng mình. Không lâu sau, Tạ Liên đã trèo lên đầu cành, ng ậ̃ trên cành cây, ẩn nấp trong cành lá rậm rạp. Ngay sau đó, một bóng đen cao lớn liêu xiêu loạng choạng xuất hiện ở cuối đường, tập trung nhìn thật kỹ, thế mà lại là Minh Nghi.

Mặt mày Minh Nghi vẫn thê thảm như trước, trong tuần tú vô có thêm mấy phần ảm đạm, nhưng vẫn gắng gượng bước tiếp được. Sư Thanh Huyệ̀n mừng rỡ thả tay xuống, đang định cất giọng gọi thì Tạ Liên lại nhấc tay bùm miệng hấn. Lần này dùng cả hai tay, bịt cứng ngắc gậ̀n như không thở nổi. Sư Thanh Huyệ̀n nào phải người lỗ mãng, lập tức hiểu ngay Tạ Liên ắt có ý đồ, bèn thôi không giậ́y dựa nữa. Sau khi mở to mắt nhìn Minh Nghi đi qua con đường nhỏ phía dưới, Tạ Liên mới buông tay, rón rén nhảy xuống từ trên cây, lén lút chạy tiếp vào rừng.

Chạy hối hả một hồi, Sư Thanh Huyệ̀n quay đầu nhìn quanh, hỏi lí nhí: "Thái tử điện hạ, sao lúc này huỳnh không cho ta gọi Minh huỳnh?"

Tạ Liên không đáp, toàn thân chột khựng lại. Sư Thanh Huyền vừa quay đầu về, con người bỗng chốc co rút dữ dội.

Minh Nghi rõ ràng lúc này đã đi xa đang đứng trước mặt hắn, hoặc nên nói là trước mặt hai người họ.

Dường như phải vịn thân cây mới đứng vững được, Minh Nghi nhăn mày hỏi: "Sao người cũng ở đây vậy?"

Sư Thanh Huyền buột miệng thốt: "Ta..."

Tạ Liên không nói tiếng nào, thò tay ra sau lưng lắc lắc, ra hiệu cho Sư Thanh Huyền tuyệt đối không được để lộ sự tồn tại của "người" thứ ba. Sư Thanh Huyền hiểu ý, lông mày Minh Nghi càng nhíu chặt hơn: "Tay người làm gì sau lưng đó? Giấu thứ gì hả?"

Sư Thanh Huyền vội chìa hai tay cho hắn xem: "Đâu có đâu!"

Tạ Liên có thể cảm giác được da đầu của Sư Thanh Huyền đang nổi từng lớp một, sống lưng cũng tê dại từng cơn. Xem ra mặc dù trong lòng Sư Thanh Huyền, Minh Nghi rất đáng tin cậy, nhưng Minh Nghi xuất hiện kiểu đó cũng dọa hắn hết hồn.

Minh Nghi tỏ vẻ khó hiểu: "Ta có bảo người cho ta coi thật đâu."

Về mặt trông ghét bỏ là thế, nhưng vẫn thân thiết vô cùng, Sư Thanh Huyền lại thở phào nhẹ nhõm, da gà nổi đầy nửa người cũng từ từ biến mất. Dù rằng lòng đang lo sốt vó, song Tạ Liên không dám tùy tiện mở miệng vào lúc này. Minh Nghi hỏi: "Thủy Sư đại nhân đâu?"

Sư Thanh Huyền nói: "Huynh cũng không thấy anh ta hả? Ta cũng đang tìm huynh ấy khắp nơi nè. Chẳng phải huynh nói có thể đưa chúng ta rời khỏi đảo Hắc Thủy sao, vì đâu bên Thái tử điện hạ về hết rồi còn chúng ta vẫn kẹt lại đây vậy?"

Tạ Liên nghe mà âm thầm lo lắng. Dẫu y đã cố hết sức dẫn chuỗi "ha ha ha ha ha ha" chắc chắn sẽ xuất hiện khi Sư Thanh Huyền căng thẳng tới độ

xuống, nhưng mấy lời nghiêm túc bình thường thế này cũng chẳng giống những gì Sư Thanh Huyền sẽ nói. Tạ Liên bèn vò đầu bứt tai, chỉ vào Minh Nghi hét lớn: "Minh huynh!!! Đã bảo huynh rảnh rồi thì luyện tập nhiều vô, có phải huynh lại lạ tay vẽ sai tiếp rồi không!"

Mặc dù trông hơi quá lố, nhưng hiệu quả cũng khá ổn. Quả nhiên Minh Nghi không nhìn ra manh mối, xụ mặt mắng: "Cút! Có giỏi tự vẽ đi." Nói vậy rồi bước tới, Sư Thanh Huyền đứng yên không nhúc nhích, Tạ Liên vội vàng thay hắc đi qua đỡ Minh Nghi, hỏi: "Minh huynh, vết thương của huynh sao rồi? Chết độc có ảnh hưởng gì không?"

Minh Nghi lắc đầu: "Không có gì. Tìm được Thủy Sư đại nhân trước rồi nói sau."

Sư Thanh Huyền gật đầu, hai người bước chậm về phía trước. Tạ Liên không tìm được cơ hội cảnh báo Sư Thanh Huyền nên liên tục than khổ. Lát sau, y chợt phát hiện môi khẽ nhếch, là Sư Thanh Huyền đang lặng lẽ mấp máy, không khỏi giật cả mình. Cần thận nhận dạng khẩu hình, đi đầu mà Sư Thanh Huyền nói là: "Rốt cuộc có chuyện gì thế?"

Sợ Minh Nghi đi sát bên phát hiện điểm bất thường, Tạ Liên bèn cúi thấp đầu, đáp lại bằng khẩu hình: "Hắc là giả đó."

Ngay khi môi khép lại bốn chữ kia, Tạ Liên lập tức cảm giác được một mảng da gà mỏng nổi trên cánh tay.

Sư Thanh Huyền tròn to mắt, dùng khẩu hình hỏi: "Giả?! Vậy hắc là ai?!"

Tạ Liên lặng lẽ đưa đáp án.

Y nói: "Bạch Thoại Chân Tiên."

Sư Thanh Huyền hít một hơi khí lạnh, giọng nói của Minh Nghi truyền đến từ bên trên: "Sao thế?"

Sư Thanh Huyền hít trọn hơi lạnh rồi thở hắt ra, giọng run rẩy: "Ta sợ."

Im lặng chốc lát, Minh Nghi nói: "Giờ mà sợ thì hơi sớm."

Nếu là trước đây, lời này chắc chắn sẽ được lý giải thành lời an ủi cục súc, nhưng giờ đây lại toát ra một thứ mùi u ám khó tả, hết như lời uy hiếp nào đó.

Sư Thanh Huyền cúi đầu, lại dùng khẩu hình nói với Tạ Liên: "Không đâu. Bạch Thoại Chân Tiên không biết biến hình!"

Thật ra sau khi thốt ra khỏi miệng, Tạ Liên cũng cảm thấy gọi "Bạch Thoại Chân Tiên" không thỏa đáng lắm, phải nói là quá thất kính, quá khinh nhờn. "Bạch Thoại Chân Tiên" mà Sư Thanh Huyền gặp phải mấy ngày trước cùng lắm chỉ là thứ tôm tép, hoặc một phân thân không đáng nhắc tới, hoặc là chút cặn thừa chưa ăn hết mà thôi. Thế nên, y lại đưa ra đáp án thứ hai:

"Hắc Thủy Huyền Quỷ."

Sư Thanh Huyền lại trật chân một phát. Minh Nghi hỏi: "Người lại sao thế?"

Răng va lập cập, Sư Thanh Huyền nói: "Ta muốn chết..."

Minh Nghi lạnh lùng đáp: "Người mơ đẹp quá."

Lại nữa rồi. Vẫn là giọng điệu lạnh nhạt đó, vẫn là những lời gắt gỏng đó, rõ ràng giống hệt ngày xưa ấy, nhưng giờ đây lại mang ý diễn giải khác hoàn toàn. Tuy nhiên, còn lâu mới kết thúc. Tạ Liên lại lặng lẽ nói ra cái tên thứ ba:

"Hạ Huyền."

Sư Thanh Huyền có vẻ chịu hết thấu rồi.

Tim hắn đập như trống dồn, Tạ Liên cũng cảm giác được, vừa khéo băng qua con suối nhỏ, y chớp thời cơ nói: "Minh huynh, ta thấy trước tiên huynh vẫn nên nghỉ ngơi một lát rồi tìm tiếp!"

Minh Nghi hỏi: "Bây giờ làm gì còn thời gian để nghỉ?"

Tạ Liên nói: "Huynh đang trúng độc, di chuyển càng nhiều độc phát càng nhanh. Vả lại huynh không nghỉ thì người phàm ta đây cũng cần nghỉ ngơi mà. Huynh ngồi xuống trước ha, ta đi lấy ít nước về uống."

Thế rồi y cố hết sức giữ vững chân tay, che đậy vẻ run rẩy, bảo Minh Nghi ngồi trên bãi cỏ, còn mình thì đến bên bờ suối, mượn tiếng suối chảy giấu tiếng rì rầm. Sư Thanh Huyền vốc hai vốc nước tát đây mặt mình để bình tĩnh lại, nói nhỏ: "Thái tử điện hạ, huynh đang nói gì thế? Rốt cuộc người sau lưng ta là ai? Là một trong ba kẻ đó biến thành Minh huynh hả? Hay là cả lũ bọn hán nhập hết vào người Minh huynh rồi?"

Tạ Liên đáp: "Phong Sư đại nhân, bình tĩnh đi! Không phải bọn hán, là hán thôi! Bây giờ bên cạnh người chỉ có một người, từ đầu đến cuối đều là người đó hết. Chẳng có kẻ nào biến hình, cũng chẳng bị kẻ nào nhập xác!"

Sư Thanh Huyền thì thào: "Nhưng mà, nhưng mà Minh huynh..."

Tạ Liên nói: "Đừng gọi Minh huynh nữa. Minh huynh thật sự đã chết rồi!"

Sư Thanh Huyền hốt hoảng: "Làm sao huynh biết? Huynh nhìn thấy hả?"

Tạ Liên nói: "Nào chỉ mình ta thấy, người cũng thấy đó thôi. Địa Sư đại nhân thật sự chính là bộ hài cốt được thờ trong U Minh Thủy Phủ ban này! Người nghĩ xem tại sao hán lại không dùng thạch xẻng Nguyệt Nha của Địa Sư? Bởi vì đó vốn không phải đồ của hán! Kẻ sau lưng người, mấy trăm năm trước tên thật là Hạ Huyền, tu luyện thành Tuyệt với biệt hiệu Hắc Thủy Huyền Quỷ, cắn nuốt Bạch Thoại Chân Tiên, thao túng thứ đó đến tìm người, cần tù và giết chết Địa Sư thật sự, lên Thượng thiên đình mạo danh thế chỗ từ rất lâu về trước rồi!!!"

Lời vừa dứt, cả người y đột nhiên cứng đờ.

Một bàn tay bất ngờ vỗ lên đầu vai y.

Tác giả nói:

Vậy nên thật ra Hắc Thủy đã lên sàn từ lâu rồi, hắn vẫn lẩn lút trước mắt các bạn đó thôi.

Từ đầu đến cuối Phong Sự chưa từng quen biết Minh Nghi thật sự, trước mắt em nó vẫn luôn là một người, và trước mắt các bạn cũng thế.

Đóng dấu ảnh để số một truyện này!

Tôi nín lâu quá trời hắn cũng nín lâu quá trời, cuối cùng phê pha rồi. Mọi người ra khỏi Tấn Giang 【Đừng spoil cho người chưa đọc truyện!!! Cũng đừng spoil hay ám chỉ bóng gió trong phần bình luận ở những chương trước】Ảnh hưởng trải nghiệm đọc truyện lắm đó!! Vậy còn gì vui nữa. Đừng spoil! Đừng spoil!! Chuyện quan trọng phải nói ba lần!!!

Thế đấy, đừng spoil, cũng đừng có ám chỉ bóng gió làm lộ tình tiết gì hết! Mình không quản được hết cmt, các bạn tự ý thức!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

124

Chương 124: Chấm dứt bế tắc, Thủy Sư đấu với Huyền Quỷ (1)

Giọng Minh Nghi vang lên sau lưng: "Đang lắm ba lắm bầm gì một mình thế?"

Sư Thanh Huyền sửng người, run lập cập: "Ta... ta... ta..."

Tạ Liên muốn nói hộ Sư Thanh Huyền, ngặt nỗi đầu lưỡi chẳng chịu nghe lời. Cũng hết cách thôi, người bạn thân thiết mọi khi đáng tin cậy nhất ngờ đâu lại là thứ mà mình hãi sợ nhất, hơn nữa còn luôn ẩn nấp cạnh kề bên mình. Hiện giờ khắp chốn không một bóng người, chẳng biết rốt cuộc hắn muốn làm gì, đổi thành ai mà chả sợ?

Đột nhiên, năm ngón tay của Minh Nghi bấu chặt, bả vai Sư Thanh Huyền đau điếng, cứ thế bị hắn đè xuống.

Cùng lúc đó, thỉnh linh có một đôi tay trắng hếu vươn từ dưới nước lên, chụp lấy cổ họng Sư Thanh Huyền.

Thủy quỷ!

Nhờ Minh Nghi ấn xuống, cánh tay đó mới bắt hụt, hắn lại tung tiếp một chưởng, dưới nước truyền đến tiếng rít the thé, chắc hẳn thứ đó đã bị đập nát. Sư Thanh Huyền ngẩn phịch xuống đất, Minh Nghi kéo hắn dậy, nói: "Nào người úng nước rồi à, đang ở Hắc Thủy Quỷ Vực mà tìm bừa dòng suối để rửa mặt?"

"..."

Lúc này Sư Thanh Huyền đã vốc nước suối ngâm xác thủy quỷ rửa cho tỉnh người, giờ nên cảm thấy buồn nôn mới phải, song hắn chẳng còn lòng dạ nào để ý mấy thứ này, mặt mũi tóc tai nhỏ nước tong tong, ướt sũng như chuột lột, hắn vía bay tít lên mây, chỉ biết ngơ ngác để mặc "Minh Nghi" kéo, ngơ ngác bước theo đối phương.

Thật ra ngấm kỹ lại, kể chuyện gì dính tới vị "Minh huynh" này cũng sắc mùi đáng ngờ.

Minh Nghi là Địa Sư, vậy nên theo lẽ đương nhiên, tất cả trận pháp Rút ngàn dặm đất dọc đường đều do hắn vẽ. Thế mà thứ đáng ra nên là sở trường chuyên biệt của hắn lại liên tục xảy ra vấn đề.

Nhóm bốn người bọn họ vô duyên vô cớ bị đưa đến trấn Bắc Cổ, lúc đưa Phong Sư và Thủy Sư rời khỏi đảo Hắc Thủy cũng lại gặp vấn đề. Là vì gian diện truyền tụng lâu năm không được tu sửa? Hay vì có thứ nào khác đang quấy phá? Hay vì chủ mưu sau màn quá thần thông quảng đại?

Nghĩ đâu cho xa? Đáp án đơn giản nhất, chính là tất cả đều do Minh Nghi giở trò!

Lần đầu tiên Phong Sư bị "Bạch Thoại Chân Tiên" lừa đi, là Minh Nghi để lạc mất. Đến lần Phong Sư bị rút pháp lực, Minh Nghi cũng là người đầu tiên phát hiện. Kẻ luôn bầu bạn kề bên, nắm rõ nỗi sợ hãi và hành động của Sư Thanh Huyền chính là hắn. Biết khẩu lệnh thông linh của Phong Sư, có thể sai sử "Bạch Thoại Chân Tiên" uy hiếp Phong Sư tự tay mở cửa trận phòng hộ ở đài Khuynh Tửu cũng là hắn.

Khi đó Minh Nghi tự tay phá nát bức hoành của điện Phong Thủy mà mặt không hề biến sắc, có lẽ vì đặc thù tính cách, nhưng biết đâu chỉ vì hắn cố ý mà thôi.

Mượn có đường đường chính chính đập nát bức hoành của kẻ thù ngay trước mặt chính chủ, đã thế kẻ thù còn phải cảm ơn hắn, quả là to gan ngạo mạn.

Không phải Tạ Liên chưa từng nghi ngờ những chi tiết khác thường vụn vặt này, y cũng đã tự dò xét bằng ba câu hỏi kia. Ngặt nỗi y chưa bao giờ nghĩ rằng, chuyện tày trời lớn mật và khó bẽtrường tượng như thế lại có thể xảy ra: Một con quỷ quanh năm cải trang thành một vị thần quan, vẫn luôn ẩn náu ngay giữa bọn họ!

Hắc Thủy Trầm Chu, xưa nay luôn khiêm nhường?

Quanh năm tồn tại với một thân phận khác, ắt phải khiêm nhường thôi.

Câu trả lời của "Minh Nghi" lúc đó đích thực chẳng hề lộ sơ hở. Đó là vì hắn đã cắn nuốt Bạch Thoại Chân Tiên, chiếm được năng lực của nó, có thể sai sử nó như thuộc hạ, Quỷ vương cấp Tuyệt chắc chắn trên cơ nó, tất nhiên không bị kìm hãm bởi đặc tính đó nữa. Muốn nói thật thì nói thật, muốn nói dối thì nói dối.

Tay chân của bộ hài cốt linh hoạt và khéo léo, rất phù hợp với thân phận Địa Sư. Tại sao phải thờ nó trong U Minh Thủy Phủ? Hoặc nên nói là nhất định phải làm vậy? Bởi vì dù sao cũng là hài cốt của một vị thần quan, nếu xử lý cầu thả hoặc chôn cất sơ sài thì tuyệt đối không thể giải quyết gọn hậu quả, tất nhiên chẳng đề nổi vấn quan tài (1). Do đó chỉ còn cách đối đãi bằng nghi lễ long trọng, thờ ngay trong điện của chính mình.

Tuy nhiên, đi đâu giúp Tạ Liên đoán được thân phận của bộ hài cốt không riêng gì chuyện này, mà là việc nó đột ngột nhào lên.

Thủy Sư hỏi tại sao bộ hài cốt lại hời hợt quang phản chiếu? Minh Nghi bèn cướp lời: "Chỉ cần thứ này không đứng dậy cản đường chúng ta, hắn là ai cũng chẳng quan trọng", nhưng trên thực tế, e rằng vốn dĩ không phải câu này kích thích Minh Nghi thật sự, mà là bốn chữ phía sau -- "Địa Sư đại nhân!" Đơn giản thôi, bởi nó mới là Địa Sư đích thực!

Thế mà kẻ mạo danh nó lại đứng ngay trước mặt, đã thế còn cố ý chỉ dẫn qua loa hòng đưa bọn họ đi sai hướng.

Đôi khi, "Minh Nghi" lại cố tình dùng cách ngược lại, đẩy nhẹ vài cái về hướng chính xác để coi bỏ hiềm nghi. Chẳng hạn như, hắn nói với Hoa

Thành "Quả nhiên người có nội gián ở Thượng thiên đình". Nhưng nội gián đó chẳng phải là chính hắc sao? Vậy nên Hoa Thành mới móc mả lại: "Chẳng phải người đã biết từ sớm rồi sao?", ẩn ý là: "Cần gì giả vờ giả vệt?"

Có đi đâu, e rằng từ "nội gián" chưa chính xác. Giữa hai người này nên gọi là thỏa thuận, ví như trao đổi thông tin chẳng hạn.

Lợi ích khi hai vị Quý vương cấp Tuyệt hợp tác lẽ nào không phải đôi bên cùng thắng? Hắc Thủy trà trộn vào Thượng thiên đình, nắm rõ mọi động tĩnh lớn nhỏ trên Thiên giới, Hoa Thành thì cắm rễ tại nhân gian, tin đồn trải rộng khắp chốn. Trừ những đi đâu đó ra, hai người họ còn hợp tác thêm gì nữa không thì chẳng ai biết được. Quân Ngô phái "Địa Sư" đến nằm vùng ở chợ Quý, quả đúng là đại hồng thủy nhấn chìm miếu Long Vương, tiền trộm về ổ trộm.

*Đại hồng thủy nhấn chìm miếu Long Vương: Xuất phát từ câu chuyện Tam thái tử bị lưu đày muốn làm việc tốt, bèn mỗi tối ngoi khỏi miệng giếng tưới nước vườn rau nơi miếu Long Vương. Nào ngờ lão hòa thượng không biết, tưởng quý yêu bèn lấy kiếm đâm, lúc này giao tranh, hoàng tử dâng nước đánh ngập miếu. Câu này ám chỉ người thân mà không nhận ra người thân, dẫn đến hiểu lầm gây tai họa.

Từ lúc "Minh Nghi" ẩn núp trà trộn đến nay, có lẽ chỉ xảy ra hai lần ngoài ý muốn. Lần đầu là phép Hỏa Long Khiếu Thiên kia.

Dĩ nhiên kẻ mạo danh thế thân chẳng rồi hơi đến mức đang yên lành lại bày ra việc nọ, Tạ Liên nghiêng về phía Hỏa Long Khiếu Thiên là Minh Nghi thật sự phát ra vào một lần chạy thoát nào đó hơn.

Muốn giả dạng người khác trà trộn vào Thượng thiên đình một cách triệt để, không hiểu đủ về người đó là không được, thế nên phải giữ người bị mạo danh sống sót, moi từng chi tiết một từ miệng người đó. bao gồm những đi đâu từng trải, tài nghệ, cách sử dụng pháp bảo này nọ kia. Minh Nghi giả ắt hẳn đã bắt nhốt Minh Nghi thật vào lúc hắc vừa vượt kiếp (= độ kiếp thành công), còn chưa kịp phi thăng lên trời. Bằng không nếu Minh

Nghi thật đã tiếp xúc với những thần quan khác, việc mạo danh thay thế sẽ dễ bị vạch trần hơn.

Đó là một việc ngoài ý muốn, thế nên khi nhận được tin tức, Hoa Thành không thể không trở về giúp đối tác giải quyết hậu quả. Mà trùng hợp thay Tạ Liên cũng nhận được nhiệm vụ do Quân Ngô giao: Vào chợ Quỷ cứu viện.

Lúc đó chẳng nhận ra, bây giờ hồi tưởng lại mới thấy, phải chăng lần hành động đó quá thuận lợi rồi không? Đúng là Tạ Liên đã cứu được "Địa Sư" từ hần giam ở Cực Lạc phường, nhưng làm sao y phát hiện ra hần giam đó?

Là nhờ trước đó y nhìn thấy tên thuộc hạ đeo mặt nạ quỷ mang gông nguyền rửa của Hoa Thành, sau lại bắt gặp kẻ này thậm thà thậm thụt đi trong Cực Lạc phường.

Vật như gông nguyền rửa là một sự sỉ nhục, thông thường thần quan bị giáng chức đều muốn giấu diếm, kẻ đeo mặt nạ quỷ kia lại đeo lù lù trên tay? Vậy sau đó vì sao hắn lại giấu? Ngoại trừ "bất cần", còn có cách giải thích khác là hắn cố tình làm vậy để thu hút sự chú ý của Tạ Liên, để y tìm thấy Địa Sư giả "bị nhốt" một cách hợp tình hợp lý. Còn trên thực tế, chắc hẳn sau khi phát tín hiệu cầu cứu, Minh Nghi thật sự mới bị giết chết. Do chẳng có cách nào hủy thi diệt tích, lại càng không thể giữ xác lại, vậy khác nào chừa cả đồng manh mối, thế nên mới phải biến Minh Nghi thành xương trắng.

Việc ngoài ý muốn thứ hai, chính là sau khi bị Bạch Thoại Chân Tiên đe dọa, Sư Thanh Huyền đã tìm Tạ Liên giúp đỡ.

Rõ ràng Hoa Thành không muốn Tạ Liên bị cuốn vào vụ này, nên lúc đó Minh Nghi mới bảo "Đến đây không phải chủ ý của ta". Sau đó tại đài Khuynh Tửu, quãng thời gian mà Hoa Thành rời đi, hẳn là để gặp mặt Minh Nghi, chất vấn hắn rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Những suy luận này, Tạ Liên không có cơ hội kể rõ từng đi đầu với Sư Thanh Huyền, nhưng hiển nhiên Sư Thanh Huyền có thể tự ngẫm ra từng

chút một, đôi tay giấu dưới tay áo vẫn run lẩy bẩy suốt.

Hai người sóng vai mà đi, Tạ Liên thì đang suy tư, Sư Vô Độ đi đâu rồi?

Người đầu tiên rời đi bằng cửa trận kia là Sư Vô Độ, người cuối cùng mới là "Minh Nghi", chắc hẳn hẳn không thể nào qua mặt Sư Thanh Huyền để làm gì với Sư Vô Độ, vậy thì có ba khả năng: Một là Sư Vô Độ đã bị đưa đến nơi khác; hai là có thứ nào đó đã chờ sẵn Sư Vô Độ tại đích đến, hẳn đã bị giết hại; ba là Sư Vô Độ tự đi rồi.

Nếu là khả năng một và hai, vậy bây giờ "Minh Nghi" chẳng còn lý do gì phải tiếp tục diễn kịch trước mặt Sư Thanh Huyền, rồi dắt nhau đi tìm Thủy Sư cả. Nghĩ đến đây, Tạ Liên chợt nghe "Minh Nghi" hỏi: "Mảnh khóa trường mệnh của người đâu?"

Sư Thanh Huyền không kịp phản ứng, Tạ Liên lại giật thót. Minh Nghi hỏi vài tiếng, Sư Thanh Huyền mới đáp: "Hả?"

"Minh Nghi" tức giận nói: "Chẳng phải người nói hai mảnh khóa vàng trường mệnh của các người được chế tạo từ huỳnh đệ kim tinh, sẽ cộng hưởng khi chủ nhân bị thương sao?"

"..."

Sư Thanh Huyền có chuyện gì cũng nói với "Minh Nghi", hiển nhiên hẳn sẽ hiểu rõ tác dụng của bảo vật này. Nói thế kia, rõ là muốn lợi dụng khóa vàng để tìm tung tích Sư Vô Độ!

Sư Thanh Huyền lắp bắp: "Nhưng mà... nhưng mà, vết thương của ta đã khỏi rồi!"

"Minh Nghi" lạnh lùng đáp: "Vậy đơn giản thôi mà?", nói đoạn nhấc tay lên. Tạ Liên nghĩ thầm: "Lẽ nào hẳn muốn ra tay đâm Phong Sư đại nhân mấy nhát?" Đang tập trung tinh thần đề phòng, ngờ đâu "Minh Nghi" lại tự ấn lên vết thương trên cánh tay của mình.

Vết thương vốn đã khép miệng bỗng chốc đổ máu àoạt. "Minh Nghi" nói: "Người đưa khóa đây ta đeo cho."

"..."

Nhìn đến đây, Tạ Liên không thể không thán phục.

Mặc dù là đóng kịch, nhưng làm được đến mức đó quả thật khiến người ta ngả mũ bái phục. Y hoàn toàn có thể hiểu được tại sao Sư Thanh Huyền lại coi trọng người bạn như Minh Nghi đến vậy.

Nếu không phải hành động này ẩn chứa sát khí, không có ý tốt, người như thế đáng kết bạn biết nhường nào!

Sư Thanh Huyền lại chần chừ chẳng dám nhúc nhích, chỉ cần hắn giao khóa trường mệnh ra, hai mảnh khóa vàng sẽ cộng hưởng ngay tức khắc. Một khi Sư Vô Độ cảm nhận được, chắc chắn sẽ chủ động tìm đến trước. "Minh Nghi" nhíu mày, nói: "Có phải người sợ ngu người rồi không."

Sư Thanh Huyền đáp: "...Không phải! Thật ra cái này, cái khóa này, ta chưa nói cho huynh biết hả? Chỉ có bản thân ta đeo mới có tác dụng đó thôi."

"Minh Nghi" ngờ vực: "Có vụ này nữa à?"

Sư Thanh Huyền nắm chặt khóa trường mệnh, gật mạnh đầu: "Có mà!"

"Minh Nghi" nhìn chòng chọc Sư Thanh Huyền giây lát, dường như sắp bỏ qua ý định này, đoạn cúi đầu nhìn vết thương trên tay, chẳng nói gì thêm. Ngờ đâu đúng lúc này, mảnh khóa trường mệnh trên cổ Sư Thanh Huyền lại rung lên.

Sắc mặt Sư Thanh Huyền thoáng chốc đổi xoạch, còn "Minh Nghi" phản ứng cực nhanh, lập tức đi về hướng khóa trường mệnh chỉ đến, nói: "Thủy Sư đại nhân ở bên kia."

Khóa vàng cộng hưởng, chứng tỏ Sư Vô Độ đang bị thương. Nhưng lúc hấn đi vào cửa trận có sút mẻ miếng nào đâu, bây giờ cái gì làm hấn bị thương chứ?

Tạ Liên có thể cảm nhận được, lúc này Sư Thanh Huyền nửa thì vội vã muốn đi, nửa lại cực kỳ không muốn đi. Bọn họ bị nhốt trong thế giới ảo ở hồ Hắc Thủy, trên đảo chẳng còn người nào khác, Bùi Minh đang ở bên ngoài nhọc nhằn đốn củi đóng thuyền quan tài chờ bọn họ trở ra, hiện giờ Sư Thanh Huyền chỉ là người phạm, Sư Vô Độ mà bị thương thì đúng là gọi trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay, vậy biết trốn sao đây?

Đi vội một hồi, Sư Thanh Huyền nói: "Minh... huynh, ta thấy trong đó có bẫy á, tốt nhất mình đừng đi!"

"Minh Nghi" hỏi: "Bẫy gì cơ?"

Sư Thanh Huyền bấm bụng nói: "Làm sao anh ta bị thương được? Chắc gì kẻ bên đó là huynh ấy."

So với Sư Thanh Huyền, "Minh Nghi" có lý lẽ hơn hấn: "Bây giờ đang ở trong địa bàn của Quỷ vương cấp Tuyệt, chưa chắc Thủy Sư đại nhân đủ sức tự bảo vệ mình. Bất luận là cái gì, qua xem trước rồi hẵng nói."

Sư Thanh Huyền chẳng nghĩ ra có gì để không đi, Tạ Liên cũng nghĩ không ra, đành im lặng theo dõi tình hình. Nương theo chấn động mạnh dần của khóa trường mệnh, hai người càng đi càng gần, mới đó đã thấy Sư Vô Độ nằm sóng xoài dưới đất, chập vạt co quắp, che kín bụng mình, trông đau đớn khôn cùng. Sư Thanh Huyền nhìn mà phát hoảng, hét lớn: "Ca!" Đoạn lật đật chạy tới, Minh Nghi cũng theo sau.

Nào ngờ Sư Thanh Huyền vừa đến gần cạnh bên, Sư Vô Độ thình lình nhảy bật dậy ôm lấy hấn, cười sằng sặc như điên. Sư Thanh Huyền bị hấn ôm trọn trong lòng, sững sốt tốt độ, bấy giờ mới phát hiện kẻ này mắt lé mũi lệch, nào phải Sư Vô Độ, chẳng qua chỉ là một quái nhân điên khùng mặc đồ của Sư Vô Độ, đeo khóa vàng trường mệnh thôi!

Sư Thanh Huyền còn chưa mở miệng, chợt nghe một tiếng nổ to ì ùng, "Minh Nghi" bên cạnh đột nhiên ngã l ần quay, trên ngực xuất hiện thêm một lỗ đen to cỡ quả tú c ầu, máu tươi chảy đ ầy đ ất. Một bóng người áo trắng nhảy phắt xuống từ trên cây, kéo Sư Thanh Huyền bỏ chạy, quát: "Đi!"

Tạ Liên tập trung nhìn kỹ, người này mới là Sư Vô Độ!

Sư Thanh Huyền gọi: "Ca?!"

Sư Vô Độ nạt kh ẽ: "Đừng nói nữa, mau đi theo ta! H ắn không phải người tốt!"

Chỉ trong chớp mắt, Tạ Liên hiểu ngay. Thì ra Sư Vô Độ không phải đèn đã cạn dầu (người dễ đổi ph ố), từ lúc ra khỏi cửa trận, phát hiện mình vẫn còn ở U Minh Thủy Phủ, h ắn đã nhận ra đi ều đáng ngờ. Sư Vô Độ suy nghĩ đơn giản hơn Tạ Liên nhi ều, và cũng sắc sảo hơn nhi ều, lập tức nghi ngờ Minh Nghi đang giở trò quỷ, bèn trốn trước để h ắn không tìm được mình, đ ồng thời ẩn núp trong góc tối xem coi h ắn định làm gì. Có lẽ vì Sư Vô Độ và Sư Thanh Huyền bị truy ền đến hai nơi khác nhau, bằng không h ắn đã dẫn em trai cùng nhau đi trốn. Sau khi phát hiện Sư Thanh Huyền đi chung với Minh Nghi, Sư Vô Độ bèn l ôi một gã quái nhân điên khùng tới, cho gã mặc áo ngoài và đeo khóa vàng của mình, đoạn tung một chưởng để thu hút sự chú ý của Minh Nghi trước, sau đó tập kích từ bên cạnh. Sư Vô Độ ra tay cũng độc ác thật, rõ ràng hoàn toàn không có bằng chứng thuyết phục chứng minh Minh Nghi giở trò, nhưng h ắn vừa ra tay lại nhắm thẳng vào mạng người ta!

Sư Thanh Huyền ki ền lòng không d ặng ngoảnh đ ầu lại, vừa ngoảnh đ ầu đúng lúc nhìn thấy "Minh Nghi" bị một chưởng xuyên tim nằm dưới đ ất gi ầy lát r ỗ nh ồm d ậy, mặt mày lạnh tanh cúi đ ầu nhìn lỗ hồng máu chảy đ ầm đ ĩa trước ngực, cuối cùng chậm rãi đứng lên.

Ngay tức khắc, Tạ Liên cảm giác được một cơn lạnh thấu tim truy ền từ Sư Thanh Huyền đến tận đáy lòng mình. Cho dù là th ần quan, làm gì có ai bị đánh ra nông nổi đó mà còn đi lại như bình thường được? Hi ển nhiên chỉ có thứ không phải người!

Hai anh em chạy trốn một phen, đột nhiên, lông măng trên lưng Tạ Liên chợt dựng đứng, y quát lớn: "Cẩn thận!" Dứt lời kéo Thủy Sư lại, khoảng không trước mặt bỗng trườn đến tiếng xé gió bén ngót, một luồng sáng lạnh xẹt qua. Nếu không nhờ Tạ Liên kéo lại, chỉ e Thủy Sư đã bị cắt cổ.

Là những kẻ ẩn mình chỉ có thể phản chiếu bóng hình trên mặt nước!

Sư Vô Độ mắng một tiếng, trở tay lấy quạt Thủy Sư phất một phát, bảy tám mũi tên nước dài mảnh bắn ra từ gợn sóng trên mặt quạt, vòng quanh thân mình hai người họ, tạo thành một vòng bảo vệ. Lần này, những kẻ ẩn mình không động tới họ được nữa. Hai anh em tiếp tục chạy trốn, Sư Thanh Huyền cứ nhin không được ngoái đầu nhìn mãi, lần này ngoảnh lại thì rợn tóc gáy: "Huynh ấy... đuổi kịp rồi!"

Quả nhiên, "Minh Nghi" chỉ ở sau họ chừng hai mươi trượng, giờ đang từ tốn bước về phía trước. Dù thoát nhìn có vẻ "từ tốn", nhưng mỗi lần sải bước, khoảng cách giữa hắn với hai người đằng trước lại bị rút ngắn một đoạn dài trong chớp mắt, dường như chỉ cần đi thêm bảy tám bước là có thể tóm được lưng áo bọn họ rồi!

Sư Vô Độ không quay đầu lại, có đi đâu cứ mỗi lần phẩy quạt, trên mặt quạt lại bắn ra hai ba chục mũi tên nước hình rồng sắc lẹm. Rõ ràng ngưng tụ bởi nước, thế mà lại phát ra tiếng xé gió như lưỡi đao làm từ thép ròng. Quạt thêm phát nữa, bắn nhều gấp đôi. Quạt chừng vài phát, hơn trăm mũi tên nước đồng loạt bắn thẳng về phía "Minh Nghi", bao vây công kích từ bốn phương tám hướng, chỉ cần chặn sót một mũi, thế nào cũng bị đâm thủng một lỗ lạnh thấu tim. Vậy mà, "Minh Nghi" lại có thể dùng tay không chụp lấy mũi tên nước đầu tiên bắn tới, giật mạnh một cái như đang giật dây thừng. Quạt Thủy Sư, cứ thế bị giật khỏi tay!

Quạt vừa rời tay, mũi tên rồng nước bay tán loạn trên không trung bỗng chốc hóa thành mưa phùn giăng khắp trời, rơi lả tả xuống đất. Sư Vô Độ đột ngột dừng bước, nhìn tay mình mà không sao tin nổi. Hơn trăm năm đồ lại, đây là lần đầu tiên có người giật được quạt Thủy Sư từ tay hắn. Lòng đã rõ chạy không thoát, Sư Vô Độ ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy "Minh Nghi" chấp tay sau lưng vững bước đến chỗ bọn họ.

Cả người hấn như đang nảy sinh biến đổi kỳ bí nào đó. Cứ mỗi bước đi, sự biến đổi này lại rõ hơn một phần. Gương mặt vốn đã trắng ửng trông càng thêm nhợt nhạt, chẳng có chút màu máu nào y hệt như Hoa Thành, chân mày trở nên sắc sảo hơn, đường nét gương mặt góc cạnh hơn, dĩ nhiên cũng càng u ám hơn. Vạt áo bào đen vốn đơn sơ giản dị, giờ đây lộng lẫy hiện lên những hoa văn chìm hình gợn nước được thêu từ chỉ mảnh tại những góc khuất khó thấy, lấp lờ ánh bạc quý quai. Khi hấn đi tới trước mặt hai Sư Phong Thủy, tuy nhìn chung vẫn là gương mặt ban đầu đó, nhưng người thì đã khác hoàn toàn.

Địa Sư không phải Võ Thần, võ lực không tốt pháp lực không mạnh, nhưng vị trước mắt rõ ràng chẳng hề khớp với hai đi đầu trên. Sư Vô Độ cảnh giác hỏi: "Rốt cuộc người là thứ gì?"

Dường như cảm thấy buồn cười, "Minh Nghi" nheo mắt hỏi ngược lại: "Người đang ở trong địa bàn của ta mà còn hỏi ta là thứ gì?"

"..." Sư Vô Độ nói: "Hắc Thủy Huyền Quỷ?"

"Minh Nghi" nhìn Sư Thanh Huyền, nhưng Sư Thanh Huyền lại chẳng có phản ứng gì. Sư Vô Độ nói: "Người vẫn luôn là Địa Sư? Hay là..." Lời còn chưa dứt, hấn cũng đã ngộ ra: "Thì ra là thế."

Nhưng cái hấn ngộ ra được chỉ là việc Huyền Quỷ vẫn luôn ẩn núp ở Thượng thiên đình. Sư Vô Độ nói tiếp: "Trước giờ người với ta nước sông không phạm nước giếng, phân lãnh thổ mà cai trị, lần này đến địa bàn của người cũng không phải ta cố ý, sao mỗi bên không chịu lùi một bước."

"Minh Nghi" đáp: "Thủy Hoành Thiên, hóa ra cũng có lúc không dám hoành." (Hoành = hoành hành, ngang ngược)

Sư Vô Độ trời sinh tính tình cao ngạo, nghe thấy lời như thế, nét mặt thoáng hiện vẻ bất mãn. Tuy rằng người đứng dưới mái hiên, em trai đứng kế bên, không thể không cúi đầu, nhưng hấn vẫn chẳng cam lòng yếu thế, nói: "Nếu không phải thời cơ và địa điểm không thích hợp, chưa chắc Sư mỗ đã sợ người."

*Người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu: ý nói khi thời cơ và quyền thế đều không bằng người khác thì không thể không nhường, "mái hiên" ý chỉ phạm vi thế lực của người khác.

"Minh Nghi" lại bước lên một bước, nghiêm giọng hỏi: "Sur Vô Độ, người nhìn xem ta là ai?"

Sur Vô Độ khẽ nhún mào nhìn đối phương. Hắn đã nhìn thấy gương mặt của tên Địa Sur này vài lần rồi, vì vậy không hiểu ý lắm: "Người muốn ta nói là ai?" Ngừng một lát, tưởng "Minh Nghi" ám chỉ rằng mình không được tiết lộ thân phận của hắn, Sur Vô Độ bèn nói: "Người là ai cũng chẳng sao. Ta lấy danh nghĩa Thủy Sur ra thế, chỉ cần không ảnh hưởng đến hai anh em ta, người muốn làm gì, tất cả đều không liên quan đến ta..."

Sur Vô Độ còn chưa nói hết câu, "Minh Nghi" đã lạnh lùng cắt ngang: "Thủy Hoàn Thiên đúng là quý nhân hay quên mà. Năm đó người lật tung sổ tên và ngày sinh của biết bao nhiêu người ở nhân gian, ném đủ trăm cay nghìn đắng mới tìm được kẻ độc nhất như ta, sao vậy, mới qua mấy trăm năm đã quên mất ta trông thế nào rồi à?"

*Quý nhân hay quên: Vốn dùng để chỉ quan cao chức trọng thái độ ngạo mạn, không niệm tình xưa, sau này dùng để chọc người hay quên.

Nghe đến câu này, sắc mặt Sur Vô Độ từ từ trở nên méo mó.

Lần đầu tiên, loại biểu cảm "như gặp phải quỷ" thường xuất hiện trên mặt người phàm hiện ra trên mặt hắn. Đôi con ngươi co lại cực nhỏ, Sur Vô Độ buột miệng thốt: "Người còn sống?!"

Hạ Huyền rút: "Ta chết rồi!"

Nói xong câu đó, Hạ Huyền thành linh nhấc một tay, khép chặt bốn ngón hất lên trên. Tạ Liên chỉ cảm thấy một cơn đau buốt ập vào đầu, là Sur Thanh Huyền ngất xỉu do bị ảnh hưởng bởi pháp trường của hắn.

Chẳng biết qua bao lâu, Tạ Liên mới chậm rãi tỉnh dậy theo ý thức của Sur Thanh Huyền, mắt còn chưa mở đã cảm giác được có thứ gì đó cứ cạ

tới cạ lui trên người.

Từ từ mở mắt mới phát hiện, ra là bảy tám cái đầu bù xù hôi hám. Một lũ quái nhân điên dại đang vây quanh Sư Thanh Huyền, vừa trơ mắt cười ngu ngơ quái đản, vừa thò tay sờ bậy sờ bạ. Tạ Liên xem như bình tĩnh, đơn giản vì y đoán được bây giờ tính mạng không bị nguy hiểm, với lại đám quái nhân này chỉ hơi bẩn thỉu chứ không tạo được uy hiếp. Sư Thanh Huyền thì hoảng hết cả lên, muốn nhảy ngay ra nhưng lại nghe tiếng xích sắt vang leng keng từng hồi, tay chân cũng lạnh ngắt không sao nhúc nhích được. Ngẩng đầu lên nhìn, thì ra hắn đang bị những đoạn xích sắt to cỡ gậy gỗ còng vào một mặt tường loang lỗ, cánh tay treo lên cao tít.

Nhìn trần nhà và mặt đất, hắn là Sư Thanh Huyền đã quay lại U Minh Thủy Phủ. Cảm giác của Tạ Liên và Sư Thanh Huyền giống hệt nhau, đầu đau như búa bổ, vừa định nói: "Phong Sư đại nhân cứ bình tĩnh, để ta dạy người cách thoát khỏi loại xiềng xích này..." Thế rồi đột ngột nhận ra, mình vậy mà chẳng phát được tiếng nào!

Dưới sự ngạc nhiên khôn tả, Tạ Liên vội xem xét kỹ càng. Đúng là pháp lực của y đã mất một phần lớn, tuy hèn phách hầy còn trụ được trong cơ thể Sư Thanh Huyền, nhưng lại không thể đi đâu khiến thân xác này, thậm chí đến cả mở miệng nhắc nhở cũng không được. Chẳng nhẽ pháp lực Hoa Thành cho mượn đã dùng hết rồi?

Không thể nào. Y biết rõ thực hiện một lần dời hồn đại pháp tốn bao nhiêu pháp lực. Pháp lực Hoa Thành cho y mượn chỉ có thể nhiều hơn chứ không thể thiếu được. Hơn nữa y còn cảm thấy pháp lực đang trôi tuột không ngừng, không khỏi ngạc nhiên và lo lắng. Đúng lúc này, một giọng nói khản đặc cất lên từ phía đối diện: "Thanh Huyền!"

Sư Thanh Huyền hoa hết cả mắt, tập trung tinh thần ngẩng đầu nhìn sang, người lên tiếng gọi hắn thế mà lại là Sư Vô Độ.

Sư Vô Độ không bị xích trói nhưng đang quỳ dưới đất, một thân áo trắng dơ dáy khủng khiếp. Thấy Sư Thanh Huyền tỉnh lại, Sư Vô Độ mừng ra mặt, dường như muốn chạy sang đây, nhưng lập tức bị kẻ bên cạnh đạp ngã, chỉ đành quỳ xuống lần nữa. Kẻ nọ đứng chấp tay sau lưng, sắc mặt

ng nghiêm nghị thâm trầm, màu da trắng đến nỗi khiến lòng người rét lạnh, chính là Hắc Thủy Huyền Quỷ, hoặc nên nói là Hạ Huyền.

Sau lưng Hạ Huyền là một bàn thờ, bốn hũ tro cốt đen bóng lặng lẽ đặt bên trên. Hai cây quạt bị xé nát vứt dưới đất, chính là quạt Phong Sư và quạt Thủy Sư.

Cha, mẹ, em gái, vị hôn thê.

Hạ Huyền nói: "Đập đầu."

Mắt Sư Vô Độ dán chặt vào người Sư Thanh Huyền, miệng lại nói: "Được."

Đáp xong, không ngờ Sư Vô Độ lại thật sự quỳ gối trước bàn thờ, cộp cộp đập đầu mấy chục cái với bốn hũ tro cốt. Lạy xong mới nhồm người dậy, Hạ Huyền lại đập mạnh một cú lên đầu hắn, lạnh lùng nói: "Ta có cho ngươi đứng lên à."

Sư Vô Độ nhất thời bị cú này đập cho chảy máu vài khiếu, cắn răng đáp: "...Không có."

*Bảy khiếu của con người gồm: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, và miệng. Vài khiếu chắc là mũi miệng.

Huynh trưởng cao ngạo chẳng bao giờ chịu cúi đầu ngày trước, nay lại bị người ta đập mặt dưới đất, tuy thừa biết chuyện anh mình làm có bị báo ứng nặng gấp mười lần thế này cũng không quá đáng, nhưng máu mủ tình thâm, nói sao vẫn không đành lòng, Sư Thanh Huyền gọi: "Ca..."

Nghe tiếng, Hạ Huyền hờ hững lia mắt qua. Dù không ngóc đầu lên được, Sư Vô Độ cũng biết tiếng gọi này làm hỏng chuyện, bèn quát: "Đẹp im miệng!"

Suy tính chốc lát, Hạ Huyền lại nhấc giày khỏi đầu Sư Vô Độ. Sư Vô Độ sợ run người, ngật nổi không thể đứng lên, gọi khẽ: "Thanh Huyền!"

Hạ Huy ền chậm rãi bước tới. Lũ quái nhân điên khùng kia rất sợ hắn, bọn chúng gào khóc tru tréo chạy trốn, nhưng vẫn len lén nhìn trộm Sư Thanh Huy ền, như thể thèm khát thứ gì đó trên người đối phương. Sư Thanh Huy ền bị xích trên tường, nhìn gương mặt lẽ ra rất đỗi quen thuộc với mình từ từ đến gần mà cảm thấy xa lạ khôn tả.

Hạ Huy ền ng ồi xồm xuống trước mặt Sư Thanh Huy ền, im lặng một lát rồi mở miệng hỏi: "Bạch Thoại Chân Tiên đáng sợ không?"

Hắn hỏi một cách đi ền nhiên bình thản, Sư Thanh Huy ền thì hai mắt đại ra, môi run b ần bặt, nói không nên lời.

Bạch Thoại Chân Tiên năm xưa đã đáng sợ tột độ, nhưng kẻ cắn nuốt "Bạch Thoại Chân Tiên" trước mắt còn đáng sợ gấp mười gấp trăm lần cơn ác mộng thuở thiếu thời của Sư Thanh Huy ền. Mà nỗi sợ này, vốn dĩ hắn nên sớm nhận lấy.

Sư Vô Độ nói: "Hạ Huy ền, một người làm một người chịu, bắt người chấn tai ương là chủ ý của ta, chuyện này không liên quan đến em trai ta."

Hạ Huy ền cười khẩy: "Không liên quan?"

Hắn nhìn chằm chằm Sư Thanh Huy ền không dời mắt, gằn từng chữ: "Hạng phạm phu tục tử tư chất t ầm thường như em trai người có thể phi thăng lên trời, vinh quang vô hạn, cái hắn chiếm là số mệnh của ta, cái hắn hưởng là th ần cách của ta. Người nói ta nghe xem, đây gọi là không liên quan đến hắn à?"

Từng chữ của câu này hết như từng nhát dao cứa vào tim, rõ ràng đang nói cho Sư Thanh Huy ền nghe. Mặc dù đã biết sự thật đằng sau, Sư Thanh Huy ền vẫn không khỏi cúi đầu, chỉ cảm thấy đời này không ngẩng lên nổi nữa. Sư Vô Độ cố giữ bình tĩnh: "Người... nếu vẫn luôn ở bên cạnh nó, hắn nên biết ta không có gạt người, tính tình của nó không giấu được chuyện gì, từ đầu đến cuối nó thật sự không biết gì hết!"

Hạ Huy ền lạnh lùng quát: "Chính vì thế mới càng đáng hận! Hắn dựa vào đâu mà không biết gì hết?!"

Sư Thanh Huyền cúi đầu thấp hơn.

Dựa vào đâu mà hút máu của người khác, giẫm đạp hài cốt của người khác để lên trời, chính mình lại có thể yên lòng yên dạ, vô tư vô lự hưởng dụng mọi thứ?

Hạ Huyền hỏi tiếp: "Lúc đầu không biết, sau này cũng không biết sao?!"

Sư Thanh Huyền ngẩng đầu lên, run giọng đáp: "Minh huynh, ta..."

Hạ Huyền quát: "Câm miệng!"

Sắc mặt hấn gằn như hung ác, Sư Thanh Huyền nhìn mà rùng mình, im như thóc. Hạ Huyền đứng phắt dậy, đi tới đi lui trong điện U Minh Thủy Phủ, gằn giọng rống lên: "Ta đã cho người cơ hội rồi!"

Sư Thanh Huyền nhắm mắt lại, siết chặt nắm tay. Tạ Liên bỗng nhớ đến câu "Hay. Hay lắm!" cảm phần tội độ hũ ở trấn Bắc Cổ, cùng với cảnh tượng "Minh Nghi" ngăn cản Sư Thanh Huyền khi hấn muốn theo Bùi Minh qua bên Đông Hải.

Tiếc rằng, lần nào Sư Thanh Huyền cũng chọn giúp Sư Vô Độ.

Sư Thanh Huyền nói nhỏ: "...Xin lỗi."

Hạ Huyền khựng lại, hỏi: "Lời xin lỗi của người, đáng là gì?"

Một hàng bốn hũ tro cốt đặt ngay trước mắt Sư Thanh Huyền, dường như cũng đang mỉa mai câu xin lỗi nhẹ tênh của hấn, khiến người ta càng thêm đau đớn, nóng ruột đốt gan, như thể có nói gì cũng sẽ bị đánh về nguyên hình. Sư Thanh Huyền ấp úng: "...Ta biết không có tác dụng gì, nhưng ta..."

Hạ Huyền dừng dừng: "Nhưng người cái gì? Người biết không có tác dụng nhưng người vẫn muốn cố gắng bày tỏ thành ý, hy vọng cảm động được ta, hy vọng ta có thể buông bỏ hận thù, hóa giải ân oán à."

Sư Thanh Huyền vội nói: "Không phải! Không phải thế đâu! Ta không có ý đó! Ta chỉ... ta chỉ, ta, ta thật sự cảm thấy rất có lỗi với huynh. Thật đó. Minh... Hạ... Hạ công tử. Ta biết ta với anh ta đều sai rồi, đến nước này cũng chẳng còn cách nào cứu vãn, vậy nên..."

Nghe vậy, Hạ Huyền hỏi: "Vậy nên?"

Giờ này phút này, có nói thêm gì cũng nhạt nhẽo vô nghĩa. Sư Thanh Huyền ráng nghĩ một hồi, nhưng thật sự không nói được gì nữa. Hạ Huyền lạnh lùng lên tiếng: "Nói đi, sao không nói tiếp đi. Vậy nên người bằng lòng lấy cái chết tạ tội không?"

Sư Thanh Huyền sửng sốt. Sư Vô Độ không nghe nổi nữa: "Hạ Huyền!!! Đầu sỏ gây tội là ta, là Bạch Thoại Chân Tiên, nhưng bản thân Thanh Huyền tội không đáng chết, người..."

Hạ Huyền hỏi: "Vậy một nhà năm người của ta ai thì có tội? Ai lại đáng chết?"

Sư Vô Độ ghen hòng. Hạ Huyền hỏi tiếp: "Nói đi. Người bằng lòng không."

"..." Sư Thanh Huyền đáp khẽ: "Ta bằng lòng."

Nghe vậy, Hạ Huyền cười lạnh một tiếng. Vì Sư Thanh Huyền đang cúi đầu, Tạ Liên không nhìn thấy ánh mắt của Hạ Huyền, nhưng cho dù thấy được, chỉ sợ cũng chẳng đoán được suy nghĩ của hắn.

Lát sau, Hạ Huyền chấp tay sau lưng bỏ đi. Thấy Hạ Huyền rời khỏi, lũ quái nhân điên khùng lại vây tới đây, có kẻ ôm bắt đầu ôm cánh tay Sư Thanh Huyền chẳng chịu buông, có kẻ nắm tóc hắn, có kẻ choàng cổ hắn, kẻ nào kẻ nấy mắt bốc ánh xanh, trông như muốn nuốt sống hắn vào bụng, dù là Tạ Liên từng sống chung với đám ăn mày cũng thấy sồn hết gai ốc, nhủ thầm: "Rốt cuộc những kẻ này là ai? Tại sao Huyền Quỷ phải nhốt một đồng người điên ở đây?"

Sư Thanh Huyền lại im lặng chịu đựng mặc cho mấy kẻ điên đó xô tới đẩy lui, lùi qua kéo lại, không dám hó hé tiếng nào. Hạ Huyền bàng quan đứng nhìn một trận, hỏi: "Người biết mấy kẻ này là ai không?"

Mấy bàn tay gầy đét bần thủ sờ soạng khắp mặt và người Sư Thanh Huyền, nhưng hắn thậm chí chẳng dám nổi câu, tất nhiên càng không rảnh suy xét rốt cuộc chúng là ai, cuối cùng chỉ lắc đầu. Hạ Huyền nói: "Mệnh tàn, mệnh tiện, mệnh không bằng heo chó, mệnh ép người đang sống sờ sờ phát điên."

"..."

Một cảm giác ớn lạnh bén rễ trong lòng Tạ Liên, y lơ mơ đoán được Hạ Huyền muốn làm gì. Sư Vô Độ cũng lập tức hiểu ra, trợn tròn hai mắt: "...Người?!"

Hạ Huyền đứng giữa Sư Vô Độ và Sư Thanh Huyền, gằn giọng: "Bây giờ, ta cho hai người các người chọn."

Trước tiên hắn chỉ vào Sư Vô Độ, nói: "Lựa chọn thứ nhất. Người, chọn một kẻ trong đám người đó, đổi mệnh của em trai người với nó. Sau đó, tự cút xuống trần gian đi."

Từng sợi tơ máu bò lên tròng mắt của Sư Vô Độ, đầu vai cũng bắt đầu run rẩy. Hạ Huyền nói: "Nếu người thích đổi mệnh cho người ta như thế, ắt hẳn rất rành chiêu đó, không cần ta dạy đâu nhỉ."

Nếu không xét nguyên nhân, bước này quả là thâm độc. Tuy số mệnh vốn có của Sư Thanh Huyền không đủ tư cách phi thăng, nhưng cũng là người nhàn tản giàu sang yên vui tốt đẹp vô cùng. Nhìn lại mấy kẻ này, kẻ thì lở loét ốm đau liên miên, kẻ thì bị hành hạ đến phát rồ, rõ ràng chẳng có kẻ nào không bị đại hung đại kiếp nạn đại nạn quấn thân. Nếu đổi mệnh với những người đó, chẳng phải Sư Thanh Huyền sẽ sa đọa đến cảnh ngộ bị thảm cùng cực như bọn họ sao? Đây chính là số mệnh có thể bức ép người đang sống sờ sờ phát điên, từ nay về sau chắc chắn sẽ hứng chịu giày vò khổ sở vô cùng tận.

Còn kiếp này, hiển nhiên Sư Vô Độ đã độ kiếp thất bại, mà vụ việc Bạch Thoại Chân Tiên đã bại lộ, tất sẽ bị giáng chức. Sau khi bị giáng làm người phàm, hắn sẽ không thể nào đổi mệnh tốt lại cho Sư Thanh Huyền nữa. Một người phàm bị tước đoạt pháp lực và một người mệnh tiện thối nát cùng cực, thế này làm sao sống tiếp được?

Sư Vô Độ thở dốc một hơi, cắn răng hỏi: "Lựa chọn thứ hai thì sao?"

Hạ Huyền tiếp tục nói: "Lựa chọn thứ hai, người."

Lần này, hắn nhìn Sư Thanh Huyền.

Hắn gần từng chữ: "Ta không đụng vào mệnh của người. Người, cắt đứt anh mình xuống ngay tại đây cho ta!"

"Xoảng" một tiếng, Hạ Huyền ném một thanh đao rỉ sét xuống đất, Sư Thanh Huyền tròn to mắt nhìn chăm chăm thanh đao nọ. Hạ Huyền nói: "Sau đó, vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa. Vậy thì ta có thể xem như người không tồn tại trên đời này."

Giây phút đó, hận thù sâu tận xương tủy chất chứa mấy trăm năm cuối cùng đã chạm đỉnh bùng phát, ai cũng nhìn ra được vẻ điên cuồng cháy rực trong con người của hắn, ai cũng hiểu hắn không phải thuận miệng nói đùa. Im lặng giây lát, Sư Vô Độ cất giọng khản đặc: "...Ta tự sát. Ta tự sát được không."

Hạ Huyền nói: "Người không có tư cách cò kè mặc cả với ta."

Sư Vô Độ nhìn sang Sư Thanh Huyền, thề thốt: "Người rõ là muốn mạng của bọn ta mà..."

Sư Thanh Huyền lại chẳng tuyệt vọng như Sư Vô Độ, vội kêu lên: "Ca! Ca! Chúng ta, chúng ta chọn cái thứ nhất đi. Cái thứ nhất."

Qua một hồi, Sư Vô Độ tỉnh táo lại, nói: "Không. Ta chọn cái thứ hai."

"..." Sư Thanh Huyền ngơ ngác: "Tại sao phải chọn cái thứ hai? Chúng ta đầu sống không tốt sao? Ca, cái thứ nhất đi, cái thứ hai không được, đệ thật sự không làm được."

Sư Vô Độ cúi gắt: "Câm miệng! Đệ không hiểu ta sao? Nếu ta mất hết tất cả, sau đó trở mắt nhìn đệ lăn lộn dưới bùn lầy đất nhão, lẽ nào ta làm được sao?! Chi bằng đệ chọc ta tức chết cho xong!"

Sư Thanh Huyền nói: "Ca! Bỏ đi... chết tử tế không bằng tiếp tục sống. Với lại thật ra, huynh thử nghĩ mà xem, chúng ta... chúng ta cũng sống tốt mấy trăm năm rồi, cũng nên... cũng nên..." Nói đến đây, dường như nhớ ra mấy trăm năm sống tốt của mình là từ đâu mà có, Sư Thanh Huyền hồ thẹn không dám nói nữa.

Hạ Huyền đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn bọn họ. Vất vả lắm mới bò dậy nổi, Sư Vô Độ cầm thanh đao rỉ sét loang lỗ đó lên, loạng choạng bước tới bên tường, nắm vai em trai, nói: "Làm đi!" Rồi lại thấp giọng nói vội: "...Đi tìm Bùi tướng quân, xin hắn chăm sóc đệ."

Thanh đao đó nặng đến dọa người, lại rỉ sắt hoen ố, đừng nói là giết người, giết gà còn khó nữa. Nếu dùng thanh đao như thế cắt đầu ai, cả người cắt lẫn người bị cắt tất sẽ đau khổ vạn phần. Sư Thanh Huyền bị dọa đến cấn không nổi, cứ làm rớt đất mãi, kêu lớn: "Bỏ đi, ca, bỏ đi! Chẳng phải huynh từng nói với đệ, trên đời này người nào cũng chỉ tự lo cho thân mình, người khác làm sao chăm sóc chúng ta được, từ trước đến giờ đầu là chúng ta tự chăm sóc mình mà. Đừng đưa thứ này cho đệ, đừng đưa cho đệ!"

Sư Vô Độ quát: "Thanh Huyền! Đừng vô dụng như vậy!"

Thế rồi, hắn cười khở: "...Anh của đệ biệt hiệu Thủy Hoàn Thiên, đâu phải đệ không biết. Lật trời nổi sóng nhiều năm như thế, không một ngàn cũng tám trăm. Trên trời dưới đất, đâu đâu cũng là kẻ thù. Ta chết còn dễ xử, ta chết rồi sẽ xong xuôi mọi chuyện, không liên quan đến đệ. Nếu ta không chết nhưng mất hết tất cả, đó mới là sống không bằng chết. Nếu ta không phải Thủy thần quan, căn bản chẳng có cách nào chăm sóc đệ, tự bảo

vệ mình còn không xong, chỉ sợ anh em chúng ta chưa đầy hai ngày đã...
Đệ c'ần đi!"

Sư Thanh Huyền quả thật sắp bị dọa khóc, mất bình tĩnh hét toáng lên:
"Không được! Không được không được không được, không được đâu ca
ca, đệ thật sự không làm được! Huynh đừng ép đệ, đừng nhét cho đệ!!!
Cứu mạng với, cứu mạng với, cứu mạng với!!!"

Vào lúc như thế này, không ngờ Sư Thanh Huyền lại bắt đầu hét khản
cổ kêu cứu mạng, Sư Vô Độ nói: "Không sao đâu! Đừng sợ mà Thanh
Huyền, không đau bằng đổi mệnh với rút pháp lực đâu..."

Hạ Huyền cố nhin nhìn đến đây, đột nhiên tung một cú đá. Sư Vô Độ
chẳng hề đề phòng bị hấn đá một phát phun mấy ngụm máu tươi, lộn vài
vòng dưới đất, không sao đứng dậy nổi. Sư Thanh Huyền bị xích trên
tường gọi: "Ca!"

Hạ Huyền mắng: "Câm miệng! Đừng có biểu diễn tình anh em làm
người ta buồn nôn của các người trước mặt ta, ở đây sẽ chẳng ai cảm động
vì các người đâu!"

Nào ngờ sau khi nôn máu ồ ạt, Sư Vô Độ thành linh xoay người lại,
nhảy bật dậy bóp cổ Sư Thanh Huyền. Tạ Liên giật mình, tức thì cảm thấy
ngẹt thở, máu xộc thẳng lên mặt. Sư Thanh Huyền gian nan cất lời:
"...Ca?"

Sư Vô Độ mồm đầy máu, cắn răng nói: "Thanh Huyền! Bây giờ đệ thế
này, ta không yên tâm! Ta chết rồi chắc chắn đệ cũng không thể nào sống
trên đời nữa, chi bằng đi cùng ca ca đi!"

Nói đoạn, tay đột nhiên dùng sức, trước mắt Sư Thanh Huyền xuất hiện
từng mảng màu đen, cổ họng bật ra tiếng rên rĩ hấp hối. Tạ Liên hoảng hốt:
"Chẳng lẽ Thủy Sư muốn bóp chết Phong Sư thật sao?!"

Không lâu sau, áp lực nơi cổ họng đột nhiên nói lỏng, một lượng lớn
không khí tràn vào, Sư Thanh Huyền sắc sưa ho sù sù, vất vả lắm mới thở
được một hơi. Nhưng Hạ Huyền lại đứng cạnh hai người họ, bẻ đứt hai

cẳng tay của Sư Vô Độ đang bóp cổ Sư Thanh Huyền, gắt giọng: "Ta có cho người con đường thứ ba sao?"

Dù hai cẳng tay đều đứt, máu tuôn như suối phun, Sư Vô Độ lại cất tiếng cười hô hô. Hạ Huyền vứt hai cẳng tay của hắn như vứt rác, hỏi: "Người cười cái gì?"

Sư Vô Độ lắc hai ống tay áo rộng rinh rỗng tuếch nhuộm đầy máu của mình, nói: "Ta cười người đấy, tưởng mình chiếm chắc thế thượng phong à! Người cảm thấy mình nhần nhện nhĩ nhĩ năm chờ đến hôm nay, cuối cùng đã báo được thù bộ sung sướng lắm sao?"

Hạ Huyền nói: "Nhìn điệu bộ thoi thóp hơi tàn của người, đúng là sung sướng lắm!"

Sư Vô Độ nói: "Vậy sao? Vậy ta cho người biết, ta cũng sung sướng lắm!"

Hắn dùng đôi tay đứt gãy máu tuôn xối xả "nắm" cổ áo của Hạ Huyền, nói: "Vì ta nhìn thấy bây giờ người cảm phần như thế, đau đớn như thế, oán hận như thế, hận đến mức sắp cắn nát cả răng, nhưng người vẫn không cứu sống người thân của người, người vẫn chỉ là một con quỷ dưới cống ngầm, người có giậm chân thế nào cũng vô dụng, bởi lẽ bọn họ đã chết sạch từ đời tám hoánh rỗi! Mà ta, em trai ta được sống thêm lâu như thế, được làm thần quan tận mấy trăm năm trời, cho dù bây giờ nó không làm nữa, sống không được nữa, tính ra nó vẫn được lời, vẫn là ta thắng! Làm sao ta không sung sướng hơn người chứ? Ha ha ha ha ha ha..."

Nghe vậy, gương mặt tái nhợt của Hạ Huyền từ từ biến sắc, hệt như ma trôi nổi trên đồng hoang buốt giá, trong lúc bất chợt, không khí trong phòng như cũng lạnh đi nhĩ nhĩ. Sư Thanh Huyền sợ mất mặt, khàn giọng nói: "...Ca, huynh đừng nói nữa, đừng nói nữa được không. Ca, ông trời ơi, huynh đang nói gì vậy, huynh đang nói bậy bạ gì vậy..."

Hạ Huyền thình lình đưa tay bóp cổ Sư Vô Độ, mắng: "Người, chẳng hề có lòng hối cải!"

Sư Vô Độ cười như điên: "Lòng hối cải? Hê, bu òn cười chết người! Một thân người là Quỷ vương cấp Tuyệt Hắc Thủy Trầm Chu, người ở đó nói lòng hối cải với ta? Ta cho người biết, không có thứ đó!"

Sư Thanh Huyền hét thảm thiết, Sư Vô Độ ngẩng đầu cất cao giọng: "Tất cả những gì hôm nay ta có được, đều là tự tay ta giành lấy. Thứ không có, tự ta giành. Mệnh không có, tự ta sửa! Mệnh ta ta định chẳng tại trời!"

Đây vẫn là lần đầu tiên Tạ Liên nghe được kiểu giải thích "Mệnh ta ta định chẳng tại trời", cho dù da đầu đang tê dại từng cơn cũng kinh ngạc đến sững người. Dường như bị khí thế hùng hồn chết không nhận sai của Sư Vô Độ làm mở mang tâm mắt, Hạ Huyền cũng cười ha ha. Mắt thấy sắc mặt Hạ Huyền càng lúc càng khủng khiếp, Sư Thanh Huyền hoảng loạn nói: "...Ca ca, đệ c ầi xin huynh đệ c ầi xin huynh, huynh đừng nói nữa được không, mau im miệng đi. Cứu mạng với..."

Về ngạo mạn chẳng hề suy giảm, Sư Vô Độ nói: "Thanh Huyền, ca ca đi trước một bước, xuống dưới chờ đệ. Ha ha ha ha ha ha..."

Lời còn chưa dứt, Hạ Huyền đã đặt tay lên trán Sư Vô Độ, túm tóc hất. Sư Thanh Huyền sợ bay mất hồn vía, xích sắt đập leng keng trên tường, gọi lớn: "Minh huynh! Minh huynh! Xin lỗi, xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi! Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của chúng ta, là lỗi của ta! Anh ta cũng vì ta nên mới như thế, anh của ta điên r ồ, huynh ấy điên r ồ huynh thấy không! Ta... ta... huynh... huynh..."

Muốn xin tha thứ van hấn rộng lòng từ bi, nhưng lại không thốt nên lời, chỉ dám dùng ánh mắt đập đầu lia lịa. Hạ Huyền chậm rãi nhìn về phía Sư Thanh Huyền, lát sau như nhớ ra gì đó, phần nào tỉnh táo lại, dừng động tác.

Thấy vậy, Sư Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm như bắt được một tia hy vọng, cuối cùng nước mắt cũng trượt xuống. Nhưng nước mắt còn chưa kịp rơi xuống đất, chợt nghe giọng nói lạnh lẽo của Hạ Huyền cất lên: "Người gọi nhầm người r ồ."

Dứt lời, hất mạnh tay, cứ thế văng đầu Sư Vô Độ xuống khỏi cổ!

"A a a a a a a --!!!"

Sư Vô Độ đầu thân tách rời, máu tươi phun tóe loe từ lỗ hổng trên cổ, bắn lên mặt và người Sư Thanh Huyền ở đằng xa. Cuối cùng Sư Thanh Huyền không chịu nổi nữa, bắt đầu gào thét như phát rồ.

Thấy thi thể mất đầu này vẫn đứng thẳng không ngã trông thú vị quá, lũ quái nhân điên khùng cũng mừng đến phát điên, bắt đầu lượn quanh Sư Vô Độ, những đôi chân trần giẫm thành một vòng dấu chân máu me nhầy nhụa. Chúng vừa lượn vừa vỗ tay khen hay: "Hớ hớ hớ! Chết rồi chết rồi!"

"Chết rồi chết rồi! Hé hé hé!"

Chẳng biết Sư Thanh Huyền gào thét điên cuồng bao lâu, cứ gào như thể hồn vía đã bay mất, cũng không biết khi nào mới dừng lại. Chờ khi Tà Liên tỉnh táo lại theo ý thức của Sư Thanh Huyền, Sư Thanh Huyền đã ngổ bệt dưới nền đất máu me be bét một lúc lâu.

Mà Hạ Huyền đang đứng trước mặt Sư Thanh Huyền ở cách đó không xa, tay xách cái đầu hai mắt trợn tròn của Sư Vô Độ, bề ngẩng nhìn xuống hắn.

Hồi lâu sau, Hạ Huyền thản nhiên hỏi: "Người có gì muốn nói không."

"..."

Sư Thanh Huyền thẫn thờ nhìn chằm chằm bốn hũ tro cốt xếp thành hàng trên bàn thờ phía trước, cùng với hai chiếc quạt rách bươm dưới mặt đất, qua thật lâu mới ứ ứ cất lời: "...Ta muốn chết."

Hạ Huyền hờ hững đáp: "Người mơ đẹp quá."

Tiếp theo, Hạ Huyền chìa một tay về phía Sư Thanh Huyền, Sư Thanh Huyền nhắm hai mắt lại.

Cùng lúc đó, hồn phách của Tạ Liên đột nhiên bị lôi ra, ném lên thật cao!

Lúc rơi xuống dưới, vừa mở mắt ra, y đang xui lơ trong ngực một người áo đỏ. Hoa Thành dùng một tay nắm nhẹ cằm y, đang hôn say đắm. Thảo nào Tạ Liên lại cảm thấy pháp lực duy trì đời hồn đại pháp bỗng ngưng giảm mạnh, ra là Hoa Thành dùng cách mau lẹ hiệu quả nhất này hút sạch pháp lực khi này hẳn cho cho Tạ Liên mượn, thành công triệu hồi hồn phách của Tạ Liên về lại cơ thể của mình.

Bổ sung chú thích

(1) Không đề nổi ván quan tài: Đến mức người chết cũng bật dậy, đề không nổi

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

125

Chương 125: Chấm dứt bế tắc, Thủy Sư đấu Huyền Quỷ

Thấy Tạ Liên tỉnh lại, Hoa Thành nhẹ nhàng tách môi, dường như muốn rời khỏi. Dưới tình thế cấp bách, Tạ Liên làm gì lo được nhiều thế, y vội nhấc hai tay lên ôm cổ Hoa Thành, hút lại pháp lực sắp bị Hoa Thành hút mất.

Hoa Thành hiển nhiên không ngờ Tạ Liên lại làm như vậy, nhất thời mất tập trung, pháp lực chảy ngược trở về. Sợ Hoa Thành rời khỏi, Tạ Liên hối hả dùng hai tay nâng mặt Hoa Thành, đoạn lật người đè Hoa Thành dưới đất, cảm nhận một dòng linh khí mát lạnh tưới vào cơ thể mình, men theo cổ họng rót xuống bụng, ấm áp vô cùng. Lúc này, cửa gỗ trước Bồ Đề quán kêu cọt két, một bóng hình trông như một con sâu xanh khổng lồ bò ra khỏi phòng, quát: "Con mẹ nó, đưa chó chết nào to gan thế! Trộm vật đến thó của à, thó lên đầu bố mày còn dám quấy rầy bố mày ngủ, hắt xì! Bố mày mà không..." Lời còn chưa dứt đã nhìn thấy ngoài quán có hai bóng người chùng lên nhau, trông như đang ôm hôn đắm đuối, một đồ một trắng kia còn là ai với ai được nữa? Gã nhất thời bị dọa cho rú lên: "Ồi ối ối ặc ặc ặc ặc ặc ặc ặc!"

Hoa Thành khẽ nhấc tay, vốn dĩ định nắm vai Tạ Liên, nghe Thích Dung la làng bèn đổi động tác tay, đánh tiếng "ái chà" của gã văng ngược vào phòng, cánh cửa lại đóng sầm. Bây giờ Hoa Thành mới trở mình, đè Tạ Liên dưới thân, ngược mặt lên thở hổn hển một hơi, ánh đèn lập lòe trong mắt, gọi: "Điện hạ!"

Tạ Liên không kịp nhiều lời, đưa tay ôm cổ Hoa Thành kéo xuống tiếp, hút đủ pháp lực rồi mới sắc mặt một hơi, lặp lại lần nữa: "Dời -- dời hèn đại pháp!"

Ngờ đâu lần này, hồn phách của y vừa bị kéo ra, còn chưa ném lên trời đã bắn ngược về cơ thể như bị một vách tường chặn lại, bắn mạnh đến nỗi y kêu "a" một tiếng. Đến khi mở mắt ra, phía trên vẫn là ánh sao rợp trời và gương mặt hơi sốt sắng của Hoa Thành. Tạ Liên ngẩng dậy, ôm đầu lẩm bẩm: "...Không qua được rồi."

Là do Sư Thanh Huyền đã chết sao? Hay do Hắc Thủy Huyền Quỷ đã tăng cường lá chắn? Bất luận là cái nào, nói chung y không thể chui vào đầu Sư Thanh Huyền được nữa. Dù cho bây giờ có đuổi về phía Nam Hải, chắc chắn cũng muộn rồi.

Thấy Tạ Liên ngần ngại, Hoa Thành nói: "Điện hạ, xin lỗi."

Tạ Liên nhìn hắn, Hoa Thành nói tiếp: "Nhưng mà việc này, người ngoài không nhúng tay vào được."

Tạ Liên xua tay: "...Đệ không cần nói xin lỗi. Thật ra cho dù ta ở đó cũng chẳng thể làm gì."

Dùng đời hồn đại pháp, y chỉ có thể nhập vào người Sư Thanh Huyền. Tuy nhiên, Sư Thanh Huyền mang thân xác người phạm, dù Tạ Liên có thể giúp hắn giãy khỏi xiềng xích, nhưng làm sao hắn chống lại chủ nhân của Hắc Thủy Quỷ Vực ngay tại nơi đó được? Thậm chí chạy trốn cũng chẳng xong.

Chờ khi tỉnh táo lại, Tạ Liên tức tốc trở vào Thông Linh trận của Thượng thiên đình, hỏi: "Linh Văn, các người xuất phát chưa?"

Linh Văn nói: "Thối tử điện hạ! Sao vừa nãy người đột nhiên im re cả buổi vậy? Bọn ta đã phái một nhóm thần quan đến Nam Hải trước, Kỳ Anh điện hạ về rồi, lát nữa cậu ta cũng sẽ ra biển, nhưng Hắc Thủy Quỷ Vực không dễ vào, chẳng biết bao giờ mới tìm được."

Tạ Liên nói bằng giọng khàn: "Chờ chút, để ta xuất phát với các người, biết đâu còn nhớ được đôi đường. Có đi đâu phải làm phiền người phái người đến Bồ Đề quán đón ta."

Linh Văn đáp: "Được, bây giờ cậu ta sẽ tới liền."

Tạ Liên sửng sốt, quay đầu lại nhìn, Hoa Thành thế mà đã mất bóng, ngoài thôn Bồ Đề có hai tiểu thần quan đi tới, theo sau là một thiếu niên cao lớn với mái tóc đen xoăn nhẹ, chính là Quyên Nhất Chân.

Tạ Liên gật đầu với cậu ta, xem như là chào hỏi, Quyên Nhất Chân lại không biết đáp lễ, song Tạ Liên cũng chẳng mấy để tâm. Nhìn quanh bốn phía không thấy bóng dáng Hoa Thành, Tạ Liên biết đối phương muốn dành thời gian cho mình xử lý chuyện này.

Hai người và một nhóm tiểu thần quan lên đường đến Nam Hải, nghe lời đề xuất của Tạ Liên, bọn họ đặc biệt thu nhặt vài chục cỗ quan tài nặng trĩu từng chứa người chết, chuẩn bị sẵn cho mọi tình huống. Sau khi thuyền chạy như bay trên nước chừng hai ba canh giờ, mặt biển bỗng nổi lên những thứ kỳ dị.

Hàng loạt thi thể của cá xương khổng lồ lờ lờ ph nổi trên mặt biển, va vào mạn thuyền. Các thần quan bắt đầu cảnh giác: "Vậy là sắp tới rồi hả?!"

Tạ Liên lại nói: "Không thể nào, nếu đã vào Hắc Thủy Quỷ Vực, chắc chắn thuyền không thể nổi trên mặt nước, còn lái nhanh vậy nữa."

Nhưng mà, rõ ràng những thứ này là vết tích để lại lúc Bùi tướng quân và Thủy Sư chiến đấu ở đây vào tối qua. Quyên Nhất Chân vẫn ngời chồm hồm trên mép thuyền, duy trì tư thế khó nhằn đó, lúc này chợt lên tiếng: "Phía trước có một hòn đảo đen, có phải là nó không?"

Tạ Liên tập trung nhìn kỹ, phía trước đích thực có một hòn đảo nhỏ đen như mực. Hơn nữa nhìn từ xa, quả thật rất giống đảo Hắc Thủy!

Tạ Liên chau mày: "Thoạt nhìn thật sự rất giống. Nhưng làm sao tìm được dễ vậy chứ, thuyền cũng chẳng chìm nữa? Trước hết xin chư vị thận trọng, coi chừng là cạm bẫy."

Vừa dứt lời, y lập tức phát hiện không phải bẫy. Bởi vì trên bãi biển có một bóng người đang đứng dãi nắng, dùng một thanh bảo kiếm chém

tướng giết địch lụi cui chẻ củi đóng quan tài, bên cạnh đặt ba cỗ quan tài đã làm xong, giờ hắn đang làm cỗ thứ tư. Tạ Liên vội vẫy tay, gọi lớn: "Bùi tướng quân! Là Bùi tướng quân, đúng là đảo này rồi!"

Thuyền lớn lập tức đổi hướng, phóng ào về bên đó. Thấy viện binh đã tới, Bùi Minh lại chẳng hề tỏ ra mừng rỡ, hắn cầm kiếm xuống mặt đất, dụi dụi mũi, buồn bức hỏi: "Các người sớm không đến muộn không đến, cứ phải đến khi ta sắp làm xong là ý gì đây?"

Quyền Nhất Chân nói: "Có người đến là tốt lắm rồi, nghe bảo phải đến cứu người, tất cả mọi người đều than bận."

"..." Bùi Minh ra chiều ta không so đo với nhãi ranh nhà người, quay sang hỏi Tạ Liên: "Vậy là Thái tử điện hạ về trước rồi hả? Thuyền của các người đóng thế nào mà nổi được trên mặt nước ở quỷ vực hay vậy?"

Tạ Liên đáp: "Ta nghĩ vấn đề không nằm ở thuyền. Là nguyên rủa của Hắc Thủy Quỷ Vực đã tiêu tan."

Bùi Minh sửng sốt, tiện tay thử xem sao, chỉ một nhát kiếm lại chém đổ mảng lớn cây cối, đúng là pháp lực đã phục hồi. Im lặng giây lát, hắn lắc đầu than thở: "Sớm biết như vậy, ta cần gì phải đóng quan tài vất vả thế?"

Lời này là thật, suốt đêm qua Bùi Minh thật sự đã uổng công vô ích. Làm quan tài cho bốn người, nhưng có ba người chẳng dùng nữa rồi.

Một nhóm thần quan lên đảo, lao thẳng vào giữa rừng. Đám tiểu quỷ trong rừng chưa thấy tràng cảnh này bao giờ, bị dọa cho chạy tán loạn khắp nơi, mà khi đến ven hồ Hắc Thủy, bọn họ cũng chẳng chạm trán những kẻ ẩn hình kia nữa. Không có pháp trường của người khác quấy nhiễu, cả bọn nghiên cứu một phen, cuối cùng xóa bỏ ranh giới ảo, ngục sắt và U Minh Thủy Phủ ven hồ đều hiện hình.

Vừa vào U Minh Thủy Phủ, Tạ Liên đã gom bộ xương trắng mặc áo đen lại, cầm trong tay bắt đầu chạy băng băng khắp điện. Không lâu sau, y đã tìm được gian đại điện đó. Trên mặt tường loang lỗ, cặp xích sắt dính máu đã trống không. Một thi thể không đầu nằm giữa đại điện, máu đã chảy

khô, một lũ quái nhân điên khùng đang ném đầolạn xạ lên thi thể đó. Chúng thầ quan bước vào, lũ quái nhân điên khùng càng hưng phấn hơn. Sau khi vào trong, Bùi Minh sững sờ cả buổi, cuối cùng mới dám xác nhận thi thể đó là ai, choáng váng kêu lên: "...Thủy Sư huynh!"

Tạ Liên đã biết chuyện này, nói: "Làm phiền các vị tìm thử quanh đây và trên cả hòn đảo này xem có Phong Sư đại nhân, hoặc... thi thể của hắn không."

Nhưng bất luận tìm kiếm thế nào, cũng không thấy tung tích của Sư Thanh Huyền trên đảo.

Lẽ nào Hắc Thủy Huyền Quỷ đã đưa Phong Sư đi? Hoặc là, Phong Sư đã bị thẳng tay sát hại, xác chìm dưới biển sâu, máu thịt cho cá ăn?

Tuy rằng Sư Vô Độ phát rồ vào phút cuối, chọc cho Hạ Huyền điên lên giết người, nhưng dù sao hắn chết cũng không phải do chính tay Phong Sư giết, liệu Hạ Huyền có còn đổi mệnh cho Phong Sư không?

Sau khi đuổi lũ người điên phiền chết người kia đi, Bùi Minh quỳ một gối dưới đất, thất thầ hầ lâu rầ thở dài: "Thủy Sư huynh, huynh ngoan cường ngạo mạn cả đời, cuối cùng lại rơi vào kết cục thế này, thậm chí chẳng biết huynh có nhắm mắt không. Quả nhiên đứng càng cao, té càng đau. Đời người muôn vạn lối, chẳng thoát được lối nào, dù là thầ trên vạn người, cuối cùng vẫn không thể may mắn thoát khỏi."

Quyền Nhất Chân lại không cảm khái nhiề thế, cậu chàng chạy lạch bạch tới lui trong U Minh Thủy Phủ, sau đó chạy qua nhìn ngó một tẹo, không khỏi cảm thấy khó hiểu: "Đầu hắn đâu?"

Tạ Liên nói: "Bị Hắc Thủy Huyền Quỷ lấy đi rầ."

Bùi Minh hỏi: "Chủ nhân Quỷ Vực này có thù oán gì với hắn thế? Còn nữa, Thanh Huyền đâu, Địa Sư đâu? Lẽ nào ba thầ quan Thủy Địa Phong đầ ngòm hết?"

Tạ Liên đáp: "Chính xác là thù tận xương, oán tận tủy. Địa Sư đại nhân thì phải xem người hỡi vị nào, vị thật sự đang nằm trong tay ta, vị giả mạo chính là kẻ lấy đầu Thủy Sư đại nhân đi."

"Cái gì?!"

Tạ Liên nhìn Bùi Minh, ôn tồn nói: "Chắc Bùi tướng quân không biết rồi. Hắc Thủy Huyền Quỷ, họ Hạ tên Huyền."

Nghe vậy, Bùi Minh tức thì biến sắc. Xem ra đối với những việc Sư Vô Độ đã làm, Bùi Minh và Linh Văn không phải hoàn toàn không biết gì, chỉ là biết bao nhiêu thì chưa rõ.

Báo cáo những gì nên báo cáo, xử lý những gì nên xử lý, đến khi về lại thôn Bồ Đề, một ngày đã gần qua. Bước chân của Tạ Liên thoáng hiện về mỗi một.

Chờ về đến Bồ Đề quán, vừa mở cửa đã nghe tiếng Thích Dung la hét om sòm: "Chó Hoa Thành! Tạ Liên chịch chó! Hai người các người đúng là không biết xấu hổ ôi đậu má, nửa đêm nửa hôm thật mẹ nó hù chết quỷ!!! Chột mù mắt chó của bốn đại gia rồi, còn không mau đền lại cho bố!!!"

Nghe gã phun toàn lời dơ tiếng bẩn, Tạ Liên sực nhớ đến cảnh tượng đáng sợ tối qua khi mình và Hoa Thành thay phiên đè nhau xuống đất hút pháp lực, lúc đó không thấy ngại, bây giờ chạy trời không khỏi nắng, suýt nữa đóng sầm cửa trốn luôn cho lành. Hoa Thành ngả người trên chiếc ghế bên cạnh, đôi ủng bắt chéo đặt trên bàn, vừa nghe Tạ Liên đẩy cửa bước vào, hần lập tức thả ủng xuống, tiện tay vỗ một chưởng lên trán Thích Dung đánh ngất gã, đứng dậy nói: "Ca ca."

Tạ Liên gật đầu, trở tay đóng cửa lại, lướt qua Thích Dung bị trối thành sâu xanh dưới đất, ngối xuống, hỏi: "Mấy đứa Cốc Tử đi chơi rồi hả?"

Hoa Thành đáp: "Ừm, ta thả ra rồi. Cực thân huynh quá."

Tạ Liên nói: "Không. Cực thân đệ mới phải."

Hoa Thành cười cười. Lát sau, hắn nói: "Ta còn tưởng ca ca sẽ trách ta."

Tạ Liên lắc đầu: "Tam Lang cần gì nghĩ nhiều vậy? Ta thật sự sẽ không trách đệ. Thật ra về chuyện này, đệ nói đúng lắm. Người ngoài quả thật... không tiện nhúng tay."

Nghĩ ngợi một lát, y vẫn hỏi: "Tam Lang, theo ý kiến của đệ, vị Hắc Thủy Huyền Quỷ kia sẽ làm gì Phong Sư đại nhân?"

Im lặng một hồi, Hoa Thành đáp: "Ta cũng không biết nữa, tên Hắc Thủy này quái gở lắm. Một mình hắn nín nhịn nhiều năm như thế, chẳng ai hiểu được lòng hắn đang nghĩ gì."

"Chẳng ai hiểu được lòng hắn đang nghĩ gì" -- Tạ Liên chợt nhớ ra, đây cũng là lời bình mà rất nhiều thần quan Thượng thiên đình thường dùng để đánh giá Huyết Vũ Thám Hoa.

Hắc Thủy Trần Chu chém giết bước ra từ vạn quỷ trong núi Đổng Lô, Huyết Vũ Thám Hoa cũng tương tự. Một mình Hạ Huyền nín nhịn ngàn năm, chắc gì tháng năm mà Hoa Thành nín nhịn một mình đã ít hơn hắn.

Điều khiến cho Hắc Thủy Trần Chu trở thành Hắc Thủy Trần Chu của hôm nay là thù hận. Vậy Huyết Vũ Thám Hoa thì sao?

Điều khiến cho Hoa Thành trở thành Hoa Thành của hôm nay, sẽ là cái gì đây?

Chỉ trong nháy mắt, vô số thứ xuất hiện trong đầu Tạ Liên, y lắc lắc đầu, bỏ qua "quý nhân cành vàng lá ngọc", chỉnh đốn mạch suy nghĩ, nói: "Nhưng mà Tam Lang à, ta có điều không rõ, việc Thủy Sư thay cột đổi xà hắn được tiến hành bí mật lắm chứ, Thủy Sư che giấu nhiều năm như thế, Hắc Thủy làm sao mà biết được? Nếu thấy không tiện, đệ không cần trả lời ta."

Hoa Thành nói: "Hắn đổi địa bàn chạy mất rồi, cũng chẳng đóng giả thần quan nữa, có gì mà không tiện? Nói ra đơn giản thôi, đêm Hắc Thủy chết, Sư Vô Độ đích thân đến xác nhận."

Tạ Liên hỏi: "Bởi vì chỉ khi nào con mới chết rồi, Bạch Thoại Chân Tiên mới chuyển sang tìm kiếm mục tiêu kế tiếp ư?"

Hoa Thành nói: "Ừ. Hắc Thủy không biết người nọ là ai, nhưng hẳn nhớ kỹ gương mặt đó. Về sau thành quý, biết nhiều hơn về người và việc trên trời dưới đất, Hắc Thủy mới phát hiện đó là Thủy thần quan."

Khó trách. Vậy thì lạ quá rồi. Đường đường là Thủy thần quan, sao lại vô duyên vô cớ đến xem một người phạm chết như thế nào? Tạ Liên hỏi: "Nhưng vậy cũng chưa hẳn sẽ liên tưởng đến đổi mệnh mà?"

Hoa Thành nói: "Thế nên hẳn mới mạo danh Địa Sư thật, trà trộn vào Thượng thiên đình để đi đầu tra chuyện này. Gan cũng to phết."

Tạ Liên từ tốn nói: "Nếu lúc sau hẳn không giết chết Địa Sư thật sự, rồi còn cuốn hơn hai trăm ngư dân vào, tính ra cũng xứng với câu 'có dưng có mưu'."

Hoa Thành lại nói: "Ca ca, Địa Sư thật sự có phải do hẳn giết không thì ta không rõ. Có đi đầu cuốn những ngư dân đó vào sóng lớn Đông Hải, sợ rằng là do người khác."

Tác giả nói:

Thật ra tôi từng nhắc trong truyện rất nhiều lần, nhưng có mấy bạn cứ quên rồi sau đó hỏi tại sao hoài. Đối với Bạch Thoại Chân Tiên, cách giải quyết duy nhất chính là "phi thăng", bởi vì rất nhiều thần quan Trung thiên đình có trình độ rất kém, Sư Vô Độ cũng không thể đeo em trai trên cổ 24/24 được, vậy nên, đề bạt Sư Thanh Huyền lên Trung thiên đình hoàn toàn không giải quyết được vấn đề

Dành cho những tâm hồn dễ vỡ, mình an ủi các bạn đây :(. Hồi mới đọc vừa sốc vừa buồn :(. Phong Thủy 'Địa', mình thích cả 3 nhân vật, mà kết

cực lại buồn quá.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

126

Chương 126: Viết thơ "Ly Tư", vết mực ngỗ ngang vì nóng vội trong lòng.

*Ly Tư ý nói "Ly Tư Ngũ Thủ" (tạm dịch: Năm bài xa nhớ) của Nguyên Chấn. Hai người từng đề thơ này ở chương 97.

Tạ Liên hơi sững sốt, hỏi: "Vậy sẽ là ai chứ? Xét theo lẽ thường, loại sóng gió này cùng lắm chỉ ảnh hưởng chưa đầy năm chục người."

Hoa Thành nói: "Theo ta đoán, có thể là cùng một người đã phái đạo nhân xác rỗng kia đến trong vụ cửa ải Bán Nguyệt."

Nếu nói như thế, dường như vẫn luôn có một bàn tay đang đẩy Tạ Liên đến trung tâm của đủ thứ việc loạn xà ngầu. Tạ Liên bỗng nhiên cảm thấy khó hiểu: "Vậy rốt cuộc người này có mục đích gì?"

Hoa Thành lắc đầu, ra chi đầu nghi ền ngẫm. Lúc này, chợt nghe tiếng cười đùa của trẻ con ở ngoài B ồ T ề quán, ánh mắt sắc lẹm của Hoa Thành lia ra ngoài. Tạ Liên nhìn xuyên qua song cửa sổ theo t ần mắt của hắn, chỉ thấy hai đứa nhóc đang chơi đùa ở ngoài cửa, Cốc Tử cười trên vai Lang Huỳnh, điệu bộ trông rất h ền nhiên vô tư.

Theo lẽ đương nhiên, Thủy Sư giấu trời qua biển thay cột đổi xà, Phong Sư mạo danh thế thân, "Địa Sư" cũng mạo danh thế thân, Thủy Sư đầu thân tách biệt Phong Địa chẳng rõ tung tích, bốn sự việc, bốn tia sét đánh ngang tai, bốn tiếng sấm nổ động trời, cái sau vang dội hơn cái trước, dấy lên sóng to gió lớn ở Thượng thiên đình và Trung thiên đình.

Trong lúc nhất thời, ai ai cũng khiếp sợ quá đổi, thế nên không biết nói gì cho phải, điện Th ần Võ cũng chẳng ai phát biểu ý kiến, thậm chí tay của

Quân Ngô cũng trông như sắp chổng trán hết nổi.

Tuy mọi khi Minh Nghi không giao tiếp nhiều với kẻ khác, chỉ có người dễ kết thân thích bám riết đến cùng như Sư Thanh Huyền mới chơi được với hắn thôi. Tuy chẳng ai quen thân với hắn, nhưng nghĩ đến việc đòng liêu của mình vậy mà lại là Quý vương cấp Tuyệt trong truyền thuyết, độ gây sốc thật sự quá lớn.

Vì để đóng giả Địa Sư cho chuẩn, biết bao năm qua vị Quý vương này luôn cần cù chăm chỉ, gom được hàng đồng tín đồ ở nhân gian, thậm chí còn vào được mười hạng đầu trong buổi đấu đèn tiệc Trung thu, xếp hạng cao hơn phần lớn thần quan Thượng thiên đình, đúng là quá đáng sợ, không hổ là Quý vương cấp Tuyệt. Vụ này gây choáng đến độ chúng thần quan nhin không được rỉ tai nhau, cho dù bây giờ nói với họ rằng Hoa Thành cũng đang trà trộn trong số họ, hoặc Hoa Thành cài một người vào Thượng thiên đình, cũng chẳng thể hãi hùng hơn được.

Tạm không nhắc đến ân oán giữa Hắc Thủy Huyền Quý và Thủy Sư Vô Độ, nhưng Địa Sư Nghi đích thực chết dưới tay Hắc Thủy Huyền Quý là điều không cần nghi ngờ, vì vậy Thượng thiên đình chính thức phát lệnh truy nã đối với Hắc Thủy Huyền Quý. Nhưng ai ai cũng biết, Quý vương cấp Tuyệt muốn ẩn núp dễ gì bị tìm ra?

Cái gọi là tường đổ muôn người đẩy*, ngày xưa hai sư Phong Thủy vẽ vang chói lọi, một người hô trăm người đáp. Lần nào Sư Vô Độ xuất hiện mà chẳng như trăng sáng giữa bầu sao, nhưng một khi đột tử, bầu sao lại không dám hó hé tiếng nào. Sư Thanh Huyền thích kết bạn bốn phương, ra tay hào phóng, giờ đây chẳng biết vô số "bạn tốt" mọi hôm đi đâu rồi. Bùi Minh thu nhặt hài cốt không đầu của Thủy Sư, hôm hạ táng đòng không mong quanh, ngoại trừ Tạ Liên và Linh Văn thì chẳng còn bao nhiêu thần quan khác đến dự. Tạ Liên nghĩ bụng, chẳng biết có phải cố ý không mà mấy ngày gần đây đã có một đám người bắt đầu đốt đập miếu Phong Thủy, mặc dù y không đành lòng, từng ngăn cản mấy đợt, nhưng theo thời gian dần trôi, mọi người phát hiện vị thần mà mình cung phụng không còn linh nữa, tình hình chỉ ngày một nghiêm trọng, ngăn được nhất thời không ngăn được một đời. Qua thêm vài chục năm nữa, thậm chí chỉ cần mấy

năm thôi, mọi người sẽ quên mất hai vị thần quan Phong Thủy từng đứng trên đỉnh Thượng thiên đình, Tạ Liên không khỏi cảm thấy hơi xót xa.

*Trường đồ muôn người đây: ý nói khi một người sa cơ, bà con thừa cơ xúm vô chì chiết, nghĩa tương tự giậu đồ bìm leo.

Cuối cùng, Tạ Liên nói với Linh Văn: "Tung tích của Phong Sư đại nhân... Thanh Huyền, còn phải phiền người phí công."

Sắc mặt Linh Văn cũng nghiêm nghị, nhiều ngày rồi chẳng nở nụ cười: "Không cần Thái tử điện hạ nhiều lời, ta cũng nhất định sẽ dốc hết sức mình."

Bùi Minh lại nói: "Thái tử điện hạ, thay vì bảo điện Linh Văn trâu già kéo xe rồm từ từ từ, chi bằng hỏi thẳng vị Huyết Vũ Thám Hoa nhà người coi liệu có thể nào hỏi xem gã Hắc Quỷ điên rồi đó đã đưa Thanh Huyền đi đâu không? Đâu của Thủy Sư huynh mà gã cũng lấy luôn, gã còn muốn làm gì nữa?"

Tạ Liên lắc đầu, nói bằng giọng bất đắc dĩ: "Bùi tướng quân mặc định vấn đề hơi quá đà rồi. Một vị Quỷ vương cấp Tuyệt muốn làm gì còn phải báo cáo với một vị khác sao?"

Thế là Bùi Minh không nói thêm gì nữa.

Trở lại Bồ Đề quán, rất nhiều thôn dân đang vây quanh trước quán bàn tán xôn xao. Tạ Liên khỏi hỏi cũng biết xảy ra chuyện gì, bởi lẽ trong Bồ Đề quán đang truyền ra những tiếng tru tréo om sòm. Thôn trưởng sợ mất mặt, kéo y qua nói: "Đạo trưởng, biểu đệ điên khùng của ngài, gã gã gã, gã lại..."

Lý do thoái thác của Tạ Liên với thế giới bên ngoài là Thích Dung là biểu đệ khùng nặng của y, bị người đời ghét bỏ, chẳng ai chịu nuôi, nên y mới gánh nghĩa vụ thu nhận. Xét theo góc độ nào đó, đây chẳng phải nói điều. Y trấn an: "Lại lên cơn điên chứ gì, không sao đâu, đóng chặt cửa rồi, nó không ra ngoài được đâu, bà con giải tán đi."

Các thôn dân ã ãng thanh: "Ồ." r ấ ãi giải tán. Trước khi giải tán, thôn trưởng tặng cho Tạ Liên một r ỏ trứng gà, nói: "Mà nè, ão trưởng, Tiểu Hoa nhà ngài..."

Ban ã ãu Tạ Liên ng ớ ra: "? Tiểu Hoa?" Cuối cùng mới kịp phản ứng: "À, Tam Lang phải không." Nghĩ ãn việc bây giờ thân phận của Hoa Thành với thế giới bên ngoài là em trai ruột của mình, bỏ nhà ra ãi ãn chỗ mình chơi, Tạ Liên thấy hơi ngỡ ngàng. Thôn trưởng nói: "Đúng r ấ ã! Tiểu Hoa nhà ngài á, hôm nay lại giúp chúng ta sửa ã ãn nữa, tối nay ngài nhớ ãi cậu ấy ăn thật ngon nhé."

"Đúng r ấ ã! B ấ ãi bỏ cho cậu ấy, ăn mau chóng lớn, làm việc c ằng hăng!"

Tạ Liên bật cười: "Được ãược. Nhất ãịnh, nhất ãịnh."

Vừa mở cửa ra, chỉ thấy Lang Huỳnh ãã rúc trong góc ngủ say sưa, Thích Dung thì nằm ngay ãor ãưới ãất la hét om sòm, r ắt vẽ ãốt ruột cháy gan, Cốc Tử ãang ãấm lưng bóp vai cho gã, hỏi: "Cha ời, cha thấy ãỡ hơn chưa?"

"..." Tạ Liên dùng một tay tháo nón, tay còn lại ãặt trứng gà xuống, hỏi: "Người bị sao thế? Trúng thực à?"

Thích Dung h ần h ề: "Chỉ c ần huynh mẹ nó ãừng nấu ãồ cho ta ăn, ta có liếm cút liếm bụi ãưới ãất cũng ãả trúng thực ãâu!"

Nghe gã nói khoa trương thế, Tạ Liên l ồng hai tay vào áo, hỏi: "Vậ người có muốn liếm thử mấy thử ãó thật không, xem coi có trúng thực không nào?"

Thích Dung m ắng: "Xía xía xía! Ông ãây mới nói vậy thôi, huynh lại bộc lộ nội tâm ãen tối của mình r ấ ã! Biẽ ãủ mọi cách hòng ãày ãọa ta! Ái chà chà chà chà, con trai ngoan khá l ắ khá l ắ, ãổi bên ãấm tiếp ãi. Hí hí hí hí ~ ôi mẹ ời, mụ nội nó chuyện gì thế nhỉ, ãạo này ãúng là nóng chết ta, nóng như mèo sắp phát tình ấy. Có phải ta bị bệnh r ấ ãi không?! Thái tử biẽ ca! Ta bị bệnh r ấ ãi! Nhất ãịnh là vì huynh ngược ããi ta nên ta mới bị bệnh! ãồ sen tuyết trời ãánh nhà huynh lại muốn hại mạng người nữa kìa!"

Tạ Liên ng ắ xồm xuống sờ trán gã: "Có phải bị sốt không?" Dừng một lát r ắ dờ tay, nhúu mày nói: "Làm gì có. Chắc không phải người đang giả bộ đó chứ."

Thích Dung lại muốn chửi ầm lên, Cốc Tử nói với giọng đáng thương: "Đạo trưởng, cha con không có lừa ngài, đạo này cha cứ khó chịu hoài à, hôm nay kêu thăm lâu lắm đó."

Nhìn Thích Dung loi nhoi dưới n ền đất, Tạ Liên lắc lắc đầu, đứng dậy định tìm hòm thuốc, nhưng đột nhiên phát hiện, hòm công đức lại nặng trình trịch. Hòm công đức này là Hoa Thành mới đóng, đáng ra không đựng gì mới phải. Tạ Liên ù ù cạc cạc móc chìa khóa mở ra xem, thế r ắ trở mắt lú lười, bị đóng vàng thỏi sáng loáng chắt đ ầy hòm chóa mù mắt.

"Cộp" một tiếng, Tạ Liên vội vàng đóng hòm công đức lại.

Hòm vàng thỏi mà Thủy Sư đưa tới, chẳng phải y đã trả v ề từ sớm r ắ sao? Chẳng lẽ ai đó lại trả ngược v ề?

Không thể là Hoa Thành được, đệ ấy sẽ không làm chuyện lỗ mãng qua quýt như trực tiếp nhét vàng thỏi. Tạ Liên quay đầu lại hỏi: "Thích Dung, có ai đã tới hả?"

Thích Dung chìa vào mũi y, mắ: "Ơ hay huynh có lộn không thế, huynh xem ta là thú giữ nhà mà huynh nuôi thật à? Huynh tưởng mình là Tuyệt chắc? Tuyệt cũng chưa mặt dày bằng huynh đâu, Hắc Thủy thúi tha với chó Hoa Thành còn chưa dám xem ta là thú giữ nhà đâu đấy!"

"R ầm" một tiếng, cửa B ồ T ề quán bị ai đó đá vắ, là Hoa Thành đá cửa mà vào. Vừa nhìn thấy Hoa Thành, Thích Dung tức thì ghen hòng, lắ lắ bỏ qua một bên, chẳng dám bép xép v ề những gì mình thấy đêm đó nữa. Tạ Liên nói: "Tam Lang, đệ v ề ắ."

Hoa Thành cười tít mắt: "Ừa."

Tạ Liên nói: "Vất vả cho đệ quá. Thôn trưởng tặng vài món muốn ta đãi đệ, tối nay ăn ngon chút nhé."

Hoa Thành nói: "Được. Nhưng mà tối nay ca ca muốn đến chỗ ta không?"

Tạ Liên hỏi: "Chợ Quĩ à?"

Hoa Thành đáp: "Phải. Tiện thể xách thứ này theo luôn." Hấn chỉ vào Thích Dung: "Xem coi có cách nào lôi h ồ n phách của gã ra không."

Cân nhắc chốc lát, Tạ Liên nói: "Cũng được." Cứ kéo dài vậy hoài cũng không phải cách hay, dĩ nhiên nguyên nhân quan trọng nhất chính là Thích Dung ăn được quá, B ồ T ề quán của y chu cấp hết nổi r ồi.

Vừa nghe sắp đưa mình đến chợ Quĩ, Thích Dung sợ xanh cả mặt, tìm đủ mọi cách chống cự, nhưng kháng nghị hoàn toàn vô hiệu. Sau một lần khới thuốc, gã bị Hoa Thành biến thành một con lật đật xanh lè, bảo Cốc Tử bế trên tay, mang đến chợ Quĩ.

Chợ Quĩ vẫn náo nhiệt như thế, đi trên đường cái, đám quĩ vẫn nhớ mặt Tạ Liên, thấy y lại ghé chơi bèn đua nhau reo hò: "Ông bác! ... Ấy lộn, bằng hữu đại nhân của thành chủ, ngài lại đến r ồi!"

"Hí! Có phải ngài nhớ món ăn vặt đặc sắc ở chỗ bọn ta không!"

Tạ Liên xách cả rổ trứng gà kia theo, xem nó như đặc sản mang đến từ nhân gian mà phân phát, nhiều quĩ lấy được trứng gà mừng rỡ đến hoa tay múa chân, có con quyết định tối nay sẽ trộn với máu của mình để ăn, có con tuyên bố phải dùng quả trứng này ấp ra một con yêu thú cao tám trượng. Hoa Thành giải trừ thuật pháp trên người Thích Dung, sau khi một lần khới xanh tiêu tán, gã đàn ông mà Thích Dung nhập vào xuất hiện ở đầu đường, ôm đầu ng ối ch ồm hồm, chẳng nói chẳng rằng. Có quĩ ngửi ra mùi trên người gã, hỏi: "Ớ, đây chẳng phải là Thanh Quĩ sao?"

Đám quĩ vây xung quanh gã, ngửi một h ồ i r ồi phá lên cười: "Ha ha ha ha ha ha ha, đúng là Thanh Quĩ nha, thằng ngốc này lại tới r ồi ha ha ha ha ha ha ha!"

"Lần trước chưa no đòn sao ha ha ha ha ha ha lại còn dám vác xác đến nữa!"

Hoa Thành ra lệnh: "Đứa nhỏ thì trông chừng cho kỹ, thằng lớn thì nghĩ cách lôi gã ra ngoài cho ta, với điều kiện không tổn hại đến thân thể nhé."

"Rõ! Thành chủ!"

Thế là vài nữ quỷ dung mạo xinh đẹp dịu hiền bế Cốc Tử lên, ngâm nga vài câu hát dân gian dỗ nó ngủ. Đám yêu quái còn lại thì bắt đầu chơi trò quỷ bắt người với Thích Dung. Một kẻ la hét vất giò chạy trốn, một đám quỷ đuổi theo ráo riết phía sau. Hoa Thành và Tạ Liên nhìn một lát rồi đổi hướng, đi vào Thiên Đăng quán.

Hai người bước chậm vào trong điện, đến gần bên bàn thờ, trên bàn vẫn trải giấy mực nghiên bút. Đạo này tâm trạng luôn trĩu nặng, Tạ Liên nhìn những thứ này, định bụng xoa dịu bầu không khí, bèn cười hỏi: "Lần trước dạy đệ có dặn đệ khi nào rảnh phải luyện chữ nhiều chút, nhưng gần đây không có luyện thì phải?"

Hoa Thành khụ một tiếng: "Ca ca, huynh phát hết đồ định đãi ta cho người khác rồi, tối nay ta ăn gì đây?"

Tạ Liên học theo dáng vẻ của hắn, nhướn mày nói: "Đừng có đánh trống lảng."

Hoa Thành đáp: "Luyện đao thì ta còn làm được, luyện chữ thì ta đành bó tay. Ca ca không ở bên cạnh chỉ bảo, một mình ta luyện sợ rằng luyện không đúng, càng luyện càng sai."

Một bên lông mày nhướn càng cao hơn, Tạ Liên hỏi: "Tam Lang thông minh như thế mà cũng có chuyện không sành sỏi à?"

Hoa Thành nâng bút, chấm một ít mực, nói như khiêm tốn lắm: "Thật mà. Vẫn phải nhờ ca ca chỉ giáo."

Tạ Liên thở dài: "Đệ cứ viết trước xem sao."

Hoa Thành bèn nghiêm túc viết hai dòng. Tạ Liên nhìn một hồi mà thật tình không nhìn nổi nữa: "...Ngừng, ngừng. Đệ... vẫn ngừng tay thì hơn."

Đừng lãng phí giấy mực nghiên bút đẹp đẽ của người ta. Hoa Thành nói: "Ồ." Xong rồi ngừng thật, thu bút lại. Tạ Liên lắc đầu: "Tam Lang, đệ... đệ đừng nói ai nghe chữ của đệ là ta dạy đó nha."

Hoa Thành đáp: "Ca ca, ta thật sự đã cố gắng hết sức."

Hoa Thành nói lời này nghe hơi bị tủi thân. Một vị Quý vương cấp Tuyệt đường hoàng, tên vừa báo ra, ba giới nghe danh là sợ mất mặt ngay, giờ đây lại ngoan ngoãn đứng nghe Tạ Liên phê bình như cậu học trò nhỏ. Sau khi giảng thêm vài điểm chính, Tạ Liên vẫn cầm tay Hoa Thành như lần trước, nói: "Viết lại lần nữa đi. Lần này phải nghiêm túc nha."

Hoa Thành đáp: "Ừm."

Hai người đầu tập trung viết chữ. Viết một hồi, Tạ Liên thuận miệng hỏi: "Tại sao vẫn là Ly Tư?"

Hoa Thành cũng thuận miệng đáp: "Ta thích bài thơ này."

Tạ Liên nói: "Ta cũng thích nữa. Cơ mà, Tam Lang còn thích bài thơ nào khác không? Viết thảo bài này rồi có thể viết bài khác mà." Tính sơ qua, bài thơ này chỉ tầm vài chục chữ, hai người đã viết chừng mấy chục lần, cũng nên đổi bài khác rồi. Hoa Thành lại nói: "Cứ viết bài này đi."

Hoa Thành đặt bút xuống viết, thối nhẹ lên mực, cười nói: "Nếu ta thích thứ gì, trong lòng sẽ chẳng thể dung nạp thứ khác nữa, vĩnh viễn sẽ khắc sâu vào tim. Một ngàn lần, một vạn lần, bao nhiêu năm cũng không thay đổi. Bài thơ này là vậy đấy."

"..." Tạ Liên mỉm cười: "Vậy à."

Hoa Thành nói: "Ừ."

"..."

Tạ Liên thả tay ra, ho nhẹ một tiếng: "Vây tốt lắm. Tam Lang là người tình sâu nghĩa nặng, tốt lắm... thôi, đệ tự luyện tiếp đi. À đúng rồi, hình như đạo này Thích Dung không được khỏe lắm."

Hoa Thành đặt giấy xuống rồi lại nâng bút lên, hỏi: "Không khỏe mặt nào?"

Tạ Liên xoay người nói: "Hình như gã bảo toàn thân trên dưới nóng phát khiếp. Nhưng ta đã kiểm tra rồi, có vẻ không phải là cơ thể người nọ xảy ra vấn đề. Tóm lại cũng không phải vì tiết trời không tốt."

Hoa Thành ở sau lưng y hỏi: "Bắt đầu từ lúc nào?"

Tạ Liên nói: "Chắc là mấy bữa nay, hôm nay nghiêm trọng hơn..."

Lời còn chưa dứt, lòng y bỗng nảy sinh dự cảm không lành. Đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng "cộp" khe khẽ, dường như có thứ gì đó rơi từ giữa không trung.

Tạ Liên quay phắt người lại, gọi: "Tam Lang?!"

Cây bút thoát đầu được Hoa Thành cầm trong tay rớt xuống, vạch một vết mực cong vẹo trên mảnh giấy trắng như tuyết. Còn Hoa Thành thì mặt mũi sa sầm, thân hình trông như đứng không vững, một tay vịn mép bàn thờ, tay còn lại che kín mắt phải của mình.

Tác giả nói:

Hoa Hoa cũng nóng trong người rồi! A ha! Lại đến mùa ấy ấy!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

127

Chương 127: Đờng Lô lại mở, vạn quỷ nóng nảy.

Nhìn vẻ mặt của Hoa Thành, hình như mắt phải đang quặn đau từng cơn, khó bề chịu nổi. Tạ Liên lập tức chạy tới giật lại, hỏi: "Đệ sao thế?"

Khóe miệng Hoa Thành khẽ mấp máy, lại cố nhin không đáp lời, con mắt màu bạc trên chuôi đao Ách Mệnh mở to, con ngươi chuyển động dữ dội. Mu bàn tay của Hoa Thành đặt trên bàn thờ cũng hằn đầy gân xanh, trông như muốn hất văng nó đi. Tạ Liên vươn tay muốn chạm vào hấn, Hoa Thành lại gằn giọng quát lên: "Đừng qua đây!"

Động tác của Tạ Liên khựng lại, Hoa Thành cố nhấn nhin: "...Điện hạ, huynh, mau rời xa ta đi. Có lẽ ta..."

Tạ Liên sốt ruột: "Đệ thế này bảo ta làm sao đi đây?!"

Hoa Thành nói với giọng hơi hờn giận: "Nếu huynh còn ở lại đây ta sẽ...!"

Bên ngoài Thiên Đẳng quán truy ền đến tiếng quỷ khóc sói tru mỗi lúc một lớn, đám quỷ lẫn lóc đầy đường cái chợ Quỷ, lay trời khóc đất, ôm đầu hú hét, trông như đau cũng đau như búa bổ, chết không bằng sống. Thích Dung đang chạy thục mạng đằng trước, đơn giản vì gã nhập vào cơ thể người sống, tuy thân xác này làm pháp lực của gã yếu đi một bậc, nhưng lại tạo thành lá chắn giảm bớt sự công kích nhắm vào xác quỷ, nhờ vậy gã vẫn còn miễn cưỡng tung tăng được, bèn chớp lấy thời cơ tranh thủ bỏ trốn. Mấy nữ quỷ đang bế Cốc Tử cũng ngã nhào dưới đất ái ái úi úi than đau đầu, chẳng cất nổi điệu hát ru dân gian. Cốc Tử mơ mơ màng màng tỉnh giấc, đúng lúc nhìn thấy Thích Dung vắt giò lên cổ chạy như điên, nó hót hải bò dậy đuổi theo, kêu lớn: "Cha! Cha! Chờ con với!"

Thích Dung vừa chạy vừa quay đầu trợn mắt le lưỡi, nói: "Lêu lêu lêu lêu la la la, con trai ngoan, cha đi nhá! Há há há há há há há há há!"

Cốc Tử vẫn sải cặp chân ngắn ngắn đuổi theo sau, thấy Thích Dung càng chạy càng xa thì "oa" một tiếng òa khóc: "Cha ơi! Cha đừng không cần con mà. Cha ơi, đưa con theo với!"

Thích Dung phun phèo phèo: "Biến đi! Biến đi! Đừng dí theo ta! Cái đờ của nợ!"

Gã phun một bãi nước miếng văng thật xa, trúng ngay trán Cốc Tử, làm nó bật ngửa ra sau, ngã phịch dưới đất khóc nức nở, khóc nghe nẫu hết cả ruột. Tạ Liên chẳng nghe nổi nữa, lao ra khỏi Thiên Đăng quán, tức giận quát: "Thích Dung!"

Nhác thấy Tạ Liên chặn đường trước, Thích Dung bị dọa cho hồi hải chạy trở về, tiện tay túm lấy Cốc Tử ngã dưới đất, mắng: "Huynh đừng tới đây! Huynh mà tới đây là ta cắn nát sọ thằng con ghẻ này cho huynh xem liềnn đó!!! Con trai ngoan, con muốn làm lương thực cho cha con hả, thiệt hiếu thảo quá mà! Bữa nào cha nấu con lên, thích kho hay hấp tùy con chọn, há há há há há há há há há!"

Tạ Liên làm gì sợ gã, đang định nhấc chân đuổi theo, lại nghe phía sau vang rền rền, ra là Hoa Thành đã gạt phăng giá bút và nghiền mực trên bàn xuống đất, có vẻ sắp nổi cơn thịnh nộ. Cực chẳng đã, Tạ Liên chẳng còn thời gian lo chuyện Thích Dung nữa, xoay người lại gọi: "Tam Lang..."

Đột nhiên, Hoa Thành ôm chầm lấy y, giọng run rẩy: "Ta nói dối. Đừng đi mà."

"..." Tạ Liên đờ như khúc gỗ trong vòng tay hắn, hỏi: "Tam Lang? Đệ nhận ra ta là ai không?"

Dường như tâm trí của Hoa Thành đã mất tỉnh táo, hoàn toàn không nhận ra ai đang đứng trước mặt, chỉ ôm siết lấy Tạ Liên, thề thào lặp đi lặp lại: "...Ta nói dối. Đừng đi mà."

Tạ Liên trợn tròn mắt. Ngoài Thiên Đăng quán truyền đến tiếng cười đắc ý của Thích Dung và tiếng khóc nức nở của Cốc Tử, Thích Dung chửi rủa: "Hà hà! Chó Hoa Thành! Ai bảo mày suốt ngày khinh thường bố! Ai bảo mày suốt ngày bày đặt ra vẻ tài ba! Quả báo trước mắt chứ gì nữa! Ngã sắp mặt đi!"

Đám quỷ đang gào rống thảm thiết ngoài đường cũng chẳng còn hơi sức, nhưng vẫn gân cổ lên mắng: "Thanh Quỷ! Cái thứ đồ ăn nát rác rưởi nhà người có tư cách gì mặt sát thành chủ của bọn ta?!"

Nghे tiếng ồn ã náo động của người ngoài, Hoa Thành có vẻ giận dữ lạ thường, giơ tay toan đánh bay cả lũ. Tạ Liên vội vàng trở tay ôm chặt Hoa Thành, ghì đôi tay kia lại, dịu giọng dỗ dành: "Được rồi, được rồi. Ta không đi đâu hết, ta sẽ không rời xa đệ." Đoạn nhấc tay lên, làm cửa chính của Thiên Đăng quán tự động khép lại, để Thích Dung khỏi thừa cơ nhảy vào trong tình hình thế này, cuối cùng giương giọng gọi với ra bên ngoài: "Muốn cút thì cút lẹ đi, chẳng dư hơi để ý người đâu! Còn không cút coi chừng...!"

Nào ngờ Hoa Thành chỉ ôm thôi vẫn chưa đủ, còn thô bạo đẩy Tạ Liên ngã lên bàn ngọc. Phen này hay rồi, giấy mực nghiền bút vương vãi đầy đất. Trong lúc giãy giụa, tay Tạ Liên quệt phải đĩa chu sa trên bàn, trầy đầy vết mực đỏ thắm lên giấy, khiến hai chữ "núi Vu" giữa câu "Trừ núi Vu ra chẳng có mây" trong bài Ly Tư dính phải vết đỏ điểm lệ ướt át, vô cớ thêm phần lả lơi. Tạ Liên ước: "Tam..."

Lời còn chưa trọn, Hoa Thành đã ghì chặt vai y, hôn xuống.

Dĩ nhiên Thích Dung cũng nghe được tiếng động mờ ám, bèn cười hô hố: "Thái tử biểu ca, huynh phải cẩn thận á nha! Bây giờ chó Hoa Thành chắc chắn y chang đồ chó điên, bạ đâu cắn đó! Để ông đây ra ngoài tuyên truyền giùm các người, lũ hòa thượng đạo sĩ có thù với chó Hoa Thành nhiều lắm, thừa dịp này tranh thủ tìm hấn tính sổ đi! Há há há há há há..." Giọng cười của gã xa dần, kéo theo nỗi hoang mang trong lòng Tạ Liên. Ngộ nhớ Thích Dung gọi đám pháp sư đạo sĩ lúc xưa Hoa Thành từng đắc

tội đến thật, thừa lúc đám quý gặp nguy, với tình thế trước mắt, dân chúng chợ Quý làm sao yên thân cho được?

Tiếc rằng Hoa Thành chẳng chữa cho y thời gian để cân nhắc đi đâu này. Rõ ràng không phải người sống, không có thân nhiệt, thế mà cơ thể Hoa Thành lúc này lại nóng bỏng đến lạ, hết như đang sốt cao. Đôi môi hai người quện chặt vào nhau, Tạ Liên bị buộc phải đón nhận luồng sóng nhiệt cuộn trào dữ dội từ phía Hoa Thành, đôi tay vốn đang đẩy ra giờ lại nắm chặt vai áo đỏ của đối phương.

Hắn do pháp lực của Hoa Thành quá mạnh mẽ, trút đến nỗi toàn bộ yết hầu lẫn lồng ngực đến khoang bụng của Tạ Liên đều căng đầy, khó chịu vô cùng. Tạ Liên cảm thấy nếu bị buộc phải nhận tiếp như thế, toàn thân mình sẽ bị thứ mà Hoa Thành cưỡng ép truyền qua chọc thông mất, y bèn cắn răng, cố gắng tung ra một chưởng. Tuy đã tung một chưởng, nhưng y làm sao nổi xuống tay với Hoa Thành, vì thế cũng chỉ đánh vào bả vai, cú này không nhẹ cũng chẳng nặng. Hoa Thành dùng sức siết chặt cổ tay y, đè y xuống hòng tiếp tục phát tiết.

Cứ theo đà này thì không được rồi. Lần này Tạ Liên dùng cả hai tay, cố gắng đẩy Hoa Thành ra, chạy trốn chết đến bên bàn thờ, thở hổn hển từng hơi. Hoa Thành lại tiếp tục sấn tới, đè y xuống bàn thờ, hai mắt đỏ ngầu. Tạ Liên gọi: "Tam Lang!"

"..."

Dường như giọng nói của y nổi chút tác dụng, Hoa Thành ngẩng nhìn gương mặt y thật lâu, thế rồi đột nhiên ôm chặt lấy y.

Thấy Hoa Thành nghe lời, không cố trút pháp lực vào người mình nữa, Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, nhưng ôm một lát chợt phát hiện pháp lực trong cơ thể Hoa Thành đang chạy loạn. Hèn gì Hoa Thành cứ tóm được mình là hôn, pháp lực dâng trào cuồn cuộn loạn như thế, nói sao cũng phải tìm một cửa xả để trút hết. Nếu muốn Hoa Thành bình tĩnh lại hoàn toàn, chỉ cần phải trích máu cho hắn. Nhưng Hoa Thành nào phải người sống, máu đâu ra mà trích?

Suy đi nghĩ lại, Tạ Liên vẫn nói: "...Đắc tội."

Dứt lời, y dùng hai tay nâng mặt Hoa Thành, chủ động áp môi mình lên, chậm rãi dẫn dắt luồng linh lực cháy bỏng trong người hắn sang người mình, giúp hắn xoa dịu cảm giác đau đớn và bức bối. Hoa Thành cũng ôm sát hông Tạ Liên, khiến y khẽ khàng run bần bật. Giây tiếp theo, hai người ngã lăn trên bàn thờ.

Nói ra cũng thật bất công, Tạ Liên tuyệt nhiên chẳng dám đụng vào mấy chỗ hơi bị nguy hiểm trên người Hoa Thành, Hoa Thành thì lại y mình thần trí mơ màng làm xằng làm bậy trên người y, khiến y khổ không thể tả. Bàn thờ này vốn là nơi cung phụng thần linh, bây giờ một quỷ một thần lại nằm đây ôm hôn đắm đuối, quả là hoang đường kỳ dị, nhưng không kém phần quyến luyến diễm tình.

Mấy lần trước, đôi bên xem như vẫn còn tỉnh táo, lần nào cũng có lý do hết sức chính đáng, làm chuyện này cũng coi như biết kiềm chế, chỉ giới hạn ở việc môi chạm môi. Nhưng riêng lần này, một bên đầu óc hồ đồ, khiến cho bên kia cũng trở tay không kịp, môi răng quăn quýt quá giới hạn. Trong lúc mơ mơ màng màng, rốt cuộc Tạ Liên đã xác nhận một chuyện. Tuy nói dường như lần nào cũng bị hoàn cảnh đẩy đưa, nhưng thật ra lần nào cũng có đôi phần kim lòng không đành.

Cứ dày vò như vậy đến hơn nửa đêm, cuối cùng xao động trong cơ thể Hoa Thành mới từ từ bình phục, cánh tay đang ôm chặt Tạ Liên cũng nói lỏng một chút. Tạ Liên trở mình ngẩng dậy, ngẩng nhìn gương mặt đang nhắm mắt ngủ say của Hoa Thành, thở dài một hơi.

Ách Mệnh bị vớt sang một bên, con người vẫn đang xoay chuyển dữ dội, Tạ Liên cần thanh loan đao đó lên, vuốt ve trong tay cả buổi, bấy giờ Ách Mệnh mới hí hóp nhẹ mắt, dường như cuối cùng cũng được thỏa mãn. Không lâu sau, Hoa Thành cựa mình bật dậy, gọi: "...Điện hạ?!"

Tạ Liên vội vã chỉnh lại sắc mặt, ngoảnh đầu vui vẻ nói: "Đệ tỉnh rồi hả? Không sao rồi."

Hoa Thành nhìn quanh một lượt, dưới nền đất của điện thần chính trong Thiên Đẳng quán ngồn ngang bừa bãi. Sắc mặt hắn hiện vẻ ngờ vực hiềm thấy, có vẻ không nhớ rõ lắm tối qua đã xảy ra chuyện gì. Tà Liên chủ động hỏi một cách từ tốn: "Tối qua rốt cuộc sao thế? Toàn bộ thuộc hạ bên đệ bỗng dưng đau đầu nổi nóng, cái kinh không yên, đệ cũng vậy nữa, lửa bốc hừng hực luôn."

Hoa Thành hỏi: "Ngoài ra còn gì nữa không?"

Tà Liên đáp: "Ngoài ra? Không có nha."

Hoa Thành nhìn y chăm chăm, hỏi: "Không có thật sao? Vậy làm sao ta bình tĩnh lại được?"

Tà Liên hắng giọng, nói với giọng hơi ngượng: "Thật không dám giấu diếm, Tam Lang đệ đừng trách ta nha, ngoài ra ta còn..." Y giờ bàn tay đang vuốt ve Ách Mệnh lên, nói: "Còn, khụ khụ, đánh một trận với đệ."

"..."

Hoa Thành nghi hoặc: "...Đánh một trận?"

Tà Liên mặt không đổi sắc, thành khẩn nhìn Hoa Thành, nói: "Thật mà, đệ nhìn đi, trong điện bừa bộn thế này là vì mình đánh nhau đó."

"..."

Lát sau, Hoa Thành thở hắt ra, chìa một tay đỡ trán.

Thấy Hoa Thành không dò hỏi nữa, trái tim treo lơ lửng của Tà Liên bấy giờ mới thả lỏng, y lén lút thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Hoa Thành lên tiếng: "Mở r ấ."

Tà Liên hỏi: "Gì cơ?"

Hoa Thành ngẩng đầu, khẽ đáp: "Núi Đ ồng Lô mở lại r ấ."

Lời này có ý gì, hai người đầu tỏ tường. Tạ Liên mở to mắt: "Quý vương mới... sắp chào đời?"

Lúc Tạ Liên trở về trình diện, trên Tiên kinh cũng đang liên tục nổi sấm ầm ầm. Vừa bước vào điện Thần Võ, Tạ Liên vô thức muốn tìm một người để hỏi: "Lôi Sư đại nhân sao thế?" Nhưng nói xong rồi mới sực nhớ, chỗ mà mọi hôm Phong Sư đứng đã không còn ai nữa. Thủy Sư đứng ở hàng trên cùng, Địa Sư đứng trong góc khuất nhất, cũng chẳng còn một ai. Y ngẩn người, lòng thần thở dài, vừa nghiêng đầu lại thấy Lang Thiên Thu đi vào từ ngoài điện.

Nhiều ngày không gặp, Lang Thiên Thu gặp đi thấy rõ, thoạt nhìn hơi ồ dột, hai người chạm mắt một cái, Lang Thiên Thu chẳng nói chẳng rằng quay đầu đi.

Tạ Liên nhìn quanh một vòng, vậy mà không tìm được ai để thoải mái chuyện trò trong điện này.

Có người lên tiếng đáp: "Không có gì đâu, Quý vương sắp chào đời, quý khốc thần gào, sấm không ngừng được."

Người trả lời thế mà lại là Phong Tín. Chẳng hiểu sao khi nhìn thấy Phong Tín, Tạ Liên bỗng có cảm giác thân thiết vô cùng. Nhưng một bên vành mắt của Phong Tín lại ầng ầng, Tạ Liên không khỏi quay sang nhìn Mộ Tình đứng xa tít bên kia, một bên quai hàm của Mộ Tình sưng to, coi bộ hai người tích tụ oán hận nhiều năm, lần trước đã choảng nhau rất nặng tay.

Quân Ngô nói: "Lần này gọi mọi người đến vì đi đâu gì, chắc ai cũng nghe phong thanh rồi."

Chúng thần quan cao thấp không đầu đáp lời. Quân Ngô từ tốn nói: "Đất trời là lò (lô), chúng sinh là đồng, nước sôi lửa bỏng, muôn đời bên trong."

"Núi Đồng Lô, chính là một vùng đất tự nhiên cần cỗi, phong thủy hiểm ác, là một ngọn núi lửa chẳng biết khi nào sẽ phun trào."

"Cứ cách một trăm năm, Cỗ Thành trong núi mở ra, vạn quỷ chấn động, chấn động với Quỷ vương đời trước mạnh hơn cả. Tất cả yêu ma quỷ quái khao khát thăng đến cấp Tuyệt sẽ đổ xô về núi Đờng Lô. Sau khi chúng tề tựu, núi Đờng Lô sẽ đóng kín lần nữa, chém giết chính thức bắt đầu."

"Giết đến khi chỉ sót lại một con cuối cùng, Quỷ vương chào đời."

"Huyết Vũ Thám Hoa và Hắc Thủy Trầm Chu đều là Quỷ vương cấp Tuyệt xuất thân từ núi Đờng Lô. Hai kẻ thành Tuyệt rời núi, Hắc Thủy tồn mười hai năm, Hoa Thành tồn mười năm."

Mộ Tình lạnh lùng nói: "Một gã Hắc Thủy với một gã Hoa Thành đã khó giải quyết lắm rồi, xem bọn chúng đã làm gì thì biết. Nếu như nhiều thêm một gã, vậy xong rồi."

Tạ Liên dịu giọng lên tiếng: "Huyền Chân tướng quân, Hắc Thủy làm gì thì ta không bình luận, nhưng Hoa Thành đã làm gì quá đáng lắm đâu."

Mộ Tình giương một bên quai hàm bặm tím nhìn y. Bùi Minh nói: "Đúng là rất khó giải quyết. Vì vậy lần này vạn quỷ tụ hội, nhất định phải cản lại, đúng không?"

Quân Ngô đáp: "Đúng thế. Vạn quỷ tề tựu, chắc phải mất trăm mấy tháng, cần phải tận sức chặn lại trước khi chúng tề tựu đông đủ."

Tạ Liên hỏi: "Ngô nhớ không kịp thì sao? Còn cứu vãn được không?"

Quân Ngô nói: "Được, nhưng mong là không cần làm đến nước đó. Việc cấp bách trước mắt chính là, lần này vạn quỷ xao động gây nên cả động thiên toái, nhiều yêu ma quỷ quái vốn đã trấn áp ở các nơi chạy trốn hết rồi. Trong số chúng có rất nhiều vật không phải người cực kỳ nguy hiểm, chẳng hạn như nữ quỷ Tuyên Cơ, linh hồn thai nhi, Cẩm Y Tiên Nhân, chắc chắn chúng hiện đang chạy về núi Đờng Lô, nhất định phải bắt lại ngay lập tức."

Tạ Liên nói: "Chạy hết rồi? Thiên toái này lớn thật đấy."

Quân Ngô nói: "Vì vậy sắp tới e rằng các điện Võ Thầ phải hao tâm
tồn trí nhiều hơn, mạnh ai người nấy tự tra kỹ khu vực mình cai quản."

Tạ Liên nói: "VẬY... ta thì sao?"

Dù cho giờ đây Tạ Liên là thần đồng nát, nhưng tốt xấu gì hai lần
trước y cũng phi thăng với tư cách Võ Thầ, hiện tại trên cơ bản cũng dùng
y như Võ Thầ, chẳng qua y không có phạm vi cai quản gì. Cân nhắc một
h ấ, Quân Ngô nói: "Tiên Lạc, người, đi chung với Kỳ Anh đi."

Tác giả nói:

Thái tử thông suốt r ấ, nên ai sẽ tỏ tình trước đây

Dĩ nhiên thật ra nóng lên cũng không nhất định phải hôn, chỉ là Hoa
Hoa muốn hôn hôn nha! Dĩ nhiên em nó cũng rất muốn...

Muốn chịt :)))

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

128

Chương 128: Máu kẻ si tình, hóa Tiên Áo Gấm (Cầm Y Tiên)

Dừng một lát, Quân Ngô lại hỏi: "Kỳ Anh đâu?"

Tạ Liên nhìn khắp xung quanh, đúng là chẳng thấy Võ Thần thiếu niên kia trên điện Thần Võ. Có lẽ vì gần đây Thượng thiên đình liên tục xảy ra chuyện, điện Linh Văn bận tối tăm mặt mũi, Linh Văn cũng nhiều thêm mấy lớp quầng thâm, nói: "Kỳ Anh đã lâu không đến hội họp, xưa nay chẳng bao giờ liên lạc được."

Có thần quan đứng bên cạnh tắc lưỡi: "Thằng nhóc này lại chạy đi đâu rồi?"

"Lại không tới à? Có thể không đến hội họp mỗi ngày, hăm mộ ghê."

Quân Ngô nói: "Hiện tại chưa biết Kỳ Anh đi đâu, sau khi tìm được cậu ta, ta sẽ thông báo cho các người mau chóng tập họp."

Tạ Liên rướn đầu, đáp: "Rõ."

Nhân gian sớm đã vào thu, tiết trời se lạnh, Bồn Tề quán cũng thế. Tạ Liên đang mặc áo mỏng nhưng lại không hề cảm thấy lạnh lẽo, chỉ là trên đường về nhà, y vẫn dùng khăn lụa để lau mặt mưa hai bộ đồ mới cho Lang Huỳnh.

Hoa Thành trở về chợ Quỷ, Thích Dung túm Cốc Tử bỏ trốn, giờ đây Bồn Tề quán chỉ còn mỗi Lang Huỳnh. Đạo trước thấy chật như nêm, nhưng rồi bỗng như vắng ngắt. Từ xa Tạ Liên đã nhìn thấy Lang Huỳnh đang lẳng lặng quét sân trước quán, quét lá rụng vàng óng thành một chõng lớn.

Chẳng biết có phải do ảo giác không, Tạ Liên cảm thấy Lang Huỳnh trước đây còng lưng khom eo, sợ hãi rụt rè, bây giờ thân thể đã giãn ra nhiều, cuối cùng cũng ra dáng thiếu niên sáng sủa, không khỏi cảm thấy vui mừng. Y bước lên lấy chổi, đang định dẫn Lang Huỳnh vào quán, các thôn dân mai phục đã lâu lại vây tới, bác gái bác trai, chị em chú dì, bảy mồm tám lưỡi tranh nhau nói: "Đạo trưởng về rồi ă!"

"Lại vào thành lượm đồ ồng nát hả? Vất vả quá vất vả quá... à mà, sao đạo này không thấy Tiểu Hoa đâu hết vậy?"

"Đúng nha đúng nha, mấy ngày rồi không gặp, nhớ cậu nhóc đó ghê."

"..." Tạ Liên cười khẽ: "Tiểu... Hoa về nhà rồi ă."

Thôn trưởng hỏi: "Gì cơ? Về nhà nào? Ta còn tưởng đây mới là nhà của Tiểu Hoa chứ, chẳng phải cậu ấy đã sống chung với ngài sao?"

Tạ Liên nói: "Không có không có. Đệ ấy chỉ ra ngoài chơi thôi, bây giờ hai chúng ta đều có việc nên tạm tách ra trước."

Đêm hôm đó, lúc sau Hoa Thành cứ liên tục truy hỏi, từ đầu chí cuối Tạ Liên vẫn ngoan cố nói rằng hai người chỉ đánh nhau một trận. Núi Đồng Lô mở lại, Hoa Thành cũng có thêm việc phải ứng phó. Nếu thật sự để cho một vị Quỷ vương cấp Tuyệt mới chào đời, tất sẽ gây chấn động lớn với cả ba giới. Hoa Thành và Hắc Thủy, tuy rằng một kẻ ngạo mạn một kẻ khiêm nhường, nhưng ai cũng rất có phẩm cách, xem như biết tự giữ thân phận, tự có chừng mực, ai mà biết được lần này sẽ sinh ra thứ gì? Ngộ nhớ sinh ra một thằng điên như Thích Dung, lại còn muốn chia địa bàn với bọn họ, vậy khó giải quyết lắm. Thế là Tạ Liên mượn có đạo này thời thế rồi ren, nói trong thời gian này tốt nhất hai người mạnh ai lo việc nấy, tạm thời khoan hãy gặp mặt, hết bận rồi lại hẹn gặp, cuối cùng từ biệt trong êm ả.

Tuy có vẻ tự dưng lạnh nhạt với người ta, cứ như trở mặt không nhận người, nhưng Tạ Liên thật sự không còn cách nào khác.

Tạm thời y không tự tin rằng mình có thể giấu được.

Lúc này, Lang Huỳnh sau lưng y bỗng nhiên mở miệng: "Lửa."

"...?"

Bấy giờ Tạ Liên mới phát hiện, trong lúc nghĩ vẫn vơ, nhất thời không để ý, mình thế mà lại cần xẻng và nĩa sắt lên, phá hư rau thịt mới vừa mang về Bồn Tề quán. Lửa dưới đáy nĩa phất cao vài thước, sắp đốt cả trần nhà, y vội vàng tung một chưởng đập tắt, nhưng do tung quá mạnh tay nên đánh sụp luôn gian bếp. RẦm rầm đùng đùng như vậy một hồi, Tạ Liên cần nĩa ngậy ngậy cả người, luống cuống không biết làm sao. Bây giờ là giờ cơm, các thôn dân đang bụng bát ăn ngon lành trước cửa, bị tiếng nổ dọa cho vậy tới đây: "Chuyện gì thế?! Chuyện gì thế?! Đạo trưởng, nhà ngài lại nổ hả?!"

Tạ Liên vội mở cửa sổ ra, nói: "Không có gì, không có gì! Khụ khụ khụ khụ..."

Thôn trưởng đi tới nhìn lướt qua, kêu lên: "Ôi mẹ ời, thảm quá trời quá đất! Đạo trưởng, ta thấy ngài vẫn nên gọi Tiểu Hoa về thì hơn!"

Im lặng giây lát, Tạ Liên đáp: "Thôi đi. Suy cho cùng... đệ ấy có phải người nhà của ta đâu."

Chờ Tạ Liên phục hồi tinh thần lại, Lang Huỳnh đã giúp y dọn đồng bừa bộn đầy đất, trên bàn cũng có thêm một chiếc đĩa đựng mấy thứ muôn đỏ nghìn tím, là lúc y thất thần đổ bừa ra đĩa. Nếu chén đồ ăn lần trước được đặt tên là canh Bách Niên Hảo Hợp, vậy lần này nên gọi là thịt xào Vạn Tử Thiên Hồng (muôn đỏ nghìn tím), sợ rằng ngoại trừ Hoa Thành thì chẳng còn người thứ hai ăn được. Bản thân Tạ Liên cũng nhìn không nổi, xoay người định đi rửa nĩa, thế rồi day ấn đường nói: "Bỏ đi, đừng ăn, đồ đi."

Nào ngờ rửa nĩa xong quay người lại, chỉ thấy Lang Huỳnh đã nhận đĩa lặng lẽ ăn. Tạ Liên giật mình, vội vã chạy tới cản lại. Y đỡ lấy Lang Huỳnh, hỏi: "...Trời ời, người không sao chứ? Có thấy khó chịu chỗ nào không?"

Lang Huỳnh lắc đầu. Do băng vải che kín mặt cậu ta nên nhìn chẳng ra rốt cuộc biểu cảm của cậu ta trông thế nào. Ngay cả Thích Dung và Hắc Thủy sau khi ăn thứ y nấu cũng thần trí mơ hồ, vậy mà Lang Huỳnh lại chịu được, rốt cuộc là đối lăm luôn rồi, hay y đã vô tình đả thông hai mạch Nhâm Đốc của cậu ta? Tạ Liên tự chọc mình, miễn cưỡng cười gượng, dọn dẹp xong rồi nghỉ ngơi.

*Trong cơ thể con người có 2 mạch: mạch Nhâm và mạch Đốc. Mạch Đốc: từ dưới đi lên cặp theo xương sống. Mạch Nhâm: đi xuống trước ngực và bụng.

Trong Bồ Đề quán có hai tấm chiếu, mỗi người một tấm. Vừa nghĩ đến việc mình và Hoa Thành từng nằm chung trên tấm chiếu bên dưới, Tạ Liên cứ mở to mắt không tài nào ngủ được, nhưng lại chẳng dám lén tới lộn lui quấy rầy Lang Huỳnh ngủ. Đấu tranh tâm lý hồi lâu, đang định dứt khoát đứng dậy ra ngoài hít thở không khí, chợt nghe cửa sổ kêu cọt két, có người nào đó nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ trèo vào.

Tạ Liên đưa lưng về phía cửa sổ, nằm nghiêng dưới đất, kinh ngạc không thôi.

Kẻ nào nghĩ quân dữ vậy, thế mà dám đến Bồ Đề quán trộm đồ, vậy chẳng phải lỗ sắc máu sao?

Động tác của người nọ nhẹ như lông hồng, bản lĩnh cực cao, nếu không nhờ năm giác quan của Tạ Liên nhanh nhạy hơn người, tất nhiên chẳng thể nào phát giác. Sau khi trèo vào, người nọ lao thẳng đến chỗ hòm công đức. Tạ Liên sực nhớ trước đó hòm công đức đã nhét đầy vàng thỏi, lẽ nào người này đến vì đi đầu đó? Nhưng y đã sớm đưa đồng vàng thỏi đó lên Thượng thiên đình, giao cho Linh Văn nhờ nàng tìm chủ nhân giúp mình. Đến khi tập trung nghe kỹ lại, Tạ Liên phát hiện người nọ không phải đang cạy khóa, mà là đang nhét từng cái gì đó vào hòm công đức!

Sau khi nhét xong, người nọ ngừng tay, dường như định nhảy cửa sổ ra ngoài. Tạ Liên nghĩ bụng, chờ kẻ này đi rồi hẵng đuổi theo, xem hắn ta đi đâu, là hạng người nào. Nào ngờ người nọ đi ngang qua bàn thờ, lia mắt nhìn đồng đĩa lớn nhỏ trên bàn, có vẻ đối bụng nên chẳng nghĩ nhiều, tiện

tay cầm đĩa thịt xào Vạn Tử Thiên Hồng còn ăn dở lên, lùa mấy miếng vào miệng.

Giây tiếp theo, "rầm" một tiếng, ngất xỉu lăn đùng ra đất.

Tạ Liên thoát cái xoay người bật dậy, nhủ thầm: "Bớt việc luôn ta ơi!" Y đứng lên đốt đèn xem thử, thấy một người mặt mày tím tái nằm xải lai dưới đất thì vội vàng cấp cứu, đút ống phương vài hộp nước lớn, lúc này người nọ mới từ từ tỉnh lại. Câu đầu tiên sau khi tỉnh lại là: "Thứ gì thế!"

Tạ Liên làm bộ không nghe thấy câu đó, thành khẩn nói: "Kỳ Anh điện hạ, người cũng to gan thiệt, không biết là thứ gì cũng dám nhét vào miệng."

Thiếu niên này mũi cao mắt sâu, tóc đen xoắn tít, không phải Võ Thần phía Tây - Quyên Nhất Chân thì là ai?

Cậu ta trừng mắt: "Làm sao ta biết có người lại hạ độc vào thức ăn trong quán của mình chứ?"

"..." Tạ Liên day ấn đường, mở hòm công đức ra, phát hiện bên trong lại bị nhét cả đồng vàng thỏi, bèn hỏi: "Hòm lần trước cũng là điện hạ người nhét hả?"

Quyên Nhất Chân gật đầu. Tạ Liên hỏi tiếp: "Người cho ta thứ này làm chi?"

Quyên Nhất Chân nói: "Tại vì ta có nhiều lắm."

"..."

Thật ra Quyên Nhất Chân không nói, Tạ Liên cũng đoán được đại khái, hơn phân nửa là vì tiệc Trung thu lần trước, Tạ Liên phóng một cây đuă cắt đứt màn sân khấu. Tạ Liên nói: "Người lấy mấy thứ này về đi, vô công bất thụ lộc."

Quyên Nhất Chân im thin thít, rõ ràng chẳng để vào tai, Tạ Liên dở khóc dở cười. Lúc này, Lang Huỳnh lạnh lùng lên tiếng: "Bảo người lấy

về kia."

Chẳng biết Lang Huỳnh nghĩ dậy từ bao giờ, Tạ Liên ngoảnh đầu nhìn cậu ta, cảm thấy hơi kỳ lạ. Lang Huỳnh ngày xưa trên cơ bản cũng như không tồn tại, hận không thể rúc xuống đất, sao hôm nay lại chủ động nói nhiều câu thế? Hơn nữa còn dùng giọng điệu thiếu thân thiện vậy nữa. Có đi đâu y cũng không nghĩ nhiều, nhủ thầm cùng lắm thì bảo Linh Văn nhét về cho Quyên Nhất Chân, thế là nghiêm túc nói: "Điện hạ, người đến đúng lúc lắm. Hôm nay người không đến dự buổi hội nghị trên điện Thần Võ, Đế Quân đã giao nhiệm vụ cho chúng ta, người đọc cuộn giấy chưa? Mà thôi không sao, ta biết người chưa đọc, dù gì ta cũng đọc rồi. Lần này hai chúng ta chung một nhóm, thứ phải phụ trách là Cẩm Y Tiên."

Bạch Thoại Tiên Nhân được xưng là "Tiên nhân" cũng vì mọi người không dám gọi thẳng nó là thứ quỷ vô lại, lưu manh, đáng ghét, cố gắng miễn cưỡng cất nhắc. Vậy tại sao Cẩm Y Tiên lại được xưng là tiên? Thì cũng vì nghe đâu thứ này vốn dĩ thật sự có thể trở thành một vị tiên.

Kể rằng mấy trăm năm trước, cổ quốc nào đó có một chàng thanh niên, tuy rằng trời sinh đần độn, trí lực còn thua trẻ con sáu tuổi, nhưng vừa ra chiến trường thì chẳng còn thế nữa, võ nghệ cao cường mà còn dũng mãnh thiện chiến. Hai nước giao tranh, cổ quốc kia có thể thoi thóp hơi tàn cũng nhờ một mình chàng ta làm trâu làm ngựa xông pha chiến đấu. Nhưng vì đầu óc chàng ta có bệnh, lại không thân không thích, chiến công liêu mạng tranh đấu đều bị người khác chiếm mất, cuối cùng lâm vào cảnh nghèo rớt mồng tơi, chẳng ai chịu gả con gái cho chàng ta, cũng ít có cô nương nào chịu kề cận chàng ta. Thanh niên nọ cũng ngốc đến một cảnh giới nhất định, từ nhỏ đến lớn lại chưa từng tiếp xúc với cô nương nào, lời cũng chẳng dám nói nhiều.

Có đi đâu thanh niên này sở hữu tiềm chất phi thăng, đánh thêm mấy năm đáng ra sẽ lên trời, vốn dĩ có cô nương nào thích hay không cũng chẳng sao, nhưng hổng ở chỗ chàng ta lại thích một cô gái, thích đến mức chết lên chết xuống. Vào hôm sinh nhật thanh niên, cô gái này tự mình may một bộ cẩm y tặng chàng ta.

Nói là cầm y nhưng thứ đó lại quái dị khôn tả, chỉ bằng nói là một cái túi khủng khiếp thì hơn. Lần đầu tiên trong đời nhận được quà tặng của cô nương mà mình thích, thanh niên vô cùng kích động, mừng rỡ tột độ, hơn nữa trời sinh đần độn nên hoàn toàn không nhận ra chỗ nào quái lạ, còn hời hả trông bộ "cầm y" đó lên người. Phát hiện không có cổ tay áo nào để thò tay vào, chàng ta bèn hỏi cô nương yêu dấu của mình: "Sao tay ta không duỗi ra được?"

Cô nương kia cười tủm tỉm: "Lần đầu tiên muội may nên không có kinh nghiệm cho lắm. Nhưng mà, không có tay thì duỗi được rồi nhỉ?"

Vì vậy, thanh niên bèn chặt đứt đôi tay dùng binh khí của mình, lần này cuối cùng cũng mặc vừa. Thế nhưng vẫn chưa đủ, chàng ta hỏi tiếp: "Sao chân ta không duỗi ra được?"

Cô nương kia đáp: "Không có chân thì duỗi được rồi nhỉ?"

Thanh niên bèn nhờ người chặt luôn đôi chân của mình. Cuối cùng, chàng ta hỏi: "Sao đầu ta không duỗi ra được?"

Kết quả cuối cùng, khỏi nói cũng biết.

Ban đầu Tạ Liên cũng cho rằng, "Cầm Y Tiên" hẳn là chỉ một con yêu ma quỷ quái mặc cầm y, nào ngờ lại chỉ một bộ đồ. Khi núi Đồng Lô mở lại vạn quỷ cùng nổi nóng, nó đã bị người ta trộm mất. Bộ cầm y thấm máu si đại của thanh niên kia, hóa thành một loại pháp bảo âm độc cực kỳ lợi hại, quanh năm qua tay yêu ma quỷ quái các nơi, được chúng dùng để hại người. Vì vậy tuyệt đối đừng tùy tiện thu gom đồ cũ chẳng biết từ đâu đến, nếu nửa đêm dọc đường gặp phải ai đó cần một bộ cầm y muốn tặng cho người, nhất quyết đừng bao giờ nhận. Nếu mặc cầm y đó vào người, tất sẽ bị mỡ heo làm mờ tâm trí, si mê rồ dại, mặc người chém giết, bị hút cạn máu tươi.

Dương nhiên đây chỉ là chuyện xưa thuật lại thôi, nghe rất hoang đường, cũng có khả năng là chúng dân gán bừa dựa theo đặc tính của Cầm Y Tiên. Tuy nhiên, nhất định phải cảnh Cầm Y Tiên lại, tuyệt đối không thể để nó đi đến núi Đồng Lô.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

129

Chương 129: Máu kẻ si tình, hóa Tiên Áo Gấm (2)

"Kỳ Anh điện hạ? Điện hạ? Người có đang nghe không?"

Tạ Liên huơ tay trước mặt Quyên Nhất Chân. Vừa rồi Quyên Nhất Chân có vẻ thất thần, bây giờ mới tỉnh táo lại, đáp: "Ồ."

Xem ra chẳng hề lắng nghe. Tạ Liên cũng không tiện nói gì, bèn hỏi: "Việc cấp bách trước mắt chúng ta là phải tìm được bộ cẩm y đó hả? Nguyên hình của nó là..."

Quyên Nhất Chân tiếp lời: "Một bộ đồ máu me đầm đìa không đầu không tay, trông như bao bố."

Tạ Liên cười nói: "Vậy là biết rồi mà? Ta còn tưởng người chưa đọc cuộn giấy chú. Có đi đâu vì bộ đồ này là vật yêu tà, thần kỳ tội bậc, thiên biến vạn hóa. Quần áo trên đời có hàng ngàn hàng vạn, muốn tìm được bộ đồ như thế chẳng khác nào mò kim đáy bể."

Quyên Nhất Chân nói: "Ồ. Vậy tính sao đây."

Tạ Liên nói: "Thông thường yêu ma quỷ quái tóm được bộ đồ đó sẽ biến thành thương nhân, đến những nơi dân cư đông đúc hỏi xem có ai muốn mua hoặc lấy mới đổi cũ không. Nhưng đó là chuyện của mấy trăm năm trước, nếu hôm nay có kẻ nào làm thế, ít nhiều cũng hơi quái lạ, có đi đâu thói quen và cách nghĩ của chúng không dễ đổi trong một sớm một chiều vậy đâu, tóm lại trước hết cứ vào thành, để ý thêm tin tức ở phương diện này."

Loại vật này, quý quan tâm nhiều hơn người, tin tức bên lề của Quỷ giới cũng nhanh nhạy hơn nhân gian, nói cách khác, hỏi thẳng Hoa Thành chắc chắn bớt không ít việc. Nhưng cách đây không lâu Tạ Liên vừa bảo người ta tạm thời đừng gặp mặt, có việc muốn nhờ lại quay đầu ăn cỏ cũ, vậy hơi bị khó coi. Hơn nữa Cẩm Y Tiên mới vừa bị trộm mất, nhất định kẻ trộm không dám lấy nó ra hại người nhanh như thế. Quyên Nhất Chân gật đầu, đứng dậy đi theo Tạ Liên mấy bước. Phát hiện Lang Huỳnh cũng đi theo, Tạ Liên nói: "Người ở lại đây đi."

Lang Huỳnh lắc đầu, Tạ Liên còn chưa lên tiếng, chợt nghe phía sau vang "rần" một tiếng, Quyên Nhất Chân lại lặn xuống đất.

Tạ Liên vội quay đầu hỏi: "Người sao thế?"

Mặt mày Quyên Nhất Chân lại trở nên tím tái, cậu chàng cố nín một hồi, cuối cùng không nín nổi nữa, lật người quỳ trên đất, "ọ" một tiếng ối đầy sần.

"..."

Ồi xong, Quyên Nhất Chân trở mình ngửa mặt lên trời, miệng phun khói hần. Tạ Liên hỏi: "Kỳ Anh... người còn đi nổi không?"

Quyên Nhất Chân dang rộng tay chân, đáp: "Ta cảm thấy, không nổi rồi."

"..."

Cực chẳng đã, Tạ Liên đành phải kéo lê Quyên Nhất Chân đã mất sức chiến đấu qua một bên, đắp tấm chăn, bảo cậu ta tạm thời tĩnh dưỡng cho tốt.

Sang ngày thứ hai, sắc mặt của Quyên Nhất Chân mới khá hơn một chút, nói sao Tạ Liên cũng không dám cho cậu ta ăn bữa nữa, bèn mượn nhà thôn trưởng ít cháo, đem về cho hai người uống. Quyên Nhất Chân ngẩng cổ mà mọi hôm Hoa Thành ngẩng, chẳng hiểu sao Lang Huỳnh cứ

nhìn cậu ta chòng chọc, có vẻ không thân thiện lắm, Tạ Liên đặt cháo trước mặt hai người, vô ý gọi: "Tam Lang..."

Vừa dứt lời, hai người kia đều nhìn y. Tạ Liên khựng lại, bấy giờ mới nhận ra vừa rồi mình buột miệng gọi cái gì, bèn ho nhẹ một tiếng: "Mọi người tiếp tục đi."

Hai người kia ngồi bên bàn thờ uống cháo, Tạ Liên thì xách búa ra cửa, vừa chẻ củi vừa nhớ lại đầu mối mà cuộn giấy cung cấp: "Ban đầu Cẩm Y Tiên được trấn áp trong một gian điện Thần Võ, phong ấn của điện Thần Võ cực mạnh, hơn nữa trong cung canh phòng nghiêm ngặt, cao thủ nhiều như mây, mỗi việc vạn quỹ nổi nóng e rằng chưa thể khiến nó tự chạy thoát, tất nhiên có kẻ nhắm chuẩn cơ hội, thừa dịp hỗn loạn trộm mất..."

Ngày xưa toàn do Hoa Thành chẻ củi, đến lượt y chẳng hiểu sao cứ cảm thấy chẻ không tốt bằng Hoa Thành. Quyên Nhất Chân rủ xù thăm thương uống vài hớp cháo loãng rồi lăn ra ngủ tiếp trong Bồ Đề quán. Lang Huỳnh thì lại ra đây, dường như muốn giúp đỡ, Tạ Liên nói: "Không cần đâu. Tam... Lang Huỳnh, lát nữa nấu nước, tắm rửa cái đi."

Y nhớ hình như lâu rồi Lang Huỳnh chưa tắm. Quỹ chính xác không đồ đầu, không đồ mồ hôi cũng chẳng dính cấu bẩn, nhưng suốt ngày lác lư ở ngoài cũng sẽ dính không ít bụi. Có đi đâu không thể nói huých toẹt ra được, nếu không sẽ tổn thương lòng tự trọng của người ta. Lang Huỳnh có vẻ ngờ ngác, không đáp lời, Tạ Liên đã bùng củi vào nấu nước, dặn: "Hôm qua ta vào trấn bán đồ nghề nát, mua cho người hai bộ đồ mùa thu, tắm xong người mặc thử xem có vừa không?"

Lang Huỳnh vừa mặc đồ mới vào, nghe lời này thì không nói hai lời, quay đầu bỏ đi một nước. Tạ Liên kéo cậu ta lại, thành khẩn nói: "Đừng đi! Nhất định phải tắm mới được. Yên tâm, ta không tháo băng vải trên mặt người đâu."

Lang Huỳnh vẫn nhất quyết từ chối, cầm đầu ra ngoài chẻ củi, nói sao cũng không chịu trở vào. Tạ Liên hết cách, đành phải nhặt một đồng củi, đun nước, tự cởi quần áo ra. Nhược Da gỡ từng vòng từ lồng ngực của y, Lang Huỳnh lại bê một đồng củi vào, thấy Tạ Liên để trần nửa người trên

thì lập tức trợn tròn mắt. Tạ Liên đưa tay kiểm tra nhiệt độ nước, thấy đủ ấm rồi mới mặc quần áo vào, thấy Lang Huỳnh vô tới bên nói: "Ồ, đến đúng lúc lắm, phiền người đưa cuộn giấy nằm dưới chiếc nón treo bên kia tường cho ta."

Lang Huỳnh chẳng những không tới đây, trái lại còn lúi ra ngoài cửa, "rầm" một tiếng trở tay đóng cửa lại. Tạ Liên chẳng hiểu mô tê gì. Chưa được bao lâu, Lang Huỳnh như sực nhớ ra điều gì đó, thỉnh thoảng chần chừ đứng trước cửa. Tạ Liên vội nói: "Đừng đá cửa này! Cửa này là..."

Lang Huỳnh lại nghiêng đầu không nhìn y, đi thẳng vào trong, xốc Quyên Nhất Chân đang nằm xải lai dưới đất lên, kéo lê cậu ta ra ngoài. Quyên Nhất Chân hình như ngủ là say tít, chỉ có động tĩnh lớn như đất rung núi chuyển mới đánh thức được cậu ta, bị kéo lê một đường mà chẳng hề có cảm giác gì. Tạ Liên dở khóc dở cười: "Người làm gì thế? Không sao cả, có phải con gái đâu mà. Vào đi."

Những khi Hoa Thành vắng mặt, không phải Tạ Liên chưa bao giờ tắm trong Bồn Tê quán. Dầu sao Bồn Tê quán đúng là nhỏ thật, điều kiện sinh hoạt lại gian khó, có một bồn nước để tắm là khá lắm rồi, không có bồn tắm lớn hình chữ nhật rộng mười trượng dựng bình phong để y chèo thuyền thông thả vừa chơi vừa tắm. Có đi đâu nửa vô tình nửa cố ý, Tạ Liên chưa từng tắm trước mặt Hoa Thành bao giờ. Nhưng do người trước mắt không phải Hoa Thành mà là người khác, thế nên y chẳng hề cảm thấy có vấn đề gì.

"..."

Lang Huỳnh lật mặt Quyên Nhất Chân lại, chắt một đồng quần áo lộn xộn lên đầu cậu ta, còn mình thì cúi đầu đưa cuộn giấy mà Tạ Liên cần cho y, sau đó tiếp tục ngồi rúc trong góc phòng. Tạ Liên mở cuộn giấy ra, đăng này chau mày đọc kỹ, đăng kia trải tóc ra.

Khí nóng hun gò má y phơn phớt hồng, mái tóc dài và đôi hàng mi trông càng đen óng, càng ướt át. Không lâu sau, Tạ Liên bất chợt mò trúng sợi dây bạc mỏng đeo trước ngực, một chiếc nhẫn kim cương trĩu xuống ở đầu cuối sợi dây.

Tạ Liên nắm lấy chiếc nhẫn, siết nhẹ năm ngón. Bỗng nhiên, khoe mắt lia về phía đóa hoa nho nhỏ đặt bên góc bàn thờ.

Y vô thức cần đóa hoa lên, giờ ngay trước mắt, cứ thấy đầu óc mơ mơ màng màng, như thể trước mắt phủ đầy hơi nóng, cần một bàn tay vung vẩy gạt làn sương ra. Đúng lúc này, bên ngoài thành linh truyền đến tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc".

Tiếng động này kéo mạch suy nghĩ của Tạ Liên về y đặt hoa lại chỗ cũ, đang định lên tiếng hỏi ai thế, chợt phát hiện tiếng gõ cửa này không phải đang gõ cửa Bồ Đề quán, mà là gõ cửa nhà thôn trưởng ở sát vách.

Giữa tiếng gõ cửa, một giọng nữ yếu điệu cất lên: "Có ai ở nhà không ạ? Lấy cũ đổi mới, lấy cũ đổi mới. Chỗ ta có một chiếc áo bào mới tinh nhưng không dùng được, muốn đổi một bộ đồ cũ hợp mắt, chẳng biết chủ nhà có ý nguyện này không? Có ai ở nhà không ạ?"

Khỏi cần y đi tìm, vật này thế mà lại tự tìm tới cửa!

Ả gõ cửa từng nhà để hỏi, tiếc rằng chẳng có hộ gia đình nào mở cửa cho ả. Đó là chuyện đương nhiên, mọi hôm không cần lượm đồng nát, Tạ Liên sẽ mở buổi giảng đạo tại thôn Bồ Đề, tuyên truyền giảng giải mấy trăm loại bí quyết phân biệt yêu ma quỷ quái với ba cô sáu bà bảy thím tám dì, đêm hôm khuya khoắt gặp phải loại khách không mời bất thường rành rành thế kia, làm gì có thôn dân nào thêm để ý. Người thời nay chẳng dễ gạt như thời cổ đâu. Vật kia gõ cửa một vòng, từ đầu đến cuối chả ai ngó ngang, cuối cùng đi tới trước cửa Bồ Đề quán. Tạ Liên ngừng thở, tập trung tinh thần chờ đợi, ngờ đâu vật kia còn chưa gõ cửa đã phát hiện nơi này không phải nơi mình nên đến, bèn "ây da" một tiếng, bước chân nghe như sắp đi xa, Tạ Liên vội kêu lên: "Chờ đã! Ta muốn đổi." Sau đó nói nhỏ với Lang Huỳnh: "Mau mở cửa đi, đừng sợ, không sao đâu!"

Lang Huỳnh nào có sợ gì, bước lên mở cửa ngay. Ngoài cửa có một thiếu nữ đang đứng, thân hình lả lướt, chỉ nhìn nửa gương mặt dưới cũng đủ thấy xinh đẹp động lòng người. Nhưng ả đeo một chiếc khăn trùm đầu, che khuất nửa gương mặt trên, cứ như không có mắt vậy, cho người ta cảm giác chẳng mấy thoải mái.

Thiếu nữ nhìn vào trong phòng, che miệng cười hỏi: "Vị đạo trưởng này, người muốn dùng đồ cũ gì đổi đồ mới của ta đây?"

Tạ Liên còn ngâm mình trong bồn nước không đi ra là vì muốn ả lơ lỏng cảnh giác, y cười đáp: "Vậy phải xem đồ mới của người trông như thế nào."

Thiếu nữ chìa tay, giữ nhẹ một cái, một bộ cảm y lấp lánh rút ra khỏi bọc đồ, lỏng lẻo khôn tả, mỗi tội kiều dáng trông hơi cũ, hơn nữa toàn thân nó còn tỏa ra một luồng khí yêu dị. Tạ Liên khen ngợi: "Đồ đẹp, đồ đẹp. Lang Huỳnh, người lấy bộ đồ ta mang từ trấn về cho vị cô nương này đi."

Lang Huỳnh dùng một tay đưa đồ qua. Thiếu nữ kia đưa đồ mới rồi cười hì hì nhận đồ cũ, đang định xoay người thì bỗng dừng biến sắc, như thể bị vật gì đâm trúng tay, quát to một tiếng rồi ném phăng bộ đồ cũ xuống đất. Trong bộ đồ vải rơi dưới đất, chẳng biết Nhược Da trượt vào cuộn thành một cục từ lúc nào, nó chui ra từ cổ áo, hết như một con rắn độc trắng ởn đang thè lưỡi với thiếu nữ kia. Mà "thiếu nữ" đó tuyệt nhiên không phải là thiếu nữ, vừa rồi ả giật bắn mình thét chói tai, khăn trùm đầu của ả bị Nhược Da bất ngờ tập kích kéo rách. Tuy rằng nửa gương mặt dưới kiêu diễm vô ngần, nhưng nửa gương mặt trên lại hằn đầy nếp nhăn, già cằn già cỗi, tạo nên một sự đối lập đáng sợ tột độ -- "Thiếu nữ" chỗ nào chứ, rõ ràng là một cụ bà bảy tám chục tuổi!

Tác giả nói:

Dạo này đang đi đầu chinh tình tiết và dàn truyện khúc sau nên hơi ngắn chút, chờ tôi chinh xong sẽ to dài sau.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

130

Chương 130: Hai phần nhan sắc, mở rộng phùng nhuộm.*

*cho ít màu sắc đã muốn mở phùng nhuộm: được nước làm tới. Hai phần màu sắc (nhan sắc) cũng có thể chỉ đến khuôn mặt 'cô gái'.

Bán Diện Trang Nữ! (tạm dịch: Cô gái chỉ trang điểm nửa mặt)

Bán Diện Trang Nữ là một loại yêu quái cấp thấp kết tụ từ lòng dố kỵ của những người đàn bà lớn tuổi đối với những thiếu nữ xuân thì. Bọn ả không thể nhẫn nại đối mặt với việc mình già đi, tin chắc rằng hút máu thịt của thiếu nữ trẻ tuổi có thể giúp mình giành lại thanh xuân, ngoài ra còn thích uốn giọng the thé, giả tiếng thiếu nữ nói chuyện với người ta. Nhưng "đôi mắt là cửa sổ tâm hồn", già nua là đi đâu đâu làm thế nào cũng không thể giấu được, máu thịt mà bọn ả hút càng nhiều, nửa gương mặt dưới sẽ càng trẻ trung, nửa gương mặt trên có mắt lại càng già chát, sự đối lập giữa hai nửa trên dưới sẽ càng rõ rệt. Song dù là thế, bọn ả vẫn không chịu tỉnh ngộ.

Tạ Liên mình mẩy ướt sũng nhảy khỏi vại nước, đạp một chân lên mép vại, chuẩn bị phi thân bắt lấy ả. Quyên Nhất Chân lại như hẫng quang phản chiếu, thành linh bật dậy tung một chưởng. Bán Diện Trang Nữ thật sự quá yếu, bị Quyên Nhất Chân đạp ngã xuống đất, kêu la thảm thiết: "Tha mạng!"

Tạ Liên thông thả lấy đạo bào tiện tay khoác lên người, hỏi: "Là người trộm Cẩm Y Tiên?"

Bán Diện Trang Nữ vội nói: "Không phải ta không phải ta! Ta nào dám xông vào điện Thần Võ!"

Ngắm lại cũng đúng, yêu quái cấp thấp thông thường làm gì có gan tự tiện xông vào điện Thần Võ, không bị đánh cho hồn phi phách tán mới lạ đấy. Hơn nữa ở Bán Điện Trang Nữ này chắc cũng chẳng liên quan gì đến Cẩm Y Tiên, hồn quỷ thoát nhìn chỉ hơn tám mươi, mà truyền thuyết về Cẩm Y Tiên đã hơn mấy trăm năm rồi.

Tạ Liên hỏi: "Vậy cẩm y của người lấy từ đâu?"

Bán Điện Trang Nữ nhặt khăn trùm đầu, che lại nửa gương mặt trên của mình, cất giọng the thé đáp: "Bẩm... bẩm đạo trưởng! Là... ta mua ở chợ Quỷ..."

"..."

Có vụ này nữa hả? Mua ở chợ Quỷ?

Im lặng giây lát, Tạ Liên hỏi tiếp: "Vậy kẻ nào bán bộ cẩm y này cho người?"

Bán Điện Trang Nữ hoảng hốt: "Đạo trưởng! Xin ngài tha cho ta! Ta cũng không biết nữa, buôn bán trong chợ Quỷ đâu cần tra mười tám đời tổ tông chứ!"

Nói cũng phải. Nếu buôn bán ở chợ Quỷ phải tra mười tám đời tổ tông thì chợ Quỷ đã chẳng náo nhiệt thế rồi. Phải chờ kẻ hở mới mới ăn được*. Tạ Liên hỏi một hồi không hỏi được thông tin gì, xác định Bán Điện Trang Nữ thật sự chỉ là một tiểu lâu la ngu ngơ khờ khạo, bèn nói: "Kỳ Anh, gọi thần quan trong điện người tới bắt nữ quỷ này đi."

*Câu này nguyên văn là 一个东西留了空子, 才会活起来. Theo tui hiểu là như trên nhưng tui không chắc lắm.

Quyền Nhất Chân lại nói: "Không được. Trong điện của ta không có thần quan."

Tạ Liên hỏi: "Một người cũng không có à? Người không điểm mặt ai sao?"

Quyền Nhất Chân hùng hân đáp: "Một người cũng không có."

"..."

Thì ra Võ Thần phía Tây này xưa nay luôn độc lai độc vãng, chưa từng điểm mặt người nào, ngay cả một trợ thủ xử lý việc vặt cũng không có. Tạ Liên tốt xấu gì cũng vì nuôi không nổi, còn trường hợp của Quyền Nhất Chân chỉ có thể nói là tính tình quái đản. Y đành phải tự lực ra một chiếc hũ gốm, thu Bán Diện Trang Nữ vào, sau đó nhận bộ cầm y từ tay Lang Huỳnh, giữ ra quan sát tỉ mỉ, không khỏi nhú mày.

Tà khí thì đúng là tà khí thật, nhưng nói sao nhỉ? Theo Tạ Liên thấy, loại tà khí này chỉ nằm ở mặt ngoài, giống như thoa một lớp son phấn dày cộm mà ra, chứ không phải phát tán từ trong ra ngoài. Trực giác nói cho Tạ Liên biết thứ này không hề nguy hiểm như trong truyền thuyết, song y vẫn giữ nguyên mười hai phần cảnh giác. Lúc này, Quyền Nhất Chân qua đây nhìn bộ áo vải lã rã nói: "Là giả."

Tạ Liên sửng sốt: "Sao cơ?"

Quyền Nhất Chân đáp: "Bộ áo này là giả. Ta đã nhìn thấy Cầm Y Tiên đích thực rồi, lợi hại hơn cái này nhiều."

Tạ Liên kinh ngạc: "Người nhìn thấy hỡi nào? Thật ra người từng nhìn thấy Cầm Y Tiên cũng không ít, nhưng chẳng ai phân biệt được cả, sao người chắc chắn thế?"

Quyền Nhất Chân lại lặng thinh. Đúng lúc này, Linh Văn thông linh tới, giọng vang bên tai y: "Thái tử điện hạ, bên chúng ta nhận được tin, hình như phía Tây cách Bồ Đề quán của người hai mươi dặm có tiểu quỷ cần Cầm Y Tiên ẩn hiện, phiền người đến đó xem thử."

Tạ Liên nói: "Lại có à? Được rồi." Đoạn lia mắt nhìn Quyền Nhất Chân, lẳng lặng thông linh hỏi: "À đúng rồi, còn chuyện này nữa, Linh Văn, Kỳ Anh từng nhìn thấy Cầm Y Tiên hả?"

Linh Văn nói: "Kỳ Anh? Ấy, cậu ta đâu phải từng nhìn thấy, dữ dội hơn từng nhìn thấy nhĩ ầu."

Tạ Liên hỏi: "Việc này phải nói từ đâu?"

Linh Văn đáp: "Vây thì phức tạp lắm. Chẳng biết điện hạ đã từng nghe chuyện này chưa. Ban đầu Võ Thầ n trấn giữ phía Tây không phải điện Kỳ Anh mà là điện Dẫn Ngọc?"

Tạ Liên còn nhớ vụ này là đạo trước ở Cực Lạc phườ ng, Phong Sư vừa phanh áo vừa kể cho mình nghe, không khỏi cảm thấy hơi xót xa: "Nghe r ấ i. Nghe nói hai vị điện hạ này vốn là một đôi sư huynh đệ phải không?"

Thì ra năm đó lúc chưa phi thăng, Dẫn Ngọc chính là đệ tử đứng đầu sư môn của mình, lần nào đó nhìn thấy một đứa nhóc hung hăng lỗ mãng lưu lạc đầu đường, nhất thời tốt bụng xin sư phụ thu nhận. Đứa nhóc đó chính là Quyề n Nhất Chân.

Mấy năm làm sư huynh đệ đ ồng môn, có thể nói Dẫn Ngọc luôn quan tâm săn sóc Quyề n Nhất Chân. Dẫn Ngọc phi thăng trước, còn điếm mặt đưa Quyề n Nhất Chân theo. Linh Văn nói: "Người gặp Kỳ Anh vài lần r ấ i, chắc cũng biết kha khá, cậu ta hơi..."

Tạ Liên tiếp lời: "Không hiểu thói đời? Đây là chuyện tốt mà."

Linh Văn cười nói: "Tốt hay không cũng phải tùy người, tùy tình huống. Có người sẽ cảm thấy cậu ta quá tự tung tự tác, không hiểu lễ nghĩa, chẳng nề nang ai. Những năm mới vừa lên Tiên kinh, nếu không nhờ Dẫn Ngọc điện hạ che chở dẫn dắt, chẳng biết cậu ta đã bị bao nhiêu người đánh chết từ đời nào r ấ i."

Tạ Liên trầ n ngâm: "Ắt hẳn quan hệ giữa hai vị điện hạ này rất tốt."

Linh Văn nói: "Ban đầu đúng là tốt thật, nhưng hỏng ở chỗ, sau đó bản thân Kỳ Anh cũng phi thăng."

Hai người đầu phi thăng từ phía Tây, vậy tính sao bây giờ? Thế là hai người thỏa thuận cùng trấn giữ phía Tây.

Sư huynh đệ chung tay trấn giữ nước đất một phương, nghe cứ như một giai thoại được người đời ca tụng, tiếc rằng một núi chung quy không thể chứa hai hổ.

Nếu nói tư chất của Dẫn Ngọc đáng để trời cao vì hắn mà giáng một lần Thiên kiếp, trong một vạn người chỉ có một người, vậy thì tư chất của Quyên Nhất Chân đủ để vượt qua ba lần Thiên kiếp, trong một trăm vạn người chưa chắc tìm được một người. Mới đầu cũng tạm ổn, chưa thể hiện rõ, nhưng dần dà về sau, chênh lệch giữa hai bên càng lúc càng lớn. Rõ ràng Quyên Nhất Chân chẳng hiểu tí gì về đạo lý đối nhân xử thế, cũng không biết kéo gần quan hệ tiên liêu, cũng chẳng phí công lấy lòng tín đồ trái lại, cậu ta chẳng nhớ tên bất cứ thần quan cộng sự nào ngoại trừ Dẫn Ngọc, còn dám cả gan hành hung tín đồ bảo bọn họ đi ăn phân, phải nói là muốn khác người bao nhiêu thì khác bấy nhiêu. Vậy mà lãnh địa của Quyên Nhất Chân cứ ngày một lớn dần, tín đồ cũng càng lúc càng đông. So ra thì, cả điện Dẫn Ngọc tiêu đi đâu sa sút, cuối cùng ngổn ngang không vững nữa.

Mỗi dịp sinh nhật, hai sư huynh đệ đều sẽ tặng quà cho nhau. Vào hôm sinh nhật Quyên Nhất Chân năm nào đó, Dẫn Ngọc tặng cho cậu ta một bộ áo giáp oai phong lẫm liệt.

"..."

Tạ Liên hỏi: "Cầm Y Tiên?"

Linh Văn nói: "Chính xác."

Ngoại trừ có thể hút máu giết người, Cầm Y Tiên còn có một điểm kỳ dị: Đưa cho người nào mặc, người đó sẽ nghe răm rắp những gì người bảo mình mặc bộ áo đó nói. Do trước đây quan hệ giữa hai sư huynh đệ khá tốt, Quyên Nhất Chân mặc bộ giáp đó vào ngay mà chẳng nghĩ ngợi nhiều. Không lâu sau, Dẫn Ngọc như chỉ vô ý nói đùa, Quyên Nhất Chân chịu sự khống chế của Cầm Y Tiên, ma xui quỷ khiến định làm theo thật, nếu

không nhờ Quân Ngô chú ý đến điểm bất thường, kịp thời ngăn cản, suýt nữa Quyên Nhất Chân đã tự cắt đầu mình xuống xem như bóng da mà đập. Linh Văn nói: "Vì vậy năm đó chuyện này gây náo động lớn lắm, ần ĩ hết cả lên, Dẫn Ngọc thân là thần quan mà lại làm ra loại chuyện sát hại đấng liêu, dĩ nhiên bị giáng chức ngay lập tức."

Theo lý mà nói, hai vị thần quan hẳn sẽ cứ thế trở mặt. Nhưng Tạ Liên nhớ lại vở hài kịch mà tín đồ của điện Kỳ Anh biểu diễn vào hôm tiệc Trung thu, một kẻ đóng vai hề nhẩy tung tung sau lưng Quyên Nhất Chân, chắc hẳn là diễn Dẫn Ngọc, song phản ứng của Quyên Nhất Chân khi ấy là giận tím mặt, tiếp theo nhẩy xuống đánh tín đồ của mình, bèn hỏi: "Ta cảm thấy Kỳ Anh hẳn là vẫn còn tôn kính Dẫn Ngọc điện hạ lắm, phải chăng bên trong có hiểu lầm gì đó?"

Linh Văn nói: "Vậy thì không biết. Người cũng bị giáng chức chẳng biết bao năm rồi, có hiểu lầm hay không thì còn ai quan tâm chứ?"

Tạ Liên gật đầu, đang định tạm biệt, Linh Văn lại nói: "Chờ đã. Thái tử điện hạ, còn nữa, vừa rồi ta chưa nói xong. Phía Đông cách Bồ Đề quán của người sáu mươi dặm cũng có nhân sĩ chưa rõ lai lịch cần Cẩm Y Tiên ần hiện."

"..." Tạ Liên hỏi: "Vậy cách xa quá rồi, mà sao lại còn nữa?"

Linh Văn nói: "Chưa xong đâu, nghe kỹ đây, còn nữa nè: phía Tây Bắc cách bốn mươi hai dặm, phía Đông Nam cách mười lăm dặm, phía Bắc cách hai mươi hai dặm..."

Sau khi báo một mạch hai mươi bảy hai mươi tám địa điểm, Linh Văn mới nói: "Ừm, trước mắt tạm thời chắc cỡ nhiều đó."

Chờ nàng báo xong, Tạ Liên đã quên tuốt luốt, bần bực hỏi: "Lần này hiệu suất của điện các người cũng cao ghê. Nhưng mà trước mắt? Tạm thời? Tức là sẽ còn nữa à... chẳng lẽ bên chợ Quỷ đang bán sỉ Cẩm Y Tiên?"

Linh Văn đáp: "Cũng gần như là thế. Trong chợ Quỷ có rất nhiều người bán lưu động không rõ lai lịch, thường xuyên khoác da bán hàng giả, bán hàng giả xong sẽ đổi tấm da khác, vì vậy thông thường người thạo nghề sẽ không mua đồ bày bán trong đó, nhưng cũng không thiếu quỷ xem như mua đồ đồ, cứ nghĩ 'biết đâu nhặt được của hời'. Lần này Cẩm Y Tiên bị trộm mất, rất nhiều tiểu thương ở Quỷ giới nghe ngóng được tin đồn, thừa cơ lừa gạt, tìm đại bộ đồ nói là Cẩm Y Tiên, khó tin nhất là vẫn có rất nhiều quỷ mua, mua xong sẽ tìm người để thử, quả thật đã gây thêm rất nhiều phiền phức cho việc thu tập tin tức của chúng ta."

Đây rõ là đang quấy nhiễu tâm thần của bọn họ hòng ngăn cản việc tìm kiếm Cẩm Y Tiên thật sự, bốn phương tám hướng bỗng chốc tủa ra nhiều "Cẩm Y Tiên" như thế, ai biết rốt cuộc cái nào mới là thật?

Nhưng nếu nhiệm vụ đã giao cho bọn họ, vậy thì phải nghĩ cách hoàn thành. Tạ Liên nói: "Trước tiên bắt đầu từ nơi gần nhất, tìm từng chỗ một đi."

Tạ Liên không có pháp lực, Quyên Nhất Chân không biết vẽ Rút ngàn dặm đất, dưới trướng hai người lại không có thần quan phó tướng, có đi đâu cũng may địa điểm gần họ nhất mà Linh Văn báo chỉ có năm dặm, chính là một phường nhuộm bỏ hoang, Tạ Liên lập tức đưa ra quyết định, vội vã nhân lúc trời tối lên đường.

Tạ Liên vốn định bảo Lang Huỳnh chờ ở Bồ Đề quán, ngờ đâu Lang Huỳnh lại tự đi theo, còn đuổi mãi không về. Nghĩ lại chuyến này chắc cũng không tính là nguy hiểm, nhân tiện có thể cho Lang Huỳnh học hỏi thêm kiến thức, dù sao sau này cũng phải dẫn cậu ta đi tu hành, lần này dẫn thì dẫn vậy.

Ba người đi trong đêm một hồi, ven đường đằng trước bỗng nhiên vọng đến từng tiếng hiệu lệnh quái dị: "Hãy dò! Hãy dò!"

Nghe tiếng hiệu lệnh quen thuộc, Tạ Liên dừng bước. Trong làn sương mù phía trước, một đường viền to lớn từ từ hiện ra, đi kèm là bốn đóm ma trôi lập lờ lơ lửng xoay vòng. Quyên Nhất Chân có vẻ định ra tay, chẳng

xét đúng sai đánh trước nói sau. Tạ Liên ghìim cậu ta lại, nói: "Không có gì đâu. Người quen."

Đúng như dự đoán, bốn bộ xương vàng nâng một bộ liễn hiện thân trước mắt ba người. Hình như Quyên Nhất Chân chưa bao giờ nhìn thấy vật kỳ diệu thế này, cậu chàng tròn tròn mắt, đôi con ngươi sáng lấp lánh. Bộ xương dẫn đầu hỏi lớn: "Là Thái tử điện hạ của nước Tiên Lạc đấy ư?"

Tạ Liên đáp: "Là ta. Có gì không?"

Bộ xương vàng nói: "Không có gì, không có gì, chỉ là đám anh em bọn ta rảnh rỗi ở không muốn hỏi một câu, Thái tử điện hạ vội vàng đi đêm, liệu có cần bọn ta chở hộ một chặng không?"

Lộ trình không xa, Tạ Liên vừa định từ chối khéo, Quyên Nhất Chân lại đáp: "Được!" Dứt lời hối ha hối hả bò lên, có vẻ rất muốn ngẩng lên bộ liễn lộng lẫy quý dị này. Tạ Liên dở khóc dở cười, đi tới kéo Quyên Nhất Chân, bộ liễn lại thỉnh thoảng nghiêng một cái, hất phăng Quyên Nhất Chân xuống đất. Tạ Liên cũng nghiêng ngả, nhưng lại được ai đó đỡ lấy, y buột miệng thốt: "Tam..." Ngoảnh đầu lại nhìn, vậy mà lại là Lang Huỳnh chẳng biết đã trèo lên đây từ bao giờ. Lang Huỳnh nắm chặt cánh tay của Tạ Liên, đôi mắt đen láy nhìn y chăm chăm, lặng thinh không nói.

Lũ xương khô vội vàng nâng bộ liễn lên, tám chân như biến thành bốn cặp phong hỏa luân, vừa thận trọng lao nhanh vừa hét lớn: "Tránh ra tránh ra! Đừng cản đường, đừng cản đường!"

Phong hỏa luân là cái bánh xe bốc lửa dưới chân Na Tra ấy.

Quyên Nhất Chân bị hất xuống đất một cách tuyệt tình, thoát cái trở mình vùng dậy, hình như vẫn chưa bỏ cuộc, định bụng nhảy lên lại, tiếc rằng lũ xương khô chạy quá nhanh, cậu chàng cứ tụt lại một bước, thế là đuổi theo sau ráo riết, coi bộ thật sự rất muốn ngẩng bộ liễn cho thỏa cơn ghiền. Nhìn Quyên Nhất Chân ở phía sau dốc sức đuổi theo, Tạ Liên ngẩng trên bộ liễn khó tránh cảm thấy không đành lòng, tự nhủ làm vậy phải chăng đang bắt nạt trẻ nhỏ. Dù biết bộ liễn này là của Hoa Thành, chưa

chắc đã hoan nghênh thần quan khác lên ng ẩ, song Tạ Liên vẫn kìm lòng khôngặng hỏi: "Mà nè... không chở ba người được sao?"

Lũ xương khô đáp: "Không được, không được! Chỉ chở được hai người thôi!"

Chạy như phong hỏa luân suốt một đường, Quy ền Nhất Chân cũng đuổi theo suốt một đường. Vừa đến nơi, lũ xương vàng thả Tạ Liên và Lang Huỳnh xuống, đoạn nâng bộ liễn chạy biến như làn khói. Từ đầu đến cuối vẫn không được ng ẩ xe, Quy ền Nhất Chân thất vọng vô cùng, cứ mãi miết nhìn theo bộ liễn, điệu bộ rất chi là quyến luyến. Tạ Liên dắt Lang Huỳnh bước xuống bộ liễn, chợt nghe phía trước có tiếng oán than vọng khắp, tất cả đầu truy ền ra từ ph ường nhuộm bỏ hoang nọ. Tạ Liên không khỏi thấy lạ, chẳng phải buổi tối ph ường nhuộm này căn bản không có người nào sao?

Đến gần nghe mới biết, những tiếng oán than đó là:

"Tiểu nhân không dám bán hàng giả ở địa bàn của Hoa thành chủ lão nhân gia nữa đâu!"

"Thật sự không dám nữa! Nhưng xin ngài chuyển lời đến thành chủ lão nhân gia, đồng Cẩm Y Tiên giả này ta cũng lấy từ chỗ quỷ khác bán sỉ thôi! Ta cũng là người bị hại mà!!"

Ba người đi tới trước ph ường nhuộm, vừa khéo gặp phải một người áo đen đeo mặt nạ quỷ bước ra từ bên trong, dường như đã chờ lâu r ẩ. Người nọ khẽ rướn đầu trước Tạ Liên, gọi: "Thái tử điện hạ."

Giọng nói này, chính là tên quỷ sứ lúc trước bắt được Lang Huỳnh ở Cực Lạc ph ường r ẩ mang về cho Tạ Liên. Cũng vào lúc đó, Tạ Liên từng nhìn thấy một chiếc gông ngục ền rửa trên tay đối ph ường.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

131

Chương 131: Hai phần nhan sắc, mở rộng phùng nhuộm.

Phong Sư từng nói với y rằng, người này hẳn là Dẫn Ngọc, bởi vì thần quan bị giáng chức trong mấy năm qua, đếm tới đếm lui chỉ có mấy vị đó thôi. Tạ Liên bèn hỏi: "Các hạ xưng hô thế nào?"

Người đeo mặt nạ quý đáp: "Không dám, vô danh tiểu tốt thôi."

Bước vào phùng nhuộm bỏ hoang, Tạ Liên không khỏi sửng sốt. Chỉ thấy đủ loại quần áo treo trên từng giá gỗ: Hỷ phục, quan bào (triều phục của quan viên văn võ), nữ nhi sa (sa là một loại hàng dệt bằng tơ mỏng thoáng), truy y (áo nhuộm đen mà quan lại cấp thấp thường mặc/áo tăng của hòa thượng), quần áo trẻ con... còn có áo tang nhuộm máu hết sức trắng trợn, cứ như sợ người khác không cảm thấy bộ đồ này dị hợm vậy. Tầng tầng lớp lớp, âm khí mật mù, tà khí nồng nặc, như thể có từng xác sống đang đứng ngay đó. Cho dù không phải Cẩm Y Tiên, chắc chắn cũng không phải thứ gì tốt lành.

Vải vóc đủ màu dài thườn thượt treo cao tít trên giá gỗ, có trắng hếu, có bẩn thỉu, đã lâu không ai ngó ngang. Quyển Nhất Chân ngẩng chồm hồm bên mép thùng nhuộm đen thùi lù, miệt mài nghiên cứu chất lỏng màu sắc kỳ dị bốc mùi lạ thường bên trong. Tạ Liên cứ lo giây tiếp theo Quyển Nhất Chân sẽ dùng ngón tay chấm một miếng liếm thử, thế là vội vàng kéo cậu ta xuống. Thấy ngoài sân có cả đám yêu ma quỷ quái bị một sợi xích sắt xâu lại, con nào cũng ôm đầu ngẩng chồm hồm dưới đất, Tạ Liên bèn hỏi: "Đây là...?"

Người đeo mặt nạ quý đáp: "Đám yêu ma quỷ quái bán Cẩm Y Tiên ở chợ Quỷ và sử dụng Cẩm Y Tiên ở các nơi trong mấy ngày qua, toàn bộ

đầu ở đây. Tổng cộng chín mươi tám bộ."

Lại có tận chín mươi tám bộ, hơn nữa ắt hẳn đầu bị tóm tới đây trong thời gian rất ngắn, Tạ Liên không khỏi xúc động. Người đeo mặt nạ quỷ nói tiếp: "Nếu lại xuất hiện biến động khác thường mới, chúng ta cũng sẽ tức tốc tóm gọn cho Thái tử điện hạ."

Nghe đến đó, Tạ Liên không nhịn được thốt lên: "Không cần đâu. Xin chuyển lời đến Tam... Hoa thành chủ, thật sự không cần phiền toái như thế. Tự ta cũng làm được." Kết quả vẫn giống nhau, chỉ là phải tốn thêm chút thời gian và tinh lực. Nhưng bản thân y là thần quan nhậm chức trên Thượng thiên đình, dù rằng chẳng được bao người cung phụng, việc nghiêm túc được giao cũng chỉ là làm mấy thứ này.

Người đeo mặt nạ quỷ nói: "Tất nhiên thành chủ hiểu rằng, điện hạ có thể làm được dễ như trở bàn tay. Nhưng chính vì nguyên nhân đó, thành chủ mới hy vọng ngài khỏi phải hao phí tinh lực vào những việc vặt vãnh mà ai cũng làm được như thế này. Thời gian và tinh lực của điện hạ hẳn nên dùng để làm chuyện quan trọng hơn."

"..."

Đắn đo một hồi, Tạ Liên vẫn mở miệng: "Xin hỏi, bây giờ thành chủ của các người...?"

Lang Huỳnh ở bên cạnh Tạ Liên thoát nhìn như đang thờ ơ lắc qua lắc lại, người đeo mặt nạ quỷ đáp: "Bây giờ thành chủ bận dữ lắm."

Tạ Liên vội nói: "Ồ. Vậy tốt lắm, hy vọng bên đệ ấy mọi sự thuận lợi, mọi sự thuận lợi."

Hỏi lần lượt từng kẻ trong đám yêu ma quỷ quái kia, kẻ nào cũng khẳng định rằng mình được một người thần bí đeo mặt nạ bán sỉ cho, chẳng giống đang nói dối, nhưng ở nơi như chợ Quỷ, trong một ngày lễ nào không có hơn mấy trăm người thần bí đeo mặt nạ?

Hỏi không ra nguyên do, người đeo mặt nạ quỷ bèn kéo sợi xích sắt đám quỷ đang kêu la qua cáo tù. Tuy nhiên, chín mươi tám bộ quỷ y kia vẫn để lại. Tạ Liên chỉ cảm thấy ngày trước lúc mình chuyên lượm đồ ngất nát và đồ cũ cũng chưa từng nhìn thấy nhiều quần áo thế này, y lật tới lật lui từng bộ một, hoài nghi biết đâu không có bộ nào là hàng thật, bèn nói với Quyên Nhất Chân: "Kỳ Anh, người lại đây xem thử đi."

Quyên Nhất Chân gãi gãi mái tóc xoắn như núi bông, lắc đầu bảo: "Nhiều quá."

Quá nhiều quỷ y rồi. Tà khí của mỗi bộ ảnh hưởng lẫn nhau, khiến người ta mất khả năng phán đoán.

Tương tự như một người có vị giác nhạy bén, mặc dù có thể phân biệt được vị của nhân ngọt của quả lê và quả táo, nhưng nếu trộn nhân của chín mươi tám loại trái cây khác nhau vào chung, sau đó bảo người nọ nếm, vậy mất luôn vị giác rồi. Tạ Liên đang suy nghĩ cách khác, vừa ngoảnh đầu đã thấy Quyên Nhất Chân dứt khoát vớ đại một bộ định trông lên người. Tạ Liên vội vã cản cậu ta lại, treo đờm về chỗ cũ, dặn dò: "Ngừng ngừng ngừng. Kỳ Anh, chúng ta thỏa thuận trước ha: Một, đừng ăn bậy bạ. Hai, đừng mặc lung tung. Đây toàn là những hành vi nguy hiểm không à."

Quyên Nhất Chân lại chỉ ra sau lưng y, hỏi: "Vậy như tên kia thì sao?"

Tạ Liên bỗng nhiên ngửi được mùi khen khét, đoạn quay đầu nhìn theo hướng mà Quyên Nhất Chân trỏ, chỉ thấy Lang Huỳnh chẳng biết mò đâu ra một que diêm quẹt cháy, giờ đang cầm nó đốt vạt áo của một bộ quỷ y, điệu bộ rất chi là điềm nhiên và thuần thực.

Tạ Liên: "...Cũng... đừng đùa với lửa?"

Dường như bị Lang Huỳnh đốt đau quá, vạt áo của bộ quỷ y cuộn lên trên, vắn vẹo như điên, liên tục tránh né, chẳng giống bộ đồ mà giống một cá chạch sống hơn, cảnh tượng này thoát nhìn hơi tàn nhẫn. Nhưng dù có bốc mùi khét, trên mặt vải lại không hiện vết tích bị đốt, xem ra âm khí của mấy bộ quỷ y này đủ để giúp chúng tránh được nạn lửa đốt.

Nghe Tạ Liên bảo mình đừng đùa với lửa, Lang Huỳnh tiện tay ném que diêm đi, dùng một chân giẫm tắt, rồi lại ra chiều ngoan ơ là ngoan. Tạ Liên dở khóc dở cười, đi qua nói: "Sao hôm nay người..."

Nói đến đây, sắc mặt y bỗng nhiên cứng đờ.

Bởi vì y nhìn thấy, đối diện mình cách đó không xa, một tấm vải trắng dài thượt treo trên giá gỗ cao tít bị gió đêm thổi bay phất phật. Mặt vải phản chiếu một bóng người màu đen đang chậm rãi đi tới đi lui, mà bóng người đó... không có đầu.

Tạ Liên kéo Lang Huỳnh ra sau, vung tay chém một nhát kiếm, quát: "Mọi người cẩn thận!"

Nhát kiếm này chém tấm vải và bóng người thành hai nửa. Tuy nhiên, khi vải rơi xuống đất, phía sau thế mà chẳng có ai, bóng người không đầu ban nãy đã biến mất tăm. Tạ Liên còn chưa kịp bước lên xem xét, sống lưng lại bỗng dựng lạnh toát, y quay phắt đầu lại, con người chột co rút. Chỉ thấy một người phụ nữ ăn bận lộng lẫy im hơi lặng tiếng đứng sau lưng mình chẳng biết từ bao giờ.

Không! Không phải phụ nữ, chỉ là bộ đồ thôi!

Thứ vừa rồi bị y chém thành hai nửa cũng là một bộ đồ, rơi xuống đất bị vải vốc trùm lên. Mà khắp bốn phương tám hướng, một loạt hình người mờ mờ ảo ảo lung la lung lay đang tụ tập về phía ba người họ. Thì ra trong lúc chẳng hay, chín mươi tám bộ quỷ y treo ngoài sân, trước hàng hiên và trong phòng nhuộm, tất cả đã tự giãy khỏi giá!

Tạ Liên kinh ngạc: "Đang yên lành sao tự dưng cả đám lại như thế?"

Một giọng nói trầm thấp truyền đến từ bên cạnh: "Vạn quỷ xao động."

Tạ Liên quay đầu sang, người nói chính là Lang Huỳnh. Tuy Lang Huỳnh không tỏ ra bất an, nhưng trên mu bàn tay tái nhợt đã hằn gân xanh, rõ ràng cũng đang chịu ảnh hưởng nào đó.

Lại là một lần vạn quỷ xao động nữa! Cách ngày núi Đồi Lô mở càng gần, gọi nhắc của nó dành cho chúng quỷ cũng càng đình tai nhức óc. Đi đầu đầu tiên Tạ Liên nghĩ đến là: "Bây giờ Tam Lang sao rồi?"

Tiếc rằng tình thế không cho y thời gian để nghĩ nhiều, mạch suy nghĩ quay nhanh trở lại, hơn hai chục bộ quỷ y đã sắp tới. Quyên Nhất Chân chẳng nghĩ ngợi gì, vung ngay một đấm. Nếu cú đấm này nện vào tường hoặc mặt đất, chắc chắn sẽ đất rung núi chuyển, đất đá nứt toác, nhưng tiếc rằng cú đấm ngàn cân đó lại nện vào mấy bộ đồ. Thử nghĩ mà xem, ngay cả trẻ con cũng biết "kéo, búa, bao", bao bọc búa. Đống vải vóc mềm nhũn nhẹ tênh ấy, vừa khéo chính là khắc tinh của nắm đấm! Lực đấm của Quyên Nhất Chân có mạnh hơn nữa, tấm vải mềm oặt đó chỉ cần quấn nhẹ một cái là chẳng hề hấn gì, đành phải nhờ vào Tạ Liên nâng kiếm xông lên. Nhưng đám quỷ y tránh cực khéo, lướt một cái là có thể bay xa bốn năm trượng, hơn nữa do chúng gần như không có trọng lượng, cũng gần như không phát ra tiếng nào, muốn chớp được động tĩnh của chúng và đề phòng chúng đánh lén khó hơn đề phòng con người nhiều.

Thường ngày toàn là người chọn quần áo, bây giờ lại là quần áo chọn người, chín mươi tám bộ quỷ y hối hả muốn tìm một thân xác hợp với chúng nó, cũng như một người hợp mắt chúng nó. Với người thì phụ nữ thích chọn quần áo nhất, với quỷ y thì đàn ông thích chọn người nhất. Hơn mười chiếc áo nữ váy dài muôn màu muôn kiểu điên cuồng bám vào người Tạ Liên, kiếm cũng đẩy không lui, tình hình chiến đấu còn kịch liệt hơn một đám phụ nữ nhìn thấy đồ đẹp hợp ý rồi nhào lên giành giật. Chỉ trong chớp mắt, bên người Tạ Liên tựa như rực rỡ gấm hoa, bị một đống đàn ông dấn ở giữa kéo tới kéo lui. Quyên Nhất Chân giật vài bộ đồ trẻ con cố chấp trông lên đầu mình xuống, vút qua một bên, hỏi với vẻ khó hiểu: "Sao mấy bộ đàn ông này thích huynh thế?"

Tạ Liên nói: "Chắc vì thấy ta thân thiết quá?"

Trái lại, chẳng có bộ quỷ y nào quấy rầy Lang Huỳnh, có lẽ vì cậu ta mang thân xác quỷ, chúng biết không vớ được gì tốt từ người cậu ta nên chẳng thiết tới gần. Tạ Liên chặn kiếm ngang hông chém vài chiếc váy nữ, quỷ y bị chém đứt tách thành hai đoạn trên dưới, sau đó hành động thoải

mái như thường, đã vậy tránh còn nhanh và lắt léo hơn. Liếc thấy vài bộ quỹ y đang lén lút mò mẫm tìm cửa sổ, Tạ Liên vội quát: "Đóng cửa, kéo trận! Đừng để chúng nó ra ngoài!"

Hai thầ một quở bọ họ thì cò ứng phó nử, nhữg lữ như đám quở y này chu ừn ra ngoà tì người khàc thì gay to, tiếc rằg vẫ gọi muộ r ừ. Sâ của phườg nhuộ là lộ thiên, đã có một chiếc trườg bào vẫ tay áo rộng thùng thình bay lên trời, trông hệt như một con dơi khổng lồ sải cánh về phía trời đêm. Tạ Liê không ngừng kêu khô, nói: "Kỳ Anh! Trong phườg nhuộ giao cho người!" Dứt lời bật gót chân bay qua trườg, túm vạt áo của trườg bào quở.

Trường bào

Thêm trọng lượng của một người, trường bào có gắng sức vỗ tay áo cũng chẳng thể bay nổi, rơi xuống đất vẫn bị Tạ Liên nắm chặt vạt áo. Nhưng nó lại gian xảo khủng khiếp, "xoẹt" một tiếng tự xé rách một góc áo của mình, cứ như tráng sĩ chặt cổ tay*, vội vàng chuồn khỏi tay Tạ Liên. Đúng lúc có một người qua đường uống rượu xong về nhà, nhìn thấy một quái nhân không đầu chạy ào đến trước mặt, bị dọa cho kêu ré lên: "Á á á á á á á quý không đầu! Không có đầu kìa!"

*Tráng sĩ chặt cổ tay: Tráng sĩ bị rắn hổ mang cắn trúng cổ tay nên chặt luôn cổ tay để nọc độc không lan ra toàn thân, ý nói hành động dứt khoát không do dự.

Tạ Liên vội xông lên túm lấy bộ trường bào, đưa cho người nọ nhìn, trấn an: "Đừng sợ, đừng sợ! Người nhìn nè! Đâu phải không đâu, là không có gì luôn á."

Người nọ vừa nhìn, quả nhiên trong cổ áo rỗng tuếch, chẳng có gì sắt! Đây quả thật còn kinh dị hơn quỷ không đầu, thế là trợn trắng mắt xỉu luôn. Tạ Liên vội vàng đỡ lấy người nọ, thả nhẹ xuống đất, nói: "Ngại quá! Ta giải quyết ngay, giải quyết ngay."

Qua một trận não loạn, khó khăn lắm Tạ Liên mới bắt hết đám quỷ y bay ra khỏi phòng nhuôm v ề Y kiểm tra một lượt, xác định không thiếu

bộ nào mới thử phào nhẹ nhõm.

Việc đã đến nước này, Tạ Liên nói: "Đành phải dùng cách huých toẹt nhất của Kỳ Anh thôi, chúng ta thử mặc từng bộ lên người xem."

Thật ra Tạ Liên sẵn lòng tự mặc, nhưng hai đồng bạn khác trước mắt thì khó nói, chỉ sợ ngộ nhỡ lát nữa y mặc trúng Cẩm Y Tiên, xảy ra chuyện gì bất trắc thì khó mà ứng phó, cuối cùng vẫn quyết định để y làm chủ, quan sát hai người khác mặc.

Thế là Lang Huỳnh và Quyên Nhất Chân cởi áo ngoài ra, thử từng bộ một. Mỗi lần mặc bộ nào, Tạ Liên sẽ ra những lệnh đơn giản như "nhảy hai cái" hoặc "xoay một vòng", xem coi hai đứa nhỏ có làm theo không.

Nhưng mà sau khi thử hết chín mươi tám bộ, mỗi người mặc bốn năm chục bộ cũng không có phản ứng gì bất thường. Xem ra trong đồng quỹ y này không có bộ nào là Cẩm Y Tiên. Hơn nửa đêm phí công vô ích rồi.

Lang Huỳnh và Quyên Nhất Chân mặc áo mỏng ngẩng đầu chồm hồm dưới đất, Tạ Liên thì ngồi giữa đồng quần áo la liệt đầy đất, đỡ trán nói: "Bán hàng giả, quả nhiên không đáng học theo..."

Đỡ trán một hồi, y thông linh nói với Linh Văn: "Linh Văn, bên ta gom được một ít quỹ y, tuy trong số này chắc không có Cẩm Y Tiên chính phẩm, nhưng cái nào cũng tà quái hết cỡ, hơi khó giải quyết, bên người phải một người xuống lấy được không?"

Linh Văn đáp: "Được, ta sẽ thu xếp ngay. Người gom được bao nhiêu bộ?"

Tạ Liên nói: "Chín mươi tám bộ."

"..." Linh Văn nói: "Thái tử điện hạ đúng là tài giỏi, gom được còn nhiều hơn số lượng ta báo cho người."

Tạ Liên ho một tiếng: "Thật ra không phải ta..."

Lời còn chưa dứt, lại là cảm giác sống lưng lạnh toát quen thuộc, Tạ Liên giật mình, ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy trên vải tẩm vải trắng muốt bay phần phật ở phía trước, phản chiếu một ảnh cắt bóng hình người màu đen.

Lần này không phải không đầu, cũng chẳng bay lơ lửng. Đứng sau tấm vải dài như màn che ấy, chính xác là một người. Có thể nhìn ra là một thanh niên cao ngất, thậm chí còn thấy rõ được sợi tóc bay tán loạn ở sát viền bóng người.

Tác giả nói:

Trực giác của đám (đồ) nữ quỷ chuẩn lắm nha, mấy bà nhạy bén người được mùi thân thuộc trên người Tạ Liên: "Anh này! Chắc chắn có kinh nghiệm!!! Ok đích thị là anh ấy, đừng ai giành với chế!!!"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

132

CHƯƠNG 132: HIỂM NGUY ẨN GIẤU TRONG CHÍN MƯƠI CHÍN BỘ QUỲ Y

Tạ Liên lập tức ngộ ra, đứng dậy thốt: "Cầm Y Tiên?!"

Dĩ nhiên ảnh cắt bóng không đáp lời, cũng chẳng nhúc nhích, chỉ đứng yên ở đó. Tay trái tay phải mỗi tay vịn một đũa, Tạ Liên dặn khẽ: "Đừng cử động."

Lát sau, một làn gió đêm thổi qua, ảnh cắt bóng hình người trông như thổi dài một tiếng, thế rồi dịch chuyển tán loạn, tan biến theo làn gió. Tạ Liên bừng tỉnh bật dậy, đúng lúc này, ngoài cổng phùng nhuộm bỗng vang lên tiếng gõ "cốc cốc" đột ngột. Ba người đầu quay đầu lại nhìn, Tạ Liên cất tiếng hỏi: "Ai thế?"

Một giọng nam ở ngoài đáp: "Thái tử điện hạ, là ta."

Tạ Liên đi tới mở cửa, đứng ngoài phùng nhuộm là một chàng trai mặt mũi sáng sủa điệu bộ đoan chính, chấp tay bước vào. Tạ Liên hơi ngạc nhiên: "Linh Văn, sao ngươi lại đích thân tới đây?"

Linh Văn chỉnh lại tay áo, đáp: "Nghe Thái tử điện hạ ngài bảo khó giải quyết, chỉ e thần quan bình thường không đối phó nổi, ta đành đích thân đến xem thử. Chào Kỳ Anh điện hạ, sao ngươi lại ngủ ở dưới đất? Gì vậy, mặt mày ai cũng thế kia là sao?"

Đây chính là Linh Văn trong hình hài nam nhi. Tạ Liên bước đến trước màn vải, vén lên nhìn, quả nhiên trông trơn, hễ lâu sau mới quay đầu nói: "Cầm Y Tiên hiện hình rồi."

Linh Văn kinh ngạc: "Cái gì?"

Tạ Liên nói: "Ắt là nó, không sai đâu. Là một thanh niên, vóc người rất cao, trông còn cao hơn ta hai tấc, nhìn hình dạng khung xương, chắc chắn là một tướng soái tài nghệ xuất chúng."

Linh Văn hơi ngập ngừng: "Thái tử điện hạ, người chắc chứ? Bao nhiêu năm qua, chưa từng nghe nói Cẩm Y Tiên hiện hình trước mặt người khác. Hơn nữa chẳng phải người nói trong chín mươi tám bộ quỷ y này không có hàng thật sao? Phải chăng có người giả thần giả quỷ, giở trò bịp bợm?"

Tạ Liên nói: "E là không đâu. Sau h ồi náo loạn ban nãy, để tránh quỷ y trốn ra quấy rối người phạm, bọn ta đã đóng cửa sổ, còn bố trí trận pháp, thứ bên trong không ra được, thứ bên ngoài không vào được. Trong phòng nhuộm chỉ có ba người bọn ta, ai giở trò được chứ?"

Trần ngâm giây lát, Linh Văn hỏi: "Vậy thì, hàng thật xảy ra trường hợp đặc biệt? Hoặc ảnh cắt bóng mà các người nhìn thấy là oan h ồi bám trên quỷ y khác?"

Lang Huỳnh và Quyên Nhất Chân vẫn ng ồi xõm dưới đất, trông như đang ngần ngại. Tạ Liên và Linh Văn dùng dáng điệu của người trưởng thành khoanh tay đứng bên cạnh, nghiêm túc thảo luận một h ồi, cuối cùng, Linh Văn đề nghị: "Ta thấy chi bằng thế này, trước tiên đưa mấy bộ quỷ y tới điện Linh Văn, để người bên ta xem xét? Nếu thật sự không ổn, lần họp sau ta sẽ hỏi thử, Thượng Thiên đình luôn có chuyên gia mà."

Suy nghĩ một h ồi, Tạ Liên gật đầu: "Cũng được, có đi đâu dù sao đây cũng là nhiệm vụ giao cho bên ta phụ trách, ta vẫn muốn hoàn thành tốt ráo một chút. Nếu Cẩm Y Tiên hàng thật đang ở trong sổ này, ta sẽ nghĩ cách thử lại xem. Nếu đến mai vẫn không có kết quả, ta sẽ chuyển giao chín mươi tám bộ quỷ y này cho các người." Suy cho cùng, việc này vốn không thuộc phạm vi quản lý của điện Linh Văn. Linh Văn nói: "Điện hạ c ần gì phải khách sáo? À phải, nếu ngày mai đưa tới, vẫn đưa một trăm lẻ một bộ đi."

Tạ Liên sửng sốt: "Sao lại nhiều thêm ba bộ?", sau đó lập tức hiểu ra: "Người nghỉ ngơi ba bộ mà bọn ta đang mặc có vấn đề sao?"

Linh Văn đáp: "Không phải không có khả năng này."

Tạ Liên giờ ống tay áo đã mài mòn đến tuột cả chỉ, nói: "Đạo bào này ta đã mặc bốn năm năm rồi, chắc chắn không có vấn đề gì. Bộ mà Lang Huỳnh đang mặc là ta mới mua, nhưng ta bảo gì nó có nghe này đâu, vì vậy hẳn là cũng không có vấn đề." Y bảo Lang Huỳnh đừng làm việc, Lang Huỳnh vẫn chẻ củi như thường; bảo nó ngoan ngoãn đợi ở nhà, nó vẫn bám theo như cũ. Linh Văn lại lắc đầu: "Ta không có ý đó. Điện hạ người có đi đâu chưa biết rồi, tà khí của Cẩm Y Tiên rất nặng, có nó ở đây, tà khí sẽ lan đến những bộ đồ bình thường khác. Tóm lại vì lý do an toàn, quần áo mà hôm nay các người mặc đừng nên mặc lại nữa, xử lý hết đi."

Nghe vậy, Tạ Liên vội vàng cởi áo ngoài của Lang Huỳnh và Quyên Nhất Chân, nói: "Đừng mặc nữa đừng mặc nữa, cởi ra, cởi hết ra đi. Vậy ngày mai ta sẽ gói quần áo gửi đến điện Linh Văn."

Linh Văn hỏi: "Ta phái người đến lấy nhé?"

Tạ Liên từ chối: "Không cần, không cần đâu. Lần nào cũng làm phiền người đã ngại lắm rồi, còn bắt người đích thân đến một chuyến nữa. Bên các người quá bận, cứ để ta làm cho."

Ngày tiếp theo, quả nhiên Tạ Liên nhọc nhằn gói ghém cả đồng quần áo, một mình vác mấy bọc đồ to dùng lên Tiên kinh.

Linh Văn đã ở trong điện cung kính chờ đợi khá lâu, hôm nay trong điện lại không bận bịu chen chúc thien tới thien lui như mọi ngày. Tạ Liên mở mấy bọc lớn đựng quý y, quần áo đủ mọi màu sắc bung ra, rải đầy mặt đất. Y tiện tay lau mồ hôi hai bên trán, Linh Văn khoan thai bước tới hỏi: "Có thu hoạch gì không?"

Tạ Liên thở dài bất đắc dĩ: "Ngại quá, không có thu hoạch gì hết. Xin lỗi trước một tiếng, bên ta không có người giúp, khó tránh quên trước quên sau, hôm qua cả đồng quần áo bừa bộn ngổn ngang, không biết có bỏ sót gì

không, ta cứ cảm thấy hình như sót mất một hai bộ, nhưng cũng không chắc chắn lắm."

Linh Văn đáp: "Đừng ngại." Đoạn cúi đầu đếm một lượt, nói: "Đúng là sót thật rồi. Thái tử điện hạ, hình như bộ đồ mà tiểu quý bên cạnh người mặc hôm qua chưa thu lại thì phải?"

Tạ Liên siết tay phải thành nắm đấm, vỗ nhẹ vào lòng bàn tay trái, nói: "A, người nói đúng! Ta nhớ ra rồi, bộ đó lúc sau Lang Huỳnh quen tay khoác vào, ta quên thu lại. Giờ ta về lấy ngay."

Linh Văn cười: "Không gấp, điện hạ đi thông thả."

Nhưng mà, Tạ Liên không hề cất bước, trái lại đứng yên tại chỗ, sắc mặt dần dần trở nên nghiêm nghị. Linh Văn đang định phân phó thần quan dưới trướng đến thu gom quý y, xoay người thấy Tạ Liên vẫn còn đứng đó, trong điện chỉ có hai người, bèn hỏi với giọng khó hiểu: "Thái tử điện hạ, người còn việc gì hả?"

Tạ Liên nhìn nàng với ánh mắt phức tạp: "Không có gì. Chỉ là ta đang nghĩ, nếu ta đưa Cẩm Y Tiên thật sự tới, liệu lúc ta xoay người, người có lấy đồ thật đem giấu không?"

"....."

Linh Văn thu lại nụ cười, nhưng vẫn lễ độ cung kính như trước: "Điện hạ?"

Tạ Liên bình thản nhìn nàng: "Ngay từ đầu, ta đã có một ý nghĩ mờ hồ."

Linh Văn điềm nhiên hỏi: "Ý nghĩ gì?"

Tạ Liên nói: "Người bình thường và yêu ma quỷ quái nói chung nào dám tự tiện xông vào điện Thần Võ. Nếu có người nào thông thuộc điện Thần Võ đến độ có thể trộm vật được trấn giữ ở đó mà không bị bắt tại trận, e rằng ngoại trừ chính Quân Ngô thì chỉ còn Linh Văn chân quân người mà thôi."

Suy cho cùng, điện Linh Văn quanh năm qua lại khắp các điện, có thể nói là nằm lòng địa bàn của người khác.

Linh Văn mỉm cười: "Thái tử điện hạ à, suy đoán này hơi chủ quan quá rồi. 'Kẻ nào làm được dễ dàng nhất, kẻ đó đáng nghi ngờ nhất'. Theo như mạch suy nghĩ của người, chẳng phải càng có khả năng là Đế Quân tự trông tự trộm sao?"

Tạ Liên gật đầu: "Ta thừa nhận, đây là suy nghĩ chủ quan. Nhưng đi đâu khiến ta bắt đầu thấy bất thường là ở Bán Điện Trang Nữ kia."

Linh Văn hỏi: "Bán Điện Trang Nữ làm gì cơ?"

Tạ Liên đáp: "À cần một bộ Cẩm Y Tiên giả, đúng lúc đến hỏi tận cửa nhà ta, làm sao trùng hợp thế được? Chưa kể ở cứ như hận không thể viết hai chữ 'đáng ngờ' lên mặt, như thế sợ ta không nghi ngờ ở giờ trò vậy, mưu đồ thật sự quá lộ liễu."

"Ồ? Mưu đồ gì?"

Tạ Liên trả lời: "Chẳng phải ở đã nói rồi sao? 'Lấy cũ đổi mới'. Thứ ở muốn chính là quần áo cũ trong BồTềquán của ta!"

Tua ngược lại một chút, Cẩm Y Tiên bị trộm, điện Thần Võ phát hiện cực nhanh, phản ứng cũng rất nhanh, vừa bị trộm đã bắt đầu truy xét, thế nên chắc hẳn kẻ đánh cắp không dám giữ nó trong tay, trước tiên sẽ giấu đi. Vậy thì, địa điểm cất giấu khó bị phát hiện nhất là đâu chứ?

Giấu lá trong rừng.

Nếu Tạ Liên muốn giấu Cẩm Y Tiên, y sẽ biến nó thành một chiếc áo vải tằm thường không chút bắt mắt, ném vào chợ phiên ở nhân gian, còn mình thì ở đằng xa theo dõi. Một bộ đồ thô ráp như thế, theo lẽ thường mà nói, vốn dĩ sẽ chẳng ai muốn mua. Nhưng cuộc sống của Tạ Liên không thể dùng "lẽ thường" để ước đoán được, trên người y toàn là đạo bào đã mòn góc mặc suốt bốn năm năm, tiền trong tay chỉ đủ mua loại quần áo này thôi. Hơn nữa yêu cầu hiện tại của Tạ Liên với quần áo chỉ cần giữ ấm

thôi là được, sạch sẽ là ổn rồi, chẳng kén chọn gì nữa. Thêm vào đó, y có bản lĩnh chọn trúng bộ nguy hiểm nhất trong vô số những bộ quần áo đại hạ giá, thế là vui tươi hơn hử dùng một cái giá cực rẻ mua Cẩm Y Tiên trong truyện thuyết về

Linh Văn lên tiếng: "Điện hạ, lời này của ngài quá đáng lắm rồi. Dù gì ngài cũng xuất thân là Võ Thần, nghĩ thôi cũng biết Bán Diện Trang Nữ tìm đến cửa sẽ lập tức bị ngài chế ngự, bất luận là đôm mới hay đôm cũ cũng chẳng lấy đi được."

Tạ Liên hỏi: "Đúng là ả chẳng lấy được gì, nhưng ai nói ả nhất định phải lấy? Nếu không có gì bất ngờ, cuối cùng sẽ giải quyết thế nào?"

Nếu Tạ Liên cho rằng bộ cẩm y của Bán Diện Trang Nữ là Cẩm Y Tiên thật sự, tất nhiên sẽ báo cho Linh Văn, sau đó Linh Văn hẳn sẽ đích thân hạ phạm như hôm qua, nói với Tạ Liên rằng, vì lý do an toàn, phải đem tất cả quần áo ở đây về điện Linh Văn xử lý.

Tiếc là lúc đó Quyên Nhất Chân cũng có mặt, hơn nữa không ngờ cậu ta từng mặc một lần nên có kinh nghiệm, lại trực tiếp khẳng định bộ cẩm y đó là giả. Vì vậy, Linh Văn muốn đến lấy tất cả quần áo trong Bồ Đề quán không còn hợp lẽ nữa.

Mọi thông tin của Tạ Liên đều do Linh Văn cung cấp, nàng còn có thể quang minh chính đại chất vấn, nắm rõ hướng đi của Tạ Liên bất cứ lúc nào. Sau khi Bán Diện Trang Nữ bị vạch trần, Linh Văn lập tức gửi thông linh mới cho Tạ Liên, nói cho y biết chợ Quỷ tuồn ra rất nhiều hàng giả cần xử lý, quảng cho Tạ Liên nhiệm vụ mới, khiến y không kịp suy xét điểm khác thường. Tạ Liên nói: "Ta không biết đồng hàng giả đó có phải tuồn ra từ chỗ người không, nhưng thông tin đích thực là người báo với ta. Nước cờ này, có lẽ là muốn dời ta khỏi Bồ Đề quán rồi ra tay với Lang Huỳnh."

Ngờ đâu Lang Huỳnh cũng đi theo.

"Chẳng biết Cẩm Y Tiên đột ngột hiện hình có nằm trong dự đoán của người không, nhưng với người mà nói, tùy cơ ứng biến nào phải việc gì

khó."

Nhiều quý y như thế, thật giả khó phân, trong lúc hỗn loạn luôn có cơ hội mò ra Cẩm Y Tiên thật sự, mà Cẩm Y Tiên hiện hình, Linh Văn cũng có thể đích thân xuất hiện, quang minh chính đại thu quần áo của tất cả những người có mặt tại đó. Cuối cùng kiểm chứng thế nào, phán định có thật hay không, giải thích ảnh cắt bóng ấy ra sao, điện Linh Văn nói một câu là xong.

Nghe tới đây, Linh Văn làm dấu tạm ngừng, hỏi: "Thái tử điện hạ, ngừng lại trước được không? Vậy nên người cho rằng Lang Huỳnh, gọi thế phải không? Người cho rằng bộ đồ trên người nó là Cẩm Y Tiên? Đừng quên sau khi mặc vào, nó không hề nghe theo lệnh của người, đúng chứ? Là tự người nói thế mà. Phải biết uy lực của Cẩm Y Tiên cực mạnh, cho dù gặp phải Quỷ vương cũng không ngoại lệ."

Tạ Liên nói: "Người cũng từng nói 'xảy ra trường hợp đặc biệt'. Về phần rốt cuộc là trường hợp đặc biệt gì, ta nghĩ người rõ hơn ta, hy vọng người có thể giải đáp cho ta."

Linh Văn khẽ chau mày, chấp hai tay sau lưng, nói: "Thái tử điện hạ, người đã nhận định ta là kẻ trộm rồi sao? Thứ lỗi cho ta nói thẳng, đi đâu này khiến ta hơi... khó chịu."

Tạ Liên rướn đầu: "Ta xin lỗi."

Linh Văn nói: "Ta chấp nhận. Nhưng điện hạ à, nếu người nhất định khẳng định cũng không phải không được, đưa chứng cứ ra là xong. Dù gì nói đến giờ cũng toàn suy đoán thôi."

Tạ Liên bình tĩnh đáp: "Chứng cứ, trước hôm nay thì không có, thậm chí trước khi ta bước vào Linh Văn điện cũng không có, nhưng bắt đầu từ lúc này đã có rồi."

Linh Văn làm động tác mời: "Mời."

Tạ Liên: "Chứng cứ chính là, lúc này người vốn không hề đếm số lượng quý y."

Sắc mặt Linh Văn gần như không biến đổi, nhưng đầu lông mày khẽ nhíu lại. Tạ Liên tiếp tục nói: "Số quý y mà ta đưa tới đúng là thiếu thật, nhưng không phải thiếu một bộ. Trên thực tế, ta chỉ đưa tới tám mươi tám bộ, thiếu hẳn mười bộ!"

"Hề là bộ nào ta thấy tương đối khả nghi, ta đều giữ lại đưa tới cho người, nhưng từ đầu chí cuối người không hề phát hiện số lượng có vấn đề, vậy mà liếc mắt một cái đã phát hiện thiếu áo của Lang Huỳnh. Vậy cho hỏi, rốt cuộc tại sao người chỉ phát hiện thiếu mỗi bộ đó?"

Linh Văn giờ tay: "Xin chờ chút."

Nàng không hề hoảng hốt, đếm lại số quý y dưới đất, phát hiện quả nhiên chỉ có tám mươi tám bộ, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời: "Ta nghĩ, đi đâu này có thể dùng 'bách mật nhất sơ' để giải thích."

*Bách mật nhất sơ: Kín kẽ trăm đi đâu cũng có thể xảy ra sơ suất.

Tạ Liên nói: "Được. Nếu người đã nghiêm túc đếm rồi, chắc cũng nhìn qua từng bộ rồi nhỉ. Vậy ta nói cho người chuyện này: Lúc này người không phát hiện sao? Chiếc áo mà hôm qua Lang Huỳnh mặc, rõ ràng đang nằm trong tám mươi tám bộ quý y này!"

Linh Văn hỏi: "Thái tử điện hạ, đây là ý gì?"

Tạ Liên ngẩng xồm xuống, lục ra một thứ trong đồng quần áo la liệt đầy đất, tiếp theo giũ nó ra, rõ ràng là một chiếc áo vải trắng đơn sơ. Y hỏi: "Hôm qua Lang Huỳnh mặc áo này đây, nằm ngay trong đồng này còn gì? Có sao người đã đếm một lượt mà vẫn không phát hiện ra nó?"

Linh Văn đáp: "Thái tử điện hạ nên biết chứ nhỉ, chiếc áo vải này chẳng hề bắt mắt, nhìn vội quá nên không thấy, quả thật không thể trách ta có mắt như mù."

Tạ Liên nói: "Đúng là không bắt mắt. Vậy thì với sự chĩn chu tỉ mỉ, cẩn thận cầu toàn của Linh Văn chân quân đây, vì sao trong tình huống còn chưa đếm rõ số lượng đã tùy tiện mở miệng kết luận chiếc áo chẳng hề bắt mắt đó không có ở đây?"

Linh Văn vẫn giữ nguyên nụ cười: "Quần áo nhiều quá, hoa mắt luôn rồi. Tài liệu thành núi, nhìn đơ luôn rồi."

Tạ Liên nói: "Người không hoa mắt mà hoàn toàn ngược lại, thị lực của người quá tốt. Ta nói cho người chuyện thứ hai: Chiếc áo hôm qua Lang Huỳnh mặc, ta thật sự không có mang tới. Chiếc trên tay ta chỉ là một chiếc khác ta mô phỏng theo nguyên mẫu mà thôi. Có đi đâu cái ta mô phỏng vẫn vô cùng tinh tế và tỉ mỉ, vì đâu người liếc một cái đã nhận ra, áo thật của Lang Huỳnh không có trong số này?"

Linh Văn hỏi với vẻ khó hiểu: "Thật ra dù thật hay giả, ta cũng chẳng nhìn thấy. Thái tử điện hạ, có phải ngài xử lý việc công nhiều quá nên ngày thường cũng nhin không được nghĩ sâu xa quá không? Sao khi không lại phí thời gian và công sức làm áo mô phỏng chứ?"

Thấy nàng tránh đầu sóng, Tạ Liên nói tiếp: "Vẫn chưa xong đâu. Ta nói cho người chuyện cuối cùng."

Y giờ chiếc áo vải trắng lên, nói: "... Chiếc áo vải này chỉ là một chiếc ta tiện tay chọn bừa trong đống ban nãy thôi. Cái gì mà 'mô phỏng theo nguyên mẫu', 'tinh tế và tỉ mỉ', đều là ta nói nhăng nói cuội. Theo như lời người, sao khi không ta lại làm một chiếc áo mô phỏng chứ? Người mắc lừa rồi. So với chiếc mà hôm qua Lang Huỳnh mặc, ngay cả màu sắc của nó cũng khác hẳn, ta cần nó lên hỏi người, người cũng không phát hiện có gì bất thường sao?"

"....."

Tạ Liên nhìn chằm chằm vào Linh Văn: "Linh Văn, bây giờ ta chỉ cần người trả lời ta một vấn đề cực đơn giản thôi: Ngày hôm qua, chiếc áo mà Lang Huỳnh mặc có màu gì?"

Linh Văn không lập tức mở lời mà chậm rãi ngược mắt lên.

Chiếc áo vải trắng rơi xuống đất, Tạ Liên nói: "Đường đường là đệ nhất Văn Thần, mấy vạn hồ sơ việc to việc nhỏ ở Thượng thiên đình mỗi ngày đều qua tay người, trí nhớ của người chắc không đến nỗi kém vậy chứ. Thế tại sao ngay cả hôm qua Lang Huỳnh mặc áo màu gì mà người cũng chẳng nhớ?"

"Người không thể trả lời là vì người đang đề phòng ta lại gạt người, không dám tùy tiện đáp là vì người vốn không biết nó màu gì. Bởi lẽ hôm qua thứ mà người nhìn thấy trên người Lang Huỳnh chỉ là một túi vải rách không đầu không tay mà thôi!"

Y nói từng câu từng chữ: "Sự thiên biến vạn hóa của Cẩm Y Tiên chẳng qua chỉ là thủ pháp che mắt cực lợi hại. Thế nhưng thủ pháp che mắt lợi hại thế nào cũng vĩnh viễn vô hiệu với một người -- Đó chính là người tự tay làm ra nó."

"Bất kể nó có biến đổi vô hạn ra sao, thứ mà mắt người tạo ra nó nhìn thấy, vĩnh viễn luôn là diện mạo nguyên gốc của nó. Ban nãy người lia mắt qua tám mươi tám bộ quỷ y, không thấy bên trong có túi vải không đầu không tay kỳ dị kia, tất nhiên có thể lập tức phán định, Cẩm Y Tiên không có trong này!"

Cẩm Y Tiên có thể biến hình đủ kiểu (như biến thành áo giáp của Quyên Nhất Chân), chỉ là người tạo ra nó thấy được nguyên hình của nó.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

133

CHƯƠNG 133: BIẾT QUỶ VƯƠNG THIÊN VỊ, BÀY TRÒ CHỌC QUỶ VƯƠNG

Lẽ ra Tạ Liên chỉ định giữ lại tất cả những bộ quỷ y đáng nghi, sau đó tự lục lợi kiểm chứng một phen, ngờ đâu một câu thuận miệng của Linh Văn lại để y tóm được sơ hở động trời. Vừa ngộ ra điếu này, Tạ Liên bèn tương kế tựu kế, gạt luôn tuồng một mạch. Cuối cùng, không ngờ lại nổ cho Linh Văn chẳng còn manh giáp.

Linh Văn đứng thẳng không nhúc nhích. Tạ Liên nói: "Đương nhiên người có quyền không thừa nhận, nhưng muốn biết thật hay giả cũng đơn giản thôi. Chỉ cần bây giờ ta đem bộ đồ đó đến điện Thần Võ, biến đổi hình thái của nó ngay trước mặt Đế Quân, sau đó hỏi người có nhìn ra nó biến thành hình dạng gì không, sự thật sẽ được phơi bày."

Trước đó khi Cẩm Y Tiên lưu lạc nhân gian đã hút máu của hơn năm trăm người, đích thị là tà vật âm khí nặng nề. Nếu như Linh Văn chỉ tự tiện xông vào điện Thần Võ trộm cẩm y, chưa kịp lấy nó ra ngoài hại người, vậy cũng chưa tính là tội ác tày trời không thể dung thứ. Tuy nhiên, Linh Văn được điểm mặt đưa lên trước, sau đó mới phi thăng. Thời gian sớm nhất mà truyền thuyết về Cẩm Y Tiên bắt đầu lưu truyền, muộn hơn tháng năm Linh Văn được điểm mặt lên nhieu.

Nói vậy tức là, sau khi lên Thiên giới nhậm chức, Linh Văn làm ra Cẩm Y Tiên với cương vị thần quan!

Thần quan vốn nên bảo vệ người phạm bình an, trái lại còn dụ dỗ giết hại người phạm, tội này đã phải bắt giữ tra xét nghiêm ngặt rồi, chưa tính đến việc người phạm bị dụ dỗ giết hại còn là thần quan tương lai, e rằng

việc này không thể dễ dàng bỏ qua. Linh Văn thở dài: "Thái tử điện hạ, người đứng là..."

Ngừng một lát, nàng nói: "Có lẽ tại vận may của ta không tốt, việc này cứ phải dây vào người. Tuy hôm nay trong điện Linh Văn chỉ có hai người chúng ta, người với ta cũng có giao tình mấy trăm năm, nhưng mà ta nghĩ, nếu ta cầu xin người niệm giao tình nhiều năm mở một mắt nhắm một mắt, ắt hẳn người sẽ không đồng ý, tiếp theo hẳn sẽ khuyên ta đến điện Thần Võ tự thú đúng không?"

Tạ Liên cũng thở dài. Mặc dù y và Linh Văn đã quen biết nhau mấy trăm năm, tuy toàn là tiếp xúc trên công việc, không thân thiết gì mấy, nhưng quan hệ của cả hai xem như không tệ, thậm chí lúc y vừa phi thăng lần ba, người người mỉa mai y là tiên nhân đồng nát, Linh Văn vẫn chưa bao giờ lạnh nhạt với y, trái lại còn quan tâm chu đáo. Thế mà nhiệm vụ Cẩm Y Tiên cứ phải giao cho y, cuối cùng tra ra chân tướng sự việc, tố cáo thì có lỗi, không tố cáo thì càng không thể được.

Tạ Liên nói thật lòng: "Vận may của ta cũng không tốt."

Linh Văn khoanh tay, lắc đầu: "Điện hạ, người như người... đôi lúc rất thông minh, đôi lúc lại rất ngờ nghệch; đôi lúc rất mềm lòng, đôi lúc lại lòng gan dạ sắt."

Ngừng một lát, nàng hỏi: "Vậy bây giờ rốt cuộc bộ đồ đó đang ở đâu?"

Tạ Liên nói: "Ở trong tay ta. Về sau ta sẽ đích thân đưa đến điện Thần Võ."

Linh Văn gật đầu, dường như chẳng còn gì để nói. Tạ Liên nói tiếp: "Vì vậy người có thể nói cho ta biết, tại sao Cẩm Y Tiên mặc trên người Lang Huỳnh lại mất tác dụng không?"

Linh Văn đáp: "Ta cũng đoán được đại khái. Có điều nếu điện hạ muốn biết đáp án, vậy người đồng ý một thỉnh cầu của ta được không?"

Tạ Liên: "Người nói đi."

Linh Văn hỏi: "Cho ta nhìn một lát được không? Cẩm Y Tiên ấy."

Tạ Liên sững sốt. Linh Văn nói: "Cho ta thời gian một ngày là được rồi. Dù sao nếu ta đến điện Thần Võ tự thú, chỉ e không còn cơ hội nhìn được nữa. Đừng hiểu lầm, không phải ta muốn giở trò gì, chỉ là hôm qua người nói huynh ấy hiện hình, ta thật sự rất ngạc nhiên."

Nàng lắc đầu, ánh mắt hơi rời rạc: "... Nhiều năm thế rồi, ta chưa bao giờ nhìn thấy Bạch Cẩm hiện hình."

Tạ Liên hỏi: "Thì ra vị tướng sĩ trẻ tuổi đó tên Bạch Cẩm sao?"

Dường như bây giờ lấy lại tinh thần, Linh Văn nói: "Ồ. Đúng vậy, có đi đâu thông thường người khác đều gọi huynh ấy là Tiểu Bạch."

*Tiểu bạch: còn có nghĩa là khờ khạo, ngây thơ.

Tạ Liên nói: "Tiểu Bạch? Nghe..." Hơi giống đang gọi một con chó, lại có phần giống đang gọi một kẻ ngốc.

Linh Văn cười: "Đúng là ý mà điện hạ đang nghĩ đấy. Bạch Cẩm là tên ta đặt cho huynh ấy, người khác chưa gọi thế bao giờ nên cũng chẳng mấy ai biết tên này. Nhưng nếu người gọi huynh ấy như thế, huynh ấy sẽ vui lắm."

Trong truyền thuyết về Cẩm Y Tiên, cái cách cô gái mà chàng trai kia mến mộ đối xử với chàng ta chỉ khiến người khác cảm thấy tàn bạo và đáng sợ, nếu không có hận thù khắc cốt ghi tâm thì chính là máu lạnh trời sinh. Nhưng khi nhắc đến chàng trai đó, giọng điệu của Linh Văn lại hiền hoà đến lạ, không nhu tình cũng chẳng hận thù, chỉ nói: "Được không? Nếu như điện hạ sợ ta chạy trốn, chỉ bằng dùng Nhược Da trói ta lại. Ta không phải Võ Thần, trốn không thoát đâu."

Không hiểu tại sao, Tạ Liên cảm thấy mình nên tin tưởng Linh Văn. Trầm ngâm giây lát, y chậm rãi gật đầu, nói: "Được."

Hai người làm như không có gì, rời khỏi điện Linh Văn. Lúc đi trên đường cái ở Tiên kinh, cả hai vẫn chào hỏi thân quan đi ngang qua như thường lệ. Sắc mặt Linh Văn vẫn đi ền nhiên như trước, hoàn toàn không nhìn ra đôi tay dưới tay áo của nàng đã bị Nhược Da trói chặt. Đi chưa bao xa thì gặp phải Bùi Minh tuần tra đường phố trở về, hai người họ chào hỏi nhau, đứng ven đường hàn huyên vài câu, Bùi Minh cứ nhìn Tạ Liên chòng chọc, Tạ Liên hơi cảnh giác, hỏi: "Sao Bùi tướng quân lại nhìn ta như vậy?"

Bùi Minh sờ sờ cằm, nói thật lòng: "Không gạt Thái tử điện hạ chứ, bây giờ ta thấy mặt ngươi là hết hồn, cảm giác như ai đứng cạnh ngươi cũng sẽ xảy ra chuyện. Bởi vậy ta thấy ngươi đi chung với Linh Văn mà tim đập d ền đập luôn. Linh Văn, đạo này ngươi nhớ phải cẩn thận đấy."

Linh Văn cười ha ha: "Sao lại nói thế? Bùi tướng quân đừng nói đùa." Tạ Liên thì lại dở khóc dở cười, xét theo ý nghĩa nào đó, cảm giác của Bùi Minh cũng chuẩn thật.

Trở lại B ồT ềquán, từ xa đã thấy Lang Huỳnh đứng tựa dưới một gốc cổ thụ trước quán, tay trái hờ hững xoay cây chổi, một đồng lá rụng vàng óng đã quét gọn chấ t bên chân cậu ta. Tạ Liên nheo mắt nhìn chốc lát, bấy giờ mới cố ý đặt nặng bước chân đi qua, Lang Huỳnh không quay đầu lại, nhưng chắc chắn vẫn cảm nhận được sự t ồn tại của bọn họ. Cậu ta thay đổi tư thế một cách tự nhiên, sau đó tiếp tục quét sân, cuối cùng xoay người lại nhìn, dường như lúc này mới nhìn thấy Tạ Liên và Linh Văn đang ch ầm chậm bước tới. Tạ Liên ho nhẹ một tiếng: "Lại đang quét sân hả."

Lang Huỳnh gật đầu. Thấy cậu ta như vậy, Tạ Liên nhin không thấu, nhưng chỉ ra vẻ trưởng bối sờ đầu cậu ta, khen ngợi: "Bé ngoan."

Lang Huỳnh bình tĩnh cho sờ. Linh Văn nhìn hai người họ, không bình luận gì, Tạ Liên dẫn nàng đến mở cửa B ồT ềquán, nói: "Ở đây nè..."

Nào ngờ vừa mở cửa ra, chỉ thấy một bóng người ng ồi ch ồm hồm trước hòm công đức, lại đang lén lút nhét vàng thỏi, Tạ Liên vội vã đi tới kéo người nọ ra, nói: "Kỳ Anh, đừng nhét nữa, đủ thiệt rồi, đồng l ần trước người nhét ta còn chưa lấy ra đó, kệt cứng rồi."

Linh Văn gật đầu: "Chào Kỳ Anh điện hạ."

Quyền Nhất Chân cũng đáp: "Chào người."

Một chiếc giá gỗ dựng thẳng giữa Bồn Tề quán, trên giá treo một chiếc áo vải đơn sơ, đương nhiên, đây chỉ là những gì mắt Tạ Liên nhìn thấy. Linh Văn bước lên trước, nhìn ngắm nó một lát, chiếc áo không có phản ứng gì, nàng nghiêng đầu hỏi: "Hai vị điện hạ, ta muốn ở đây nhìn một mình, được chứ?"

Tạ Liên nói: "Được."

Nhược Da trói chặt hai tay của Linh Văn, nàng không phải Võ Thần, trên cơ bản sẽ không xảy ra rắc rối gì, Tạ Liên xem như cũng yên tâm, đặt tay lên vai Quyền Nhất Chân, nói: "Ra ngoài thôi."

Ít nhiều gì cũng tính là đã giải quyết xong một việc, tâm trạng của Tạ Liên cũng thả lỏng phần nào. Đúng dịp hàng xóm tặng cho một mớ rau dưa trái cây, y bèn đem vào phòng bếp chuẩn bị nấu cơm, phải nói là kiên định bất khuất miễn chê. Qua vài hôm, có vẻ như Quyền Nhất Chân đã xem Bồn Tề quán của y là nông gia lạc, hết bay lên lại nhảy xuống, khi thì leo cây, khi thì trộm dưa, khi thì bắt cá, khi thì chụp ếch. Mới không để ý một tí, Tạ Liên đã bị cậu chàng len vào phòng bếp trộm mất củ khoai lang. Y mò huyệt tay, quay đầu lại chỉ thấy Quyền Nhất Chân ngậm khoai lang chuồn hối hả như cá lọt lưới, vội kêu: "Chưa nấu xong đâu, đừng ăn mà!"

*Nông gia lạc: hình thức du lịch nông thôn, cho người thành phố cơ hội hòa mình với thiên nhiên.

Nhưng cũng vì chưa nấu xong nên mới phải ăn cho lẹ, chờ y nấu xong chắc khỏi ăn luôn. Tạ Liên lắc lắc đầu, lại thấy Lang Huỳnh đi tới, bèn nheo mắt hỏi: "Lang Huỳnh, có rảnh không? Đến đây phụ xắt thức ăn đi."

Lang Huỳnh vốn định tới giành củ khoai lang bị Quyền Nhất Chân trộm mất, nghe Tạ Liên nói vậy thì qua giúp ngay. Cậu ta vớ lấy dao phay trên thớt gỗ, nhấn bấp cải thảo, nghiêm túc xắt từng nhát. Tạ Liên nhìn cậu ta một hồi rồi quay đầu đi, vừa vo gạo vừa thuận miệng hỏi: "Lang Huỳnh

à, thần thần quý quý đến Bồ Đề quán của chúng ta, người cũng mở mang tâm mắt không ít nhỉ?"

Người nào người nấy cũng lạ lùng quái dị. Lang Huỳnh ở phía sau đáp: "Ừm."

Tạ Liên nói tiếp: "Vậy ta hỏi người một câu nha: Nếu cho người chọn, người cảm thấy trong số thần thần quý quý đó, vị nào đẹp trai nhất?"

Lang Huỳnh vùi đầu xất cái, dường như đang suy tư. Tạ Liên khẽ nhướn mày: "Nói đi. Nói lời thật lòng người là được."

Thế là, Lang Huỳnh đáp: "Huỳnh."

Tạ Liên cười: "Trừ ta ra."

Lang Huỳnh nói: "Áo đỏ."

Tạ Liên nín cười sắp nội thương, đoạn nghiêm túc gật gù: "Ừm, ta cũng thấy vậy."

Dừng một lát, y hỏi tiếp: "Vậy người cảm thấy, vị nào lợi hại nhất?"

Lang Huỳnh vẫn đáp: "Áo đỏ."

Tạ Liên hỏi thật nhanh: "Vị nào có tiền nhất?"

"Áo đỏ."

"Người tán thưởng vị nào nhất?"

"Áo đỏ."

"Người nào ngu nhất? "

"Áo xanh."

Mấy câu này hỏi liền liền như vậy mà Lang Huỳnh lại đổi lời cực đúng lúc, đủ thấy tư duy lanh lợi, phản ứng bén nhạy. Tạ Liên nói: "Ừm, coi bộ người thích ca ca mặc áo đỏ lắm nhỉ, tên của vị ca ca đó là Hoa Thành, nhớ kỹ nha. Nói vậy người cảm thấy ca ca đó tốt lắm hả?"

Trong lúc vô thức, dường như con dao trong tay Lang Huỳnh xất nhanh gấp mấy lần: "Tốt lắm luôn."

Tạ Liên hỏi: "Vậy nếu có thời gian, người cảm thấy có nên mời ca ca đó đến chỗ mình làm khách không?"

Lang Huỳnh nói: "Ừm. Dĩ nhiên rồi. Nhất định phải mời."

Tạ Liên: "Ta cũng nghĩ vậy. Nhưng thuộc hạ của ca ca đó nói dạo này ca ca đó bận dữ lắm, chắc chắn đang bận làm chuyện gì nghiêm túc lắm nè, ta nghĩ mình không nên quấy rầy thì hơn."

Sau câu này, tiếng xất cái "cạch cạch" của Lang Huỳnh bỗng nặng thêm mấy phần. Tạ Liên thì vịn bếp lò, nín cười đến độ gân bụng co rút. Đột nhiên, đầu của Quyên Nhất Chân thò vào từ ngoài cửa sổ, cậu chàng cầm một miếng khoai lang, nhìn vài lượt rồi bảo Lang Huỳnh: "Người cắt nát thế mất ngon rồi."

Lang Huỳnh hỏi: "Hả? Người nói cái gì?"

Tạ Liên quay đầu sang nhìn, nào chỉ là nát, phải nói là nát vụn luôn, ho nhẹ một tiếng, nói: "Ày chà, thiệt tình, đao pháp của người tệ quá."

"....."

Sau khi đổ một đồng nguyên liệu búa xua vào nĩa, Tạ Liên vỗ vỗ tay, quyết định cứ để chúng luộc một canh giờ như thế, sau đó ra khỏi phòng bếp, thấy Linh Văn vẫn còn ngoan ngoãn ngồi chờ trong quán bèn tiếp tục làm việc. Y lục ra một ván gỗ trong đồng củi, qua nhà thôn trưởng mượn bút mực, đoạn ngồi trước cửa quán, một tay cầm ván gỗ, một tay cầm bút thần thờ. Lang Huỳnh cũng đi tới, Tạ Liên ngẩng đầu lên, dịu giọng hỏi: "Lang Huỳnh, người biết chữ không? Biết viết không?"

Lang Huỳnh nói: "Biết."

Tạ Liên hỏi: "Vậy chữ của người thế nào?"

Lang Huỳnh đáp: "Bình thường."

Tạ Liên nói tiếp: "Không sao, thấy rõ là được rồi, giúp ta lần nữa nha."

Y đưa ván gỗ và bút cho Lang Huỳnh, cười khẽ: "Quán của chúng ta vẫn không có bức hoành, chỉ bằng người qua viết một bức với ta nhé?"

"....."

Dưới sự thúc giục của Tạ Liên, Lang Huỳnh cầm bút lên. Cây bút nhỏ nhỏ nằm trong tay Lang Huỳnh lại như nặng ngàn cân, làm thế nào cũng không vung được.

Hồi lâu sau, hình như đã chịu thua, Lang Huỳnh thả bút và ván gỗ xuống, một giọng nói bất đắc dĩ cất lên sau lớp băng vải: "... Ca ca, ta sai rồi."

Giọng nói này nào phải Lang Huỳnh, rõ ràng là Hoa Thành, có đi đâu trong trẻo hơn trước đây nhiều, là chất giọng của thiếu niên. Tạ Liên khoanh tay tựa vào bức tường bên cạnh, nhìn Hoa Thành giãy dụa hồi lâu, cuối cùng cũng phải đầu hàng, y thật sự nhịn không nổi nữa, cười lăn cười bò: "Tam Lang đúng là bần dũ ha!"

Tác giả nói:

Tác giả tôi đích thân đóng dấu, Hoa Hoa đẹp trai nhất! Tôi khách quan lắm!!! Hoa Hoa cũng rất khách quan! Nói thiệt không đó nha!!!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

134

CHƯƠNG 134: BIẾT QUỲ VƯƠNG THIÊN VỊ, BÀY TRÒ CHỌC QUỲ VƯƠNG (2)

Ngày xưa Tạ Liên luôn cho rằng quá lâu không gặp sẽ nhớ nhung da diết, dẫu cho "quá lâu" này chỉ vài ngày mà thôi. Ngờ đâu Hoa Thành vậy mà vẫn luôn ẩn nấp cạnh mình, Tạ Liên bỗng thấy lòng mừng rơn, những điếu e dè trước đó giờ quên sạch, cười đến mức tưởng chừng không dậy nổi. Hoa Thành lâu bầu: "Ca ca chọc ta."

Tạ Liên nhặt bút và ván gỗ lên: "Còn dám nói nữa hả, rõ ràng là Tam Lang chọc ta trước. Để nghĩ xem... từ lúc ta phá sập bếp lò là đệ đã ở đây rồi phải không?" Hoa Thành tăng bốc: "A, đúng đó, sao ca ca biết hay vậy? Đúng là thần mà."

Tạ Liên xua tay: "Thần gì mà thần, Tam Lang muốn đóng giả người khác thì phải diễn sâu vào, đừng có qua quýt vậy chứ, ta mà nhìn không ra thì mới là thần đó. Còn hại ta tưởng bỏ có người thứ hai ăn được... Khụ, nói chứ 'Vị nào đẹp trai nhất? Vị nào lợi hại nhất? Vị nào có tiền nhất? Người tán thưởng vị nào nhất?' ha ha ha ha..."

"....." Hoa Thành lí nhí: "Ca ca, quên đoạn này đi mà."

Tạ Liên từ chối thẳng thừng: "Không. Ta nhất định sẽ nhớ mãi."

Hoa Thành bất đắc dĩ: "Ca ca, dù thấy huynh vui ta cũng mừng lắm, cơ mà bộ mặt cười đến thế à?"

Tạ Liên ôm bụng cười ngặt nghẽo: "Dĩ nhiên rồi. Sau khi quen đệ, ta mới lần nữa phát hiện thì ra vui vẻ là chuyện đơn giản nhường nào, ha ha ha ha..."

Nghe câu đó, Hoa Thành chớp chớp mắt, tiếng cười của Tạ Liên cũng nhỏ dần, bất chợt ngộ ra câu vừa rồi của mình hơi bị lộ liễu, sau khi phản ứng lại cũng tự thấy ngượng ngùng, bèn hắng giọng một tiếng, dụi dụi khóe mắt, cố làm bộ nghiêm mặt: "Được rồi, đừng nghịch nữa, Lang Huỳnh thật sự đâu? Sao để lại đóng giả nó? Mau đổi nó về đi."

Hoa Thành từ tốn đáp: "Tạm thời ta mời nó đến chợ Quỷ làm khách rồi."

Nếu Hoa Thành đưa đi thì Tạ Liên yên tâm rồi. Y bèn gật đầu, còn định nói tiếp, chợt nghe tiếng cửa gỗ cốt kết, Linh Văn chấp tay đi ra từ trong Bồ Đề quán, gọi: "Thái tử điện hạ."

Hoa Thành không có ý định bộc lộ thân phận, Tạ Liên cũng ngậm miệng không nhắc tới, trước mặt người ngoài chỉ xem hắn là Lang Huỳnh. Thấy sắc mặt Linh Văn trĩu nặng, y cũng không khỏi nghiêm túc trở lại, giấu nhem nộ cười, hỏi: "Sao vậy? Cẩm Y... Bạch Cẩm có vấn đề gì không?"

Linh Văn đáp: "Không. Huỳnh ấy không có vấn đề gì hết. Chỉ là hình như ta ngủi được bên nhà bếp bốc mùi gì ngộ lắm, điện hạ đang luộc gì hả?"

Tạ Liên vội nói: "À đúng, đang luộc đó."

Nghĩ tới nghĩ lui, Linh Văn bèn dùng giọng điệu uyển chuyển thốt ra lời chẳng lọt tai tí nào: "Thôi bỏ đi, điện hạ. Dù người đang luộc gì thì chắc cũng sắp nát bét rồi."

"....."

Một canh giờ sau, màn đêm dần buông.

Bên bàn thờ trong Bồ Đề quán, ba người Hoa Thành, Linh Văn, Quyên Nhất Chân ngồi quanh bàn gỗ nhỏ. Tạ Liên bưng một cái đĩa ra từ trong bếp, đặt lên bàn, vừa mở nắp ra đã thấy mấy chục viên tròn trịa bóng bẩy, trắng trẻo xinh xắn, ngoan ngoãn nằm trên đĩa

Quyền Nhất Chân thắc mắc: "Chẳng phải huynh luộc bằng nước sao? Sao biến thành viên tròn hết trơn r ồi."

Tạ Liên giới thiệu: "Cái này gọi là viên Ngọc Khiết Băng Thanh."
(Ngọc khiết băng thanh: trong như ngọc trắng như ngà)

Quyền Nhất Chân lại thắc mắc: "Chẳng phải huynh luộc bằng nước sao? Sao biến thành viên tròn hết trơn r ồi."

Tạ Liên giới thiệu tiếp: "Vì quá trình vo viên cần dùng lực tay cương nhu hòa hợp, thế nên tốn rất nhiều thời gian."

Quyền Nhất Chân vẫn thắc mắc: "Chẳng phải huynh luộc bằng nước sao? Sao biến thành viên tròn hết trơn r ồi."

"....."

Do Quyền Nhất Chân kiên trì hỏi dò đến cùng, Tạ Liên đành dịu giọng bảo: "Ban đầu đúng là luộc bằng nước thật, nhưng do độ lửa và canh me thời gian gặp chút trục trặc, luộc cạn cả n ồi, ta mới dứt khoát cho thêm một ít nguyên liệu r ồi vo thành viên tròn."

Nghe xong, Linh Văn ca ngợi thật lòng: "Tư tưởng kỳ diệu của Thái tử điện hạ đúng là xưa nay hiếm gặp, tại hạ vô cùng bái phục."

Tạ Liên nói: "Quá khen, quá khen."

Linh Văn: "Không. Chỉ ít ta tin rằng, đời này chắc chắn đào không ra người thứ hai có thể sáng tạo nên 'viên Ngọc Khiết Băng Thanh' như thế này."

Tạ Liên đưa đĩa qua: "Không dám, không dám. Nào, các vị, mời."

Linh Văn và Quyền Nhất Chân chìa tay phải nhận đĩa, tay trái lập tức không hẹn mà cùng thò về phía đĩa màn th ầu ngội ngất bên mép bàn thờ,

chỉ có Hoa Thành gấp một viên Ngọc Khiết Băng Thanh cho vào miệng, lát sau gật gù nói: "Ngon lắm."

Thấy vậy, Quyên Nhất Chân trợn to mắt. Hoa Thành lại góp ý: "Vị hơi lạt."

Tạ Liên đáp: "Được, ghi nhận."

Trợn mắt nhìn thẳng nhóc mặt quăn đầy băng vải ng ẩ bên cạnh ăn li ền tù tù năm sáu viên lấp lóe ánh bunn trôi r ẩ đánh giá chân thành như thế, Quyên Nhất Chân có vẻ bị thuyết phục, cậu chàng nghĩ tới nghĩ lui chốc lát, cuối cùng vẫn gấp thử một viên.

Từ đầu đến cuối Tạ Liên vẫn giữ nguyên nụ cười. Mỉm cười nhìn Quyên Nhất Chân ăn, mỉm cười nhìn sắc mặt cậu ta trắng d ần, mỉm cười nhìn cậu ta ngã sòng soài không dậy nổi, cuối cùng mỉm cười hỏi: "Sao r ẩ?"

Hoa Thành nói: "Chắc ăn lẹ quá nên mắc nghẹn."

Linh Văn cười trừ. Lúc này, Tạ Liên chợt nghe một giọng nói quen thuộc vang bên tai: "Ca ca."

Đây nào phải giọng điệu ngắc ngư của Lang Huỳnh, cũng chẳng phải chất giọng thiếu niên trong trẻo thông dong của Hoa Thành bây giờ, mà là giọng của Hoa Thành ngày trước, không ngờ Hoa Thành lại dùng thuật thông linh để nói chuyện với y. Tạ Liên khẽ nhướn mi, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Hoa Thành đáp: "Ả Linh Văn này xảo quyệt tàn độc, bụng dạ nham hiểm, huynh đưa ả về đây, chỉ e không êm xuôi dễ vậy đâu."

Đây là lần đầu tiên Tạ Liên nghe người ta đánh giá về Linh Văn như thế, y cân nhắc chốc lát r ẩ đáp lời: "Ta thấy nàng vẫn còn đôi phần thiện ý với Cẩm Y Tiên, chắc không phải giả đâu."

Hoa Thành nói: "Còn đôi phần thiện ý với bụng dạ nham hiểm đâu có mâu thuẫn nhau. Ắ là đệ nhất Văn Thần trên Thượng thiên đình, mắt nhìn sáu phương tai nghe tám hướng, sai tay cũng dài, ca ca phải đề phòng ả tìm viện trợ."

Tạ Liên hỏi: "Bùi tướng quân?"

Hoa Thành đáp: "Chắc không đâu. Nếu Thủy Hoàn Thiên vẫn còn ở đây, chắc chắn ả sẽ tìm Thủy Hoàn Thiên ém việc này xuống, vì Sư Vô Độ quen thói giúp tình không giúp lý. Còn nếu là Bùi Minh, chỉ cần huynh nói rõ ngu ồn cơn, chưa chắc hắn sẽ chọn cách trợ Trụ vi ngược. Ca ca, cẩn thận."

*Trợ Trụ vi ngược: giúp vua Trụ làm đi đầu bạo ngược, giúp người xấu làm đi đầu ác"

Tạ Liên nói: "Được, ta sẽ cẩn thận. Cũng may thời hạn một ngày sẽ qua rất nhanh."

Hoa Thành lại trầm giọng nói bên tai y: "Không. Ca ca, huynh hiểu nhầm rồi, ta nói cẩn thận chuyện khác cơ. Có người tới."

Đúng lúc này, từng tràng tiếng chuông lạnh lót đình đình đang đang truyền vào tai Tạ Liên. Hoa Thành khẽ nhíu mày, Tạ Liên nhìn ra ngoài qua song cửa, chỉ thấy một đạo sĩ trung niên đang lắc chuông, liêu xa liêu xiêu đi đến từ cửa thôn B ồTề

Đạo sĩ đó khoác đạo bào cực kỳ hoa lệ, lưng đeo rương đồng hồ đàn đầy bùa vàng, đi đến đâu chuông reo đến đó. Tạ Liên biết nhìn hàng, nhận ra ngay đó là đồ xịn, yêu ma quỷ quái t ần thường nghe tiếng chuông này tất sẽ đầu đau như búa bổ, tự phải tránh lui. Người kia còn chưa tới gần, lại có thêm vài tầng nhân mây trắng áo vàng cao to c ầm pháp trượng chậm rãi đi tới.

Không lâu sau, chẳng ngờ lại lục tục kéo tới gần năm sáu chục người, cứ như đã hẹn sẵn, gặp nhau cũng không hề giạt mình, cả đám đua nhau vây kín B ồTề quán.

Đám người kia nào phải làm màu cho có, trên mình đeo đủ loại pháp khí, tay chân vô cùng vững chãi, hiển nhiên cũng có đôi phần bản lĩnh. Thần quan thu được pháp lực từ sự cung phụng của tín đồ, mà một vài người tu đạo tu phật cũng có thể cầu được pháp lực từ chính thần quan mình phụng thờ, nói không chừng pháp lực của đám tăng nhân đạo sĩ này còn cao hơn thần quan như Tạ Liên, nhoáng cái đến đông như thế, chắc chắn chẳng tốt lành gì. Tạ Liên khẽ nhú mày, cảm thấy người đến không có ý tốt.

Hoa Thành đặt chén đĩa xuống, đứng dậy. Tạ Liên nghe hần hừ một tiếng trong Thông Linh trận: "Hòa thượng già đạo sĩ thói thế mà dám đuổi đến tận đây, liên lụy ca ca rồi, để ta dụ bọn chúng đi."

Tạ Liên túm hần lại: "Đừng nhúc nhích."

Linh Văn ừ ừ cạc cạc: "Sao thế?"

Tạ Liên dùng thuật thông linh nói với Hoa Thành: "Đệ đừng đi. Mau nói thật cho ta biết, núi Đồng Lô mở lại phải chăng ảnh hưởng rất lớn tới đệ?"

Hoa Thành chối: "Không phải."

Tạ Liên nhìn chằm chằm con mắt sau lớp băng vải của hần, nói: "Bớt xạo đi. Đệ là Quỷ vương cấp Tuyệt, lẽ ra chẳng ngán người phàm như họ mới phải, sao không đánh luôn mà phải dụ đi? Đệ biến ra thế này, thực chất không phải để đùa giỡn đúng không?"

Núi Đồng Lô mở lại, yêu ma quỷ quái cấp càng cao sẽ chịu tác động càng lớn. Lần vạn quỷ xao động đầu tiên, Tạ Liên đã tận mắt chứng kiến Hoa Thành khó chịu nhường nào. Hơn nữa càng gần ngày núi mở, tác động sẽ càng lớn dần, dưới tình hình như thế, nếu đổi thành Tạ Liên, y sẽ chọn cách tạm thời phong bế chân thân, hóa thành hình thái nhỏ hơn một tí, tích trữ pháp lực, tránh việc bùng nổ, chờ khi chính thức mở núi mới phóng thích ra lại.

Tuy làm vậy có thể tránh được nỗi khổ nóng bức, nhưng do thực lực bị phong bế nên sẽ tạo cơ hội cho kẻ khác thừa nước đục thả câu. Tạ Liên

mắng một tiếng: "Cái thằng Thích Dung này..."

Đêm đó Thích Dung từng rêu rao đòi gọi hết đám đạo sĩ hòa thượng có thù với Hoa Thành tới, ai ngờ làm thật chứ chẳng phải nói suông. Hoa Thành lắc đầu: "Ca ca, bọn chúng nhắm vào ta, ta đi là xong ngay. Dù hình thái hiện tại không thể đánh chết bọn chúng trong một chiêu, nhưng bắt bọn chúng cút xa cũng không thành vấn đề"

Tạ Liên lại nói: "Bây giờ đi mà đi, sau này vĩnh viễn đừng tới gặp ta nữa."

"....."

Hoa Thành gọi: "Điện hạ!"

Trước giờ Hoa Thành luôn bình tĩnh thông dong, cẩn thận chu toàn, ngày xưa hẳn giúp Tạ Liên nhiều lần như thế, lần này khó khăn lắm Tạ Liên mới có cơ hội giúp lại, làm sao y để Hoa Thành bỏ đi một thân một mình được?

Tạ Liên nói khẽ: "Đệ ng ẩ yên đó. Ta ra gặp bọn họ."

Quyền Nhất Chân gắng gượng mở mắt ra, mặt ngơ mây ngác vẫn cố hỏi: "Ngoài kia... có ai tới phải không? Muốn ta... đánh đuổi giùm không?"

"....."

Giọng cậu chàng nghe khản đặc, Tạ Liên vuốt mắt cậu chàng xuống, dặn dò: "Kỳ Anh, ngươi cứ nằm yên đi. Còn nữa, không được tùy tiện đánh người phạm, sẽ bị trừ công đức đó."

Tạ Liên nép sát cửa gỗ, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Vài thôn dân vừa làm xong việc, còn chưa kịp về nhà ăn cơm tối đã trông thấy cả đám hòa thượng đạo sĩ đông nghịt ủa tới một lượt, ai nấy cũng lấy làm kinh ngạc, nhao nhao hỏi: "Các vị đại sư vây quanh chỗ này chỉ vậy, tới tìm Tạ đạo trưởng hả?"

Một gã tăng nhân đằng đằng sát khí chấp hai tay đáp: "A di đà Phật. Thí chủ, các người có biết nơi này đã bị vật yêu tà xâm phạm không?"

"Gì cơ!" Chúng thôn dân kinh hãi: "Vật yêu tà??? Vật yêu tà gì mới được?!"

Một gã tăng nhân nói với giọng bí hiểm: "Một tên Hồn Thế Ma Vương độc nhất vô nhị!"

Các thôn dân sợ mất mật: "Vây, vậy phải làm sao đây!"

Đạo sĩ mặc đạo bào hoa lệ tới sớm nhất trấn an: "Cứ giao cho bọn ta là được! Hôm nay đờng đạo bọn ta tề tựu tại đây chính vì đây là cơ hội ngàn năm có một để bắt quỷ vật kia đấy!" Dứt lời toan bước lên trước, lại bị thôn trưởng chìa tay kéo về Đạo sĩ kia trừng mắt: "Người là ai? Người muốn làm gì?"

Thôn trưởng nói: "À thì, các vị đại sư ời, ta là thôn trưởng của thôn này, cảm ơn các vị nhiều lắm. Ngặt nỗi, hí hí, ta nói thật nha, các vị trông cao sang quá..."

"....."

Đạo sĩ mặc đạo bào hoa lệ nổi giận: "Bọn ta tới đây để trừ yêu diệt ma, người tưởng là vì kiếm chác hả!" Nói đoạn lại định xông lên, nhưng lại bị chúng thôn dân ngăn cản. Đám tăng nhân đạo sĩ có vẻ phật lòng, nhưng lại không thể hất người xông vào, đành cố nén giận hỏi: "Lại sao nữa?"

Thôn trưởng xoa tay nói: "Nếu không lấy tiền thì tốt quá, cảm ơn các vị đại sư trừ yêu diệt ma miễn phí. Nhưng mà... nói chứ, việc trong thôn này đã được Tà đạo trưởng bao thầu trọn gói từ lâu. Các vị đại sư tới đây giành việc, ta làm thôn trưởng cũng khó ăn nói với Tà đạo trưởng lắm."

Nhóm tăng đạo đưa mắt nhìn nhau: "Tà đạo trưởng?"

Thế là cả đám xúm lại bàn bạc vài câu: "Nghề mình có đạo gia cao tay nổi tiếng nào họ Tà hả?"

"Hình như đâu có."

"Nói chung ta chưa nghe bao giờ. Chắc hạng nhãi nhép thôi!"

"Không có tức là không nổi tiếng r ồi, kệ xác nó."

Bàn tính xong xuôi, đạo sĩ mặc đạo bào hoa lệ quay đầu hỏi: "Tạ đạo trưởng mà các người nói, phải chăng là vị đang ở trong này?"

Chúng thôn dân ðồng thanh: "Đúng đó." Đoạn đua nhau gọi: "Tạ đạo trưởng ơi! Tạ đạo trưởng ơi! Có ðồng nghiệp của ngài tới nè! Ðồng lắm luôn đó! Ngài có ở nhà không?"

Một lão tăng mặc áo vàng chấp tay trước ngực lên tiếng: "A di ðà Phậ, vị Tạ đạo trưởng kia có ở nhà không cũng chẳng quan trọng mấy. Nhưng chắc chắn tà vật đó hiện ðang núp trong căn nhà này!"

Chúng thôn dân thẳng thốt: "Cái gì????!"

Đúng lúc này, Tạ Liên thông thả ðẩy cửa ra: "Ta ðây. Chẳng hay các vị có chuyện gì ðê?"

Chúng thôn dân vội nói: "Ðạo trưởng, mấy ðại hòa thượng lão đạo sĩ này nói trong nhà ngài ðang giấu... một con... quỷ..."

Tạ Liên mỉm cười: "Ồ? Vậy mà các người cũng nhìn ra à?"

Bà con ngoài quán sừng sốt: "Thiệt ðó hả?"

"Người thừa nhận cũng thẳng thắn ghê nơi!"

Tạ Liên ném một cái vò ra: "Chính xác, ðúng là có quỷ!"

Ðạo sĩ mặc đạo bào hoa lệ chụp lấy cái vò, thoát ðầu mừng rơn, ðến khi mở ra xem thử thì ngừng cười, hỏi: "Bán Diện Trang Nữ?"

Lão ném trả cái vò ngay tắp lự, gắt giọng: "Vị đạo hữu này ðừng làm bộ nữa, loại yêu vật cấp thấp kia, ngay cả "Ác" còn chưa tới nữa là! Lòng

người hẳn rõ bọn ta đang nói gì."

Tạ Liên chụp cái vò, thấy lực ném của lão này không vừa, coi bộ đã khổ tu nhiều năm, chắc chắn không phải hạng xoàng. Vài gã tăng nhân nói với đạo sĩ mặc đạo bào hoa lệ: "Đạo huynh, ta thấy yêu khí trên người tên đạo sĩ này cao ngút trời, có khi nào hẳn chính là..."

Đạo sĩ mặc đạo bào hoa lệ bác bỏ: "Phải hay không phải, ta mở Thiên Nhãn nhìn phát là biết ngay!"

Nói xong, lão hét to một tiếng, cắn rách ngón tay, bôi một vệt thẳng ngay giữa trán, trên mặt như bỗng mọc thêm con mắt thứ ba. Nhìn thủ pháp của lão, Tạ Liên cũng thầm khen một tiếng khá lắm, sau đó tựa vào cửa nhìn lão thi triển pháp thuật. Đạo sĩ mặc đạo bào hoa lệ trừng mắt nhìn Tạ Liên một hồi, thế rồi quát to: "Quả nhiên... có quỷ khí! Quỷ khí cực nặng!!! Quỷ vương! Quả nhiên người lại đổi tấm da mới!"

Tạ Liên hết hồn.

Y đường đường là một thần quan nhậm chức nơi Thượng thiên đình, sao trên người lại có quỷ khí được? Lúc này còn tưởng lão này có chút bản lĩnh, sao mới chớp mắt đã nói nhăng nói cuội rồi?

Nghe vậy, một vòng năm sáu chục pháp sư như gặp phải địch mạnh, vội bày thế trận. Hoa Thành thông linh riêng với Tạ Liên: "Mấy lão này đúng là phiên chết được."

Tạ Liên dỗ dành: "Không sao đâu. Cũng thường thôi, cũng thường thôi. Đệ cứ ngẩng yên là được."

Lát sau, đạo sĩ mặc đạo bào hoa lệ lại tỏ vẻ ngờ vực: "... Ở nhầm rồi?"

Tăng nhân bên cạnh hỏi: "Sao lại nhầm rồi?"

Đạo sĩ mặc đạo bào hoa lệ day day vệt máu giữa trán, giống như đang dụi mắt, nói: "Đúng là kỳ lạ quái gở, ta nhìn tên này, khi thì quỷ khí mịt

mùng, khi thì linh quang đầy mặt, khi lại thất thầ ảm đạm... đúng là kỳ lạ quái gở."

"Gì cơ? Sao lại như vậy được. Đạo huynh huynh được không thể? Không được thì để bọn ta lên cho."

"Đúng đó, sao kỳ khôi vậy được?"

Đạo sĩ mặc đạo bào hoa lệ nổi nóng: "Cái gì? Ta không được? Ta không được bộ người được chắc? Thiên Nhân Khai ta lăn lộn trong giới nhiều năm như thế, nhìn nhàn chả được mấy bận đâu!"

Tạ Liên day day ấn đường, lắc đầu ôn tồn hỏi: "Vậy chi bằng ngài xem thử âm khí chỗ nào trên người ta nặng nhất đi?"

Thiên Nhân Khai lại gắng sức day trán, nhìn thêm lát nữa, đoạn nói chắc như đinh đóng cột: "Môi!"

"... .."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

135

CHƯƠNG 135: BỒ TỀ QUÁN CỦA TA SẬP MẤT RỒI

"Chính xác, là môi!"

Thiên Nhãn Khai nói nghe đồng dạng thế, đám tăng đạo đầu cảm thấy kỳ lạ: "Sao lại là môi?"

"Làm gì có chuyện chỉ môi bốc quỹ khí? Khâu chi tinh à?"

*口脂精 "Khâu chi tinh" theo tui hiểu là yêu tinh cao dưỡng môi/son môi, tra không ra nhưng dịch word by word thì là thế =))

Tạ Liên vô thức đưa tay bụm miệng.

Không ngờ một đêm ôm hôn ở Thiên Đăng quán, mùi của Hoa Thành bám vào người y đến tận giờ vẫn chưa phai!

Thiên Nhãn Khai chỉ vào Tạ Liên: "Kìa kìa các người nhìn xem, tên này chột dạ phải không?"

Tạ Liên lập tức thả tay xuống, ép mình kiềm chế xung động muốn xoay người nhìn vẻ mặt của Hoa Thành sau khi nghe câu vừa rồi, dù rằng bây giờ Hoa Thành quần bằng vải đay mặt, chẳng nhìn ra cảm xúc gì. Y ôn tồn nói: "Ày, vị đạo hữu này, người hiểu lầm rồi, thật ra vì cuộc sống của ta hơi bị túng quẫn, một thứ dùng được nhiều việc, ví dụ như cái vò này."

Y giơ cái vò gốm trong tay lên, thành thật nói: "Tuy thỉnh thoảng ta hay dùng nó để đựng quỹ, nhưng bình thường ta sẽ dùng nó để ướp dưa muối. Dưa muối được ướp trong hũ này có hương vị rất độc đáo, ăn rồi tự khắc sẽ... Không tin thì mọi người tự thử đi."

... Theo lý mà nói, cách làm này cũng không phải bất khả thi. Đám tăng đạo nửa tin nửa ngờ, các thôn dân thì đành loạt che miệng: "Hả? Tà đạo trưởng, chẳng lẽ đưa muối mà ngày trước ngài tặng cho bọn ta cũng được ướp như vậy sao?"

"Thế bọn ta ăn rồi chẳng phải cũng quý khí đầy miệng?"

Ngày thường các thôn dân cúng trái cây rau củ, Tà Liên bèn tặng lại một ít dưa muối mình tự ướp, y vội giong tay nói: "Đừng lo, vò đem tặng mọi người là vò để riêng!"

Thiên Nhân Khai giận dữ quát: "Bộ người có bệnh hả! Ăn thứ đó không sợ tổn thọ sao? Bớt nói xằng đi, trong quán của người vẫn còn giấu người, mà không phải chỉ một người nữa! Tránh ra!"

Lần này lão sợ thôn trưởng lại ngăn cản, lời còn chưa dứt đã vọt lên phía trước. Thấy tình hình không ổn, Tà Liên vội vàng lùi vào trong, túm Quyên Nhất Chân đang té xỉu dưới đất dậy, xốc cổ áo của cậu ta lắc điên cuồng một phen, nói vào tai cậu ta: "Kỳ Anh! Nghe cho kỹ đây! Ta, sắp dứt người ăn viên Ngọc Khiết Băng Thanh đó!"

Nghe vậy, Quyên Nhất Chân bỗng đứng trợn to hai mắt. Cùng lúc đó, Thiên Nhân Khai vừa mới xông vào hét thảm một tiếng, che trán nháy ra ngoài, hô: "Mọi người đừng vào! Có mai phục!"

Quả nhiên đám tăng đạo không dám hành động khinh suất, vây tới bảo vệ lão: "Thiên Nhân huynh, huynh trông thấy gì thế?"

Thiên Nhân Khai đáp: "Ta chẳng trông thấy gì hết, ta chỉ thấy một luồng sáng trắng chói mù mắt thôi!"

"Đạo huynh ơi nguy rồi, Thiên Nhân của huynh bốc khói kìa!"

Thiên Nhân Khai sờ thử, quả nhiên vệt đỏ trên trán lão đã biến thành vệt đen, chần chừ toát ra một dải khói trắng như cây nến sau khi bị thổi tắt. Lão kinh hãi biến sắc: "Đây... đây!"

Linh Văn đặt cái màn th ầi vừa ung dung g ặ m hết phân nửa xuống, lên tiếng: "Bên ngoài ầ n ào ầ n ấ thế, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

Một tăng nhân hỏi: "Thiên Nhân huynh, huynh xem đi, trong quán có hai thằng nhóc và một cô gái, thêm đạo sĩ này nữa là bốn, trong số họ rốt cuộc ai là 'hắn'?"

Thiên Nhân Khai dùng sức day trán, nhưng vẫn không mở mắt nổi. Lu ờng sáng trắng mà lão thấy chính là linh quang của Quy ền Nhất Chân, khi một vị th ầi quan cảm thấy mình sắp gặp phải hiểm nguy cực lớn đe dọa đến tính mạng, linh quang bao phủ bên ngoài sẽ bùng lên gấp bội theo bản năng. Tạ Liên bèn lợi dụng ánh sáng lóa mắt bùng lên trong phút chốc đó, chói mù Thiên Nhân của đạo sĩ kia, nhưng không phải làm mấy chục năm công lực của lão hủy trong tích tắc mà chỉ không mở nổi mắt vài ngày thôi. Tiếp theo, Tạ Liên dùng tay nhấc đĩa đựng viên Ngọc Khiết Băng Thanh lên, Quy ền Nhất Chân đã tỉnh h ắ n, cậu chàng nắm chặt tay Tạ Liên, cất giọng khàn: "Ta không ăn đâu."

Tạ Liên trở tay nắm ngược lại, d ỗ d ầ n: "Đừng sợ, không phải cho người ăn!"

Đám pháp sư vây hàng lớp quanh B ồ T ề quán trao đổi ánh mắt tán loạn, sau đó kẻ này người nọ hét lớn một tiếng, ào ạt xông lên. Nào ngờ Tạ Liên còn chưa nghênh đón, bọn họ đã bị một lá chắn vô hình đánh bật ra. Bốn phương tám hướng trên trời bỗng tr ườ n đến một giọng nói thâm tr ầ n: "Đám hòa thượng già đạo sĩ thói như ru ồ i nhặng các người đu bám riết nghiện à? Lại còn cả gan đuổi tới đây, chán sống r ồ i phải không!"

"Hoa, Hoa, Hoa..."

Ú ó mấy chữ "Hoa", chung quy Thiên Nhân Khai vẫn khiếp sợ uy phong của đối phương, không dám gọi thẳng tên, lắp ba lắp bắp: "... Hoa thành chủ! Người, người bớt hù dọa người khác đi. Bọn ta đều biết, núi Đ ồng Lô sắp mở, để tránh bị ảnh hưởng, người đã phong bế pháp lực của mình, bây giờ người làm gì phách lối như xưa được! Khoanh, khoanh, khoanh tay chịu trời đi..."

Tuy lão càng nói càng hụt hơi, nhưng Tạ Liên cảm nhận được, Hoa Thành lúc này giận lắm rồi, bèn vội vàng xông vào quán bể Hoa Thành lên, nói khê: "Đừng nói nữa! Cũng đừng lãng phí pháp lực, giữ sức đi. Giao hết cho ta là được rồi!"

Ban đầu thân thể Hoa Thành hơi căng cứng, sau khi được Tạ Liên bế lên mới như dần hết giận, trầm giọng đáp: "Ừm."

Tạ Liên bế Hoa Thành, cảm thấy dường như tuổi của Hoa Thành lại nhỏ hơn nữa rồi, bây giờ cùng lắm chỉ tầm đứa trẻ mười hai mười ba tuổi, trong lòng không khỏi sầu lo. Y dùng một tay bế Hoa Thành, một tay cầm Phương Tâm, bước ra ngoài nói: "Các người chưa từng nghĩ rằng Thanh Quỷ Thích Dung đã lừa các người sao?"

Ngờ đâu nghe y nói vậy, đám tăng đạo đầu tỏ vẻ ồ ồ.

Thiên Nhãn Khai ngờ vực hỏi: "Thanh Quỷ Thích Dung? Gã lừa bọn ta cái gì? Tại sao gã phải lừa bọn ta?"

Tạ Liên khê chau mày: "Các người tìm đến đây không phải nhờ gã báo cho à?"

Thiên Nhãn Khai mắng: "Người tưởng bọn ta là ai? Còn cần một kẻ 'Hung' mật báo sao? Bọn ta cùng một giuộc với thứ đó chắc?"

Không phải Thích Dung? Vậy tin tức truyền từ đâu ra chứ?

Tạ Liên còn chưa kịp suy nghĩ kỹ càng, đám tăng đạo đã bắt đầu tấn công, y vung một đường kiếm đánh bật bảy tám thanh kiếm và năm sáu pháp trượng. Một tăng đạo lên tiếng: "A di đà Phật, đạo hữu hà tất phải bảo vệ loại yêu nghiệt này?"

Tạ Liên quyết không nhượng bộ: "Đại sư à, nói sao đi nữa, thừa dịp người khác gặp nạn mà công kích cũng không tốt lắm đâu."

Thiên Nhãn Khai quát: "Hắn là quỷ chứ có phải người đâu! Thanh niên trẻ miện còn hôi sữa như người có cần bảo thủ đạo đức giả như vậy"

không?"

Pháp trọng, bảo kiếm, bảo đao đừng loạt đánh tới, nếu dùng Phương Tâm khó tránh làm tổn thương người phạm. Vêly mà nói thì người phạm có thể đánh thần quan, nhưng thần quan không thể đánh người phạm, bởi vì họ phải bao dung, rộng lượng, từ bi, yêu thương chúng sinh, không được chấp nhặt với người phạm, dám đánh người phạm thì sẽ bị ghi tội, trừ công đức. Tạ Liên lại không thể hào phóng thoải mái như Quyên Nhất Chân, vốn dĩ chẳng có bao nhiêu công đức, còn trừ nữa là thành số âm luôn, y đành thu kiếm nói: "Nhược Da qua đây! Kỳ Anh, trông chừng Linh Văn!"

Nhược Da lúc trối đàn ông thường tỏ ra hèn tử, lúc trối phụ nữ lại bày vẻ khác ngay, Tạ Liên quát hai tiếng nó mới quỵn luyến tuột khỏi tay Linh Văn. Giây tiếp theo, một tia chớp trắng quất soàn soạt qua cổ tay mấy chục người, công phu mà không vũng là chẳng cần được binh khí nữa, đám tăng đạo kinh ngạc thốt lên: "Pháp khí gì thế kia?"

"Cái này là pháp khí à... sao ta thấy nó giống dải lụa trắng dùng để thắt cổ vậy, tà quái quá..."

"Nhìn không ra nha, thằng nhóc này cũng có bản lĩnh đấy!"

Nào ngờ giữa lúc Tạ Liên đang giao đấu với đám pháp sư, Linh Văn lắc đầu, khẽ chỉnh vạt áo, đứng dậy nói: "Đa tạ Thái tử điện hạ thịnh tình tiếp đãi, ta đi trước đây."

Tạ Liên hơi sửng sốt: "Linh Văn, một ngày sắp hết rồi! Người muốn đi đâu? Lẽ nào người định thất hứa?"

Linh Văn nói: "Chính xác, đúng là ta định thất hứa đấy."

Nàng nói hết sức hùng hồn dong dạc, tựa như đang nói "Ta muốn thay trời hành đạo" vậy, Tạ Liên cạn lời để đáp.

Lát sau, y nói: "Kẻ truyền tin không phải Thích Dung, mà là người."

Linh Văn cười: "Tuy ta không phải Võ Thần, còn bị Nhược Da trói chặt, nhưng chỉ dùng thuật thông linh thôi cũng làm được nhiều việc lắm."

Quả nhiên! Mỗi tội làm sao Linh Văn biết được thiếu niên quấn bằng vải là Hoa Thành chứ? Thậm chí nàng chẳng nói được mấy câu với Lang Huỳnh, mới gặp có vài lần, Tạ Liên còn không phát hiện nhanh bằng nàng!

Thấy nàng chấp tay sắp đường hoàng bỏ đi, Tạ Liên đang đánh dờ không rút tay được, đành lên tiếng gọi: "Kỳ Anh, không được để nàng đi!"

Dù ban nãy mới ăn một viên Ngọc Khiết Băng Thanh, song lúc này Quyên Nhất Chân đã bò dậy, hồi phục nguyên khí, hướng hồ Linh Văn là Văn Thần, trói gà còn không chặt, Quyên Nhất Chân chỉ dùng một ngón tay cũng dư sức ngăn nàng lại. Nghe Quyên Nhất Chân ở đằng xa đáp: "Được!", Tạ Liên mới yên tâm đối phó với đám đạo sĩ. Chỉ một lúc sau, đột nhiên có một tiếng động lớn vang lên, nóc Bồ Đề quán bị đánh vỡ, một bóng người bay lên cao tận trời.

Tạ Liên hốt hoảng ngoái đầu, nói vọng vào trong nhà: "Kỳ Anh, không được đánh như thế!"

Võ Thần bị ném như thế cũng chẳng xi nhê gì, Võ Thần vốn lý đòn mà. Nhưng nói sao Linh Văn cũng là nữ thần quan, còn là Văn Thần nữa, cách đánh của Quyên Nhất Chân thô bạo như vậy, chắc chắn nàng bị đánh cho tàn phế luôn rồi!

Ngờ đâu, một bóng người chậm rãi bước ra từ trong nhà, nói: "Bạch Cầm, không được đánh như thế."

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng này rõ ràng là của Linh Văn, vào giây phút nàng bước ra, Tạ Liên như trông thấy ảo giác, người bước ra không phải là Linh Văn mà là một thanh niên cao ngất, sát khí ngút trời. Nhưng khi nhìn kỹ lại, vẫn là thân hình mảnh mai của Linh Văn.

Linh Văn là Văn Thần, đi đâu này hoàn toàn chính xác. Cho dù trước kia nàng cố tình che giấu thực lực cũng tuyệt đối không thể qua mắt Tạ Liên, sao tự dưng có thể đánh Quyên Nhất Chân bay lên trời chứ???

Hoa Thành trầm giọng nói: "Ca ca cẩn thận, ả mặc chiếc áo đó rồi."

Quả đúng là thế! Tuy nhìn bên ngoài Linh Văn vẫn mặc một thân áo đen, nhưng có một luồng khí đen hùng hực đang bao phủ quanh người nàng, khiến cả chĩnh thể như biến thành một người khác, sát khí bốc điên cuồng, vậy mà gương mặt trắng ngần của nàng vẫn bình tĩnh như thường, tạo nên một sự tương phản kỳ dị. Tạ Liên đâm thử một nhát, Linh Văn phất tay áo gạt ra, đúng lúc Quyên Nhất Chân từ trên trời rớt xuống, nện "âm" vào nền đất, cậu chàng nhìn thấy cái phất tay đó, hai mắt tức thì lóe sáng: "Hay!"

Hai mắt Tạ Liên cũng lóe sáng: "Hay!"

Chiêu vừa rồi của Linh Văn đúng là đẹp miễn chê. Không, phải nói là chiêu mà Cẩm Y Tiên đỡ giúp Linh Văn mới đúng.

Cẩm Y Tiên mặc trên người kẻ khác, một là đánh mất tâm trí, hai là hút sạch máu tươi, nhưng mặc trên người Linh Văn lại trở thành đao thương bất nhập, còn có thể chủ động tấn công, trong nháy mắt đã giúp một Văn Thần ném bay Võ Thần phía Tây. Trước đây chưa từng nghe Cẩm Y Tiên có công dụng thần kỳ như thế. Ai mà lường được Cẩm Y Tiên bị nàng chặt đầu và tứ chi vẫn còn nghe lệnh nàng?

Lần này đừng nói là thôn dân thôn Bồ Đề, thậm chí toàn bộ đám tăng đạo cũng sợ ngậy người. Thiên Nhân Khai mắng: "Hay gì mà hay? Bị đánh mà còn hay được à? Trong quán này có người nào bình thường không vậy? Ta thấy bọn chúng đều chẳng phải người!"

Quyên Nhất Chân nóng lòng muốn so tài, nhảy khỏi lòng đất tấn công lần nữa, Linh Văn nói khẽ: "Muội nói rồi, đừng nán lại lâu!"

Lời này nàng nói với Cẩm Y Tiên, nhưng thân thể lại không nghe lời nàng, đoạn dùng cùi chỏ chặn nắm đấm của Quyên Nhất Chân, hai bên bắt đầu đánh nhau rầm rầm. Đánh chặn chặn đánh, vừa chặn vừa đánh, quyên phong chưởng khí, chấn đến nỗi vách tường cũ kỹ của Bồ Đề quán liêu xiêu chực đổ. Cẩm Y Tiên không hổ là có tiềm lực phi thăng, Quyên Nhất Chân vậy mà lại loáng thoáng rơi xuống thế hạ phong. Tạ Liên nhìn không

được kêu lên: "Vây... phi ền các người đứng xa ra một chút đánh nhau được không, đứng xa ra giùm đi!"

Lời còn chưa dứt, đám tăng đạo lại xông lên đánh bọc sườn, bốn năm chục chuôi đao trượng kiếm chùy đánh tới, Tạ Liên biến sắc, giơ tay quát: "Đội đã, đừng mà!!!"

Trong tiếng quát thảm thiết ấy, Bồ Đề quán đã chịu vô số tàn phá vẫn ráng chống nấy giờ, cuối cùng cũng chính thức đổ sụp.

Tạ Liên ngơ ngẩn chốc lát, lòng đầy thương đau: "Quả nhiên, nhà nào của mình cũng không qua được nửa năm. Lần này thật sự phải cầu quyền ti ền sửa nhà r ồi..."

Hoa Thành nói: "Ca ca đừng buồn, nhà thôi mà, có đây."

Tạ Liên ráng vực dậy tinh thần, chợt thấy Thiên Nhân Khai che trán lão đảo lết qua chặn đường, chỉ vào y mà mắng: "Thằng oắt con nhà người dám giở mánh khéo phá hỏng đạo hạnh của ta! Sư phụ người là ai? Người tu hành bao năm rồi? Ghi tên ở đạo quán nào? Bái thần đạo nào hả?"

Tạ Liên quay phắt đầu lại, một tia rét lạnh bỗng hiện giữa hàng lông mày, y nghiêm mặt quát: "Người hỏi ta là ai? Nghe cho kỹ đây! -- Ta, chính là Thái tử điện hạ cao quý, đám bạo dân các người mau quỳ xuống hết cho ta!"

Giọng nói này nghe như sét đánh giữa trời quang, có người suýt thì quỳ xuống tại chỗ, bị đồng bạn kéo lại mới hoàn hồn: "Người làm gì thế? Quỳ thật à?"

"Lạ, lạ quá, vô thức..."

Tạ Liên nghiêm nghị lên tiếng:

"Ta, hơn tám trăm tuổi rồi, còn lớn hơn tuổi của tất cả các người cộng lại, số cây cầu ta từng qua còn nhiều hơn số con đường các người đi!"

"Ta, đạo quán miếu thờ trải rộng khắp chốn, tín đồ hương khách đầy ắp bốn biển, không biết tên ta là do các người thiên cận nông cạn!"

"Ta, không bái thần."

"Ta, chính là thần!"

Nghe tràng lời khí thế hào hùng mặt dày vô sỉ đó, ai nấy cũng ngây ngẩn cả người, bất giác há to miệng: "... Hả???"

Tạ Liên chém gió tung trời chính vì đợt thời khắc này, chiếc đĩa trong tay bay ra, mấy chục viên trắng bóc xen tiếng xé gió như đạn sắt bi thép tản khắp bốn phương tám hướng, chuẩn xác bắn vào miệng một loạt tăng đạo đang kinh ngạc há hốc mồm. Ném xong, y lau mồ hôi nói: "Xin mọi người quên hết những lời ta vừa nói đi, thật ra ta chỉ là một người lượm đồng nát thôi!"

Ai nuốt phải viên tròn cũng biến sắc: "Á! Trúng, trúng chiêu rồi!"

Có vài kẻ thân thủ nhanh nhẹn nâng kiếm cản viên tròn, khi giờ kiếm lên trước mặt, viên tròn đó vẫn đang xoay vòng vòng với tốc độ cao, xẹt ra tia lửa phừng phực với lưỡi kiếm. Cả bọn không khỏi kinh hãi: "Đây... đây là ám khí gì?! Cứng như sắt thép, sáng bóng lạ thường, lẽ nào chính là cái thứ trong truyền thuyết...."

Tạ Liên nói: "Đúng thế! Đây chính là viên Ngọc Khiết Băng Thanh trong truyền thuyết, kịch độc vô địch, nếu trong vòng một ngày không uống đủ chín chín tám một chén nước sạch để giải độc, khoang bụng sẽ nổ tung!"

Mặc dù chưa nghe tên này bao giờ, đám tăng đạo vẫn sợ mất mật: "Ế! Có thật là độc dữ vậy không?"

"Tóm lại cứ uống nước trước đã! Dù sao muốn giải độc chỉ cần uống nước thôi mà! Mau chạy thôi! Đi kiếm nước!!!"

Mười mấy người trúng chiêu tức khắc vắt giò chạy mất. Còn ở bên kia, Linh Văn càng đánh càng mạnh, hai tay đã bóp cổ Quyên Nhất Chân xốc cậu ta lên. Tuy rằng chiếm thế thượng phong, song sắc mặt Linh Văn lại không dễ coi lắm, gất giọng quát: "Bạch Cầm! Huynh muốn giết cậu ta hả? Đừng đánh nữa, mau chạy thôi!!!"

Vừa khéo Tạ Liên còn thừa lại một viên, ngay lúc Linh Văn nói chữ "chạy", y nhanh tay lẹ mắt ném vào miệng nàng.

Chỉ trong tích tắc, ánh sáng chớp lóe trong con ngươi của Linh Văn tàn lụi, tựa như bị thứ nàng vừa nuốt vào hút sạch, khí đen trên người cũng đột nhiên nhạt mất một lớp.

Trông nàng như đang cố nén xung động muốn nôn, đoạn nhìn sang Tạ Liên, môi lảng lảng mấp máy chốc lát, cố nhin một lúc rồi ném Quyên Nhất Chân xuống đất, đỡ trán chạy mất dạng.

Quyên Nhất Chân nhảy bật dậy, đuổi theo nàng. Tạ Liên vốn định đuổi theo nhưng đám tăng đạo lại chặn trước mặt y, hô hào: "Mọi người cố lên, sắp có viện binh tới rồi!"

Còn tới nữa? Vậy không thể nán lại thôn Bồ Đề nữa rồi, đi trước hăng tít. Quyên Nhất Chân đuổi theo Linh Văn, chẳng mấy chốc đã chạy mất tăm. Tạ Liên kéo Hoa Thành vào ngực, nói: "Bám chặt ta!" Dứt lời bật gót chân, lướt qua đám người, sai bước đi mất.

Hoa Thành quả nhiên ngoan ngoãn nghe lời, ôm chặt lấy y. Không hiểu vì đâu, cảnh tượng này lại khiến Tạ Liên thấy quen quen thế nào, có đi đâu chẳng còn thời gian cho y hồi tưởng nữa, phải lập tức thông báo chuyện này lên trên ngay. Tạ Liên không nghĩ ngợi nhiều phát một thông linh: "Linh Văn xảy ra chuyện rồi! Ta..."

Linh Văn: "... Ta biết mà."

Tạ Liên: "... Làm phiền rồi."

Trong nháy mắt, Linh Văn ở đâu bên kia ngắt thông linh trước.

Tạ Liên cũng hết biết đáp gì. Ngày trước hề gặp chuyện gì y cũng trực tiếp liên lạc với Linh Văn, hiện tại bản thân Linh Văn xảy ra chuyện, y nhất thời chưa kịp phản ứng, lại còn tìm nạng thông báo, đúng là dở khóc dở cười. Tạ Liên vào Thông Linh trận, vừa bế Hoa Thành chạy như điên vừa quát: "Chư vị! Phiền thông báo cho toàn Thiên đình một tiếng, Linh Văn mặc Cẩm Y Tiên bỏ trốn rồi!!!"

Tác giả nói:

Linh Văn mặc chiến giáp! Sức chiến đấu +1000! Hành hung em nhỏ!

Nếu do thần quan luyện thành thì gọi là pháp bảo; nếu do đạo sĩ hòa thượng người phàm luyện thành thì gọi là pháp khí, chờ sau khi họ phi thăng mới gọi là pháp bảo.

Giờ mình xem thử tình hình chiến đấu của ba loại vũ khí:

Canh Bách Niên Hảo Hợp: Hoa Thành (thắng), Thích Dung (bại), Phong Sư (bại), Địa Sư (bại)

Thịt xào Vạn Tử Thiên Hồng: Hoa Thành (thắng), Quyển Nhất Chân (bại)

Viên Ngọc Khiết Băng Thanh: Hoa Thành (thắng), Quyển Nhất Chân (bại), Linh Văn (bại)

Ai mạnh nhất khỏi nghi ngờ hén!

Người yêu trong mắt hóa Tây Thi, sự u mê của Bông cửa là không thể cứu vãn mà :))) Ai chịu nổi mớ "thuốc độc" của Liên ngoài ông đầu =)))

Vì có nhiều người đọc như không đọc + chơi trò bỏ quyển 2 không đọc quá khứ Hoa Liên nên tui tốt bụng nhắc lại, Liên thấy cảnh Hoa mini ôm chặt mình quen quen là vì ngày xưa lúc được Liên cứu từ tường thành, bé

Hoa cũng ôm chặt Liên không chịu buông (chương 59). Tui cũng nói trước luôn truyện chị Khứu có nhiều chi tiết liên quan đan xen xưa và nay, ai đọc bỏ chương không hiểu thì ráng chịu nhé =.=

Mặt khác, Phương Tâm ngoài nghĩa tâm hồn thiếu nữ thì còn có nghĩa là nhụy hoa nha mọi người. Tiện thể giải thích luôn tên Quyên Nhất Chân (权一真), Quyên có nghĩa là quyên lực/quả cân, 真 là chân thành, thật thà, chân chất. Chắc ý nói em Quyên chân chất nhất đó =))

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

136

CHƯƠNG 136: BỒ TỀ QUÁN CỦA TA SẬP MẤT RỒI (2)

Nào ngờ trong Thông Linh trận hoàn toàn chẳng có ai nghe lời Tạ Liên nói. Đường như đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, chúng thần quan đang tranh cãi ỏm tỏi. Tạ Liên nghe tiếng Phong Tín quát: "Điện hạ? Huynh đang nói gì hả? Bây giờ bên này loạn lắm..."

Tạ Liên cất cao giọng: "Phong Tín! Ta nói, Linh Văn là người tự tay làm ra Cẩm Y Tiên, nàng mặc Cẩm Y Tiên chạy trốn rồi, coi chừng nàng đó!"

Phong Tín: "Cái gì?! Có chuyện đó sao?!"

Tạ Liên còn định kể căn kẽ, bên tai đang ầm ỉ bất thành linh im bật, chẳng nghe được gì nữa. Y sửng sốt: "Chư vị? Chư vị còn ở đây không?"

Hô vài tiếng nhưng không ai trả lời. Hoa Thành nói: "Vô ích thôi. Thông Linh trận của Thượng thiên đình là do Linh Văn dựng, chắc chắn vừa rồi ả đã đánh vỡ cả trận, phải xây lại."

Tạ Liên hỏi: "Vậy biết tính sao đây?" Xưa nay y liên hệ với Thiên đình, nếu không qua Thông Linh trận thì là qua Linh Văn, tiếp theo mới đến Phong Sư, ngoài ra y không biết khẩu lệnh của các thần quan còn lại. Bây giờ rõ ràng không thể nhờ cậy Linh Văn và Phong Sư, trận cũng bị hủy luôn, biết phải làm sao đây?

Đường như nhìn thấu nỗi lo của y, Hoa Thành nói: "Không cần lo lắng, lúc nãy ca ca đã nói rõ việc mấu chốt nhất rồi còn gì? Thần quan Thượng thiên đình đâu phải toàn dân ăn hại, gần đây Quân Ngô cũng ở Tiên kinh, thông báo đến nơi là được."

Tạ Liên cũng nghĩ vậy, gật đầu đồng ý. Y chạy băng băng một trận, trèo qua vài đỉnh núi, bỏ xa đám pháp sư kia, nhưng vẫn không đuổi kịp Cẩm Y Tiên và Quyên Nhất Chân. Hoa Thành lại nói: "Nếu ca ca còn muốn đi đầu tra vụ Cẩm Y Tiên, bây giờ phải tranh thủ đuổi theo."

Tạ Liên lắc đầu: "Trước đó mới muốn, Kỳ Anh đuổi theo Linh Văn rồi, trước mắt chúng ta dĩ nhiên có chuyện quan trọng hơn. Tam Lang à." Y chăm chú nhìn Hoa Thành trong ngực: "Hình như... dáng vẻ của đệ lại thay đổi rồi."

Trước đó đóng giả Lang Huỳnh, Hoa Thành vẫn mang dáng vóc của một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, Tạ Liên không tiện bồng bế, dù rằng bế lên cũng chẳng quá khó coi. Nhưng hiện giờ hình thể của Hoa Thành lại co nhỏ một vòng, thoát nhìn cùng lắm chỉ mười một mười hai tuổi, Tạ Liên đã có thể bế bằng một tay, cho Hoa Thành ngồi trên cánh tay của mình. Có đi đâu nhỏ thì nhỏ thôi chứ điệu bộ bình chân như vại của Hoa Thành vẫn không hề thay đổi: "Không sao. Ca ca không cần phải lo, ngày núi mở cận kề, thay đổi hình thái chỉ là kế tạm thích ứng thôi. Qua đợt này, ta của ngày xưa sẽ trở lại."

Hoa Thành vừa nói vừa tháo băng vải trên mặt xuống. Trên gương mặt trắng nõn phúng phính, một cặp mắt đen láy sâu hoắm nhìn về phía Tạ Liên, giữa hàng lông mày thấp thoáng đôi nét của thiếu niên tuấn tú. Rõ ràng gương mặt trông non choẹt, vẻ mặt lại vẫn ung dung tự tại như trước.

Tạ Liên ngơ ngác nhìn Hoa Thành, không nói tiếng nào.

Hoa Thành khẽ nhú mày: "Điện hạ, huynh..."

Tạ Liên đột nhiên chìa tay còn lại, véo má Hoa Thành.

Một bên má bất ngờ bị Tạ Liên véo đến biến dạng, Hoa Thành tròn tròn mắt, gọi: "... Ca ca!"

Tạ Liên cười: "Ha ha ha ha ha ha... xin lỗi nha Tam Lang, đệ đáng yêu quá trời quá đất luôn, ta thật sự nhìn không nổi, ha ha ha ha..."

"....."

Tạ Liên vừa dịu dàng véo má Hoa Thành, vừa dịu giọng hỏi: "Vậy Tam Lang à, đệ còn biến hình tiếp nữa không? Liệu có biến thành năm sáu tuổi không? Hay thậm chí biến thành em bé luôn?"

Nghe giọng điệu có vẻ hết sức chờ mong của Tạ Liên, Hoa Thành nói với vẻ bất đắc dĩ: "Chỉ sợ phải làm ca ca thất vọng rồi."

Tạ Liên buông tay, cười nói: "Không có đâu, Tam Lang chưa bao giờ làm ta thất vọng cả. Có cơ hội bảo vệ, ta thật sự rất vui."

Hoa Thành lại lú lú: "Ta không vui."

Tạ Liên hỏi: "Sao vậy?"

Hoa Thành gắt giọng: "Ta... hận nhất là dáng vẻ này!"

Tạ Liên thế mà lại thật sự nghe được nỗi uất hận trong giọng điệu của Hoa Thành, không khỏi ngẩn cả người. Hoa Thành cúi thấp đầu: "Ta không muốn huynh nhìn thấy dáng vẻ vô dụng này của ta, càng không muốn còn phải nhờ huynh bảo vệ ta!"

Chẳng biết có phải vì tuổi tác nhỏ lại nên cảm xúc của Hoa Thành có vẻ cũng nổi chút gợn sóng. Tạ Liên thấy hơi xúc động, vội vàng ôm Hoa Thành vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng hắn, cười dỗ: "Vậy theo như đệ nói, bao lần ta bết bát thảm hại đều bị đệ nhìn thấy, thế ta khỏi cần sống nữa à? Hơn nữa bây giờ đâu phải đệ vô dụng thật, chỉ tạm thời bảo t ãn thực lực thôi mà."

"....."

Hoa Thành vui mặt vào hõm vai y, rồi r ãn nói: "Không giống vậy. Điện hạ, ta nhất định phải là người mạnh nhất. Ta muốn mình mạnh hơn tất cả mọi người, chỉ có như vậy, ta mới có thể..."

Dù lúc này giọng Hoa Thành nghe rất non nớt, nhưng lại xen lẫn chút gì đó chán chường. Tạ Liên nói: "Đệ vốn dĩ là người mạnh nhất mà. Có đi đâu đệ không cần phải mạnh nhất mọi lúc mọi nơi. Cứ xem như... thỉnh thoảng nể mặt ta, cho ta bảo vệ đệ một lần đi? Xin đệ đó, được không?"

Hồi lâu sau, Hoa Thành mới ngẩng đầu lên khỏi ngực y, hai tay đặt lên vai Tạ Liên, nhìn y nói: "Điện hạ, chờ ta."

Tạ Liên đáp: "Được, ta chờ đệ."

Hoa Thành nghiêm túc đảm bảo: "Cho ta một chút thời gian, ta sẽ trở lại ngay."

Tạ Liên cười cười: "Đừng gấp, từ từ thôi."

Ngày tiếp theo, hai người đến một trấn nhỏ.

Tạ Liên dắt tay Hoa Thành, một lớn một nhỏ rảo bước trên đường, trông như tùy ý trò chuyện với nhau. Tạ Liên nói: "Núi Đồng Lô mở lại, Quỷ vương đời trước chịu ảnh hưởng dữ dội, vậy có phải vị Hắc Thủy kia cũng thế không?"

Hoa Thành đưa một tay cho Tạ Liên nắm, một tay chắp sau lưng, nói: "Phải. Nhưng tình trạng của ta với hắn khác nhau, cách tu luyện cũng khác, cách ứng phó cũng khác."

Tạ Liên hỏi: "Ví dụ như? Hắn ứng phó thế nào?"

Hoa Thành đáp: "Chắc là, ngủ đông."

Trong đầu Tạ Liên bỗng hiện sáu chữ to: "Đói thì ăn, ăn rồi ngủ."

Hoa Thành nói: "Lúc Hắc Thủy làm người từng chịu nạn lao ngục, trong ngục ba ngày một bữa, cho dù đưa cơm thừa canh cặn cũng phải ăn, đói hổng cả dạ dày, khi thì ăn quá độ, khi thì biếng ăn."

*Cơm thừa canh cặn (泔水): ý nói đồ ăn thừa sau khi gia đình hay hàng quán ăn xong đem đổ chung vô thùng ấy, tương tự cám.

Tạ Liên trầm ngâm: "Hèn gì hắc nuốt đờlợi hại như vậy."

Thật ra chiếu theo tình huống của Hạ Huyền, hắc có thể chuyên tâm cắn nuốt quỷ đói, bởi vì chính hắc có thuộc tính đó, quỷ đói chết ắt hắc càng hợp khẩu vị của hắc hơn. Nhưng trong số hơn năm trăm con quỷ nổi tiếng bị Hắc Thủy Huyền Quỷ nuốt trọn, quỷ nước lại chiếm đại đa số, xem ra vì hắc nhớ mặt Sư Vô Độ, muốn phá thủy pháp của đối phương nên cố ý làm thế. Mà do nuốt nhiều quá, cách một thời gian cần phải ngủ say để tiêu hóa. Hoa Thành nói: "Đúng thế. Tiện thể nhắc luôn, Thích Dung ăn thịt người quá độ là vì muốn bắt chước hắc."

Tạ Liên lặng thinh giây lát, nghĩ bụng: "Ăn thịt người và ăn quỷ làm sao giống được chứ?" Suy nghĩ một hồi lại hỏi: "Vậy chẳng lẽ rừng thì thể treo ngược là muốn bắt chước đệ?"

Hoa Thành nói: "Kiến giải đúng lắm. Vì gã cũng muốn cảnh mưa máu, nhưng không biết ta làm như thế nào, thế là dứt khoát treo một loạt người chết lên trời luôn."

"....."

Đến hôm nay, Tạ Liên đã hoàn toàn hiểu được tại sao chỗ nào nhắc tới Thích Dung cũng tỏ vẻ một lời khó nói hết. Hình thức thì làm đủ, nhưng phẩm vị vẫn thấp kém như cũ. Y thở dài, nhủ thầm: "Cốc Tử bị Thích Dung mang đi, không biết sẽ bị gã ăn hay bị vứt bỏ. Phong Sư... không biết có phải bị Hắc Thủy bắt đi không. Chỉ mong bọn họ bình an vô sự mới tốt." Đoạn hỏi: "Bên chợ Quỷ của đệ không có gì nghiêm trọng chứ? Liệu có người nào đến gây sự quấy rối không?"

Hoa Thành nói: "Trước khi đi ta đã phong tỏa chợ Quỷ, tuôn ra một ít tin giả về hành tung của ta, cho dù có người đến gây sự quấy rối, không tìm được ta cũng sẽ không làm khó chúng nó quá. Nhưng hiện tại tất nhiên có rất nhiều ánh mắt đang dòm ngó nơi đó."

Hoa Thành không thể quay về chợ Quỷ, Tạ Liên cũng không thể dẫn Hoa Thành lên Thiên giới, lỡ như bị thần quan nào nhìn thấu thì nguy to, vì vậy hai người mới đi dạo không mục đích trong biển người ở nhân gian.

Tạ Liên hơi chau mày: "Đệ tu ồn tin giả, nhưng Linh Văn tu ồn tin thật. Ta cứ nghĩ mãi không rõ, làm sao nàng nhìn ra được đệ đóng giả Lang Huỳnh nhỉ."

Hoa Thành nói: "Ta thì không rõ chuyện khác cơ."

Tạ Liên hỏi: "Chuyện gì?"

Hoa Thành nói: "Đạo sĩ thúì Thiên Nhãn Khai kia, ta từng trêu chọc gã vài lần, xem như có vài phần bản lĩnh."

Tạ Liên đồng ý: "Ừm, đúng thế, mà còn có tài có học hẳn hoi nữa."

Hoa Thành hỏi: "Ừm, thế sao lão lại bảo môi ca ca tự đầy quỷ khí vậy?"

"....."

Tạ Liên bỗng chốc siết chặt tay, sức nhớ tay kia còn dắt Hoa Thành nên lại vội nói lỏng. Hoa Thành trầm giọng nói: "Ca ca đừng dùng mấy lời lừa gạt đám ngu ngốc kia để qua mặt ta, mau nói cho ta biết rốt cuộc đêm đó ta đã làm gì huynh đi."

"....."

Tạ Liên nghĩ thầm: "Đại khái, không phải đệ làm gì ta, mà là ta làm gì đệ..."

Bỗng nhiên, hai mắt y sáng lên: "Chờ đã, Tam Lang, nhìn bên kia kìa."

Hoa Thành: "Ca ca?"

Tạ Liên đã dắt Hoa Thành đi vào một cửa tiệm vô cùng xa hoa sang trọng ở ven đường. Ông chủ ngồi ở chỗ chường quầy đánh giá tổ hợp một lớn một nhỏ một đạo một tục lạ đời trước mắt, hỏi: "Vị đạo trưởng này muốn chọn gì?"

*Một đạo một tục: ý nói một đạo sĩ và một người phàm tục.

Tạ Liên giờ Hoa Thành lên, mỉm cười: "Không phải ta, là bé này."

Hoa Thành trong tay y nghiêng đầu.

Một nén nhang sau, Hoa Thành đi ra từ phòng sau.

Quần áo của thiếu niên Lang Huỳnh mười lăm mười sáu tuổi thoát tiên giờ chẳng còn vừa với Hoa Thành hiện tại, Tạ Liên bèn chọn riêng cho Hoa Thành một bộ mới. Hoa Thành vừa bước ra, hai mắt Tạ Liên bỗng nhiên rực sáng.

Quả là một tiểu công tử da trắng như tuyết!

Một thân áo đỏ như phong như lửa, một đôi ủng da hươu nhỏ lủng lẳng dây bạc, vừa khôi ngô vừa khí phách. Mái tóc đen của Hoa Thành bung xòa, trước đó chỉ thắt một bím cực mảnh bên má phải, Tạ Liên nhìn không được thắt thêm một bím bên má trái, đối xứng như vậy trông càng tinh nghịch hơn. Quá đáng nhất chính là nét mặt của hắn, sáng sủa ngạo nghễ, ung dung nhàn nhã, giống con nít chỗ nào chứ! Sự tương phản này quả thật khiến người ta không sao dời mắt nổi. Các cô nương đi trong tiệm đều sửng sốt, đua nhau vây thành một vòng lớn, kim lòng không dặng che ngực kêu úi á.

Hoa Thành lê bước đến trước mặt Tạ Liên, Tạ Liên vỗ nhẹ tay, khen ngợi: "Quả nhiên, Tam Lang vẫn hợp với màu đỏ nhất."

Hoa Thành bất đắc dĩ kéo bím tóc bên trái, nói: "Ca ca vui là được."

Tạ Liên thả tay xuống ôm Hoa Thành, cười ha ha đi đến trước tiệm, chuẩn bị tính tiền. Bộ đồ của Hoa Thành không rẻ tí nào, ngày thường Tạ Liên không có tiền xài vặt, cũng chẳng bao giờ vào những tiệm thế này, nhưng y có để dành một khoản tiền nhỏ để sửa nhà. Bây giờ không cần sửa nữa, cũng chẳng định ôm đồm thêm gì, mua quần áo cho Hoa Thành trước rồi tính sau. Ngay lúc Tạ Liên chậm rãi đếm từng đồng xu, từng mẫu bạc vụn, Hoa Thành chen lên trước người y, "bộp" một tiếng, đập một mảnh lá vàng trước mặt chủ tiệm.

Tạ Liên: "....."

Ông chủ: "....."

Các cô nương: "....."

Hoa Thành nói: "Khỏi thôi. Ca ca, mình đi thôi."

Hắn kéo góc áo của Tạ Liên, chấp tay bước ra khỏi tiệm trước. Tạ Liên cười cười đi theo vài bước, Hoa Thành lại đột nhiên lùi trở về, tông vào ngực y. Tạ Liên vịn vai Hoa Thành, hỏi: "Sao thế?" Hỏi xong ngược mắt lên, trông thấy một bóng hình giữa dòng người trên phố, lòng cũng lo lắng theo. Đúng lúc này, ông chủ hỏi: "Hai vị còn muốn mua gì nữa không?"

Tạ Liên nhấc tay nói: "Muốn. Làm phiền lấy bộ đồ này xuống cho ta!"

Tác giả nói:

Hoa Hoa: Hôm đó điện hạ dẫn em đến một cửa tiệm xa hoa quá trời quá đất mua đồ hiệu á (gì vậy???)

Thái tử ướp dưa muối cũng chuẩn lắm. Bởi vì ăn màn thầu húp cháo nhất định phải ăn kèm dưa muối, món này anh í luyện mấy trăm năm rồi nên cũng hơi bị sõi, với lại ướp dưa muối phần lớn thời gian không cần đun vô dưa muối, để nó ở yên đó xảy ra phản ứng hoá học là được rồi. Đa số lần anh í thất bại là vì ý chí sáng tạo quá mạnh mẽ.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

137

CHƯƠNG 137: NÚI NON HOANG VU, ĐẠI NÁO QUÁN TRỢ HẮC ẨM

Ông chủ ngạc nhiên hỏi: "Hở? Bộ đó? Đạo trưởng ngài không lầm chứ?"

Tạ Liên quả quyết: "Đúng, chính là bộ đó!"

Nói đoạn tự mình xông lên tóm lấy bộ đồ đó, xốc Hoa Thành lủi ra sau tiệm, chui vào trong rèm. Tiệm bán quần áo này vô cùng bạo dạn, tư tưởng mới lạ, xây hẳn một phòng nhỏ để thay đồ ở trong tiệm, khách hàng có thể mặc thử tại chỗ. Mọi người ngơ ngác, lát sau, chỉ thấy một đạo sĩ mặc đạo bào hoa lệ đi ngang qua cửa tiệm, vừa đi vừa lau bầu vừa lau trán, theo sau lão là một đám hòa thượng đạo sĩ hung thần ác sát, hình thù quái dị, thấy trong tiệm tụ tập đông người quá bèn bất mãn quát: "Nhìn gì mà nhìn?!"

"Hầy, thôi kệ nó, đi nhanh lên, ta lại muốn đi nhà xí rồi!"

"Chờ đã, Thiên Nhân huynh, bên này nhiều người, chỉ bằng hỏi xem các nàng có nhìn thấy không."

"Các vị nữ thí chủ có thấy một đạo sĩ áo trắng dẫn một đứa nhóc mặt quần băng vải đi ngang qua đây không?"

Ai nấy đều im re, nhưng có người lại vô ý liếc mắt về phía gian phòng sau tiệm. Đám tăng đạo tỏ vẻ cảnh giác, ra hiệu "qua xem thử đi". Thiên Nhân Khai bước nhanh đến đó, nín thở chậm rãi nhích tới gần bức rèm. Qua giây lát, lão thành linh giật ra, một tiếng hét chói tai tức thì vang lên.

Chỉ thấy một cô gái ng ỡ sau bức rèm, tóc dài đen óng buộc thành búi lỏng lẻo, c ần cổ mảnh khảnh trắng ng ần đeo một chiếc vòng màu đen rộng cỡ một ngón tay, cùng với một sợi dây bạc cực mảnh, áo đơn cỏi hơn ph ần nửa, đầu vai trắng muốt và g ần nửa tấm lưng tr ần trụi lộ ra, chực rơi mà không rơi, khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Sau khi rèm bị giật ra, thân hình của nàng run bắn, dùng tay áo che mặt, kêu khẽ một tiếng, như thể bị hành động đường đột lỗ mãng này dọa sợ. Thiên Nhân Khai hốt hải buông rèm, nói: "Xin xin xin xin xin lỗi!!!"

Một loạt hòa thượng đạo sĩ xông lên chung với Thiên Nhân Khai cũng la toáng lên: "Tội lỗi tội lỗi!" Sau đó đua nhau che kín mắt mình. Thừa dịp này, "cô gái" kia xoay phắt người lại, không phải Tạ Liên thì còn ai vào đây? Hoa Thành đang ng ỡ trong ngực y, chẳng qua đã được thân hình y che chắn. Tuy Tạ Liên là đàn ông, vai rộng hơn phụ nữ bình thường nhi ều, nhưng y chỉ kéo áo xuống ph ần nửa, để lộ vừa mức, hiệu quả rất tuyệt. Một tay bế Hoa Thành, một tay nhấc làn váy, Tạ Liên vội vã chạy ào qua đám tăng đạo đang che mắt kêu la. Ông chủ tiệm quần áo và các cô nương nhìn mà sững sờ, thấy Tạ Liên vắt giò chạy trốn, ông chủ vốn định đưa tay ngăn cản, m ồm há ra r ỡ lại cúi đầu nhìn mảnh lá vàng, mua thêm hai bộ cũng còn dư nên nhún vai mặc kệ.

Tạ Liên bế Hoa Thành chạy băng băng một mạch, lao nhanh như lốc. Người đi đường trên phố chỉ loáng thoáng thấy được một "cô gái" bế một đứa nhóc lướt qua như bay, nhanh nhẹn dũng mãnh như báo săn, khiến cho bụi đất bay đầy trời, ai cũng sắc đến ho khù khụ, quả thật khó mà tin nổi. Quán ăn vặt ven đường dính cả n ổi bụi, thế là mắng té tát: "Người có lộn không vậy!"

Trong lúc cấp bách, Tạ Liên vẫn dành thời gian quay đầu lại lớn tiếng nói xin lỗi: "Làm bậy r ỡ! Xin lỗi! Xin lỗi nha!" Lúc này, lại nghe phía sau truy ền đến tiếng hô l ồng lộn: "Đứng lại -- !!!"

Ngoảnh đầu lại nhìn, thế mà lại là đám tăng đạo vọt ra từ tiệm quần áo. Tạ Liên nghĩ bụng: "Thiệt không hiểu rốt cuộc mấy người chạy đằng sau hô 'đứng lại' vào những lúc như thế này nghĩ gì nữa, nghĩ thôi cũng biết

người bị gọi sẽ chẳng đời nào đứng lại rồi. Chi bằng tập trung tinh thần, nín hơi tập trung chạy cho lẹ!" Sau đó cắm đầu chạy nhanh hơn. Một đám người ồạt như thế chạy qua, bụi đất tung bay khắp trời, lần này quán ăn vật chẳng còn mắng nên lời, giận đến mức ném phăng cái nồi: "Mẹ nó có còn để người ta buôn bán không!"

Sau khi đuổi hai canh giờ, quả nhiên đám hòa thượng vừa đuổi vừa la làng bắt đầu đau sốc hông, càng chạy càng chậm. Mà Tạ Liên có kinh nghiệm chạy trốn phong phú không than tiếng nào, kiên trì đến cùng. Sau khi bỏ xa truy binh, y thả Hoa Thành xuống, đứng ven đường thở hổn hển từng hơi. Hoa Thành vịn hai vai y, trầm giọng nói: "Đừng hít mau quá, coi chừng bị thương."

Tạ Liên ngẩng đầu lên, thấy Hoa Thành khẽ chau đôi mày, nhưng gương mặt vẫn non choèn choẹt, nhin không được phá lên cười: "Ha ha, ha ha ha ha... Ui da!"

Đang cười tự dưng xương sườn đau nhói, Tạ Liên đưa tay che ngực, thấy Hoa Thành biến sắc bèn xua tay nói: "Không sao cả... Ở, bên kia có quán trọ hả?"

Đúng là thế thật, phía trước cách đó không xa, giữa màn đêm xanh thẳm thẳm, có một quán trọ đang lập lòe ánh vàng ấm áp, dường như đang dẫn dắt người qua đường ghé vào. Tạ Liên đứng thẳng dậy, nói: "Chúng ta vào nghỉ chân chút đi."

Hoa Thành đáp: "Được."

Tạ Liên bèn dắt Hoa Thành bước cao bước thấp đi về phía trước. Đến trước quán trọ, Tạ Liên mới phát hiện quán trọ này có hai lầu trên dưới, trông xa hoa rộng thoáng hơn lúc nhìn từ xa. Cửa chính đóng chặt, Tạ Liên nhấc tay gõ nhẹ mấy cái, hỏi: "Tìm nơi ngủ trọ, có ai ở đó không?"

Không lâu sau, có người ở trong đáp: "Tới ngay tới ngay!"

Lát sau, cửa mở ra, vài tiểu nhị mặt mày niêm nở đón chào: "Vị khách này..."

Xem ra định gọi khách quan, nhưng thấy người đến mặc đồ nữ nên vội sửa lời: "Vị cô nương này..."

Còn chưa nói ra miệng, Hoa Thành được Tạ Liên dắt tay cũng chậm rãi bước ra từ bóng tối. Dẫn theo con nít, vậy coi bộ không phải cô nương chưa lấy chồng rồi, thế là lại sửa lời: "Vị phu..."

Chữ "nhân" của "phu nhân" còn nấn ná trong miệng, gương mặt của Tạ Liên đã bị ánh vàng trong quán trọ rọi sáng. Tuy rằng người này mặc đồ nữ, dung mạo thanh tú trang nhã, nhưng thành thật mà nói, gương mặt này nhìn kiểu nào cũng thấy giống đàn ông hơn. Mấy gã tiểu nhị nhất thời ghen hòng, hồi lâu sau mới ngoan ngoãn gọi lại xưng hô ban đầu: "Vị khách quan này, mời vào trong."

Tạ Liên mỉm cười gật đầu. Bây giờ mặc loại quần áo nào cũng thuận thực miễn chê, không hề có cảm giác khó chịu trên tâm lý hoặc sinh lý. Y dẫn Hoa Thành bước qua bậc cửa thấp chằm, chọn một chỗ trong góc sảnh mà ngồi. Ngoại trừ mấy gã tiểu nhị, trong quán trọ chẳng có lấy một bóng người. Bọn họ vừa đến, cả bọn tiểu nhị lập tức đóng cửa lại, xun xoe vây sang đây, mặt cười tươi rói, trái lại những nụ cười ấy chỉ khiến Tạ Liên thấy khó chịu.

Y nhận thực đơn, nói: "Chốn hoang vu dã ngoại, tìm được một quán trọ quả thật chẳng dễ gì."

Tiểu nhị cũng hòa theo: "Còn phải nói à? Chốn hoang vu dã ngoại, vất vả lắm mới có khách, cũng chẳng dễ gì đâu!"

Chẳng hiểu tại sao, tuy bọn tiểu nhị đều đang cười nịnh nọt, nhưng nụ cười ấy hết như được vẽ lên vậy, giả tạo vô cùng. Tạ Liên không tỏ thái độ gì, lật lật thực đơn, chọn vài món ăn, lúc này bọn tiểu nhị mới cười toe toét xuống phòng bếp bảo người nấu.

Hoa Thành ngấm ngấm chiếc đũa, nói: "Ca ca, vào trúng hắc điếm mà yêu ma quỷ quái mở rồi."

*Hắc điếm: Ý nói mấy quán trọ giết người cướp của, hoặc mấy cửa hiệu bán hàng gian dối.

Tạ Liên nói: "Ừ."

Nếu không thì lạ quá, trong quán trọ một tầng ở nơi rừng núi hoang vu thế này, một hai tiểu nhị là nhiều lắm rồi, làm sao có đông tiểu nhị vậy được, lại còn rộng rãi thế nữa?

Dĩ nhiên, những đi đầu trên cũng không phải minh chứng đáng thếp gì. Nguyên nhân chủ yếu là ngay sau khi vào quán trọ, Tạ Liên lập tức ngửi được mùi máu tanh nồng nặc tươi mới.

Mùi máu tanh này, chỉ người bình thường không phát hiện được, nhưng với người sở hữu năm giác quan bén nhạy và kinh nghiệm dày mình như Tạ Liên, mùi này đã nồng đến mức không thể nào bỏ qua. Tạ Liên nói: "Lầu hai còn có người, nghe được tiếng bước chân, chẳng biết có phải cũng là lũ khách đến tìm nơi ngủ trọ không."

Nếu đúng là thế, vậy nhất định phải cứu ra. Hai người ngẩng đối diện, thấp giọng trò chuyện hồi lâu, cuối cùng bọn tiểu nhị mới bừng dỗi lên, nói: "Tới rồi!"

Tạ Liên đang định mở miệng, đột nhiên nghe được tiếng động khe khẽ truyền đến từ bên ngoài, lập tức đứng dậy nói: "Chủ quán, chúng ta muốn vào phòng nghỉ ngơi, phiền người đưa dỗi lên lầu nhé."

"Được được!"

Tạ Liên chìa một tay dắt Hoa Thành, tay còn lại thành thạo xách vác lên lầu, đoạn quay đầu dặn: "À phải, nếu có ai hỏi có nhìn thấy chúng ta không, làm phiền các người nói không nhìn thấy."

"Được được!"

Tạ Liên vội vàng lên lầu. Vừa lên chưa bao lâu đã nghe có người gõ cửa "rầm rầm rầm", quát lớn: "Mở cửa mở cửa!"

Bọn tiểu nhị tươi cười mở cửa. Loạt người xông vào rõ ràng chính là đám hòa thượng đạo sĩ Thiên Nhân Khai quyết truy đuổi đến cùng!

Bấy giờ Tạ Liên và Hoa Thành đã vào gian phòng ở lầu hai, trở tay đóng cửa lại. Chỉ nghe bên dưới có người vừa vào quán trọ đã la lối: "Nhà xí nhà xí nhà xí!" rồi chạy vội qua, có người hỏi ngay: "Ông chủ! Có nước không!"

Thấy thoát cái đến đông người như thế, bọn tiểu nhị mừng húm đáp: "Có có, ngài chờ chút, ra ngay!"

Thiên Nhân Khai nói: "Ôi, nốc chết ta luôn! Lý nào lại thế, cái 'viên Ngọc Khiết Băng Thanh' kia đúng là kịch độc nhân gian. Ta mới uống hai chục chén hà, chừng nào mới uống đủ chín chín tám một chén đây?"

"....."

Tạ Liên thật sự không ngờ đám hòa thượng đạo sĩ này lại chân chất như thế, bảo bọn họ uống chín chín tám một chén là bọn họ định uống thật. Một tăng nhân còn nói: "A di đà Phật, bần tăng đã uống hai mươi lăm chén, không thể không nói, thuốc giải cũng hiệu quả quá chứ, bây giờ bần tăng xác thực cảm thấy đỡ hơn nhiều."

Nghe vậy, Tạ Liên dờ khóc dờ cười, lần mò khắp nơi định tìm xem có chỗ nào có khe có lỗ để ngó trộm không. Chỉ thấy Hoa Thành ngẩng xồm ở mặt đất cạnh bên, nói: "Ca ca, nhìn chỗ này nè."

Tạ Liên cũng ngẩng xồm xuống, nhìn chỗ Hoa Thành chỉ nhưng chẳng thấy gì khác thường, bèn hỏi: "Chỗ này thì sao?"

Hoa Thành đột nhiên chột một ngón tay xuống, mặt đất cứng ngắc tức thì xuất hiện một lỗ nhỏ, từng tia ánh vàng rơi lên. Hoa Thành nói: "Chỗ này nhìn được nè."

"....."

Tạ Liên cúi người, rình trộm bên dưới thông qua cái lỗ kia. Đám đạo sĩ ng ỡ quanh bàn dài giữa sảnh, Thiên Nhân Khai đập bàn mắng: "Hừ! Lần này là chúng ta khinh suất, lần sau gặp lại tên đạo sĩ tà quái đó, tuyệt đối sẽ không cho hắn cơ hội lợi dụng nữa, nhất định phải một mẻ tóm gọn Hoa, Hoa, Hoa thành chủ, thay trời hành đạo!"

Tạ Liên nói nhỏ: "Tam Lang, rốt cuộc đệ đắc tội bọn họ thế nào vậy?"

Hoa Thành vẫn chưa trả lời, đã có người hỏi giúp Tạ Liên: "À phải quên hỏi, sao các huynh cũng đến bắt tên Quỷ vương này vậy? Kết thù gì với hắn?"

Thế là cả bọn bắt đầu mở đại hội giao lưu phê phán:

"Nhắc tới thật đáng hận! Hai mươi năm trước, trong một thôn trang, có một con heo tinh nổi cơn điên tông sập nhà chủ nhân, nhà sập chết cả hộ. Con heo đó chạy trốn đến chợ Quỷ, lúc ấy ta vừa nhập đạo, định đi bắt nó thì bị một bầy quỷ vợ gậy đánh đuổi, đúng là mối nhục lớn mà. Hắn còn phách thuộc hạ nói với ta có gì người có thể ăn sạch cả nhà heo mà heo không thể báo thù giết cả nhà người."

Không báo là người gặp may, báo là đáng đời người. Các huynh nói thử xem, trên đời làm gì có đạo lý nào ngược ngạo như thế!"

"Trùng hợp vậy, tình huống của bản phái cũng tương tự, có đi đâu là vì một con gà tinh."

"Cũng đơn giản thôi, vì bản phái thờ phụng thần quan mà hắn chỉ đích danh muốn đánh đổ, nên bọn ta xây bao nhiêu quán hắn đốt bấy nhiêu quán, đúng là tức sôi ruột mà! Vô lý quá thế đáng."

"Còn nữa còn nữa. Các người biết sư huynh của ta chứ, kỳ tài trời sinh, tài ền đ ồ vô lượng! Mỗi tội có một tật xấu nhỏ là mê gái như mạng. Mười mấy năm trước, một ả kỹ nữ quỷ dụ dỗ sư huynh của ta, hút huynh ấy thành người khô, Hoa, Hoa, tên Quỷ vương đó thế mà lại bao che cho ả."

Bên dưới phê phán sôi nổi, bên trên Hoa Thành lại tỏ vẻ chán chường, thậm chí chẳng thèm cười nhạo. Lúc này, Thiên Nhân Khai nói: "Hình như ta từng nghe về sự huynh của người r ồi, có phải cái vị năm xưa mượn danh nghĩa làm pháp sư, cưỡng bức vài phụ nhân có chồng, bị giam ba tháng r ồi được thả ra không?"

*Nguyên văn là mê gian, ý nói là cưỡng bức trong tình trạng người ta không biết như bị bỏ thuốc bất tỉnh này nọ.

"Khụ khụ khụ!"

Đúng lúc này, bọn tiểu nhị bưng đồ ăn lên, mọi người vội nói: "Đồ ăn lên r ồi đồ ăn lên r ồi, nào nào nào, Thiên Nhân huynh đừng nói nữa, dùng cơm thôi."

Tạ Liên nhồm dậy, nhìn lướt qua đồ ăn đặt trên bàn do bọn tiểu nhị đưa tới, Hoa Thành nói: "Khỏi cần nhìn. Vào miệng là ngã ngay."

Tạ Liên nói khẽ: "Vậy phiền phức r ồi."

Tuy đám hòa thượng đạo sĩ này bám riết không buông, đáng ghét miễn chê, nhưng cũng không thể để bọn họ bỏ mạng tại hắc điểm quỷ dị này, nhưng lại không tiện lên tiếng nhắc nhở. Bây giờ, Thiên Nhân Khai chợt lên tiếng: "Chờ đã!"

Lão nhìn chằm chằm mấy đĩa thức ăn, ngăn cản những người khác, ánh mắt sắc lẹm. Tạ Liên thầm khen: "Quả nhiên có vài phần đạo hạnh!"

Mọi người hỏi: "Thiên Nhân huynh sao thế?"

Thiên Nhân Khai duỗi một ngón tay quét mép đĩa, đoạn giơ ngón tay lên cao, mắng: "Ta quét có một ngón tay mà nhiều dầu thế này! Đĩa cũng không rửa sạch, các người làm ăn thế mà coi được à?!"

"....."

Tạ Liên còn tưởng lão phát hiện manh mối gì, ngờ đâu lại là manh mối theo nghĩa khác. Mặc dù cảm thấy hơi cạn lời, nhưng kết quả tương tự là tốt rồi. Thiên Nhân Khai vừa nói, đám tăng đạo đua nhau kêu lên: "Ồi trời ơi đúng rồi, cái gì dính dớp thế này, cứ như nước bọt vậy... Groom đã! Trong món này có tóc!"

Có người chọt đũa vào khuấy vài cái, quả nhiên khuấy lên mấy cọng tóc đen: "Ồi mẹ ời, phòng bếp của các người bị sao thế, ai ở trong đó vậy?"

Tiểu nhị chà tay cười xòa: "Cái này... gần đây mới làm thịt vài con heo, chắc là lông bờm heo!"

Ngặt nổi mấy cọng tóc đen mà đũa gấp càng kéo càng dài, càng kéo càng dài: "Có lông bờm heo nào dài vậy à? Có phải mẹ của ông chủ các người đang gội đầu trong bếp không?"

"Còn không mau rút xuống làm lại!"

Tiểu nhị vội nói: "Vâng vâng vâng, chúng ta làm lại ngay, làm lại ngay, các vị đại gia uống nước đi, uống nước đi."

Tạ Liên nghĩ thầm: "Uống nước cũng không được, chắc chắn trong nước đó cũng bỏ dờ!"

Nhưng tiểu nhị còn chưa xuống phía dưới, mọi người vừa đưa nước đến bên miệng, Thiên Nhân Khai chọt quát: "Quay lại đây!"

Tiểu nhị lại lùi về, cười xun xoe: "Đạo gia còn gì phân phó?"

Thiên Nhân Khai hỏi: "Ta hỏi người, người có thấy một ả đàn bà thoát nhìn rất quái đản dẫn một đứa con nít đi ngang qua đây không?"

Quả nhiên lão đã hỏi. Tạ Liên nhủ thầm: "May là mình đã sớm dặn đừng nói cho lão biết." Nào ngờ vừa nhủ xong, chợt nghe gã tiểu nhị đáp ngay tấp lự: "Ồ, có ạ!"

Tạ Liên: "???"

Mọi người kinh hãi, đặt nước xuống, hạ giọng hỏi: "Ở đâu?"

Tiểu nhị cũng hạ giọng đáp: "Ngay trên lầu á!"

Đám tăng đạo nhất thời đề cao cảnh giác, ánh mắt đồng loạt ngược lên. Tạ Liên nhanh tay lẹ mắt chặn lỗ đen mà Hoa Thành chọc ra. Lát sau chỉ nghe lục cà lục cục, dường như có một đám người chạy lên lầu. Tạ Liên lẳng lặng áp sát cạnh cửa, nghe tiếng bước chân, là tiểu nhị dẫn đám người kia rón rén lên đây. Tạ Liên tay trái bế Hoa Thành, tay phải cầm kiếm, Nhược Da che chắn bên người, võ trang đầy đủ, đang đề phòng mười hai vạn phần, chợt nghe tiếng bước chân đó lướt qua trước phòng mình, đi sâu vào hành lang. Y không khỏi thấy lạ, bèn nhích đến cạnh cửa, nhìn ra ngoài qua khe cửa, không ngờ đám người kia lại lướt qua căn phòng này, bao vây trước cửa một gian phòng khác.

Hình như trong gian phòng đó có người, ánh sáng mờ ảo xuyên qua giấy che cửa sổ, phản chiếu ảnh cắt bóng đen kịt của một cô gái ngồi cạnh bàn.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

138

CHƯƠNG 138: NÚI NON HOANG VU, ĐẠI NÁO QUÁN TRỢ HẮC ÁM (2)

Làm thế nào cũng không ngờ rằng, thì ra gã tiểu nhị lại hết lòng tuân thủ lời hứa, thật sự không khai bọn họ ra mà nói về người khác.

Xem ra ngoại trừ hai người họ, còn có một "ả đàn bà quái đản" dẫn một đứa con nít đến quán trọ này tìm nơi nghỉ chân.

Đám người Thiên Nhân Khai đưa mắt nhìn nhau, kẻ này người nọ dùng tay ra hiệu, đang định đá cửa thì ngọn đèn trong phòng bỗng dưng tắt lịm, ánh sáng biến mất. Tiếp theo chỉ nghe tiếng bước chân "cộp cộp cộp" vừa nhanh vừa gấp, một cô gái xinh đẹp kéo mở cửa phòng, mắng té tát: "Đêm hôm khuya khoắt cả đám đàn ông thú vị các người tụ tập trước cửa phòng bà định làm gì? Bà nội các người tức ta muốn tắm rửa, các người tới đây định làm gì? Hả?!"

Cô gái này dáng người yếu điệu, mặt không son phấn, tuy khí thế hết như con gà chọi, nhưng đích xác là nữ nhi. Cô ả phun một hơi, xắn tay áo lên mắng tiếp: "Lại còn là một đám hòa thượng đạo sĩ nữa cơ, chẳng phải các người là người xuất gia sao? Sao lục căn bản thể?!"

*Lục căn: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Người xuất gia thì lục căn phải thanh tịnh.

Vài hòa thượng ngập ngừng: "Hiếu l'âm, hiếu l'âm thôi..."

Cô ả kia trợn đôi mày liễu, giơ tay làm bộ muốn đánh: "Bà chả quan tâm các người hiếu l'âm hay hiếu đúng đâu nhé, nếu còn không đi, coi chừng bà thưởng cho các người một chậu nước tắm!"

"Ôi ôi ôi, nữ thí chủ này sao lại thế chứ? Có sao không chú ý nhân phẩm đến vậy?"

"Đi mau đi mau..."

Tuy gương mặt cô ả trông rất xa lạ, Tạ Liên lại cảm thấy chất giọng và điệu bộ của ả vô cùng quen thuộc, lát sau khẽ cất giọng gọi: "Lan Xương?"

Hoa Thành nói: "Đúng thế. Là ả."

Thấy đám người giải tán, Lan Xương như thỏ phào nhẹ nhõm, nhìn trái ngó phải rồi vội vã vào phòng đóng cửa lại. ả không bơi lội son phấn, dùng mặt mộc gặp người, dầu cho khéo mắt chân mày hơi nhiều vết chân chim, trông khá già dặn, song lại thanh thú một cách bất ngờ, Tạ Liên suýt nữa không nhận ra ả. Nếu hôm đó trên điện Thiên Võ, ả trưng gương mặt này gặp người, chỉ e lời biện bạch của Bùi Minh sẽ không còn hùng hồn như thế nữa. Vào lần đầu tiên vạn quỷ xao động trước khi núi Đồi Lô mở lại, yêu ma quỷ quái bị trấn áp ở các nơi chạy trốn hàng loạt, trong đó bao gồm Lan Xương và linh hồn thai nhi. Nếu "ả đàn bà quái đản" mà tiểu nhị nói là ám chỉ Lan Xương, vậy đứa con nít mà ả dẫn theo phải chăng chính là...

Tạ Liên thì thầm với Hoa Thành: "Chắc hẳn linh hồn thai nhi cũng ở chung với ả. Vật đó quá nguy hiểm, không thể để bọn họ chạy lung tung như vậy được."

Thế nhưng chính quán trọ này đã là một gian hắc điểm, còn thêm một đám pháp sư nhân gian truy đuổi Hoa Thành ở đây quá rồi. Muốn bắt Lan Xương và linh hồn thai nhi trong tình huống thế này, nào dễ như nói chứ?

Đám tăng đạo đi tới đầu cầu thang, tiểu nhị hỏi: "Sao vậy? Không phải người các vị đạo gia muốn tìm hả?"

Thiên Nhân Khai nói: "Không phải! Hầy! Ta hỏi lại người, vậy người có nhìn thấy một đạo sĩ dẫn theo một đứa con nít không?"

Tiểu nhị nghĩ rồi đáp ngay: "Đạo sĩ dẫn con nít thì không có, nhưng đạo sĩ đi một mình thì có!"

Nghe vậy, cả bọn tức khắc xốc lại tinh thần, hạ giọng hỏi: "Ở đâu?"

Gã tiểu nhị cũng hạ giọng đáp: "Ở đây nè."

Lần này gã chỉ một gian phòng khác. Đám đạo sĩ lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó rón rén đi theo tiểu nhị lần nữa.

Nào ngờ lần này bọn họ mới vừa đi tới cách cửa phòng chừng ba trượng, chợt nghe một tiếng xé gió sắc lẹm, một lá bùa vàng bay ra từ khe cửa, sượt qua mặt Thiên Nhân Khai, ghim vào vách tường sau lưng lão. Cả bọn giật thót, nháo nhào nhìn lá bùa kia, chẳng ngờ nó hệt như mảnh thép cắm phân nửa vào tường, khiến cho ai nấy cũng sợ hãi không thôi.

Đám tăng đạo đang định xông vào phòng, Thiên Nhân Khai lại ngăn cản bọn họ, nói: "Không phải hử! Nhưng cũng là một nhân vật lợi hại, mọi người đừng manh động, chỉ tổ gây thêm rắc rối." Sau đó chấp tay nói: "Quấy rầy cao nhân rồi. Hiểu lầm thôi."

Người trong phòng không trả lời, quả thật rất có phong phạm của cao nhân. Đám tăng đạo lùi ra, có người hỏi: "Đạo huynh, sao huynh lại nói kẻ trong phòng không phải hử? Cách đạo sĩ đứng nát kia ném ám khí cũng mạnh bất thường cơ mà?"

Đạo sĩ đứng nát... Tạ Liên nghĩ cả buổi mới nhận ra "ám khí" là chỉ viên Ngọc Khiết Băng Thanh, nhủ thầm: "Được rồi..."

Thiên Nhân Khai hạ giọng đáp: "Tất nhiên không phải rồi. Cùng là ném ám khí, nhưng cách ném và độ lực của kẻ trong phòng yếu hơn đạo sĩ đứng nát kia một chút..."

Lời còn chưa dứt, bảy tám lá bùa vàng "vù vù vù" bắn tới từ sau lưng họ, hệt như mưa tên ghim vào tường và cửa. Đám tăng đạo hoảng hốt, không dám hó hé nữa, vội vã phóng xuống lầu. Thấy cả bọn đều giải tán, Tạ Liên khê khàng mở cửa, rút một lá bùa vàng xuống khỏi tường, đem về

phòng mình. Hoa Thành dùng hai ngón vân vê lá bùa vàng, nhìn thoáng qua rồi nhẹ tay vứt đi, đi đến nhiên nói: "Khả năng quan sát của Thiên Nhân Khai khá đấy chứ."

Bên ngoài lá bùa vàng được phủ một lớp linh khí, thế nên lúc bắn ra mới sắc như dao cạo, cứng như sắt thép ghim sâu vào tường ba phần.

Còn trước đó Tạ Liên bắn viên thức ăn có thể nuốt vào bụng với uy lực như bắn đạn sắt bi thép, toàn bộ đều nhờ sự bộc phát và khống chế độ lực của chính mình, chẳng thêm bất cứ pháp thuật linh lực gì. Suy cho cùng y cũng đã sống mấy trăm năm không pháp lực, từ lâu đã quen với việc dựa hết vào bản thân, không dựa vào pháp lực. Thiên Nhân Khai định đoạt cao thấp ở điểm này.

Tạ Liên tự hỏi: "Rốt cuộc trong quán trọ này tụ hội người ở mấy phương? Tại sao lại có một đạo nhân như thế trong quán trọ? Chẳng lẽ đến để phục ma trừ yêu? Đám phạm tăng tục đạo kia không phát hiện là chuyện bình thường, nhưng đạo nhân trong phòng có trình độ như thế, làm sao không phát hiện quán trọ này quái gở cho được. Nói chung bất luận thế nào, tuyệt đối không thể để đám hòa thượng đạo sĩ đó phát hiện Tam Lang đang ở đây, bằng không nếu họ làm ầm lên, để đạo nhân trong phòng nghe thấy, e rằng lại có thêm nhiều người truy đuổi. Chỉ sợ người này còn khó đối phó hơn mấy chục kẻ bên phe họ cộng lại."

Mọi người xuống lần lần nữa, trở ra sảnh ngoài quanh bàn dài. Từ cái lỗ mà Hoa Thành chọt ra, Tạ Liên thấy tiểu nhị nói: "Bây giờ ta sẽ xuống bảo phòng bếp nấu lại ngay, phiền các vị đạo gia chờ một chút, hí hí hí."

"Khoan đã! Mang nước xuống luôn đi. Rửa sạch chén của các người rồi hãy đem lên lại."

"Dạ dạ. Hí hí hí."

Tiểu nhị cười xun xoe lui xuống, hẳn là đi vào phòng bếp. Tạ Liên sức nhớ mới này ở ngoài hình như mình thấy phòng bếp nằm sau quán trọ, thế là vội bế Hoa Thành trèo qua cửa sổ, đi ra ngoài quán, lượn quanh một vòng, nhặt vài hòn đá nhỏ dưới đất, cầm trong tay dự phòng.

Lần mò đến ngoài tường phòng bếp, Hoa Thành lại dùng một ngón tay, bức tường hệt như miếng đậu hũ, lẳng lẳng xuất hiện một cái lỗ. Tạ Liên áp sát vào, xem thử rốt cuộc ông chủ của hắc điểm này là thần thánh phương nào.

Ánh sáng trong phòng bếp mờ tối, chỉ đốt vài ngọn đèn nhỏ lay lắt, chẳng có một bóng người. Nhưng lẳng tai nghe kỹ lại, tất sẽ nghe được tiếng gặm thức ăn ngồm ngoàm truyền đến từ nơi nào đó.

Tạ Liên thay đổi vài góc độ, cuối cùng phát hiện tiếng động này truyền đến từ dưới bếp lò. Đường nhìn của y bị bếp lò chặn mất, nhưng bên bếp lò xây bằng gạch lấp ló một cặp chân người. Rõ ràng người đã chết ngắc, nhưng thi thoảng vẫn nhúc nhích nường theo tiếng gặm thức ăn ngon lành.

Lúc này, mấy gã tiểu nhị đi vào phòng bếp, gọi: "Đại vương..."

Sau bếp lò, một gã đàn ông tóc tai rối bù, mặt mày bản thủ đột nhiên ngẩng đầu lên, miệng còn nhai thức ăn, lúng búng quát: "Gì đấy?!"

Gã ta máu me đầy mồm, mắt lóe ánh xanh lục, miệng ngậm một cái tay người hệt như gặm chân gà. Dù rằng mặt mày và bộ dạng đều vô cùng đáng sợ, nhưng liếc mắt một cái vẫn nhìn ra được, chính là gã đàn ông bị Thích Dung nhập xác!

Gã phờnng quai hàm, hút nhanh cái tay người chưa gặm hết vào miệng, lát sau phun vài mẫu xương vào mặt mấy tên "tiểu nhị", mắng: "Lũ vô dụng lớn lên trong cứt các người! Gọi gì mà y như khóc tang, bố còn tưởng cơm đưa tới rồi chứ. Người đâu? Thịt đâu? Chẳng phải đã đưa thuốc cho các người rồi sao?! Sao cái lũ bên ngoài vẫn chưa ngã?!"

Xem ra người nằm dưới đất bị Thích Dung gặm thịt, nếu không phải chủ nhân ban đầu của nơi này, thì chính là khách qua đường khác.

Bọn tiểu nhị tủi thân nói: "Đại vương, không phải bọn ta vô dụng, tại đám hòa thượng đạo sĩ đó cứ chê ổng chê eo, lúc thì chê đĩa nhồi dầu, lúc thì chê trong thức ăn có tóc, không chịu ăn đồ mà bọn ta bưng lên."

"Chèm chẹp chèm chẹp", Thích Dung máu tươi dính trên mười ngón, quát: "Cái gì? Con mẹ nó! BỐ đây đích thân xuống bếp nấu cơm chém đầu cho chúng nó, chưa bắt chúng nó quỳ xuống đất liếm sạch thì nên khóc lóc ăn mừng đi, ai cho đờm mặt chó chúng nó chề? Chắc phải cho chúng nó ăn thử mấy món còn thua cứt chó mà Thái tử biểu ca của ta nấu, chúng nó mới biết phải quỳ xuống đội ơn bố!"

*Cơm chém đầu: ý nói bữa cơm cuối cùng của tử tù trước khi bị xử trảm.

Tạ Liên: "....."

"....." Hoa Thành an ủi: "Ca ca, đừng để ý lời lẽ của một kẻ rác rưởi."

"....." Tạ Liên đáp: "Ừa."

"Đầu tại lũ vô dụng các người, rửa cái đĩa cũng không sạch!"

Bọn tiểu nhị bị Thích Dung chồm lên đánh mắng một trận, xả giận đủ rồi, Thích Dung mới xắn tay áo lên, lau máu tươi nhễ nhại bên mép, vớ lấy cái xẻng, gõ đến nỗi chảo sắt kêu loảng xoảng, chửi xối xả: "Làm lại liền đây!!! Cho chúng bây mở to mắt chó lĩnh hội tài nghệ của bố! Để xem lần này chúng bây còn dám nói xằng gì nữa!"

Nấu đến khi thế sục sôi, không lâu sau, quả nhiên Thích Dung lại nấu xong một bàn cơm nữa, lệnh cho vài tiểu nhị bưng lên.

Bàn này xem như thơm ngon, chạy ra chạy, mặn ra mặn, dầ nước đầy đủ. Tạ Liên quay lại phòng trò ở lầu hai, nhìn lên xuống dưới, đám tăng đạo đua nhau khen ngợi: "Tay nghề khá lắm!"

"Đúng nha! Tay nghề quả là được phết, nhất là món chân gà muối tiêu này, béo ngậy... có phải béo quá rồi không, ta chưa từng thấy chân gà nào thon dài như ngón tay thế này?"

Bọn tiểu nhị nói: "Ồ! Đây là món ruột của quán ạ, không phải chân gà bình thường, là chân gà Bạch Phượng quý hiếm thượng đẳng được tuyển

chọn kỹ lưỡng, lóc sạch móng tay. Có phải mềm mại nõn nà như thiếu nữ, khiến con tim đập thình thịch không?"

*Bạch Phượng là một loại thần diệu trong truyền thuyết.

"Chí lý. Có đi đâu hợp ý ta nhất là món da heo xào này nè, da heo sém vàng non mềm, độ lửa vừa đúng... Ấy khoan sao heo này lại có hình xăm vậy."

Bọn tiểu nhị nói: "Í! Không phải hình xăm đâu, chỉ là đại sư phụ bếp trưởng của bọn ta cố ý khắc riêng để phô bày kỹ thuật siêu phàm của mình á, chút trò vật khoe mẽ thôi. "

"Hình như món sườn xào chua ngọt này chưa nấu đủ canh giò, cho nhiều nguyên liệu quá, chắc không phải xài đồ cũ nên muốn dùng vị dấm đường át vị khác đâu nhỉ?"

Bọn tiểu nhị nói: "Ớ! Không thể nào, nguyên liệu của bản quán đâu là giết hôm nào hôm nấy, chỉ tại khẩu vị của đại sư phụ quán ta hơi nặng thôi."

"....."

Mắt thấy đám tăng đạo khen không ngớt miệng, chực gấp đũa ăn, Tạ Liên thật sự không nhịn nổi nữa, tung một hòn đá nhỏ khi nãy nhặt, ném ra ngoài qua lỗ nhỏ kia.

Lần này ném trúng cái tay nâng chén trà chuẩn bị "uống nước giải độc" của Thiên Nhân Khai, cánh tay lão run một cái, nước trong chén trà hắt ra ngoài, tạt vào mặt của tiểu nhị đang cười hềnhềnh bên cạnh.

Rõ ràng nước trà không hề nóng, tiểu nhị đó lại như bị nước sôi dội trúng, bùm mặt hét thảm thiết: "Á!!!!"

Lần này cả bàn đầy người đều sửng sốt, lũ lượt giơ kiếm lên: "Chuyện gì thế?!"

Thiên Nhân Khai túm lấy tay của tiểu nhị, cạy ra, mọi người "ối" đích một tiếng. Chỉ thấy ngũ quan trên mặt tiểu nhị thế mà đã tan chảy hơn phân nửa, tựa như hắt một chén nước lên tờ giấy trắng, màu mực loang dãn, mờ mờ nhòe nhòe, vết mực nước lan rộng bên má, trượt xuống dưới.

Ngũ quan và điệu cười của gã, thế mà toàn dùng bút vẽ lên!

"....."

Chúng tăng đạo không nói hai lời, hất phăng cái bàn, lao vào choảng nhau với bọn tiểu nhị trong quán trọ.

Bọn tiểu nhị bị đánh đến ôm đầu khóc lóc la làng: "Các vị đạo gia!!! Đừng đánh nữa! Cái đó, cái đó đó, ả đàn bà quái đản dẫn theo đứa con nít mà các người muốn tìm!!! Đạo sĩ kỳ quặc! Hắn đang ở trên lầu! Bọn họ ở ngay trên lầu! Các người đi tìm bọn họ đi! Tha cho ta đi! Ta chỉ làm công tạm thời thôi!!!"

"Xía! Làm công tạm thời à, lòi ai đó?"

"Muốn gạt bọn ta hả? Không dễ vậy đâu! Bây giờ mới nói đã muốn rồi!"

Tiểu nhị khổ không tả xiết: "Không có gạt các người! Ta nói thật mà!"

Bên dưới lầu đã rần rần, thấy đám pháp sư đang ở thế thắng lợi, Tạ Liên lắc đầu mặc kệ, định thừa dịp hỗn loạn đi bắt Lan Xương và linh hồn thai nhi. Ngờ đâu cửa còn chưa mở, chợt nghe ngoài hành lang truyền đến một tiếng thét chói tai, Lan Xương hoảng sợ nói: "Đừng... ta xin người, ta không muốn đi! Van xin người thả chúng ta đi đi! Ta quỳ xuống dập đầu với người!"

Một thiếu niên giận dữ cất giọng: "Ai cần người quỳ xuống dập đầu? Các người đi rồi, ta... tướng quân nhà ta tính sao đây? Mẹ nó, lần này bị mẹ con các người hại thảm! Bớt nói nhảm đi, theo ta trở về!"

Nghe giọng nói này, Tạ Liên đẩy phăng cửa ra, hỏi: "Là người?"

Ngoài hành lang, một thiếu niên áo đen đang chắn trước mặt Lan Xương, sắc mặt tối sầm. Tạ Liên vừa ra, đối phương khẽ ngược đầu, kinh ngạc thốt: "Là huynh?!"

Tạ Liên bước ra khỏi cửa, hỏi: "Phù Dao? Sao ngươi lại ở đây?"

Thấy y, Lan Xương tròn to mắt: "... Thái tử?"

"....." Phù Dao nhìn Tạ Liên từ trên xuống dưới một lượt, khóe miệng gằn giật, chỉ ít mắt không trợn lên, hỏi ngược lại: "Sao huynh cũng ở đây?"

Tạ Liên cúi đầu nhìn mình, vội vàng cởi bộ đồ nữ vứt đi, đáp: "Kể ra dài dòng lắm."

Lúc này, Phù Dao nhìn thấy Hoa Thành chấp tay đứng cạnh Tạ Liên, con ngươi chợt co rút.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

139

CHƯƠNG 139: ĐẠI NÁO HẮC ĐIỂM Ở NÚI HOANG VU (3).

*Hắc điểm: quán trọ giết người cướp của (thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu)

Phù Dao thất thanh nói: "...Người?!"

Hoa Thành hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới. Lan Xương thấy thế lập tức chạy thực mạng. Phù Dao nhận ra, lập tức quay đầu lại hét to: "Đứng lại!"

Lan Xương còn chưa kịp chạy được mấy bước, một dải lụa trắng bỗng chốc được tung ra, quấn lấy cổ chân của nàng ta. Lan Xương bị vấp ngã co người ôm lấy bụng nhỏ. Hoá ra, thai linh kia lại bị nàng giấu trong bụng. Tà Liên vừa thu Nhược Da, vừa nói: "Người kêu nàng đứng nàng lỳên đứng sao? Kêu to cũng vô dụng thôi. Đúng rồi, người mới vừa nói tướng quân nhà người, tướng quân nhà người làm sao vậy?"

Phù Dao không đáp, hừ một tiếng, tiến lên túm lấy cánh tay của Lan Xương, xem ra là vô cùng tức giận, bắt lấy nữ tử, động tác không những không chút khách khí, thậm chí vừa rồi còn chửi một câu "Mẹ nó", trông một chút cũng không giống Phù Dao trước đây. Ai ngờ, hắc còn chưa kéo được Lan Xương lên, bụng nàng bỗng nhiên phình to ra như thổi khí cầu, bất ngờ bắn ra một đạo bóng trắng, nó thét chói tai, đánh về phía Phù Dao.

Thai linh!

Mỗi lần trở về bụng nương, thai linh đầu sẽ tích tụ thêm năng lượng mới, vì vậy, một đòn này cực kì hung hiểm, Phù Dao không thể không chuyên tâm đối phó, đánh ra một chưởng. Thai linh giống như quả bóng bị

hắn đánh, "Ầm" một tiếng đâm vào vách tường, sau đó bật về phía Tạ Liên. Phù Dao hét lên: "Bắt nó! Đừng để cho nó chạy!"

Tạ Liên còn chưa hành động, Hoa Thành đã tiến lên chắn trước người y. Quả bóng nhỏ đang phi nhanh vội thắng gấp trước mặt hắn, lại lần nữa đánh úp về phía Phù Dao. Bên này, vài tên quý vừa chạy vừa nhảy, rối loạn vô cùng, phía dưới cũng loạn đến mức kỳ cục. Chỉ nghe nhóm "Tiểu nhị" dưới lầu khóc lóc van xin: "Các vị đạo gia giờ cao đánh khê! Chúng tiểu nhân cũng chỉ là vì miếng cơm manh áo!" "Đúng đúng! Chúng ta cũng không dám nữa đâu! Thật ra ngày thường cùng lắm là đi trộm mấy con gà gàn nhà để ăn, đâu là do vị Lục, Lục đại gia kia, nhất định ép chúng ta làm thuộc hạ của hắn, sai chúng ta đi bắt người về làm thức ăn, hiện tại hắn đang ở trong trù phòng!"

Trù phòng: phòng bếp.

Thấy mọi việc đại loạn, Tạ Liên lập tức nhớ tới một chuyện, từ lầu hai nhảy xuống. Thích Dung đang ở trong trù phòng bắt chéo hai chân, vừa vui vẻ xỉa răng, vừa vui vẻ chờ "Đồ ăn" đưa đến tận cửa, nhưng chợt nghe một tiếng "Ầm" lớn, một bóng người đá sập mặt tường, nhảy vào trực tiếp hỏi: "Thích Dung, Cốc Tử đâu rồi?"

Cách thức vào cửa của võ thần nọ làm cho Thích Dung hoảng đến mức nhảy dựng lên: "Huynh?! Tới bằng cách nào? Huynh gõ cửa thì chết sao?!"

Tạ Liên không nhiều lời, tiến lên đè đầu gã xuống thốt gở, sau đó nói: "Đừng có nói nhảm nữa! Người ném đĩa bé kia đi đâu rồi hả?"

Thích Dung nghe răng trợn mắt, cười nói: "Hehehe, huynh xem, trên đất là cái gì?"

Trên đất là cái gì? Đầu là xương người!

Tạ Liên tức giận, tay tăng thêm lực, Thích Dung gào khóc thảm thiết: "Á Á Á Á cái tay! Cổ ta gãy mất! Gãy, sắp gãy rồi đấy! Thái tử biểu ca từ từ đã nào! Được được được ta nói thật được chưa? Là ta lừa huynh! Chưa có ăn! Còn chưa có ăn! Chỉ định ăn thôi!"

Tạ Liên quát: "Vậy nó ở đâu!"

Thích Dung nói: "Đừng có đề! Đừng đừng đừng đừng có đề! Ta nói cho huynh! Tiểu tử kia bị ta nhốt ở phòng chất củi, huynh mở cửa ra là thấy!"

Tạ Liên lệnh cho Nhược Da trói chặt Thích Dung, mở cửa nhỏ bên hông trù phòng ra, quả nhiên thấy Cốc Tử nằm cuộn tròn ở bên trong. Tạ Liên thử dò hơi thở, thấy hô hấp của nó vẫn còn ổn định, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, đang an giấc ngủ say. Tạ Liên nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi bước lên, lại thấy thân thể đứa nhỏ này nóng bừng, hình như đã sốt cao, thần nghĩ không ổn rồi. Lúc này, những hòa thượng đạo sĩ kia cũng lao vào. Vừa vào trù phòng, dẫm phải xương cốt ngổn ngang đầy đất thì suýt trượt chân, thấy khung cảnh rợn người này mà phát hoảng, đồng thanh nói: "A? Hắc điểm!"

"Chẳng lẽ những món ăn bên ngoài đó đều là làm từ thịt người?!"

"Ta đã nói là làm gì có móng gà nào thon dài như ngón tay người rồi mà!"

Ngay lúc này, lại là một tiếng vang lớn, trên trần nhà thủng một lỗ lớn, một đạo bóng trắng bay vào. Mọi người sốt sắng: "Thứ gì?!"

Trong giây lát, Phù Dao cũng nhảy xuống từ cái lỗ kia, một tay ném ra hơn mười tấm hoàng phù*, quát: "Cút hết cho ta! Đừng có ở đây cản trở ta bắt người!"

Hoàng phù: bùa chú màu vàng

Mọi người cảm thán: "A! Cao nhân!"

Ngay sau đó, Lan Xương cũng lê thân thể nhảy xuống dưới, hô: "Đừng đánh!"

Mọi người kinh ngạc: "Á! Nữ nhân!"

Những tấm hoàng phù đó thế bay như đỉnh nhọn, tựa phi đao, Tạ Liên hơi hơi nghiêng người tránh thoát, nhưng Thích Dung lại không có khả năng tránh được, phần lưng y phức nát tươm, điên cuồng kêu thảm thiết: "Bố người ta giết quỳ kìa!!!"

Mọi người ủa lên, vây quanh gã nghiên cứu: "Nhìn này nhìn này, vi diệu chưa!"

Một gian trừu phòng yên tĩnh chật hẹp, thoáng chốc đã chật chội vô cùng, lại còn cái cộ ầm ỉ. Phù Dao bay lên bay xuống đuổi theo thai linh, mà Lan Xương cũng bám đuôi Phù Dao chạy điên cuồng. Nửa bên mặt của Thích Dung bị Tạ Liên đè trên thớt gỗ đến biến dạng, nửa còn lại dính hoàng phù cũng trở nên méo mó, gào khóc nói: "Tại sao? Tại sao lại có nhiều người như vậy? Người là ai? Còn người là ai? Mẹ nó có để cho người ta ăn cơm không đây??? Ta có thù oán gì với các người hả?!"

Nói tới đây, tròng mắt gã chuyển động một cái, đột nhiên xuyên qua mặt vách tường bị sụp xuống ở gian trừu phòng, thấy được ra bên ngoài khách điểm. Hoa Thành dường như căn bản không thấy cảnh tượng hỗn chiến bên này, khí định thần nhàn* mà ngồi dưới một gốc cây dựng lá vàng thành cung điện. Cũng không biết hắn chơi cái trò chán đến chết này bao lâu, hiện tại trước mặt, đã dùng hơn mười phiến lá vàng đắp thành một căn phòng nhỏ hoa lệ. Thích Dung lập tức căng giọng hô lên: "Các vị mau nhìn bên ngoài! Huyết Vũ Thám Hoa đã bị biến nhỏ đi!!! Ai có thù oán với hắn mau nhào ra!!! Mau tận dụng thời cơ, cơ hội mất đi sẽ không lấy lại được nữa! Mau lên mau lên"

Khí định thần nhàn: Dáng vẻ ung dung, nhàn nhã.

Một tia sáng lạnh lẽo lên, chiếc dao thái dau củ dính máu bỗng đặt ngang giữa miệng gã. Mà chuôi dao, đang được Tạ Liên nắm trong tay.

Y mỉm cười nói: "Hửm? Người nói cái gì?"

Thích Dung hoàn toàn không thấy rõ cách thức Tạ Liên nhét con dao vào miệng hắn, chỉ cảm thấy miệng chợt lạnh, đầu lưỡi cảm giác được có một vật cực kì sắc bén ở phía trước, tuy rằng không tổn hại đến lông tóc,

nhưng nếu cử động một li thì miệng sẽ đầy máu, ngay lập tức biết đi đâu im miệng.

Nhưng mà, lời đã nói ra đâu thể rút lại. mọi người quay sang phía Hoa Thành: "Là hấn hả?!"

"Tám phần mười là vậy rồi!"

Cướp lấy thời cơ, Tạ Liên một tay ôm Cốc Tử, một tay túm Nhược Da chạy ra ngoài. Thích Dung bị y kéo lê một đường trên mặt đất, vừa bị kéo vừa thét to: "Ê a a a a cầu nhật* Tạ Liên huynh nhất định là cố ý! Con mẹ nó ta chưa từng gặp qua người ác độc âm hiểm giả bạch liên hoa như huynh ê a a a a a....."

Cầu nhật: một câu chửi thề, nói một cách thô tục là "ch*ch chó".

Mọi người thương lượng một chút: "Đuổi hay không đuổi?"

"Cẩn thận có bấy. Hay là, chúng ta đứng từ xa xem trước?"

Đúng lúc này, Hoa Thành cũng đắp xong toà kim điện nhỏ kia, đứng đây, hơi nhướn một bên mi, nhìn xuống cái nhà mình mới vừa dựng xong, nhẹ nhàng tung một cước.

Ào ào, toà kim điện kia sụp xuống.

Mà toà khách điểm này, cũng "Ầm" một tiếng, sụp theo luôn.

Ảo giác bị đánh tan. Tạ Liên quay đầu nhìn lại, ở phía sau y, làm gì có khách điểm? Chẳng qua chỉ là một túp lều tranh lụp xụp mà thôi. Tại nơi núi non hoang vu thế này, có khách điểm mới là bất thường, vừa rồi chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi.

Đám người kia không kịp đuổi theo ra ngoài, đầu bị một đồng củi gõ rơm rạ đè đến hôn mê bất tỉnh. Tạ Liên chạy chậm đến bên người Hoa Thành nói: "Tam Lang à, đệ như vậy rồi còn dùng, có ảnh hưởng gì không?"

Hoa Thành nói: "Ca ca yên tâm, chút này thì không có gì đáng ngại."

Lúc này, từ trong một mảnh đồ nát, Phù Dao vén một đám rơm rạ, chui ra, tức giận nói: "Người không ngại, ta ngại!"

Hắn vất vả lắm mới bắt được thai linh kia, nhưng chợt thấy trước mắt tối sầm, ngẩng đầu lên vừa lúc tòa nhà kia sụp xuống, có thể nói là chập vạt vô cùng. Phù Dao kéo một phen rơm rạ từ trên đầu, hùng hổ đi đến trước mặt Tạ Liên với Hoa Thành, thấy Hoa Thành thấp hơn hắn một cái đầu liền tức giận nói: "Người, cái này, là người cố ý đi?!"

Hoa Thành chớp chớp mắt, không phản bác cũng không giấu cợt, chỉ giương mắt nhìn về phía Tạ Liên. Tạ Liên liền lập tức buông tay ôm lấy vai hắn, kéo hắn ra sau lưng bảo vệ, nói: "Không có không có mà, khẳng định không có. Tiểu hài tử hành động không biết chừng mực. Xin lỗi người nhé, Phù Dao."

Phù Dao chỉ vào bản thân mình đang đầu tóc rối bù, không thể tin nói: "Tiểu hài tử?! Thái Tử điện hạ, người thật sự nghĩ rằng ta mù đến nỗi không nhìn ra đây là ai chứ?"

Tạ Liên mờ mịt nói: "Người đang nói cái gì vậy? Đây là một tiểu hài tử bình thường mà."

"....."

Phù Dao nhìn chằm chằm Hoa Thành, neho mắt, lại nghe thấy đằng sau có tiếng động vang lên, Lan Xương chập vạt từ trong đồng gỗ rơm ngoi ra, Phù Dao quay lại đi tìm nàng. Tạ Liên nhẹ nhàng thở hắt, ngay lúc này, một giọng nói hơi do dự vang lên bên tai y: "Điện hạ?"

Động tác của Tạ Liên hơi ngừng lại: "Phong Tín?"

Bên kia quả nhiên là Phong Tín, nghe thấy y đáp liền thở phào nhẹ nhõm: "Thật tốt quá! Khẩu lệnh của huynh quả nhiên không có thay đổi."

Tạ Liên không khỏi âm thầm cười gượng. Tám trăm năm trước, lần đầu tiên y bắt đầu dùng thông linh lệnh, khẩu lệnh chính là "Đọc thuộc lòng một ngàn câu Đạo Đức kinh là được", sau khi phi thăng cũng vẫn như cũ không có thay đổi, mà cư nhiên Phong Tín vẫn còn nhớ rõ. Tạ Liên nhớ lại năm đó Phong Tín lần đầu tiên nghe thấy cái khẩu lệnh này, cười đến khàn cả giọng, bỗng dưng có một cảm giác hoài niệm không đúng thời điểm, nói: "Ừ, không có thay đổi. Thượng thiên đình hiện tại ổn chứ? Chuyện Linh Văn Đế quân đã biết chưa?"

Hoa Thành nghe được y đang nói chuyện với Thần Quan trên thượng thiên đình, vô cùng tự giác tránh ra xa, lấy tay sờ thử trán Cốc Tử, xem nó có bị sốt hay không. Giọng nói của Phong Tín bỗng trở nên nghiêm túc: "Không tốt chút nào. Đế Quân biết rồi. Hiện tại Thượng thiên đình từ trên xuống dưới đều loạn cả."

Tạ Liên thở dài: "Quản lý và bố trí tất cả mọi công việc, đều là do Linh Văn quản, cũng khó trách được. Không có Văn Thần khác có thể thay thế sao?"

Phong Tín nói: "Thay thế được mới lạ, đều vô ích cả. Ngày thường một đám đều hòa nhau mắng Linh Văn điện chậm như chó, mắng nhiều như thế ta đây ngồi ở vị trí kia thì liền làm tốt gấp mười lần vậy, hiện tại vừa gặp chuyện, nhưng chẳng ai làm được, mới tập hợp sửa lại thông tin mà một đến hôn mê cả đám rồi."

Tạ Liên lắc lắc đầu ngao ngán, lại nghe Phong Tín nói: "Hơn nữa không riêng gì Linh Văn, Mộ Tình cũng xảy ra chuyện rồi. Ban đầu là giam giữ hắn trong ngục, nhưng hắn lại đả thương Thần quan trông coi, trốn rồi."

"Cái gì?!"

Nghe vậy, Tạ Liên giật mình một cái, lập tức ngừng đầu nhìn phía Phù Dao, thiếu niên áo đen kia đang nói cái gì đó với Lan Xương, hai hàng lông mày nhíu lại, lộ rõ vài phần nôn nóng. Tạ Liên đi xa một chút, hạ thấp giọng: "Mộ Tình xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy???"

Phong Tín nói: "Không riêng mình hắn bị giam, toàn bộ thầ n quan của Huyền Chân điện đều tạm thời bị cách chức đợi đi ều tra. Đây là do cái thai linh kia."

Tạ Liên càng hạ thấp giọng nói: "Thai linh kia thế nào, thật sự có quan hệ với đệ ấy?"

Phong Tín nói: "Ừ. Trong quá trình bắt giữ, thai linh kia chỉ ra và xác nhận Mộ Tình, nói rằng người mỗ bụng mẫu thân nó lòi nó ra, làm nó từ người đang sống sờ sờ thành tiểu quỷ, chính là Mộ Tình."

"Không thể nào!"

Tạ Liên thốt lên: "Không có khả năng. Con người Mộ Tình tuy... Nhưng đệ ấy không có lý do để làm loại chuyện này."

Phong Tín nói: "Không biết. Nhưng nghe nói là vì muốn phi thăng nhanh, lợi dụng thai linh đã chết để tu luyện tà thuật. Vốn dĩ là định giam giữ hắn trước, từ từ đi ều tra dấu vết hành tung trước đây của hắn sau, nào ngờ hắn thiếu kiên nhẫn như vậy, tự mình chạy luôn, hành động này chả khác nào nói cho người ta biết là hắn có tật giết mình, muốn chạy án."

Tạ Liên nói: "Từ từ. Việc này thật sự rất rất không đúng r ồi. Nếu là Mộ Tình làm, tại sao thai linh lúc trước ở Thầ n Võ điện không nhận ra? Cứ cố tình xác nhận vào lúc Mộ Tình bắt giữ nó? Cái này chẳng phải rất rõ ràng là vu khống à?"

Phong Tín nói: "Là thế này. Thai linh kia vào lúc Mộ Tình thi pháp, thấy được trên cánh tay Mộ Tình một vết cắn, vết cắn này có rất lâu về trước, mấy trăm năm r ồi. Năm đó tiểu quỷ được nuôi lớn, thời điểm thành quỷ, có một lần thai linh kia mất khống chế, lúc tỉnh táo lại, cắn một cái trên tay người thi thuật, để lại vết sẹo. Tuy thai linh kia chạy mất r ồi, nhưng có thầ n quan đem vết cắn ngày xưa trên tay Mộ Tình với vết cắn mới bị thai linh cắn trên tay một thầ n quan khác để so sánh."

Tạ Liên nói: "Vết cắn khớp không? Thời gian chính xác không?"

Phong Tín nói: "Hoàn toàn ăn khớp."

"....." Tạ Liên nói, "Mộ Tình giải thích cái miệng vết thương này thế nào?"

Phong Tín nói: "Hắn nói là vì hắn có lòng tốt cứu giúp thai linh này nên mới không cần thận bị nó cắn. Hừ, giải thích còn chẳng bằng không giải thích."

Phong Tín nói không sai, bởi vì, cho dù là "Có lòng tốt cứu giúp" hay "Yêu quý trẻ con", đều có ấn tượng chênh lệch quá lớn với Mộ Tình thường ngày. Hắn là một người cực kỳ "Độc", chưa bao giờ tỏ ra bất kì loại tình yêu gì. Ở Thượng thiên đình thường ngày cũng chẳng có bằng hữu thân thiết. Lúc này bỗng dưng có người nói chuyện không phải hắn làm, cũng chẳng có ai tin tưởng. Đại khái là bởi vì thế, cho nên mới lựa chọn tự mình chạy trốn, tự mình đi điều tra ra chân tướng. Phong Tín nói: "Tóm lại hiện tại đang vô cùng loạn, điện hạ, ngài hiện tại đang ở đâu? Đế Quân nói, vạn quý hội tụ, sợ là ngăn không được. Mau về để họp bàn đi!"

Tạ Liên nói: "Bây giờ ta..."

Hắn chưa kịp nói xong, thanh âm lạnh lùng của Phù Dao bỗng nhiên vang lên ở sau lưng: "Ngài đang nói chuyện với ai?"

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

140

CHƯƠNG 140: RĂNG NANH SẮT NHỌN XÉ GIÓ BỀ TÊN.

Tạ Liên thở dài, xoay người nói: "Ai, hiện tại thông linh trận của Thượng thiên đình bị phá hủy, mà ta lại không nhớ rõ thông linh khẩu lệnh của thần quan khác, muốn nói ra cũng không được. Phù Dao, người có nhớ rõ khẩu lệnh của vị thần quan nào không? Để ta truy vấn về một chút tin tức, nói cho bọn họ biết ta ở đây, kêu người tới hỗ trợ."

Vẻ mặt của hắn cực kỳ tự nhiên, vô cùng thuyết phục, mây đen trên mặt của Phù Dao tan đi, nói cho có lệ: "Không biết. Hiện tại Thượng thiên đình vô cùng lộn xộn, tất cả mọi người đều rất bận, tự lực cánh sinh thôi."

Lúc này, Hoa Thành ở sát hắn bỗng mở miệng: "Ca ca, đứa bé này đói bụng đã hai ngày rồi, đang phát sốt."

Tạ Liên xoay người nhìn thử, quả nhiên, trán Cốc Tử nóng đến mức có thể chiên trứng gà, lập tức xách Thích Dung lên, tức giận hỏi: "Người nuôi trẻ cái kiểu gì thế hả?"

Thích Dung mặt đỏ bừng, hừ một tiếng, nói: "Lão tử có phải cha nó đâu! Không ăn nó đã là quá từ bi rồi! Hãy nhớ lấy, công lớn của ta đó!"

Tạ Liên nói: "Ta nghĩ là người sợ nó phát sốt vì không ngon nên mới không ăn nhỉ."

Lan Xương đứng bên kia bỗng nói: "Đứa bé kia bị bệnh sao? Nếu được thì để ta xem qua một chút đi."

Nàng cũng bị xà nhà của toà nhà rơi trúng đến mức mặt mũi bầm dập, nhưng vì tình thương trẻ em, bò lại gần bế Cốc Tử lên, bàn tay che lấy trán

nó, tựa như muốn dùng thể chất âm hàn* trung hoà Cốc Tử đang nóng như bị thiêu đốt. Phù Dao một tay bắt lấy thai linh đã bị mấy tấm hoàng phù kia bao lại thành một quả cầu, tiến tới nói: "Đi theo ta."

Âm hàn: lạnh lẽo

Lan Xương rõ ràng không muốn đi, nhưng con trai đang ở trong tay hắn, vô cùng khó xử. Tạ Liên nói: "Chờ một chút, các người khoan hãy đi. Phù Dao, bây giờ người có thể nói với tướng quân nhà người không?"

Phù Dao nhìn hắn một chút, hỏi: "Huynh định làm gì?"

Tạ Liên nói: "Thật ra...", khi nói đến từ "Ra", hắn bất ngờ ra tay, thế như tia chớp, trong nháy mắt giữ lấy hai tay của Phù Dao, trong một đòn liềm khoá chặt chẽ, lúc này mới tiếp tục nói, "Thật ra, ta đã biết chuyện của hắn rồi!"

Phù Dao nhất thời không đề phòng, bị hắn khoá chặt, vừa kinh ngạc vừa giận giữ: "Huynh! Đê tiện!"

Tạ Liên nói: "Không có không có nha. Đó gọi là thực lực. Người có thể dùng phương pháp như thế đánh lén ta, xem có khoá được ta không".

Hoa Thành vô cùng lễ độ mà vỗ tay nói: "Tán thành."

Phù Dao quả thật bị chọc giận đến trợn trắng mắt, nói: "Vậy huynh phải buông ta ra trước thì ta mới thử được chứ?!"

Tạ Liên nghiêm mặt nói: "Lần sau có cơ hội sẽ thử lại, bây giờ có chính sự. Phù Dao, xin người giúp ta khuyên nhủ tướng quân nhà người, về Thượng thiên đình trước đi."

"...Trở về?"

Phù Dao tức giận, vẫn cố nén giọng xuống, nói: "Huynh nói nghe nhẹ nhàng quá! Nếu bây giờ người ở trong hoàn cảnh đó là huynh, huynh sẽ lựa chọn trở về à? Người khác khuyên huynh trở về thì huynh sẽ nói sao?"

Trở về chờ cho người ta định tội mình một cách oan uổng? Trở về chờ chết hả?!"

Tạ Liên nói: "Người không cần kích động, ta nghiêm túc, không phải đang giỡn chơi. Tướng quân nhà người khác ta, tình huống của hấn không nghiêm trọng đến mức không thể vãn hồi, cứ chạy trốn như vậy thì mới là hạ sách, chạy là không nói rõ ràng được, ngay bây giờ đã có rất nhiều thần quan trực tiếp định tội hấn. Nếu người có cách liên lạc với hấn, nói cho hấn biết, chuyện này, ta có thể giúp hấn đi đầu tra."

Phù Dao ngăn ra: "Người giúp hấn đi đầu tra?"

Tạ Liên nói: "Ừ. Ta đi đầu tra nhiều lần rồi, có kinh nghiệm. Ít nhất thì có kinh nghiệm hơn hấn."

Phù Dao nói: "Thái Tử điện hạ, xin hỏi huynh có nhớ hay chẳng, lúc huynh về Thượng Thiên đình, tra xét bao nhiêu vị thần quan? Có thần quan nào bị huynh tra xét xong mà không ngã ngựa*?"

Ngã ngựa: Thất thế

Tạ Liên lắc lắc đầu, nói: "Hai việc không giống nhau. Nếu như hấn thật sự không làm chuyện này, ta chắc chắn có thể trả cho hấn sự trong sạch, ta..."

Phù Dao tức đến bật cười, xen vào lời hấn: "Được rồi! Huynh với hấn có thù riêng người ta không phải không biết, huynh giúp hấn đi đầu tra? Thế thì chẳng phải hấn không còn đường sống luôn sao? Đừng có mà làm bộ làm tịch, cứ việc nói thẳng là huynh muốn nhân cơ hội này bỏ đá xuống giếng để người ta chê cười hấn đi!"

Nghe vậy, sắc mặt Hoa Thành hơi tối đi. Chỉ trong giây lát, hấn bỗng cười, nói: "Thôi, ca ca à. Tên này không biết tốt xấu, huynh nói nhảm với hấn làm gì? Có người trời sinh là bạch nhãn lang* không nuôi được, cả đời am hiểu nhất là đem lòng tiểu nhân đo dạ quân tử**. Không chừng lại đi đầu tra ra được kết quả là hấn có nhúng tay vào cũng không chừng, để hấn tự dằn vò bản thân đi thôi."

Bạch nhãn lang: sói mắt trắng, chỉ kẻ vong ân bội nghĩa.

Dem lòng tiểu nhân đo dạ quân tử: gần nghĩa với câu "suy bụng ta ra bụng người".

Phù Dao nhìn về phía hắn, châm chọc mỉa mai: " 'Tiểu hài tử' ?"

Hoa Thành càng châm chọc hơn, đáp lễ hắn: " 'Tiểu Thần quan' ?"

Khuôn mặt Phù Dao suy sụp. Tạ Liên giữ chặt hắn, trịnh trọng nói: "Việc nào ra việc đó, ta có thù oán riêng với hắn là một chuyện, hắn có làm chuyện xấu hay không là chuyện khác. Mộ Tình người này, tâm nhãn nhỏ, lòng dạ hẹp hòi, nhạy cảm đa nghi, tính cách kém cỏi, cẩn thận đầy chuyện, nói năng khó nghe, thích lải nhải, thường xuyên đắc tội với người khác, có rất nhiều người chán ghét, một bằng hữu cũng chả có, lại còn thù dai....."

"..."

Mặt không đổi sắc nói một tràng dài, Tạ Liên lại bảo: "...Nhưng dù sao ta quen hắn từ thời niên thiếu, coi như là vẫn còn có giới hạn."

"..."

Tạ Liên tiếp tục nói: "Hắn có khả năng sẽ nhõ nước miếng vào ly của người mà hắn ghét, nhưng tuyệt đối sẽ không hạ độc trong nước để hại người."

"..."

Hoa Thành nhàn nhạt nói: "Vậy sao? Nhưng nhõ nước miếng cũng thật ghê tởm."

Gân xanh trên trán Phù Dao nổi lên: "Không! Cho dù là nhõ nước miếng cũng không!"

Tạ Liên dịu giọng nói: "Vậy thì chắc sẽ bỏ thuốc xỏ."

Phù Dao giống như đang nhẩn nhịn cái gì, nói: "Huynh... Nhất định phải dùng kiểu so sánh này để miêu tả hấn à.... Huynh rốt cuộc là đang bênh vực hấn hay là hại hấn vậy...."

Tạ Liên nói: "Xin lỗi, nhất thời không thể nghĩ ra so sánh nào khác thích hợp hơn."

Phù Dao giãy dụa vài cái, thoát không được, cảnh giác hỏi: "Có phải vừa rồi huynh đã mật báo với Thượng thiên đình không?"

Tạ Liên lời nói thành khẩn nói: "Không có. Chỉ hàn huyên một chút mà thôi. Người yên tâm, ta sẽ không hại tướng quân nhà người. Nếu hấn thật sự không muốn về, vậy thì tới tìm ta cùng nhau hành động. Như vậy, hấn làm chuyện gì trên đường cũng đều có người làm chứng, không thôi càng nói càng sai, càng giải thích càng bị oan..."

Ngay lúc này, phía sau hai người bỗng nhiên vang lên một trận cười to đầy suồng sã, hoá ra là Thích Dung đang nhìn chằm chằm mặt của Lan Xương, bỗng nhiên nổi điên, cười nói: "Ha ha ha ha ha ha ta tưởng là ai! Đây chẳng phải, đây chẳng phải là Kiếm Lan đại tiểu thư sao?"

Lan Xương vốn dĩ đang ôm Cốc Tử, đang giúp nó hạ nhiệt, nghe thế cả vai run lên, trợn tròn hai mắt, nói: "Người là ai? Người làm sao biết..."

Thích Dung cười haha nói: "Tại sao ta biết? Vô nghĩa! Người suýt chút nữa phải kêu ta là biểu đệ rồi! Làm sao rồi, thì ra ai cũng thành quỷ hết à? Chạy tới chạy lui nhiều người quen thế, thế giới nhỏ bé này thật náo nhiệt đó nha, hi hi!"

Tạ Liên nhú mày hỏi: "Thích Dung, người lại phát điên cái gì vậy? Kiếm Lan là ai?"

Thích Dung nói: "Haha, Thái tử biểu ca, ta nói người bị mù hay là đang giả ngu? Người nhìn kỹ xem đây là ai? Đây là đại tiểu thư quý tộc quý Tiên Nhạc Quốc của chúng ta mà! Đệ nhất Tiểu thư khuê các của Tiên Nhạc Quốc -- Kiếm Lan đại tiểu thư đó! Là con của quan lại với thương nhân, năm đó muốn bao nhiêu phong tình có bấy nhiêu, sắc đẹp cũng như vậy,

mỗi lần có bảng bình chọn mỹ nữ, tài nữ Tiên Nhạc Quốc đâu không thể thiếu nàng, kiêu ngạo đến mức mắt đặt trên đầu, ai cũng chẳng để vào mắt. Nàng còn suýt chút nữa là vào cung tuyển phi rồi!"

"Cái gì?"

Tạ Liên không khỏi lập tức nhìn về phía Lan Xương. Năm đó cha mẹ đúng là từng có ý tuyển phi cho hắn, triệu tập rất nhiều thiếu nữ được lựa chọn kĩ càng vào cung mở tiệc, cho hắn nhìn xem có thấy hợp duyên không. Nhưng Tạ Liên thời niên thiếu chỉ một lòng tu đạo, ở trong yên hội đi đi lại lại một vòng rồi thôi, căn bản không nhớ tên với mặt của các thiếu nữ đó, làm sao có thể nhìn ra?

Lan Xương nhìn phía Phù Dao, Phù Dao lại hừ một tiếng: "Cái này không phải tướng quân nhà ta nói. Người này cũng là di dân của Tiên Nhạc quốc, năm đó nhất định huynh đã gặp rồi."

Tạ Liên lại nhìn Hoa Thành, sắc mặt hắn cũng chẳng kinh ngạc, nghĩ chắc hắn không phải vừa mới biết. Tạ Liên xoay lại hướng Lan Xương, lầm bầm nói: "Người thật sự đã từng là..."

Lan Xương lại vội vàng che lỗ tai: "Đừng nói! Đừng nói nữa! Đừng dùng cái tên đó gọi ta nữa!!! Ta... ta đã sớm đổi tên rồi."

Tạ Liên ngẩn ra, khoanh tay thở dài một tiếng.

Con gái quý tộc năm xưa, bây giờ lại là ca kỹ quỷ giới. Sửa lại tên, chắc là sợ hãi và hổ thẹn với người nhà, không chịu thừa nhận bản thân mình trở nên như thế này.

Nữ tử này đã từng là tín đồ của hắn, là con dân của hắn, làm sao không thở dài cho được?

Lúc này, hắn bỗng thấy bàn tay ấm áp. Cúi đầu nhìn xem, hoá ra là Hoa Thành, không có nhìn hắn, nhưng lại nắm chặt tay hắn.

Tuy rằng bây giờ Hoa Thành đang ở trong hình hài một đứa trẻ, nhiệt độ cơ thể lại vô cùng lạnh, nhưng bàn tay này dù có lạnh, khi nắm lấy tay hắn, lại thật sự khiến hắn cảm thấy ấm áp.

Thích Dung lại không đồng tình lắm, tấm tắc nói: "Không nghĩ đến Kiếm Lan đại tiểu thư cao không với tới năm đó bây giờ lại biến thành bộ dáng vừa già vừa xấu như thế này! Ta từ lâu đã thấy người không ra gì, bây giờ nhìn lại, ánh mắt ta vô cùng sắc bén mà, quả nhiên chẳng ra gì! Nhân tiện hỏi một tí, người để ra đứa con hoang này của ai?"

Lời nói này vô đạo đức đến cực điểm, mặt Kiếm Lan trắng bệch. Thích Dung lại nói: "Không phải là Thái tử biểu ca của ta chứ? Không đâu không đâu, nhìn biểu ca của ta, tám phần là bị bắt lực rồi, cho nên mới suốt ngày làm bộ thanh tâm quả dục không gần nữ sắc, làm bộ làm tịch, như thế làm sao có thể sinh con? À há! Sao ta lại quên được nhỉ, sau khi Tiên Nhạc mất nước thì không phải đại tiểu thư người bị bán vô cái nơi đó đó sao? Nhất định là của loại tiện dân Vĩnh An rồi!"

Tạ Liên nhin không nổi, đang chuẩn bị tiến lên làm cho hắn câm miệng, Kiếm Lan lại bùng nổ còn nhanh hơn hắn, tát Thích Dung một cái: "Miệng nhà người sao có thể nói ra lời không sạch sẽ đến như vậy?!"

Thích Dung bị nàng đánh một bạt tai, đánh đến máu mũi giàn giụa, trợn tròn mắt, nói: "Người hoá ra vẫn ác độc như thế, loại tiểu quỷ mới Ác chưa đến Lệ như người, lại dám đánh lão tử đã cận Tuyệt?!"

(Điện Linh Văn chia Quỷ thành 4 cấp bậc : Ác: giết một người; Lệ: giết một nhà; Hung: diệt một thành ; Tuyệt : tàn phá một quốc)

Kiếm Lan phỉ nhổ về mặt của hắn, bóp cổ hắn tặng hắn hai bạt tai "chát chát" vang dội, nói: "Cái cận Tuyệt chó má gì chứ ! Người đúng là tự dất vàng lên mặt mình! Trò đùa gì vậy, người sao có thể xứng được với ba vị Tuyệt kia?! Người lấy ra được cái gì? Da mặt à? Ta cứ đánh người đấy!"

Lời nói của nàng chọc tới vết sẹo của Thích Dung, hắn bu ồm bực, phun nước miếng: "Bà chị già xấu xí mau bỏ cái móng gà ra của người ra! Lão tử sợ dơ lắm! Ta nôn nôn nôn!!!"

Hai người đánh nhau vắn vẹo một hồi, nhưng là chỉ có Kiếm Lan đơn phương ầu ẩu Thích Dung, Thích Dung bị Nhược Da trói chặt không thể động đậy, gào lên: "Tạ Liên! Thời điểm như thế này tại sao người không khuyên can?! Tấm lòng thánh phụ* của người đâu?!"

Thánh phụ: như thánh mẫu ấy :3 mà bạn Liên là nam nên Thích Dung sửa "mẫu" thành "phụ".

Tạ Liên một tay giữ Phù Dao, cúi đầu nói chuyện với Hoa Thành, như là không nghe được tiếng kêu thảm thiết của hắn. Kiếm Lan một mặt đá Thích Dung, mặt khác hốc mắt đã đỏ lên, hung tợn nói: "Lão nương là loại tiện dân đã bị làm nhục, thì cũng chẳng muốn bị loại trùng dòi như người đung vào một ngón tay! Người là thứ đồ vật chẳng ai muốn, thứ phế vật! Người cũng xứng kêu người khác là tiện dân? Người nói ai là tiện dân?"

Thích Dung giận vô cùng: "Ta là thứ đồ vật chẳng ai muốn? Ta là phế vật? Cái loại ca kỹ bản chất thối nát ngấm tởm tận xương tủy như người có tư cách mắng ta như vậy? Không phải là tiện dân mà lại có cái bản chất dơ bẩn như vậy?!... Đợi chút, buông tảng đá kia xuống!!!"

Đang đánh, bỗng bên ngoài xuất hiện một tiếng vang "R ầm" lớn. Mọi người không hẹn mà cùng ngừng đầu, Phù Dao hỏi: "Người chẳng phải nói là không có mật báo, chỉ hàn huyên một chút thôi sao?"

Hoa Thành khẽ nhú mày, hừ một tiếng: "Khách không mời mà đến."

Một tiếng sét đánh nổ vang bầu trời đêm, mọi người bị trận sấm sét này chói đến mức phải nhắm mắt. Khi mở mắt ra rồi, thì thấy cách đó không xa, có một thân quan áo đen thân hình cao to đeo trường cung, bước tới, nói: "Thái Tử điện hạ!"

Tạ Liên buông tay áo, không dấu vết đẩy Hoa Thành ra sau lưng, nói: "Phong Tín! Sao người lại tới đây?"

Phong Tín đi nhanh về phía trước, nói: "Vừa rồi huynh bỗng dưng không trả lời, ta hỏi người khác, thông qua dao động của pháp lực để tìm

được huynh." Nói xong nhú nhú mày, hỏi : "Chuyện gì đang xảy ra vậy? Rối loạn lung tung, huynh gặp phải cái gì sao?"

Tạ Liên đang muốn trả lời, Phong Tín liền thấy được Phù Dao đang bị hấn bắt trong tay với Hoa Thành đứng phía sau.

Hình ảnh này quả thật quá sức tưởng tượng của hắn, giống như kinh ngạc đến độ không biết nên biểu hiện thế nào, Phong Tín nói: "Người, chuyện này..."

Cuối cùng, hắn vẫn chỉ Hoa Thành, hỏi Tạ Liên: "... Đứa nhỏ này là ai vậy?"

Tạ Liên cười gượng: "Đáng yêu lắm phải không?"

Phong Tín trừng mắt, nhìn biểu tình của Hoa Thành một chút cũng chẳng giống lời nhận xét của Tạ Liên, hoài nghi hỏi: "... Đáng yêu hả? Không phải, tại sao ta lại thấy nó cứ cứ giống..."

Tạ Liên thông thả nói: "Giống con trai ta phải không?"

Phong Tín hoang mang: "??? Huynh có con khi nào?"

Tạ Liên mỉm cười nói: "Chưa có. Ý ta muốn nói là, nếu ta sinh con trai, nhất định cũng đáng yêu như thế này, đúng không?"

Hoa Thành nắm lấy tay hắn, cười nói: "Đúng."

Phong Tín: "..."

Phù Dao: "..."

Tạ Liên nói: "Ha ha ha ha..... A? Lan Xương cô nương, đừng chạy!"

Phong Tín xoay người, quả thật thấy bóng dáng một người phụ nữ từ bên cạnh Thích Dung bỏ chạy, chạy như điên, lập tức không hề suy nghĩ mà kéo cung, nhắm ngay chân nàng.

Ai ngờ, không biết có phải là cảm giác được mẹ mình đang gặp nguy hiểm hay không, thai linh trong quả cầu tròn bị mấy tấm hoàng phù bao lấy đang bị Phù Dao bắt giữ kia rung lên mãnh liệt, bất ngờ nổ tung hoàng phù, điên cuồng gào thét thất thanh nhào về hướng Phong Tín mà đánh. Mối vừa rồi, Kiếm Lan hình như hoảng sợ mới chạy đi không kịp suy nghĩ, nghe thấy giọng nói kia mới nhớ ra con trai còn đang trong tay người khác, xoay người thất thanh la lên: "Thác Thác!" (có bản dịch là Sai Sai, có bản dịch là Thác Thác, nên ta để Thác Thác cho hay)

Đây là lần đầu tiên Tạ Liên biết tên thai linh kia, hoá ra gọi là Thác Thác. Mũi tên của Phong Tín liên đổi phương hướng, bay về phía thai linh trắng trẻo kia. Lại nghe "Răng rắc" một tiếng, thai linh kia bay qua bay lại giữa không trung, nhảy lên cây, tự nhiên như không mà cắn nát mũi tên, cũng khiến cho mọi người thấy rõ bộ dáng hiện tại của nó.

Nếu nói đây là một đứa bé sơ sinh, không bằng nói là một quái vật nhỏ dị dạng. Làn da toàn thân nhợt nhạt như bôi một lớp phấn, hai mắt lớn vô cùng, toát ra ánh sáng quỷ dị, tóc máu trên đỉnh đầu thừa thớt ố vàng, hai hàng răng nanh bén nhọn vô cùng cắn chặt mũi tên của Phong Tín, thấy hắn lại nhắm về phía mình, "Rột rột rột rột" nhanh chóng cắn mũi tên kia, cắn cho nó vỡ nát, rồi "Phụt" một cái, phun ra các mảnh vỡ lạnh lẽo của mũi tên sáng lập lòe, đóng đinh ở ngay bên cạnh giày Phong Tín, thè ra chiếc lưỡi đỏ thẫm vừa dài vừa nhỏ như lưỡi rắn, hệt như đang khiêu khích.

Phong Tín không nói hai lời, lại lắp một mũi tên, nhắm ngay nó. Thai linh kia giống như một con thần lằn ở trên cây bò lên bò xuống, linh hoạt, quỷ quyệt vô cùng, khó trách Phù Dao bắt hoài không bắt được nó. Kiếm Lan sợ hãi nói: "Đừng đánh với hắn, chạy mau!!!"

Có thể quan tâm đến loại quái vật khiến người khác sợ hãi ghê tởm thế này, cũng chỉ có cha mẹ ruột của nó. Phong Tín nhắm chuẩn rồi, thả tay, một mũi tên bay ra. Chân thai linh kia bị mũi tên cắm xuống, hét lên một tiếng, bò không được. Kiếm Lan chạy như điên trở lại, duỗi tay ra rút đi mũi tên kia, nhưng bởi vì cấp bậc của bản thân quá thấp, vừa chạm vào mũi tên liền bị đẩy ra xa, còn phải chịu một chuỗi lửa nổ lên. Nàng lui về

phía sau hai bước, lại kiên trì không ngừng tiến lên để rút, một lần lại một lần bị chuỗi lửa đốt.

Phong Tín thu cung về, tiến lên phía trước, nói: "Tốt, đi về thôi. Đừng có tăng thêm việc cho ta... Kiếm Lan?!"

Kiếm Lan mới vừa bị đẩy ra, nghe được giọng của hắn, cả người run rẩy, không nhúc nhích, vội vàng xoay người sang chỗ khác. Phong Tín lại nắm vai nàng muốn nàng quay người lại, hỏi: "Kiếm Lan?"

"..." Tạ Liên cảm thấy không ổn lắm, nghi ngờ hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

Kiếm Lan cúi đầu hàm hàm hồ hồ nói: "Người nhận lầm người rồi."

Phong Tín nói: "Nàng nói vậy cái gì? Ta làm sao có thể nhận lầm nàng? Mặc dù trông nàng không giống trước kia, nhưng ta làm sao không nhận ra..."

Nói tới đây, hắn liếc nhìn im lặng. Bởi vì, trước đây khi Kiếm Lan còn là Lan Xương, trang điểm lòe loẹt, cả người nhiễm phong trần, hắn thật sự không nhận ra.

Cũng không thể trách hắn. Phong Tín vẫn giống như đúc với năm đó, không thay đổi mấy may, nhưng sự thay đổi của Kiếm Lan thì thật sự là quá lớn.

Thân hình, diện mạo, cử chỉ, cách nói năng, khí chất... Cho dù cha mẹ ruột của nàng đứng trước mặt nàng, cũng chưa chắc nhận ra được đây là con gái bảo bối của họ.

Phong Tín ngờ ngác nói: "... Là nàng. Thật sự là nàng. Chính là nàng!... Ta cho rằng nàng đã gả cho người ta rồi, sẽ sống tốt. Tại sao nàng... tại sao nàng lại trở thành như bây giờ..."

Nghe đến đó, Kiếm Lan đột nhiên xoay người, bất ngờ đẩy hắn một cái, chửi: "Ta tha mẹ ngươi!"

Phong Tín bị nàng đẩy đến mức lùi lại vài bước, nói không ra lời. Kiếm Lan vừa tiếp tục hung hăng đẩy ngực hắn, vừa chửi ầm lên: "Đã bảo ta không phải tên cái quỷ gì đó rồi mà, người không hiểu tiếng người à?! Người có bệnh à!? Còn nói 'Là người, thật sự là người, không sai chính là người' tặc ba lần liên tục! Làm bộ không quen biết ta không được sao? Làm bộ không nhận ra ta không được sao?! Đại gia à, thương xót cho ta đi, làm ơn chữa cho ta một chút mặt mũi được không? Được không?!"

Dáng vẻ này của nàng, quả thật chính là mục đàn bà đánh đá đầu đường xó chợ, đại khái là chênh lệch với trí nhớ của Phong Tín quá lớn, hắn ngơ ngẩn nhìn Kiếm Lan, nói không ra lời. Tạ Liên cũng thế. Thích Dung là vui vẻ nhất, lăn lộn trên mặt đất mà cười: "Ha ha ha ha ha ha ha ha mẹ nó! Thái tử biểu ca! Nhìn xem chuyện gì đây này! Người bị con chó trung thành nhất cho đội mũ xanh* nha!!!"

Đội mũ xanh: ngoại tình, trong trường hợp này là phản bội.

Kiếm Lan hung hăng đá Thích Dung mấy cái, chửi: "Chó! Chó! Ta thấy người mới giống chó nhất!"

Đàng hoàng mà nói thì, Kiếm Lan chỉ là đã từng được gia tộc kì vọng cao, nhưng vẫn chưa chính thức vào cung, càng chưa từng được lập phi, cho nên câu nói vui sướng của Thích Dung khi người gặp họa này cũng chẳng phải thật. Nhưng là, Tạ Liên thật sự không biết nói cái gì mới phải.

Trăm triệu lần cũng chẳng nghĩ tới, người thường ngày nếu không cần thiết thì một câu cũng không nhiều lời với phụ nữ như Phong Tín, lại...

Lúc này, hai hàng răng nhọn của thai linh kia lại rắc rắc rắc cắn nát cái mũi tên đang cắm trên nó, thoát thân nhào về hướng Phong Tín. Phong Tín nhất thời không để ý, bị nó cắn một vết thật sâu trên cánh tay, máu tươi trào ra, tuôn điên cuồng không ngừng.

Tay phải chính là tay thuận của Phong Tín. Đối với một Võ Thần mà nói, cánh tay thuận bị thương cũng chẳng phải chuyện vui vẻ gì, Phong Tín đưa tay trái lên định đánh, Kiếm Lan lại nói: "Đừng đánh nó!"

Phong Tín vừa tung chưởng liền lập tức dừng lại, ngay sau đó, một ý nghĩ đáng sợ bỗng nảy sinh trong đầu hắn.

Không riêng gì hắn, mọi người ở đây đều suy nghĩ đến cùng một việc. Phong Tín mặc cho thai linh giống như cá ăn thịt người đang cắn lấy cánh tay hắn kia, nhìn về phía Kiếm Lan, nói: "... Đây... là...?"

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

141

CHƯƠNG 141: ĐƯỜNG TA ĐI LÀ DO TA ĐỊNH ĐOẠT.

Tạ Liên bỗng nhiên nhớ tới một việc. Ngày hôm ấy, ở trên Thần Võ Điện, Lan Xương nhận bừa lung tung, chỉ hết một vòng nhieu người, nhưng lại cố tình không có chỉ Phong Tín, người đứng ở một vị trí cực kì nổi bật.

Kiểm Lan ngay lập tức phủ nhận: "Không phải!"

Phù Dao cũng là biểu tình không thể tin được. Xem ra, ban đầu hắn cũng chẳng biết giữa Phong Tín cùng nữ nhân kia lại là loại quan hệ này, cũng bị làm cho vô cùng hoang mang, lúc này khó khăn lắm mới có thể hồi phục lại tinh thần, nói: "Hắn còn chưa hỏi cái gì phải hay không phải, người gấp rút trả lời như vậy làm gì?"

Kiểm Lan liền đáp: "Vô nghĩa! Không cần nghĩ cũng biết hắn đang hỏi cái gì. Chỉ bằng ta nói cho người nghe, không phải!"

Phong Tín nhìn thái linh kia, hỏi: "Nàng gọi nó là gì? Thác Thác?"

Cái tên này hình như mang một ý nghĩa đặc thù gì đó. Kiểm Lan há miệng thở dốc, tức giận hét lên: "Người một đại nam nhân đào đâu ra lắm lời vô nghĩa thế! Không phải thì là không phải! Có kẻ nào như người hay không hả! Tại sao cứ vội vàng muốn nhận con trai!"

Phong Tín bị chọc tức: "Nàng đang nói cái gì? Nếu nó là con trai ta đúng như lời hắn nói, vậy thì đương nhiên ta sẽ....."

Kiểm Lan cắt ngang lời hắn: "Người đương nhiên sẽ thế nào? Người nhận nó à? Người nuôi nó à?"

Phong Tín đáp: "Ta....."

Nói xong một tiếng "Ta", hắn liền ngậm miệng, cúi đầu nhìn quái vật nhỏ dị dạng đang bám trên tay mình. Hình như thai linh này đối với hắn thù hận sâu đậm, bắt được tay hắn thì lập tức liền mạng cắn xé, khóc nháo cả lên. Phong Tín đánh cũng không được, không đánh cũng không được, tay phải nắm chặt thành quyền, máu tươi đầm đìa.

Thấy hắn im lặng, lại nhất thời giống như mang bộ dáng chẳng có cách nào tiếp thu được, Kiếm Lan ngay lập tức mắng hắn xối xả: "Đã nói không phải là người, còn thắc mắc cái gì ! Yên tâm đi, chẳng liên quan gì đến người đâu !"

Thích Dung rống lên: "Biện hộ! Nhất định là có liên quan! Ta làm sao có thể nói sai được, nó còn chẳng phải là do tiện dân đẻ ra sao! Trời đất quỷ thần mọi người ơi mau đến đây mà xem đi này! Phong Tín con trai của chính hắn bị người ta mổ sống từ bụng mẹ nó lôi ra chế thành tiểu quỷ này! Ha ha ha ha, vậy mà có người còn bái cái chó má đó gì mà "Nam Dương ban con" cơ đấy ? Bái đi, bái đi, bái cho khi các người sinh con cũng....."

Tạ Liên giơ tay lên, Nhược Da ngay lập tức bịt miệng Thích Dung lại, Kiếm Lan hung hăng dẫm vài dẫm lên đầu gã, dẫm đến mức gã phải chửi ầm lên. Lúc này, Cốc Tử đã mơ mơ màng màng hồi tỉnh, nhìn thấy Thích Dung đang bị ai đó dẫm, vội vàng nhào đến, gào to: "Không..... Không được dẫm cha ta....."

Thấy Cốc Tử ôm chặt đầu Thích Dung, chân Kiếm Lan không cách nào hạ xuống được nữa, đổi lại liền nắm hai cái chân trắng bệch của thai linh kia, vừa cất bước chạy, vừa tức giận mắng: "Đã bảo người đừng cắn! Tại sao lại không nghe lời!"

Phong Tín đang xuất thần, không thể ngay lập tức giữ bọn họ lại, Tạ Liên theo bản năng quát to: "Nhược Da, đuổi theo!"

Nhược Da quả nhiên đuổi theo. Nhưng mà, khi tấm lụa trắng kia đã bay ra ngoài, Tạ Liên mới sực nhớ, nó còn đang phải buộc Thích Dung. Lập tức

quay đầu nhìn lại, Thích Dung trên đầu có Cốc Tử quả nhiên đã nhảy dựng lên, đắc ý tuyên bố: " Lão tử đã được tự do !"

Thấy Phong Tín cuối cùng cũng kịp phản ứng, Tạ Liên sửa lời: "Nhược Da, người tốt hơn vẫn nên quay lại đi."

Vì vậy, Nhược Da lại bay trở về, " Bốp" một tiếng đánh cho Thích Dung cái tát vang dội. Thích Dung chỉ vừa xoay người múa may ca hát, lại làm cho bị đau đến phải che mặt quay ba vòng ngã về chỗ cũ, bò lồm cồm trên mặt đất một lát, đột nhiên phát điên, nắm lấy Nhược Da, quát to: "Cái giẻ rách như mày mà cũng dám đánh tao !!!"

Lần này, Nhược Da bị gã một lượt bắt lấy, xoắn tới xoắn lui, tất nhiên xoắn không được, thế nhưng sức mạnh của Thích Dung thì lại bỗng nhiên tăng rất nhiều. Tạ Liên vừa định tiến đến tự mình giải quyết gã, Thích Dung mới phát hiện trên đầu của mình còn có một đĩa trể, gấp rút đem Cốc Tử kéo xuống trước ngực, giống như là làm bìa đỡ đạn, nói: "Huynh đừng lại đây! Lại đây ta sẽ bóp chết nó ! Kìa kìa kìa, người nhìn phía sau người xem, chó Hoa Thành sắp ngủm rồi kìa!"

Tạ Liên giật mình, lập tức xoay người, Hoa Thành quả nhiên đang nhú mào, cánh tay rũ xuống khẽ run rẩy, giống như đang cố nhịn đi ầu gù, nhưng khi vừa thấy hắn nhìn, liền nói: "Ta không có việc gì!"

Vạn quỷ chấn động!

Lần chấn động này, so với bất kì lần nào trong quá khứ càng lớn hơn rất nhiều. Tạ Liên liền đưa ra quyết định đi qua ôm lấy hắn. Nhân cơ hội này, Thích Dung nhanh chóng kéo Cốc Tử, cùng nhau bỏ trốn mất dạng. Kiếm Lan hình như cũng rất đau đầu, che kín lỗ tai, Thai Linh kia bị lần chấn động này kích thích, cắn xé càng thêm hung mãnh. Phong Tín bị cắn hơn mười vết, máu tươi chảy ròng, nhưng vẫn không dám đánh nó, một tay bắt lấy Kiếm Lan. Thai Linh kia lại chẳng lưu tình chút nào, đưa móng vuốt hướng lên mặt Phong Tín. Một cào này là vô cùng hung hiểm, Phong Tín khẽ kêu một tiếng, che lại miệng vết thương, không biết có phải là bị cào đến bị thương ở mắt hay không. Tạ Liên nhìn, trong lòng khẽ run, dục

Nhược Da mau bay qua cứu, Kiếm Lan dậm chân mắng: "Người mà còn như vậy, ta sắp tức điên rồi!!!"

Bị mẫu thân mắng, Thai Linh lúc này mới nhảy vào trong lòng nàng, ngoan ngoãn co người thành một cục. Kiếm Lan liếc mắt nhìn Phong Tín một cái, nghiêng răng nói: "Không liên quan đến người, ta cảnh cáo người, đừng động vào chúng ta!" Rồi nàng một tay che đầu, một tay ôm nó, mẫu tử hai người chạy như bay mà đi. Thấy thế, Phù Dao hét to: "Buông ta ra!"

Phong Tín nửa quỳ trên mặt đất, che nửa bên mặt, Tạ Liên ôm Hoa Thành ngẩng đầu xồm bên cạnh hắn, ân cần hỏi: "Đệ có sao không? Có cần để ta xem vết thương giúp hay không? Có ảnh hưởng đến mắt hay không?"

Máu tươi từ khe hở ngón tay từng giọt từng giọt rơi xuống, Phong Tín nhắm hai mắt, nói: "..... Không có. Ngài đừng hỏi nữa."

Tạ Liên nói: "Phong Tín, Lan Xương..... Kiếm Lan cô nương rất cuộc là.....?"

Ai ngờ, còn chưa dứt lời, Phong Tín đột nhiên đánh ra một quyền, tiếng vang rất lớn, đánh gãy cái cây bên cạnh, giận dữ gào lên: "Đã nói ngài đừng hỏi nữa!"

Một lời này chứa đựng rất nhiều hận ý. Hơn nữa, Tạ Liên nghe được, hận ý này tựa hồ là đang nhắm vào y, không khỏi giận người.

Hoa Thành ngay bên cạnh lạnh lùng nói: "Ai là người đem vợ con người biến thành quỷ, trong lòng có lửa thì cũng đừng rải nhầm người."

Nghe vậy, Phong Tín hơi hơi ngẩng đầu, hai mắt ửng đỏ về phía Phù Dao. Phù Dao sửng sốt, lập tức bực mình nói: "Người nhìn ta làm gì? Người chắc không phải cho rằng ta..... tướng quân nhà ta làm đi? Thật là xui xẻo đến cực điểm! Hắn chẳng qua là xem nàng cũng như Tiên Lạc di dân, có quan hệ sâu xa với vương công quý tộc nên mới ra tay tương trợ, vốn định giải thoát Thai Linh kia, ai ngờ nó chấp mê bất ngộ, không chịu đi còn trở thành hung. Làm việc tốt còn bị ném phân vào người, sớm biết

như thế thì đã nên mặc kệ cho rồi! Tiểu quỷ kia ai để ra mình cũng chẳng biết, người còn có thể mong rằng nó nhớ rõ ai giết chính mình?!"

Có lẽ là vì mấy ngày liên bị biết bao nhiêu việc quẩn thân, ngữ điệu của hắn đầu thò lỗ không ít. Hoa Thành nói: " Tướng quân nhà người thế kia mà cũng được coi là xui xẻo cực điểm ? Thế người càng xui xẻo hơn hắn có phải hay không là không cần mạng sống?"

Phong Tín lắc đầu, lẩm bẩm nói: "..... Tại sao lại là như vậy? Vì sao cuối cùng lại là đáng về này?"

Tạ Liên nói: " Đệ..... Hay là xử lý miệng vết thương của người trước có được không? Đệ có mang theo thuốc không?"

Phong Tín nhìn hắn, thấp giọng nói: "Ta không sao cả. Đừng động vào ta!"

Hắn dùng tay che lại miệng vết thương, cũng chẳng thêm xử lý, đứng dậy, nghiêng nghiêng ngả ngả mà đi mất. Tạ Liên và Phù Dao cùng kêu vài tiếng, hỏi hắn là về Thượng Thiên Đình hay là đi tìm người, hắn đầu mặc kệ, bóng dáng nhanh chóng biến mất. Phù Dao giãy dụa một chút, bực mình nói: "Thái Tử điện hạ! Tiên gia ngài không đuổi theo, ta đuổi theo vẫn không được à ?"

Tạ Liên liên tục phục hồi tinh thần, cân nhắc kỹ càng mà suy nghĩ một lát, mới nói: " Được." Rồi quả nhiên buông hắn ra.

Phù Dao không nghĩ rằng hắn thật sự sẽ đáp ứng, hoạt động gân cốt một chút, hừ nói: "Hiện tại vì sao lại chịu buông ra?"

Tạ Liên xoa xoa ấn đường, đáp: "Thượng Thiên Đình bây giờ chỉ sợ so với tưởng tượng của ta còn..... Ai, bây giờ ta cảm thấy, thay vì kêu tướng quân nhà người trở về, tốt hơn là để hắn ở ngoài tự do hành động thì hơn."

Dừng một lát, lại hỏi: "Người bây giờ dự tính làm gì? Ta nghĩ, Thái Linh kia chắc hẳn không phải là cầu mong thoát thân, tin lời vu oan, sau lưng chỉ sợ là bị người sai sử."

Phù Dao vỗ vỗ tay áo, nói: " Ai thêm quản nó vì sao như này, nó có lẽ là hướng đến núi Đờng Lô đi, bắt được rồi hẳn nói!"

Dứt lời, vội vàng bỏ đi. Khách điểm ban đầu tụ hội nhiều người, lập tức trở nên vô cùng lạnh lẽo. Tạ Liên xoay người, kiểm tra căn phòng đã bị đánh sập kia, dỡ rơm rạ và cỏ tranh lên nhìn, xác nhận bọn họ chỉ bị hôn mê, không bao lâu sau sẽ tỉnh, cũng yên tâm rời đi.

Đi một lúc lâu, nơi hoang sơn dã lĩnh, rốt cuộc cũng tìm được một khách điểm hàng thật giá thật, hai người mới đến đây nghỉ chân.

Tạ Liên chỉ cảm thấy mấy ngày hôm nay thật sự quá hỗn loạn, ngẩng lên bên song cửa sổ ngáy người. Nhược Da cuộn trên tay hắn, một vòng một vòng đòi được vuốt ve, giống như đang rên rỉ, Tạ Liên liền lấy tay cọ cọ nó.

Đột nhiên, Hoa Thành đến gần cửa sổ, cùng hắn ngẩng ngẩng trắng, nói: " Không liên quan đến người."

Tạ Liên ngạc nhiên, sau đó mới minh bạch ý của hắn, lắc lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết thật sự có liên quan đến ta hay không..... Phong Tín kết bạn với Kiếm Lan cô nương, nhất định là sau khi Tiên Lạc bị diệt quốc, trước lúc hắn phi thăng. Nếu tính thời gian, có lẽ là những năm ta bị biếm lần đầu tiên."

Hoa Thành nói: " Đi đâu đó cũng không có nghĩa việc này là lỗi của huynh, huynh nói sai rồi."

Suy nghĩ một chút, Tạ Liên mở lời: "Tam Lang, ta chưa từng nói với đệ, một số việc diễn ra năm ta bị biếm phải không?"

Hoa Thành nói: " Chưa từng."

Tạ Liên nói: "Ta chưa bao giờ nói đi đâu này với ai cả, kéo đệ tới kể lể vài lời, hy vọng đệ đừng ghét bỏ ta nha."

Hoa Thành nhẹ nhàng chạm vào một cái song cửa sổ, cũng ngẩng lên, nói: "Sẽ không , huynh nói đi."

Tạ Liên một bên h ồi tưởng, một bên mở miệng: "Lúc ấy, tùy tùng của ta chỉ còn lại mỗi Phong Tín, ngày qua ngày trải qua đều không được tốt lắm. Một ít gia sản khi ta còn làm Võ Th ần, Thái tử, tất cả đều đem đi c ần đồ."

Hoa Thành cười nói: "Bao g ồm cả H ồng Kính, đúng không?"

Tạ Liên cười tủm tỉm: "Ha ha ha..... Đúng. Việc này không được cho Quân Ngô biết đó, đệ phải giúp ta giữ bí mật nha. Còn có mấy cái đai lưng đính vàng kia của ta, tất cả đều đem đi c ần."

Hoa Thành nói: " Ừm, vậy nên, Phong Tín chính là đem đai lưng của huynh cho Lan Xương?"

Tạ Liên lắc đầu nói: " Là đệ ấy thì chắc chắn không phải. Phong Tín sẽ không tùy tiện lấy đồ của ta. Là ta nói hắn đem đi bán lấy ti ền cất giữ để xài d ần."

Thật ra, đây là tặng không cho Phong Tín một khoảng ti ền. Lúc ấy Phong Tín từ chối không nhận rất lâu, cuối cùng không lay chuyển được, vẫn phải nói "Ta tạm thời giữ giúp ngài".

Tạ Liên nói: "Nói ra thật xấu hổ, ta bảo hắn đem bán lấy ti ền dùng, không chỉ vì áy náy, còn là vì sợ hãi."

Tín đồ không còn, chỉ có Phong Tín còn xem hắn là Hoa Quan Võ Th ần, là thái tử điện hạ như cũ. Tạ Liên lúc ấy mới hoảng sợ, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Phong Tín tuy rằng là tâm phúc của hắn, là thị vệ bên hắn, lại chưa từng đòi hắn ban thưởng gì quá lớn lao, bỗng nhiên nghĩ tới, li ền biết sợ hãi.

Sợ hãi Phong Tín cũng cảm thấy cuộc sống này quá khổ cực, sợ hãi hắn không còn theo hắn nữa. Cho nên, những cái đai lưng hoàng kim kia, không phải là ban thưởng, cũng không đơn thuần là tặng hay là nhờ giữ gìn, mà còn mang theo chút lấy lòng hay có lẽ là báo đáp.

Khi Thái Linh kia tạo ảo cảnh, Tạ Liên thấy một cái bùa hộ mệnh, hẳn là Phong Tín đưa cho Kiếm Lan. Sau khi Tiên Lạc diệt quốc, tất cả cung quan miếu thờ của Tạ Liên đều bị thiêu, căn bản là không có người tin Tiên Lạc thái tử, bùa hộ mệnh của hắn cũng bị coi là phế vật. Nhưng Phong Tín còn giữ rất nhiều bùa hộ mệnh của hắn, không ngừng thường xuyên kiên trì phân phát, đưa tặng, nói với Tạ Liên, huynh xem, huynh vẫn có tín đồ. Nhưng trong lòng Tạ Liên rất rõ ràng, kết cục của những cái bùa hộ mệnh đó, hơn phân nửa là bị ném đi.

Tạ Liên chậm rãi nói: "Qua nhiều năm như vậy, ta không bao giờ biết Phong Tín thích ai. Chưa từng hỏi, cũng chưa từng chú ý."

Rốt cuộc, hắn từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử, là hậu duệ quý tộc, Phong Tín theo lẽ thường hẳn thật sự chỉ là một cái gì đó vây xung quanh hắn mà thôi, làm sao có thể cùng nhau tâm sự?

"Lấy đồ vật của người khác đưa cho một cô nương, nghe cũng không được tốt cho lắm. Nhưng lúc ấy, thứ đáng giá nhất mà Phong Tín có thể đưa, chỉ có đai lưng hoàng kim kia. Rốt cuộc chúng ta thường xuyên bữa có cơm ăn bữa lại không. Phong Tín cũng không phải loại người thích tiêu tiền. Cho nên, có thể tưởng tượng được đệ ấy lúc đó thích Kiếm Lan cô nương biết bao nhiêu. Nếu thật sự thích Vì sao lại tách ra?"

Mặc kệ Thái Linh kia có phải nhi tử của Phong Tín hay không, nếu là bởi vì nghèo khó mà Phong Tín không lấy được nữ tử mà mình yêu, bất luận thế nào, Tạ Liên đều sẽ cảm thấy vô cùng áy náy.

Hoa Thành lại nói: "Nếu thích mà cuối cùng cũng tách ra, nói thế, cũng chỉ là thích mà thôi."

Tạ Liên nói: "Tam Lang, đệ không nên nói lời tuyệt tình như vậy. Đôi khi, con đường ta đi như thế nào, không phải là chuyện ta có thể quyết định."

Hoa Thành không nhanh không chậm nói: "Đường ta đi như thế nào, có lẽ không phải do ta quyết định, nhưng có đi hay không, lại chỉ có ta mới có thể quyết định mà thôi."

Nghe vậy, Tạ Liên ngẩn người, cảm thấy trong lòng giống như thông suốt đi đâu rồi, nhìn chằm chằm Hoa Thành không nói lời nào. Hoa Thành nghiêng nghiêng đầu, hỏi: "Ca ca, ta nói không đúng sao?"

Nhìn con người màu đen sáng lấp lánh, Tạ Liên bỗng nhiên nắm lấy hắn, bế lên đùi, nói: "Ha ha ha, Tam Lang, đệ nói thật sự rất đúng đó!"

"....."

Hoa Thành tựa hồ bị hành động của y làm cho cứng đờ, tùy ý để Tạ Liên đem mình đưa lên cao. Tạ Liên cười nói: "Cho ta không biết xấu hổ mà nói một câu, Tam Lang mới vừa rồi nói câu kia tràn đầy khí thế, thật là có điểm giống với ta hồi trẻ."

Hoa Thành đã quen với việc bị y bế tới bế lui như vậy, nhướng mày nói: "Vậy đó chính là mộng tưởng của ta."

Một lớn một nhỏ ở trong phòng chơi đùa một trận, Tạ Liên đem Hoa Thành ném lên giường, chính mình cũng nằm lên, ngẩng mặt hướng lên trời, đang muốn mở miệng, lại thấy Hoa Thành bỗng nhiên ngồi dậy, đồng tử co rút, ánh mắt sắc bén nhìn hướng đối diện.

Tạ Liên cảm thấy không đúng, lập tức xoay người ngồi dậy. Vừa trông thấy liền ngay lập tức cả người toát mồ hôi, trong phòng không biết từ lúc nào vô thanh vô tức lại có thêm một bóng người, đang ngồi ở bên cạnh bàn, tiện tay rót một chén trà, hương thơm tỏa khắp phòng. Nhưng mà, y lại chẳng mảy may không phát hiện!

Tạ Liên không khỏi sởn tóc gáy, rút kiếm ra chĩa về phía trước, cảnh giác hỏi: "Ai?!"

Người nọ ôn hòa đáp: "Không cần sợ. Uống trà không Tiên Lạc."

"....."

Thân hình cùng thanh âm của người kia, quen thuộc đến cực điểm, Tạ Liên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đem vài sợi tóc tán loạn vén ra sau tai,

tâm còn chưa thôi kinh hoàng, thở dài: "Đế quân a....."

Lời nói mang theo chút lười biếng, y đột nhiên lật chăn, đem thân thể Hoa Thành cùng chính mình cùng che lại, hỏi tiếp: "..... Ngài tại sao lại xuống dưới đây?"

Tay y ở trong chăn nắm chặt lấy tay Hoa Thành, ý bảo an tâm. Quân Ngô chậm rãi rót ba chén trà, rót xong mới đứng dậy nói: "Thấy đệ không trở lại, ta đương nhiên đành phải tự mình xuống xem."

Hắn vừa nói, hai tay vừa phẩy nhẹ vào nhau, đi tới hướng bên này, chậm rãi thu hẹp khoảng cách. Tà Liên nhìn thấy hắn đang mặc một đạo bào trắng, còn mang theo bội kiếm, trong lòng hốt hoảng, nhanh chóng nhảy xuống giường: "Đế quân, trước tiên để ta giải thích cái đã....."

Ai ngờ, Hoa Thành ở phía sau y đã xốc chăn lên, xếp chân mà ngồi, khuỷu tay tùy ý đặt trên đầu gối, mỉm cười: "Ta nghĩ là, không cần đâu."

Tác giả: Tà Liên và Mộ Tình đều tu đạo báỉ sư nên có thể nói bọn họ đều là đạo sĩ. Nhưng Phong Tín không tu đạo lẫn báỉ sư, hắn không phải đạo sĩ, chỉ đơn thuần là võ thần mà thôi, hắn cũng không giống Tà Liên với Mộ Tình phải tuân thủ giới luật thanh quy, giữ bản thân trong sạch.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

142

CHƯƠNG 142: ĐƯỜNG TA ĐI, LÀ DO TA ĐỊNH ĐOẠT (2).

Tạ Liên ngăn ở giữa hai người, nói: "Ta cảm thấy hay là chúng ta ng ồi xuống nói chuyện trước. Ngài xem đứa bé này, có phải rất giống....."

Quân Ngô mỉm cười nói: "Giống con của người đúng không."

"..... Ha, ha ha, ha ha ha ha....."

Tạ Liên cười gượng, nói: "Sao Ngài lại biết ta muốn nói gì?"

Quân Ngô rút cuộc thu h ấ lại ánh mắt từ trên người Hoa Thành, nhẹ nhàng vỗ vai Tạ Liên, cũng không nói chuyện mà xoay người ng ồi xuống trở lại bên cạnh bàn. Tạ Liên biết, ý của Quân Ngô trước mắt tạm thời cũng không muốn hai bên xung đột, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Quân Ngô nếu có ý giết ai, thì lúc rút kiếm ra sẽ vô cùng đáng sợ, Tạ Liên đã tận mắt chứng kiến, bất kể như thế nào, Tạ Liên cũng không hy vọng Hoa Thành và Quân Ngô đánh nhau vào lúc này.

Nhưng mà, ánh mắt của Hoa Thành vẫn còn trên người Quân Ngô. Quân Ngô tạm đẩy ly trà ra, nói: "Tuy rằng cũng không phải lần đầu tiên gặp các hạ, nhưng lại là lần đầu tiên gặp ở khoảng cách gần như thế, bầu không khí bình thản vậy, không bằng lấy trà thay rượu, hòa giải cục diện này đi".

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, cố gắng hết sức tự nhiên mà khoác qu ần áo vào, vừa xỏ giày vừa nói nói: "Đế Quân, Thượng Thiên Đình bây giờ như thế nào?"

"....."

Quân Ngô buông chén trà, nhìn ánh trăng xa xa ngoài cửa sổ, thở dài:
"Đừng nói nữa."

Tạ Liên: "..... Được. Không nói tới nữa."

Xem ra, quả thực là không xong. Quân Ngô lại quay đầu, nghiêm mặt nói: "Không đùa nữa. Không nói tới thì cũng đã nói rồi. Tiên Lạc, người ra ngoài cùng ta nói chuyện một lát."

Tạ Liên vừa muốn trả lời, lại nghe phía sau Hoa Thành chậm rãi nói: "Thượng Thiên Đình của người hiện giờ đã loạn lên hết rồi, vốn dĩ đã không còn gì là bí mật, cô hẳn đã quý khắp nơi đâu biết lần này vạn quý tề tụ không ngăn cản được, hà tất cần phải ra ngoài nói chuyện?"

Hoa Thành cũng bước xuống giường, thông thả ung dung đi qua bên cạnh bàn, cầm chén trà lên thưởng thức, tựa hồ uống xong chén trà vẫn chẳng cảm thấy ngon lành gì. Một lát sau, ba người đều ngồi trên bàn. Quân Ngô nhẹ nhàng nói: "Thật đúng là chuyện gì cũng không giấu được các hạ."

Dù sao cũng là Quân Ngô pha trà, không thể không nể mặt mũi, Tạ Liên nhấp một ngụm, vừa uống vừa nói: "Chẳng phải phải cần thêm một khoản thời gian nữa núi Đồng Lô mới chính thức mở ra sao? đã xác định rồi?"

Tuy rằng Phong Tín cũng từng nói qua, nhưng Tạ Liên vẫn cảm thấy lời hắn nói hơi khoa trương, cho nên không chắc chắn lắm. Quân Ngô lại nói: "Quả là ngăn không được."

Hoa Thành nói: "Nghĩ đến đây, chẳng phải người đã sớm đưa ra kế hoạch giống như trước sao, phái tất cả các võ thần đi phong tỏa, chặn lại các hướng đi ở núi Đồng Lô. Nhưng không may là Mộ Tình phá lao chạy thoát, không rõ tầm tích, phía nam nháy mắt lại bị một lỗ hổng."

Tạ Liên nói: "Phong Tín đã về Tiên kinh rồi sao? Hắn thế nào rồi? Có nói gì không?"

Quân Ngô nói: "Đã trở về không tốt lắm. Nam Dương bị thương trở về với vàng báo cáo tình hình thực tế, cần ta phát lệnh trăm triệu lần không thể giết mẫu tử Lan Xương. Hấn vốn định báo cáo xong liền đi, nhưng bị trọng thương không được lạc quan lắm, tay phải cơ hồ không động đậy được, ta liền buộc hấn ở Tiên kinh tĩnh dưỡng. Kể từ đó, phòng tuyến các hướng phía nam bị khuyết một chỗ."

Nếu đổi thành việc khác, tỷ như trước mắt thiếu mất một người giết yêu ma quỷ quái, Tạ Liên nhất định sẽ chủ động xin đi, nhưng dẫu binh đi canh giữ mà nói, không phải đơn thương độc mã là có thể làm được. Một người có thể giết thiên binh vạn mã nhưng không thể phòng cả thiên quân vạn mã. Tạ Liên đã sớm học được bài học này, dẫn người - dẫu binh chuyện này đều không phải sở trường của hấn, tốt hơn là để cho người thực sự giỏi gánh vác việc này đi, cho nên cũng không cần tự ép bản thân đi tiến cử làm việc này, chỉ hỏi: "Không có võ thần khác trên Thượng Thiên Đình sao?"

Quân Ngô nói: "Những võ thần khác còn có nhiệm vụ và phải phụ trách địa bàn của họ, thân mình còn lo chưa xong. Vốn dĩ nội điện Minh Quang còn có Bùi Túc, có thể mượn dùng, nhưng hấn đã bị lưu đầy. Đến cả Kỳ Anh, hấn cũng như người vậy, thích đơn thương độc mã, làm theo ý mình, hướng hồ bầy giờ hành tung của hấn không rõ, thằng nhóc này cũng không nghe thông linh. Hơn nữa điện Linh Văn không có thần quan, tạm thời đổi chủ, mặt khác văn thần lại xuyên tạc nhiều thứ, tin đồn không lắng xuống, nghe tin gì thì truyền lệnh ấy, không phân chia được quyền hành, đã nhiều ngày....."

Nghe Quân Ngô nói như vậy, đã nhiều ngày Thượng Thiên đình sợ là sắp tê liệt. Tạ Liên chỉ cảm thấy não nề, không đành lòng, nói: "Ta nhớ rõ lúc trước ngài nói qua, mặc dù ngăn không được, nhưng cũng có cách xoay chuyển chứ? Xoay chuyển như thế nào?"

Hoa Thành lại nói: "Xoay chuyển? Chính là tự sát."

Quân Ngô liếc Hoa Thành một cái, nói: "Ta cũng nói rồi, không phải bất đắc dĩ thì cũng sẽ không đi đến bước kia."

Tạ Liên trong lòng vừa động, nói: "Hay là.....?"

Quân Ngô chậm rãi nói: "Không sai. Bây giờ, cách xoay chuyển duy nhất chính là phái một võ thần, trà trộn vào núi Đồng Lô với vạn quỷ bên trong."

Nếu ngăn không được thì giết, giết đến hết, một tên cũng không chừa lại!

Tay áo Tạ Liên lung lay, hơi hơi nhú mào, nói: "Núi Đồng Lô ta không rõ lắm, cũng không hiểu rõ quy tắc hoạt động của nó, cho nên rốt cuộc phải làm như thế nào? Chẳng lẽ phải giết hết toàn bộ yêu ma quỷ quái ở đó sao?"

Nhưng đi đâu này không có khả năng. Nhất định phải giấu diếm thân phận, cũng không thể nhờ ai giúp đỡ, nếu không, một khi đàn quỷ phát hiện có thần quan trà trộn vào, tất nhiên chúng sẽ không tha cho. Mà núi Đồng Lô là nơi tà quỷ, pháp lực của thần quan hiển nhiên sẽ bị hạn chế, so với Hắc thủy quỷ vực có khi còn bất lợi nhiều hơn.

Quân Ngô nói: "Không, không cần phải tổn nhiều sức như vậy."

Hoa Thành nói: "Ta rất rõ về Núi Đồng Lô. Ca ca, nhìn bên ngoài xem."

Tạ Liên nhìn về phía Hoa Thành đang chỉ bên ngoài cửa sổ. Phía dưới cửa sổ là một mảnh đất, có tròng hành, tròng hoa gì đó, phía trong góc còn có một chậu hoa nhỏ. Hoa Thành leo qua song cửa sổ, chỉ chậu hoa kia, nói: "Chính giữa của Núi Đồng Lô, có một cái lò bằng đồng thật lớn."

Vừa dứt lời, chậu hoa kia bỗng nhiên ngã xuống, nhanh như chớp lăn đến chính giữa của mảnh đất, rồi tự đứng lên. Ngay sau đó, đất bốn phía dần dần nhấp nhô theo từng cụm.

Hoa Thành nói: "' Đồng Lô" bốn phương tám hướng đều là núi bao quanh. Phạm vi núi Đồng Lô, rộng ít nhất bảy thành cộng lại."

Tạ Liên nhìn đến hết sức ngạc nhiên, nhẹ nhàng nhảy qua bên ngoài cửa sổ, đứng ở chính giữa mảnh đất, cảm giác như một người khổng lồ đang đứng từ trên cao nhìn xuống.

Hoa Thành nói: "Vạn quỷ chém giết, giết từ bên ngoài giết vào. Càng giết thì sẽ càng gần trung tâm "chiếc lò đống"."

Hoa Thành vung tay lên, các mảnh đất nhỏ xung quanh cứ như bị kích động. Tạ Liên ngẩng đầu nhìn kỹ, mới phát hiện rất nhiều cỏ dại, lá cây cứ vụn vụn, cứ như từng đám từng đám đang xuyên qua ngọn núi, Tạ Liên nói: "Nói cách khác, càng tới gần trung tâm "chiếc lò đống" này thì quỷ sẽ càng mạnh thêm?"

Hoa Thành nói: "Đúng vậy. Bởi vì những cây cỏ dại yếu kém, đầu đã bị giết ở bên ngoài"

Hoa Thành lại nhẹ nhàng vung tay lên, một trận gió thổi qua, đám cỏ dại lập tức bị này trận gió càn quét sạch sẽ, trụi lủi nhìn đến đáng thương. Mà chính giữa chậu hoa bỗng nhiên lộ ra một ánh sáng, hình như là bị đốt đến phát sáng, nhìn qua quả nhiên giống một cái lò bằng đống. Tạ Liên nhìn chằm chằm nó, phát hiện có ba bông hoa nhỏ nhảy lên vành chậu, cứ xoay vòng vòng bên cạnh, như đang khiêu vũ.

Hoa Thành ở bên cạnh Tạ Liên cũng ngẩng đầu nhìn xuống, nói: "Cuối cùng, nhiều nhất chỉ có ba con quỷ có thể tiến vào bên trong "lò đống". Khi đó, "lò đống" sẽ khép lại."

Ba bông đang xoay vòng kia bỗng nhiên nhảy vào, liền bị đám đất đen như mực vùi lấp. Hoa Thành nói tiếp: "Kế tiếp trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày, nhất định phải có một con quỷ, phá tan chiếc lò đống này."

Chậu hoa bỗng rung lắc một trận, đột nhiên phát ra một tia sáng chói mắt, "ân" một tiếng, một miếng đất bỗng phụt lên rồi nứt ra. Một bông hoa màu đỏ từ bên trong nhảy ra, giờ hai mảnh lá cây lên, như thể la hét trong gió, muốn cho cả thế giới thấy sức mạnh của nó. Thấy thế, Tạ Liên nhìn không được "Phì" cười một tiếng.

Tuy nhiên, không biết có phải do bông hoa kia quá vui hay không mà nó liền trượt từ trên vành chậu xuống, mắt thấy bông hoa sắp rớt xuống, Tạ Liên chạy nhanh đưa tay tiếp được, nâng trong lòng bàn tay, lau sạch cánh hoa dính đầy đất, nói: "đây chính là tân Quỷ Vương sinh ra từ núi Đồng Lô?"

Hoa Thành gật đầu nói: "Đúng vậy. Trước đó vạn quỷ chém giết là một quá trình ắt không thể thiếu để không ngừng tăng cường thực lực, nếu con quỷ nào tiến vào 'lò đồng' không đủ thực lực, cũng không phá nổi lò đồng, thì sẽ bị nhốt bên trong và đốt thành tro bụi, biến thành chất dinh dưỡng."

Hoa Thành đứng dậy, nhìn Quân Ngô trong phòng nói: "Biện pháp của người, chẳng qua là diệt sạch hết mọi loại, bỏ qua cỏ dại. Nếu Quỷ Vương có tiềm lực chỉ như vậy, thì chỉ cần tự tay loại bỏ, còn lại loại yếu kém, mặc dù chúng có vào 'lò đồng' cũng không có cách xông ra, không vượt qua được cửa ải đó, thì không thể nào có thể được xưng là Quỷ Vương."

Tạ Liên nói: "Xem ra như vậy cũng được, nhưng không biết khi làm thì sẽ thế nào? Trước kia đã thử qua chưa?"

Quân Ngô nói: "Không biết. Chưa từng thử qua. Trước kia đầu là quần tụ lại ngăn cản tất cả hướng đi của chúng."

Hoa Thành khoanh cánh tay, nói: "Chỉ sợ không thể được. Chiến đấu với điều kiện như vậy thì chẳng khác nào tự sát. Ta đề nghị một biện pháp sáng suốt khác đó chính là để người tự mình đi."

Quân Ngô nói: "Ta cũng nghĩ vậy."

Tạ Liên ngẩn ra, nói: "Đế quân?"

Quân Ngô nói: "Tiên Lạc, lần này hạ phạm, chính là vì điều này. Ta muốn đến núi Đồng Lô trước. Người về Thượng Thiên Đình đi, tạm thời giúp ta quản sự vụ."

Tạ Liên buông tay xuống, bỗng nhiên đứng dậy nói: "Cái này sao được? Ngài đừng nói giỡn, để ta quản mọi việc, sẽ có người không phục."

Quân Ngô nói: "Nếu như vậy, thì hãy làm cho tốt, đây chính là cơ hội để đám người đó phục ngươi".

Tạ Liên xoa xoa ấn đường, nói: "Đế quân, thứ cho ta lần này thật sự không thể đồng ý. Việc này quá hoang đường, lấy chuyện ở nhân gian ra nói việc này thật phi lý, hoàng đế có thể ngự giá thân chinh, nhưng đã ai từng nghe qua hoàng đế mà phải bí mật nằm vùng đi ám sát quý chưa? Tiên kinh sở dĩ có thể bay trên trời, tất cả đều là do ngài chống đỡ. Những thần thần quan khác không ai quản được, cũng đều là do ngài quản. Ngài ở trên kia, trời sẽ không sụp xuống, ngài không ở đó, bầu trời thật sự sẽ sụp đổ."

Quân Ngô nói: "Tiên nhạc, kỳ thật, trên thế giới này không có bất kỳ người nào mà nếu không có hắn thì trời sẽ sụp đổ. Nếu đã quen rồi thì người sẽ phát hiện, cái cũ qua đi thì cái mới sẽ xuất hiện thay thế. Khi tân Quỷ Vương xuất hiện, nếu lại là một Huyết vũ thám hoa hoặc là Hắc thủy trâm chu, như vậy cũng không sao, nhưng nếu trở ra lại là một Bạch y họa thế, thì thiên hạ sẽ đại loạn. Người đã tận mắt thấy qua, muốn giết chết một Tuyệt thì có biết bao nhiêu khó khăn. Ngoài cách ta phải đi, quả không còn biện pháp nào khác."

Tạ Liên cũng biết, chuyện này không phải là Quân Ngô tự phụ. Bị vạn quỷ bao phủ, nếu muốn giết hết từng tên một hoặc muốn thu phục chúng thì chỉ có Quân Ngô là lợi hại nhất, nhưng thật ra cũng không nắm chắc rằng Quân Ngô nhất định có thể làm được điều này. Nhưng chỉ có Quân Ngô, có cơ hội nhiều hơn cả. Nhưng nếu Quân Ngô đi, Thượng Thiên Đình e rằng không thể chống đỡ nổi.

Đúng lúc này, Hoa Thành nói: "Ai nói không có biện pháp khác?"

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

143

CHƯƠNG 143: ĐƯỜNG TA ĐI, LÀ DO TA ĐỊNH ĐOẠT (3).

Ngày tiếp theo, Tạ Liên cùng Hoa Thành hai người xuất phát lên đường.

Hoa Thành nắm tay Tạ Liên, nói: "Ca ca, lần sau huynh gặp Quân Ngô, đừng nói với hắn câu gì hết mà hãy quay đầu chạy đi."

Tạ Liên ngạc nhiên nói: "Vì sao?"

Hoa Thành nói: "Ta biết, mỗi lần hắn tìm huynh, đâu chẳng có chuyện gì tốt đẹp."

Tạ Liên cười nói: "Phải nói như thế nào đây? Vốn dĩ chuyện Quân Ngô phải ta làm, cũng không phải là chuyện xấu gì cả."

Hoa Thành lại nói: "Cũng như nhau. Mặc kệ đi núi Đồng Lô, hay giúp hắn quản Thượng Thiên đình, có chuyện nào là chuyện tốt? Thượng Thiên đình bây giờ đã rối tung lên, lại nhân lúc này bỏ đi. Ném cục diện rối rắm này cho huynh, huynh phải làm thế nào đây? Chẳng khác nào đơn giản là lấy đao kiếm tự sát sao."

Tạ Liên bu ồm cười, cười xong lại nghiêm túc nói: "Có đi đâu, ta thật không nghĩ tới, đệ vậy mà chủ động đi núi Đồng Lô cùng ta. Ta đã suy nghĩ thật lâu, cảm thấy vẫn nên nói ra, Tam Lang, đệ ngàn vạn không cần miễn cưỡng."

Tạ Liên vẫn cảm thấy, bởi vì Hoa Thành biết trong lòng hắn nghĩ gì nên mới chủ động muốn đi chung. Dẫu sao, Tạ Liên cho rằng dù bị đẩy đến núi Đồng Lô vẫn còn sáng khoái hơn là đi quản sự vụ, làm những chuyện hắn

không biết đầu đuôi ở Thượng Thiên đình. Hoa Thành lại nói: "Ca ca, ta đã bảo đảm với huynh nhiều lần rằng bản thân ta không hề miễn cưỡng, huynh không tin ta sao?"

Tạ Liên nói: "Đương nhiên không phải....."

Hoa Thành gật đầu một cái, nói: "Ca ca hãy yên tâm, ta đã cân nhắc rõ ràng. Huynh không cần cảm thấy thiếu nợ ta ân tình. Thật ra đứng trên lập trường của ta, ta cũng không ngại chờ lúc tân Quý Vương vừa xuất hiện thì liền nhét hắc trở về"

Bây giờ Quý Vương và Thượng Thiên đình bắt tay nhau đều có lợi. Cơm gạo nhiều như thế, ai cũng muốn ăn, nhưng lại chia không đủ, tất nhiên là phải đánh nhau, nay lại có thêm kẻ tới giành, thì có ai mà vui cho được. Hơn nữa ngộ nhờ cái kẻ mới đến này chẳng màn sống chết, một khi kẻ đó phát điên lên, thì ai cũng đừng mong mà giành được phần nào.

Quân Ngô sau khi nghe Hoa Thành đề nghị, nghiêm túc suy xét hồi lâu. Nếu Tạ Liên đi một mình, không bằng chính bản thân hắn đi thì có thể nắm chắc hơn, nhưng nếu Tạ Liên cùng một Quý Vương đã từng bước ra khỏi núi Đồng Lô, tổ hợp này tất nhiên có nhiều cơ hội hơn.

Đương nhiên, Hoa Thành cũng sẽ không đi tay không, Quân Ngô đã đáp ứng cho hắn vài điều kiện: Trước khi các thần quan trên Thiên giới muốn xuống núi thì toàn bộ đều phải đi vòng qua chợ quý. Hơn nữa, phải báo công lập trạng trên thiên đình sự tích anh dũng của Huyết vũ thám hoa, ca tụng đức suốt một năm..... Tạ Liên thử tưởng tượng một chút, đại khái chính là cái kiểu như "Cái đám thần quan ngu ngốc các người! Có biết là ai đã cứu vớt cuộc đời các người không!" - chính là như vậy đấy. Quả thực đây chính là một sự sỉ nhục đối với đám thần quan luôn đồ kỵ, ghen ghét, lo sợ đối với Hoa Thành, đi đầu này chả khác nào chà đạp lên mặt đám thần quan ấy.

Hoa Thành cười nói: "Có ta, chuyện này huynh sẽ thoải mái hơn rất nhiều."

Tạ Liên kéo suy nghĩ trở về, nói: "Ta vẫn cảm thấy, hay là chờ thời kỳ xao động của đệ qua đi, khôi phục lại hình dạng ban đầu rồi chúng ta hẵng đi."

Hoa Thành nói: "Cái này cũng không cần lo lắng. Nhanh nào."

Tạ Liên ngẩn ra, nói: "A....."

Hoa Thành nói: "Sao thế? Đây là biểu tình gì đấy?"

Tạ Liên nói: "..... có phải Tam Lang muốn lớn nhanh lên?"

Hoa Thành khoanh tay nói: "Đúng vậy. Ta đã chịu đựng quá lâu, sắp chờ không nổi nữa rồi."

Ai ngờ, Hoa Thành mới vừa nói xong, Tạ Liên liền lấy tay giơ cao tay Hoa Thành lên, cười nói: "Vậy thật đáng tiếc! Lớn lên rồi thì ôm không nổi nữa, bây giờ phải ôm nhiều hơn mới được, ha ha ha ha ha ha ha....."

"....."

Đi núi Đồng Lô, không thể dọn thổ ngàn dặm mà chỉ có thể đi bộ đến. Máy chục ngày sau, hai người rốt cuộc hoàn toàn bỏ xa thành trấn và dân cư phía sau, bước vào vùng núi mênh mông vô bờ, rừng bạt ngàn nhưng một màu ảm đạm

Càng đi sâu vào rừng, ven đường gặp càng nhiều yêu ma quỷ quái, mỗi lúc một dày đặc, mỗi tên đều có hình thù kỳ quái, có tên lén lút, có tên vội vã mà đi. Tạ Liên nắm tay Hoa Thành, vừa đi vừa thấp giọng nói: "Tới đây nhiều thật đấy."

Hoa Thành nói: "Lần này vạn quỷ tề tụ quả thực nhiều hơn so với lúc trước. Bởi vì hiện giờ Thượng Thiên đình không ra tay ngăn chặn, cho nên những kẻ dự định không đi ấy vậy mà cũng lại đi."

Hơn nữa, không chỉ riêng đi từng tên một mà chúng còn kết thành bè phái. Đi được một chút, Tạ Liên gặp được một đám yêu ma quỷ quái rách

rướn, bộ mặt dữ tợn, xếp thành hàng hàng, vừa đi vừa hô:

"Thiên Địa Vị Lô, Chúng Sinh Vị Đ ồng!"

"Thủy Thâm Hỏa Nhiệt, Vạn Kiếp Kỳ Trung!"

"Thiên Địa Vị Lô, Chúng Sinh Vị Đ ồng!"

"Thủy Thâm Hỏa Nhiệt, Vạn Kiếp Kỳ Trung!"

(đại khái là khắp nơi đều vì núi Đ ồng Lô mà tới cho dù nước sôi lửa bỏng vạn kiếp bị giam c ần trong đó)

Nghe cách chúng hô hoán hẳn là không những không sợ mà còn ngược lại rất hưng phấn. Nghe được khẩu hiệu của bọn chúng, sắc mặt Hoa Thành đành lại, lạnh lùng nói: "Bọn chúng vốn dĩ không hiểu những lời này có nghĩa gì, còn ở đó hô hoán cho thật hăng say."

Nghĩ đến đây, quả là rất nhiều yêu ma quỷ quái chưa bao giờ tới đây, cũng không biết trong đó tàn khốc cỡ nào, lại cứ nghĩ là quá dễ dàng, đó một nơi tràn đầy tham vọng, ngay cả những người có kinh nghiệm đã từng đến đây cũng không cảm thấy thoải mái gì. Tạ Liên nói: "Kết bè phái như vậy mà cũng được sao?"

Hoa Thành nói: "Kiểu kết bè phái như này, e là bọn chúng đã tính trước với nhau cùng đi đến núi Đ ồng Lô, hứa hẹn giữ lại một mạng cho đối phương. Nhưng hứa đến khi nào thì không chắc được. Bởi vì giết chóc đến cuối cùng, càng giết nhiều thì càng tăng cường năng lực, giết càng ít thì cơ hội sống sót càng mỏng manh. Mà có thể dễ dàng xuống tay nhất đương nhiên chính là giết kẻ thân cận, tín nhiệm bên cạnh mình ."

Nói xong, Hoa Thanh hơi hơi nhíu mày, bưng kín mắt phải, dường như lại bắt đầu đau đầu. Tạ Liên vội ôm lấy Hoa Thanh vọt đến bên trong rừng cây, ng ồi xổm xuống, lo lắng nói: "Tam Lang, sắp vào núi rồi, đệ chịu được không?"

Ánh mắt Hoa Thành thoáng bình phục, Hoa Thành nói: "Ca ca yên tâm, không sao, sẽ khỏi nhanh thôi."

Tạ Liên sao có thể nghe yên tâm là yên tâm được? Hoa Thành lại nói: "Ca ca, huynh lại đây một chút, ta có chuyện muốn nói với huynh."

Tạ Liên không rõ nội tình, liền kìm chặt vào. Hoa Thành lấy hai tay nâng mặt Tạ Liên, nhẹ nhàng cụng trán mình vào. Tạ Liên chớp chớp mắt, ngờ ngẩn một hồi.

Chờ Hoa Thành buông ra, Tạ Liên nói: "Tam Lang, đệ....."

Hoa Thành cười nói: "Được rồi. Nơi này tất cả đều là yêu quỷ, ca ca là thần quan, tiên khí trên người huynh rất dễ nhận ra, dùng cách này có thể che giấu được."

Thì ra là như vậy, thối khí từ Hoa Thành sang Tạ Liên. Tạ Liên không tự chủ được lại nghĩ tới lần trước hai người dùng "phương pháp độ khí" kia, sợ Hoa Thành cũng nhớ tới, rồi lại nhắc đến, vội nói: "Được rồi. Chúng ta cải trang một chút đi."

Muốn lẫn vào bên trong vạn quỷ, đương nhiên phải nguy trang một chút. Bất quá, cũng chỉ là khoác thêm cái áo choàng, không hiểm khi thấy không ít yêu ma quỷ quái cũng thích mang mặt nạ hoặc khoác áo choàng. Hai người giả trang đơn giản, Tạ Liên nắm tay Hoa Thành, chậm rãi đi về phía trước. Đi được một đoạn đường, phía trước loáng thoáng truyền tới tiếng ồn ào, không biết sao lại thế này, Tạ Liên nói: "Có dấu hiệu hay thứ gì đó báo cho ta biết là ta đã tiến vào núi Đổng Lô không?"

Hoa Thành nói: "Có. Nhưng đừng tin vào mấy thứ đó."

Tạ Liên muốn tiếp tục hỏi, lại nghe âm thanh ồn ào phía trước càng lúc càng lớn. Hai người ra khỏi rừng rậm, thì ra đã tới một vách núi chênh vênh đứng trước, một đám yêu ma quỷ quái đen nghịt tụ tập lại một chỗ, ít nhất cũng có ba bốn trăm tên. Nhưng mà, nhiều đây chỉ mới là một phần của lũ quần tụ ở nơi thâm sơn cùng cốc này thôi.

"Sao đường bị chặn r ồi?Chẳng lẽ chúng ta đi sai đường?"

"Không thể nào..... Không phải con đường nào đâu có thể đi qua núi Đ ồng Lô sao?"

Có lẽ bởi vì còn chưa tiến vào địa giới núi Đ ồng Lô, chưa xảy ra chém giết, nên trước mắt đàn quỷ vẫn còn đi chung một cách hòa thuận. Tà Liên tùy tiện đi tới bên cạnh một con quỷ, thuận miệng hỏi: "Xin hỏi, phía trước làm sao vậy?"

Tên quỷ kia nói: "Mắt ngươi bị tết hay sao mà không tự nhìn đi? Bị một ngọn núi chặn lại, không qua được."

"....."

Tà Liên nhìn xuống nửa bên của tên quỷ này, nửa cái đầu đầu bị bổ mất, quả nhiên con mắt bị tết ra thành hai. Nhưng Tà Liên cũng không dám nói gì, chỉ nói: "Không thể đi vòng sao?"

Lúc này, mấy tên quỷ từ bên kia chạy tới, phun cái lưỡi dài ra nói: "Mẹ nó, ngọn núi tà ma này! Chạy hơn nửa canh giờ còn không thấy được cái rìa núi! Còn phải chạy hơn nửa canh giờ mới trở về được!"

Bọn quỷ nhìn Tà Liên nhao nhao lên: "Không thể."

Tà Liên lại nói: "Không thể trèo lên hoặc bay qua sao?"

Vừa dứt lời, bầu trời bỗng "vù" một tiếng, một con chim bầy thước rớt xuống, "R Ần" thật mạnh rớt trên mặt đất, hình như đã tắt thở. Có tên quỷ kêu lên: "thiệt là đoản mệnh! Chim bay tới kiệt sức cũng không vượt qua được"

Bọn quỷ lại nói với Tà Liên: "Không thể!"

Tà Liên lại nói: "Vậy không thể....."

Tà Liên còn chưa nói xong, đàn quỷ xuyt một tiếng, hận không thể dán miệng Tà Liên lại: "Đừng hỏi nữa! Cái miệng quạ đen nhà ngươi!"

Tạ Liên nói: "Thôi được rồi."

Mấy trăm tên yêu ma quỷ quái bị kẹt lại đây không đi đâu được, muốn bay cũng bay không qua vách núi cao phía trước, các loại âm thanh ồn ào, ồn ã bên tai không dứt. Có tên quỷ nói: "Ta biết rồi! Núi này không phải một ngọn núi bình thường, mà là một cái rào chắn."

Có tên lại nói: "Các vị, vượt qua ngọn núi này, phía sau khẳng định chính là núi Đổng Lô. Ngọn núi này đại khái chính là cửa ải đầu tiên. Nếu một cửa ải đơn giản vậy mà còn không vượt qua được, thì đằng sau càng không có cơ hội, không bằng giải tán đi!"

"Khoan đã!"

"Chờ gì nữa?"

Một giọng nói nghi ngờ vang lên: "Ta hình như ngửi được một mùi rất kỳ quái?"

"Mùi gì? Có phải nhà người trên đường đem theo thịt người chết để ăn phải không?"

Cái tên phát ra âm thanh kia lại nói: "Không đúng không đúng. Không phải thịt người chết, là người sống! Không không không, cũng không đúng!..... Có mùi như là..... mùi của Thần quan!!!"

Lời nói vừa thốt ra, làm cả đám quỷ cơ hồ dậy sóng, đàn quỷ hét lên: "Cái gì?! Nói hươu nói vượn, ở đây làm gì có thần quan?"

"A từ từ! Hình như..... Ta cũng ngửi thấy được!"

"Sao ta lại không ngửi thấy?"

"Các người nói như vậy, làm ta muốn hỏi luôn rồi Chắc sẽ không có thần quan nào trà trộn vào đây chứ?!"

"Không có khả năng..... Thần quan nào to gan như vậy, nơi này là nơi nào mà hấn dám đến?"

Hơn cả mười câu hỏi, đầu đầu cũng ồn như chợ, Tạ Liên hơi chột da, nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra như không có chuyện gì.

Mới vừa rồi, Hoa Thành rõ ràng đã giúp giấu bớt tiên khí, làm thế nào mà bọn chúng vẫn còn ngủ được? Hẳn là không phải có người phát hiện hắt trà trộn vào chứ.

Hoa Thành nắm hất tay, thấp giọng nói: "Ca ca yên tâm, có cái gì đó thừa nước đục nhân cơ hội khiến mọi thứ hỗn loạn."

Tạ Liên nói: "Cũng có khả năng, trừ ta ra, thật sự không có thần quan khác trà trộn vào."

Lúc này, cái tên quỷ bảo rằng có mùi của thần quan đâu đây, hất nhẩy lên một khối đá lớn, nói: "Các vị! Nói không chừng, Thần quan từ Thiên giới thấy lúc này không thể ngăn lại chúng ta, liên phái người đến núi Đổng Lô phá hư chuyện trọng đại của chúng ta, ta đề nghị tất cả những ai mang mặt nạ, khoát áo choàng hãy cởi bỏ bớt, như thế trên người ai có linh quang, lập tức sẽ bị phát hiện, mọi người hãy xưng tên ra, nhất định không cho bọn chúng có cơ hội trà trộn vào!"

Đàn quỷ trăn trở khen ngợi, tên kia quỷ tiếp tục nói: "Ta trước! Ta là "Ma đao đoạt mệnh", là một đao phủ chém đầu. Giết người chém đầu, trước nay chỉ dùng một đao!"

"....."

Căn cứ vào kinh nghiệm của Tạ Liên, những cái tên muốn đề nổi danh thì thường luôn có mấy chữ "Tuyệt thế", "Thiên thủ", "Vô địch", "Đoạt mệnh" linh tinh đi kèm, mấy tên này thông thường càng dễ bị giết, một chiêu là giết được, có khi chỉ một chiêu mà còn giết được những ba tên.

Lập tức có cả mấy tên tự xưng tên, loạn cả một đồng lên, Tạ Liên vừa nghe vừa lắc đầu. Bỗng nhiên, một tên quỷ đứng kế bên dùng tay huých Tạ Liên một cái, nói: "Ê, tại sao ngươi không cởi áo choàng? Ngươi là thứ gì vậy?"

Những lời này không phải có ý khinh miệt gì sất, chỉ là, nếu không phải là người, thì cũng chỉ có thể gọi là "thứ gì đó", nhưng mà chuyện này cũng không đúng lắm. Kỳ thật, cũng có không ít yêu quỷ không cởi áo choàng hoặc mặt nạ, gần Tạ Liên có một tên cứ đứng khoanh tay nhìn bọn chúng, nhưng chỉ có Tạ Liên lại bị chỉ đích danh, thấy vậy bốn phía đều nhìn qua, Tạ Liên đành phải tự nhận xui xẻo, chậm rãi cởi áo choàng xuống, từ từ nói: "Ta là một kẻ đi đầu khiên rồi."

Đàn quỷ đều vây quanh lại, nói: "Thì ra thế! Chả trách cảm thấy người rất giống con người. Ta lần đầu tiên nhìn thấy kẻ đi đầu khiên rồi đây!"

Tạ Liên mỉm cười không nói. Kẻ đi đầu khiên rồi, là một loại yêu quỷ có tà khí vô cùng yếu. Bởi vì chúng phải làm con rồi, cho nên mới kiếm đủ loại kiểu dáng, da liệu từ nhiều ngu ồn, thế nên trên người chúng thường bị bám vào nhiều mùi khác nhau, đi đầu này cũng không có gì là lạ. Đa phần dùng da người để làm rồi, vì vậy trên người bọn chúng có mùi nhân khí thường rất nặng. Ước mơ của kẻ múa rối chính là nhổ tóc trên đầu các Thần quan để làm tóc giả cho chính con rối của chúng, thật vậy, có những tên to gan lớn mật thật sự đi nhổ tóc các Thần quan, cho nên chúng có "mùi" của Thần quan ắt cũng là chuyện thường tình.

Có tên quỷ hỏi: "Vậy con rối của người đâu?"

Tạ Liên nhìn trái nhìn phải một chút, khom lưng ôm Hoa Thành lên.

Đàn quỷ ồn ào kinh ngạc rồi cảm thán: "Quaaa, thật tinh xảo!"

"Dùng da gì vậy? Chắc chắc chắc, nhìn rất là thật."

"Cảm giác như sắp phải cạnh tranh với đối thủ lợi hại rồi đây....."

"Làm gì thật đến như vậy, ta cảm thấy nhìn kỹ thì sẽ là biết giả, làn da trắng quá. Hơn nữa lông mi con nít thì làm sao mà dài như thế?"

Tuy rằng Hoa Thành khoanh tay, khuôn mặt chẳng có biểu tình gì, nhưng rất nhiều nữ quỷ từ sớm đã bị dáng vẻ này của hắn làm cho rung động, mặc dù thật ra tim của những yêu quỷ này đã không còn đập từ lâu,

yêu quý liền nói: "Muốn chết quá, con rồi đẹp quá đi này!" "Sự phụ người có nhận đặt hàng không? Ta muốn một con giống như vậy? Giá cả có thể thương lượng." Có nữ quý thậm chí cần lòng không đầu muốn chìa tay ra sờ. Tạ Liên vội vàng đem Hoa Thành ôm trở về, kéo vào trong lòng ngực, đàn quý xùy một tiếng nói: "đồ nhỏ mọn! Ôm kỹ như vậy, sờ một cái cũng không cho."

Tạ Liên đem Hoa Thành ôm chặt hơn nữa, vuốt tóc của hắn nói: "Đương nhiên, đây chính là con rồi của ta. Hơn nữa nó rất nóng nảy, trừ ta ra người ngoài không thể đụng vào nó, bằng không nó sẽ rất tức giận."

Hoa Thành ở trong lòng ngực Tạ Liên nhú mày một cái, đàn quý ha ha cười nói: "Ai da, nó còn biết nhướng mày, thật là kỳ lạ quá đi!"

Lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên: "Ta thấy không phải như vậy đâu."

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

144

Chương 144: ĐỒNG LÔ KHAI SƠN, VẠN QUỶ HỘI TỤ

Tạ Liên quay đầu lại, chỉ thấy cái tên đang nói chuyện kia đúng là "Ma đao đoạt mệnh". Hắn nói: "Mùi nhân khí trên người người không quá nặng."

Đàn quỷ đầu nói: "Kẻ đi đầu khiến rồi sao..... chuyện thường mà. Hơn nữa trên người hắn có quỷ khí."

Ma đao đoạt mệnh: "Không không, tất cả nhìn kỹ lại xem, quỷ khí trên người " kẻ đi đầu khiến rồi" căn bản không phải từ trong người hắn phát ra, mà ngược lại hình như là..... do bị bám từ ngoài vào."

Bị bám quỷ khí, vốn dĩ có thể lừa chúng một chút, nhưng một khi trở thành mục tiêu chú ý của bọn quỷ, thì liề sẽ bị chúng thăm soi. Tên Ma đao đoạt mệnh kiểm chuyện làm ồn ào, Tạ Liên còn tưởng hắn chỉ là một tên tôm tép, ai ngờ lại tinh mắt như vậy. Có tên quỷ nói: "Nhà người trông có vẻ hiểu biết. Lời nhà người nói có chắc hay không? Người dựa vào gì mà phán đoán? Người có biện pháp nào không?"

Ma đao đoạt mệnh: "Có. Có một thứ có thể xác minh hắn rốt cuộc là thứ gì."

Nói xong, hắn lấy ra trong tay áo một thứ. Bọn quỷ vừa thấy, nhất thời lui về sau một vòng lớn, nói: "Mẹ nó! Người dám đem hoàng phù trên người?! Ta thấy nhà người mới chính cái tên Thiên quan trà trộn vào kia!"

Ma đao đoạt mệnh: "Sai rồi, chỉ là lúc trên đường tới đây giết mấy tên đạo sĩ, nhân tiện thu gom luôn đồ của bọn chúng. Đây bất quá chỉ là mấy cái hoàng phù bình thường thôi, các người đâu có thể đến được đây, cho

nên hắc là hoàng phù này cũng không làm gì được các người, hãy xem đi!" "Bang" một tiếng, hắc đem hoàng phù dán lên trán mình, miếng hoàng phù cháy lên một làn khói đen, trên trán hắc cũng để lại một vết đen như mực. Hắc lau cái dấu kia đi, nói: "Tuy rằng hoàng phù không làm gì được ta, nhưng vẫn có thể lưu lại một dấu ấn. Thế này thì có thể chứng minh thân phận ta rồi phải không?"

Thứ này tuy rằng dùng để đối phó yêu ma quỷ quái, trái lại, cũng có thể dùng để phân biệt ai là người ai là yêu. Ma đạo đoạt mệnh chỉ Tạ Liên nói: "Nếu người thật sự là kẻ múa rối, vậy thì người dán miếng hoàng phù này lên trán người xem. Nếu không có dấu vết gì, tất nhiên người cũng hiểu rồi đấy."

Tạ Liên không nói lời nào, trong lòng rộn rạo, lại nghe Hoa Thành thấp giọng nói: "Không sao cả, ca ca."

Nghe vậy, Tạ Liên buông Hoa Thành xuống, thông dong bước lên, lấy miếng hoàng phù kia dán lên trán. Nghe vài tiếng "xì xèo xì xèo" xong hoàng phù liền bị cháy thành một làn khói đen, nhưng mà trên trán Tạ Liên lại trơn bóng như cũ, không lưu lại bất kỳ dấu vết gì!

Như thế chứng minh, quỷ khí trên người hắc chính là do bên ngoài bám vào mà thôi!

Ngoài cái tên khoanh tay bận áo choàng kia, mấy trăm tên quỷ còn lại nháy mắt vây quanh bọn họ ở giữa, bọn chúng quát lên, trước mắt bỗng thấy rất nhiều vũ khí quái lạ xuất hiện đêm tối, lập tức đều bị văng ra. Đàn quỷ kinh ngạc: "Đạo hạnh còn rất cao?!"

Tạ Liên buông tay nói: "Ta không có làm hết."

Lúc này, Hoa Thành đứng sau Tạ Liên lên tiếng, từ từ nói: "Đám yêu ma tiểu tốt ngỗ ngược giống các người, thiệt phiền phức."

"Hê, cái con rối tiểu quỷ nhà người, bộ người trải đời lắm sao? Trên người hắc không có quỷ khí, bộ người không thấy sao!"

Hoa Thành nói: "Nhảm nhí, trên người hắc đương nhiên không có. Bởi vì, ta mới chính là kẻ đi đầu khiến rồi!"

Vừa dứt lời, đàn quỷ cảm giác như có một trận gió lạnh như băng thổi qua, bọn quỷ vốn dĩ thể chất âm hàn, thế nhưng nhịn không được mà run cả lên, nói: "..... Có.....chuyện gì vậy.....?"

Hoa Thành nói: "Cho các người thấy chút cái gì là trải đời thôi."

Hoa Thành thu lại khí thế, Ma đao đoạt mệnh run run nói một cách khó khăn, nói: "Người..... Người là kẻ đi đầu khiến rồi, hắc cũng là kẻ đi đầu khiến rồi, vậy ai mới là kẻ đi đầu khiến rồi? Hắc rốt cuộc là tên quỷ quái nào?"

Hoa Thành chưa trả lời, Tạ Liên hơi hơi mỉm cười, nói: "Ta đương nhiên, là con rồi của hắc."

Đàn quỷ ngây ngốc một trận, rốt cuộc suy nghĩ cẩn thận:

"Thì ra..... là đảo ngược lại sao? Người là chủ nhân, còn hắc mới là con rồi?!"

Ma đao đoạt mệnh hoài nghi nói: "Lúc trước không phải hắc nói hắc mới là kẻ múa rồi sao? Vậy vì cái gì mà hắc phải nói dối?"

Hoa Thành mỉm cười nói: "Không vì cái gì cả, nói cho vui thôi."

Tạ Liên cũng mỉm cười nói: " Không vì cái gì cả, nói cho vui thôi."

Bọn nữ quỷ hết còn sợ, buông móng vuốt, thu lưỡi lại, bắt đầu vây quanh Tạ Liên nhộn nhịp hẳn lên. Nhưng không biết nguyên nhân gì, cái cách bọn nữ quỷ xoi mói Tạ Liên so với cái cách bọn chúng bàn tán về Hoa Thành thì hoàn toàn không giống nhau. Tỷ như:

"Thì ra vị huynh đài này mới là con rồi à? Ai nha! Cỡ tuổi này là ta thích, ta muốn một cái! Thật sự không đặt hàng được sao?"

Tạ Liên nhả nhận nói: "Cái này.....Thật ra, ta rất lớn tuổi."

"Đây là dùng da người phải không? Bất quá xử lý rất sạch sẽ, lại không có mùi thối của người chết. Đại sư, người xúc nước hoa gì cho hân vậy?"

Tạ Liên nói: "Là da người, không xúc nước hoa gì cả, chỉ cần tắm rửa thường xuyên, uống nước nhiều một chút."

"Quaa, cảm thấy con rồi này có thể còn làm được nhiều chuyện khác đó nha! Khuôn mặt cùng dáng người đều không tệ lắm? Nhìn xem làn da cũng mượt mà lắm. Bất quá có hơi gầy, nào cởi cởi ra xem bên trong có thịt không?"

Tạ Liên vẫn luôn duy trì ánh mắt tươi cười chân thành, bỗng thấy nữ quỷ hai mắt tỏa sáng muốn tới sờ ngực mình, chân mày hơi nhíu nhíu. Hoa Thành cũng khẽ nhướn chân mày, mấy cánh tay đeo đầy ngọc vờn tới đều bị Hoa Thành hất ra. Tạ Liên nhanh chân chạy qua ngẩng xồm sau lưng Hoa Thành trốn, bọn nữ quỷ nói: "Thế nào hả? Người cũng muốn nói, đây là con rồi của người, tính tình không tốt, không thích người khác chạm vào sao? Ta thấy coi bộ tính tình hân cũng không đến nỗi tệ nha!"

Hoa Thành vờn một tay, nâng cằm Tạ Liên lên, nói: "Sai, tính tình hân quả thật rất tốt. Nhưng mà ta thì không tốt chút nào, không thích người khác chạm vào thứ ta thích."

Tạ Liên theo tay Hoa Thành nâng mặt lên, cố gắng hết sức nhin cười, nhưng vẫn nhìn vào mắt Hoa Thành, chân thành nói: "Không có. Tam Lang..... Chủ nhân tính tình rất tốt."

Hoa Thành cũng cười cười. Hai người đi một tuồng hăng say, bên cạnh có tên quỷ xen mồm nói: "Ta cứ cảm thấy trên người hân mùi nhân khí quá nặng."

Bọn nữ quỷ nói: "Vậy người muốn thế nào?"

Tên quỷ kia nói: "Vậy đi, con rồi làm bằng da người thông thường bên trong không phải có nhũ thêm đờ vào sao, bị đâm vào hiển nhiên sẽ không chảy máu, người để ta đâm hân một đao thử xem....." Lời còn chưa dứt,

tên quý kia liền bị ánh mắt hình viên đạn của Hoa Thành liếc qua, sợ tới mức không dám hó hé.

Hoa Thành lạnh giọng nói: "Kẻ nào dám chạm vào hắn một lần thử xem. Thứ ta trân quý trong lòng bàn tay, các người lại cả gan tùy tiện đụng vào sao?"

Đàn quý thật sự bị hắn làm cho sợ phát khiếp, không dám có hành động thiếu suy nghĩ nào. Bất tri bất giác, hai người bọn họ cách xa đám quý kia một khoảng lớn. Tên Ma đao đoạt mệnh đành lên tiếng giảng hòa: "Vị này xin đừng tức giận. Bây giờ chúng ta còn chưa tiến vào địa giới núi Đồng Lô đâu, phía sau chẳng biết chuyện gì xảy ra, nhưng trước mắt đừng để xảy ra nội chiến như thế."

Lời này nói hợp tình hợp lý, không khí hơi hòa hoãn. Ánh mắt Hoa Thành nhìn một bên, nói: "Các người cứ ở đó ngắm soi con rối của ta, vì sao không hỏi vị khách bên kia xem, sao đến bây giờ còn không chịu cởi áo choàng?"

Bên cạnh Tạ Liên, vẫn luôn có một tên khách quái dị, che từ đầu đến chân, vừa nãy ồn ào như thế, vậy mà hắn chẳng hề cởi áo choàng xuống, cứ ôm tay đứng xem như người ngoài cuộc. Mà Hoa Thành chỉ trúng hắn, cũng không ngờ tới vai chính lại biến thành chính hắn. Ma đao đoạt mệnh bước ra một bước, nói: "Thỉnh vị bằng hữu này tháo áo choàng xuống, cho chúng ta nhìn một chút xem?"

Vị khách áo choàng tạm dừng hồi lâu, Tạ Liên liền hoài nghi có khi nào hắn nhân lúc bị làm khó dễ liền nhanh chân chạy trốn không, ấy vậy mà tên kia lại cởi áo choàng ra.

Dưới áo choàng là một thân hình tiêu sái nhưng khuôn mặt hết sức bình thường. Một khuôn mặt như vậy tuy rằng không khó coi, nhưng nếu quăng vào đám đông thì căn bản chẳng ai nhớ được khuôn mặt này. Đàn quý thấy được khuôn mặt thật của hắn thì có chút thất vọng. Nhưng mà, trong lòng Tạ Liên lại hết sức cảnh giác.

Hoa Thành cũng nói: "Vừa nhìn là biết một gã dùng dịch dung"

Âm thanh chỉ có Tạ Liên có thể nghe được, Tạ Liên gật đầu. Có đôi khi các Thần quan hoặc yêu quỷ có tiếng tăm muốn vào nhân gian, thì sẽ không dùng khuôn mặt thật của mình, mà dịch dịch dung để hóa trang thành một khuôn mặt hết sức bình thường, mặc kệ là đẹp hay là xấu, chỉ cần khiến người khác nhìn vào nửa canh giờ nhưng khi quay đầu đi thì sẽ quên bống đi khuôn mặt kia, như vậy mới là người dịch dung thành công. Tên khách choàng áo khoát này, mọi thứ đều phù hợp với các yếu tố vừa rồi, cho nên khuôn mặt này mười mười không phải là khuôn mặt thật của hắn, không biết hắn rốt cuộc có thân phận thế nào.

Ma đạo đoạt mệnh lấy ra một hoàng phù. Tên áo choàng nhận lấy, không chút do dự liền dán lên trán hắn, xì xèo xì xèo một vết ấn màu đen xuất hiện. Xem ra quỷ khí trên người hắn hẳn là không thành vấn đề.

Náo loạn một trận, bọn quỷ đầu có chút sốt ruột, nói: "Rốt cuộc có thần quan trà trộn vào không?"

"Người phát hiện đầu tiên ra là ai? Có phải phát hiện sai rồi không?"

Ma đạo đoạt mệnh nhắc tay nói: "Người phát hiện đầu tiên ra chính là ta, ngàn lần không sai! Ta chính tai nghe được thần quan..... A!"

Ai ngờ, hắn vừa nói tới đây, đột nhiên hét thảm lên một tiếng, té ngã xuống đất. Tạ Liên cả kinh, xông về phía trước thì nhìn thấy trên người hắn bị khoét một lỗ đầy máu, xuyên thủng bụng, hơn nữa, trên miệng vết thương còn dính một chút linh quang chỉ có thần quan mới có thể nhìn thấy!

Hắn che lại miệng vết thương, hoảng sợ nói: "Tất cả cẩn thận! Hắn muốn diệt khẩu!"

Đàn quỷ đầu kinh hoảng, như bị kích thích, tất cả giờ bình khí, xem tất cả đều đối thủ, hùng hổ quát: "Rốt cuộc là ai?! Ai muốn diệt khẩu?! Người trốn chỗ nào?!"

Ma đạo đoạt mệnh bị một đạo vừa rồi, Tạ Liên trong lòng bỗng nghĩ: "Quả nhiên cái tên càng nổi tiếng, thường dễ dàng bị ngầm nhất!" Tạ Liên

giật mình, mới nói: "Vừa rồi mọi người đều thấy, ta cùng chủ nhân luôn bị các người nhìn chăm chăm, chúng ta chuyện gì cũng chưa làm."

Nói xong, liếc mắt nhìn sang tên áo choàng kia, đối phương cũng hơi nhắc tay lên, thấp giọng nói: "Cũng vậy."

Tạ Liên cúi người, xem vết thương của tên ma đao, nói: "Bị thương do kiếm. Ở đây ai dùng kiếm....." Quay đầu vừa thấy, nhất thời câm nín. Kiếm không chỉ được hoành hành ở nhân gian và Thiên giới mà còn ở Quỷ giới, bốn trăm tên yêu ma quỷ quái ước chừng có ba trăm tên đầu dùng kiếm. Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nói: "Lúc này nếu có thêm một miếng hoàng phù nữa thì tốt rồi."

Tất nhiên Tạ Liên chỉ thuận miệng nói, làm bộ tỏ ra nhiệt tình thôi, nếu thật sự có thần quan đồng liêu trà trộn vào, Tạ Liên cũng không nghĩ tới việc hỗ trợ giết người này. Tên đao ma này căn bản không có khả năng lấy ra nhiều hoàng phù dự phòng như vậy. Ai ngờ, Tạ Liên mới vừa nói xong, Ma đao đoạt mệnh thật tình móc ra một xấp hoàng phù thật dày, nói: "đây, có đây!"

"....." Tạ Liên nhin không được muốn nhìn sau lưng hắn, "Người rốt cuộc moi ở đâu ra vậy???"

Ma đao đoạt mệnh: "Chuyện này không quan trọng!"

Tạ Liên nói: "Không phải..... chuyện này rất quan trọng. Người không đến mức mang nhiều hoàng phù trên người nhiều như vậy. Rốt cuộc thì trên đường người đã giết bao nhiêu tên đạo sĩ hả?"

Ma đao đoạt mệnh trừng mắt nói: "Hai mươi mấy người."

..... Chả trách. Thử tính mỗi người mang mấy chục xấp hoàng phù, tính cả thầy có gần cả trăm xấp!

Không cần nói nhiều, đàn quỷ nóng lòng muốn tìm ra rốt cuộc ai mới là thần quan núp trong đám bọn chúng, hai tên một tổ, cầm hoàng phù dán lên trán đối phương, sau đó nhìn xem trên trán đối phương có vết cháy hay

không. Có tên quý nhìn đến hoàng phù vẫn có chút sợ hãi, nói: "Thật sự phải dán lên sao? Có thể đánh bay hồn phách của ta không....."

"Chắc không đâu, mấy miếng hoàng phù họ vừa dán giống nhau như đúc, rất là yếu, nhiều nhất cũng chỉ để lại một vết cháy thôi."

"Vậy....."

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, hơn bốn trăm tên quý, đám lớn đám nhỏ trên trán đều dán hoàng phù, nhìn qua thật quý dị lại hết sức buồn cười. Nhưng mà, chuyện gì cũng chưa phát sinh.

Đàn quý đứng dòm nhau, nói: "Sao lại thế này?"

"Người giết loại đạo sĩ gì vậy ? đồ dở như vậy, chả có tác dụng gì?"

Thấy thế, Tạ Liên hơi hơi nhú mào, trong lòng cảm thấy kỳ quặc, đang định mở miệng, một nữ quý đứng bên cạnh nói: "Xé đi, xé..... á?? Sao lại thế này? Sao ta xé xuống không được???"

Mấy nữ quý lập tức đều hét lên: "Ta cũng vậy?! Sao xé không được?!"

Tạ Liên thầm nghĩ: "Không xong!"

Cùng lúc đó, Hoa Thành trầm giọng nói: "Ca ca, ngã thấp xuống!"

Tạ Liên nhanh chóng làm theo, cảm giác Hoa Thành bịt kín lỗ tai mình. Mà cách đó không xa tên áo choàng cũng nhanh chóng kéo áo choàng lên, nửa ngã xồm xuống. Ngay sau đó, "đùng đùng đùng đùng!" Một trận pháo âm ầm vang lớn từ trên không!

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

145

CHƯƠNG 145: ĐỒNG LÔ KHAI SƠN, VẠN QUỶ HỘI TỤ (2)

Tạ Liên chỉ cảm thấy dao động kịch liệt từ bốn phương tám hướng truyền đến, một đám khí quỷ dị khó có thể nói tràn ngập khắp nơi.

Tất cả những miếng hoàng phù cứ nhiên đều nổ hết! Đầu mấy đám quỷ đang dán hoàng phù đều bị nổ nhưng bông, máu văng đầy ra, ruột gan bị nổ nát bét, khói đen bay tứ tán. Vách núi phía trước là một cảnh quỷ khóc sói gào. Hoa Thành buông tai Tạ Liên ra, thoát nhìn không có ảnh hưởng gì. Tạ Liên đứng dậy, lòng cảm thấy kinh hãi. Những miếng hoàng phù đó Tạ Liên vừa xem qua, quả thật đều là tấm những hoàng phù xưa quỷ bình thường, sao có thể có công hiệu đáng sợ như vậy?

Lúc này, bầu trời bay đầy những miếng hoàng phù cháy đen, Tạ Liên nhanh tay lẹ mắt bắt lấy, bắt được mới thấy, nhất thời sáng tỏ, nói: "Thật xảo diệu."

Đây là một góc của miếng hoàng phù, nếu không rách ra thì căn bản không nhìn ra là nó có hai lớp!

Một lớp giấy bao phía trên, hình vẽ như mọi miếng phù chú bình thường khác, mà phía dưới còn có một lớp bùa cực mỏng, tuy rằng trước mắt đã bị cháy đến nhìn không ra hình vẽ gì, nhưng không cần phải nói, nhất định là một loại bùa chú rất mạnh và rất ác độc.

Bụi đất ngập trời nhìn chẳng rõ đâu với đâu, rất nhiều yêu quỷ không ngừng phát ra âm thanh kêu gào thảm thiết, có vẻ như có kẻ đang nhân cơ hội đánh lén. Tạ Liên lập tức nấp thấp xuống, có yêu quỷ hô: "Khoan đã! Còn chưa bắt đầu chém giết, các người chưa gì mà đã động tay động chân rồi sao!"

"Đúng vậy! Không phải nói tất cả mọi người đều là quỷ, đi vào phía trước trong hoà bình, cùng nhau nghĩ cách thông qua ngọn núi này sao?!"

Một thanh âm cười dữ tợn nói: "Các người ngu như vậy, xứng đáng bị rớt ở vòng đầu! Trước nay không ai nói khi nào thì chém giết bắt đầu, dù sao đầu là đối thủ, đương nhiên là xử lý càng sớm thì càng tốt! Muốn ra tay chẳng nhẽ phải đánh tiếng trước cho các người sao?"

"Từ từ, từ từ! Ta sẽ không đi nữa! Không vào núi Đờng Lô! Bây giờ ta rời khỏi đây không được sao?!"

"Người cho rằng đây là chỗ nào, muốn đến là đến muốn đi là đi? Không vào núi Đờng Lô? Các người tự mình nhìn xem bây giờ người đang ở chỗ nào!"

Bụi mù thoáng tan đi một chút, đàn quỷ có thể nhìn thấy rõ phía sau, khiếp sợ nói: "A?! Sao lại như thế này?!"

Không riêng gì bọn họ, Tạ Liên cũng thoáng bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động.

Khi bọn họ tới, phía trước bị dãy núi cao chót vót chắn lại. Nhưng mà, bây giờ nhìn lại không biết khi nào dãy núi lại cư nhiên biến mất.

Không, không phải biến mất, mà là chuyển qua đằng sau bọn họ.

Thì ra bất tri bất giác, bọn họ đã sớm bước vào bên trong địa giới núi Đờng Lô!

Tạ Liên bỗng nhiên hiểu rõ lúc hắn hỏi Hoa Thành có dấu hiệu nào nhận biết đã vào núi Đờng Lô hay chưa, Hoa Thành nói có, nhưng là không cần tin vào nó. Bởi vì những "dấu hiệu" đó lại xem bọn họ như lũ con nít mà đùa giỡn.

Thình lình, Tạ Liên nghe được một âm thanh sau lưng mình cười lạnh nói: "Ta thật muốn nhìn xem, người đến tới cùng là một con rối, hay còn là thứ gì khác?"

Ma đao đoạt mệnh!

Tạ Liên đột nhiên quay đầu lại, nhưng tà khí tên kia còn chưa bay ra thì liền thấy một ánh hàn quang chợt lóe lên, tên đao ma chưa kịp hét lên một tiếng, liền bị chém đứt ngang!

Tạ Liên nhẹ bước qua xem thì thấy hắc không phải chết giả mà là quả thật bị chém thành hai nửa, lần này đúng là chết không kịp trăn trối. Tạ Liên ngẩng đầu, chỉ thấy kẻ ra tay kia chính là tên khoát áo choàng kỳ quái, hắc chậm rãi tra kiếm vào vỏ, vững chân bước tới

Tạ Liên chỉ cảm thấy thân hình cùng dáng đi này có chút quen thuộc, đứng dậy hỏi: "Các hạ đến tột cùng là ai?"

Người nọ thấp giọng cười, tựa hồ đang muốn trả lời, lại đột nhiên cúi người. Thấy hắc hành động quái dị, tiếng chuông cảnh giác trong lòng Tạ Liên vang lên, nhìn chằm chằm đề phòng hắc đánh lén, lại thấy người nọ chỉ cúi người, hai tay một trái một phải, ôm hai nữ quý eo thon lên, nói: "Hai vị cô nương có sao không?"

Tạ Liên: "....."

Hai nữ quý dáng người dung mạo đều rất đẹp, bởi vì không dùng kiếm cho nên không bị dán hoàng phù, tránh được một kiếp nạn, nhưng vẫn bị vụ nổ vừa rồi làm cho ngất xỉu. Trước mắt được người kéo vào trong ngực, nhẹ nhàng hỏi thăm, từ từ thức tỉnh mà cảm kích nói: "Ta không có việc gì, cảm....."

Một tiếng "Cảm ơn" còn chưa nói xong, hai nữ quý vừa nhìn lên khuôn mặt kia liền trở mặt, tát cho một tát rồi đẩy tên áo choàng kia ra, nói: "Cút ngay!" Sau đó liền vội vàng vội bò sang một bên. Người nọ bị hai bàn tay kia tát cho cũng không giận, chỉ là hơi cảm thấy kỳ quái, sờ cằm nhú mày ngạc nhiên nói: "Không phải chứ? Khuôn mặt này cũng đâu có xấu lắm đâu?"

"....."

Tuy rằng hắn không cởi bỏ lớp nguy trang, Tạ Liên đã biết hắn là ai, nói: "Bùi tướng quân, sao người cũng tới đây?"

Người kia chuyển ánh mắt sang Tạ Liên, hơi hơi mỉm cười, tay đưa lên mặt lột ra tấm mặt nạ, lộ ra chân dung, đúng là Bùi Minh!

Hắn nói: "Hiển nhiên là để quân phái ta đến giúp Thái Tử điện hạ một tay."

Tạ Liên nói: "Thật sao? Thật là ngại quá, người cũng thấy rồi đấy, nơi này rất nguy hiểm."

Hoa Thành nói: "Ca ca không cần phải ngại, hắn tất nhiên là muốn lấy lòng Quân Ngô."

Bùi Minh đi đến trước mặt Hoa Thành, ngẩng xồm xuống lấy tay đo chiều cao hiện tại của Hoa Thành, cười nói: "Ta không nhìn lầm chứ, chẳng lẽ đây chính là Huyết vũ thám hoa các hạ sao? Quả thật là kẻ sĩ ba ngày không gặp, phải nhìn bằng cặp mắt khác rồi, người ăn gì thì mới có thể lớn trở lại? Ha....."

Hắn mới "Ha" một tiếng, Tạ Liên liền tung ra một dãy lụa, khiến hắn suýt nữa bay ra ngoài. Bùi Minh liền né khỏi, nhảy về phía sau, nói: "Thái Tử điện hạ, người bảo bọc Hoa Thành chủ như thế, nói giỡn một chút cũng không cho à?"

Tạ Liên nghiêm mặt nói: "Người thật sự là Bùi tướng quân?"

Bùi Minh vỗ vỗ bội kiếm bên hông, muốn cho hắn xem, nói: "Giả bao đổi hàng."

Tạ Liên nói: "Đồ giả không đổi, trực tiếp trả hàng."

Hoa Thành nói: "Ca ca, đánh chết hắn đi, là đồ giả."

Bùi Minh: "Ê này!"

Tạ Liên nói: "Nếu người thật là Bùi tướng quân, mới vừa rồi miếng hoàng phù kia sao có thể để lại dấu ấn trên trán người?"

Bùi Minh nói: "Rất đơn giản, toàn nhờ vào cái này." Nói xong liền hất vút một thứ cho Tạ Liên. Tạ Liên để phòng không lấy tay tiếp, mà dùng mũi kiếm đón lấy, đưa đến trước mắt, nói: "Kẹo?"

Trước mũi kiếm quả thật là một viên kẹo đen nho nhỏ. Bùi Minh lại ném một viên vào trong miệng, nói: "Mua ở lề đường chợ quý, nhai một viên xong miệng toàn mùi quý khí, từ trong ra ngoài, giả yêu giả quý rất là hữu hiệu."

Tạ Liên vân vê viên kẹo quý kia, ngạc nhiên nói: "Chợ quý còn có thể mua được thứ thần kỳ này sao?"

Bùi Minh ăn kẹo nói: "Hỏi Hoa Thành chủ bên người người đi, hẳn rõ nhất. Chợ quý thứ gì đâu có thể mua được, chủ yếu là kiếm được đường vào không thôi. Hương vị không tã, Thái Tử điện hạ ăn thử một viên xem?"

Tạ Liên cũng khá tò mò viên kẹo quý này ăn vào sẽ có mùi vị thế nào, nhìn Hoa Thành nói: "Liên sau có tới chúng ta hãy mua mấy viên kẹo quý này thử xem sao."

Hoa Thành lấy viên kẹo trong tay Tạ Liên, nói: "Ca ca thích gì ở chợ quý cứ nói thẳng với ta. Nhưng thứ này thì đừng ăn."

"Vì sao?"

Trên tay Hoa Thành căn bản không dùng sức, viên kẹo kia "éc" lên một tiếng, hóa thành một sợi khói đen. Hoa Thành nói: "Đồ ở chợ Quý rất nguy hiểm, ví như loại kẹo này, làm từ những cửa hàng không lai lịch, nguyên liệu phần lớn không rõ ràng, chỉ dành cho mấy tên yêu quý thấp kém, ăn vào sau này sẽ có hại tới cơ thể."

Bùi Minh không để bụng: "Còn may, không ăn thường xuyên, xài lúc khẩn cấp mà thôi."

Hoa Thành nói tiếp: "Hơn nữa mùi lại gay mũi. Th ần quan với người không ngửi được, loại càng dành cho những yêu quý thấp kém, thì mùi vị càng tanh tươi."

Bùi Minh: "....."

Hoa Thành cười nói: "Cho nên, người biết vì sao vừa r ồi hai nữ quý kia kêu người cút ngay không?"

"....."

Bởi vì họ cảm thấy, quý khí trên người Bùi Minh hết sức thấp kém, vô cùng tanh tươi!

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nhẹ nói: "Bùi tướng quân, cái này..... hay là đừng ăn đi."

Bùi Minh đưa tay móc ra mấy viên kẹo quý còn sót lại ném bỏ, nói: "Được r ồi. Bất quá, bây giờ mới ở một t ầng của núi Đ ồng Lô, càng đi vào sâu kh ẳm định càng có nhi ều yêu ma quý quái lợi hại hơn, chúng liếc mắt một cái là có thể nhìn ra chúng ta, khi đó làm sao bây giờ?"

Những nữ quý đối với Hoa Thành chạy như xua v ệt, nghĩ đến đây thì ra là do rất thích quý khí trên người hắn. Hoa Thành độ khí cho Tạ Liên, tất nhiên là loại nhất phẩm, quả thật không c ần thiết phải đi mua mấy viên kẹo quý kia. Chỉ là, nếu không muốn bị người khác nhìn ra quý khí là từ bên ngoài dính vào, đại khái thì vẫn yêu c ầu độ khí giống như l ần trước, môi r ăng tương hợp, hai bên cùng trao đổi chất gì đó cho nhau mới được. Nghĩ đến đây, Tạ Liên buộc mình phải ngừng ngay cái suy nghĩ kia, nghiêm trang nói: "Ta cũng không biết. Ta chỉ là một con rối."

Ý như vậy chính là vẫn muốn tiếp tục diễn cho hết tu ồng này. Bùi Minh nói: "Được r ồi. Thái Tử điện hạ c ần phải theo sát chủ nhân người đó."

Tạ Liên làm bộ không nghe thấy, nhìn chung quanh, thoáng tr ần ngâm, nói: "Không thể lường trước được, mới vừa bắt đầu thì đã thương vong nghiêm trọng thế này."

Lúc đầu, ở đây tụ tập hơn bốn trăm tên yêu ma quỷ quái, chỉ mới vừa loạn lên một cái liền chẳng còn lại bao nhiêu. Tạ Liên không khỏi nhớ tới đêm đó Hoa Thành làm mô hình trận giả cho mình xem, đúng là chỉ cần một cơn gió to thổi qua, cỏ dại tất cả đều bị thổi bay. Những tên còn sống thì tránh được một kiếp, những tên bị thương còn chưa bỏ mạng, lựa thừa lốt thốt chưa tới mười tên, tứ chi rơi rớt tan tác, rên rỉ khắp nơi. Hoa Thành đứng trước mặt bọn, nói: "Bây giờ đã biết núi Đồng Lô là nơi nào chưa?"

Đàn quỷ may mắn còn sống không dám lên tiếng. Tạ Liên ôn thanh nói: "Trước mắt các người mới chỉ là tầng bên ngoài, nếu còn muốn toàn thân thì đừng đại dốt tiến sâu vào bên trong nữa, khi gặp phải những chuyện nguy hiểm hơn thì hãy chờ rồi tìm cơ hội rời khỏi đây."

Đàn quỷ cũng đang có ý này, thấy bọn họ không muốn diệt khẩu, liền nhanh chân bầu vúi đỡ nhau trốn chạy thật xa. Nhìn những bóng dáng kia rút lui, Tạ Liên như suy tư gì đó nói: "Tên ma đạo đoạt mệnh kia tuy rằng lấy được phù chú lợi hại, ai ngờ lại là một kẻ nguy hiểm, xuống tay thật tàn nhẫn."

Bùi Minh tán thành nói: "Kẻ này giỏi về tâm kế, ngay từ đầu đã thừa nước đục thả câu, hơn nữa tùy cơ ứng biến cực nhanh, một kiếm kia của Thái Tử điện hạ vừa vận tạo cơ hội cho hắn thực hiện khổ nhục kế."

Tạ Liên ngăn ra, nói: "Khoan đã, "một kiếm của ta"? Ta làm gì dùng kiếm? Ta không có đâm hắn mà?"

Bùi Minh nói: "Không có sao? Trên bụng hắn là vết thương bằng kiếm. Nếu không phải trước đó hắn gây hoang mang cho tất cả nói trên người người có linh quang, thì yêu ma quỷ quái cũng sẽ không tin lời hắn nói, tự mình đi dán phù chú lên trán."

Tạ Liên ngạc nhiên nói: "Thật không dám dấu diếm, ta cho rằng nhất kiếm kia là của Bùi tướng quân người chứ?"

Bùi Minh nói: "Thái Tử điện hạ có phải hiểu lầm ta rồi không? Bùi mỗ ta không làm những chuyện đánh lén hèn hạ."

Tạ Liên nói: "Không phải người cũng không phải ta, ấy chẳng lẽ mới vừa rồi ở đây còn có vị thần quan thứ ba sao? Hay là, linh quang trên vết thương của tên ma đao kia có vấn đề....." Tạ Liên vừa quay đầu lại, muốn đi xác nhận kỹ một phen, vậy mà chỗ tên ma đao đoạt mệnh vừa bị phanh thây lại trống rỗng.

Tạ Liên ngạc nhiên nói: "Thi thể tên Ma đao đâu rồi?"

Bùi Minh cũng hơi ngạc nhiên, nói: "Ta vừa rồi đã chém đứt ngang eo của hắn."

Hoa Thành trầm giọng nói: "Ca ca để ý xem. Trong núi Đồng Lô, giết chết đối thủ càng nhiều, kẻ tàn sát liền trở nên càng mạnh."

Mà vừa rồi trong nháy mắt, tên Ma đao đoạt mệnh liền giết chết gần bốn trăm tên yêu ma quỷ quái"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

146

CHƯƠNG 146: MINH TƯỚNG QUÂN CÓ HỐI HẬN KHI BỀ GÃY KIẾM ?

Thi thể nằm đầy đất, khói đen bay tứ tán khắp nơi, ba người đều trong trạng thái đề phòng cao độ.

Sau khi dãy núi cao kia thần không biết quỷ không hay dịch đến phía sau bọn họ, con đường phía trước rốt cuộc bày ra. Từng cánh rừng tầng tầng lớp lớp đen đúa xuất hiện vô cùng đáng sợ, thỉnh thoảng truyền ra vài tiếng quạ kêu. Tạ Liên vừa đề phòng cảnh giác, vừa vô tình nắm tay Hoa Thành. Ai ngờ vừa nắm chặt tay lại thấy tình hình không ổn.

Hoa Thành rõ ràng là quỷ, nhưng giờ phút này nhiệt độ cơ thể lại nóng quá mức, có vẻ như đã sốt cao. Tạ Liên lập tức ngăn ra, thấp giọng nói: "Tam Lang, đệ..... Có phải sắp biến thân trở lại không?"

Tuy rằng Hoa Thành từ trán đến đầu ngón tay như bị đốt đến muốn bỏng nhưng vẻ mặt lại không đổi, nói: "Sắp rồi."

Hoa Thành muốn biến trở về là chuyện tốt. Tuy nhiên thời khắc muốn biến thân trở lại chính là thời khắc quan trọng nhất. Tạ Liên nhanh chóng quyết định, nói: "Bày trận. Ta sẽ hộ pháp cho đệ."

Nói xong liền ra tay đuổi hết tà khí xung quanh, vẽ một vòng tròn khoảng bốn trượng (1 trượng = 3.33m) vây Hoa Thành bên trong, lại đem Phương Tâm kiếm cắm phía trước làm "trấn cửa". Hoa Thành nói: "Ca ca, huynh hãy cầm Phương Tâm kiếm để phòng thân."

Tạ Liên nói: "Không được, trận này không thể bày qua loa, nhất định phải có một loại binh khí đã từng nhuộm máu trấn áp trận này lại....."

Còn chưa nói xong, li ền phát giác phía sau có thứ gì cọ cọ vào, Tạ Liên quay đầu lại nhìn thì nhất thời cảm nín. Chỉ thấy một loan đao màu bạc nho nhỏ đứng ở phía sau, chớp chớp con mắt màu bạc thật to, đang dùng chuôi đao tiếp tục cọ vào Tạ Liên giống như tự tiến cử mình.

"....."

Tạ Liên ng ắ xồm xuống, nói: "Ách Mệnh, sao ngươi cũng biến thành thế này?"

Loan đao Ách Mệnh đại danh鼎鼎鼎鼎, thân đao thon dài, tà mị ngút trời, trước mắt giờ co lại còn một nửa. Con mắt màu bạc hẹp dài trước kia bây giờ lại biến thành con mắt như của trẻ con, vừa lớn vừa tròn, cứ chớp mãi. Nghe Tạ Liên nói như vậy, hình như có chút ủy khuất, nhưng vẫn cố dùng chuôi đao cọ vào tay Tạ Liên. Bùi Minh cũng nói: "Đây là loan đao Ách Mệnh đại danh鼎鼎鼎鼎 đấy sao?"

Nói xong định duỗi tay sờ thử, Ách Mệnh nháy mắt trở mặt, dùng lưỡi đao uy hiếp nhắm vào Bùi Minh, may mắn Bùi Minh rút tay ra kịp nếu không thì li ền chảy máu. Tạ Liên sờ sờ Ách Mệnh, nói: "Vẫn là dùng Phương Tâm kiếm đi."

Phương Tâm vẫn không nhúc nhích, định chủ động "hiến thân" thì Ách Mệnh vừa bị cự tuyệt li ền khóc sướt mướt nhảy nhảy bên cạnh Hoa Thành. Hoa Thành cũng không thèm nhìn tới nó, trở tay vung một chưởng, nói: "Khóc cái gì mà khóc. Còn không phải tại ngươi vô dụng. Phế vật."

Ách Mệnh giống như một binh khí vút đi không ai thèm, ngã trên mặt đất, tựa hồ bị một chưởng của Hoa Thành đánh ngất đi. Tạ Liên dờ khóc dờ cười, vội vàng đem Ách Mệnh nhặt lên vuốt vuốt hai cái, nói: "Không đâu không đâu. Không cần nghe lời chủ nhân ngươi, ngươi không phải là phế vật, ngươi rất hữu dụng!"

Bùi Minh thật sự nuốt không trôi bầu không khí, bước ra đứng ở ngoài vòng, rút kiếm ra khỏi vỏ, nói: "Vốn dĩ cũng chẳng có gì phải khẩn trương lên cả, không nghĩ tới vừa mới vào thì lại gặp một kẻ lợi hại khó giải quyết như thế, Thái Tử điện hạ vận khí thật đúng là tốt thật."

Bọn họ lần này tới núi Đổng Lô chính là trừ khử kẻ lợi hại có khả năng trở thành kẻ dẫn đầu các loài quỷ, Tạ Liên cũng không rõ lắm, đến tột cùng là vận khí tốt hay kém nữa. Hoa Thành lại nói: "Bùi tướng quân vì sao cảm thấy vận khí của Thái Tử điện hạ có vấn đề? Sao người không nghĩ rằng mục tiêu của tên Ma đao đoạt mệnh kia là người?"

Bùi Minh ha ha cười nói: "Nếu đó là nữ quỷ, thì ta liền tin chúng là vì ta mà đến." Ai ngờ Bùi Minh còn chưa cười bao lâu, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhảy sang một bên.

Lúc ngẩng đầu lên thì máu tươi từ mặt chậm rãi chảy xuống.

Trên mặt Bùi Minh là một vết máu dài!

Bùi Minh không tin mà sờ mặt mình, toàn bộ bàn tay đầu dính đầy máu tươi. Vết máu này chứng tỏ không phải chỉ là một vết trầy nhỏ.

Hai người vừa rồi đều tập trung đề phòng, nhưng mà Tạ Liên lại bình yên vô sự, không hề cảm giác được chút sát khí nào nhắm vào mình, thành thật nói: "Nhìn qua..... Quả thật giống như hướng tới công kích Bùi tướng quân."

Bùi Minh đang định mở miệng thì lưỡi dao sắc bén lại lần nữa đánh úp lại. Lúc này Bùi Minh đã có phòng bị, vung kiếm xuống. Lúc này hình như chém trúng thứ gì đó, trên không trung hiện ra một bóng ảnh, bị phanh ra làm hai đoạn rớt xuống đất, ánh mắt nửa người trên hung ác nham hiểm và tàn nhẫn nhìn chằm chằm Bùi Minh. Đúng là tên ma đao đoạt mệnh kia!

Bùi Minh một chân đạp lên trên ngực hắn, mũi kiếm chĩa vào yết hầu hắn, nói: "Người tốt cuộc là thứ gì?"

Lúc trước tên này nói gã là một đao phủ biến thành yêu quái, nếu quả thực như thế, sau đó đã bị Bùi Minh chém làm hai đoạn hẳn là phải trở lại nguyên hình rồi chứ. Thế nào mà gã đã bị đao phanh làm hai đoạn mà còn có thể tác oai tác quái?

Ai ngờ, tên ma đao đột nhiên hai mắt trợn lên, cười lạnh một tiếng, tay không chém đứt kiếm của Bùi Minh!

"Bang" một tiếng, hai mắt Bùi Minh đột nhiên trợn to.

Tạ Liên phản ứng cũng chẳng khác gì Bùi Minh.

Bùi Minh tốt xấu gì cũng là võ thần phi thăng chính thức, mặc dù bản thân đang ở núi Đồng Lô, pháp lực bị áp chế đến mức thấp nhất thế nhưng bội kiếm của Bùi Minh cũng không có khả năng dễ dàng bị chém đứt như vậy!

Ma đao đoạt mệnh cười ha ha nói: "Một thanh kiếm phế vật như thế, thiệt thòi cho tay người rồ!"

Kiếm bị chém đứt, Bùi Minh lấy quyền thay kiếm, Ma đao đoạt mệnh nắm chặt năm ngón tay, một chưởng tung ra. Luồn gió hần vừa tung chưởng lóe lên ánh sáng của kim loại, như một lưỡi dao sắc bén xoẹt qua. Có thể thấy được, chân thân của hần quả nhiên là một loại binh khí!

Tạ Liên đứng trong vòng, muốn tiến lên trợ giúp, Hoa Thành lại ngăn cản hần, trăn giọng nói: "Ca ca, nhìn kỹ xem."

Bùi Minh cũng quát lên, nói: "Không cần nhúng tay!" Hần đường đường là võ thần phương bắc, nếu vừa mới tiến vào tầng ngoài của núi Đồng Lô mà đã không đánh lại yêu quỷ ở đây, thế nào còn mặt mũi nữa?

Nhưng mà tuy rằng tên ma đao kia chỉ có một nửa người trên, lại hết sức linh hoạt, bất kể Bùi Minh đánh chỗ nào, hần đều có thể đoán trước một bước, chuyện này liên đới với Bùi Minh rất bất lợi. Tung ra mấy trăm chiêu, thế nhưng trên người Bùi Minh đã dính hơn chục vết thương. Tạ Liên nhìn không được nữa, nói: "Bùi tướng quân, người bước vào trong vòng này đi!"

Bùi Minh sắc mặt lại càng khó coi. Quyết không chịu lui, Tạ Liên cũng không thể tùy tiện lên giúp hai đối một. Đối với võ thần mà nói, khi đánh nhau một đối một mà có người ra tay giúp đỡ chính là một loại vũ nhục. Tạ

Liên chỉ có thể nói: "Bùi tướng quân, quay về đây trước đi! Người không phát hiện có gì đó quái lạ sao? Kiếm pháp của người, hắc nắm rõ như lòng bàn tay!"

Bùi Minh tự nhiên cũng phát hiện đi đầu này, chỉ là vẫn không thể tin được. Nhưng cả Tạ Liên đầu đã nhìn ra, không tin cũng phải tin. Tạ Liên rút Phương Tâm, nhanh mở ra một lỗ hổng, Bùi Minh nhân cơ hội nhảy vào trong vòng, sắc mặt cực kỳ khó coi. Tạ Liên một lần nữa đem Phương Tâm cầm lại, nói: "Bùi tướng quân, thanh kiếm bị chặt đứt kia là pháp bảo của người sao?"

Bùi Minh lau máu tươi trên mặt, trầm giọng nói: "Không phải, ta không có pháp bảo. Chỉ là tùy tay chọn một binh khí thuận tay thôi."

Tạ Liên nhẹ nhàng thở ra, nói: "Thật tốt quá. Bất quá, vì sao Bùi tướng quân không đem thanh kiếm kia luyện thành pháp bảo?" Các võ thần đều đem binh khí mình hay dùng luyện thành pháp bảo, như thế lúc đánh nhau thì như hổ mọc thêm cánh.

Bùi Minh còn chưa trả lời, tên đao ma đã hừ lạnh một tiếng, nói: "Tất cả là bởi vì, thanh kiếm hắc thường dùng nhất, từ lâu đã không còn!"

Bùi Minh mày đánh lại, nói: "Người là ai?"

Ma đao đoạt mệnh hừ hừ nói: "Ta là ai? Bùi Minh! Lúc trước người chính tay bẻ gãy ta, người có từng lường trước được sẽ có ngày hôm nay không?"

Tạ Liên hơi ngạc nhiên, nói: "Bùi tướng quân, người quen hắc sao?"

Bùi Minh suy nghĩ hồi lâu, thần sắc càng ngày càng ngưng trọng, thử thăm dò nói: "Người là..... Minh Quang?"

Nghe thấy cái này tên, đao ma đoạt mệnh thu lại nụ cười. Lúc này nhìn kỹ lại thì hắc hoàn toàn không giống với cái tên yêu quý đã gặp ban đầu.

Tạ Liên ngạc nhiên nói: "Bùi tướng quân, sao lại thế này? Hắn tên ' Minh Quang '? Không phải người mới chính là Minh Quang tướng quân sao?"

Trong nháy mắt, trong đầu Tạ Liên dần hiện ra vô số chuyện xưa không thể tưởng tượng được, như mạo danh thay thế, treo đầu dê bán thịt chó. Nhưng bởi vì thượng thiên định đã có nhiều tiền án, cũng không trách không thể suy nghĩ nhiều. Tạ Liên cần lòng không đau nghĩ thêm: "Chẳng lẽ lại là một Sư Nghi khác?"

Bùi Minh loáng thoáng hiểu được Tạ Liên đang nghĩ gì, che lại miệng vết thương nói: "Thái Tử điện hạ, người suy nghĩ gì vậy, ta cam đoan ta không phải Bùi tướng quân giả. Là người thật!"

Tạ Liên nói: "Vậy tại sao người gọi hắn là Minh Quang?"

Bùi Minh nói: "Bởi vì hắn vốn dĩ tên là Minh Quang, đây là do ta đặt. Hắn là kiếm của ta!"

Tạ Liên nói: "A! Chẳng lẽ --' Tướng quân bỏ kiếm '?"

Bùi Minh nói: "Không sai. ' Minh Quang ' là bội kiếm của ta khi ta còn làm người, vài trăm năm trước đã bị chính tay ta bỏ gãy!"

Chả trách!

Chả trách tên "đao ma" này đối với kiếm pháp Bùi Minh rõ như lòng bàn tay, phảng phất có thể nhìn ra bước tiếp theo Bùi Minh sẽ làm gì. Chả trách rõ ràng bị chém làm đôi mà vẫn còn có thể tự di chuyển được, miệng vết thương ở bụng cũng không có bất cứ ảnh hưởng gì với hắn. Bởi vì, thanh kiếm này đã đi theo Bùi Minh nam chinh bắc chiến đánh thắng vô số trận, bởi vì, nó vốn dĩ đã bị bỏ gãy thành hai đoạn!

Tạ Liên chạy nhanh qua nói: "Cho nên, lúc trước hắn bị thương thì ra là do chính hắn làm? Linh quang trên miệng vết thương kia là..?"

Bùi Minh nói: "Năm đó sau khi ta bẻ gãy nó, lập tức phi thẳng, nghĩ lại chắc lúc đó đã dính linh quang, muốn trút bỏ cũng không được."

Ma đao đoạt mệnh -- không, Minh Quang, bắt đầu lấy tay làm đao, lao về phía Phương Tâm. Biểu tình trên mặt hắn hung ác nham hiểm, Tạ Liên không khỏi nói: "Bùi tướng quân, sao oán khí hắn lại lớn như vậy? Người đã làm gì hắn? 'Tướng quân bẻ kiếm' rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

Bùi Minh nói: "Chuyện mấy trăm năm trước đã hồng ỏi, còn nói tới hắn làm gì? Trước hết nghĩ biện pháp đánh trả hắn đi!"

Tuy rằng vòng hộ pháp vẫn còn nhưng một khi Phương Tâm bị tách ra thì trận pháp liền bị phá hơn phân nửa. Tạ Liên nhìn sang phía sau, Hoa Thành đã tỉnh tọa ng ỏi thì ền, dường như không quan tâm đến những động tĩnh xung quanh, Tạ Liên hơi yên tâm. Giọng Bùi Minh kéo Tạ Liên trở lại, nói: "Thái Tử điện hạ, Phương Tâm của người chịu được không?"

Tạ Liên quay đầu, nói: "Không biết, chung quy thì Phương Tâm tuổi cũng đã rất lớn ỏi."

Bùi Minh nói: "Không sao, Minh Quang tuổi cũng rất lớn."

Tạ Liên thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Một khi đã như vậy, chỉ cần không có thứ khác hỗ trợ, hắn là có thể gượng thêm một chút thời gian"

Ai ngờ, lời còn chưa dứt, trong rừng liền tiếp truyền đến một trận bước chân cực kỳ lớn, không bao lâu, một cái xác rách nát khoác áo giáp, tướng mạo vạm vỡ dữ tợn, làn da ngăm đen xuất hiện trước mặt bọn họ.

Vừa thấy gã kia, Tạ Liên và Bùi Minh đều chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Gã thấy bên này có người lấy tay chém điên cuồng vào một thanh kiếm cắm trên mặt đất, cảm thấy có chút ngạc nhiên liền đi tới. Tạ Liên cùng Bùi Minh không hèn mà cùng che kín mặt. Mà Minh Quang thấy thầy ma kia đi tới, hơn nữa nhìn qua rất mạnh, hắn hô lên: "Này, tên to con, giúp ta

một chút! Giúp ta phá trận này, đầu người bên trong chia cho người một nửa!"

Nhưng mà, gã hình như không phải người Trung Nguyên, chết rồi cũng không phải quỷ Trung Nguyên, nghe không hiểu hắn đang nói gì, cũng chỉ là đứng đó hét lên. Minh Quang cùng đại hán hét nửa ngày cũng chẳng hiểu đối phương nói gì, hai bên gân xanh đầu hần rõ lên.

Bùi Minh cố gắng hết sức làm ra vẻ tự nhiên che mặt mình, thấp giọng nói: "Thái Tử điện hạ, đây là loại quỷ mọi rợ gì đấy?"

Tạ Liên cũng thấp giọng nói: "Hắn cho rằng kiếm của người khiêu khích hắn cho nên hắn mới tức giận, nói mau quỳ xuống, bằng không liền đánh chết người."

Bùi Minh nói: "Thật tốt quá. Hy vọng bọn chúng đánh nhau nhanh cho rồi."

Ai ngờ, gã vạm vỡ lại nghe bọn họ rì rầm to nhỏ, quay đầu lại nhú mào nhìn bọn họ chằm chằm nhú. Tạ Liên cùng Bùi Minh càng che mặt kín mít, làm bộ tự nhiên không rảnh mà để ý hắn. Nhưng mà, gã vẫn nhận ra bọn họ, hắn dậm chân một phát quả thực toàn bộ mặt đất đều rung lên. Hắn quát: "Là các người! Tên đạo sĩ lợm đẽng nát! Lão đại của Bùi Túc!"

Bị hắn nhận ra, hai người đành phải buông xuống tay.

Dẫn đầu một lát, Tạ Liên dùng ngữ điệu hết sức ôn hòa nói: "Khắc Ma tướng quân, người hãy bình tĩnh một chút."

Thì ra vị đại hán tên Khắc Ma có thân hình cao to đến đáng sợ kia cư nhiên là trấn thủ ở núi Đồng Lô vạn quỷ xao động này. Hắn không nói hai lời, một chân hắn đá Phương Tâm, làm Phương Tâm vẹo qua một khúc.

Minh Quang vừa thấy, vỗ tay trề trề khen ngợi, nói: "Dũng mãnh phi thường!" Rồi lại tiếp tục chưởng thêm một chưởng. Mắt thấy Phương Tâm bị bọn chúng hai tên hợp lại tấn công làm cho xiêu xiêu vẹo vẹo,

Tạ Liên sờ trán Hoa Thành, sau đó rút tay v ề nói: "Giờ làm thế nào đây!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

147

CHƯƠNG 147 MINH TƯỚNG QUÂN CÓ HỐI HẬN KHI BÈ GÃY KIẾM (2)

Tạ Liên phải hộ pháp cho Hoa Thành, không thể phân tâm được. Mà Bùi Minh lại rất quen thuộc với binh khí trước mặt của mình, cho nên một chút uy hiếp cũng chẳng có!

Lúc này, chợt nghe Minh Quang mắng một tiếng: "Này tên quỷ mọi rợ! Lúc ta đang chém thì ngươi đừng chém có được không? Ngươi chém trúng tay lão tử rồi!" Khắc Ma trực tiếp ngó lơ hắn. Thấy hai người bắt đầu có xung đột, Tạ Liên bắt lấy Bùi Minh, nói: "Bùi tướng quân Khắc Ma không tin người không có ác ý với hắn, nhất định phải tìm cách giảng hòa với hắn! Người mau đan hai tay vào nhau, khép chặt năm ngón tay lại rồi để lên đỉnh đầu, sau đó chấp tay từ đỉnh đầu đi xuống phía dưới rồi từ từ tách năm ngón tay ra. Đây là cách thông dụng nhất để cầu hòa. Tóm lại trước mắt là hãy tỏ hảo ý với hắn, làm hắn bình tĩnh trở lại!"

Bùi Minh không thể hiểu được, nói: "Hả?" Phải biết rằng, bọn họ có thù oán với Khắc Ma, cũng không phải chỉ là mấy cái hiểu lầm con con, vậy mà cái tư thế kia lại muốn đi cầu hòa. Làm sao có thể khiến hắn bình tĩnh được?

Tạ Liên cũng không giải thích gì thêm, bắt lấy Bùi Minh nói: "Nhanh lên, chúng ta hãy làm động tác này trước, làm hắn dừng lại trước đã!"

Nhưng mà, tay Bùi Minh còn đang bị thương lại bị Tạ Liên nắm lấy, khoe miệng Bùi Minh hơi giựt giựt, đang muốn làm theo thì Minh Quang đã sớm nghe lọt hết những chuyện bọn họ vừa nói, lập đứng trước mặt Khắc Ma, hai tay giao nhau giơ lên đỉnh đầu, sau đó tách ra từ từ một

đường từ trên xuống, rồi nhìn hai người đang đứng trong vòng kia đắc ý nói: "Đừng tưởng dễ ăn như vậy!"

Ai ngờ, Khắc Ma thấy hấn làm động tác này, hai mắt trợn lên, làn da đen như thiết điếu nổi gân xanh, hấn mở năm ngón tay, bàn tay to như một phiến quạt bằng thiết, trực tiếp đập một phát khiến Minh Quang văng ra xa.

Một cái tát như chém xảy ra trong nháy mắt, Bùi Minh cùng Minh Quang không hiểu chuyện gì.

Trong chốc lát, Bùi Minh mới quay lại nhìn Tạ Liên nói: "Thái Tử điện hạ, ta cho rằng Minh Quang rất xảo quyệt, không ngờ rằng người càng xảo quyệt hơn so với hấn, Bùi mỗ bội phục."

Tạ Liên lau một mồ hôi lạnh, nói: "Nào có nào có, hổ thẹn hổ thẹn."

Mấy lời vừa rồi nói nghe có vẻ như nói cho Bùi Minh nghe, trên thực tế lại là cố tình cho Minh Quang nghe thấy. Sau khi hấn nghe được hiển nhiên sẽ không để bọn họ được như ý, tất nhiên sẽ tranh giành hảo cảm trước mặt Khắc Ma.

Nhưng mà, động tác này của Tạ Liên, căn bản không phải là cầu hòa, mà là khiêu khích. Hơn nữa trong quốc ngữ của Bán Nguyệt, đây là một loại khiêu khích có tính công kích mạnh nhất, đại khái giống như là: "Chém chết đầu chó nhà người, chơi thê tử nhà người, giết cả dòng họ nhà người, đào mộ tổ tiên nhà người" chửi bốn kích một lượt, Khắc Ma sau khi nhìn thấy không nổi cơn xung thiên mới là lạ. Nếu nhìn lại tình hình vừa nãy, Minh Quang sau khi nghe thấy sẽ hoài nghi tính chân thật trong lời Tạ Liên, nhưng trước mắt tình huống khẩn cấp, tay Bùi Minh đã giơ tay lên, Minh Quang không có thời gian cân nhắc cho nên mới mắc mưu.

Một thoáng Minh Quang bị Khắc Ma chưởng cho một chưởng bay đi, liền muốn xoay chuyển tình hình, nhưng lại bất động ngôn ngữ, hấn lại theo bản năng rống to lên, thoạt nhìn như chửi Khắc Ma. Hấn cũng thử mấy tư thế khác, tỷ như chấp tay thi lễ rồi dựng ngón tay cái lên, không

may cho là tư thế này có nghĩa là một người sau khi vừa dùng những từ hạ lưu nhục mạ người xong liền đột nhiên cầu xin tha thứ nhưng bằng một cách không có thành ý, thế nên liền bị ăn thêm vài chưởng nữa.

Hơn nữa Khắc Ma cũng hiểu được một số từ thô thiển ở Trung Nguyên, vừa đánh vừa chửi, Minh Quang cũng có chút cáu tiết, bọn chúng càng đánh càng tàn nhẫn, Bùi Minh quả thực muốn hét lên cổ vũ cho bọn chúng. Minh Quang khước mắt liền quét sang bên này, vô cùng bức tức, bỗng nhiên hất đuối ra tay, lắc tay với Khắc Ma, chỉ chỉ chính mình, lại chỉ chỉ Tạ Liên cùng Bùi Minh ở trong vòng, sau đó lại chỉ hai người bọn hắn, rồi một lần nữa chấp tay trước ngực rồi tách ra.

Khắc Ma quả nhiên ngừng lại, nhíu mày hỏi: "Người rốt cuộc làm vậy là làm cho ta coi hay cho bọn chúng coi?"

Tạ Liên thầm nghĩ không xong, nhưng lại không dám tùy tiện mở miệng, bởi vì không biết làm thế nào mới có thể lừa Khắc Ma. Minh Quang thấy có cơ hội chuyển biến, tiếp tục ra sức, khi chuyển hướng sang Bùi Minh liền làm bộ mặt dữ tợn, khi quay về hướng Khắc Ma khi lại vẻ mặt bình tĩnh trở lại. Nhìn ánh mắt và biểu tình của hắn cứ như thế lặp đi lặp lại, Khắc Ma quả nhiên hiểu được ý hắn:

Cùng chung kẻ địch!

Sau khi nhất trí, Minh Quang cùng Khắc Ma lần thứ hai bước về phía Tạ Liên. Tạ Liên trong đầu suy nghĩ khẩn cấp, hít sâu một hơi, dùng khẩu ngữ Bán Nguyệt hét lên: "Tiểu Bùi tướng quân! Bán Nguyệt!"

Vừa nghe đến hai cái tên này, bước chân Khắc Ma dừng lại, lạnh lùng nói: "Hai bọn chúng cũng ở gần đây sao?!"

Tạ Liên không đáp lại hắn, chỉ hét lên: "Tiểu Bùi tướng quân! Bán Nguyệt! Khắc Ma ở chỗ này, các người ngàn vạn lần không được lại đây, chạy trốn nhanh đi! Đừng bao giờ quay về!"

Nghe hắn kêu như vậy, Khắc Ma cứ nhiên cho rằng hai người kia thật sự ở gần đây, mà Tạ Liên lại đang mật báo cho chúng chạy trốn, lập tức cả

giận nói: "Không dễ như vậy đâu!" Hết xong liền xông ra ngoài, Minh Quang nói: "Này! Tên to con! Người chạy cái gì?! Kháng định là hắn đang lừa người, mau quay về đây!"

Nhưng mà Khắc Ma đã chạy xa, Minh Quang tức giận đến dậm chân mắng: "Ngu xuẩn!"

Tạ Liên lau mồ hôi lạnh đi, trong lòng cảm khái: "Học nhiều học ngôn ngữ quả thật cả đời còn có lợi vô cùng!" Thấy Minh Quang tiếp tục chém Phương Tâm, Tạ Liên nhấc tay nói: "Ngừng tay! Nếu người còn dám chúng ta sẽ không khách khí."

Minh Quang nói: "Bây giờ các người còn có thể không khách khí với ta sao?"

Tạ Liên nói: "Người, có phải đã quên mang thứ gì rồi không?"

Minh Quang nói: "Thứ gì?"

Bùi Minh muốn nói lại thôi, từ phía sau kéo ra một thứ, nói: "Thứ lớn như vậy mà người cũng quên?"

Bùi Minh kéo ra, rõ ràng là phần nửa còn lại của Minh Quang. Minh Quang vừa thấy, vẻ mặt nghiêm lại, nói: "A? Nửa người dưới của ta!"

Mới vừa rồi, hắn đầu dùng tay thay đi bộ, dùng tay chống nhảy lên, bất tri bất giác lại quen cách hành động này, cho nên hoàn toàn quên rằng chưa hợp thể với nửa phần dưới còn lại. Mà Bùi Minh trong lúc đang canh chừng hắn cùng Khắc Ma đánh điên cuồng, bước ra ngoài đem phần nửa dưới không động đậy kéo vào trong, uy hiếp nói: "Người tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ."

Chỉ là, cái câu uy hiếp này có vẻ hết sức xấu hổ. Bởi vì, nếu con tin là một thân thể hoàn chỉnh, lúc nói ra những lời này, Bùi Minh có thể bóp cổ đối phương, hoặc tóm lấy đỉnh đầu đối phương, như thế nghe có vẻ rất có sức uy hiếp tới tính mạng. Nhưng mà bây giờ trong tay bọn họ chỉ có một

nửa thân dưới, vậy rút cuộc tay Bùi Minh nên đặt chỗ nào, không những không cảm thấy xấu hổ mà còn làm đối phương kinh sợ?

Không nghĩ ra được phải làm thế nào vì thế Bùi Minh đành phải dẫm lên chân Minh Quang. Minh Quang nói: "Người đang đùa với ta sao?"

Tạ Liên cũng cảm thấy bộ dáng này thật sự quá không nghiêm túc, nhẹ nhàng nói: "Bùi tướng quân, dẫm vào chân không có uy hiếp chút nào, người có thể dẫm vào cái chỗ mà chúng ta đều cho là điểm yếu của hắn không?"

Bùi Minh nói: "Thái Tử điện hạ, người đừng nói dễ dàng như thế, nếu không phải Bùi mỗ ta không muốn làm ra cái hành động hạ lưu kia, người cho rằng ta muốn dẫm lên chân hắn sao? Không bằng tự người lại dẫm lên điểm yếu của hắn đi."

"....."

Tóm lại, cả hai người đều không muốn đi dẫm cái điểm yếu kia. Tạ Liên nói: "Mà thôi. Chúng ta cứ dẫm như vậy đi!"

Hai người thương lượng một lát, mỗi người bắt lấy một chân Minh Quang. Cái này dù sao cũng có tính uy hiếp nhiều hơn và lại cũng không mấy xấu hổ. Tạ Liên nói: "Mời người lui ra, nếu không, chân thân của người chỉ sợ khó mà hợp thể."

Minh Quang cười lạnh nói: "Ha! Chẳng lẽ các người thật sự cho rằng nửa thân dưới của ta vô dụng?"

Vừa dứt lời, Tạ Liên liền cảm giác một cỗ sát khí từ lòng bàn tay nhanh chóng kéo theo hướng về phía trước, lập tức phất tay nói: "Bùi tướng quân cẩn thận!"

Nửa thân dưới vốn dĩ đã chết kia đột nhiên có sát khí khiến hai người không kịp phòng bị. Hai chân "xoẹt xoẹt" bay ra. Bùi Minh đúng lúc quăng khỏi tay, lúc này mới may mắn không bị lưỡi dao sắc bén như gió ở hai chân chém trúng. Hai cái chân bổ nhào từ trên không xuống, đầu gối chạm

đất, rồi chậm rãi đứng nghiêm tại chỗ, hành động vô cùng linh hoạt. Tạ Liên cần lòng không đậu nói: "Tốt!" Khen xong lại lập tức sửa lời nói, "Không tốt!"

Tốt mà cái gì tốt. Tạ Liên vẽ trận pháp bảo hộ này chính là vì không cho Minh Quang tiến vào, nghe có vẻ thật thần kỳ, mặc dù nửa người trên của Minh Quang còn ở bên ngoài, nhưng nửa người dưới đã vào được!

Bùi Minh cũng tỉnh ngộ, nói: "Trúng kế."

Loại yêu quái có chân thân bị chia làm hai nửa này, có loại chỉ có thể cử động một nửa thân, nhưng có rất loại có thể cử động cả hai nửa thân. Không có biện pháp xác nhận Minh Quang thuộc về loại nào, nhưng nửa người dưới của hắn vừa rồi cũng chỉ có tử khí, bị dẫm lên cũng bất động. Bùi Minh liền cho hắn chính là loại đầu tiên, giờ mới nghĩ đến thì ra là hắn cố ý bất động.

Minh Quang ở ngoài vòng võ tay cười nói: "Không tồi! Cái này gọi là dẫn sói vào nhà, chim tự sa lưới!"

Bây giờ ba người trong vòng, Hoa Thành đang tĩnh tọa, đang ở thời khắc mấu chốt, kiếm của Bùi Minh đã Minh Quang chém đứt, Phương Tâm thì còn đang trấn cửa, hai người đầu là tay không tác sát, Tạ Liên chỉ còn phải gọi: "Ách Mệnh!"

Loan đao Ách Mệnh te tua đang ngã trên mặt đất lập tức đứng lên tại chỗ, bay đến tay Tạ Liên.

Tạ Liên cần đao trong tay liền chém tới, nửa người dưới của Minh Quang dùng một chân đá ra, vừa tiếp một đao thì lui về phía sau hai bước, suýt nữa lui ra khỏi vòng, nửa người trên thì vẫn còn ngoài vòng, thần sắc khẽ biến, xem ra có chút kiêng dè, hắn vỗ vỗ tay, bỗng nửa người dưới biến trở về nguyên hình, trở thành thanh kiếm cao gần ba thước đằng đằng sát khí lơ lửng trên không.

Tạ Liên không thường dùng đao, nhưng nắm Ách Mệnh trong tay vậy mà còn rất thuận tay, đang định tiếp chiêu thì Bùi Minh lại nói: "Thái Tử

điện hạ, Bùi mỗ không phải cố ý quấy rối vào lúc này, nhưng mà vị Hoa Thành chủ kia hình như có chút vấn đề?"

Tạ Liên cả kinh, quay đầu nhìn lại, quả nhiên hai đầu lông mày Hoa Thành đang cau chặt lại, hai tay đặt ở đầu gối cũng run nhè nhẹ. Tạ Liên vừa phân tâm thì thanh kiếm cao ba thước kia liền nhân cơ hội đâm tới. Đúng lúc này, Ách Mệnh tự thoát khỏi khống chế của Tạ Liên, bay lên không trung tiếp chiêu cùng thanh kiếm kia.

Tạ Liên nói: "Ách Mệnh, phiên người chống đỡ trước một lát!" Tạ Liên ngẩng đầu xồm trước mặt Hoa Thành, nói, "Sao lại thế này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Bùi Minh nói: "Thái Tử điện hạ người đừng hỏi ta, Bùi mỗ ta không hiểu rõ Quỷ Vương bằng người!"

Tạ Liên nhìn Hoa Thành nói: "Tam Lang? Đệ có nghe thấy không? Đừng nhìn nữa, ra đây đi!"

Lúc này, chỉ nghe Minh Quang ở ngoài vòng quát: "Một thanh đao còn con mà cũng dám cản ta!"

Lúc nói chuyện thì Minh Quang đã cùng Ách Mệnh giao đấu hơn mười mấy lần trên không, lửa bén vấy ra. Nếu là loan đao Ách Mệnh ngày thường, hiển nhiên sẽ chiếm thế thượng phong, nhưng bây giờ phải đấu với thanh kiếm cao dài của Minh Quang, nhìn sơ qua Ách Mệnh quả thật như người lớn đang đánh nhau với trẻ con, tuy rằng sức mạnh hung hãn, nhưng vì không đủ dài, khó tránh khỏi lực bị hạn chế. Có mấy lần tình hình hết sức nguy cấp, Tạ Liên vừa phải trông chừng hai bên vừa quỳnh lên, nói: "Cẩn thận!"

Tạ Liên vừa kêu xong, Ách Mệnh đột nhiên biến thành một con gió xoáy màu bạc, chém trúng Minh Quang. Ngoài vòng Minh Quang "A!" một tiếng, xem ra lần này bị chém không nhẹ. Tạ Liên liền khen: "Ách Mệnh thật giỏi!"

Bùi Minh bỗng nhiên nói: "Khoan đã, Thái Tử điện hạ, ta cảm thấy nếu người khen nó, hình như nó lớn lên thì phải?"

Tạ Liên chăm chú nhìn kỹ, nói: "Thật sao?"

Bùi Minh nói: "Hình như là vậy. Bằng không người thử lại lần nữa xem?"

Dù sao cũng chỉ là khen thôi mà, Tạ Liên liền nói: "Tốt lắm. Ách Mệnh, nghe đây: Người, anh tuấn tiêu sái, đáng yêu thiện lương, thông minh cơ trí, ôn nhu kiên cường, thiên hạ đệ nhất....."

Lời còn chưa dứt, Tạ Liên liền nín bật miệng. Tay Bùi Minh run lên chưởng đùng đùng vài cái, Minh Quang đứng ở ngoài vòng vẻ mặt không thể tin tưởng, tức muốn học máu nói: "Còn có cái loại này tà thuật này sao? Sao ta chưa từng nghe qua!"

Đúng là không giả chút nào! Tạ Liên khen một câu, thân hình Ách Mệnh liền lớn lên một phân, nếu nói mới vừa rồi giống như đứa con nít mười tuổi, thì bây giờ đại khái trước mắt chính là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi!

Thanh kiếm vừa thấy Ách Mệnh lớn lên, có chút không ứng phó nổi, đỡ trái thì hở phải, mà Ách Mệnh tung chiêu càng quỷ dị, mắt thấy thắng bại sắp rõ, ngoài vòng Minh Quang cũng làm một trận pháp. Bùi Minh vừa thấy, lập tức nói: "Không xong, hắn đang truyền toàn bộ pháp lực vào nửa người dưới!"

Quả nhiên, đoạn thân dưới kia đang ở trong vòng đột nhiên tà khí ngút trời, Ách Mệnh chém một đao liền bị tà khí kia làm văng ra, nghiêng nghiêng cắm vào mặt đất, Tạ Liên chạy tới đem Ách Mệnh rút ra, nói: "Người không sao chứ?"

Bùi Minh nói: "Không sao, để ta." Sau đó lấy Ách Mệnh từ trong tay Tạ Liên. Tạ Liên cảm thấy kỳ quái thì bỗng nhiên trên mặt có một hơi lạnh, "Chát" một tiếng, Bùi Minh cứ nhiên đem Ách Mệnh vỗ lên mặt Tạ Liên, hơn nữa chuôi đao vừa vắn vổ trúng miệng Tạ Liên.

"....." Tạ Liên cúi đầu Ách Mệnh xuống, xoa xoa cánh môi hơi tê của mình, buồn bức nói, "Bùi tướng quân, người làm vậy có tác dụng gì?"

Bùi Minh nói: "Đương nhiên là có tác dụng, Thái Tử điện hạ, mời người cúi đầu nhìn xem."

Tạ Liên cúi đầu, đứng đờ tại chỗ không còn gì để nói. Ách Mệnh vậy mà trở nên thon dài trở lại!

Minh Quang thật sự nhịn không được, ở ngoài vòng mắt: "Mẹ nó, tà thuật quỷ quái gì nữa vậy? Các người còn bao nhiêu chiêu dứt khoát tung ra hết đi!"

Tạ Liên nói: "Thật không dám dấu diếm, ta cũng muốn biết, đây là pháp thuật gì."

Ách Mệnh tinh thần phấn chấn nhảy dựng lên, lại lần nữa chém về hướng Minh Quang. Một đao một kiếm, ở trên không trung đầu tán loạn. Tạ Liên đi xem Hoa Thành, Bùi Minh đứng cách đó không xa nhìn về phía Minh Quang. Trước mắt, toàn bộ pháp lực Minh Quang đều truyền cho nửa đoạn thân dưới đang đánh nhau cùng Ách Mệnh, còn nửa đoạn thân trên sức uy hiếp đã giảm đi. Mọi người đều thấy rõ cục diện này, Bùi Minh đứng dậy, đang chuẩn bị bước ra ngoài thì một trận tiếng bước chân nặng nề chạy như bay truyền đến, lại là gã Khắc Ma quay trở lại, cảm hận nói: "Tên đạo sĩ Trung Nguyên xảo quyết kia, người lại nói dối, cả đời người lượm đồ ăn nát đi! Vốn dĩ bọn chúng không ở gần đây!"

Tạ Liên vốn cũng không trông cậy vào việc có thể lừa được Khắc Ma bao lâu, nhưng không ngờ hắn trở về sớm với tưởng tượng còn sớm hơn, lúc này thật khó đối phó. Minh Quang hết sức vui mừng, chỉ Phương Tâm nói: "Tên to con, nhanh! Chém đứt thanh kiếm này cho ta, phá trận xong thì đám người bên trong không có cách thoát thân!"

Vốn dĩ không cần hắn nhắc nhở, Khắc Ma một chưởng tung ra, Phương Tâm lệch đi hai tấc; lại thêm một chưởng, lại lệch hai tấc; lại thêm một chưởng nữa, Phương Tâm liền đổ gục xuống!

Pháp trận phòng hộ, rốt cuộc đã bị phá!

Thanh kiếm kia không đấu cùng Ách Mệnh nữa mà bay ra khỏi vòng, quay về chỗ Minh Quang, biến thành hai chân, trở thành một thân người hoàn chỉnh. Minh Quang nhảy lên, vỗ vỗ Khắc Ma, chỉ chỉ Bùi Minh, chỉ chỉ chính mình, lại chỉ chỉ Tạ Liên, rồi chỉ chỉ Khắc Ma. Khắc Ma hiểu ra, ý của hắn chính là chia con mồi, gặt đầu một cái, nắm đôi tay bằng thiết to bằng bao cát nhìn về phía Tạ Liên đang chắn trước mặt Hoa Thành.

Minh Quang vừa đưa chân ở đằng kia, vừa cười dữ tợn nói: "Bùi Minh, không phải định bẻ gãy ta lần nữa sao? Tới đây thử xem nào?"

Bùi Minh không nói. Minh Quang cười lạnh nói: "Tướng quân bẻ kiếm, tướng quân bẻ kiếm, khà khà! Thật là một câu chuyện được mọi người ca tụng. Loại chuyện này cứ nhiên cũng có thể trở thành chuyện để mọi người ca tụng! Có thể thấy được thiên hạ này có bao nhiêu kẻ mù."

Bùi Minh nói: "Từ trước đến nay ta chưa hề biến nó thành câu chuyện để mọi người ca tụng."

Minh Quang nói: "Vô nghĩa! Người đã giết bao nhiêu huynh đệ và thuộc hạ đi theo người nhiều năm, việc này trong lòng người là rõ nhất."

Mà cùng lúc đó, Khắc Ma cũng bước tới trước mặt Tạ Liên. Tạ Liên cần Ách Mệnh, ngược lại cũng không sợ hắn, chỉ là lo lắng nếu lơ đãng sẽ có sơ suất xảy ra phía sau Hoa Thành. Khắc Ma thấy ánh mắt Tạ Liên cứ chăm chú, hình như hơi đăm chiêu, nói: "Không cần nghĩ ra âm mưu quỷ kế gì nữa, người nói bất cứ gì ta cũng sẽ không bị lừa lần nữa!"

Tạ Liên nói: "Ta không lừa người, Bán Nguyệt cùng tiểu Bùi tướng quân quả là ở gần đây, chỉ là sau khi ta báo cho họ một tiếng, bọn họ đều đã đi rồi. Này, Bán Nguyệt? sao người lại ở chỗ này?!"

Khắc Ma cả giận nói: "Người lại muốn biến ta thành đồng ngu sao? Loại kỹ xảo ngu ngốc này....."

Lời còn chưa dứt, một âm thanh ở phía trên hắn vang lên: "Khắc Ma!"

Một câu quốc ngữ của Bán Nguyệt, hơn nữa giọng nói hết sức quen thuộc. Khắc Ma lập tức ngẩng đầu, thì trên không trung rớt xuống một đám màu tím đỏ. Hắn vừa thấy nhất thời sắc mặt đại biến, ôm đầu rống to: "Cút ngay!"

Thứ rớt xuống kia chính là một loại rắn đặc trưng của Bán Nguyệt, rắn bò cạp! Mà người quăng ra chúng lại là quốc sư của Bán Nguyệt.

Bán Nguyệt từ trên cây nhảy xuống bên cạnh Tạ Liên bên, nói: "Hoa tướng quân....."

Tạ Liên nhìn Khắc Ma nói: "Đã nói thật với người từ đầu, quả thực là Bán Nguyệt....."

Khắc Ma căn bản không nghe hắn nói gì, chỉ vào Bán Nguyệt quát: "Người ném rắn vào ta!! Người dám dùng rắn bò cạp ném vào ta!!! Người biết rõ ta căm ghét chúng nhất, người còn dùng chúng ném vào ta!!!"

Bán Nguyệt ng ẩ xồm xuống nói: "Thực xin lỗi..... Nhưng mà ta cũng chỉ có biết ném rắn bò cạp....."

Minh Quang cũng nhìn ra tình thế có biến, cảnh giác nói: "Người tới là người nào!"

Một thân ảnh màu đen bỗng từ trên cây nhảy xuống, ngăn ở trước mặt hắn, đáp: "Phó võ thần của Minh Quang Điện ngày trước, Bùi Túc!"

Trên trời rớt xuống kỵ binh, Bùi Minh ngạc nhiên nói: "Tiểu Bùi? Sao người cũng chạy tới nơi này?"

Tạ Liên lại nói: "Bán Nguyệt, không phải người đi theo Vũ Sư đại nhân sao?"

Nghe tới bốn chữ Vũ Sư đại nhân, Bùi Minh khẽ nhú mày. Bán Nguyệt nói: "Đúng vậy, cho nên lần này cũng là cùng Vũ Sư đại nhân đến"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

148

CHƯƠNG 148: MINH TƯỚNG QUÂN CÓ HỐI HẬN KHI BỎ GỖ KIẾM ? (3)

Minh Quang đánh giá Bùi Túc, nói: "Người chính là tiêu Bùi?"

Bùi Túc nói: "Là ta."

Minh Quang liếc mắt nhìn Bán Nguyệt, nói: "Nghe nói, người vì một tiêu cô nương lại vứt bỏ vị trí Thiên quan? Ha ha, Bùi Minh, không phải người từ trước đến nay vẫn tôn sùng "huynh đệ như thủ túc, nữ nhân như y phục" sao? Thế sao hậu nhân của người lại chẳng giống như chút nào thế? Mắt nhìn người của hắn lại cũng chẳng thừa kế được chút gì từ người. Quốc sư Bán Nguyệt này sao nhìn cứ như một đứa con nít? Hay là có phải mấy trăm năm trước nhà người đã bị cấm sùng nên có lẽ nào hắn không phải đứa con người sinh ra không, ha ha ha ha ha....."

Bùi Túc nói: "Toàn lời nhảm nhí." Nói xong liền tung một chưởng ra. Khắc Ma cũng từ trên mặt đất nhảy lên, quát: "Ta không đội trời chung với các người!"

Minh Quang quát lên: "Này, tên to con, chúng ta chung đường!"

Khắc Ma vừa quay đầu lại, chỉ thấy Minh Quang bay người lên, hóa thành một thanh phong kiếm, bay tới tay Khắc Ma. Khắc Ma mở ra bàn tay cứng như thiết, cầm chặt chuôi kiếm, thân thể cao lớn, nhất thời tà khí hùng hực!

Hung thi cầm ma kiếm, như mãnh thú mọc thêm nanh độc!

Mới vừa rồi Bùi Minh cầm Ách Mệnh vỗ lên mặt Tạ Liên, Trong lòng Tạ Liên bỗng nảy ra chủ ý. Tuy rằng không rõ có tác dụng hay không nhưng Tạ Liên cảm thấy có lẽ có thể dùng cách như thế giúp Hoa Thành một phen, vốn định nhân cơ hội không ai chú ý tới sẽ lén độ khí để giảm bớt cơn khó chịu cho Hoa Thành, bỗng thấy tình huống nguy cấp, vội nói: "Cẩn thận!"

Bùi Minh không tham gia vào cuộc chiến, Bùi Túc cùng Bán Nguyệt hợp lực lại. Tuy rằng một người thân thủ sắc bén dứt khoát, một người chiêu thức quỷ dị, nhưng Bùi Túc lại không có pháp lực, Bán Nguyệt không đủ sức mạnh, đối địch với Khắc Ma cùng Minh Quang, quả thật vô cùng tổn sức.

Sau khi Bán Nguyệt bị Khắc Ma mắng, lại hơi xấu hổ khi cứ phải quăng tiếp rắn bò cạp ra, nhưng Bùi Túc thì chẳng cảm thấy ngại gì, ném rắn như mưa trút xuống, Khắc Ma tức giận đến gằn rú liên tục, dùng Minh Quang kiếm chém tới chém lui đầy hết bọn rắn đi. Bất quá, cũng nhờ vào tình hình đánh nhau hiện tại, Tạ Liên ngược lại cảm thấy an tâm. Bởi vì Tạ Liên cũng nhìn ra bên kia Khắc Ma cùng Minh Quang phối hợp cũng không tốt lắm.

Khắc Ma dùng Lang nha bổng. Hắn quen dùng loại binh khí vừa lớn vừa nặng, nay trong tay lại là thanh kiếm nên có chút không quen. Mặc dù có sức mạnh kinh người, binh khí trong tay lại rất sắc bén thế nhưng hai thứ phối hợp lại, lại không phát huy được hiệu quả mạnh nhất. Tạ Liên nhanh bắt lấy cơ hội, ôm lấy Hoa Thành, nói: "Đắc tội rồi!"

Nhưng mà lúc này nhìn thấy cặp mắt kia đang nhắm nghiền, khuôn mặt nhỏ trắng nõn đáng yêu, Tạ Liên chỉ cảm thấy khó có thể xuống tay, do quá khẩn trương, Tạ Liên không tự chủ được liếc nhìn lên trán, hết sức dè dặt nhưng trong lòng lại nghe con tim đang tiếng võ loảng xoảng. Bỗng kẻ bên truyện đến một giọng nói: "Thái Tử điện hạ người hôn sai chỗ rồi, trên trán đâu có tác dụng gì đâu!"

Tạ Liên giật bắn người suýt chút nữa nhảy dựng lên, quay đầu nhìn lại, ngẩng nhìn bên cạnh chính là Bùi Minh, Tạ Liên khó mà căm giận cũng bực

mình nói: "Bùi tướng quân, người đừng có nhìn được không!"

Bùi Minh nói: "R ồi r ồi r ồi, không nhìn." Thế là li ền quay đầu đi xem bên kia đánh nhau. Vừa xem vừa hô: "Kiếm kia không phải xài như vậy đâu, người không biết xài thì đừng có xài!"

Bùi Minh nói lời này là cho Khắc Ma nghe ai dè Khắc Ma nghe không hiểu, mà Minh Quang trên tay hấn lại nói: "Cũng chả kém người bao nhiêu, tự mình bẻ kiếm, trước mắt như tên phế vật còn đứng bên cạnh ra vẻ chỉ chỉ trỏ trỏ!"

Hấn mới vừa nói xong, Bùi Minh bỗng nhiên bay vào nhập trận đứng trước người Khắc Ma. Khắc Ma hơi sững sốt, nhất thời một kiếm bổ tới, chỉ nghe một tiếng giòn lanh lảnh vô cùng vang lên. "Coong", một nhát kiếm này, không chém trúng bất cứ thứ gì, chỉ khi cúi đầu vừa thấy, không khỏi ngạc nhiên.

Thanh kiếm trên tay hấn, cư nhiên lại bị gãy l ần nữa!

Nhân cơ hội này, Bùi Túc lại ném thêm một đám rắn bò cạp, quả thực nhìn giống như một cái lu đầy thuốc nhuộm, nhuộm cả người thành Khắc Ma màu đỏ tím, hấn rít gào che lại mặt, li ền mạng đem giết hết đám rắn đó. Bùi Minh cúi đầu nhìn thanh kiếm: "Người đối với chiêu pháp của ta nắm rõ từng đường đi nước bước thì hấn nhiên ta cũng nắm rõ như lòng bàn tay chỗ nào của người là dễ bị bẻ gãy nhất."

Bán Nguyệt cầm hai chiếc bình dán đầy hoa văn phù chú, thu Minh Quang đang bị kinh sợ cùng với Khắc Ma đang rống giận vào trong bình, không nói hai lời li ền đẩy nắp bình lại. Đến lúc này, Tạ Liên rút cuộc nhẹ nhàng thở ra, th ần nghĩ: "Nhi ều người cũng tốt thật đấy!"

Bán Nguyệt ôm hai cái bình lắc lắc, đề lên tai nghe. Tạ Liên vội nói: "Bán Nguyệt đừng đùa nữa, nhốt chúng cho kỹ vào, đừng để thoát ra đấy."

Bán Nguyệt gật gật đầu, ng ồi xồm trước mặt Tạ Liên, nhìn nhìn Hoa Thành, nói: "Hoa tướng quân, đây là con của người sao?"

Tạ Liên cười nói: "Thật đáng tiếc, không phải."

Vừa nói xong thì Tạ Liên cũng chẳng cười nổi nữa. Bán Nguyệt "à" một tiếng, nói: "Vừa rồi thấy người hôn hấn, vậy mà ta còn tưởng nữa chứ."

"....."

Tạ Liên không muốn nói nhiều, che kín trán. Bán Nguyệt quấn một bím tóc của Hoa Thành rất quan tâm nói: "Hắn hình như bị bệnh, có muốn vào trong bình dưỡng thương hay không? Lần trước sau khi tịnh thương trong bình của Hoa tướng quân, ta cảm thấy bình phục rất mau."

Bùi Túc rốt cuộc đi tới, nói: "Không cần. Thái Tử điện hạ sẽ chăm sóc tốt cho hắn."

Bán Nguyệt nói: "à."

Lúc này, Bùi Minh nhìn nàng, nói: "Người chính là quốc sư Bán Nguyệt?"

Bùi Minh từ trên cao nhìn xuống Bán Nguyệt, trên đầu Bán Nguyệt bị bao phủ một cái bóng, Bán Nguyệt gật gật đầu.

Bùi Túc nửa cố tình nửa vô tình đứng ở trước nàng, Bùi Minh đẩy hắn ra, bước trước đến mặt Bán Nguyệt, tựa hồ muốn nhìn kỹ một phen. Ai ngờ, Bùi Minh vừa cách Bán Nguyệt hai bước thì Bán Nguyệt sắc mặt đại biến, lập tức nhảy sang chỗ khác, trốn đến sau lưng Tạ Liên, cảm giác như muốn tránh nhưng tránh còn không kịp, nhìn biểu tình của nàng, lại không giống như sợ hãi. Mọi người đều cảm kỳ quái, Tạ Liên ngấm lại liền hiểu ra, nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Bùi tướng quân, cái kia..... Viên kẹo quý....."

Bùi Minh ngẩn ra, sắc mặt đen lại. Nghĩ đến cái mùi của mấy viên kẹo quý kia còn chưa bay hết, Bán Nguyệt tốt xấu cũng là nữ quý, cũng chịu không nổi cái loại quý khí thấp kém này cho nên mới ba chân bốn cẳng chạy trốn!

Tạ Liên bu ồm cười, ngay sau đó lại nghiêm mặt, nói: "Vũ Sư đại nhân vì sao cũng tới núi Đờng Lô? Bây giờ huynh ấy đang ở đâu? Sao các người lại không chung đường?"

Bùi Túc nói: "Vạn quỷ xao động, rất nhiều yêu ma quỷ quái tiến về hướng núi Đờng Lô, lúc chúng đi ngang qua làng của Vũ Sư đại nhân thì bọn chúng bắt mất nhiều nông dân làm thức ăn. Lúc ấy Vũ Sư đại nhân cùng tọa kỵ đâu không ở đây, sau khi trở về liền truy đuổi đến tận đây. Chúng tôi vốn chung một đường nhưng trên đường nghe được Thái Tử điện hạ hét lên gọi Bán Nguyệt cho nên chúng tôi mới rẽ sang đây."

Lúc ấy, Tạ Liên chỉ vì tình hình khẩn cấp thuận miệng kêu đại, không nghĩ tới bọn họ cư nhiên thật sự ở gần đây, đúng là chó ngáp phải ruồi. Làng của Vũ Sư chỉ là một cái thôn trang nhỏ yên tĩnh, có quỷ đi ngang qua hiển nhiên là sẽ bắt người ăn thịt lung tung. Bùi Minh nói: "Lúc trước ta ở nhân gian tìm không ra người, thế nào mà người lại đi theo Vũ Sư? Đừng nói cho ta biết là người đuổi theo Bán Nguyệt quốc sư này."

Bùi Túc hơi hơi cúi đầu, nói: "Không phải. Là Vũ Sư đại nhân đã cứu ta."

Thì ra sau khi Bùi Túc bị lưu đày hạ giới, vẫn luôn ở nhân gian lang thang khắp nơi, đụng phải Thích Dung vài lần rồi chọc điên hắn ta, rồi không biết tại sao có một đám đuổi theo giết mình. Nếu Bùi Túc có pháp lực trong người, đám ô hợp kia đương nhiên không làm gì được hắn, nhưng pháp lực bị phong bế, đối mặt trăm yêu quỷ vây đánh, rốt cuộc bị trọng thương đến cạn kiệt sức lực, vừa lúc Vũ Sư kỵ cưỡi trâu đi ngang qua, ra tay tương trợ, hỏi rõ thân phận hắn, Bùi Túc liền được thu lưu ở làng Vũ Sư, tạm thời dưỡng thương cho đến nay

Bùi Minh hình như rất kinh ngạc, nói: "Vũ Sư đại nhân không làm khó dễ người?"

Căn cứ lời Sư Thanh Huyền nói, lúc trước làng Vũ Sư cùng Minh Quang Điện từng có hiềm khích, Vũ Sư từng đá bay một vị phó thần của Bùi Minh. Xem dáng vẻ của Vũ Sư cũng phải là một thần quan có lòng dạ rộng rãi gì cho cam, Bùi Minh cũng cảm thấy như vậy. Bùi Túc lại nói:

"Không có. Vũ Sư đại nhân chưa từng làm khó dễ ta, ngược lại giúp ta rất nhiều."

Lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên, nói: "Vũ Sư? Vũ Sư có phải của Vũ Sư quốc hay không?"

Tạ Liên thuận miệng nói: "Đúng vậy." Đáp xong rồi mới phát hiện, giọng này cứ nhiên là của Minh Quang. Hắn đang bị nhốt trong bình vậy mà còn động tai nghe động tĩnh bên ngoài. Sau khi Tạ Liên đáp lại, hắn ta liền mắng nói: "Bùi Minh! Người ngủ với nhiều nữ nhân như vậy, sao lại sinh ra loại hậu nhân phế vật thế này sao? Còn dám kêu Vũ Sư che chở cho hắn, mặc dù cần sự bảo hộ của Vũ Sư quốc nhưng cũng không cần vì thế mà nói tốt cho hắn ta, quả là đời sau càng càng tệ hại đời trước!"

Nghe vậy, Bùi Minh biểu tình thoáng có chút không được tự nhiên. Tạ Liên không rõ buồn cười ở chỗ nào liền thấp giọng dò hỏi Bán Nguyệt: "Người nghe hiểu không sao? Có chỗ nào buồn cười lắm sao?"

Bán Nguyệt nói: "Không hiểu lắm. Bất quá, ta hình như nghe Bùi Túc ca ca nói qua, trước khi tướng quân nhà hắn phi thăng, hắn chính là tướng quân của Lê Quốc."

"....."

Bùi Minh là tướng quân của Lê quốc, có vấn đề gì sao?

Rất có vấn đề!

Bởi vì, theo Tạ Liên biết, Vũ Sư quốc, chính là bị Lê Quốc tiêu diệt!

Bán Nguyệt lại nói: "Vũ Sư đại nhân, là Vũ Sư quốc cuối cùng của đất nước."

Khó trách khi Bùi Minh nhắc tới Vũ Sư thì sắc mặt có chút khác thường, trước kia Vũ Sư cũng đã từng ở trước mặt hắn giáo huấn qua nhiều vị phó thủ quan, thì ra cũng là do hiềm khích thù oán từ hồi xưa cũ lúc trước.

Phải biết rằng đối thần quan mà nói, các quốc gia ở nhân gian cho dù có tự sinh tự diệt thì cũng chỉ là đi đầu lẽ thường nhiên, nhưng nếu một người tàn diệt chính đất nước mình sau đó phi thăng thành thần thì chuyện đó, không thể không nói, có chút rắc rối.

Bùi Túc dán thêm một lá bùa ở ngoài bình, giọng Minh Quang đột nhiên im bặt. Hắn nói: "Tướng quân vì sao lại đến đây?"

Bùi Minh nói: "Còn không phải tất cả là vì có thể mang người sớm trở về thiên đình."

Mọi người hiểu ra, Tạ Liên nhớ tới lời Hoa Thành lúc trước nói. Xem ra, Bùi Minh bị phái đến núi Đổng Lô khi tìm Quân Ngô cũng chỉ là để dành "chỗ tốt". Bùi Minh vỗ vỗ vai Bùi Túc, nói: "Nếu người cũng tới, vậy biểu hiện cho tốt vào, lần này nếu làm nên chuyện, có lẽ có thể quay về thượng thiên đình."

Bùi Túc chưa trả lời, bùa chú trên tay hắn lại bị nóng lên, lại chính là Minh Quang bị nhốt bên trong đang hết sức phẫn nộ, lửa giận bùng bùng thiêu đốt miếng phù chú. Hắn nói: "Bùi Minh!!! Người còn nhớ rõ lời lúc trước người đã từng nói gì không?!"

Bùi Túc lại dán thêm một lá bùa phong bế, Bùi Minh ngăn hắn, nói: "Bùi mỗ ta cuộc đời này đã nói qua quá nhiều thứ, người muốn nói câu nào?"

Minh Quang giọng căm hận nói: "Người giết hại nhiều thuộc hạ theo người nhiều năm, người đã viện cớ gì người còn nhớ không? "Có người có thể giết, có người có thể không, có chuyện đáng nên làm, có chuyện không nên làm". Khẩu khí oai phong lắm liệt lắm mà. Vậy bây giờ thì sao? Người cho rằng người khác không biết tiểu Bùi nhà người đã làm chuyện xấu xa gì sao? Từ sớm đã tràn lan rồi! Người còn đi chui mông che giấu giùm hắn? Chẳng lẽ lúc trước những huynh đệ cùng nhau xông pha chinh chiến vào nam ra bắc với người thì đáng chết, còn tên hậu nhân của người thì không đáng chết sao? Có lẽ ta nói sai rồi, nhà người, chính là loại người quần áo đã mặc qua thì liền vứt bỏ, huynh đệ thủ túc nói đoạn tuyệt thì liền

đoạn tuyệt. Chẳng lẽ tiểu Bù nhà người chính là bảo vật, còn chúng ta chính là cỏ hoang cỏ dại hay sao?!"

Hắn rống một hồi dài, Bù Minh bỗng nhiên nói: "Người, không phải Minh Quang."

Trong bình nháy mắt im lặng. Lát sau, Minh Quang nói: "Người nói chuyện quỷ quái gì đấy, ta có phải là Minh Quang hay không người không thấy sao? Bị biến hình không thấy sao!"

Bù Minh lại khẳng định nói: "Không. Người không phải Minh Quang."

Giọng nói trong bình câu kinh : "Ta còn có thể là ai?"

Bù Minh nói: "Người chính là Dung Quảng."

Lời vừa nói ra, chiếc bình hoàn toàn trầm mặc.

Bù Túc nghe thấy cái này tên, hai mắt hơi tròn to, Tạ Liên nói: "Tiểu Bù tướng quân, Dung Quảng là người phương nào?"

Bù Túc phục hồi tinh thần lại, hơi chần chờ một lát, đáp: "Tướng quân năm đó còn chưa phi thăng, có một vị phó tướng theo phò trợ trong nhiều năm, là một cấp dưới đặc lực."

Tạ Liên rốt cuộc cũng biết, "Tướng quân bẻ kiếm", rốt cuộc là điển tích gì.

Năm đó khi Bù Minh còn làm người, tình trường đặc ý, sa trường oai dũng chính là vị tướng quân bách thắng, đánh bao nhiêu trận chưa từng bại. Tuy vậy, mặc dù bản thân oai hùng thiện chiến nhưng cũng không thể thiếu sự phò trợ giúp đỡ của phó tướng. Tên của phó tướng này, gọi là Dung Quảng.

Dung Quảng được biết đến với sự gian trá và xảo quyệt, nổi tiếng đầy rẫy mưu mô. Hai người tuy rằng tính cách lẫn phong thái khác nhau rất lớn, nhưng sớm quen biết, phối hợp cũng rất hòa hợp, một minh chính,

một hắc ám, cấp trên cấp dưới giao tình nhiều năm, vững chãi như sắt. Bội kiếm của Bùi Minh "Minh Quang", chính là được ghép từ tên của hai người "Minh" cùng "Quảng" mà thành.

Bùi Minh giết giặc trong thời kỳ loạn lạc, hiển nhiên kế tiếp sẽ được thăng chức. Nhưng thăng thế nào, cao lắm cũng chỉ được cái danh tướng quân, cho dù có thêm vô số tôn vinh vô số danh hiệu, nhưng sau cùng vẫn phải cuối đầu dưới một người, khếp nép dưới quốc vương. Chuyện này thật ra chính bản thân Bùi Minh cũng không có gì ý kiến, nhưng Dung Quảng theo hấn chiến phá thành trì, thấy vinh quang ngày càng lóa mắt. Dung Quảng cần đầu nhiều thuộc hạ lại muốn rục rịch khởi quân.

Bản thân Bùi Minh chưa từng kiêu ngạo, có tham vọng nhưng các thuộc hạ của hấn thì lại thay mặt hấn muốn bành trướng thế lực.

Nghiêm trọng nhất chính là Dung Quảng. Bởi vì trong quân tướng sĩ hấn quen biết nhiều, cho nên càng dễ kích động lòng người, khiến cho rất nhiều lão thuộc hạ đầu bắt đầu sinh ra ý nghĩ "địa vị của Bùi tướng quân hiện giờ thật không xứng đáng với những gì người đã hy sinh". Bọn họ một lòng mưu sự, muốn đánh chiếm hoàng cung Lê Quốc, ủng Bùi Minh xưng vương, thăng chức cho thuộc hạ.

Nhưng mà, Bùi Minh lại chẳng có chút hứng thú với cái gì gọi là xưng vương.

Lạc thú trong cuộc đời của Bùi Minh chính là đánh thắng trận sau đó ngủ cùng mỹ nữ, mà hai cái này, đâu cần làm bá chủ một nước mới có thể làm được. Huống hồ, lúc đó Lê Quốc tuy rằng không có thành tựu gì đặc biệt nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến hấn, cho nên khi Dung Quảng đã tâm bưng bưng đề nghị vài lần, đầu bị Bùi Minh quay lưng phui tay bác bỏ.

Rất nhiều lần như thế, Dung Quảng càng được khuyên thì lại không phục, ngược lại càng ngày càng điên rồ. Rồi cuộc có một ngày, bọn họ quyết định bằng một trận đánh, bất chấp tất cả, đánh trước nói sau.

Nghe đến đó, Tạ Liên không lời gì để nói, thầm nghĩ: "Loại sự tình này, chả khác nào không có trâu thì bắt chó đi cày....."

Bùi Túc thấy Tạ Liên suy tư, nói: "Dung Quảng chưa chắc thật tình ủng hộ Bùi tướng quân xưng vương, chỉ là, hắn muốn dựa vào danh vị tướng quân mà khởi quân. Bởi vì nếu không có tướng quân, lấy chính mình làm đại sự thì chưa chắc có thể phục chúng."

Tạ Liên nghĩ, nói: "Cũng không hẳn."

Bọn họ đánh tiếng là ủng hộ Bùi Minh, khi chúng khởi quân, Bùi Minh đương nhiên không thể ng ỡ yên mà nhìn, hiển nhiên sẽ mang binh vào cung để đánh trận giáng hòa.

Mà trận đánh này chính là trận đánh cuối cùng trong cuộc đời làm người của Bùi Minh.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

149

CHƯƠNG 149: HOẢNG LOẠN KHÔNG BIẾT NÊN CHỌN ĐÔNG HAY TÂY

Tạ Liên nói: "Bùi tướng quân thắng hay thua?"

Bùi Túc nói: "Thắng. Cũng là thua."

Tất cả đều chết dưới kiếm của Bùi Minh, trong đó có rất nhiều huynh đệ thuộc hạ có mười mấy năm giao tình.

Thanh kiếm "Minh Quang" này, từ trước nay đều cùng những người này kề vai chiến đấu nhưng bây giờ lại trở thành chính hung khí ra tay giết hại bọn họ.

Mà sau khi chém giết kết thúc, thắng bại rốt cuộc đã rõ, Lê Quốc cũng thuận lý thành chương mà truy nã phản tặc, toàn thân tẩm máu, cơ hồ kiệt sức không thể nhúc nhích mà vây quanh Bùi Minh.

Bùi Minh tuy rằng đánh giấc, nhưng chiến trường nếu không phải sa trường thật, đao thật thì chưa chắc hẳn có thể thắng. Rõ ràng là đánh lui địch cứu giá, cuối cùng, lại đổi lấy một tiếng "Giết chết bất luận tội!"

Bùi Minh cầm chiếc bình kia lên, không phải không nghe bọn họ ở bên kia đang nói gì, chỉ là không rảnh đi quan tâm. Hắn nói: "Ta nên sớm đoán ra, đây là tác phong của người."

Oán niệm của Dung Quảng cùng máu của ngàn vạn người ám vào thanh kiếm, cùng ký sinh vào nhau cho nên mới có thể tồn tại đến tận hôm nay. Nhưng giọng nói trong bình vẫn lạnh lùng thốt lên: "Người thân thiết của người tất cả đã sớm chết sạch. Ta bất quá chỉ là một thanh kiếm."

Tạ Liên biết bây giờ chỉ sợ là hấn không thừa nhận, có hỏi gì cũng vô ích, nói: "Thôi, Bùi tướng quân."

Bùi Minh gật đầu, đem bình trả lại cho Bùi Túc.

Rốt cuộc trên tay bọn họ cũng đã thu phục được hai tên yêu quỷ khó giải quyết, coi như bớt một phần gánh nặng, xem như khởi đầu tốt đẹp. Tạ Liên nói: "Kế tiếp ta cùng Bùi tướng quân muốn tiếp tục đi vào núi Đồng Lô, Bán Nguyệt các người tính đi đâu? Đi tìm Vũ Sư đại nhân sao?"

Bùi Túc lại nói: "Vũ Sư đại nhân từ sớm đã đuổi theo những yêu quỷ bắt theo nông dân, cũng đã đi vào núi rồi. Chúng ta đi chung đường, nguyện trợ giúp tướng quân cùng Thái Tử điện hạ."

Bùi Minh phục hồi tinh thần lại, khẽ nhún mày nói: "Chúng ta đi khá nhanh. Vũ Sư quốc chủ lại không phải là võ thần, sao lại đi nhanh hơn chúng ta được, đoạn đường phía trước lại nguy hiểm trùng trùng."

Vì thế, Tạ Liên bế Hoa Thành lên, Bán Nguyệt thu hai chiếc bình lại, đoàn người vội vàng chạy về hướng rừng rậm sâu thẳm.

Vì bây giờ còn đang ở tầng ngoài của Núi Đồng Lô, trên đường cũng chưa gặp nhân vật lợi hại nào, phần lớn chỉ là cỏ dại, chút hứng thú ra tay đầu không có, chỉ có bọn không biết tốt xấu mới chủ động đi khiêu chiến bọn họ, nhưng cuối cùng cũng bị Bán Nguyệt cùng Bùi Túc quăng răn dọa chạy cuống cuồng. Thế là đã đi được một ngày, rốt cuộc rời bỏ xa rừng rậm, bước vào tầng thứ hai của Núi Đồng Lô.

Đến đây, rừng rậm dần dần thưa thớt, dần dần xuất hiện những con đường rộng rãi, trên mặt đường rộng lớn có rất nhiều dấu vết của con người để lại, thậm chí ở ven đường Tạ Liên còn thấy được một số phòng ốc rách nát đã đen xì, chỗ này ngăn cách với nhân gian, thật hết sức cổ quái, Tạ Liên hỏi: "Sao ở đây có nhà dành cho người ở vậy?"

Bán Nguyệt cùng Bùi Túc toàn lắc đầu không biết. Bùi Minh cũng nói: "Cái này chỉ sợ nếu người muốn hỏi thì hỏi cái người đang được bế trong lòng - Quỷ Vương các hạ rồi."

Tạ Liên mới vừa hỏi xong liền suy nghĩ, nếu Hoa Thành tỉnh dậy tất nhiên có thể giải đáp nghi vấn của mình, thấy thế Tạ Liên liền cúi đầu nhìn thoáng qua. Tuy rằng nhiệt độ nóng cháy người của Hoa Thành dần dần biến mất, nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt, không khỏi lo lắng sốt ruột.

Bùi Minh nhắc nhở nói: "Thái Tử điện hạ, trước mắt sẽ tiến vào từng tầng một, phía trước sẽ gặp được nhiều thứ lợi hại hơn. Bằng không trước tiên dừng lại, chờ Hoa Thành chủ tỉnh lại đã."

Lúc này, mọi người đang đứng ở một ngã rẽ thật lớn. Một đường rẽ sang phía đông, một đường thì rẽ sang phía tây. Tạ Liên hơi trầm ngâm, nói: "Đêm đã khuya, trước tiên ngủ lại ở đây một đêm đi."

Bôn ba một ngày, cũng nên nghỉ ngơi một chút, cẩn thận truyền cho Hoa Thành một chút hộ pháp trợ lực. Bán Nguyệt nói: "Được, Bùi Túc ca ca cũng muốn nghỉ ngơi."

Mọi người lúc này mới nhớ tới, Bùi Túc trước mắt chỉ là phạm nhân, cũng cần được ăn uống nghỉ ngơi, nhưng mà Bùi Túc vẫn không hề hé răng nói gì. Xiềng chú trong người Tạ Liên cũng không ngoại lệ, nhưng bởi vì lo lắng Hoa Thành cho nên mới hoàn toàn quên.

Đoàn người lập tức dừng chân tại ngã rẽ. Bán Nguyệt nhóm lửa, Bùi Túc sẵn thú. Tạ Liên thấy ai cũng đang bận bịu, sau đó lại nhìn chằm chằm mặt Hoa Thành.

Chỉ chốc lát sau, trực giác khiến Tạ Liên đột nhiên quay đầu lại, quả nhiên, Bùi Minh đang nhìn hai người bọn họ.

Hai người đối diện nhau, Bùi Minh cười gượng một tiếng, nói: "Được rồi. Ta tránh ra được."

Tạ Liên nói: "Không. Không cần đâu"

Tạ Liên lại không muốn làm chuyện không quang minh chính đại, sao cứ như ăn trộm không bằng!

Lúc này, Bán Nguyệt ôm một cái bình chứa thức ăn đi tới, nói: "Hoa tướng quân....."

Tạ Liên cùng Bùi Minh cùng quay đầu lại. Tạ Liên nói: "Làm sao vậy?"

Trong chiếc bình màu đen kia là một con gà rừng đang bị trói một cách hoảng sợ. Bán Nguyệt đưa bình cho bọn họ xem, nói: "Bùi Túc ca ca bắt đây, để cho ta làm, nhưng mà ta không biết làm."

Bùi Túc sau khi đi săn xong thì đi dò đường ở phía trước. Bùi Minh lại cảm thấy một chút cũng không vừa lòng Bán Nguyệt, chỉ có thể giả vờ nói: "Cô nương này, cả ngày đánh đánh giết giết, không trang điểm còn chưa tính, ngay cả nấu cơm còn không biết nữa sao?"

Tạ Liên cùng Bán Nguyệt không nói gì. Bán Nguyệt cũng không phải do gia đình bình thường nuôi dưỡng thành, căn bản không thể lý giải được thâm mỹ của Bùi Minh, cho nên cảm thấy lời của hắn nói sao mà khó hiểu. Mà Tạ Liên đã từng biết, Bùi Minh người này một khi đề cập tới chuyện nữ nhân thì một lời khó nói hết, nói: "Bán Nguyệt thả ra đi, ta chỉ người làm."

Bán Nguyệt vốn dĩ vô cùng tin tưởng Tạ Liên, rất cao hứng đồng ý. Một nén nhang sau. Tạ Liên đã vặt móng đủ màu của con gà, Bùi Minh nhìn bàn tay đầy máu của mình, thẫn thờ nói: "Tướng quân giết gà, Thái tử vặt lông, thôi cũng coi như là một cảnh đẹp đi."

Tạ Liên nhìn hắn tay không giết gà, giết xong máu chảy đầm đìa, nói: "Bùi tướng quân sao người không thể dùng dao hay kiếm nào đó nhỏ hơn một chút? Như vậy thì sạch sẽ dễ dàng hơn."

Bùi Minh nói: "Có sao?"

Vừa dứt lời, hai người không tự chủ được nhìn về phía hai chiếc bình kia. Trong bình Dung Quảng tựa hồ cảm thấy được hai ánh mắt quỷ dị, liền rùng mình run run, quát: "Mau rút đi! Rút càng xa càng tốt! Mũi kiếm ta có bôi độc, độc chết các người!"

Hai người liền chạy nhanh thật xa. Đi đến chỗ mà chiếc bình kia không còn nghe lén được, Bùi Minh lắc lắc đầu, nhìn Tạ Liên nói: "Còn dám nói không phải. Tính tình hấn vẫn luôn như thế, không phải mới là lạ."

Tạ Liên đã nghe được Dung Quảng mắng chửi Bùi Minh như thế nào, đã sớm sinh ra một loại đồng tình vì diêu, nói: "Ta hiểu. Ta có tên biểu đệ, cũng có chút giống như Dung tướng quân vậy, nhưng hấn còn mắng chửi ác hơn nhiều, đã vậy còn không làm được tích sự gì."

Dung Quảng tốt xấu gì có thể giúp Bùi Minh đánh giặc, nhưng nếu để Thích Dung giúp Tạ Liên đi đánh giặc, Tạ Liên còn chưa bị địch giết thì đã bị Thích Dung hại cho chết trước rồi. Bùi Minh cũng tưởng tượng một chút, nếu Dung Quảng suốt ngày chỉ biết mắng chửi người mà không biết đánh giặc thì sẽ thành cái dạng gì, tự đáy lòng nói: "chuyện kia thật là hết sức đáng sợ."

Tạ Liên đem con gà đã vặt lông sạch sẽ vớt vào bình, đổ đầy nước, quăng lên trên đồng lửa bắt đầu nấu, lại cho thêm chút quả đại rau mùi gì đó. Bán Nguyệt cũng bắt chước Tạ Liên, đem tất cả những thứ có thể ăn được ném vào trong bình. Bùi Minh hình như không làm hiểu bọn họ đang làm gì, nhưng bởi vì hấn cũng chưa từng xuống bếp, cũng không thấy có vấn đề gì, chỉ bắt tay giúp nhét thêm chút củi lửa vào, nói: "Thái Tử điện hạ, Bùi mỗ vẫn luôn có một vấn đề muốn hỏi người, nhưng bởi vì không thân thiết lắm, cũng ngại mở miệng."

Không thân thiết là sự thật. Lúc trước, ấn tượng của Bùi Minh đối với Tạ Liên cũng chỉ là một người thân thủ không tể, nhưng tâm thuật bất chính, cả người đào hoa, còn đối chọi gay gắt qua vài lần. Hiện giờ đánh qua vài trận, bất tri bất giác ấn tượng cũng thay đổi đôi chút, cũng coi như là hơi thân thân đi, nói: "Bùi tướng quân cứ hỏi."

Bùi Minh nói: "Người bị giáng hai lần, cả hai lần đều bị xiềng chú gông lại trong người, lần thứ ba sau khi phi thăng, thì có thể thỉnh đế quân giúp người gỡ chúng xuống. Nhưng tại sao người vẫn mặc kệ?"

Tạ Liên đưa mắt nhìn Bán Nguyệt đang sầm tư khổ não, sau đó đột nhiên thông suốt, liền móc ra mấy con rắn đỏ tím dài ngoằng quăng trực tiếp vào

trong bình đang nấu, rồi thẫn thờ như thường nói: "Chuyện đó, Bùi tướng quân, ta cũng có một vấn đề muốn hỏi người."

Bùi Minh nói: "Xin hỏi."

Tạ Liên nói: "Vì sao sau khi người bề gãy Minh Quang lại không luyện một thanh kiếm nào khác làm pháp bảo?"

Bùi Minh nhướng mày, nói: "Vấn đề này thật khó trả lời."

Biểu tình của Tạ Liên cũng không khác lắm so với Bùi Minh nói: "Ta cũng thế."

Hai người mới cười hai tiếng, bỗng nhiên, Bùi Minh nói: "Ta cũng không cảm thấy chuyện đó không có gì để mọi người ca tụng."

Tạ Liên nói: "Ta hiểu."

Tạ Liên còn tính mở miệng, lại nghe phía sau truyền đến động tĩnh khác thường, trong lòng vừa nhấp nhóm, quay đầu lại nói: "Tam Lang?"

Quả nhiên, là Hoa Thành ngẩng dậy!

Tạ Liên vui mừng lẫn lộn, vội chạy qua đỡ lấy bả vai Hoa Thành, nói: "Tam Lang! đệ tỉnh rồi! đệ..... hình như lớn lên?"

Quả là vậy, lúc trước Hoa Thành nhìn qua chỉ chừng mười tuổi, bây giờ nhìn lại là mười ba bốn tuổi, hơn nữa lúc mở miệng, giọng nói từ một đứa con nít đã biến thành giọng một thiếu niên: "Đúng vậy. Đa tạ ca ca giải trừ cho ta."

Bùi Minh nói: "Thật là thật đáng mừng."

Tạ Liên nói: "Không có gì phải đa tạ, ta....." Nói xong thì mới chú ý tới hai chữ "giải trừ", vẻ tươi cười liền cứng lại, thẫn thờ nghĩ: "Không phải ta lại nhớ tới chuyện lần trước chứ?"

Ngay sau đó, Hoa Thành bắt được vai của Tạ Liên, trầm giọng nói: "Điện hạ, nghe lời đệ, bây giờ phía đông đang có cái gì đó đuổi về nơi này. Huynh tạm thời tránh đi!"

Tạ Liên ngẩn ra, hai người đồng loạt nhìn phía Đông, chỉ thấy một màn đêm thăm thẳm. Tuy rằng Tạ Liên cũng không cảm giác được thứ gì, nhưng vẫn nói: "Được! Chúng ta tránh đi trước."

Bùi Minh nói: "Tránh đi đâu?"

Cái ngã rẽ này chỉ có hai con đường, Tạ Liên nói: "Phía tây!"

Bán Nguyệt đang nấu nướng, nhìn dáng vẻ mọi người chuẩn bị đi, nói: "Bùi Túc ca ca còn chưa trở về!"

Vừa dứt lời, liền thấy con đường phía tây kia có một bóng đen vội vàng vọt ra, thì ra là Bùi Túc đi dò đường đã trở lại, nói: "Tướng quân! Đừng đi con đường này! Có rất nhiều yêu ma quỷ quái đang hướng về bên này!"

Hoa Thành nói: "Cỡ bao nhiêu?"

Bùi Túc thấy Hoa Thành hỏi hẩn, sửng sốt một chút, nói: "Theo phán đoán từ chấn động của mặt đất, ít nhất năm trăm tên!"

Làm võ thần, nếu không đến vạn bất đắc dĩ, cũng sẽ không xét con đường "lui về" này. Bùi Minh nói: "Rốt cuộc đi phía tây hay là phía đông?"

Hoa Thành quyết đoán nói: "Phía tây!"

Tạ Liên cũng nói: "Phía tây."

Không biết vì sao, tuy rằng phía tây nhiều quỷ, còn phía đông thì một bóng cũng chẳng có, nhưng trực giác của Tạ Liên chính là tin tưởng, phía tây nhất định an toàn hơn so phía đông. Không nói nhiều, đoàn người vội vàng rời đi. Vốn dĩ Tạ Liên đã chuẩn bị xong xuôi nếu trên đường có biến có thể đại khai sát giới, ai ngờ, chạy một mạch sáu bảy dặm thì một chút

động tĩnh cũng không thấy, không khỏi kỳ quái, hỏi: "Tiểu Bùi tướng quân, người ở đâu nghe được có năm trăm yêu ma quỷ quái đang tới gần?"

Bùi Túc nói: "Chính là ở gần đây. Lúc ấy chúng nó cách ta năm sáu dặm, tốc độ cực nhanh."

Tạ Liên nói: "Vậy thật kỳ lạ!"

Đoàn người bọn họ chạy hướng tây, năm trăm yêu ma quỷ quái còn lại là chạy hướng đông, tốc độ đều rất mau, nếu như thế thì hẳn là rất nhanh cả đám bọn họ sẽ đụng mặt đám yêu quỷ mới đúng chứ. Vì sao bây giờ không những không phát hiện một con quỷ nào mà một chút động tĩnh cũng không có?

Bùi Minh nói: "Tiểu Bùi sẽ không nghe lầm, có phải chúng nó quay trở về đường cũ không?"

Bùi Túc nói: "Ta thấy khả năng không lớn. Bởi vì, tốc độ của bọn chúng cực nhanh, nghe như là....."

Hoa Thành nói: "Chạy trốn."

Bỗng nhiên, Tạ Liên dừng lại. Không riêng gì hắn, đoàn người tất cả đều dừng lại. Bởi vì, phía trước ngập đầy xác chết cản đường bọn họ.

Đám xác chết này, có người, có súc vật, vô cùng kỳ quái, có cái loè loẹt, có cái còn có bị đánh tan hồn phách, chỉ còn sót lại một sợi khói đen, một số như ma trời bay trên không trung, hết sức thê lương. Tạ Liên ngẩng đầu xuống xem xét một cái xác, nói: "Quả thật là đang chạy trốn, chỉ là..... Không tránh được."

Sau khi Bùi Túc thám thính tình hình, trước tiên liền quay về thông báo cho đám người Tạ Liên. Mà sau khi hắn quay về không lâu, thì có thứ gì đó đuổi giết chúng, một lưới bắt hết.

Hoa Thành nói: "Là một người ra tay."

Tạ Liên gật gật đầu. Nếu hai bên đầu nhiều, ngược lại không giải quyết sạch sẽ như thế, chém giết cũng không dứt khoát như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, tàn sát năm trăm tên yêu ma quỷ quái, không thể nghỉ ngơi gì nữa, tên này so với tên Ma đao đoạt mệnh kia càng mạnh hơn, xem ra, bọn họ cần phải tập trung chú ý nhiều vào tên này.

Bán Nguyệt ôm ấm đun nước, nói: "Vũ Sư đại nhân sẽ không chọn con đường này đi chứ....."

Bùi Túc nói: "Không cần lo lắng, đại nhân có tọa kỵ hộ pháp."

Đúng lúc này, Tạ Liên nghe được mặt đất phía trước không xa truyền đến âm thanh kỳ quái "khà khà khà", vừa đi qua liền thấy có một bộ xương khô mà hai khớp hàm của nó đang run lên, âm thanh "khà khà khà" kia là do nó phát ra. Nó thấy có người phát hiện mình, hoảng sợ nói: "Tha mạng, ta không bao giờ đến nữa đâu, ta muốn trở về, ta muốn về nhà!"

Tạ Liên đem hai tay nâng nó lên, nhẹ nhàng nói: "Đừng sợ, chúng ta chỉ đi ngang qua. Có thể nói cho chúng ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

Khớp hàm của bộ xương khô kia cứ run run lên, nói: "Các người, các người đi ngang qua sao? Đừng đi về phía trước, phía trước rất đáng sợ..... Tính luôn ta, hắc đã giết hơn một ngàn tên quỷ, nhưng hắc còn chưa thỏa mãn, còn không ngừng, không ngừng....."

Một ngàn tên!

So với bọn họ tưởng tượng ra còn nhiều hơn. Tạ Liên nói: "Người nói là ai? Có biết tên hay biệt hiệu gì của hắc không? Hay là hắc trông như thế nào?"

Bộ xương khô nói: "Không, không biết. Ta cũng nhìn không rõ lắm, hắc giết chúng ta, chỉ dùng vài chiêu. Ta chỉ loáng thoáng thấy, là một người mặc áo đen, tuổi còn rất trẻ, sắc mặt thì hết sức tái nhợt....."

Bùi Minh nói: "Nghe qua có chút khó giải quyết. Thái Tử điện hạ, Hoa Thành chủ, các người xác định bây giờ chúng ta đi hướng tây mà không phải hướng đông phải không?"

Bộ xương khô kia nghe xong, lại hét lên, nói: "Đi phía đông cũng không được! Tuyệt đối không được!!!"

Tạ Liên nói: "Phía đông lại làm sao vậy?"

Bộ xương khô kia nói: "Chúng ta..... Chính là không dám đi con đường phía đông kia, cho nên mới chọn phía tây. Bởi vì phía đông, có cái tên bạch y thiếu niên, chỉ trong vòng ngắn ngủn một ngày, đã giết hơn hai ngàn nhiều tên quỷ, so phía tây cái càng đáng sợ hơn....."

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

150

CHƯƠNG 150:HOÀNG LOẠN KHÔNG BIẾT NÊN CHỌN ĐÔNG HAY TÂY (2)

Hai ngàn tên!

Nghe vậy, thần sắc mọi người đều ngưng trọng. Tạ Liên liếc nhìn Hoa Thành một cái, nói: "Xem ra, chọn phía tây quả nhiên đúng."

Hàm răng của bộ xương khô kia run lên nói: "Ồi! Chọn bên kia là sai, căn bản không có đường để đi!"

Đúng vậy, đối với những yêu quỷ bình thường này mà nói thì nếu chọn bên kia chỉ có tự rước họa mà thôi. Bởi vì bất kể là phía đông hay phía tây, đều có thể nghĩ đến bọn chúng ra dễ như trở bàn tay, cho nên dù chọn con đường nào thì kết cục cũng chỉ là biến thành chất dinh dưỡng cho kẻ khác. Sau khi hét khản vài tiếng, tia lửa trong mắt của bộ xương khô kia dần dần tắt, rốt cuộc cũng cứu không được.

Tạ Liên đem nó nhẹ nhàng đặt ở ven đường, nói: "Tam Lang, người biết thứ ở phía đông kia chính là thứ gì sao?"

Hoa Thành nói: "Đệ cũng tạm thời không thể xác định, nhưng nó đang hướng tới nơi này, tình huống trước mắt chính là đừng giao tranh trực tiếp. Phía tây này, dễ ứng phó hơn một chút."

Tạ Liên gật đầu nói: "Được. Chúng ta tiếp tục đi về phía tây."

Đoàn người bước qua đám thi thể trên đường vội vàng đi về phía trước. Đi cả đêm, cũng không gặp được tên mặc áo đen mà bộ xương khô kia đã nói, cũng không thấy tung tích của Vũ Sư, Tạ Liên không khỏi lo lắng.

Trên đường đi, hai bên vệ đường phòng ốc kiến trúc càng ngày càng nhiều, mọc thành từng cụm từng cụm, thậm chí còn có thể nhận ra rằng đây là khu dân cư ở nhân gian, có rạp hát vui chơi, có cửa hàng mua bán tạp hoá, có viện dành cho người phú quý..... Con đường dưới chân bọn họ, cũng là con đường còn đang sửa, mơ hồ còn có thể thấy gạch màu đa dạng phơi bày ra, nghiễm nhiên là một thị trấn nhỏ giàu có, chỉ là không có một bóng người, hoang vắng lạnh lẽo dị thường.

Ven đường có một cái giếng cổ, mức nước lên còn có thể thấy nước rất trong, mọi người liền nghỉ tạm một lát ở đây. Tạ Liên cùng Bùi Túc uống một chút nước, thuận tay rửa mặt, vừa nhắc đâu liền thấy Bán Nguyệt đi tới.

Bán Nguyệt vẫn luôn ôm chiếc bình gốm màu đen kia, chờ lâu ngày, nói: "Hoa tướng quân, Bùi Túc ca ca, ăn một chút gì đi."

Bùi Túc nói: "Được rồi. Vất vả cho nàng rồi."

Tạ Liên cũng nói: "Tất cả mọi người đều vất vả, đều tới đây thử xem đi."

Vì thế, mọi người đều vây quanh chiếc bình kia. Nhưng mà, khi Bán Nguyệt mở bình ra thì trong nháy mắt, biểu tình của nhiều người đều động lại.

Tuy rằng "khí vị" loại món này là không màu không hình, nhưng mà lúc Bán Nguyệt vừa mở nắp bình ra thì phảng phất có cái gì đó khiến cho không khí dường như cũng vặn vẹo theo.

Mọi người nhìn chằm chằm chiếc bình hồi lâu, đồng tử mỗi người hình như đều nứt ra lộ ra một vẻ hắc ám như có thể nuốt chửng người khác vào cái vực sâu thăm thẳm đó, không có bất cứ lời nói nào có thể diễn đạt được tình cảm trong ánh mắt đó. Sau một lúc lâu, Tạ Liên vỗ vỗ vai Bán Nguyệt, giờ ngón tay cái lên: "Không tồi. Lần đầu tiên, được lắm."

Ánh mắt Bùi Minh không thể tin được mà nhìn bọn họ, nói: "Nàng ta lần đầu tiên nấu, Thái Tử điện hạ người cũng là lần đầu tiên nấu sao? Ta

nhớ không lầm thì chính người đã dạy cho nàng ta mà, người còn bỏ vào nồi thứ hơn. Ta nói ta cũng đã cảm thấy các người nấu có chỗ nào đó không đúng, thì ra không phải ảo giác."

Hoa Thành lại nói: "Phải không? Nếu là ca ca nấu, ta đây thật ra muốn nhìn thử xem."

Nghe vậy, Bùi Minh cùng Bùi Túc không hện mà cùng giương mắt nhìn về phía hắn, không còn lời gì để nói. Hoa Thành nói: "Ca ca, cái này gọi là gì?"

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nói: ".....Điên loạn đảo phượng"

(Nghe tên đủ hiểu rồi khiếppppp)

Hoa Thành tự đáy lòng nói: "Tên hay."

Nói xong, hắn liền với tay vào cái bình đen không thấy đáy kia. Cảm giác như ánh mắt Bùi Minh cùng Bùi Túc cũng hết sức khẩn trương cứ như Hoa Thành sẽ bị chiếc bình kia nuốt mất. Mà Hoa Thành lại bình thản ung dung múc ra một thứ đen thùi không ra hình thù gì, nhìn cứ như bị đốt khét, sau đó lại bình thản ung dung mà đưa vào trong miệng.

"....."

Bùi Minh nói, "Như thế nào?"

Hoa Thành nói: "Vị ngon như tên."

Bùi Minh nhìn thần sắc phức tạp của Bùi Túc nói: "Nấu cho người ăn đấy."

Bùi Túc : "....."

Hắn tiếp lấy chiếc bình từ trong tay Bán Nguyệt, mặt không biểu tình mà duỗi tay vào mức.

Tạ Liên lại dùng nước lạnh rửa mặt, sửa lại tóc, xoay người đi không hề nhìn bọn họ, vừa đánh giá bốn phía, vừa hỏi: "Vì sao ở đây ngăn cách với nhân gian mà lại có nhiều dấu vết của con người như vậy? Trong núi Đồng Lô có người sống hay sao?"

Vấn đề này ngày hôm qua Tạ Liên đã hỏi qua, chỉ là lúc ấy Hoa Thành không tỉnh, không ai có thể trả lời, bây giờ thì đã có người giải đáp. Hoa Thành nói: "Có, có đi đâu, là thật lâu trước kia. Núi Đồng Lô rộng bảy thành, chiếm vị trí cực lớn, từng là một quốc gia cổ, những phòng ốc vừa này đều là những di tích cổ để lại. Càng tới gần trung tâm 'Đồng Lô', thì sẽ càng nhìn thấy nhiều thành trấn, thành trấn càng nhiều nghĩa là càng phồn hoa."

Tạ Liên không chút do dự liền tin lời, nói: "Thì ra là thế."

Lúc này, phía sau truyền đến giọng Bùi Minh: "Tiểu Bùi người làm gì vậy? Nam nhi dầm vàng dưới chân, người đứng lên cho ta!"

Tạ Liên không quay đầu lại, nói: "Quốc gia cổ này tên gì?"

Hoa Thành khoanh tay nói: "Ô Dung quốc."

Bùi Minh nói: "Thái Tử điện hạ? Thái Tử điện hạ, người có giải được gì đó không? Nếu không có thì chôn hắc liễn đi! Còn có nhà người, người nấu cơm cho hắc ăn kiểu gì vậy? Rắn này sao có thể nấu được, nấu lâu như vậy cư nhiên còn có thể cử động? Thành tinh rồi sao?!"

Bán Nguyệt tựa hồ không ngừng dập đầu xin lỗi, nói: "xin lỗi..... xin lỗi..... xin lỗi, đúng là thành tinh, ta không biết rắn thành tinh thì sẽ nấu bao lâu..... xin lỗi....."

Tạ Liên một tay chống cằm, suy tư nói: "Ta kiến thức hạn hẹp, hình như chưa từng nghe qua tên quốc gia này. Cổ bao lâu?"

Nhưng mà, Tạ Liên vừa nói xong thì lại không chắc lắm. Ô Dung, Ô Dung, vừa nghe, quả thật xa lạ. Nhưng nếu nghĩ kỹ lại hình như thật lâu thật lâu trước kia đã từng nghe từ miệng của người nào đó nhắc đến.

Hoa Thành nói: "Cụ thể không rõ lắm, nhưng nhất định so với Tiên Lạc quốc càng cổ hơn. Ít nhất cũng có hai ngàn năm."

Tạ Liên nhìn quanh bốn phía, nói: "Nhưng xem những kiến trúc đó, không giống như là trải qua ngàn năm."

Hoa Thành nói: "Đó là hẳn nhiên, bởi vì đa số thời gian núi Đờng Lô không mở ra, cũng giống như phong bế lãng mộ bên trong, cách ly với bên ngoài, tất nhiên bảo tồn tốt hơn."

Tạ Liên cúi đầu, lâm vào trầm tư. Bên kia, Bùi Minh rút cuộc kéo Bùi Túc lại đây, nói: "Quý Vương các hạ quả nhiên không có gì mà không biết. Bất quá, chuyện mà các hạ nói thật quá huyền bí, khó có thể tin, liệu ta có thể biết chúng có nguồn gốc từ đâu không? Bùi mỗ ta thế mà chưa từng nghe qua những thứ lưu truyền bên ngoài như thế này."

Hoa Thành không nhìn hắn, nói: "Xin hỏi Bùi tướng quân, người có thể biết được những tin này từ trong Đờng Lô, thì là dạng người gì?"

Bùi Minh nói: "Theo lý mà nói, chỉ cần là quý đầu biết được. Nhưng xét thấy quy tắc ở núi Đờng Lô là vạn quý chém giết lẫn nhau, muốn thu thập nhiều tin tức như vậy thì hẳn nhiên không phải là kẻ dỏ hơi gì, cho nên khẳng định, là kẻ rất mạnh"

Hoa Thành nói: "Sau khi thu thập được tin từ núi Đờng Lô, còn có thể thoát khỏi núi này, vậy, là dạng người nào?"

Bùi Minh nói: "Khẳng định chỉ có tuyệt cảnh Quý Vương các hạ."

Hoa Thành nói: "Cho nên, tin tức này do chính ta thu thập được. Chỉ cần ta không nói, tất nhiên sẽ không truyền ra ngoài"

Cuối cùng Hoa Thành quay đầu lại, hơi chế nhạo nói: "Bảo vệ cơ mật, đối với thần quan thượng thiên đình mà nói, có lẽ so với độ thiên kiếp còn khó hơn; đối ta mà nói, lại không phải như thế."

"....."

Lời này không sai. Nếu có bất kỳ tin tức nào mà thần quan trên thượng thiên đình biết, chưa đầy một canh giờ, mỗi một thông linh trận đều nghe được tất cả mọi người đều kích động thảo luận nó. Một lượng tin tức lớn như thế mà Hoa Thành cư nhiên có thể để "nghe" nhiều năm như vậy, không bán cho người khác, cũng chưa ra ngoài khoe với bất cứ ai, thật sự là hết sức bình tĩnh mới che giấu được.

Bùi Minh nói: "Đã hiểu. Xem ra, đối với Thái Tử điện hạ, Hoa Thành chủ không những không có gì là không biết mà còn không có nửa lời gian dối."

Tạ Liên bỗng nhiên nói: "Không đúng."

Mọi người quay đầu, nói: "Cái gì không đúng?"

Tạ Liên mới vừa rồi vẫn luôn đau khổ suy tư, lúc này, rốt cuộc tay phải nắm thành quyền, bàn tay bên trái vỗ nhẹ một cái, nói: "Ta vừa mới nói, hình như chưa từng nghe qua tên của 'Ô Dung quốc', câu này không đúng. Tên này, ta đã nghe qua!"

Hoa Thành thần sắc động lại, nói: "Ca ca nghe qua ở đâu?"

Tạ Liên quay đầu lại, nói: "Lúc ta còn thiếu niên, khi ở Tiên nhạc quốc xem tu đạo, ta được học từ chính ân sư mình, chính là Tiên nhạc quốc sư. Lão sư lúc mới vừa thu ta làm đệ tử, đã giảng cho ta nghe một câu chuyện xưa cổ"

Kỳ thật cũng không phải là chuyện xưa gì, không bằng mà nói chính là dạy cho Tạ Liên thấy được tượng đài của một nước vinh quang huy hoàng thoại một thời-- xưa kia có một quốc gia cổ, có một vị Thái Tử điện hạ, thiên tư hơn người, niên thiếu thông tuệ, văn võ song toàn, chính là một nhân vật vô song, kinh diễm. Hắn yêu quốc dân, quốc dân cũng yêu hắn. Cho đến khi hắn chết đi thật lâu, mọi người cũng không hề quên.

Lời quốc sư thật thắm thía: "Hài tử, hy vọng ngươi có thể trở thành người như vậy."

Lúc ấy Tạ Liên tuổi còn nhỏ ng ẫ nghiêm chỉnh, không c ần nghĩ ngợi nói: "Ta không c ần trở thành người như vậy. Ta muốn thành th ần."

"....."

Tạ Liên nói: "Nếu ngài nói vị Thái Tử điện hạ kia thật sự vô song như thế, vì sao hấn không thành th ần?"

"....."

Tạ Liên tiếp tục nói: "Nếu mọi người thật sự không quên hấn, vì sao ta chưa từng nghe qua có người nhắc tới vị Thái Tử điện hạ này?"

"....."

Tạ Liên th ề là lúc hỏi những câu này thì không có chút khiêu khích cùng lòng phản nghịch nào, chỉ là thật sự tò mò, khó hiểu nên c ần thỉnh giáo. Nhưng sau khi quốc sư nghe được, biểu tình hết sức thú vị.

Vì sao Tạ Liên có thể đọc lâu lâu Đạo Đức Kinh? Bởi vì, có một buổi tối, quốc sư bắt Tạ Liên chép phạt một trăm lần Đạo Đức Kinh, sau đó còn phải "Tu thân dưỡng tính". Tạ Liên vô cùng hoài nghi, nếu hấn không phải là Thái tử tôn quý thì chắc quốc sư sẽ bắt hấn quỳ bần đĩnh lâu r ồi.

Quốc chủ cùng vương hậu cũng hết sức tán thành cách này. Từ đó về sau, Đạo Đức Kinh lúc nào cũng nằm sâu trong đầu Tạ Liên. Cho nên, đối với vị "Ô Dung quốc Thái Tử điện hạ" này, quả là có một chút ấn tượng.

Tạ Liên xưa nay thích đọc sách, nhưng trong sách cổ vẫn chưa gặp qua tư liệu ghi lại về "Ô Dung quốc" bởi vậy cảm thấy hơn phân nửa là quốc sư thuận miệng bịa đặt ra muốn giáo huấn hấn một chút, nếu không thì chính là do quốc sư viết thẻ bài nhiều quá nên nhớ nh ầm. Nhưng Tạ Liên cảm thấy không c ần thiết vạch tr ần, cũng không muốn lại chép phạt Đạo Đức Kinh một trăm lần nữa, li ền không nhớ cũng không để ở trong lòng.

Bùi Minh nói: "Thái Tử điện hạ, nghe vậy, quốc sư tiên nhạc các người lai lịch không nhỏ, loại sự tình này đầu biết. Có thể hỏi hấn chuyện sau này

ra sao không?"

Chần chờ một lát, Tạ Liên nói: "Không biết. Sau khi Tiên nhạc quốc bị diệt, rất nhiều người sau này ra sao, ta cũng không biết."

Lúc này, chợt thấy cổ chân căng cứng, Tạ Liên biểu tình rùng mình, nói: "Cái gì vậy!"

Đang muốn dẫm cho cái thứ dưới chân một cái, cúi đầu vừa thấy thì nhẹ nhàng thở ra, nói: "Tiểu Bùi tướng quân, người làm gì mà xuất hiện như thế này? Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thì ta phế tay của người rồi."

Cái tay kia đúng là Bùi Túc. Hắn cả người quỳ rạp trên mặt đất, mặt chôn dưới đất, hai tay một tay nắm Bùi Minh, một tay nắm Tạ Liên. Hai người ngẩng xồm xuống dưới, nói: "Người muốn nói gì?"

Bán Nguyệt ôm bình nói: "Không biết, mới vừa rồi Bùi Túc ca ca vẫn luôn bò tới bò lui trên mặt đất hình như phát hiện ra thứ gì đó rất quan trọng."

Bùi Minh nói: "Hử? Như vậy cũng có thể có phát hiện? Không hồ là tiểu Bùi. Cho nên người phát hiện ra gì rồi?"

Bùi Túc buông ra, chỉ một bên. Tạ Liên nhìn theo hướng hắn chỉ, nói: "Đây là....."

Mọi người đều vây quanh, nghiên cứu một hồi, nói: "Dấu chân trâu?"

Mặt Bùi Túc rút cuộc từ dưới đất ngẩng lên, nói giọng khàn khàn: "Này là, tọa kỵ của Vũ Sư đại nhân lưu lại."

Bán Nguyệt nói: "Bùi Túc ca ca, người chấm câu sai rồi."

Bùi Túc nói: "Không..phải. Vũ Sư đại nhân, người, người....."

Mấy chữ "Người" nói không nổi nữa. Tạ Liên hoài nghi nói: "Này..... Chẳng lẽ là trúng độc rắn bò cạp sao?"

Bán Nguyệt nói: "Độc của rắn bò cạp không phải như thế....."

Hoa Thành nói: "Vũ Sư đã gặp được kẻ mặc áo đen ở phía tây, hơn nữa còn đánh nhau một trận."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

151

CHƯƠNG 151:HOÀNG LOẠN KHÔNG BIẾT NÊN CHỌN ĐÔNG HAY TÂY (3)

Tạ Liên nói: "Phải không? Nhìn thấy được sao?"

Hoa Thành đang muốn mở miệng, thì lúc này Bùi Túc vươn ngón tay run rẩy bắt đầu viết vài chữ trên mặt đất. Mọi người đều phục Bùi Túc đã tìm ra dấu chân này nên ai cũng xúm lại vây quanh hắn, chỉ thấy hắn viết ra bốn chữ xiêu xiêu vẹo vẹo " hình thái chiến đấu ", sau khi viết xong thì cứ như tiêu hết chút sức lực cuối cùng còn lại, tay nắm chặt thành đấm, cả người không nhúc nhích.

Hoa Thành ngẩng đầu, nói: "Đúng là như thế. Tọa kỵ hộ pháp của Vũ Sư chính là kim thú canh giữ cửa ở đạo trường hoàng gia của Vũ Sư quốc, biến hình thành một con trâu đen, ngày thường bước đi không để lại dấu vết gì, thế nhưng khi tiến vào chiến đấu thì sẽ thay đổi hình thái. Dấu vết này so với dấu chân trâu thì không giống nhau, vì dấu vết này lớn hơn, nhìn ra thì đây chính là lúc biến hình để lại."

Bùi Minh nói: "Tin tức của Quỷ Vương các hạ đúng là dọa người."

Hoa Thành chỉ vào dấu ấn trên mặt đất, tiếp tục nhìn Tạ Liên nói: "Ca ca, huynh xem đi."

Tạ Liên thò qua đầu xem, nói: "ừm, quả nhiên..... Dấu ấn này xuất hiện đột ngột, có thể tưởng tượng được, chính là kẻ địch cũng tập kích bất ngờ."

Hoa Thành nói: "Không sai. Hơn nữa dấu ấn này rất sâu, có thể thấy được kẻ địch này rất lợi hại, hẳn là lúc tọa kỵ của Vũ Sư đang đấu cùng

hắn thì bị hắn ép lún sâu vào đất."

Hai người bắt chước cảnh tượng chiến đấu lúc đó, Bùi Minh cũng không cam lòng yếu thế, nói: "Nhưng cuối cùng, hai bên vẫn là ngang nhau."

Tạ Liên nói: "Không sai."

Bốn phía không có vết máu, cũng không có quỷ khí, nhìn kiểu này thì có thể thấy được hai bên tung chiêu rất nhanh, rất tàn nhẫn, rồi sau đó phát hiện đối phương lại là một khúc xương khó gặm nên mới từ bỏ.

Đoàn người tiếp tục đi về con đường phía trước, bởi vì Hoa Thành nói cho bọn họ biết, bạch y thiếu niên ở phía đông kia đã thay đổi phương hướng, nên tốc độ thoáng chậm một chút. Không bao lâu, một tòa kiến trúc cao lớn xuất hiện trước mắt bọn họ. Xa xa vừa nhìn thấy, so với phòng ốc ven đường thì nhìn khí phái hơn nhiều, mặc dù đã trải qua ngàn năm tang thương, tường vôi mái hiên cũng đã sụp đổ nhưng vẫn khiến người khác phải ngược nhìn lên. Tạ Liên đành phải dừng chân lại, nói: "Đây là chỗ nào?"

Hoa Thành chỉ liếc mắt một cái, nói: "Thần điện của người Ô Dung."

Bùi Minh đỡ cánh tay Bùi Túc, kéo hắn đi, nói: "Hoa Thành chủ làm sao biết được đây là thần điện?"

Hoa Thành nhướng mày nói: "Bởi vì phía trên viết như thế."

Nghe vậy, mọi người đều ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy xà nhà bằng đá ở cửa chính quả thực có khắc một loạt văn tự, tuy rằng trải qua năm tháng mài mòn, để lại nhiều vết xước, nhưng cũng nhìn thấy khá rõ ràng. Nhưng mà, Tạ Liên trầm tư nói: "Phía trên viết như vậy, nhưng"

Nhưng mà loại văn tự này, căn bản xem không hiểu!

Trăm triệu lần không nghĩ tới, văn tự này cũng không làm khó được Hoa Thành. Hoa Thành nhìn Tạ Liên nói: "Ý của hàng văn tự này đại khái

là "Thái Tử điện hạ mang theo ánh sáng vĩnh hằng luôn chiếu cố vùng đất Ô Dung", đó chỉ là dòng chữ ca tụng công đức vô nghĩa thôi. Ca ca huynh xem, đếm ngược mấy chữ, có phải có chữ rất giống ' Ô ' cùng ' Dung ' không."

Tạ Liên sau khi nghe được mấy chữ "Thái Tử điện hạ" thì vẻ mặt hơi giật giật, lại nhìn chăm chú kỹ thì quả nhiên thấy hàng văn tự này tuy rằng như con nít vẽ ngoằn ngoèo và mang theo rất nhiều ký hiệu kỳ quái, nhưng hình dạng hai chữ "Ô Dung" cùng nét bút, so với loại văn tự mà Tạ Liên biết thì cũng có chút giống giống, nhìn như kiểu văn tự bị biến thể.

Bùi Minh nói: "Hoa Thành chủ cư nhiên còn có thể đọc được loại văn tự thất truyền ngàn năm của quốc gia cổ này, Bùi mỗ thật bội phục."

Hoa Thành mỉm cười nói: "Ta ở núi Đổng Lô mười năm. Một tháng có thể làm rất nhiều việc, nếu ở mười năm mà ngay cả một loại văn tự cũng không đọc được, thì còn ở lại trên cõi đời này làm gì, đúng không."

Đám thần văn ở Thượng thiên đình cũng chưa chắc dám nói lời này, là võ thần thì Bùi Minh có thể nói gì bây giờ. Chỉ có thể cũng mỉm cười nói: "Có lẽ vậy."

Tạ Liên nhẹ nhàng thở hắt ra, nói: "May mà có Tam Lang."

Hoa Thành nói: "Đệ cũng chỉ có thể đại khái giải được một ít văn tự thô của Ô Dung thôi. Nếu gặp khó hơn, cũng chỉ có thể nhờ ca ca cùng nhau giải."

Tạ Liên có chút xuất thần nói: "Cho nên, Ô Dung quốc thờ phụng thần minh, cũng là Thái Tử điện hạ của bọn họ sao?"

Hoa Thành ôm cánh tay, nói: "Ta cho rằng, đúng vậy."

Tạ Liên nhăn mày lại: "Như vậy, nếu quốc sư biết Thái tử của Ô Dung quốc, thì hẳn quốc sư phải biết là hắc phi thăng. Nhưng vì sao lại nói với ta là vị Thái Tử điện hạ kia "đã chết "?"

Hoa Thành nói: "Có ba loại khả năng: Thứ nhất, quốc sư quả thực không biết; thứ hai, quốc sư nói dối; thứ ba, quốc sư không nói dối, Thái tử của Ô Dung quốc đã chết, nhưng không phải là "chết" bình thường."

Bùi Minh nói: "Nếu đế quân cũng ở đây, có lẽ có thể hỏi ngài liệu có biết quốc gia và người này hay không."

Hoa Thành lại nói: "Có thể hẳn chưa từng thấy qua. Ô Dung quốc biến mất hơn hai ngàn năm trước, nếu so với Quân ngô, bất quá hẳn chỉ là một người còn quá trẻ. Cách nhiều thế hệ."

Quân ngô phi thăng khoảng chừng 1500 năm trước, chính là một danh tướng trong thời loạn, sau tự lập xưng vương, viên mãn thăng tiên. Bản thân là đệ nhất võ thần trấn giữ ngàn năm, ngài xuất thân từ đâu, ai này cũng đều biết rõ. Mà theo như lời Hoa Thành nói "Cách nhiều thế hệ", thì chính là chỉ "thế hệ" ở thiên giới.

Bấy giờ, vì tôn sùng Quân ngô, hàng trăm vị thần quan tạo thành thượng thiên đình, thuộc về một thế hệ, mà khi thế hệ này so với một thế hệ khác xuất hiện sớm hơn, thì đó chính là một sự cách biệt thế hệ.

Chính như thế khi vương triều nhân gian thay đổi, Thiên giới cũng sẽ "thay đổi triều đại". Tuy rằng cần thời gian rất dài rất dài, nhưng bản chất cũng không có gì khác. Tín đồ mới sẽ thay thế các tín đồ cũ, những vị thần mới cũng sẽ thay thế những vị thần cũ.

Có đôi khi, có thần quan bị suy thịnh, không phải bởi vì hắn làm sai gì mà bị giáng, hay là có thần quan nào đó mạnh hơn xuất hiện, mà là do cuộc sống và tâm tính người ta thay đổi, cho nên mới không cần hắn nữa thôi.

Ví dụ như, một vị thần quan giữ ngựa, có thể bây giờ rất được lòng dân, bởi vì mọi người ai ra ngoài mà không cưỡi ngựa hay đi xe ngựa chứ, ai mà không hy vọng ngựa nhà mình luôn khỏe mạnh, luôn bình an? Cho nên, vị thần quan đó - hương khói luôn hưng thịnh

Nhưng nếu có một ngày, các phàm nhân phát hiện có thứ gì đó mới hơn, chạy còn nhanh hơn so với ngựa, cứ như vậy mỗi lần ra ngoài đều chọn

thứ đó ưu tiên, và rồi hương khói cho vị thần quan giữ ngựa kia sẽ càng ngày càng vắng vẻ điêu hiu.

Loại suy thịnh này là tàn nhẫn nhất, bởi vì chuyện này không có cách thay đổi được. Trừ phi vị kia thần quan kia có đủ dũng khí, từ trên trời nhảy xuống, biến mình thành chính phạm nhân, thay đổi con đường bằng cách tu luyện lại thêm một lần nữa, làm một vị thần hoàn toàn mới, lần nữa phi thăng, nếu không, hắn chỉ có thể trở mặt nhìn chính mình từ từ suy bại, cho đến khi biến mất.

Một thế hệ chư tiên như thế cứ như vậy mà suy bại. Cũng có thể nói là do bọn họ gặp phải đại loạn, đánh nhau một trận cho nên toàn bộ mới ngã xuống, không có câu trả lời nhưng đi đâu đó cũng không quan trọng.

Bởi vì, mấy trăm năm sau, Quân ngô xuất thế, sáng lập ra một kỷ nguyên Thiên giới mới. Hơn nữa sau đó ngài liễn đưa thêm nhiều đại thần quan lên, bổ khuyết chỗ trống, dần dần hình thành thế cục ổn định hiện giờ.

Nói cách khác, trừ phi có thần quan có lai lịch lâu hơn 1500 năm của Quân ngô, nếu không, thì không có khả năng biết được. Ô Dung cổ quốc cùng với vị thần mà họ sùng bái, làm thế nào mà lại bị hủy diệt trong yên lặng, không để lại bất kỳ dấu vết tăm tích.

Đoàn người bước qua bước tường bị đổ hơn phân nửa, tiến vào đại điện đen đúa kia. Đi chưa được mấy bước, Tạ Liên liễn phát giác không thích hợp.

Tạ Liên vốn dĩ cho rằng, bên trong đại điện bị hóa đen là do chính là vì hàng năm không thấy ánh sáng, không mở cửa, ai ngờ, nhìn một vòng, càng xem càng cảm thấy quỷ dị. Tạ Liên đi tới ven tường, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua, liễn đưa lên xem, nhin không được nói: "Đây là....."

Hoa Thành nói: "Không sai. Màu đen."

Bên trong toà thần điện lớn như vậy, vách tường cư nhiên là toàn màu đen!

Hoa Thành nói: "Trong Núi Đổng Lô, cơ hồ những thần điện, đều là dạng này."

Cảnh tượng này quả thực làm cho người ta sợ hãi, màu của vách tường thần điện đều là một màu đen, như vậy chẳng khác nào như màu đen của địa ngục?

Bùi Minh nói: "Tất cả đều là như thế này? Để quá lâu nên mục nát hết rồi?"

Tạ Liên nói: "Chúng ta mới vừa rồi đi ngang qua những phòng khác, nhưng không phải như vậy. Theo lý thuyết mà nói thì những ngôi nhà ở thời đại này hẳn là đều giống nhau."

Hắn vừa nói, vừa tiếp tục nhẹ nhàng sờ vách tường. Vách tường này không những chỉ toàn màu đen mà còn sần sùi giống như một cô gái bị hủy dung, phải che đi vết sẹo chai cứng đáng sợ mà thể lương kia, Tạ Liên trong lòng cảm thán, nói: "Thần điện này đã bị đốt qua."

Bùi Minh nói: "Sao nhìn thấy được?"

Tạ Liên xoay người, nói: "Phía trong thần điện, trên vách tường ban đầu vẽ đầy tranh, hẳn là dùng thuốc màu đặc thù, sau khi lửa lớn cháy qua thì sẽ biến thành loại màu đen này, hơn nữa chỉ nóng chảy một phần, sau đó khi sờ sẽ lưu lại cái cảm giác sần sùi cứng nhắc như thế này."

Bùi Minh nói: "Thái Tử điện hạ biết thật nhiều, Bùi mỗ cũng bội phục người."

Tạ Liên xoa xoa ấn đường, nói: "À..... Cũng không phải là chuyện gì đáng bội phục, chỉ là vì trước kia ta có rất nhiều tòa Thái tử điện, sau khi bị thiêu, chính là kết quả như thế này."

"....."

Nghe vậy, mọi người trầm mặc. Tạ Liên lại nghĩ tới một chuyện, nói: "Còn có xà nhà bằng đá bên ngoài. Trên xà nhà có khắc nhiều ký tự ca

tụng, không giống như mài mòn bình thường, hẳn là có người cần dao khắc lên."

Bùi Minh nhíu mày nói: "khắc chữ ca tụng? Tại sao muốn làm như vậy?"

Hoa Thành lạnh lùng nói: "Bởi vì không thừa nhận những lời này."

Bán Nguyệt giật mình, nói: "Cho nên..... Tòa thần điện này, là do chính người ở Ô Dung quốc hỏa thiêu sao?"

Tất cả trăn mặc một trận, Tạ Liên đang muốn mở miệng, chợt nghe Bùi Minh nói: "Đây là có ý gì?"

Tạ Liên vừa quay đầu lại, chỉ thấy Bùi Minh giơ lên tay trái, trên tay còn bị một con bò cạp đuôi xà há mồm cắn, còn dùng cái đuôi như kim tiêm không ngừng dùng sức chích vào hắn. Bán Nguyệt lại phải quỳ xuống, nói: "xin lỗi, xin lỗi, trên người ta đâu là rắn....."

Tạ Liên dở khóc dở cười, giữ chặt nàng nói: " Bán Nguyệt, không cần bất cứ chuyện gì cũng phải quỳ dưới chân người khác. Bùi tướng quân người thế nào lại bị rắn cắn?"

Bùi Minh giơ tay, mặt đen sì nói: "Ta làm sao biết, ta tính đuổi tay ra ôm vai nàng thì bị như vậy."

Tạ Liên kiên nhẫn hỏi: "Vậy người làm gì mà đuổi tay ôm vai nàng?"

"....."

Bùi Minh tựa hồ bây giờ mới chú ý tới. cũng bắt đầu tự hỏi, giây lát sau, nói, "Theo thói quen. Đây là cái chỗ hắc ám quỷ quái cho nên ôm lấy vai nữ tử an ủi, để các nàng không cần sợ hãi, không phải là lẽ thường sao???"

Bán Nguyệt nói: "xin lỗi..... Ta không sợ"

"....."

Tạ Liên nghe xong liền hiểu thì ra chính là do Bùi Minh vô ý vô thức ngửa tay tự gây ra bị kích cho mình. Bùi Minh rút cuộc kéo con rắn kia xuống, tay trái đã sừng tấy lên, nói: "Mau đưa ta thuốc giải."

Bán Nguyệt nói: "xin lỗi, Thiện nguyệt thảo trên người ta đã xài hết rồi."

Tạ Liên nói: "Không sao. Bùi tướng quân người là thần quan, trong chốc lát sẽ tiêu sừng thôi mà."

Nói xong liền quay đầu lại tiếp tục nghiên cứu vách tường. Bỗng nhiên, ánh mắt đảo qua một chỗ, nháy mắt ngưng trọng.

Tạ Liên nói: "Mọi người mau đến xem, trên tường này còn lưu lại một khuôn mặt!"

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

152

CHƯƠNG 152: TỬ THIÊN VƯƠNG GIẤU TRONG BỨC TƯỜNG ĐEN

Quả thực là như thế. Không biết có phải là do không bị cháy sạch, hay là do màu bên trên bị nung chảy, sau đó chảy xuống phủ lên hình vẽ bên dưới hay không. Tạ Liên vân vê bằng đầu ngón tay, đúng là loáng thoáng có thể thấy được nửa khuôn mặt người. Tạ Liên cẩn thận bắt đầu bóc những mảng cứng màu đen kia, Bùi Minh ôm bàn tay trái sừng phù, nói: "Thái Tử điện hạ có hứng thú đối với những bức tranh này sao?"

Tạ Liên nói: "Không phải có hứng thú, mà là ta có một ý tưởng khá mạo hiểm."

Bùi Minh nói: "Nói thử xem?"

Tạ Liên nói: "Chúng ta khó có được cơ hội tới núi Đờng Lô, ngoài việc ngăn chặn sự xuất hiện của tân Quỷ Vương, thì chúng ta có nên đi tìm nguồn gốc của nó hay không? Ví dụ như, nó là do người phương nào chế tạo ra, dùng sức mạnh gì để khống chế? Có lẽ, nếu có thể đánh bại nó một lần để nó không có cơ hội hồi sinh thì chúng ta sẽ không cần lo lắng việc Quỷ Vương xuất thế nữa."

Bùi Minh nói: "Ý tưởng của người quả là mạo hiểm. Bất quá, Hoa Thành chủ cũng chưa đi điều tra ra, chỉ e là chúng ta chỉ lãng phí thêm nhiều thời gian thôi. Trước mắt Bùi mỗ cũng không kiến nghị làm như vậy."

Hoa Thành lại nói: "Ta không đi điều tra ra là bởi vì tư chất tương đối ngu dốt, năng lực có hạn, hơn nữa khi đó chỉ lo chém giết. Nếu như là do ca ca chủ trì, vậy thì nhất định sẽ được."

Tạ Liên nói: "Không không không. Ta mới là năng lực có hạn, bản lĩnh của Tam Lang cao hơn so với ta."

"....."

Có vẻ như Bùi Minh nghe không nổi nữa, liền đem Bùi Túc ném cho Bán Nguyệt, xoay người đi ra ngoài, nói: "Hay là ta nên ra ngoài hít thở chút không khí."

Bên kia, Tạ Liên cứ nhiên bóc từng mảng màu đen ra một cách dễ dàng, Tạ Liên ngẩn người, nói: "Cái này quả nhiên có thể....."

Những mảng cứng màu đen ở đây lại có thể bóc ra từng mảng lớn như vậy! Chỉ trong chốc lát, Tạ Liên đã bóc ra một tảng lớn, lộ ra một khuôn mặt trẻ con cỡ chừng bằng quả nắm tay, tuy nét vẽ cực kỳ đơn giản, nhưng biểu tình trên mặt lại sinh động như thật, giống như đang đuối theo thứ gì đó, ánh mắt toát lên vẻ rất say mê. Do bị một mảng đen kia che phủ hoàn toàn nên vẫn giữ cho bức tranh kia vẫn còn rất đẹp, cứ như vừa vẽ chưa được bao lâu.

Tạ Liên quay đầu lại nói: "Tam Lang, chúng ta cùng nhau....."

Chỉ thấy Hoa Thành không nhúc nhích, trong bóng đêm lại có xuất hiện một mảnh màu bạc lấp loè. Không bao lâu, mấy trăm con bướm bạc vô thanh vô thức vẩy cánh xuất hiện, bay lên đậu trên bức tường đen như mực kia. Khi bọn chúng cùng vẩy cánh, Tạ Liên nghe được những tiếng vỗ vụn rất nhỏ, giống như những mảng mặt nạ bị bong tróc ra, vách tường màu đen bỗng xuất hiện vô số những khe nứt.

Sau đó, rớt ầm xuống!

Những mảng bám trên vách tường màu đen rớt xuống, lộ ra một bức tranh --

Một bức tranh vô cùng rực rỡ!

Tạ Liên ngửa đầu nhìn vách tường này, chỉ cảm thấy da đầu tê dại từng trận.

Toàn bộ bức tranh chia rõ ra làm bốn tầng. Tầng thứ nhất là một ánh vàng lấp lánh, mây trôi lượn lờ, không có bóng người.

Tầng thứ hai, chỉ vẽ một nhân vật, là một thiếu niên tuấn mỹ vận áo trắng. Quanh thân hắn được vẽ bằng một ánh vàng sáng chói lóa, giống như màu ở tầng một.

Tầng thứ ba, vẽ bốn nhân vật. Mỗi người một khuôn mặt, trang phục, biểu tình, động tác không giống nhau, vóc dáng so với thiếu niên vận áo trắng ở tầng thứ hai nhỏ hơn một nửa.

Tầng thứ tư, cũng chính tầng cuối cùng, vẽ vô số người, so với bốn người ở tầng thứ ba thì lại nhỏ hơn nữa, như bị ép lại. Khuôn mặt mỗi người đều giống nhau như đúc, biểu tình cũng thế, ngập tràn cuồng nhiệt, sùng bái, say mê. Tạ Liên bóc ra khuôn mặt đầu tiên, chính là khuôn mặt ở tầng chót này.

Nét vẽ của toàn bộ bức tranh này đẹp đến vô cùng, Tạ Liên bị nó làm ngơ gần hồi lâu, mới nói: "Tam Lang, đệ..... Trước kia đã gặp qua thứ này sao?"

Hoa Thành chậm rãi nói: "Đệ đi hơn phân nửa núi Đổng Lô, cơ hồ đi qua mỗi một tòa thần điện Ô Dung, có thể xác định, đệ chưa từng gặp qua thứ này."

Tạ Liên phục hồi tinh thần lại, nói: "Bức tranh này e là không phải thuộc về hai ngàn năm trước."

Hoa Thành nói: "Tuyệt đối không phải. Xem màu sắc cùng sự bảo tồn hoàn hảo như thế, nhiều nhất chỉ một trăm năm. Có lẽ, đã vẽ mới lại."

Nói cách khác, bức tranh này, sau này mới được vẽ lại!

Tạ Liên chỉ vào tầng cao nhất, nói: "Tầng một, hẳn là vẽ 'Trời'. Bởi vì 'bầu trời' bao phủ lên chúng sinh vạn vật."

Lại chỉ tầng thứ hai, nói: "Tầng này, hẳn là vẽ Thái tử Ô Dung. Nếu tòa thần điện này thờ bái Thái tử Ô Dung, như vậy bức tranh đó chính là vẽ hẳn, cho nên người trong bức tranh lớn nhất so với những người còn lại, ánh sáng trên người giống với ánh mặt trời, hơn nữa, chỉ đứng dưới 'bầu trời' "

Lại chỉ tầng thứ tư, nói: "Tầng chót nhất thì là nhân vật nhỏ nhất, khuôn mặt giống nhau, hẳn là dân chúng Ô Dung."

Cuối cùng, chỉ tầng thứ ba, nói: "Nhưng mà, bốn người này là ai? Vị trí của họ, chính là trên dân chúng nhưng dưới Thái tử. Chỉ ra địa vị rõ ràng như thế. Là đại thần? Hộ vệ? Hay là....."

Hoa Thành đến gần vài bước, nói: "Ca ca, huynh xem, trên người bọn họ cũng có một tầng linh quang."

Quả nhiên là có thật, chỉ là, bởi vì ánh sáng của Thái tử Ô Dung quá chói, cho nên linh quang trên người bọn họ cơ hồ bị biến mất. Tạ Liên hiểu ra liền nói: "Là Thái tử sau khi phi thăng, thì tướng cũng thăng lên thần quan."

Cũng chính là cùng cấp với Phong Tín và Mộ Tình. Tạ Liên dạo quanh trong thần điện một vòng, xác định chỉ có vách tường ở đại điện này có giấu diếm huy hiệu cơ, còn lại ba vách tường khác đều bị cháy đến nỗi không còn có thể cháy hơn.

Bức tranh này rốt cuộc là ai để lại? Để lại cho ai xem? Muốn truy tìm đạt tin tức gì?

Chỉ có một bức tranh như vậy, Tạ Liên cũng không thể phát hiện ra gì. Trầm ngâm một lát, Tạ Liên nhìn Hoa Thành nói: "Kế tiếp trên đường chúng ta nên lưu ý thần điện Ô Dung một chút. Ta có dự cảm, bức tranh như vậy..... có khả năng có nhiều hơn một bức."

Hoa Thành gật đầu nói: "Có lý."

Hai người cũng đỡ Bùi Túc và Bán Nguyệt ra thềm điện, Tạ Liên lúc này mới nhớ tới một người, nói: "Bùi tướng quân đâu?"

Bùi Minh mới vừa nãy nói muốn hít thở không khí, bọn họ ở trong thềm điện một lúc cũng không thấy hắn trở về, Tạ Liên gọi vài tiếng, cũng không thấy trả lời, nói: "Hay là bị mất tích vào lúc này?"

Bốn người ở cái thị trấn hoang vắng này tìm một vòng, ở núi Đồng Lô cũng không có biện pháp dùng thuật thông linh, không thu hoạch được gì. Tạ Liên cảm thấy không khỏi lo lắng, Hoa Thành nói: "Ca ca, đừng nóng vội. Ta có cách."

Hoa Thành vươn một bàn tay, lòng bàn tay có một con bướm bạc cực nhỏ nhẹ nhàng vỗ cánh, bay quanh Tạ Liên vài vòng. Tạ Liên tuy rằng cảm thấy nó đáng yêu, nhưng lại không biết có tác dụng gì, nói: "Đây là....."

Lúc này, Tạ Liên bỗng nhiên nghe được một trận thở dốc, ngay sau đó, trên người con bướm bạc có một giọng nói vang lên. Hắn nói: "Ta thật trăm triệu lần không nghĩ tới, ở chỗ này có thể gặp người."

Bùi Minh!

Tạ Liên nhìn về phía Hoa Thành. Hoa Thành cười nói: "Ngày hôm qua, trên người mỗi người ta đều thả một con bướm bạc."

Bùi Túc miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nói: "..... sau đó, người liền có thể thông...qua con bướm bạc kia, giám sát, nghe lén, nhất cử nhất động đối phương...mà đối phương không hề cảm thấy gì....đúng không? Không hổ...là Huyết Vũ thám hoa."

Hoa Thành nói: "Không biết cách chấm câu thì đừng nói."

"....."

Tạ Liên thả con bướm bạc ở bàn tay ra, nhìn nó nói: "Bùi tướng quân? Người ở đâu? Đối diện người là ai?"

Hoa Thành nói: "Xin lỗi ca ca, chỉ có thể nghe, không thể nói."

Tạ Liên nghĩ nghĩ, nói: "Cũng đúng." Nếu cũng có thể truyền giọng đi, chẳng phải là đối phương sẽ dễ dàng phát hiện ra sao?

Ngay sau đó, một giọng nói của một nam tử trẻ tuổi lạnh lạnh vang lên: "Lão Bùi, cho người một lời khuyên -- bây giờ người đừng có ở đó mà nói lời vô nghĩa. Người hãy chống mắt lên coi ta sẽ giết chết người bằng một chương này."

Nghe được giọng nói này, Tạ Liên hơi trợn mắt.

Là Linh Văn ở hình thái nam nhân!

Tạ Liên nói: "Thì ra là thế! Kẻ áo đen dọc đường chém giết khắp nơi lại chính là Linh Văn biến thân thành nam nhân."

Bùi Túc nói: "là...Linh Văn ti ền bối mang Bùi tướng quân đi sao?"

Tạ Liên nói: "Không biết, còn đang nghe."

Bên kia, Bùi Minh nói: "Kiệt khanh, người làm gì tức giận như thế."

(tên thật của Linh Văn là Nam Cung Kiệt)

Linh Văn nói: "Câm miệng. Người đừng nói nữa. Không phải ta tức giận mà là người khác tức giận. Để ta nói trước, bây giờ ta không thể khống chế được cơ thể mình, xui rủi nếu có đánh người tàn phế cũng đừng tìm ta chịu trách nhiệm."

Bùi Minh nói: "Bây giờ hai ta đang ở thế cục này, nhúc nhích cũng không xong, người nói xem ai sợ ai."

Tạ Liên ngẩng đầu nói: "Không phải Linh Văn bắt Bùi tướng quân đi. Trước mắt bọn họ đang ở một nơi nguy hiểm, bị người nào đó khống chế."

Sau đó liền suy nghĩ nói, "Có thể không chế Cẩm Y Tiên, đối phương có lai lịch như thế nào?"

Bùi Minh lại nói: "Bây giờ thứ trên người người đang mặc là...?"

Bùi Minh chưa kịp nói ra, nhưng mọi người đều biết đó là thứ gì.

Cẩm Y Tiên!

Linh Văn nói: "đúng. Nó quả thực không thích người. Người tốt nhất nói chuyện cẩn thận một chút."

Bùi Minh nói: "Người làm sao biết nó đang nghĩ gì? Ta thật phục người, người gây ra một trận náo loạn như vậy, to gan lớn mật dám đi vào điện võ thần trộm đồ, tự đập đổ chén cơm của người, bây giờ còn chạy vào núi Đồng Lô. Nó khiến người chạy tới đây sao?"

Linh Văn nói: "Không phải nó khiến ta tới đây, là chính bản thân ta muốn tới. Lão Bùi đừng hỏi nữa! Nó tức giận rồi. Ta có thể cảm nhận được."

Bùi Minh câm miệng. Qua một lúc, Linh Văn nhẹ nhàng thở hắt ra, có vẻ Cẩm Y Tiên rốt cuộc bình tĩnh lại, vì thế, Linh Văn nói: "Lão Bùi chuyện người là như thế nào? Đương yên lành như vậy người chạy tới núi Đồng Lô làm gì? Làm thế nào mà tay trái của người bị cả trăm ngàn con ong đốt thế, còn bị thương thành bộ dạng này."

Giọng Bùi Minh ghen khuất, hết sức buồn bực, nói: "Xuất sư không thuận lợi, một lời khó nói hết. Còn không phải là tại tiểu Bùi khiến ta không khỏi bất lo. Vốn cũng không đến nỗi chật vật như thế, ai mà biết vừa tới thì đụng phải kẻ thù chứ? Nếu ta không bị thương thành bộ dạng này thì há có thể để người khác kéo tới cái chỗ quỷ quái này sao? Rốt cuộc là ai làm cũng không nhìn thấy rõ."

Tạ Liên thầm nghĩ: "Người mau nói thẳng ra cái chỗ quỷ quái nào mau lên, nhất ở sơn động cũng được, nhất trong phòng cũng được, tốt xấu gì ta cũng biết chỗ mà tìm."

Bất quá, thật ra cũng không phải liên lạc bị chặt đứt hoàn toàn. Trong núi Đổng Lô, không cách nào sử dụng thuật độn thổ ngàn dặm, cho nên, Bùi Minh nhất định cũng cách đây không xa. Nghe bọn họ nói chuyện, trong lúc nói có âm thanh vọng lại, nhất định là ở trong một không gian trống. Hơn nữa, Tạ Liên có thể có thể nghe được tiếng nước chảy nho nhỏ.

Mới vừa rồi đến đây không thấy có bất kỳ sông hay hồ nước nào, trên đường cũng không tòa tháp điện Ô Dung trống trải nào. Cho nên, bây giờ chỗ họ đang ở, chỉ có một khả năng --

Mật đạo!

Nhưng mà, thị trấn này cũng không nhỏ, đến tận cùng là mật đạo ở chỗ nào?

Bùi Minh nói: "Còn người? Nghe nói trên đường người đã giết hơn một ngàn tên yêu ma quỷ quái, khiến chúng kinh sợ, thật là ngạc nhiên. Đệ nhất văn thần người làm không được, hay nên đổi nghề làm võ thần đi. Ở chỗ này có gì vui mà lại cột chân người lại được vậy?"

Linh Văn cười khở nói: "Ta cũng không biết. Không cần thận đánh nhau với Vũ Sư đại nhân một trận, đánh xong thì người cứ mê man, đại khái bị kẻ núp phía sau nhân cơ hội đánh lén. Không cần hỏi, lúc hắn xuất hiện, nhớ rõ đừng để bại lộ thân phận của người là được rồi."

Lúc này, hai người đang nói chuyện đột nhiên xuất hiện một giọng nói thứ ba: "Bùi Minh, Nam Cung Kiệt đôi câu nam nữ các người, bộ mặt thật của các người, ta còn không thấy rõ sao!"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

153

CHƯƠNG 153: SAO KHÔNG PHẢI TU LÊ, SAO KHÔNG PHẢI KÍNH VĂN

Giọng nói của nam tử này vô cùng xa lạ. Tạ Liên ở đầu bên này mặc dù biết bên kia không nghe được, nhưng vẫn không tự chủ được mà thấp giọng nói: "Có người tới. Không biết có bất lợi gì với Bùi tướng quân hay không, mau nhanh tìm xem bọn họ ở chỗ nào."

Bên kia, hai người dường như bị giọng nói kia làm hoảng sợ, sau một lúc, Bùi Minh mới nói: "Xin hỏi các hạ là ai? Nếu đã đến đây rồi thì hà tất còn không xuất đầu lộ diện?"

Giọng kia nói: "Chuyện này nên hỏi người mới đúng."

Linh Văn nói: "Nhất định là kẻ có thù oán với người, hơn phân nửa là nữ quỷ bị người hại cho thảm bại."

Bùi Minh nói: "Nhà người còn dám trợn mắt nói dối. Nhìn hấn ta có điểm nào giống nữ quỷ không? Huống hồ hấn không phải chỉ bắt theo một mình ta, nói không chừng người mới là kẻ có thù oán với hấn"

Linh Văn nói: "Đừng có mà đùn đẩy cho nhau lúc này nữa, quan trọng là cùng nhau tìm cách thoát khỏi đi! Cũng có khả năng là kẻ có thù oán với cả hai chúng ta. Người nhớ lại xem có kẻ nào giống như vậy không?"

Bùi Minh nói: "Nhớ không nổi. Quá nhiều."

Giọng nói kia dường như tiến đến gần thêm một chút, âm thanh cũng lớn hơn, nhưng lạ chính là lại không nghe được tiếng bước chân, ngược lại

chỉ nghe tiếng "Thùng thùng" kỳ quái. Hấn nói: "Các người đừng có mà không biết mặt mũi như thế, dám ở trước mặt ta ve vãn tán tỉnh nhau?"

Dường như câu nói này làm bại lộ ra chút thân phận của hấn, trềnh mặt một lát, Linh Văn nói: "Người là..... Kính Văn chân quân sao?"

Giọng nói kia không trả lời. Bùi Minh cũng ngẩn người, nói: "Kính Văn chân quân? Không đúng, ngữ khí không giống."

Linh Văn hừ một cái, nói: "Hấn ở trước mặt người khác nói chuyện thế này nhưng ở trước mặt ta lại nói chuyện thế khác, đương nhiên người cảm thấy không giống."

Bên đầu này, Tạ Liên hơi nhú mày, nói: "Kính Văn chân quân?"

Xưng hô này, Tạ Liên hình như có chút ấn tượng, nhưng lại không nhớ rõ lắm. Nghe qua hình như văn th ần, nhưng mà, văn th ần có chữ "Văn" "Bác" "Đoan"thật sự quá nhiều. Lúc này, Bùi Túc thấp giọng nói: "Kính Văn chân quân.. là..mang Linh..Văn chân quân thăng thành th ần ..., là đệ nhất văn th ần đầu tiên!"

Bùi Túc vừa nói xong, Tạ Liên rốt cuộc mới nghĩ ra. Khi lần đầu tiên phi thăng, Linh Văn cũng chỉ mới là một tiểu quan văn ở Hạ Thiên Đình, lúc đó đệ nhất văn th ần ở Thượng Thiên Đình cũng không phải là nàng, mà là một vị văn th ần khác. Mà vị văn th ần kia, dường như chính là Kính Văn chân quân này!

Bất quá, bây giờ điện Kính Văn đã sớm sụp đổ, tám trăm dặm cũng không tìm ra một tòa điện. Tạ Liên nhin không được nói: "Thì ra tất cả mọi người đều là người quen. Vì sao không thể từ từ nói chuyện? Hà tất phải bắt trời r ồi động đao kiếm làm gì."

Hoa Thành lại nói: "Chính bởi vì là người quen, cho nên phải trời lại động đao kiếm."

Vừa dứt lời, bên kia Kính Văn lại mở miệng. Có lẽ bởi vì bị vạch trềnh thân phận, cho nên cách nói chuyện hòa nhã hơn vừa r ồi, chỉ là trong lời

nói như có kim châm: "Nam Cung, lúc người ở Thượng Thiên Đình làm đệ nhất văn thần không phải đắc ý lắm sao? Sao mà tự đập chén cơm của mình mà chạy đến đây?"

Bùi Minh nói: "Thấy chưa, là kẻ có thù oán với người. Chỉ tại người làm hại."

Kính Văn lại nói: "Bùi tướng quân, người đừng tưởng rằng ta tìm Nam Cung tính sổ thì người có thể bỏ chạy không liên quan. Tiện nhân này nhục mạ khinh thường hương khói ta suy thịnh, lén cho người đập phá cung điện của ta, người cho rằng ta không biết những kẻ tiếp tay cho ả là ai sao?"

"....."

Kính Văn tiếp tục nói: "Nam Cung người cũng đừng ở đó mà cười. Uổng công ta lúc trước vì tài trí của người mà đề bạt người lên, thế nhưng người lại báo đáp ta như thế, đúng là thứ vong ân lại phụ nghĩa. Ta chờ ngày này, đã chờ lâu lắm rồi!"

Tạ Liên che trán, thẫn thờ nghĩ: Tam độc không hồ là tam độc, làm chuyện gì, cũng đều không có phúc!

Ai ngờ, Linh Văn lại lạnh nhạt nói: "Kính Văn chân quân, trước mắt không có người khác ở đây, người mắng cũng đã mắng rồi, bây giờ cần gì phải làm bộ làm tịch nữa? Người đề bạt ta, thật sự là vì tài trí của ta sao? Rốt cuộc vì sao người đề bạt ta, sau đó lại đối đãi với ta như thế nào, người khác không rõ nhưng chẳng phải trong lòng người rõ nhất sao?"

Tạ Liên càng nghe càng thấy lạ, nói: "Kính Văn chân quân cùng Linh Văn rốt cuộc sao lại thế này? Tiểu Bùi tướng quân, người biết nội tình không?"

Bùi Túc cũng đang nghiêm túc nghe, sau đó nói với Tạ Liên: "Thứ...lỗi...lúc đó...ta chưa...phi thăng nên....không biết...rõ lắm"

Tạ Liên nghĩ thẫn thờ nếu muốn hấn chĩa câu cho đảng hoàng hản là không được, Hoa Thành ở một bên nói: "Ca ca, không cần hỏi người khác,

hỏi đệ được rồi."

Tạ Liên ngạc nhiên nói: "Chuyện xưa ở Thượng Thiên Đình, Tam Lang đệ cũng biết sao?"

Thì ra, không phải Tạ Liên nghĩ sai, vốn dĩ lịch sử trắng đen ở Thượng Thiên Đình, Hoa Thành đều có thể nắm trong lòng bàn tay. Hoa Thành gật đầu một cái, liệ̀n nói cho Tạ Liên nghe.

Kính Văn cùng Linh Văn, đều là văn thần xuất thân từ Tu Lê quốc. Kính Văn lớn hơn so Linh Văn trăm năm, vốn đã nổi danh Tu Lê quốc, hai người này cũng không xuất hiện cùng một thời.

Có một năm, Tu Lê quốc cúng bái văn thần. Trong quá trình cúng bái, có một cuộc thi đấu nho nhỏ. Các học tử trẻ tuổi viết một bài văn về Tu Lê quốc, không giới hạn chủ đề, không được viết tên, sau đó dán lên phía trong thần miếu lớn nhất -- lúc bấy giờ chính là điện Kính Văn. Sau đó mọi người sẽ đánh giá rồi chọn ra một vị thủ khoa đứng đầu.

Lúc ấy, vừa lúc Kính Văn chân quân hạ phạm du ngoạn, nhất thời tâm huyết dâng trào, biến thành một thư sinh, tham gia thi đấu, vung tay viết ra một loạt câu chữ mỹ miều, ca tụng uy mãnh của Tu Lê quốc. Thử nghĩ xem, nếu sau khi công bố kết quả người đoạt giải nhất, chân tướng được vạch trần, đứng đầu bảng đó cư nhiên là Kính Văn chân quân biến thành, chẳng phải lại là một câu chuyện khiến mọi người ca tụng sao?

Nếu chuyện cứ theo thế mà phát triển thì vốn dĩ sẽ có một kết quả rất hài hòa mỹ mãn. Ai ngờ, lại xảy ra một việc ngoài ý muốn hết sức xấu hổ.

Sau khi cúng bái kết thúc, công bố danh sách đứng đầu bảng, đoạt giải nhất không phải là của Kính Văn, mà là một bảng luận chương, gọi là .

(Phú theo nghĩa đen là thể văn tả cảnh, một bài phú thường liên kết với nội tâm để tả tình - theo wiki)

Kết quả như vậy khiến người khác cảm thấy rất thú vị. Tạ Liên hỏi: "Tam Lang đã xem qua kia sao?"

Hoa Thành nói: "Xem qua, ca ca nếu là muốn xem, hôm khác sẽ mang cho ca ca xem."

Tạ Liên nói: "Có thể đánh bại được Kính Văn chân quân đã phi thăng, chắc là viết rất hay."

Hoa Thành nói: "Viết không t ấ, nhưng cũng không có gì là th ần kì lắm. Chỉ là tình hình quốc nội Tu Lê lúc ấy không ổn, quốc chúng oán hận rất nhiều, vừa vận xuất hiện một thứ hợp ý người. Hơn nữa kiểu văn của 《Tu Lê Phú》 đã quá phổ thông, nhìn vào là chán ngấy, cho nên tự nhiên thắng được mà thôi."

Mọi người tìm khắp nơi người đã viết ra , đương nhiên không ai dám nhận. Ai lại dám nhận thứ này cơ chứ? Có người tham danh mạo nhận, cũng dễ dàng lời ra chân tướng. Không lâu sau, bởi vì bị quan binh chú ý tới cho nên liền gỡ bỏ vị trí đứng đầu bảng kia

Đối với trận này thi đấu, Kính Văn chân quân tuy rằng không vui cho lắm, khịt mũi coi thường, nhưng qua mấy tháng cũng liền quên mất. Nói quên, liền quên luôn đến mấy tháng sau, một tin tức xôn xao do nhóm văn th ần ở Thượng Thiên Đình truyền ra --

Tu Lê quốc phái người đi điều tra ra người đã viết đoạt giải nhất kia, đem người đó nhốt vào địa lao. Mà người này, ấy thế mà là một nữ tử bán giày ở ven đường!

Thật không ngờ tới!

Tạ Liên nói: "..... Bán, bán giày."

Hoa Thành nói: "Đúng vậy. Trước kia ở nhân gian Nam Cung Kiệt chính là làm nghề này."

Khó trách khi xưa có nghe qua có người ng ần kêu điện Linh Văn là "điện giày rách", không chỉ kêu một hai lần, nhưng Tạ Liên cũng không tò mò đi hỏi tới cùng, cho nên chưa bao giờ biết xuất xứ vì sao.

Vốn dĩ, bất kể như thế nào cũng không ai nghĩ lại có dính dáng tới một nữ tử, nhưng nữ tử trẻ tuổi kia cũng ngẫu nhiên sẽ chép sách, viết giùm thư tình gì đó để kiếm chút tiền, ngày nọ, bị khách hàng phát hiện chữ viết kia cùng với chữ viết trong bảng luận chương kia cực kỳ giống nhau thì liền đi báo quan, lúc này mới bị bắt.

Sau khi biết được việc này, Kính Văn chân quân đềbút, lập tức đềbạt thiếu nữ gọi là Nam Cung Kiệt này.

Phải biết rằng, nữ thần quan vốn dĩ luôn thiếu hụt, không phải không có, nhưng hơn phân nửa là lo việc chăm hoa tưới nước, thêu thùa thủ công, ca vũ tài nghệ. Mà nữ văn thần càng lại hiếm hơn. Mặc dù là thăng thần, mọi người cũng không muốn nữ tử làm thần quan hạ cấp, nhiều lắm cũng chỉ làm mỹ nữ mài mực, đốt hương, dùng để ngắm mà thôi. Kính Văn chân quân đềcử, khiến trong chúng văn thần cũng xuýt xoa. Ai cũng nói nữ tử nhỏ nhỏ này vận khí thật sự là quá tốt, tuệ nhãn của Kính Văn chân quân như thấy được quý nhân, chẳng những thoát khỏi lao ngục, mà còn có leo lên đầu biến thành phượng hoàng, nghiễm nhiên trở thành đoạn giai thoại.

Nhưng mà, giờ khắc này, bên kia Kính Văn lại chậm rãi nói: "Không hồ là thứ ăn cháo đá bát. Ta đối với người muôn vàn coi trọng, nhưng từ trong miệng người nói ra, ngược lại biến thành không có ý tốt."

Linh Văn nói: "Ngài cũng đừng cả ngày đi đâu cũng nói coi trọng ta. Nếu thật coi trọng ta, cũng sẽ không mười năm như một, khiến ta trong điện ngày ngày bùng nước pha trà, kiểm tra văn án, đi bộ vài trăm dặm chỉ để lấy bản thảo thơ, đi tặng quà cáp cho các thần quan khác ngày lễ tết, sao chép những tài liệu cũ kỹ vô nghĩa. Ban đầu ta thân là phạm nhân có thể nhàn rỗi đọc sách viết chữ, cho dù là lúc bị nhốt trong nhà lao, ít nhất có được yên tĩnh, nhưng sau khi thăng thần, suốt ngày cứ bị những thứ vô nghĩa này quấy rầy, căn bản không cơ hội để tu hành, ta quả thật cảm nhận cái gì là được ngài coi trọng."

Tạ Liên nghĩ nghĩ, quả là vậy, khi đầu tiên phi thăng, mỗi lần nhìn thấy Linh Văn, nàng hình như lúc nào cũng bận bịu đưa tặng đồ vật. Đối với chuyện này, Kính Văn lại nói: "Nhà còn không chịu quét thì lấy gì đi chinh

phục thiên hạ? Nam Cung à, tâm tư người lớn quá rồi đấy. Nếu cả những việc nhỏ nhặt nhất người còn làm không xong thì há có thể làm chuyện đại sự? Ta chính là vì mãi giữa tâm tính người, mới cho người nhiều cơ hội tu hành như thế. Người năng lực không đủ, ngược lại đi trách ta sao?"

Nghe hai bên càng nói càng mang đầy dao găm, trong lời nói oán khí cũng càng ngày càng nặng, vạn bất đắc dĩ, Tạ Liên đành xài một biện pháp hết sức thô bạo.

Tạ Liên đột nhiên đánh một quyền vào trên mặt đất, tạo ra một âm thanh hết sức lớn, đồng thời, lấy bản thân làm trung tâm, mặt đất nứt ra một hình tròn rộng bốn trượng.

Hoa Thành lập tức hiểu rõ Tạ Liên muốn làm gì, nói: "Ca ca!"

Tạ Liên đưa tay vẩy vẩy bụi trong không khí, ho khan nói: "Khụ khụ..... Như vậy là trực tiếp nhất! Ta phụ trách bên này! Tam Lang đệ cùng Tiểu Búi tướng quân..... một bên!"

Hoa Thành thấy thế, đi về phía đối diện, triệu Ách Mệnh, một đao đâm vào dưới nền đất.

Một đao này cùng một quyền của Tạ Liên có hiệu quả như nhau, nhưng tiếng vang không giống nhau, âm thanh bén nhọn hơn. Hai người luân phiên tạo ra tạp âm thật lớn, khoảng cách càng ngày càng xa. Đánh vài quyền, Tạ Liên ngưng thẩn lắng nghe, Bùi Minh cùng Linh Văn cũng không phản ứng, dường như không nghe được họ làm gì, Linh Văn "Ha ha" nói: "Ngài năng lực quả là đủ. Thử hỏi, bây giờ còn có mấy người nhớ rõ Kính Văn chân quân nhà người đã từng làm mưa làm gió?"

Tạ Liên nhảy ra một khoảng cách, lại lần nữa đánh một quyền về phía mặt đất, lúc này cũng không có phản ứng gì. Mà Kính Văn bị một câu này đâm vào, trái lại lại cười, nói: "Người không cần ở trước mặt ta lên mặt tiểu nhân đắc chí, lúc trước nếu không phải ta chọn người, bây giờ người có thể đứng ở vị trí này sao? Chỉ sợ là lúc trong lao ngục không biết sinh con cho kẻ nào rồi!"

Câu này thật có chút không phong độ, Tạ Liên ra tay suýt đánh trật. Bùi Minh quát: "Kính Văn! Người tốt xấu gì cũng là văn thầ n, miệng người có thể đừng nói ra mấy thứ hạ lưu như vậy không?"

Kính Văn nói: "Nam Cung người xem, tên thông dâm kia đang che chở người kìa! Bùi tướng quân là thanh danh gì chứ, sao không biết xấu hổ dám nói ta hạ lưu?"

Linh Văn nói: "Trong đầ u người, ai mà không thông dâm với ta? Người muốn tính số sao? Chúng ta ở đây tính luôn một lượt!"

Lúc này, Tạ Liên đã chạy ra một khoảng, đánh ra ba quyề n. Ngay sau đó, bướm bạc của Kính Văn bên kia cảnh giác nói: "Tiếng gì vậy?"

Bùi Minh cùng Linh Văn nghe r ấ i. Bùi Minh nói: "Là ai đang đánh nhau trên đó?"

Tạ Liên trong lòng vui vẻ: Tìm đúng chỗ r ấ i!

Tạ Liên chạy ra mấy trượng, lại đánh thêm một quyề n. Bùi Minh lại nói: "Càng g ầ n! Lực phá càng mạnh! Chẳng lẽ là....."

Chính là nơi này!

Tạ Liên rút ra Phương Tâm, đột nhiên chém một kiếm xuống --

Mặt đất ầ n ầ n sụp đổ, Tạ Liên rơi vào trong một cái hang lạnh tối tăm. Trong lòng cầ u nguyện không dẫ m lên Bùi Minh cùng Linh Văn, vẫ y vẫ y bụi trong không khí, Tạ Liên đứng dậy, nắm kiếm xoay người, nói: "Kính....."

Chân thân của vị "Kính Văn chân quân" kia trong nháy mắt đập vào mắt Tạ Liên, Tạ Liên không khỏi mở to hai mắt.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

154

CHƯƠNG 154: SAO KHÔNG PHẢI TU LÊ, SAO KHÔNG PHẢI KÍNH VĂN

Chợt thấy chợt có khách không mời mà đến xông vào, Kính Văn cảnh giác nói: "Người là ai?!"

Nhưng mà, "người" mà đang chắt vắn Tạ Liên lại không phải là một "người", mà là một bức tượng nam bằng đá hết sức thô cứng, trần truồng, quanh thân chỉ quấn đay vải.

Khó trách hắn đi không phát ra tiếng bước chân, mà là tiếng "thùng thùng" kỳ quái; khó trách lúc Bùi Minh cùng Linh Văn nhìn thấy hắn, đều hoảng sợ; cũng khó trách Bùi Minh nói Linh Văn trợn mắt nói dối. Bởi vì, thứ này từ đầu đến chân, thật sự không có chút nào giống nữ quỷ. Bùi Minh cùng Linh Văn đều bị quấn và cuộn tròn lại, tay bị trói chặt và không thể di chuyển, bị Kính Văn nắm chặt trong tay, không thể động đậy. Tạ Liên khó khăn lấy lại tinh thần, nói: "??? Ta???"

Kính Văn lại nói: "Người là Thái tử Tiên Lạc ?"

Tạ Liên ngẩn ra, nói: "A? Ngài vậy mà nhận ra ta? Thật đúng là....."

Có đi đâu, cũng không có gì kỳ lạ, Tạ Liên khi lần đầu tiên phi thăng, gây tiếng vang lớn. Tạ Liên chưa chắc nhận ra từng thần quan ở Thượng thiên đình, nhưng cá là mỗi thần quan ở Thượng thiên đình tuyệt đối đều nhận ra Tạ Liên. Như bây giờ vậy, Tạ Liên căn bản không nhớ rõ Kính Văn trông như thế nào, nhưng Kính Văn lại nhớ rõ hắn, nói: "Đương nhiên. Cuộc đời đầy thăng trầm của Thái Tử điện hạ, ta muốn không biết cũng khó!"

Tạ Liên trong lòng có chút cảm động, theo bản năng nói: "Vinh hạnh, vinh hạnh quá..... Chỉ là, ngài thế nào mà lại biến thành cái dạng này"

Kính Văn nói: "Ta thế nào mà lại biến thành cái dạng này?"

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, gật đầu, cảm thấy bản thân mình hỏi vấn đề này có chút không lịch sự lắm. Kính Văn lại mượn cơ hội phát tác, nói: "Còn không phải tại ả tiện nhân Nam Cung Kiệt này ban tặng! Sau khi điện Kính Văn sụp đổ, pháp lực ta càng ngày càng yếu, ả ta còn bỏ đá xuống giếng, khắp nơi đuổi giết ta, ta vạn bất đắc dĩ mới bám vào tượng đá này, mới có thể sống sót đến hôm nay!"

Linh Văn nói: "Cũng chẳng có gì quá đáng hơn so với những gì ngài đã làm mà phải không? Lúc trước người tự hạ lệnh muốn ở điện Kính Văn đến canh ba, nháy mắt một cái, người lại ra ngoài nói là ta chẳng biết xấu hổ, đêm khuya còn ở lại đây đùa với người. Lời nói giết người vô hình, ta lấy đao kiếm trả lại cho người thôi, như vậy là đã khách khí nhiều rồi!"

Nói xong, Linh Văn bỗng nhiên đá một chân, đá trúng hạ thể của Kính Văn. Chiêu này đối với Tạ Liên mà nói, thật là không có uy lực gì, mà tượng đá cũng không phải cơ thể người, cùng lắm cũng chỉ có thể đá bay mấy mảnh vụn dính ở đó. Ai ngờ, Kính Văn thét lên một tiếng kêu chói tai thảm thiết, cứ như thật sự đá trúng mệnh căn của hắn vậy, liền đưa tay bịt kín nửa dưới của mình.

Nhưng mà, đã muộn. Lớp vải bọc lấy phần thân dưới kia bị cú đá của Linh Văn đá bay ra, Tạ Liên chạy qua xem, ấy vậy mà, phía dưới chả có gì cả.

Không có gì cả chính là, cái thứ đáng lẽ nhất thiết phải có kia vậy mà lại chẳng có.

Tượng đá này, vậy mà lại khắc một hoạn quan!!!

Tạ Liên thầm nghĩ: "Thì ra là bị tịnh thân!"

Loại tượng đá này thường thấy trong lăng mộ của các quý nhân đại quan, chính là một thứ b ồi táng có âm khí rất nặng, dùng để ký sinh vào là một sự lựa chọn hoàn hảo. Nhưng mà, Kính Văn như thế mà lại bại dưới tay một nữ tử nhỏ nhen âm hiểm, cuối cùng lại phải ký sinh vào một tượng đá hoạn quan này, quả thực là một sự châm chọc vô cùng quá đáng!

Linh Văn cười to nói: "Quả nhiên như thế! Ta nói vì sao ngài lại tức sôi máu như thế? Thì ra là vậy! Ta không giỏi đến thế? Bây giờ xem bị cắt mất thứ đó rồi để xem ngài còn có thể giỏi hơn được không, ta chống mắt lên mà chờ! Ha ha ha ha ha ha....."

Nội khố của Kính Văn bị bong ra thì bị dẫm bừa lên, hấn giận điên lên, nắm lấy tóc Linh Văn quát: "Câm mồm! Không biết người đã ngủ với bao nhiêu th ần quan mới có thể bò lên vị trí ngày hôm nay, người còn dám đắc ý sao?! Mau xin lỗi cho ta !"

Linh Văn bị hấn túm rút đẩy tóc, ráng nhin đau chứ không xin tha, càng không xin lỗi. Bùi Minh nói: "Người thật sự là văn th ần sao? Sao lời nói không có chút khí phách, nhã nhặn nào thế? Loại nữ nhân đánh đá chanh chua còn tốt hơn so với người!"

Tạ Liên th ần than khổ, sợ hấn kích động bóp chết hai người trên tay, nhin không được "Này" một tiếng, đưa tay nói: "Bình tĩnh nào! Kính Văn chân quân! Kỳ thật! Cái thứ kia có hay không cũng không có gì khác nhau mà. Thật đấy!"

Kính Văn một tay nắm Linh Văn, một tay che hạ thân, rít gào nói: "Người nói dối! Có hay không đều không có khác gì sao?! Người thử không có thử xem?!"

Tạ Liên chân thành nói: "Thật mà! Tin ta đi! Mặc dù ta có cái thứ kia! Nhưng cũng chả khác gì là không có! Bởi vì ta là cái đó!"

Tạ Liên tự đem bản thân ra làm ví dụ, muốn Kính Văn bình tĩnh lại. Nghe đến đó, Kính Văn dường như cũng bình tĩnh một chút, nói: "Người là cái đó là sao?!"

Tạ Liên nói: "Thì chính là cái đó chứ sao! Người hiểu mà! Cứ cho là ta có, nhưng mà chưa bao giờ xài qua! Kỳ thật, bất kể là nam thần quan, hay là nữ thần quan, hay là kiều thần quan nào đó, cái thứ kia chỉ là vật ngoài thân, không cần chấp nhất như thế....."

Kính Văn xen vào: "Nếu người cảm thấy không có gì khác, vậy người cắt nó cho ta xem đi."

Tạ Liên : "???"

Kính Văn lập tức nói: "Đồ dối trá! Người rõ ràng là luyện tiếc, đừng giả bộ vô nghĩa khuyên ta, ta cũng không phải là đứa trẻ làm sai khóc lóc ăn vạ thì người có thể dùng hai viên kẹo bảo ta sửa lỗi! Người không cắt cũng không sao, ta cắt của hần!"

Người hần chỉ chính là Bùi Minh. Bùi Minh ngạc nhiên: "Con mẹ nó!"

Cái này thảm thật. Mặc dù có rất nhiều người đều muốn cắt bỏ cái thứ kia của Bùi tướng quân, nhưng Tạ Liên không nghĩ là Bùi Minh bị cắt ở chỗ này, vội nói: "Kính Văn chân quân! Tuy rằng sau khi người suy thịnh, Linh Văn khi dễ người là nàng ta không đúng, nhưng ban đầu người cũng khi dễ nàng, coi như huề nhau đi, hà tất phải tuyệt tình như vậy!" Vừa nói chuyện dõng dạc chú ý, vừa lặng lẽ quăng răn ra, cho nó bò vào phía sau của Kính Văn. Kính Văn lại nói: "Huề nhau? Không đơn giản như vậy. Thật ra người nhắc ta mới nhớ, ta có chuyện phải hỏi tiện nhân này cho đảng hoàng! -- Nam Cung, Tu Lê bị diệt quốc, có phải do người động tay động chân vào không?"

Kính Văn là văn thần của Tu Lê quốc, Tu Lê quốc là cội ngu ồn của hần. Nếu cội ngu ồn bị mất hiển nhiên là một cú đả kích khiến hần suy sụp. Bởi vậy, Kính Văn hoài nghi Linh Văn là vô cùng hợp lý. Sau khi hỏi xong, Linh Văn lại ngậm miệng không trả lời. Kính Văn quát: "Nói mau! Có phải người giở trò ma quỷ?! Ta biết mà, nhất định là người! Tuyệt đối là người, bằng không thì không có khả năng bị diệt quốc nhanh như vậy! Đầu là do ả tiện nhân âm hiểm này hại! Tên tướng quân ngu ngốc kia nhất định là do người làm hại!"

Tạ Liên thầm nghĩ: "Linh Văn còn chưa trả lời, người vậy mà biên tự diễn....."

Bên kia, Linh Văn lại bỗng nhiên thấp nở nụ cười. Nếu không phải trên người Kính Văn là bức tượng hoạn quan kia, chỉ sợ vẻ mặt đã sớm nghiến răng nghiến lợi, nói: "Người cười cái gì?"

Linh Văn hơi hơi ngẩng đầu, nhẹ giọng nói:

"Người có biết, trước mặt hán mà nói hán ngu ngốc, thì sẽ nhận hậu quả gì không?"

Kính Văn còn chưa hiểu ra thì ngay sau đó, thứ đang trói Linh Văn liền nứt ra, một cánh tay đen ngòm lòi ra từ trong những mảng vụn, chụp lên đỉnh đầu Kính Văn.

Kính Văn một câu còn chưa kịp nói, cả người đã cứng đờ, trên mặt đất thô ráp xuất hiện một khe nứt, sau đó là hai khe nứt, ba khe nứt

Trong một lát, toàn bộ thân hình bị tan xương nát thịt!

Mà Linh Văn thoát khỏi trói buộc, đứng tại chỗ, quanh thân một tầng hắc khí, bên kia lại là một đồng đá vụn.

Thì ra, Cẩm Y Tiên trong truyền thuyết lại thuộc về Tu Lê quốc, mà Bạch Cẩm lại là người của Tu Lê quốc. Tạ Liên mới vừa chấn chỉnh lại suy nghĩ xong, liền nghe Bùi Minh còn đang bị trói, nói: "Linh Văn? Người ngừng lại trước đã."

Chỉ thấy Linh Văn xoay người, bước từng bước tới chỗ Bùi Minh. Nghĩ đến mới vừa rồi Linh Văn nói với Bùi Minh "Hán quả thật không thích người", Tạ Liên thầm nghĩ: "Không xong, chẳng lẽ là muốn giết người diệt khẩu?"

Linh Văn vừa đi, vừa dùng giọng trấn an nói: "Bạch Cẩm, hán đã chết rồi, vừa nãy đâu là nói hươu nói vượn, không phải như thế."

Nhưng mà, hiệu quả dường như cũng không tốt, Linh Văn lại nói: "Lão Bùi ta không có biện pháp, trong đầu hắn nghe Kính Văn nói người là kẻ thông dâm với ta thì quyết tâm muốn giết người. Thái Tử điện hạ, giúp ta một chút!"

Không cần nàng nhắc nhở, Tạ Liên đã chém một nhát kiếm mở trời cho Bùi Minh, Bùi Minh nhảy lên, hai người phi thân thoát khỏi mật đạo này, trở lại trên mặt đất, lại nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy Linh Văn nện một quyền vào chỗ ban nãy của Bùi Minh, đá văng tung tóe, uy lực kinh người, so với mấy chiêu dò đường vừa rồi của Tạ Liên thì ác hơn nhiều!

Tạ Liên thu Nhược Da, cuốn trên cổ tay, Bùi Minh bị trời lâu như vậy, tay trái cũng sưng hết lên, nhưng đại khái cũng chỉ là từ bị một trăm vạn con ong chích giảm xuống thành năm mươi vạn con ong chích thôi. Hắn nói: "Ta, con mẹ nó oan....."

Lời còn chưa dứt, thân ảnh Linh Văn, đã xuất hiện trước mắt hắn!

Hai người cùng tung một chưởng, lui ra phía sau mấy trượng. Tạ Liên cùng Bùi Minh liếc nhau, thầm nghĩ khó giải quyết, bỏ chạy là thượng sách. Tạ Liên vừa chạy vừa quay đầu lại hét: "Linh Văn! Người khuyên Bạch tướng quân lần nữa thử xem!"

Linh Văn ở phía sau bọn họ điên cuồng đuổi theo, nói: "Ta khuyên rồi! Nhưng mà hắn không tin ta!"

Bùi Minh nói: "Nhất định là bởi vì người lừa hắn, hắn bị tổn thương!"

Tạ Liên nói: "Linh Văn! Người có thể biến trở về nữ được không? Tướng mạo, lực sát thương sẽ bớt một chút!"

Linh Văn lại nói: "Không được!"

Tạ Liên : "Sao lại không được?"

Linh Văn: "Hắn không cho ta biến trở về"

Bùi Minh: "Ta hiểu rồi! Tiểu tử này không dám bám vào thân thể nữ nhân! Đờ hèn!"

Ầm ầm ầm! Một cái nóc nhà từ phía sau bay tới, suýt nữa ném Tạ Liên cùng Bùi Minh văng lên, Linh Văn nói: "Không phải ta ném! Ai muốn người mắng hần, hần càng tức giận, hai người các người muốn bị giết hết phải không!"

Tạ Liên vội nói: "Ấy? Đâu có liên quan tới ta? Linh Văn người nói với hần, đừng có tính phần ta vào được không?"

Bùi Minh nói: "Thái Tử điện hạ, tiểu Bùi đâu? Bán Nguyệt quốc sư đâu? Cái vị Huyết vũ thám hoa kia đâu???"

Tạ Liên nói: "Đi hướng khác tìm các người rồi, không cần dựa vào họ, chúng ta đã chạy mấy chục trượng, chạy trước rồi nói sau!" Ai ngờ, Tạ Liên mới vừa nói xong, bỗng nhiên chân nhẹ hẫng, toàn bộ cơ thể bị nhấc lên. Không riêng gì hần, Bùi Minh cũng vậy, nhìn kỹ, thì ra cả hai người đều bị cái lưới lớn trùm lại, treo ở trên không, cái lưới kia dường như là đặc chế, tay không xé không đứt. Đồng thời, trong rừng cây bốn phương tám hướng nhảy ra rất nhiều yêu quỷ mặt mũi hung tợn, ít nhất cũng một hai trăm tên, mỗi tên mừng như điên vỗ tay: "Bắt được rồi!!!"

"Ha ha ha ha đây là tên thứ mấy sa lưới rồi? Cái bẫy này quả là xài ngon!"

"Mau nhìn xem bắt được thứ gì, có mấy cái đầu!"

Vừa rồi nhất thời cấp bách, đi không chọn đường, rốt cuộc rơi vào bẫy của mấy tên tiểu quỷ này.

Tạ Liên vừa rồi nắm Phương Tâm, đột nhiên bị treo lên, Phương Tâm rơi xuống đất, không lấy lên được, cũng không cách nào thoát khỏi, mà Linh Văn đã đuổi sát tới. Một đám tiểu quỷ còn không biết thứ gì tới, vui vẻ nói: "Lại tới thêm một tên!"

Linh Văn giơ hai tay lên, lòng bàn tay hừng hực một ngọn lửa quỷ đen như mực. Hấn ngửa nhìn Tạ Liên và Bùi Minh nói: "Nhị vị, ta..... thật sự là, thân bất do kỷ."

Tạ Liên thở hắt ra, nói: "Linh Văn, ta có thể hỏi nếu bị cái thứ kia đánh trúng thì sẽ ra sao không?"

Linh Văn nói: "Lần trước xài một đám ma trời lớn như này, đánh trúng Kỳ Anh điện hạ, hấn bị thương. Thế nhưng còn may, còn có thể chạy nhảy được."

Tạ Liên cùng Bùi Minh đều nhẹ nhàng thở ra, nói: "Còn may, còn may....."

Mới vừa nói xong "Còn may", trong tay Linh Văn xuất hiện hai luồng ma trời, đột nhiên tăng vọt gấp mười lần, biến thành hai ngọn lửa cực lớn cháy phừng phừng!

"....."

"....."

"....." Linh Văn nói, "Lần này, sau khi bị đánh trúng sẽ thế nào, ta cũng không biết."

Bùi Minh gào lên nói: "Từ từ, ta thật con mẹ nó không phải nhân tình của ngươi mà?!!!"

Một đám yêu ma quỷ quái đầu bị hai ngọn lửa hừng hực này làm cho sợ ngây người, trong giây lát, liền càn vũ khí, về mặt hung ác vây quanh, nói: "Tiểu tử ngon lắm! Lá gan cũng lớn nhỉ, chết đến nơi còn muốn cướp đầu người của chúng ta, giết chết hấn mau!!!"

Nhưng mà, đám tiểu quỷ chơi chơi này vây quanh, đối với Cẩm Y Tiên không có bất kỳ sự uy hiếp nào, cùng lắm chỉ là trở thành chất dinh dưỡng mới cho hấn mà thôi. Linh Văn hơi hơi nghiêng đầu, đã chuẩn bị xong xuôi, sẵn sàng ném hết mấy cái đầu này, đúng lúc này, chợt có một trận

cùng phong thổi qua, từng trận nghe như có tiếng gào khóc thê thảm, đám tiểu quỷ kia ngay lập tức liền bị thổi bay lên trời!

Nói là bị "gió" thổi lên trời, chi bằng nói là bị một bàn tay vô hình quỷ dị khổng lồ bắt được ném lên trời. Cẩm Y Tiên dường như cũng cảm nhận được, có chút cảnh giác, đám ma trơi trong tay Linh Văn cũng hơi hạ thấp xuống chút, chậm rãi quét xem bốn phía. Tạ Liên nỗ lực nhìn về phía trên, nhưng bị cành lá rậm rạp che mất tầm mắt, tiếng kêu thảm thiết cũng đã sớm im bật, bởi vậy, căn bản không biết phía trên rốt cuộc đã xảy ra gì.

Nhìn một lát, Tạ Liên bỗng nhiên nói: "Các người không nghe được sao?"

Bùi Minh nói: "Cái gì?"

Tạ Liên nói: "Mùi hoa."

Bùi Minh nói: "Mùi hoa gì? Không có."

Tạ Liên nhắm hai mắt, lát sau xác định nói: "Có. Là mùi hoa."

Àm u, quỷ dị, mùi hoa nhẹ nhàng.

Bùi Minh nói: "Mùi hoa không nghe được, nhưng thật ra nghe thấy được....."

Mới vừa hỏi xong, hần liền cảm thấy có thứ gì đó rơi tích tích trên mặt, tùy tay quẹt một cái thì đồng tử hơi co lại.

Là máu.

Lửa quỷ trong tay Linh Văn cũng bị dính hai giọt máu, ngọn lửa nhất thời hơi yếu đi. Thần sắc hần càng thêm cảnh giác, đột nhiên ngừng đầu. Trong nháy mắt --

Một trận mưa máu, từ trên trời rơi xuống!

Bùi Minh bị treo cao hơn so với Tạ Liên, nhất thời liền bị cơn mưa máu bất thành hình này biến thành một con gà sắp sửa đem đi nấu canh, chỉ còn sót lại hai con mắt trợn lên, đen ra đen, trắng ra trắng. Lửa quỷ trong tay Linh Văn đã sớm tắt, hấn lắc mình trốn đến tàng cây bên dưới, tránh bị hậu quả giống Bùi Minh. Mà Tạ Liên bỗng nhiên cảm giác cơ thể nhẹ xuống, cái lưới kia bị cắt đứt, sau đó rớt xuống.

Tạ Liên xoay mình trên không, vững chân đáp xuống đất, vừa lúc đó, trận mưa máu kia cũng ngừng lại. Chưa kịp giơ tay áo lên che lấy thì trong bóng tối, Tạ Liên nghe được một tiếng cười khế.

Không khí bên trong bỗng nhiên tràn đầy mùi hoa quỷ dị.

Tạ Liên hơi ngược mặt lên, không cảm giác được có gió thổi qua, ngược lại cảm giác được cái gì đó vô cùng mềm mại nhẹ nhàng thổi vào mặt. Duỗi ra tay tiếp được, liền cúi đầu nhìn xem, thì một cánh hoa nhẹ bẫng bay xuống lòng bàn tay, là một cánh hoa đỏ thắm.

Tạ Liên lại ngược lên lần nữa, không tin được. Chỉ thấy cơn mưa máu đầy trời nay lại biến thành mưa hoa giăng khắp nơi!

Căn bản không cần đoán người đến là ai, Tạ Liên cầm cánh hoa kia, thốt lên nói: "Tam Lang!"

Quay người lại, Tạ Liên liền nhìn thấy Linh Văn vô thanh vô thức mà ngã xuống. Mà người đứng một mình ở đằng kia, một thiếu niên cao gầy tóc đen vận đồ đỏ, miệng cười khế, không phải Hoa Thành thì còn là ai?

Hoa rơi như máu, máu như hoa bay. Khuôn mặt tuấn mỹ sinh động vẫn như lần đầu gặp, ánh mắt rực rỡ lấp lánh. Hoa Thành chậm rãi tra thanh loan đao thon dài màu bạc vào trong vỏ, trầm giọng nói: "Điện hạ, đệ đã quay về rồi."

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

155

CHƯƠNG 155: HIỆP LỘ KHÔNG THÔNG TRONG NÀY TƯƠNG PHÙNG

Tạ Liên nhẹ nhàng bước lên thăm hoa dưới mặt đất, từ từ đi tới chỗ Hoa Thành, thấy trên vai Hoa Thanh có vài cánh hoa, vốn định giúp phỉ xuống, cơ mà lại thấy động tác này quá thân mật, nên ráng nhịn xuống, mỉm cười nói: "Ta cũng không biết, đệ không những có thể tạo ra mưa máu còn có thể biến chúng thành hoa bay thế này. Thật thú vị, thật thú vị."

Hoa Thành đi tới bên Tạ Liên, tùy tay phỉ cánh hoa trên vai, cũng cười nói: "Cái này, là ngẫu hứng tạo ra mà thôi, hôm nay vừa nghĩ ra chiêu này. Vốn định tạo ra một trận mưa máu, chỉ là đột nhiên nghĩ đến ca ca cũng ở đây, nếu bị dính phải, thì hẳn là bần lăm đúng không? Vì thế đệ liền biến chúng thành hoa. Không ngờ thú vị như thế."

Nhưng mà, Tạ Liên không bị ướt chỉ có Bùi Minh lại ướt như chuột. Hắn ở trên không: "Làm phiền hai vị thả ta xuống trước được không?"

Mấy con bướm bạc vẩy cánh bay lên, lóe ra ánh sáng màu bạc cắt đứt chiếc lưới kia, Bùi Minh lúc này mới có thể thoát thân, vũng vàng rơi xuống đất. Tạ Liên cúi đầu nhìn, trên lưng Linh Văn còn sót một con bướm bạc, liền nói: "Tam Lang, Linh Văn cùng Cẩm Y Tiên sẽ không cản trở chúng ta nữa chứ?"

Hoa Thành nói: "Sẽ không. Đệ đã khiến bọn chúng tạm thời hôn mê rồi."

Tạ Liên ngạc nhiên nói: "Cẩm Y Tiên điên cuồng như thế, vậy mà đệ chế ngự nó rất nhanh."

Hoa Thành ôm cánh tay, nói: "Cũng tạm. Không biết vì cái gì, nó dường như không muốn ra tay, cũng không hề có sự đề phòng gì với đệ cả."

Tạ Liên trầm ngâm nói: "Nói cũng phải. Lần trước đệ mặc nó trên người, nó cũng không thể khống chế đệ, lại còn hiện nguyên hình."

Lúc này, Bùi Minh đã đi tới, nói: "Nhị vị, lát nữa hãy tâm sự. Trước tiên chẳng phải là nên cởi bộ quần áo này ra trước sao?"

Tạ Liên nói: "Cái này..... Không được tiện lắm thì phải?"

Bùi Minh nói: "Bây giờ hắn đang biến thành nam, có gì mà không tiện?" Nói xong liền chìa tay ra. Nhưng mà, Bùi Minh mới vừa với tay tới cổ áo Linh Văn, liền bị thứ gì đó đâm cho một cái, Bùi Minh về mặt đánh lại, đột nhiên rút tay về, bàn tay đầy máu, nói: "Bộ quần áo này! Thế mà còn biết cắn người!"

Hoa Thành lúc này mới từ từ nói: "Cầm Y Tiên không chịu buông tha Linh Văn, cởi ra không được đâu."

Bùi Minh nhìn bàn tay máu tươi đầm đìa, nói: "Cái chuyện này sao Quỷ Vương các hạ không chịu nói sớm một chút?"

Tạ Liên nhẹ nhàng nói: "Bùi tướng quân, không phải đệ ấy không nói sớm một chút, mà là người ra tay nhanh quá thôi."

Hoa Thành nói: "Đúng là như thế."

"....."

Cả người nhếch nhác nhưng ba người vẫn muốn quay về con đường cũ, một người còn phải khiêng Linh Văn đang còn biến thành nam nhân theo, Bùi Minh rồi cuộc chủ động gánh vác nhiệm vụ lớn lao này.

Bùi Túc cùng Bán Nguyệt còn ở lại thị trấn nhỏ lúc trước, đoàn người gặp nhau ở gần Thần Điện Ô Dung. Vừa thấy bọn họ trở về, Bùi Túc liền

nhanh ra đón, nói: "Tướng quân... Thái, tử điện hạ.. bức.. tranh trong th ần điện...kia biến mất r ồi!"

Bùi Minh chúi tóc tai đầy máu, nói: "Bức tranh gì?"

Thấy Bùi Minh cả người đầy màu tím đỏ, Bán Nguyệt mở to hai mắt. Tạ Liên đơn giản nói hai câu với Bùi Minh sau đó đi theo Bùi Túc còn đang hoàn h ồi, bước vào xem xét th ần điện. Quả nhiên, vách tường ban đầu kia cùng với ba vách tường bị cháy đen còn lại đã trở nên giống y chang nhau, cứ như bức tranh vừa r ồi chưa từng t ồn tại.

Hoa Thành dò tay lên tường, nói: "Bức tranh kia là do phép thuật làm ra."

Tạ Liên gật đầu, nói: "Có lẽ vậy, người để lại bức tranh này hẳn là cũng lo lắng, cho nên không dám để nó lại lâu."

Bên kia, Bán Nguyệt ch ần chờ h ồi lâu, vẫn nhìn thân thể đầy màu tím đỏ của Bùi Minh mà nói: "Người..... Không sao chứ?"

Bùi Minh liếc nhìn nàng một cái, li ền dọa: "Người hỏi đám rắn của người đi, cần ta thành thế này, còn hỏi có sao không?"

Bùi Túc hơi hơi hé miệng, không biết có nên nói ra vài câu công đạo hay không. Bán Nguyệt càng mở đôi mắt lớn hơn nữa, ngập ngừng giải thích nói: "Nhưng mà..... bị Hạt Vĩ Xà cắn một cái, cũng sẽ không lan khắp người như vậy"

Bùi Minh chìa tay trái ra, quơ quơ dấu răng trước mặt nàng, chứng minh bản thân quả là bị rắn cắn. "Bằng chứng" như sừng sững như núi kia, Bán Nguyệt đành phải nói: "Thực xin lỗi....."

Bùi Túc nhin không được, vỗ vỗ nàng vai, nói: "Không ..cần ..để ý. Không phải..rắn của nàng..cần."

Tạ Liên cũng nhin không được, bất đắc dĩ nói: "Bùi tướng quân, người có thể đừng có trêu đùa tiểu cô nương như thế được không, lúc này là lúc

nào rồi."

Nhưng mà, Bùi Minh bản tính trước giờ là vậy, hấn dùng pháp lực tẩy sạch máu trên người, vẻ mặt sáng sủa trở lại, cười ha ha nói: "Tiểu cô nương chẳng lẽ không phải là để dành trên ghẹo sao? Huống hồ Bán Nguyệt quốc sư đầu đã mấy trăm tuổi, có còn là tiểu cô nương nữa đâu?"

Cầm Y Tiên không cười ra được, không có cách nào thu vào bình, cũng chỉ có thể để Linh Văn tiếp tục mặc trên người, khiêng cả hấn đi theo. Tuy rằng Bùi Túc nói chuyện không chấm câu, nhưng rất tự nhiên mà chịu trách nhiệm vác Linh Văn theo, đoàn người đi qua thị trấn nhỏ này, tiếp tục hướng về phía tiếp theo của núi Đổng Lô.

Một ngày sau, mọi người đã tới một khe vực.

Khe vực có hai sườn núi cao trùng trùng, chính giữa là một sơn đạo. Đi đến nơi này, Linh Văn rốt cuộc mới hơi tỉnh dậy sau cơn hôn mê.

Tuy là đã tỉnh, nhưng vẫn không thể động dậy, bởi vì con bướm bạc vẫn bám chặt trên lưng hấn. Linh Văn phát hiện bản thân mình bị khiêng thì mặt cũng không đổi sắc, chỉ mê man nói: "..... sao nhiều người vậy? Các người làm gì mà đều tới đây? Chỗ này không phải núi Đổng Lô sao?"

Bùi Minh nói: "Nhiều đây mà nhiều? Nói cho người biết, chờ lát nữa xem càng nhiều người hơn, nhìn thấy đám người đó, lập mấy bàn chơi mạt chược còn được."

Tạ Liên cũng hết sức đổng cảm, buồn cười, nói: "Đúng rồi, Linh Văn, lúc trước ở miếu Bồ Đề, Kỳ Anh đuổi theo người, bây giờ hấn ở đâu?"

Linh Văn lắc lắc đầu, nói: "Không biết. Sau khi vào núi Đổng Lô, không phải người thì là quỷ xuất hiện, liên mất dấu Kỳ Anh điện hạ. Trước mắt ta cũng không biết hấn ở nơi nào."

Bùi Minh nhìn Linh Văn thở dài: "Người sao lại không nói cho ta biết, người quảng cho ta cộng rơm, ân nhân cứu mạng ta tại Tu Lê quốc chính là người, thật là chả hiên hậu gì."

Tạ Liên lúc này mới nhớ tới, Bùi Minh cũng là người Tu Lê quốc. Bất quá, hẳn dường như đã không còn cảm tình gì với Tu Lê quốc, rốt cuộc hẳn chỉ là tướng quân, không phải quốc chủ, hơn nữa trước khi phi thăng còn bị quốc chủ lừa dối, bởi vậy trong lời nói không có gì bi phẫn, mà chỉ toàn là ý chế giễu. Bất quá Tạ Liên lo lắng rằng nếu bàn quá nhiều về Tu Lê quốc sẽ chọc giận Cẩm Y Tiên, cho nên thông dong xoay đề tài, quay đầu hỏi: "Tam Lang, kỳ thật ta vẫn luôn có một nghi vấn."

Sau khi bước vào khe vực, Hoa Thành vẫn luôn ở trạng thái ngưng thần quan sát hai sườn núi cao, nói: "Huynh cứ hỏi."

Tạ Liên nói: "Núi Đồng Lô, 'Đồng Lô', rốt cuộc là thứ gì? Hay thật sự chính là một cái lò siêu lớn?"

Hoa Thành cười cười, thu hồi ánh mắt, nói: "Đương nhiên không phải. Có đi đâu, ca ca hỏi cũng vừa khéo." Hoa Thành nhấc tay chỉ, nói, "Vừa may, trước mắt có thể nhìn thấy nó."

Mọi người nhìn theo hướng Hoa Thành chỉ, trong chốc lát, không tự chủ được đều dừng bước.

Tạ Liên nói: "..... Đó chính là.....'Đồng Lô' sao?"

Hoa Thành nói: "Không sai."

Hướng Hoa Thành chỉ là một ngọn núi lớn ở thật xa thật xa.

Xa cuối chân trời, cao tận trời xanh, áp đảo dãy núi phía trên, phủ bằng một màu xanh lam trầm lắng, đỉnh núi có một biển gió mây lượn lờ, lấp ló đọng lại một tầng tuyết trắng, dường như quanh năm đều không tan chảy.

Hoa Thành nói: "'Đồng Lô', là một ngọn núi lửa còn hoạt động, cũng là toàn bộ trung tâm núi Đồng Lô. Quỷ Vương xuất thế là lúc đó nó thức tỉnh."

Tạ Liên nói: "Núi lửa bùng nổ?"

Hoa Thành nói: "Đúng vậy. Tuyệt cảnh Quỷ Vương, chính là sự kết hợp của lửa thiêu, dung nham, cùng với sự xuất thế của những tai họa hủy thiên diệt địa"

Tưởng tượng ra hình ảnh đôi mắt đỏ rực điên cuồng kia, Tạ Liên hơi ngẩn ra.

Bùi Minh nói: "Quá xa. Đi với cái tốc độ này, không tính thời gian chém giết quỷ trên đường thì cũng sẽ mất rất nhiều thời gian."

Tạ Liên gật đầu, nói: "Cho nên các thời kỳ chém giết thuở khai sơn, giống như một quá trình sinh nở gian nan."

Hoa Thành cười nói: "Ca ca so sánh như thế thật kỳ diệu." Nói xong, bỗng nhiên dừng bước, nói, "Tới rồi."

"???"Tạ Liên nói, "Nhanh như vậy sao?"

Hoa Thành nói: "Tới rồi. Nhưng mà, không phải đến Đổng Lô, mà là đến thần điện Ô Dung."

Quả nhiên, chính giữa khe vực phía trước, xuất hiện một tòa thần điện xiêu xiêu vẹo vẹo cao lớn.

Đây là lần thứ hai bọn họ thấy được thần điện Ô Dung, Tạ Liên cơ hồ nhìn không được muốn dụi mắt, hoài nghi nói: "Tòa thần điện này là thật sao?"

Không thể trách Tạ Liên hỏi thế, trên thực tế, tất cả mọi người đều hoài nghi tòa thần điện có phải thật hay không. Bởi vì, nó xuất hiện thật sự quá đột ngột.

Nó căn bản không nên xuất hiện ở đây. Có ai thấy qua một cái thần điện xuất hiện ở nơi thăm thẳm cùng sâu hun hút như thế này chưa? Đây là cái kiểu phong thủy chó má gì thế?

Nghĩ cũng không ra tại sao nó lại ở đây, đáng lẽ ra ít nhất cũng phải nằm một bên chõ, nhưng mà hình như thần điện này cố tình nằm chính giữa ở đây đây, giống như một kẻ ngang ngược ngỗ nghịch thích trực tiếp chặn đường!

Bùi Minh trầm giọng nói: "Có thứ khác thường tất có yêu quái, mọi người chú ý."

Linh Văn thì ở trên vai Bùi Túc nói: "Chư vị, nếu các người không muốn vào bên trong nó, kỳ thật cũng có thể bay qua vách núi mà đi."

Tạ Liên lại nói: "Không. Chúng ta vào xem bức tranh bên trong."

Hoa Thành nói: "Ca ca yên tâm, muốn xem thì xem, không có gì phải lo."

Hoa Thành vừa nói xong, mọi người đều an tâm không tả được, đoàn người chậm rãi tới gần, trước thần điện kia, cũng chưa xuất hiện cái gì bất thường. Bước qua cửa, tiến vào đại điện, quả nhiên, vách tường của thần điện này cũng là do lửa thiêu cháy đen hết, khây nhẹ mỏng tường như lần trước, quả nhiên cũng rớt xuống những mảng cứng đen nhỏ.

Tạ Liên vừa bắt đầu vẫn luôn hết sức cảnh giác, một lát sau, cảm thấy cũng không có thứ gì đánh lén liền thoáng an tâm, vì thế, nói: "Ra tay thôi."

Không bao lâu, vách tường cháy đen "được bảo vệ" bị bóc ra, sau đó lộ ra một bức tranh. Tạ Liên cùng Hoa Thành nhìn nhau, cùng nhau nghiên cứu tỉ mỉ.

Nội dung bức tranh trong tòa trong thần điện này hoàn toàn không giống bức lần trước. Bọn họ bắt đầu xem tầng thứ nhất, một thiếu niên thanh tuấn vận bạch y ngẩng ở trên một chiếc giường ngọc, nhìn tư thế, hình như đang tĩnh tọa, hai mắt nhắm nghiền. Nhưng mà, cũng không an ổn.

Hắn mày nhíu chặt, trán dường như còn chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh, có vẻ như đang bị thứ gì đó tra tấn. Đứng ở một bên, có bốn nhân vật vây quanh, biểu tình trên mặt toàn lo lắng sốt ruột, bốn người này giống

như bốn người được vẽ phía dưới Thái tử Ô Dung trong bức tranh lần trước họ nhìn thấy, trang phục đều giống như đúc. Tiếp tục nhìn xuống dưới, lớp bảo vệ bong ra từ từ, chưa bóc hết mà Tạ Liên đã thấy được một ít màu đỏ đỏ, Tạ Liên hơi hơi nhú mày, nói: "Kỳ lạ."

Tạ Liên vươn tay nhẹ nhàng chạm vào vách tường, hoài nghi nói: "Bức tranh này không phải được bảo vệ tốt lắm sao?" Nét vẽ cùng màu sắc, đều rất mơ hồ, mông lung, phẳng phất bị bao phủ bởi một tầng khói nhẹ, mờ mờ ảo ảo. Chỉ là nếu bức tranh này do phép thuật biến thành, thế sao mà có vẻ nó không được bảo vệ tốt hơn so với bức tranh thật vừa rồi? Hoa Thành cũng ngưng thần nhìn kỹ, nhú mày, nói: "Chờ một chút."

Mà chờ đến mấy mảng đen bị tróc ra hoàn toàn, sau khi nhìn thấy được hình ảnh trên đó, bọn họ lui lại mấy bước, sóng vai nhìn nó. Hô hấp Tạ Liên hơi cứng lại, da đầu đột nhiên tê dại một trận.

Tạ Liên nói: "Đây là..... Địa ngục sao?"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

156

CHƯƠNG 156: NÚI CAO ĐƯỜNG XA HIỆP LỘ KHÔNG THÔNG (2)

Hoa Thành trầm giọng nói: "Không. Là người."

Đúng là người. Bởi vì, được vẽ giữa bức họa, là chi chít phòng ốc, cây cối, đoàn người, nhưng mà, bọn họ tất cả đều bị bao phủ trong một biển lửa vô biên vô hạn cùng dung nham đang dịch chuyển. Mới vừa rồi Tạ Liên nhìn không ra màu đỏ, lại chính là màu của lửa.

Phòng ốc cùng cây cối đều bị thiêu đốt, trên người ai cũng đang bén lửa, gào thét chói tai, gương mặt vặn vẹo đến mức quá chân thật, Tạ Liên bên tai dường như có thể nghe thấy bọn họ gào thảm thiết. Mà ngay giữa bức tranh, vẽ một ngọn núi cao đỏ rực, giống như một pho tượng được nung đỏ trên một cái lò khổng lồ, rất là đáng sợ. Dung nham nóng chảy cùng với lửa, tất cả đều từ miệng ngọn núi này phun trào ra.

Tạ Liên nói: "Vậy ý nghĩa của bức họa này là... Núi lửa bùng nổ, Ô Dung diệt quốc?"

Hoa Thành nói: "Đúng. Cũng không đúng."

Tạ Liên sáng tỏ, nói: "Cách nói này không chuẩn xác. Bởi vì đây là... Mộng."

Phía dưới bức thảm kịch nhân gian này, hẳn là miêu tả cảnh trong mơ của Ô Dung Thái tử. Ô Dung Thái tử cùng tứ hộ pháp thiên thần quanh thân đều được miêu tả có kim quang, hẳn lúc này bọn họ đã phi thăng. Mà hẳn đang bị ác mộng tra tấn, cho nên nội dung cảnh trong mơ, nét vẽ và màu sắc đều là "Giả", đối lập với "Thật".

Có Thần Quan pháp lực hùng mạnh, thiên phú dị bẩm, nhìn thấy được một vài sự việc sau này, liền có thể ở trong mộng nhìn trộm tương lai. Cũng chính là tiên đoán mộng. Không biết cảnh trong mơ của vị Ô Dung Thái tử này, có trở thành sự thật hay không? Ô Dung quốc có phải diệt vong như vậy không?

Tạ Liên nói: "Câu chuyện trong bức tranh này tiếp theo bức trước đó, nhất định có người muốn cho chúng ta biết một số chuyện. Ta nghĩ, thời điểm chúng ta đi đến khu vực cuối cùng của "Đông Lô", nhất định có thể cởi bỏ rất nhiều nghi vấn."

Đúng lúc này, Linh Văn nhìn ngoài ra cửa sổ, nói: "Chư vị, có một chuyện, ta phải hỏi một chút, các người có cảm thấy kỳ quái hay không?"

Bùi Minh nói: "Chỗ nào kỳ quái?"

Linh Văn nói: "Không biết có phải do ta nhớ nhầm không, nhưng hai bên vách núi này, trước đó gần như vậy sao?"

Mọi người đồng thời nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả nhiên, mới vừa rồi khi bọn họ tiến vào, khoảng cách giữa vách núi bên ngoài và cửa sổ, cách nhau khoảng một trượng, nhưng mà, giờ phút này lại dần đến cực gần, giống như sắp khít lại.

Tạ Liên định đi qua kiểm tra, lại nghe được một tràng "Rắc rắc rắc rắc" rồi lại "cót két cót két" giống như gỗ và gạch đá đang bị đè ép lại.

Cái này, tất cả mọi người đều cảm giác được, nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Gạch dưới chân đang rung động, trần nhà phía trên cũng đang run rẩy, một khối rồi hai khối, đá vụn ào ạt rơi xuống. Bùi Minh nói: "Động đất?"

Vừa dứt lời, vách tường đã bị vẩy đến uốn cong lại. Tạ Liên nói: "Không phải động đất! Là..."

Không phải, mà là hai bên vách núi, đang ép tòa Ô Dung điện ở giữa này lại!

Không kịp giải thích, y quát: "Chạy mau!"

Không cần y nói, Bùi Minh đã một chân đá đổ vách tường, mở ra một lối đi. Mọi người phá tường mà ra, chạy về phía trước, nhưng mà, bọn họ vẫn đang chạy trong Ô Dung thần điện, bởi vì tòa thần điện này quá sâu, ngoại trừ một tòa đại điện, mặt sau còn có rất nhiều thiên điện, tiểu điện, hương phòng, đạo phòng, vân vân, vì thế, mọi người đành phải chạy một mạch, dọc đường liên tiếp phá tường đập cửa, vào lúc này, cách ra khỏi nhà của Võ Thần lại lần nữa giúp ích. Nhưng mà, mới xuyên qua hai tòa tiểu điện, một tảng đá lớn cao cỡ nửa thân người đột nhiên nện vào một bên chân Tạ Liên. Nóc nhà đang bị đập phá, là do đất đá đang không ngừng rơi xuống từ hai vách núi phía trên!

Tiếng động rầm rầm, càng nhiều khối đá lớn đang rơi xuống.Ồạt như nước sông, trực tiếp đánh sập toàn bộ trần nhà, nhỏ cỡ đầu người, từ trên cao rơi xuống, uy lực cũng khiến người ta sợ hãi đến cực điểm, còn may có một tầng nóc nhà chống đỡ, hơn nữa mọi người thân thủ đầu không tãi, né tránh kịp thời. Chỉ có Hoa Thành là vô cùng nhàn nhã, Tạ Liên chạy vụt qua, chợt nghe hắn bên cạnh nói: "Ca ca, qua đây đi?"

Quay đầu nhìn lại, Hoa Thành theo sát bên cạnh cách y một bước chân, vững bước như bay, không biết từ đâu lấy ra cây dù đỏ kia, đang ở dưới tán dù mỉm cười nhìn y. Mà những tảng đá trên trời giáng xuống kia đập lên mặt dù, Hoa Thành một tay bung dù, ngay cả một chút lay động cũng không có!

Tạ Liên lập tức trốn đến phía dưới tán dù của hắn, nói: "Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, may mà có Tam Lang."

Hoa Thành cười khẽ, quan tâm đem dù nghiêng về phía y, nói: "Nhích qua đây một chút."

Mặc dù lúc này không thích hợp, Tạ Liên vẫn không nhịn được trong lòng khẽ rung động, nói: "Đệ chống có mệt hay không? Muốn ta giúp đệ cần hay không..."

Mấy người còn lại trốn đến đền cu ồng, thấy bọn họ bên này thoải mái như thế, đầu chịu không nổi, nhin không được nói: "Này, vậy thật quá bất công đi!"

"Hoa Thành chủ có thể hỏi ngài còn dư dũ không?!"

"Có thể mượn chỗ đứng trốn một chút không?!"

Hoa Thành giả vờ cười nói: "Không có. Không thể."

Đang lúc mọi người lên tiếng kháng nghị, Tạ Liên cũng có chút ngượng ngùng, nói: "Ngọn núi này thật kỳ quái!" Nói xong liền lén chu ần đi ra, Hoa Thành lại ngấm ngầm ôm lấy y, vừa đi vừa thông dong mà giảng giải cho y, nói: "Ca ca nói đúng rồi, núi này thật kỳ quái, ranh ma quái gở. Núi Đ ồng Lô có ba ngọn núi lớn, chia ra thành "Lão", "Bệnh", "Tử", tuy rằng so với núi bình thường không khác gì, nhưng có thể tự động đi lại trong phạm vi núi Đ ồng Lô, cho nên, có người dùng chúng nó xem như là dấu hiệu nhận biết của núi Đ ồng Lô."

Phía trên đá rơi đền cu ồng, dưới tán dù lại là một vùng yên ả. Tạ Liên nói: "Thì ra là thế! Ngọn núi trước kia cản đường chúng ta khi Dung Quảng nguyện trang thành Đoạt mệnh khoái đao ma, chính là một trong ba ngọn này sao?"

Linh Văn trên lưng Bùi Túc nghiêng ngả lên xuống, vẫn cố gắng giao lưu, nói: "Thảo nào Ô Dung thần điện này lại xây giữa "hẻm núi" quỷ dị như vậy, sợ rằng chỗ nó vốn dĩ được xây không dở hơi như vậy, là hai tòa sơn quái kia chủ động giáp công lại đây!"

Tạ Liên nói: "Có đi ầu, 'Sinh Lão Bệnh Tử', đã có 'Lão' 'Bệnh' 'Tử', thế còn 'Sinh' đâu?"

Hoa Thành nói: "Thật đáng tiếc, không có 'Sinh'. Ít nhất đệ chưa thấy qua."

Tạ Liên nói: "Ý bảo không có đường sống sao? Thật đúng là tàn khốc!"

Ngay sau đó, Bán Nguyệt nói: "Vách núi vẫn đang áp sát lại."

Bọn họ mới vừa tiến vào hẻm núi, đường núi rộng khoảng vài chục trượng, càng đi càng hẹp, đường đi đến trước cửa Ô Dung thần điện còn chưa đến mười trượng, mà hiện tại, khoảng cách giữa hai bên vách núi chưa vượt quá ba trượng, phòng ốc cùng vách tường đều bị nén đến nhẵn dẹt, bởi vì Ô Dung thần điện sử dụng nguyên liệu xây dựng là loại thạch đá cứng cáp, làm hai bên vách núi

bị vướng lại, nhưng cũng không thể duy trì được bao lâu, cuối cùng cũng bị nghiền đến vỡ vụn.

Bùi Minh nói: "Trước sau gì cũng không đi được, phá từ phía trên mà đi lên thôi! Hứng mưa đá mà đi cũng không sao, đánh nát đá đang rơi xuống là được!"

Tạ Liên lại nói: "Không được! Bây giờ chỉ còn một phòng ở đó, hướng lên trên đi lỗ như hai ngọn sơn quái giữa chừng khép lại liên tục tiếp bị kẹp chết!"

Trong lúc nói chuyện, hai bên ép đến càng nhanh hơn, rắc rắc rắc rắc, chỗ nương thân của mọi người rộng không đến hai trượng. Dưới tình huống như thế, Linh Văn vẫn không thể động đậy, nhin không được nói: "Chư vị, có thể nhanh một chút tìm cách gì hay không? Nếu không thể nói, có thể thả ta ra để ta tự mình tìm cách không? Ta không muốn cứ như vậy mà bị ép chết, cảm ơn?"

Lửa cháy tới mức, đâu thể dễ dàng nghĩ ra được biện pháp như vậy? Không gian chỗ ẩn nấp lại tiếp tục thu nhỏ, lui lại chỉ còn khoảng chỉ đầu dài của một người, Bùi Minh bỗng nhiên quát một tiếng, nhảy ngang lên cao. Hai tay của hắn để bên trái vách núi, hai chân để ở vách bên phải, toàn thân biến thành một "Que xiên", vắt ngang giữa hai ngọn núi to, nói: "Cho dù có bị kẹp chết, ta con mẹ nó cũng không muốn bị thứ đồ chơi này kẹp. Ta trước tiên chống đỡ, các người mau mau nghĩ cách đi!"

"..."

Mọi người đều bị một chiêu này của hắn làm kinh hãi, Linh Văn miễn cưỡng giơ ngón cái lên với hắn, nói: "Lão Bù, thật anh hùng!"

Bù Minh cắn răng nói: "Khách khí!"

Sức mạnh của Võ Thần thì không cần nhiều lời, hai vách núi kia đang đến gần, nhưng hình như bị Bù Minh kiên quyết chặn lại, rơi vào cục diện bế tắc. Nhưng đây là do Bù Minh dồn hết toàn bộ pháp lực vào, chắc chắn không chống đỡ được lâu, Tạ Liên đang nhanh chóng nghĩ cách thoát thân, hai ngọn núi kỳ quái đang dần chiếm ưu thế, ép đến đâu gối Bù Minh hơi cong lại. Thấy tình hình bất lợi, Bù Túc nói: "Tướng quân, để ta lại giúp người!" Một tay lấy bả vai Linh Văn ném cho Bán Nguyệt, cũng gia nhập vào hàng ngũ xiên que người. Nhưng hắn lúc này đang là phạm nhân, làm gì có thần lực? Ngược lại Cẩm Y Tiên trên người Linh Văn thì có thể, nhưng mà hắn lại quá nguy hiểm, thả ra chỉ sợ thêm dầu vô lửa, chẳng khác nào đã rơi vào hang sói còn đạp phải rắn độc. Vì vậy, Bán Nguyệt bỏ Linh Văn lại, nói: "Ta cũng đến."

Nhưng mà, thân hình nàng ta dù sao cũng là tiểu cô nương, không bị được hai nam nhân cao lớn tay chân đâu dài kia, lùn hơn một khúc, xiên cũng không đụng được hai vách núi, đành phải chường lên lưng Bù Túc, truyền pháp lực cho hắn, Bù Túc lúc này mới cùng Bù Minh chậm rãi thẳng hai chân ra. Hai người dồn hết sức mạnh lên, đỏ hết cả mặt, gân xanh nổi lên, mà Hoa Thành có pháp lực mạnh nhất trong nhóm thế nhưng lúc này thờ ơ xoay xoay dù đỏ, không có chút hăng hái nào. Đột nhiên, Tạ Liên vỗ bàn tay một cái, nói: "Có! Có có có!"

Có cách rồi! Tạ Liên nói: "Nếu trước sau cùng phía trên đầu không lên được, vậy ta đi xuống! Chúng ta đào một cái hang để tránh đi!"

Linh Văn lập tức nói: "Ý kiến hay! Xin ngài bắt đầu liền đi!"

Bù Minh cắn răng nói: "Vậy... Phiền người... Nhanh lên một chút...!!!"

Tạ Liên nói: "Được được được!" Sớm đã dùng Phương Tâm điền cuồng đào bới một cái hang dưới mặt đất, đào đến đất đá bay đầy trời bùn đất văng tung tóe. Hoa Thành đứng một bên bung dù cho y, chẳng những

không phụ, trái lại còn khuyên nhủ: "Ca ca, đừng đào, ng ẫ xuống nghỉ ngơi đi."

Mọi người không nhin được, đầu nói: "Hòa Thành chủ!!!"

Hoa Thành nói: "Hả? Gọi ta làm gì?"

Linh Văn ng ẫ phịch trên mặt đất, nói: "Hoa Thành chủ, ngài cùng Thái tử điện hạ cũng ở chỗ này, nếu có cách gì có thể chỉ ra một chút không?

Dù sao tất cả mọi người đều không muốn biến thành nhân thịt bị đá kẹp lại." Còn có một câu tất cả mọi người đều không giữ mặt mũi mà nói ra: Nếu không có cách, có thể phi ền người cũng đi lên đây làm xiên người không? Tạ Liên tuy sốt ruột, nhưng vẫn theo bản năng tin tưởng hẳn, vừa một tay đào hang, vừa nói: "Tam Lang, đệ có phải có cách gì không?"

Hoa Thành cười nói: "Ca ca tạm thời chờ một chút, không cần huynh xuống tay, lập tức sẽ ổn."

Lúc này đầu là lửa cháy đến mông r ẫ, tuy rằng tất cả mọi người nghĩ hẳn hẳn là có cách, nhưng vẫn nhin không được cảm thấy cái mông nóng muốn chết r ẫ. Linh Văn đang muốn nói lại, Tạ Liên lại bỗng nhiên nói: "Tiếng gì vậy?"

Trong lúc đất đá đang r ềm r ềm từ trên trời rơi xuống, xuất hiện một âm thanh kỳ quái, đang rất nhanh tiến lại. Răng rắc! Răng rắc rắc! Cực nhanh, cực nhanh, hình như đã nghe ở đâu r ẫ, Tạ Liên ngưng diên cu ồng đào hang, nói: "Cái này...cái này chẳng lẽ là?!"

Vừa dứt lời, bên chân y đột nhiên sụp xuống một mảng, bên dưới lộ ra một cái hang tối đen đủ cho hai người chui vào. Trong hang, có tiếng xềng vang lên, phát ra ánh sáng trắng như tuyết!

Xềng th ền của Địa Sư!

Xềng kia vẻ ngoài phát sáng, mau chóng lù vào trong động. Hoa Thành nói: "Muộn một chút, nhưng cũng đuổi kịp r ẫ. Đi thôi."

Tạ Liên chưa kịp nói câu nào, Linh Văn xuống trước đi mất hút vào trong hang, lại đến Bán Nguyệt cùng Bùi Túc và Bùi Minh. Mất đi hai cái xiên ở giữa, hai ngọn sơn quái đột nhiên nhanh chóng khép lại, Hoa Thành ôm thắt lưng Tạ Liên, nói "Đi mau!" rồi ôm y, nhảy vào trong đường hầm. Tạ Liên chỉ thấy một mảng tối đen, lập tức, phía trên truyền đến tiếng ken két vang dội. Hai ngọn núi to rồi cuộc đã đụng vào nhau!

Nếu như bây giờ bọn họ vẫn đang ở trên đó, chắc chắn đã bị nghiền mỏng.

Ổn định lại tinh thần, trong bóng tối bùng lên hai ngọn lửa nhỏ. Tạ Liên nhìn đường hầm bọn họ đang đứng một chút, không rộng không hẹp, trật tự ngăn nắp, không hồ là thông đạo do xẻng thần của Địa Sư đào. Mấy người bọn họ đều quỳ rạp xuống đất cúi đầu xuống, lấy hơi lại một chút. Hoa Thành buông eo y ra, Tạ Liên cũng đem bàn tay vô ý đặt trên đầu vai hắn xuống, nhìn về phía hắc y nhân đang ôm cái xẻng kia.

Hắc y nhân kia đang nghỉ xả hơi, đặt xẻng xuống, lau lau mồ hôi lạnh. Tạ Liên đến gần vài bước, chăm chú quan sát. Người này nhìn qua là một thanh niên gọn gàng sạch sẽ, cũng có chút thanh tú, tướng mạo có thể nói cũng được bảy phần, có đi đầu, nhưng lại không có cá tính gì. Nói vậy, nhất định là kiểu người vô cùng mờ nhạt.

Tạ Liên đi tới phía trước hắn, hắc y nhân kia ngẩng đầu, nói: "Thái tử điện..."

Không đợi hắn nói xong, Tạ Liên đã một phát bắt lấy kinh mạch hắn, nói: "Phong Sư đại nhân đang ở đâu?"

Hắc y nhân sửng sốt, nói: "Hả? Cái này...ta đây cũng không biết."

Tạ Liên thở hắt một cái, nghiêm nghị nói: "Hắc thủy các hạ cần gì lại đóng kịch? Ngài báo thù là chuyện của ngài, ta không tiện nói cũng sẽ không nói tới, nhưng Phong Sư đại nhân cùng ngài tốt xấu gì cũng có giao tình, mong rằng..."

Lúc này, Linh Văn xen lời y: "Hắc Thủy? Thái tử điện hạ, sao ngươi lại cho rằng hắn là Hắc Thủy? Mặt nhìn đâu có giống."

Tạ Liên quay đầu lại, ngờ vực nói: "Bởi vì hắn giữ xẻng thần của Địa Sư. Hơn nữa, chữ vị chưa học qua thuật biến hình à? Gương mặt này nhìn tầm thường không có gì đặc biệt, ném vào giữa đám người lập tức tìm không ra, tất nhiên là mặt giả rồi."

Trước hết nói về thuật biến hình, hiện tại gương mặt của thanh niên áo đen này, lại hoàn hảo phù hợp với kỹ năng xuất sắc nhất của việc tạo ra một gương mặt giả: tầm thường không có gì đặc biệt.

Dù cho có nhìn mặt hắn suốt một canh giờ, ngủ một giấc, ngày thứ hai thức dậy đến hắn trông như thế nào cũng quên mất không còn một mảnh, còn không phải mặt giả thì là gì?

"..."

Nhưng mà, một lát sau, thanh niên áo đen kia nói: "Xin lỗi, Thái tử điện hạ, thế nhưng, ta... ta, thực sự lớn lên đầu trông như vậy."

"..."?

Hoa Thành nói: "Đây cũng chính xác chính là hình dáng của hắn."

Hóa ra, đây chân chính là một gương mặt "người qua đường" trời sinh.

Tạ Liên che trán lại, chốc lát, đổi thành chấp tay trước ngực, khẽ khom người nhận lỗi nói: "...Thực xin lỗi."

Y đột nhiên lại trước mặt người khác, nói thẳng người ta lớn lên gương mặt tầm thường không có gì đặc biệt, ném trong một đồng người tìm không ra. Biết phải làm sao, bởi vì...khuôn mặt này, thật sự là kiểu mẫu quá chuẩn mực của thuật biến hình mà...

Thanh niên áo đen kia cũng vô cùng xấu hổ, khoát tay nói: "Không sao không sao, sớm đã quen rồi..."

Linh Văn liền nói: "Dẫn Ngọc điện hạ, lần này may mà nhờ có người."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

157

CHƯƠNG 157: NÚI CAO ĐƯỜNG XA HIỆP LỘ KHÔNG THÔNG (3)

Nghe được tiếng gọi này, Tạ Liên ngơ ngác, lúc này mới chú ý tới, giọng nói của thanh niên này có chút quen thuộc, y hẳn đã nghe qua mấy lần, nhìn xuống một chút liền thấy cổ tay người này. Mặc dù cổ tay bị tay áo che kín, nhưng Tạ Liên có thể chắc chắn, chỗ đó, nhất định che kín một chú xiềng xích.

Bùi Minh cũng đứng lên, tiến một bước xác nhận thân phận của thanh niên mặc hắc y này: "Dẫn Ngọc điện hạ? Thật đúng là, không nghĩ đến sẽ ở nơi này gặp phải người. Người đây là..."

Dẫn Ngọc đưa ngón tay gãi gãi sống mũi, cũng đáp lại, nói: "Linh Văn chân quân, Bùi tướng quân, Tiểu Bùi tướng quân."

Đột nhiên, một thanh âm hừ nói: "Dẫn Ngọc? Người chính là tên bị sư đệ đánh bại thảm hại Dẫn Ngọc? Bị cách chức không nói, lại còn xui xẻo đi làm thuộc hạ Quỷ Vương, so với tên Quyên Nhất Chân

gì đó, người thật đúng là kém cỏi, thua thiệt người vẫn là sư huynh hẳn đâu..."

Giọng nói này chính là Dung Quảng trong hũ phát ra ngoài. Bùi Túc lập tức đặt một tấm bùa lên để cho hắn im miệng.

Mặc dù, ở dưới trướng Quân Ngô là tên hầu lãn lộn, dưới tay Hoa Thành cũng là tên hầu lãn lộn, cũng không có gì khác nhau, nhưng thân quan năm xưa, xưa là thân quan bây giờ là quỷ, lúc này lại cùng đồng sự năm xưa ở chung một chỗ, không khí tràn đầy sự lúng túng. Mọi người cũng

không biết nên nói cái gì, vì vậy, Dẫn Ngọc không thể làm gì khác hơn là yên lặng xoay người, cần xẻng Địa sư tiếp tục đào đất.

Một bên đào hầm, một bên đi theo sau, Bùi Minh còn bắn khoản tung tích của Thanh Huyền, nói: "Hoa Thành chủ và Hắc Thủy Trầm Tru quả nhiên có liên hệ. Nhớ lúc đầu ta hỏi Thái tử điện hạ, Thái tử điện hạ còn thay các hạ chối bỏ trách nhiệm, nói các hạ cùng Hắc Thủy Huyền Quỷ không quen, nhất định không biết tung tích của hắn. Đã tìm được xẻng địa sư, phiền có thể thông báo với hắn một tiếng hay không, nếu như hắn không giết Sư Thanh Huyền, liệu có thể đem người trả lại?"

Hoa Thành lại nói: "Người sai rồi. Ta không hề biết tung tích của Hắc Thủy."

"Như vậy cái xẻng làm sao ở đây?"

Hoa Thành nói: "Ta nhặt được."

"..."

Hắn cây ngay không sợ chết đứng không thừa nhận, người ta cũng không thể nào bắt hắn, huống chi tình hình bây giờ, mọi người còn phải nhờ hắn, Bùi Minh không thể làm gì khác hơn, nói: "Được rồi. Vận may của Hoa Thành khá tốt, tiện tay cũng có thể nhặt được pháp bảo."

Linh Văn bị Bùi tức khiêng trên vai theo thói quen nói: "Đó là pháp bảo Xẻng của thần quan trên Thiên Đình, Hoa Thành chủ có phải nên trả vật về chỗ cũ hay không ..." Còn chưa nói hết liền kịp nhận ra, nàng hiện tại không còn đảm nhiệm chức vụ trên thượng Thiên Đình, không cần phải giúp đỡ nợ, liền ngậm miệng.

Tạ Liên xoa xoa mi tâm, còn đang suy nghĩ có nên lên hỏi một câu hay không, liền nghe Hoa Thành dùng thanh âm chỉ có y mới có thể nghe được thấp giọng nói: "Hắc Thủy ném đi. Sau khi không cần giả thành Địa sư hẳn liền đem cái xẻng vứt ở trên đường Chợ Quỷ. Vào núi Đổng Lô trước, đừng nghĩ có lẽ sẽ hữu dụng, nên liền phái người trở về lấy."

Tạ Liên nói: "Thì ra là như vậy, ta còn tưởng rằng có thể biết được tung tích của Phong Sư đại nhân...Xềng quý cầm tới ứng phó sơn quái là vừa vặn, Tam Lang thật sự cân nhắc chu toàn, không để sót."

Hoa Thành nói: "Đương nhiên năm đó bị sơn quái này đuổi, trí nhớ dài hạn thôi."

Tạ Liên không khỏi nghĩ một chút, dáng dấp của lính mới Hoa Thành khi mới vào Đồng Lô, lúc này, trong bóng tối lại sáng lên vài ngân quang nho nhỏ, là Tử Linh điệp phát ra ánh sáng, làm vật chiếu sáng. Tạ Liên nhẹ nhàng nâng một Tiểu Bướm bạc, nhìn về phía trên, nói: "Sơn quái này rốt cuộc là cái gì? Tại sao phải công kích chúng ta?"

Hoa Thành nói: "Khó nói là cái gì. Lúc ta tới, chúng đã tồn tại từ lâu rồi. Tuy nhiên, chúng ngược lại không phải công kích chúng ta, đối với những người muốn tiến vào núi Đồng Lô, chúng sẽ ngăn cản. Ngăn cản không được, liền công kích."

Tạ Liên nói: "Không khác với công kích sao? Nghĩ như vậy, ngược lại đúng với mục đích của chúng ta. Bây giờ Vũ Sư đại nhân cùng Kỳ Anh điện hạ đều ở núi Đồng Lô, hi vọng bọn họ sẽ không gặp nguy hiểm."

Dẫn Ngọc liên tục đất đào đất mở đường, lúc nghe Tạ Liên nói đến Quyên Nhất Chân, động tác dường như dừng lại một chút. Tạ Liên chú ý tới, quét mắt nhìn hắn một cái, nhớ tới lúc trước hắn mang mặt nạ, gặp qua Quyên Nhất Chân một lần, nhưng lúc đó, biểu hiện của Dẫn Ngọc tựa như hoàn toàn không biết đó là Quyên Nhất Chân, nếu như Quyên Nhất Chân biết người đứng ở trước mặt chính là sư huynh hắn, sẽ như thế nào?

Linh Văn miễn cưỡng ngẩng đầu, nói: "Dẫn Ngọc điện hạ, Kỳ Anh tới chỗ ta nhờ tìm người rất nhiều lần, vì sao người nhiều năm mai danh ẩn tích, một chút tin tức cũng không?."

Dẫn Ngọc dừng một chút, nói: "Thật sao?"

Linh Văn nói: "Thật. Khi người mới vừa đi xuống, hắn gần như một ngày tới một chuyến, sau đó cũng không có tin tức, liền ba ngày qua một

chuyến, một tháng qua một chuyến, đến trước đây không lâu, một năm cũng phải tới một chuyến. Hắn vẫn cảm thấy vụ việc cầm y tiên đó giữa các người có hiểu lầm, muốn nghe người giải thích, giúp người đi giải thích lại với người khác."

Dẫn Ngọc không nói lời nào, chỉ thở dài, đào hố mạnh hơn. Tạ Liên trầm nghĩ: "Hắn không muốn nhắc lại nữa."

Linh Văn cũng là người thông minh, hiểu được, liề n im miệng không nói, để Dẫn Ngọc tập trung mở đường. Không biết qua bao lâu, Dẫn Ngọc mới nói: "Thành chủ, Thái tử điện hạ, chúng ta đã đi được ba mươi dặm, tiếp tục đào sao?"

Xẻng địa sư ở trong đất thì xúc nhanh như gió, tựa như đang cắt đậu hủ, hơn nữa không có bất kỳ đất vụn chất đống, cộng thêm đoàn người đang muốn chạy trốn, đi so với trên mặt đất còn nhanh hơn, lại một h ồi liề n vọt ra ba mươi dặm. Tạ Liên nghe hắn hỏi mình, hơi cảm thấy kỳ quái, nhẹ nhàng nói: "Người không cần hỏi ta."

Hoa Thành nói: "Hỏi ai đâu như nhau. Ca ca cảm thấy thế nào?"

Tạ Liên suy nghĩ một chút, nói: "Lúc chúng ta bị sợn quái tấn công là đang ở thung lũng, ba mươi dặm hẳn đã đủ xa. Không khí dưới lòng đất không lưu thông, đi tiếp nữa sợ rằng sẽ bị choáng váng, đào lên đi."

Dẫn Ngọc đáp: "Dạ!" Lập tức thay đổi phương hướng, chuyển hướng đào lên trên, thậm chí còn đào đất thành nấc thang. Tạ Liên trầm nghĩ: "Người này làm phụ tá thật không tệ, tay chân lanh lẹ, không một câu nói nhảm."

Mọi người đi theo sau lưng Dẫn Ngọc, đi ra mấy chục nấc thang cấp, bỗng nhiên, Tạ Liên cảm giác dưới chân đạp phải một thứ cứng rắn nổi lên, không giống tảng đá cũng không giống bùn, cúi đầu ng ồi xuống, lấy tay đào trong chốc lát, hơi ngưng mi. Hoa Thành thấy, nói: "Ca ca, đừng động!" Nhưng mà, đã trễ, Tạ Liên đứng dậy, tay trái đã nâng lên một cái đầu lâu, tay phải cũng nâng một cái đầu lâu, nói: "Chư vị, có một vấn đề. Chúng ta hình như đào được một góc của bãi tha ma."

Mà Bùi Minh cũng từ một trong đất rút ra một cây xương đùi, thở dài nói: "Đúng vậy. Nhìn khúc xương này, khi còn sống chắc hẳn là hai chân thon dài, giai nhân tuyệt sắc, lại chôn xương nơi này, thật làm người ta thương tiếc."

Hoa Thành nói: "Thật đáng tiếc. Đúng là chân dài, nhưng cái này là xương của một nam nhân."

Bùi Minh vừa nghe không phải nữ nhân lập tức mất hứng, đem khúc xương ném xuống đất. Hoa Thành lại nói: "Chính xác mà nói, là tên quỷ biến thành xương nam nhân, cho nên, phía trên nhất định có độc thi."

Bùi Minh xòe bàn tay ra, quả nhiên, chỗ hai tay vừa cầm khúc xương kia hiện ra màu xanh xác chết. Linh Văn nói: "Người có thể bao tay mình lại không?"

Bùi Túc nói: "Thi, độc vô, phương. Đem, thân là thần quan, sau một lúc sẽ bình thường lại!"

Nói thật, kia cây xương đùi chẳng những thon dài, hơn nữa còn thật bền chắc, tràn đầy sinh lực, Bùi Minh vẫn nhặt nó lên, cuốn ở phần dưới một ít vải, xem ra là định dùng nó làm vũ khí, nói: "Thái tử điện hạ người cầm hai cái đầu lâu kia có làm sao không?"

Tạ Liên nhẹ nhàng đặt hai cái đầu lâu xuống, hướng mọi người mở ra hai tay. Hóa ra, lòng bàn tay của y cũng là màu xanh, thế nhưng màu xanh đang nhanh chóng biến mất.

Tạ Liên nói: "Thực không dám giấu. Đếm số lần ta trúng độc thi, không một ngàn thì cũng tám trăm, cho nên hiện tại sức đề kháng đã tốt vô cùng, chút độc thi này không sao."

Nghe lời này, mọi người đều thấy khôi hài, có chút cười. Hoa Thành hình như không dễ chịu lắm, đi tới, một cước đạp nát bấy hai cái đầu lâu kia.

Tạ Liên vốn đang an tâm, nhưng khi nghe được hai tiếng thô bạo, thậm chí là hung ác "Rắc rắc" vang lên, nhạy cảm hiểu được Hoa Thành không vui. Muốn hỏi một chút chuyện gì xảy ra, nhưng lại cảm thấy cái này là do mình gây ra, vậy nên không dám hỏi.

Ít sau, Hoa Thành đạm thanh nói: "Sao đào lâu như vậy?"

Đất này cách bề mặt đất, cùng lắm cũng chỉ có hai trượng, cho dù hướng phía trên đào sẽ hơi dài, nhưng cũng không nên đào thời gian lâu như vậy. Dẫn Ngọc buồn bực nói: "Ta cũng kỳ quái... Chờ một chút, đến rồi, đào thông!"

Hoa Thành mới vừa hỏi xong, xẻng địa sư liền đào ra một khoảng trống, dẫn lên trên, Dẫn Ngọc dùng xẻng đào ra một cái lỗ khá lớn, dẫn đầu nhảy ra, nói: "Chúng ta rangoài...?"

Mọi người đi ra ngoài, nhưng mà, sau khi chân đáp xuống "Mặt đất", cũng cảm kỳ quái. Bùi Minh nói: "Đây là mặt đất? Không phải đâu. Đây là nơi nào?"

Nơi bọn họ đi ra, tuyệt đối không phải mặt đất. Bởi vì, ánh sáng hết sức ảm đạm. Linh Văn nói: "Lúc này chúng ta đi thung lũng vẫn là ban ngày, không có lý do nhanh như vậy trời đã tối."

Mấy chỉ Tử Linh điệp mang theo ánh sáng yếu ớt bay ra ngoài, lượn quanh một vòng. Mọi người rốt cuộc thấy rõ bây giờ bọn họ đang đứng ở vị trí nào.

Đây là một sơn động lớn. Trống trơn rộng lớn, khung đỉnh cực kì cao, tựa như bầu trời đêm. Bốn phương tám hướng, rẽ ra vô số sơn động nhỏ, mỗi cái sơn động đều thông phương hướng khác nhau. Tạ Liên ngạc nhiên nói: "Chỗ này là do người đào bới hay là thiên nhiên tạo thành?"

Hoa Thành khoanh tay nhìn một cái, nói: "Thiên nhiên tạo thành."

Mặc dù, đối với Tạ Liên Hoa Thành vẫn là "hữu vấn tất đáp", nhưng Tạ Liên nhớ hẳn lúc này có một chút khác thường. Hoa Thành lại nói: "Lúc

nãy chọn chỗ này đào lên, phía trên vừa vắn bị đè bởi ngọn núi này. Đào vào bên trong ngọn núi này."

Tạ Liên gật đầu nói: "Thì ra là như vậy. Vậy chúng ta nhanh tìm đường đi ra ngoài đi."

Bùi Túc nói: "Nhưng, đi bên nào, bên, đó?"

Chuyện này thật sự là một vấn đề khó khăn. Trừ đi những thứ kia nhỏ đến người đâu không chui vào lọt lỗ nhỏ, còn lại người có thể thông qua động cũng có bảy tám tên. Tạ Liên ôm lấy cánh tay suy tư, Bùi Túc nói: "Phân nhóm được không? Vậy là nhanh nhất."

Tạ Liên buông cánh tay xuống, nói: "Không nên. Chia nhau hành động là đại kỵ, lỡ như có cái gì mai phục ở chỗ tối, sẽ rất dễ dàng bị tấn công. Dù chậm chút tìm ra con đường chính xác, cũng không nên phân tán."

Bùi Minh cầm trong tay cái xương bắp đùi kia làm thành vũ khí mới, tựa hồ vô cùng thích thú, vừa khua vừa nói: "Vậy thì hành động chung đi, đi bên này trước."

Vì vậy, mọi người chọn một con đường, đồng loạt hành động. Hoa Thành cùng Tạ Liên đi trước dẫn đầu. Yên lặng đi một hồi, Tạ Liên thử thăm dò nhỏ giọng nói: "Tam Lang?"

Hoa Thành sắc mặt đã sớm hòa hoãn lại, nói: "Ca ca muốn hỏi cái gì sao?"

Tạ Liên cũng không tiện hỏi hấn mới vừa rồi có phải có chút tức giận, thuận miệng nói: "Không có gì. Liền... Sơn động này đầu quanh co khúc khuỷu giống như ruột, đi có chút choáng váng."

Hoa Thành nghe, lập tức nói: "Vậy có muốn hay không nghỉ ngơi một chút?"

Hoa Thành không có nửa lời đùa giỡn. Tạ Liên vội nói: "Không cần không cần." Phía sau Bùi Minh nói: "Ta không nghe lầm chứ, Thái tử điện

hạ, người đi trên đường sẽ còn choáng váng à?"

"..." Tạ Liên cũng cảm giác mới vừa rồi câu này thuận miệng nói càn có chút mất mặt, tốt giống một thoại hoa thoại, làm bộ không nghe thấy Bùi Minh, nghiêm nghị nói: "Chư vị, phía sau nhất định phải theo sát chút, sơn động này nhiều chỗ rẽ dễ dàng sanh sự..."

Vừa nói vừa nói, y quay đầu nhìn lại, nhưng sưng sốt, bắt lại Hoa Thành, nói: "Tam Lang!"

Hoa Thành nói: "Cái gì?" Theo quay đầu, cũng là giữa chân mây nhú một cái.

Phía sau bọn họ, lại không có một bóng người!

Ngay tại một câu trước, Bùi Minh vẫn còn ở sau lưng y cách đó không xa giẫm cột, mà hiện tại, trong sơn động u ám trống rỗng chỉ còn lại hai người bọn họ. Hoa Thành lập tức nắm vai Tạ Liên, trầm giọng nói: "Ca ca, ở lại bên người ta, chớ đi loạn."

Tạ Liên cũng ngừng thở, ngưng thần phòng bị, nói: "Trong núi cất giấu vật gì không?"

Hoa Thành nói: "Không có. Nhưng không có mới đáng sợ."

Bởi vì cái này đã nói lên, có một người, có thể thần không biết quỷ không hay đến gần bọn họ, hơn nữa bắt đi tất cả mọi người!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

158

CHƯƠNG 158: SINH CÙNG HUYỆT XUỐNG MỒ KHÔNG VÌ AN

Tạ Liên nhẹ giọng nói: "...Nói thế nào đi chẳng nữa, cũng không có khả năng một chút động tĩnh cũng không có li ền tiến đến phía sau chúng ta, làm lớn chuyện như vậy."

Coi như Tạ Liên không tin là mình nhìn rõ, y cũng tuyệt tin tưởng vào Hoa Thành. Huống chi, nói thật, trực giác khi đang đối mặt với nguy hiểm, hẳn hoàn toàn tin tưởng mình. Hoa Thành nói: "Đi, trở về nhìn một chút."

Hai người sóng vai nhau trở về đường cũ, đi một đoạn lại trở về chỗ rẽ cũ, dừng bước.

Cũng không phải là bọn họ muốn dừng lại, mà là không có đường để đi, bị buộc phải dừng lại.

Bọn họ đi đến hang động kia, tuy nghèo khổ đủ hưởng nhưng chỉ có một con đường, thế nhưng mà giờ đây lại không biết từ đâu có thêm một mảnh tường đá lạnh như băng ngăn trở!

Hai người mặt không đổi sắc, Tạ Liên hỏi: "Đây là ảo thuật hay là thật?"

Một con bướm bạc khoan thai bay lên trước, ở ngay trên vách đá l ỗ l ỗ dừng một cái, không quá mức dị thường, bị đụng ngược trở lại. Hoa Thành nói: "Là thật."

Tạ Liên gật đầu một cái, nói: "Vậy thì rất khó giải quyết."

Quỷ xây tường, vô cùng phổ biến, có hai loại thường gặp:

Loại thứ nhất, là khiến cho người nhìn thấy ảo ảnh. Chính là người cho rằng tại nơi này có một cái vách đá chặn đứng, nhưng thật sự không hề có, chỉ là ảo giác mà thôi. Loại quỷ này cũng rất dễ giải trừ, trực tiếp đi tới sờ một cái, nếu không thì tự tát mình một bạt tai, tạt bản thân một chậu nước lạnh, tỉnh táo một chút rồi thì lại đi lên sờ thử.

Loại thứ hai, là sử dụng ký ức, cảm xúc, đủ loại tình cảm rối loạn trong người. Loại này lợi hại hơn một chút. Tỷ như, ở ngay một lối rẽ, người chọn rẽ bên trái, thực tế là do tâm thần người đang hoảng hốt, lối đi chính là bên phải. Còn có cái gọi là "Quỷ chuyển vòng", thế nhưng cũng chỉ là tên một trò lừa bịp vật vĩnh: Người bước chân trái rồi bước chân phải, bước đi vô cùng sai lệch, không tự chủ mà hướng tới vật đang mê muội thần trí người, làm tăng thêm sự dị thường. Bất tri bất giác như vậy, người cho là đã đi một đường thẳng tắp, nhưng thật ra đã đi một vòng lớn, quanh quẩn trở lại sẽ chỉ phát hiện: Ờ, tại sao lại trở về đây?

Đối với hai người bọn họ mà nói, hai loại con đường này đều có chút tài mọn. Vậy tường đá lạnh như băng này, lại là loại thứ ba: nó thật sự tồn tại.

Tạ Liên đang suy tư có nên hay không thô bạo đánh thủng vách đá này để xem một chút rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ở phía sau, liền nghe Hoa Thành nói: "Ca ca, đưa tay cho đệ."

Tạ Liên: "?"

Mặc dù có chút hoài nghi, Tạ Liên vẫn là thuận theo đưa tay cho Hoa Thành. Hoa Thành nhẹ nhàng cầm tay hắn, đặt trong lòng bàn tay mình, một tay còn lại đặt lên, tựa hồ đeo lên cho hắn một đồ vật gì đó.

Tạ Liên hô hấp cũng dừng lại trong chốc lát, rồi lại giơ tay lên, ngạc nhiên nói: "Đây là?"

Trên ngón tay thứ ba ở bàn tay trái của hắn nhiều thêm một đạo dây chỉ đỏ tỉ mỉ, chính là do Hoa Thành tự mình buột lên cho hắn. Hơn nữa, đoạn dây đỏ này không ngừng kéo dài ra, cùng với đoạn dây ở ngón giữa của Hoa Thành gắn kết lại với nhau.

Hoa Thành giơ tay mình lên, cho y thấy trên tay hai người đang buộc dây kết đồ hình bướm y hệt nhau, mỉm cười nói: "Buộc chung một chỗ."

Nghe câu này, da mặt Tạ Liên có chút nóng lên, không biết có phải hấn quá nhạy cảm hay không, vội vàng dùng sức xoa hai bên mặt, tựa như sợ bị Hoa Thành cảm thấy được mình so với ngày thường tim đập mau hơn rất nhiều, cười nói: "Đây là pháp thuật gì sao?"

"Ừ". Hoa thành mặt thoáng đỏ, thả tay xuống, nói, "Tuy rằng chúng ta sẽ không chủ động tách ra, nhưng để ngừa bất trắc. Sợi chỉ này sẽ không đứt, sẽ không ngắn. Trừ phi một người không còn nữa, bằng không, thì nhất định có thể đi theo sợi chỉ đỏ này tìm được người ở đầu dây bên kia."

Tạ Liên nói: "Nếu mất, thì sao?"

Hoa Thành nói: "Đã chết, hoặc tiêu tan thành mây khói. Sợi chỉ này không đứt, cho thấy đối phương có việc gì."

Tạ Liên đang muốn nói, chợt nghe từ xa, hình như đang có tiếng rung động truyền đến. Y tập trung lắng nghe trong chốc lát, nói: "Là ai đang đánh nhau sao?"

Lực đạo cùng tốc độ này, dường như có ai đang từng quỳền từng quỳền đánh liên tiếp vào thân núi. Tạ Liên nói: "Sức mạnh thế này chắc chắn không phải người bình thường, nhất định là một tên Võ thần. Chẳng lẽ là Bùi tướng quân?"

Hoa Thành nói: "Là từ phía trước truyền tới."

"Phía trước" này, đương nhiên là chỉ hướng bọn họ vốn định đi, nhưng do đám người Bùi Minh nửa đường mất tích nên phải đi đường vòng không tiến lên được. Nhưng đám người Bùi Minh là biến mất không thấy ở phía sau bọn họ, như thế nào lại chạy đến phía trước? Mà nếu đó không phải Bùi Minh thì là ai?

Hai người hai mắt giao nhau một cái, sóng vai nhau đi, chính xác là đi xem kết quả. Đi được một nửa, tiếng đánh vào núi kia đột nhiên biến mất,

không biết là cố ý, hay là kiệt sức rồi.

Nhưng tới cũng đâu tới rồi, như thế nào nửa đường lại bỏ về? Vì vậy Tạ Liên và Hoa Thành tiếp tục đi nhanh về chỗ âm thanh kia truy tìm tới. Mấy con bướm bạc nhẹ nhàng bay lượn trong hang động tối đen ở phía trước phải đi vòng trở lại, vì bọn họ mà chiều sáng con đường ở phía trước. Bỗng nhiên, Tạ Liên lạnh mắt liếc tới bên trên một vách đá có chút khác thường, nói: "Đó là cái gì? Chỉ đỏ?"

Nhìn xa xa, quả thật không biết đó

là món đồ gì nhưng nhìn rất quý dị, giống như là Chỉ đỏ, nhưng so với sợi Chỉ đỏ trên to hơn rất nhiều, còn ở đó không ngừng dấy dựa, càng giống như một con rắn đỏ. Tạ Liên chậm rãi đi đến bên vách đá, nhìn kỹ nói: "Đây không phải là rắn đuôi bọ cạp Bán Nguyệt sao?"

Quả nhiên, đó là một cái đuôi rắn bọ cạp màu đỏ ở thân dưới, lộ ra bên ngoài vách tường, không ngừng vùng vẫy quăn quít. Nửa thân trên của nó tựa hồ bị vùi vào vách đá, Tạ Liên nói: "Nó đây chính là chui vào trong động, nhưng không leo vào được?"

Hoa Thành nói: "Chỉ sợ là không phải."

Con rắn đuôi bọ cạp này cả người treo giữa không trung, rắn cũng không leo tường, sao lại có thể đi đến hang cao như vậy để chui vào. Huống chi vách đá như thế này trên động có rất nhiều, coi như không phải là chui, tại sao lại phải chui vào một cái lỗ nhỏ như vậy? "Động" này cũng rất kỳ quái, cơ hồ cùng hình dáng thân rắn vô cùng sát khớp, gần như khít sát với hình dáng của nó, y như bị mắc kẹt.

Tạ Liên muốn bắt con rắn kia kéo ra xem một chút, con rắn kia vậy mà cảnh giác vô cùng, đồng thời dùng đuôi bò cạp chích lung tung, tức giận châm loạn, suýt nữa ghim trúng Tạ Liên. Vì vậy, Hoa Thành búng nó một chút, mặc dù nhìn như tiện tay, con rắn kia lại tựa hồ bị dọa cho sợ ngây, một cử động cũng không dám. Tạ Liên dở khóc dở cười, đang muốn nói, bỗng nhiên im miệng, nói: "Đệ nghe được không?"

Hoa Thành cũng nói: "Nghe được."

Hai người đồng loạt nhìn về phía trước.

Trong bóng tối, có một trận tiếng hô hấp rõ ràng chậm rãi truyền tới, vô cùng vững vàng, vô cùng hòa hoãn.

Hai con Tử Linh điệp vờn nhau chơi đùa, hướng chỗ tiếng hít thở truyền tới bay đi, càng bay càng cao, ngân quang kia cũng càng lên cao. Chiều sáng dần dần một đôi tay.

Đây là một đôi tay của người. Là tay đàn ông. Mu bàn tay vết máu loang lổ, vết thương chằng chịt, giống như đã chết mà buông xuống. Đi lên nữa, hiện ra một đầu người rồi bù, cũng như vậy mà gục xuống.

Nhưng mà không thấy nửa thân dưới.

Chính là, người này "treo" thật cao trên vách đá. Không có nửa người dưới. Hắn chỉ lộ ra một nửa người trên, tựa hồ là vô căn cứ như từ vách đá mọc ra!

Trong quá khứ, Tạ Liên gặp mặt vương công quý tộc, săn thú lúc săn được con mồi hiếm thấy, liền đem con mồi chém đầu, dùng nước thuốc xử lí qua để không bị mục, treo lên trên tường ở phủ đệ mình cho người chiêm ngưỡng. Bây giờ tình hình này, khiến cho hắn không tự chủ được nhớ tới những thứ kia ở trên tường xếp thành một hàng thú vật: cọp, hươu, chó sói. Nhưng người này rõ ràng vẫn còn ở hô hấp, hắn hay là vẫn còn sống!

Tạ Liên đến gần một bước, nói: "Đây là vật gì? Bản thể sơn quái sao?"

Nhưng mà, bên người nhưng là không có bất kỳ tiếng hưởng ứng nào. Tạ Liên da đầu bỗng nhiên nổi lên rùng mình, chợt quay đầu, quả nhiên -- Hoa Thành không thấy!

Tạ Liên nói: "Tam Lang?!"

Tự nhiên không có người trả lời, người nọ treo trên vách tường nhưng lại lằm bằm đôi ba câu, tựa hồ ngủ mơ nói mơ. Bây giờ Tạ Liên căn bản không có hứng thú quản hấn, tại chỗ đi hai vòng, chợt nhớ tới trước kia Hoa Thành ở trên tay hấn trời sợi chỉ đỏ, mừng rỡ gio lên. Quả nhiên, chỉ đỏ kia vẫn còn ở đó, không gãy. Vì vậy, Tạ Liên thoáng yên tâm, kéo dây chỉ đỏ này đi, một đường kéo một đường đi, đi đi, đến cái tuyến cuối kia.

Đầu kia của chỉ đỏ, không ngờ lại nối vào phía bên trong tường đá.

Tạ Liên không tin, dụi mắt hai cái, chỉ đỏ từ bên trong tường đá còn không ngừng kéo dài ra, thật làm cho y hoài nghi chẳng lẽ Hoa Thành giờ khắc này đang ở bên trong tường đá?

Vừa nghĩ tới khả năng này, Tạ Liên không nói hai lời, gio lên Phương Tâm muốn phá bể tường, ai ngờ mũi kiếm của y còn chưa đụng phải vách đá, trước mắt y bỗng nhiên tối sầm, vách đá trước mặt này tựa như gương ramiệng to, găm to một cái, đem hấn cả người nuốt sống vào!

Vùng tối đen trước mắt cũng không hết, mà sau khi nuốt Tạ Liên vào vẫn không ngừng tối om, y chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đều cá cát đá bùn đất nặng trĩch đè lên người, vô cùng nghet thở. Hơn nữa những thứ cát đá đất bùn này còn đang không ngừng chuyển động, cảm giác thật giống như bị nuốt vào trong bụng một con yêu thú to lớn, yêu thú này trờ hấn ra còn ăn ngốn ngang rất nhiều thứ, vì tiêu hóa liề ở trong bụng phiên giang đảo hải ; hoặc như rơi vào cát chảy, khiến cho mất hết sức lực, càng vùng vẫy càng bị chôn sâu. Tạ Liên vừa định tìm chỗ thối lui ra, nhưng lại nhớ tới Hoa Thành không chừng cũng ở bên trong này, không lùi mà tiến tới, một bên dùng cánh tay, một bên nắm chặt sợi chỉ đỏ miễn cưỡng đi tới trước. Đúng vào lúc này, phía trước đột nhiên lộ ra một cái tay, chuẩn xác bắt lấy cổ tay y. Tạ Liên nói: "Ai?!"

Y há miệng liề ăn một miếng bùn, khổ không thể tả khạc đất ra. Mà cái tay kia nắm hấn kéo một cái, đem hấn kéo vào trong ngực, thanh âm quen thuộc ở phía trên vang lên: "Ca ca, là ta!"

Vừa nghe đến cái thanh âm này, Tạ Liên cả người đều thanh tĩnh lại, dùng sức ôm lấy đối phương, thốt lên: "...Quá tốt, Chỉ đỏ không đứt, thật

sự tìm được đề!"

Hoa Thành cũng dùng sức ôm y, kiên định nói: "Không đứt! Đề cũng tìm được huynh."

Hóa ra, lúc này hai người gặp được chuyện lạ giống nhau như đúc. Tạ Liên đang quan sát nửa người đang treo trên bức tường cao kia, Hoa Thành thì lưu thần quan sát bốn phía, đề phòng trong bóng tối có thứ gì ẩn núp. Ai ngờ, chỉ trong một cái nháy mắt, Tạ Liên đứng bên cạnh đã không thấy. Không giải thích nhiều hơn chặn một cái vách đá. Hoa Thành cần chỉ đỏ, một đường đi một đường tìm, cuối cùng phát hiện chỉ đỏ đang nằm trong vách tường, liền dứt khoát đi vào tìm Tạ Liên.

Thật ra thì, ban đầu bọn họ chẳng qua là bị chặn bởi một bức tường, nhưng hai người đều cho là đối phương ở trong, liền không hẹn mà cùng đi vào. Tạ Liên trong lòng lặp lại vô số lần Hoa Thành thật là chuyện gì cũng đều nghĩ đến, đều đoán được, nói: "Thật may người mang ngay một sợi Chỉ đỏ! Nếu không có tìm đến được hay không còn khó nói. Bù tướng quân bọn họ tự nhiên biến mất như vậy, hóa ra căn bản không hề có người đánh lén, mà là... Bọn họ bị sơn quái nuốt."

Hoa Thành nói: "Không sai, chọn đất thật không khéo chút nào, một cái xẻng vừa vặn đào tới trong bụng sơn quái."

Tạ Liên không kiềm được ho nhẹ một tiếng.

Bọn họ giờ đây, tất nhiên chính là ở một trong ba ngọn "Lão, bệnh, tử" trong bụng sơn quái. Lúc ấy Dẫn Ngọc hỏi Tạ Liên có muốn hay không đào lên, chọn đất một chút, vừa vặn chính là sơn quái này ở chỗ kia, Tạ Liên vui vẻ đồng ý, quả thật vận khí không tốt. Bốn phương tám hướng cát đá bùn đất ép tới hai người tựa vào nhau không gian càng ngày càng hẹp, càng ngày càng bức bối, Tạ Liên cảm giác nơi đây không thích hợp ở lâu, nói: "Chúng ta làm sao đi ra ngoài?"

Hoa Thành nói: "Nó bị đào xuyên, không cao hứng lắm, đang tiêu hóa chúng ta, có lẽ hơi phiền toái. Thế nhưng ca ca yên tâm, luôn có thể đi ra

ngoài." Lại nói đùa, "Chết chung huyết mùi vị đại khái chính là như vậy sao."

Tạ Liên nghe, hơi sững sờ, khước miệng lại hơi cong lên, phát giác lại vội vàng bỏ xuống, nói: "Bên ngoài nửa thân người kia chỉ sợ cũng bị sơn quái nuốt vào. Chúng ta trước nghe được tiếng quyên đã sơn thể, hẳn là hẳn muốn trốn ra, ở trên vách đá đập loạn phát ra. Hẳn cùng con rắn đuôi bọ cạp kia như nhau, không có nuốt sạch, chỉ bị nuốt một nửa." Cho nên nhìn hiệu quả hết sức khiếp người. Hoa Thành nói: "Nhưng hẳn không phải là người đi cùng chúng ta lần này."

Tạ Liên chợt nhớ tới kia vò loạn hồngбет tóc, nói: "Chờ một chút, ta biết đây là ai. Đây sợ rằng là Kỳ Anh!"

Hoa Thành tựa hồ suy nghĩ một chút mới nhớ lại, nói: "Nga, tóc xoắn. Là hẳn đi."

Tạ Liên nói: "Không biết hẳn có chuyện gì, là bất tỉnh sao? Lúc nãy nhìn hẳn đã không có phản ứng."

Hoa Thành nói: "Không có sao, ngủ."

"..."

Tạ Liên nói: "Đệ làm sao biết?"

Hoa Thành nói: "Đệ lưu mấy chỉ bướm bạc ở bên ngoài, lúc nãy phải nó bay qua. Mắt phải của đệ bây giờ có thể thấy tình hình bên ngoài."

Vừa dứt lời, hẳn liền nhẹ nhàng "Ừ?" một tiếng, tựa hồ nhìn thấy gì đó kỳ quái, Tạ Liên nói: "Bên ngoài làm sao sao?"

Hoa Thành không nói, hơi cúi đầu, nhẹ nhàng nâng cằm hẳn lên, đem hai trán kề sát. Tạ Liên lập tức nhắm mắt, lại mở mắt, hi hi mắt, nói: "Đây thật là... Thật kỳ cực kỳ."

Mắt phải của hắn, lại thấy cùng trước mắt hình ảnh bất thường. Mặc dù đen thùi lùi, nhưng đại khái cũng có thể thấy rõ ranh giới.

Đám bướm bạc tựa hồ ẩn núp ở một đồng cỏ dại, mà phía dưới có cái bóng đen đang chậm rãi đến gần. Tạ Liên nhỏ giọng nói: "Có người tới, không biết là ai. Để giấu bướm bạc ở nơi nào? Có

bị phát hiện không?"

Hoa Thành nói: "Ở tóc hắn. Ẩn quang, sẽ không bị phát hiện."

Bóng đen kia rốt cuộc đi tới vừa đủ gần, ngẩng mặt lên, sắc mặt tái nhợt.

Tạ Liên nói: "Dẫn Ngọc?"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

159

CHƯƠNG 159: VỐN LÀ NGỌC ĐẬU CHỊU LÀM GẠCH VỨT

Đúng là Dẫn Ngọc.

Hắn còn cần xẻng của Địa Sư. Có thần khí này trong tay, dù hắn có bị sơn quái cắn nuốt, cũng có thể nhanh chóng đào ra một đường sống, do đó, hắn xuất hiện ở chỗ này cũng không có gì kỳ lạ, dù sao tiếng nện tường lúc này của Quyên Nhất Chân cũng long trời lở đất.

Bởi vì hình ảnh ở hai mắt trái phải không giống nhau, hết sức khó chịu, Tạ Liên nhẹ chớp chớp mắt, phát hiện dù có nhắm mắt phải lại vẫn có thể xem hình ảnh hiện ở bên ngoài, vì vậy dứt khoát nhắm mắt. Lúc này, thần mắt chợt hơi run một cái, sau đó hai bên trái phải vung vẩy thật mạnh, hình như Quyên Nhất Chân cuối cùng đã tỉnh lại, lắc đầu.

Thấy hắn ngẩng đầu, Dẫn Ngọc động tác cực nhanh, khoát tay liền chụp lấy mặt nạ quỷ đeo vào mặt. Nhưng mà, Quyên Nhất Chân căn bản không rảnh chú ý hắn, bởi vì hắn mới vừa tỉnh lại, cả người phía sau liền hung hăng co rút lại.

Sơn quái kia lại đem thân thể Quyên Nhất Chân hút vào một khúc lớn!

Thừa dịp hai tay vẫn còn ở bên ngoài, Quyên Nhất Chân tiếp tục loảng xoảng đập tường, đồng thời cố gắng đem mình rút ra bên ngoài. Nhưng sơn quái e rằng có ngàn tuổi lâu linh, yêu lực cao thâm, há hốc miệng lại hút một cái, Quyên Nhất Chân càng lún càng sâu, cho đến khi tiếng nện tường biến mất, có lẽ hai tay đều bị kéo vào vách đá. Ngay tại lúc này, sơn quái dừng động tác lại. Có đi đâu, Quyên Nhất Chân cũng chỉ còn lại một cái đầu lộ ở bên ngoài.

Hắn dường như đến lúc này mới phát hiện phía dưới có người đứng, không chút nghĩ ngợi hỏi: "Người là ai?"

Dẫn Ngọc không đáp, xuyên qua mặt nạ, bắn ra hai tằm mắt.

Ánh mắt kia làm người ta rợn cả tóc gáy. Tạ Liên không nhịn được thàn thở: "...Ánh mắt này nhìn không giống muốn ôn lại chuyện cũ?"

Quyền Nhất Chân tiếp tục không chút nghĩ ngợi nói: "Trong tay người là cái xẻng đúng không? Giúp ta đào tường ra đi, ta nghĩ sẽ ra được."

Hắn nói chuyện trước sau vẫn như một như vậy. Ngây ngô, như chuyện đương nhiên phải vậy, không sợ không lo gì, tựa như một đứa trẻ. Đối phương là ai cũng không hỏi lý do nhờ hắn trợ giúp, hoàn toàn không cần nhắc cái không khí quỷ dị ẩn ẩn xuất hiện trong tình cảnh này có phải là muốn tới lấy đầu chó của hắn không. Nghe được hai câu này của hắn, xẻng Địa Sư trong tay Dẫn Ngọc ngày càng siết chặt.

Chốc lát, hắn nắm cái xẻng sáng như tuyết kia, chậm rãi đến gần Quyền Nhất Chân. Từng bước từng bước, giống như một tên hung thủ đang chuẩn bị gây ra trọng án, thấy vậy Tạ Liên khó hiểu hơi run sợ trong lòng, nói: "...Chờ một chút, sao ta lại có cảm giác hắn muốn đem một xẻng này xúc xuống đầu Kỳ Anh vậy?"

Hoa Thành lại nói: "Nói không chừng đấy"

Tạ Liên: "?"

Hoa Thành lại nói: "Nhưng tạm thời vẫn không thể để cho hắn giết chết Quyền Nhất Chân. Hiện tại sơn quái chỉ có thể nuốt sống, không tiêu hóa được, nhưng nếu như Quyền Nhất Chân chết chỉ còn lại thi thể, thì sẽ dễ tiêu hóa hơn. Sơn quái ăn thần quan, pháp lực tăng nhiều, chúng ta muốn đi ra ngoài, chỉ sợ sẽ phiền toái hơn một chút."

Tạ Liên vội nói: "Đợi tí. Tam Lang, tiêu hóa tốt hay không để qua một bên trước, Dẫn Ngọc là thuộc hạ của người, người hiểu rõ hắn, người cảm

thấy hắn sẽ động thủ giết Kỳ Anh sao? Bọn họ có thâm cừu đại hận gì sao?"

Kỳ Anh hăng hái đi tìm Dẫn Ngọc như vậy, vừa là đồng môn sư huynh đệ, nhiều năm trôi qua vậy sẽ không thể không nhìn rõ được người này, y cho rằng, dĩ nhiên là bởi vì Quyên Nhất Chân cảm thấy Dẫn Ngọc đáng để làm như vậy. Mà với tính tình của Quyên Nhất Chân, làm sao cũng không đến mức làm ra chuyện gì khiến người khác muốn hạ sát hắn. Hoa Thành nói: "Không có. Song, có lúc, có muốn giết một người hay không, không nhất định phải do một hai chuyện thâm cừu đại hận tác động, cũng có thể là đến từ một số chuyện nhỏ. Nhỏ nhất đến mức chính mình cũng không cảm nhận được."

Tạ Liên nói: "Chuyện nhỏ gì?"

Vừa dứt lời, mắt phải y liền thấy một cảnh tượng khác trước. Không phải thấy ngực áo đỏ của Hoa Thành, cũng không phải cảnh tượng một người một đầu giằng co nhau ở vách đá bên ngoài, mà là một dãy phố lớn. Tạ Liên vừa định hỏi đây là gì, liền nghe phía trước truyền tới một trận ồn ào náo động.

Chỉ thấy một đám đạo nhân tụ tập ở trên đường, dường như đang vây quanh người nào đó tức giận chửi mắng. Nhìn kỹ lại, mới phát hiện đứa con nít ngỗ nghịch giữa đám đạo nhân này, đầu đội tóc quăn, mặt đầy máu.

Một đứa trẻ bình thường, nếu bị vây chửi một trận thế này đã sớm sợ đến phát khóc, nhưng đứa nhỏ này cao thấp gì cũng mới mười tuổi, không ngờ lại không sợ hãi, trái lại dường như rất phấn khích, nhìn trái nhìn phải, nắm quả đấm một bộ dáng vẻ nhao nhao muốn tỷ thí. Lúc này, một thiếu niên đạo nhân đẩy đám người ra đi tới, nói: "Được rồi, đừng mắng, nó hẳn biết sai rồi."

Tạ Liên nhẹ nhàng "O" một tiếng.

Thiếu niên đạo nhân này mắt sáng ngời, dung mạo sáng sủa, sống lưng thẳng tắp, chính là Dẫn Ngọc.

Thế nhưng, không biết là bởi vì lúc này Dẫn Ngọc đang là thiếu niên, hay bởi vì hắn đang hăm hở, không có cái loại ảm đạm thất sắc bị năm tháng mài mòn, ngược lại với ấn tượng nhạt nhòa về lần đầu gặp hắn của Tạ Liên thì rực rỡ hơn nhiều, cho dù ai thấy đều phải khen một tiếng hảo thiếu niên, quả thực là hai người hoàn toàn khác nhau. Tạ Liên thầm nghĩ: "Lúc này chẳng phải bình thường như vậy, không có gì lạ đi!"

Hoa Thành ha ha cười nói: "Ai chưa từng là thiếu niên?"

Tạ Liên lúc này mới phát hiện mình lại vô tình nói ra, nói: "Tam Lang mắt phải thậm chí ngay cả cái này cũng nhìn thấy?"

Hoa Thành nói: "Không phải mắt phải đệ thấy, là những thứ khác thấy được, đệ mượn xem một chút thôi."

Tạ Liên nói: "Diệu pháp. Kỳ pháp."

Hoa Thành nói: "Đơn giản. Nếu như huynh muốn chọn một tên thuộc hạ, không thể không nắm rõ gốc gác trên trời dưới đất của hắn. Đây có thể xem là sở trường của ta, sau này muốn đào mộ ngọn nguồn của ai, cứ tìm đến ta."

Lúc này, trong hình ảnh bọn họ đang thấy tại mắt phải, một đạo nhân tuấn tú, tuổi tác xấp xỉ Dẫn Ngọc đang giận dữ nói: "Nó biết sai cái rắm! Huynh nhìn bộ dáng này của nó có giống biết sai rồi sao? Tiểu quỷ này căn bản cái gì cũng không hiểu! Bọn đệ đang sáng sớm luyện công thật tốt, nó lại lấy tảng đá bùn ném đến thảm hại, thế nào cũng phải dạy dỗ đàng hoàng để nó không vậy nữa!"

Dẫn Ngọc ngăn lại nói: "Bỏ đi Giám Ngọc. Nó đã bị đánh cho thành như vậy, lần sau khẳng định không dám tái phạm. Các đệ cũng nên bớt giận, cái gì mà dạy dỗ đàng hoàng, dạy dỗ xong liền xảy ra án mạng. Các đệ nhìn đứa trẻ ăn mặc dạng này, nhất định nhà không người, không ai dạy dỗ. Đừng để ý nữa, đầu trở về đi bớt giận đi."

Giám Ngọc vừa xoay người vừa tức giận nói: "Đệ nói cho huynh biết tiểu tử thúi này đầu óc có bệnh, nó không bình thường! Huynh nhìn xem

hắn bị người đánh còn cười ha hả! Còn muốn đánh thêm một trận!"

Dẫn Ngọc vừa đẩy bọn họ đi vừa nói: "Ai! Đệ cũng nói nó đầu óc có bệnh, cần gì phải cùng hắn so đo chứ"

Có thể thấy được, lúc này, lời nói của Dẫn Ngọc đối với đồng môn vô cùng có phân lượng, mặc dù mọi người không cam lòng, nhưng vẫn trở về Dẫn Ngọc nhìn đứa trẻ ng ồi dưới đất một chút, ng ồi xuống. Còn chưa mở miệng nói chuyện, tiểu hài nhi này lại nắm một nắm bùn, vút vào mặt hắn, trên mặt có vẻ rất hưng phấn.

Dẫn Ngọc vừa vặn bị ném trúng, trong chốc lát không nói gì, đem đất trên mặt lau đi, nói: "Người đứa nhỏ này, sao lại bướng bỉnh như vậy, tại sao đánh đạo sĩ bọn ta?"

Đứa bé kia nhảy dựng lên, bày ra tư thế đánh nhau, nói: "Tới đánh nha!"

"..."

Dẫn Ngọc đứng dậy, nói: "Chiêu thức mở đầu này là của phái bọn ta, ai dạy người?"

Đứa bé kia nhưng lại la ầm lên: "Tới đánh!" Tại chỗ sôi nổi, giống như con khỉ nhỏ ồn ã, đồng thời không ngừng nắm mấy hòn bùn trên mặt đất ném về phía "Đối thủ", thủ pháp lại còn rất tinh chuẩn. Dẫn Ngọc so với hắn hơn vài tuổi, tự giữ thân phận không cùng con nít đánh nhau, lại bị tiểu hài nhi này vừa đánh vừa chạy nói: "Thủ pháp này cũng là của phái bọn ta, người ngày ngày leo đầu tường học trộm sao... Đừng đánh, ta nói, đừng đánh ta! Ta không có đánh người nha! Người thật sự thích đánh nhau như vậy?!"

Ai ngờ, sau câu này, Quyên Nhất Chân bỗng nhiên ngừng lại, gật đầu một cái, hai tay xoa xoa bùn, nói: "Thích."

Hắn lại nói rất nghiêm túc. Tạ Liên cùng Dẫn Ngọc đều ngăn người.

Đứa nhỏ này là ai, không cần nói cũng biết. Tạ Liên không khỏi thở dài nói: "Kỳ Anh thật đúng là võ si. Trời sinh Võ Thần."

Mặc dù lúc này, người ngoài đều cảm thấy Quyên Nhất Chân là một đứa nhỏ đầu óc có bệnh, Tạ Liên lại cảm thấy hết sức thân thiết.

Bởi vì, đối với bất cứ thứ gì, đầu tiên phải "Si", mới có thể thành "Thần".

Như tình cảnh này mà nói, người có thể hiểu được phần nào tinh thần si mê này, sẽ xem như có chút thiên lực, có chút ý tứ; mà người không hiểu được, sẽ chỉ cười nhạo là "có bệnh", "thằng ngốc", ngay từ lúc ban đầu đã có thể phán rằng, trên con đường này không có hy vọng nào.

Dẫn Ngọc ngăn người, vừa cười. Thế nhưng chưa cười được bao lâu, một khắc sau bị một vũng bùn lần thứ hai ném vào mặt, vội nói: "Này! Ta đã bảo đừng đánh ta... Nghe ta nói! Kia--có muốn báỉ nhập chỗ chúng ta hay không, đến học đánh nhau như thế nào?"

Nghe vậy, Quyên Nhất Chân động tác dừng lại, một nắm bùn cầm trong tay, không biết có bay ra hay không. Mà Tạ Liên không kịp xem hắn có ném ra hay không, bởi vì, ngay sau đó, lúc này tại vách đá bên ngoài Dẫn Ngọc liền "Keng" một tiếng, đem xẻng Địa Sư ghim vào tường.

Hắn tuy không đem xẻng đập vào đầu Quyên Nhất Chân, thế nhưng kim loại sắt bén bay sượt qua sát mặt Quyên Nhất Chân, nguy hiểm cực kỳ.

Bướm bạc ẩn nấp trong tóc Quyên Nhất Chân rất vững, mặc dù không bị một kích bất thành linh này làm hoảng sợ bay lên, nhưng mắt phải Tạ Liên thấy cảnh này lại kinh hoảng, y không khỏi bật thốt lên: "Đừng!"

Hoa Thành thì dường như sớm biết sẽ như vậy, nói: "Nhìn xem. Đúng là có ý định này. Thế nhưng trước mắt sát tâm còn chưa nặng."

Quyên Nhất Chân chỉ lộ một cái đầu bên ngoài, nói: "Người muốn giết ta?"

Dẫn Ngọc không lên tiếng.

Quyền Nhất Chân tựa như rất nghi ngờ, nói: "Ta làm gì sai sao?"

Tạ Liên cũng nói: "Hắn đã làm gì sao?"

Hoa Thành nói: "Khó nói. Ca ca tự nhìn đi."

Dứt lời, trước mắt phải Tạ Liên hiện ra một đạo phòng tường trắng ngói đen. Nhìn Dẫn Ngọc so với trước đó lớn hơn vài tuổi, đang dựa vào thư án múa bút thành văn, bên cạnh vây quang một đám đồng môn đang lên tiếng cáo trạng, lòng đầy căm phẫn:

"Dẫn Ngọc sư huynh, Quyền Nhất Chân hẳn lối ăn quá khó coi! Mỗi lần ăn cơm đều tung tóe khắp nơi, lượng cơm ăn còn nhiều gấp ba lần người khác, cứ như quý chết đói, một mình chiếm cả thùng cơm khiến người khác ăn không được!"

"Dẫn Ngọc sư huynh, ta không có cách nào để ở chung một chỗ với hắn, ta muốn đổi phòng, hẳn thức dậy ồn ã như vậy, ta ngày ngày đều lo lắng hắn một cước đá ta gãy xương sườn, không thể trêu vào không thể trêu vào!"

"Dẫn Ngọc sư huynh, ta không muốn cùng một tổ với hắn, tiểu tử này cho tới bây giờ không phối hợp cùng người khác cũng không để ý người khác, một mực tự mình đâm đá náo động một hồi, ta thà rằng chung đội với sư đệ kém cỏi nhất cũng không muốn chung một đường với hắn!"

Dẫn Ngọc nghe choáng váng đầu óc, nói: "Được rồi được rồi, vậy, không bằng vậy đi, trước tiên ta đi điều tra lại, đi điều tra xong, ta suy nghĩ thêm xử lý như thế nào, các đệ đi về trước đi."

Vỗ bàn kiện cáo dữ dội nhất đương nhiên là Giám Ngọc, hắn hiển nhiên không hài lòng cái kết quả này, nói: "Dẫn Ngọc, huynh ban đầu thật không nên để cho sư phụ đem tiểu tử kia thu làm môn hạ, thật là rước phiến toái vào nhà. Huynh nhìn hắn đến đây lâu như vậy, ngày nào chẳng chướng khí mù mịt? Ngày nào không phá hoại!"

Mọi người hùng hổ dọa người, Dẫn Ngọc lại đem vài câu ra hòa giải, nói: "Thật ra thì những thứ này cũng không phải chuyện gì lớn lắm..."

"Còn không phải chút chuyện lớn gì?! Chúng ta thanh tịnh đều bị khuấy động, thanh tu thanh tu, không biết tu thế nào?"

"Đúng vậy trước kia sao không có nhiều chuyện vậy chứ?"

Dẫn Ngọc không thể làm gì khác hơn nói: "Nhất Chân hấn cũng không có ác ý gì, chỉ là hấn không hiểu cách đối nhân xử thế, cũng không quá hiểu làm sao cùng người khác sống chung."

Giám ngọc nói: "Không hiểu đạo lý đối nhân xử thế cũng không phải là kim bài miễn tử, không hiểu thì không học sao? Nếu sống trên thế giới này rầy người này, phải học làm sao cùng người sống chung. Hấn đã mười mấy tuổi rồi, còn như đứa con nít không thể học sao? Có người mười mấy tuổi cũng làm cha rồi!"

"Chúng ta không nói sư phụ thiên vị, tiểu tử này mới đến mấy năm? Chuyện gì tốt nhất cũng cho hấn chiếm, phòng luyện công tốt nhất cho hấn, mỗi đợt ra đan dược tốt nhất cũng cho hấn, còn có thể không sớm tối đều lên lớp, ngay cả kinh văn cũng không cần thuộc lòng, bị sư phụ bắt được liền qua loa nói hấn đôi câu, cũng không mắng! Dựa vào cái gì đây?! Dẫn Ngọc sư huynh, huynh mới là đại đệ tử, nếu là huynh như vậy, mọi người cũng không để ý, đều không phản đối. Nhưng hấn tính là cái gốc gác gì? Lại không được dạy dỗ lại không đức hạnh, tư chất tốt thì giỏi lắm à?! Đám người lớn chúng ta đều phải phụ tùng hấn?"

Này mơ hồ có ý khích bác ly gián, mọi người đều giấu cột đồng ý, Dẫn Ngọc nghe, sắc mặt lập tức trở nên không tốt lắm, nắm chặt bút, Tạ Liên không khỏi thầm nghĩ không ổn.

Sức chịu đựng của người bình thường đều rất dễ bị loại lời nói móc trúng, mà lỡ như là người bụng dạ hẹp hòi, không cần mắc câu chính hấn sẽ tự nhảy dựng lên, móc xuống một cái, hấn còn không nổi giận.

Thế nhưng, không ngờ là, nghĩ ngợi trong chốc lát, Dẫn Ngọc đặt bút xuống, ngưng mi nghiêm nghị nói: "Các vị sư đệ, ta cảm thấy các đệ nói lời như vậy là không đúng."

Mọi người sửng sốt một chút, Dẫn Ngọc nói: "Ta nói một câu khó nghe, bất kể tu đạo gì, tư chất tốt, thật chính là rất giỏi. Huống chi hấn tư chất tốt, còn chịu luyện tập. Nếu thật sự cảm thấy sư phụ thiên vị, chúng ta bỏ chút sức đuổi kịp hấn, vượt qua hấn, phòng luyện công, phòng đan dược hảo hạng những thứ này tự nhiên cũng sẽ đối với mọi người rộng mở. Tất cả mọi người nếu rảnh rỗi giận hấn, không bằng chăm chỉ tu luyện chẳng phải quan trọng hơn, có đúng hay không?"

Hấn vừa nói như vậy, mọi người đều ngượng ngùng không còn chút lý lẽ, nhưng vẫn nói: "Sư huynh rộng lượng, không cùng hấn so đo."

"Chỉ với phần phong thái này liền bỏ hấn cách xa vạn dặm."

Giám Ngọc liền nói: "Dẫn Ngọc à, huynh hôm nay nói giúp hấn, cẩn thận ngày sau bị hấn ghét bỏ!"

Tóm lại, trận cáo trạng này, song phương đều không vui vẻ. Đợi sau khi một đám đồng môn rời đi, Dẫn Ngọc đến bên cửa sổ, đang muốn đóng cửa lại, chợt phát hiện có người ng ẩng xồm bên cửa sổ, sợ hết hồn, nói: "Là ai?!"

Quyền Nhất Chân gục đầu, ng ẩng trên chấn song, Dẫn Ngọc thấy rõ là hấn, nói: "Đệ đến lúc nào?" Kéo hấn hai cái cũng không động đậy, nói: "Nhất Chân à, đệ muốn ng ẩng thì tìm chỗ khác ng ẩng đi. Ta muốn đóng cửa sổ lại."

Quyền Nhất Chân đột nhiên hỏi: "Sư huynh, ta làm cho nhiều người chán ghét lắm phải không?"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

160

CHƯƠNG 160: VỐN LÀ NGỌC ĐẬU CHỊU LÀM GẠCH VÚT (2)

Dẫn Ngọc cười gượng, nói: "Người nghe thấy rồi sao?"

Quyên Nhất Chân gật gật đầu, vẻ mặt Dẫn Ngọc một lời khó nói hết, đưa tay lên gãi gãi mũi nói: " Cũng.... Không ...đến nỗi..."

Nếu là người bình thường thì sẽ thấy câu này rất miễn cưỡng, nhưng Quyên Nhất Chân hình như chỉ hiểu ý trên mặt chữ, nói " À "

Dẫn Ngọc thấy hần tin thật cũng cười cười, cuối cùng nói: "Thật ra người cũng không cần để ý, người không có làm gì sai, thật đấy. Vậy là được rồi."

Người sáng suốt đầu có thể nhìn ra, các đờng môn của Quyên Nhất Chân sở dĩ không vừa mắt hần không phải là vì hần ăn cơm nhiều, không phải vì hần mạnh tay mạnh chân, cũng không phải vì hần sống chung không hòa hợp với người khác, thích làm tâm điểm. Thật ra cái đám đờng môn chịu không được chính là ý đằng sau: hần nhập môn muộn nhất nhưng lại được ưu ái hơn cả.

Quyên Nhất Chân gật đầu nói: "Ta cũng cảm thấy vậy."

Dẫn Ngọc vỗ vỗ bả vai hần, nói: "Đi luyện công đi! Cái này là quan trọng nhất. Máy thứ khác không cần nghĩ nhiều."

Quyên Nhất Chân liền nhảy xuống từ trên cửa sổ. Nhìn hướng hần đi quả nhiên là đi luyện công. Dẫn Ngọc sau khi đóng cửa sổ lại thì bắt đầu lấy thư án ra làm việc.

Vừa xem xong, Tạ Liên khen: "Tam Lang, vị thuộc hạ này của đệ thật là một người hiếm có, tấm lòng rất tốt đấy." Nhưng nói xong thì lại suy nghĩ đến chuyện Dẫn Ngọc xem chút nữa là dùng xềng chặt đứt đầu của Quyên Nhất Chân, vội hỏi: "Bên ngoài không có việc gì chứ?"

Hoa Thành liền cho Tạ Liên xem bên ngoài. Dẫn Ngọc đã bình tĩnh lại, rút xềng ra, hình như đang suy nghĩ phải làm gì với cái đầu của Quyên Nhất Chân đây. Tạ Liên có chút quan tâm hỏi: "Ta đoán bọn họ xảy ra vấn đề hẳn là sau khi phi thăng phải không?"

Hoa Thành nói: "Chính xác."

Nói xong, thì trước mắt Tạ Liên lại hiện ra một tòa đại điện tráng lệ.

Dẫn Ngọc nghiêm chỉnh ngồi ở vị trí chủ điện, Giám Ngọc cùng Quyên Nhất Chân một trái một phải đứng phía sau hắn. Trong điện thần có vô số các thần quan không ngừng đi về phía đại điện, tất cả đều là thần quan của Thượng Thiên Đình, Tạ Liên còn nhìn thấy được rất nhiều gương mặt quen thuộc, như Linh Văn, Bùi Túc mặt không cảm xúc, trong tay các tiểu thần quan là những món lễ vật ai cũng cười đến toe toét.

Quá rõ ràng đây chính là Tiên Kinh, cung Dẫn Ngọc. Mà ngày này chính là ngày Dẫn Ngọc chúc mừng lễ khánh thành cung điện.

Tạ Liên hơi kinh ngạc, nếu Hoa Thành có thể thấy được chuyện ở nhân gian thì không phải bàn cãi. Bởi vì nhân gian là địa bàn của Hoa Thành, chỉ cần giăng lưới một chút thì kẻ qua đường, du hồn, chim chóc, động vật đều có thể được Hoa Thành sử dụng. Nhưng Tiên Kinh là Thiên giới, sao mà Hoa Thành cũng có thể nhìn thấy được chứ.

Hoa Thành dường như đoán được Tạ Liên đang nghĩ gì, nói: "Ca ca, huynh xem ở góc cửa điện đi."

Tạ Liên nhìn qua cái "góc" của thần điện, nhưng phạm vi của nó thật không nhỏ, vì mấy tòa thần điện này không có cái nào nhỏ hết, cái góc kia ít nhất cũng có hơn cả trăm bóng người ra vào. Hoa Thành lại nói: "Đoán xem ai là Hắc Thủy?"

Tạ Liên mới nhớ tới lúc đó Hạ Huy ền vẫn luôn núp ở Thượng Thiên Đình, tin tức về Tiên Kinh tất nhiên đều là do hắn bán cho Hoa Thành. Tạ Liên không ngừng tìm, trong chốc lát thấy được một người tương đối phù hợp, nói: "Người mặc áo đen đằng kia."

Hoa Thành nói: "Suy đoán này quá cũ rồi. không đúng, huynh đoán lại đi."

Tạ Liên lại nói: "Cái người ít cười nói kia?"

Hoa Thành nói: "Cũng không đúng."

Đoán vài lần cũng không đúng, lúc này có người kêu lên: "'Phong Sư đại nhân đến --."

Tạ Liên lập tức nhìn ra cửa đại điện. Chỉ thấy Sư Thanh Huy ền lắc lư phe phẩy quạt gió đi tới, cả người như tràn đầy gió xuân, đem hộp quà trong tay ném sang một bên, chắp tay nói: "Chúc mừng cung Dẫn Ngọc lập điện, ta đến muộn rồi, phạt rượu phạt rượu, ha ha ha ha."

Dẫn Ngọc ngồi ở vị trí chủ tọa mỉm cười nói: "Nào có, không muộn, Phong Sư đại nhân, mời."

Hoa Thành rút cuộc công bố đáp án, nói: "Chính là hắn."

Tạ Liên: "??? Phong Sư đại nhân là Hắc Thủy?"

Nếu thế thì thật không thể tin được. Hoa Thành cười nói: "Ca ca hiểu lầm rồi, không phải hắn mà là cái tên phía sau hắn."

Tạ Liên lúc này mới tập trung nhìn vào cái tên phía sau Sư Thanh Huy ền, chỉ là một tiểu thần qua hạ cấp, tướng mạo xấu xí, nhưng vẻ mặt cười hết sức nhiệt tình, Sư Thanh Huy ền đắc ý rảo bước tiến lên tòa điện, tiện tay ném một viên trân châu thưởng cho hắn, khiến hắn liên tục nói cảm ơn, một chân chột nịnh nọt hết sức chân thật. Tạ Liên nhin không được nói: "đây là Hắc Thủy sao? Cười tươi như vậy sao?"

Hoa Thành nói: "Không sai. Chính là hắc, cười giả lả thôi. Hắc ở trên Thượng Thiên đình có ít nhất hơn năm mươi thân phận, mỗi thân phận đều không giống nhau, đồng thời có thể giám thị hơn tám mươi thần quan. Nếu chỉ có một thân phận thì không đủ xài."

Tạ Liên nhin không được thầm thán phục kỹ thuật diễn xuất tài ba của Hắc Thủy, nói: "vậy năm mươi thân phận kia bây giờ đang ở đâu?"

Hoa Thành nói: "Quân Ngô đang từng bước nhổ hết mấy cái gai trong mắt đi."

Vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên một giọng nói chói tai: "Dẫn Ngọc điện hạ, hôm nay ngài tốt nhất phải trả lại công đạo, sự đệ của người rốt cuộc làm thế nào!"

Chúng thần quan đang tươi cười nhất thời im bặt, không hên mà cùng nhìn ra ngoài. Hình như có người xông vào nhưng bị ngăn lại, đứng ở ngoài điện la hét: "Sự đệ Quyên Nhất Chân của ngài ý thân phận cao liên động thủ với các thần quan khác, ngài không quản còn mặc kệ hắc sao?"

Ý cười trên mặt Dẫn Ngọc biến mất, hạ giọng hỏi hai người phía sau: "Sao lại thế này, Nhất Chân người lại động tay động chân với người khác à?"

Quyên Nhất Chân nói: "Có"

Giám Ngọc trợn mắt lên cắn răng nói: "Lại là cái tên tiểu tử thúi này."

Lúc vừa xảy ra chuyện thì Sư Thanh Huyền là người mở miệng đầu tiên, hắc cảm phất trăn vào sau cổ, nói: "Sao lại thế này? Hôm nay người ta làm lễ điện, có chuyện gì không thể chờ lát nữa hãy nói không được sao?"

"Đúng vậy, ngày tốt của người ta, lại chạy đến đây kiếm chuyện, có ý gì đây..."

"Có mắt mà không nhìn thấy sao?"

Người ngoài điện lại nói : "Ai nha, thì ra hôm nay là ngày đại hỉ sao, cái này chúng ta thật không biết. Nhưng hễ đánh chúng ta không chọn ngày, chẳng nhẽ tìm hễ tính số phải chọn ngày sao? Quyên Nhất Chân là người của cung Dẫn Ngọc các người, là Dẫn Ngọc điện hạ tự chọn hễ thắng thần, không tìm hễ thì tìm ai?"

Mấy lời này nghe chẳng lọt tai chút nào, Linh Văn khẽ nhú mày, nói: "Hà tất phải như thế?"

Dẫn Ngọc đành phải đứng dậy, nói: "Ta biết rồi, bất quá bây giờ không tiện lắm, chúng ta sẽ bàn lại chuyện này sau, thế nào?"

Người bên ngoài nói: "Chỉ mong Dẫn Ngọc điện hạ chớ có bao che, vậy mới đúng."

Chuyện không biết thế nào, nhưng chưa gì đã chụp mũ bằng hai chữ "bao che" thì thật khiến người khác nổi giận. Sư Thanh Huyền dường như muốn nói gì đó thì Quyên Nhất Chân bỗng nhiên từ phía sau Dẫn Ngọc nhảy xuống, nói: "Các người có đi hay không?"

Người ngoài điện hiển nhiên không liệu được Quyên Nhất Chân lại dám làm ồn lên ở đây, không sợ mà nói: "Ta không đi thì người dám đánh ta sao? Nhiêu vị tiên liêu nhìn như thế...."

Ai ngờ, Quyên Nhất Chân là người mà không thể dùng lễ thường mà hình dung hễ, hễ không nói hai lời liền bay ra ngoài. Tên ngoài điện hét một tiếng, mà chúng thần quan trong điện đều sợ ngậy người !

Đánh xong một trận, Linh Văn mới nói: "Người đâu, mau giữ hễ lại, đánh chết người rồi !" !

Dẫn Ngọc cũng ngậy ra một hễ rồi liền chạy nhanh ra ngoài, nói: "đừng đánh !". Mà tên ngoài điện vẫn còn lớn tiếng nói: "Cung Dẫn Ngọc các người đứng là ghê gớm. Được được lắm, Sư huynh đệ cấu kết khi dễ người."

Buổi tối, thiên điện cung Dẫn Ngọc, Dẫn Ngọc đang đi tới đi lui, Giám Ngọc thì nổi trận lôi đình, nói: "Hôm nay đại hỉ lập điện lễ, vậy mà tất cả đều tại tên tiểu tử thú vị này huỷ hoại!!!"

Tạ Liên hoàn toàn có thể hiểu tại sao Giám Ngọc tức giận như vậy.

Lần lập điện lễ này, tuy rằng Tạ Liên không chú ý lắm, nhưng lại có rất nhiều thần quan để ý. Nó xem như là một nghi thức chính thức tán thành người đó trở thành một phần tử của Thượng Thiên Đình. Hôm nay lại xảy ra việc này, giống như khi Hoàng đế đăng cơ thì lại có kẻ gian đến phá bĩnh, thử hỏi có ai mà không tức giận.

Dẫn Ngọc thở dài, nói: "Thôi được rồi. Khẳng định là người khác chọc hấn trước, hơn nữa hấn cũng không phải chỉ mới làm loạn hôm nay, chỉ là người khác cố tình chọn ngày đến phá rối thôi, không có biện pháp."

Giám Ngọc nói: "Thượng Thiên Đình nhiều người như vậy, sao không chọc người khác mà lại chọc hấn?"

Dẫn Ngọc nói: "Người cũng biết đó, tính tình của hấn không phải thích chịu đòn, người khác có thể nhẫn nhịn được nhưng hấn thì không."

Giám Ngọc nói: "Đây là Tiên Kinh, lại không phải nhân gian, nhịn một chút thì chết à? Nếu từ đầu hấn không có cái tính như vậy thì hôm nay cũng không xảy ra cố sự này. Thiệt là mất mặt hết sức. Nhiều thần quan nhìn như thấy như thế nếu truy vấn ra ngoài thì có ai quan tâm là người nào ra tay trước không? Họ chỉ biết nói cung Dẫn Ngọc vô lý ngang ngược, ngang nhiên vung tay đánh người, ai thêm quan tâm người sai ít hay sai nhiều chứ? Người cho rằng hấn có lý sao? Không có. Chỉ có xảy ra chuyện, chỉ cần người ra tay thì người chính là người không có lý. Hấn không hiểu cái rắc. Chỉ biết mang phiền phức cho người khác."

Bùng phát một hồi, Giám Ngọc như trở hết tài văn chương ra. Mà Dẫn Ngọc thì ngẩn tại chỗ lo lắng sốt ruột.

Qua một lúc, vừa quay đầu lại thì thấy Quyên Nhất Chân lại ngẩn trên song cửa sổ. Dẫn Ngọc bị giật mình, nói: "Sao người lại ngẩn ở đây? Tối

lúc nào đấy? Thói quen gì thế này?"

Quyền Nhất Chân không đáp, nói: "Bọn họ mắng ta trước."

Dẫn Ngọc dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, nói: "Nhất Chân, Giám Ngọc nói gì, người đừng để trong lòng."

Quyền Nhất Chân chỉ lo nói: "Bọn họ đánh ta trước. Ta không quen bọn họ, bọn họ nói ta là thần quan hạ cấp, không rõ đầu đuôi liề n mắ ng ta, cười ta, kêu ta cút, đừng chặn đường họ, ta làm cho bọn họ câm miệng lại, muốn họ xin lỗi, bọn họ không chịu, ta liề n đắ ng. Chỉ có lúc đắ ng bọn họ thì bọn họ mới câm miệng, bằng không ta sẽ không đắ ng bọn họ."

Từ đầu, thần quan Thượng Thiên Đình lúc nào cũng so đo địa vị với Hạ Thiên Đình, so đo gốc gác tư cách trình độ, chuyện đó cũng không hiếm thấy. Dẫn Ngọc chỉ biết thở dài.

Quyền Nhất Chân nói: "Thần quan hạ cấp có phải kém một bậc hay không?"

Dẫn Ngọc nói: "Không phải."

Không phải sao?

Tạ Liên nói: "Bản thân hấn không tin."

Rõ ràng, Quyền Nhất Chân cũng cảm thấy, thật lâu sau, hấn thẳng thắn nói: "Ta không thích nơi này."

Dẫn Ngọc không nói. Quyền Nhất Chân nói: "Trước kia một ngày có tám canh giờ có thể luyện công, bây giờ lại bớt hết phân nửa, toàn đi nói chuyện vô nghĩa với người khác, chỉ lê la tán dóc. Không hiểu sao có người lại tới mắ ng ta, đắ ng ta, không xin lỗi, lại còn không đượ c đắ ng lại họ. Căn bản chỗ này chẳng phải tiên cảnh gì. Bọn họ cảm thấy ta phiề n phức, ta cũng cảm thấy bọn họ rất phiề n phức."

Dẫn Ngọc nói: "Ta cũng không thích nơi này."

Quyền Nhất Chân nói: "Vây đi thôi."

Dẫn Ngọc lại lắc đầu, nói: "Tuy rằng không thích, nhưng ta muốn ở lại đây."

Quyền Nhất Chân khó hiểu, nói: "Nếu đã không thích, vì sao phải ở lại đây?"

Dẫn Ngọc không nhịn được mà bật cười, không có cách nào giải thích với hắn, nói: "Bởi vì, phi thăng thật sự không dễ gì."

Quyền Nhất Chân lại không cho là đúng, nói: "Phi thăng cũng không phải là chuyện lớn gì mà."

Dẫn Ngọc căn bản không để ý, cười nói: "Sao có thể? Bằng không người thử xem."

Xem đến đây, Tạ Liên nói: "Người, đừng nên tùy tiện nói giỡn."

Hoa Thành nói: "Không sai. Không đến nửa năm sau, lúc Quyền Nhất Chân phi thăng thật, hắn hẳn không thấy buồn cười nữa."

Tạ Liên nói: "Lúc đó cũng có thể xem sao?"

Hoa Thành nói: "Có thể. Chờ một lát."

Hình ảnh vừa chuyển, lúc này vẫn là Tiên Kinh, bất quá, cảnh tượng lại là một buổi tiệc. Tạ Liên nhìn một lát, nói: "Tiệc Trung thu?"

Hoa Thành nói: "Không sai."

Tạ Liên nói: "Lần này Hắc Thủy núp ở đâu?"

Hoa Thành nói: "Huỳnh nhìn xem người ta đang ăn gì."

Trong yến hội, tất cả các thần quan đều bận rộn kính rượu, hàn huyên, chơi trò chơi, chỉ có một người mặt vui vào trong chén. Lần này, Hạ Huyền không núp nữa mà là lấy thân phận Địa Sư ngồi trong một góc, bất

quá, cũng chả có ai chú ý hắn. Dẫn Ngọc cùng Giám Ngọc, an vị ngồi bên cạnh hắn. Dẫn Ngọc không ăn gì, cũng không nói chuyện với ai. Một bên Giám Ngọc nhỏ giọng nói: "Cám ơn trời đất, tiểu tử thú vị đầu óc có bệnh kia không tới."

Dẫn Ngọc nói: "Hắn đã phi thăng lâu như vậy, người lại nói hắn thế, để cho người ta nghe thấy thì không tốt lắm, vẫn là chú ý một chút đi."

Giám Ngọc nói: "Vốn dĩ sự thật là như thế, ta nói sai gì sao? Phi thăng thì thế nào? Dù hắn có thêm mấy trăm tuổi, đầu óc cũng không làm nên được chuyện gì."

Đang nói, gần đó có một đám thần quan mới tới ngồi xuống, dường như đều là những gương mặt mới, chào hỏi qua loa, có thần quan thuận miệng hỏi: "Vị này chính là?"

Một vị khác thần quan cũng thuận miệng đáp: "Vị này chính là Võ thần trấn thủ phương Tây"

Vừa nghe lời này, vị thần quan vừa đặt câu hỏi kia bỗng nhiên trở nên nhiệt tình vô cùng, đứng dậy kính rượu, nói: "Ấy ấy ấy, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!"

Dẫn Ngọc cũng vội vàng đứng dậy, nói: "Nào đâu có."

Vị kia thần quan nói: "Ai da, các hạ không cần khiêm tốn! Thật là ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Từ lâu đã nghe danh trấn thủ phía Tây Kỳ Anh điện hạ tuổi trẻ tài cao, mới phi thăng được mấy năm mà đã có ngàn tin đồn, đấu đèn trung thu năm nay còn lọt vào mười người đứng đầu. Quả là tài năng vô lượng, tài năng vô lượng. Bây giờ vừa gặp, đúng là rất trẻ, đảm bảo một tương lai tràn đầy hứa hẹn."

Nghe vậy, vẻ mặt tươi cười của Dẫn Ngọc cứng lại, ly rượu này tiếp không được, không tiếp cũng không được, thật hết sức xấu hổ.

Đối phương ấy thế mà còn tiếp tục chèo kéo quan hệ hết sức nhiệt tình, cứ xưng huynh gọi đệ: "Ta nói thật, cuộc đời ta rất khó tìm được người

hợp mắt, nhưng đối với đệ đây thật đúng là vừa gặp đã ưng. Ta cũng ở phía tây, sau này đệ có gì muốn hỗ trợ, chỉ cần người không chê, chỉ cần nói một tiếng. Mọi người nên quan tâm với nhau một chút. Ha ha ha..."

Hắn cười cơ hồ đến thoải mái. Tạ Liên quả thực có thể xuyên qua thời điểm đó mà cảm nhận được sự xấu hổ này. Mặt Giám Ngọc tái đi, nhưng Dẫn Ngọc vẫn còn khá tỉnh táo, tuy rằng tay hơi run một chút, nhưng vẫn ổn định nói : "Ngại quá..."

Mà lúc này Dẫn Ngọc đang muốn xóa bỏ hiểu lầm thì có người kêu lên: "Kỳ Anh đến"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

161

CHƯƠNG 161: VỐN LÀ NGỌC ĐẬU CHỊU LÀM GẠCH VỨT (3)

Bên kia bỗng ồn ào cả lên, mà vị thần quan bên này cả kinh nói: "Ấy? Người -- người không phải là Kỳ Anh điện hạ sao???"

Người khác lúc này mới ôm bụng cười nói: "Người nhận lầm người rồi lão huynh! Người quên rồi sao? Trấn thủ phương Tây có hai vị võ thần, một là Dẫn Ngọc, một là Kỳ Anh. Là đồng môn sư huynh đệ, người trước mặt người chính là Dẫn Ngọc điện hạ, ha ha ha....."

Thần quan kia vội nói: "Ấy ấy ấy, ta nhận lầm rồi, ngại quá, ha ha ha, kiến thức hạn hẹp, đã nghe về Kỳ Anh tương đối nhiều....." Lời còn chưa dứt, Dẫn Ngọc đã nhắm mắt lại, dường như có chút tuyệt vọng, một mình chẳng muốn nói thêm gì nữa. Có người cảm thấy không tốt liền huých khủy tay vị thần quan kia, hắn thấy vậy liền nói: "Khụ khụ, xin lỗi ta không tiếp chuyện được, xin cáo từ trước ... Dẫn Nguyệt, à không không không, Dẫn Ngọc điện hạ. Sau này nếu rảnh nói sau nhé, trung thu vui vẻ, ha ha ha.."

Hắn nói muốn cáo từ mà tay lại cầm chén rượu chạy đến chỗ Quyên Nhất Chân. Bên kia đám thần quan đã xúm lại thành một cụm, tất cả đều tranh nhau chào hỏi Quyên Nhất Chân, cả đám che hết xung quanh nên chẳng thấy được người bên trong.

Xem ra, lúc này Quyên Nhất Chân mới vừa phi thăng không bao lâu đã có thần điện riêng của mình, cũng không còn bị ghét bỏ như hồi trước. Tuy rằng cả hai đều là Võ thần phía tây nhưng Dẫn Ngọc dường như đã bị lu mờ hoàn toàn, ai nấy cũng đều hăm hở chạy sang bên kia, cho nên bên này cơ hồ chỉ còn lại có một mình Hạ Huyền quanh quẩn đang ngồi húp canh,

Dẫn Ngọc đứng cũng không được ng ẩ cũng không xong, trong chốc lát nói: "Về thôi".

Hai người bỏ đi cũng chẳng có ai chú ý đến. Giám Ngọc giận điên lên, nói: "Cái đám nịnh nọt bợ đỡ này cũng còn là thần quan sao? Lúc trước tên tiểu tử này vừa tới Thượng thiên đình, người này ghét kẻ kia khinh, đếm không xuể có bao nhiêu người đi cáo trạng hấn với người. Chớp mắt một cái, tiểu tử này phi thăng, tín đồ nhĩ ừ, xúm nhau cung phụng thổi phồng hấn đến thế này. Lật mặt còn nhanh hơn lật sách nữa? Cái gì địa vị không thể dao động, tuổi trẻ đầy hứa hẹn chứ? Ta thấy tín đồ của hấn tật xấu cũng y như hấn! đầu óc những kẻ có bệnh mới đi tôn sùng kẻ có bệnh!"

Lúc này, Sư Tthanh Huy ền cần một chén rượu đi tới, Dẫn Ngọc thấp giọng nói: "Đừng nói nữa, đi mau!"

Thấy có người tới, Giám Ngọc mới ngậm miệng lại. Sư Thanh Huy ền nói: "Dẫn Ngọc, người về sao? Kỳ Anh không phải vừa tới sao, lần trước ta nghe hấn nói hai người các người đã lâu không gặp nhau, còn hỏi ta dạo này người đang làm gì, người không nói chuyện với hấn à?"

Dẫn Ngọc miễn cưỡng cười nói: "Không, ta có chút không khỏe, cáo từ trước."

Sư Thanh Huy ền không nghĩ nhiều, nhìn "Địa Sư" phía sau, cười ha ha nói: "Vậy người nghỉ ngơi cho khỏe đi, chúng ta lần sau hãy họp mặt. Minh huynh! Ta kêu huynh đừng có ng ẩ ở đây! Đi đi đi , tới bên kia với ta....."

Chờ đến Sư Thanh Huy ền đi rồi không để ý đến chuyện bên này nữa, Giám Ngọc mới hạ giọng tiếp tục nói: "Nói nói cái rầm! Tiểu tử này đắc ý không được bao lâu đâu, sớm muộn gì cũng người ngã ngựa đổ thôi, ta chóng mắt chờ xem!"

Hấn vẫn cứ làm nhảm, Dẫn Ngọc cũng thấy rất phiền lòng, nói: "Thôi đi, người cũng không cần phải tức như thế."

Giám Ngọc nói: "Bỏ đi bỏ đi, nhưng người cứ nói thôi nhưng có thôi được không? Lúc hắc mới vừa lên thì nếu không phải chính người đã bao che, chùi mông cho hắc thì hắc là đã sớm bị đá xuống rồi, ta thật không chịu được, người không đáng bị như thế!"

Hai người nhanh chóng trở lại cung Dẫn Ngọc. So với lần trước lập điện náo nhiệt linh đình bao nhiêu thì bây giờ cho dù cửa có rộng mở thì cũng chỉ có lác đác mấy thần quan hạ cấp tới. Đóng cửa lại, giọng Dẫn Ngọc mới lớn vài phần, nói: "Thần quan phi thăng tự lập điện là chuyện rất bình thường, hắc cũng không làm gì sai. Không cần nói nữa! Ta không muốn nghe. Trong lòng người cũng cảm thấy phiền thì hà tất gì người cứ phải chủ động nhắc đến hắc?"

Giám Ngọc nói: "Người đừng trách ta lắm miệng, lời này cũng chỉ là để nhắc nhở người thôi! Dẫn Ngọc à, toàn bộ phía tây, địa bàn lớn như thế, tín đồ cũng rất nhiều, hắc một mình chiếm nhiều tín đồ như thế, lần trước cái con yêu sói kia cũng bị hắc cướp đi! Người nhìn xem bây giờ đi, địa bàn của người càng ngày càng thu nhỏ lại, còn thừa lại được bao nhiêu? Người còn như thế thì có chỗ nào cho người dung thân nữa!"

Dẫn Ngọc nói: "Sao có thể nói cướp? Hắc không cần đao kiếm buộc người ta tin bái hắc, tất cả là do mọi người tự nguyện. Hơn nữa chuyện con yêu sói....." Hắc thở dài, bình thần nói, "Chuyện đó thật sự ta không đối phó được, tìm ta cũng vô dụng cho nên tìm hắc là đúng ý nguyện rồi."

Giám Ngọc vô cùng đau buồn nói: "Ta chỉ..... Ta chỉ sợ là người cứ như thế này thì đấu không lại ai hết, sẽ có ngày không có đường để xoay người! Mẹ nó, những tên thần quan hạ cấp này cũng chỉ biết đổ mắt vì danh lợi, một đám lén lút cố bỏ đi qua những thần điện khác, chả có tên nào tốt đẹp!"

Dẫn Ngọc nói: "Cái gì mà đấu với không đấu, hà tất để ý những thứ kia? Muốn đi thì đi, muốn ở lại thì ở lại, ta phi thăng không phải để lên đây tranh quyền đoạt thế, cướp vận khí của người khác, sao người cứ tự dằn vặt rồi suy nghĩ không thông suốt thế này!"

Cái gọi là một núi không dung hai hồ, đã có sẵn ví dụ: Phía nam đã có Phong Tín và Mộ Tình, nhì ầu năm như vậy đầu tới người chết ta sống. Nếu không ở cùng một địa bàn, thì có lẽ đã tốt hơn nhưng cái gọi là "Không phải oan gia không gặp nhau", người phi thăng nổi danh ở nơi nào thì nơi đó chính là địa bàn của người. Lúc làm người có những mối quan hệ bền chặt thì sau khi phi thăng thường cũng ở cùng nhau trong các dịp lễ. Quyên Nhất Chân cũng không thể nào từ bỏ phương Tây đến địa bàn khác. Hai người đang cãi nhau bỗng nhiên có người gõ cửa, Giám Ngọc quát: "Ai?!"

Ngoài cửa có người nói: "Ta."

Giám Ngọc cũng không dám nổi giận đối với Dẫn Ngọc nói: "Này tiểu tử thúì, sao còn dám tới đây ???"

Dẫn Ngọc chấp hai tay sau lưng biểu tình thoáng bình phục trở lại, bước lên mở cửa, quả nhiên là Quyên Nhất Chân. So với lần trước thì bộ dáng lại cao lên không ít, so với lúc Tạ Liên quen biết hẳn thì cũng không khác lắm. Dẫn Ngọc mở miệng, giọng cũng bình thản: "Là Nhất Chân à. Người không tham gia tiệc trung thu sao? Sao lại tới đây?"

Quyên Nhất Chân bước vào điện, mở miệng nói chỉ có một câu: "Sinh nhật ta tới rồi."

"....."

Tết Trung Thu, ấy vậy mà chính là sinh nhật của Quyên Nhất Chân. Mà hẳn tới đây cũng là muốn đòi quà sinh nhật

Tạ Liên cũng nghe qua, sinh nhật năm rồi của Quyên Nhất Chân, sư huynh hẳn Dẫn Ngọc đều sẽ tặng quà, năm nay đại khái bởi vì đủ chuyện xấu hổ, cho nên không đưa. Nếu là người mẫn cảm một chút, người ta không đưa, li ền tự biết mà không đòi nữa, cho dù thế nào cũng sẽ không chủ động đi đòi quà, thế mà Quyên Nhất Chân thì ngược lại, hẳn không cảm thấy chỗ nào không đúng, cứ thấy đúng lý hợp tình là li ền tìm tới tận cửa. Nếu không phải có Hoa Thành đang cụng vào trán Tạ Liên thì thật tình Tạ Liên chỉ muốn đưa tay đỡ ột, rồi bịt kín mắt để khỏi phải nhìn nữa.

Dẫn Ngọc nghe hắn nói thế liền cười gượng một tiếng, nói: "...À ..hôm nay là sinh nhật của người sao, chỉ là ta có chút vội, cho nên..."

Quyền Nhất Chân vừa nghe liền trừng lớn mắt, nói: "Không có sao?"

Dẫn Ngọc dường như cảm thấy không ổn, lời nói đang ở cửa miệng liền nuốt vào, xoay người nói: "Không có quên. Ở đằng sau, người đợi đã."

Quyền Nhất Chân liền ngồi tại chỗ, hai tay đặt trên đùi, liên tục gật đầu, một bộ dáng hết sức chờ mong. Dẫn Ngọc đi vào thiên điện, Giám Ngọc liền trầm mặt ngồi bên trong. Dẫn Ngọc khẳng định là không chuẩn gì cả, đi ra đằng sau lục lung tung, cũng không tìm được thứ gì thích hợp, đành phải nói với Giám Ngọc: "Người mau tìm giúp ta, có thứ gì tạm thời thay thế làm quà cũng được."

Giám Ngọc cầm một miếng vải vút trên mặt đất, dẫm lên nói: "Cầm cái thứ chùi chân này cho hắn đi!"

Dẫn Ngọc nói: "Giám Ngọc!"

Giám Ngọc nói: "Tặng cho hắn thế này chẳng phải là quá hời hay sao, hắn còn có mặt mũi dám tới đây đòi quà!"

Dẫn Ngọc bất đắc dĩ nói: "Năm rồi cũng tặng cho hắn, nếu năm nay không tặng, chẳng phải là cố tình sao. Tặng đại cái gì cũng được, có là được rồi. Như vậy đi, người đi tìm xem lần trước lấy được một chiếc vòng hộ pháp. Mặc dù không vừa lắm nhưng cũng không sao."

Dẫn Ngọc thúc vài tiếng, Giám Ngọc đành hậm hực nuốt vô bụng mấy bài ca cảm. Dẫn Ngọc quay về chủ điện, ngồi trước mặt Quyền Nhất Chân, nói: "Người chờ chút, ta để nó hơi xa. Người dạo này làm gì? Hắn là cuộc sống rất vừa ý phải không? Nghe nói các tín đồ đã tăng năm lần, chúc mừng người."

Quyền Nhất Chân nói: "Gần đây đánh một con yêu sói. Ta không hiểu tín đồ là gì cả, ta chỉ đánh yêu quái thôi, bọn họ cũng không thể hiểu được."

Hắn hứng thú bưng bưng kể cho Dẫn Ngọc nghe tình hình chiến đấu gần đây. Nét tươi cười trên mặt Dẫn Ngọc có chút gượng gạo. Hắn đánh không nổi con yêu sói kia vậy mà Quyên Nhất Chân dễ như trở bàn tay diệt gọn nó, đi đâu này thật giống như khi người cực khổ theo đuổi một nữ tử nhưng người ta lại coi rẻ người, bản thân người còn tự mình khóc lóc dâng tới tận cửa mà người ta thì lười đến chẳng thèm đoái hoài đến người, thật sự là một tư vị không hề dễ chịu. Quyên Nhất Chân nói một mạch lại đột nhiên nói: "Vừa rồi ở tiệc trung thu cũng nhìn thấy người, còn muốn nói chuyện, không nghĩ tới người về nhanh như thế."

Dẫn Ngọc nhẹ nhàng thở ra, nói: "À, ta có chút việc, nên phải về trước."

Quyên Nhất Chân gật đầu, nói: "Có người còn nói với ta, bởi vì họ nhận lầm người."

Nghe vậy, sắc mặt Dẫn Ngọc nhất thời khẽ biến, Quyên Nhất Chân lại hờn nhiên nhếch môi, nói: "Thật buồn cười, ngu như vậy!"

Tạ Liên thật không đành lòng xem tiếp, nói: "Này..... Này quả thực là thảm không nổi nhìn mà!"

Tạ Liên đương nhiên tin Quyên Nhất Chân thật sự cảm thấy người khác nhận lầm người là chuyện rất buồn cười, Quyên Nhất Chân cũng hoàn toàn không nhận thấy rằng Dẫn Ngọc đối với cái chuyện buồn cười này thật chẳng có gì để buồn cười cả, hắn cảm thấy hai người cứ tiếp tục nói thì bầu không khí sẽ càng ngọt ngào. Vừa lúc này, Giám Ngọc cầm hộp quà ra, hắn đem hộp quà đưa cho Dẫn Ngọc, một câu không nói liền đi trở vào. Dẫn Ngọc cầm hộp quà đưa cho Quyên Nhất Chân, bộ dáng hắn thật cao hứng, còn xém nhảy lên. Vẻ tươi cười của Dẫn Ngọc đã lộ ra một mặt, nói: "Người cần lấy rồi từ từ xem."

Quyên Nhất Chân cũng ở lại lâu rồi, gật đầu nói: "Được. Ta về trước. Tháng sau ta đi tuần sát, sư huynh có rảnh cùng đi đi."

Dẫn Ngọc thuận miệng trả lời cho có lệ. Hắn vừa đi, Giám Ngọc liền đá cửa mắng to: "Hắn có ý gì đây? Ta nghĩ lúc hắn vừa sinh ra thì con mẹ nó đầu hắn bị úng nước rồi. Nếu không thì chính là hắn cố tình tới đây để"

khinh bỉ người, cái gì mà không biết tén đờ là gì, cái gì mà đi tuần sát, cố ý khoe khoang sao? Đờ lòng dạ đen tối, khinh người quá đáng."

Lần này, hấn chửi ần lên, Dẫn Ngọc cũng không ngăn cản, chính mình lại đi đến sau điện. Trục giác của Tạ Liên cảm thấy Quyên Nhất Chân lấy cái hộp quà kia có vấn đề, nói: "Trong đó có phải là Cẩm Y Tiên không?"

Hoa Thành nói: "Huynh đoán đúng rồi."

Tạ Liên nói: "Như vậy, Cẩm Y Tiên không phải Dẫn Ngọc đưa, người chịu tội hấn là ở Giám Ngọc mới đúng. Tại sao hấn lại bị phạt nặng như thế?"

Hoa Thành nói: "Ba ngày sau ca ca sẽ biết."

Dẫn Ngọc tiến vào thiên điện, dường như đang tìm thứ gì đó, hấn lục tung cả lên. Bỗng nhiên từ án thư lóe lên một ánh sáng vàng của một chiếc vòng hộ pháp. Hấn không để ý, lát sau đột nhiên c ần lên, nói: "Giám Ngọc?"

Giám Ngọc từ bên ngoài bước vào, nói: "Chuyện gì?"

Dẫn Ngọc c ần chiếc vòng hộ pháp hỏi: "Chiếc vòng hộ pháp này sao lại ở chỗ này? Người không đưa cho hấn sao? Ta không phải bảo người lấy nó tặng cho hấn rồi sao?"

Giám Ngọc nói: "Ta tặng cho hấn? Hấn còn không xứng có được ngụm nước bọt của ta!"

Dẫn Ngọc vừa buồn cười vừa tức giận, nói: "Người thật sự không đem miếng khăn chùi chân kia đưa cho hấn chứ? Hà tất đắc tội với người ta!"

Giám Ngọc thu lại nụ cười giả tạo nói: "Không. Ta đưa cho hấn một món tốt hơn."

Giọng hấn có chút kỳ lạ, Dẫn Ngọc khẽ nhíu mày, nói: "Người rốt cuộc đưa thứ gì?"

Giám Ngọc nói: "Lần trước người lấy được bộ quần áo kia."

Dẫn Ngọc biến sắc, nói: "Cái gì? Ta nói sao mà ta không tìm thấy nó. Bộ quần áo kia có thể khống chế tâm trí con người, hơn nữa nó còn hút máu!" Nói xong liền đi ra ngoài, Giám Ngọc bắt lấy hắn, nói: "Ai! Người gấp cái gì! Bộ quần áo kia có thể khống chế tâm trí, nhưng đã đưa cho hắn rồi, người khác lại khống chế không được hắn! Còn chuyện hút máu kia, ta không tin hắn thành thần quan thế nào, người xem đã ba ngày rồi, hắn có xảy ra gì sao? Tiểu tử này không phải rất có năng lực sao? Tuổi trẻ đầy hứa hẹn sao, lúc này để coi hắn có bao nhiêu bản lĩnh."

Dẫn Ngọc nghĩ tới nghĩ lui, ở thiên điện đi qua đi lại, cuối cùng vẫn vung tay nói: "Không được! Thứ này quá nguy hiểm, xảy ra chuyện thì sẽ không xong! Sao người lại không biết nặng nhẹ thế này! Ai!"

Nói xong liền chạy vội ra ngoài, trên đường đánh ngã rất nhiều thần quan, đuổi tới Kỳ Anh điện, hắn lại không ở đây, Dẫn Ngọc không thấy liền bắt người hỏi: "Ta có việc gấp tìm Kỳ Anh, hắn ở đâu?"

Người nọ nói: "Kỳ Anh? Kỳ Anh điện hạ đang ở điện thần võ điện thương nghị! Mấy võ thần đứng đầu ở Thượng thiên đình đầu ở đằng kia....."

Dẫn Ngọc chưa nghe xong liền chạy đi. Đến điện võ thần, quả nhiên Tạ Liên cùng mấy chục gương mặt quen thuộc đầu ở trong điện, đang lắng nghe rất tập trung. Nhưng mà, hắn tới rồi cũng không thể vào, vì thần thương nghị của các võ thần đứng đầu này không triệu tập hắn, võ thần hạng hai đi vào chính là làm trò cười cho mọi người, cho nên hắn đành chờ ngoài điện.

Xuyên qua song cửa sổ, hắn thấy Quyên Nhất Chân ở bên trong, trên người đang mặc bộ quần áo có vẻ có thần khí rất mạnh, một bộ áo giáp sáng lấp lánh.

Quyên Nhất Chân thật ra không có gì kỳ lạ mà chỉ có Linh Văn lại có chút bất thường, hần vía cứ lên mây, liền tiếp mắc lỗi, Quân Ngô nói: "Linh Văn? Linh Văn?"

Kêu vài tiếng, Linh Văn đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nói: "Cái gì? Sao thế?"

Quân Ngô cười nói: "Hôm nay người làm sao thế? Cứ nhìn chăm chăm vào Kỳ Anh, hay là chúng ta cũng giống nhau, cảm thấy bộ giáp mới của hần không t ỏi chút nào?"

Trong điện mấy người cũng cười theo, Linh Văn nói giọng ngại ngùng, lén che cái trán đỏ đ ầy mồ hôi lạnh. Nếu là lúc ấy, Tạ Liên cũng sẽ cười cười, nhưng bây giờ dưới con mắt nàng, nhất định đã thấy được cái bộ qu ần áo Quy ền Nhất Chân đang mặc trên người kia dính đ ầy máu, khiến nàng cảm thấy sởn tóc gáy, trong lòng run rẩy.

Dẫn Ngọc ở ngoài điện đi tới đi lui, ng ẩng xồm r ỗ đứng dậy như bị dày vò. Khó khăn chờ đến thương nghị xong, Quy ền Nhất Chân là người đầu tiên đi ra, thấy Dẫn Ngọc ở bên ngoài, hần ngạc nhiên nói: "Sư huynh, sao người cũng ở chỗ này?"

Dẫn Ngọc chạy nhanh đến, nói: "Áo giáp này của người"

Quy ền Nhất Chân lập tức nói: "Thực không t ỏi. Vừa r ỗ Đế quân và Linh Văn đều khen nó được lắm. Cảm ơn."

"....."

Dẫn Ngọc nói: "Được thì được, nhưng người làm bộ áo giáp này nói, nó có chút vấn đề, muốn ta đưa lại cho hần, sửa lại một chút."

Nếu trực tiếp ra lệnh bảo Quy ền Nhất Chân cởi "Áo giáp" này ra thì bản thân có thể khống chế nó, cho nên Dẫn Ngọc đành phải nói chuyện nhẹ nhàng như thế. Mà Quy ền Nhất Chân lại thấy kỳ quái nói: "Có vấn đề gì? Ta không cảm thấy có vấn đề gì hết?"

Dù sao thì cũng chính mình tặng đ ồ cho người ta, nay lại xin về cũng hết sức xấu hổ. Dẫn Ngọc đang đau khổ suy tư, Quy ền Nhất Chân lại nói: "Đúng r ỗ, sư huynh, tháng sau người có thể đi tu ần sát."

Dẫn Ngọc nói: "Cái gì?"

Về mặt Dẫn Ngọc có chút hồ đồ, hẳn dường như liề quên bẻng chuyện Cẩm Y Tiên, nói: "Danh sách đi tuần sát không có tên ta."

Quyền Nhất Chân dường như rất cao hứng mà nói: "Có. Ta đề cử tên người, Đế quân nói có thể suy xét."

"....."

Trong nháy mắt, Tạ Liên cảm nhận được một trận máu dồn lên mặt, trực tiếp thiêu cháy Dẫn Ngọc.

Những cơn tức giận, ầm ứ nén nghẹn từ động bao lâu nay rốt cuộc vào giờ phút này bị kích nổ.

Dẫn Ngọc trực tiếp mắng một tiếng, chất vấn hẳn: "Người có bệnh sao?!"

Quyền Nhất Chân vẫn là lần đầu tiên thấy bộ dáng Dẫn Ngọc tức giận như vậy, về mặt đầy nghi hoặc. Vừa lúc cũng có mấy thần quan đi ngang qua hóng chuyện. Dẫn Ngọc lại nói: "Ta có từng nói là ta muốn đi sao?! Võ thần đi tuần sát có quan hệ gì với ta?! Ta lại không xin người, người dựa vào cái gì đề cử ta với Đế quân?!"

Người khác có lẽ không biết vì sao Dẫn Ngọc thất thố như thế, nhưng Tạ Liên lại có thể lý giải. Bởi vì, đối với một người có tự tôn mà nói, đây quả thực là một sự sỉ nhục rất lớn.

Võ thần đi tuần sát, chính là một nghi thức chỉ có những võ thần ưu tú ở thượng thiên đình mới có thể tham dự. Những nhóm võ thần được lựa chọn, trong quá trình đi tuần sát sẽ lấy uy dọa lui yêu ma, không những có thể có thể quảng bá tiếng tăm của mình, thu nạp thêm tín đồ, còn có cơ hội cùng những võ thần khác bàn luận, tăng thêm thực lực. Tóm lại, là một việc hết sức trọng đại, nhưng yêu cầu đối với những võ thần này cũng rất là cao.

Lấy Dẫn Ngọc trước mắt, khẳng định không đủ tư cách và trình độ. Cho dù có thể đi, có thể có được chỗ tốt, nhưng ai bảo đảm kẻ trên người dưới ở Thiên Đình không khua môi múa mép, nói ra nói vào? Người da mặt dày thì không nói, nhieu ít gì thì tiểu thần quan nào cũng muốn đi, nhưng Dẫn Ngọc trong lòng biết rõ chính mình không đủ trình độ, tư cách, thì làm sao có thể ỷ lại, dựa dẫm quan hệ để tìm một chỗ trong cái danh sách ấy?

Quyền Nhất Chân lại hoàn toàn không thể hiểu được. Hắn đại khái chỉ cảm thấy đây là chuyện tốt, liền muốn đề cử Dẫn Ngọc, miệng muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu, hắn nghi hoặc nói: "Sư huynh, sao người lại tức giận? Ta làm sai gì sao?"

"....."

Tạ Liên quả thực chỉ cầu hắn đừng nói lời nào nữa. Mà trán Dẫn Ngọc đã nổi đầy gân xanh, đứng bên cạnh giận điên, quát: "Đủ rồi! Đủ rồi! Ta muốn điên rồi! Ta con mẹ nó bị người bức điên rồi! Người đừng có nói gì với ta nữa hết! Thỉnh người lập tức rút về đềnghị kia! Đừng có rước thêm phiền cho ta! Còn bây giờ ! Nhanh lên!"

Quyền Nhất Chân bỗng không nói gì, lập tức xoay người chạy về vô điện. Dẫn Ngọc sững sốt, lúc này mới nhớ tới hắn còn mặc Cẩm Y Tiên, thì liền biết mình sai rồi muốn cứu vãn lại, Quyền Nhất Chân đã bị Cẩm Y Tiên không chế tâm trí!

Mấy người kia nhìn Quyền Nhất Chân một cách kỳ quái, hai tay Dẫn Ngọc hơi run lên, lại quát: "Đứng lại!"

Khi Quyền Nhất Chân chạy tới trước mặt Quân ngô, đột nhiên gần sát tới thì quả nhiên đứng lại, qua một hồi lâu, hắn mới ngạc nhiên nói: "Vừa rồi ta làm sao vậy?"

Quân ngô cũng nhăn mày, nói: "Kỳ Anh, người lại đây cho ta xem. Mới vừa rồi hai mắt người rời rạc, đầy tà khí, cứ như vừa trúng tà."

Quyền Nhất Chân gãi gãi tóc, không thể hiểu được, nói: "Được." Muốn đi lại chỗ Quân ngô, bất đắc dĩ lại nghe Dẫn Ngọc lại quát: "Quay lại đây!"

Đi!"

Dẫn Ngọc vừa ra lệnh, Quyên Nhất Chân lập tức xoay người chạy như điên ra điện, nhằm về phía Dẫn Ngọc. Có lẽ đầu óc Dẫn Ngọc đã hơi mù mịt, nên hắn đã đi sai nước cờ, hắn hồ đồ chạy lên. Quân ngô đứng đây, nói: "Bắt lấy!"

Võ thần khắp nơi cùng đáp: "Vâng!"

Dẫn Ngọc cơ hồ muốn tuyệt vọng, che lại khuôn mặt quát: "Chạy mau! Chạy mau! Cởi quần áo ra!"

Quyên Nhất Chân hai mắt đăm đăm, vừa vội vàng chạy vừa cởi áo ra, ai ngờ nửa đường bị một đám võ thần chạy về phía hắn, vây hắn lại. Có người dám chặn hắn chấp hành mệnh lệnh, hai mắt hắn liền lộ ra tia hung ác, tung chiêu loạn xạ khiến cơ thể mười mấy võ thần đều bị xuyên thủng!

"A a a a! Giết người ở Thượng thiên đình --!!!!"

Tiếng hét chói tai từng đợt vang lên, sắc mặt Dẫn Ngọc đại ra, khuôn mặt trắng bệch. Đàng kia một khuôn mặt tái mét còn hơn hắn, đại khái chỉ còn có mình Linh Văn.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, Cẩm Y Tiên này lại mạnh như thế, hết sức tà ác. Tình thế đã mất khống chế!o

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

162

CHƯƠNG 162: VỐN LÀ NGỌC ĐẬU CHỊU LÀM GẠCH VÚT (4)

Nhóm hạ cấp Võ Thần quan tiến đến chặn lại Quyên Nhất Chân nào chống đỡ được, bị mất mạng tại chỗ. Thấy tình thế nghiêm trọng, Phong Tín, Bùi Túc, Lang Thiên Thu đều nhảy đến trước Quyên Nhất Chân, tựa như muốn công kích. Dẫn Ngọc nói: "Không cần để ý hắn! Không nên động hắn! Hắn sẽ không lại giết người!"

Chỉ cần không ngăn cản Quyên Nhất Chân hoàn thành mệnh lệnh, hắn cũng sẽ không tổn thương người. Nhưng Quyên Nhất Chân đã động thủ giết mười mấy tên Võ Thần quan, còn ai dám tùy hắn tới? Tự nhiên sẽ không tin tưởng Dẫn Ngọc. Nếu là đổi lại là người có năng lực phản ứng mạnh, người gặp nguy không loạn, lúc này hắn là lập tức ra lệnh "Nằm xuống đầu hàng chờ động", nhưng chuyện này phát sinh quá nhanh, nháy mắt đã xảy ra, căn bản không kịp phản ứng nữa, hơn nữa Dẫn Ngọc từ trước sợ rằng chưa từng trải qua loại chiến trận này, tâm thần hoảng hốt, quyết sách làm rồi tinh rồi mù, một bước sai, từng bước sai. Đang gặp loạn, Mộ Tình đột nhiên xuất hiện sau lưng Dẫn Ngọc, nói: "Còn muốn chạy?"

Dẫn Ngọc lúc này mới phát hiện hắn cũng ở đây lang thang không mục đích chạy trốn, vội vàng sát bước, giải thích: "Ta không phải..." Mà Mộ Tình không nói lời nào đem tay hắn chế trụ, Tạ Liên nghe được tiếng "Khách lạ" thanh thúy, mặt Dẫn Ngọc hơi co quắp.

Thân là Võ Thần, bị Võ Thần bản lãnh cao cường hơn chế trụ, thật là thân thể và tâm linh đồng thời bị đả kích. Mà Bùi Minh ở phía sau xem cuộc chiến không có gia nhập xa xa nói: "Làm sao hắn giống như thực lực đột nhiên tăng?"

Hắn nói chính là Quyên Nhất Chân. Đó là tự nhiên, Quyên Nhất Chân vốn dĩ có thể đánh, lại thêm cầm y tiên, trình độ đánh ít nhất tăng gấp đôi nữa. Chợt Võ Thần cùng hắn đan đả độc đấu nhưng thật ra là lấy một chọi hai, không hề công bằng, nhưng bởi vì không biết ảo diệu trong đó, mọi người đều xin lỗi hợp lực vây công hắn, nếu không chẳng phải mất thể diện? Triền đấu, Quyên Nhất Chân cả người đều là máu chạy nhanh tới đường cái Tiên Kinh, chợt thấy một tòa ly cung ven đường, liền đâm đầu vào. Mọi người hô: "Hắn vào Dẫn Ngọc cung!"

Dẫn Ngọc ra lệnh là để cho hắn "Đi", nhưng không có nói phải đi nơi nào, vì vậy hắn liền tùy tiện đi. Mấy tên Võ Thần cũng đi vào theo. Bởi vì những người khác thần chí thanh tỉnh, đối với Quyên Nhất Chân hạ thủ lưu mấy phần tình cảm, Quyên Nhất Chân lại liều mạng muốn cùng người ngăn trở hắn liều mạng, như vậy, mấy vị Võ Thần cũng giận. Phong Tín quát lên: "Tiểu tử này thực sự tà hồ, đem hắn đánh trước rồi nói sau!"

Mọi người đều sớm có ý đó, hắn vừa hô, đều không dè dặt nữa, đi lên liền một trận hành hung vây đánh. Kiếm khí chưởng phong quyên cước bay loạn, Dẫn Ngọc điện vốn lộ vẻ cũ kĩ nhất thời liền âm vang sập một nửa!

Dẫn Ngọc bị Mộ Tình chế trụ chính mắt nhìn thấy cung điện mình ở trong hỗn chiến ầm ầm sụp đổ, lập tức trợn tròn hai mắt, hô: "Đừng đánh!"

Như vậy vừa hô, Võ Thần khác sẽ không dừng tay, Quyên Nhất Chân lại nghe mệnh lệnh của hắn, đột nhiên thu tay lại. Như thế rất tốt, đao kiếm quyên cước, toàn đều đoàng đoàng đoàng đánh vào người hắn, lại là một chuyện thảm!

Lang Thiên Thu chưa kịp thu trọng kiếm, lập tức chém vào đầu vai Quyên Nhất Chân. Khá tốt hắn kiếm vốn là đòn, hơn nữa lập tức ngừng thể công, lúc này mới không đem Quyên Nhất Chân chém thành hai khúc, nói: "Đừng đánh, hình như hắn không thể động!"

Phong Tín lau vết máu trên mặt, nói: " Con mẹ nó, rốt cuộc cũng ngừng!"

Quyền Nhất Chân thẳng đơ nằm trên đất, tựa như bị trói gô. Mà bên kia Mộ Tình dùng Khốn Tiên Tác trói tay Dẫn Ngọc, liền buông hất ra. Dẫn Ngọc trong lúc vô tình ngẩng trên đất, ngơ ngác nhìn Dẫn Ngọc cung bừa bãi một mảnh, nhìn một vòng, ánh mắt hạ xuống đến trên thân Quyền Nhất Chân phía trước. Quyền Nhất Chân sinh mệnh lực cuối cùng rất ương ngạnh, lúc này bị mấy tên Võ Thầ không ngừng đánh, cơ hồ đánh không còn hình người, nhưng chỉ nằm một hồi, lại đột nhiên thẳng đơ ngẩng dậy, không hiểu được nói: "Làm sao vậy?"

"....."

Mấy tên Võ Thầ đầu bị hất chọc cho tức chết đi được, đồng thanh nói: "Người xui xẻo ngã!"

Linh Văn một mực đi theo quan sát, khó khăn lắm mới thở ra một hơi, gương mặt trắng bệch, còn có thể miễn cưỡng phân phối nhân thủ, hai ngón tay khép lại để ở trên huyệt thái dương, ở thông linh trận nói: "Y quan, tới cấp cứu!"

Quyền Nhất Chân thì vẫn rất nghi ngờ, vừa quay đầu lại, thấy Dẫn Ngọc ngẩng dưới đất, liền bò dậy, tựa hồ muốn đi đỡ hất. Nhìn này tở này hoàn toàn không biết mặt mũi gì cả, bối cảnh là Thầ Điện mình bị đập nát, Dẫn Ngọc im lặng không nói, mặt lại hơi vắn vẹo.

Quyền Nhất Chân căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, nói: "Sự huynh, người đang làm gì?"

"....."

Dẫn Ngọc tựa như bỗng nhiên mất đi lý trí, đột ngột cười một chút, sau đó hai mắt đỏ lên nói: "Quyền Nhất Chân, người tại sao không đi chết đi? Người đi chết đi có được không?!"

Nghe được một câu này, Tạ Liên cũng cùng rất nhiều thầ quan tại chỗ như nhau, trong nháy mắt trợn to mắt. Mà Quyền Nhất Chân nhận được mệnh lệnh, không chút nghĩ ngợi, lập tức thi hành, càn lên một thanh kiếm

trên đất, một tay bắt tóc mình, một tay trở tay cậ̀n kiếm, nhắm ngay cộ̀ họng mình.

Thấy động tác này của hặ́n, mấy tên Võ Thậ̀n phản ứng đậ̀u tiên đậ̀u nghĩ hặ́n muốn đánh lén, trong nháy mắt lui ra mấy chục trượ̀ng, lại không ngờ tới hặ́n cuối cùng muốn tự sát, lúc này lại đi lên đoạt kiếm cũng không kịp, rồi rít rộ̀ng lên. Dẫn Ngọc cũng là giạt mình một cái, nhưng vẫn không phản ứng kịp, nghiêng đậ̀u. Mắt thấy lúc phải đổ máu tại chỗ, thân hình Quân Ngộ̀ bỗng nhiên xuất hiện sau lưng hặ́n!

Rắc rắc rắc khách, trong nháy mắt, tứ chi Quyệ̀n Nhất Chân đậ̀u bị buộ̀ng lỏng.

Quân Ngộ̀ lại ở sau gáy hặ́n không nặng không nhẹ đánh một cái, Quyệ̀n Nhất Chân lúc này mới hoàn toàn mất đi tri giác, té trở về trện đất, cả người đã không còn hình người, biến thành máu hộ̀ lẫn lộn.

Đến đây, tất cả mọi người, bao gộ̀m Tạ Liên, mới đậ̀u thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà, Quân Ngộ̀ lại không có.

Hặ́n xoay người lại, sắc mặt không vui không giận, hết sức nghiêm túc, đối với Dẫn Ngọc nói: "Việc đã đến nước này, ta nghĩ, người chắc cũng nên giải thích."

Lúc nầy Dẫn Ngọc mới đem đậ̀u chôn thật sâu vào trong tay, nghe vậy, theo bản năng ngặ́ng đậ̀u lên nói: "Ta không biết. Không phải ta. Là... !"

Nói tới chỗ này, hặ́n lại giạt mình một cái, tựa như lúc này mới phản ứng đượ̣c, mình mới vừa rộ̀i nói cái gì.

Hặ́n lại ngay trước nhiệ̀u cặp mắt như vậy, kêu Quyệ̀n Nhất Chân đi chết. Mà Quyệ̀n Nhất Chân thật đúng̣c là làm theo!

Không có khả năng là không ai nhìn ra đượ̣c đậ̀u mối. Mộ̣ Tình nói: "Đệ́ Quân, Kỳ Anh mới vừa rộ̀i phản ứng tuyệt độ́i là trúng tà thuật. Trện người hặ́n nhất định có cái gì có thể khiến hặ́n nghe theo chỉ thị Dẫn Ngọc đưa ra. Chính là không biết là cái gì."

Một bên Linh Văn tự nhiên rõ ràng là cái gì, nhưng nàng nào dám nói nhĩ ầu một câu, còn đang phân phối nhân thủ ở hiện trường cũng đã là cực hạn. Lang Thiên Thu không thể tin, nói: "Trên đời còn có thứ này???"

Lúc này, một bóng người đẩy ra đám người vọt vào, chính là Giám Ngọc. Hắn hiển nhiên là đi ra ngoài tìm một vòng mới tìm trở lại, còn không biết cụ thể chuyện gì xảy ra, nói: "Các người làm gì? Đây là.... Dẫn Ngọc cùng chúng ta xảy ra chuyện gì? Sao lại biến thành như vậy? ! Ai đập?!"

Quân Ngô chậm rãi đi tới bên người Dẫn Ngọc, nói: "Người dùng cái gì khống chế hắn?"

Giọng hắn tuy không nghiêm nghị, lại mơ hồ có một cỗ uy áp, làm người ta không thở nổi. Từ trên cao nhìn xuống như vậy, càng làm cho người ta sinh lòng sợ hãi. Tạ Liên không phải chưa từng xông qua đại họa, nhưng chưa từng thấy Quân Ngô như vậy. Như vậy xem ra, Quân Ngô ban đầu đối với hắn thật coi như là võng khai nhất diện, phá lệ nhân từ.

Dẫn Ngọc nguyên bản tâm loạn như ma, theo như Tạ Liên thấy, hắn tâm trí không đủ kiên định, đến năng lực phản ứng hiện trường cũng không mạnh, lúc này lại là không lời chống đỡ. Thấy hắn không đáp, Quân Ngô nói: "Thôi. Người không nói, ta cũng biết. Là món khôi giáp đó đi."

Xong rồi. Xong rồi. Hoàn toàn xong rồi.

Dẫn Ngọc ng ồi dưới đất, l ần nữa ôm lấy đầu. Bốn phía đều là ùn ùn kéo đến tiếng người đợt sóng:

"Thật là kinh ngạc đến ngây người ta... Mấy trăm năm a, ta ở trên Thượng Thiên Đình chưa từng thấy qua loại chuyện không thể tưởng tượng nổi này!"

"Một vị th ần quan khống chế tâm trí một vị th ần quan khác, khiến hắn đại khai sát giới, giết mười mấy vị th ần quan, còn để cho hắn đi chết? !"

"Thật là lòng dạ ác độc.... "

Trong đám người, Giám Ngọc nghe được xảy ra chuyện lớn như vậy, mặt cũng trắng bệch. Nhưng hắn cắn răng, vẫn là vọt ra, quỳ xuống đất nói: "Đế Quân! Món khôi giáp đó, là, là ta cho Quyên Nhất Chân, chuyện không liên quan đến Dẫn Ngọc."

Dẫn Ngọc lúc này mới thoáng hoàn hồn, nói giọng khàn khàn: "Giám Ngọc..."

Giám Ngọc nhắm mắt, lớn tiếng nói: "Ta vốn là, chỉ là muốn cho tiểu tử kia một chút màu sắc nhìn một chút, không nghĩ tới... Không nghĩ tới gây ra chuyện lớn như vậy...."

Một bên Quyên Nhất Chân hôn mê bất tỉnh, nằm trên một vũng máu lớn, được sự cùng thân quan vội vã chạy tới đã đem hắn đoàn đoàn vây quanh. Giám Ngọc nói: "Ta vẫn luôn rất ghét tiểu tử kia, nhưng Dẫn Ngọc một mực đối đãi hắn rất khách khí, cái này rất nhiều người đều có thể làm chứng. Chuyện khôi giáp này hắn căn bản không biết!"

Nhưng mà, đến bước này đã muộn. Căn bản sẽ không còn nữa ai tin tưởng chuyện này không liên quan tới Dẫn Ngọc. Lúc này liền có người nói: "Người là hạ cấp thân quan Dẫn Ngọc cung, người đối với Quyên Nhất Chân oán hận đến muốn động thủ hại hắn, có thể tưởng tượng được, chủ thân quan người hầu hạ sẽ tốt hơn chỗ nào?"

Còn có người giễu cợt nói: "Hắn không biết chuyện? Hắn không biết chuyện này sao lại kêu người ta 'Đi chết' a? Người cũng đừng nói hắn chẳng qua là nói đùa a."

Nếu như nói Dẫn Ngọc trước mặt phản ứng đầu là tình cảm có thể tha thứ, tay chân luống cuống, như vậy, hắn cuối cùng nói một câu "Đi chết", vô luận như thế nào cũng không cách nào cho hắn chối bỏ trách nhiệm.

Tạ Liên nhớ tới, lúc ấy Linh Văn nói cho hắn là "Dẫn Ngọc nói đùa", coi như là giúp Dẫn Ngọc che giấu một chút. Giám Ngọc lại không thể tin, nói: "Cái gì? Các người bớt nói hươu nói vượn, Dẫn Ngọc làm sao biết nói lời như vậy? Hắn vẫn đối với tiểu tử kia đâu là khách khí, làm sao biết kêu

hắn đi chết? Dẫn Ngọc, người chưa nói chứ ? Người chưa nói thứ lời đó chứ ?! Người sẽ không nói!"

Nhưng mà, Dẫn Ngọc không trả lời hắn, nhắm hai mắt. Thấy Giám Ngọc liếc chết không nhận, những người khác đều cảm thấy hết chỗ nói rồi, nói: "Chúng ta đều chính tai nghe được, cái này còn có thể chống chế sao?"

Giám Ngọc vội la lên: "Trong này nhất định có hiểu lầm! Rất nhiều chuyện các người cũng không biết!"

"Bất kể có cái hiểu lầm gì, chúng ta có biết hay không, hiểu lầm cực lớn, cũng không thể muốn hại chết sư đệ mình chứ ?"

Nghe vậy, Dẫn Ngọc cùng Giám Ngọc đều á khẩu không trả lời được. Vì vậy, thân quan bên cạnh tiếp tục nghị luận: "Nghe nói từ lúc Quyên Nhất Chân độc lập đi ra ngoài tự lập một điện, người Dẫn Ngọc cũng không để ý đến hắn. Mỗi lần Quyên Nhất Chân đến cửa, bọn họ luôn nói không có ở đây. Trước ta còn cảm thấy kỳ quái, hóa ra là sớm nhìn người ta không vừa mắt a..."

"Lại nói tiếp, mấy ngày trước Trung thu yến không phải có người nhận sai sao? Lúc ấy ta thấy hai người này sắc mặt thật khó coi."

Những thứ này đều là sự thật, không cách nào phản bác, nhưng kết luận cũng không phải: "Chuyện đó ta cũng biết, là rất xấu hổ, nhưng cũng không đến nỗi hại người ta a..."

"Đúng vậy, lòng dạ quá hẹp hòi đi..."

Giám Ngọc hai mắt đỏ như máu, lớn tiếng nói: "Chuyện không liên quan đến điện hạ chúng ta, chính là một mình ta làm! Ta đâu thừa nhận, các người còn nói gì nữa?!"

Nhưng mà, hiện tại đã là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Ở trong mắt người khác, cái này nhiều nhất chỉ có thể chứng minh Dẫn Ngọc có một tên thuộc hạ vừa ác độc lại trung thành. Hơn nữa, chỉ cần một câu

nói, là có thể chặn lại hết thủy biến giải: "Kêu Quyên Nhất Chân đi chết, lại không phải người khác a!"

Mắt thấy càng nháo càng lợi hại, Quân Ngô trầm giọng nói: "Đều dẫn đi. Linh Văn, người ở chỗ này xem chừng Kỳ Anh."

Linh Văn cúi đầu đáp được, Quân Ngô thì chấp tay rời đi Dẫn Ngọc cung. Mấy tên Võ Thần quan kéo Dẫn Ngọc, Dẫn Ngọc mất hồn mất vía, nói: "Quên đi Giám Ngọc. Đừng nói nữa."

Giám ngọc cũng bị kéo tới trời lại bằng Khốn Tiên Tác. Hắn nói: "Lúc trước có thể coi như quên đi, lần này vạn vạn không thể quên đi a! Quên đi người liền xong! Sẽ bị cách chức, nhất định sẽ bị cách chức!"

Dẫn Ngọc lại thở dài, nói: "Quên đi. Bị cách chức thì bị cách chức đi. Ta ở chỗ này... Cũng không có ý nghĩa gì."

Giám Ngọc oán hận nói: "... Người, người ngàn không nên, vạn không nên, sai ở đây là không nên mắng một câu cuối cùng kia. Liền một câu này, đem người đánh không thể xoay mình! Ngày thường người cho tới bây giờ đều không mắng hắn, sao hết lần này tới lần khác không mắng, lại đứng vào lúc này kêu hắn đi chết? Cứ một câu như vậy a!"

Dẫn Ngọc tựa như trong một thời gian ngắn liền già đi mười mấy tuổi, ánh mắt đều biến thành xám xịt. Hắn giống như chính mình cũng có chút mê mang, lắc đầu một cái, nói: "Ta cũng không biết tại sao, ta lúc ấy thì là... Ai, không biện giải."

Đang bị áp tải hạ lão đảo đi mấy bước, Giám Ngọc đột nhiên nói: "Dựa vào cái gì a?!"

Mọi người đều nhìn về phía hắn. Giám Ngọc nói: "Người cũng không phải là không cố gắng! Người so với hắn mạnh gấp mười ngàn lần, tốt gấp mười ngàn lần! Quyên Nhất Chân, nhằm nhò gì! Ta chính là hận hắn thì làm sao? Dựa vào cái gì hiện tại hắn là như vậy, người là như vậy. Bị cách chức làm sao lại không phải là hắn!"

Hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận đến chân tình thực cảm, hận đến rơi lệ. Nhưng mà, cõi đời này rất nhiều chuyện, vốn cũng không phải chỉ gắng sức là hữu dụng.

Có lẽ trong lòng hắn biết, nhưng hắn chính là không cam lòng, vô luận như thế nào đều nuốt không trôi khẩu khí này.

Nghe được hắn hô lên, Dẫn Ngọc cũng không nhúc nhích.

Hắn đem mặt chôn trong tay, lập tức tê liệt ng ồi ở trước Dẫn Ngọc cung, rít gào lên: "Đủ r ồi! Ta nói đừng nói! ! ! Tha cho ta đi!"

Hắn che lỗ tai, khàn cả giọng nói: "Không cần từng l ần một nhắc nhở ta nữa, đừng nói có được hay không, ta cần xin các người đừng nói nữa! ! !"

Tạ Liên không đành lòng nhìn tiếp nữa, nói: ".... Thôi bỏ đi!"

Vì thế, Hoa Thành thu h ồi hình ảnh, hai người nhàn nhạt tách cái trán ra.

Đề lâu như vậy, Tạ Liên cảm thấy trán có điểm tê dại, còn có chút ngứa ngáy, nóng hổi, muốn đưa tay xoa xoa, nhưng lại không ra tay. Hoa Thành lại tinh tế nhìn ra chút khó chịu này của hắn, giơ tay giúp hắn xoa xoa, lại tự nhiên buông xuống. Vách đá bên ngoài, Dẫn Ngọc mang quỹ điện đi tới đi lui, đi một h ồi, lạnh lùng đối với Quy ền Nhất Chân nói: "Người nghĩ ra được sao?"

Hắn tận lực đổi thanh âm. Quy ền Nhất Chân gật đầu, nói: "Muốn."

Dẫn Ngọc nói: "Được. Xem nơi này!" Nói xong, li ền lấy tốc độ nhanh như sét đánh không gấp che tai, một cái xéng nện lên đầu Quy ền Nhất Chân!

Một tiếng "Bang!" nặng nề vang lên, thanh âm Quy ền Nhất Chân lập tức biến mất, đầu cũng rũ xuống. Tạ Liên cả kinh: "Không phải đâu. Đây li ền đập đã chết? Giết thật? ? ?"

Hoa Thành ha ha nói: "Ca ca yên tâm, không có chết đâu. Choáng váng mà thôi."

Dẫn Ngọc để cái xẻng xuống, thở ra một hơi. Cuối cùng, tựa hồ vẫn là quyết định đem Quyên Nhất Chân từ trong vách tường đào ra, vì thế vung lên Địa sư xúc, một xúc một cái đất mà đào lên. Tạ Liên sáng tỏ.

Nếu trực tiếp cứu Quyên Nhất Chân ra, Dẫn Ngọc không đánh lại hắn, nói không chừng còn bại lộ thân phận, đó thật đúng là hồng bét. Sư huynh đệ hai người này sâu xa thật rõ là sốt ruột, còn nói không ra ai so với ai khác sốt ruột hơn. Vẫn là giả vờ không quen tốt hơn. Tạ Liên nói: "Tam Lang, chúng ta có phải hay không cũng nên nghĩ cách đi ra ngoài?"

Hoa Thành tựa hồ ở bên trong ngậy ngô còn thật thích ý, nói: "Ừ ? Đây là muốn đi ra?"

Tạ Liên dở khóc dở cười, nói: "Nếu không người muốn ở bên trong sao?"

Hoa Thành nói: "Nếu là cùng ca ca, chưa chắc không thể. Được rồi. Nói đùa thôi." Hắn vẻ mặt nghiêm trang, đưa tay che hai lỗ tai Tạ Liên. Tạ Liên nói: "Làm gì vậy?"

Hoa Thành mỉm cười nói: "Ta lười từng bước từng bước đi ra ngoài, trực tiếp nổ nó là được."

"....."

Tạ Liên đang suy nghĩ có thể nổ đến giống bị sơn quái nuốt người vào hay không, chợt thần sắc khẽ biến, nói: "Chờ một chút."

Sắc mặt Hoa Thành cùng hắn như nhau, để tay xuống. Hai người ngưng thần lắng nghe, chốc lát, Tạ Liên thấp giọng nói: "Người nghe chưa?"

Hoa Thành cũng trầm giọng nói: "Nghe được."

Dẫn Ngọc ở một bên vách đá này, dùng Địa sư xúc đào hố. Mà ở một bên vách đá khác, cũng có một người, đang nói chuyện.

Cũng không có dùng ngân điệp thăm dò, thanh âm này là bọn họ trực tiếp nghe được, bởi vì người này dựa rất gần vách đá, cơ hồ là đang dán sát vào vách đá nói chuyện. Tạ Liên nín thở yên lặng nghe, nghe được một chút ong ong, chữ đứt quãng mơ hồ, như chữ "Ăn?" "Trên Thiên Đình" "Vô Thần" như vậy, trong lòng khẽ nhúc nhích, cùng Hoa Thành liếc nhau một cái, nỗ lực tới gần hướng thanh âm kia truy tìm tới.

Đó là thanh âm của một nam nhân, tựa hồ đang cùng người đối thoại, bởi vì hắn nói mấy câu, thì sẽ dừng lại một đoạn thời gian. Nhưng mà, Tạ Liên lại không nghe được thanh âm người đối thoại với hắn, có lẽ là bởi vì đối phương cách khá xa.

Sau khi lặng lẽ di chuyển, cái thanh âm kia càng rõ ràng hơn một chút, mặc dù như cũ vẫn mơ hồ, nhưng Tạ Liên nghe được câu chữ càng hoàn chỉnh.

Người kia nói: "Thái tử điện hạ cũng tới. Ta không muốn đi đến bước này, tin tưởng người cũng vậy, nhưng hắn đã không thể cứu."

Tạ Liên thầm nghĩ: "Ta sao? Ta làm sao mà không cứu? Từ từ, thanh âm này...."

Thanh âm này, hết sức quen thuộc, hắn nhất định đã nghe qua ở nơi nào, hơn nữa nghe qua rất lâu, rất lâu, không phải một lần hai lần. Nhưng cũng bởi vì đã qua cực kỳ lâu, trong lúc nhất thời hắn không có cách nào nhớ được đây là thanh âm của người nào. Lúc hắn đang suy tư, người nọ lại nói một câu: "Để cho hắn ở chỗ này kết thúc đi."

Bất thành linh, Tạ Liên nhớ tới chủ nhân của cái thanh âm này rốt cuộc là ai.

Môi hắn giật giật, không tiếng động nói: "Quốc sư ?!"

Người ở sườn vách đá khác bên ngoài, thanh âm cứ nhiên cùng thụ nghiệp ân sư của hắn năm đó ở Tiên Lạc quốc giống nhau như đúc!

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

163

CHƯƠNG 163: QUỐC SƯ NGŨ MÊ HOẶC LÒNG NGƯỜI

Trái tim Tạ Liên đập điên cuồng, ngay cả đầu ngón tay cũng hơi phát run.

Nhưng hắn rất nhanh nén xuống, không có lên tiếng, chẳng qua là hơi ngửa đầu, ở bên tai Hoa Thành nói: "... Tam Lang đừng nhúc nhích. Thanh âm bên ngoài này, rất giống sư phụ ta. Trước đừng để bị phát hiện..."

Mặc dù rất giống, nhưng hắn cũng không thể một mực chắc chắn. Bởi vì trên đời cũng không phải là không có người có thanh âm cực kỳ tương tự, hơn nữa hắn cùng quốc sư đã mấy trăm năm không gặp qua, hắn trong lúc hoảng loạn nhớ lầm cũng không phải không thể nào. Hiện tại không cần hành động thiếu suy nghĩ, yên lặng theo dõi kỳ biến, nói không chừng có thể thám thính được càng nhiều chuyện bí mật. Hoa Thành cũng hơi cúi đầu, ôm eo hắn, thì thầm nói: "Được.... Huynh cũng đừng nhúc nhích."

Hai người bị đất đá bốn phương tám hướng đè ép khiến thân thể dán chặt, hơi thở quấn quýt nhau, bên tai hơi nóng. Mặc dù không đúng lúc, trong đầu Tạ Liên vẫn thoáng qua thật nhanh một câu: "'Chết chung huyệt' tư vị cũng không kém."

Lúc này, thanh âm kia lại nói: "Hai người bọn họ chạy đi đâu sao?"

"Hai người bọn họ"? Đầu tiên Tạ Liên theo bản năng cho là nói mình cùng Hoa Thành, trong lòng hơi kinh ngạc, muốn cẩn thận nghe một chút người còn lại đối thoại với hắn là ai, nhưng kỳ quái chính là, "Quốc sư" -- tạm thời xưng là "Quốc sư" đi, sau khi hắn đặt câu hỏi, không có bất kỳ hồi âm nào.

Thật sự rất kỳ quái. Ở khoảng cách này, Tạ Liên cùng Hoa Thành đều có thể nghe câu hỏi của "Quốc sư". Theo lý thuyết, tiếng hán cũng không phải lớn, không có gân giọng kêu, như vậy, hán là đối phương cách hán không xa, nếu có trả lời, bọn họ ở chỗ này ít nhiều gì cũng có thể nghe một chút. Nhưng mà, sự thật chính là, một chút cũng không nghe thấy.

"Quốc sư" lại nói: "Vất vả cho bọn họ rồi. Nhưng không cần phải để ý đến những thứ cỏ dại nhỏ kia, không thể thay đổi được đất trời. Bây giờ chúng ta có chuyện quan trọng hơn phải làm."

Tạ Liên lúc này mới hiểu được, "Hai người bọn họ", hóa ra không phải chỉ hán cùng Hoa Thành, mà là chỉ hai tên đồng bọn của "Quốc sư".

Sự tình cũng càng thêm quỷ dị. Giọng quốc sư, rõ ràng cho thấy nhận được hán âm, nhưng mà, hoàn toàn chỉ nghe được một mình hán đang lẩm bẩm lẩm bẩm, hoặc là đối thoại cùng không khí. Trong đầu Tạ Liên hiện ra một màn quỷ dị này, lập tức xua đi, thần nghĩ còn có một khả năng, chính là "Quốc sư" nghe được thanh âm người kia, người khác lại không nghe được.

Nghi vấn trong lòng hán càng ngày càng đậm, càng thêm nín thở ngưng thần lắng nghe. "Quốc sư" vừa mở miệng, một câu so với một câu càng đáng suy nghĩ hơn, lại nói: "Trong núi lại có nhiều người như vậy? Tóm lại, trước người đem bọn họ cùng nhau mang tới nơi nào của Đổng Lô đi, đến lúc đó ta lại nghĩ biện pháp xử lý xong từng cái. Càng nhanh càng tốt, trong hai ngày nhất định phải chạy tới."

Đổng Lô!

Hơn nữa, vẫn là "Trong vòng hai ngày", bên trong núi Đổng Lô không có cách nào sử dụng rút ngàn dặm đất, làm sao có thể chạy tới trong hai ngày? Lại còn đem một đám người đều mang tới. "Xử lý xong", lại là "Xử lý" như thế nào?

Dừng một chút, thanh âm kia lại nói: "Gọi hai người bọn họ đến đây đi, chúng ta cùng đi Đổng Lô. Phải đối phó thái tử điện hạ, cũng không thể

thiếu một tên. Hiện tại điện hạ vẫn chưa ở trạng thái thức tỉnh hoàn toàn, nếu chờ hẩn tỉnh... Khó có thể tưởng tượng lần này hẩn sẽ làm gì."

Tạ Liên ngưng ngẩn.

Đây là đang nói hẩn sao?

Đúng vào lúc này, sơn thể ầm vang dội, Tạ Liên cảm thấy đất đá bốn phía ở đây đều khể chấn động, bên ngoài quốc sư nói: "Làm sao vậy?"

Hẩn cũng ở bên trong vách đá đối với Hoa Thành nói: "Làm sao vậy?"

Hoa Thành thấp giọng nói: "Bên kia có biến."

Hai người lần nữa đem cái trán dán sát lại. Trước mắt phải Tạ Liên lại hiện ra tình hình Dẫn Ngọc cùng Quyên Nhất Chân bên kia sơn động. Hơn nữa, hẩn là tình cảnh hơi sớm một chút. Dẫn Ngọc cuối cùng cũng đem Quyên Nhất Chân từ vách đá đào ra, thở hồng hộc kéo xuống, thở ra một hơi. Ai ngờ, Quyên Nhất Chân đã hôn mê lại đột nhiên nhảy lên tại chỗ, một phen đem mặt nạ trên mặt hẩn tháo xuống!

Lúc này, Quyên Nhất Chân hóa ra là giả bộ bất tỉnh!

Nghĩ đến, hẩn đối với thói quen suy tính lúc đi tới đi lui của Dẫn Ngọc, giọng điệu nói chuyện, lực đạo đánh người đều quen thuộc tới cực điểm, sợ rằng thời điểm Dẫn Ngọc đập một xẻng kia xuống, hẩn liền biết là ai. ngàn vạn lần không nghĩ tới, Quyên Nhất Chân loại tính tình này cũng có một ngày lừa gạt người khác. Mặc dù đây chẳng qua là mảnh khốe xấu nhỏ thông thường đi nữa, nhưng đặt ở trên người Quyên Nhất Chân, có thể nói là phá lệ. Vì vậy ai cũng không có phòng bị, dưới mặt nạ, rõ ràng Dẫn Ngọc bị hành động bất ngờ của hẩn làm kinh ngạc vạn phần khiến khuôn mặt ảm đạm càng tái nhợt, hiển nhiên bị kinh ngạc đến ngất người. Quyên Nhất Chân lại kích động vạn phần, chĩa vào đầu đầy máu tươi nhảy cẫ lên, hô: "Sư huynh!"

Khóe miệng Dẫn Ngọc một trận vặn vẹo, tựa như nhìn thấy thứ gì cực kỳ đáng sợ, đột nhiên hai tay ôm đầu nói: "Ta không phải!"

Sau khi rống lớn xong, hấn nhấc chân chạy, vừa chạy vừa quay lại đánh ngăn cản người sau lưng, nói: "Đừng tới đây! Đừng đi theo ta!"

Quyền Nhất Chân cũng co cẳng đuổi theo, hoàn toàn làm lơ công kích của Dẫn Ngọc, chỉ mừng rỡ hô: "Sư huynh! Là ta!"

Dẫn Ngọc không nhịn được rít gào phun ra một câu thô tục: "Mẹ nó là người mới đáng sợ! Đã nói không nên đi theo ta!!!"

Một đường loảng xoảng loảng xoảng, đập đến sơn thể âm vang rung động. Bên này, quốc sư nghi hoặc nói: "Bên kia làm cái gì? Sao lại ồn ào như vậy?"

Vẫn không có ai trả lời hấn, nhưng quốc sư tựa như nhận được câu trả lời, nói: "Thì ra là như vậy, tiểu hài tử bây giờ thật là, ồn ào như vậy. Ta đi trước, còn phải chuẩn bị. Sau khi người đến phụ cận Đổng Lô, chúng ta lại hội hợp!"

Cuối cùng hấn cũng đi. Nghe vậy, Hoa Thành lần nữa che hai lỗ tai Tạ Liên, Tạ Liên nhắm mắt, chốc lát, quanh thân một trận chấn động kịch liệt, vách đá khuất thân đã lâu rốt cuộc bị nổ tung, hai người đồng loạt nhảy ra, nhẹ nhàng rơi xuống đất, lần nữa hô hấp không khí mới mẻ. Nhưng mà, bên ngoài là sơn động trống rỗng, không có quốc sư, cũng không có người thứ hai thần bí kia, người đã sớm đi mất tăm.

Tạ Liên cùng Hoa Thành hai mắt nhìn nhau một cái, không hề cuống cuống đuổi theo, còn chưa tách ra, đối diện sơn động xông vào một hắc y nhân, chính là Dẫn Ngọc. Hấn quơ Địa sư xúc, hướng hai người chạy như điên tới, nói: "Thành chủ!!! Thái tử điện hạ!!!"

Ở sau lưng hấn, Quyền Nhất Chân đã bị đập bể đầu chảy máu cũng vọt vào. Hoa Thành cũng không ngẩng đầu lên, phất phất tay, Quyền Nhất Chân lập tức giơ tay lên ngăn lại, nhưng mà, chiêu này Hoa Thành sử dụng không phải che tay là có thể ngăn được, chỉ nghe phanh một tiếng, một trận sương khói màu đỏ ở quanh thân Quyền Nhất Chân nổ tung lên. Sau khi sương khói chậm rãi tản ra, tại chỗ chỉ còn lại một con lật đật tròn tròn màu đỏ lảo đảo xoay tròn.

Con lật đặt mở to đôi mắt, một bộ dáng rất vô tội. Lại là chiêu Hoa Thành lần trước đối phó Lang Thiên Thu. Dẫn Ngọc lúc này mới dừng lại, lau mồ hôi lạnh một cái, đi tới, nói: "Đa tạ thành chủ."

Hoa Thành nói: "Không đến nỗi sợ như vậy chứ?"

Dẫn Ngọc lòng vẫn còn sợ hãi, cười khổ nói: "Thực không dám giấu giếm, ta bây giờ thấy vị Kỳ Anh điện hạ này, chỉ muốn chạy càng xa càng tốt."

Tạ Liên nghe, vừa buồn cười lại đồng tình. Xem ra, Dẫn Ngọc đối với "Cá tính" của Quyên Nhất Chân có bóng ma rất nghiêm trọng. Lật đặt kia vẫn còn ở trên đất, ba ba mở to mắt ngả trái ngả phải, không một ai để ý tới. Tạ Liên thấy đáng thương, đang muốn đi nhặt nó lên, bỗng nhiên cảm giác mặt đất một trận run động kịch liệt, người cũng theo đó ngả trái ngả phải, cơ hồ xiêu vẹo còn lợi hại hơn so với lật đặt kia, vội vàng định trụ thân thể, nói: "Làm sao vậy? Động đất?"

Tuy rằng Tạ Liên không cần đỡ, nhưng Hoa Thành Vẫn đỡ hẩn, đối với Dẫn Ngọc nói: "Đi ra xem một chút."

Dẫn Ngọc khôi phục trạng thái cực kỳ nhanh chóng, nói: "Vâng!"

Đáp ứng xong liền cầm lấy xẻng Địa sư bắt đầu đào, không bao lâu liền nhanh chóng đào ra một cái hang trên vách đá. Bên ngoài ánh nắng chiếu vào, Dẫn Ngọc nhìn một cái, mặt lộ vẻ kinh hãi. Tạ Liên nói: "Dẫn Ngọc điện hạ, là động đất hay động này muốn sập?"

Dẫn Ngọc nói: "Đầu không phải! Là sơn quái này... Nó đang chạy!"

Nó đang chạy? Tạ Liên cùng Hoa Thành hai mắt nhìn nhau một cái, tiến về phía trước, nhìn bên ngoài sơn quái, không khỏi cứng họng.

Nó thật sự đang chạy!

Ở ngoài sơn thể, một đường phong cảnh đang nhanh chóng thụt lùi, cơ hồ mau thành đủ mọi màu sắc đường cong. Như vậy xem ra, bọn họ tựa

như đang ngồi ở trên một chiếc xe ngựa đang chạy nhanh, hoặc là ngồi ở đầu vai một cự nhân đang chạy như điên!

Tiểu Sơn, con sông, bình nguyên, rừng cây, đều bị ngọn sơn quái này đạp ở dưới chân, bị nó nghiền ép, vì nó nhường ra con đường. Hô hô cuồn phong từ bên ngoài cửa động này mãnh liệt mà vào, đầu tóc và quần áo ba người đều bay phất phới, Dẫn Ngọc nói: "Chiều theo cách chạy này, sợ rằng hai ngày liền đến Đổng Lô...."

Hai ngày?

Trong lòng Tạ Liên lập tức sáng tỏ. Thì ra là thế!

Khó trách, khó trách không nghe được thanh âm "Một người khác" trả lời, khó trách quốc sư yêu cầu đối phương trong vòng hai ngày mang bọn họ chạy tới núi Đổng Lô. Bởi vì lúc ấy, "Quốc sư" căn bản không phải đang cùng người nói chuyện, mà là ở cùng ngọn sơn quái này nói chuyện!

Hoa Thành tất nhiên cũng biết, nói: "Vừa vặn, mượn nó phong, không cần từ từ đi. Hắn nói đến thời điểm ở Đổng Lô hội họp, đến nơi đó liền biết hắn tốt cùng muốn làm gì."

Tạ Liên thần sắc ngưng trọng. Hoa Thành cảm thấy được điểm này, nói: "Ca ca, làm sao vậy?"

Tạ Liên nói: "Cái gì gọi là còn không có hoàn toàn thức tỉnh?"

Cái thanh âm kia mới vừa nói, "Hiện tại điện hạ vẫn còn chưa có ở trạng thái hoàn toàn thức tỉnh, nếu là chờ hắn tỉnh... Khó có thể tưởng tượng lần này hắn sẽ làm gì." Tạ Liên ngưng mi nói: "Nếu như người kia thật là sư phụ ta, nói 'Thái tử điện hạ' chính là ta, câu nói kia là ý gì?"

Hoa Thành nói: "Ca ca trước đừng suy nghĩ nhiều. Thứ nhất, người nọ không nhất định là sư phụ người; thứ hai, hắn nói 'Thái tử điện hạ', cũng không nhất định là người. Đừng quên, Ô Dung thái tử, cũng là thái tử điện hạ."

Tạ Liên nói: "Nhưng nếu như thật là vậy thì sao? Ta có chút suy đoán không căn cứ, người giúp ta nghe một chút xem có đạo lý hay không."

Hoa Thành nói: "Được. Ca ca người nói."

Tạ Liên nói: "Núi Đồng Lô có ba ngọn núi lớn: Lão, bệnh, tử, duy chỉ không có sinh. Giả sử, lúc này người nọ thật là sư phụ ta, đối thoại với hắn chính là một ngọn sơn quái, hắn có thể cùng sơn quái trao đổi, như vậy hắn nói 'Hai người bọn họ', rất có thể chính là hai ngọn sơn quái khác."

Hoa Thành nói: "Điểm này ta đồng ý. Còn nữa không?"

Tạ Liên nói: "Còn nữa, ta đang suy nghĩ, ba ngọn sơn quái này, có phải đều có ý thức của người hay không? Hoặc là, bản thân bọn họ chính là người biến thành. Tại sao không có núi 'Sinh'? Bởi vì 'Sinh' còn không có hóa hình, 'Sinh' vẫn là một người, mà người này... Chính là quốc sư!"

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, ngực cuồn cuộn loạn không ngừng, tiếp tục nói: "Núi Đồng Lô đã từng là Ô Dung quốc chi cảnh. 'Sinh lão bệnh tử', tổng cộng bốn tên; hộ pháp thiên thần của Ô Dung thái tử, cũng là bốn tên; mà Tiên Nhạc quốc sư dạy dỗ ta từ nhỏ đến lớn, vừa vặn cũng tổng cộng có bốn vị! Một tên chủ, ba tên phó. Vậy mỗi quốc gia sẽ có bốn vị quốc sư nhiều như vậy sao? Ta trước kia không cảm thấy có gì không đúng, còn tưởng rằng là thông lệ, sau đó mới phát hiện không có loại thông lệ này. Người cảm thấy đây là trùng hợp, hay là giữa bọn họ có liên hệ gì?"

Hoa Thành lại nói: "Trùng hợp cũng không kỳ quái. Bốn tên cảnh cũng không phải là bốn tên sao? Tứ đại hại không đủ bốn tên, cũng kéo thêm một tên tới góp đủ số."

Tạ Liên nói: "Nhưng không biết tại sao, ta có một loại cảm giác mãnh liệt. Sinh lão bệnh tử, bốn hộ pháp thiên thần Ô Dung quốc, bốn quốc sư Tiên Nhạc... Có lẽ tất cả đều là bốn người."

Hắn theo ý nghĩ của mình đi xuống, nói: "Nếu như, bốn vị sư phụ của ta, thật sự là bốn hộ pháp Thiên Thần của Ô Dung thái tử, vậy vì sao bọn họ muốn tới làm quốc sư Tiên Nhạc? Tại sao phải tới dạy dỗ ta? Tại sao

quốc sư lại kể câu chuyện Ô Dung thái tử cho ta? Tại sao nói muốn ta trở thành người như Ô Dung thái tử? Chẳng lẽ trên người ta còn có chuyện gì, mà ngay cả ta mình cũng không biết? Cái gì gọi là ta còn không có thức tỉnh? Có thể hay không kỳ thật ta..."

Hắn đang nghĩ đến có điểm ngờ ngác, Hoa Thành cần bả vai hắn, kiên định nói: "Sẽ không! Ta có thể bảo đảm, huynh chính là huynh, không phải là bất kỳ cái gì của người khác. Tin ta. Không nên suy nghĩ bậy bạ."

Tạ Liên lúc này mới ở trong mộng mới tỉnh, nói: "... Đệ nói đúng. Ta là có điểm suy nghĩ bậy bạ."

Trừ cha mẹ ra quốc sư là người quen thuộc nhất của hắn. Mặc dù quốc sư thường xuyên chê hắn không nghe lời, cũng thường xuyên cố kỵ thân phận hắn không tiện thân cận, nhưng trên nguyên tắc, hắn là sư phụ tốt. Đột nhiên, phát hiện mình có thể hoàn toàn không hiểu một người tự cho là rất quen thuộc, thực sự rất dễ dàng khiến cho người ta rơi vào mê tư.

Hơn nữa, còn có một điểm, quá giống. Bây giờ nhớ lại, những thứ trên bích họa ở Ô Dung Thần Điện miêu tả những gì Ô Dung thái tử trải qua, tuy không hoàn chỉnh, nhưng đã mơ hồ tái hiện cảm giác luân hồi gần như kinh khủng cho hắn.

Giọng Hoa Thành chậm lại, nói: "Bất quá, ca ca, huynh trước tiên suy nghĩ kỹ một chút, sư phụ huynh, lai lịch là gì?"

Tạ Liên cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: "... Không biết."

Thật, hắn thế nhưng một chút cũng không nhớ nổi sư phụ hắn là từ nơi nào tới. Trầm ngâm chốc lát, Tạ Liên nói: "Quốc sư trước lúc ta ra đời đã làm quốc sư, ta chỉ biết là hắn gọi là Mai Niệm Khanh, nhưng không cần nói, đây nhất định là tên giả. Trước kia ta cũng nghĩ tới, quốc sư lợi hại như vậy, tại sao không có phi thăng, nhưng nếu như lúc này người nọ là hắn, thời gian hắn sống, khẳng định lâu hơn ta. Nếu như hắn thật muốn đối phó chúng ta..."

Hoa Thành lại dừng dừng nói: "Không có sao. Sống được lâu chút thôi. Bất kể hắc là cái thứ gì, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn. Nhớ kỹ vạn sự có ta. Ta vĩnh viễn đứng về phía huynh"

Tạ Liên hơi ngơ ngác. Cảm giác tởn tại của Dẫn Ngọc vốn thấp, cộng thêm này giờ rất thức thời không nói gì, cơ hồ đã bị quăng ra sau ốt, lúc này mới nói: "Thành chủ, cần đi tìm những người khác không?"

Bọn họ đã đi ra, nhưng Bùi Minh bọn họ còn không biết bị sơn quái này nuốt đến cái góc nào tiêu hóa đi đâu. Tạ Liên vội nói: "Tìm! Chúng ta cùng nhau tìm. Dẫn Ngọc điện hạ xin chờ một chút."

Dẫn Ngọc nói: "Thái tử điện hạ, không cần kêu ta là điện hạ.... Ta đã sớm không làm thần quan trên Thiên Đình."

Tạ Liên cười nói: "Vậy người cũng nên gọi tên ta, không cần kêu khách khí như vậy. Ta cũng rất sớm thì không phải là thái tử điện hạ."

Dẫn Ngọc nhìn thoáng qua Hoa Thành sau lưng hắn, vội nói: " Cái này ... Không dám, không dám không dám."

Tạ Liên nói: "Cái này có gì không dám?" Đi hai bước, đang muốn nhặt lên lật đật Quyển Nhất Chân, đột nhiên một bóng người từ trên trời hạ xuống, trùng trùng té ở trước mặt hắn, phát ra tiếng xương gãy thanh thúy.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

164

CHƯƠNG 164: MÊ QUỐC SƯ MÊ NGŨ MÊ LÒNG NGƯỜI 2

Tạ Liên phản ứng đầu tiên chính là nắm lấy Phương Tâm. May mà y có thói quen tốt, mỗi lần đầu nhìn lướt qua rồi mới động thủ, lập tức ngưng tay lại hỏi: "Bùi tướng quân?"

Người vừa xoay mình đứng lên, chính là Bùi Minh. Hắn phải phải đầu vai đây đây, trưng ra bộ dáng ung dung phóng khoáng, nhìn bọn họ nói: "Thái tử điện hạ cùng Quý Vương các hạ ở chỗ này vui vẻ quá nhỉ."

Tạ Liên nói: "Khá tốt, khá tốt. Mà Bùi tướng quân không sao chứ? Ta mới vừa rồi hình như nghe được một tiếng "rắc"..."

Bùi Minh đáp: "Nga, không sao. Đa tạ thái tử điện hạ quan tâm, tiếng "rắc" kia không phải xương của ta. Là cái này." Thử hắn giơ lên chính là cái xương đùi đã qua chế tác của tên nam nhân xui xẻo. Hắn nói tiếp: "May mà có vị huynh đệ này hỗ trợ, Bùi mới tìm được một con đường sống trong núi quái. Mặc dù là xương nam nhân nhưng nhưng có thể coi là một hảo nam nhi xương cứng."

Vừa dứt lời, cách đó không xa thân ảnh thứ hai từ trên trời rơi xuống, "phịch" một tiếng tiếp đất. Mọi người đi tới nhìn, lần này là Bùi Túc. Hơn nữa thật ra còn là hai người, hắn lấy khuỷu tay che chở cho Bán Nguyệt, Bán Nguyệt trong khuỷu tay che chở hai cái bình chứa Khắc Ma cùng Dung Quảng. Hai người mặt mũi đây bần đất, bất quá nhìn không có gì đáng ngại, rất nhanh đã bò dậy, Bùi Túc nhổ một miếng tro bần hô: "Tướng, quân! Thái tử điện, hạ."

Bùi Minh chắc chắn: "Xem ra núi quái này cảm thấy mùi vị chúng ta không ngon, đầu óc ra hết."

Hoa Thành cùng Tạ Liên hai mắt nhìn nhau, đăm thanh nói: "Không nhất định. Có lẽ là có người kêu nó phun ra."

Bùi Minh đi mấy bước, cảm thấy chấn động không hết âm thanh, cau mày nói: "Núi này có chuyện gì xảy ra? Vì sao rung lợi hại quá vậy?"

Tạ Liên đáp: "Bởi vì nó đang chờ chúng ta chạy tới Đổng Lô."

Bùi Minh đi tới chỗ Dẫn Ngọc, đứng cạnh cửa động nhìn ra ngoài một chút rồi nói: "Thật là nhanh! Rất tốt, vừa vặn giúp chúng ta bớt sức lực."

Nhưng mà vẫn còn thiếu một người. Tạ Liên bèn hỏi: "Linh Văn thế nào rồi?"

Hoa Thành tựa hồ dùng mắt phải nhìn một chút, nói: "Ngân điệp bị núi quái nuốt mất. Hẳn không thấy đâu nữa."

Hay nói cách khác, Linh Văn với Cẩm y tiên bây giờ đã có thể tự do hành động. Cái này thật không tốt, Tạ Liên hô: "Mau tìm hắn!"

Vì vậy, tất cả mọi người đều đứng dậy tìm khắp sơn động. Hoa Thành thả ra gần trăm con Tử Linh Điệp lục soát một lượt, cuối cùng dẫn mọi người tìm được một cửa động khác.

Cửa động này là bị người gắng gượng đánh ra, hai vách động không ngay ngắn, bên ngoài cảnh sắc nhanh chóng trôi về phía sau, gió lớn đập mạnh vào núi, phát ra âm thanh quỷ khóc sói tru. Nghĩ đến có lẽ sau khi Linh Văn bị sơn quái phun ra, đã ở nơi này tự mình mở động chạy thoát. Tạ Liên ngấm dọc theo cửa động từ trên xuống, cau mày nói: "Này nên làm thế nào? Cẩm y tiên lực tàn phá quá mạnh mẽ, không thể cứ như vậy để cho hắn thoát."

Hoa Thành nói: "Không cần phải lo lắng. Dù sao cuối cùng hắn cũng tới Đổng Lô, chỉ là khác đường về cùng một đích thôi."

Mấy người tụ tập đầy đủ, Tạ Liên đơn giản nói qua chuyện lúc này, có bỏ bớt đi một vài chi tiết. Kể xong, mọi người đều ngồi dưới đất nghỉ

người. Dẫu sao hiện tại không có yêu ma quỷ quái nào muốn khiêu chiến, cũng không cần lo đường đi, không khỏi có chút thời gian rảnh rỗi trò chuyện.

Bởi vì Dẫn Ngọc nói hắn không biết phải cùng Quyên Nhất Chân trao đổi thế nào, thấy hắn liến nhúc nhủ đầu sợ hãi, Tạ Liên cũng cảm thấy hiện tại để cho Quyên Nhất Chân đi ra không phải lựa chọn sáng suốt, liến tảm thời để cho hắn duy trì hình thái lật đật. Bùi Minh buồn chán ngời chọc lật đật chơi, Tạ Liên nhìn lật đật ngã trái ngã phải lợi hại, tựa như một người bạn nhỏ đang bị hành hung, cảm thấy có chút đáng thương, liến ho nhẹ một tiếng can ngăn: "Bùi tướng quân, đừng chơi nữa."

Bùi Minh đầu tiên là ngoài miệng đáp ứng. Nhưng chờ đến khi Tạ Liên buồn ngủ, dựa vào vách núi nghỉ một chút, hắn lại bắt đầu nghịch. Không ai quản hắn, Dẫn Ngọc đang một mực trông nom cửa hang tính toán chừng bao xa, nhìn thấy vậy, nhiều lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không mở miệng. Ai ngờ, vui quá hóa buồn, Bùi Minh đang chọc chọc, một bên Bùi Túc bỗng nhiên rên lên, cả người co quắp lại. Đây chính là hậu nhân của hắn, Bùi Minh lập tức không còn tâm tư chơi đùa nữa, nâng Bùi Túc dậy lắc lắc: "Tiểu Bùi? Người làm sao? !"

Dẫn Ngọc thừa dịp lặng lẽ tới đem lật đật ôm lên, đi đến cạnh chỗ Tạ Liên đang say giấc. Hoa Thành cau mày khó chịu: "Ồn ào cái gì, muốn chết không. Điện hạ đang ngủ không thấy sao."

Tạ Liên quả nhiên bị đánh thức, mơ mơ màng màng phát hiện chẳng biết từ lúc nào mình đã tựa vào vai một người, thanh âm Hoa Thành cất lên bên tai: "Ca ca tỉnh rồi?"

Tạ Liên dụi mắt một cái, thấy lật đật Quyên Nhất Chân lắc lư lắc lư ở cạnh bên liến ôm vào lòng, nói: "Ta dựa vào người để ngủ ư? Thật sự xin lỗi... Có sao không?"

Hoa Thành thản sắc vẫn bình thường đáp: "Không có sao. Huynh buồn ngủ thì cứ ngủ tiếp đi, không lâu sau sẽ đến."

Tạ Liên thấy Bùi Minh phía đối diện đang nắm cổ áo Bùi Túc lắc như điên, hơi kinh hãi liền tỉnh phân nửa, còn tưởng rằng lại xảy ra chuyện vội vàng tiến lên xem sao. Nhìn xong nói: "Nga, Bùi tướng quân không cần phải lo lắng, Tiểu Bùi tướng quân chẳng qua là cơ bụng co rút, nhất thời chống đỡ hết nổi thôi."

Bùi Túc dù sao cũng là thân người phàm, dày vỏ hễ lâu không ăn không uống, cũng không có kinh nghiệm nhịn đói chịu đòn phong phú bằng Tạ Liên, rốt cuộc không chống đỡ được ngã xuống. Bùi Minh cảm thấy lời giải thích hời hợt này rất có vấn đề "Cái gì gọi là 'Cơ bụng co rút, nhất thời chống đỡ hết nổi'?"

Không có biện pháp nào khác. Không phải thoải phồng, Tạ Liên trước kia ăn một bữa có thể chống ba ngày, bị chục người đánh cũng có thể lập tức bỏ chạy đi thu mua phế thải, làm gì có vị thần quan nào ở phương diện này có kinh nghiệm phong phú y? Tạ Liên ho một tiếng: "Cái này, khụ. Ai có đồ ăn gì không?"

Không người nào lên tiếng đáp lại. Chỉ có Bán Nguyệt cầm ra một cái hũ, nói: "Thật xin lỗi, ta chỉ có cái này..." Bùi Minh nhìn ra cái hũ tên "điên loạn đảo phượng" hũ thì lập tức mắng: "Sao người còn cầm cái này? Muốn giết ai đó? Mau ném!"

Bên kia ồn ỉ ờn ào, bên này Hoa Thành nói với Tạ Liên: "Huynh nhìn này, ta nói không có sao mà. Không bằng ngủ tiếp đi."

Núi quái chở bọn họ chạy hơn nửa ngày, Tạ Liên khách khí hỏi: "Chúng ta đi bao xa rồi? Bây giờ cách Đồng Lô còn bao lâu?"

Dẫn Ngọc đáp: "Đã chạy xấp xỉ tám trăm dặm."

Này so với tốc độ đi bộ của bọn họ thì nhanh hơn nhiều lắm luôn, Tạ Liên cũng đứng lên, đi tới bên cửa động. Y vốn chỉ là tùy tiện nhìn một chút, ai ngờ quét mắt qua một cái, chợt thấy một hình ảnh lạnh cả cả sống lưng, liền hô: "Đó là cái gì?"

Trong đêm tối, từ trên ngọn núi quái nhìn xuống, dưới mặt đất bất ngờ có một gương mặt khổng lồ!

Gương mặt này ánh mắt cong cong, khóe miệng giương lên, tựa như đang nở nụ cười quỷ dị với y. Tạ Liên không nhịn được lùi lại một bước, Hoa Thành ở sau lưng tiếp lấy y. Tâm thần dần dần ổn định, nhìn kỹ lại hóa ra "Mặt người" chỉ là do các viên núi tạo thành hình vẽ, bất quá chỉ là ảo giác thị giác mà thôi. Nhưng ảo giác này trông rất sống động, liếc nhìn qua không khỏi khiến người ta thất kinh.

Tạ Liên hỏi: "Cái thứ giống ánh mắt cùng miệng kia là gì?"

Hoa Thành ở sau lưng y nói: "Đó là một dòng sông được dân chúng Ô Dung đặt tên 'Mẫu Hà', xuất phát từ núi cao, tuyết nước hòa tan tạo thành con sông. Dĩ nhiên, hiện tại đã hoàn toàn khô cạn. Đã tới nơi này, chứng tỏ cách Đồng Lô rất gần."

Tạ Liên lại hỏi: "Cái 'Sống mũi' kia thì sao?"

Hoa Thành nói: "Đó là một thành trì phần hoa bên bờ sông. Đi xuống xem một chút chứ?"

Tạ Liên nghiêng đầu nói: "Phía dưới có cái gì đẹp sao?"

Hoa Thành đáp: "Trong thành kia cũng có một tòa thần điện. Ta đoán có lẽ ca ca muốn đi xem."

Có thần điện sẽ có bích họa. Tạ Liên lập tức đáp ứng: "Đi xuống đi."

Y không kịp chờ đợi muốn biết nhiều chuyện liên quan tới Ô Dung thái tử hơn nữa. Bùi Minh cũng nói: "Đi xuống đi. Phải tìm cho Tiểu Bùi chút thức ăn nước uống. Bất quá làm sao đi xuống? Kiếm gậy rế."

Hoa Thành phất phất tay, bên người mỗi người đều hiện lên mấy con ngân điệp, lóe ánh sáng bạc đậu ở trên vai, sau lưng, đỉnh đầu cùng ống tay áo bọn họ. Người khác thấy ngân điệp nhỏ như vậy, không khỏi lầm bầm có thể hay không mang theo bọn họ, Tạ Liên một câu cũng không hỏi, triệu

Nhược Tà đem tất cả mọi người thất lại cùng nhau, như vậy sẽ không thất lạc ở giữa không trung. Dẫn Ngọc đào cửa động kia lớn hơn, lớn đủ cho năm sáu người có thể đồng thời ra vào, chuẩn bị xong tất cả mọi người đều đi tới sát cửa động, Tạ Liên nói: "Chư vị, chuẩn bị -- "

Bùi Minh nói: " Chờ một chút."

Tạ Liên quay đầu hỏi: "Bùi tướng quân còn có chuyện gì sao?"

Bùi Minh nói: "Trên tay hai vị đây là?"

Theo ánh mắt hẩn Tạ Liên nhìn xuống dưới, thấy dừng ở tay mình. Y lúc này mới phát hiện ra, sợi chỉ đỏ giữa tay y và Hoa Thành vẫn còn ở đó.

"..." Tạ Liên ho nhẹ một tiếng , giải thích, "Cái này, đây là... pháp bảo dùng để liên hệ."

Bùi Minh nói: "Nga. Sẽ không bất tiện sao? Dù sao cũng là một sợi chỉ, vạn nhất bị đứt hay là mắc chỗ nào sẽ xảy ra chuyện."

Hẩn nhắc nhở rất có đạo lý. Tạ Liên đương nhiên hiểu rõ, thân là võ thần, lúc xuất thủ tối kỵ có đồ vướng tay vướng chân. Bất quá, từ một nguyên nhân vì diệu nào đó, Tạ Liên không quá muốn tháo nó ra.

Thấy y thần sắc trầm xuống tựa hồ đang rối bời không biết nên làm gì, Hoa Thành nhìn một cái, cười nói: "Có đạo lý, như vậy đích xác là bất tiện."

Nói xong, Tạ Liên liền thấy chỉ đỏ thắt trên ngón tay hai người biến mất. Hoa Thành nói: "Hiện tại liền thuận lợi hơn."

Tạ Liên ngưng mắt nhìn chỉ đỏ biến mất trong không khí, hơi hụt hẫng. Chỉ đỏ kia tồn tại thật ngắn ngủi. Mặc dù cũng không phải chuyện gì lớn, không, phải nói chuyện này căn bản chỉ bé bằng hạt mè, nhưng y vẫn hơi cảm thấy mất mát. Sợ bị người khác nhìn ra, Tạ Liên vội vàng cười một tiếng, nói: "Đi thôi! Chuẩn bị -- nhảy!"

Núi quái kia vẫn lao mạnh về phía trước, hồn nhiên không phát giác mấy con người nhỏ bé từ trên người mình đang lặn xuống. Mà phía dưới mọi người có rất nhiều tử linh điệp vây quanh, tạo thành một đám mây bàng bạc hạ xuống, không có chút tổn hao nào. Nơi vừa đáp xuống, chính là "Sống mũi" trên gương mặt khổng lồ kia.

Sau khi đứng dậy, Tạ Liên có cảm giác hết sức kỳ quái, nhìn chung quanh rồi nói: "Tam Lang, thần điện cùng thành trì ở nơi này sao?"

Hoa Thành gật đầu: "Ở đây."

Tạ Liên hồ nghi: "Nhưng... Nơi này không có gì cả a?"

Y cho rằng sau khi rơi xuống đất lập tức sẽ gặp được trấn nhỏ rạn vỡ, có thể thấy đường phố, cửa hàng, người dân, giếng cổ, thần điện hay nhiều thứ khác, nhưng mà trước mắt bây giờ lại là một mảnh đất trống bằng phẳng, trống không một vật, căn bản không giống như từng có thành trì tồn tại qua. Bùi Minh đỡ Bùi Túc, một cước đạp lên tảng đá lớn, tức giận: "'Thành trì sầm uất' ở nơi nào?"

Hoa Thành nói: "Ở dưới chân người."

"Cái gì?!"

Mọi người đều nhìn xuống tảng đá dưới chân Bùi Minh, Tạ Liên thắc mắc: "Chẳng lẽ đây là cơ quan?"

Hoa Thành tay nắm chuôi loan đao, thản nhiên đi tới nói: "Tới rồi, đang đứng phía trên."

Mọi người theo lời mà lần, chỉ thấy hắn rút loan đao Ách Mệnh ra, mũi đao hướng xuống, dùng tốc độ nhanh như chớp cắm mạnh vào mặt đất gần hòn đá. Đao kia như gai nhọn, đầu tiên vang lên một tiếng "rắc", nứt ra như một vết rách trên mạng nhện. Tiếp theo đó, vết rách kia nhanh chóng khuếch tán ra, càng rách càng lớn, càng rách càng sâu, cuối cùng, mặt đất ầm ầm sụp xuống, lộ ra một hốc động lạnh lẽo.

Hoa Thành nhảy xuống đầu tiên, Tạ Liên không nghĩ tới hắn sẽ chủ động giành trước, nhào tới miệng động gọi: "Tam Lang?"

Trong khoảnh khắc, dưới đáy truyền tới thanh âm Hoa Thành, hồi âm trống trải vang vọng: "Dưới đáy không có sao, mọi người có thể xuống được."

Hóa ra hắn là đi trước dò đường. Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, lập tức nhảy xuống theo. Hoa Thành nắm chặt lấy tay Tạ Liên, kéo y đứng lên, Tạ Liên nhìn quanh cảm thán: "Thật là tối a."

Vừa dứt lời, trong bóng tối liền sáng lên, vài cánh ngân điệp mang theo ánh sáng bạc nhẹ nhàng bay lượn, còn sáng hơn cả lửa quỷ, trong nháy mắt đã chiếu sáng sâu hơn trong động. Hiện tại xuất hiện trước mặt mọi người, là một dãy phố dài.

Thời điểm ngàn năm trước, nơi đây từng là một dãy phố phồn hoa, cửa hàng dày đặc, nhà cao cửa lớn. Tảng đá lúc này Bùi Minh dùng chân đạp kia, chính là một nóc nhà. Những người còn lại cũng lần lượt nhảy hết xuống, Tạ Liên nhìn lên phía trên, nói: "Thì ra là như vậy. Tòa thành này bị chôn sao? Động đất? Núi lở? Vẫn là..."

Hoa Thành nói: "Tro tàn núi lửa."

Tạ Liên chợt quay đầu. Hoa Thành nói tiếp: "Tro tàn núi lửa dày đạt hai trượng, đem cả tòa thành này chôn ở dưới đất. Thứ nhìn thấy bây giờ, bất quá chỉ là một số do yêu ma quỷ quái tới Đổng Lò moi ra. Còn phần lớn hơn, vẫn chôn vùi trong tro tàn núi lửa."

Tạ Liên lập tức nhớ tới bức bích họa hủ hai kia, màu đỏ tươi đến nhức mắt tựa hồ lại hiện lên. Giác mộng diệt thế của Ô Dung thái tử, lại trở thành sự thật!

Bùi Minh đem Bùi Túc thả vào ven đường, nói: "Đỡ sau rồi kìa, có nước chưa vậy? Có thì cho hắn xin vài ngụm đi."

Hoa Thành đáp: "Bề mặt con sông này đã cạn kiệt. Bất quá, ta nhớ thành này có nước ngầm, đi coi có hay không."

Vì vậy, Bùi Minh, Bán Nguyệt, Dẫn Ngọc liền đi trước tìm nước. Thấy Tạ Liên đang suy nghĩ đi đâu gì đó, Hoa Thành đi tới nói: "Ca ca, huynh nhìn trên tay."

Tạ Liên theo bản năng làm theo, giờ tay mới phát hiện, mặc dù sợi chỉ đỏ giữa hai người đã biến mất, nhưng tiểu điệp kết Hoa Thành tự tay cột cho y còn chưa có, vẫn đẹp như vậy, tựa như một chỉ tiêu hồng điệp đậu ở ngón tay y.

Hoa Thành từng nói qua, nếu chỉ đỏ giữa hai người bị đứt, thì tiểu kết sẽ biến mất. Tạ Liên không khỏi thốt lên: "Đây là..."

Thấy y kinh ngạc, Hoa Thành cười nói: "Đây chỉ là một tiểu pháp che mắt thôi. Chỉ đỏ ẩn đi, không bị hạn chế, cũng không cần lo lắng bị mất, hơn nữa sẽ không bao giờ đứt."

Hắn giờ tay mình lên cho Tạ Liên nhìn tiểu kết giống y hệt một chút, nói: "Chỉ cần duyên kết vẫn còn, đâu chỉ đỏ bên kia sẽ bình yên vô sự. Đến gần Đổng Lô, nguy hiểm cũng tăng nhiều, còn không biết phía trước có cái gì đang chờ. Cho nên ta suy nghĩ một chút, chỉ đỏ này vẫn không thể lấy xuống. Ca ca thấy sao?"

Biết được chỉ đỏ vẫn còn ở đó, Tạ Liên khóe miệng không nhịn được giương lên, một khi phát giác lập tức áp xuống, nghiêm mặt nói: "Nga, đúng thế. Như vậy tùy thời có thể biết đối phương còn an toàn hay không. Pháp thuật rất tốt, rất thực dụng."

Hoa Thành cũng cười một chút, ngay sau đó thu liễm ý cười lại nói: "Bất quá, điện hạ, có một chuyện ta nhất định phải nói, cũng hi vọng huynh có thể nghe một chút."

Thấy thần sắc hắn chợt nghiêm nghị, Tạ Liên cũng nghiêm túc hỏi: "Có chuyện gì? Đề cứ nói."

Hoa Thành nhìn thẳng ánh mắt y, mở miệng: "Ta biết, huynh sẽ không chết, cũng không sợ chết. Nhưng dù huynh có mạnh hơn nữa, cũng đừng nghĩ huynh sẽ không bị thương."

Tạ Liên sững sốt. Hoa Thành lại nói: "Sẽ không chết khác với sẽ không bị thương, lại càng không giống với sẽ không đau. Thấy vật gì kỳ quái nguy hiểm không cần đụng vào, trước tìm ta, để cho ta tới xử lý."

Tạ Liên chợt nhớ tới lúc trước ở dưới lòng đất, y lấy tay nâng hai đầu lâu dính đầy thi độc lên, Hoa Thành sắc mặt lập tức trở xấu chẳng lẽ khi đó, Hoa Thành cũng là bởi vì chuyện này mà tức giận? Hay là bởi vì y đã biết rõ nó nguy hiểm, nhưng vẫn đứng đứng cần lên? (Cần vật nguy hiểm khác với biết nguy hiểm mà vẫn cần)

Nếu quả thật là như vậy, y cũng không biết nên nói cái gì. Hồi lâu, Tạ Liên mới mở miệng: "Được... Ta sẽ không."

Nghe y thành khẩn đáp, Hoa Thành tựa hồ hài lòng, khẽ gật đầu, xoay người đi về phía trước. Tạ Liên hô: "Tam Lang chờ một chút !"

Hoa Thành dừng chân quay đầu. Tạ Liên lúng túng đề nhỏ giọng nói: "... Đệ, đệ cũng vậy. Nếu thấy cái gì nguy hiểm, ta không đụng, đệ cũng đừng đụng. Chúng ta không ai đụng, được chứ?"

Nghe vậy, Hoa Thành khước miệng chậm rãi giương lên. Tạ Liên nói xong câu này có chút khẩn trương, vô thức cười một chút, chỉ thấy Hoa Thành đến gần một bước muốn nói gì đó, bỗng nhiên nghe thấy Bùi Minh cách đó không xa nói: "Đây là cái gì vậy?"

Bán Nguyệt đáp: "Hình như là người."

Bùi Minh nói: "Thật đúng a! Nhưng người làm sao biến thành như vậy?"

Hoa Thành cùng Tạ Liên liếc nhau một cái, hướng về phía bọn họ đi tới. Tạ Liên hỏi: "Sao thế?"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

165

CHƯƠNG 165: HUỲNH HOẶC THỦ TÂM THÁNH NHÂN XUẤT THẾ

*"Huỳnh hoặc thủ tâm" : một hiện tượng thiên văn đi kèm với tướng mệnh, nó bị xem như là một điềm báo sẽ xảy ra tai họa lớn.

Đám người Bùi Minh tiến vào sân viện, đại khái là muốn tìm xem có giếng hay không. Tạ Liên cũng theo chân bọn họ bước vào sân, thuận miệng khen ngợi: "Mấy gian phòng ở đây cao lớn khí phái quá nha."

Hoa Thành nói: "Hoàng thành Ô Dung quốc cách Đông Lô rất gần, gần ở đây ta muốn nói chính là thời điểm tồn tại, nơi đây từng rất giàu có sung túc, nhà cửa tự nhiên cũng cao lớn khí phái, bởi vì sống ở nơi này phần nhiều là quý nhân quan lại."

Giếng đích xác là có, nhưng cảnh tượng bên cạnh thành giếng lại khiến người ta sợ hãi. Bảy tám người đều nằm im bất động, tựa như người sắp chết khát được bỏ tới đây liền đoạn khí bỏ mình.

Tới gần hơn một chút, Tạ Liên ngăn người: " Cái này ... Đâu phải là người, đây là tượng đá mà?"

Những thứ này dĩ nhiên không phải người sống, nhưng cũng không phải thi thể, càng không phải là cỗ xương khô, mà rõ ràng là tượng đá trắng xám hình người.

Tạ Liên vừa định đi lên sờ một cái, Hoa Thành đã nhìn chăm chăm vào y, Tạ Liên sực nhớ ra lời hứa ban nãy rằng không được chạm vào vật lạ nguy hiểm, vội dè ý muốn kia xuống. Đứng suy nghĩ một chút, ai lại đi tạo

nhieu tượng đá mang về mặt sợ hãi như vậy? Không phải, kia chắc chắn là con người, nhưng không biết lí do gì lại biến thành như thế.

Cửa chính trong nhà mở toang, y quay đầu nhìn vào trong phòng, cũng thấy có hai thi thể đang nằm, tư thế vắn vẹo ôm chặt lấy nhau. Mặc dù mặt mũi mờ mờ không thấy rõ biểu tình, nhưng bằng vào động tác này, đã có thể cảm nhận được tâm tình vạn phần sợ hãi của bọn họ. Giữa hai người còn có một bọc đồ gì đó, nhìn qua giống cái bọc quần áo, nhìn kỹ thêm một lúc, Tạ Liên bừng tỉnh.

Đó là một đứa bé sơ sinh.

Chuyện này rất rõ ràng. Tạ Liên nói: "Bên ngoài những bức tượng kia đều là gia nô, còn bên trong là gia chủ, tổng cộng một nhà ba người."

Hoa Thành nói: "Ừ. Sau khi núi lửa phun trào, tất cả sông ở Ô Dung đều biến thành dòng dung nham, cư dân ở nơi cao hơn không có bị dung nham cùng lửa nóng thiêu chết, nhưng lại bị tro bụi núi lửa làm nghẹt thở mà chết."

Tro bụi từ miệng núi lửa ùn ùn kéo đến trong nháy mắt, bao phủ một lớp bên ngoài trên thân thể bọn họ, đem mọi người trước khi chết một khắc kia giữ lại, hóa thành đá. Hai vợ chồng này trước lúc sinh mạng kết thúc, đã hoảng sợ ôm chặt người mình yêu cùng đứa trẻ, tạo thành một thể.

Giếng cổ kia dĩ nhiên đã sớm cạn, Bùi Minh đối với nghiên cứu tử thi cũng không có hứng thú, đành đi ra ngoài đỡ Bùi Túc tiếp tục đi tìm nước. Bỗng nhiên, Tạ Liên chú ý tới một chỗ kỳ quái, xoay người đi vào phòng, ngẩng đầu xuống bên cạnh ba thi thể hóa đá. Hoa Thành cũng theo vào, hỏi: "Huynh muốn nhìn gì sao?"

Tạ Liên hơi cau mày nhìn thi thể bọn họ: "Ta chỉ cảm thấy động tác của bọn họ có chút kỳ quái. Mỗi thi thể đều dùng một tay ôm chặt đối phương, nhưng còn một tay kia..." Một tay kia lại để ở trước ngực, tựa hồ nắm chặt thứ gì đó.

Hoa Thành nói: "Huynh muốn nhìn thứ trong tay bọn họ?"

Tạ Liên mới vừa gật đầu, Hoa Thành đã lập tức vồ xuống ba thi thể hóa đá, Tạ Liên vội nói: " Chờ một chút, làm như vậy với di thể bọn họ có phải quá..."

Nhưng mà, động tác Hoa Thành nhanh hơn ý, ba di thể hóa đá trong nháy mắt biến thành một đồng mảnh vụn màu xám. Hoa Thành đạm thanh nói: "Không cần quá cố kỵ. Người đã sớm chết, di thể cũng không còn."

Trong đồng mảnh vụn không có gì cả. Những "Tượng đá" này, bên trong trống rỗng.

Cũng đúng thôi, mặc dù được tro bụi núi lửa tạo thành lớp vỏ bảo vệ cứng rắn, nhưng thi thể bị bó bọc ở bên trong cuối cùng sẽ thối rữa, phân giải. Thối rữa xong, cũng chỉ còn lại lớp vỏ cứng bên ngoài.

Sống rồi cũng sẽ chết, cho tới bây giờ chưa từng có sinh mạng nào tồn tại được mãi mãi.

Từng cục đá vụn lưu giữ lại vài vóc, trang sức trên người đã khuất, như chiếc nhẫn, bông tai, dây chuyền và nhiều thứ khác. Tạ Liên cảm thấy đôi vợ chồng này trước khi chết không quá muốn cần đi kim ngân đồ trang sức, chỉ nắm lấy một đồ vật đơn giản, Hoa Thành từ dưới đất nhặt đồ kia lên cho ý. Tạ Liên hỏi: "Đây là cái gì?"

Hoa Thành nói: "Đây chính là đồ mà bọn họ nắm trong tay."

Đó là một chiếc hoa tai, phía dưới kim phiến lủng lẳng lủng lẳng. Trên kim phiến có hoa văn, Tạ Liên nhẹ nhàng lau chùi lớp tro bụi, sau một hồi ngưng thần nhìn kỹ liền nhận ra: "Huỳnh hoặc thủ tâm?"

Trên kim phiến lại khắc vẽ một bức họa thiên tướng. Lấy kim phiến làm vũ trụ, mã não* làm tinh tú, chính là cái gọi là "Huỳnh hoặc thủ tâm" , cũng chính là "Huỳnh hoặc thủ tâm" tức bên trong trường lưu thiên tướng.

*mã não: một loại đá quý có vân, nhiều màu đẹp như ngọc.

Huỳnh hoặc tinh (sao hỏa) bị mọi người coi là biểu tượng của chiến tranh, chết chóc, mà "Huỳnh hoặc thủ tâm" lại là điềm cực xấu, nhất là đối với quốc chủ lên ngôi kiêng kỵ nhất hiện tượng chiêm tinh này, vì sao phải đem bức thiên tượng như vậy khắc lên trang sức?

Không, này hử không phải là đồ trang sức. Tạ Liên lại tìm trong đồng vụn vỡ, tìm được hai cái giống y hệt, tổng cộng ba cái, ngay cả đũa trỏ trong ngực cặp vợ chồng này cũng có, sao lại phải phân món đồ trang sức giống y nhau cho cả ba? Tạ Liên nói: "Đây chẳng lẽ là bùa hộ mệnh?"

Chỉ có bùa hộ mệnh mới có thể khiến cho người sắp đối diện cái chết xung động nắm chặt, khẩn cầu hi vọng sống trong cái chết đầy sợ hãi. Hoa Thành nói: "Ta lúc trước từng tìm kiếm qua một lượt trong thành này, đều phát hiện trong tượng đá nào cũng có bùa hộ mệnh."

Tạ Liên trầm ngâm nói: "Người dân Ô Dung thờ phụng thái tử của bọn họ, như vậy đây chính là bùa hộ mệnh của vị thái tử kia. Nhưng tại sao lại khắc hình này? Thái tử cùng "huỳnh hoặc thủ tâm" có quan hệ như thế nào?"

Hoa Thành trả lời: "Bởi vì ngày hử ra đời, thiên tượng chiếu mệnh chính là "huỳnh hoặc thủ tâm". Vì vậy, dân chúng Ô Dung thuận tiện lấy hình này thay sự hiện diện của hử."

Tạ Liên ngạc nhiên: "Tam Lang là như thế nào biết được?"

Hoa Thành lập tức đem kim phiến lật lên, cười nói: "Phía trên viết."

Quả nhiên, mặt trái có khắc một hàng chữ viết. Hoa Thành chỉ cho y nhìn, nói: "Hàng chữ này ý là 'Huỳnh hoặc thủ tâm, thánh nhân xuất thế'. Hiện tại trong mắt chúng ta, "Huỳnh hoặc thủ tâm" là điềm đại hung, nhưng hai ngàn năm trước chưa chắc đã vậy."

Tạ Liên vuốt ve hàng chữ, trong tâm từ từ trầm xuống.

Bởi vì, thiên tượng chiếu mệnh y, cũng là "Huỳnh hoặc thủ tâm"!

Cái này có chút quá đúng dịp phải không?

Tạ Liên đứng dậy: "Chúng ta tới thềm điện đi."

Hai người đi dọc dãy phố dài. Đám người Bùi Minh ở khu vực này không thu hoạch được gì, cũng đi theo. Trên đường có rất nhiều dấu tích xe ngựa, có nghỉ ở ven đường, có té xấp xuống đất. Còn có vô số người hóa đá nằm ngổn ngang la liệt, tư thế khác nhau, phần lớn những người chạy trốn trên đường là ăn mày hoặc người chuẩn bị về nhà. Vì chết trong nháy mắt nên vẻ kinh hãi cùng cử động đầu bị giữ lại, mọi người tạt qua một số chỗ ngắm nghía. Hoa Thành chỉ Tạ Liên nhìn những phú thương dinh thự, những khu đất vui chơi. Tạ Liên không nhịn được nói: "Tam Lang, Ô Dung đã diệt quốc hơn hai ngàn năm, không còn truyềnh nhân tởn tai trên đời, đệ làm cách nào học được chữ viết Ô Dung quốc?"

Cũng không thể nào tự học, phải có người dạy mới được. Hoa Thành đáp: "Cũng không quá khó khăn. Ca ca có thể thấy, một ít chữ viết Ô Dung cùng chữ viết hiện tại là rất giống."

Tạ Liên nói: " Đúng, hai chữ 'Ô Dung' này, cùng với chữ viết hiện tại vô cùng giống."

Hoa Thành nói: "Cho nên hai chữ này ta học thuộc sớm nhất. Còn có một chút giống như vậy, xen lẫn ở câu từ , có thể suy đoán ra nhiều chữ viết hơn. Cũng có từ cùng hình khác nghĩa, nhưng khá ít."

Tạ Liên gật đầu một cái, Hoa Thành tiếp tục nói: "Sau đó, những kí tự kia xuất hiện thường xuyên. Tỷ như hai chữ này"

Hắn chỉ vào bảng hiệu trên quán: "Có thể thấy rõ đây là đâu. Chữ trên bảng hiệu trước mặt không cùng một dạng với phía sau, như vậy, có thể chắc chắn hai chữ đại khái có ý gì, không phải tởu lờ thì chính là quán cơm. Phương pháp còn có nhiều, ca ca nếu muốn nghe thì khi nào rảnh rồi ta lại nói cho cho huynh."

Thì ra là như vậy. Trên đời này thật sự có người không dùng cởn bất kỳ trợ giúp nào, tự thân tìm tởi những thứ mà mình chưa biết. Tạ Liên không

nhìn được thán phục trong lòng.

Ô Dung thần điện vẫn là kiến trúc đồ sộ bậc nhất trong thành, đoàn người đi tới trước điện, còn chưa đi vào Bùi Minh bỗng nhiên giật một câu: "Thanh âm gì?"

Chít chít chít, chít chít chít từ xa truyền tới lại tản ra xa, Tạ Liên nói: "Con chuột?"

Hoa Thành lắc đầu: "Không phải chuột. Bất quá, nếu có chuột thì chắc chắn phía trước có nước."

Tiến vào trong điện, lần này, trên vách tường cuối cùng cũng không có vết đen nào. Ngẩng đầu một cái là có thể nhìn thấy một bức họa lớn màu sắc tươi đẹp. Bất quá lần này, bức họa không chỉ có một bức, mà là bên trái, bên phải, ở giữa, có ba bức! Ba vách tường mỗi tường có một bức!

Mọi người đi tới trước bức bức họa, ngẩng đầu nhìn lên. Thấy Ô Dung thái tử ngẩng trên một đám mây, quanh thân kim quang sáng chói. Sắc mặt thái tử nghiêm nghị, tay trái như có như không nâng một đạo ánh sáng, vầng sáng là một ngọn núi nhỏ phun lửa; tay phải thì năm ngón khép lại, lòng bàn tay hướng về phía trước, tựa hồ đang khoát tay.

Phía dưới là một tòa cung điện, trong điện đứng mười mấy người, áo mũ phối sức đều vô cùng hoa lệ, mỗi người một động tác, có giang hai cánh tay, có khoác giáp giương cung, có thần tình kích động chỉ hướng xa xa.

Hình ảnh chi tiết phức tạp, hàm lượng cực kỳ rộng lớn, Tạ Liên nhìn tốt kĩ một trận mới quay đầu nói: "Ta nói một chút ý ta hiểu nhé? Ô Dung thái tử tay trái nâng một vầng sáng, bên trong có cảnh núi lửa nhỏ bùng nổ, có thể thấy rằng người này đem mộng của mình nói cho người phía dưới. Mà động tác tay phải, rõ ràng là tư thế hủy bỏ, hẳn là cự tuyệt cái gì đó."

Bùi Minh hỏi: "Vậy rốt cuộc là cự tuyệt gì đây?"

Tạ Liên nói: "Vậy phải xem động tác đám người phía dưới. Tòa cung điện này ở nhân gian nguy nga lộng lẫy, hẳn là hoàng cung. Đám người này chắc là vương công quý tộc Ô Dung quốc. Có tên giang cánh tay ra, nhìn tư thế, chắc là 'mở rộng', vậy mở rộng cái gì? Cái này thì phải xem đờ trong tay hắn."

Mọi người định thẩn nhìn lại, tay hắn đang cầm là một tấm bản đồ. Cái này Bùi Minh không thể quen thuộc hơn được nữa, phun ra từng chữ: "Mở rộng lãnh thổ!"

Tạ Liên nói: "Là nó. Mà mấy tên tướng quân này, cả người hung trang, tựa hồ đã chinh trang chờ phân phó muốn khoác giáp ra trận. Bên cạnh còn có người chỉ dẫn phương hướng cho bọn họ, mọi người nhìn, người chỉ hướng tính toán rất rõ ràng, giống như nói: 'Đi đến nơi đó, đánh nơi đó'."

"Như vậy ý bức họa thứ nhất có thể hiểu -- tổng hợp lại chút chính là: Ô Dung thái tử đem tiên đoán mệnh của bản thân nói cho các đại thần. Núi lửa một khi bùng nổ, hậu quả nghiêm trọng vô cùng, đối với Ô Dung quốc là tai họa ngập đầu. Bốn quốc lãnh thổ sẽ không đủ dùng, bởi vì núi lửa ở vị trí trung tâm, thành trì trọng yếu nhất định sẽ biến mất. Như vậy nên giải quyết ra sao".

Hoa Thành nói: "Địa bàn của mình không đủ dùng thì đi chiếm địa bàn người khác."

Tạ Liên nói: "Vậy nên, các đại thần đề nghị khai thác cương vực, tấn công nước láng giềng."

Nhưng Ô Dung thái tử không đồng ý làm như vậy. Cho nên, tay phải bày ra tư thế cự tuyệt."

Xem xét xong bức thứ nhất, mọi người đi tới bức thứ hai. Bức bức họa này màu sắc so với hai bức kia âm trầm hơn rất nhiều, có lẽ là bởi vì nó mô tả quang cảnh trên chiến trường.

Chiến trường phía dưới, máu chảy thành sông, hai phe binh lính giết nhau điên loạn. Tạ Liên có thể phân biệt ra được đâu là binh lính Ô Dung quốc, bởi vì khôi giáp bọn họ cùng bích họa trước là như nhau. Ô Dung quốc binh lính hung hãn cực kỳ, đem đầu địch nhân giẫm ở dưới chân, đâm vào thi thể, giết đến cánh tay bấp đui thịt nát be bét, máu tanh tàn nh lẫn, còn có binh lính cười gằn nắm tay một tiểu nhi cùng phụ nhân, đủ thấy chiến tranh kinh khủng nhường nào.

Trên chiến trường mây đen giăng đầy, mà mây đen nhưng lóe ra một tia bạch quang, Ô Dung thái tử từ trong mây lộ ra nửa người, thấy cảnh tượng phía dưới, thần sắc tựa hồ có chút tức giận, đưa một tay ra, buông xuống rất nhiều đạo kim quang thu binh lính lên cao.

Ý bích họa này dễ đoán hơn bức thứ nhất một chút. Tạ Liên nhìn một hồi liền nhẹ giọng nói: "Xem ra, tướng quân cùng các đại thần cũng không nghe khuyên nhủ của thái tử điện hạ, vẫn là phái binh xuất chinh tấn công nước láng giềng. Binh lính giết hại quá dã man, hơn nữa còn khi dễ phụ nữ, trẻ con và người già nước khác, thái tử phát hiện ra chuyện này thì hết sức tức giận, lần nữa ra tay can dự, ngăn cản Ô Dung binh lính bạo hành."

Bùi Minh nghe xong đàm thanh nói: "Làm người ta cảm động quá đi. Nhưng nói thật, nếu như nhất định phải có một nước sinh linh đồ thần, thì dùng mạng đổi đất* là dễ hiểu. Tướng sĩ anh dũng chiến đấu, khéo chưa bị địch nhân chém chết đã bị vị thái tử điện hạ này làm tức chết rồi. Bùi mỗ chưa từng thấy có vị quốc vương nào ra trận kiểu này."

*Nguyên văn là không lời không lỗ, hay hòa vốn ý. Chỗ này tui để theo ý hiểu của mình.

Tạ Liên cười mấy tiếng, có chút bất đắc dĩ nói: "Bùi tướng quân nói, ách, có đạo lý." Hoa Thành thì khẽ cười lạnh đứng lên. Bùi Minh nói tiếp: "Vậy, núi lửa bùng nổ, vị thái tử điện hạ này định làm thế nào? Cũng không thể để cho con dân mình chờ chết đi."

Tạ Liên nói: "Nhìn bức thứ ba hẳn sẽ giải được."

Mọi người đi tới trước mặt bức bích họa cuối cùng. Bức bích họa này, cùng với bức trước sắc thái tương phản mãnh liệt, một lần nữa trở nên tươi đẹp cực kỳ, tràn đầy ánh sáng. Nhưng mà, Tạ Liên vừa thấy nó trong lòng liền chấn động, trợn to đôi mắt.

Bùi Minh cũng không khác mấy: " Trời ạ, đây chính là biện pháp Ô Dung thái tử nghĩ ra sao? Ha ha ha, lá gan cũng thật lớn. Bùi mỗ bội phục."

Trên bức bích họa thứ ba, dưới đáy vẽ chính là Ô Dung quốc, dòng sông quanh co chảy qua đất đai, thái tử cùng bốn vị hộ pháp cũng ở trong hình. Nhưng mà, những thứ này đều không phải trọng tâm, thứ duy nhất khiến cho người nhìn chăm chú ở chính giữa trung tâm, chính là một cây cầu.

Một cây cầu tỏa ánh sáng, do Ô Dung thái tử cùng bốn vị hộ pháp hợp lực mở ra, dưới mặt đất, dân chúng Ô Dung tươi cười rục rịch chạy tới bên cầu.

Vị Ô Dung thái tử này, lại tạo ra một cây cầu thông thiên, muốn đem mọi người dẫn độ lên Thiên giới!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

166

CHƯƠNG 166: HUỲNH HOẶC THỦ TÂM THÁNH NHÂN XUẤT THẾ 2

Tạ Liên không khỏi cứng đờ. Bùi Minh nhíu mày hỏi: "Như vậy cũng được?"

Hoa Thành nói: "Làm sao không được?"

Mấy người không khỏi nhìn về phía hắn. Hoa Thành nói tiếp: "Điểm tướng không phải là đem người phàm lên trời sao? Hắn chỉ cần tạm thời đem dân chúng kế cận hoàng thành Ô Dung lên trên đó, chờ sau khi núi lửa bùng nổ, bụi bậm lắng xuống lại trả về, có gì không được?"

Bùi Minh nói: "Huyết Vũ Thám Hoa đừng nói dễ dàng như vậy, các hạ cũng không phải không biết, điểm tướng cũng cần hao phí pháp lực. Huống chi thái tử kia đem bao nhiêu người lên?"

Điểm tướng, kỳ thật chính là dùng pháp lực bản thân đưa người phàm thành thần quan, cho bọn họ đi theo trợ lực. Nếu không có hạn chế, các vị thần quan còn không liêu mạng chọn người dẫn theo? Hoàng Đế thì đem tam cung lục viện cả triều văn võ, tướng quân lại mang cả quân đội lên.

Hoa Thành nói: "Từ dấu tích lưu lại phán đoán, cả Ô Dung quốc ước chừng mấy trăm ngàn dân số. Hoàng thành kế cận cũng chỉ có mấy chục ngàn người."

Tạ Liên thấp giọng nói: "Mặc dù cố hết sức, nhưng... miễn cưỡng liêu mạng cũng chưa chắc không thể thực hiện được."

Bùi Minh nói: "Coi như có mấy chục ngàn người, cũng chưa từng có vị thần quan nào dám làm như vậy. Nếu chuyện đó là thật, khó có thể nói hẳn đúng khí, mà là ngu xuẩn cực kỳ. Trước không có người thì sau cũng không có người."

Tạ Liên nhìn cây cầu trên bức bích họa không chớp mắt. Dưới cầu bạch y thái tử cùng bốn vị thần hộ pháp ở trong mắt y, càng ngày càng quý dị, càng nhìn càng giống bản thân y cùng với bốn vị quốc sư Tiên Lạc, lại nghĩ tới "huỳnh hoặc thủ tâm" kia, cái này tựa như luân hồi tái diễn lại câu chuyện, khiến y nôn nóng muốn biết phía dưới sẽ phát sinh cái gì, nhưng lại cho y cảm giác giống như đã biết.

Y không dám tiếp tục nhìn bích họa kia nữa, nhanh chóng quay đầu hỏi: "Tìm được nước rồi sao?"

Bán Nguyệt kéo Bùi Túc, nói: "Vị ca ca kia đi tìm."

Vị ca ca mà nàng nói là Dẫn Ngọc. Tạ Liên nhìn Bùi Túc đang bất tỉnh, trầm ngâm chốc lát, vẫn là nói: "Ta nghĩ nên để Tiểu Bùi tướng quân ở lại nơi này thì tốt hơn, còn chúng ta tiếp tục xuất phát."

Bùi Túc hiện tại dù sao cũng là thân phạm nhân, mang theo rất bất tiện, hơn nữa, trước mắt còn không biết có thứ gì đang chờ bọn họ. Bùi Minh ngẩng đầu nhìn xuống nhìn Bùi Túc một chút, xong nói: "Được, ta đồng ý. Nhưng làm phiến thái tử điện hạ không cần nói cho hẳn biết nguyên nhân, chuyện này để ta giải thích là được."

Tạ Liên: "Bùi tướng quân yên tâm, cái này ta đáp ứng, nếu không lúc trước cũng sẽ không đợi tiểu Bùi ngất mới nói."

Dẫu sao, Bùi Túc cũng từng là võ thần trẻ tuổi thiên đố sáng lạn trên thiên đình, nếu biết được bản thân là nguyên nhân níu chân mọi người, khó tránh khỏi tự dằn vặt trách móc. Làm sai chắc chắn phải nhận trừng phạt, mùi vị lưu đày chính là như vậy, cũng chỉ có thể cam tâm chịu đựng mà thôi.

Mọi người nín lại trong thần điện thảo luận một trận, Tạ Liên cảm thấy kỳ quái: "Dẫn Ngọc sao lâu như vậy còn chưa trở lại? Đi mãi không tìm được nước?"

Hoa Thành thì đang ngưng mắt nhìn Tử Linh Điệp đậu trên tay, những ngân điệp kia đã hoàn thành tốt nhiệm vụ, bây giờ trở lại tích góp năng lượng. Tạ Liên vừa dứt lời hần lịn ngẩng đầu, nói: "Không đến nỗi lâu như vậy."

Tạ Liên sinh lòng cảnh giác, đứng dậy nói: "Ta đi xem một chút. Bùi tướng quân ở chỗ này nhìn, Tam Lang đệ đi cùng ta nhé?"

Chẳng hiểu vì sao y lại tự nhiên muốn đi cùng Hoa Thành. Nói xong, Tạ Liên để Nhược Da ở lại, lệnh nó kết thành một vòng bảo hộ. Hai người rời khỏi Thần Điện đi vào sâu bên trong thành.

Trên đường có không ít nhà cửa cũng vật hỗn loạn, Tạ Liên nhặt một cái bình còn dùng được lên, Hoa Thành cảm thấy buồn cười, hỏi: "Nhặt cái này làm gì?"

Tạ Liên trả lời: "Chờ lát nữa nếu tìm được nước, có thể mang một chút về cho Tiểu Bùi tướng quân." Theo thói quen nhặt đồng nát lúc trước, y không nhìn được vỡ một cái vào thành bình, "Xem này, bình cổ ngàn năm đó nha."

Hoa Thành cười ha hả nhìn y: "Nếu huynh thích loại đồ thế này, hôm nào dẫn huynh tới chỗ ta. Ta cũng có mấy món cho huynh tùy ý chọn."

Sau một nén nhang, hai người mới mơ hồ nghe được tiếng nước chảy róc rách. Đi tiếp không lâu, Tạ Liên mừng rỡ hô lên: "Ở chỗ này!"

Dưới đáy quả nhiên có một dòng sông ngầm. Tạ Liên đem bình vừa nhặt được bỏ vào trong nước, dùng sức rửa sạch. Lớp bụi cứng rắn bám bên ngoài đã ngàn năm, rửa không sạch, nhưng vẫn cũng có thể dùng. Y dùng cái bình khuấy động mặt nước, cúi đầu xuống vừa định uống một hớp, Hoa Thành đang quan sát bốn phía quay đầu lại thấy, lập tức ngăn cản: "Chớ uống."

Tạ Liên đem bình lại gần mặt, nghe hần ngán cản, nghi ngờ hỏi lại: "Cái gì?"

Lúc này, đột nhiên thanh âm cất lên: "Nóng quá."

Hiện tại chỉ có hai người bọn họ, vậy thanh âm thứ ba là từ đâu chui ra? Tạ Liên theo bản năng nhìn tới điểm phát ra thanh âm kia, thật không thể ngờ, lại chính là từ trong bình phát ra!

Y cúi đầu chợt thấy trong hũ có một đôi mắt đỏ lờm ẩn trong nước đang nhìn chăm chăm vào mình.

Nhìn đi nhìn lại vẫn là một đôi mắt! Chẳng lẽ có người núp ở bên trong? !

Cùng đôi mắt này đối mặt trong nháy mắt, bỗng nhiên nó hướng Tạ Liên lao tới. Cũng may Tạ Liên nhanh tay lẹ mắt, ném bay bình ra xa mấy trượng, đụng vào tường, "Leng keng!" Một tiếng, đờcổ ngàn năm cứ thế nằm lẩn lóc, mà đờ trong bình đã bị ném rơi xuống đất, trong nháy mắt trốn vài bóng tối. Tạ Liên vội vội vàng vàng nên không thấy rõ, chỉ biết thứ đó đen thui lù, vội hỏi: "Đó là cái gì?"

Hoa thành ngăn trước người y, Tạ Liên bu ồm bực nói: "Rõ ràng là trước đó không có thứ này mà ?"

Hoa thành nói: "Không có, nó là từ trong nước bơi vào trong bình. Trong sông này thường xuyên có những thứ mờ ám kết bè kết phái bơi lội trong đấy, cho nên ta mới bảo huynh đừng uống thứ nước này."

Tạ liên thầm nghĩ: "Vậy làm sao cho tiểu Bùi tướng quân tùy tiện uống được đây....." Bỗng nhiên, Tạ Liên cảm thấy trên lưng mình ớn lạnh, y quát: "Người nào?!"

Mới vừa rồi kia trong nháy mắt, hần nghe được rất xa có người ho khan một tiếng!

Âm thanh này tuyệt đối không phải ảo giác, toàn bộ tinh thần lập tức đề phòng. Không lâu, một âm thanh như trận thủy triêu nhỏ phát ra, tiếp theo đó lan tràn tới. Hai người bọn họ nhìn khắp bốn phương tám hướng, lại thấy những đôi đốm sáng màu đỏ xuất hiện, chẳng mấy chốc đã vây lấy bọn họ ở giữa. Hoa thành nói: "Không cần lo lắng. Không phải người."

Tạ liên nghĩ thầm: "Không phải người mà bảo không cần lo lắng được sao....."

Lắng nghe những đốm sáng đó khe khẽ nói nhỏ, Tạ Liên rốt cuộc cũng nghe ra bọn chúng đang nói cái gì:

"Khụ khụ khụ....."

"Nóng quá nóng quá nha....."

"Bỏ chết ta....."

"Ô ô ô ô....."

"Ta bị buồn chết mất..... Có ai ở đây không....."

"Không động đây, không được động đây a!"

Những âm thanh này tuy nhỏ, nhưng rõ ràng lại khiến cho người nghe thống khổ, âm thanh phảng phất như từng con kiến nhỏ nối tiếp nhau mà bò, liên tiếp hướng về phía lỗ tai người mà tấn công. Tạ liên đang định đưa tay lên rút bội kiếm Thanh Tâm, chợt nghe một thanh âm thê lương nói: "Thái Tử điện hạ, Thái Tử điện hạ đâu?! Cứu cứu ta, cứu cứu ta a!!!"

Nghe được câu này, Tạ Liên sởn cả tóc gáy, y ảo giác được thanh âm này là gọi chính mình. Bỗng Hoa Thành vùng tay lên, trăm ngàn tử linh điệp đột nhiên tản ra, nhào hướng đôi mắt đỏ sáng nhất bay tới!

Ánh sáng từ bướm bạc bay đến, chiếu sáng vô số những đồ vật nhỏ trong bóng tối. Chúng nó quả nhiên không phải người, cư nhiên là -- chuột!

Hoa thành kéo Tạ Liên nói: "Nơi này nghe nói rất nhiều chuột. Đi!"

Tạ liên vừa đi vừa ngạc nhiên nói: "Đó là chuột sao? Ta thấy thế nào cũng giống mèo....."

Thật sự, mỗi con chuột ở đó to nhưng những con mèo con, toàn thân lông đen nhánh như cương châm (kiểu châm cài đầu cứng cáp, chắc ý nói lông mèo này cứng như châm ý mà), mắt loé lên những tia tinh qua hung hãn, nhìn chằm chằm bọn họ, trong miệng chúng còn nói tiếng người, quý dị đến cực điểm. Bướm bạc vừa bay đến liền cùng chúng nó chém giết một phen, hòng quang cùng ngân quang đan xen loạn xạ, thấy không rõ tình hình chiến đấu, nhưng cũng biết kịch liệt hung tàn đến cực điểm. Tạ liên nói: "Dẫn ngọc không bị chúng nó kéo đi đấy chứ ?"

Hoa Thành nói: " Hẳn không phế vật như thế đâu. Hẳn là bị những thứ khác bám trụ."

Nghe nửa câu đầu tạ liên thoáng yên tâm, nửa câu sau lại nhắc tới tới. Tạ Liên nói: "Chuột lớn như vậy không nói, nhưng tại sao lại nhiều như vậy? Chúng nó ăn cái gì để lớn lên ?"

Hoa thành nói: "Đơn giản. Chỉ cần có người chết. Đó đầu là thức ăn của chúng."

Tính ra, thời điểm tòa thành này bị tro núi lửa bao trùm , người cùng trâu ngựa vật nuôi dĩ nhiên không trốn được, chỉ có đám chuột này là chui được vào thật sâu bên trong các đường ngầm, dựa vào hầm ngầm chỗ sâu có không khí, chứa đựng lương thực may mắn thoát nạn.

Sau khi mọi chuyện qua đi , chúng nó một lần nữa chui ra động, bôn tẩu trong cái toà thành đã trở thành địa ngục này, tìm kiếm đồ ăn. Nhưng mà thức ăn hết thấy đâu bị huỷ hoại, hoặc là bị dung nham mai một, hoặc là bị tro núi lửa bao trùm, chúng gặm hồng rất nhiều đồ vật, nhưng thời gian lâu dần chúng đều không tìm thấy đồ ăn.

Cuối cùng có một ngày, chúng nó nghe thấy được mùi hôi thối.

Mùi hôi thối đó là từ những người giống như bị hoá đá truyền tới. Có thi thể bị bao vây bởi tro núi lửa, thân xác tương đối mỏng, bắt đầu hư

thối, phiêu ra mùi lạ, chảy ra nước thối.

Vì thế, bọn chuột đói đồ mắt này liền bao quanh thi thể hoá đá đó, đào một vài cái lỗ nhỏ từ lớp đá ngoài, từ những cái lỗ này chui vào, ngon lành gặm nhấm phần còn lại bên trong thi thể.

Càng nhỏ gọn càng dễ dàng sống sót. Bên ngoài thi thể là lớp tro bụi cứng rắn, bọn họ sợ hãi, tức giận, không cam lòng, đủ thứ cảm xúc đều bị bọc ở bên trong, những con chuột ăn thi thể bọn họ, đồng nghĩa với việc đem những thứ tình cảm này cùng ăn vào, bắt đầu có thể nói tiếng người, nói ra những lời mà trước khichết bọn họ không thể nói ra.

Tạ Liên chợt hiểu: "Thì ra là như vậy, cho nên bọn chúng mới nói những lời đó. Ta trước còn thấy kỳ quái không hiểu tại sao .."

Ai ngờ, Hoa Thành bỗng nhiên hỏi: "Huynh nói gì?"

Tạ Liên ngơ ngác, nói: "Ta nói gì?"

Hoa Thành nhìn chằm chằm y, hỏi: "Bọn họ nói gì? Huynh nghe thấy?"

Tạ Liên kỳ quái nói: "Tam Lang đệ không nghe thấy sao? Chính là 'Nóng quá', 'Chết ngột', 'Đừng động', 'Mau cứu ta'..."

Nhưng mà, Hoa Thành còn chưa có tiếp lời, y liền kịp phản ứng.

Không đúng!

Bọn chuột kia ăn thi thể dân chúng Ô Dung, đương nhiên sẽ nói ngôn ngữ Ô Dung.

Như vậy, tại sao y lại nghe hiểu được Ô Dung ngữ? !

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

167

CHƯƠNG 167: DẤM CHUA QUỶ VƯƠNG NHIỀU LẦN HỎI NGƯỜI NÀO

Hoa Thành bằng vào năng lực suy đoán mà học chữ viết Ô Dung, hẳn có thể giải ra ý chữ, nhưng lại không thể nghe hiểu, bởi vì Ô Dung quốc không còn sót lại bất cứ ai, không ai nói chuyện cùng. Cho nên, hẳn không hiểu đám chuột ăn thì kia lắm bầm bàn tán cái gì là hiển nhiên.

Nhưng Tạ Liên trước giờ chưa từng đặt chân tới Đồng Lô lại nghe hiểu, này nói lên đi đâu gì?

Hoa Thành nhìn thoáng qua cũng biết y đang suy nghĩ gì, lập tức nói: "Ca ca, huynh không cần khẩn trương. Ta hiện tại lặp lại một lần nữa những lời đó, huynh nghe một chút xem sao."

Tạ Liên đáp ứng luôn: "... Được."

Hoa Thành trí nhớ quá tốt, đám chuột vừa rời đi, hắn liền mấp máy môi lặp lại những lời vừa rồi. Tạ Liên nhìn chăm chăm môi hắn, nghe được một chuỗi không nhanh không chậm, phát âm có vẻ lạ.

Giọng văn cổ kì quái mê hoặc lòng người, từ trong miệng Hoa Thành không nặng không nhẹ tuôn ra, âm sắc mà trầm, thật sự êm tai. Ngưng thẩn nghe chốc lát, Tạ Liên lắc đầu: "Nghe không hiểu."

Cái này thật bất thường. Đám chuột kia nói y nghe hiểu được, nhưng bây giờ Hoa Thành thuật lại rõ ràng không kém tí nào, y lại nghe không hiểu. Bất quá y có thể chắc chắn, những lời nghe được từ đám chuột ban này, tuyệt đối không phải ảo giác.

Hoa Thành tiếp tục nói: "Lúc này huynh nghe được những thanh âm kia, là nghe liêm hiểu, tự nhiên hiểu, đúng không?"

Tạ Liên trả lời: " Đúng. Lúc ấy trong đầu ta hoàn toàn không có dịch." Cho nên mới căn bản không cảm thấy được là một ngôn ngữ khác.

Hoa Thành ôm cánh tay suy tính chốc lát rồi mở miệng: "Rõ rồi."

Tạ Liên thắc mắc: "Rõ cái gì?"

Hoa Thành nói: "Thứ huynh nghe hiểu, không phải Ô Dung ngữ, mà là những ưu tư của người chết."

Tạ Liên chỗ hiểu chỗ không. Hoa Thành tiến lên một bước giải thích: "Tức là nói, rất lâu trước kia, có người nghe được giọng nói người chết, không chỉ hiểu mà còn nhớ, sau đó, trong lúc vô tình đem phần trí nhớ này đây sang cho huynh, dùng phần ân tình này tặng huynh."

"Bởi vì người kia hiểu Ô Dung ngữ, hẳn đã truyền bước 'hiếu' này, cho nên, huynh căn bản không cần phải hiểu Ô Dung ngữ. Những thanh âm này một mực núp sâu trong tâm trí huynh, đến khi huynh nghe được bọn chúng nói, là có thể trực tiếp nghe được ưu tư trong lòng người chết."

Tạ Liên cảm thấy thuyết pháp này rất có khả năng: "Nhưng vấn đề ở chỗ, những ký ức cùng ưu tư này, ai truyền cho ta và truyền cho ta từ lúc nào?"

Dừng một chút, y lẩm bẩm nói: "... Quốc sư?"

Hoa Thành lại nói: "Không chắc. Ca ca, giả sử sư phụ huynh là người Ô Dung. Nhưng huynh nhớ lại mà xem, nếu như vậy, trước kia ở trong bụng núi bọn họ cũng nên dùng Ô Dung ngữ trao đổi với nhau chứ?"

Này cũng không khó giải thích, Tạ Liên nói: "Bởi vì Ô Dung quốc đã bị tiêu diệt hơn hai ngàn năm trước, nói cách khác, hai ngàn năm trở lại đây, nếu như bọn họ thật sự hoạt động ở thế gian, thì nhất định sử dụng ngôn

ngũ hậu nhân nhiều hơn. Lúc trao đổi, tự nhiên sẽ dùng thuần thực ngôn ngữ hiện tại hơn."

Hoa Thành nắm vai y, lên giọng một chút: "Ca ca, huynh đừng chỉ nghĩ theo một phương diện."

Tạ Liên lúc này mới quay trở lại: "Được. Vậy, Tam Lang, muốn đem trí nhớ cùng tình cảm thực cho người ngoài, thì cần đi đầu kiện gì?"

Hoa Thành nói: "Hai đi đầu kiện: thứ nhất, huynh đối với người này phải tuyệt đối tin cậy, không chút dè phòng, hơn nữa cần phải nguyện ý dẫn dắt người này."

Suy nghĩ chốc lát, Tạ Liên trong lòng có đáp án. Hoa Thành nói tiếp: "Thứ hai, huynh đối với người này, không chút lực phản kháng nào, bị đối phương áp chế mọi mặt, hơn nữa trong lòng còn sợ hãi sâu đậm. Ca ca, huynh suy nghĩ thật kỹ, những năm gần đây, người quen biết huynh có ai phù hợp hai đi đầu kiện này."

Tạ Liên suy nghĩ thật kỹ, một lúc sau mới chậm rãi đáp: "Ước chừng, có ba người."

Hoa Thành nói: "Ba người?"

Tạ Liên nói: "Người đầu tiên, chính là quốc sư."

Y tuy yêu thương cha mẹ sâu đậm, không chút nào dè phòng, nhưng sâu trong thâm tâm, y với phụ thân bất đồng quan điểm, vì vậy, không thể nói phụ thân là người dẫn y vào con đường hiện tại. Nhưng dẫn Tạ Liên nhập môn, dạy dỗ hết thảy đều là quốc sư, cho nên đây là người phù hợp đi đầu kiện nhất. Trong dự liệu, Hoa Thành hỏi tiếp: "Như vậy, người thứ hai?"

Tạ Liên đáp: "Quân Ngô."

Y đối với Quân Ngô là khâm phục có thừa, không cần nói gì thêm cũng phù hợp đi đầu kiện thứ nhất. Hoa Thành thận sắc xem thường, nhưng cũng không đánh giá, hỏi tiếp: "Người cuối cùng thì sao?"

Tạ Liên nói: "Người thứ ba, không phù hợp với điều kiện thứ nhất, mà là phù hợp điều kiện thứ hai."

Hoa Thành sáng tỏ. Hấn trầm giọng đoán: "... Bạch vô tướng?"

Tạ Liên nhắm mắt gật đầu một cái, đưa tay lên lau trán, nói: "... Ta không lừa gạt đệ đâu. Mặc dù tất cả mọi người đều không biết, kể cả Phong Tín cùng Mộ Tình, ta cũng chưa từng nói ra, nhưng ta thật ra..."

Nhưng thật ra, ở sâu trong nội tâm y, vẫn luôn sợ hãi tên đó.

Có một khoảng thời gian, mỗi khi nghe đến cái tên này y đều rùng mình không ngưng được. Nhưng mà, Tạ Liên cho tới bây giờ vẫn không dám để lộ cho người khác biết. Bởi vì y đối kháng Bạch vô tướng bằng toàn bộ hi vọng, nếu ngay cả y cũng sợ, người ngoài chẳng phải tuyệt vọng đến chết rồi sao? Nếu nói ra, liền hoàn toàn sụp đổ!

Dĩ nhiên, hiện tại hết thảy đã tốt hơn nhiều. Hoa Thành càng nắm chặt vai y hơn, nói: "Không có sao. Sợ một cái gì đó không phải là chuyện đáng xấu hổ."

Tạ Liên cười bản thân một cái: "Chẳng qua là không đủ dũng cảm thôi."

Hoa Thành lại nói: "Nếu không có cái gọi là sợ hãi, thì cũng sẽ không có cái gọi là dũng cảm. Huynh không cần tự hà khắc với mình như vậy."

Nghe xong câu này, Tạ Liên có hơi ngơ ngác, Hoa Thành nhanh chóng chuyển chủ đề "Chỉ có ba người này thôi sao?"

Tạ Liên gật đầu. Nói cách khác, khả năng cao chỉ có ba người này mới khiến y hiểu được ưu tư cùng trí nhớ dân chúng Ô Dung trước khi chết. Hoa Thành tựa hồ có điều suy nghĩ, hơi cau mày, mà Tạ Liên này giờ im lặng, bỗng nhiên nói: "Không chỉ."

Hoa Thành giật mình quay đầu: "Cái gì?"

Tạ Liên hít nhẹ một hơi, nói: "Thật ra thì, không chỉ có ba người này, còn người thứ tư nữa. Người này phù hợp đi đầu kiện thứ nhất. Bất quá, hẳn khẳng định không liên quan tới những thứ kia."

Nghe đến chỗ này, Hoa Thành hoàn toàn xoay người lại hỏi: "Nga? Làm sao thấy? Điện hạ cùng người này cũng là thâm giao nhiều năm sao?"

Tạ Liên trong đầu nghĩ cũng không tính là, thâm giao nhiều năm... Ý tứ nhiệm thôi. Trong lòng liên tục xin lỗi vì đã nghi ngờ người kia, liền hàm hồ đáp: "Dù sao... Hẳn có thể coi là người ta tin cậy nhất, so với sự phụ cùng Quân Ngô còn sâu hơn."

Hoa Thành nói: "Vậy tại sao?"

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, có chút ngượng ngùng nói: "Nói ra thật xấu hổ. Bởi vì... Nếu như ta mắc phải sai lầm động trời, hoặc là muốn làm bất cứ chuyện xấu gì, người đầu tiên ta nghĩ đến, nhất định là hẳn... Hơn nữa, so với sự phụ cùng Đế Quân là, không cùng một dạng tin cậy..." Còn chưa nói hết, y liền phát giác Hoa Thành biểu tình có chút khác thường, thu câu chuyện lại, thoáng chần chừ khẽ gọi, "Tam Lang?"

Hoa Thành lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nhướn mi đáp: "Nga. Không có sao, lúc này ta đang suy nghĩ. Điện hạ thật sự tin cậy người này đến vậy sao?"

Mặc dù bình thường hẳn thiêu mi biểu lộ thích ý hoặc trêu chọc, nhưng vừa rồi có chút không được tự nhiên.

Tạ Liên gật đầu nói: "Ừ... Có vấn đề gì không?"

Hoa Thành hơi cúi đầu sửa sang lại giáp bảo vệ trên cổ tay, thờ ơ nói: "Không có gì lớn lao. Bất quá, ta thấy. Ca ca cũng không nên tùy tiện tín nhiệm người ngoài."

"..."

Nghe hắn nói như vậy, Tạ Liên thiếu chút nữa nghĩ lại xem hắn là đang nói ai, nhưng cũng không dám tiến một bước vạch trần, chỉ dám "Ừm..." một tiếng.

Im lặng một hồi, y vẫn là không nhìn được mà hỏi: "Tam Lang không hỏi người này là ai sao?"

Hoa Thành nói: "A ? Ta sao? Nếu ca ca nói tin cậy hắn, lại tin chắc hắn cùng chuyện này không liên quan, như vậy cũng không cần phải hỏi."

Tạ Liên xoa xoa mi tâm, ngay sau đó, Hoa Thành lại nói: "Bất quá, ca ca nếu nguyện nói, Tam Lang cũng nguyện rửa tai lắng nghe."

Lời mặc dù nghe như miễn cưỡng, nếu như Tạ Liên nói cho hắn, thì có chút lúng túng, tựa như đuổi theo người nhà hỏi người biết người ta tin cậy nhất là ai không. Tạ Liên cũng phân được đâu là lời khách sáo hay là thật sự không có vấn đề gì. Đúng vào lúc này, đám Tử Linh điệp vừa cần xé bọn chuột đến độ máu me tung tóe đã bay trở lại. Trải qua một trận chiến đấu kịch liệt, ngân điệp bay có chút thấp, tựa như hơi mệt mỏi. Tạ Liên vội vàng nghênh đón, đưa tay ra tiếp lấy một tiểu ngân điệp, nhỏ giọng nói: "Khổ cực rồi!"

Y nhẹ nhàng đưa tay ra, bày ngân điệp bay chầm chậm trên không trung bỗng nhiên ngửi được mùi hương ưa thích, nhao nhao bay tới phía y. Tạ Liên tay đang nâng tiểu ngân điệp, suýt nữa kinh ngạc đến ngất người. Hoa Thành không nặng không nhẹ ho khan một tiếng, đám ngân điệp lập tức ngừng lại, đàn hoàng bay tới phía hắn, rơi vào giáp bạc bảo vệ trên cổ tay, cùng hồ điệp ngân được chạm trở tinh xảo hòa làm một thể.

Hai người tiếp tục tìm Dẫn Ngọc. Đi một hồi, Hoa Thành bỗng nhiên nói: "Không phải Phong Tín đi."

Tạ Liên đã bắt đầu suy tính sang chuyện khác, nghe Hoa Thành nói vậy liền ngơ ngác: "A? Cái gì?"

Hoa Thành nói: "Người mà ca ca nói."

Tạ Liên lập tức khoát tay: "Dĩ nhiên không phải!"

Hoa Thành giật giật mi: "Cũng không phải Mộ Tình đi."

Tạ Liên trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, nhanh tay lau khô: "Càng không thể là đệ ấy! Mà sao Tam Lang lại đột nhiên hỏi tới vậy?"

Hoa Thành mỉm cười nói: "Ta vừa suy nghĩ xem người dễ là người thứ tư nhất. Cho nên, để đề phòng vạn nhất, hay là ca ca nói cho ta đi, cái vị thâm giao mà huynh tin cậy nhất ấy, có thể không?"

"..."

Tạ Liên nhìn hắn mỉm cười, luôn có cảm giác nụ cười này thật biết cách đánh lừa trực giác. Đang lúc y hít sâu một hơi chuẩn bị mở miệng, thì ngân điệp dò đường trên tay phát sáng nhạt hơn, rồi đột nhiên biến mất.

Bốn phía rơi vào một mảnh hắc ám, Hoa Thành nhanh chóng nắm lấy tay Tạ Liên kéo đi, lách mình đến đường phố lớn ngay cạnh, Tạ Liên phát giác có điểm không đúng, thấp giọng hỏi: "Tam Lang, lại có thứ tới sao?"

Mặc dù tầm mắt đột ngột tối đen, không thể thấy bất cứ thứ gì, nhưng y vẫn cẩn thận theo sát Hoa Thành, từng bước từng bước chính xác trốn vào trong một ngôi nhà. Hoa Thành thì thào nhẹ vào tai y: "Tới."

Trong bóng tối, bỗng nhiên vang lên một tràng âm thanh hải hùng.

Thùng, thùng, thùng.

Mặc dù còn cách rất xa, nhưng từng tiếng từng tiếng đầu nặng cực kì, mỗi một tiếng vang lên, khoảng cách lại bị rút ngắn một đoạn lớn, tốc độ nhanh kinh hoàng. Tạ Liên cảm thấy thanh âm này thật quen tai, tuyệt đối đã nghe qua ở đâu đó, chờ lúc thanh âm kia ép đến cách đó không xa, y ngoảnh đầu nhìn ra phía ngoài.

Quả nhiên! Trên đường chính trong thành, xuất hiện một tân nương thân mang giá y.

Tân nương kia tuy mặc giá y, nhưng lại rách rưới, thô lương, âm u. Mặt dài mũi nhọn, không hề có một tia sinh khí, trên đỉnh đầu bập bùng lửa quỷ xanh lét, chiếu xuống khuôn mặt xám ngắt u ám. Trong ngực nàng ôm một đứa bé, mặt cũng thập phần ảm đạm, nhưng so với nàng có sinh khí hơn nhiều lắm, rõ ràng là một người sống.

Hoa Thành nói: "Lại thấy bạn cũ."

Kia rõ ràng là nữ quỷ Tuyên Cơ

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

168

CHƯƠNG 168: KHẨU LỆNH QUỶ HỎA TRÁO ĐỈNH KHÓA MẠNG

Bọn họ cũng tới núi Đờng Lô!

Tạ Liên nói: "Cốc Tử ở chỗ này, chẳng lẽ Thích Dung cũng ở đây?"

Hoa Thành nói: "Nhìn đốm sáng xanh trên đầu ả là không thể nghi ngờ gì nữa."

"..."

Cốc Tử tựa như có chút sợ Tuyên Cơ, nằm trong ngực ả ngoan ngoãn không dám ngo ngoe tí nào, nhưng có lẽ do thể nhiệt lạnh băng trên người Tuyên Cơ làm nó run mình hai cái, Tuyên Cơ bực bội quát: "Đừng lộn xộn!"

Ả vừa mở lời, lửa quỷ xanh lè chiếu xuống làm bắp thịt quanh miệng càng thêm vặn vẹo. Lửa quỷ cũng được coi như một trong những ký hiệu của quỷ, loại thâm mĩ này thật sự cực kỳ tẻ nhạt, Tạ Liên cảm thấy nếu quỷ nữ nào có gu thưởng thức bình thường, yêu quý hình tượng cũng sẽ cự tuyệt lửa xanh le xanh lét như vậy đè ở trên ót mình, không cần nói, tuyệt đối là Thích Dung yêu cầu ả để lên. Lửa màu xanh lá cây kết hợp với màu đỏ rực của giá y, tạo thành phong cảnh đánh mạnh vào thị giác, đây quả thực giống như việc chường môn bắt ép đệ tử trong phái phải mặc đồ phục xấu xí vô cùng, thật là làm cho con người ta tan vỡ.

Cốc Tử nước mắt đã rơi: "Tỷ, ta mới vừa uống nước xong bụng liền không thoải mái"

Nước? Tạ Liên không khỏi lau mồ hôi một lượt. Trong nước ngấm kia có chuột ăn xác chết kết thành đàn bơi qua, mặc dù không đến nỗi trúng độc gì đó, nhưng trẻ con sức đề kháng yếu, uống vào không chừng sẽ đau bụng. Tuyên Cơ vốn đã không thích trẻ con, cũng không nhẫn nhịn với nó: "Nhịn một chút đi. Đang trên đường về ừ." "

Bóng lưng bọn họ dần khuất trong mảnh hắc ám. Không cần nói nhiều thêm một câu, Tạ Liên cùng Hoa Thành lặng lẽ đuổi theo. Không lâu sau, bọn họ theo sát Tuyên Cơ, di chuyển qua mấy ngõ ngách, rồi lại đi vào một con phố lớn. Đẳng cuối phố có một ngôi nhà hoa lệ, bên trong truyền ra tiếng người, chắc hẳn chính là mục tiêu. Tạ Liên, Hoa Thành nhìn nhau gật đầu, người sau theo người trước bay lên đỉnh mái nhà, xuyên thấu qua kẽ hở, nhìn xuống dưới. Quả nhiên là thấy Thích Dung đang ngồi ăn ngặm ngoàm trong đại sảnh.

Gã bắt mười mấy người hóa đá, đầu hướng về phía gã, bởi vì những người hóa đá này tất cả nằm phủ phục xuống đất, nhìn qua tựa như đang phục sát đất gã. Thích Dung hả hê hưởng thụ cái gọi là "Chầu lạy vua", dương dương đắc ý găm một cánh tay chảy máu ròng ròng. Trong góc có chừng năm sáu nông dân đang ngồi, mà trong đó có một người, vùi đầu im lặng giống như vô hình, chính là Dẫn Ngọc!

Hắn quả nhiên là bị Thích Dung chặn hạ. Mặc dù trên người mỗi người không có dây thừng trói buộc, nhưng đỉnh đầu đầu đầu treo một ngọn lửa quỷ xanh lét. Nhìn kỹ, thật sự khác với bộ dáng khó nhìn của Tuyên Cơ. Ngũ quan gã dài, ánh mắt ngạo nghễ hạ xuống, biểu tình âm hiểm, tựa như một tên tiểu nhân tà ác đang giám thị chặt chẽ những người phía dưới

Tạ Liên thấp giọng nói: "Lửa kia có vấn đề"

Hoa Thành liền nói: "Đó là quỷ hỏa khóa của Thích Dung. Bị lửa kia chăm chú dõi theo, nếu như bọn họ cao giọng kêu to hay dám trốn, chỉ cần niệm pháp quyết, con tin sẽ trong nháy mắt bị thiêu chết."

Thích Dung đang găm tay nòng nhiệt, chợt nghe thấy tiếng Tuyên Cơ từ ngoài vọng vào: "Đại nhân, ta trở lại nè."

Hắn lập tức ném rơi cánh tay, lau miệng đầy máu. Tạ Liên cảm thấy lạ nha, cử động gì đây? Sợ bị người khác nhìn thấy? Thích Dung mà cũng có ngày thấy tội lỗi với người nhìn hắn ăn?

Tuyên Cơ chưa có đi vào, hai tay ả đặt Cốc Tử xuống trước. Cốc Tử lạch bạch chạy vào, chạy nhanh tới trước mặt Thích Dung, nhìn một cái liền chỉ vào miệng gã kêu to: "Cha ăn trộm đồ là không tốt đâu!"

Thích Dung phản bác: "Không có!"

Cốc Tử khịt khịt mũi: "Con ngửi được đó! Ăn vào thúi miệng!"

Thích Dung thở mấy hơi ra tay, chắc nó ngửi được mùi máu tanh đầy miệng, không thể chối cãi liền quát: "Mẹ nó! Tuyên Cơ! Người đột nhiên mang nó về làm gì? Không phải đã nói ta lúc ăn cơm thì người mang nó ra ngoài một hồi sao?!"

Tuyên Cơ lặng lẽ đi vào: "Nó uống nước xong bụng không thoải mái, ta đành mang về trước. Đại nhân, đây là thằng con ngài sinh ra, ta không biết cách trông chừng nó!"

Thích Dung trợn mắt chỉ trích: "Cái gì! Người không phải quý nữ sao! Quý nữ sao lại không thích trông con nít? ! Người không phải đứng không?!"

Tuyên Cơ đáp: "Nó cũng không phải là con ta!"

Cốc Tử nắm vạt áo Thích Dung kéo kéo: "Cha đừng ăn những thứ kia nữa, không tốt..." Thích Dung bị nó làm phiền, tức giận mắng: "Đi ra ngoài đi ra ngoài đi ra ngoài! Đừng ở chỗ này phiền người khác, trẻ con quản người lớn cái gì, tự ra ngoài mà chơi đi!" Cốc Tử đành đi ra ngoài nghịch bùn, trước khi đi còn cầu mong cho đám người trong góc bình an vô sự. Đợi nó đi khỏi, Tuyên Cơ mới nói: "Đại nhân, ta thật sự không hiểu, ngài nếu ngại tiểu hài tử này phiền toái, cần gì phải mang nó theo? Một đường hết ăn lại uống hết khóc lại bệnh, nếu không phải nhờ nui quai chở một đoạn đường, ta chỉ sợ sớm đã bị liên lụy."

Thích Dung cười há há: "Cứ để cho thằng oắt kêu ta là cha đi, tiện nghi cho nó chút. Chứ ta đây nhờ vào nhé, nhằm nhí, đương nhiên là bởi vì ta muốn ăn con chim nhỏ ngu si nhà nó rồi! Trẻ con thịt tươi non tươi non, không thêm gia vị ăn sống cũng tuyệt! Há há há há..."

Tuyên Cơ thắc mắc: "Vì sao đại nhân đến bây giờ còn chưa ăn?"

Thích Dung mắt lóe lục quang: "Người không hiểu! Nuôi cho mập rồi làm thịt! Món ngon nhất phải lưu đến cuối cùng! Huống chi chúng ta tích trữ lương thực nhiều thế này, không gấp không gấp!"

Nói đến tích trữ lương thực, Tuyên Cơ nhìn chăm chăm Dẫn Ngọc: "Ta thấy tên mới bắt này rất khả nghi, vô cùng vô cùng khả nghi. Đại nhân đã hỏi hẩn lại lịch gì chưa?"

Thích Dung đối với Hoa Thành hận ý sâu nặng, nếu biết Dẫn Ngọc là thuộc hạ Hoa Thành, chẳng phải sẽ xơi hẩn đầu tiên luôn sao? Thích Dung đáp: "Hỏi rồi rồi. Tiểu tử này tới hỗ trợ Vũ Sư."

Cảm giác tồn tại cùng cá tính không vượt trội đôi khi lại là một chuyện tốt, người bình thường cũng sẽ không ngờ rằng Dẫn Ngọc cùng Huyết Vũ Thám Hoa có liên hệ với nhau, xem ra, Dẫn Ngọc đã che giấu thành công thân phận, Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm. Tuyên Cơ sắc mặt hơi đổi: "Vũ Sư hoàng đã đuổi tới nơi này?!"

Thích Dung nói: "Không có. Tiểu tử này giống chúng ta, trong lúc vô tình tìm được tòa thành dưới đất này, Vũ Sư tạm thời chưa có tìm ra. Mà con mẹ ả chứ!" Gã bỗng nhiên mắng lên, "Vũ Sư này sao khó dây như vậy? Một đường cạm bẫy rảo rảo*, hại chúng ta phải chui vào tận trong đất ẩn núp! Độc bắt có vài tên nông dân? Hẹp hòi như thế làm gì? Thần quan ý hả, ta biết trên Thiên Đình đưa nào đưa nấy cũng như nhau! Lòng dạ hẹp hòi!"

*Cư xử đối đãi tệ hại, không chút tình nghĩa.

Gã luôn tự cho mình có lý chẳng sợ, không những bắt nông dân tròng đất giỏi người ta, còn lòng dạ quái nhân không thêm cho người bị bắt ăn

miếng nào, Tạ Liên nghe xong ngửa tay khôn xiết. Tuyên Cơ nói: "Thế có muốn thả hay không?"

Thích Dung cảm thấy làm như vậy thật mất mặt, trợn mắt nói: "Không thả! Ta đã ăn một nửa, hiện tại trả về một nửa cũng vô ích, cái kết của bọn họ là làm lương thực! Hoặc là từ đầu đừng có cướp, hoặc là ăn liền ăn sạch! Dám bức bách ta, lão tử cho một ngọn lửa cháy rụi hết, ai cũng đừng nghĩ thoát!"

Tuyên Cơ nói: "Ta ban đầu cũng không ngờ tới sẽ thành như vậy. Vũ Sư hoàng tính tình lúc trước không có thế này, bị người người lấn lướt đầu không chấp nhận. Ta bắt vì tưởng Vũ Sư hương bị cướp người cũng sẽ im hơi lặng tiếng không dám làm gì, ai ngờ mang lại phiền toái lớn như vậy, vút cũng vút không được!"

Tuyên Cơ quen biết Vũ Sư, hơn nữa tựa hồ rất không coi trọng, xem ra, chỉ sợ là quen biết lúc còn làm người. Nhớ lại vài truyền thuyết, Tạ Liên thấp giọng đoán: "Chẳng lẽ Tuyên Cơ là tướng quân Vũ Sư quốc?"

Hoa Thành nói: "Ca ca đoán không sai. Đúng là như vậy."

Tạ Liên nghi nói: "Nhưng mà không đúng a? Vũ Sư đại nhân chính là hậu duệ hoàng tộc Vũ Sư quốc, thân phận tôn quý, Tuyên Cơ bất quá chỉ là một tướng quân, một hạ thần, làm sao dám xem thường người trong hoàng thất? Hơn nữa còn nói 'Bị người người lấn lướt' ..."

Lúc này, Thích Dung nói: "Quản Vũ Sư cầu sự cái gì, chờ bốn quý vương vào Đổng Lô tu luyện thành tuyệt, kinh thiên động địa xuất thế, người trên trời dưới trời đều phải quỳ dưới chân lão tử, quỳ xuống liếm bùn dưới chân ấy! Đến lúc đó, ta muốn tháo chợ quý, đem Hắc Thủy đảo đánh chìm, Quân Ngô cũng phải cấp ta mặt mũi, đối xử với lão tử cật lực khách khí, há há há há há...."

"..."

Nghe hấn mặt dày cu ồng xuy, tha hồ tưởng tượng tương lai rạng rỡ, Tạ Liên trừ bu ồm cười ra không có cảm giác nào khác. Hoa Thành ngay cả

cười cũng không có hứng thú. Thích Dung quay sang nói với Tuyên Cơ: "Đến lúc đó, ta liền đem Bùi Minh thiết điều cho người chơi, để cho hắn thành nô lệ tùy người khinh nhục."

Nghe được cái tên đó, Tuyên Cơ nắm chặt mười ngón tay, trên mặt ảm đạm cũng có một tia sinh khí, nói: "Không cần! Chỉ cần đại nhân cam kết giao hắn cho ta xử trí, Tuyên Cơ liền vạn phần cảm kích!"

Lúc không liên quan đến Bùi Minh, Tuyên Cơ nhìn qua cũng chỉ như quý nữ bình thường; nhưng vừa nhắc tới Bùi tướng quân, Tạ Liên lại từ trên mặt ảm đạm nhìn thấy bóng dáng si tình tựa quân sơn. Ả đem hi vọng hoang đường này kí thác lên Thích Dung, chỉ có thể dùng yêu đến mù quáng để giải thích. Tạ Liên ngẩng đầu lên, nói: "Tam Lang, Dẫn Ngọc cùng những nông dân này đang ở trong tay Thích Dung, nên làm thế nào đây?"

Bọn họ dĩ nhiên có thể trực tiếp đi vào, hành hung Thích Dung cùng Tuyên Cơ, thế nhưng khổ nỗi nông dân cùng Dẫn Ngọc đang là con tin, Thích Dung làm người vô lại, vạn nhất tát một cái hắn liền đốt chết một người, bị động ngược lại là bọn họ, giống như hắn vừa nói vậy, bức bách liền cho một ngọn lửa cháy rụi. Hoa Thành không hoảng không vội nói: "Quý hỏa khóa của Thích Dung phải có khẩu lệnh, trước hết nên nghĩ biện pháp giải khẩu lệnh."

Tạ Liên nói: "Ai xuống? Dụ hắn thế nào? Chúng ta khẳng định không có biện pháp đi."

Mới vừa hỏi xong, hai người ánh mắt không hẹn mà cùng rơi xuống phía dưới, chiếu tới Cốc Tử đang nghịch bùn bên ngoài.

Ngẫm nghĩ chốc lát, Tạ Liên lại thôi: "Không được, quá nguy hiểm. Thích Dung vốn muốn ăn Cốc Tử, vạn nhất bị hắn nhìn ra đầu mối gì..."

Hoa Thành lại nói: "Bằng đầu óc gã thì nhìn không ra được đâu, nếu như gã muốn động thủ với tiểu hài tử này, thì chúng ta hạ thủ đem nó cứu đi trước. Cái ca ca nên lo lắng chính là, nhóc con này đi theo Thích Dung lâu như vậy, có hay không bị gã đồng hóa, tâm trí trở nên bất bình thường."

Tạ Liên đáp: "Lúc này nhìn phản ứng của Cốc Tử, hẳn không đến nỗi như vậy. Hay...Chúng ta thử một chút?"

Nói thử liền thử, Hoa Thành mở năm ngón tay, từ trong lòng bàn tay bay ra một con ngân điệp cực kì nhỏ, khẽ đập cánh bạc bay đi.

Thích Dung cùng Tuyên Cơ đang ở trong phòng nói chuyện, Cốc Tử thì ngồi một góc lấy tay vẽ xuống bunn, vẽ bức tranh người cha dắt tay đứa con nhỏ. Bỗng dưng thấy một tiểu điệp phát ra ánh sáng nhàn nhạt bay ngang qua, lập tức ngừng đầu tròn to mắt, "oa" một tiếng đang muốn bắt nó, lại nghe tiểu ngân điệp kia phát ra tiếng người: "Cốc Tử im lặng chút nhé, nói ta liền bay đi luôn, là ta, còn nhớ ta không nè?"

Nếu Cốc Tử vẫn kêu to, Hoa Thành sẽ sai ngân điệp kia dùng ánh bạc mê hoặc tâm trí nó. Nhưng mà, Cốc Tử bùm miệng, quả nhiên rất nghe lời, nhỏ giọng nói: "Nhớ. Là vị ca ca lượm đồng nát nha."

"..." Tạ Liên cười cười, "Ha ha ha, trí nhớ thật tốt đó. Là ta, không sai, chính là vị ca ca lượm đồng nát mà đệ nói đây. Đệ lặng lẽ tới bên cạnh đi, nhẹ thôi nhé... Đừng cho cha đệ phát hiện."

Cốc Tử gật đầu một cái, đứng lên, đang muốn lặng lẽ đi tới bên cạnh. Thích Dung bỗng từ trong phòng chạy ra hét: "Này! Chớ chạy lung tung có nghe không hả! Dám ở chỗ này đi loạn, chuột lớn ăn thịt người đấy! Mau trở lại

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

169

CHƯƠNG 169: KHẨU LỆNH QUỶ HỎA TRÁO ĐỈNH KHÓA MẠNG (2)

Ngân điệp thấy động lập tức ẩn vào trong góc khuất. Cốc Tử trợn to mắt, lúng búng đáp: "Con... Con đi đi tiểu một chút!"

Thích Dung bữu môi: "Trẻ con lắm phân lắm nước tiểu!"

Nói xong liền quay vào nhà không thèm để ý nữa. Cốc Tử mò tới một bên khe gọi: "Ca ca rách nát, Ca ca rách nát."

Tạ Liên ở trên nóc nhà nói: "...Hay đệ kêu ta đạo trưởng đi. Ca ca rách nát danh xưng này, có chút kỳ quái ha ha ha... Cốc Tử. Mấy người mà cha đệ bắt ý, đầu rất rất đáng thương, hơn nữa bọn họ đầu là thuộc hạ trong nhà người khác, ngộ nhờ cha đệ bị chủ nhân nhà người ta đánh thì sao? đệ có thể giúp một tay để cho bọn họ chạy không?"

Cốc Tử gật đầu nói: "Ta biết! Là người của thần tiên ca ca cưới con trâu to đùng!" Nó gãi đầu một cái phát , nói tiếp, "Ta cũng muốn thả... Nhưng mà, cha ta bị bệnh nặng lắm, cha nói nhất định phải ăn thịt người mới có thể khỏi bệnh, ăn thịt người là chuyện rất bình thường, ta còn nhỏ không hiểu, chờ ta lớn lên sẽ dạy ta ăn. Nhưng là ta cảm thấy ăn cái kia không tốt lắm..."

... Đây há chỉ là không tốt lắm!

Tạ Liên thầm nghĩ thật nguy hiểm thật nguy hiểm, đi theo Thích Dung quá lâu, Cốc Tử đã bắt đầu mơ hồ có chút lệch lạc, lại để cho nó thấy cảnh tượng liên tục, nói không chừng liền thành thói quen, tiếp nhận ăn thịt người cũng không có suy nghĩ gì, vội nói: "Vô cùng không tốt! Ăn thịt

người sẽ mắc bệnh rất nghiêm trọng, nếu ăn người quý h ồ n sẽ qu ấ n lấy đệ cùng cha đệ. Cha đệ không phải bị bệnh, h ấ n chẳng qua là th ề m ăn không chịu nổi thôi, đệ phải nghĩ biện pháp, ngàn l ầ n không thể lại để cho h ấ n ăn, nếu không đệ không phải là đ ứ a con tốt!"

Cốc Tử cuống quít hỏi: "Vậ y, vậ y phải làm sao bây giờ a!"

Hoa Thành nói với Tạ Liên: "Ca ca để ta."

H ấ n hướng v ề phía ng ầ n điệ p nói m ấ y câu, Cốc Tử ở bên kia nghe, cố g ắ ng nhớ kĩ. Nói xong, Hoa Thành lại ng ắ ng đ ầ u nói với Tạ Liên: "Trước tiên phải đem Tuyên Cơ dụ ra.

Bên trong căn nhà, Tuyên Cơ nói th ắ c m ắ c của mình cho Thích Dung: "Ta vẫn cảm thấy người này rất khả nghi, h ấ n nói h ấ n là thuộc hạ Vũ Sư, nhưng khắp người h ấ n lại toàn qu ẩ khí, ta nhìn hơn phân nửa là nói dối. Hay để ta hỏi lại cho chắc."

Thấy Cốc Tử đi sang một bên, Thích Dung thừa cơ hội tiếp tục g ắ m tay, hàm hàm h ồ h ồ n nói: "Tùy người."

Đừng nghĩ Tuyên Cơ cứ g ắ p Bùi Minh li ề n muốn nổi điên, có lúc, ả so với Thích Dung còn thận trọng đ ầ nghi hơn nhi ề u, dù sao cũng là cô gái. Hơn nữa Cốc Tử còn có chút sợ ả, nếu ả cứ đứng đó, nó sẽ dễ dàng bị lật tẩy. Tạ Liên g ắ t đ ầ u, hỏi: "Dụ ra như thế nào?"

Hai người hai mắt nhìn nhau song song, một l ầ n nữa không h ệ n mà cùng bật lên: "Bùi tướng quân."

Tạ Liên chấp hai tay nói: "Không còn cách nào, tạm thời đánh nhờ Bùi tướng quân hy sinh một chút, sau khi mọi người được cứu cũng sẽ cảm ơn người."

Hoa Thành ha ha cười nói: "Vẫn là cảm ơn ca ca đi."

Nói xong, giáp bạc trên cổ tay h ấ n hóa ra một con Tử Linh điệ p, bay đến bên tai Tạ Liên, truy ề n tới giọng nói của một người đàn ông, chính là

Bùi Minh. Hóa ra trước khi đi Hoa Thành vẫn lưu mấy con ngân điệp, đem thanh âm từ bên kia truyền tới. Tạ Liên chú tâm nghe ngóng, nhỏ giọng trả lời: "Có thể có thể. Chúng ta tới gần cản một chút, li ền chọn mấy câu này đi..."

Tuyên Cơ đưa lưng về phía bên cửa sổ, vững vàng nhìn chằm chằm chất vấn Dẫn Ngọc. Trên mặt Dẫn Ngọc tràn đầy vẻ ta sẽ hợp tác, thành khẩn khai báo: "Ta ở Vũ Sư hương phụ trách tiếp tế đồ cho quý đối bợ vợ. Khi bọn hần du đấng đến trước cửa, ta li ền cho bọn họ một cái thước, rồi tiễn bọn họ lên đường, cho nên trên người mới dính quỷ khí..."

Tù binh còn lại mới thật sự là nông dân Vũ Sư hương, mặc dù Vũ Sư hương đúng là có người cứu tế, nhưng đương nhiên không phải Dẫn Ngọc, biết rõ người này đang nói hươu nói vượn, nhưng cũng không ai lên tiếng. Thích Dung la ền lên: "A a a! Ta cũng là quỷ đói, tại sao không nhận tiếp tế ta? Mới ăn mấy người li ền đuổi sống đuổi chết, quỷ hẹp hòi nghèo nàn giả bộ hào phóng cái đéo gì?" Tuyên Cơ thì xem thường, nói: "Thiên hạ quỷ đói nhi ều như vậy, tiếp tế được hết sao? Cỗ làm ra về thôi."

Lúc này, một ngân điệp thu lại ánh sáng im hơi lặng tiếng bay đến sau lưng ả, chợt lóe chợt ẩn. Tất cả tù binh đều nhìn thấy một màn này, nhưng vẫn rất bình tĩnh, đều ăn ý giả bộ như không nhìn thấy. Tuyên Cơ còn đang đặt câu hỏi, bỗng nhiên, loáng thoáng nghe được thanh âm một người đàn ông: "...Đã như vậy... đem con... đi..Người còn... không? Vứt..."

Nguyên câu này là "Đã như vậy thì đem con chuột này nướng đi. Người còn rấn không? Vứt mấy con tới đây."

Thời điểm Tạ Liên nghe được Bùi Minh nói những lời này, trong lòng vừa khiếp sợ vừa đ ồng tình. Nhất định là có chuột ăn xác chạy qua bị Bùi Minh đánh chết, làm thịt con chuột, chuẩn bị nấu cho Bùi Túc ăn. Có lẽ chưa ăn? Xem ra nhất định phải mau trở về gần cản. Vừa nãy Hoa Thành mơ hồ ngắt mấy chữ sau, hiệu quả rất khả quan, giống như có chút ý tứ, lại giống như nghe không ra có ý gì. Cả người Tuyên Cơ chấn động một cái, chợt quay đầu. Nhưng mà, ngân điệp kia rất thông minh linh hoạt, đôi

cánh không sáng lên ngay từ ban đầu, nàng vừa quay đầu lại, liền chớp nhoáng trốn sang một bên.

Tuyên Cơ kinh ngạc nghi ngờ, quay đầu sang chất vấn mấy tù binh: "Các người vừa rồi có nghe được cái gì không? Có thấy gì không?"

Dẫn Ngọc lắc lắc đầu, chúng tù binh cũng lắc đầu lia lịa theo, tất cả đều trưng ra bộ dáng ta không biết gì hết. Thích Dung miệng đầy máu quay phắt đầu lại: "Người nghe thấy cái gì?"

Tuyên Cơ hơi mê man: "Ta tựa như... Nghe được giọng Bùi Minh."

Thích Dung nói: "A? Tại người có vấn đề chứ gì? Ta không có nghe được."

Ngân điệp kia cách Tuyên Cơ rất gần, dĩ nhiên người khác đều không nghe được. Tuyên Cơ hoài nghi nói: "Phải không? Ta luôn cảm thấy... Hắn đang ở rất gần."

Nàng ngơ ngơ ngác ngác chốc lát, thờ dãi nói, "Có lẽ, đây chính là cái gọi là tâm linh cảm ứng đi... Đại nhân, nếu không có việc gì nữa ta ra ngoài xem một chút?"

Không nghĩ sẽ thuận lợi nhanh như vậy. Tạ Liên âm thầm nắm quyền, ngẩng đầu cười với Hoa Thành một tiếng. Hoa Thành cũng mỉm cười đáp lại. Ai ngờ, đúng lúc này Thích Dung lại hất ra một chậu nước lạnh: "Hại! Người không phải vừa mới đi ra ngoài sao? Tâm linh cảm ứng cái quái gì, ta chắc chắn là huyễn thính*. Người một ngày cũng không có việc làm chỉ nghĩ tới hần, dĩ nhiên dễ dàng huyễn thính."

*Huyễn thính: sinh ra ảo giác bên tai, nghe thấy giọng nói nhưng thực chất không có người nào nói.

Nhìn dáng dấp Tuyên Cơ có chút bị hần thuyết phục, bán tín bán nghi đành buông tha. Mặc dù thất bại, nhưng Tạ Liên cũng không nổi giận, bởi vì gã phải chặn mấy câu giữ lại không thả ra. Tuyên Cơ đang muốn tiếp

tục chất vấn Dẫn Ngọc, liền liền nữa nghe được thanh âm Bùi Minh:
"...Con nhỏ ngu ngốc nhà người! Đứng ra chỗ khác, ta dạy cho."

Ngay sau đó, là giọng nói của một thiếu nữ: "...Bùi tướng quân, ta đã làm qua một lần, coi như có kinh nghiệm, hay là để ta đi..."

Đó đương nhiên là Bùi Minh đang hướng dẫn Bán Nguyệt nướng món thịt chuột. Nhưng mà, lọt vào trong lỗ tai Tuyên Cơ thì chuyện hoàn toàn không đơn giản đến vậy. Vốn là chê lại biến thành nhu tình cùng không biết làm sao, buồn bực và cự tuyệt biến thành thẹn thùng cùng khiếp sợ, Tuyên Cơ hét lên một tiếng, hai mắt nhất thời vẫn đầy tia máu, lửa quỷ trên đầu bùng lên gấp ba, giống như ngọn lửa ghen trong lòng ả hừng hực bốc cháy vậy, ả túm xé tóc mình: "Là hắc! ! ! Không sai, nhất định là hắc, hắc ở nơi này, ta cảm nhận được, trong lòng ta cảm nhận được hắc! ! ! Bùi Minh! Người lại như vậy, lần này là loại đàn bà gì nữa? Ta muốn giết người! ! !"

Ả một bên thét chói tai, một bên lê hai cái chân gầy "nhảy" ra ngoài. Thích Dung tức miệng mắng to: "Này! Tuyên Cơ? Mẹ nó! Chân gầy còn chạy nhanh như vậy! Vì một con ngựa đực, đáng sao!"

Tạ Liên nhìn bóng dáng Tuyên Cơ lao đảo, liêu xiêu biến mất, hơi cảm thấy bi thương cho ả. Hoa Thành đại khái nghĩ rằng y đang lo lắng cho sự an toàn của ba người trong Thần Điện, liền nói: "Không cần phải lo lắng. Tử Linh điệp sẽ dẫn ả đi hướng ngược lại, coi như ả tìm thấy, nhưng có Nhược Da bảo vệ, nàng cũng thể làm gì. Chúng ta bên này tốc chiến tốc thắng trước."

Tuyên Cơ lui đi, liền đến phiên Cốc Tử ngoài sân. Nó đứng dậy, đem hay tay đầy bùn đất xoa xoa trên mông. Tạ Liên vẫn có chút lo lắng: "Thật không có vấn đề sao?"

Hoa Thành đạm thanh nói: "Ca ca, tin ta. Chiêu này không được, lui mà cầu kỳ thứ, còn có bị chọn phương pháp. Trước hết phải để cho Thích Dung vĩnh viễn không cách nào mở miệng nói chuyện được, rồi chậm chậm nghĩ cách dập tắt quỷ hỏa của gã."

"..."

Cốc Tử đi vào trong phòng, Thích Dung đã đem trên tay máu ăn sạch sẽ, nhìn thấy nó liền nói: "Con trai, tới bóp chân cho lão tử."

Vì vậy Cốc Tử liền đi lên bóp chân cho gã. Ngoan ngoãn bóp một hồi, nó nói: "Cha, những người trong góc này rõ ràng chưa bị dây trói, nhưng tại sao lại không dám động nha?"

Nó hỏi một chút, Thích Dung liền hăng hái đáp: "Há há, dĩ nhiên là sợ lão tử ta đây tới mức hai chân nhũn ra không nhúc nhích nổi chứ sao!"

"..."

Cốc Tử mắt tròn to miệng há hốc: "Lợi hại như vậy! !"

Thích Dung lòng hự vinh được thỏa mãn, sung sướng nói: "Là thế này! Nghe cho kỹ, hôm nay cho người biết lão tử ta thật lợi hại cỡ nào! Thấy đống lửa kia không ? Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, trong tích tắc toàn bộ sẽ bị thiêu chết, bọn họ dĩ nhiên sợ ta! Còn nữa, có hai tiểu quỷ, người nhớ cho kỹ." Cốc Tử gật đầu liên tục, Thích Dung nói, "Bọn họ một người tên là Hoa Thành, một tên ngoại hiệu Hắc Thủy, là hai tên không có bản lãnh gì, tiểu nhân đắc chí gặp chút vận cứt chó, thật ra thì căn bản hữu danh vô thực. Hữu danh vô thực có ý gì người hiểu không? Ta dạy người, đây là một thành ngữ, ý chính là bọn họ nhìn bề ngoài rất lợi hại, thật ra nếu bàn về thực lực, căn bản kém hơn ta!"

"... .."

Cốc Tử hiểu nhưng cũng không hiểu gật đầu: "Vâng..."

Thích Dung nói tiếp: "Bọn họ không phải là vận khí tốt sao? Nếu ta cũng có vận khí như bọn họ, ta còn thành danh gấp mười lần! Chờ đấy! Lần này lão tử ta nhất định phải xông qua cửa ải này, rồi đánh sừng mặt bọn họ! Ai cũng đừng nghĩ xem thường ta, chỉ có ta xem thường người khác thôi!"

Gã hăm hở vung cánh tay hô to, mặc dù Cốc Tử căn bản không hiểu gã nói ai, có ý gì, nhưng vẫn cho hấn chút mặt mũi: "Cha, cha nhất định có thể!"

"....."

Tạ Liên ở trên nóc nhà, một tay chống trán.

Thích Dung lần này thật sự là làm người ta cứng họng. Nghĩ đến đầu sao Thích Dung cũng là biểu đệ của y, thật cảm thấy rất mất thể diện, quay sang nói với Hoa Thành: "Tam Lang, cái này... Hấn... Ta..."

Hoa Thành giả cười một chút, nói: "Ca ca không cần để ý. Hấn nói cũng có câu đúng, đây bất quá chỉ là một góc núi băng."

Nói thật, từ xưa tới nay, trên đời có rất nhiều nam nhân hay khoác lác. Một trận gió đem khăn tay cô nương trên Phiêu Hương viện cô nương thổi vào tay người, quay đầu liền nói mình được hồng bài khuynh quốc khuynh thành thắm yêu mến khôn nguôi; xách giày cho biểu đệ của trác phu nhân của cháu nội của hoàng đế, đi ra ngoài tất nhiên biến thành hoàng thân quốc thích trong phủ quân sự trọng yếu, địa vị cần cân nẩy mực. Vì vậy, đàn ông không ba hoa khoác lác mới đáng quý.

Mà nam nhân ba hoa, thứ nhất, hay thói phùng trước mặt người mình yêu, thứ hai, thích kể cho người khác nghe. Tạ Liên nhớ khi còn bé, cha y cũng thường xuyên kể cho y các loại công lao vĩ đại, chính là bởi vì như vậy, y từ nhỏ rất tin tưởng cha mình sẽ là một quân chủ anh minh ắt lưu danh muôn đời, dần dà lớn lên mới xuất hiện suy nghĩ "Cha bất quá cũng chỉ như vậy", ấn tượng với thực tế chênh lệch cực lớn, sau sinh ra lòng dạ chống đối. Nghĩ tới đây, Tạ Liên lắc đầu một cái, lại không khỏi buồn cười: "Tại sao ta lại đem Thích Dung cùng cha ta so sánh?"

Thật là không giải thích được. Đại khái bởi vì đầu thích ở trước mặt người khác nâng bốc mình đi. Bất quá, vô luận là cha y hay là người khác, ít nhất vẫn chỉ trong phạm vi thói phùng bình thường, còn Thích Dung đây đã đến mức mặt dày vô sỉ lại có lý chẳng sợ. Khó trách ngay cả Hạ Huyền luôn luôn khiêm tốn cũng chê bai Thích Dung, gặp mặt liền kiếm cớ dằn cho

một trận. Tạ Liên cảm thấy có chút kỳ quái, làm sao chỉ nghe thấy hân hân người khác, mà không có nghe thấy chính mình (Tạ Liên)? Chẳng lẽ chuyển tính?

Bất quá, Tạ Liên cũng hơi hiểu vì sao tới tận bây giờ Thích Dung vẫn chưa ăn Cốc Tử. Nếu như với một người bình thường hoặc có tuổi tác ngang bằng hoặc lớn hơn đối tượng, đối phương chưa chắc đã thành thật, coi như ngoài mặt phụ họa, chính là để cho người kia cảm thấy có thành ý, hoặc là thổi phồng quá trớn, đi đâu này thường thấy ở lũ tiểu quỷ dưới tay Thích Dung trước kia. Mà Cốc Tử càng lại bất đồng, câu từ phát ra thật lòng, nó thật sự cảm thấy "Cha" là lợi hại đệ nhất thiên hạ!

Thích Dung đã lâu rồi chưa được vui sướng như hiện tại, rốt cuộc hài lòng, uy hiếp nói: "Người phải nghe lời biết không? Người không nghe lời, ta cũng cho người lửa quỷ!"

Cốc Tử quả nhiên sợ, vội vàng che đỉnh đầu mình: "Không muốn, ta không cần đeo... Đối với, cha." Nó nhớ lại lời Hoa Thành cùng Tạ Liên vừa dạy, nên nó lo sợ nói: "Cái này, nếu đeo lửa màu xanh lá lên, thì cha sẽ không lấy nó xuống được, phải không ạ?"

Nếu nó hỏi đeo lên, cha có thể gỡ xuống sao? Thì Thích Dung chưa chắc đã nói thật, nhưng nó hỏi chính là "Cha không lấy được chứ?" Câu này mang ý nghi ngờ, đương nhiên là do Hoa Thành cùng Tạ Liên dạy. Thích Dung tại chỗ một cước đá bay đầu lâu một người hóa đá, tức giận: "Nói bậy! Lão tử muốn khóa lên khóa, muốn mở lên mở! Nhìn đi! Cha mở một tên cho người xem!"

Nói xong, gã liền vào chỉ một nông dân quát lên: "Chó Tạ Liên!"

Tạ Liên: "..."

Hoa Thành: "..."

Lửa quỷ trên đầu nông dân kia vụt tắt, nhảy lên một cái, nhưng mà chưa chạy được mấy bước, Thích Dung phi một tiếng, lại từ trong miệng phun ra một đốm lửa quỷ xanh lét, khóa lên đỉnh đầu của người nông dân. Thích

Dung ha ha cười to, vỗ đầu Cốc Tử đầu hỏi: "Nhu thế nào, thấy lão tử ta lợi hại không?"

Tạ Liên ở trên nóc nhà lau mồ hôi, Hoa Thành vẻ mặt lãnh đạm nhưng lời nói tràn đầy tức giận: "Phế vật này chắc muốn bị phế triệt để đi."

Xương ngón tay hắt vang lên "răng rắc", Tạ Liên liền nói: "Khá tốt, khá tốt. So với tưởng tượng dễ dàng hơn nhiều!"

Vốn là bọn họ dạy Cốc Tử nhiều câu ứng đối khách sáo, xem ra đầu dùng không được. Khó trách Thích Dung lúc trước một mực không mắng Tạ Liên, hóa ra không phải chuyển tính, mà là đem câu mắng y hóa thành khẩu lệnh, coi thật là tình cảm sâu thẳm. Đến đây, hai người không cần ẩn nấp nữa, lập tức đánh vỡ nóc nhà, nhảy xuống!

Một tiếng ầm rất lớn, Thích Dung bị dọa sợ từ trên ghế ngã xuống: "Người nào? ! Người nào? !" Định thần nhìn lại: "Chó, chó..." Đại khái là muốn mắng, nhưng nhớ ra đây là khẩu lệnh quan trọng, vội vàng bịt miệng. Trong góc nông dân rối rít nói: "Hắn mới vừa rồi đem khẩu lệnh gọi ra, nếu không chúng ta thử một chút xem có thể giải trừ cho nhau hay không?"

"Đúng vậy, mắng một tiếng thôi mà, mặc dù có cảm giác thật tội lỗi với người kêu Tạ Liên, bất quá người khác lại không ở nơi này, hắn không sao đi!"

Hoa Thành khẽ nâng lên một bên mi, nhìn về phía này. Dẫn Ngọc trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, nói: "Người này ... Bất kể y ở không có ở đây, ta đề nghị các vị tốt nhất không nên kêu những lời này, nếu không hậu quả khẳng định so với hiện tại nghiêm trọng hơn..."

Bên kia, Thích Dung nắm Cốc Tử ngăn ở trước người mình, sửa lời nói: "Chó, chó trên người Tạ Liên! Huynh không biết xấu hổ! Nghe lén! Hèn hạ!"

Tạ Liên buồn bực hỏi: "Chó trên người là gì vậy?"

Thích Dung lại đắc ý: "Bất quá, há há, coi như các người biết khẩu lệnh cũng vô ích! Chẳng lẽ huynh sẽ tự mình chửi mình sao? Hoa Thành, người cũng mắng không ra miệng chứ?"

Nghe vậy, Hoa Thành sắc mặt trầm xuống, đốt ngón tay lại vang hai tiếng. Tạ Liên không chú ý tới, cũng không giải thích được: "Biết a. Cái này thì có sao?" Nói xong năm sáu cái miệng lần lượt chửi. Mỗi người một lần. Chúng tù binh đã biết khẩu lệnh mắng vị nào, trong lòng không nhận được bật ngón tay cái: "Dũng cảm chịu nhục, hán tử chân chính!"

Nhưng mà, lửa quỷ khóa trên đỉnh đầu bọn họ vẫn không chịu cởi ra. Tạ Liên hơi biến sắc, Thích Dung cười như điên: "Há há há há! Mặc lừa r ồi! Nói cho huynh biết, không phải ta tự mình giải thì không được! Người mắng uổng công! Há há há há há..."

Một con ngân điệp bay qua trước mắt Cốc Tử, mí mắt nó nháy hai cái, lim dim lim dim, chỉ chốc lát sau liền ngủ. Thích Dung vẫn còn đang cười như điên, bỗng nhiên bị một tay áo trắng cuốn mười tám vòng, khảm vào trong tường, bật thốt lên: "Chó Tạ Liên!"

Mắng xong, lửa quỷ trên đầu Dẫn Ngọc biến mất, Dẫn Ngọc nhảy lên một cái, lách mình rút lui ra sau một khoảng lớn. Thích Dung biết không cần thận và miệng, lập tức bùng bít m ồm. Tạ Liên vẻ mặt ôn hòa nói: "Ai da, không liên quan ha, là người không ki ền chế nổi thiên tính của mình, cứ tiếp tục mắng đi."

Y một mặt giữ hoà khí, một mặt đem tay áo cuốn trói Thích Dung, thật không biết muốn làm gì. Thích Dung khàn cả giọng nói: "Huynh đánh a! Đánh chết ta cũng sẽ không mắng câu này nữa!"

Lại nghe một bên Hoa Thành nói: "Vừa hợp ý ta."

Thích Dung quay đầu nhìn lại, Hoa Thành hướng về phía hắn giả cười, thoáng quatr ồi biến mất.

Một khắc sau, đầu gã bị lún xuống dưới đất ba tấc.

"..."

Hoa Thành lôi đầu gã lên, Thích Dung hét lớn: "Các người dám đối xử như vậy với ta! Vậy đành cược tất đi, ta muốn một ngọn lửa đem tất cả mọi người đều cháy rụi! Mọi người lấy mạng đổi mạng! Chó Hoa Thành! Thiêu cháy!"

Xem ra, câu "Chó Hoa Thành" này, chính là cùng khẩu lệnh đốt người. Nhưng mà, sau khi gã kêu lên, lại không có nghe được bất kỳ tiếng kêu thảm thiết nào, mang theo nghi ngờ mở mắt ra, chỉ thấy đám nông dân kia đều đứng ở phía đối diện, đang vây xem gã. Thích Dung ngạc nhiên: "Đây là chuyện gì xảy ra? Các người tại sao còn chưa chết? Mau đi chết a, đi chết cho ta! Ai mở khóa cho các người?!"

Tạ Liên trả lời: "Chính người a." Vừa nói, ngân điệp từ một bên vốc cánh bay tới. Từ ngân điệp phát ra tiếng gằn rống y đúc gã: "Người mắ nguồng công! Há há há há há..."

Hóa ra, Tử Linh điệp này ghi lại thanh âm của Thích Dung, bao gồm cả câu khẩu lệnh của gã, chỉ cần mắ một câu, là có thể vô hạn giải trừ. Hoa Thành lạnh lùng thốt: "Chính người tự lên đường đi, người ngoài không phụng bả."

Lại là một đòn mạnh, Thích Dung bị hấn một chưởng vỗ vào sau gáy.

Một trận hỏa tiễn tản đi, chúng nông dân đều vây lại, nhìn một hồi nói: "Cái này ... Cái này còn cần đi lên sao?"

Dẫn Ngọc nhảy xuống hố sâu mà Hoa Thành đánh ra, chỉ chốc lát sau, nhảy lên trong tay cầm một con lật đật màu xanh lá cây, nói: "Thành chủ, thái tử điện hạ, thanh quỷ Thích Dung có thu lại không."

Lật đật xanh lè nhe răng toét miệng, trợn trắng mắt khạc lưỡi dài, tựa như đang cười nhạo ai, lại giống như đang dùng sinh mạng lèo thiên hạ, nói tóm lại, hình dáng cực kỳ xấu, cho trẻ con nhìn nó cũng chê ghét vứt xuống một bên. Không biết là thể chất đặc biệt của gã tự quyết định chỉ có thể biến thành như vậy, hay là Hoa Thành cố ý đem gã hóa thành như vậy. Hoa

Thành nói: "Loại đ̣ờ này đ̣ùng đ̣ưa cho chúng ta. Cho người c̣ần ra xa mà chơi."

Dẫn Ngọc nói: " Dạ."

Nói thật, Tạ Liên cũng không muốn c̣ần thứ đó, chỉ đ̣em Cốc Tử nằm trên đất ḅê lên. Đám Tử Linh điệp từ bên kia bay tới, đ̣ậu vào trên mu bàn tay Hoa Thành, ḥắn cúi đ̣ầu nhìn một cái, nói: "Chúng ta nhanh chóng trở về Tḥần Điện đi."

Tạ Liên chợt quay đ̣ầu hỏi: "Tḥần Điện bên kia xảy ra chuyện?"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

170

CHƯƠNG 170: NỮ QUỲ GIẬN DỮ LỬA GHEN BÙNG CHÁY

Hoa Thành hơi giơ tay đón lấy một con ngân điệp, đưa đến bên tai Tạ Liên. Từ ngân điệp y có thể nghe thấy tiếng Bùi Minh truyền tới: "Đồ ngốc này, người có nghe thấy thanh âm kỳ quái không?"

Đại khái là Bùi Minh đã lâu rồi không trêu hoa ghẹo nguyệt, coi như biết hẳn đối với Bán Nguyệt không có loại ý đó, nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy vi diệu. Bán Nguyệt hơi cảm thấy buồn buồn: "Ta không có ngốc... Ta nghe được. Thanh âm này rất kỳ quái, ta cảm thấy, hẳn không phải là Hoa tướng quân bọn họ trở lại."

Dĩ nhiên không phải! Bởi vì kia rõ ràng là tiếng chân gậy nhảy trên mặt đất của Tuyên Cơ!

Âm thanh ngưng lại, hai người đều im lặng, đột nhiên, một tiếng cười cuồn cuộn "hi hi hi ha ha ha há há há..." của một người phụ nữ phát ra.

Tiếng cười kia vắng vắng trên không trung, thông qua ngân điệp truyền tới, nghe loáng thoáng thì có vẻ huyền ảo, nhưng so gần bên tai mới đáng sợ. Còn phải hỏi sao, dĩ nhiên là do Tuyên Cơ rốt cuộc tìm thấy Bùi Minh, nên trong nụ cười đan xen mừng rỡ lẫn thống hận.

Tạ Liên nói: "Ngân điệp không phải dẫn nàng đi hướng ngược lại sao?"

Hoa Thành liền nói: "À so với tưởng tượng còn thông minh hơn."

Hóa ra, Tuyên Cơ vốn hùng hục đuổi theo Tử Linh điệp, tốc độ cực nhanh chạy tới cuối phố lớn nọ, cuối cùng cái gì cũng không nhìn thấy. Dẫu sao ả cũng từng là nữ tướng quân ném trái bao trận mạc, rất nhanh đã

phát giác mình bị người dụ ra. Theo lý thuyết, sau khi phát giác ả hắc sẽ lập tức trở về chỗ Thích Dung, nhưng không, ả một lòng muốn tìm Bùi Minh, vì vậy trực tiếp chạy hướng ngược lại, vút Thích Dung sang một xó.

Tạ Liên cảm thấy thật buồn cười, một lời khó nói hết, vội vàng dẫn theo đám tù binh vừa thoát ra chạy tới Ô Dung thần điện. Nữ quỷ Tuyên Cơ đã chờ Bùi Minh quá lâu, nghe xong tràng cười kia là đã tưởng tượng ra được mặt ả vượn vẹo nhãn nhớ đến cỡ nào. Bùi Minh đại khái cũng bị chấn động, kinh ngạc một lúc lâu mới nói: "Người là..."

Tuyên Cơ cười nhạt nhìn hắc. Ai ngờ, dừng chốc lát Bùi Minh lại nói tiếp: "Người là ai?"

"..."

Tuyên Cơ tức hận đến run người, thanh âm sắc nhọn phun ra: "Người... Người cố ý chọc tức ta sao? Người lại hỏi ta là ai? !"

Tạ Liên lại thêm một lần lau mồ hôi lạnh: "Không phải chứ Bùi tướng quân... Hắc rốt cuộc là cố ý hay thật không nhận ra?"

Hoa Thành đáp: "Chỉ sợ là vế sau."

Dẫu sao, nếu như truyền thuyết là thật, thì mấy trăm năm qua số lượng mỹ nữ Bùi Minh giao hảo cũng lên tới cả ngàn, lấy đâu ra trí nhớ tốt như vậy mà nhớ rõ từng người? Huống chi hay là đại mấy trăm năm trước già trước tuổi tốt. Hơn nữa, lần trước quỷ tân nương loạn trên Cao Sơn, hắc cũng là giao cho Tiểu Bùi xử lý, căn bản không ra mặt, cũng không có thấy Tuyên Cơ.

Tuyên Cơ tự lẩm bẩm: "Đúng rồi. Người chính là đang chọc giận ta. Ta sẽ không mắc lừa đâu. A. Muốn gạt ta nói người không nhớ ta, muốn gạt ta, ha ha."

Lẩm bẩm xong, nàng thanh âm lại nhọn hoắt, chất vấn: "Bùi Minh, tiểu tiện nhân này là ai? Người chẳng phải có ánh mắt rất tốt sao! Hay là, lần này định đổi một chút khẩu vị rồi?"

Bán Nguyệt: "?"

Bùi Minh: "? ?"

Mặc dù hai người đều không hiểu chuyện gì đang diễn ra, bất quá, chất giọng oán niệm kia tựa hồ gọi lại trí nhớ Bùi Minh, hắn khẽ cau mày hỏi: "Tuyên Cơ? Người sao lại biến thành cái bộ dạng này?"

Tạ Liên sực nhớ, lúc này Tuyên Cơ nhất định là một bộ dạng tóc tai lù xù. Hai mắt đỏ thẫm như ác quỷ, giá y trên người đỏ rực, vạt áo bên thui không chịu nổi, y hết một con cá sấu hiềm ác bò trên mặt đất. Lúc bọn họ thấy thì gần như đã là như vậy, quả thực không cách nào ngờ trước kia ả lại là một vị tướng quân hiền ngang lẫm liệt. Tuyên Cơ nghe Bùi Minh hỏi xong liền tức giận quát: "Ta sao lại biến thành cái bộ dạng này? Người cư nhiên còn hỏi ta! Còn không phải tại người, ta như hiện tại đều không phải do người?!"

Hoa Thành trầm mặc lắng nghe, bất kỳ động tĩnh nào cũng không gạt được lỗ tai của hắn: "À đánh về phía vòng bảo vệ."

Tạ Liên ngược lại không lo lắng, nói: "Nhược Da sẽ gánh vác."

Đúng như dự đoán, ngân điệp kia truyền tới một tiếng kêu sợ hãi, tất nhiên là do Tuyên Cơ tất nhào tới bị Nhược Da văng ra, bắn xa mấy chục trượng. Bùi Minh cảm thán: "Thái tử điện hạ có pháp bảo này tốt thật. khi nào ta cũng luyện một cái."

Tạ Liên trầm nghĩ: "Nếu người biết luyện thế nào thì chắc bỏ cuộc luôn.." Ý nghĩ còn chưa có tiêu, bất chợt Bùi Minh quát lên: "Người làm gì? ! Dừng tay!"

Tuyên Cơ cũng quát lại: "Người đừng hòng trốn ở bên trong!"

Ầm ầm!

Tạ Liên càng khẩn trương hơn: "Đó là tiếng động gì? Có thứ sụp sao? Tuyên Cơ đã làm gì?"

Hoa Thành một mực đi sóng vai y: "À đây ngã Thầ n Điện. Tảng đá trên đỉnh sập xuống."

Hóa ra, Tuyên Cơ bị Nhược Da đá văng, không có cách nào tiến vào liề n phát hỏa, một phát đem cả Thầ n Điện đánh sập. Tạ Liên hỏi: "Bùi tướng quân bọn họ không có sao chứ? Tiểu Bùi cùng Bán Nguyệt cũng ở đó!" Nhất là Bùi Túc, hẳn hiện tại là phạm nhân, có thể bị đè bẹp mất.

Hoa Thành nói: "Không có sao. Bùi Minh sẽ bảo vệ bọn họ."

Đá trên đầu sập xuống, Bùi Minh thi triển nhục thuẫn, đem Bùi túc, Bán Nguyệt che ở dưới thân. Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy là tốt r ấ i. Vòng bảo vệ cũng không có phá được."

Bên kia, Bùi Minh một quầ n đánh nát tảng đá đè ở trên thân mình, cả giận nói: "Người nổi điên làm gì? Người có đem trời giáng sập cũng không vào được!" Tuyên Cơ nhưng lại cười khanh khách, Bán Nguyệt cả kinh hô: "Bùi tướng quân cẩn thận!" Bùi Minh nói: "Thập..."

Chuyện phát sinh trong nháy mắt, Tạ Liên nghe thấy rõ tiếng lợi kiếm xuyên qua l ồng ngực, không nghi ngờ chút nào, là Bùi Minh trúng kiếm. Y hoảng hốt: "Sao vậy? ! Ai đâm Bùi tướng quân? Vòng bảo vệ bị phá? Không thể nào..., kiếm?"

Trong nháy mắt, y rốt cuộc đã hiểu được mục đích của Tuyên Cơ.

Thì ra là như vậy!

Tuyên Cơ cười phá lên, lạnh lùng thốt: "Ai nói ta muốn vào?"

Đột nhiên một thanh âm khác chen vào: " Này Bùi Minh, nhìn một chút xem đây là ai? Tuyên Cơ tỷ tỷ* đến r ấ i nè!"

*Ban đầu là: người lớn tuổi hơn Bùi Minh.

Dung Quảng!

Hóa ra, Tuyên Cơ đánh sụp Thầ Điện, căn bản không phải sinh khí hành động lỗ mãng, cũng không phải là muốn tiến vào trong vòng bảo vệ. Mục đích của ả là đập vỡ hai cái bình ở trong, đem quý bị nhốt bên trong thả ra, để cho bọn họ từ trong đó phá vòng vây!

Mà sau khi Dung Quảng chạy ra khỏi bình, vội vàng phá bỏ vòng bảo vệ, thuận thân tặng cho Bùi Minh một kiếm. Bùi Minh cẩn rằng muốn đem kiếm rút ra, thế nhưng Dung Quảng sống chết không chịu, kiên trì xuyên ở trên người hắn, nói: "Người đừng hòng! Chịu chết đi!"

Bùi Minh cố gắng hỏi: "Bán Nguyệt quốc sư! Một cái bình kia không sao chứ? !" Tuyên Cơ cùng Dung Quảng công kích từ trong lẫn ngoài, nếu như nhì ầu thêm Khắc Ma, vậy thì hoàn toàn xong. Bán Nguyệt nói: "Không có! Khắc Ma vẫn còn ở bên trong!"

Trước tình thế nguy cấp, Tạ Liên cảm thấy hơi lo lắng, đang muốn bước nhanh hơn nữa, bất chợt Hoa Thành dừng chân lại. Tạ Liên sững sốt, quay đầu lại nói: "Tam Lang?"

Trên mu bàn tay Hoa Thành đậu một con Tử Linh Điệp khác, tựa hồ đang thông báo với hắn có chuyển biến. Sau khi nghe xong, hắn ngẩng đầu lên nói: "Ca ca đừng nóng. Ta nghĩ, chúng ta không cần tới cũng được."

Bên kia, Dung Quảng vẫn sống chết xuyên qua ngực Bùi Minh, Tuyên Cơ thì giống như một con thần lằn đỏ, bám lấy ống giày rồi từ từ bò lên. Từ phục trang cho tới lửa quý trên đầu, nhìn thế nào cũng thấy giống một ả đàn bà điên, Bùi Minh nói: "Người... !

Tuyên Cơ lẩm bẩm: "Bùi lang... Bùi lang! ..."

Cả người vặn vẹo cùng hai cái chân gầy quăn quanh trên thân thể Bùi Minh, cái tư thế này, thật không biết là muốn hung hăng bóp chết hắn, hay là muốn ôm chặt lấy hắn. Bỗng nhiên, dư quang khóe mắt ả liếc về phía Bùi Túc, nhớ tới hắn chính là hậu nhân lần trước Bùi Minh phái xuống Cao Sơn, nghiêng răng mắng: "Tiểu tạp chủng này!"

Mắt thấy một móng vuốt thò ra, nửa đường đột nhiên lại bị cánh tay khác chặn lại. Hai cổ tay trắng nhợt, định thẫn nhìn lại, thì ra là Bán Nguyệt, Tuyên Cơ nghĩ nàng suốt ngày quẩn quít lấy Bùi Minh thì lửa rực trong lòng: "Ta còn chưa muốn mạng của tiểu tiện nhân nhà ngươi, ngươi lại tự đưa mình tới cửa!"

Mắng xong, một tay ả chuyển hướng lên ót Bán Nguyệt. Nhưng mà, Bán Nguyệt cũng không phải người thích ngoan ngoãn chôn chân chịu chết, cổ tay Tuyên Cơ còn bị nàng bắt trúng. Tuyên Cơ khi còn sống là nữ tướng, phải biết rằng có rất nhiều nam nhân đều bị ả làm cho hổ thẹn, quý nữ bình thường gặp ả đều bị đánh banh xác, không nghĩ tới tiểu cô nương nhìn gầy yếu mỏng manh thế này, lực tay lại đáng sợ đến vậy, tựa hồ so với ả còn cường hãn hơn. Bán Nguyệt khóa chặt hai cổ tay ả, ánh mắt hai người lườm nhau tóe lửa, nhưng Tuyên Cơ lại là người kinh hãi trước. \

Trong ánh mắt tiểu cô nương này tràn ngập sát khí cùng ngoan cố, sắc lẹm như đao, khiến cho ả nhớ tới chiến trường xưa, trong lòng rung động một trận, lập tức vung tay hất ra. Bán Nguyệt tranh thủ tóm được Bùi Túc, mượn sức ả hất ra, nhẹ nhàng đáp xuống đất, xong xuôi liền quát: "Buông Bùi tướng quân ra!"

Dung Quảng kiếm quang lóe lên: "Bùi Minh có diễm phúc tốt như vậy, thấy không? Hai quý nữ vì người tranh tình đoạt ái rồi này! Ha ha ha..."

Tuyên Cơ cả người tựa như một con mẫn xà quẩn quanh thân Bùi Minh, mười ngón tay ả tóm lấy cổ họng hắn, lạnh lùng nói: "Tiểu tình nhân của người ngược lại có chút bản lĩnh."

Bùi Minh ho ra một búng máu: "Điên à! Nàng không phải tình nhân của ta."

Tuyên Cơ nói: "Còn muốn chống chế! Nếu không phải tình nhân thì sao lại bảo ta buông người ra?"

Bùi Minh nói: "Nếu như mẹ ta ở chỗ này thì bà cũng bảo buông ta ra, theo ý của người, có phải mẹ ta cũng là tình nhân hay không?"

Có trách thì cũng chỉ trách hấn làm người ngả ngớn, không thêm quản buột miệng kêu người ta thân thiết như vậy, Tuyên Cơ bây giờ nào chịu tin hấn, ghen tị đã phát điên lên rồi: "Làm sao? Không dám thừa nhận? Không phải gọi nhau rất thân sao? Người trước kia không phải vui mừng liền trực tiếp thừa nhận sao? Vì cái gì từ chối lòng thành của ta, người biết ta thống khổ nhường nào không? Làm sao hiện tại không dám thừa nhận con bé kia? ! Là Bùi tướng quân người bắt đầu sợ chết? Hay là thích nó đến nỗi đầu ngón tay nó cũng không cho ta đụng vào? !Hả??!"

Thần Điện còn cách khá xa, Tạ Liên đứng tại chỗ nhìn xong cũng không dám coi tiếp nữa, quay đầu lại nói: "Tam Lang, bằng không, chúng ta cứ về trước cứu người đã ?"

Hoa Thành cười nói: "Ca ca không cần vội, sẽ có người thay chúng ta ra mặt. Huống chi, coi như hiện tại chúng ta đi lên, Tuyên Cơ cũng sẽ không thả Bùi Minh ra đâu."

Đi đâu này cũng đúng, con tin bị bắt trong tay, làm thế nào đâu không thuận lợi. Dẫn Ngọc cùng mấy nông dân nhìn cũng rất khẩn trương, rồi rít nói: "Đúng vậy, có cảm giác nữ quý đó yêu đến sinh hận, phát điên thì đúng hơn."

"Ta nhìn ả không nổi hạ thủ đâu. Tới ăn chút hạt dưa chứ?"

"Cám ơn lần nữa nè."

Tạ Liên nói: "Chư vị hiện tại còn có tâm tình cắn hạt dưa a?"

Mọi người nói: "Vị điện hạ này, ngài cũng không phải đã ăn rất nhiều sao?"

"A?" Tạ Liên lúc này mới phát hiện, mới vừa rồi chú tâm xem không để ý người bên cạnh đưa cho hạt dưa, đã cắn hết sạch, một tay bịt trán nói: "Cái này, thật là thất lễ..."

Bên kia Bùi Minh đã không chịu nổi nữa: "Tuyên Cơ, người đừng lúc nào cũng kéo người khác vào cái chuyện kia, nhiều năm như vậy, chúng ta

đã sớm tự sớm tan rồi. Người đây cần gì phải..?"

Tuyên Cơ siết cổ hắn một cái, mắt hạnh tròn tròn, nói: "Không được! Người làm cho ta yêu người xong còn muốn sớm tự sớm tan? Không có cửa đâu!"

Bùi Minh thở dài: "Người thực sự là... một điểm cũng không thay đổi. Cũng bởi vì như vậy nên chúng ta mới không thể nào có kết quả tốt."

Tuyên Cơ chợt đem mặt ép sát mắt hắn, cả giận nói: "Ta như vậy? Ta dạng kia? Ta không đủ đẹp? Người từng nói ta rất đẹp! Ta không chịu đem trận pháp cùng cơ mật Vũ Sư quốc cho người hay sao? Là chính người cự tuyệt! Ta không đủ để yêu người sao? ! Người nói người không thích ta mạnh mẽ, ta liền chặt chân! Ai có thể yêu người hơn ta? ! Nhưng còn người thì sao? Mấy trăm năm qua chỉ một cái liếc mắt người cũng không chịu! Người có lúc nào để ý tới ta? !"

Bùi Minh đẩy ả ra: "Cũng là bởi vì biết người sẽ nổi điên, ta mới không đến!"

Tuyên Cơ nắm lấy Minh Quang kiếm, chọc vào sâu thêm mấy tấc rồi rút ra, Bùi Minh lại ối ra mấy ngụm máu lớn. Tuyên Cơ hai mắt sáng rực quát lên: "Nói! Mau dùng danh nghĩa thần quan thần người sau này vĩnh viễn chỉ có mình ta, thần ngoài ta vĩnh viễn sẽ không nhìn ai khác, liếc mắt nhìn ta đập nát con người của người!"

Dung Quảng có chút hả hê nói: "Nói mau lên Bùi Minh, nói rồi người có thể nhặt mạng nhỏ về!"

Bùi Minh mắng: "Im miệng! Mẹ nhà nó. Bùi Minh ta đây cứ tưởng sẽ được chết nơi chiến trường hay chết quang minh chính đại dưới kiếm, ai ngờ sẽ chết trong tay quỷ nữ!"

Không có được câu trả lời mong muốn, Tuyên Cơ hoàn toàn bị chọc giận, vồ lên đỉnh đầu Bùi Minh. Tạ Liên quả thực không thể đợi thêm nữa, nắm chặt Phương Tâm sau lưng, nói: "Tam Lang a, ta cảm thấy tình huống

này có chút nguy cấp, đệ nói có người đuổi tới sao? Không đuổi kịp đâu hay là chúng ta ra tay trước đi!"

Hoa Thành nói: "Đuổi kịp. Ca ca nhìn, tới rồi." "

Hắn vừa dứt lời, Tuyên Cơ đang giận đến phát rồ bỗng dừng đình chỉ toàn bộ động tác.

Ả tựa như trúng định thân thuật*, từ vẻ mặt đến động tác, tất cả đều cứng đờ lại. Bùi Minh đã bị ả cần kiếm chọc qua chọc lại năm, sáu lần, máu ói đầy ra đất, mà phía trong bóng tối, bỗng nhiên vang lên tiếng móng trâu. Không nhanh không chậm, bình tĩnh mà đi. Không lâu sau, một người cưỡi trâu đen hiện ra trước mắt.

*một ma thuật hạn chế cử động.

Người cưỡi trâu đen lại là một lam y cô nương, ánh mắt trong veo vẻ mặt lạnh đọng. Chậm rãi đến gần, hơi ngẩng đầu nhìn về phía trước. Bùi Minh bên mép đầu là máu tươi, ngo ngoe nói: "... Vũ Sư quốc chủ?"

Cô nương kia nhìn về phía hắn, ánh mắt thẫn thờ không thay đổi, khẽ mỉm cười cúi đầu đáp lễ.

Tạ Liên cũng kinh ngạc: "... Vũ Sư quốc chủ?"

Hoa Thành nói: " Không sai. Vũ Sư hiện đảm nhiệm trên Thiên Đình, chính là công chúa thứ mười sáu Vũ Sư Hoàng, cũng là vị quốc chủ cuối cùng của Vũ Sư quốc."

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

171

CHƯƠNG 171: CÔNG CHÚA TỰ VẤN TRƯỚC CỬA CUNG

Tạ Liên nói: "Chưa từng có cơ hội gặp mặt Vũ Sư, cũng không biết Vũ Sư là vị công chúa. . ."

Bên kia, Tuy ền Cơ cắn răng nói: "Người. . . Động tay chân gì. . . Tại sao. . . Ta. . . Động không được!"

Vũ Sư thu hồi ánh mắt từ trên người Bùi Minh , ôn thanh nói: "Ta mang theo Vũ Long Kiếm tới."

Tạ Liên nói: "Vũ Long Kiếm?"

Hoa Thành nói: "Bảo kiếm trấn giữ Vũ Sư quốc, đã từng đi theo rất nhiều vị quốc chủ. Sau được Vũ Sư luyện hóa thành pháp bảo, đối với người Vũ Sư rất có lực chấn nhiếp. Mà Tuyên Cơ lại là phản tướng, tâm hồn sợ hãi, có tật giết mình, tự nhiên chỉ có thể nghe theo."

Vũ Sư bắt ả không được động, ả coi như thật sự không thể cử động nữa. Dung Quảng nói: "Người động không được thì ta tự mình tới!" Vừa nói lại định đâm Bùi Minh một nhát, mà hắn mới vừa đâm vào chưa tới nửa tấc, khói mù màu đỏ lập tức che phủ, leng keng một tiếng, thanh trường kiếm xuyên qua ngực Bùi Minh biến mất, vừa rơi xuống mặt đất liền hóa thành một thanh kiếm dài chưa nổi một ngón tay. Dung Quảng cả giận nói: "Chuyện gì xảy ra? Ta làm sao cũng không động đây được nữa? !"

Đám người Hoa Thành cũng không đứng nhìn nữa, từ xa bước tới. Hoa Thành nhìn xuống Minh Quang kiếm nhỏ tí hon, nói: "Thuận mắt hơn nhiều."

Vũ Sư nói: "Tuyên Cơ, Buông ra đi."

Tay Tuyên Cơ không tự chủ được từ từ rời khỏi cổ họng Bùi Minh, nhưng ả vẫn không cam lòng, gắng động đậy ngón tay: "Ta không thả! Một khi ta đã bắt được ta liền không thả!"

Vũ Sư nói: "Nếu như người nhất định phải giữ thứ gì mới có thể cam tâm, sao không đem người vút trên đất nhặt lên, lầ nửa chộp vào trong tay."

Dẫu sao uy lực của bảo kiếm kia cũng quá mạnh, Tuyên Cơ dù có cố gắng thế nào thì vẫn bị kéo xuống, thân thể ngã phịch xuống đất, đầu tóc bù rù y phục xộc xệch: "Người có tư cách gì giáo huấn ta? Người thật sự coi mình là quốc chủ sao? Chắc người đã quên người thành quốc chủ thế nào rồi! Ta không thừa nhận, ta không thừa nhận người!"

Vũ Sư im lặng không nói. Bán Nguyệt lúc này tranh thủ cơ hội, chọt ném ra một chiếc bình, trực tiếp đem Tuyên Cơ giam cầnn vào bên trong!

Đến đây, nguyên nhân của một mảnh hỗn độn rồi cuộc bị thu phục. Tạ Liên đi tới đỡ Bùi Minh: "Bùi tướng quân không có sao chứ?"

Bùi Minh nói: "Không chết được. Mà thái tử điện hạ, ta nói này, sao các người về lâu vậy."

Tạ Liên: "... Ha ha, sao lại thế."

Hắn nhặt tiểu kiếm Minh Quang bị khóa trên mặt đất lên, Bùi Minh nhìn kiếm trong tay mình rồi nói: "Huyết Vũ Thám Hoa, người phong ấn cái này có chắc không đấy ? Hay là một lầnnghiền nát luôn đi."

Hoa Thành đáp: "Tất nhiên. Trừ phi tay người cầnn chuôi kiếm, truyềnp pháp lực vào, đồng thời trong lòng quyết ý thả nó ra, nếu không, vô luận như thế nào cũng không thể vô tình mở ra, hoặc là trúng kế mở ra."

Bùi Minh lúc này mới thở phào một hơi. Mà Dẫn Ngọc từ trong đám nông dân chạy tới, hô: "Vũ sư đại nhân!"

Mấy người bên này đầu xoay người. Tạ Liên hơi cúi đầu: "Vũ Sư quốc chủ."

Vũ Sư cũng đã nhảy từ trên lưng trâu xuống, một tay dắt dây, hơi cúi đầu đáp lễ: "Thái tử điện hạ."

Lúc thi lễ, tầm mắt Tạ Liên vô tình quét qua cầi cỗ nàg, thấy hơi run run, tùy tiện nói: "Năm đó Tiên Lạc đại hạn, nhờ ân các hạ mượn mưa, giúp người gặp nạn, từ đó đến giờ chưa từng gặp mặt nói lời cảm ơn, hôm nay rốt cuộc được như mong muốn." Vừa nói vừa cúi đầu xuống thấp hơn. Vũ Sư đứng không nhúc nhích, chờ y thi lễ xong mới nói: "Ta nghĩ, nếu không để thái tử điện hạ đáp ơn, ngài hẳn sẽ không từ bỏ. Nếu xong rồi thì quên đi nhé, đừng canh cánh trong lòng."

Giọng nói nàng thanh thanh, ngữ điệu hòa hoãn, khéo miệng khéo cong lên, mang vẻ đặc biệt thông dong. Đột nhiên, một thanh âm chen vào: "Này Bùi Minh, có thấy mất mặt không? Cầi phụ nữ tới cứu, hơn nữa còn là Vũ Sư Hoàng! ha ha ha ha ha. . ."

Vũ Sư thầi sắc vẫn thông dong như cũ, Bùi Minh cũng không để tâm lắm. Tạ Liên vừa phát giác ra, lập tức nhanh tay nhanh mắt dán lên tiểu kiếm một tấm phù, che miệng của hắn. Trâu đen Vũ Sư đang dắt cũng hướng Bùi Minh thở phì phì, lắc đầu vẫy đuôi. Mặc dù nó cũng không phải là hướng Hoa Thành, nhưng Tạ Liên biết rằng trâu thấy màu đỏ sẽ nổi điên, nhớ tới mấy lần trải qua đau thương, vội vàng ngăn ở trước mặt Hoa Thành, sợ trâu này nhìn thấy hồng y sẽ càng hưng phấn. Bùi Minh biết mình phải nói gì, sờ sờ mũi khách khí nói: "Đa tạ ân Vũ Sư quốc chủ cứu trợ Tiểu Bùi."

Vũ Sư cũng rất khách khí, đáp: "Nhắc tay một cái thôi mà."

Bán Nguyệt tới kéo ống tay áo Vũ Sư, nói: "Vũ sư đại nhân, Bùi Túc ca ca đói đến hôn mê. . ."

Hoa Thành ngẩng đầu nhìn một chút, nói: "Trở lại mặt đất trước đã."

Trong chuyện này, người Vũ Sư hương là hữu dụng nhất rồi. Bởi vì Vũ Sư chuộng nông, bọn họ thường thường tùy thân không mang theo đồ ăn. Trở về trên mặt đất, một đêm đã qua, mặt trời mọc lên bắt đầu một ngày mới, Vũ Sư lúc này từ trong hũ bao treo trên treu đen lấy ra vài hạt giống, tìm mảnh đất gieo xuống, không lâu sau liền mọc ra một mảng hoa màu.

Mấy cái đói bụng lâu ngày réo ầm một trận, Tạ Liên nhớ tới Cốc Tử đại khái mấy ngày nay cũng không được cho ăn, liền đánh thức nó. Nhưng sau khi tỉnh lại, Cốc Tử chuyện đầu tiên chính là hỏi cha ở nơi nào, sao cha lại bỏ nó lại, oa oa khóc một trận, Tạ Liên bất đắc dĩ đem con lật đật xấu đầu xấu đống đưa cho nó. Cốc Tử nghe nói cái này chính là cha, không khóc nữa, như nhặt được báu vật mà vừa ôm vừa ăn. Tạ Liên, Hoa Thành, Vũ Sư, Bùi Minh ở bên kia thương lượng chuyện chính.

Phía trước, đã có thể nhìn thấy ngọn "Đông Lô". Đứng gần mới phát hiện, phía dưới ngọn núi có mảng lớn đỏ thẫm, tựa như vũng máu, phía trên chính là tuyết đọng trắng xóa. Tạ Liên nói: "Tiểu Bùi tướng quân, Bán Nguyệt, Cốc Tử, bọn họ đều nên ở lại, không thể đi về phía trước. Nếu cần dẫn theo, chúng ta sợ rằng sẽ phải leo lên núi tuyết."

Bùi Minh một bên cần chai thuốc xông vết thương, một bên lắc đầu thở dài: "Ra quân bất lợi, liên tục gặp khó."

Bát tự* của hắc quả nhiên chỉ khắc họa một đường, thật là xui xẻo đến chết mất. Vũ Sư ngồi đằng hoàng ở bên cạnh Tạ Liên, hơi nghĩ ngợi rồi nói: "Điện hạ, lần này các người tới đây là để một lưới tóm hết những tên có khả năng thành tuyệt, như vậy, có một tên sợ phải để ý."

*Bát tự: Ngày tháng năm sinh viết theo thiên can và địa chi. Nói chung nó là một cách xem số mệnh. Tui tìm nát gg chả hiểu một đường là gì. Thịnh cao nhân đi qua giúp đỡ, đa tạ trước.

Tạ Liên tinh thần tỉnh táo, hỏi: "Vũ sư đại nhân trên đường gặp phải cái gì sao?"

Vũ Sư khẽ gật đầu: "Ừ. Lúc trên đường đi tới có gặp một thiếu niên áo trắng."

Tạ Liên nhẹ nhàng "A" một tiếng, nói: "Người mà ngài vừa nhắc, trên đường đi chúng ta cũng có nghe nói qua, rất nhiều yêu ma quỷ quái đều hết sức sợ hãi, chúng ta cũng suýt chút nữa đụng mặt. Ngài có nhìn thấy tận mắt hẳn sao? Như thế nào thoát thân?"

Vũ Sư nói: "Xấu hổ thật. Đầu nhờ vào cước lực của vật hộ pháp mới thoát được, thiếu niên kia cũng không hứng thú dây dưa, nếu không, khó biết hậu quả sẽ như thế nào."

Tạ Liên lại nói: "Còn tướng mạo của hắn?"

Vũ Sư lắc đầu: "Tướng mạo không thấy rõ, bởi vì trên mặt hắn quấn đầy băng vải."

Mặt quấn đầy băng vải? !

Tạ Liên ngạc nhiên: "Lang Huỳnh sao? !"

Bùi Minh cau mày nói: "Thái tử điện hạ quen hắn?"

Tạ Liên nói: "Ta cũng không chắc chắn." Lúc này quay sang Hoa Thành hỏi, "Tam Lang, Lang Huỳnh đích xác còn ở quỷ thị chứ ?"

Về mặt Hoa Thành cũng rất nghiêm túc, dừng chốc lát mới nói: "Trước thì phải, bây giờ thì không , rất khó nói. Chi bằng ca ca hỏi lại một chút cho rõ ràng."

Tạ Liên liền tiếp tục xác nhận: "Vũ Sư đại nhân, người mà ngài nói, có hơn mười tuổi hay không, hoặc miễn cưỡng lớn hơn một chút cũng được, tóm lại là một thiếu niên rất gầy yếu?"

Ai ngờ, Vũ Sư lại nói: "Không phải. Thiếu niên kia ước chừng mười sáu mười bảy, vóc người khá giống điện hạ."

"A?" Cái này vượt quá dự liệu của Tạ Liên. Y nói: "Mười sáu mười bảy tuổi? Lang Huỳnh cũng không lớn như vậy."

Rốt cuộc có phải hấn hay không? Bằng vào lượng tin tức hiện có, đoán cũng không được gì. Bùi Minh bỏ chai thuốc xuống, nói: "Dù sao cuối cùng cũng sẽ vào Đờng Lô, chờ là được."

Là một võ thần nên năng lực phục hồi của Bùi Minh cực nhanh, một chai linh dược dùng xong, vết thương nghiêm trọng như vậy cũng đã khép lại sáu, bảy phần. Lúc này, Vũ Sư hơi nghiêng đầu thắc mắc: "Bùi tướng quân không có bội kiếm à?"

Bùi Minh tựa hồ không ngờ tới Vũ Sư sẽ chủ động hỏi mình, nhất thời chưa nghĩ câu trả lời, một bên Bùi Túc vừa tỉnh lại, đang ăn khoai lang nướng trả lời thay: "Bùi, tướng quân, kiếm bị, bẻ."

Vũ Sư nghe xong, hơi suy nghĩ một chút, gỡ bội kiếm của mình xuống, hai tay đưa cho Bùi Minh.

Thần sắc nàng cũng không có khác thường, ngôn ngữ cử chỉ hành động đều hết sức khéo léo, Nhưng Bùi Minh thần sắc khẽ biến, giống như thấy nàng đưa tới một con rắn độc, chần chừ trong chốc lát rồi nói: "Đa tạ. Nhưng đây là bảo kiếm trấn quốc của Vũ Sư, giao vào tay Bùi mỗ, sợ rằng không thích hợp lắm."

Vũ Sư ôn hòa nói: "Bùi tướng quân chính là Võ Thần, cao thủ dùng kiếm. Hiện nay vừa dịp ngăn cản Quý Vương xuất thế, kiếm này ở trong tay ngài, so với ở trong tay ta, càng có thể phát huy tác dụng."

Bùi Minh lại chần chừ một trận, vẫn là khách khí khước từ: "Bùi mỗ cảm tạ Vũ Sư quốc chủ. Nhưng không cần đâu."

Thấy vậy, Vũ Sư cũng không miễn cưỡng. Mọi người rảnh rồi trò chuyện đôi ba câu, Vũ Sư còn hỏi qua tin tức của Phong Sư, Tạ Liên lúc này mới biết Vũ Sư Phong Sư quan hệ không tệ, Sư Thanh Huyền thường xuyên tới Vũ Sư hương chơi, sau sự kiện Hắc Thủy Vũ Sư cũng phái người đi tìm, không có kết quả nên không khỏi thốn thốn.

Mọi người ước định chuẩn bị một giờ sau lên đường. Tạ Liên đi ra chỗ khác, vốn định tùy tiện tìm một gốc cây dựa vào nằm một chút, Hoa Thành

không biết từ nơi nào đã tìm ra một đồng dây cùng vải vóc, treo thành một cái võng giữa hai gốc cây, vừa đủ hai người, nằm hết sức thích ý. Nằm một hồi, Tạ Liên gổi lên hai tay mình, kỳ quái nói: "Tam Lang, đệ cảm thấy vì sao Bùi tướng quân lại không nhận kiếm của Vũ Sư đại nhân?"

Một võ thần không còn vũ khí cũng không thêm tìm một cái, là muốn bị người đánh sao?

Hoa Thành cũng gổi lên hai tay, thư thả nói: "Loại người như Bùi Minh chính là như vậy, mặc dù thích nữ nhân, nhưng chưa chắc đã coi trọng nữ nhân. Đối với người cứu mình là nữ nhân, còn từng quen biết, khẳng định hẳn vô cùng cảm tức, tự thấy mất thể diện. Huống chi, từ trước Vũ Sư còn cứu giúp hậu nhân của hắn, hắn sợ rằng Vũ Sư lần này là cố ý cười nhạo, làm sao có thể nhận kiếm?"

Hai người đu võng cọt két cọt két. Tạ Liên nói: "Ai, thật không giải thích được lòng tự ái. Đúng rồi Tam Lang, không biết đệ có chú ý không, ở căn cổ Vũ Sư đại nhân, có một vết thương cũ."

Hoa Thành nói: "Không cần chú ý cũng đoán được. 'Công chúa tự vẫn' mà."

Tạ Liên hơi nhồm dầy, hô: "Quả nhiên."

Hoa Thành nói: "Ca ca có phát hiện ra Vũ Sư nói chuyện hơi chậm không? Cũng là do vết thương cũ ở căn cổ gây ra."

Tạ Liên nói: "A, ta còn tưởng rằng là do cá tính. Nhưng nói đi nói lại, bản thân là công chúa vì sao phải tự vẫn? Còn cái câu 'Người quên người lên làm quốc chủ tể nào rồi sao' cũng làm người cực kỳ để ý. Có thể là thế nào lên làm?"

Hoa Thành cũng đứng lên, nói: "Nói ra rất dài dòng, nên ta nói tóm tắt..."

Hóa ra, Vũ Sư Hoàng mặc dù là hậu duệ hoàng tộc Vũ Sư quốc, nhưng mà, đầu tiên là nữ tử, thứ hai là do cung nhân sinh ra, địa vị không hề cao,

cộng thêm tính cách hay xấu hổ, ít nói, phía trên có mười lăm ca ca tử tử, phía dưới đệ đệ muội muội, tất cả đều được sủng ái hơn nàng. Đạo trằng hoàng gia Vũ Sư Quốc là Vũ Long Quan, triều đại quốc chủ đều phải chọn một hậu duệ hoàng thất đưa đi thanh tu, khẩn cầu mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, để bày tỏ thành tâm. Nghe tựa như lớn lao, nhưng trên thực tế lại rất cực khổ, bởi vì ở Vũ Long Quan tu luyện rất khắc khổ, trang sức cũng không cho phép mang, đi tới đó còn phải làm việc. Trước kia đều là đẩy tới đẩy lui, nếu không cũng là dùng vàng mua một thế thân thay mình đi, đến thế hệ này, chọn cũng không cần chọn, liền trực tiếp định Vũ Sư Hoàng.

Tạ Liên lắc đầu một cái. Tuy đều là hoàng tộc, cùng vào đạo trằng hoàng gia tu hành, nhưng cái ý trải qua cùng Vũ Sư là rất khác nhau. Ý nói: "Khó trách Tuyên Cơ nói không thêm để mất Vũ Sư."

Hoa Thành nói: "Tất nhiên. Ắt tuy không phải công chúa, nhưng cũng xuất thân hiển hách, người người theo đuổi, vương công quý tộc so với Vũ Sư Hoàng được coi trọng hơn nhiều." Nhưng mà, hiện tại Tuyên Cơ đem mình biến thành như vậy, khó trách không chịu được Vũ Sư bình yên làm ruộng. Vũ Sư khuyên ả buông tay, ở trong mắt ả chỉ sợ là đứng ở trên cao nói mát.

Tóm lại, từ đây, Vũ Sư ở trong Vũ Long Quan lấy thanh tu qua ngày. Cho đến ngày nào đó, có mấy vị quý nhân từ Tu Lê quốc đến.

Tu Lê quốc cùng Vũ Sư quốc cũng không phải là không nể mặt mũi của nhau, trước kia cũng có chút hư tình, khách sáo. Vì duy trì nền hòa bình giả tạo, Tu Lê quốc phái mấy vị hoàng tộc, tướng quân cùng văn thần tới quốc yến Vũ Sư quốc, thuận đường đi thăm đạo trằng hoàng gia. Vào một ngày, Vũ Sư Hoàng đi dọn dẹp mảnh ngói nóc đạo quán, lúc muốn xuống nhưng lại phát hiện, cái thang không biết đã bị ai dọn đi mất.

Mọi người đứng dưới thấy người ở trên loay hoay mãi không xuống được, liền cảm thấy thú vị, ngay cả các công chúa lẫn hoàng tử đều ở đây che miệng cười, chỉ có mỗi tướng quân Tu Lê quốc cười vài tiếng, xong bay người lên, đỡ nàng xuống theo.

Vị tướng quân này, dĩ nhiên chính là Bùi Minh. Tạ Liên trong lòng thầm nghĩ Bùi tướng quân người này vẫn rất gì đó, đột nhiên một thanh âm nói: "Bùi Minh đi tới chỗ nào cũng là cái tính tình này, như con chó đến chỗ nào cũng phải tiếu vậy!"

Tạ Liên lập tức bị cái thí dụ tràn đầy thô tục lẫn ác ý kia kéo về, quay đầu nhìn lại, cần lên thanh tiêu kiếm bị co lại vô số lần, nói: "Dung tướng quân, người phá bùa lúc nào vậy? Xem ra người rất muốn nói a."

Dung Quảng nói: "Để cho lão tử nói! Bùi Minh đã làm ra chuyện xấu xa gì ta rõ như lòng bàn tay, nói hết ba ngày ba đêm cũng không nói xong! Hẳn biết rõ Tu Lê quốc lập tức sẽ đánh Vũ Sư quốc, còn dám làm cho Đại công chúa với Thập nhị công chúa Vũ Sư quốc ghen nhau sống chết, các người nói hẳn người này có thất đức hay không?"

Đúng là thất đức thật. Ai biết người hôm qua còn cùng ta nói cười vui vẻ, hôm nay liền cười ngựa san bằng quê hương ta. Tạ Liên hơi cảm thấy thương hại: "Cho nên, từ trước Vũ Sư quốc chủ cùng Bùi tướng quân có quan hệ rất tốt sao?"

Dung Quảng lại nói: "Không phải. Bùi Minh hẳn chỉ thấy Vũ Sư hoàng có hai lần. Vũ Sư quốc người đẹp quá nhiều, ngày thứ hai liền quên."

Cõi đời này không chỉ có nữ nhân trở mặt nhanh, nam nhân trở mặt thật ra còn nhanh hơn, chẳng qua là không cùng hậu quả. Nữ nhân trở mặt với nhau, cuối cùng sẽ bạt tai túm tóc cào cấu, còn nam nhân một khi đã trở mặt, có lẽ kết cục chính là chết không toàn thây, căn bản sẽ không có cơ hội than phiên. Tu Lê quốc không muốn tiếp tục duy trì nền hòa bình giả tạo, nên đã kiếm cớ gây chiến, Bùi Minh trực tiếp dẫn quân đánh tới trước hoàng cung, khiến Vũ Sư quốc chủ phải lần sâu vào Hoàng Cung, gắt gao trông giữ phòng tuyến cuối. Nhưng Bùi Minh chỉ cần thoáng dùng sức, liền có thể dễ dàng như bóp vỡ xác ốc sên, phá tan tầng phòng vệ cuối cùng.

Bất quá, hẳn ngược lại không muốn dễ dàng bóp vỡ như vậy đâu, nên đã nghe theo đề nghị của Dung Quảng làm một chuyện.

Tu Lê quân dẫn tới Vũ Sư quốc mấy trăm tử tù, nguy trang thành thường dân bách tính, giải đến trước cửa hoàng cung, yêu cầu Vũ Sư quốc chủ tự đi ra ngoài dập đầu ba cái, sám hối tội lỗi ức hiếp trăm họ, xong tự sát tạ tội, liền được xóa sạch tội danh này, hơn nữa không được đưa hoàng thân quốc thích ra để thay thế. Nếu không, liền chém đầu con dân hần. Cho thời gian ba ngày, trong vòng ba ngày mỗi ngày giết một nhóm, ba ngày sau, sẽ vọt vào giết sạch hoàng tộc, sau cùng giết trăm họ còn lại.

Tạ Liên nói: "Dung tướng quân, một chiến này của người thật đúng là vừa độc vừa đẹp."

Dung Quảng không giận ngược lại còn tự đắc: "Ta coi như là người đang khen ta."

Tu Lê quốc đánh Vũ Sư quốc, lý do tổng kết lại chính là "Vũ Sư quốc chủ nhen chính trị hà khắc thiên lý khó dung nay Tu Lê quốc chúng ta từ lòng nhân nghĩa quyết ý gặp chuyện bất bình chủ động cứu khổ cho bách tính Vũ Sư quốc đang rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng", hiện nay ngấm lệt, đẹp để cực kì.

Nếu như Vũ Sư quốc chủ không chịu đi ra, như vậy, là do chính hần ích kỷ, căn bản không yêu con dân trăm họ của mình. Lúng túng chính là, ngày thường Vũ Sư quốc chủ một mực tuyên bố mình "Coi dân chúng như con ruột", giảng hòa được vô tình sẽ làm cho dân chúng Vũ Sư sinh lòng oán giận, cho là mình bị lừa dối: "Người không phải coi dân chúng như con ruột sao? Tại sao lại muốn tất cả dân chúng hy sinh cho hoàng tộc các người? !" Như vậy, lòng bọn họ dành cho hoàng tộc Vũ Sư Quốc, cũng tiêu tan.

Mà sau khi giết sạch đám "thường dân" này, lại tuyên bố thật ra những người kia là tử tù giả trang, vốn đáng chết, mục đích chẳng qua là muốn vạch trần bộ mặt ích kỷ cùng giả dối của hoàng tộc Vũ Sư, khác biệt quá chênh lệch, tất nhiên có thể trấn an dân chúng Vũ Sư quốc đang rơi vào sợ hãi, tiếp theo quá trình sát nhập bản đồ của Vũ Sư quốc vào Tu Lê quốc sẽ trót lọt hơn rất nhiều.

Mà nếu như Vũ Sư quốc chủ thật sự đi ra tự sát, thì cũng không có ảnh hưởng gì lớn, bọn họ không cần tự mình động thủ cũng coi như bớt chuyện,

huống chi, bọn họ vẫn cho rằng, Vũ Sư quốc chủ sẽ không đi ratur sát tạ tội. Phải nói, không có người hoàng tộc nào, sẽ nguyện ý chịu sỉ nhục sau đó kết thúc tính mạng của chính mình. Hướng về thường dân và địch quân quỳ xuống, tự nhận có lỗi, sau đó đi chết? Nằm mơ đi!

Ai ngờ, ước chừng qua một ngày, ngay tại thời điểm Bùi Minh chuẩn bị giết nhóm "thường dân" đầu tiên, Vũ Sư quốc chủ, thật sự đi ra.

Cửa cung mở toang, quốc chủ đeo bảo kiếm trấn quốc theo, quỳ xuống hướng về phía quốc dân dập đầu ba cái, rút kiếm tự vẫn, máu nhiễm cửa cung.

Tạ Liên đã đoán được chuyện gì xảy ra, nói: "Đi ra chính là Vũ Sư đại nhân phải không."

Hoa Thành nói: "Đúng thế."

Sau đó, cẩn thận thăm vấn hoàng cung cùng nhân cùng hậu duệ hoàng tộc khác, mới biết hóa ra có chuyện như vậy.

Ngày đó, Bùi Minh cùng Dung Quảng tướng sĩ ở bên ngoài cung gọi hàng, đi tới đi lui, cười to không ngừng, hung hăng đến cực điểm. Trong cung thì loạn thành một mảnh, khóc trời kêu đất. Vũ Sư quốc chủ đương nhiên không thể nào đi ra ngoài tự sát, ng ẩng ở trên bảo tọa sắc mặt tái xanh. Các sư huynh sư tỷ biểu muội biểu đệ ngày thường tranh sủng đến bể đ ầu chảy máu giờ thì nước mắt nước mũi giàn dụa. Khóc gào thảm thiết xong cũng không thấy h ắn động, bắt đầu từng người đi lên dè dặt khuyên h ắn. Các loại lý do, gì mà "Đây cũng là vì dân vì nước" "Cho dù chết cũng lưu danh thiên cổ" "Nếu cứ tiếp tục như vậy, dân chúng sẽ gặp họa a", tất cả đ ều được tuôn ra. Nhưng khuyên mãi vẫn không động, mắt thấy sắp hết một ngày, có mấy vị hoàng tử cuống lên, kích động rống cha vài câu.

Quốc chủ này còn chưa có chết đ ầu, bỗng nổi giận đùng đùng, vung quốc trượng đuổi đánh. Lúc bình thường, các vị hoàng tử tôn tử (cháu trai) nhất định bị đánh không đánh trả m ắt không c ại lại, nhưng vào giờ phút quan trọng này, ai còn quản những thứ kia, vì vậy, một vị hoàng tử không nhin đ ược, đánh lại, nhưng có lẽ lực đạo hơi vượt t ầm kiểm soát, li ền đem

vị quốc chủ đã hơn sáu mươi tuổi đánh võ đầu chảy máu, bò dậy không nổi.

Một đám hoàng tử công chúa đầu tiên là bị dọa đến bối rối, sau đó phát hiện còn thở, lại bắt đầu thương lượng tìm cách lồi vị quốc chủ không còn động đậy kéo ra ngoài, hơn nữa còn phải hoàn thành độ khó cao là đập đầu tạ tội, thậm chí còn định treo hắn như con rối, cả đám bàn luận biện pháp khí thế ngút trời, lão quốc chủ hơn sáu mươi tuổi giận đến mất hồn máu. Sau đó, bọn họ lại quyết định, hay là tìm hai người đỡ lão quốc chủ ra tạ tội. Nhưng lại phát sinh vấn đề mới. Tìm hai người nào? Chuyện này quá nguy hiểm, nói không chừng Bùi Minh bất chợt mất hứng, lại bắn cho một mũi tên thì chết dở.

Ồn ào mãi không ngớt. Bỗng nhiên, thập lục công chúa này giờ không lên tiếng, cũng không ai chú ý tới lạng lẽ nói với lão quốc chủ một câu.

Vũ Sư Hoàng nói: "Xin ngài truyềnn ngôi chota đi."

Vũ Sư quốc chủ từ xưa tới nay để ý tới vị công chúa này không quá mấy lần, khoe mắt rồi cuộc chảy xuống một giọt nước mắt vẫn đục.

Bất quá, cũng chỉ có một giọt.

Vì vậy, chưa tới nửa giờ sau, Nghi thức truyềnn ngôi đơn sơ vôi vàng nhất, cùng người khó trở thành quốc chủ nhất lại được vương vị, ghi dấu ấn trong lịch sử Vũ Sư quốc.

Tân quốc chủ một kiếm cắt cổ họng, máu chảy như suối, ánh mắt mờ mịt. Bùi Minh không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển như vậy, cả người đều ngờ ngẩn. Dung Quảng mắng xui xẻo, mắng sự tình làm sao sẽ biến thành như vậy? Lại còn có thể như vậy! Chết một người không liên quan, vừa không có cách nào làm lung lay lòng người, cũng không có cách nào đánh chết lão tặc. Mặc dù các binh sĩ Tu Lê quốc đầu không nhìn nổi, vội cứu người, nhưng chung quy thương thế quá nặng, chúng y quan đầu nói không cứu được, không thể làm gì khác hơn là tuân thủ cam kết, để yên cho bách tính bên ngoài, cũng tạm thời không giết hoàng tộc, đem vị "Quốc

chủ" này đưa đến Vũ Long Quan, chờ nàng tắt thở ở đó, rồi chôn vào hoàng lăng Vũ Long Quan.

Không nghĩ tới, buổi tối hôm đó, ngay tại thời khắc Vũ Sư Hoàng sắp trút hơi thở cuối cùng, thì bỗng nhiên tượng thần Vũ Sư trên đỉnh đầu nàng thở dài.

Sấm vang chớp giật, một Vũ Sư mới phi thăng.

Tạ Liên như có đi đầu suy nghĩ nói: "Khó trách Bùi tướng quân thấy thanh kiếm kia liền biến sắc."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

172

CHƯƠNG 172: CUỐI TRÂU ĐEN PHI THẮNG ĐẾN ĐỒNG LÔ

Đây chính là thanh bảo kiếm trấn quốc mà Vũ Sư Hoàng từng dùng để tự vẫn! Không sai, chính là thần khí, nhưng cũng là hung khí. Dung Quảng nói: "Vũ Sư Hoàng rộng lượng quá nhỉ, bằng không chính là cố ý dọa唬 hấn sợ, muốn nhắc nhở hấn, mới đem Vũ Long đưa cho hấn dùng. Hấn còn dám ư? Ha ha ha ha ha..."

Tạ Liên không nhịn được, nói: "Cần gì phải có suy nghĩ u ám như vậy?" Tay cần phù giờ lên. Vừa vặn, lúc này, Bùi Minh từ phía xa xa kia nói: "Thái tử điện hạ, Huyết Vũ Thám hoa, hai vị nghỉ ngơi đã khoẻ chưa? Giường cũng nên thu ồi, lên đường thôi."

Vốn là nghỉ ngơi cũng không bao lâu, trò chuyện một chút cũng không được.

Những người còn lại ở lại nơi đây, Tạ Liên, Hoa Thành, Bùi Minh lên đường, Vũ Sư dẫn theo vật để cưới, đề nghị được tiễn bọn họ một đoạn đường, đưa đến dưới chân núi Đồng Lô, Tạ Liên vui vẻ cảm ơn. Vì vậy, trâu đen kia lắc mình một cái, hóa thân thành lớn gấp hai gấp ba bộ dáng ban đầu, thế mà cho sáu người nghỉ ngơi còn được. Nó đặt vó trước xuống đất, cúi người, Vũ Sư đi lên, nghỉ ở phía trước. Bùi Minh nghỉ ở sau đó một khoảng xa. Cuối cùng, mới là Tạ Liên và Hoa Thành.

Tạ Liên nghỉ lên, trâu đen kia đứng dậy, cách mặt đất thật cao, Y sờ làn da đen bóng nhẵn, ngạc nhiên hỏi: "Vật cưới của Vũ Sư đại nhân trông thật thần kì. Tam Lang hình như đã từng đề cập đến ồi, là làm thế nào mà biến thành vậy?"

Trâu đen đưa lên bốn vó, phi nhanh, phong cảnh hai bên nhanh chóng lùi về phía sau, vừa nhanh vừa đều, Hoa Thành ngẩng sau lưng y, nhẹ nhàng ôm eo y, tựa hồ sợ y ngã xuống, nói: "Là do một kim thú trấn giữ trước cửa đạo quán Vũ Long Quan của Vũ Sư Quốc hoá thành."

Hóa ra, Vũ Long Quan có một tập tục, thấy kim thú trấn cửa, nếu tiến đến sờ, có thể tăng cường nhân khí, tích lũy thiện duyên. Các tín đồ đều dập đến đây, Phần lớn đều sờ tiên thú như Long, hổ, hạc. Trâu không ai sờ, hết sức cô đơn lạnh lẽo. Vì vậy, lúc Vũ Sư hoàng ở Vũ Long Quan thanh tu, mỗi lần nấu nước đi ngang qua cánh cửa kia, cũng đều sờ đều con trâu bằng vàng. Vật trấn cửa có điêu khắc hình con trâu kia nhận nhân khí của nàng, sau khi Vũ Sư phi thăng, trâu liền theo nàng cùng bay lên trời. Còn những người khác, một cũng không động đến.

Trâu đen phi nhanh về phía trước, thân thể Tạ Liên bị ngã về phía sau cùng, tựa như tựa vào trong lòng ngực hắn, cười nói: "Tam Lang quả nhiên không gì không biết, thật giống như diễn tích gì cũng không làm khó được." "

Hoa Thành cũng cười nói: "Ca ca còn muốn biết gì không? Cam đoan sẽ nói hết."

Bùi Minh ngẩng phía trước, Vũ Sư không nói lời nào, hắn cũng không nói chuyện, nghe xong thần sắc rung động, thuận miệng nói: "Quý Vương các hạ nói thật không ả. Thái tử điện hạ không bằng hỏi một chút, xem thân thể Huyết Vũ Thám Hoa là như thế nào, xem xem hắn có dám trả lời ngài hay không?"

Tạ Liên lập tức thu nụ cười lại. Hỏi thân thể một vị Quý vương, cái này cũng không được lễ độ lắm, độ bí mật trong lòng Tạ Liên tương đương với hỏi kích cỡ của một người đàn ông. Y sợ Hoa Thành không vui, lập tức đổi đề tài, hời hợt nói: "Bùi tướng quân."

Bùi Minh: "Cái gì?"

Tạ Liên: "Phía trước xóc nảy, xin cẩn thận."

Bùi Minh: "Cái gì?"

Vừa dứt lời, trâu đen dưới thân bốn người bỗng cất tiếng rống to như chuông đồng, Bùi Minh bị quăng xuống. Hắn ngạc nhiên nói: "Tại sao lại như thế?"

Thật sự là trước giờ chưa từng nghe qua, trước giờ chưa từng thấy đến! Đã hát xuống thì thôi, người có lúc lỡ tay thì trâu cũng có lúc lỡ vó, nhưng vì sao không hát ngã người ng ồi trước mặt, cũng không hát ngã người ng ồi sau lưng, hết lần này tới lần khác hát người ng ồi ở giữa? Theo lẽ thường làm gì có chuyện như vậy?

Trâu không ngừng phi, Tạ Liên ở phía trước quay đầu , một chuỗi tiếng hô to bị bỏ lại: "Ta đã nói phía trước xóc nảy, Bùi tướng quân hãy cẩn thận mà..."

Trên đường, con trâu đem Bùi Minh hát ngã thêm bảy tám lần, bốn người cuối cùng cũng ng ồi yên trên vật cưỡi hộ pháp của Vũ Sư, đến dưới chân núi Đồng Lô.

Đồng Lô vốn là một ngọn núi Úc Thanh tọa lạc phía trung tâm vương đô, phong cảnh hữu tình, có thể so sánh với núi Thương Sơn trước đây, dưới chân là vương đô nguy nga, Hoàng Thành phồn vinh nhất.

Hoàng Thành này vốn đã bị chôn sâu dưới lòng đất, đại khái là vì trải qua mấy lần địa chấn, bị chấn động đến mức tr ồi lên, lần nữa thấy mặt trời. Tạ Liên ng ồi trên thân trâu, ngẩng nhìn một lúc, đang muốn xuống xem kỹ hơn, thì thấy Hoa Thành đã đứng phía dưới, đưa tay hướng về, trong lòng hơi động, nắm tay hắn, xoay người bước xuống, nói: "Trong Vương Thành cũng có Th ần Điện nhỉ."

Hoa Thành nói: "Đó là đương nhiên."

Mặc dù Bùi Minh dọc đường đi bị hát ngã bảy, tám lần, nhưng không hổ là Võ Th ần, hết sức bướng bỉnh, đi bộ cũng chẳng kêu một lời, còn đưa tay vỗ cổ con trâu kia, không chú ý nó đang nhe răng nhìn hắn. Bùi Minh

nói: "Kiến trúc đồ sộ nhất trong thành không phải là Hoàng Cung thì có lẽ là thần miếu đi."

Hoa Thành liên nói: "Không. Là Hoàng Thành Ô Dung Thần Điện ở trên núi."

Hắn đưa tay chỉ. Quả nhiên, bên sườn núi đỏ thẫm lộ ra một góc mái, càng nhiều bộ phận hiện ra, đều là màu đỏ. Tạ Liên nói: "Ngọn núi kia vì sao lại mang màu đỏ thẫm..."

Chưa dứt lời, đột nhiên, trâu đen đã hoá lại nguyên hình kia bỗng rống to. Mọi người đã tiến lên phía trước, cả kinh quay đầu, con trâu kia mạnh mẽ hất đầu, đứng trên đất vùng vẫy. Vũ Sư vững vàng dắt sợi dây buộc nó, không buông tay, hỏi: "Làm sao vậy?"

Trâu đen kia lại phát ra tiếng người, hét lên chói tai: "A a a a a a -! !"

Vũ Sư vừa nghe tiếng hét, ngay lập tức rút ra Vũ Long, chém một kiếm về hướng trâu đen!

Kiếm quang vạch qua, một khối đen sì bị chém văng ra, dùng một phát đập vào vách núi bên kia, máu tươi đỏ thẫm bắn tung toé!

Chuột ăn xác!

Lúc này hô to, không phải là con trâu đen kia, mà là một con chuột ăn xác thừa dịp mọi người không chú ý phóng lên thân trâu mà cắn nó một phát. Nó tuy sắp chết, nhưng vẫn hét lên chói tai: "Thái tử điện hạ - điện hạ điện hạ điện hạ! Cứu ta cứu ta cứu ta!"

" Ầm!"

Tạ Liên bị tiếng hét chói tai của nó làm cho đau đầu, nhãn mày đau đớn, Hoa Thành nhanh chóng kéo y về phía sau, hơi giơ tay lên, con chuột ăn xác kia nhanh chóng biến thành một đạo mưa máu. Thế nhưng hai con người nhỏ vẫn còn dán chặt lên vách núi, phát ra hung quang đỏ thẫm. Hoa

Thành nói: "Vũ Sư các hạ, đề nghị ngài kiểm tra vật cưới của mình một chút."

Vũ Sư xem qua da trâu đen, nói: "Bị thương nhẹ."

Nhưng mà, bắt đầu có càng ngày càng nhiều tiếng người phát ra từ bốn phương tám hướng, liên tiếp dồn dập:

"Khụ, khụ khục... Dẫn ta đi, ai đó hãy dẫn ta đi đi!"

"Chạy trốn sớm một chút là được rồi..."

"Ta không cam lòng... Đáng ra không nên tin lời bịa đặt của hắn, hại ta bị chết oan uổng!"

"Ca ca, ca ca? Điện hạ!"

Câu này lại rất rõ ràng, là thanh âm của Hoa Thành. Tạ Liên mới lấy lại tinh thần, nói: "Xin lỗi!"

Về mặt Hoa Thành nghiêm túc, hỏi: "Huynh nghe hiểu bọn họ nói gì sao?"

Tạ Liên gật đầu. Hoa Thành đưa tay che hai lỗ tai của y, nói: "Đừng nghe. Bọn họ không phải đang nói với huynh."

Đa đầu Tạ Liên vẫn tê dại, miễn cưỡng nói: "Ta biết."

Hơn nghìn vạn con thực thi thử đen sì giống như thủy triều mà tràn lan đến bốn người một trâu ở trung tâm. Nơi này là vương đô, dân số còn nhiều hơn so với một thành, người chết sợ rằng càng nhiều, lương thực tồn trữ cho những con chuột này không hề thiếu, vì vậy, số lượng của bọn chúng càng sinh sôi nảy nở. Mắt thấy sắp bị bao vây. Bùi Minh thần sắc nghiêm túc, đứng dậy, trên người phủ một tầng linh quang hộ thể, nói: "Mọi người đi trước, ta dụ chúng..."

Ai ngờ, hắn còn chưa dứt lời, chỉ thấy đám thực thi thử vốn đang hướng hắn lao đến, bỗng dừng lại, lao nhanh về phía sau. Quay đầu nhìn,

bọn chúng hoá ra lạiđuổi theo Vũ Sư!

Chẳng biết từ lúc nào, Vũ Sư đã nhảy lên lưng trâu đen, chạy theo hướng ngượclại. Trâu đen kia đã phi được mấy trượng, không nhanh quá, để cho đám chuột ăn xác có khả năng theo kịp, cũng không quá chậm, để bị chúng bao vây gặm thành bộxương, tốc độ vừa vặn để dụ bọn chúng đi theo, đuổi ở phía sau. Vũ Sư từ xanói: "Chư vị mời đi trước, ta dẫn bọn họ ra sẽ đuổi theo sau."

Vũ Sư vừa cưỡi trâu đi, vừa dọc đường rải ra gạo trắng Hạ Tuyết. Là chuột, dẫusao thiên tính vẫn là thích ăn gạo, cũng không biết đã bao nhiêu năm chưa thấyhạt lương thực trắng như tuyết , béo khoẻ tốt như vậy, liền ùa lên. Đây vốn dĩlà chuyện Bùi Minh cần làm, nhưng bị Vũ Sư đoạt trước, làm cho hắn không cóviệc gì làm, thầnsắc hết sức vi diệu. Hoa Thành thì buông lỏng tay, nói:"Ca ca, đi thôi."

Tạ Liên vừa nghe thanh âm của những con chuột ăn xác kia thì liềnnhức đầu,không nghe nữa liềnthở phào nhẽ nhóm, gật đầu một cái. Bùi Minh quay đầu nói:"Chậm đã. Các người cứ như vậy mà đi?"

Hoa Thành nhướng mi : "Tại sao lại không?"

Bùi Minh cau mày: "Bên Vũ Sư phải làm thế nào? Lỡ nàng ứng phó không đượcthì sao, cứ chạy như vậy, không phải là làm bậy ư?"

Tạ Liên kỳ quái nói: "Bùi tướng quân tại cảm thấy Vũ Sư Đại Nhân không ứngphó được? Xem tình hình, Vũ Sư Đại Nhân rõ ràng rất thành thạo a."

Nhưng Bùi Minh có vẻ không vui, cuối cùng, vẫn nói: "Có thể là không đượcdi ? Ở đây cũng không phải không có Võ Thầnn, có đạo lý nào lại để cho nữ thầnan tự mình ứng phó. Thái tử điện hạ các ngài cứ đi trước đi, chúng ta sẽ hội họp ở Thầnn Điện sau ." Nói xong liềnn tự mình đuổi theo. Tạ Liên từ sau gọimấy tiếng, Hoa Thành cất lời: "Đi thôi ca ca. Không cần để ý, hắn chính làkhông chịu bị nữ nhân bảo vệ, nhất định phải giành lại sân khấu."

Lợi dụng thời gian, hai người xuyên qua vương thành trống rỗng và vô số tượng người hoá đá, hướng đến ngọn núi kia. Sau nửa canh giờ, cuối cùng cũng đến được ngọn núi Đồng Lô.

Ngọn núi này nhìn xa tựa như bị nhuộm máu, là vì một mảng rừng trên núi đều làm màu đỏ rực. Rõ ràng không phải là lá phong, nhưng đỏ thẫm như lá phong, màu sắc tựa như máu tươi. Tạ Liên mơ hồ ngửi được mùi máu tanh, có lẽ phân bón cho bọn nó, không hề thiếu oán khí và máu người.

Toà Ô Dung Thần Điện thứ tư này, xây trên một tảng đá nhô lên bên vách núi Đồng Lô, là toà thần điện lớn nhất trong bốn toà, cũng là toà được gìn giữ hoàn hảo nhất. Trong điện có rất nhiều tượng đá hình người, xem ra là do người hầu trong điện hoá thành. Hai người chạy thẳng tới đại điện, vừa đi vào, liền thấy một bức bích hoạ trên tường. Nhưng khi Hoa Thành vừa nhìn thấy, lập tức nói: "Xem ra có người đã đến trước chúng ta."

Trong đại điện, chỉ có một bức bích hoạ, hai vách hai bên còn nguyên vẹn, nhưng vách tường phía trước, đã bị đập nát.

Đây là lần đầu y gặp chuyện như vậy, Tạ Liên hơi ngạc nhiên, hỏi: "Là ai tay?"

Bọn họ ngay cả ai là người vẽ bức bích hoạ còn không biết, lại thêm một thắc mắc bức bích hoạ là do ai đập nát. Nhưng vẫn nắm cơ hội, nhìn qua bức bích hoạ kia trước. Chỉ vừa nhìn lướt qua, còn chưa nhìn kỹ, lông tơ trên người Tạ Liên, trong nháy mắt toàn bộ dựng ngược lên.

"Đây là thứ gì!"

Tấm bích hoạ đầu tiên trong Thần Điện, so với ba tấm kia khác nhau như trời với đất. Trong hình chỉ có một người, nhưng thần sắc hắc ám, đường nét khuôn mặt vặn vẹo vô cùng, căn bản không nhìn ra được người này dáng dấp ra sao, chỉ có thể nhìn ra là một người dân bình thường, quần áo tả tơi.

Nhưng cái này vẫn chưa đáng sợ lắm. Thứ làm cho Tạ Liên rợn tóc gáy chính là, vẻ mặt của người này tựa như thống khổ cực điểm, điên cuồng xé rách y phục củachính mình, lộ ra cơ thể.

Mà trên người hắn, nổi lên vài cái mặt người, một mặt lại một mặt, đầu vặn vẹo hết khuôn mặt của hắn!

Dịch mặt người!

Kích động quá lớn, đáy mắt Tạ Liên đầu bị bức họa kia che kín. Y lâm bẫm một mình: "Thật sự là... Giống y như đức..."

Người dân Ô Dung Quốc cũng gặp phải dịch mặt người!

Vì sao những việc Ô Dung Thái Tử trải qua trong hơn một ngàn năm trước, đều kinh khủng giống hết y?

Thấy tình thế không ổn, Hoa Thành trấn an y: "Điện hạ, đừng xem nữa."

Thế nhưng hình ảnh vặn vẹo cho y đã kích quá lớn, dịch mặt người trong lòng Tạ Liên để lại bóng ma quá nặng, hết như bị ma ám, y nhìn chăm chăm không nguôi. Vì vậy, Hoa Thành dứt khoát đem thân thể Tạ Liên áp vào trong ngực, chất giọng mạnh mẽ nhưng không mất đi sự ôn nhu: "Đã ổn rồi! Điện hạ, nghe ta nói đi. Nghe ta."

Dừng lại một chút, hắn tiếp tục mở lời: "Nhìn xem, những bức bích họa trước đầu theo thứ tự thời gian mà tiến triển, có tỉ lệ căn hậu quả, một bức còn là Ô Dung Thái Tử xây cầu thông thiên, bức tiếp theo nhất định là sự việc tiếp theo. Nhưng tấm bích họa này căn bản không hợp lí, tỉ lệ căn hậu quả đều không có, có phải hay không."

Tạ Liên nhanh chóng phản ứng kịp, nói: "... Đúng, trung gian nhất định đã bị bỏ sót. Có người đến trước chúng ta, phá hủy hai bức bích họa."

Hoa Thành nói: "Nếu người này phá hủy hai bức bích họa, vậy hắn vì sao không phá cả bức này? Vì sao phải giữ lại chúng?"

Tạ Liên nói: "Có hai khả năng. Thứ nhất, hấn cảm thấy, giữ lại bức này cũng không quan trọng, để như không để, không sợ ta thấy được."

Hoa Thành nói: "Còn khả năng thứ hai?"

Tạ Liên chậm rãi nói: "Thứ hai, người này, hủy ba bức kia. Để lại bức này, thật ra là giả, hấn sau đó mới vẽ lên!"

Hoa Thành nói: "Rất đúng, không chừng những bức bích họa dọc theo đường đi đều là lời nói dối. Chúng ta đã đến rất gần đáp án rồi, trước lúc đấy, chớ tự mình nghĩ ngợi quá nhiều, được không ca ca?"

Chôn trong ngực hấn một hồi lâu, Tạ Liên cuối cùng cũng đào hết những hình ảnh kinh khủng kia từ trong đầu ra ngoài, lúc này mới chú ý tới tư thế của hai người, vội vàng chuẩn bị tách khỏi vòng tay của Hoa Thành, nói: "... Xin lỗi Tam Lang, cái kia...ta..."

Hoa Thành không để cho y thoát được, vòng tay ôm càng chặt, mỉm cười nói: "Không cần xin lỗi. Bất quá..."

Hấn cúi đầu xuống, nói: "Thật ra thì còn có khả năng thứ ba."

Nửa gương mặt Tạ Liên chôn sâu trong vai hấn, thanh âm Hoa Thành thì ào ào bên tai, ép xuống thật thấp, ngoại trừ y, không người ngoài nào có thể nghe được nửa tiếng.

Y hơi nín thở, nghe Hoa Thành trầm giọng nói: "Khả năng thứ ba là, người này không phải không muốn hủy diệt tất cả bức bích họa, nhưng hấn không kịp. Hấn mới vừa hủy diệt xong hai bức, chúng ta đã đến. Mà hiện tại, hấn đang ẩn nấp bên trong cung điện này."

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

173

CHƯƠNG 173: HANG VẠN THẦN HIỆN HÌNH DÁNG VẠN THẦN

Hơi thở Hoa Thành ấm áp, nhưng lời nói lại khiến đáy lòng người nghe run lên.

Ân nấp trong đại điện?

Trong chớp mắt, Tạ Liên lập tức đưa tay ôm lấy Hoa Thành.

Dĩ nhiên không phải là vì hoảng sợ mà ôm hắn. Mà là, nếu thật sự có người trốn ở nơi này, mà bọn họ lại không phát hiện, vậy thì nhất định phải là một nhân vật vô cùng lợi hại. Nếu để cho hắn biết được bọn họ đã tìm ra đầu mối, có lẽ sẽ bị đưa xuống hạ phong. Mà nếu như chỉ có Hoa Thành ôm lấy y, dựa gần như vậy, rất dễ dàng khiến người khác nghi ngờ. Nhưng nếu hai người vừa ôm vừa kéo, thì nhìn qua lại rất bình thường. Tạ Liên không nói một lời, lặng lẽ quét mắt nhìn khắp bốn phía, một bên thấp giọng hỏi: "Đệ cảm thấy hắn đang ở chỗ nào?"

Đại điện này chỉ có một cửa, chính là cánh cửa bọn họ đi vào. Trong điện trống trơn, nhìn một lượt là không sót gì, một cái rương có thể giấu người cũng không có, trừ bọn họ ra, cũng chỉ có những người hầu Thiên điện bị hoá đá kia mà thôi.

Hai người đồng thời thấp giọng, nói: "Thân xác."

Bên trong những tượng đá là không trung, nói cách khác, có thể giấu gì đó. Không thể giấu người, nhưng, có thể giấu quỷ!

Khẳng định đi đầu này xong, Tạ Liên cảm giác được đi đầu gì đó, nâng tầm mắt, nhìn chỗ những người hoá đá sau lưng Hoa Thành kia, hai con người

bỗng dưng bị rút ra.

Hình như đó là một người đàn ông trẻ tuổi, địa vị rất cao. Bởi vì ghi chép về người bị hoá đá của Ô Dung quốc đa số đều là tử trạng thảm không nổi nhìn, vì vậy, đại đa số tư thế đều là ôm đầu thét ầm lén, hoặc là co người một cục, đây cũng là một trong số rất ít đứng thành hình người. Nhưng mà, đi đâu làm cho Tạ Liên chú ý tới gã, không phải dáng người, mà là khuôn mặt.

Mặc dù mặt mũi mờ mờ, nhưng vẫn có thể thấy rõ được, trên mặt người bị hoá đá này, phía bên trái là nửa mặt cười cong cong khoe miệng, bên phải, thế nhưng là nửa mặt khóc!

Tạ Liên bật thốt lên: "Là cái này!" Dứt lời đưa tay bỏ ra một kiếm, Hoa Thành nói: "Ca ca?"

Người hoá đá kia bị y chém nát bấy, chỉ còn lại vỏ đất rỗng, nhưng mà, bên trong căn bản lại chẳng có gì. Tạ Liên không hề bỏ qua, ngẩng lên trên đất lục soát mảnh vỡ, Hoa Thành bắt lấy tay y, nói: "Ca ca! Huynh vừa mới nhìn thấy cái gì?"

Tạ Liên giơ mấy tấm mảnh vỡ lên, nói: "Tam Lang, người hoá đá này, mặt hắn. . . Là mặt nạ của Bạch Vô Tướng."

Sắc mặt Hoa Thành khẽ biến, nhưng vẫn nói: "Đợi chút."

Hắn đem mấy mảnh vỡ kia ghép lại, ghép thành một tấm mặt nguyên vẹn, hai người cùng nhìn, đều yên lặng.

Lúc này, Tạ Liên nhìn thấy rõ ràng là một tấm mặt nạ quý dị nửa khóc nửa cười, mà hiện tại Hoa Thành hợp lại tấm mặt nạ này, lại là một khuôn mặt mờ mờ, không khác so với mặt những người bị hoá đá khác là bao.

Ảo giác ư? Hay là trùng ảo thuật?

Ngẩng yên tại chỗ cũng sẽ không có được câu trả lời, hai người ở trong điện lục soát một lần, đánh nát tất cả tượng đá, cân nhắc một lát, cảm thấy

giờ phút này đây có lẽ đã có người giành lên núi trước rồi, quyết định không đợi Bùi Minh, bước thẳng đến đỉnh núi.

Núi Đồi Lô này bản thể quỷ dị đến cực điểm, không có cách nào để từ đây bay lên trên được, vì vậy, chỉ có thể đi bộ mà thôi. Càng leo lên cao, càng ngày càng dốc, cũng càng ngày càng lạnh. Ban đầu chỉ là đạp lên một tầng tuyết đọng thật mỏng, thế nhưng càng đi lên cao thì lại càng dày, có thể cao đến nửa cái giày. Sau hai canh giờ, tuyết đọng cuối cùng không dưới đầu gối, leo càng ngày càng khó khăn.

Bởi vì đi đã nhiều, Tạ Liên không hề cảm thấy lạnh, ngược lại nóng đến đổ một tầng mồ hôi mỏng, mặt đầy phấn trắng, lộ ra một vết đỏ ửng. Y đưa tay quạt mồ hôi, quay đầu đang muốn nói chuyện với Hoa Thành, bỗng nhiên lòng bàn chân mất cảm giác, cả người vô căn cứ lún đi hai thước!

Thân thể của y bị lún vào sâu trong tuyết, may mắn thay Hoa Thành một mực đi theo sau lưng y, thuận tay kéo y lên, nói: "Ca ca cẩn thận."

Tạ Liên đứng bên cạnh hắn, tiếp tục nhìn nơi mình bị lún kia, chỗ đó cuối cùng lõm xuống một khoảng lớn, lộ ra một hố sâu đen sì, không biết đi thông có được hay không. Chỉ cần Tạ Liên không kịp thời nắm lấy miệng hố, hay là động tác Hoa Thành chậm hơn, khẳng định là đã bị té xuống rồi. Hoa Thành lại nói: "Trên núi này chỗ lún rất nhiều, đại khái ta còn nhớ rõ vị trí, chỉ cần theo sát ta, từ từ đi thì không sao đâu. Ca ca lúc này đi nhanh quá."

Hóa ra, thể tuyết cuối cùng trên núi này rất yếu ớt, khắp nơi khắp chốn đều là hố to hố nhỏ, không biết có bao nhiêu, cũng không biết sâu bao nhiêu. Nhưng Hoa Thành thậm chí nhớ được hết vị trí phân bố của chúng. Tạ Liên thở phào, nói: "Được, chúng ta đi gần nhau chút đi. Trên núi tuyết không thể la to, nếu không cẩn thận gặp phải chuyện gì, cũng không nên kêu to cầu cứu. . ."

Ai ngờ, còn chưa dứt lời, đã nghe phía trên truyền xuống tiếng gầm lên giận dữ: "Người xong chưa -!"

"..."

Là vị huynh đài nào dám ở nơi thâm sơn cùng cốc trên núi tuyết này kêu to rống lớn? !

Tạ Liên vẻ mặt phát ngọc nhìn lên trên, chỉ thấy khắp núi đầy tuyết trắng mênh mông, có hai chấm đen nhỏ đang đánh nhau. Một người trong đó tay cầm trường cung, liên tiếp bắn ra mấy mũi. Một người khác tay cầm thanh trường đao trăm mã, uy vũ vô song mà vung lên, đem những mưa tên kia chặn lại hết. Lưỡi đao mũi tên đều có linh quang. Hai người đều đang chửi mắng đối phương, người cầm đao kêu lên: "Ta đã nói tiểu tử kia là bị người khác giết chết rồi! Ta cũng đang tìm bọn họ đây!"

Hoá ra là Nam Phong với Phù Dao!

Không kịp suy nghĩ kĩ vì sao bọn họ lại ở đây, Tạ Liên mở miệng toan kêu lên: "Câm miệng!" Nhưng mà, y phản ứng rất kịp thời, chưa kêu ra đã nuốt xuống. Nếu như giống bọn họ mà kêu to như thế, ba người cùng rống, Tuyết sơn này có thể nào lở luôn không? ? ?

Hoa Thành khoanh tay, nhướn một bên lông mày, nói: "Bọn họ không biết gằm thét ở Tuyết sơn sẽ dẫn đến tuyết lở sao?"

Tạ Liên nói: "Chắc chắn không đến nỗi ngu như vậy! Nhất định là biết, nhưng bọn họ vẫn vậy . . Lửa giận quá cao nên cái gì cũng không quản!"

Nam Phong và Phù Dao hết sức căm tức, vừa đánh vừa chửi, bởi vì cách quá xa, không nghe rõ bọn họ đang hô hào cái gì, bọn họ cũng không phát hiện được ở dưới có người mới tới. Tạ Liên muốn xông tới tách hai người ra, nhưng đỉnh núi tuyết dày, tuyết rơi xuống liên tiếp đầy mấy cái hố sâu, căn bản không có cách nào đến gần cản được. Tạ Liên chạy hai bước lại đạp phải một cái hố, liên tục chửi: "Không thể để cho bọn họ cứ đánh nhau như vậy !"

Vừa dứt lời, một con ngân điệp như mũi tên nhọn mà lao đi, Tạ Liên sưng sồ, nhưng ngay sau đó trong lòng đã thư giãn một chút.

Ý kiến hay! Bọn họ không thể lập tức đi, vậy nên trước hết để cho Tử Linh điệp bay đến truyền lời là được rồi?

Tốc độ của ngân điệp kia quả nhiên rất nhanh, cơ hồ trong ba giây đã bay đến bên kia. Nhưng mà, Tạ Liên còn chưa truyền lời, liền thấy sắc mặt Hoa Thành run lên. Y phát giác có gì đó không ổn, hỏi: "Làm sao?"

Nụ cười bên khoé môi Hoa Thành vụt tắt, thần sắc tựa như trời đông giá rét giữa Tuyết Sơn. Tạ Liên hỏi: "Tam Lang, rốt cuộc là làm sao?"

Môi Hoa Thành khẽ nhúc nhích, vẫn chưa trả lời, Tạ Liên bỗng nhiên có một cảm giác lạnh sống lưng không rõ lí do, chợt quay đầu nhìn lại, liền trợn to hai mắt.

Phía trên vách Tuyết Sơn cao vút, có một tảng núi lớn màu trắng, run run rẩy rẩy mà sụp xuống một mảng.

Bên kia hai thủ phạm Nam Phong và Phù Dao đang đánh nhau cũng cảm nhận được tiếng động này, song song ngẩng đầu lên, bây giờ mới ý thức được, đang có chuyện gì xảy ra.

Một khắc sau, ngọn núi kia như con đê ngàn dặm, một lần bị lở, ngay lập tức mang một làn thao thiên tuyết lãng* gào thét điên cuồng, lăn xuống dưới hướng về phía bọn họ!

*Thao thiên tuyết lãng : sóng tuyết ngập trời

Thật sự là có tuyết lở rồi!!!

Tạ Liên kéo tay Hoa Thành, xoay người chạy. Chạy hai bước tới gần đỉnh núi tuyết phía trên hơn một chút, chợt ngừng bước chân lại, quay đầu nhìn, quả nhiên! Hai người đầu thu vũ khí lại không đánh nhau nữa, cùng chạy trốn, Phù Dao chạy thêm hai bước, đạp phải một hố, thân thể bị vùi xuống hơn nửa người, tuyết trắng cao hơn ngực. Nam Phong chạy nhanh hơn hẳn, liền quay đầu, chần chừ một chút như muốn quay lại cứu. Nhưng chỉ chần chừ một giây, sóng tuyết đã đổ tới!

Ngay khi bọn họ sắp bị tuyết vùi lấp, Tạ Liên ném Nhược Da ra. Dải lụa trắng lập tức hay đến, không hề nhàn lẩn cuốn lấy Nam Phong và Phù Dao, lôi bọn họ dậy. Trong mắt Hoa Thành mang lửa giận, thấp giọng bảo: "Ca ca! Mặc kệ bọn họ đi, đừng để ý nữa!"

Tạ Liên nắm chặt Nhược Da, kéo hai người kia vừa chạy vừa nói: "Không được ! Nếu không cẩn thận bọn họ sẽ bị vùi trong tuyết mất!"

Hoa Thành nói: "Không kịp!"

Tạ Liên kinh ngạc: "Cái gì? Nhanh như vậy ư? !"

Y ngẩng đầu, chỉ thấy bóng mờ ùn ùn kéo đến, sụp xuống ngay đầu.

Tạ Liên vẫn bị Nam Phong và Phù Dao giữ chân lại. Sóng tuyết lạnh như băng kia lao nhanh không ngừng nghỉ, tách y với Hoa Thành ra. Tạ Liên bị cuốn đến ngã trái ngã phải, bị lẫn vào trong sóng trắng, lăn lộn ngã nhào, thế mà vẫn có thể liều mạng giãy dụa. Nhưng tuyết lở quá lớn, đổ xuống cũng quá mạnh, thỉnh thoảng còn vượt quá đầu Tạ Liên, mang từng trận nghẹt thở không ngừng. Tạ Liên rốt cuộc cũng hô to một tiếng: "Tam Lang!" Cuối cùng không chịu nổi, bị vùi đi, biến mất trong dòng sóng tuyết.

...

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, núi Tuyết rốt cuộc lần nữa bình tĩnh lại.

Thật lâu sau, trên nền tuyết bằng phẳng, đột nhiên có một bàn tay đơ lên.

Bàn tay này ở trên mặt tuyết sờ một chút, ngay sau đó, một cánh tay chui lên, rồi đến bắp vai, sau cùng là một cái đầu.

Không lâu sau, một người trăm cay ngàn đắng bò lồm cồm chui ra, lắc đầu, lập tức ngẩng lên trên mặt tuyết, thở phào một hơi.

Người đó chính là Tạ Liên. Cảm giác tự đem bản thân từ một tầng tuyết đọng chui ra, cũng giống hết tự đào mình lên từ mộ vậy. Mặt và tay Tạ Liên đầu lạnh đến đỏ bừng, tựa hồ mất cảm giác, tùy tiện xoa xoa mấy cái liềm ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn xung quanh.

Tuyết trắng mờ mịt, cũng không tìm được màu đỏ chói mắt của ai kia.

Nhưng mà, dù không tìm được thì Tạ Liên cũng không thể kêu to người ở đâu. Chẳng may lại đến một trận tuyết lở nữa, vậy thì xong đời rồi, không thể làm gì khác hơn ngoài việc đứng dậy một mình đi trên Băng Thiên Tuyết Địa, vừa đi vừa nhỏ giọng gọi: "Tam Lang? Nam Phong? Phù Dao?"

Nói cũng thật là kì quái, rõ ràng là cùng một ngọn núi, nhưng bây giờ tự đi, thật giống như lạnh hơn rất nhiều so với đi cùng Hoa Thành như vừa rồi. Cũng chẳng rõ Nhược Da rời tay mình khi nào, Tạ Liên rất hoang mang, Nhược Da chắc chắn không rời tay y, xem như y buông ra đi, thì Nhược Da cũng sẽ mình cuốn lấy y, làm sao có thể như vậy được?

Trong lòng y cảm thấy có chỗ nào lạ lạ, nhưng không nghĩ ra được đến tột cùng là lạ chỗ nào, mơ mơ màng màng bước đi. đột nhiên, trên đỉnh núi tuyết, có thêm một người. Bạch y hắc phát*, vù vù bay theo gió, cúi đầu chậm đi đến.

Bạch y hắc phát : áo trắng tóc đen

Thấy người đang đi, trong lòng Tạ Liên hơi vui mừng, nghênh đón, nói: "Vị bằng hữu này! Người. . ."

Y chỉ vừa nói xong mấy chữ này, người nọ liềm ngẩng đầu lên. Trên mặt, bất ngờ là một chiếc mặt nạ trắng toát, một nửa mặt cười, một nửa mặt khóc.

Tạ Liên tựa như bị người đối diện đâm một đao, hét to lên sợ hãi!

Mà vừa hét lên, y liềm mở mắt ra, ngẩng dậy. Sau khi thở dốc một trận, y mới kịp hoàn hồn, giờ phút này, y căn bản cũng không phải là đang đi một

mình trong Tuyết Sơn, mà là nằm ở nơi tối đen như mực.

Hóa ra là nằm mơ.

Chẳng trách trong mộng luôn cảm thấy là lạ chỗ nào, Tạ Liên thở một hơi dài nhẹnhõm, lau đi mồ hôi lạnh trên trán, lục lợi một lượt, phát hiện mình đang nằm trên một tảng đá, Phương Tâm giắt bên hông, Nhược Da cũng đang được quấn trên tay. Tạ Liên hồi thần, trên ngón tay đốt lên một ngọn lửa, chiếu sáng khắp nơi, trước tiên gọi: "Tam Lang? Người ở đâu?"

Ai ngờ, ánh lửa sáng lên, y lập tức phát hiện, bên cạnh, trong bóng tối, lại có một người im hơi lặng tiếng đứng.

Ngạc nhiên này cũng không hề nhỏ, Tạ Liên nhất thời cả người đổ mồ hôi lạnh, trong nháy mắt nắm chặt lấy Phương Tâm. Người đứng gần y trong gang tấc như vậy, bất luận thế nào y làm sao không có khả năng phát giác được !

Nhưng mà, nhìn kỹ lại, mồ hôi lạnh cả người đều biến mất. Hóa ra, đây không phải người sống, mà là một pho tượng đá.

Hơn nữa, đây cũng không phải là những di thể của người dân Ô Dung quốc gặp nạn sau khi núi lửa bùng nổ, mà rõ ràng là bức tượng do con người điêu khắc nên, hơn thế, là một pho tượng thần.

Nâng ngọn lửa trong lòng bàn tay lên chiếu sáng một vòng, Tạ Liên càng ngày càng tin vững vàng, nơi y đang nằm, là một hang đá. Trong hang đá thờ một vị thần, đứng trong hang động, tư thế uy mỹ, hoa văn trang sức trên y phục đều rất tinh xảo. Nhưng mà, có một chuyện rất quỷ dị.

Trên mặt vị thần này, bị một lớp lụa mỏng che kín.

Lớp lụa mỏng nhẹ nhàng chuyển động, mặc dù che lại khuôn mặt tượng thần, hết sức kỳ lạ, nhưng cũng chẳng khiến người khác cảm thấy khó coi, ngược lại gia tăng một cảm xúc thần bí khó lường. Nhưng Tạ Liên còn chưa thấy mặt của bức tượng thần quan bị che kín kia, theo bản năng đưa

tay muốn lấy xuống tấm lụa mỏng, thì bỗng nhiên phía sau truyền tới một thanh âm: "Ca ca."

Tạ Liên quay đầu, chỉ thấy trước cửa hầm đá chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một thân ảnh hờn y, chính là Hoa Thành. Y lúc này liền quên mất việc phải xem mặt tượng thần kia, nghênh đón nói: "Tam Lang! Thật tốt quá rồi, ta vừa rồi còn đang thắc mắc đệ ở đâu. Có sao không? Có bị thương hay không? Hôm nay tuyết lở bất ngờ quá."

Hoa Thành tiến vào, nói: "Không có việc gì. Ca ca thì sao?"

Tạ Liên nói: "Ta từ trước đến giờ nào có gặp phải chuyện gì. Đây là đâu?"

Ra khỏi hầm đá này, y mới phát hiện bên ngoài còn có một cái hành lang dài, không hề ngăn, không biết có đi thông hay không, đây là một nơi có không gian không hề nhỏ dưới đất. Tạ Liên sớm đã thành thói quen chờ Hoa Thành giải đáp hết mọi nghi vấn của y, nhưng lần này, Hoa Thành lại mở miệng: "Không biết. Hơn phân nửa là chôn dưới núi tuyết."

Tạ Liên cảm thấy kì quái: "Ta còn tưởng rằng đây là nơi Tam Lang đệ tìm chỗ tị nạn cơ chứ, hoá ra, ngay cả đệ cũng không biết đây là nơi nào?"

Hoa Thành nói: "Không biết."

Việc như vậy, quả thật là lần đầu tiên.

Hoa Thành với việc trên đường núi có mấy cái hố phải đi phải tránh thế nào cũng nhớ rõ, thế mà lại không biết đây là đâu. Hang đá này không lớn, chẳng lẽ hẳn từ trước cho tới bây giờ chưa từng phát hiện qua?

Tạ Liên không khỏi cảm thấy là lạ, nhưng cũng không hỏi quá nhiều, đưa đốm lửa tròn lòng bàn tay lên cao một chút, nói: "Chúng ta làm sao tới được đây?"

Hoa Thành gọi ra một vài ngân điệp, chúng mang theo ánh sáng nhàn nhạt, bay lướt xung quanh, nhẹ nhàng nói: "Chúng ta có lẽ là dẫm phải hố"

r ồi. Nếu không làm sao lại bị đưa đến nơi này."

Nghe hắn nói như vậy, Tạ Liên không khỏi nhớ tới giấc mơ y vừa có lúc này, sống lưng hơi lạnh, lại nghĩ đến một chuyện, mở lời: "Chúng ta đâu ở chỗ này, vậy Nam Phong với Phù Dao đâu?"

Hoa Thành dừng dừng nói: "Chắc là bị tuyết vùi. Ca ca không cần phải để ý đến bọn họ đâu, dù sao cũng là thần quan, không chết được."

Tạ Liên dở khóc dở cười, nói: "Mặc dù không chết được, nhưng chẳng may không ai đào bọn họ lên, bị chôn mấy thập niên cũng sẽ không chịu nổi. Nói không chừng bọn họ cũng rơi vào đây rồi? Hay tìm ở đây chút đi. À mà đúng rồi, Tam Lang, hồi này đệ cho ngân điệp tiếp đến, nghe được bọn họ nói gì nha?"

Hoa Thành giễu cợt nói: "Đơn giản là gãy gỗ cái vĩa thôi, sao có thể nghe được lời khen gì được cơ chứ?"

Tạ Liên nghĩ thầm chắc hẳn không đơn giản như vậy, nếu không thì đâu có cách nào giải thích tại sao sau khi Tử Linh điệp bay trở về, sắc mặt Hoa Thành liên thay đổi. Cho dù là bây giờ, thời điểm Hoa Thành giễu cợt bọn họ, ánh mắt cũng hết sức không có thiện ý. Nhưng hắn nếu không nói, Tạ Liên cũng sẽ không hỏi, hai người đi dọc theo hành lang dài trong hần đá.

Đi hồi lâu mới nhận ra, hần đá dưới lớp tuyết này so với tưởng tượng của bọn họ còn rắc rối phức tạp hơn, căn bản không phải chỉ có một con đường thông, mà là có rất nhiều ngã ba, đi thông nhiều hang đá lớn nhỏ.

Mỗi một một hang đá, đầu thờ một bức tượng thần. Những bức tượng thần này có thiếu niên, có thanh niên, mỗi người mỗi vẻ, đang nằm, dựa người, ngồi ngay ngắn, cần kiếm, múa kiếm. . . đều có. Quần áo trang sức cũng thiên biến vạn hoá, hoa phục, áo tơ lụa, trường bào, dạ phục, thậm chí là quần áo tả tơi. Hơn nữa, tiêu chuẩn từng bức tượng thần cũng không đồng đều, có bức điêu khắc vụng về hết sức khó coi, nhưng có bức thì tinh xảo tuyệt mỹ lạ thường, y hệt thần công Quỷ Phủ*, hẳn không phải là do một người tạo nên. Tạ Liên nhìn kĩ, không khỏi thán phục, nói: "Nơi này. . .

Nơi này vậy mà là một Vạn Thần Quật a. Người tạo hần này, nhất định phải một tín đồ vô cùng thành kính."

thần công Quỷ Phủ: chỉ những người làm nghề điêu khắc, tay nghề chuyên nghiệp, sắc sảo, tinh luyện.

Nhưng mà, tất cả tượng thần, đều có một chỗ quỷ dị giống nhau. Bọn họ đều bị một tầng lụa mỏng che mặt. Có bức còn bị trùm toàn thân (Editor: =))))), vô cùng quỷ dị. Tạ Liên cảm thấy vô cùng kì lạ, muốn lấy xuống một tấm lụa mỏng trên mặt tượng thần, xem mặt hần, Hoa Thành sau lưng hần nói: "Ca ca, đừng hì đừng làm như vậy."

Tạ Liên quay đầu lại, ngạc nhiên hỏi: "Vì sao? Ta cảm thấy những tượng thần này có chút cổ quái."

Hoa Thành tiến lên, nói: "Chính là bởi vì cổ quái, cho nên mới tốt nhất là không nên. Nếu che kín mặt mũi, tất nhiên là có lí do. Đồ trang sức là linh khí của con người, nếu như vỡ xuống, để cho những thần tượng cổ quái này tức giận, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì."

Dừng một lát, hần lại nói: "Ca ca không phải muốn tìm hai người hần kia à? Nếu không tìm được, vậy thì bây giờ cũng không cần tìm, để tránh khỏi phát sinh nhiều việc."

Những lời này tuy nghe rất huyền bí, nhưng cũng không phải không có lí do, lỡ may gỡ khăn che mặt xuống sẽ có chuyện thức tỉnh mấy tượng thần gì gì đó này, vậy thì một chút cũng không dễ chơi đâu. Tạ Liên cũng không phải là tay gà mờ không biết không chế bản thân, suy nghĩ kĩ một chút liền để tay xuống, nói: "Ta chẳng qua là có chút tò mò đây là vị thần nào thôi."

Hoa Thành hơi hốt nói: "Đây là ở Ô Dung quốc, có lẽ là tượng Ô Dung thái tử đi, không hề hiếm lạ."

Tạ Liên lại nói: "Chỉ sợ là không phải nha."

Hoa Thành thắc mắc: "Ồ? Làm sao huynh biết?"

Tạ Liên nhìn hần, nói: "Lúc nãy chúng ta xem qua mấy bức bích hoạ, Ô Dung thái tử và người dân Ô Dung quốc phong cách ăn mặc quần áo trang sức tươi sáng, với phong cách của những tượng thần này, không giống nhau lắm. Cho nên, ta cảm thấy, những tượng thần này, sợ rằng không liên quan đến Ô Dung thái tử. Thậm chí, có thể căn bản cũng không phải là do dân thường của Ô Dung quốc điêu khắc."

Hoa Thành cười híp mắt nói: "Thật vậy sao? Ca ca coi thật tỉ mỉ nha."

Tạ Liên cũng khẽ mỉm cười, nói: "Không có đâu, không có. Chẳng qua là, phong cách của những tượng thần này, bất luận thợ điêu khắc, quần áo trang sức, hay cách xử lý những hoa văn đường chỉ, đều khá giống phong cách đời sau. Ví dụ như phong cách Tiên Lạc quốc."

Hoa Thành nhướn mi nói: "Xem ra, ca ca ở phương diện này hiểu biết cũng rất sâu."

Tạ Liên nói: "Có đâu, có đâu. Thấy tượng thần quá nhiều cũng sẽ luôn có một chút tâm đắc."

Mặc dù không biết là vì sao, nhưng trực giác của y, bắt đầu từ lúc nãy, Hoa Thành tựa hồ đã có cái gì không đúng. Mà lúc nói tới chỗ này, hần đã bắt đầu có một chút khẩn trương mơ hồ.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

174

: CHƯƠNG 174: HANG VẠN THẦN HIỆN HÌNH DÁNG VẠN THẦN (2)

Bất quá, y cũng không có hỏi nhiều, chỉ nói: "Nếu Tam Lang cho rằng có vấn đề, vậy chúng ta nên cẩn thận hơn."

Hoa Thành khẽ gật đầu, hai người tiếp tục tiến lên. Lúc này, lại gặp phải một lối rẽ, Hoa Thành trực tiếp chọn lối rẽ trái, Tạ Liên dậm chân đi không theo, Hoa Thành quay đầu lại hỏi: "Ca ca sao vậy?"

Tạ Liên: "Tam Lang chưa từng tới hang đá này?"

Hoa Thành: "Đúng."

Tạ Liên: "Vậy vì sao Tam Lang lại chắc chắn chọn hướng bên trái?"

Hoa Thành: "Cũng không chắc chắn, đi đại thôi."

Tạ Liên: "Nếu chưa từng tới, làm sao có thể đi đại, không phải nên cẩn thận cân nhắc lối bên kia à?"

Hoa Thành mỉm cười nói: "Chính là bởi vì chưa từng tới, cho nên mới muốn đi đại. Dù sao đối với nơi chưa từng biết, không bằng lớn mật thử chút vận khí. Mà vận may của ta, từ trước tới nay vẫn luôn tương đối khá."

Tuy rằng đúng là có đạo lý này, nhưng trong quá khứ mỗi lần hai người cùng nhau xuất hành, Tạ Liên đều là người đầu tiên xem xét nên đi hướng nào, còn Hoa Thành sẽ chủ động dẫn đường, ngược lại như bây giờ thì không thấy nhiều. Tạ Liên gật đầu một cái, hai người đang muốn bước vào

cửa động bên trái, bỗng nhiên, Tạ Liên nói: " Chờ một chút! - Tam Lang, đệ có nghe thấy không?"

Hoa Thành quay lại hỏi: "Cái gì?"

Tạ Liên nói: "Bên phải có tiếng người."

Hoa Thành thẫn sắc khẽ biến, ngưng thẫn nghe kĩ một hồi rồi nói: "Ca ca, chỉ sợ huynh nghe lầm. Không có tiếng gì mà."

Tạ Liên lại nói: "Thật sự có! Đệ nghe kĩ chút, là thanh âm của nam nhân!"

Hoa Thành lại lắng tai nghe, sau một lúc nhú mào nói: "Ta thật sự không nghe được."

Tạ Liên ngờ ngẩn, thẫn nghĩ trong đầu: "Chẳng lẽ lại là ảo giác?"

Hoa Thành nói: "Điện hạ, trong chuyện này có điểm kì lạ, e rằng có bấy, ta đề nghị chúng ta đi ra ngoài trước rồi nói."

Do dự chốc lát, Tạ Liên vẫn là từ chối: "Không được! Nói không chừng là Nam Phong cùng Phù Dao bọn họ, ta qua xem một chút là được rồi!"

Nói xong, y liền cướp đường mà chạy, Hoa Thành ở sau lưng y hô: "Ca ca! Đừng đi loạn!"

Nhưng mà, nghe đằng trước mơ hồ truyền tới tiếng gào thét, đối phương nhất định đã gặp nguy hiểm, trong tình huống cấp bách, Tạ Liên cũng không dám khinh thường, thật nhanh chạy vào hướng bên phải con đường. Càng đi sâu vào trong, tiếng nam nhân gầm thét càng rõ ràng, Tạ Liên mừng thẫn trong lòng: "Thật sự là Nam Phong cùng Phù Dao!"

Không biết đã chạy bao lâu, y cuối cùng cũng tìm được chỗ phát ra thanh âm, đó là một hang đá lớn. Trong hang đá này không có tượng thẫn, nhưng có một cái hố sâu, thanh âm của Nam Phong cùng Phù Dao là từ đáy hố truyền tới. Xem ra, hai người đều bị vây hãm dưới đáy hố, leo lên

không được, nhưng chí ít bọn họ vẫn còn tinh thần mắng chửi nhau kịch liệt, hân tậm thời không nguy hiểm đến tính mạng. Từ miệng hố trở xuống tối um, Tạ Liên ở phía trên, hai tay vịn sát bên mép, hướng xuống hô: "Này -! Các đệ đã xảy ra chuyện gì a?"

Hai người nới đáy hố vừa nghe thấy có tiếng người, lập tức dừng cãi vã, Phù Dao ngẩng đầu hét: "Thái tử điện hạ? Là huynh sao? Mau đỡ chúng ta lên với!"

Nam Phong không có lên tiếng. Tạ Liên kỳ quái nói: "Hai đệ không leo lên được sao? Cái hố này không có sâu mà? Dưới đáy rốt cuộc có chuyện gì?"

Đại khái là bởi vì liên tục ầm ỉ, nên hiện tại hỏa khí của Phù Dao có chút vượng, bức bối hét: "Phí lời! Nếu leo lên được thì ta đã leo từ sớm rồi, thái tử điện hạ không thấy sao?"

Tạ Liên hí hóp mắt một cái, nói: "Ta không thấy rõ mà, các đệ còn pháp lực không? Nếu còn thì tạo ra chút lửa đi? Không được thì bảo ta ta ném lửa xuống..." Ai ngờ, lời còn chưa dứt, phía dưới hai người ầm thanh hét: "Không được! ! !"

Tiếng hét kinh hoàng hất lên trên. Phù Dao lại hét: "Tuyệt đối đừng châm lửa!"

Nếu như không thể châm lửa, vậy cũng chỉ có thể dùng cách thức khác để chiếu sáng. Tạ Liên phản ứng đầu tiên là quay đầu lại: "Tam Lang..."

Nhưng mà, Hoa Thành vẫn chưa có đuổi kịp. Phía sau y, không có lấy một bóng người. Tạ Liên hơi run run, trước tiên cảm thấy hơi bất an, sau ngẫm lại liền thấy kỳ quái. Đừng bảo là mất dấu rồi chứ.

Từ khi tiến vào hang vượn thằn lằn, cả người Hoa Thành đều trở nên kỳ quái, Tạ Liên cũng không nói được kỳ quái ở chỗ nào. Y nhìn chung quanh, chợt phát hiện trên vai mình có một tiểu ngân điệp đang đậu lại, thử nhẹ nhàng chạm chạm nó rồi nhỏ giọng: "... Chào bé con."

Tử Linh điệp kia bị đầu ngón tay y đụng nhẹ, cánh bạc khẽ đập nhưng không có bay đi, tựa hồ chỉ muốn cho y nhìn. Dọc đường đi, Tạ Liên có từng nghe Hoa Thành nói qua, ngân điệp của hắn phân thành mấy loại, không biết tiểu ngân điệp này thuộc loại gì hay phụ trách cái gì, nhưng bất kể là tiểu ngân điệp nào, đầu chắc chắn có thể chiếu sáng: "Bé con có thể giúp ta đi xuống xem một chút không?"

Ngân điệp kia quả nhiên vỗ cánh lên, bay xuống, Tạ Liên vui mừng: "Cảm ơn nhé!" Chờ nó bay đến đáy hồ, ánh sáng nhàn nhạt chiếu rõ tình hình phía dưới, Tạ Liên không khỏi tròn to mắt.

Dưới đáy hồ tối om, có một mảnh trắng toát, tất cả đều là lớp đệm tơ dày đặc!

Nam Phong cùng Phù Dao cơ hồ bị những sợi tơ bọc thành cái kén, giống như một con côn trùng dính phải mạng nhện, hơn nữa mặt mũi đầu sưng vù, vỡ đầu chảy máu, không biết có phải do lúc nãy đánh nhau hay không. Tạ Liên thật sự cảm tạ trời đất vì khi nãy không có hành động lỗ mãng, chứ mà ném một ngọn lửa xuống, phỏng đoán trong nháy mắt cả cái hồ đều rực lửa rồi. Y thắc mắc: "Đây là tình huống gì? Kia là tơ nhện sao? Chẳng lẽ nơi này là ổ nhện tinh?"

Phù Dao nói: "Không biết! Cũng không giãy ra được!"

Hắn nóng lòng muốn thoát thân. Còn thần sắc Nam Phong thì kì diệu vô cùng luôn, chắc định mở miệng cầu cứu, nhưng lúc nghe thấy giọng, lại là Tạ Liên, đành buồn bực nuốt xuống. Lúc này nói: "Huynh không nên xuống đây, tơ này chắc cực kì, dính vào thân rất khó hất ra."

Tạ Liên nói: "Ta không xuống đâu."

Nghĩ ngợi chốc lát, y đem Nhược Da thắt chặt vào chuôi Phương Tâm kiếm, chuẩn bị đem kiếm hạ xuống một chút. Ai ngờ, Nhược Da lén lén lút lút mò xuống được một nửa, lại bị tơ nhện phát giác, nhanh chóng tiến lên nghênh đón muốn dẫn mặt thứ kia một chút, Nhược Da bị dọa sợ thẳng hướng rút về Nhưng mà đã chậm một bước, nó bị mạng nhện quấn lấy,

cột nút, giựt phắt xuống, Tạ Liên vốn đang cầm một đầu trong tay, cũng bị lôi theo.

Tuyệt đối không thể ngờ! Tờ nhện này lại hung hăng nhảy bèn đến vậy!

Tạ Liên vừa rơi xuống đáy hồ, những sợi tơ trắng đã nhanh chóng nhào tới, đem y trời gô. Những tờ nhện còn lại thì chần chệm bò trên mặt đất, gia cố lại cái "kén" trên người Phù Dao và Nam Phong. Phù Dao tức muốn thổ huyết: "Huynh làm sao cũng rớt xuống! Lần này thì hay rồi, cả ba đều bất lực! Cùng nhau chờ chết ở đây đi!"

Nam Phong nói: "Người oán giận cái quái gì! Còn không phải vì cứu chúng ta hay sao!"

Tạ Liên bỗng dưng lăn qua lăn lại: "Ha ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha ha..."

Hai người kia ngạc nhiên nhìn y, Phù Dao sợ hãi: "Không lẽ huynh rớt xuống nên đầu óc cũng hỏng luôn rồi?"

Khóe mắt Tạ Liên chảy ra một giọt nước mắt, miễn cưỡng nói: "Không.....Không phải, ha ha ha... Tờ nhện này.... Làm gì... Thật là nhột, không xong rồi... Ha ha ha ha ha..."

Lúc y rớt xuống, đem tờ mền mại dưới đất tiếp lấy y, mà mạng nhện quấn cũng hết sức ôn nhu, mặc dù là trời y, nhưng lại sờ tới sờ lui, thật sự là giống như đang cù léc, thật nhột. Thân thể Tạ Liên cuộn tròn, ương ngạnh chống cự: "Không nên không nên, chờ một chút ! Dừng lại! Dừng tay! Ta sợ rồi! Dừng lại! ! !" Tờ trắng lúc này mới trời tay y ra sau lưng, thắt chặt. Nam Phong cùng Phù Dao đều nhìn y, hồi lâu, Phù Dao mới nói: "Tại sao những tờ nhện này trời chúng ta thì kín như vậy, còn trời ngài ấy liền tùy tiện như vậy? Mặt cũng không thềm bịt."

Tạ Liên khó khăn lắm mới thở nổi: "Mặt hai đệ, hai đệ cũng không không bị bịt lại mà?"

Phù Dao lườm một cái, nói: "Trước có bị bịt, nhưng sau khi tỉnh thì dùng răng xé ra, nếu không cắn bản không thể lên tiếng được."

Tạ Liên thử giấy dựa, quả thực tờ nhện kia bền chặt cực kì, cộng thêm mới vừa nãy y cười quá lợi hại, khiến cho xương sườn ầm ầm đau, tạm thời không lấy sức nổi, vậy nên y quyết định nghỉ một lát, nằm ngửa nói: "Hai đệ đến tột cùng là làm sao rơi xuống nơi này?"

Phù Dao nói: "Không biết. Vừa nãy tuyết lở, tuyết phủ xuống như trời sập vậy, khi...tỉnh lại liền ở nơi này."

Tạ Liên nói: "Không không không, ta muốn hỏi là, tại sao hai đệ lại tới núi Đổng Lô?"

Vừa nhắc tới cái này Phù Dao liền nổi giận: "Ta là đuổi theo nữ quỷ Lan Xương với thai linh mà tới, còn hấn, ai mà biết được? !"

Nam Phong nói: "Ta! Ta cũng là tới đi đầu tra hai mẹ con thai linh..."

Phù Dao hừ nói: "Vậy người đuổi theo bọn họ đi! Đánh ta làm gì? ! Ta.. tướng quân nhà ta đã nói rồi, chuyện thai linh không liên quan tới ngài ấy, không phải ngài ấy giết! Thật là lòng tốt lại bị coi như lòng lang dạ sói, muốn làm người tốt cũng không được!"

Tạ Liên tập mãi thành quen nói: "Được rồi được rồi đừng ầm ĩ nữa, để ta tìm hiểu tình hình. Trước hết hai đệ thôi đấu đi, đừng ồn, mới vừa rồi núi tuyết lở đều là do các đệ làm ầm, vẫn chưa thể yên tĩnh được sao? Mau cùng nhau nghĩ biện pháp đi."

Nam Phong lửa giận cháy bùng bùng: "Người, đức hạnh của tướng quân nhà người chính hấn còn không rõ sao? Chẳng trách người khác cũng hoài nghi hấn!"

Phù Dao trợn mắt: "Người nói gì? Có gan lặp lại lần nữa coi!"

Nam Phong trợn mắt còn lợi hại hơn cả hấn: "Coi như người cũng có dũng khí! Lặp lại lần nữa thì lặp lại lần nữa: Người cũng chẳng phải dạng

tốt lành gì, người bất quá chỉ muốn ban ơn cho người mà người không ưa, âm thầm đắc ý, người căn bản chỉ muốn thỏa mãn chính mình. Người thì làm được gì, cũng chỉ ngời chờ xem người khác chê cười. Đừng có nói những câu như là lòng tốt bị coi như lòng lang dạ sói, cũng đừng tự cho mình là tốt, người tốt thật sự không có giống người, người từ xưa tới nay chưa bao giờ tốt!"

Phù Dao gân xanh nổi đầy trán, khước miệng co giật, phản bác: "Người thật là suy nghĩ chủ quan thành bệnh, nói hươu nói vượn!"

Nam Phong nói: "Nói hươu nói vượn hay không trong lòng người rõ ràng nhất, ta còn không biết cái loại người như người sao!"

Phù Dao gân xanh leo xuống tận cổ: "Người có tư cách gì nói ta? Đứng trên cao nhìn xuống người khác, không sợ bất cẩn ngã gãy chân à?"

Nam Phong nói: "Dù thế nào ta cũng mạnh hơn người! Người cho rằng chuyện xấu người làm người khác không biết? !"

Hắn vừa nhắc tới chuyện này, Phù Dao tựa hồ thẹn quá hóa giận: "... Dạ! Ta thừa nhận được chưa! Nhưng người mạnh hơn ta bao nhiêu? ! Tự tăng bốc chính mình lên tận trời, người còn không phải là có lão bà liền quên lão đại, vợ con là quan trọng nhất! Mọi người đều là vì bản thân thôi, bản thân là quan trọng nhất! Dám bóp chuyện xấu từ đời nào của ta, cái loại người cũng không biết xấu hổ!"

Nghe hắn đề cập đến hai chữ "Vợ con", Nam Phong giận tím mặt: "Ta con mẹ nó... Người! ... Ta? Người?"

Hai người tuy rằng không thể động đậy, nhưng đã bóp nhau đến phát điên rồi, bất tri bất giác, cách xưng hô của bọn họ đã bị đổi lộn lộn, từ "Tướng quân nhà người" "Tướng quân nhà ta" bỗng chốc biến thành "Người" "Ta", mà bởi vì quá kích động, bọn họ hoàn toàn không phát giác mình bại lộ cái gì, lúc này mới thoáng phản ứng lại. Mà Tạ Liên biết đi đâu im hơi lặng tiếng nãy giờ.

Nam Phong cùng Phù Dao đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tạ Liên. Chỉ thấy Tạ Liên yên lặng ở trên đệm tơ lãn một cái, trở mình, để lại bọn hắn một bóng lưng: "Cái kia... Ta cái gì cũng không nhìn thấy. À không, cái gì cũng không nghe được."

"..."

"..."

Tạ Liên quay mặt nhìn vách đá, ôn thanh nói: "Hai đệ còn muốn tiếp tục không? Cái này, liên quan tới chuyện mà hai đệ vừa nói, những chuyện không đáng bàn luận thì nên bỏ qua, bất quá thật ra ta cảm thấy, vợ con trọng yếu nhất, đi đâu này thật sự không sai a. Thói thường của con người mà. Còn chuyện cũ năm xưa, mọi người cũng không cần đi xa quá, trước hết nghĩ biện pháp ra ngoài rồi nói..."

"..." Phù Dao cắt đứt y, "Huynh đã sớm biết?"

Thật sự không thể qua loa lấy lệ mà, Tạ Liên không thể làm gì khác hơn là nói: "Ừ..."

Phù Dao không thể nào tin: "Huynh biết từ lúc nào? Tại sao lại biết được chứ?"

Tạ Liên không đành lòng nói thật, chỉ buông một câu: "Quên mất rồi."

Câu trả lời thật sự, đó là từ rất lâu rất lâu rồi. Hồi ở Quân Sơn, y đã mơ hồ hoài nghi, rồi cho tới cửa ải Bán Nguyệt, y cũng đã chắc chắn chuyện này.

Gì mà tiểu thần quan trong trung thiên đình? "Nam Phong" cùng "Phù Dao" không hề tồn tại, chẳng qua chỉ là hai phân thân nhỏ của Phong Tín và Mộ Tình mà thôi!

Phù Dao không thể nào tin được mình đã bị vạch trần, không buông tha hỏi tiếp: "Rốt cuộc là phát hiện từ lúc nào? Tại sao lại phát hiện được? Chắc chắn là có thời cơ, nhưng rốt cuộc sơ hở ở đâu chứ!"

"..."

Tạ Liên quả thực là không đành lòng nói thật. Căn bản không cần thời cơ, hai người kia, cả người toàn là sợ hờ a!

Dẫu sao ba người bọn họ cũng có thể coi như lớn lên cùng nhau, từ ngôn ngữ cho tới hành động cử chỉ của bọn họ, Tạ Liên còn không quen thuộc? Cái tên giả cũng không dụng tâm mà đặt, đến tính cách cũng giống nhau y đúc, thật sự quá dễ đoán, nếu y không đoán được dưới lớp mặt nạ kia là ai, thì sống nhiều năm như vậy chẳng phải uổng công vô ích?

Bất quá, có mấy lời cũng không nên nói, có một số việc cũng không nên làm. Tỷ như muốn giữ hình tượng thần quan, thì không nên tùy tiện trợn trắng mắt hoặc mắng chửi người, nhưng nếu thay đổi thân phận, thì sẽ ung dung tự tại hơn nhiều, cho nên, Tạ Liên cảm thấy cũng không nhất thiết phải vạch trần.

Phù Dao, không, hiện tại, hẳn nên gọi là Mộ Tình. Mộ Tình cắn răng, đành cam chịu bại lộ: "... Cho nên, huynh, đã sớm biết chúng ta là ai, nhưng một mực không nói, là muốn, lặng lẽ nhìn chúng ta diễn, có đúng không?"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

175

CHƯƠNG 175: HANG VẠN THẦN HIỆN HÌNH DÁNG VẠN THẦN

Nhìn khuôn mặt tức giận của hắn, Tạ Liên suy nghĩ một chút, xong khuyên bảo: "Kì thật chuyện này, cũng không có gì ghê gớm..."

Mộ Tình cười lạnh một tiếng, nói: "Ta nói quả nhiên không sai mà! Thú vị sao? Nhìn ta diễn huỳnh rất vui vẻ chứ gì? Hả ? ? ?"

Nói trắng ra, bị xé da giả lộ da thật. Một bên Nam Phong, à không, Phong Tín cũng hơi lộ vẻ lúng túng, nhưng chẳng thể nghe nổi những lời này: "Người lớn giọng cái gì?"

Mộ Tình mặt trắng da mỏng, huyết khí vừa trào lên hết sức chói mắt, cả khuôn mặt đều đỏ gay, chợt quay đầu hét: "Lớn giọng cái gì? Đừng quên người cũng là trò cười, cho huỳnh ấy xem vui vẻ lâu như vậy, ta không có rộng lượng được như người đâu!"

Tạ Liên lập tức phủ nhận: "Ta không muốn xem chuyện cười của các đệ thật mà."

Phong Tín cũng nói: "Người đừng cho rằng người khác cũng nhỏ mọn như người, người làm ra chuyện tà trời bị nhốt vào thiên lao, chính thái tử điện hạ còn muốn giúp người..."

Mộ Tình nói: "Ha, vậy đa tạ nhé. Nhưng mà ta bị bắt vào thiên lao còn không phải do thằng con người hại à? Thế nào! Muốn đánh lộn không! Dám còn sống không dám để cho người nói r ồi!"

Hắn lại đề cập tới nhi tử, Phong Tín thật sự muốn một chương đánh chết hắn, nhưng đáng tiếc hiện tại cả ba đều bị bọc chặt không thể động

đây, phong độ khí chất hoàn toàn không có, cũng chỉ có thể mắng nhiếc qua lại. Nhìn Phong Tín tức giận đến nổi đỏ mặt tía tai, Tạ Liên rất sợ hãi kích động liền buột miệng chửi đồng, miễn cưỡng vận vẹo cơ thể, lật người ra lăn đến bên cạnh Mộ Tình, nói: "Mộ Tình, Mộ Tình? Đệ xem xem có thể xoay ra chỗ khác hay không?"

Mộ tình ngừng tranh cãi thở h ồ ng hộc: "Huynh muốn làm gì?"

Tạ Liên nói: "Phong Tín cách xa quá ta lăn không nổi, vừa nãy đệ nói có thể dùng răng xé tơ nhện ra đúng không, vậy để ta thử cởi trói cho đệ xem sao."

Mộ Tình trừng y h ồ i lâu, sắc mặt bỗng nhiên lạnh nhạt, như con cá chết nhìn trời: "Không c ần."

Tạ Liên bất đắc dĩ nói: "Ta thật sự muốn giúp một chút."

Mộ Tình đáp: "Thái tử điện hạ thân thể vàng ngọc, ta làm phi ền không nổi."

Phong Tín tức giận mắ ng: "Ta tha o! Lúc này r ấ i người còn e thẹn* cái gì! Huynh ấy giúp người cứu người chứ có nợ người hay sao? !"

*Nguyên gốc là lắ ng lợ đó mấy vị =))) ta quỳ lạy má Khứu

Mộ Tình chợt ngắ ng đầ u lên nói: "Ai c ần huynh ấy hỗ trợ? Tạ Liên! Tại sao huynh lại xuất hiện vào lúc này? !"

Tạ Liên hơi run run, bỗng nhiên mớ h ồ nhó r lại, tựa như trước đó Mộ Tình đã từng hỏi y những lời này. Lúc ấy y trả lời thế nào? Không nhớ. Y nói: "Xuất hiện lúc này, có cái gì không tốt sao?"

Mộ Tình lại nằm xuống: "Dù sao ta cũng không c ần huynh hỗ trợ."

Tạ Liên nói: "Tại sao lại vậy? Có đôi lúc cũng c ần người khác giúp mới có thể vượt qua a."

Phong Tín nói: "Không cần để ý tới hắn. Hắn tức giận trong lòng, cảm thấy nhờ huynh giúp là việc gì đó hết sức mất mặt."

Phong Tín cùng Mộ Tình lại bóp lẫn nhau, Tử Linh điệp mang theo ánh sáng bạc ung dung bay lượn quanh Tạ Liên, không nhanh không chậm, y nghĩ tới một chuyện, lập tức chuyển chủ đề "Hai đệ đừng ồn ã nữa, nếu để cho người khác nhìn thấy mới thật sự là chuyện khôi hài, chờ thêm một lát rồi sẽ có người tới tìm chúng ta."

Mộ Tình nói: "Cái nơi quỷ quái này kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, có ai sẽ đến cứu? Trừ phi là..."

Một câu chưa dứt, hắn liền nghĩ tới một người, liền dừng luôn. Phong Tín trực tiếp hỏi thẳng: "Huyết Vũ Thám Hoa đi cùng huynh?"

Mộ Tình ngờ vực nói: "Huynh tin hắn đến vậy? Hắn thực sự sẽ đến chứ?"

Tạ Liên khẳng định nói: "Đệ ấy sẽ đến."

Mặc dù trên đường tới Hoa Thành còn khá nhiều điểm kì quái, nhiều lần y cũng hoài nghi đó là Hoa Thành giả, nhưng trực giác lại nói với y, đó là đi đâu không thể. Mộ Tình lại nói: "Coi như hắn sẽ đến, nhưng hắn có thể tìm được cái hố này sao?"

Phong Tín đề nghị: "Bằng không chúng ta kêu vài tiếng đi. Nhiều người cùng nhau kêu sẽ lớn hơn."

Tạ Liên nói: "Không cần. Chúng ta ng ờ ỉ, à không, nằm chờ là được. Bởi vì giữa ta và Hoa Thành có một sợi chỉ đỏ..."

Lời còn chưa dứt, y liền thấy cơ mặt của Phong Tín cùng Mộ Tình co quắp lại, tựa như có con sâu bò vào trong lỗ tai. Tạ Liên thắc mắc: "... Hai đệ sao lại trưng ra cái biểu tình này. Đừng có hiểu lầm, ta nói chỉ đỏ chứ không phải cái "tơ hồng vận mệnh" gì gì đó, là một pháp bảo thôi, một pháp bảo mà thôi."

Hai người kia lúc này mới bình phục cơ mặt lại. Phong Tín ò lên: "Hóa ra là như vậy." Mộ Tình vẫn nghi ngờ: "Đó là pháp bảo gì? Có ích lợi gì?"

Tạ Liên đáp: "Rất hữu dụng. Đây là một sợi chỉ đỏ, cột vào tay hai người chúng ta, sau đó sẽ hình thành liên kết vô hình. Một người có thể theo sợi chỉ đỏ này tìm được một người khác, chỉ cần đến hơi thở cuối cùng, chỉ đỏ sẽ vĩnh viễn không đứt..."

Y còn chưa nói hết, hai người kia giống như nghe không vô, xen lời: "Cái thứ này khác "tơ hồng vận mệnh" chỗ nào? Căn bản là cùng một dạng!"

Tạ Liên ngẩn người, nói: "Không phải đâu. Không giống nhau mà!"

Mộ Tình nói: "Huynh tự suy nghĩ xem có chỗ nào không giống nhau? Rất giống đằng khác"

Tạ Liên suy nghĩ kỹ một chút, lúc này mới phát hiện, thật sự giống! Định nghĩa cùng tác dụng, càng nghĩ càng thấy giống "tơ hồng vận mệnh". Đang cảm thấy không thể ngẫm nghĩ thêm nữa, thì phía trên đột nhiên truyền tới một cái thanh âm: "Ca ca? Huynh ở phía dưới sao?"

Vừa nghe thấy thanh âm này, trong lòng Tạ Liên thả lỏng một chút, lập tức ngẩng đầu, gọi: "Tam Lang! Ta ở dưới này!"

Lại cúi đầu nói với hai người kia: "Hai đệ nhìn xem, ta đã nói đệ ấy sẽ tìm đến mà."

Nhìn y cười híp mắt, thần sắc của Mộ Tình Cùng Phong Tín biến ảo khôn lường. Hoa Thành không thò đầu xuống, nhưng ba người cũng có thể nghe rõ thanh âm của hắn: "Ca ca, ta đã nói rồi, đừng có chạy lung tung. Lần này phải làm gì đây?"

Nghe ngữ khí bất đắc dĩ của hắn, Tạ Liên ngẩn ra, thu hồi sắc mặt vui mừng, mở miệng hỏi: "A, tơ nhện này rất vướng tay vướng chân sao? Ách Mệnh cũng chém không đứt?"

Y mơ h ồnghe thấy Hoa Thành nói gì đó: "Tơ này không khó giải quyết..." Nhưng không chắc chắn có phải câu tre lời hay không. Trong khoảnh khắc, Hoa Thành đậm thanh nói: "Trạng thái của Ách Mệnh hiện tại không tốt."

Tạ Liên th ầm kêu kì quái, Ách Mệnh lần trước vẫn sinh long hoạt hồ mà, sao hiện tại trạng thái lại không tốt?

Một bên Mộ Tình h ư nói: "Huynh không cần phải hỏi h ắn, loạn đao Ách Mệnh sẽ có lúc không tốt sao? Rõ ràng là kiếm cố không muốn giúp."

Tạ Liên: "Đừng nói như vậy." Chẳng bằng nói, y cảm thấy có thể là do Ách Mệnh bị dạy dỗ, Hoa Thành không cho phép nó đi ra. Mới vừa nghĩ xong, bóng đen phía trên chột lóe, một khắc sau, một thân h ồng y nhẹ nhàng rơi xuống bên người Tạ Liên, Hoa Thành cúi thấp người nắm chặt lấy tay y. Tạ Liên định th ầm nhìn lại, vội nói: "Tam Lang sao đệ lại nhảy xuống đây? Cẩn thận mạng nhện!"

Quả nhiên, tơ trắng từ đáy hồ hung hăng tấn công tới. Hoa Thành cũng không quay đầu lại, tiện tay vẫy vẫy, mấy trăm con ngân điệp bảo hộ ở sau lưng h ắn, kết thành điệp trận, cùng gương nanh múa vuốt đấu với lũ tơ nhện. Hoa Thành xé đứt tơ trắng quấn quanh thân thể, tay trái ôm thắt lưng Tạ Liên, tay phải phúi xuống cái dù đỏ, nói: "Đi!"

Hai người còn sót lại không thấy h ắn đến cứu, tất cả đều ngạc nhiên: "Hai người có quên cái gì không?"

Tạ Liên còn chưa lên tiếng, Hoa Thành quay đầu nhìn lại: "À, quên mất."

Nói xong, Phương Tâm bị bọc trong lớp mạng nhện dày đặc bay thẳng tới, rơi vào trong tay h ắn. Hoa Thành đưa thanh kiếm cho Tạ Liên, nói: "Ca ca, kiếm của huynh."

"..."

Hóa ra là "quên" cái này sao, Phong Tín cùng Mộ Tình bật thốt lên: "Này ! ! !"

Hoa Thành ôm Tạ Liên càng chặt hơn, tay phải hất một cái, dù đỏ mở ra, nói: "Ca ca, ôm chặt ta!" Dù kia mang bọn họ bay lên. Tạ Liên nghe lời ôm thật chặt hẳn, bay khỏi mặt đất hai trượng, liền nghe thấy hai người ở dưới hô gào, dở khóc dở cười, nói: "Không quên đâu!" Tay phải thả Nhược Da. Dải lụa trắng quấn hai người ở dưới thành mấy vòng, mang tất cả ra khỏi hố. Giữa không trung Phong Tín kêu lên: " Chờ một chút! Chờ một chút ! Đồi của ta vừa bị rơi xuống!"

Tạ Liên ở phía trên hô: "Đồi gì a?"

Phong Tín nói: "Một thanh kiếm! Rớt xuống góc rãnh!"

Tạ Liên nhìn xuống dưới, quả nhiên, trong góc tơ trắng bao quanh mờ mờ thấy chuôi kiếm, y lại để Nhược Da dài thêm một đoạn, quấn theo thanh kiếm kia, cùng nhau mang ra khỏi hố. Đến đây, bốn người rốt cuộc trở lại mặt đất.

Nhược Da vút hai cái kén thật dày xuống đất, lập tức lùi về quấn vào cổ tay Tạ Liên, tựa hồ bị cái thứ hùng hổ cùng màu trắng với nó dọa sợ không nhẹ, run lẩy bẩy, Tạ Liên một tay trấn an nó, một tay cầm Phương Tâm chém đứt mạng nhện giúp hai người kia. Phong Tín cùng Mộ Tình đã có thể hoạt động, lập tức nhảy lên điên cuồng kéo xé mạng nhện. Tạ Liên sai Nhược Da đưa thanh kiếm kia có Phong Tín, cúi đầu nhìn một cái, ngạc nhiên nói: "Này là... Hồng Kính? Nam Phong, tướng quân nhà đệ sửa xong kiếm này rồi?"

Y thuận miệng nói, nói xong liền nhận ra không đúng. Phong Tín cùng Mộ Tình hiện tại, vẫn đang hóa thành "Nam Phong" cùng "Phù Dao", Tạ Liên không cần thận quên mất thân phận bọn họ đã bị bại lộ, vẫn theo bản năng diễn xuất tiếp cùng bọn họ. Mặc dù chỉ là quan tâm, nhưng quan tâm vào lúc này hiệu quả lại không tốt, hai người kia đều rơi vào mê lạng.

Phong Tín không giấu được vẻ mặt, dần hiện lên vẻ lúng túng, hóa trở về nguyên hình, cầm thanh kiếm tới nói: "... Sửa xong rồi. Núi Đồi Lô

toàn quỹ, đem theo chiếu một chút, sẽ thuận lợi hơn."

Tạ Liên nhìn thủ phạm đập vỡ tan H ồng Kính, ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Làm khó đề rồi." Dầu sao sửa vỡ thành lành, cũng không dễ dàng gì.

Mộ tình cũng hóa về nguyên bản, phải phải tay áo dính đầy mạng nhện, nói: "Sửa xong thì tốt. Dầu sao đa số yêu ma quỷ quái đâu sẽ nguy trang hóa hình, nếu đâu óc không thể dùng được, vậy thì chỉ cần cần H ồng Kính chiếu lên là sẽ không bị lừa gạt."

Phong Tín rất không thoải mái: "Người ám chỉ ai không đâu óc? Cho là ta nghe không hiểu sao?"

Lại nữa rồi lại nữa rồi. Tạ Liên lắc đầu thở dài, đành quay sang nói với Hoa Thành: "Tam Lang, lúc này ta chạy nhanh quá, bỏ quên mất đệ, thật sự xin lỗi a."

Hoa Thành thu dù nói: "Không sao. Chỉ mong ca ca chó có chạy loạn nữa là tốt rồi."

Tạ Liên mỉm cười, chợt thấy Mộ Tình quét mắt nhìn Hoa Thành một cái, ánh mắt ngưng trọng, sắc mặt tựa hồ có hơi quái dị, bèn sửa lời gọi: "Mộ Tình? Đệ sao vậy?"

Nghe y nhắc tới mình, h ần Mộ Tình lập tức nhập trở lại xác, liếc y một cái rồi đáp: "Không có gì. Chưa từng thấy bộ dáng này của Huyết Vũ Thám Hoa nên lạ thôi."

Câu giải thích này, Tạ Liên không quá tin tưởng. Mặc dù đây đúng là lần đầu tiên Mộ Tình nhìn thấy rõ Hoa Thành, nhưng trước kia hắn cũng chẳng phải chưa từng thấy bản thể Hoa Thành lúc mười sáu mười bảy tuổi. Hai bản thể này khác biệt cũng không lớn lắm, há tất phải lộ ra ánh mắt như vậy?

Mọi người ra khỏi hang đá, chưa đi được mấy bước, Phong Tín ngạc nhiên thốt lên: "... Đây là nơi nào?"

Mộ Tình cũng bối rối không kém: "Chuyện gì xảy ra thế này?"

Bọn họ mới vừa rồi bị cơn bão tuyết nơi đáy hồ, căn bản không có cơ hội dò xét tình hình bên ngoài, vì vậy, vừa mới ra khỏi đã thấy một hang đá kế tiếp, trong hang có rất nhiều tượng thần khác nhau. Nghĩ tới nơi này là đáy núi tuyết, lại cất giấu bí cảnh điều luyện sắc xảo như vậy, trong lòng không kìm được rung động.

Tạ Liên nói: "Nơi này là hang vạn thần."

Mộ Tình ngẩng nhìn bốn phía, lẩm bẩm nói: "Cái hang này, thật sự không biết hao phí bao nhiêu năm, bao nhiêu tâm huyết mới có thể dựng thành. Thực sự là... Thực sự là..."

Hắn tựa như không thể tìm được từ ngữ nào khác để diễn tả. Tạ Liên có thể hiểu được cảm nhận của hắn. Dẫu sao, hang đá cũng là nơi dùng để tu hành lẫn bái thần, năm đó cha mẹ cũng đã từng vì y mà mở hang, phải nói rằng, không có vị thần quan nào nhìn thấy hang vạn thần lớn như vậy mà không động lòng. Nếu tượng thần mình cũng được cung phụng ở nơi đây, thì chắc chắn cảnh giới sẽ tăng lên không ít.

Phong Tín nghi ngờ nói: "Hang đá này thờ thần gì đây? Tại sao mỗi một gương mặt đều phải che kín?"

Tạ Liên đáp: "Tất nhiên là bởi vì không muốn người sau nhìn thấy."

Mộ Tình nói: "Vậy thì kỳ quái thật. Có thể trực tiếp đập vỡ đầu tượng mà, vì sao phải làm như vậy? Ta thật muốn nhìn, phía sau tầng sa mỏng ẩn giấu cái gì."

Vừa nói xong, hắn đi lên giật lớp sa mỏng trên mặt một tượng thần. Tạ Liên còn chưa kịp ngăn cản, bất chợt hàn quang lóe sáng, một loan đao màu bạc phóng ra cách tay hắn chưa tới nửa tấc.

Đột nhiên xuất hiện sát ý khiến cho không khí càng khẩn trương. Phong Tín cảnh giác hỏi: "Làm gì vậy?"

Mặc dù lưỡi đao ở phía trước, nhưng Mộ Tình không hề sợ hãi, chỉ thắc mắc: "Loan đao của người còn khỏe chán mà? Sao lại 'Trạng thái không tốt'?"

Hoa Thành ở sau lưng hắn, ung dung thong thả nói: "Không ai dạy người, đến địa bàn người khác thì không nên lộn xộn à."

Mộ Tình nói: "Cũng không phải địa bàn của người, người chủ trì công đạo cái gì?"

Hoa Thành đạm thanh nói: "Không muốn sinh thêm chuyện thôi. Dẫu sao nơi này cũng là núi Đồng Lô, không ai biết mở cái khăn che mặt ra sẽ phát sinh cái gì."

Mộ Tình nói: "Huyết Vũ Thám Hoa phách lối như vậy, thế mà cũng có một ngày sợ sẽ phát sinh chuyện gì à?" Vừa nói, cổ tay dờn xuống, lại muốn đập vào vạt áo tượng thần. Loan đao Ách Mệnh cũng theo đó dờn xuống, lần nữa đối chọi gay gắt.

Mộ Tình nói tiếp: "Ta không có giật khăn che mặt, chỉ muốn nhìn xem đá làm từ gì thôi mà, Huyết Vũ Thám Hoa vì sao còn phải ngăn trở ta?"

Hoa Thành giả cười nói: "Ngăn người gây họa."

Tạ Liên chen vào giữa bọn họ: "Dừng lại, dừng lại. Người ta ở chỗ này dựng hang bái thần gì gì đó, chúng ta không cần quan tâm nhiều làm gì, nơi đây không thích hợp ở lâu, đi ra ngoài trước rồi nói. Đừng quên, mỗi người chúng ta đều có chuyện trong người."

Hoa Thành nhìn chằm chằm tay Mộ Tình: "Nếu ca ca đã nói như vậy, thì hắn thu tay lại trước đã, ta cũng không so đo."

Tạ Liên khuyên: "Mộ Tình, thu tay lại đi."

Mộ Tình liếc xéo y: "Huynh có lẩn hay không? Tại sao người thu tay trước không phải là hắn? Vạn nhất ta thu xong hắn lại không thu thì làm thế nào?"

Giữa thần quan và quỷ, Phong Tín tự nhiên sẽ đứng về phía thần quan: "Nhiều nhất là hai bên cùng thu tay lại."

Hoa Thành một bước cũng không nhường: "Mơ tưởng hảo huyềnn."

Mắt thấy hai bên không chịu lui bước, Tạ Liên bèn nắm cánh tay Mộ Tình, ôn thanh nói: "Mộ Tình a, để xuống đi, dẫu sao, ban đầu là đệ động thủ trước a, cho nên đệ buông xuống trước, được chứ? Coi như nể mặt mũi ta? Ta bảo đảm đệ buông tay Tam Lang cũng nhất định tuân thủ cam kết."

Mặc dù Mộ Tình không muốn chịu phục, nhưng giằng co đã lâu như vậy rồi, bèn chậm rãi rút tay, lần nữa trở lại đường đi. Đến đây, dây cung căng cuối cùng cũng được nới lỏng, Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm. Vừa vặn phía trước là một lối rẽ, y hỏi Hoa Thành: "Lần này đệ cảm thấy nên đi bên nào?"

Hoa Thành tùy tiện chọn một con đường: "Bên này đi."

Phong Tín cùng Mộ Tình đi theo sau bọn họ, trong lúc rảnh rỗi tựa hồ lại muốn bóp, Mộ Tình hỏi: "Hai người chọn thế nào? Tại sao lại đi bên này?"

Hai người trước mặt đáp: "Tùy tiện chọn."

Phong Tín cau mày nói: "Làm sao có thể tùy tiện chọn? Tốt nhất là đừng đi mò, coi chừng lại bị rơi xuống hố."

Hoa Thành mỉm cười nói: "Coi như rơi xuống hố, thì ta cũng có biện pháp mang điện hạ ra ngoài. Các người có thể đi cùng, không thì thôi. Bất quá nói thật nhé, ta không muốn đi cứu các người lần nữa đâu."

"Người...!"

Hoa Thành nói chuyện chính là như vậy, dù trên mặt mang nụ cười tao nhã lễ phép, nhưng nụ cười này hết sức giả tạo, cười càng giả ngữ khí càng có thể làm người khác tức chết. Phong Tín tức đến nổi chống mạnh cây cung xuống đất. Tạ Liên biết hắn sẽ không động thủ, nói: "Xin lỗi Phong

Tín nha. Bất quá trước mắt lại xảy ra tình huống như vậy, đi bên phải hay bên trái cũng không có khác mấy."

Hoa Thành cười ha ha nói: "Đáng sợ ghê, đáng sợ ghê. Xem ra, ta phải tránh xa một chút r ồi." Vừa nói vừa nhấc lông mày với Tạ Liên, quả nhiên tránh ra xa thật. Tạ Liên biết hẳn bất quá chỉ muốn tránh xa hai người phía sau thôi, cười lắc đầu một cái, đang muốn đi theo, đột nhiên Mộ Tình kéo y lại. Tạ Liên quay đầu, kỳ quái hỏi: "Mộ Tình hả? Có chuyện gì không?"

Ai ngờ, Mộ Tình một câu không đáp, liền kéo Tạ Liên chạy sang một con đường khác, quát lên: "Động thủ!"

Hoa Thành đi phía trước cảm thấy không đúng, quay đầu nhìn lại. Mà Phong Tín ban nãy đã đánh một quyền lên trên vách đá, mấy khối đá lớn ào ào đổ xuống, bịt lại lối đi. Hai người nhanh chóng tiến lên, trong nháy mắt đã tung ra hơn năm mươi tám phù dính lên đá. Xong xuôi, giữa Hoa Thành và ba người bị ngăn cách bởi một lớp đá.

Thì ra, ban nãy hai người bọn họ ở phía sau không phải tranh cãi, mà là thương lượng xong r ồi đột nhiên tập kích! Tạ Liên kinh ngạc hỏi: "Hai đệ muốn làm gì?"

Y giãy ra đang muốn đi lên xem Hoa Thành ở bên ngoài, nhưng Phong Tín lại quấn y một h ồi, sau cùng Mộ Tình mỗi người một tay kéo bỏ chạy, vừa chạy vừa nói: "Đi nhanh lên! Phù kia không giữ được bao lâu đâu!"

Mộ Tình trách mắng: "Huynh còn dám hỏi! Trên người hắn có điểm kì lạ huynh không thấy sao? !"

Tạ Liên hỏi ngược lại: "Kì lạ ở chỗ nào?"

Mộ Tình nói: "Huynh đúng là khờ thật mà, cả người hắn viết to hai chữ "KÌ LẠ", có mù mới không nhìn thấy!"

Phong Tín hét: "Đừng nói nữa chạy mau! ! Mẹ nó hình như Tử Linh điệp đang đuổi theo!"

Mộ Tình quát lên: "Chặn cửa hang đi!"

Phong Tín một đường vừa chạy vừa đánh, vài cửa hang đã bị hấn đánh rớt tảng đá bịt kín lại. Hai người kéo Tạ Liên chạy qua hành lang vòng vào như chín khúc ruột, Tạ Liên suýt chóng mặt tới mức hôn mê, vội hô: "Dừng lại! Dừng lại!"

Chạy thêm một đoạn dài, hai người kia mới dừng lại thở hổn hển. Thừa dịp này, Tạ Liên nói: "Không phải chứ, hai người bọn đệ, rốt cuộc tại sao lại đột nhiên kéo ta chạy? Hai đệ phát hiện ra gì sao?"

Phong Tín hai tay chống đầu gối thở mạnh: "Huynh bảo hấn, nói tiếp cho huynh đi!"

Mộ Tình đứng thẳng lưng lên, nghiêm túc nói với Tạ Liên: "Rõ ràng như vậy mà huynh vẫn không phát hiện ra sao? Hạt châu! Hạt châu kia huynh có nhớ không?"

Tạ Liên: "Hạt châu gì?"

Mộ Tình chậm rãi nói từng câu từng chữ: "Trong lễ diễu hành Thượng Nguyên Tế Thiên, đờmà Duyệt Thần Võ Giả dùng, có bông tai hạt châu đỏ sẫm, mà huynh lúc ấy, thất lạc mất một hạt!"

"..."

Tạ Liên mãi không nhớ nổi, sờ sờ vành tai, mê mang nói: "Lúc ấy bông tai của ta là hạt châu đỏ sao? Ta từng làm mất sao?"

Khóe miệng Mộ Tình giật giật, cả giận nói: "Hai người lúc ấy còn đồ cho ta trộm hạt châu, tại sao lại không nhớ chứ hả?"

Tạ Liên nói: "Dẫu sao cũng đã tám trăm năm..." Phong Tín thì lại phản bác: "Người đừng có nói bậy, ai đồ oan bảo người trộm, là chính bản thân người nghi thần nghi quỷ!"

Tạ Liên vung vung tay: "Im lặng im lặng nào. Hai đệ đột nhiên nói với ta hạt châu kia làm gì?"

Mộ Tình nói: "Bởi vì hạt châu kia đã tìm được! Hạt châu đỏ Hoa Thành buộc trên tóc, huynh thấy không?"

Tạ Liên tròn tròn mắt: "Ý đệ muốn nói là... ?"

Mộ Tình chắc chắn như đinh đóng cột: " Đúng vậy !"

"..."

Hóa ra lúc này thần sắc Mộ Tình khác thường là vì cái này. Tạ Liên nói: "Tại sao hạt châu kia lại ở chỗ đệ ấy? Mộ Tình đệ xác nhận nhớ không lầm chứ?"

Mộ Tình xen lời y: "Hạt châu kia ta tìm ròng rã suốt một năm, sau đó cũng vẫn tìm. Ai nhớ lầm chứ ta thì không!"

Tạ Liên hai tay lung lay áo, suy nghĩ một chút, nhíu mày nói: "Ta vẫn cảm thấy đệ có khả năng nhìn nhầm. Hạt châu kia không có lý do ở trên tay Tam Lang a? Hồng châu chất lượng tốt đều không phải như nhau à. Hơn nữa từ trước tới nay Tam Lang vẫn luôn thích thu thập kỳ trân dị bảo, đệ ấy có tận mấy ngàn đồ cổ lận."

Mộ Tình gạt đầu một cái rồi nói: "Được, được. Huynh cảm thấy ta nhìn nhầm đúng không? Vậy được, huynh xem cái này đi."

Hắn đứng bên cạnh một tượng thần, vừa nói, vừa kéo khăn che mặt xuống: "Vậy huynh mau nhìn xem đây là cái gì, lần này chắc chắn không phải nhầm rồi!"

Cái khăn che mặt bị rút xuống, Tạ Liên quét mắt nhìn một cái, hai đồng tử bỗng nhiên co rúc lại.

Khuôn mặt tượng thần kia, không hề có điểm nào quái dị. Đó là một vị nam tử trẻ tuổi, mặt mũi ôn hòa, thần thái phấn chấn. Nhưng mà, thời điểm

Tạ Liên nhìn thấy gương mặt này, da đầu lại tê dại.

Có thể không dọa người hay sao? Gương mặt đó, cùng với gương mặt của Tạ Liên căn bản là cùng một khuôn khắc ra!

Đối mặt với một tượng thần giống hệt mình, tựa như là đang soi gương vậy, ngay cả nụ cười hiên lành tinh khiết bỗng chốc trở nên vô cùng quỷ dị. Tạ Liên da đầu không khỏi tê lên từng trận: "Cái này ..."

Mộ Tình lãnh đạm nói: "Như vậy huynh còn muốn nói là nhìn nhầm sao?"

Tạ Liên khó khăn lắm mới buông được một câu: "... Tại sao nơi này lại có một tượng thần giống ta vậy?"

Mộ Tình lại nói: "Một thôi á? Không chỉ thế đâu. Huynh xem này..."

Vừa nói, hắn vừa kéo khăn che mặt của một tượng thần khác. Mà gương mặt này, rõ ràng giống y đúc gương mặt Tạ Liên!

Liên tiếp rút xuống năm, sáu cái khăn che mặt, không ngờ tất cả đều giống hệt nhau!

Mộ Tình nói: "Nơi này đích xác là một hang vạn thần, nhưng thực chất, cũng chỉ cung phụng một vị thần."

Tất cả đều là y!

Bốn phương tám hướng đều là khuôn mặt của mình, Tạ Liên tựa như sa vào huyền cảnh mê ảo quỷ dị. Đầu óc choáng váng nửa ngày, y chợt nhớ tới một chuyện: "Chờ một chút, Mộ Tình. Trước đó đệ không hề biết những tượng thần này đúng không? Lúc này đệ muốn rút khăn che mặt, không phải là bị đệ ấy ngăn cản sao?"

Mộ Tình hừ nói: "Ta căn bản không cần nhìn những khuôn mặt kia, cũng biết khắc huynh."

Tạ Liên hỏi: "Vậy sao đệ biết?"

Mộ Tình đem một đồng khăn che mặt vò thành một cục vút xuống đất, gân xanh trên trán hiện lên: "Biết cái gì? Bởi vì năm đó tất cả y phục, phổi sức, sinh hoạt thường ngày của huynh đều là ta phụ trách. Ta giặt rũ may vá cho huynh, mỗi một bộ y phục đều không có cái thứ hai trên đời, những bức tượng đá này hẳn khắc quá cẩn thận, cái gì cũng khắc, hoàn toàn giống y như đúc, ta đương nhiên vừa nhìn quần áo liền biết là ai!"

"..." Tạ Liên che trán, bắt đầu nhớ lại biểu hiện kì lạ của Hoa Thành trước đó. Một bên Phong Tín thêm lời: "Hắn không để cho chúng ta nhìn những tượng thần này, hẳn là hắn biết rõ điểm cổ quái là gì. Chỉ sợ ngay cả tuyết lở hay vô tình rơi xuống hồ cũng là giờ trò, hẳn chắc chắn biết đây là đâu."

Mộ Tình liền nói: "Há chỉ như vậy, nói không chừng hắn vút chúng ta xuống hồ mạng nhện. Là muốn giết chết chúng ta."

Tạ Liên nói: "Nhưng mà... Những tượng thần này rốt cuộc xảy ra chuyện gì"

Nhìn kỹ, mỗi một vị tượng thần đều trông rất sống động, từ những chi tiết nhỏ, đều thật đến mức dọa người, có thể tưởng tượng được, người điêu khắc đã phải quan sát tỉ mỉ nhường nào. Tạ Liên có thể dám chắc, ngay cả kiệt tác trong tay thợ thủ công nổi danh nhất Tiên Lạc thời đó, cũng chưa đạt tới mức này. Tựa như người điêu khắc trong đời chỉ nghĩ tới người này, trong mắt chỉ nhìn thấy người này.

Ba người bị bao vây ở giữa ngàn vạn tượng thần có khuôn mặt y hệt, Phong Tín cảm thấy phát ốm: "Nói thật... Ta con mẹ nó... giống thật đến phát sợ*... như kiểu mẹ hắn vậy."

Hơn nữa, số lượng còn nhiều như thế. Mộ Tình nói: "Ta hoài nghi những tượng thần này che giấu tà thuật, phá hủy trước rồi nói." Hắn nói xong liền trở tay đánh xuống, Tạ Liên suy nghĩ một chút rồi ngăn lại: "Dừng lại!"

Mộ Tình nhìn y: "Huynh chắc chắn chứ? Tà thuật này nói không chừng là nhắm vào huynh."

Tạ Liên suy nghĩ một chút rồi nói: "Trước tiên đừng manh động. Ta cảm thấy tà thuật khả năng bị trúng rất nhỏ."

Phong Tín nói: "Ta lại thấy rất lớn. Mẹ nó ta thao... Huynh không sợ những thứ đó này sao?"

Mộ Tình cùng Tạ Liên đối mặt, hỏi: "Căn cứ vào cái gì?"

Tạ Liên lắc đầu một cái, đáp: "Không có căn cứ. Chỉ là, những tượng thần này khắc rất dụng tâm, không hiểu rõ lẽ nên phá hủy, ta sợ người khắc tượng sẽ rất tiếc nuối." Dừng một chút, lại nói, "Tam Lang... Có thể giấu điểm ta chuyện gì, có đi đâu, ta nghĩ lại rồi, ít nhất đối với ta nó không có hại."

Mộ Tình thật khó mà tin nổi: "... Huynh có phải bị hấn đầu độc tâm trí hay không vậy, ta nghĩ dù hấn có đem hai chữ 'khả nghi' này đến trước mặt huynh thì huynh vẫn không đọc được đi."

Hai người bên này đang nói chuyện, bên kia Phong Tín tựa như gặp đại địch, hô to: "Cẩn thận!"

Tạ Liên và Mộ Tình chợt cảnh giác: "Sao vậy?"

Phong Tín nói: "Tờ nhện kia lại tới nữa rồi!"

Quả nhiên, ngọn lửa từ trong lòng bàn tay thấp sáng lên vách đá, trên đó tờ trắng bám vào chằng chịt, ba người đều thần nghĩ không ổn, sợ lại phải ác đấu một trận. Ai ngờ, những tờ trắng này không có hung hăng như ban nãy, chỉ nằm bất động không công kích, giống như dây thường xuân vậy. Ba người đợi một lát, Tạ Liên nói: "Những sợi tơ này, thật giống như không còn sống."

Phong Tín nói: "Không sống thì dùng làm gì?"

Tạ Liên trong lòng có tính toán, đi lên phía trước kiểm tra, lúc này mới xác nhận: "Bọn chúng đang che món đồ gì đó."

Ba người đi tới trước vách đá, Tạ Liên thử kéo rách một mảnh tơ trắng. Tơ này quả nhiên hết sức bền chặt, xé không dễ, nhưng cũng không phải không kéo rách được.

Cái khăn che mặt giấu mặt mũi tượng thần, vậy còn trên vách đá, thì sẽ che giấu cái gì?

Hai người khác cũng gia nhập vào đội ngũ xé mạng nhện, ba người chia ra phụ trách ba khu vực khác nhau, không lâu sau, bên Tạ Liên lộ ra một vách đá. Y kêu lên: "Là bích họa!"

Trên vách đá, bị từng lớp mạng nhện che kín, là mảng bích họa lớn. Đường nét chẳng chịt uốn lượn, màu sắc cùng con người, chia làm rất nhiều mảng nhỏ, nét vẽ rất khác nhau, có thô lỗ, có xinh đẹp, có tinh xảo, có quỷ dị. Nhìn một hồi, Tạ Liên nói: "... Đây chắc là đệ ấy vẽ."

Mộ Tình nói: "Hắn? Hoa Thành? Huynh có thể chắc chắn chứ?"

Tạ Liên nhẹ giọng trả lời: "Có thể. Phía trên có chữ viết, nét chữ là của đệ ấy."

Y chỉ chỉ một người tí hon đỏ ngòm trên tường, bên cạnh viết một đồng chữ lung ta lung tung, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, tựa như là viết lúc thần chí không tỉnh hoặc là thống khổ phát tiết. Bằng chữ viết đại khái có thể đoán ra, người tí hon này chính là Hoa Thành tự vẽ mình, chỉ là không biết vì sao, hắn lại vẽ bản thân cực kì xấu xí. Phong Tín nhìn một cái, không nhận được chê bai: "Chữ này... Xấu mù mắt ta. Ta dám khẳng định ta còn viết đẹp hơn hắn."

Nếu so chữ xấu với Phong Tín, vậy thì chỉ có thể nói xấu hết thuốc chữa. Tạ Liên hoa hết cả mắt, căn bản không biết xem ở đâu, nhưng một khi xác nhận đây là bút tích của Hoa Thành, tựa như đột nhiên phát hiện ra một bảo tàng khổng lồ, đầu ngón tay có chút hơi run run. Lúc này, Mộ Tình đứng cách đó không xa tựa hồ phát hiện ra cái gì: "... Điện hạ, mau tới đây. Mau tới đây nhìn!"

Tạ Liên lúc này mới lấy lại tinh thần: "Chuyện gì?"

Phong Tín cùng Mộ Tình đã nói không ra lời, chỉ chỉ một bức họa trên tường cho y nhìn. Bức họa kia cũng có thể coi là một bức lớn, chính giữa vẽ một tường thành, phía dưới là một biển người, ôm lấy một đài cao hoa lệ. Đường nét đơn giản, phác họa vài đường, nhưng bắt hình cực chính xác.

Mộ Tình chỉ vào giữa bức hình, run giọng nói: "Thì ra... Đúng... Là hấn sao?"

Tạ Liên cũng nhìn chăm chăm nơi đó.

Toàn bộ hình ảnh là đều không có màu, trong hình duy chỉ có hai nhân vật được tô điểm. Phía dưới là một người tí hon khác, toàn thân màu trắng, tựa như quanh thân đều phát ra ánh sáng, ngẩng đầu nhìn lên trời, đưa hai tay ra, đang muốn tiếp lấy một người tí hon khác rớt từ trên thành xuống.

Mà người tí hon kia, cả người một màu đỏ.

Mộ Tình lầm bầm: "... Là hấn sao? Là hấn sao? Đứa bé rớt xuống trên đường Thượng Nguyên tế Thiên? Thế nào lại là hấn? Lại? Huyết Vũ Thám Hoa? Là hấn? ? ?"

Phong Tín điên cuồng vỗ vào người bọn họ, ngón tay chỉ sang bên cạnh nói: "Phía sau còn có!"

Tạ Liên đi tới, chỉ thấy trên một bức họa khác, là một ngôi miếu nhỏ tan hoang, trên bàn thờ có một tượng thần, quanh thân cũng tỏa ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt, một tay cầm trường kiếm, một tay kia cầm chiếc dù đỏ, đưa về phía dưới. Mà phía dưới có một người tí hon xấu xí toàn thân đỏ như máu, cũng dùng hai tay nâng một bó hoa nhỏ, dâng tặng cho tượng thần.

Tạ Liên lập tức cảm thấy đầu có chút đau, một tay đè hai huyệt thái dương đang đập thình thịch, tiếp tục nhìn xuống.

Xuống bức phía dưới, miêu tả giống như chiến trường. Từng nhóm binh sĩ đứng chờ lệnh xuất phát, trong trong không trung có một người mặc y phục trắng bay lơ lửng, tay cầm trường kiếm, thần uy凛冽. Mà phía

dưới ô ép trong quân đội cũng có một người màu đỏ, ngựa đầu lên trời nhìn người kia.

Tạ Liên đang nhìn xuất thần, bỗng thanh âm khó có thể tin của Phong Tín vang lên: "Lại màu đỏ, đầu là một người đúng không? Đầu là hắc? Đầu là Hoa Thành? Ta con mẹ nó... Hắc một mực đi theo huynh a?!"

Trên mặt Mộ Tình cũng tràn vẻ không thể tưởng tượng nổi: "Không chỉ có đi theo đầu, hắc còn nhìn chăm chăm. Nhìn từng li từng tí mà xem, nơi nào cũng có hắc! hai người mau nhìn, nơi này còn có phố lớn, rừng sâu, đây là cái gì? Cái sườn núi? Trời ơi... Những tượng thần kia sẽ không phải một tay hắc khắc chứ?!"

Phong Tín nhìn xong rợn cả tóc gáy: "Ta con mẹ nó... Đây là người nào a? Từ hơn 800 năm trước đã nhìn chăm chăm vào huynh?! Tận hôm nay vẫn còn đi theo huynh? Ta thao! Thật là quá kinh khủng! Hắc trúng tà đi? Hắc muốn làm gì a? Tín đồ căn bản sẽ không làm đến nước này, hắc rốt cuộc muốn làm gì?!"

Mộ Tình nói: "Có âm mưu... Nhất định có âm mưu! Mau tiếp tục nhìn, nhất định có thể ở nơi này tìm ra đầu mối!"

Tạ Liên đã bị chấn động đến mức bối rối.

Y nhìn kĩ người tí hon màu đỏ trên tường, còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy rất nhiều thứ ủa về, những kí ức trôi qua dồn dập hỗn tạp tranh nhau chen lấn vào trong đầu, ngay cả hô hấp cũng sắp không theo kịp. Lúc này, lại nghe thấy hai người bên kia kêu to. Tạ Liên giật mình một cái: "Làm sao?"

Phong Tín cùng Mộ Tình đứng chôn chân trước vách đá, tựa hồ nhìn thấy thứ gì ghê gớm lắm. Vừa thấy y đi tới, Phong Tín liền vội vàng đẩy y trở về "Ta thao, đừng xem!"

Tạ Liên: "Làm sao vậy? Món đồ gì? Tại sao ta không thể nhìn?"

Mộ Tình sắc mặt cũng biến thành màu đen, nói: "... Đừng xem. Không có gì đẹp mắt, mau mau chạy!"

Hai người mỗi người nắm một cánh tay y, một đường lao nhanh. Tạ Liên bị bọn họ kéo, vội hô: "Hai đệ làm gì a? Ta còn chưa xem xong bích họa kia đâu? !"

Phong Tín vừa chạy vừa mắng: "Không cần nhìn! Thứ đó không thể nhìn! Ta thao thao thao ! Thật sự mẹ nó chưa từng thấy chuyện nào như vậy! Hạng người như vậy! ! !"

Tạ Liên chẳng hiểu ra sao: "Đệ chưa từng thấy cái gì? Tam Lang làm sao?"

Mộ Tình trách mắng: "Còn gọi Tam Lang cái gì, chó kêu nữa! Chạy còn không kịp! Huynh sau này đừng có tới gần hắn, hắn không bình thường, hắn có bệnh a, hắn là một tên điên! ! !"

Tạ Liên thật sự nghe không nổi nữa: "Hai đệ sao phải mắng đệ ấy? Không, ta nói này, mọi người ai cũng có chỗ bất bình thường như nhau thôi?"

Phong Tín hét: "Đừng hỏi nữa! Huynh không hiểu! Hắn không hề giống chúng ta! Hắn điên rồi! Hắn, hắn đối với huynh... Đối với huynh..."

Tạ Liên nói: "Đối với ta làm sao? Phiền đệ buông ta ra, để cho ta trở về tự nhìn được không?"

Một người muốn về, hai người muốn kéo, ba người giằng co không ngừng nghỉ, bỗng nhiên phía trước突然出现 một thanh âm lạnh lùng: "Ta không phải đã nói, đến địa bàn người khác thì không nên lộn xộn sao."

Ba người đều cứng đờ, quay đầu nhìn lại. Phía trước là một thân ảnh hồng y đứng thẳng, Hoa Thành đang tựa vào trên vách đá, ngăn cản đường đi của bọn họ, mỉm cười nói: "Nếu không, xảy ra chuyện gì, ta cũng khó mà nói chắc được đâu."

Mặc dù hắn đang cười, nhưng trong ánh mắt lại không có nửa ý cười, ngược lại âm u đen kịt. Hắn ôm một cánh tay, một cái tay còn lại thì đang đùa bỡn thứ gì đó.

Đó chính là San Hô châu đỏ sẫm buộc trên tóc. San hô uyển chuyển lưu quang màu đỏ, cùng với duyên kết trên ngón tay trắng nhợt, thật sự rực rỡ chói mắt.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

176

CHƯƠNG 176: HANG VẠN THẦN HIỆN HÌNH DÁNG VẠN THẦN

Mấy chục tấm phù chú với hàng nghìn tảng đá chất chồng kia, cũng chẳng có cách nào ngăn hẳn lại!

Phong Tín với Mộ Tình phản ứng cực nhanh, Phong Tín bắn ra vài mũi tên, Mộ Tình bỏ ra một đao xé gió, sau khi công kích, liền kéo Tạ Liên cùng nhau nhấc chân chạy. Phong Tín giở lại bài cũ, vừa đánh rơi thật nhiều tảng đá xuống, vừa mở miệng nói: "Con mẹ nó! Hắn làm sao tìm đến nơi này nhanh như vậy?"

Mộ Tình mở lời: "Ta biết chắc? ! ... A! Đúng rồi! Chỉ đỏ! Chỉ đỏ! Trên tay hắn còn có một sợi nối liền với sợi này! !"

Hai người vừa thông suốt, đồng loạt cầm tay Tạ Liên. Tạ Liên làm sao để bọn họ thuận lợi cho được, tay kia che lại sợi chỉ đỏ của mình, nói: "Không được!"

Phong Tín nói: "Thái tử điện hạ, huynh còn buộc chỉ đỏ này hắn sẽ tìm được, nếu không muốn bị hắn đuổi theo thì bắt buộc phải cởi ra!"

Nhưng mà Tạ Liên lại khẳng khái nắm tay mình, nói: "Đệ ấy đuổi theo cũng có cần sợ hãi đâu nha? Ta... muốn đi hỏi đệ ấy rõ ràng."

Mộ Tình tròn tròn mắt: "Huynh còn muốn đi hỏi hắn ư? Ta nhìn huynh như vậy chắc đến lúc bị ăn sạch sành sanh xong rồi mới biết hắn lợi hại không chừng."

Tạ Liên nói: "Đệ ấy vốn dĩ là rất lợi hại mà? Hai đệ không chịu nói cho ta bức tranh kia là gì, vậy mà lại muốn ta không được đến gần Tam Lang,

đây hoàn toàn không có cách nào thuyết phục được ta."

Mộ Tình nói: "Hắn là Quỷ Vương, hành động quỷ dị. Không cần ai nói, người bình thường chỉ thấy được những điều này là biết phải tránh xa rồi cơ mà?"

Tạ Liên giơ hai ngón tay, nói: "Cho các đệ hai lựa chọn: Một là để ta quay lại hỏi rõ đệ ấy, hai là cho ta đi nhìn bức bích họa kia."

Phong Tín với Mộ Tình tựa như nhớ đến một điều đáng sợ gì đó, một người khoé môi giật giật, một người chân mày kinh hoàng, chặn trước người y, trầm miệng một lời: "Cả hai đều không được!"

Vậy nên, Tạ Liên vén tay áo, nói: "Nói chuyện không được, vậy nên vén tay áo lên, nói: " Hai đệ ai đánh trước, hay là cả hai lên luôn?"

Mộ Tình bảo Phong Tín: "Người lên trước!" Dứt lời lui qua một bên.

Phong Tín nhìn qua cũng không phải là nắm chắc được sẽ đánh thắng Tạ Liên, nhưng vì muốn cứu người đã mất trí, chẳng thềm đếm xỉa, tay nắm chặt cung, nói: "Được! Thái tử điện hạ, đắc tội rồi!"

Tạ Liên cũng nói: "Lại đây đi..."

Ai ngờ, lời khách sáo mở đầu theo thông lệ còn chưa dứt, ngực nóng lên, sau lưng có tiếng người quát: "Đứng yên, không nói chuyện!" Cả người y liền đông thành một khối thiết bản.

Không những vậy, mà đến một âm thanh từ miệng cũng chẳng cách nào phát ra!

Mộ Tình từ phía sau xuất hiện, nói với Phong Tín: "Lôi huynh ấy đi đi. Phù chú này có thể tạm thời để huynh ấy bất động một lúc, nhưng cũng không được bao lâu."

Phong Tín hơi ngạc nhiên: "Người vì sao lại đánh lén huynh ấy? Không phải nói đấu một chọi một ư?"

Tạ Liên không hề nghĩ đến, Mộ Tình sẽ lập tức lật lọng. Nếu không phải y đối với hai thuộc hạ ngày xưa này hết lòng tín nhiệm, cũng không dễ trúng chiêu như vậy.

Mộ Tình nói: "Hiện tại nào có thời gian cho người một chọi một, huynh ấy cố ý, nhìn là biết chắc chắn muốn kéo dài thời gian chờ Hoa Thành đuổi kịp. Người không nhìn ra bộ dạng huynh ấy thế nào ư? Chẳng khác gì bị quỷ ám, người bây giờ nói cái gì huynh ấy cũng đều không hiểu. Nói không chừng Hoa Thành gặp mặt tùy tiện đổ điện hạ vài câu, nói chút chuyện hoang đường liền tin luôn, giống như bị holly tinh mê hoặc tâm trí."

Phong Tín suy nghĩ một lát, cảm thấy hắn nói rất có lý, thở dài một hơi: "Điện hạ, không phải chúng ta cố ý lừa gạt huynh, mà là hắn đối với huynh... Cực kỳ khó nói, không nói thành lời nổi! Huynh cứ đi theo chúng ta thôi."

Mộ Tình cũng nói: "Đi thôi."

Câu này của Mộ Tình, không phải là đề nghị, mà là mệnh lệnh. Lúc này hắn vỗ lưng Tạ Liên, tất nhiên trước đó đã dùng máu tươi của mình vẽ ra tòng mệnh phù. Tòng mệnh phù có khả năng khiến người bị trúng chiêu làm theo lời người thực hiện, nhưng mà, thật ra chỉ có thể thực hiện mấy mệnh lệnh đơn giản mà thôi, ví dụ như: Không nói chuyện, đi theo, đứng yên, chạy nhanh,... đại loại như vậy, mệnh lệnh phức tạp hơn một chút thì khó mà thi hành, không có cách nào mê muội tâm trí con người. Chỉ có loại quỷ quái như Cẩm Y Tiên mới làm đến được trình độ đó.

Hai người mang Tạ Liên đang đi nhanh, bỗng nhiên bị một đồng đá vụn chặn đường đi. Phong Tín nhìn đường bị chặn, nói: "Sao lại có tảng đá chặn ở đây? Không thể đi tiếp nữa?"

Mộ Tình: "Tảng đá này không phải là người đánh rơi à? Còn hỏi ta làm gì."

Phong Tín hoài nghi: "Những người dẫn đường mà? Người dẫn đường kiêu gì thế, chỗ này ban đầu chúng ta đã đến rồi, có sao lại vòng trở về?"

Mộ Tình lập tức phủ nhận hoài nghi: "Chê cười, ta làm sao có thể không nhận ra con đường này, còn ta dẫn đường hay không ư? Chúng ta vừa rồi chẳng phải đều chạy đi chạy lại ở đây sao?"

Mắt thấy lại sắp cãi vã, Phong Tín khoanh tay thoả hiệp: "Được rồi, không rảnh cùng người nói nhảm, đào đá ra ngoài!"

Hoa Thành đuổi theo sau bọn họ, cho nên chỉ có thể đi về phía trước, không thể lui về phía sau, nếu không có khả năng cao là sẽ phải chạm mặt. Chặn đường thì dễ mở đường thì khó, hai người để cho Tạ Liên ngoan ngoãn đứng ở một góc nhỏ, Phong Tín tay nắm loạn xạ một hũ, Mộ Tình trán nổi gân xanh dùng trường đao hùng phong hiển hách của mình mà phá nát tảng đá kia, sau ba lần liên đào thông con đường này, đá bay cuồn cuộn, tro bụi tứ tung, đang định gọi Tạ Liên qua, ai ngờ, sau khi bụi mù tan hết, đối diện bỗng có một thân ảnh hùng vĩ. Tạ Liên hai mắt ngay lập tức sáng rực. Đúng là Hoa Thành!

Ánh mắt của hắn lạnh lùng, đứng khoanh tay, chẳng nói lời nào. Phong Tín đứng tại chỗ kêu lên: "Người...tại sao cứ bám dai như đĩa!"

Đúng thật là bám dai như đĩa. Lúc này hắn rõ ràng bị bỏ lại phía sau, làm sao trong chớp mắt đã hiện ra trước mặt ?? Không biết hắn từ khi nào đã đứng chờ ở đây, âm thầm đợi bọn họ đào thông hết các chướng ngại vật, tự dâng mình tới cửa, chính xác là âm hồn bất tán, chẳng phải rất quý dị ư?

Phong Tín và Mộ Tình đều lui về phía sau một khoảng. Hoa Thành không hề nhìn bọn họ, ánh mắt lướt sang bên cạnh, một bước lại một bước tiến đến gần Tạ Liên. Phong Tín và Mộ Tình phản ứng kịp thời hắn đang tiến về phía ai, xoay người một chút hướng về Tạ Liên, đồng thanh: "Không được đến đó!"

Sắc mặt Hoa Thành cực kỳ âm trầm.

Nếu như là bình thường, có ai bảo Huyết Vũ Thám Hoa không được đến đó, hắn căn bản sẽ chẳng đem lời này đề vào mắt, không cười ha ha

bước đến xem mới là lạ, nhưng lần này, hấn hết như có gì đó kiêng kỵ, không dám hành động thiếu suy nghĩ, bước chân ngừng lại.

Hồi lâu, hấn mới chậm rãi nói: "Hai vị đây là muốn gì."

Giọng điệu này nghe vào tai là cực kì bình tĩnh. Phong Tín thẳng thừng nói: "Người không cần giả bộ nữa, nơi này vốn dĩ là chỗ ở của người rỗi. Chúng ta đều đã thấy những bức tượng thần ở đây, còn có những bức tranh người vẽ, chúng ta đều thấy hết rồi!"

Hoa Thành vốn nghiêng người chặn trước mặt bọn họ, nghe thế, tay chấp sau lưng hơi hơi rút lại, tựa như có hai ngón tay đang mất tự nhiên mà co rút.

"..."

Hấn hơi cúi đầu, thanh âm nhàn nhạt hỏi: "Điện hạ, huynh cũng thấy sao?"

Một câu này hạ xuống cực thấp, mặc dù giọng nghe vẫn không hề có chút rung động gì, nhưng thanh âm khàn khàn, rõ ràng là vô cùng khác thường. Tạ Liên nghĩ thầm: "Không thấy!"

Trên thực tế, y cũng không thấy bao nhiêu, nhưng ngay giờ phút này, Tạ Liên không cử động được, cũng không thể nói, chỉ đành đành hoàng dựa vào góc vách đá, giống như nấp ở phía sau hai người, không dám đi ra đối mặt với Hoa Thành, cũng không muốn nói chuyện với hấn. Phong Tín kéo căng dây cung, đáp: "Không sai. Tâm tư của người là cái gì... chúng ta đều rõ. "Thỉnh người là Quý Vương, nếu như còn có lòng tự trọng, thì đừng dây dưa với thái tử điện hạ nữa."

Tâm tình Tạ Liên giờ khắc này giống như một gian nhà lá đang bị thiêu cháy, khói bốc lên cuộn cuộn. Hoa Thành hấn phải phát hiện điểm kì lạ của y đi? Tạ Liên chỉ mong hấn có thể hỏi mình một câu, cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng Hoa Thành giống như hoàn toàn không có tâm tư quan sát những đi đâu này, lạnh lùng nói: "Không được đến gần điện hạ nữa? Hai

người các người, dùng thân phận với tư cách gì để nói với ta những lời này?"

Không thèm chờ bọn họ trả lời, Hoa Thành chợt nâng mí mắt lên, nói: "Các người không có quyền nhắc nhở ta, nếu muốn tiếp tục thì tính thêm các người một món nợ vậy!"

Vừa dứt lời, vô số ngân điệp rít gào hướng về phía hai người kia!

Đối mặt với thế tiến công như vũ bão, lựa chọn duy nhất là tạo nên một lá chắn. Phong Tín với Mộ Tình cùng kêu lên : "Hộ thuẫn*!"

Hộ thuẫn: Lá chắn

Diệp vũ bị hộ thuẫn vô hình chặn lại, ở trong không khí hoá thành ánh sáng bạc, nhưng nhanh chóng lại kết thành ngân điệp mới, lần nữa bay đến, không ngừng không nghỉ. Bọn họ một bên ngăn cản, một bên lùi về phía sau, Hoa Thành thì từng bước từng bước vững vàng tiến lại gần. Tóc đen của hắn vì đang ở nơi pháp trường cuồn phong loạn vũ mà bay tán loạn, đáy mắt đọng đầy tức giận và lệ khí, dưới ánh sáng rõ như ban ngày ngân điệp, nhìn không sót một chút gì. Cứ thủ một cách bị động như vậy cũng không phải là ý hay, Phong Tín và Mộ Tình liếc mắt nhìn nhau, quyết định chủ động tiến đánh, cầm hộ thuẫn xông đến, mỗi người lấy ra binh khí. Ba người trong hang đá không được rộng rãi lắm mà đánh nhau. Phong Tín đối phó với Tử Linh Diệp, Mộ Tình thì chống chọi Hoa Thành. Hoa Thành đưa tay lên, tay trái liền xuất hiện loan đao Ách Mệnh, ngay chính diện nghênh kích!

Tạ Liên đây là lần đầu tiên nhìn thấy Ách Mệnh đánh nhau thật sự. Loan đao thon dài, lãnh diễm tàn sát, ngân quang đoạt mệnh - quả nhiên là một yêu đao tà khí tràn đầy, không thương không gầy!

Cuộc chiến này thật sự xuất sắc cực điểm. Hoa Thành lấy một chọi hai cũng không bị rơi xuống thế hạ phong, hắn nín thở ngưng thần, không lâu sau đó, Loan đao Ách Mệnh vung lên một cái, đem trường đao trăm mã của Mộ Tình chém bay vào vách đá. Mặc dù tay Mộ Tình còn nắm lấy cán đao, nhưng vẫn không sao rút ra được. Hắn kinh ngạc, mà Hoa Thành đã dấm

một quyển lên cầm hấn, trực tiếp đánh cả người hấn bay lên, cán đao cuối cùng vẫn rời tay. Bên kia, mưa tiễn của Phong Tín cũng bị đôi cánh sắc bén của Tử Linh Diệp cắt đứt, cuối cùng là vì số lượng quá lớn, không cách nào ứng phó được!

Thắng bại đã định, trong vách đá bỗng hiện ra hằng hà sa số sợi tơ, bọc bọc họ thành hai cái kén trắng lớn, càng tránh né càng dây dưa, càng giãy dụa càng chặt. Mộ Tình vừa kéo mấy sợi tơ, vừa nói: "Quả nhiên là người ném chúng ta vào hố tuyết!"

Phong Tín nói: "Đây không phải tơ nhện! Đây là...!"

Tạ Liên cũng hiểu rõ. Là sợi kén!

Một bước trước khi phá kén thành bướm, là hóa thành con nhộng, những tơ nhện quý dị kia đều là do Hoa Thành tạo nên, nói không chừng còn liên quan rất sâu đến đàn Tử Linh Diệp hung hãn này!

Chiến cục đã định, Hoa Thành thu hồi loạn đao, mở miệng: "Ta ném các người vào là để giúp các người thoát nạn. Rốt cuộc, nếu như không phải các người trên nơi cao thiên tuyết sơn mà gào thét, chắc hẳn không có cơ hội đi vào hang vạn thần này. Không cảm ơn ta cứu mạng chó của các người sau?"

Kế hoạch của Hoa Thành ban đầu, là chờ tuyết lở qua đi, núi tuyết bình tĩnh lại liền mang Tạ Liên ra ngoài, mặc kệ Phong Tín và Mộ Tình ở nơi này. Ai ngờ hai người kia đã phá kén chui ra, bị Tạ Liên phát hiện, một loạt sự việc sau đó mới phát sinh. Nếu không, Tạ Liên không chừng thật sự một tượng thần cũng không nhìn, cùng hấn đi ra ngoài.

Nhưng hiện tại, lại biến thành tình trạng nhếch nhác nhất, tất cả bí mật đều bị xé bỏ, đưa ra ngoài ánh sáng.

Trong lòng Tạ Liên nóng như lửa đốt, nhưng thân thể vẫn phải ngoan ngoãn ngồi ở tại chỗ. Lệ khí trong mắt Hoa Thành càng lúc càng đậm, cao cao tại thượng nhìn xuống Mộ Tình, nhẹ giọng: "Xem ra, có thiên phú dùng đao là ta, chứ không phải người."

Cổ họng Mộ Tình bị mấy sợi kén quăn lấy, siết đến mặt lúc xanh lúc đỏ, khóe miệng tràn ra tia máu, miễn cưỡng nói: "Người! ... Là người... ? Thì ra là vậy, ta đã hiểu rồi..."

Phong Tín cũng cắn răng hỏi: "... Người... Đã hiểu cái gì!"

Mộ Tình nói: "Ta đã hiểu... Đã hiểu tại sao tiểu tử này luôn coi ta là kẻ thù... Người có lẽ cũng biết được lí do!"

Phong Tín thắc mắc: "Khụ... khụ khụ, lí do gì?"

Mộ Tình giọng nói căm hận: "Bởi vì hắc đế rồ! Người quên hắc vẽ gì trên bức bích họa kia ư? Hắc là nó đó... là tên lính quèn mà sau khi Thái tử điện hạ từ sườn núi trở về, bảo muốn dịu dặt, điện hạ nói đã nói, đạo pháp của hắc không tệ, thích hợp dùng đao... Khụ khụ..."

Phong Tín hỏi: "Thế thì liên quan gì đến việc hắc hận người? !"

Mộ Tình không nói lời nào. " Bịch" một tiếng, Hoa Thành dấm một quyển lên mặt hắc, nụ cười lạnh lẽo thay lời mà nói: "Bởi vì, hắc đuổi ta từ trại lính ra."

Không nghĩ đến Mộ Tình đã làm loại chuyện như vậy!

Phong Tín kinh ngạc: "... Con mẹ nó! Người tại sao phải đem hắc đuổi ra trại lính? ! Hắc đắc tội người à? !"

Mộ Tình khuôn mặt đầy máu nói: "Ta chỉ là để cho hắc quay về mà thôi, đánh giặc không phải chuyện gì tốt! Ta làm sao có thể biết hắc sẽ điên cuồng như vậy, thù dai đến tận bây giờ! ..."

Hắc chưa nói xong, lại bị hung hăng đánh một cú, " Bịch" một tiếng, cơ hồ đánh lệch mặt hắc. Hoa Thành mỉm cười, nói: "Người khi đó vì sao đuổi ta đi, cho là ta không đoán ra được ư? Hả?"

Mộ Tình mặt sáng lên. Hoa Thành lại mở miệng: "Chuyện diễn ra cho đến bây giờ, ai mới là phế vật, ai mới có thiên phú, rất rõ ràng không phải

ư?"

"..."

Mộ Tình tựa như bị đâm vào đầu, hộc ra một búng máu, từng câu từng chữ nói: "Thật may lúc đó đuổi người đi, nếu không để người trong quân đội, cho người cơ hội từ từ tiếp cận thái tử, cả ngày nhìn chăm chăm huynh ấy, trong đầu lại không biết có suy nghĩ xấu xa gì? Vậy cũng quá ghê tởm!"

Trái tim Tạ Liên chợt đau đớn căng thẳng. Mộ Tình nói xong câu đầu, Hoa Thành đã định đâm ra một cú, nhưng khi nói đến một chữ "Ghê tởm", Hoa Thành tay cứng đờ giữa không trung, mu bàn tay tái nhợt, gân xanh nổi lên, năm ngón tay nắm chặt lại, lại buông, rồi lại nắm chặt.

Hồi lâu, giọng hần lạnh lẽo, nói: "Chuyện lúc trước ta không thêm so đo với người. Người thành thật khai báo cho ta, lúc này lời các người nói trước khi tuyết lở có phải là thật không?"

Mộ Tình đột nhiên tròn mắt, liếc mắt sang phía Phong Tín. Phong Tín cũng nhìn lại, hai mắt tròn tròn.

Hai người đầu không biết nên trả lời như thế nào. Hoa Thành lạnh lùng nói: "Kiên nhẫn của ta có hạn, cho các người ba tiếng để trả lời. Một! Hai!"

Hần lại sấm rền gió cuốn như vậy. Ngay lập tức, Mộ Tình nhanh trí, quát to: "Thái tử điện hạ chạy mau! ! !"

Câu này vừa được nói ra, Tông Mệnh phù trên lưng Tạ Liên đáp lại khiến y chạy bán sống bán chết. Hoa Thành quay đầu, hai đạo kén trắng lại từ trong vách đá chui ra, cuốn lấy Tạ Liên, làm cho y chạy hai bước đã ngã xuống.

Tình hình này, thoát nhìn tựa như là y vừa rồi kinh ngạc sững sờ, hoặc là khó mà tiếp nhận, hoặc là không muốn nhúng tay chiến cuộc, bỏ mặc làm thính, rốt cuộc bây giờ quyết định chạy trốn, nhưng không thành công. Trên thực tế, y căn bản không hề nghĩ đến việc phải chạy đi!

Tay chân Tạ Liên đều bị hàng ngàn sợi kén trói chặt lại, nằm yên trên đất, tóc đen và ống tay áo trắng tán loạn. Hoa Thành chậm rãi xoay mặt qua chỗ khác, dừng h ồi lâu, vẫn là đi v ề phía y. Hắn đã vừa bước, Phong Tín không nhận được hô: "Hoa Thành!"

Hoa Thành dừng bước chân, hơi nghiêng đầu.

Phong Tín nhắm mắt nói: "Người... Người làm ơn bỏ qua cho thái tử điện hạ đi! Cuộc đời của huynh ấy vốn đã rất thảm r ồi. Người, không nên như vậy đối với..."

Hoa Thành không lên tiếng, đi đến bên người Tạ Liên, một tay đặt nơi đầu gối, một tay sau lưng y, bế lên.

Tạ Liên tựa vào cánh tay hắn , vừa vặn có thể nhìn thấy biểu tình của hai cái kén ở phía sau. Khuôn mặt Phong Tín thảm không nổi nhìn, tựa như đưa d ề vào miệng cọp, sắp bị xé r ồi thưởng thức từng miếng, quát to lên, Mộ Tình bắt đầu cố gắng dùng răng xé sợi kén kia, nhưng khổ nỗi chúng quá xảo quyệt, phí công vô ích. Hoa Thành tựa như hiểu rõ Hang vạn th ần này trong lòng bàn tay, quay tới quay lui, đã không còn nhìn thấy bóng người đâu nữa, cũng không nghe được thanh âm.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

177

CHƯƠNG 177: HANG VẠN THẦN HIỆN HÌNH DÁNG VẠN THẦN

Tạ Liên bị Hoa Thành bế trên cánh tay, hướng vào phía bên trong hang đá tối om mà đi tới. Nguồn sáng bên cạnh hai người cũng chỉ có một vài con bướm bạc đang nhảy múa. Tạ Liên không thấy rõ được biểu tình trên mặt Hoa Thành nhưng y có thể cảm giác được, lúc này cả thân thể và cánh tay Hoa Thành đều đang cứng đờ.

Từ trước tới giờ không phải Hoa Thành chưa từng ôm qua y, nhưng bây giờ y cảm thấy thật rõ ràng có thứ gì đó trước mắt không giống. Hoa Thành thậm chí cổ tay y cũng không đụng vào. Tạ Liên vẫn luôn nhìn mặt Hoa Thành, y còn dùng sức chớp mắt nhưng Hoa Thành vẫn tránh đi mắt y, cũng không cùng ánh mắt y giao tiếp. Rồi hai người đi tới một hang đá khác, trong hang đá nọ có một giường đá. Hoa Thành lập tức ôm y thả lên giường. Hắn đang muốn làm Tạ Liên nằm xuống, bỗng nhiên cảm thấy được cái gì, liền kiểm tra một chút phía sau Tạ Liên, nói: "Bọn họ hạ chú cho huynh?"

Tạ Liên vui mừng: Rất cuộc phát hiện rồi!

Thế nhưng, Hoa Thành không ngờ đến bây giờ mới cảm thấy Tạ Liên có điểm không thích hợp, cũng có thể nhìn ra hắn vừa có nhiều điều trở tay không kịp. Tạ Liên đang chờ Hoa Thành giúp y lau sạch Tòng mệnh phù, ai ngờ, Hoa Thành đưa tay ra được một nửa thì dừng lại, cuối cùng vẫn là thu tay về, yên lặng đem Tạ Liên đặt lên giường đá.

Đại khái là vì muốn Tạ Liên không lo lắng, hắn trầm giọng nói: "Điện hạ yên tâm. Ta tạm thời sẽ không giết hai tên phế vật kia. Tuy rằng ta thật sự rất muốn giết bọn chúng."

Trên giường đá kia còn trải một lớp cỏ mới, Tạ Liên nằm thẳng người trên giường mềm mại, một chút cũng không cộm. Đang lúc cực kì khó hiểu vì sao Hoa Thành không giải chú cho y, liền thấy tay Hoa Thành hướng về phía đai lưng ở hông y, tháo nút buộc. (amen thấp nển cho Thành chủ lão nhân gia)

Tạ Liên lúc này ngay cả lực phủ ngũ tạng đều bốc khói, vẫn luôn nỗ lực giãy giụa. Y cảm giác Tòng mệnh phù trên lưng kia bắt đầu mất hiệu lực, liền dùng sức giật chân mình một cái, "A" lên một tiếng. Tuy thoát nhìn giống như cá chết đột nhiên hấp hối giãy giụa nháy một chút, chỉ là phát ra kháng nghị mà không có uy hiếp nhưng Hoa Thành vẫn lập tức cứng đờ, nháy mắt liền thu tay lại: "Ta sẽ không làm gì hết!"

Dường như cảm thấy mình khẩu khí quá mức, sợ là dọa tới Tạ Liên, trong tâm Hoa Thành liền sinh ra kháng cự. Hoa Thành lui lại phía sau mấy bước, ngũ khí dần chậm lại, trầm giọng nói: "Điện hạ, ta sẽ không làm cái gì hết. Huynh... Không cần sợ hãi."

Tạ Liên liền hiểu rõ.

Hoa Thành vẫn không nắm chắc được Tạ Liên sẽ đáp lại kiểu gì, cho nên dứt khoát liền không nghe y đáp lại, vì thế không tùy tiện buông y ra.

Hắn tựa như tận lực khắc chế cái gì, lại một lần nữa nói bằng ngũ khí cam đoan: "Điện hạ, tin ta."

Một câu "Tin ta" này, so sánh với cách nói trong dĩ vãng của hắn liền cảm nhận thấy có sự thiếu chắc chắn.

Tạ Liên nghĩ không biết trả lời thế nào là tốt nhất, mà giãy giụa thì lại sợ hắn hiểu nhầm càng trầm trọng hơn nên vẫn luôn nằm im không nhúc nhích, thành thành thật thật chờ đến khi uy lực của Tòng mệnh phù qua đi. Hoa Thành thấy y không hề "chống cự" mới đi tới rồi đưa tay lên, cởi ra đai lưng Tạ Liên.

Tạ Liên thầm nghĩ: "Tam Lang?"

Tuy rằng Hoa Thành đang cởi quần áo Tạ Liên nhưng lại tận lực không đụng đến thân hình y, tốc độ không nhanh không chậm. Ban đầu là cởi xuống áo ngoài, sau đó mới là trung y. Tạ Liên đương nhiên hoàn toàn tin tưởng hẳn sẽ không làm cái việc giấu đồ bím leo, nhưng phát triển theo kiểu này thì hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của y, khiến y không khỏi trợn to hai mắt, mãi cho đến khi một con bướm bạc bay đến đậu trên đầu vai y, cảm giác ấm áp và ngứa ngáy bò lên trên đầu vai. Y dùng dư quang ở khóe mắt đảo qua mới phát giác trên vai y lúc này có chút đỏ tím cùng hơi hơi sưng, có chỗ da còn bị nứt. Chỗ nào sau khi bướm bạc đi qua mới thoáng chuyển biến tốt hơn.

Là ở nơi băng thiên tuyết địa sau khi bò sờ lăn đánh liền lưu lại tổn thương do giá rét.

Chính y cũng không hoàn toàn cảm giác được, bởi với y, cảm giác khi đau đã không còn quá nhạy cảm, đông lạnh thì đông lạnh thôi, mặc dù có phát hiện là bị thương. Đại khái là y chờ nó tự hồi phục. Nhưng chính Hoa Thành so với y lại biết rõ ràng chỗ y bị thương hơn, lại còn nhớ là nhất định phải xử lý miệng vết thương cho y.

Bản thân y khi đang hơi xuất thần, Hoa Thành liền nâng cánh tay y lên. Phía trên tay càng có nhiều vết thương do giá rét. Hơn nữa bởi vì kịch liệt mà chạy vội cùng với lôi kéo, có nơi đã chảy máu. Thật ra Tạ Liên không sợ đau, nhưng y lại sợ ngứa. Trong tình cảnh này, y không cần lòng được mà nhớ lại ký ức nhỏ vun của rất nhiều năm về trước. Sợ động đên nhánh, thiếu niên run rẩy nhưng đôi tay lại nóng bỏng, tâm lý hoảng loạn lung tung đụng chạm, tim đập cùng thở dốc lộn xộn...

Nguyên bản là trong trí nhớ đã mờ nhạt đến không thể mờ nhạt hơn, lại sớm bị năm tháng phong trần áp lên, nhét vào trong góc. Hiện giờ lại nhớ tới, lại có một tư vị hoàn toàn bất đồng, thật sự là bức cho người ta muốn ôm đầu hét chói tai, đặc biệt là hiện tại Hoa Thành ở trước mặt y, cơ hồ như làm cùng một sự tình. Mặt cùng đầu óc Tạ Liên đều như đang bị thiêu cháy, chỉ sợ Hoa Thành nhìn thấy. Thế nhưng Hoa Thành cũng không có nhìn y, hết lòng tuân thủ hứa hẹn trước đó, nghiêng đầu không nhìn nửa bả vai trắng như tuyết đang lộ ra.

Đang lúc này, đột nhiên phía sau Hoa Thành toát ra một thanh âm: "Hoa Thành! Tên điên nhà ngươi nghĩ rằng muốn làm gì Thái tử Điện hạ?! Quá ghê tởm!"

Hoa Thành đột nhiên quay đầu lại, Tạ Liên cũng lướt qua hắn, nhìn tới cửa hang đá. Hóa ra là Mộ Tình!

Phong Tín cũng ở bên cạnh hắn. Hai người mới vừa rồi bị Hoa Thành bọc thành nhộng, không biết làm thế nào để thoát được ra, tìm tới nơi này. Bọn họ thấy một màn này trong hang đá, sắc mặt liền đồng loạt trắng bệch. Mặt Tạ Liên cũng trắng.

Phen này mặt mũi đâu không xong rồi!

Phong Tín chỉ Hoa Thành, lại chỉ chỉ quần áo mới cởi một nửa của Tạ Liên, sau một lúc lâu mới thốt được ra mấy chữ: "Người... Người... Người mau buông huynh ấy ra!"

Hoa Thành nhanh chóng kéo quần áo Tạ Liên lên, lạnh lùng nói: "Hai tên phế vật các ngươi còn dám tìm tới đây, ngại mệnh mình quá dài sao?"

Mộ Tình trào phúng: "Bỏ cái tay dơ bẩn của ngươi ra! Cóc ghẻ còn muốn ăn thịt thiên nga. Đừng nói là ngươi mơ ước tám trăm năm, cho dù mơ thêm một ngàn một vạn năm ngươi cũng đừng nghĩ tới việc dính được một ngón tay vào Thái tử Điện hạ!"

Nghe vậy, Tạ Liên trong lòng cười một tiếng, đồng thời vừa giận dữ vừa cảm giác được một tia không thích hợp. Hai cái chuyện này là như thế nào? Gì mà đến nỗi hung tàn nhục mạ Hoa Thành như thế? Chẳng lẽ là vì vừa rồi Hoa Thành đánh bọn họ một trận? Nhưng mắng như thế này thật có chút quá mức, dường như cố ý muốn chọc giận Hoa Thành, mà chọc giận Hoa Thành bọn họ không có lợi gì, vậy mục đích ở đâu? Hơn nữa ẩn ẩn trong lời nói của bọn họ còn đem mũi giáo hướng vào Tạ Liên, dường như chỉ sợ thiên hạ không loạn, sợ Hoa Thành sẽ không làm gì Tạ Liên khi giận dữ!

Hoa Thành quả nhiên bị chọc giận, trên khuôn mặt tái nhợt thoáng hiện hắc khí. Hắn nhẹ giọng nói: "Nếu các người có ý định tìm chết..."

Tạ Liên nhìn ra trong mắt hắn mấy may không che giấu sát khí, thầm nghĩ: "Không cần!!"

Đã muộn. Loan đao ra khỏi vỏ. Ách Mệnh lóe lên hàn quang!

Phong Tín cùng Mộ Tình sửng sốt, từng người cúi đầu. Vẫn tốt, trên người cũng chưa thấy được miếng vết thương. Nhưng bọn họ còn chưa kịp thở phào một hơi, nửa người trên của bọn họ liền "Đông" một tiếng, nửa người từ dưới yên lặng té xuống.

Máu tươi cuồn cuộn phun, máu chảy đầy đất.

Tạ Liên vô luận đầu không nghĩ rằng sự tình sẽ phát triển như thế này, xui lơ trên giường đá, cả kinh ngây dại.

Hoa Thành không ngờ chém vào eo Phong Tín và Mộ Tình!

Hai người kia còn hoàn toàn không có bị chém chết, ngã lăn xuống đất. Một người cắn răng, một người thì rống lên giận dữ, tình trạng cả hai đều thảm không nói nên lời. Hoa Thành sắc mặt lạnh lùng thu lại loan đao, non nửa phần trên mặt hắn dính một chút vết máu, một sợi đỏ thẫm, càng làm nổi bật lên khuôn mặt mang khí chất yêu tà của hắn. Hắn đứng trong vũng máu đó một lúc lâu, quay đầu lại, xoay người đi về phía Tạ Liên.

Tạ Liên lúc này mới kéo về được chút thần, trở mắt nhìn khuôn mặt vững vàng của Hoa Thành, càng ngày tới càng gần, bước tới trước người y, cần một bàn tay của y, một tay đem y kéo vào trong lồng ngực.

Hoa Thành ở bên tai y thấp giọng nói một câu. Tạ Liên bị ôm lấy gắt gao, bên tai nghe được câu nói nhỏ kia, ngực bang bang kinh hoàng, tim giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chợt y thấy thân thể được buông lỏng.

Tòng mệnh phù Mộ Tình vẽ sau lưng y rốt cuộc đã bị lau sạch!

Tuy rằng nói sẽ không buông ra, nhưng sau khi giúp y giải khai Tòng mệnh phù, Hoa Thành vẫn hơi buông lỏng tay, buông Tạ Liên ra. Tạ Liên hít sâu một hơi, nhảy dựng lên, té trên đất: "Các người thế nào rồi?!"

Mộ Tình thương nặng, khóe miệng chảy rất nhiều máu, ánh mắt tan rã. Phong Tín vẫn còn một hơi, nắm chặt tay y nói: "Thái tử Điện hạ..."

Tạ Liên cũng nắm chặt tay hắn nói: "Cái gì? Người muốn nói cái gì?"

Phong Tín: "Cẩn thận... Hắn... là quái vật...!"

Hắn như là liều mạng trước khi chết nói ra câu này để cảnh báo, ai ngờ, Tạ Liên lại nói: "Quái vật? Ta rất hiếu kì, các người là quái vật sao?"

Dứt lời, y liền rút Phương Tâm ra, đâm thật mạnh xuyên qua ngực Phong Tín, đem mạng sống của hắn đóng luôn trên mặt đất.

Phong Tín lộ ra vẻ mặt không thể tin được, tiếng động liền dứt. Mà Tạ Liên cũng ném tay hắn ra, đứng dậy, rút kiếm ra, chỉ vào thi thể hai người trên mặt đất: "Máu cũng đổ rồi, đừng có nói chuyện dài dòng như vậy nữa."

Một bên bỗng nhiên truyền đến hai tiếng cười lạnh, thi thể Mộ Tình bị chặt ngang thành hai đoạn quay đầu qua, hướng Tạ Liên cười lạnh.

Nửa người trên của hắn quỳ rạp trên mặt đất, liền tính quay đầu, cũng thế nhưng nửa bên mặt dán xuống, ai ngờ, khi hắn quay đầu lại là xoay hoàn chỉnh một vòng, rồi xoay thẳng về chính diện!

Hai kẻ này căn bản không phải Phong Tín và Mộ Tình mà là hai yêu vật không biết từ nơi nào mà tới. Phong Tín và Mộ Tình thật vẫn đang bị nhốt trong cái kén lớn kia, đang nghĩ cách cắn xé đi ra. Mới vừa rồi khi Hoa Thành giúp Tạ Liên xóa đi Tòng mệnh phù, ở bên tai y nói nhỏ chính là chuyện này.

Sắc mặt trắng bệch của hai kẻ kia cũng không phải vì kinh ngạc hay sợ hãi, mà là vì bọn họ vốn dĩ đâu khôn phải là người!

"Phong Tín" cùng "Mộ Tình" đều cười không ngớt, trăm miệng một lời mà nói: "Như người mong muốn!" Ngay sau đó, bọn chúng liền biến thành hai kẻ thân lở loét đầy máu mủ. Hoa Thành đứng trước người Tạ Liên, hai kẻ lở loét đầy máu mủ kia liền lưu động dung hợp, phát ra từng trận ùng ục ùng ục, như nấu nước sôi mà toát ra bọt khí nóng hôi hổi, hơn nữa lại ngưng tụ thành hình người, càng ngưng càng cao lớn. Nhìn nó từng chút một vạm vỡ thành hình, một trận hàn ý từ eo Tạ Liên không nhận được mà xông thẳng lên lồng ngực.

"Phong Tín" cùng "Mộ Tình" trước mặt hai người họ biến mất, thay vào đó là một thiếu niên trường bào bạch y. Nhìn thân hình cũng có thể ước chừng thiếu niên này tầm mười bảy mười tám tuổi, trên mặt đeo một mặt nạ nửa mặt khóc nửa mặt cười. Tuy rằng không nhìn thấy mặt hẳn nhưng từ sau mặt nạ lại truyền tới một âm thanh thiếu niên trong trẻo: "Tạ Liên, người khỏe."

Khóe môi Tạ Liên giật giật, da đầu y đầu đã tê rần. Hoa Thành che chở trước người y, vung đao chém tới!

Đối mặt với sát khí của loan đao Ách Mệnh, Bạch Vô Tướng hoàn toàn không sợ, nhân lúc Hoa Thành có chút xúu sơ hở liền ngay lập tức vọt đến phía sau lưng Hoa Thành, tay hướng về phía Tạ Liên, muốn chạm vào mặt y. Ngân quang xẹt qua, Hoa Thành lại lần nữa chắn ở trước người Tạ Liên, lạnh lùng nói: "Bỏ cái tay dơ bẩn của người ra."

Lại là lấy nguyên câu nói lúc trước của hắn mà trả lại cho hắn. Người mặc bạch y kia tay phải đứt ra, rơi xuống đất. Nhưng việc này đối với hắn căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng gì, tay áo to rộng kia liền rung lên, che đi cánh tay mới bị chém đứt, chỗ vết chém liền mọc ra thêm một cánh tay mới, bàn tay hắn kết thành thế trảo, nhằm vào mắt bên phải của Hoa Thành mà đâm tới. Toàn bộ quá trình, đều chỉ trong một khoảnh khắc!

Thân thủ Hoa Thành cũng lóe lên cực nhanh, nhưng rồi một bên mặt hắn vẫn lưu lại hai vết thương. Đây là phá lệ lần đầu tiên tốc độ của Hoa Thành không thể nghiền áp đối phương hoàn toàn. Ánh mắt hắn hơi dao động, lập tức thay đổi sách lược, triệu ra hàng ngàn hàng vạn cánh bướm

bạc, điên cuồng mà lao về phía đối phương. Vô số bướm bạc kia đem Bạch y nhân nọ bọc thành một cái nhộng hình người lấp lánh ngân quang, nhưng chỉ sợ không thể kéo dài quá lâu. Hoa Thành đang muốn kéo Tạ Liên đi liền nghe được một tiếng rít phát ra từ những con bướm bạc kia, sau đó chúng liền nổ thành muôn vàn hạt phấn lấp lánh!

Tạ Liên thấy sắc mặt Hoa Thành khế biến, liền nhận ra một lần có thể đem bao nhiêu bướm bạc hủy đi như thế, sợ là tình hình hiện tại quá không ổn. Sau khi đám bụi phấn dày đặc lấp lánh kia bay lả tả đầy trời, đem thân ảnh thân ảnh Bạch y nhân giấu đi, bỗng chốc cánh tay mới mọc ra kia lại đâm tới, liền nữa hướng vào mắt phải của Hoa Thành. Lần này đến phiên Tạ Liên rút Phương Tâm ra, một kiếm trăm xuống!

Một kiếm này của y không chỉ chặt đứt một cánh tay kia của Bạch y nhân, mà còn gần như chém đứt một nửa thân mình hắn. Hoa Thành nói: "Điện hạ, đi!". Tạ Liên cũng không thể cố đấu mãi, thấy tình hình chuyển biến tốt hơn liền thu kiếm lại, cùng với Hoa Thành đồng loạt lao ra khỏi hang đá, lộ trình tối đen như mực ở trước mặt cứ vậy mà thông suốt lao đi. Tạ Liên vừa chạy vừa nói: "Là hắn! Hắn... Thật sự không chết!"

Hoa Thành đi trước, tốc độ ung dung, bên đường vừa tạo điệp trận cùng thật nhiều tơ kén thành một chướng ngại vật rất lớn vừa nói: "Có thể kia không phải là nguyên bản của hắn."

Tạ Liên ở phía sau hơi hơi ôm đầu, theo sát bước chân hắn mà nói: "Không... Ta có thể cảm giác được nhất định kia chính là nguyên bản của hắn! Hắn chẳng những không chết mà lại càng mạnh hơn, chẳng lẽ có thứ gì giúp hắn hồi sinh... Nếu không thì hắn làm cách nào có thể trực tiếp hóa thành hình dạng cả Phong Tín và Mộ Tình? Thiên quan đã phi thăng sẽ rất khó giả mạo! Hầu như là không có khả năng làm ra một tấm da giả giống bọn họ được!"

Nghe ngữ khí của y có chút không đúng, Hoa Thành cũng hơi cứng người, quay đầu kéo y đi, nói: "Điện hạ! Đừng sợ. Có thể không phải hắn ngày càng mạnh, có một khả năng, chính là đối với Phong Tín và Mộ Tình

hắn vô cùng quen thuộc! Cho nên mới có thể làm được bộ da giả của bọn họ. Kẻ này nhất định cả huynh và bọn họ đều..."

Lời còn chưa dứt, ánh mắt Tạ Liên đã rơi xuống bàn tay đang nắm lấy tay mình kia. Thân sắc và lời nói Hoa Thành đều ngưng đọng một lát. Cuối cùng hắn thu lại sắc mặt, thu tay về phía sau lưng, xoay người tiếp tục đi về phía trước. Tạ Liên không có đi theo sau, đứng tại đó gọi hắn: "Tam Lang."

Hoa Thành dừng bước, thân thể cứng đờ. Thế nhưng hắn không quay đầu lại, đạp lại tựa như rất bình tĩnh: "Điện hạ."

Tạ Liên đứng ở sau lưng hắn lên tiếng: "Mới vừa rồi xảy ra rất nhiều việc, ta có điểm luống cuống tay chân."

Hoa Thành: "Ừm."

Tạ Liên: "Tuy nói rằng hiện tại thật ra vẫn luống cuống tay chân, thế nhưng ta muốn hỏi đệ một vấn đề cho rõ ràng, chỉ xin đệ trả lời ta đúng sự thật."

"..."

Hoa Thành: "Được rồi."

Tạ Liên nghiêm nghị: "'Kim chi ngọc diệp quý nhân', đến tột cùng là ai?"

Ngón tay sau lưng Hoa Thành khẽ động.

Sau một lúc lâu trầm mặc, hắn mới hậm rĩ nói: "...Điện hạ đã biết được, cần gì phải hỏi lại."

Tạ Liên gật gật đầu: "Thì ra là thế. Quả thật đúng là như vậy."

Hoa Thành không ừ hử lấy một tiếng. Dừng một chút, Tạ Liên ngữ khí cứng nhắc tiếp tục nói: "Vậy đệ không muốn biết, ta có suy nghĩ gì về chuyện này sao?"

"..."

Hoa Thành hơi nghiêng đầu, giống như không dám quay lại nhìn thẳng Tạ Liên, chỉ lộ ra hai vết thương trên mặt: "Điện hạ có thể không nói cho ta được không?"

Thanh âm của hắn đầu phải phát sự khổ sở. Tạ Liên nói: "Xin lỗi. Chuyện này không nói rõ ràng không được."

Mặc dù Hoa Thành không cần hô hấp, nhưng sau khi nghe được câu này, hắn vẫn bất giác hít sâu một hơi.

Tuy rằng sắc mặt hắn trắng đến độ cực phẩm, nhưng vẫn cười một chút, rất có phong độ mà nói: "Cũng đúng. Vậy cũng tốt."

Hắn hiện tại so với người đang chờ tuyên án tử cũng không khác nhau là bao, mắt nhắm lại. Ai ngờ, hắn vừa thành thành thật thật mà nhắm mắt lại được một lát, đột nhiên mở mắt ra.

Sau lưng, có hai cánh tay, đang ôm chặt lấy hắn.

Tạ Liên đem mắt chôn ở đầu vai hắn, không nói một tiếng nào. Tuy rằng cái gì cũng chưa có nói, nhưng như vậy là đủ rồi.

Thật lâu sau đó, Tạ Liên cảm giác được người mình đang ôm xoay người lại, đảo khách thành chủ, gắt gao ôm lấy y.

Y nghe được thanh âm lúng ta lúng túng từ phía trên truyền đến: "Điện hạ... Huynh như thế này...Thật là đòi mạng ta rồi."

"Tạ Liên đem mắt chôn ở đầu vai hắn, không nói một tiếng nào. Tuy rằng cái gì cũng chưa có nói, nhưng như vậy là đủ rồi."

177 chương mới chịu tỏ tình, rõ là gian nan =(.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

178

CHƯƠNG 178: HANG VẠN THẦN HIỆN HÌNH DÁNG VẠN THẦN

Đang lúc lảng mạn, sâu trong hang đá sau lưng hai người đột nhiên có tiếng nổ mạnh, còn có vài tia bạch quang xé đi bóng tối, truyền đến từng tiếng bướm bạc rít lên. Hai người đồng thời ngẩng đầu, sắc mặt đều biến. Tạ Liên vội nói: "Đi trước đã! Để lát nữa nói sau đi!"

Vì vậy, hai người tiếp tục đi. Chỉ là lần này, động tác nắm tay của đối phương đã chặt hơn rất nhiều. Mặt Tạ Liên hơi nóng: "Tam Lang, sao đệ biết được hai người kia là giả? Hiện tại người thật sao rồi?"

Hoa Thành: "Hai tên phế vật đó ta vẫn để cho bướm bạc trông chừng, nhưng vậy thì làm sao có thể có hai kẻ nữa chạy tới được? Điện hạ yên tâm. Bọn chúng khỏe lắm không chết được đâu."

Tạ Liên: "Chúng ta đến đó trước, đem Phong Tín và Mộ Tình thả ra. Bằng không khi đụng độ tên kia, không có lực đánh trả thì không xong."

Hoa Thành: "Bên này, đi theo ta."

Động Vạn Thần này không hổ là địa bàn của hắn. Ngay cả khi gặp một giao lộ nằm sáu đường, hắn cũng có thể chuẩn xác phán đoán nên đi đường nào mà không có chút sai lầm. Chỉ một lát sau, hai người đã quay trở lại nơi mà Phong Tín Mộ Tình cùng họ tách ra. Đứng xa xa có thể nghe thấy hai người kia đang chỉ trích lẫn nhau:

"Người làm cái gì mà để cho Điện hạ chạy mất?! Giờ thì hay rồi, tên đó không ngờ lại ôm người đem đi luôn!"

"Không để cho hắn đi, giữ hắn lại chỗ này chờ hắn giở thủ đoạn bại hoại ra sao?!"

"Gì?! Hóa ra người căn bản là muốn Điện hạ dẫn Hoa Thành rời đi!"

Tạ Liên dở khóc dở cười. Hai cái kén trắng lớn đang một bên cắn xé một bên chửi mắng. Vừa thấy y quay lại, hai kẻ kia một thì cả kinh một thì quên không phun tơ trắng đang dính đầy ở miệng ra, đồng thanh hỏi: "Huynh làm thế nào mà chạy được tới chỗ này?"

Cái nón rách của Tạ Liên lúc đầu rơi ra vẫn ở trên mặt đất, y chạy nhanh tới nhặt nó lên, buộc lại ra sau lưng. Tơ trắng buông hai người kia ra không chút thương tiếc rồi lui về chỗ tối. Phong Tín và Mộ Tình nhìn qua đầu bị đánh cho bầm dập cả rồi, khó khăn lắm mới xuống đất được, ngẩng lên lại thấy Hoa Thành từ chỗ tối phía sau Tạ Liên đi ra. Đại khái là cảm thấy như sắp bị đánh, nhớ lại sự việc phiền toái khi nãy, trên mặt cả hai đều thoáng run rẩy. Phong Tín đang muốn bắt lấy cánh tay Tạ Liên kéo tới, lại thấy Tạ Liên đã kéo Hoa Thành từ phía sau đến.

Phong Tín: "Điện hạ?"

Hoa Thành bắt đầu dẫn đường: "Ca ca, đi bên này."

Hai người kia nào còn dám cùng hắn đi nữa. Phong Tín mặt đầy thắc mắc: "Điện hạ, sao huynh vẫn còn ở bên cạnh hắn?"

Mộ Tình cũng bắt chước hỏi: "Hay là huynh bị hắn mê hoặc đến mất trí rồi?"

Tạ Liên cũng không muốn cùng bọn họ tranh chấp ý kiến, chỉ nhẹ nhàng mà kiên quyết giữ chặt lấy Hoa Thành, đáp: "Không có thời gian giải thích, tóm lại là đi trước đi đã. Phía sau có địch nhân đuổi theo!"

Hoa Thành được Tạ Liên giữ chặt lấy, ánh mắt hắn hơi động, giây lát sau liền mỉm cười: "Ta đề nghị các người bớt nói nhảm, nói đi theo thì đi theo đi. Tâm tình ta đang tốt, tạm thời không cùng các người so đo."

Thấy thế, hai người đầu là vẻ mặt một lời không nói được hết, khó có thể tin nổi. Bọn họ nghĩ, nghĩ thế nào cũng không ra. Tạ Liên vì sao có thể như không có việc gì mà để cho - một tên khủng bố như thế, luôn nhìn trộm y suốt 800 năm, trong đầu cả ngày không ai đoán được hắn nghĩ gì, đã thế lại là quỷ - ở chung một chỗ cùng y. Quả thực là đùa với lửa mà!

Mộ Tình bán tín bán nghi, cuối cùng là lựa chọn nói về vấn đề trọng điểm khác: "Huynh nói có địch nhân? Động Vạn Thần này là địa bàn của hắn, có thể có kẻ nào là địch nhân được? Cái vết thương trên mặt hắn là địch nhân của hắn "cày" lên hả? Có thể làm Huyết Vũ Thám Hoa bị thương, trên đời này thật không có mấy ai đi."

Tạ Liên: "Là Bạch Vô Tướng."

Nghe thấy cái tên này, sắc mặt Phong Tín và Mộ Tình cũng đều thay đổi, không nói hai lời liền đuổi kịp Tạ Liên.

Bởi vì bọn họ thế nhưng lại quá rõ ràng. Tạ Liên lấy đồ vật gì ra nói giỡn hoặc gạt người thì còn có khả năng, chỉ duy nhất người này, y tuyệt đối sẽ không như thế. Y cũng sẽ tuyệt đối không nhận sai.

Đoàn người mới vừa rồi còn ở trong động Vạn Thần này đánh nhau đến đầu rơi máu chảy, trước mắt lại đồng loạt chạy như điên.

Mộ Tình: "Rốt cuộc chuyện này như thế nào?!"

Tạ Liên liền đem việc Bạch y nhân kia hóa thành hai người bọn họ nói ra. Hai người kia đều kinh ngạc không thôi: "Hóa thành bộ dáng của chúng ta?! Sao có khả năng đó!"

Tạ Liên: "Ngàn vạn lần chính xác chân thật đấy! Tuy rằng vội quá không nhìn cẩn thận, nhưng vừa liếc qua liền thấy hai người các người!"

Phong Tín ngạc nhiên: "Bạch Vô Tướng sao có thể còn sống trên đời này? Hắn không phải bị Quân Ngô giết chết rồi sao?"

Mộ Tình: "Nghĩ cũng biết loại đó dễ dàng bị giết chết. Có lẽ lúc ấy là giết chết, nhưng chỉ có tro tàn cũng chính là cơ hội!"

Tạ Liên nhớ tới một chuyện, chuyển hướng sang Hoa Thành: "Tam Lang, lúc trước, thời điểm mà chúng ta vừa tiến vào núi Đổng Lô không lâu, đệ đột nhiên từ trong trạng thái ngủ say mà tỉnh lại, , thức giục chúng ta phải lập tức tránh đi thứ gì đó. Lúc ấy, thứ đệ cảm ứng được chính là hắc đúng không?"

Hoa Thành khẽ gật đầu: "Là hắc."

Tạ Liên lẩm bẩm: "Quả nhiên! Sau khi chúng ta tới lối rẽ phía tây, ở phía đông, người giết mấy ngàn yêu ma quỷ quái cũng là hắc. Hắc tuy tái sinh nhưng sức lực vẫn có chút suy yếu, cần giết chết yêu ma quỷ quái để tiến vào núi Đổng Lô, làm pháp lực hắc tích góp được giống như đá kê chân... Hiện tại, hắc đã khôi phục, hơn nữa chỉ sợ là càng mạnh hơn."

Rốt cuộc cũng ngộ ra, vị kia chính là tuyệt cảnh Quỷ vương đòi thứ nhất!

Đang nói, Mộ Tình phát hiện ra điểm không thích hợp: "Thái tử Điện hạ, hắc đang mang chúng ta đi hướng nào huynh có biết không? Đường này cũng không giống là sẽ dẫn chúng ta ra ngoài đâu!" Hoa Thành: "Đường này đương nhiên không phải ra ngoài, cơ bản là vì bây giờ không ra ngoài được."

Phong Tín kinh hãi: "Cái gì! Cái động này không phải là địa bàn của người sao? Đừng nói với ta ngay cả người cũng lạc đường đi!"

Tạ Liên: "Đương nhiên không đến mức đó..." Hoa Thành ngắt lời y: "Bởi vì Bạch Vô Tướng hiện tại đang chặn ở lối ra duy nhất của cái động này. Nếu các người cảm thấy trạng thái bây giờ của mình có thể đấu với hắc, cũng không cần thiết theo ta đi, ta sẽ không cản."

Phong Tín và Mộ Tình cũng giống như Tạ Liên, đều là con dân nước Tiên Lạc, đối với bóng ma của thứ kia, trừ phi vạn bất đắc dĩ, còn lại bọn họ đều không nguyện cùng nó gặp mặt. Tiếng Phong Tín vang khắp động,

hắn nhìn lên trên hỏi: "Có thể trực tiếp đánh vỡ đỉnh động mà ra ngoài không?"

Hoa Thành: "Phía trên là tuyết sơn, nếu người muốn tuyết lở lần nữa thì cứ làm."

Đáng tiếc đ ờ mà sư tôn Dẫn Ngọc để lại cho hắn lúc khẩn cấp bọn họ không có mang theo, mà bọn họ cũng không có ai nghiên cứu qua cách dùng như thế nào, bằng không li ền có thể vô thanh vô tức mà đào đường ra khỏi động. Phong Tín thiếu kiên nhẫn nói: "Vậy chúng ta bây giờ cứ thế ở đây đi loạn?!"

Tạ Liên: "Chỉ cần chúng ta đi loạn, hắn nhất định sẽ đuổi theo. Lúc đó hắn sẽ phải rời khỏi đường ra duy nhất kia, những người còn lại có thể nhân cơ hội đó mà ra ngoài."

Mộ Tình miễn cảm nhận ra: "Từ từ! 'Những người còn lại'? Ý huynh là muốn chia binh làm hai đường? Một đường làm m ồi dẫn hắn rời đi, một đường còn lại theo đường chính ra ngoài?"

Tạ Liên: "Đúng là như thế! Bạch Vô Tướng một lần nữa xuất hiện trên thế gian, việc này cần phải thông tri với Đế Quân gấp. Sau khi các người đi ra ngoài, nghĩ cách truyền tin cho thượng thiên đình đi."

Mộ Tình ngạc nhiên: "Chờ một chút! Vậy là huynh đã quyết định rõ ràng ai làm m ồi ai rời đi r ồi sao?!"

Tạ Liên: "Không phải ta quyết định, mà là Bạch Vô Tướng quyết định."

Mộ Tình hiểu rõ, không nói một lời. Nếu để cho bọn họ tuyển chọn trong nhân gian một người có thể làm Bạch Vô Tướng nổi lên hứng thú truy kích, ngoài Tạ Liên ra quả thật không còn ai thích hợp hơn.

Phong Tín nói mà không chút nghĩ ngợi: "Ta lưu lại chỗ này giúp huynh đối phó với hắn."

Từ ngày trước, mỗi khi có sự việc gì, Mộ Tình thường theo lời Tạ Liên trở về báo tin, còn Phong Tín nhất định sẽ ở lại hỗ trợ y. Trước mắt giống như tái hiện lại một màn này, Tạ Liên lại nhìn nhìn Hoa Thành mà nói: "Đa tạ! Nhưng thực ra không cần. Tam Lang sẽ ở lại."

Phong Tín thốt ra đầy kinh ngạc: "Hắn làm sao có thể được?! Hắn..."

Hoa Thành hơi nhú mày, Tạ Liên lại nói: "Đệ ấy có thể. Ta tin đệ ấy."

Ngữ khí của y nhu hòa nhưng lại không thiếu phần kiên quyết làm Phong Tín ngẩn người: "Điện hạ."

Tạ Liên vỗ vỗ vai hắn, nhẹ nhàng nói: "Hai người đi đi. Núi Đổng Lô đã đóng, có thể xông ra bên ngoài được hay không thật sự không nói được. Hơn nữa, không phải hai người muốn đi tìm...mẫu tử Lan Xương hay sao?"

Bị Tạ Liên nhắc, sắc mặt Phong Tín hơi đen. Một con bướm bạc bay ra từ giáp cổ tay của Hoa Thành. Hoa Thành nói: "Đi theo nó đi."

Hai người kia nhìn Hoa Thành, lại nhìn Tạ Liên. Cuối cùng, Mộ Tình lên tiếng: "Các người cẩn thận một chút." Rồi hắn xoay người, đi theo bướm bạc kia vào một đường khác. Chốc sau, Phong Tín cũng đuổi theo. Bốn người ở cửa ngõ rẽ này phân công nhau. Tạ Liên nhìn bóng dáng bọn họ biến mất. Đang lúc này, ở nơi xa lại truyền đến từng trận tiếng động lớn. Hai người liếc nhìn nhau, Hoa Thành trầm giọng: "Đến rồi."

Tạ Liên: "Đệ dẫn ta đi đi."

Bạch y nhân kia quả nhiên xông thẳng đến chỗ Tạ Liên. Hoa Thành không ngừng hạ trận tử linh điệp, kết thành chướng ngại, bảo đảm cho Bạch y nhân kia vĩnh viễn phải duy trì một khoảng cách với bọn họ, đồng thời cũng là để theo dõi tình hình bất thường trên đường đi. Mỗi lần một nhóm bướm bạc truyền đến tiếng nổ mạnh cùng tiếng rít, sắc mặt hắn lại ngưng trọng một phần. Tạ Liên nghe được ngực cũng hơi hơi phát đau. Bảy cong tám chuyển, vòng tới vòng lui, đến khi tới một gian hang đá, y không nhìn được mà nói: "Lại tồn thất nhiều bướm bạc xinh đẹp như vậy."

Thanh danh của bướm bạc tuy rằng không tốt lắm, nhưng trong mắt Tạ Liên, thế nhưng chúng nó chỉ là sinh vật bé nhỏ ngoan ngoãn đáng yêu tình quái thôi. Nếu trước sau chúng cứ bị tàn phá như thế này, y thật sự không nhìn được đau lòng.

Hoa Thành tức thì cười lạnh một tiếng, ánh mắt tựa hồ xuyên thấu vách đá thật mạnh: "Yên tâm. Hắn giết một con, ta tạo thêm mười thước. Mưa rền gió dữ, vĩnh viễn không lùi bước, nhìn xem rốt cuộc ai là kẻ kiệt sức trước."

Trong lòng Tạ Liên chợt động một cảm giác khó nói thành lời, âm thầm kêu lên: "Không xong, không xong."

Tuy rằng Hoa Thành lần này chỉ lơ đãng biểu lộ thần sắc, nhưng đối với bộ dáng tàn nhẫn cứng rắn mang theo vẻ tự tin, y thật có chút đỡ không nổi. Lúc này, Hoa Thành bước chậm lại: "Dẫn hắn rời đi để hai người kia có thể mau ra ngoài."

Tạ Liên: "Tốt lắm! Chúng ta vẫn có thể chậm rãi nghĩ cách!"

Hoa Thành: "Ừm, không vội. Đã bỏ hắn lại một khoảng rất xa, hiện tại tốt nhất trốn ở đây trước."

"..."

Ai ngờ trong một khắc, không khí giữa hai người bỗng có chút xấu hổ.

Bầu không khí này không phải là người xấu hổ ta xấu hổ, không phải là hai người ném đi ném lại cái sự xấu hổ ấy cho nhau, mà là chút ngượng ngùng không hiểu được. Ban đầu, "thứ" đuổi theo phía sau kia truy bọn họ gần sát nút, còn có Phong Tín và Mộ Tình ở đây, loại cảm giác này còn không rõ ràng. Hiện tại có thể thông thả mà thở một hơi liền giấu không được nữa.

Tạ Liên ho nhẹ hai tiếng. Tay chân đứng đưa thế nào cũng cảm thấy không đúng lắm. Định mở miệng nói một câu, lại lo lắng có thể quá nhàm chán hoặc là quá cố tình, nên y chỉ có thể gửi hy vọng vào Hoa Thành, hy

vọng hấn mở lời nói trước. Nhưng Hoa Thành cũng giữ nguyên một vẻ mặt ngoài, tựa như đang nghiêm túc tự hỏi kẻ sách đối phó với địch, nhưng cũng không biết có phải đang thật sự tự hỏi hay không.

Lúc này, hai người đi ngang qua một tượng thần nhỏ. Trong động Vạn Thần, đại bộ phận tượng thần đều ngang bằng chân nhân, người làm ra tượng nhỏ này tay nghề tương đối thô ráp, vóc dáng cũng rút đi một nửa. Khi Tạ Liên đi qua, tùy tay kéo khăn che trùm đầu nó xuống, mắt y sáng ngời hỏi: "Tam Lang, cái này cũng là đệ làm sao?"

Hoa Thành vừa thấy liền trầm mặc. sau một lúc lâu mới nói: "Thời trẻ ngưng tay có làm. Ca ca đừng nhìn."

Lời này tuyệt đối là thật, bởi vì tượng thần nhỏ này nặn đến xấu cực kì. Tuy rằng có thể nhìn ra người làm pho tượng đã đem hết toàn lực để hoàn thành hình tượng hoàn mỹ trong lòng nhưng tay nghề có hạn, không được như mong muốn. Tuy không thể nói rằng mũi lệch mắt nghiêng, dựa vẹo tảo nứt, nhưng cũng có thể nói tượng nhỏ này đầu thân không khớp, cười như tâm trí đang có ưu sầu.

Thế nhưng mặc dù như thế, hấn vẫn không chút cầu thả mà hoàn thành chi tiết của tượng. Bởi vậy, Tạ Liên có thể nhìn ra đây là một tượng Thái tử Duyệt Thần nhỏ, khuyên tai bằng san hô châu màu đỏ kia cũng được tô điểm.

Tạ Liên yên lặng che miệng lại quay đầu qua. Vì tận lực muốn biểu hiện tự nhiên, y còn dùng lực xoa xoa mặt mấy cái. Hoa Thành không còn lời gì để nói, lại lặp lại lần nữa: "Điện hạ đừng nhìn." Nói xong liền lấy khăn che kín đầu tượng lần nữa.

Tạ Liên vội nói: "Đệ đừng hiểu lầm! Ta thực sự thấy nó rất đáng yêu!"

Ngẫm lại, Hoa Thành khắc tượng đó không phải là y sao? Khen tượng này đáng yêu, chẳng phải là biến tướng mà khen chính mình đáng yêu? Nói dối xong không chớp mắt, da mặt cũng là quá dày đi, nhưng rồi y cũng không nhin được mà cười ra tiếng. Thấy thế, Hoa Thành cũng cúi đầu rũ mắt, nở nụ cười.

Một tràng cười như thế đã hòa tan được không ít bầu không khí không tên làm cho người lo sợ kia.

Tiếp tục đi đến phía trước, lại đi qua một tượng nhỏ giống như đang nằm ngang trên giường đá, toàn thân trên dưới của tượng lại bị một tầng lụa trắng nhẹ như khói bao phủ. Tạ Liên thập phần tò mò, vừa định vén tấm lụa trắng bao trùm thân tượng kia lên, Hoa Thành liền bắt lấy cổ tay y: "Điện hạ!"

Từ lúc vào động Vạn Thần này, Hoa Thành vẫn luôn gọi y là Điện hạ. Tạ Liên nhìn nhìn hắn, Hoa Thành lại buông cái tay đang nắm chặt cổ tay y ra, thoát nhìn vẫn không được tự nhiên.

Tạ Liên: "Ta đã biết đây là tượng thần của ta, vẫn không thể xem sao?"

Hoa Thành: "Ca ca nếu muốn xem tượng thần, ta sẽ khắc một một tượng nhỏ tốt nhất ca ca chưa có từng gặp qua, sau khi xong liền đưa huynh xem. Nhưng mà tượng trong động này thì đừng nhìn."

Tạ Liên khó hiểu: "Vậy là sao? Ta thấy đệ khắc đều rất tốt, thực sự rất tốt. Nếu không được nhìn, ta sẽ cảm thấy thực đáng tiếc. Lại nói tiếp, còn có bức tranh tường kia..."

Ai ngờ, Hoa Thành lập tức ngắt lời y: "Ta đi hủy nó."

Thấy hắn thực sự muốn nhích người đi, Tạ Liên vội vàng giữ chặt hắn lại: "Đừng đừng đừng! Vì cái gì mà đệ muốn hủy nó?! Bởi vì ta đã xem sao? Được rồi... Ta nói thật, kỳ thật ta mới chỉ thấy có một chút. Điều hành Thượng nguyên tế thiên, kèm theo vài đoạn vẽ quân doanh, còn rất nhiều phần khác ta chưa xem xong, bởi vì Phong Tín và Mộ Tình không cho ta xem. Cho nên ta căn bản không biết đệ vẽ cái gì. Đệ không cần hủy nó!"

"..."

Hoa Thành hỏi lại: "Thật sự?"

Tạ Liên lôi kéo hắn: "Thật sự. Đệ muốn ta không xem, ta không xem là được."

Hoa Thành tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nói: "Cũng không có gì đẹp. Huynh muốn xem cái gì, trực tiếp bảo ta vẽ là được."

Phản ứng này của hắn càng làm Tạ Liên tò mò. Nhưng y lại không muốn Hoa Thành tự mình hủy hoại bích họa trên quý đó, nên y đành phải mạnh mẽ kiềm chế chính mình. Đi được vài bước, bỗng nhiên y nhíu mày: "...Không đúng."

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

179

CHƯƠNG 179: HANG VẠN THẦN HIỆN HÌNH DÁNG VẠN THẦN

Hoa Thành: "Cái gì?"

Y quay đầu lại phía Hoa Thành: "Vì cái gì mà Bạch Vô Tướng muốn tới núi Đờng Lô?"

Hoa Thành: "Có lẽ sức mạnh của hắc chưa có khôi phục hoàn toàn, muốn mượn Đờng Lô một lần nữa xuất thế."

Tạ Liên: "Nếu đã như vậy, nói cách khác, hắc hiện tại không phải là... Tuyệt?"

Hoa Thành: "Khả năng này... Không phải không có."

Mới vừa rồi, Bạch Vô Tướng giả mạo Phong Tín cùng Mộ Tình, lại đột nhiên lở loét ra, lên sần kháu như thế

sẽ làm cho người ta rất sợ hãi. Hơn nữa, phản ứng đầu tiên của Tạ Liên khi ấy là "Đánh không lại, chạy!" Vì thế y liền kéo Hoa Thành bỏ chạy. Hai người cũng không cùng hắc đấu trực tiếp bao lâu, cho nên cũng không thử được xem sức mạnh của Bạch Vô Tướng bây giờ ở trình độ nào.

Là hư trương thanh thế? Hay vẫn là lợi hại? Khoảnh khắc hấp tấp đánh mấy chiêu kia, căn bản là vô pháp phán đoán được. Tạ Liên lầm bầm: "Ta chỉ là nhìn đến hai tấm da giả kia liền theo bản năng cho rằng hắc ngày càng mạnh, nhưng nói không chừng... Hiện tại hắc không hoàn toàn khôi phục, nói không chừng hiện tại là thời điểm hắc suy yếu nhất? Nếu không vì cái gì mà hắc muốn tới núi Đờng Lô? Có lẽ... Ta nên thử xem."

Thử xem hiện tại có thể bắt được hắn không!

Hoa Thành lập tức đáp ứng: "Được. Ta đi cùng huynh đánh hắn."

Tạ Liên lập tức hoàn hồn, vội nói: "Đừng đừng, đệ không cần đánh chính diện với hắn. Ta thử là được!"

Tuyệt cảnh Quỷ vương trên thế gian đều giống nhau ở chỗ là không dễ dàng đấu một thắng một bại. Như Hắc Thủy Trần Chu cùng Huyết Vũ Thám Hoa, hằng năm hai bên đều trăn trối không có việc gì. Bởi vì Quỷ vương không giống thần quan thượng thiên đình, thực lực như thế nào, thờ cúng, tín đồ, thế lực phạm vi, tính tình liêm biết. Còn Quỷ vương sẽ đem thực lực chân chính giấu đi, thân thế cũng giấu đi, cũng không có biết thực lực kẻ kia, cũng không ai biết hai quỷ Tuyệt đánh nhau thì hậu quả sẽ lên tới mức nào. Cho nên nếu có thể bảo trì thế cân bằng liêm tận lực giữ cho nó cân bằng.

Hoa Thành: "Không cần lo lắng. Thắng bại không biết. Nếu không chẳng lẽ ca ca cho rằng ta sẽ để mình huynh đơn thương độc mã đối đầu với hắn sao?"

"..."

Tạ Liên lắc lắc đầu: "Không phải, Tam Lang, chúng ta không giống nhau. Hắn... sẽ không giết ta. Ta cam đoan."

Hoa Thành hỏi: "Vì cái gì?"

Chần chờ một lát, Tạ Liên vẫn lựa chọn không đáp câu hỏi đó. Y chỉ nói: "Đệ không biết đến tột cùng thứ này có bao nhiêu đáng sợ..."

Hoa Thành lại trầm giọng đánh gãy lời y ngay lập tức: "Điện hạ!...Ta biết."

Tạ Liên lúc này mới nhớ ra Hoa Thành cũng tham gia vào quân đội của Tiên Lạc lúc bấy giờ. Hắn cũng đã trải qua chiến trường Tiên Lạc, tận mắt nhìn thấy thảm trạng xác chết ngổn ngang khắp nơi kia. Nhưng rốt cuộc

Hoa Thành vẫn không có như ý, tận mắt chứng kiến trận chiến khiến người người kinh sợ giữa Quân Ngô và Bạch Vô Tướng kia. Thêm nữa, hắn cũng chưa từng giao chiến với Bạch Vô Tướng kia lần nào.

Nghĩ đến đây, Tạ Liên dùng sức lắc đầu, nói: "Không phải ta không tin đệ, chỉ là ta... không hy vọng đệ sẽ mắc sai lầm."

Nghe vậy, ánh mắt Hoa Thành hơi động, giây lát sau, hắn cười nói: "Ca yên tâm. Ta đã chết, không dễ dàng chết lại lần nữa đâu. Huống chi huynh quên ta đã từng nói sao? Chỉ cần hắn không tìm được tro cốt của ta thì sẽ không làm gì được ta cả."

Nghe hắn nhắc nhở, Tạ Liên lúc này mới nhớ còn một chuyện như thế. Y vội nói: "Từ từ! Khác trước không nói. Tam Lang, đệ... Tro cốt của đệ giấu kĩ rồi sao?"

Hoa Thành gật đầu: "Đã sớm giấu kĩ."

Tạ Liên gật gù gật đầu, dừng một chút, y vẫn không nhin được hỏi: "Đệ xác định là đã giấu kĩ? Nơi đó đủ an toàn không? Sẽ không bị người khác tìm được chứ?"

Hoa Thành thông dong nói: "Với ta mà nói, đó là nơi an toàn nhất trên thế gian."

Tạ Liên lại cảm thấy không có việc gì là tuyệt đối: "Thật sự chắc chắn như vậy?"

Hoa Thành cười tủm tỉm: "Nếu chỗ giấu nó bị hủy, ta cũng không cần tồn tại. Đương nhiên là chắc chắn rồi."

Tuy rằng Tạ Liên có để ý tới ý tứ của 'không cần tồn tại', thế nhưng nơi này không an toàn, nói không chừng đâu đó có lỗ tai nào đang nghe thấy, không tiện nói chuyện sâu xa về vấn đề này, không cần thiết thì không đề cập tới. Nhưng nói tới đây, Tạ Liên thật sự rất muốn hỏi Hoa Thành... Tại sao hắn chết?

Rất muốn biết nhưng hỏi không được. Người sau khi chết h ần phách có thể lưu lại trên đời đ ầu là dựa vào chấp niệm. Dưới đại đa số tình huống, chấp niệm thống ch ỗ và oán niệm là mạnh nhất. Mà có thể trở thành Tuyệt cảnh Quỷ vương, chấp niệm lại càng phải sâu nặng. Y sợ nếu hỏi Hoa Thành, sẽ giống như chọc vào vết sẹo khó có thể chịu nổi của hắn, mà chính y cũng có thể sẽ chịu không nổi. Tám trăm năm này, Hoa Thành t ồn tại như thế nào đây?

Nghĩ đến đây, trong đ ầu Tạ Liên bỗng sinh ra một ý nghĩ đáng sợ. Nhất thời đồ m ồ hôi lạnh, y lập tức gọi: "Tam Lang!"

Hoa Thành: "Cái gì?"

Ngón tay Tạ Liên hơi động: "Ta... Có vấn đề này muốn hỏi đệ."

Hoa Thành: "Huynh cứ nói."

Tạ Liên nhìn hắn chằm chằm: "Tám trăm năm qua, trừ bỏ khi đệ gặp qua ta ở nước Tiên Lạc, còn có lần nào gặp ta r ồi sao?"

"..."

Hoa Thành chậm rãi quay đ ầu: "Thật đáng tiếc. Tuy rằng ta tận lực đi tìm, trước nay chưa từng bỏ qua thứ gì, nhưng vẫn là không có."

Tạ Liên truy vấn: "Thật sự?"

Hoa Thành nhìn thẳng mắt hắn, hỏi lại: "Thật sự. Ca ca vì sao hỏi như vậy?"

Tạ Liên cảm thấy không dễ dàng mà nhẹ nhàng thở ra, y đành miễn cưỡng cười nói: "Không có gì. CHỈ là những năm gần đây, ta tương đối khó coi, mơ màng h ồ đ ồ, lại thực thất bại. Nghĩ là nếu đệ đệ thấy được chỉ sợ không tốt lắm."

Hoa Thành cười ha ha hỏi y: "Như thế nào sẽ không tốt?"

Tạ Liên một chút cũng không cười: "Không phải nói giỡn. Là thực sự thất bại."

Nghe vậy, Hoa Thành thu ý cười, nghiêm mặt nói: "Không có quan hệ. Điện hạ không phải đã sớm nói qua sao?"

Tạ Liên sửng sốt: "Ta? Ta nói cái gì rồi?"

Hoa Thành từ từ nói: "Với ta mà nói, phong cảnh vô hạn chính là 'ngươi', ngã xuống bụi bặm cũng là 'ngươi'. Trọng điểm là 'ngươi', không phải là 'ngươi như thế nào'."

Hắn hướng Tạ Liên chớp chớp mắt, nhướn một bên mi: "Ta cũng giống vậy."

"..."

Tạ Liên nghe xong ngẩn người một lúc lâu, đột nhiên "Bang" một tiếng, một phen bùng kín mặt, y cảm giác toàn bộ đầu đầu bị thiêu chín, lắp bắp nói: "Ta, ta có nói như vậy sao?!"

Hoa Thành: "Có! Ca ca không cần phải chống chế!"

Cánh tay Tạ Liên đỡ mặt, vẫn lắp bắp: "Không, không có đi!"

Hoa Thành: "Ca ca muốn nhìn một chút sao? Ta tìm cho huynh xem?"

Tạ Liên đột nhiên nâng mặt lên: "? Đệ... Chẳng lẽ... Không thể nào... Tam Lang đệ...Không phải là nhớ kỹ tất cả chứ?!"

"Nói giỡn thôi, nói giỡn thôi~"

"Nói thật ta không quá tin tưởng..."

"Ca ca, tin ta."

"Ta không tin!"

Hai người vừa tới một ngã rẽ, bỗng nhiên có một cơn gió thổi tới. Hoa Thành ôm lấy Tạ Liên, che chở trước người y. Một tay hất gió lên, tựa hồ như đang bảo vệ y.

Gió này kì thật không lớn, đương nhiên cũng không cần chắn. Nhưng động tác này của Hoa Thành hoàn toàn là tự nhiên. Gió đi rồi, tóc hất còn bay tán loạn, chọc cho người ta phiền não. Mà Tạ Liên bỗng nhiên phát hiện, thời điểm Hoa Thành không nhìn y, biểu tình cùng với đường cong trên mặt hẳn đều lạnh. Thất thần, hờ hững xinh đẹp, chính Hoa Thành cũng chưa có phát hiện ra bản thân chưa suy nghĩ đã ôm lấy Tạ Liên, tựa như bảo vệ y đã trở thành một bản năng.

Tạ Liên thốt lên: "Tam Lang!"

Hoa Thành nghiêng đầu nhìn y, lúc này mới cười một chút, nói: "Điện hạ, có chuyện gì?"

Tạ Liên cảm thấy hẳn là Hoa Thành cũng không ý thức được rằng mình đang cười.

Có một âm thanh rõ ràng mà mãnh liệt ở trong lòng y nói, người này thực sự đem y trở thành thẩn.

Ngón tay Tạ Liên âm thầm gãi gãi lòng bàn tay, nói: "Chờ sau khi chúng ta ra khỏi núi Đổng Lô, ta có rất nhiều lời muốn nói cùng đệ."

Hoa Thành khẽ gật đầu: "Được. Ta chờ."

Tạ Liên hỏi: "Nhóm Phong Tín ra ngoài rồi sao?"

Hoa Thành đáp: "Đã đi ra ngoài."

Tạ Liên: "Bạch Vô Tướng đang ở đâu? Hắn không có đuổi theo chúng ta, cũng không có cản bọn họ lại. Hắn hiện tại đang đến chỗ nào rồi? Đang ở cách chúng ta rất xa sao?"

Hoa Thành: "Hắn ở..."

Một câu nói chưa xong, thần sắc Hoa Thành đã khế biến. Hai hàng mi của hắn rung nhẹ. Giây lát sau, hắn nói tiếp: "...Không thấy tên đó đâu."

"!"

Tạ Liên ngạc nhiên: "Tại sao lại không thấy?"

Hoa Thành vẫn không có kinh hoảng. Hắn ngưng mắt xem xét một chút rồi nói: "Tiêu thất giữa hư không."

Kể cả là quỷ, cũng không có khả năng trong động Vạn Thần, giữa trận địa bướm bạc tơ trắng mạnh kinh người này mà tiêu thất giữa hư không!

Tạ Liên thốt lên: "Ta xem thử?" Nói xong y liền duỗi đôi tay, bám vào vai Hoa Thành, hơi hơi kiễ chân, đem trán hai người chạm vào nhau. Tay Hoa Thành ôm eo y một chút, tựa như muốn dịch ra, nhưng cuối cùng vẫn là ôm y đến càng khấn trương hơn.

Trước mắt Tạ Liên hiện lên tình hình mà Hoa Thành đã thấy một khắc trước. Bạch y nhân kia từ từ đi vào một hang đá, vô số bướm bạc lại lao tới, lần nữa đem hắn bọc lại thành một cái nhộng hình người lấp lánh ngân quang, giằng co một trận rồi bị hắn đánh cho mở ra, ngân quang bạo liệt, từng tiếng lách cách vang lên, bướm bạc bị đánh thành ngân quang đầy trời. Nhưng điểm trọng yếu là, sau khi ngân quang lắng xuống, hắn liền biến mất!

Kế tiếp, mắt phải của Hoa Thành còn mang theo thần mắt y đảo qua vô số đường và động khác, đều phát hiện thân ảnh Bạch y nhân kia. Tạ Liên hơi hơi se mặt lại, nghi ngờ hỏi: "Chẳng lẽ hắn rời đi?"

Người khác có lẽ không biết nhưng y rất rõ ràng. Chỉ cần Bạch Vô Tướng nhìn thấy y, liền nhất định hẳn không tiêu tán mà quần lấy. Hoa Thành lúc này mới lên tiếng: "Có lẽ suy đoán khi nãy của chúng ta là sự thật. Việc cấp bách của hắn là mượn Động Lô tái tạo Tuyệt thân, cho nên mới rời đi trước."

Âm thanh này trực tiếp dán vào lỗ tai y mà truyền tới. Tạ Liên lúc này mới lấy lại tinh thần, phát hiện mặt Hoa Thành đang ở trong tay mình, bị y kéo cho hơi khom lưng. Tạ Liên vội vàng buông lỏng tay: "Bắt hẩn lại!"

Nhiệm vụ lần này bọn họ tới núi Đổng Lô chính là để ngăn chặn hết những kẻ có khả năng thành Tuyệt. Mới vừa rồi hai người vẫn luôn tránh né Bạch y nhân kia, vậy mà sau khi nắm được tình hình, liền chạy qua vô số tượng thần, chủ động tìm kiếm. Chỉ chốc lát sau, hai người liền tới nơi mà Bạch y nhân kia đã biến mất.

Quả nhiên, trừ bỏ mấy tượng thần nhỏ thì không có một bóng người. Mặt đất đầy ngân quang, còn có những con bướm bạc chưa có vỡ nát hoàn toàn đang nằm rải rác, vùng vẫy đôi cánh tàn. Tạ Liên cúi người, tuy rằng không biết có hữu dụng hay không, nhưng vẫn muốn dùng tay hợp chúng nó lại. Đúng lúc ấy, y nghe được thanh âm Hoa Thành ở sau lưng vang lên: "...Ca ca, đến bên này với ta."

Thanh âm này mang theo áp lực cố nén giận, nhưng không phải tức giận với y.

Tạ Liên ngẩng đầu lên, phát hiện trong mắt Hoa Thành đang phát hỏa, nhìn chằm chằm vào một tượng thần nhỏ phía trước.

Đó là một tượng thần bi lua trắng che từ đầu tới chân, vẫn không nhúc nhích, tựa hồ có thể nhìn ra hình dáng. Nó cần kiếm hướng vào người, vì vậy có một phần cực kì bén nhọn lộ ra.

Nhưng mà giờ khắc này, trên mũi kiếm bén nhọn kia lại chậm rãi chảy ra một tầng tanh nồng, hơn nữa đang không ngừng loang rộng, lua trắng phủ lên kia dần dần nhiễm đỏ, ươn sũng.

Trên thân kiếm có máu!

Bất kể ai thấy một màn như vậy cũng sẽ cho rằng tượng thần này cổ quái. Nói không chừng giờ phút này, dưới tấm lua trắng kia không phải là hóa ra tượng thần mà là một thứ gì đó. Tạ Liên nhảy dựng lên, cùng Hoa

Thành sóng vai mà đứng. Mũi kiếm Phương Tâm chỉ thẳng vào tượng thần kia. Hoa Thành trợn mắt vùng tay lên, lụa trắng kia liền bị xóc mở ra.

Hai mắt Tạ Liên chột co rút.

Dưới tấm lụa trắng, vẫn là một tượng thần của y. Đây là một tượng Thái tử Duyệt Thần nhỏ, một tay trường kiếm, một tay cầm hoa, mặt mỉm cười. Chỉ là nụ cười này nhiễm một tia huyết tinh.

Nơi ngụ ẩn máu là kiếm y nắm trong tay. Trên mũi kiếm đâm một thiếu niên, mặt đầy băng vải, người đầy máu tươi, đúng là Lang Huỳnh

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

180-Hết quyển 3

CHƯƠNG 180: ĐỒNG LÔ ĐÓNG LẠI, MỘT TUYỆT RA ĐỜI

Đầu của cậu ta nghiêng về một bên, tựa hồ đã mất đi tri giác. Vừa thấy đó là Lang Huỳnh, Tạ Liên theo bản năng muốn đi cứu. Nhưng y nhanh chóng dừng bước chân lại, phản ứng lại: Mới vừa rồi ở đây chỉ có Bạch Vô Tướng, Lang Huỳnh làm thế nào đột nhiên lại xuất hiện?

Thấy tượng Thái tử Duyệt Thần thanh thánh* vô cùng bị máu tí tách tí tách nhỏ xuống làm bẩn không ra hình dáng, Hoa Thành liền vô cùng khó chịu, sắc mặt âm trầm giận dữ, loan đao Ách Mệnh trên tay hất phát ra hàn khí bốn phía. Hắn lạnh lùng nói: "Cút xuống."

Thanh thánh: tớ nghĩ đây là "thanh tao" và "thánh" trong "thần th

Đầu "Lang Huỳnh" đang nghiêng quả thực xoay về chính diện, mở hai mắt, chậm rãi đem chính thân mình trên thân kiếm "rút" ra, rơi xuống trên mặt đất.

Mới vừa rồi, sau khi hất phá vỡ một đợt bướm bạc bao vây tập kích, ngay khi trận ngân quang kia lóe lên, hắn liền trốn dưới tấm lụa trắng trên tượng thần này, hóa thành bộ dáng Lang Huỳnh. Nếu hắn có thể hóa thành Lang Huỳnh, nhất định hắn đã gặp qua Lang Huỳnh ở nơi nào.

Tạ Liên: "Lang Huỳnh thật đang ở đâu?"

Hoa Thành: "Điện hạ, nói không chừng, căn bản là không hề tồn tại cái gọi là 'Lang Huỳnh thật'."

Nếu ngay từ lúc bắt đầu, "Lang Huỳnh" không tồn tại, chỉ có Bạch Vô Tướng trong trạng thái chưa khôi phục hoàn toàn, sự tình liền rất dễ giải

thích.

Nhưng Tạ Liên nhớ tới Tiểu Huỳnh cô nương đã cùng chết tại Quân Sơn, các nói này hoàn toàn không thực hiện được. Y nhanh chóng nghĩ tới khả năng khác, chậm rãi nói: "Có lẽ là.....hắn ăn luôn Lang Huỳnh."

Nghe vậy, "Lang Huỳnh" đang đứng đối diện dãn dãn kéo dài thân hình, bằng vài trên mặt chậm bóc ra, lộ ra mặt nạ phía bên trong, hơi hơi ngẩng đầu, tựa hồ như đang mỉm cười: "Đoán đúng rồi."

Quả nhiên là như thế.

Bạch Vô Tướng xác thực là đã bị Quân Ngô đánh bại. Nhưng âm hồn hắn không tan, còn để lại vài sợi hồn tàn ở lại nhân gian du đãng. Không biết hắn phiêu đãng bao lâu, cũng không biết vào thời điểm nào, hắn tìm được quỷ thể của Lang Huỳnh. Hắn tất nhiên sẽ dùng phương pháp gì đó lừa bịp hoặc mê hoặc Lang Huỳnh, sai khiến Lang Huỳnh đáp ứng để hắn ký túc trên người, nếu không, nhục hồn của hắn còn sót lại nhất định không thể cắn nuốt được Lang Huỳnh. Sau khi hắn dính vào trên người Lang Huỳnh, chậm rãi khôi phục. Kết quả cuối cùng chính là cái dạng mà Hoa Thành cùng Tạ Liên đang nhìn thấy trước mặt. Quỷ ăn quỷ. Bạch Vô Tướng phản phệ ký chủ, giống như Hạ Huyền ăn Bạch Thoại Chân Tiên, Lang Huỳnh ngược lại trở thành kẻ phụ thuộc vào hắn.

Sau vài câu, "Lang Huỳnh" đã hoàn toàn hóa thành Bạch Vô Tướng. Hoa Thành nhìn hắn chằm chằm, cất giọng truy hỏi: "Lang Huỳnh vì cái gì mà đáp ứng cho người mượn linh thể?"

Loại yêu cầu này đối với việc cùng một người xa lạ nói chuyện "Mở cửa nhà người ra đi, cho ta đi vào, chúng ta cùng nhau nói cười vui vẻ*" cũng không khác biệt lắm. Lang Huỳnh tốt xấu gì cũng là quỷ, lại còn sống đến mấy trăm năm. Tuy rằng tính tình nó có chút sợ hãi rụt rè, nhưng không đến mức ngốc nghếch thế này. Bạch Vô Tướng ôn thanh nói: "Ta đương nhiên có thể trả lời người. Nhưng mà, người nghĩ rằng vị đang đứng bên cạnh người kia muốn ta nói ra tại chỗ này sao?"

*Câu gốc của nó là "Đem nhà người môn mở ra làm ta đi vào cùng người cùng nhau ha ha trụ trụ"

Hoa Thành nhìn về phía y. Biểu tình của Tạ Liên lúc này hơi hơi có chút quái dị, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt của hắn. Bạch Vô Tướng lại nói: "Họ Lang, Vĩnh An, dịch mặt người. Vì cái gì nó đáp ứng cho ta ăn luôn nó? Chẳng lẽ người còn không rõ ràng sao?"

Tạ Liên mặt thoáng chốc trắng bệch, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên. Y một kiếm chém tới, quát: "Câm miệng!"

Bạch Vô Tướng lắc mình né qua, một kiếm kia lại "Đang" một tiếng, chặt đứt trường kiếm chính tượng thần của y đang nắm trong tay. Như thế rất tốt. Tượng Thái tử Duyệt Thần, bị một kiếm của Thái tử làm gãy kiếm, tượng thần cũng biến thành một đồng phế phẩm. Tạ Liên nhất thời hồi phục tinh thần, giống như bị hắt một chậu nước lạnh. Một đàn bướm bạc giống như bị chọc giận liền ùa lên. Bạch Vô Tướng phát ra một chuỗi tiếng cười không nóng không lạnh, ung dung thong dong, lấy tay áo che mặt, không hề dấy dờ, nhanh chóng hoàn toàn đi vào trong bóng tối. Tạ Liên nhìn thạch kiếm bị cắt đứt đang nằm trên mặt đất kia, theo bản năng nhìn Hoa Thành, nói: "Thực xin lỗi....."

Hoa Thành lại nói: "Ca ca thế này không phải rất buồn cười sao? Hà tất gì phải nói xin lỗi ta? Hắn đi rồi, giờ làm sao đây?"

Tạ Liên định thần lại, nói: "Muốn chạy thoát sao? Không thể để cho hắn tiến vào Đổng Lô!"

Hai người đuổi theo ra khỏi động Vạn Thần, một lần nữa leo lên tuyết sơn phía trên. Vừa mới ra khỏi động liền cảm thấy được một trận đất rung núi chuyển. Nhìn về phía trước thấy tuyết lở từng trận, so với vừa rồi chỉ có hơn chứ không có kém, tựa hồ như thứ gì đó bị vùi lấp dưới tuyết dày đang thức tỉnh, đang rộng giận từng trận.

Tạ Liên: "Trên này còn đi được sao?!"

Hoa Thành nắm chặt tay Tạ Liên: "Theo ta liền có thể đi!"

Hai người ngược chiều băng tuyết đang sụp đổ như nước lũ mà đi lên. Quả nhiên, tuy rằng gian nan nguy hiểm vạn phần, đi một bước phải lui ba bước, nhưng vẫn tránh đi được vô số đợt tuyết đá mãnh liệt, chạy ra khỏi đó lên một cái đường núi.

Rốt cuộc cũng leo được đến chỗ cao nhất. trên đỉnh núi Băng Phong, băng tuyết thật dày đông lạnh không biết mấy tầng. Tạ Liên cảm giác như chỉ cần đi nhanh một chút là sẽ trượt ngã, Hoa Thành lại nắm lấy tay y vững bước mà đi, hoàn toàn không sợ. Hai người đi vào miệng núi lửa. Miệng núi kia giống như một cái miệng khổng lồ đang hướng lên trời mà rít gào, rất là đồ sộ. Nhìn lại xuống phía dưới lại chỉ thấy một mảnh đen nhánh. Không biết có phải ảo giác hay không nhưng ở chỗ sâu nhất kia lộ ra từng trận hồng quang làm người ta sợ hãi, lúc ẩn lúc hiện. Tạ Liên bất giác tim đập nhanh hơn. Y đè lại cái nón rách trên đầu, không cho nó bị gió tuyết thổi đi, nói: "Hắn vào rồi sao?"

Hoa Thành chỉ nhìn thoáng qua, biểu tình liền ngưng trọng. Hắn nói: "Đã đi vào."

"Dùng cái gì để thấy được?"

"Đờng Lô đang đóng."

Tạ Liên cả kinh, đột nhiên thấy trở tay không kịp: "Chuyện này là thế nào? Tại sao đóng lại nhanh như vậy? Không phải chỉ khi nào chúng quỷ ở bên trong bắt đầu chém giết mới đóng sao?"

Hoa Thành: "Đó là tình hình chung. Nhưng nếu Đờng Lô cho rằng kẻ đi vào có tiềm lực cực đại có thể phá tan Đờng Lô, mà con quỷ kia lại đưa ra yêu cầu đóng núi thì núi cũng sẽ đóng lại." Dừng một chút, hắn nói tiếp: "Lúc trước, ta đã làm như thế."

Tạ Liên: "Rốt cuộc hắn có phải Tuyết hay không?! Nếu đã thành Quỷ vương cấp Tuyết mà lại tiến vào Đờng Lô lần nữa thì sẽ thế nào?"

Hoa Thành: "Giống như thần quan đã phi thăng lại trải qua một lần lịch kiếp."

Nói cách khác, đó là càng ngày càng mạnh hơn!

Nếu Bạch Vô Tướng phá tan được cửa này, hậu quả sẽ khó lòng tưởng tượng nổi. Mà sau khi hấn thành Tuyết rồi rời núi, thứ mà hấn tìm tới đầu tiên không ai khác chính là Tạ Liên.

Nhìn chằm chằm bờ vực mênh mông vô bờ, sâu không thấy đáy kia một hồi lâu, Tạ Liên chậm rãi nói: "Tam Lang, ta..... có khả năng ta muốn đi xuống, để chuyện này kết thúc."

Thanh âm Hoa Thành không nặng không nhẹ: "Xuống đi. Ta theo huynh."

Tạ Liên ngẩng đầu nhìn hấn, Hoa Thành cũng ngẩng đầu, nhìn thẳng y. Hoa Thành nhướng mi, cười nói: "Đơn giản là đi xuống giết chết một cái làm mình vướng bận, lại phá tan Đổng Lô một lần nữa thôi, cũng không có việc gì khó."

Thấy hấn nhẹ nhàng như thế, tâm tình Tạ Liên đang căng chặt này giờ cũng không tự chủ mà buông lỏng ra một chút, hơi hơi mỉm cười. Ngay sau đó, Hoa Thành nói: "Bất quá, có một chuyện."

Tạ Liên: "?"

Y hơi hơi nghiêng đầu. Hoa Thành bỗng nhiên đặt tay lên eo y, ôm chặt vào trong lồng ngực, một tay kia nhẹ nhàng nâng cằm y, rồi cúi đầu ngậm lấy đôi môi.

Sau khi ôm hôn thật lâu trong gió tuyết, cánh môi hai người mới chậm rãi tách ra. Tạ Liên ngây người hồi lâu, rốt cuộc lại giật mình một cái, tỉnh. Mặt đỏ lên, y mở to mắt: ".....Đột, đột nhiên làm cái gì đó?!"

Tuy rằng không phải lần đầu tiên hai người làm loại sự tình này, nhưng trước kia họ đều lấy lý do đường hoàng như là "mượn pháp lực", "truyền khí", "không cẩn thận". Mà hiện tại cái kiểu khai sự này, những lý do lập tức đều bị vạch trần, hơn nữa còn làm cho ý nghĩ của nó trở nên lớn lao

hơn. Y quả thật không biết nên để tay nơi nào. Y nên bắt lấy cánh tay Hoa Thành, hay đẩy ngực Hoa Thành ra, hay là ngăn trước mặt Hoa Thành?

Hơi thở của Hoa Thành ở bên tai y tựa hồ hơi hỗn hển, thấp giọng nói: ".....Ta, cho Điện hạ mượn chút pháp lực trước, có thể sử dụng trong bất cứ tình huống nào..... Nhận lấy được không?"

Tạ Liên vô thức nuốt nuốt yết hầu, lắp bắp nói: "Này, đây là một chút sao? Hình như quá nhiều..... Lần trước còn, còn chưa có trả hết....."

Hoa Thành: "Không nhiều lắm. Không cần phải gấp gáp. Cứ chậm rãi thông thả thôi, gộp vào rồi trả hết một lần."

Tạ Liên lung tung "Ừm ừm ừm!" vài tiếng, đang định cầm đầu chạy trốn chết. Hoa Thành kéo y lại, nhẹ nhàng nhắc nhở: "Điện hạ! Huynh định chạy đi đâu? Sai phương hướng rồi."

Tạ Liên lúc này mới phát hiện mình cứ nhiên lại chạy về hướng ngược lại, y lập tức quay trở về Chân ở trên băng có chút khăn trương, y vừa chạy nhanh vừa đề lại nón: "Không, không có. Ta, ta chỉ là có hơi lạnh, muốn đi vài vòng cho ấm người....."

Y đem nón buộc buộc lại sau lưng, cuối cùng một trảo bắt được tay Hoa Thành, gắt gao cầm lấy. Hai người đứng sừng sững, nhìn vực sâu không lối ra phía dưới.

Hoa Thành khẩu khí đầy sự tùy ý, nói: "Sau khi giải quyết xong, ta cho ca ca xem tượng thần ta khắc mà ta hài lòng nhất."

Tạ Liên đáp: "Được."

Nói xong, hai người liền cùng nhau nhảy xuống.

Cuồng phong gào thét bên tai, mạnh mẽ như sóng lớn đánh vào mặt. Nhưng hai người vẫn không hề buông tay, ngược lại nắm tay nhau càng chặt.

Ai ngờ, giữa không trung, trong tay Tạ Liên bỗng trống rỗng.

Cũng không phải y trượt tay hay bị Hoa Thành ném ra, mà bỗng nhiên trong một khắc, bàn tay y đang nắm lấy đột nhiên biến mất, như không tồn tại.

Tâm Tạ Liên căng thẳng. Y gọi lớn: "Tam Lang?!"

Y đang rơi nhanh xuống. Một khắc trước vừa mới hô lên, ngay sau đó âm thanh kia liền vang vọng lên phía trên, nghe tới cực kì không rõ ràng. Tạ Liên rốt cuộc cũng rơi xuống đất, đứng vững vàng. Y lập tức đứng lên, gọi: "Tam Lang?"

Không có ai trả lời, chỉ có tiếng vang trong khoảng không trống rỗng nói cho y biết, giờ phút này, y một thân một mình ở trong một khoảng không gian rộng lớn trống trải.

Bốn phương tám hướng đều đen nhánh một mảnh, Tạ Liên liền nhìn lên phía trên đỉnh đầu. Phía trên, một mảnh màn trời tuyết trắng đang chậm rãi thu nhỏ lại. Đó là miệng núi lửa Đổng Lô đang phong bế.

"Oanh" một tiếng, Tạ Liên nâng lên bàn tay đầy lửa, muốn chiếu sáng phía dưới để xem tình hình nơi đây. Nhưng bóng tối ở đây sâu không lường được. Lửa trên tay Tạ Liên căn bản không chiếu tới cái gì, phản phát giống như đang bị bóng tối thờ ơ hấp thu. Hơn nữa y còn không cẩn thận không chế pháp lực không tốt, ngọn lửa quá cao, suýt chút nữa thiêu mất tóc. Y nhanh chân nhanh tay đem lửa ném sang một bên. Vừa khéo thế nào, ánh lửa kia lại chiếu tới một bóng người màu trắng nhàn nhạt cách đó không xa. Tạ Liên lập tức cảnh giác vạn phần: "Ai!"

Bóng dáng màu trắng kia xoay người lại, nhàn nhạt đáp: "Người biết ta là ai."

Tuy rằng đã trả lời, nhưng cơ trên mặt người nọ mấy may không động. Đây là đi đầu hết sức tự nhiên, bởi lẽ khuôn mặt kia không phải mặt người, mà là một cái mặt nạ nửa cười nửa khóc.

Tạ Liên bật thốt lên: "Tam Lang!"

Cứ mỗi khi y thấy khuôn mặt này lại nhin không được mà sờn tóc gáy, lưng phát lạnh. Nhưng giờ phút này y kêu tên người nọ không phải vì bị dọa, mà là vì lo lắng. Vẫn như cũ, không hề có người trả lời, mà mặt nọ nửa buồn nửa vui kia lại cách y gần hơn vài phần, nói: "Không cần gọi. Đổng Lô đã đóng, nơi này chỉ có người cùng ta, không hề có người thứ ba."

Tạ Liên theo bản năng lại nhìn trời lần nữa. Phía trên khi trước còn dư lại một mảnh trời nhỏ, vậy mà hiện tại mảnh ánh sáng nhỏ nhoi ấy đã bị bóng tối bốn phía cắn nuốt. Điều này cũng có nghĩa là, Đổng Lô thực sự đã phong bế hoàn toàn.

Tạ Liên thế nào cũng không dự đoán được sẽ biến thành loại tình huống này. Y, cùng với Bạch Vô Tướng, hai người bị nhốt trong núi Đổng Lô? Hai người bọn họ? Vì cái gì lại là hai người bọn họ?!

Tạ Liên hướng Phương Tâm kiêm vào hắc, nói: "Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Lại là trò quỷ của người sao? Người khác đâu? Hiện tại đang ở nơi nào?"

Hai ngón tay Bạch Vô Tướng kẹp lấy Phương Tâm kiêm, búng mũi kiêm một chút, vang lên một tiếng thanh thúy đến cực điểm: "Đi rồi."

Tạ Liên nhìn động tác này của hắc, ánh mắt càng lạnh hơn: "Người nói cho rõ ràng. Cái gì đi rồi?"

Bạch Vô Tướng: "Không muốn đi theo người, đã rời đi, đã chết. Người nói đi?"

"....."

Tạ Liên trong lòng ban đầu là phát lạnh, sau đó nảy lên một trận bạo nộ, vung một kiếm chém tới: "Người đừng có nói hươu nói vượn!"

Bạch Vô Tướng lại một lần nữa dễ như trở bàn tay mà tiếp được mũi kiếm, nói: "Được rồi được rồi. Là ta nói hươu nói vượn. Hắc hiện tại đã bị đưa ra bên ngoài núi Đồng Lô, giờ chạy tới cũng không kịp nữa rồi."

Tạ Liên ngược lại không sợ Hoa Thành không đuổi được đến đây, chỉ cần không có việc gì liên quan tới. Ý âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Nhưng Bạch Vô Tướng lại nói: "Bất quá, ta nghĩ hắc không tiến vào vẫn tốt hơn. Nếu không, kể cả hiện tại hắc không có suy nghĩ kia, nhưng chỉ cần chờ xem bộ dạng lát nữa của ngươi, có thể hắc còn không muốn đi theo ngươi nữa. Như vậy thật là khó nói."

Tạ Liên không thể nhịn được nữa, lại một kiếm bổ xuống, quát: "Câm miệng! Ta chịu ngươi đủ rồi, ngươi còn muốn thế nào! Ngươi đến tột cùng là muốn thế nào?! Ngươi đến tột cùng là muốn quấy lấy ta đến bao giờ!!!"

Bạch Vô Tướng bình tĩnh mà đỡ từng mũi kiếm của y. Tạ Liên cả giận nói: "Ngươi vì sao còn chưa chết? Vì cái gì mà lại tới Đồng Lô?!"

Bạch Vô Tướng: "Bởi vì ngươi!"

Động tác của Tạ Liên đình trệ một chút, thở hổn hển nói: "Có ý gì?!"

Bạch Vô Tướng thông dong đáp: "Vì ngươi tới, cho nên ta cũng tới."

Nghe được loại câu trả lời như thế, mặt Tạ Liên có chút vặn vẹo.

Nhưng nó lại làm y càng nộ, sát khí lại nặng thêm mấy phần. Bạch Vô Tướng giống như có thể dự đoán được đường kiếm tiếp theo của y sẽ như thế nào, tránh né không chút sai lầm. Tạ Liên xuất kiếm càng nhiều lần, càng minh bạch được một sự thật tàn khốc:

Không thắng được!

"Đúng vậy." Giống như có thể nhìn thấu được nội tâm Tạ Liên, Bạch Vô Tướng nói: "Ngươi không thắng được."

Dứt lời, hấn một đao chém lên cổ tay Tạ Liên. Một trận đau nhức lan tràn toàn thân làm Tạ Liên không tự chủ được mà buông kiếm trên tay ra. Ngay sau đó, Bạch Vô Tướng nắm lấy tóc y, hung hăng vùi vào trong đất!

Bên tai ầm ầm vang lên, xoang mũi cùng khoang miệng đầy tràn ngập máu, trong não cũng chấn động không ngừng.

Xong một trận, Tạ Liên mới cảm giác được một bàn tay đem đầu của y xách ra từ mặt đất, một âm thanh ở phía trên nói: "Đáng thương, đáng thương."

Tạ Liên sắc ra một ngum máu tươi. Bạch Vô Tướng lại nói: "Mỗi lần ta nhìn thấy Thái tử Điện hạ, người vẫn luôn ở trong bộ dạng này. Quả thật làm cho người người đau lòng, người người khoái ý."

Tạ Liên cố nuốt xuống một ngum máu tươi, không cho nó sắc ra lần nữa. Y cất giọng khàn khàn nói: ".....Người không cần quá đặc ý. Hiện tại ta đánh không thắng người, nhưng.....có người có thể. Khi người từ Đổng Lô đi ra ngoài một lần nữa, Quân Ngô chưa chắc không thể lại giết người thêm một lần nữa."

Huống chi, ngoài đó còn có Hoa Thành!

Ai ngờ, Bạch Vô Tướng lại nói: "Ai nói kẻ sẽ từ Đổng Lô đi ra là ta?"

Nghe vậy, Tạ Liên ngẩn ra.

Không phải hấn? Không phải hấn vậy là ai?

Bạch Vô Tướng nhắc mặt y lên, nhìn thẳng vào y, thanh âm ôn hòa: "Thái tử Điện hạ, ta nghĩ, người nhần lần ở đâu đó rồi. Trong Đổng Lô này, đích xác sẽ có một Tuyệt đi ra ngoài. Nhưng không phải ta. Mà là người."

Tạ Liên kinh ngạc vạn phần: ".....Người nói cái gì? Ta không phải....."

Lời còn chưa dứt, y liền nhận ra điếu gì đó, toàn thân toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Bạch Vô Tướng: "Đúng vậy. Đúng là như thế. Chúc mừng người vì cuối cùng cũng thấy rõ được mục đích chân chính của ta. Đây chẳng phải là 'con đường thứ ba' mà người thích nhất sao?"

Hiện tại bên trong Đờng Lô, chỉ có một Tuyệt cùng với một thần quan. Nhìn qua, chỉ có hai còn đường. Hoặc là Bạch Vô Tướng giết y rồi phá tan Đờng Lô; hoặc là cả hai dừng nghĩ đến ra ngoài, vĩnh viễn bị nhốt cùng nhau tại Đờng Lô này.

Nhưng kỳ thật, còn có con đường thứ ba.

Chỉ cần Tạ Liên lập tức tự sát tại đây, thân hóa thành quỷ, giết chết Bạch Vô Tướng, y liền có thể đạp đất thành Tuyệt, dư sức phá tan Đờng Lô!

Tạ Liên khó khăn khôi phục tinh thần lại từ trong sự khiếp sợ: "Người đừng có làm mà không suy nghĩ! Người điên rồi! Người rốt cuộc muốn làm cái gì?! Vì cái gì mà người phải làm đến nước này?! Để cho ta thành Tuyệt?! Ta không điên như người! Kể cả người muốn ta giết người, ta cũng không thắng được người, Đờng Lô sẽ không thừa nhận một Tuyệt như vậy!"

Đó là lời thật. làm người, chưa chắc đã thành thần; làm thần, không nhất định sau khi chết sẽ thành quỷ. Bạch Vô Tướng lúc này lại nói: "Phải không? Không nhất định phải như thế."

Nói xong, hắn đưa một tay ra. Nhờ vào có ánh lửa cách đó không xa, Tạ Liên thấy rõ, trên tay hắn xuất hiện một cái mặt nạ, cùng với mặt nạ của Bạch Vô Tướng giống nhau như đúc!

Bạch Vô Tướng nói: "Có nhớ rõ cái mặt nạ này không? Trông thật hợp với người."

Hai mắt Tạ Liên mở to, nỗi sợ hãi như thủy triều tràn ra trong lòng y. Y miễn cưỡng nói: ".....Lấy ra! Lấy ra..... Lấy nó ra!"

Bạch Vô Tướng nở nụ cười: "Nhìn dáng vẻ này của người, hình như là do trí nhớ của Thái tử Điện hạ không tốt lắm. Một khi đã như vậy, ta giúp người nhớ lại, được không?"

Nói xong, không khỏi phân trần, liền đem mặt nạ nửa cười nửa khóc trắng bệch kia hòa thành một thể với bóng tối vô hạn, nặng nề áp lên mặt Tạ Liên.

HẾT QUYỂN 3-BÁCH VÔ CẨM KỶ

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

181- Quyển 4

QUYỂN 4- BẠCH Y HỌA THỂ

Lại trở về quá khứ tang thương :((

CHƯƠNG 181: ĐÊM HOA ĐĂNG LẤY TIỀN MUA CÔ HỒN

Tạ Liên hoảng hốt bừng tỉnh.

Nỗi kinh hãi khiến mồ hôi chảy ướt thân áo, y ngẩng bật dậy, hai tay run rẩy ôm lấy mặt.

Nguyên do thức tỉnh là một giấc mơ. Trong mộng, y thấy rõ cảnh phụ vương mẫu hậu treo cổ tự vẫn, nét mặt không vui mừng không sầu muộn, nước mắt đã sớm cạn trên gò má, thần thờ mà chuẩn bị dải lụa trắng, Tạ Liên mới đưa đầu vào, thì bất ngờ nhìn thấy gương mặt buồn vui trước mặt. Thấy bạch y nhân nhìn mình cười gằn, trong lòng kinh hoảng, vội vàng nắm chặt dải lụa, từng trận nghẹt thở kéo tới, đúng lúc này y liến mở mắt.

Ngoài cửa sổ sắc trời đã sáng, bên ngoài truyền tới một âm thanh: "Điện hạ! Huynh đã tỉnh chưa?"

Tạ Liên thuận miệng đáp: "Đã tỉnh!"

Thở dốc kịch liệt một hồi lâu, Tạ Liên phát hiện mình chẳng hề nằm trên giường, dưới thân chỉ lót tấm chiếu cói. Tuy rằng để rất nhiều rơm rạ,

mền mại dị thường, nhưng đối với y thì chẳng dễ chịu chút nào, vẫn chưa thể quen nằm ngủ chỗ tạm bợ như vậy. Nơi đây cũng không phải khách điểm cung điện, mà là một gian miếu thái tử cũ nát, chỗ y nằm, chính là hậu điện đồ nát được dọn sạch.

Người vừa mới gọi Tạ Liên vậy mà lại là Phong Tín, hẳn từ sáng sớm đã đi ra ngoài mua đồ ăn, vừa về vội giục y dậy ăn cơm. Tạ Liên đáp lại, bò người dậy.

Cảm giác ghệt thở trong mộng quá chân thực, cánh tay không tự chủ xoa xoa cần cổ. Y muốn xác nhận xem có vết lằn hay vết thương hay không, ai ngờ, thật sự sờ được một thứ.

Tạ Liên cả kinh, vội túm lấy cái gương lẩn lóc trên mặt đất, cần lên soi một hồi, thấy được chú gông màu đen trên cần cổ trắng nõn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Gông nguyệt ần rửa.

Ngón tay Tạ Liên khẽ vuốt ve vật này.

Một khi bị giáng thành phạm nhân, ngoại trừ sống thọ hơn người bình thường, cũng không có nhiều đặc quyền gì. Nhưng thời điểm Quân Ngô hạ chú lên người y, vẫn còn hạ thủ lưu tình, cấp cho y một con đường sống.

Gông nguyệt ần rửa này tuy rằng phong bế pháp lực, nhưng đồng thời, cũng giữ nguyên cả tuổi tác lẫn cơ thể, khiến cho y bất lão bất tử. Đồng thời, Quân Ngô cũng đã nói rõ-nếu như đệ có thể phi thăng lần thứ hai, thì mọi việc trước kia xem như xóa bỏ, đệ cũng có thể lấy nó xuống.

Nhưng hiện tại có vật này đeo ở trên người, chẳng khác nào một phạm nhân bị khắc chữ trên mặt, hoàn toàn là sỉ nhục khắc cốt ghi tâm. Nghĩ tới đây, Tạ Liên đưa tay tìm Nhược Da, định quấn lên đầu. Lúc cần Nhược Da lên chợt nhớ tới cảm giác chậm rãi khó thở trong mộng, do dự trong chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn đem nó quấn lên, bọc cẩn thận cần cổ và nửa gương mặt, xong mới đi ra ngoài.

Phong Tín và Mộ Tình đứng chờ ở ngoài cửa. Phong Tín mang màn thêu nóng hôi hổi trở về, Mộ Tình đứng cạnh ung dung thong thả nhấm nháp. Phong Tín đưa cho y hai cái, nhưng Tạ Liên nhìn thấy cái thứ thô kệch được làm từ bột kia liền không muốn ăn, lắc lắc đầu từ chối. Phong Tín nói: "Điện hạ, dù gì sáng sớm cũng phải ăn một chút, sau đó chúng ta còn phải ra ngoài làm, ngẩng yên bất động bây giờ chẳng giải quyết được gì đâu."

Mộ Tình không thèm nâng mắt lên nhìn: "Đúng vậy, không ăn cái này thì chẳng còn cái gì để ăn đâu. Ăn đi không lại ngất bây giờ."

Phong Tín trừng mắt: "Người nói kiểu gì đấy?"

Tạ Liên phi thăng đã mấy năm, từ lâu quên mất tư vị ăn cơm là gì rồi, trước đó vài ngày còn suýt nữa hôn mê, lúc ấy nhớ lại thì ra y đã ba, bốn ngày không nuốt một hạt cơm, Mộ Tình nói câu này không sai. Tạ Liên không muốn hai người mới sáng ra đã đấu võ mồm, bèn chuyển chủ đề: "Đi thôi nào, hôm nay không biết có kiếm được việc gì không đây."

Tạ Liên thuở trước, là thái tử kim chi ngọc diệp, thân thể còn là của tiên nhân, không dính chút bụi trần, đương nhiên chẳng cần lo lắng đến kế sinh nhai này nọ. Nhưng bây giờ, nói y là thái tử, thì Tiên Lạc quốc đã không còn, nói y là thần tiên, cũng sớm đã bị cách chức, cơ bản cũng chẳng khác phạm nhân là bao, mà đối với người phạm thì miếng cơm manh áo là chuyện tất yếu. Một người tu đạo đương nhiên có thể kiếm cơm nhờ bắt quỷ, nhưng đâu phải mỗi ngày đều có yêu ma quỷ quái để mà bắt, có pháp sự để mà làm, vì lẽ đó, đại đa số thời điểm, bọn họ vẫn phải tìm chút việc lặt vặt, tỷ như giúp người tháo dỡ hàng, xuất ra một chút lực gì đó.

Dù chỉ là vài việc nhỏ, nhưng cũng không chắc đã giành được suất. Bởi vì bây giờ, người nghèo trôi dạt khắp nơi nhiều lắm. Họ nhìn thấy có đường sống, không cần nhận tiền công, cho cái bánh bao nửa bát cơm liền đồng ý làm, hừng hực xông lên, mấy người bên này sao giành được từ bọn họ? Coi như có thể đoạt lấy, Tạ Liên cũng sẽ cân nhắc đắn đo đủ đi đâu, rồi nhường luôn cho người ta. Quả nhiên, lung lay nửa ngày, vẫn chẳng thu

hoạch được gì. Mộ Tình nói: "Không tìm được công việc nào ổn định tốt hơn tí à?"

Phong Tín: "Phí lời. Có thể tìm thì sớm tìm được rồi. Nhìn mặt thế này thì nghĩ kiếm được việc nào? Dung mạo điện hạ ai mà không nhận ra, để cho người ta biết là ai, nghĩ an ổn được chắc?"

Mộ Tình không nói nữa. Tạ Liên đưa tay lên siết lựa quanh mặt càng chặt. Xác thực, vạn nhất để cho người ta nhận ra y là ai, nếu không chạy nhanh chắc chắn sẽ bị đánh bần dập. Tỷ như tiêu sư*, ai sẽ yên tâm để người không rõ lai lịch, mặt cũng không chịu lộ làm tiêu sư? Bọn họ lại không thể đi làm những việc hành hung xấu xa hại người, cho nên lựa chọn thật sự vô cùng có hạn.

*Tiêu sư: người áp tải hàng hóa, xuất hiện từ thời Bắc Tống, khi mà giao thương buôn bán phát triển, chở hàng cần người đi theo trông coi bảo vệ, dạng như shipper kết hợp với bảo kê bây giờ ý :vv (theo baike)

Thần thì không thể vì ăn không đủ no, mặc không đủ ấm mà buồn phiền. Nhưng người lại khác, họ cần cơm ăn áo mặc. Tạ Liên từ nhỏ đã không cần lo đến những chuyện như vậy, đây coi như là vấn đề đầu tiên trong suốt mấy chục năm qua khiến y phiền muộn. Mà nếu như tư vị đối rét thần chưa từng trải, như vậy, thần làm sao mà hiểu được mùi vị nghèo đói của tín đồ? làm sao có thể làm những công việc như người thường? Chuyện đến nước này, cũng đành ngậm ngùi coi như một quá trình rèn luyện.

Bất chợt, cách đó không xa truyền đến một tràng khoa chiêng gõ trống, có một đám người tụ tập xung quanh, ba người cũng theo qua xem thì thấy mấy vũ nhân cùng vai hề ở trong đám người hăng say hét to, còn có vũ nhân đang làm xiếc. Mộ Tình lại đề nghị: "Hay là chúng ta đi bán nghệ đi."

Tạ Liên đang cân nhắc tới việc này, còn chưa kịp trả lời, Phong Tín đã ném cái lườm qua: "Nói năng hồ đồ, Điện hạ thân thể ngàn vàng, sao có thể đi làm loại chuyện đó?"

Mộ Tình cũng lườm lại: "Gạch cũng đã vác r ồi, làm xiếc thì có gì không ổn?"

Phong Tín: "Bê vác là dựa vào chính khí lực của mình kiếm cơm, còn làm xiếc là cung cấp niềm vui cho người, bị người ta coi như trò cười, đương nhiên không giống nhau!" Nói xong, một vai hề nhẩy nhẩy nhót nhót té lộn mèo một vòng, mọi người đều cười ha ha, hắc hắc cúi xuống lượm từng đồng tiền thưởng rơi leng keng trên đất. Thấy thế, trong lòng Tạ Liên sinh ra chướng cự, dùng sức lắc lắc đầu, đem con đường "làm xiếc" này vứt bay. Mộ Tình thấy vậy, đành nói: "Được r ồi. Vậy cứ làm nghề khác đi."

Phong Tín lại nói: "Đã làm rất nhiều nghề r ồi, bằng không cũng sống không tới bây giờ, còn những nghề dư ra vẫn không nên làm thì hơn."

Đột nhiên, đoàn người phía sau kinh hoảng, có người hô to: "Truy binh đến r ồi! Truy binh đến r ồi!"

Vừa nghe truy binh đến r ồi, đám người xem náo nhiệt giải tán ngay lập tức. Không lâu sau, một nhóm binh lính tay cầm binh khí, giáp vàng sáng chói, oai phong lẫm liệt, đi lại nghênh ngang trên đường, nhìn thấy ai khả nghi thì bắt lại hỏi. Ba người lần trốn trong đám người, nghe người bên ngoài xôn xao bàn tán:

"Đây là đang bắt ai vậy?"

"Yên tâm, không phải bắt chúng ta đâu. Bữa ta có nghe nói, là bắt hoàng tộc Tiên Nhạc bỏ trốn ."

"Có người tố cáo rằng xung quanh đây thấy được nhân vật khả nghi, vì thế nên gần đây trong thành kiểm tra nghiêm đề sợ."

"Nói thật hả? Không phải đấy chứ, sao lại chạy trốn tới nơi này!"

Nghe vậy, ba người nhìn nhau, Tạ Liên thấp giọng nói: "Mau đi xem xem."

Hai người còn lại gật đầu. Yên lặng tách ra rời khỏi đám người, đi tới một nơi không ai chú ý, lúc này mới hợp lại, chạy như bay.

Chạy vội tới trước mảnh bìa rừng hoang vắng, Tạ Liên đứng từ xa nhìn thấy cột khói nghi ngút từ trong rừng, tâm trạng nhanh chóng hoảng hốt, lẽ nào binh lính Vĩnh An đã tìm thấy họ rồi, đang phóng hỏa hành hung?

Vội vã chạy lại gần, trong rừng cây ẩn giấu một nhà tranh cũ nát, không biết có phải thợ săn vào rừng lưu lại hay không. Cột khói xuất phát từ trong căn nhà này, Tạ Liên thất thanh hô: "Mẫu hậu! Xảy ra chuyện gì? Người ở đâu?"

Hô một tiếng, một phụ nhân vui vẻ chạy ra đón: "Hoàng nhi, con đã về rồi?"

Người này chính là vương hậu. Nàng một thân bố y (áo vải) thâm mận, đã gầy gò không ít, dáng dấp có chút khác biệt so với phụ nhân bình thường. Thấy mẫu thân không có chuyện gì, sắc mặt còn tràn đầy vui mừng, Tạ Liên lúc này mới yên tâm, lại hỏi vội: "Xảy ra chuyện gì mà lại có khói thế kia?"

Vương hậu ngượng ngịu đáp: ". Cũng không xảy ra chuyện gì lớn. Chỉ là ta muốn tự mình nấu cơm mà thôi."

Tạ Liên dở khóc dở cười: "Không được! Nấu cơm gì chứ? Hai người ăn đồ ăn Mộ Tình đưa đến là được rồi. Cột khói này gây chú ý cho người khác quá, có khói sẽ có người, binh lính Vĩnh An nhất định sẽ tìm tới đây, vừa mới này chúng ta ở trong thành suýt đụng phải bọn họ, hiện tại thành này đã canh giữ nghiêm ngặt, chúng ta nên chuyển đi thôi."

Phong Tín với Mộ Tình tiến vào nhà dập khói, vương hậu cũng không dám bất cẩn, đi ra sau nhà thương lượng cùng quốc chủ. Phong Tín dập xong rồi, đi ra nói: "Điện hạ, huynh không tới thăm quốc chủ bệ hạ sao?"

Tạ Liên lắc lắc đầu: "Không đâu."

Hai cha con bọn họ, một người là vua một vong quốc, một người là thần tiên bị giáng xuống trần, không thể so ai thất bại hơn ai, ng ồi xuống cùng bàn nhất định chỉ có trừng mắt r ồi lại trừng mắt, lấy đâu ra chuyện để tâm sự, bởi vậy nếu có thể không gặp thì không nên gặp. Tạ Liên cất giọng nói: "Mẫu hậu, hai người thu dọn một lát, nội trong hôm nay chúng ta phải rời đi. Buổi tối con tới đón hai người. Chúng con bây giờ có việc đi trước."

Vương hậu đang bận bịu phải đi ra: "Hoàng nhi, con phải đi sao? Nhi ều ngày như vậy không gặp, sao vừa mới đến đã đi r ồi?"

Tạ Liên trả lời: "Con muốn đi tu luyện."

Trên thực tế, là muốn đi tìm việc làm, nếu không lấy đâu ra cái ăn cho nhi ều miệng người như vậy. Vương hậu quan tâm hỏi han: "Sáng sớm đã ăn gì chưa?"

Tạ Liên lắc đầu. Ba người hiện tại bụng đói c ần cào r ồi. Vương hậu thở dài: "Nhịn ăn không tốt cho cơ thể đâu, may mới vừa r ồi ta có nấu được một chút, mau vào ăn đi."

Tạ Liên thầm nghĩ: "Người nấu gì mà khói lớn dữ vậy, trông như đang đốt nhà ấy."

Vương hậu quay sang nói với hai người Phong Tín Mộ Tình: "Hai hài tử các người cũng đến đây ăn cùng đi."

Phong Tín và Mộ Tình đều không ngờ tới sẽ được đãi ngộ lớn như vậy, liên tục lắc đầu chối từ, vương hậu vậy mà kiên trì vô cùng. Hai người rụt rụt rè rè ng ồi xuống bàn, cũng có chút thụ sủng nhược kinh. Mặc dù "kinh" này không phải "kinh" trong "kinh hãi" mà là "kinh hỉ".

Nhưng mà sau khi vương hậu bưng n ồi lên, bọn họ từ kinh hỉ, biến trở lại thành kinh hãi.

Sau một h ồi đánh chén, Mộ Tình bu ồm nôn không dứt, lão đảo lão đảo: "Ta cho rằng. Cháo này, mùi vị như nấu cám, không nghĩ tới, ăn,

cũng như vậy!"

Phong Tín cắn răng nói: "Câm miệng! Đừng nhắc lại nữa! Vương hậu dù sao cũng là. thân thể vạn kim. Chưa bao giờ xuống bếp. Như vậy đã rất. Ọe!"

Mộ Tình hằm hừ: "Ta nói sai sao? Người nếu cảm thấy không giống như nấu cơm, người. Đi cầu vương hậu ban thêm một bát đi! Ọe!"

Hai người nôn nôn ọe ọe một hồi, Tạ Liên giữ bọn hắn, liên tục đập lưng: "Đừng nôn nữa! Xem, phía trước. Hình như có việc làm rồi!"

Quả nhiên, ba người lão đảo đi lên phía trước, thấy có tiêu đầu mục* khá gọn gàng sạch sẽ đang hô thét tìm người, thù lao coi như không tệ, hơn nữa đầu người không giới hạn, đến bao nhiêu lấy bao nhiêu, ba người vội vã nhận việc, xen lẫn vào trong một đám bần dân quần áo lam lũ, gầy trơ cả xương, kết bè kết lũ đi tới chỗ đất trống lầy lội. Nơi này tựa hồ là có người muốn xây dựng nhà mới, bởi vậy muốn bắt đầu tu sửa, trước hết đem nơi này lấp bằng. Ba người ra sức làm việc, cả người đều dính đầy nước bùn. Phong Tín tay chuyển đất, xanh mặt ôm bụng mắng: ". Ta thao! Ta cảm thấy nỡ cơm này hình như đang thành tinh quấy phá trong bụng ta!"

*tiêu đầu mục: người đứng đầu, quản lý; thằng đầu sỏ, trùm (theo nghĩa xấu)

Tạ Liên đang gánh một sọt đất, quay đầu lại nhỏ giọng nói: "Đệ còn có thể kiên trì không. hay trước tiên sang bên cạnh nghỉ một chút?"

Mộ Tình nói với Tạ Liên: "Hay là huynh sang bên kia ngủ đi."

Tạ Liên lắc đầu: "Không cần. Ta còn có thể kiên trì."

Mộ Tình lườm một cái: "Huynh đừng kiên trì nữa, quần áo huynh ô uế ta lại phải giặt, ta thà rằng làm cái này còn hơn." Cách đó không xa có

người hô: "Siêng năng làm việc, cấm nói chuyện!Cấm lười biếng! Có muốn nhận tiền công không?"

Phong Tín ngoan cường cực kì, vẫn là tiếp tục kiên trì, còn gánh sọt đẩy gấp đôi hai người kia: "Chẳng được bao nhiêu tiền, làm như đáng giá lắm mà hô mưa gọi gió!!"

Phấn đấu từ lúc mặt trời treo đỉnh đầu cho tới khi trời lặn thật không dễ dàng, cuối cùng cũng coi như đại công cáo thành. So ra, ba người cũng chưa tính là mệt đứt hơi, chỉ hơi hơi thấm mệt, nhưng vì tiền công không đủ miếng ăn, tâm trạng so với thân thể càng mệt mỏi hơn. Bọn họ không dễ dàng từ bỏ, nằm giải lao một lúc ở chỗ đất khá sạch, lúc này, một đám người ồn ào từ phía xa đi tới. Có mấy hán tử xách một pho tượng đá, chậm rãi đi tới.

Tạ Liên khẽ ngẩng đầu: "Đó là?"

Mộ Tình cũng liếc mắt nhìn: "Chắc là thần mới trấn ở đây đi."

Tạ Liên im lặng không nói.

Nếu như trong quá khứ, chắc chắn tượng thần trấn địa hàng đầu được lựa chọn là thái tử, hiện tại không biết thêm vị thần tiên nào đây. Quá nửa là Quân Ngô, cũng có thể là một vị thần quan mới thăng cấp.

Dừng một chút, Tạ Liên vẫn nhìn không được muốn nhìn thử, người thay thế chính mình sẽ là ai, liền miễn cưỡng đứng dậy, tiến đến đám người phía trước xem sao. Tượng đá này đưa lưng về phía y, không thấy rõ mặt, có điếu, tựa hồ như đang quỳ. Y càng tò mò muốn xem xem, rốt cuộc tượng thần vị nào lại quỳ như vậy? Tạ Liên đi một vòng lớn, quẹo vào khúc cua đến xem.

Vừa nhìn thấy, toàn bộ đầu óc y đầu trống rỗng.

Mặt tượng thần kia, lại chính là y!

Tượng này quỳ trên mặt đất, một bên có người thô lỗ vỗ vỗ đầu của nó: "Cuối cùng vận cũng đến rồi, cháu trai này, cũng nặng lắm đấy nhé!"

"Làm sao lại làm cái tượng như vậy? Chẳng trách khó coi là phải, lấy tượng Thần Vũ Đại Đế không được à? Đây không phải cái người."

"Cái người kia, đúng không? Bây giờ không phải lạy hấn sẽ xui xẻo sao? Các người còn dám bái cơ à? lại đặc biệt chớ tới đây."

"Các người chẳng hiểu gì sất. Bái ôn thần xác thực sẽ xui xẻo, nhưng tượng đá này không phải đem ra bái, mà là đem ra giẫm. Đem ôn thần đạp ở dưới chân, không phải là có thể phù hộ chính mình vận may tới tấp hay sao?"

Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Thật ngu ý, ngu ý hay lắm!"

Phong Tín cùng Mộ Tình cũng cảm giác không đúng, vừa tới nhìn liếc nhìn không nói ra lời. Phong Tín tức giận muốn bùng nổ, Mộ Tình kéo kéo hấn, ánh mắt nhắc nhở, đoạn nói: "Thái tử cũng không có la, người la cái gì?"

Tạ Liên xác thực không lên tiếng, Phong Tín không biết ý đang suy tính gì, cũng không tiện manh động, miễn cưỡng nuốt xuống, trong đôi mắt nhưng muốn phun ra lửa. Rốt cục, có người thần nói: "Chuyện này. Có phải là có chút bất ổn hay không à? người ta tốt xấu cũng là thần, là thái tử điện hạ."

"Này, Tiên Lạc vong quốc rồi, còn thái tử điện hạ nào ở đây."

lại có người nói: "Lời ấy sai rồi. Chúng ta đạp ôn thần, chẳng những không có không thích hợp, hấn trái lại nên cảm tạ chúng ta mới phải."

Tạ Liên bỗng nhiên hỏi: "Nha? Tại sao phải cảm tạ các người?"

Người kia hùng hồn nói: "Bậc cửa chùa miếu biết không? Ngàn người giẫm vạn người đạp, thế nhưng, ông đây không gặp gia đình giàu có nào muốn mua bậc cửa chùa chịu tội thay? Bởi vì mỗi cước giẫm vào cửa, cửa kia liếc thay bọn họ chuộc một phần tội, trả lại một phần khoản nợ, tích

một phần âm đức. Ý nghĩa này với quỳ xuống đất cũng như nhau. Chúng ta mỗi khi giẫm trên đầu hấn một cước, hoặc là phun một bãi nước miếng, còn không phải đang tích góp công đức cho gã thái tử kia à? Vì lẽ đó, hấn nên cảm tạ chúng ta mới phải."

Tạ Liên cũng nghe không nổi nữa.

Người kia vừa nói đến hai chữ "cảm tạ", y lập tức giờ quyên nhào tới.

Trong đám người nhất thời sôi sùng sục: "Người làm gì!" "Đánh người rỗi!" "Ai ở đây gây sự?!"

Phong Tín đã sớm muốn đánh người, cũng hét lớn một tiếng, gia nhập chiến cuộc. Mộ Tình không biết từ khi nào cũng bị liên lụy. Nói chung, ba người đầu đầu võ. Trong trận hỗn chiến, Tạ Liên nhiều lần suýt bị kéo lựa trắng trên mặt xuống, may mà không có. Ba người thân thủ tốt, nhưng bên kia người đông thế mạnh, thêm vào đó Mộ Tình kéo hai người kia lại, nhắc nhở bọn họ đánh chết phạm nhân tội càng thêm tội, hỗn chiến chả đâu vào đâu cả, cuối cùng tuy rằng đã đánh hả hê, nhưng ba người đã bị đuổi ra ngoài.

Ba người tả tơi chật vật đi dọc bờ sông, đi một lúc cước bộ mới dần chậm lại. Mộ Tình khắp mặt xanh tím, nổi giận đùng đùng: "Nhọc nhằn khổ sở cả ngày, thế mà lại đánh một trận, cuối cùng cái gì cũng không lấy được!"

Phong Tín lau quệt vệt máu bên mép: "Lúc này rỗi mà người còn đề cập đến chuyện tìên nong?"

Mộ Tình nói: "Cũng bởi vì là lúc này, cho nên mới muốn nhắc đến tìên nong! Đây là thời điểm nào hả? Thời điểm bụng ăn không no lạnh không áo mặc! Coi như không thừa nhận cũng vô dụng, nhưng không có tìên thì không thể được! Hai người nhẫn nhịn chút thì chết sao?"

Tạ Liên không nói gì. Phong Tín nổi giận: "Nhịn thế nào hả? Tượng của bản thân bị quỳ dưới đất cho người ta giẫm vào mặt! Nếu đổi lại là người thì có dễ dàng buông tha không."

Mộ Tình nói: "Từ lúc thua trận đến bây giờ, cũng không phải lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, nhất định sau này còn gặp nhiều hơn. Nếu như huynh ấy không tập làm quen, chỉ sẽ không sống nổi."

Phong Tín gai hết cả mắt: "Tập mãi thành quen? Quen cái gì cơ? Nhịn cho người khác sỉ nhục? Hay để người khác giẫm lên mặt liên tục? Tại sao những chuyện như vậy phải làm quen chứ hả?"

Tạ Liên trong lòng buồn bực: "Được rồi! Đừng ồn ào nữa. Loại chuyện nhỏ như vậy không đáng làm ồn lên thế đâu."

Hai người kia thức thối im bất.

Dừng một chút, Tạ Liên thở dài thườn thượt: "Đi thôi. Tìm một chiếc xe đi đón mẫu hậu phụ hoàng. Đêm nay phải rời khỏi tòa thành này rồi."

Phong Tín đáp: "Được."

Hai người sóng vai đi một đoạn, chợt phát hiện Mộ Tình không theo lên. Tạ Liên quay đầu lại, thắc mắc gọi, "Mộ Tình?"

Trầm mặc một hồi Mộ Tình mới lên tiếng: "Thái tử điện hạ, ta nghĩ nên nói với huynh một chuyện."

Tạ Liên nhìn hẩn: "Chuyện gì?" Phong Tín nóng nảy nói: "Người lại làm sao nữa? Đã bảo đừng ồn ào, người còn muốn thế nào?"

Mộ Tình nói: "Ta muốn rời đi."

"."

Tuy rằng trước khi hẩn mở miệng, Tạ Liên mơ hồ đã có dự cảm không lành, nhưng đến khi hẩn thật sự mở miệng nói ra câu này, Tạ Liên vẫn nín thở.

Phong Tín cứ ngỡ mình nghe nhầm: "Cái gì? Người nói cái gì?"

Mộ Tình đứng thẳng người, đôi mắt đen lộ vẻ bình tĩnh, vẻ mặt thản nhiên nói: "Xin huynh cho phép ta rời đi."

Phong Tín: "Rời đi? Người rời đi thái tử điện hạ phải làm sao bây giờ? Quốc chủ vương hậu bọn họ làm sao bây giờ?"

Mộ Tình há hốc miệng, cuối cùng vẫn nói: "Xin lỗi, ta không thể tiếp tục nữa."

Phong Tín: "Không phải chứ, người nói rõ ràng xem nào, vì sao lại không thể tiếp tục?"

Mộ Tình đáp: "Quốc chủ cùng vương hậu là phụ mẫu thái tử điện hạ, mà ta cũng có mẫu thân ở nhà, bà cần ta chăm sóc. Đi chăm sóc cho phụ mẫu người khác mà không quan tâm đến mẫu thân mình, ta làm không được. Vậy nên, xin lỗi huynh, ta không thể nào tiếp tục ở cạnh huynh được nữa."

Tạ Liên dường như sắp ngất đi, mặt mày tựa vào một bờ tường. Phong Tín lạnh lùng thốt: "Đây là nguyên nhân hả? Tại sao trước kia không nghe người nói tới?"

Mộ Tình thở dài: "Đây chỉ là một trong nhiều nguyên nhân. Còn có một nguyên nhân là, ta cảm thấy mỗi lần lâm vào khốn cảnh, mà nên làm gì để thoát khỏi cảnh khó, điểm này suy nghĩ chúng ta khác biệt. Thứ cho ta nói thẳng, nếu còn tiếp tục như vậy, mười ngàn năm cũng không cách nào thoát khỏi cảnh này được đâu. Vì thế, không cùng chí hướng không thể chung sống*."

*Nguyên văn: Đạo bất đồng bất tương vi mưu, không cùng chí hướng, quan điểm thì không thể hợp tác, bàn luận.

Phong Tín giận quá hóa cười, gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, quay sang nói với Tạ Liên: "Điện hạ, huynh đã nghe chưa? Huynh có nhớ ban đầu ta nói thế nào không? Chính là, nếu như huynh bị cách chức, khẳng định hẳn là người đầu tiên bỏ trốn. Ta nói không sai chứ?"

Mộ Tình tựa hồ bị hấn chọc giận, lạnh giọng nói: "Đừng có chọc phỉ ền người khác, ta chỉ là ăn ngay nói thật thôi. Mỗi người đều có chủ tâm của mình, không có người nào từ nhỏ đã là chính đạo nhân gian, là trung tâm của thế giới cả. Có thể người yêu thích vây quanh người khác, nhưng người khác không hẳn như thế với người đâu."

Phong Tín nói: "Người lòi đầu ra nhiều câu nguy biện thế? Chẳng muốn nghe. Nói thẳng một câu ta chính là đ ồ vong ân phụ nghĩa không được sao?"

"Được r ồi!"

Nghe Tạ Liên lên tiếng, hai người đ ồng loạt ngừng lại. Tạ Liên bỏ tay từ trên trán xuống, quay sang nhìn Mộ Tình một lúc lâu: "Ta không thích miễn cưỡng người khác."

Mộ Tình hơi mím mím môi, nhưng vẫn đứng thẳng tắp.

Tạ Liên khẽ buông một câu: "Đệ đi đi."

Mộ Tình liếc nhìn y, không nói lời nào, chỉ bái một cái xong xoay người đi thật.

Trơ mắt nhìn bóng lưng của hấn dần dần biến mất ở trong bóng đêm, Phong Tín vẫn chưa thể tin nổi: "Điện hạ, huynh cứ như vậy mà thả hấn đi?"

Tạ Liên thở dài: "Không phải thả? Ta đã nói ta không thích miễn cưỡng."

Phong Tín mắng: "Không phải gì chứ? Tiều tử này! Hấn hấn làm cái gì thế? Nói đi là đi luôn? ! Đi luôn r ồi? Mẹ kiếp ta thao!"

Tạ Liên ng ẩ xồm ven bờ sông, xoa xoa mi tâm: "Được r ồi. Nếu tâm đệ ấy đã không muốn ở lại, lưu giữ còn có thể làm gì chứ? Chẳng lẽ lại lấy dây trói lại, để đệ ấy giắt giữ cho ta sao?"

Phong Tín cũng không biết nên nói cái gì, cùng ng ồi xõm xuống cạnh Tạ Liên, lát sau hít mạnh một hơi: "Mẹ kiếp, tiểu tử này có thể cùng hưởng phú quý, nhưng lại không muốn cùng chung hoạn nạn, vừa xảy ra chuyện liền chạy, ân tình huynh đối với hấn nửa điểm cũng chẳng thêm nhớ!"

Tạ Liên nói, "Là ta bảo đệ ấy không cần nhớ kĩ, còn đệ. đừng treo chuyện này trên miệng nữa, quên hết đi."

Phong Tín nói, "Vậy hấn cũng không thể quên hết sạch chứ? Ta thực sự là thao mà! Có đi ầu điện hạ huynh cứ yên tâm, ta chắc chắn sẽ không rời đi."

Tạ Liên cười gượng gạo, nói không ra lời. Phong Tín lại đứng bật dậy: "Chúng ta phải đi đón quốc chủ cùng vương hậu nữa? Đệ ta đi tìm xe, huynh cứ ở nơi này chờ đi."

Tạ Liên gật gật đầu: "Làm phiền đệ rồi. Nhớ cẩn thận một chút."

Phong Tín gật đầu đáp lại, cất bước rời đi. Tạ Liên cũng đứng dậy, đi dạo dọc theo bờ sông, cả người như bay theo gió không còn chút cảm giác.

Mộ Tình rời đi, thật sự khiến y hoảng sợ.

Từ trước tới giờ, Tạ Liên chưa từng nghĩ sẽ có phụ cận nào rời đi. Hơn nữa, y tin tưởng cái gọi là "vĩnh viễn", tỷ như bằng hữu vĩnh viễn là bằng hữu, sẽ không phản bội, sẽ không lừa dối, sẽ không chia cắt. Có lẽ sẽ chia xa, nhưng tuyệt nhiên không phải vì loại lí do "ngày tháng khổ cực ta không vượt qua nổi" lãng xẹt này.

Tỉ như một câu chuyện xưa cũ, anh hùng và mỹ nhân được ông trời tác hợp vĩnh viễn không chia lìa, mà nếu có thì cũng phải đợi đến lúc đoạn tuyệt cõi trần. Chứ chẳng thể nào vì anh hùng ư thối mĩ nhân chuộng cá, hay là anh hùng ghét mỹ nhân tiêu ti ền mỹ nhân khinh anh hùng chân tay thô mà chấm dứt quan hệ được.

Một bước lỡ l ầm trong nháy mắt mà ngã xuống đất vạn trượng, tư vị phàm gian quả thật không tốt chút nào.

Đi lung tung một đường, bỗng nhiên trước mắt hiện ra vài tia sáng lấp lánh. Tạ Liên lúc này mới phục hồi tinh thần lại, định thần nhìn kĩ mới thấy hóa ra là một chiếc hoa đăng đang trôi bồng bênh trên mặt sông, theo dòng nước dạt tới phía này. Còn có mấy tiểu hài nhi, cười hì hì ở bờ sông đùa bốn náo nhiệt.

Tạ Liên chợt nhớ tới: "A, hôm nay là Trung Nguyên rằm."

Trước kia ở Hoàng Cực quán, mỗi dịp tết Trung Nguyên đầu sẽ tổ chức nghi thức đại thịnh, từ sớm đã háo hức chờ đợi vui đến không thể nào quên. Nhưng đã lâu rồi, căn bản không còn nhớ rõ nữa. Y lắc lắc đầu, tiếp tục tiến lên phía trước. Lúc này trước mặt突然出现 đến một âm thanh: "Tiểu oa nhi, có mua hay không nào?"

Thanh âm này già nua héo úa, còn mang theo tia quỷ khí nồng đượm. Tạ Liên bản năng phát giác không đúng, ngừng đầu thì thấy hai đứa nhỏ đứng ven đường, trong tay ôm đèn vừa hiểu kì vừa rụt rè xem vật gì đó.

Đối diện hai tiểu hài tử là một người đang ngời. Giống như một ông lão khoác tấm áo đen sồn rách, bần thủ đến nỗi hòa luôn vào trong bóng đêm. Trên tay lão nâng một chiếc đèn hoa đăng, thành thành thật thật mà nói: "Đây là đèn trẻ nhỏ nha, có thể khác với đèn trong ngực hai đứa nhưng lại là một món bảo bối đấy. Đốt đèn cầu nguyện, đảm bảo linh nghiệm."

Hai tiểu nhi nửa tin nửa ngờ: "Thật, có thật không?"

Lão giả kia nói: "Đương nhiên là thật rồi. Hai đứa xem đi."

Đèn trong tay lão, rõ ràng vẫn chưa nhen lửa, nhưng lại phát ra ánh sáng đỏ hồng mờ nhạt. Mà mấy chục đèn hoa đăng bày phía dưới, sáng xanh thăm thẳm lúc ẩn lúc hiện, vô cùng quỷ dị.

Hai tiểu hài tử trợn tròn kinh ngạc, nhưng Tạ Liên lại nhất thanh nhị sở. Kia đâu phải bảo bối quý giá gì? Rõ ràng là lân quang người chết!

Bên trong hoa đăng chắc chắn giam giữ hồn phách tiểu quỷ, nên mới phát ra quỷ quang mờ nhạt. Mà lão giả kia chắc chắn là tên đạo sĩ dõm nào

đó, không biết tóm được lũ cô hồn dã quỷ xui xẻo ở đâu, đem tét thành đèn. Hai tiểu nhi kia không rõ ra sao, vỗ tay vui mừng còn muốn mua. Tạ Liên đi nhanh chân bước lên phía trước: "Đừng mua. Lão lừa các người đấy."

Ông lão kia trợn mắt nói: "Tiểu tử này, người nói cái gì đấy!"

Tạ Liên trực tiếp vạch trần: "Đèn này không phải bảo bối mà là yêu khí, bên trong chứa quỷ, các người nếu như lấy về chơi đùa, nhất định sẽ bị quỷ quẩn lấy."

Hai tiểu nhi vừa nghe có quỷ, nào dám ở lại, "Oa" một tiếng khóc thét chạy biến. Ông lão kia nhảy dựng lên ba thước, tức muốn thổ huyết: "Dám làm hư chuyện buôn bán của ta!"

Tạ Liên lại nói: "Người sao có thể buôn bán đồ vớ vẩn được chứ? Đừng nói tiểu hài nhi không biết gì, cho dù người lớn mua bị tà khí bên trong quẩn lấy cũng sẽ gặp vận rủi, nói không chừng sẽ bị oan hồn quẩn lấy, đây chẳng phải gây nghiệt sao? Nếu như người nhất định muốn bán thứ này, thì sang địa phương chuyên biệt mà bán."

Lão giả kia nói: "Người nói nghe nhẹ nhàng ghê, làm gì có nơi nào chuyên biệt mua bán thứ này! Mọi người không phải toàn tùy tiện tìm sạp ven đường à!" Nói xong ôm lấy đồng hoa đăng xấu xí quẩn lại, thở hắt học muốn rời đi. Tạ Liên vội ngăn: "Chờ chút!"

Lão giả kia hỏi: "Sao? Muốn làm gì? Hay người muốn mua?"

Tạ Liên nói: "Không phải chứ, người vẫn định đem sang chỗ khác bán à? Ta hỏi người, những quỷ hồn này người bắt ở đâu?"

Lão giả kia đáp: "Bắt ở chiến trường hoang dã, đâu đâu cũng có."

Đây chẳng lẽ là các vong hồn du dương của binh sĩ sao?

Nghe đến câu này, Tạ Liên không thể khoanh tay đứng nhìn nữa, nghiêm nghị nói: "Chớ được bán. Hôm nay là Trung Nguyên a, vạn nhất

gây ra chuyện gì, không phải rất buồn sao. Hơn nữa những thứ này đều là hần thiêng của quân sĩ, sao người có thể bán như món đồ chơi kiếm tiền lời?"

Lão giả kia lại nói: "Người đã chết cũng chỉ như đám khói thôi, quản thiêng hay không thiêng làm gì? Đương nhiên bộ xương già của ta quan trọng hơn rồi, mọi người đều muốn kiếm sống, không cho ta bán ta lấy không khí mà ăn ư? Thấy người nhiệt tình như vậy, hay người dùng tiền mua a?"

"Người."

Cuối cùng, Tạ Liên vẫn là chịu nhận thua: "Được, ta mua." Y thò tay vào trong túi, vơ vét tất cả ngô ngách, móc ra mấy cái món tiền nhỏ, "Bằng này đủ chưa?"

Ông lão kia liếc mắt nhìn: "Không đủ! Có tí bạc, bằng này làm sao đủ?"

Tạ Liên cũng không biết mua đám hoa đăng này mất bao nhiêu tiền, bởi từ trước y mua đồ chưa bao giờ đắn đo giá cả, đành bất đắc dĩ dựa vào vốn hiểu biết ít ỏi của mình mà cò kè mặc cả: "Những hoa đăng này không có đẹp, hơn nữa còn rất xúi quẩy, rẻ hơn chút đi mà."

Lão giả kia nói: "Cái giá này người còn bảo tiện nghi cho ta hay sao? Chưa từng thấy người nào nghèo như người, thật sự quá mất mặt!"

Tạ Liên bị lão nói như vậy liền tức giận: "Ta là thái tử nhá, đời này chưa có ai nói ta nghèo đâu?" Vừa dứt lời, y liền hơi hối hận, có điều ông lão kia căn bản không coi là thật, cộc nhả đáp lại: "Người là thái tử, vậy ta chính là cha hoàng đế rồi!"

Tạ Liên có chút vui mừng, lại có chút lúng túng, đành mặc kệ lão thẳng thắn nói: "Có bán hay không? Ta không có tiền nữa đâu."

Một phen tính toán chi li, hai người cuối cùng cũng coi như thành giao. Tạ Liên dùng số tiền ít ỏi này, mua mười mấy ly quỳ hoa đăng, ôm tới bờ sông. Ông lão kia lấy tiền xong chạy như một làn khói, Tạ Liên ngẩn lại

bên bờ sông, mở ra từng nút thắt quăn quanh hoa đăng, đem lũ tiểu quỷ bị bùa chú phong ấn lại phóng sinh, thuận tiện làm chút pháp sự cho chúng.

Từng đốm quỷ hỏa xanh thăm thẳm bay ra. Những hồn phách này đều vừa mới chết không lâu, ngơ ngác ngác ngác không có ý thức của mình, cũng còn rất suy yếu, cho nên mới phải bị lão già kia tóm lấy. Sau khi được thả ra khỏi hoa đăng chật hẹp, chúng đều vây quanh Tạ Liên, thân cận bay xung quanh thỉnh thoảng còn dụi dụi y. Tạ Liên đứng dậy, nhẹ giọng nói: "Đi thôi, đi thôi."

Được y dùng tay thả nhẹ, những quỷ hồn bay càng lên cao, trôi về phía chân trời rồi dần dần tản đi. Đây cũng thể hiện một điều, hồn về với trời đất rồi.

Tạ Liên đứng im trong đêm tối, một lúc lâu, chợt nghe phía sau truyền đến một âm thanh nho nhỏ.

Thanh âm kia khẽ gọi: "Thái tử điện hạ. . . ."

Tạ Liên ngẩn ra, lập tức nhìn tới chỗ phát ra âm thanh, lúc này mới phát hiện, còn sót lại một quỷ hỏa nho nhỏ, không có thăng thiên, cũng không có tản thành đốm lửa nhỏ.

Xem ra, tiểu quỷ này so với tiểu quỷ khác mạnh hơn, không những có ý thức của mình, còn có thể nói chuyện. Y đi tới, cảm thấy thực kì lạ: "Mới vừa rồi là người ở đây gọi ta phải không? Người. . . . Nhận ra ta?"

Quỷ hỏa kia được y chú ý tới, tựa hồ vui sướng nháy nhót, từ dưới đất bay lên, nghe thanh âm hình như là một thiếu niên. Nó nói: "Ta đương nhiên nhận ra huynh!"

Tạ Liên bây giờ mới để ý toàn thân mình đều dính bùn, thực kì dị quái đản, càng ngày càng lúng túng, tay nắm lại che trên miệng, thật sự muốn không thừa nhận, nói người nhận lầm rồi mau quên đi. Một lát sau, y nghiêm mặt nói: "Người tại sao còn ở lại? Không phải ta mới vừa độ hóa cho các người sao? Lẽ nào ta làm thiếu một bước rồi?" Không phải vậy thì sao làm pháp sự xong, còn sót lại một?

Quỷ hồn vô danh bay qua bay lại trước mặt y, không xa không gần: "Không. Huynh chẳng hề làm gì sai. Chỉ là chính ta không muốn rời đi thôi."

Tạ Liên suy nghĩ một chút, hỏi: "Người còn có tâm nguyện cùng chấp niệm chưa hoàn thành sao?"

Quỷ Hồn vô danh đáp: "Đúng thế."

Tạ Liên nói: "Như vậy, nói thử ta nghe, là cái gì? Nếu không phải chuyện rất khó, ta sẽ tận lực giúp người hoàn thành."

Sau lưng quỷ hồn vô danh là ba ngàn ngọn thiên đăng đang chậm rãi bay lên, nó nói: "Người ta yêu còn đang trên cõi đời này."

Trầm mặc trong chốc lát, Tạ Liên nói: "Thì ra là như vậy. Nương tử của người sao?"

"Không, Điện hạ. Chúng ta chưa có kết hôn."

"A."

Quỷ Hồn nói tiếp: "Kỳ thực, chắc huynh ấy*không nhớ đến ta đâu. Chúng ta thậm chí còn chưa từng nói chuyện."

*Giải thích một xíu: trong tiếng tung của ngôi thứ 3 bất kể nam hay nữ đều đọc là /tha/, vì thế, nếu không nhìn mặt chữ sẽ dễ nhầm lẫn giữa trai và gái.

Tạ Liên trầm nghĩ: "Chưa từng nói chuyện qua mấy lần? Đã như vậy, sao lại kêu là "ái nhân"? Rốt cuộc là quốc sắc thiên tư cỡ nào?"

Trầm ngâm một lúc, y hỏi tiếp: "Vậy, tâm nguyện của người là gì đây?"

Quỷ Hồn đáp: "Ta muốn bảo vệ huynh ấy."

Thông thường, những quỷ hồn kiêu như vậy tâm nguyện sẽ là "Ta muốn cho nàng biết ta thích nàng" "Ta muốn cùng nàng ôn lại chuyện xưa"

, hoặc là đáng sợ hơn thì có "Ta muốn nàng theo ta xuống". Còn "Bảo vệ", đúng thật là không thấy nhieu, Tạ Liên ngờ ngẩn, nói: "Nhưng người đã không còn thuộc về thế giới này a."

Quý hân nói: "Vậy thì đã sao."

Tạ Liên nói: "Nếu còn cố chấp, người sẽ không yên nghỉ được."

Nhưng quý hân lại dừng dừng như không: "Ta nguyện vĩnh viễn không yên nghỉ."

Cô hân này cố chấp cực kì. Lẽ ra, quý hân cố chấp như vậy, tám chín phần mười sẽ vô cùng nguy hiểm, nhưng chẳng biết vì sao, Tạ Liên không cảm nhận được bất kỳ sát khí nào trên người nó, bởi vậy cũng không lo lắng nhieu: "Nếu như ái nhân người biết chuyện này, chỉ sợ sẽ áy náy buồn phiền đi."

Quý Hân vô danh chần chừ chốc lát, nói: "Vậy ta không cho huynh ấy biết là được rồi."

Tạ Liên nói: "Nếu thấy được cũng sẽ biết."

Quý hân nói: "Vậy không để cho huynh ấy phát hiện ta đang bảo vệ là tốt thôi."

Nghe đến đây, Tạ Liên tâm cũng không nhin được khẽ động, thẩn nghĩ, người này "yêu", không chỉ là nói suông đâu.

Những quý hân trong hoa đăng lão giả đều bắt từ chiến trường, vậy quý hân trước mắt này, nhất định cũng là binh sĩ trẻ tuổi rồi. Y chậm rãi nói: "Trận chiến loạn khiến người phải rời xa người mình yêu. Xin lỗi. Ta đã không thắng được."

Quý hân vô danh lại nói: "Vì huynh chết trận là vinh quang chí cao vô thượng của ta."

Tạ Liên lập tức ngậm ngẩn cả người.

"Vì thái tử chết trận chính là vinh quang chí cao vô thượng của binh lính Tiên Lạc", những lời này là khẩu hiệu của một vị tướng quân dùng để giáo dục binh lính, dùng nó để kích thích tinh thần binh sĩ, tuyên bố cho dù chết, bọn họ cũng sẽ chết có ý nghĩa, chết rồi phải hướng về tiên cảnh. Đó đương nhiên là lời nói dối. Không ngờ tới, binh sĩ trẻ tuổi này chết đi, hồn phách lưu ly ở nhân gian, nhưng vẫn như cũ vững vàng nhớ kỹ câu nói này. Hơn nữa, còn đáp thật trân trọng trang nghiêm.

Bỗng nhiên giữa lúc đó, hốc mắt Tạ Liên nóng lên, tầm mắt dần mờ hồ Y nói: "Xin lỗi, nhưng quên đi."

Quỷ hồn vô danh chuyển động khiến ngọn lửa càng sáng: "Nhất định sẽ không quên đâu. Thái Tử điện hạ, ta mãi mãi là tín đồ trung thành nhất của huynh."

Tạ Liên nén nước mắt, nói: "..... Ta đã không còn tín đồ Tin ta cũng sẽ không có chuyện gì tốt, còn có thể mang đến tai họa. Người biết không? Đến cả bằng hữu của ta cũng rời bỏ ta."

Quỷ hồn vô danh tuyên thệ: "Nhưng ta sẽ không."

Tạ Liên nói: "Người sẽ."

Quỷ hồn kiên định: "Tin ta, điện hạ."

Tạ Liên: "Ta không tin!"

Không tin người khác, cũng không tin chính mình.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

182

CHƯƠNG 182: MỘT ĐỒNG TIỀN LÀM KHÓ ANH HÙNG HẢO HÁN

Trong kinh thành canh gác nghiêm ngặt, Tạ Liên đi suốt đêm dài đằng đẵng, đến một tòa thành khác.

Y vẫn đem quốc chủ và vương hậu thu xếp ở nơi kín đáo, bản thân mình với Phong Tín thì ra ngoài kiếm ti tiền. Nhưng lúc trước trong một tòa thành cũng chẳng kiếm được bao nhiêu ti tiền, không thể nào đến một tòa thành khác lại bỗng nhiên phát tài.

Hai người thường làm việc qu ân quật sau một ngày vẫn chỉ có được chút ti tiền công ít ỏi, hơn nữa, bởi vì ngày xưa tổ ba người như hình với bóng nay đột nhiên thiếu mất một người, chỉ có hai người đâu không thích ứng lắm. Ví dụ như, lúc trước Mộ Tình phụ trách giữ ti tiền cẩn thận, tùy thời mà kiểm tra số lượng, hiện tại Mộ Tình đi rồi, Phong Tín nói thẳng hắn không chắc giữ rồi có làm mất ti tiền hay không, vậy nên Tạ Liên không thể làm gì khác hơn là giữ ti tiền trên người mình. Mỗi lần đếm số ti tiền nhỏ đến đáng thương kia, y quả thật không thể tin được, đây là thù lao mà mình lao động một ngày mới có. Phải biết, y trước kia, cho dù bố thí ăn mày cũng không dùng số ti tiền này.

Không còn Mộ Tình, cũng mất người đưa đường cho quốc chủ và vương hậu, Tạ Liên cũng không thể làm gì khác hơn mỗi ngày đều dẫn theo Phong Tín, sau đó tự mình đem đồ vật cần thiết đến chỗ quốc chủ và vương hậu ẩn thân. Có thể thường được nhìn thấy con trai, vương hậu ắt hẳn vô cùng vui mừng, mà cũng vì vui mừng tốt độ, nàng đã xắn tay áo xuống bếp. Hôm nay, nàng lại cho hai người Tạ Liên và Phong Tín nếm

thử món nạng nấu, kéo bọn họ ng ồi vào bàn, nói: "Hai người các người
đều phải cẩn thận b ồi bổ nha, sao cả hai đều g ầy đến như vậy."

Phong Tín m ồ hôi lạnh chảy ròng, cái mông vừa đặt lên ghế đã giật nảy
lên, khoanh tay nói: "Không không không, vương hậu bệ hạ, Phong Tín
không dám, vạ vạ không dám!"

Vương hậu vẻ mặt ôn hoà cười: "Người đưa nhóc này, có cái gì không
dám? Đến đây, ng ồi xuống."

Lời này Phong Tín làm sao nói ra miệng? Là không dám thật, sau khi
ng ồi xuống nhắm mắt lại bình tĩnh tâm trạng, Vương hậu đưa thành quả
nạng làm lụng lên. Phong Tín hít sâu một hơi, sau đó đưa tay ra mở vung
n ấ, Tạ Liên ng ồi trên ghế, hai người nhìn thấy đồ ăn bên trong n ấ, đều
trông vô cùng thê thảm.

Tạ Liên chỉ dám thấp giọng nói nhỏ : "Con gà này. chết thật thê
thảm."

"." Phong Tín hơi mấp máy môi, "Điện hạ, huynh nhìn sai r ồi,
bên trong làm gì có gà."

"? ? ?" Tạ Liên, "Cái thứ nổi b ồng b ềnh kia không phải gà thì là cái
gì??"

Phong Tín: "Ta nghĩ chắc là chè đi. Hình dáng có chút không
đúng?"

Hai người nghiên cứu nửa ngày cũng đoán không ra trong n ấ rốt cuộc
nấu gì. Vương hậu múc cho Tạ Liên một chén, Phong Tín cướp muôi tự
múc cho mình một chén, chờ vương hậu vừa vào gian sau tìm quốc chủ,
bọn họ lập tức đem bát chè đồ đi, sau đó làm bộ uống một hơi cạn sạch
chưa hết thềm thu ồng ng ồi lau miệng, nói: "No r ồi no r ồi."

Thấy thế, vương hậu khá là vui vẻ: "Uống ngon không?"

Tạ Liên nghĩ một đằng trả lời một nẻo: "Uống ngon, uống rất ngon!"

Vương Hậu vui mừng nói: "Nếu uống ngon thì các người uống thêm một chút đi!"

Tạ Liên suýt nữa đem cái chén không này ném ra ngoài, đưa khăn tay lên giả vờ giả vệt lau khóe miệng. Lúc này, Vương hậu hình như hơi do dự một lát, mới nói: "Hoàng nhi, cho ta hỏi con một vấn đề, con đừng trách nương lắm miệng nha."

Trong lòng Tạ Liên lo lắng, buông khăn mùi soa xuống: "Chuyện gì ạ? Người cứ hỏi đi."

Vương hậu ng ẩ xuống bên cạnh y, nói: "Mộ Tình đưa bé kia đâu? Vì sao mấy ngày nay không đến?"

Quả nhiên.

Nghe nàng nhắc đến Mộ Tình, Tạ Liên lòng giật nảy, nói: "A, con dặn dò đệ ấy một vài nhiệm vụ, vì thế đệ ấy đi nơi khác r ồi."

Vương hậu thở phào nhẹ nhõm, gạt đầu vài cái, lập tức, lại nói: "Vậy nó lúc nào mới về?"

Tạ Liên mở miệng: "Có thể là, một thời gian rất dài chỉ có thể ở bên ngoài. Không về được r ồi."

Nghe vậy, Vương hậu nhìn có chút ủ rũ, Tạ Liên cảm giác được, bèn nói: "Sao vậy ạ?"

Vương hậu lập tức phủ nhận: "Không có việc gì."

Nhưng Phong Tín tinh mắt, bỗng nhiên nói: "Vương hậu, tay của người bị sao vậy?"

Tay?

Tạ Liên vừa cúi đầu nhìn, nhất thời kinh ngạc.

Đôi bàn tay mẫu thân y lúc trước được bảo dưỡng, duyên dáng sang trọng, giờ khắc này, lại khiến cho người nhìn thấy có chút sợ hãi. Đốt ngón tay nơi nơi đều bị rách, mơ hồ còn có chút vết máu. Tạ Liên đứng bật dậy, kéo tay nàng hỏi: "Chuyện gì thế này?"

Vương hậu vội hỏi: "Không có chuyện gì. Chỉ là giặt sạch vài bộ xiêm y với chăn màn, cũng không thể nào không tắm cho được."

Tạ Liên bật thốt lên: "Người vì sao phải tự mình tắm? Người có thể. . . ."

Còn chưa dứt lời, y liền ghen hòng. Có thể làm gì? Có thể sai bảo cung nữ tới tới đến tắm cho? Có thể sai bảo Mộ Tình đến giúp đỡ? Cũng không thể nữa rồi.

Trên đường bị lưu vong, cho đến bây giờ, Mộ Tình là kẻ hầu thân cận nhất, ôm hết các loại việc sinh hoạt hằng ngày của ba người, y vừa đi, hết thấy những việc vặt vãnh, cũng chẳng có ai làm.

Không còn ai nấu cơm, không ai giặt quần áo, không ai gấp chăn nữa rồi. Những tháng ngày đơn giản vô cùng kia, đột nhiên trở nên chỗ nào cũng không thuận lợi. Tạ Liên miễn cưỡng nhịn xuống, bởi vì chuyện y cần bận tâm rất nhiều, nhưng người mẫu thân đã quen hưởng lạc của y nào đã từng làm qua những việc nặng như vậy? Nhưng nếu như vương hậu không tự mình động thủ, có ai đến giúp được đây?

Trần mặc một lát, Tạ Liên bảo: "Người cứ nghỉ ngơi đi, để con làm cho"

Vương hậu cười cười: "Không cần. Tốt nhất là con vẫn nên làm chuyện của mình. Ta giặt quần áo nấu cơm nấu nước thì thế nào, mỗi ngày cũng nhàn rồi không có việc gì làm, mình tự thân vận động, cũng rất thú vị mà. Nhìn thấy các con yêu thích như thế, ta cũng có tư vị."

Nữ chèn này là mẫu thân y dùng đôi tay như thế làm. Thế nhưng, bọn họ một hợp cũng không uống, lén lút đồ sách. Tạ Liên và Phong Tín liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy khó chịu. Lúc này, Vương hậu lại nói: "A đúng

rồi, còn có một việc. Các con ngày mai có thể bốc vài thang thuốc về hay không?"

Tạ Liên hơi tròn mắt: "Thuốc? Thuốc gì ạ?"

Vương hậu vẻ mặt buồn rười rượi, nói: "Chắc, ta cũng không biết, nếu không con đi ra hiệu thuốc hỏi thử xem, chứng bệnh ho ra máu thì phải dùng thuốc gì?"

"Ho ra máu? !" Tạ Liên ngạc nhiên, "Ai ho ra máu? Người sao? Phụ hoàng sao? Hai người vì sao không nói sớm?"

Thanh âm y hơi lớn, Vương Hậu lập tức ngăn lại: "Nói nhỏ thôi!" Nhưng mà, đã muộn, sau nhà truyền tới một thanh âm nổi giận đùng: "Ta... người không cần lắm chuyện!"

Là quốc chủ. Thấy đã bị hấn nghe được, Vương hậu cũng không che giấu nữa, chạy vào trong phòng nói: "Nhưng bệ hạ cứ để như vậy cũng không phải là biện pháp hay mà!"

Tạ Liên đi thẳng vào nhà sau, thấy quốc chủ vùi trong chăn rách. Những ngày qua y không nhìn kỹ, hiện tại nhìn thấy, quốc chủ vẻ mặt có bệnh, hai gò má đều bị hãm xuống, ở trong căn phòng âm u, càng mang vẻ tiều tụy vô cùng. Ai là quân chủ cao ngạo, rõ ràng chỉ là lão già nát rượu khuôn mặt xám xịt.

Tạ Liên không cần bắt mạch đã biết, nhất định là bị bệnh rất lâu, hơn nữa bệnh không hề nhẹ, thậm chí trong phòng toàn bộ đều ngập tràn một luồng bệnh khí, làm người ta hít thở không thông. Nhớ đến Vương Hậu cũng nói "Chứng bệnh ho ra máu", y càng hoảng loạn, âm thanh cũng lớn hơn: "Chuyện gì thế này? !"

Quốc chủ xanh mặt nói: "Người ăn nói cái gì thế?"

Vương hậu và Phong Tín đều lại gần. Tạ Liên nói: "Người không cần quan tâm con ăn nói thế nào. Bị bệnh thì vì sao không nói sớm?"

Quốc chủ tức giận nói: "Người đây là đang giáo huấn cô vương* ư? Cho dù thế nào, cô vương nên nói cái gì không nên nói cái gì cũng không cần người đến dạy bảo!"

*các bậc vương hầu khi xưa hay xưng "cô", ý bảo mình là người cô đơn nhất thiên hạ.

Thấy hấn nổi khùng, Tạ Liên không thể tin được, nói: "Thật sự cao không thể nói đạo lý với người sao? Đến lúc này mà người còn cường điệu thân phận và quyền uy của mình?"

Quốc chủ giận dữ hét to: "Cút ra ngoài! Cút mau!"

Vương hậu và Phong Tín vội vàng kéo Tạ Liên ra ngoài, nói: "Hoàng nhi! Không nên như vậy. Ngài ấy là phụ hoàng của con, lại còn bị bệnh, con nhường nhịn chút đi."

Đã chạy nạn lại còn mang bệnh, đã vướng tuyết lại còn thêm sương. Tạ Liên vui mặt trong lòng bàn tay, nói: "Mẫu hậu! Hai người tại sao không chịu nói sớm? Nói sớm một chút, có thể đã không kéo dài thành chứng ho ra máu rồi! Người biết bệnh này khó trị đến nhường nào không?" Phải nói, với điều kiện kinh tế hiện tại của bọn họ, là căn bản là chữa không được!

Vương hậu có chút kinh hoảng, lại thương tâm: "Chúng ta. Chúng ta cũng không biết, lại sẽ nghiêm trọng như vậy."

Phong Tín cũng nói: "Đúng vậy. Hơn nữa lúc trước chúng ta phải trốn truy binh Vĩnh An, làm sao có thể chậm trễ cho được?"

Tạ Liên từ từ nâng mặt lên, mở lời: "Bây giờ ta dẫn phụ hoàng đi tìm đại phu trong thành."

Quốc chủ đang nằm trong phòng, cũng hô to: "Không cần thiết!"

Tạ Liên quay đầu lại, đang muốn nói một câu chuyện bây giờ là do ta quyết định, lại nghe Phong Tín nói: "Điện hạ, nếu như đưa quốc chủ về hạ đến y quán trong thành, không tránh khỏi bị đề ý."

Nghe vậy, động tác Tạ Liên lập tức cứng lại. Vương Hậu mới bảo: "Chúng ta sợ là sợ việc này, nên mấy ngày nay mới vẫn chưa dám nói. Hoàng nhi hay là người trước tiên Nghĩ cách đem chút thuốc quay về"

Ở nhà sau, quốc chủ lại ho kịch liệt, Vương Hậu vào chăm nom hần. Tạ Liên sững sờ một lát, liền quay đầu ra ngoài, Phong Tín nói: "Điện hạ! Huynh định làm gì?"

Tạ Liên không đáp, bắt đầu ở trong phòng lục lung tung từng phèo. Phong Tín hỏi: "Huynh tìm cái gì?" Y vẫn không đáp, giây lát, tự mình lấy ra một thứ từ dưới đáy hòm.

Đó là một thanh bảo kiếm trần đầy nét cổ xưa. Phong Tín vừa nhìn, đã nói: "Huynh lấy Hồng Kính ra làm gì?"

Trần mặc một lát, Tạ Liên bảo: "Ta muốn bán nó."

Phong Tín kinh hãi, lập tức ngăn lại: "Không được!"

Tạ Liên cẩn thận đóng hòm lại: "Nhiều thanh kiếm khác đều đem bán cả rồi, cũng chẳng kém cái này."

Dọc theo đường đi, vì lộ phí, phí qua cửa, xe ngựa với tiền chuẩn bị khi cần thiết, Tạ Liên đã đem bán hơn một nửa số bảo kiếm mình yêu thích trước kia. Hơn nữa bởi vì không thể đi hiệu cần đồ lớn nhiều người nhiều miệng, có khi còn bị bọn thương nhân tâm địa hắc ám phát hiện hành tung, đều phải nhịn đau quy ra chút tiền ít ỏi. Phong Tín nói: "Không giống vậy! Huynh không phải rất thích thanh kiếm này sao? Bằng không vì sao lúc trước huynh còn để nó dưới đáy hòm? Hơn nữa đây là kiếm Đế Quân cho huynh, đem bán chẳng phải sẽ có chuyện xấu sao?"

Tạ Liên giọng nói mệt mỏi: "Yêu thích đến mấy cũng không quan trọng bằng tính mạng, đi thôi, đi thôi."

Hai người cần kiếm, trong thành một đường đi thẳng, đều vô cùng ỉu rũ. Đến hiệu cần đồ, Tạ Liên dừng bước, nhìn kĩ Hồng Kính trong tay.

Phong Tín nhìn y, nói: "Bằng không, đừng làm vậy nữa, Chúng ta thử xem xét coi. có biện pháp khác không?"

Tạ Liên lắc lắc đầu, bảo: "Không kịp nữa rồi, huống hồ cũng không biết có biện pháp nào khác hay không, nhưng nhất định phải lấy đủ tiền."

Nếu như bọn họ đi trộm, đi cướp, đi lừa tiền, sẽ không có phạm nhân có thể ngăn cản bọn họ lại được, hơn nữa tiền đến còn nhanh hơn. Thế nhưng, bởi vì họ muốn tuân thủ quy tắc thiện ác của nhân loại, nghĩ cách kiếm tiền堂堂 hoàng tử tể, mới có thể tung quần khó khăn như thế này. Định quyết tâm, Tạ Liên nói: "Nói là phải làm, làm liền rồi đi mua thuốc thôi." Nói thì nói, chứ chân vẫn chẳng nhích được một li, Phong Tín biết y không nỡ, đây là bảo kiếm cuối cùng trên tay y, bảo: "Hay là xem lại tình hình một chút đi."

Đúng lúc này bên kia đầu đường diễn ra một màn ồn ã, lao xao ồn ào, có người hô to: "Thằng nào lại gây sự nữa? !" "Gan to quá cơ!" "Bắt nó lại! Bắt lại!"

Hai người đầu kinh ngạc Tạ Liên cảnh giác bước qua một bên: "Ai? !"

Phong Tín cũng rất cảnh giác, đi đến kiểm tra một hồi lâu, yên lòng, trở về, nói: "Không có việc gì! Đừng lo lắng! Việc không liên quan đến chúng ta, không phải đến tìm chúng ta, cũng không phải binh lính Vĩnh An."

Tâm tình căng thẳng của Tạ Liên lúc này mới thoáng thả lỏng, nói: "Vậy thì đã xảy ra chuyện gì?"

Phong Tín mở miệng: "Không biết, hình như là mấy đê vỡ đánh nhau mà thôi, đi xem không?"

Tạ Liên gật đầu: "Đi, xem là ác bá nào."

Hai người cùng tiến đến, chỉ thấy ở giữa đám đông có mấy người đang vật lộn, người vây xem vỗ tay khen hay. Phong Tín vỗ vỗ lưng một người đứng bên đường đang vui mừng vỗ tay, hỏi: "Người huynh đệ, đã xảy ra chuyện gì?"

Người qua đường kia cười ha hả: "Người không biết à? Quá đặc sắc! Người h ầu đánh chủ nhân!"

Thế mà lại là chuyện như vậy, Tạ Liên không còn lời nào để nói, thắc mắc: "Lí do gì ? Vì sao lại khen hay?"

Người qua đường kia mới bảo: "Đương nhiên phải khen hay r ồi! Tên chủ nhân này nha, thật không phải là người mà! Người h ầu này từ nhỏ theo gã, trung thành tuyệt đối, gã thì thế nào! Cứ bóc lột b ầy tôi, không cho bao nhiêu ti ền công , còn sai khiến người nọ làm trâu làm ngựa cho gã, người h ầu này thật sự muốn nhịn cũng không được , kìa kìa các người nhìn xem! Đang đánh kìa!"

Quả nhiên, người đang đánh vừa đánh vừa chửi, cái gì mà: "Lão tử nhịn người đã lâu r ồi!" "Người nhìn lại người xem đã cho lão tử cái gì? !" "Nhà thì nghèo đến đói meo đói mốc, còn cưỡi trên đầu lão tử làm mưa làm gió!" "Từ hôm nay trở đi, lão tử không còn là chó canh nhà người nữa!" Vân vân, chủ nhân bị đánh ôm đầu gào khóc, mọi người vỗ tay kêu quá tuyệt vời, Tạ Liên nghe thấy trong lòng càng căng thẳng hơn , không biết vì sao lông tóc dựng đứng, không tự chủ được nhìn Phong Tín một cái. Phong Tín lại hoàn toàn không nhận ra sự khác thường của y, nghe người ngoài nói tính nết xấu xa của người chủ, thuận miệng bảo: "Thì ra là như vậy, vậy vì chủ nhân này thật sự quá kỳ cục, không trách người h ầu này lại phản bội."

Lời nói của hắn là vô ý, nhưng trong lòng Tạ Liên lại loạn, nắm chặt H ồng Kính trong tay.

Đau đầu một phen, bán H ồng Kính đi, hai người cuối cùng cũng coi như có ti ền, đi y quán tìm đại phu, mua mấy chục thang thuốc mang về

Dược liệu chữa bệnh ho ra máu rất đắt, mà số lượng c ần rất lớn, không phải một thang hai thang hay chuyện một ngày hai ngày, bởi vậy đến việc tiếp theo phải làm thế nào, cũng c ần lưu ý. Buổi tối, Phong Tín xé mấy bao, ở ngoài phòng sắc thuốc, c ần phiến quạt cói rách để kê, Tạ Liên thì lại lục tung hết mọi thứ trong phòng. Lục một h ồi lâu, cuối cùng cũng lấy được một cái thắt lưng vàng rực rỡ m ềm mại từ đáy hòm.

Trước kia, Tạ Liên có bao nhiêu là kiện đai lưng, nhưng kết cục cũng giống như mấy thanh bảo kiếm kia, đều bị đem đi bán. Chỉ còn dư lại một cái cuối cùng này, vốn định để lại làm kỷ niệm, nhưng trước mắt, y quyết định dùng nó làm một chuyện.

Vừa vặn Phong Tín giương mắt nhìn y, hỏi: "Điện hạ, huynh cần cái thắt lưng này làm gì? Không phải đến cái này mà huynh cũng muốn bán đi chứ."

Tạ Liên thế mà lại gần, đưa đai lưng này cho hắn.

Thấy thế, Phong Tín lập tức tròn to hai mắt, không hiểu chuyện gì xảy ra: "... Huynh đưa cái này cho ta làm gì? ? ? Điện hạ, huynh vừa nãy đóng hòm, không có nhốt luôn đầu óc vào chứ? ? ?"

"." Tạ Liên lúc này mới nhớ tới, ở trên Thiên Đình, đưa kim đai lưng còn có một ý nghĩa đặc thù khác, mặt liền đen lại, nói, "Đệ nghĩ nhiều rồi, ta hoàn toàn không phải ý này. Đệ cứ coi như nó là vàng bình thường đi, nhận lấy là được!" Nói xong liền vút qua. Phong Tín mang theo kim đai lưng trên cổ, tròn mắt hỏi: "Không phải. Huynh cũng nên nói cho ta biết, vì sao đột nhiên đưa vàng cho ta?"

Tạ Liên bảo: "Đệ xem như là bổng lộc bù cho khoảng thời gian thiếu nợ người đi."

Phong Tín buồm bực nói: "Không phải ý đó. Hôm nay huynh làm sao vậy? Lúc này lại cho ta bổng lộc gì nữa? Thay vì cho ta còn không bằng huynh đi mua thêm mấy thang thuốc cho quốc chủ bệnh hạ. Không mua cũng được, huynh cứ giữ lại, đây là đồ vật mà chỉ thần quan mới có."

Tác giả có lời muốn nói: vốn là muốn viết thêm đoạn Hoa Thành xuất hiện, thế nhưng thời gian không đủ 555555 (huhuhu) muốn gom lại thành 1 chương dài thật dài khổ nỗi tốc độ đánh máy quá chậm 5555 có thời gian tui lại bạo gan nha!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

183

CHƯƠNG 183: MỘT ĐỒNG TIỀN LÀM KHÓ ANH HÙNG HẢO HÁN (2)

Tác giả có lời muốn nói: xin lỗi nha trể mặt r ồi! Tối hôm nay ra ngoài 9h mới xuống xe, 10 h về tới khách sạn. Mấy ngày nay sẽ không về nhà nên đăng tương đối chậm, hơn nữa còn không có WiFi, chỉ có thể dùng network computer thôi huhuhuhu

Tuy rằng trước đó đã nói qua r ồi, nhưng vẫn muốn nói lại một chút. Quyển thứ tư là ti ền truyện, hiện tại đã là cuốn kể về quá khứ thứ 2. Sang quyển năm sẽ về hiện tại cũng như kết thúc, tất cả mọi chuyện sẽ được giải đáp. Ta rất muốn ngày càng viết dài hơn! Thế nhưng tốc độ đánh máy cùng tinh lực có hạn, chỉ có thể gắng hết sức. Mọi người không đợi được thì có thể bỏ qua. Nếu như quyết định đ ồng hành tiếp thì phi thường cảm tạ, mong rằng sẽ tiếp tục chung sống thật vui vẻ!

Chúc ngủ ngon!

Nghe h ắn nói đến thuốc, Tạ Liên quay đầu lại nhìn vào trong phòng, quốc chủ và vương hậu vẫn đang nghỉ ngơi. Giây lát sau, y nói: "Thuốc thì ta có thể từ từ nghĩ cách, còn cái này đệ cứ nhận đi."

Y kiên trì muốn cho, Phong Tín không rõ vì sao lại cảm thấy buồn cười, nhún vai một cái, cúi xuống nhặt thanh quạt cói rách nát từ trên đất lên, tiếp tục quạt lửa sắc thuốc: "Vậy được, ta tạm thời giữ dùm huynh. Khi nào huynh muốn lấy lại thì cứ tìm ta."

Tạ Liên lắc đầu: "Ta không cần đâu, đệ muốn dùng nó như thế nào mà chẳng được."

Bán Hồng Kính, trong tay dư dả được một chút, bọn họ cuối cùng cũng được ăn chút quả ngọt. Nhìn thấy tay nghề kinh người của mẫu hậu, Tạ Liên lời nói uyển chuyển nhẹ nhàng, khuyên mẫu thân cứ đi chăm sóc phụ thân đi, tuyệt đối đừng xuống bếp nữa, để tự bản thân động thủ xử lý nguyên liệu. Tuy rằng y cũng không có kinh nghiệm gì nhiều, nhưng cho dù chưa ăn giò heo thì cũng từng thấy heo đi rồi, làm tí đồ vẫn miễn cưỡng nuốt được, lúc này mới cứu mọi người thoát khỏi nỗi khổ ăn uống.

Sau cái ngày cùng quốc chủ tranh chấp ấy, trong lòng Tạ Liên kỳ thực rất hối hận, chẳng biết phải nhìn mặt phụ thân thế nào, chỉ có thể tận lực yên lặng mà săn sóc. Chứng bệnh ho ra máu không thể gặp lạnh, y liền mua thêm cho phụ thân chút chăn nệm, lò sưởi, bếp than.

Truy binh Vĩnh An đối với hoàng tộc Tiên Lạc lưu vong rất căng thẳng, không bao lâu sau, tòa thành này cũng bị quản chế nghiêm ngặt, không dễ dàng gì mới được yên ổn, nên không thể không rời đi lần hai.

Không biết đây là tòa thành thứ bao nhiêu Tạ Liên mang theo cha mẹ chạy nạn rồi. Nói thật, một đường lưu vong, so với tưởng tượng của y thì còn nhẹ chán. Khốc liệt nhất, đương nhiên phải là lúc ở hoàng thành Tiên Lạc rồi. Nhưng bên ngoài hoàng thành thì có rất nhiều nơi, cũng không phải ảnh hưởng nhiều lắm.

Dù sao thì quốc chủ, thái tử, hoàng thân, quý tộc, đối với bách tính bình dân mà nói, là thứ gì đó cực kỳ xa xôi lạ lẫm, thậm chí còn hơn cả chuyện gặp thần tiên trong truyền thuyết. Đối một vị quốc chủ khác, cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Nhất là khi quốc chủ mới cũng chẳng phải bạo quân, sau khi thượng vị không ban thêm pháp lệnh nghiêm khắc gì, ngoại trừ có thêm một đê tài trà dư tửu hậu, thì không có bất kỳ cảm xúc nào khác.

"Quốc chủ họ Tạ hay họ Lang thì mẫu đất nhà ta vẫn còn nguyên cơ mà!" Tạ Liên nghe có người bàn tán như vậy.

Nói không sai. Nhưng kỳ quái chính là, khi nghe họ đến đến vị thái tử điện hạ từ bách chiến bách thắng tụt xuống bách chiến bách bại kia, thái độ của bọn họ bỗng dưng đoàn kết vô cùng, giống như chỉ cần nhắc đến y là biến thành bách tính tiêu chuẩn, yêu nước tha thiết, điểm này làm y vừa không hiểu vừa không cam lòng.

Có đi đâu, y cũng không có tâm tư quan tâm đến những việc này. Tìên lấy được sau khi bán Hồng Kính chẳng chống cự được mấy tháng, rất nhanh thôi sẽ bị tiêu hết sạch.

Chứng ho ra máu nguyên bản rất khó chữa trị, thêm vào việc quốc chủ tích tụ lâu như vậy, phải cần đến một lượng lớn thuốc mới nữa, một khi ngưng tất chuyển biến xấu. Trong tay đã không còn đồ vật gì đem bán được nữa, ngày hôm đó, lúc đi dạo ở đầu đường, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn nói với Phong Tín: "Bằng không. Chúng ta thử xem đi?"

Phong Tín nhìn y: "Vậy thì, thử xem?"

Đây không phải lần đầu tiên hai người do dự muốn "Thử xem", chỉ là lúc trước vẫn chưa hạ quyết tâm, hơn nữa, có lần bọn họ đang bàn chuyện, không cẩn thận lộ ý để quốc chủ nghe được, ngài liền giận tím mặt, lửa giận bốc lên phừng phừng, kiên quyết không cho Tạ Liên vì tiền mà đi làm loại công việc sỉ nhục như thế, thà không uống thuốc còn hơn, vậy nên việc này xem như thôi. Nhưng bây giờ, không cần phải nói rõ cả hai đều hiểu. Tạ Liên gật gật đầu, dùng lụa trắng che mặt kĩ càng. Phong Tín nói: "Điện hạ huynh không cần làm, một mình ta làm là được rồi. Như vậy chẳng may quốc chủ hỏi đến cũng chẳng có chuyện gì!"

Nói xong hắn hít sâu một hơi, nhin một lát, đột nhiên quay về phía người đi đường rộng to: "Các vị hương thân phụ lão đi ngang không nên bỏ qua --"

Người đi đường bị hắn dọa hết hồn, tùm năm tùm ba vây quanh, mồm năm miệng mười ồn ã: "Rống lớn tiếng như vậy làm gì!" "Các người biểu diễn gì?" "Có bản lĩnh thì làm thử cho chúng ta xem?" "Ta muốn xem đập đá trên ngực á!"

Phong Tín đem cái cung trên lưng xuống, nhắm mắt liều mạng nói bừa: "Ta. Ta bí danh là 'Thần tiễn thủ*', bách phát bách trúng, nay hiến cho mọi người chút tài mọn. Nếu vừa lòng các vị, kính xin khen thưởng mấy đồng!"

*Thần bắn cung

Thần Tiễn Thủ cái gì, hiến chút tài mọn cái gì, khẩu ngữ này đâu là bọn họ học từ người khác. Tuy rằng bai người ngoài miệng luôn nói tuyệt đối sẽ không đi làm xiếc, nhưng có lẽ bất tri bất giác, đã sớm ghi nhớ lời của người khác mất rồi.

Mọi người hô lên: "Ít nói nhảm! Động thủ đi!" "Chờ người lâu rồi! Mau mau!"

Phong Tín nhắc trường cung lên, chỉ vào một người đang thong dong ăn trái cây trong đám người, nói: "Vị đại thúc này xin mời lui ra đây, đưa quả táo này đặt lên đầu, ta có thể trong vòng 300 bước bắn trúng nó!"

Đại hán thong dong này dừng lại, sợ hãi lui vào trong đám người: "Ta không được!"

Phong Tín nói: "Sẽ không bắn trúng người đâu, yên tâm! Bắn trúng người thì ta bả người bao nhiêu tiền cũng được!"

Đại hán này nói: "Ta cũng không phải là thằng ngu! Bắn trúng ta người bả thường bao nhiêu tiền cũng được. Các người nếu có tiền thì đi làm xiếc làm gì? Không phải nên bắn người đứng bên cạnh người à!"

Tất cả mọi người đồng thanh: "Chuẩn luôn!" Tạ Liên cũng nói: "Ta đến đây." Trong đám người không biết có ai ném trái cây đến, Tạ Liên nhận lấy, đang định để lên đầu, nhưng Phong Tín bản ý không muốn dính lú đến Tạ Liên sao có thể gọi y đến? Hắn quỳnh lên, cướp lấy trái cây, cắn hai ba phát, sau đó thay đổi đầu mũi tên, nhắm đến một lá cờ màu trên một toà nhà cao, nói: "Ta bắn cái kia!" Nói xong, một mũi tên bay ra ngoài. Tài bắn cung của hắn vô cùng tuyệt hảo, tất nhiên bắn trúng, đoàn người vây xem

Ồn ào cười to, đầu nói: "Được đó, có chút bản lĩnh!" Cười nháo, quả thực có người ném xuống mấy đồng tiền.

Từng đồng tiền nhỏ xoay vòng vòng lăn lộn trên đất, Phong Tín tiến đến nhặt, Tạ Liên cũng yên lặng ngẩng đầu nhìn xuống nhặt, nhưng trong lòng luôn cảm thấy trống rỗng, giống như bản thân đã đánh mất cái gì.

Phong Tín lúc trước là thần hèn cho thái tử, đừng nói là dân chúng thường như vậy, quan chức thần tử thấy hắn cũng phải khách khách khí khí, thậm chí còn nghĩ biện pháp nịnh bợ. Trước vác đá chuyển đất, bị tiều Đầu Mục hết kêu đi lại hét đến, bây giờ còn phải chịu đựng người khác xem chính mình là con khỉ để đùa giỡn. Bản lĩnh bách phát bách trúng này, không phải đem ra trận giết địch, mà là cung cấp niềm vui cho người khác, ngấm lại không biết là tư vị gì nữa.

Đúng vào lúc này, một giọng nữ sắc bén nói: "Là ai trên đường bắn tên loạn xạ?!"

Tạ Liên vừa nghe thấy trong lòng liền sinh lo lắng. Mọi người cùng nhau chỉ Phong Tín: "Là hắn!"

Phong Tín không lên tiếng, đoàn người tách ra mấy phụ nhân ào ào đi tới, cần một mũi tên, là mũi Phong Tín vừa mới bắn ra. Mấy phụ nhân bao vây lấy hắn, mắng mỏ: "Tiều tử chết tiệt! Là người bắn sao? Người thật to gan! Ban ngày ban mặt hung khí loạn xạ, làm hư bức bình phong trong sân của chúng ta, người nói ta xem người bần thường thế nào?!" "Đúng vậy, còn dọa thượng khách của bọn ta bỏ chạy!"

Hoá ra, mũi tên của Phong Tín sau khi bắn trúng cờ màu, lực lại không giảm rơi thẳng xuống sân nhà người ta. Phong Tín vốn không thích giao thiệp với phụ nữ, với mấy cái này phụ nhân bôi son trét phấn này, mũi son phấn đập vào mặt, làm người ta ghê tởm, e sợ lai lịch không được tốt lắm, khiến hắn phải xua tay liên tục, liên tiếp lui về phía sau. Tạ Liên vội vã tiến lên phía trước hắn: "Xin lỗi, xin lỗi. Hắn không phải cố ý, chúng ta sẽ nghĩ cách bần thường."

Mấy phụ nhân kia lửa giận rất lớn, tiếp tục xô đẩy: "Người là kẻ nào! Người." Ai biết, xô đẩy một lúc, lụa trắng bao lấy mặt Tạ Liên vô tình tuột xuống, mấy phụ nhân kia vừa nhìn thấy mặt y, hai mắt sáng ngời, khẩu khí cũng đột nhiên điệu đà mấy phần: "Ôi, tiểu ca ca thật tuấn tú nha!"

Tạ Liên: "? ? ?"

Một phụ nhân vỗ tay một cái, hai mắt sáng rực rỡ: "Được! Quyết định! Người là cùng nhóm với tên kia đúng chứ? Vậy mượn người tới b ả thường là được r ồi!"

Tạ Liên: "? ? ?"

Chưa kịp phản ứng, y đã bị mấy phụ nhân kia kéo đi một đoạn, kéo đến trước một toà tiểu lâu hoa lệ. Ngẩng đầu nhìn lên, phía trên đầu là nữ tử y phục hoa lệ, trang điểm lộng lẫy đang oanh oanh yến yến, Tạ Liên giờ mới hiểu được, y là bị mấy tú bà kéo đi!

Y nhất thời nổi da gà cả người: "Chờ chút, ta không có ti ền, ta thật sự không có ti ền!"

Mấy tú bà cười ha hả: "Người đương nhiên không có ti ền, nên mới mang người đến kiếm ti ền mà!"

"? ? ?" Tạ Liên: "Xin lỗi, ta là nam nhân?"

Tú bà đổi nói: "Tất nhiên biết người là nam nhân, chúng ta đâu có mù!"

Phong Tín bị đoàn người bao vây, chạy vội tới quát lên: "Mau thả điện. . . . thả huynh ấy ra!"

Hai người chật vật vô cùng, bỏ chạy, tự biết đuối lý nên không dám động thủ, nhóm tú bà bị chọc giận gọi đến hai mươi tay sai, đuổi theo bọn họ, chạy loạn khắp thành. Thật sự là chưa từng thấy chiến trận nào như thế này, nói tóm lại, bọn họ cũng không dám đến vùng này nữa r ồi.

Có đi ầu, hai người xác định làm xiếc có thể kiếm ti ền, nên đã đi đến địa phương khác đặt giá mở bán, Bọn họ mới đến, dân bản xứ ầu có cảm giác mới mẻ, thêm vào tướng mạo Phong Tín cũng nam tính đàng hoàng, khuôn mặt cũng đẹp, mấy ngày ầu, thật sự là dựa vào làm xiếc kiếm lời được chút ti ền lẻ, đáp ứng ti ền ăn uống và thuốc thang. Nhưng mà tiếc vui chóng tàn, không đến nửa tháng đã có người tìm tới bọn họ.

Hôm nay, sau khi Tạ Liên và Phong Tín thu sập, bảy, tám đại hán vạm vỡ đến tìm bọn họ. Tạ Liên vô cùng cảnh giác, chỉ lo kẻ đến là binh lính Vĩnh An, trong tay áo đã thủ thế, thấp giọng hỏi: "Các người là ai?"

Đại hán c ần ầu hừ lạnh: "Các người ở trên địa bàn của chúng ta làm loạn mấy ngày, còn không biết chúng ta là ai?"

Tạ Liên Phong Tín không hiểu chuyện gì. Một hán tử khác cũng nói: "Đoạt nh ều sinh ý của chúng ta như vậy, không còn lời giải thích, không còn gì để nói chứ ? "

Hai người bây giờ mới hiểu ra. Hóa ra đây là địa bàn làm xiếc của người khác.

Mỗi một nhóm trên giang hồ, ầu là kết bè kết đảng, ầu có địa bàn nhất định. Bọn họ vừa đến, kéo khách của người ta đi, người ta không kiếm được lời, tất nhiên là đi tìm bọn người xúi quẩy bọn họ. Bọn họ cũng không phải người trên giang hồ, làm sao hiểu được luật này ?

Tạ Liên nghĩ th ầm : " Nếu không phải hết cách rồi, người nghĩ ai lại thềm tranh cái việc làm ăn này với cách người? ". Trên mặt lại bình tĩnh nói: " Chẳng có gì gọi là cướp đoạt mới làm ăn cả. Mọi người muốn xem cái gì thì họ đến xem cái đó, chúng ta đâu có bắt buộc người khác đến xem chúng ta..... bán nghệ đâu."

Đối phương sao chịu nghe y nói, lớn tiếng hét lên: " Còn không phải cướp? Chúng ta mấy ngày hôm nay ầu không thu được đ ồng nào, toàn bộ ầu bị hai người cách người chiếm hết!"

"Ầm!" Tất cả mọi người sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Phong Tín hạ nắm đấm từ bức tường xuống, mà trên bức tường ấy hẳn rõ một hốc sâu bằng nắm tay người, mà từ cái hốc ấy lại lan ra vô vàn vết nứt tí ti.

Hắn lạnh lùng thốt: "Các như thế khác nào là đang tự tìm phiền phức."

Đám đại hán này đúng thật là đang muốn tìm phiền toái, muốn dùng nắm đấm nói chuyện, nhưng nhìn Phong Tín thế này, không còn nghi ngờ gì nữa, rõ ràng là nắm đấm cứng hơn họ, trong nháy mắt ánh mắt kiêu ngạo giảm xuống hơn nữa, nhưng không bằng lòng cứ đi như vậy, hán tử cần đầu nhen họng một lát, sửa lời: "Như vậy cứ theo quy củ mà làm đi, chúng ta cứ tỉ thí nhiều lần, thắng lưu lại, thua rời đi, không được phép ở lại nơi này kiếm ăn nữa."

Vừa nghe tới tỉ thí, Phong Tín vui vẻ vô cùng. Vui là chắc rồi, người thường làm sao có cửa so với võ quan ? Thắng là cái chắc !

Tạ Liên cũng thở phào nhẹ nhõm: "Vừa lúc hợp ý ta, thế cách người muốn tỉ thí cái gì ?"

Hán tử kia lớn tiếng nói: "So tài làm xiếc!"

Trong lúc nói chuyện, hai hán tử nhắc lên hai phiến đá vuông dài, một vỗ vỗ phiến đá nói: "Đương nhiên không thành vấn đề, có đi đâu, người cũng không thành vấn đề". Phiến đá này dĩ nhiên không phải đồ giả, rất cứng.

Hán tử kia ha ha cười: "Nhìn thân thể của người, vẫn nên tự lo cho chính bản thân mình thì hơn."

Phong Tín ngẩng xồm bên cạnh y, thì thầm: "Điện hạ, hay là để ta làm đi?" Tạ Liên lắc lắc đầu nói: "Không được. Mấy ngày nay đầu làm khổ đề rồi, lần này để ta đi." Y dù sao cũng phải bỏ ra chút công sức.

Nói xong, Tạ Liên cùng hán tử kia đầu nằm trên đất, phiến đá đặt trên ngực. Phong Tín tiếp tục nhận một cây búa to, dừng một chút, định nện

xuống, Tạ Liên bỗng nhiên nói: "Chậm đã."

Người bên ngoài vui vẻ: "Làm sao, người muốn nhận thua? Hiện tại chịu thua cũng chẳng sao, thả người đi là được!"

Tạ Liên nói: "Không phải. Ta muốn thêm một phiến đá nữa."

Nghe vậy, tất cả mọi người kinh ngạc: "Người điên rồi sao? ? ?"

Tạ Liên ung dung thong thả nói: "Không phải chư vị đã nói ư? Đây là một cuộc tỉ thí, mà nếu như chúng ta hai bên đều chỉ dùng một khối đá, không có gì khác biệt, so là so thế nào?"

Người làm xiếc nửa tin nửa ngờ, có người cảm thấy y choáng váng, có người cảm thấy y đang hư trương thanh thế, thương lượng một lúc, quả thật đề thêm cho y một khối. Ai biết, Tạ Liên lại yêu cầu thêm một khối nữa!

Lần này, tất cả mọi người nhận định rằng y điên rồi, dứt khoát đặt thêm một khối. Lập tức, Trên ngực Tạ Liên dày đặc ba khối đá nặng, xem ra rất dọa người.

Trong ánh nhìn chòng chọc của mọi người, Phong Tín nhấc búa lên, chẳng thèm chớp mắt một cái, nện xuống thật mạnh, ba khối phiến đá nguyên vẹn liền bể ra mười mảnh! Mà trong từng tiếng khen hay, Tạ Liên một sợi tóc cũng không mất, khí định thần nhàn* từ dưới đất đứng lên, thong dong phủi bụi trên áo, nhìn đám người đang trợn mắt há mồm. Hán tử đầu kia mặt mũi xanh lét xám xịt, Tạ Liên thản nhiên: "Lần này vẫn nên thấy khó mà lui đi."

*khí định thần nhàn : thần sắc ung dung, nhàn nhã

Y cho rằng đối phương thừa nhận y thắng, từ đây sẽ không có người tìm phiền toái nữa, ai ngờ, sắc mặt hán tử kia biến đổi liên tục, cắn răng nói: "Cho ta thêm hai khối! Không, cho ta thêm ba khối!"

Tất cả mọi người sửng sốt: "Đại ca, không được đâu, người này nhất định đã dùng yêu pháp gì rồi, ca không cần bắt chước hắn!" "Đúng vậy, hắn chắc chắn đã dùng mảnh khốe!"

Phong Tín tức giận nói: "Con mẹ nó! Chính các người không có bản lĩnh lại nói người khác sử dụng yêu pháp?"

Hán tử dẫn đầu kia lại lớn tiếng: "Phiến đá với cây búa đều là đồ của chúng ta, có yêu pháp hay không, chẳng phải đều rõ ràng rành rành sao? Tiểu tử này quả thật có chút bản lĩnh, có đi ầu, hắn có thể đập ba khối thì ta cũng vậy, thậm chí được bốn khối! Chỉ cần chúng ta thắng, bọn họ phải đi!"

Phong Tín nói: "Không thể nào, người bỏ đi! Chớ đánh cược mạng sống của mình." Hán tử kia vậy mà vẫn kiên trì muốn thử, bắt người ta đem bốn khối đá nặng trình trịch đặt lên người hắn, cao giọng hô: "Các người xem cho kĩ!"

Tạ Liên nhìn có chút không đúng, thấp giọng hỏi: "Phong Tín, có muốn ngăn cản hay không? Bốn khối đá phàm nhân nhất định không chịu được."

Phong Tín thấp giọng nói: "Trước tiên cứ án binh bất động? Bọn họ đâu đến nỗi không muốn sống, đập vài cái là biết lợi hại."

Tạ Liên khẽ cau mày gật gù, trước tiên yên lặng xem tiến triển. Quả nhiên, tiểu đệ kia nơm nớp lo sợ nắm búa đập một cái, mặt hán tử liền thay đổi. Kẻ nắm chùy lập tức không dám chuyển động, hán tử kia lại mắng: "Dùng lực vào! Chưa ăn cơm à, người như vậy làm sao đập nát?"

Tiểu đệ kia không dám qua loa, lần thứ hai hạ búa xuống với lực cực lớn, "Ầm" một tiếng, hán tử kia mặt đỏ lên kịch liệt, giống như nín một ngụm máu tươi. Tạ Liên Phong Tín nhìn thấy, vội xen ngang: "Chờ chút, không nên miễn cưỡng!"

Hán tử kia mắng: "Ai miễn cưỡng! Đây chính là sở trường tuyệt kĩ của ta! Nhìn cho rõ đây, cho người thua tâm phục khẩu phục, tiếp tục đi!" Tiểu đệ vẻ mặt đau khổ, lại hạ một búa. Lần này, hán tử kia "phốc" một tiếng,

phun một ngụm máu đầy đất, tiểu đệ sợ đến mức làm rơi cây búa, mọi người vây lại khuyên nhủ: "Nghĩ kĩ lại đi đại ca, hai kẻ này muốn lấy thì cho đi, mạng huynh quan trọng hơn!"

Hán tử kia trán nổi gân xanh, trong miệng phun ra một ngụm máu: "Không thể được! Quên đi! Mấy ngày nay mọi người trong nhà đói meo, còn tiếp tục như vậy, không phải các người mạng cũng chẳng còn sao? Tiếp tục đi! Ta không tin, ta vậy mà lại không so được với tên mặt trắng da thịt non này? Đây chính là sở trường tuyền kĩ của ta!"

Tạ Liên lúc này nhìn không nổi nữa, chủ động nói: "Bỏ đi. Đã như vậy thì ta đây nhận thua, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ không trở lại! Phong Tín, đi thôi!"

Nói xong liền nhanh chóng rời đi. Mọi người đứng phía sau hoan hoan hỉ hỉ, Phong Tín cũng tiến lên hỏi: "Điện hạ, chúng ta cứ như thế mà từ bỏ nơi này?"

Thật vất vả lắm mới tìm được một nghề hái ra tiền, vậy mà chưa làm được bao nhiêu đã từ bỏ. Tạ Liên thở dài nói: "Không còn cách nào nữa. Vừa nãy đập mấy lần, hán tử chịu nội thương rất nặng, chỉ sợ sẽ tàn phế một nửa, nếu còn tiếp tục hạ búa nhất định sẽ chết. Đến thời điểm đó thì đã muộn rồi, chúng ta có cứu cũng không nổi."

Phong Tín gãi gãi đầu, mắng một câu: "Người này thật không cần mạng!"

Tạ Liên chán chường nói: "Đầu là vì kế sinh nhai."

Y có chút hối hận, sớm biết như vậy vừa nãy đã không đập ba khối, chịu thua từ đầu cho nhanh, như vậy thì người kia cũng sẽ không đập bốn khối. Tuy rằng khá bất mãn, nhưng cũng có chỗ đáng khâm phục. Y nói: "Hơn nữa, không được làm xiếc ở đây cũng không đến nỗi thất cổ tự vẫn đâu mà."

Nhưng vào buổi tối khi trở lại nơi ẩn thân, vương hậu mặt buồn rười rượi nói cho y biết, chứng ho ra máu của quốc chủ ngày càng nghiêm

trọng, sợ rằng chịu không nổi cảnh đường xa mệt nhọc, phải tính dưỡng một thời gian. Nói cách khác, bọn họ tạm thời không thể rời khỏi tòa thành này nữa.

Tạ Liên lại lục tung từng phèo, không thể tìm ra cái gì có thể làm, ngã xuống cạnh cái hòm đờ mắt. Phong Tín ngã một bên sắc thuốc, vừa sắc vừa hát, rên lên một tràng, càng hát càng khó nghe, Tạ Liên vốn là không muốn chú ý tới hắn, nhưng không có cách nào làm vậy: "Đệ hát gì thế? Tâm tình rất tốt sao?"

Phong Tín ngẩng đầu: "A? Không có a?"

Tạ Liên không tin, nói: "Thật sự không có sao?"

Y có chú ý, từ ngày làm xiếc đến giờ Phong Tín vẫn luôn có chút kỳ quái. Có lúc đột nhiên bật cười khúc khích, có khi lại bắt đầu phát sần. Lúc Mộ Tình còn ở đây, hai người đại đa số thời điểm đều như hình với bóng, nhưng từ sau khi Mộ Tình rời đi, Phong Tín có lúc phải trở lại đưa cơm cho quốc chủ vương hậu nữa làm vài việc lật vật khác, trong một ngày gặp nhau không nhiều, Tạ Liên luôn đinh ninh chắc không có chuyện gì đâu nên cũng không truy hỏi. Nhìn Phong Tín ở trước mặt sắc ấm thuốc, trăn mặc chốc lát Tạ Liên mới mở miệng: "Đây là thang thuốc cuối cùng nữa sao?"

Phong Tín lật qua lật lại gói thuốc trên đất: "Phải nhưng ngày mai không đi." Hắn nhớ tới quốc chủ còn ở trong phòng nên giảm thấp thanh âm nói: "Không đi làm xiếc, vậy phải làm sao bây giờ đây?"

"."

Một lúc lâu, Tạ Liên bỗng nhiên đứng bật dậy: "Đệ ở đây trông coi đi, ta ra ngoài nghĩ biện pháp."

Phong Tín nghi ngờ: "Huynh đi đâu vậy? Huynh lại nghĩ đến biện pháp gì nữa?"

Tạ Liên cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài chỉ nói: "Đệ đừng xen vào.
Cũng đừng có đi theo ta."

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

184

Chương 184: Chặn đường núi thái tử đánh bại cướp

Y ngàn dặn vạn dò, kêu Phong Tín trước tiên ở lại chỗ này bảo vệ quốc chủ vương hậu, còn chính mình thì rời khỏi căn nhà tranh rách nát. Cứ đi được một đoạn lại ngoái đầu, tìm đập thành thịch thịch thịch, tựa hồ muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Sau khi đi được một quãng dài, quay đầu xác định Phong Tín không có bám theo mình, lúc này mới dám yên tâm.

Bình định lại tinh thần, vừa đi vừa nghỉ cuối cùng đã qua mười mấy dặm, Tạ Liên rốt cục tìm được chỗ thích hợp -- một mảnh đất trống dọc trên đường núi hoang vu tịch dã.

Liếc nhìn bốn phía không có lấy một bóng người, Tạ Liên lúc này mới rút lụa trắng ra ngoài, bọc từng vòng lên mặt thật kín kẽ. Xong xuôi phi thân lên một cành cây, ẩn náu thân hình, nín hơi ngưng thần. Tiếp đó, chính là chậm rãi chờ người qua đường đi đến.

Không sai, "biện pháp" của y chính là "cướp của người giàu chia cho người nghèo" .

Mấy chuyện kiểu này, Tạ Liên chỉ được nghe kể từ trong thoại bản, loại chuyện lấy thân phận anh hùng trộm những nhà giàu san sẻ cho người khó khăn, chính y chưa từng làm, cũng chưa từng muốn làm. Bởi vì, trước kia bản thân y luôn cố chấp như vậy: mặc kệ điểm tô cho đẹp ra sao, bất luận mục đích hợp tình cỡ nào, thì đánh cướp chính là đánh cướp, ăn cắp chính là ăn cắp. Bằng không lấy thân thủ của Tạ Liên, đừng nói là vượt nóc bằng tường lén trộm chút đồ, ngay cả khi bị người phát giác, cũng có thể hốt hết một kho bạc rồi chạy thoát.

Nhưng đã đi đến bước này, thật sự là không còn biện pháp nào khác. Có một đi ầu này phải nói, "cướp" so với "trộm" nghe chừng tốt hơn một tí, đại khái nó vẫn được tính là "quang minh chính đại" . Giã dựa đôi co một hồi, Tạ Liên chột đánh mình một bạt tai, trong lòng đã định sẵn kế hoạch cướp của người giàu, cứu tế mình nghèo.

Đây là biện pháp nhanh nhất rồi!

Tạ Liên ng ẩ xồm ở trên cây, nguyệt hắc phong cao*, khắp nơi vắng lặng không có một bóng người, nhưng tâm y vẫn đập ần ần kinh hoàng.

*Nguyệt hắc phong cao [月黑风高] : Vốn là "Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hoả." Chỉ hoàn cảnh hiểm ác (thường là buổi tối).

Đổi lại là lúc sẵn giết yêu thú hung ác nhất, y cũng không khẩn trương đến vậy, đôi tay run run rẩy rẩy thò vào trong y phục, lôi ra một cái màn th ầu đông cứng lạnh ngắt.

Nếu như với việc ăn người còn có thể chọn ba kiếm bốn, chỉ bằng nói người chẳng hề đối bụng, bản thân Tạ Liên hoàn toàn hiểu được chuyện này, trong miệng li ền lan tỏa mùi vị màn th ầu quen thuộc.

Mặt trời đang đông sắp sửa mọc, ban đêm nhiệt độ vô cùng lạnh lẽo, Tạ Liên ng ẩ trên cây găm nhấm từng miếng màn th ầu nguội ngắt, thì thoảng thở ra từng hơi ấm áp. Bởi vì không muốn bị phát hiện nên Tạ Liên dẹp ngay ý định cầm cọc ở nơi nh ều người qua lại, đặc biệt chọn chỗ hẻo lánh hoang sơ, đợi đợi chừng khoảng hai canh giờ, phía cuối con đường mới lờ mờ xuất hiện một cái bóng.

Tạ Liên cảm thấy rất là phấn chấn nha, vội vàng nhét cái bánh bao đang cắn dở vào, nhìn chằm chằm xuống cái bóng đang chậm rãi lại gần, lúc sau mới phát hiện, thì ra là một ông lão.

Lão nhân gia này, tuy rằng quần áo gọn ghẽ ngăn nắp nhìn qua rất có ti ền, thế nhưng lại không nằm trong phạm vi đối tượng của Tạ Liên. Y

cũng không quá thất vọng chỉ lặng lẽ thở dài một hơi, xong không để ý nữa, quả quyết thả người đi, tiếp tục chờ đợi lượt kế tiếp.

Một canh giờ tiếp theo đã trôi qua, Tạ Liên ng ồi xồm nẩy giờ tê hết cả chân, nửa người dưới tưởng chừng muốn đông thành đá, may thay lúc này xuất hiện thêm một người. Y nhìn người cũng bước rất chậm, thần nghị ngại: "Chẳng lẽ lại là lão nhân gia?"

Đợi đến khi người kia chậm rãi đến gần, y mới phát hiện, không phải lão nhân gia mà là thanh niên.

Thanh niên kia dáng dấp hàm hậu, vẻ mặt tươi cười, nguyên nhân hắn đi rất chậm là bởi trên vai gánh một túi gạo nặng trình trịch. Tạ Liên lòng bàn tay đổ mồ hôi, trong lòng thần thương lượng với chính mình: ". Động thủ sao?"

Do dự một chút, y đành quyết định buông tha.

Nguyên do là bởi vì, thanh niên này quần áo lam lũ, giày cỏ trên chân đều đã bị mài hỏng, lộ ra ngón chân dầy dất, có vẻ khá là bần cùng. Nhìn hắn cao hứng như thế, nhất định là bởi đã kiếm được gạo ăn, nói không chừng người nhà hắn đã đói bụng nhiều ngày rồi. Hay biết đâu túi gạo là hắn bán con bò duy nhất trong nhà để đổi lấy, vạn nhất bị cướp, chẳng phải sẽ tuyệt vọng lắm sao?

Tạ Liên suy nghĩ lung tung nửa ngày, sau đó mới nghĩ hay chỉ cướp một nửa thôi cũng được, nhưng lúc này thanh niên kia đã đi xa lắm rồi. Đành vậy thôi, Tạ Liên chẳng thêm cân nhắc nữa, tiếp tục ng ồi chờ người kế tiếp.

Cứ như vậy, y ng ồi xồm trên cái cây này đã vài cái canh giờ, từ trời tối cho tới lúc sáng. Trong khoảng thời gian vừa rồi, trên đường xuất hiện cả chục bóng người, mỗi lần Tạ Liên muốn động thủ, đều bởi vì đủ loại lí do cân nhắc mà buông tha cho bọn họ. Nhiều lần y đã nghĩ, hay là quên đi thôi! Vẫn nên trở về thôi hơn! Căn bản chả có kẻ cướp nào như y cả, tìên dân tận miệng còn chê. Nhưng vừa nghĩ tới sau khi trở về, thuốc cũng mất đồ ăn cũng không còn, đành phải ng ồi lại tiếp tục chờ.

Hơn nửa ngày hôm sau, rốt cục, từ xa xa cuối cùng cũng có một người đi tới.

Đó là một nam tử trung niên thân mang y phục hoa lệ, thần đoán không giàu sang thì cũng cao quý, tướng mạo hung ác dữ tợn khiến người nhìn phản cảm, thật dễ đoán chẳng phải hạng tốt lành gì cho cam.

Có đi ầu, cái gọi là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, Tạ Liên không nhìn được lại ngẫm: "Vạn nhất người này bên ngoài là hung thần ác sát, trên thực tế lại là người tốt thì sao? Coi như hắn có tiền, nhưng chẳng lẽ hắn đáng bị cướp ư?"

Đang lúc đấu tranh tinh thần kịch liệt, trong bụng đột nhiên xuất hiện một tiếng ục ục đánh thức y, Tạ Liên trong lòng thở dài: "Thôi, không quản được nhiều như vậy. Tùy tiện đi!"

Quyết định xong y liền từ trên cây nhảy xuống, hô một câu quen thuộc: "Đứng lại!"

Nửa đường nhảy ra một người bịt mặt, nam tử kia giật cả mình, cảnh giác hỏi: "Người là ai? Lén lút che mặt trốn ở chỗ này muốn làm gì?!"

Tạ Liên nhắm mắt nói bừa: ". Đem. Đem." Trong lòng vẫn còn chướng ngại, y suy đi nghĩ lại mới hô ra một câu -- "Đem tiền trên người giao ra đây!"

Nam tử kia há hốc miệng, thành linh nhảy dựng lên cao ba thước: "Bớ người ta! Cứu mạng ! Có cướp !" Hô xong liền nhanh chân bỏ chạy. So với việc chạy trốn, Tạ Liên thật ra lo lắng hắn la to dẫn thêm người tới, tuy kỳ thật nơi này là hoang sơn dã lĩnh không thể nào đã khai phá, coi như có người tới y cũng có thể lập tức chạy trốn, nhưng dù sao người ta hay có tật giật mình, lập tức đuổi theo hét: "Đứng lại! Đừng có hô mà!"

Nam tử kia nào sẽ nghe theo, tiến vào rừng cây lần lần trốn trốn, "Ồi" hét thảm một tiếng. Tạ Liên lo lắng trong rừng có mãnh thú tập kích nam tử

kia, vội vàng nói, "Chờ chút! Cần thận !..." Ai ngờ rằng, đuổi theo đến nơi nhìn kĩ, nhất thời sững sờ, sắc mặt đột ngột chuyển trắng bệch!

Trong rừng cây có mấy người đã đứng sẵn, đang cùng nhau nhìn chăm chăm về phía y. Tạ Liên định thẫn nhìn lại, phát hiện điểm không đúng, đây căn bản cũng không phải là người. Bởi vì nam tử kia giống như không nhìn thấy bọn họ, vẻ mặt còn hoang mang hoảng loạn, hơn nữa, trong số đó có mấy người Tạ Liên đều cực kì quen mắt.

Đương nhiên nhìn quen mắt rồi. Mấy người này y đâu từng nhìn thấy ở Tiên Kinh trước kia, có thượng thiên đình cũng có hạ thiên đình. Tất cả đều là thần quan!

Nam tử kia kêu thảm thiết là bởi vì té lộn mèo trên đất, trong tay cầm một xấp bùa hộ mệnh lớn, run run cầu khẩn: "Đại tiên đại tiên! Mau tới cứu ta! Nhanh cứu cứu ta!" Mà hắn vừa hô "đại tiên", thật là ước gì được vậy, đâu kéo tới cả rồi.

Vào giờ phút này, mấy thần quan kia chăm chú soi xét Tạ Liên, nhìn kĩ đến nỗi y không dám động đậy gì thêm. Mắt thấy quái khách che mặt đánh cướp mình đứng ngốc tại chỗ, nam tử kia vội bò lên, chạy bay như một làn khói. Tạ Liên cũng không đuổi theo, vì hiện tại cả người y cứng ngắc lại, một thân mồ hôi lạnh vã ra như tắm, lòng tràn ngập nỗi hoảng sợ.

Đúng, chính là hoảng sợ.

Y chỉ ngóng trông lụa trắng che mặt mình đầy đủ kín kẽ, chỉ mong mấy thần quan ngày xưa từng qua lại quên biến hình dáng Tạ Liên này. Nhưng thật không như mong muốn, bỗng một thần quan nghiến ngấm xong ngạc nhiên bật thốt lên: ". Đây không phải. Thái tử điện hạ sao?"

"."

Một thần quan khác kinh hãi không kém, "A, đúng là thật này! Thái tử điện hạ tại sao lại ở chỗ này? Sao vẫn còn mặc trang phục kia thế?"

Tạ Liên tâm càng trầm xuống, cơ hồ muốn đào cái hố chui xuống.

"Vừa rồi cái người kia kêu ' cứu mạng ' cướp đoạt ' kẻ cướp '? Có kẻ cướp đuổi theo hử? Kẻ cướp là Thái tử điện hạ? !"

"Trời ạ! Thái tử điện hạ. sao lại làm ra chuyện như vậy? !"

Nghe hết vài câu, Tạ Liên suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh tại chỗ. Không biết qua bao lâu, y mới khàn khàn nói: "Ta."

Tạ Liên một lòng muốn giải thích, nhưng thật khó để mở miệng, từng câu từng chữ kẹt lại trong cổ họng. Mà vài tên thầ ần quan sắc mặt cũng thập phần vì diệu. Một lát, một thầ ần quan tiến lên vỗ vỗ vai y: "Không có sao, không có sao, thái tử điện hạ, chúng ta hiểu mà."

Tạ Liên bị hử ử vỗ mấy cái, căn bản không gục gối nhưng suýt nữa đứng không vững, lại nói: "Ta."

Thầ ần quan này cười ha ha vài tiếng, xong nói: "Người cũng bởi quá khó khăn mới làm như vậy, có thể lý giải. Người yên tâm, chúng ta sẽ không nói cho người khác đâu."

Tạ Liên khó mở miệng chính là câu này, đối phương đã lên tiếng giành trước, y liền hoàn toàn không biết nên nói tiếp gì nữa, sau mới lẩm bẩm: ". Được, cảm tạ. Đây, ta. Ta trở về Trở về"

Đến tột cùng y cũng không biết chính mình làm sao rời đi được, nói chung, y chỉ biết rằng mình đang đứng trên con đường núi cô quạnh, bị mặt trời phía đông gió đêm lạnh lẽo thổi tỉnh.

Đến đây, Tạ Liên mới rốt cục phản ứng lại, vừa nãy đã xảy ra một chuyện đáng sợ dường nào.

Y, Tạ Liên, Tiên Lạc thái tử -- kẻ cướp? !

Vì sao lại biến thành như vậy? !

Giờ khắc này Tạ Liên cực kỳ hối hận, y lúc trước nhất định là điên rồi mới nghĩ đến chuyện chặn đường cướp đoạt, chuyện đã xảy ra không thể

nào ngăn cản. Vì sao lại không khéo như vậy, bản thân chưa hề làm gì, nhưng vừa vặn lại bị hiểu lầm? !

Đường đời Tạ Liên chưa bao giờ từng gặp phải chuyện như vậy, căn bản không biết nên làm gì, cả người từ đầu đến chân đều ở nóng rực, trong đầu hỗn độn một mảnh, đem mặt vùi sâu vào trong tay. Nếu như thời gian có thể đảo ngược, y thậm chí nguyện ý dùng mấy năm tuổi thọ cùng tu vi để đổi. Đang ảo não không thôi, dư quang khóe mắt bỗng nhiên quét đến một bóng người màu trắng mơ mơ hồ hồ phía trước, trong lòng nhất thời cả kinh, vội ngẩng đầu hô: "Ai? !"

Y vừa ngẩng đầu, bóng người kia trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, mà Tạ Liên đã vã một thân mồ hôi lạnh.

Tuy rằng không nhìn được mặt của người kia, nhưng y luôn cảm thấy, trên gương mặt đó, như thể mang theo một tấm mặt nạ!

Mất đảo quanh một vòng, lại chẳng thấy tung tích bất luận người nào, Tạ Liên hoài nghi không lẽ chính mình tâm hoảng ý loạn rồi sinh ra ảo giác. Bất kể là phải hay không, y cũng không dám ở nơi này thêm nữa, liền vội vã xuống núi.

Sau khi trở về, Phong Tín đã đợi y hơn nửa ngày, vừa thấy thân ảnh quen thuộc liền chạy tới: "Điện hạ huynh đã đi đâu vậy? Đến cùng là huynh nghĩ ra biện pháp gì?"

Tạ Liên nào dám nói cho hắn biết. Đối với bất kỳ người nào y cũng không thể nói, với Phong Tín lại càng không thể. Tạ Liên quả thực không có cách nào tưởng tượng nổi, một Phong Tín vẫn luôn tin y đức hạnh vô song nếu biết biện pháp kia sẽ nghĩ như thế nào, chuyện này, y chỉ muốn vĩnh viễn chôn ở trong lòng, nát ở trong bụng mới tốt. Nghĩ ngợi một lúc, Tạ Liên hàm hồ trả lời: "Không có."

Phong Tín ngạc nhiên cực kì: "Hả? Vậy huynh đi ra ngoài lâu như vậy làm gì?"

Tạ Liên lời nói tinh thần đầu có chút hoảng hốt: "Đệ đừng hỏi nữa. Ta cái gì cũng không làm."

Phong Tín cảm thấy hết sức kỳ quái, nhưng hỏi thế nào Tạ Liên cũng không chịu nói, phẫn làm người hầu như hắn cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ đành thấp giọng nói: "Vậy ngày mai chúng ta vẫn đi làm xiếc?"

Tạ Liên lại nói: "Ta không đi nữa."

Y hiện tại đã triệt để hỗn loạn, trong đầu không kiên được mà lo lắng: Vạn nhất vừa vặn gặp gỡ nam tử kia thì nên làm gì? Vạn nhất hiện tại đã bắt đầu truy nã toàn thành thì sao? Phong Tín cũng cảm thấy biểu hiện của y là lạ, liền nói "Huynh mệt sao? Hay là như vậy đi, đệ hạ không muốn đi ra ngoài, ta một mình đi là được. Huynh gắng chuyên tâm tu luyện đi."

Nhưng hắn không biết, Tạ Liên căn bản không còn tâm trạng tu luyện.

Trước kia, Tạ Liên một lòng dốc sức tu luyện, bởi vì chỉ có cách đó mới có cơ hội trở lại thiên đình, nhưng bây giờ, y đối với chuyện trở lại lên thiên đình cũng sinh ra hoảng sợ.

Tuy rằng mấy người ... tiểu thần quan kia nói bọn họ sẽ giữ bí mật, nhưng ai biết bọn họ thật sự nói hay không? Biết đâu bây giờ lên thiên đình đã truy nã khắp chuyện ngày hôm nay?

Vừa nghĩ tới có loại khả năng này, Tạ Liên quả thực không thể nào thờ nổi. Y tuyệt đối không cách nào chịu đựng được vết dơ như vậy, bị cả trên cả dưới Thiên Đình, thậm chí cả nhân gian cũng đầm đâm réo réo!

Trong tâm khốn đốn mệt mỏi, Tạ Liên hỗn loạn tiếp đi. Cảm giác ngủ cũng không được an ổn, trần trọc trở mình, bản thân không biết đã gặp ác mộng gì mà đột nhiên thức tỉnh, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối rồi.

Phong Tín không ở đây, quả nhiên một mình đi ra ngoài làm xiếc, đến bây giờ vẫn chưa có trở lại, sát vách phòng truy nã đến tiếng ho khan của quốc chủ cùng tiếng nói chuyện trầm thấp của vương hậu. Tạ Liên nằm

trên đất, vừa tỉnh lại liền bắt đầu không kìm lòng được tưởng tượng, nếu như chuyện này thật sự xảy ra, bị cha mẹ biết rồi sẽ như thế nào, bọn họ sẽ không thể tin tưởng nổi. Quốc chủ có lẽ sẽ tức giận đến nổi trợn mắt, một bên họ ra máu một bên mất ý là niềm sỉ nhục của Tiên Lạc, mà vương hậu chắc chắn không mất ý, nhưng nàng nhất định sẽ thương tâm gần chết, bởi vì nàng hiểu rõ hài tử đã làm cho bọn họ hổ thẹn rồi.

Nghĩ tới đây, Tạ Liên lại bắt đầu khó thở, y nhanh chóng tìm một chỗ yên lặng một chút, nhảy từ trên chiếu một bánh xe bò xuống, xông ra ngoài, đón gió lạnh lẽo chạy lung tung mười mấy dặm.

Nơi có người y đâu không dám dừng lại, bởi vì y luôn cảm thấy ánh mắt người khác đang theo dõi mình, tìm mãi không chỗ nào thích hợp, cuối cùng chạy tới một ngôi nhà vắng vẻ không bóng người, y mới rốt cục dừng bước.

Đêm nay so với đêm trước còn lạnh giá hơn, đến nơi này, Tạ Liên mới phát hiện, gò má cùng tay đều bị đông cứng lại, thân thể hơi run rẩy. Cũng không chỉ có lạnh giá thôi, biết đâu còn có thứ gì đáng sợ hơn. Tạ Liên không tự chủ được ôm lấy cánh tay, thở từng hơi nhiệt khí, đảo đảo con mắt, cuối cùng dừng lại trên một nắm cỏ, kế cận có hai vò rượu cúng.

Xem ra, chủ nhân ngôi mộ này khi sống là một người yêu rượu, nên khi chết rồi người đến táng mộ cũng mang theo rượu. Tạ Liên nghĩ rồi cũng xuống cạnh bên, y chưa từng từng uống rượu, nhưng từng nghe người ta nói qua rượu vào ấm người, còn có thể quên hết mọi chuyện, khựng lại chốc lát, bỗng nhiên nhấc vò rượu lên mở cái nắp ra.

Rượu này cũng không phải rượu ngon nên mới để lại một vò lớn như vậy, hương vị nồng nặc sắc lên tận mũi, Tạ Liên uống vào ngụm lớn, bị sắc mùi họ khan mấy tiếng, nhưng ngược lại khá ấm áp. Uống xong một hớp, Tạ Liên lau lau gò má, nghĩ thẳng lưng ôm cái bình lên, từng ngụm từng ngụm rót vào miệng.

Trong cơn mơ màng, y mờ mờ nhìn thấy một đốm lửa nhỏ bay quanh mình, tựa hồ rất gấp gáp nóng vội. Tạ Liên chỉ lo đến chuyện uống rượu, căn bản chẳng buồn để ý. Quỷ hỏa kia giống như liều mạng lao về phía y,

nhưng bởi vì là ngọn lửa hư vô cho nên mỗi lần bay tới, cũng chỉ có thể miễn cưỡng xuyên qua, vĩnh viễn không cách nào chạm được vào người nó.

Một vò trút xuống, Tạ Liên đã sớm say ngất, đôi mắt lơ lơ lim dim, xem nó bay tới bay lui trông thực đáng thương, nhưng cũng thực buồn cười, y không nhận được thổi phù một tiếng, cúi chỗ chống cạnh vò rượu, hất cằm nói: "Người đang làm gì ở đây vậy?"

Quỷ hỏa kia lập tức khựng lại giữa không trung.

Tác giả có lời muốn nói: fafa vẫn luôn đi theo _(:3" ∠)_

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

185

Chương 185: Ba mươi ba thần quan tranh đoạt phúc địa

Phúc địa : vùng đất dãi dào linh khí, thích hợp cho tu luyện.

Tạ Liên hỏi: "Đây là một phần của người à? Hay là ta uống rượu của người?"

Y uống nhiều đến mức dần dần u mê, không nghe rõ quỷ hỏa kia trả lời gì, tưởng rằng chủ nhân phần mộ đang đuổi mình, lầm bầm vài tiếng, rồi nói: "Biết rồi, ta biến đây."

Tạ Liên ôm vò rượu đứng lên, loạng choạng cất bước. Ai ngờ, chưa đi được bao nhiêu, bỗng dưng hụt chân, "Rầm" một tiếng - cả người lộn nhào xuống phía dưới.

Hoá ra, trong mộ này có một cái hố to. Ước chừng là đào xong rồi, đang định chôn người chết, chẳng ngờ, người chết còn chưa kịp chôn, Tạ Liên đã nằm xuống trước.

Trán Tạ Liên đập vào mép hố, đầu đập mạnh một cái, vô cùng đau đớn, càng lúc càng hoa mắt chóng mặt. Y hôn mê một lúc mới giãy giụa đứng lên, máu cùng bùn lẫn lộn trên cánh tay, không biết bản thân đã té xuống nơi nào rồi.

Y mờ mịt luống cuống ngăn người nhìn một lúc, sau đó mới thử trèo khỏi hố. Nhưng y mới vừa uống một vò rượu, tay chân đã nhũn ra, không cách nào làm gì được, cố trèo vài lần đầu bị trượt xuống. Tạ Liên co quắp người ngả xồm dưới hố, trừng trừng nhìn ánh trăng trên trời đêm bị mây đen che khuất, tức giận tột độ.

Hố này sâu chẳng bao nhiêu, tại sao y mãi vẫn không trèo lên được?

Càng nghĩ càng tức giận, Tạ Liên không nhịn được lầm bầm: ". Ta thao."*

*này giống mấy câu chửi thề như d*t m* ấy

Tạ Liên không như người khác, y chưa từng mắng chửi dù chỉ một câu. Đây là lần thứ nhất y để lời lẽ kiêu này ra khỏi miệng. Kỳ diệu thay, sau khi chửi xong, hờn dỗi tích tụ trong ngực y nháy mắt liền tiêu tan. Lập tức, hết như một đứa trẻ được ăn kẹo ngọt, Tạ Liên ra sức bới miệng hố, lại mở miệng mắng tiếp: "Ta thao con mẹ nó!"

Y vỗ mặt đất thét lên: "Có ai không? Có ai không đến kéo ta lên đi? !"

Dương nhiên làm gì có ai. Chỉ có một đốm quỷ hỏa thăm thẳm, bay lượn không ngừng. Sau khi Tạ Liên rơi xuống, đốm quỷ hỏa kia xông lại, hình như muốn kéo y lên, nhưng lực bất tòng tâm. Tạ Liên chẳng thèm để ý đến nó, tức giận hét: "Thôi thì các người cứ dứt khoát chôn cả ta luôn đi!"

Mắng thì mắng, nhưng trèo thì vẫn trèo. Hì hục một hồi lâu, Tạ Liên không dễ dàng gì dựa vào sức mình mà bò được lên trên, thân thể bây giờ đã tàn tạ, thở hồng hộc nằm trên đất. Một lát sau, y trở người, ôm lấy chính mình.

Tạ Liên nhỏ giọng than thở: "Lạnh quá."

Y nói rất nhỏ như thể sợ người khác nghe được. Quỷ hỏa kia lại nghe ra, bay đến dán vào thân thể y, ánh lửa đột nhiên sáng rực lên, như đang cố gắng đốt cháy chính mình.

Nhưng mà, quỷ hỏa thể lạnh.

Cho dù nó dựa thật sát, thiêu đốt đến hời như không còn, cũng sẽ không mang đến cho người sống một tí ấm áp.

Trong hoảng loạn, Tạ Liên cảm thấy như nghe được một âm thanh.

Âm thanh ấy phảng phất cách y thật xa, vừa hư vừa thực*, tuyệt vọng van xin: "Hỡi thần, xin người hãy chờ ta, làm ơn chờ ta đi... Cầu xin người cho ta chút thời gian thôi ...Để ta.... Để ta..."

*như có như không

"....."

Tạ Liên nghĩ thầm: "Thần? Là đang gọi ta ư?"

Nhưng, coi như dùng hết sinh mệnh khẩn cầu y, cũng vô dụng mà thôi.

Bởi vì, khi y còn là thần, cũng không đủ khả năng. Hiện tại, y đã không còn là thần nữa, cho nên càng không làm được bất cứ cái gì.

.

.

.

"... Điện hạ? Điện hạ? Điện hạ!"

Tạ Liên bị Phong Tín đánh thức .

Y miễn cưỡng mở hai mắt, phát hiện mình đang nằm trong một con hẻm nhỏ. Mặt Phong Tín ngay trước mắt y, vừa thấy y tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó sắc mặt bỗng chuyển giận dữ vài phần, nói: "Điện hạ! Rốt cuộc huynh đã xảy ra một lời? Vì sao đến một lời cũng không nói đã bỏ nhà đi hai ngày! Nếu huynh không về nữa, ta biết nói gì với bề hạ!"

Tạ Liên chậm rãi ngẩng dậy, mở miệng: "Hai ngày?"

Hai chữ này vừa ra khỏi miệng, y mới phát hiện cổ họng mình khô khốc, âm điệu khàn khàn, lông mày cũng giật không ngừng , đầu đau như búa bổ, giống như nhớ ra cái gì, lại giống như cái gì cũng không nhớ.

Phong Tín ng ưỡ ỉ x ỏm bên cạnh y, nói: "Đúng vậy! Hai ngày r ưỡ ỉ! Huynh thật sự là đã đi đâu vậy? ! Lúc này vì sao huynh lại điên lên như thế?"

Lẽ nào y đã say hai ngày r ưỡ ỉ? Không phải y đang ở trong một nấm mồ hoang sao? Vì sao trong nháy mắt nơi ở đã thay đổi? Hơn nữa theo lời Phong Tín nói, Tạ Liên linh cảm có chuyện không lành, hỏi: "Ta làm sao?"

Phong Tín tức giận thốt: "Huynh nhất định là trúng tà r ưỡ ỉ! Đi khắp nơi đập phá, đến khắp chốn đánh người, còn đi cản đường binh lính Vĩnh An đang tuần tra. Chưa kể trước đó huynh làm gì, ta cũng không biết!"

Nghe thấy y đi cản đường binh lính Vĩnh An, Tạ Liên kinh hoảng, nói: "Ta chặn đường lính sao? Thế...thế những binh lính kia đâu?"

Phong Tín nói: "May là ta đến, kịp thời kéo huynh lại, với bộ dạng đó của huynh, bọn họ cho rằng huynh say đến điên khùng luôn r ưỡ ỉ, mắng vài câu xong cũng chẳng thèm quan tâm, nếu không chúng ta chết chắc. Huynh làm sao vậy? Ta thấy huynh hình như là uống rượu?"

Tạ Liên cúi đầu nhìn mình, toàn thân y hiện tại tràn đầy bùn đất bẩn thỉu, gi ờ tay g ắ g ắ tóc, cũng rồi đến mức như phạm nhân bị kéo xuống chém đầu, quả nhiên y hết m ấ y hán tử vừa say vừa bị điên kia cả ngày màn trời chiếu đất*.

*ngủ ngoài đường

Một phút im lặng, y ng ắ n người, hàm h ồ nói: "Ủm...Uống một chút."

Phong Tín nhất thời không phản ứng kịp, truy hỏi: "Cái gì? Huynh đâu được phép uống rượu? Rốt cuộc uống bao nhiêu mới say tận hai ngày?"

Thấy Phong Tín vẻ mặt không thể tin tưởng nổi, Tạ Liên bỗng có chút phi ền lòng, đi v ề phía trước, nói: "Nói r ưỡ ỉ, không uống bao nhiêu, chỉ một chút thôi. Không sao cả. Vì sao ta không được uống rượu."

Phong Tín không nghĩ tới y sẽ trả lời như thế, hơi sửng sốt, đuổi theo: "'Không sao cả' là ý gì? Vì sao ư? Điện hạ có lẽ huynh đã quên, bởi vì uống

rượu là phá giới, huynh không thể phá giới , nếu phá thì việc tu luyện phải làm sao đây? Huynh muốn phi thăng mà ."

"." Vừa nghe thấy hai chữ tu luyện và phi thăng, Tạ Liên liền không nghe tiếp, chân bước càng nhanh. Phong Tín hô to: "Điện hạ!"

Hắn lại đuổi theo, chần chờ trong chốc lát, nói: "Có chuyện gì xảy ra sao? Nói cho ta nghe đi?"

Thấy Phong Tín cẩn thận mà hỏi dò như vậy, Tạ Liên há miệng, muốn nói lại thôi.

Không tìm được người chia sẻ việc này, có thể y sẽ phát điên mất. Nhưng y không cách nào xác định, sau khi nói ra, phản ứng của Phong Tín sẽ như thế nào.

Y không dám đánh cược.

Thấy y ngây ra, Phong Tín lại nói: "Nói nè, cũng đâu phải giết người phóng hỏa cướp của, Điện hạ huynh có chuyện gì chẳng thể nói cho ta?"

Nghe thấy "Cũng không phải giết người phóng hỏa cướp của" , Tạ Liên liền nghẹn lại.

Nếu như nói y ban đầu đã sinh ra một chút dao động, may mắn thay, thời khắc này, liền bị đánh nát một cách triệt để. Tạ Liên cúi đầu, tiếp tục cất bước đi, mơ hồ nói: "Không có việc gì. Chỉ là, ta thật sự rất mệt. Đệ." Y đang định lấy đại một cái cố, chợt phát hiện trên gò má Phong Tín có gì đó, dừng chân lại, hỏi: "Mặt đệ làm sao vậy?"

Phong Tín đưa tay sờ sờ gò má, hình như tìm thấy chỗ đau, cơ bắp nhả lại. Thử trên mặt hắn, là vết bầm ứ lại. Hơn nữa, một cánh tay cũng đang bị từng lớp từng lớp tỉ mỉ băng lại .

Lớp băng này hẳn không phải Phong Tín tự mình băng , có đi đâu, Tạ Liên lưu ý vết thương dưới băng hơn, y hỏi: "Đệ tại sao lại bị thương?"

Lấy thân thủ của Phong Tín, phàm nhân sao có thể dễ dàng làm hấn bị thương, hơn nữa còn là bị thương ở cánh tay. Phong Tín không để ý lắm, nói: "À, không có gì đâu, mấy người vô lại kia lại đến phá quán mà thôi."

Tạ Liên nghi ngờ, nói: "Là mấy người làm xiếc kia à?"

Phong Tín nói: "Chính là bọn chúng."

Tạ Liên hỏi: "Bọn họ tại sao lại ném cửa quán?" Nhưng sau đó y lập tức ngộ ra, "Bởi vì ngày hôm đó chúng ta nhận thua, nhưng sau đó đệ vẫn đi làm xiếc, vì thế bọn họ đến đuổi đệ đi?"

Hơn nữa là vậy rồi. Sau khi làm rõ nguyên do, trong lòng Tạ Liên đột nhiên lửa giận tăng vọt.

Y đông cứng nói: "Đệ đừng đi đến đó nữa nữa!"

Phong Tín hơi bất mãn nói: "Quản bọn họ chắc! Ta lại càng muốn đi. Chịu thua là huynh, cũng không phải ta. Ta ngược lại không chịu thua, không tính là đổi ý, ta muốn làm xiếc ở chỗ đó, bọn họ ngoại trừ lén lút lút ném đồ ném vật đến thì còn làm được gì? Lần này là không phòng bị, lần sau sẽ không, đánh nhau ta cũng chẳng sợ họ!"

Nghe xong lời này, lửa giận trong lòng Tạ Liên liền bị dập xuống, thay bằng một trận áy náy.

Phong Tín như vậy mà y vẫn còn ngời đây buồn rầu ủ rũ, làm sao xứng đáng với người hầu trung tâm vẫn theo y dù đã lưu lạc đến nước này?

Nghĩ thế, Tạ Liên thở dài, nói: "Xin lỗi, Phong Tín."

Phong Tín sững sờ, xua xua tay, nói: "Điện hạ xin lỗi ta làm gì, này không phải là phí lời à."

Tạ Liên nói: "Mấy ngày nay đều chỉ có một mình đệ kiếm tiền, khổ cho đệ rồi."

Phong Tín nói: "Chỉ cần huynh cẩn thận tu luyện, sớm ngày phi thăng, so với ai đều mạnh hơn!"

Nghe thấy hai chữ "phi thăng" lần nữa, Tạ Liên nặng nề gật đầu.

Quốc chủ và Vương Hậu bị Phong Tín che giấu, chỉ nghĩ rằng Tạ Liên mấy ngày nay ở bên ngoài tu luyện. Nhìn thấy y trở về, Vương Hậu lại vui vẻ bữa cơm. Tạ Liên không đành lòng, lấy chén của Phong Tín, thay hắn ăn hết. Một đêm không ngủ.

Ngày thứ hai, Phong Tín đã rời giường ra ngoài từ sớm. Tạ Liên thì ở lại tu luyện.

Nhưng đáng tiếc, tuy rằng y dùng đến mười hai vạn phần công lực, thế mà vẫn chẳng cách nào tập trung nổi.

Đạo lý này, nhà nhà đều biết, biện pháp duy nhất để tách ra khỏi chúng sinh thiên hạ, chính là chăm chỉ khổ luyện. Thế nhưng, trong một vạn người, mấy ai thật tâm thật lòng làm được bốn chữ "chăm chỉ khổ luyện"? Vì vậy, cho dù y tự nhắc nhở bản thân ngàn vạn lần tâm vô tạp niệm, nhưng làm sao có thể nói một chút là làm được ngay?

Mười mấy ngày liên tiếp, tiến triển tu luyện đầu trĩu trĩu không tăng, cũng không có thu hoạch gì, trong lòng Tạ Liên khó tránh khỏi lo lắng. Đặc biệt là khi khuya nào Phong Tín cũng lê lết tấm thân mệt nhọc trở về, cùng vương hậu hỏi y hôm nay tu luyện có tiến triển hay không, Tạ Liên đều cảm nhận được một trận áp lực thật kinh khủng không lời nào diễn tả nổi.

Nhưng y lại chẳng dám ăn ngay nói thật, chỉ có thể ngậm ngừng bảo có tiến triển, lập tức, Phong Tín với vương hậu vui vẻ vô cùng. Về lâu dài, không phải là biện pháp hay. Sau hai tháng, Tạ Liên rốt cuộc chẳng cách nào để loại tình trạng này kéo dài nữa.

Một ngày nọ, đêm khuya, Phong Tín trở về, hai người ngồi xuống bàn ăn cơm thừa hôm qua. Đang ăn, Tạ Liên bỗng nói với hắn: "Ta sợ rằng phải rời khỏi đây một thời gian."

Phong Tín vừa bới cơm, vừa sừng sốt: "Hả? Rời đi? Huynh muốn đi đâu?"

Tạ Liên chậm rãi nói: "Ta muốn đi tìm một chỗ linh khí dồi dào thuận lợi, bế quan tu luyện."

Chỗ tu luyện nếu như là nơi linh khí dồi dào, đối với việc tu hành, chắc chắn có nhiều ích lợi. Lúc trước, Tạ Liên bởi vì không muốn rời xa cha mẹ và hai người hầu, không dám nói ra. Bây giờ, y lại thay đổi chủ ý. Phong Tín không nghĩ nhiều, vui mừng: "Quá tốt rồi! Điện hạ, huynh nên làm thế từ sớm! Như thế việc thanh tu mới có hiệu quả nhất."

Tạ Liên gật gù đầu, dừng một chút, lại nói: "trong lúc ta rời khỏi đây, phiền đệ trông coi phụ hoàng và mẫu hậu."

Phong Tín đang muốn trả lời, chợt do dự một khắc. Tuy rằng chỉ là thoáng qua, nhưng Tạ Liên quen thuộc với hắn như vậy, làm sao không thể thấy được giây lát chần chừ này?

Đúng lúc này, quốc chủ trong phòng nói: "Người cứ đi đi. Cô vương không cần người khác trông chừng."

Phong Tín với Tạ Liên thả bát đĩa xuống, nhìn về hướng trong phòng nhìn. Quốc chủ chưa ngủ, nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, lên tiếng cắt ngang. Tạ Liên lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Lại đang cậy mạnh nữa rồi."

Phong Tín thì lại nở nụ cười, nói: "Điện hạ yên tâm. Ta khẳng định sẽ."

Hiện tại hắn đáp đúng là rất thoải mái, có điều Tạ Liên cũng chưa quên, vừa mới nãy, trước khi trả lời, Phong Tín có một khoảnh khắc hơi do dự, hình như có nỗi lo lắng khác.

Nhưng mà nghĩ lại, y cảm thấy, không chừng là nhìn nhầm thật. Trừ bọn họ ra, Phong Tín lại không quen biết những người khác, vừa không có những khác lo lắng, có thể có cái gì khác lo lắng? Bỏ bớt đi không nghĩ, ngược lại cân nhắc ngày mai hành trình.

Ngày hôm sau, Tạ Liên đeo bọc hành lí giản dị, tạm thời từ biệt cha mẹ và Phong Tín.

Y đi bộ không biết bao nhiêu dặm, ăn gió nằm sương không bao nhiêu ngày, cuối cùng cũng tìm được một chỗ núi non tĩnh lặng, thích hợp để thanh tu. Thăm dò một phen, Tạ Liên đầu tiên là sững sờ, sau đó, lòng mừng như điên:

"May mắn quá. Nơi đây phong thủy cực tốt, là một động thiên phúc địa hiếm thấy!"

Xui xẻo đến tận bây giờ, đột nhiên khí vận lại đến, Tạ Liên có chút không dám tin vào bản thân, xác nhận nhiều lần, lúc này mới không nghi ngờ gì nữa. Đây thật sự một nơi phúc địa linh khí dồi dào! Nếu có thể chuyên tâm tu hành ở đây mấy tháng, chắc chắn làm ít lợi nhiều, công lực tăng nhanh như gió!

Tạ Liên giống như thấy được tia hy vọng, tâm tình ẩm đạm mấy ngày liền tiếp lập tức sáng trong, trong lòng hân hoan nhảy nhót: "Phụ hoàng, mẫu hậu, Phong Tín, chờ ta! Ta sẽ quay lại nhanh thôi!"

Theo đường núi gập ghềnh cao chót vót được ba bốn canh giờ, Cuối cùng Tạ Liên, trước khi mặt trời lặn, đã tiến vào sâu trong toà linh sơn.

Đi ngang qua tầng tầng rừng cây, càng cảm nhận được rõ ràng nguồn linh khí càng lúc càng gần. Bước chân Tạ Liên cũng càng nhanh hơn. Ai ngờ, đúng lúc y đang lựa chọn địa điểm thanh tu, phía sau bỗng nhiên truyền đến hàng loạt tiếng bước chân hỗn loạn.

Nơi hoang sơn dã đỉnh như thế này, làm sao có nhiều tiếng bước chân như vậy? Tạ Liên theo bản năng quay đầu lại nhìn. Không nghĩ tới, một cái ngoái đầu, nụ cười trên miệng y đã đông cứng lại.

Ở phía sau y, xuất hiện càng nhiều người, khoảng chừng ba mươi mấy, cao thấp mập ốm bất đồng, tướng mạo, trang phục cũng khác, nhưng họ không hề ngoại lệ, đều là thần quan. Một số ít là Thượng Thiên Đình thần quan cấp thấp, còn lại đa số là Hạ Thiên Đình thần quan.

Trong số đó, còn có mấy người...mấy tiểu thần quan lúc trước y gặp phải lúc chặn đường đánh cướp!

Bọn họ nhìn thấy Tạ Liên, sắc mặt khế biến, giật tay áo người này, chột chột người kia, thấp giọng không biết nói gì. Mà khi nhìn thấy bọn họ, tay Tạ Liên lập tức hơi phát run.

Song phương hai mắt nhìn nhau. Một lát, bên kia mới có một thần quan ho một tiếng, nói: "Thật trùng hợp, lại gặp thái tử điện hạ ở đây."

"Đúng vậy, thái tử điện hạ vì sao lại đến nơi này?"

"."

Tạ Liên khế gật đầu, tận lực bày ra vẻ thông dong trấn định, theo lễ mà đáp: "Ta đến đây tu luyện."

Tuy rằng y của ngày hôm nay, khác xa y trong quá khứ, nhưng Tạ Liên vẫn cực lực dùng giọng điệu nói chuyện giống dĩ vãng khi chưa bị giáng chức, không để bản thân ăn nói khép nép, cũng không cho phép mình chột dạ hột hơi.

Thần quan đối diện lại cười: "Càng đúng lúc, chúng ta cũng đến tu luyện."

"Đúng vậy! Đúng vậy, không nghĩ tới lại đụng nhau ở chỗ này. Ha ha ha."

Hoá ra, nơi động thiên phúc địa này, không riêng gì y phát hiện ra. Hơi mười vị thần quan này, cũng nhìn trúng.

Đối mặt với tình huống như vậy, trong lòng Tạ Liên hơi do dự. Chẳng lẽ muốn cùng nhiều thần quan như vậy tu luyện hay sao?

Nói thật, đáy lòng y vô cùng chống cự việc cùng thần quan khác đồng thời tu luyện. Thứ nhất, y đến bế quan thanh tu, nếu như không thể một người một chỗ, mà phải tu cùng nhiều người như vậy, khó tránh khỏi việc

bị quấy rầy. Có người thích kết bè kết lũ đi tu luyện, "Tu với nhau có thể chiếu cố lẫn nhau", nhưng Tạ Liên thì khác, y xưa nay đâu chỉ thích một mình thanh tu.

Thứ hai, sau việc đánh cướp ngày hôm đó, hiện tại y nhìn thấy những thần quan từng chứng kiến kia, trong lòng luôn lo sợ bất an, luôn cảm thấy ánh mắt đối phương như kim châm cắm lên người mình, ví như giờ khác này, y có ảo giác mọi người đàn đùng một loại ánh mắt vì diệu nhìn y, như thế, căn bản không thể chú tâm tu luyện.

Tuy nói, việc chiếm phúc địa này, có quy củ là đến trước thì giành trước, chỉ cần đủ mạnh, đủ cứng, Tạ Liên có thể nói ta đến trước, xin mời các người tìm nơi khác tu luyện đi, nhưng những thần quan bắt quắtang y đánh cướp còn ở đối diện, không nên qua cứng rắn. Hơn nữa, một mình y chiếm phúc địa, đánh đuổi nhiều thần quan như vậy, cũng quá bá đạo ích kỉ. Cho dù đáy lòng Tạ Liên không muốn tu luyện cùng thần quan khác, nhưng y lại không có cách nào. Trong thời gian ngắn y cũng chẳng thể tìm được nơi thanh tu linh khí dồi dào như vậy, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, nói: "Đúng vậy, thật trùng hợp. Vậy ta vào trước, chư vị xin cứ tự nhiên."

Nói xong y liền muốn vội vã rời đi, tìm một sơn động yên tĩnh nhất thanh tu. Ai ngờ, y vừa mới quay người, phía sau liền có thần quan nói: "Chậm đã!"

Tạ Liên dừng chân, quay đầu lại nghi ngờ hỏi: "Chuyện gì?"

Ba mươi mấy vị thần quan này liếc mắt nhìn nhau, thấp giọng nói chuyện. Giây lát, một người đứng ra, mỉm cười nói: "Thái tử điện hạ, ngài lúc trước chiếm cũng không ít động thiên phúc địa, một cái này, không bằng nhường cho chúng ta đi?"

Tạ Liên sửng sốt một lúc, mới kịp phản ứng.

Ý của bọn họ, là muốn cho một mình y rời đi?

Không hiểu tại sao, khinh người quá đáng!

Một luồng lửa giận bốc lên tận đầu. Tạ Liên nghĩ thầm: "Là ta tới trước, ta không đuổi các người đi, vì sao các người còn đuổi ta?"

Nhưng y không thể phát tác. Trầm mặc một hồi, nắm chặt bao hành lý trong tay, Tạ Liên khó khăn mở miệng: "Chư vị đây là có ý gì?"

Một tên thần quan nói: "Việc này. Không phải vừa nãy đã nói rồi à. ngài lúc trước chiếm cũng không ít động thiên phúc địa."

Tạ Liên liền xen lời hắt: "Cái này liên quan gì? Lẽ nào ta lúc trước chiếm không ít động thiên phúc địa, ta sau này không thể tu luyện ở động thiên phúc địa nữa à?"

Tên thần quan kia bị y chặn họng, ngượng ngùng không nói nữa, Tạ Liên cố gắng ôn hoà nhã nhặn mở miệng: "Huống chi, ta đã tỏ rất rõ, không phải nếu ta ở đây tu luyện thì chư vị cũng không thể ở đây tu luyện. Tu luyện chung một linh địa chẳng lẽ không phải chuyện rất bình thường à? Cùng nhau tu luyện, có gì không đúng? Vì sao nhất định phải đuổi ta đi?"

Lúc này, chỉ nghe có người lầm bầm: ". Đừng có giả bộ ngu. Vốn có ba mươi mấy người, người ở đây tu luyện, người khác còn tu luyện được gì."

Tuy rằng giọng người nọ bị những người khác áp xuống, nhưng Tạ Liên vẫn minh bạch trong nháy mắt.

Thì ra là như vậy!

Một mảnh linh khí phúc địa, là có hạn. Lúc tu luyện, nếu một người chiếm một nửa, người đến sau cũng chỉ có thể chiếm nửa kia. Mà nếu như một người trong đó chiếm tám phần, người khác cũng chỉ có thể chiếm hai phần, Linh khí hấp thụ biến thành năng lực của bản thân càng mạnh, linh khí chiếm được cũng càng nhiều.

Những tên thần quan là lo lắng, nếu như y cũng tu luyện ở đây, sẽ chiếm hết hơn nửa phần linh khí. Mà phần linh khí còn dư lại chia đều cho ba mươi ba người, mỗi người cũng chẳng được bao nhiêu!

Nghĩ thông, lửa giận trong đầu Tạ Liên cháy càng vừng. Y nắm chặt quyển, lạnh lùng nói: "... Ta muốn tu luyện ở đây."

Có một thần quan phía đối diện nói: "Thái tử điện hạ, chúng ta nể người nên mới chịu gọi người một tiếng thái tử điện hạ. Người bây giờ thân là phạm nhân, cần gì phải cướp đất với chúng ta?"

Tạ Liên nói: "Nếu thân ta đúng là của phạm nhân, các người đều là thần quan, vậy ta tu luyện ở đây, các người lại sợ gì? Nếu như ta không chịu đi, lẽ nào các người còn có thể đuổi ta đi?"

Đi đâu đó đương nhiên không được. Nếu như một phạm nhân không có lỗi lớn, mà thần quan ý thế dùng sức với họ, sẽ bị phạt. Bọn họ chắc hẳn không làm gì được y. Nhưng mà, Tạ Liên lại quên một việc.

Giữa lúc y đang ngoan cường đối đầu với ba mươi mấy tên thần quan này, bỗng nhiên có một thanh âm vang lên: "Thái tử điện hạ bị giáng chức hạ phạm, xương đúng là càng ngày càng cứng, không chỉ biết đánh cướp phạm nhân, còn cướp cả thần quan cơ đấy, ha ha ha!"

Vừa nghe câu này, Tạ Liên lập tức như bị ném vào hãn băng!

Y đột nhiên ngừng đầu, chỉ thấy kẻ nói chuyện chỉ là một thần quan hạ cấp tầm thường, nhưng mà, lại không phải mấy thần quan ngày hôm đó chứng kiến sự việc kia!

Quả nhiên, bọn họ đã nói ra từ sớm rồi! Lúc này không phải ảo giác của Tạ Liên, tất cả mọi người thật sự đều đang dùng loại ánh mắt vi diệu kia nhìn y. Tất cả bọn họ biết rồi, những thần quan này, biết cả rồi!!!

Trong phút chốc, Tạ Liên giống như bị đánh nhũn cả xương, kêu ngạo cả người đều đi đâu mất tiêu, hai mắt sung huyết, cứng đờ quay đầu, nhìn về phía mấy người... mấy tiểu thần quan kia, nói giọng khàn khàn: "... Các người đã hứa, sẽ không nói cho người khác rồi mà."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

186

Chương 186: Ba mươi ba thần quan tranh đoạt phúc địa (2)

Có lẽ do tâm tình quá mức khuấy động mà ánh mắt y trở nên sắc lạnh, vài thần quan bị y nhìn chăm chăm vội vã xua tay: "Chúng ta không có nói cho người ngoài a!"

Hai mắt Tạ Liên đỏ rực: "Vậy bọn họ biết bằng cách nào chứ? !"

Sau khi nghe xong câu này, vẻ mặt hơn ba mươi thần quan kia căn bản không mấy kinh ngạc. Nếu nhiều thần quan biết như vậy, thử hỏi trên thiên đình sẽ có bao nhiêu thần quan biết nữa?

Bị y chất vấn gay gắt, liền có vài tên thần quan chợt dạ giải thích: "Bọn họ cũng không phải người ngoài mà, ở đây toàn bằng hữu quen biết, vài cái bí mật nói với nhau cũng chẳng mất gì. Với lại chỉ có thần quan với nhau thôi, người ngoài không biết được đâu" Không chờ hẳn nói xong, Tạ Liên liền lạnh lùng cắt đứt: "Dối trá! Toàn dối trá cả! Ta không tin! ! !"

Thấy y lạnh lùng đánh gãy, vài tên thần quan nhỏ nhen kia cũng chẳng dám ngẩng đầu lên, xấu hổ thu về trong đám người. Lúc này, bỗng nhiên một thần quan lớn tiếng nói: "Ai quản người tin hay không tin? Thái tử điện hạ, chính bản thân người gây ra " chuyện tốt" trong lúc bị giáng chức, người ta không có tổ giác người ngay tại chỗ là đã tốt lắm rồi, người còn muốn cầu người khác giữ bí mật cho mình hay sao? Chúng ta có nghĩa vụ giúp người giữ bí mật chắc? Thật nực cười!"

Tạ Liên vừa bị giội một chậu nước lạnh băng lên mặt, giờ lại hứng chịu thêm một đao xuyên thấu tâm, vội vàng la lên: "Không phải! Ta."

Lại nghe có tên khác nói: "Thường ngày không làm việc trái lương tâm, nửa đêm sẽ không sợ bị quỷ gõ cửa. Chính người không giữ mình trong sạch, thì làm sao có thể trách người ngoài không giữ dùm? Nếu có người nào thay người giấu loại việc thất đức này, đó mới là kẻ thất trách không ra gì!"

Tạ Liên hoảng hốt: "Không phải! ! ! Ta."

Y rất muốn nói rằng ta có nguyên nhân, ta cũng không muốn làm như vậy. Nhưng trong lòng y rõ ràng hơn ai hết, bất luận nguyên nhân gì cũng không quan trọng, quan trọng là y xác thực đã đánh cướp!

Vết nhor lớn như vậy, tựa như vết sẹo sỉ nhục rơi ở trên mặt Tạ Liên, khiến y cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé trước mặt mọi người, vậy nên cố biện giải cho mình cũng không dám lớn tiếng. Thấy người nọ khí thế đi xuống, một tên võ thầi được nước lấn tới: "Thái tử điện hạ, giờ thì người hiểu tại sao chúng ta không muốn cho người tu luyện chung rồi chứ?"

Tạ Liên cúi đầu, tay nắm chặt quyềi.

Tên võ thầi kia nói tiếp: "Chúng ta không cùng một đường, đạo bất đầi bất tương vì mưu, người vẫn nên tự mình rời đi đi."

Nhìn bộ dáng hùng hầi của hắi khi nói câu "Đạo Bất Đầi Bất Tương Vì Mưu" , Tạ Liên chợt minh bạch.

Nói đi nói lại, cuối cùng không phải là muốn y nhường mảnh linh địa đó sao!

Hai tay tay y nắm thành đắi, tiếng xương khớp vang lên kèn kẹt rõ ràng, cổ họng ngọt ngạt một trận, sau trầi giọng nói: ". Ta không đi. Ta muốn ở đây tu luyện."

Giờ khắc này, sự phắi nộ đối với ba mươi mắi thầi quan kia, đã hoàn toàn áp đảo nỗi xấu hổ trong lòng.

Nói gì thì nói cũng đã đến bước này rồi, cứ thẳng thắn phá vỡ cục diện luôn đi. So với ảo não chán chường rời khỏi, Tạ Liên tình nguyện mặt dày trụ lại nơi đây, nhất định phải khiến bọn họ không có cách nào thực hiện được mong muốn. Tạ Liên đột nhiên ngừng đầu, lặp lại một lần nữa: "Ta muốn ở đây tu luyện. Ngọn núi này không phải là địa bàn của các người, các người không có tư cách bắt ta rời đi!"

Thấy thái độ cứng rắn của y, tất cả thần quan ở đây đều đen mặt. Tạ Liên nghe có người thấp giọng nói: "Bất chấp luôn sao?"

"Ta thực sự chưa từng thấy ai da mặt dày như vậy đấy. . . ."

Nhưng mà, mặc bọn họ có đâm chọc thế nào, Tạ Liên vẫn đứng nguyên tại chỗ. Cho dù trong lòng đã bị miệng lưỡi sắc bén như dao kia đâm cửa chảy máu, nhưng vẫn quật cường liều chết không nhúc nhích.

Tên võ thần nói tiếp: "Xem ra thái tử điện hạ vẫn khư khư cố chấp, nhất định phải khiến cho tất cả mọi người không vui chứ gì?"

Tạ Liên lạnh lùng thốt: "Có bản lĩnh thì tự mà đến đuổi ta, xem ra, các người cũng không dám đâu!"

Câu này vừa bật ra, mười mấy vị thần quan đứng đối diện nhất thời biến sắc, đồng loạt rút binh khí!

Đây là đi đầu hiển nhiên. Đối với Võ Thần mà nói, câu vừa rồi kia mang tính khiêu khích cực kì. Ở đây không ít người là Võ Thần quan, nào có thể cho rằng không nghe rõ?

Bị vây xung quanh, Tạ Liên cũng may mắn không chút sợ hãi. Trong tay y không đao không kiếm, chỉ nắm thật chắc một cành cây bẻ lúc leo lên núi. Một Võ Thần quan nghiêm nghị nói: "Thái tử điện hạ, nếu như người lập tức xin lỗi, chúng ta có thể coi như mới vừa rồi người không có mạo phạm chúng ta."

Tạ Liên chẳng màng: "Nếu như ta có điểm nào khiến các người không vui, ta chắc chắn sẽ không xin lỗi."

Y cần chặt nhánh cây kia, chỉ về phía trước tiếp tục nói: "Bởi vì các người căn bản không xứng làm thần!"

Phía đối diện rối loạn từng bừng.

Có người xì một tiếng: "Chúng ta không xứng? Cái loại đánh cướp phạm nhân như người thì xứng à!"

Tạ Liên nhin không được, y cũng không muốn nhin nữa, chộp cành cây tấn công tới, quát lên: "Khinh người quá đáng!"

Hơn mười Võ Thần quan cũng lấy binh khí nghênh chiến. Hàng sau có thần quan nói: "Cũng không phải chúng ta ép người đi đánh cướp, người oán chúng ta là đạo lý gì!"

Cũng bởi bọn họ cao hứng quá sớm. Vốn tưởng rằng Tạ Liên không còn thần lực cũng như binh khí, khẳng định dễ đối phó cực kì, ai biết được, sự thật chẳng giống trong tưởng tượng chút nào. Mặc dù Tạ Liên chỉ cần trong tay một cành cây, nhưng khi tấn công lại giống như một thanh kiếm sắc bén, hùng hổ dọa người, mạnh mẽ cực điểm. Song phương đối đầu không bao lâu, có vài Võ Thần quan suýt chút nữa bị y đánh bay kiếm, bọn họ thậm chí ngay cả kinh phong cũng không dám lại gần, cả kinh vội vọt về phía sau.

Đương là thần quan, lại đánh không lại một võ thần bị giáng chức thành phạm nhân, này thật sự rất mất thể diện!

Bỗng nhiên, một thần quan đứng ngoài cuộc chiến hét thảm một tiếng, hô to: "Thứ gì?!"

Nghe thấy tiếng hô này, các thần quan khác cũng hoang mang: "Xảy ra chuyện gì?!"

Nom thần quan nọ có vẻ đau dữ dội, che mặt khom lưng nói: "Mới vừa, vừa nãy, có một đốm quỷ hỏa đánh trúng vào mắt ta. Hay, hay là hắc giới trò quỷ?"

Tạ Liên sực nhớ ra, đây chính là thần quan mới vừa rồi gọi mình là cướp, giận quá bật cười: "Quý hỏa gì chứ? Các người muốn cướp linh địa thì nói thẳng một câu, không cần bày đặt nói xấu ta!"

Y nổi giận phùng phùng, ra tay càng lúc càng ác, một loạt võ thần xung quanh bị nhánh cây trong tay y đánh đến đao thương kiếm tích. Đột nhiên có người hô: "Bắt được rồi! Bắt được rồi! Các người mau nhìn xem!"

Thân hình Tạ Liên khẽ ngưng lại, chuyển tầm mắt nhìn phía đối diện đang nhốn nháo, liền thấy một thần quan trong tay bắt giữ một đốm lửa: "Thật sự có quý hỏa này, chắc chắn là hắc đang giờ trò quý! Chứng cơ đây, ta đã bắt được!"

Tạ Liên định thần nhìn lại, đó quả nhiên là một quý hỏa thăm thẳm. Y cả giận nói: "Ta căn bản không biết xảy ra chuyện gì! Các người dựa vào một quý hỏa mà nói ta giờ trò? Quý hỏa cũng không phải vật hiếm có khó tìm! Bộ mắt các người thấy trên người nó viết tên của ta sao?!"

Thần quan vừa kêu thăm thiết kia che mắt lại: "Vậy quý hỏa bình thường thì sao lại nhào tới mắt ta? Không phải do người sai khiến thì là ai?"

Tạ Liên trách mắng: "Ta dám nói nó là một du hồn vất vưởng trên núi, trong lúc vô tình bị các người dọa sợ mới đâm vào đấy! Chứng cứ quái gì chứ?"

Tên thần quan kia nhấc tay nâng quý hỏa lên: "Không quản ai sai khiến nó, nhưng loại này gây hại cho người, phải đánh tan!" Nói xong tay liền dùng sức, giống như muốn đánh tan hồn phách quý hỏa kia. Thấy thế, Tạ Liên bật thốt lên: "Thả nó ra!"

Chung quy vì du hồn mà bọn họ tiếp tục nháo một trận, y xông lên phía trước quần đấu cùng đám người kia. Bởi vì đang đoạt hồn nên ra tay phải thu liễm chút, hai người đang giằng co kịch liệt thì chợt mấy thần quan phía sau hô: "Người đã đến rồi? Mau tới đây! Tới xem một chút, đây là chuyện gì!"

Nghe như có người đang chạy tới. Chúng thần quan đầu quay đầu lại: "Người đến rồi!" "Chờ người lâu quá, mau qua đây hỗ trợ!"

Nghe vậy phản ứng đầu tiên của Tạ Liên là cả kinh, thần nghĩ trong đầu: "Chẳng lẽ có thần quan lợi hại nào đến?" Đoạn lại nghĩ, "Mặc kệ hắn là ai! Nếu như dám đến gây khó dễ cho ta thì đánh tiếp. Ai ta cũng không sợ! ! !"

Y hiện tại đầy bụng oán khí, đã chuẩn bị sẵn tinh thần đại chiến một hồi. Ai ngờ, sau khi đám người kia tách ra, thấy thần quan nọ bước tới, Tạ Liên cả người ngây ngẩn.

Vạn vạn không ngờ tới, người đến, lại là Mộ Tình!

Mộ Tình hiển nhiên cũng không dám tin sẽ đụng mặt Tạ Liên ở thời điểm như vậy, hai người nhìn nhau, trên mặt tràn vẻ bất ngờ. Tạ Liên tròn to mắt, đem trận chiến kia ném sang một bên, lúng túng nói: ". Tại sao đệ lại ở chỗ này? Đệ không phải."

Nói được vài chữ, y chú ý tới một chuyện, trong lòng liền rõ ràng ngậm miệng lại.

Trang phục Mộ Tình đang mặc, không phải hắc y như lúc trước, mà là của thần quan Hạ thiên đình.

Trước kia, lúc Phong Tín cùng Mộ Tình làm trợ thủ của Tạ Liên, năng lực của hai người rất được tán thưởng, thu hút sự chú ý từ người khác. Sau đó Tạ Liên bị giáng chức, không ít thần quan đầu tiếc hận cho Phong Tín cùng Mộ Tình, còn âm thầm đề nghị các người có muốn chuyển sang điện khác hầu hạ hay không. Nếu có chuyện thần quan thưởng thức, cất nhắc Mộ Tình về trướng của mình, cũng không phải không thể xảy ra.

Nhất định chính là như vậy. Hơn nữa, nhìn vào hiện tại nếu không phải thì sẽ không có chuyện hắn kết bè kết lũ với thần quan khác đi tìm động thiên phúc địa tu luyện.

Tạ Liên vẫn là thân phạm nhân, còn Mộ Tình thì trở lại hạ Thiên Đình , tình cảnh này thực hơi trào phúng.

Bên kia, Mộ Tình không dễ dàng gì mới bình tĩnh lại: "Chuyện gì thế này?"

Chúng thần quan d ãn dập cướp lời kể cho hấn đầu đuôi câu chuyện. Tạ Liên đứng từ phía xa, thân thể d ãn cứng ngắc.

Y phát hiện ra bọn họ một câu cũng không h ềnh nhắc đến chuyện đánh cướp. Đi đâu này chứng tỏ cái gì?

Chính là Mộ Tình đã nghe qua chuyện này. Hấn cũng biết y đi đánh cướp! ! !

Một giọt mồ hôi lạnh chậm rãi lăn xuống, y không tự chủ được lui về sau hai bước. Tên võ thần vừa r ồi đối nghịch với y thở h ồng hộc hô: "Hấn muốn độc chiếm linh địa nên đuổi chúng ta đi, Mộ Tình mau tới hỗ trợ!"

Hỗ trợ cái gì?

Để Mộ Tình hỗ trợ đánh y sao?

Tạ Liên tức giận đến tê cả da đầu, khiếp sợ không thôi. Y không dễ dàng mới phản ứng lại được, giận đến nổi lắp ba lắp bắp: ". Các người, các người thực sự là đổi trắng thay đen, vô liêm sỉ đến cực điểm! Căn bản không phải như vậy! Ta rõ ràng không có!"

Mộ Tình đứng ngay bên cạnh nhìn, trong lòng y sôi ruột tức giận, nắm cành cây tiếp tục đánh, Võ thần này chống đỡ không nổi, liên tục lùi lại hô: "Mộ Tình! Người còn đứng ngây ra đó làm gì!"

Những thần quan khác cũng gọi theo, nhưng Mộ Tình vẫn ch ãn chờ chưa chịu động, tựa hồ đang cân nhắc có nên ra tay không. Tạ Liên nghe bọn họ liên tục giục Mộ Tình còn vậy công chính mình, trong lòng phần nộ: "Mộ Tình mới không giống các người, đệ ấy là bằng hữu của ta, sẽ không giúp các người đâu! ! !"

Cơn giận bốc lên, tay y lại hơi dùng sức, đánh bay một loạt binh khí. các thần quan còn lại thấy y càng đánh càng hăng, thần nghĩ không được vội nói: "Mộ Tình! Người cứ như vậy mà nhìn hấn làm xằng làm bậy? !"

Mộ Tình thần tình trên mặt biến hoá thất thường, tiến lên một bước, ngón tay giật khe khẽ, thần quan đứng cạnh hấn thúc giục: "Đừng có mà bất động, lên hỗ trợ đi!"

Vào thời điểm này lại có người khích bác: "Mộ Tình không muốn động, cũng có thể lý giải mà, dù sao trước kia hấn cũng là kẻ hầu của thái tử, coi như thái tử điện hạ có đánh cướp linh đạo, thì hấn cũng phải nhớ tình chủ tớ chứ. Hấn không đi giúp thái tử điện hạ là đã rất nể tình rồi, sao còn có thể hi vọng hấn giúp chúng ta đây?"

Lời này nghe tựa như đang vì hấn giải vây, kì thực lại nham hiểm đến cực điểm, Mộ Tình cái trán cần cổ trong nháy mắt nổi lên vài tia gân xanh.

Bầu không khí trở nên gượng gạo, Tạ Liên phát giác có điểm không đúng: "Mộ Tình."

Y chỉ kịp gọi tên, một khắc sau, trên tay bỗng nhiên nhẹ bẫng, một thanh âm đứt gãy cắt lời y.

Tạ Liên sững sờ, cúi đầu nhìn thứ vừa bị gãy, chính là nhánh cây thứ "binh khí" duy nhất của y; lại ngẩng đầu lên nhìn Mộ Tình phía đối diện, trong tay hấn đã hóa ra một thanh trường đao.

Vào lúc này, thanh đao kia hướng về phía Tạ Liên. Mà người cầm đao trong tay lạnh lùng thốt: ". Xin huynh rời đi."

"."

Tạ Liên nắm nửa đoạn cây trong tay, nhìn Mộ Tình một lúc lâu mới lên tiếng: "Ta. Không phải thật sự muốn đánh cướp. Ta cũng không có chiếm linh địa. Là ta tới trước."

"."

Mô Tình mắt không dời sắc lặp lại: "Xin huynh rời đi."

Tạ Liên nhìn hắn, chần chờ chốc lát mới nói: "...Đệ biết ta không nói dối mà đúng chứ?"

Thời điểm hỏi câu này, y có chút chờ đợi, lại có chút sợ sệt. Một thanh âm vô hình nói với y, đừng có hỏi, mau trở về đi thôi! Nhưng y vẫn không nhin được mà nói ra.

Mộ Tình vẫn chưa trả lời, thân thể Tạ Liên chột nghiêng ngả, cả người té nhào xuống dưới đất.

Trên mặt đất toàn bùn loang loang lỗ lỗ, phủ đầy đá rơi cùng lá dập. Tạ Liên ngã xuống mặt đất, nhất thời trợn to mắt, còn có chút không thể tin nổi.

Không biết là thần quan nào, thừa dịp y thất thần lén ra sau lưng đẩy một cái, khiến y té khó coi trước mặt nhiều người như vậy.

Thật sự là quá khó coi đi. Bốn phương tám hướng lao xao bàn tán, có nói to có nói nhỏ, mỗi câu đều lọt vào tai Tạ Liên, y mở lớn đôi mắt nhìn mặt đất đen thùi lùi trước mặt, xong chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Mộ Tình đứng phía trước không xa.

Mộ Tình đứng ở đó cùng các thần quan khác, chếch đầu sang một bên không nhìn y, cũng giống tất cả bọn họ không có ý định kéo y lên.

Được rồi, Ta Liên đã hiểu, sẽ không có ai kéo y dây cả.

Nằm dưới đất một h ồi, y tư mình châm rãi bò dây.

Chúng thần quan cho là y còn muốn gây khó dễ nên cảnh giác vạn phần, thế nhưng Tạ Liên không có động thủ với bất kì người nào, mà chỉ cúi đầu tìm trên mặt đất, tìm thấy cái bọc nhỏ vương hậu đưa cho, thật yên lặng mà nhặt lên, một lần nữa dắt lên lưng, xoay người chậm rãi bước xuống núi.

Càng đi, bước chân của y càng nhanh. Chẳng bao lâu sau, Tạ Liên chợt chạy điên cuồng.

Y kìm nén lao nhanh xuống núi, một khắc cũng không ngừng. Không biết chạy được bao xa, bỗng nhiên không để y dưới chân mà té lộn một vòng, trong miệng mang theo một luồng máu tanh phun ra ngoài.

Tâm hoảng ý loạn, y cũng không định bò dậy, chỉ ng ồi dưới đất thở dốc. Đợi đến khi tức d ần d ần ổn định, Tạ Liên cũng không muốn đứng lên, cứ thế mà ng ồi ngốc lảng trên đất.

Bỗng nhiên, một cánh tay duỗi ra.

Tạ Liên có chút chậm chạp chớp mắt, l ần theo cánh tay này ng ẩng đầu nhìn lên, lại là Mộ Tình.

Hắn đứng trước mặt Tạ Liên, sắc mặt kh ể biến xanh, đưa một tay ra cứng ngắc hỏi: "Huynh không sao chứ?"

Tạ Liên ngơ ngác nhìn hắn, cũng chẳng lên tiếng.

Có lẽ là bị ánh mắt s ớn gai ố kia nhìn, Mộ Tình vội quay mặt né tránh.

Nhưng hắn vẫn chìa tay ra: "Đứng lên đi."

Bất quá, tay đưa ra đã mu ộn mất r ồi.

Tạ Liên không có tiếp lấy tay hắn, cũng không có đứng lên, chỉ trừng trừng theo dõi hắn.

Hai người gi ằng co h ồi lâu, Mộ Tình sắc mặt càng ngày càng khó coi, đang muốn thu tay về, Tạ Liên lại đột nhiên nắm lên một b ốc bùn nhão, "bộp" một tiếng ném lên người Mộ Tình.

Mộ Tình không nghĩ tới y sẽ làm chuyện như vậy, quả thực không biết nên nói là thô lỗ hay ấu trĩ, ngực d ầy một vệt bùn bẩn th ỉu, mặt cũng bị bắn lên, kinh ngạc không ng ốt. Giây lát, tức giận dâng lên nhưng bị hắn cưỡng chế lại, thấp giọng nói: ". Ta cũng không còn cách nào khác!"

Hắn không còn cách nào là thật. Bởi vì hiện tại hắn cùng những thân quan kia giao tình không tệ, nếu cứ trơ mắt nhìn đồng liêu bị Tạ Liên hành hung mà hắn không ra tay ngăn cản, hoặc là bị hiểu thành hắn đứng về phía Tạ Liên, chỉ sợ sau này sẽ chẳng dễ chịu mấy.

Tạ Liên giống như không muốn nhắc lại chuyện vừa nãy, chỉ có thể càn bừa nhào không ngừng ném hắn. Mộ Tình cản mấy lần không được, cả giận mắng: "Huynh điên rồi à? ! Ta đã nói là ta không còn cách nào, huynh đi đánh cướp cũng không phải bắt đắc dĩ sao? !"

Cút! Cút! Cút!

Tạ Liên trong đầu chỉ hiện một chữ này, nhưng ngoài miệng một chữ cũng không nói, càng thêm điên cuồng nắm bắt đồ vật gì ném tới. Y cũng chẳng quan tâm người bị đập là ai. Rốt cục, Mộ Tình bị đập đến không chịu nổi, xanh mặt phẩy tay áo bỏ đi. Tạ Liên thở hổn hển mấy hơi, cả người co quắp ngã lại, hơi ngẩn ra.

Y cứ ngã như vậy cho tới tối.

Sau khi trời tối, bốn phía không biết đâu bay tới rất nhiều lân hỏa, thăm thẳm bay lượn. Tạ Liên tựa như không nhìn thấy, nửa điểm cũng không phản ứng.

Những lân hỏa kia phảng phất không cam lòng bị y bỏ qua, tụ tập ngày càng đông quanh y. Thế nhưng Tạ Liên vẫn không để ý tới.

Mãi đến tận khi bên trong đám lân hỏa, xuất hiện một bóng người.

Mỗi lần người kia bước đến, đầu mang lại dự cảm xấu. Tạ Liên có thể cảm nhận được, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Cách đó chừng mười bước, một thân ảnh bạch y đứng giữa vô số lân hỏa bập bênh, nửa mặt nạ vui cười đáng sợ hiện lên.

Hắn cất giọng hòa nhã: "Khỏe chứ, thái tử điện hạ."

Tác giả có lời muốn nói: quyền thứ tư fafa đương nhiên không là quý
hỏa luân đâu, sắp Hóa Hình rồi !

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

187

Chương 187: Lãnh bạch quỷ nói lời mê hoặc thái tử

Trong đêm tối, hai đồng tử Tạ Liên co rút lại cực hạn, run giọng nói: ". . . . Là người? !"

Bạch vô tướng!

Tạ Liên sờn cả tóc gáy, bật nhảy dựng lên trở tay muốn rút kiếm, nhưng khi đưa tay ra lại chỉ nắm vào khoảng không, lúc này y mới nhớ lại, tất cả bội kiếm đều đã bị rơi mất rồi. Ngay cả cành cây kia cũng đã gãy. Hay nói cách khác, y hiện tại không còn thần lực không còn vũ khí, phải tay không đối chọi với tên này!

Sau khi Tiên Lạc suy vong, Bạch Vô tướng bất ngờ biến mất khỏi trên đời. Tạ Liên căn bản không đi tìm hắn, cũng chẳng muốn đi tìm, chỉ mong hắn cứ im lặng biến mất thì tốt rồi, không ai biết, ngày hôm nay hắn lại lần nữa xuất hiện trước mặt Tạ Liên

Bạch y nhân kia chậm rãi đi tới phía y, Tạ Liên từ đáy lòng dâng lên cơn sợ hãi, không kiên nổi lui về phía sau hai bước, xong lập tức ngừng lại! Chạy trốn cũng không phải biện pháp!

Y lạnh lùng hỏi: "Người muốn làm gì? !"

Bạch vô tướng không đáp, chỉ tiếp tục chấp tay đến gần. Tạ Liên tay chân run rẩy, cả nhiệt khí thở ra cũng run theo.

Y buộc chính mình nhớ lại những gương mặt lạnh lùng chế nhạo ban này, còn có hình ảnh gò má Mộ Tình xoay qua chỗ khác, bỗng nhiên lúc đó, y quên đi hoảng sợ, hô lên một tiếng, nhanh tay bỏ một chưởng tới!

Nhưng mà, một chưởng này còn chưa tới thì cơn đau nhức đã tới trước. Đối phương có thể dự liệu được chiêu thức của Tạ Liên, giành trước một bước vọt ra phía sau, thẳng chân đạp vào đầu gối y!

Quá nhanh!

Hai đầu gối Tạ Liên "Rầm" một tiếng ngã quy xuống mặt đất, trong đầu bốc lên một ý nghĩ kinh khủng.

Động tác của tên này, tốc độ so với y suy liệu còn nhanh hơn!

Sau một khắc, Tạ Liên lại cảm thấy một chuyện kinh khủng khác -- một bàn tay lạnh lẽo mở ra năm ngón, phủ ở trên đỉnh đầu y!

Tạ Liên kêu to lên, cái tay kia hơi dùng sức, đem đầu cùng cả người y nhấc bổng. Tạ Liên không nghi ngờ chút nào, lấy kinh lực của tên này, chỉ cần năm ngón tay kia bóp lại, là có thể trực tiếp nghiền nát xương sọ, biến đầu của y trong khoảnh khắc biến thành một đồng máu thịt bầy nhầy. Y cũng tin chắc rằng, bước kế tiếp sau khi Bạch vô tướng tóm được con mồi, nhất định sẽ làm như vậy!

Tạ Liên hơi thở rối loạn, định sẵn chắc chắn sẽ chết, liền dùng sức nhắm chặt mắt lại. Ai ngờ, tên phía sau dường như không có ý định tiếp tục, trái lại thu hồi sát khí, khẽ thở dài một tiếng.

Tiếng than nhẹ vang lên một hồi, đối phương cũng không có bất cứ động tác nào khác. Trong tĩnh mịch, Tạ Liên chậm rãi mở mắt ra.

Chúng quỷ hỏa khắp nơi láo nháo điên cuồng, mỗi một đốm lửa tựa như một người xem náo nhiệt, đắc ý mà cười khằng khặc, nhưng bọn nó tựa hồ bị thứ gì đó chấn nhiếp, không dám tới gần hai người bọn họ, chỉ có một đốm lửa đặc biệt sáng sủa treo ở trên đầu bọn họ, đang dùng ngọn lửa của chính mình lao điên cuồng vào cơ thể người đứng sau Tạ Liên. Không biết nó đang làm gì, nhưng có cố gắng thế nào cũng chỉ như phù du lay cây.

Bỗng dưng, thân thể Tạ Liên cứng đờ lại.

Bạch vô tướng, cư nhiên lại ôm lấy y.

Tạ Liên quỳ trên mặt đất, được một đôi tay lạnh lẽo mạnh mẽ ôm vào trong lồng ngực, động tác chẳng hề có lấy nửa điểm tức giận

Bạch vô tướng không biết từ khi nào đã ngã xuống, lầm bầm nói: "Đáng thương, đáng thương. Thái tử điện hạ, nhìn xem bộ dáng hiện tại của người này."

Hắn nhẹ nhàng lầm bầm, tay vuốt ve đầu Tạ Liên, động tác mềm nhẹ mà thương hại, tựa như đang xoa đầu một con chó con bị thương, hoặc như hài tử của mình bị bệnh nặng sắp chết.

Dưới ánh trăng, nửa mặt nạ tươi cười biến mất trong đêm tối, chỉ hé ra nửa bên sầm khóc, thật giống như chân tâm thực lòng vì Tạ Liên mà thương xót rơi lệ.

Tạ Liên cứng đờ bất động, Bạch y nhân phía sau giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng lau bùn đất bẩn thỉu trên mặt y.

Khi hắn thực hiện động tác, Tạ Liên cảm nhận được một loại từ ái quý dị. Như thế là bằng hữu tốt nhất, người thân nhất ôm vào trong lồng ngực, thân thể đang bị đông cứng cũng trở lại một tia ấm áp.

Không nghĩ tới sẽ có lúc như vậy, y thế mà lại cảm thấy từ ái ấm áp từ thứ quỷ dị kia

Tạ Liên trong cổ họng phát sinh từng đợt ghen ngào, run càng dữ dội. Quỷ Hỏa kia bay vào trong trong lòng y, tựa hồ muốn ủ ấm, nhưng lại không dám chắc mình có thể đem lại hơi ấm cho người kia hay không, vậy nên không dám cận kề

Bạch vô tướng giúp y lau khô bùn nhão trên người, rồi mở miệng: "Đến bên cạnh ta đi."

"." Tạ Liên giọng run run, "Ta. Ta."

Một câu chưa nói xong, y đột nhiên tung ra một chưởng, đánh úp về phía bạch vô tướng!

Tập kích đắc thủ, tấm mặt nạ kia bị y một chưởng đánh bay lên cao, tận dụng cơ hội Tạ Liên vươn mình nhảy bật ra mấy trượng, biểu tình sợ hãi mới này bị quét sạch sành sanh, y giận dữ trầm giọng nói: "Ai thèm đến bên người, người cái loại. quái vật!"

Tấm mặt nạ trắng bệch rơi xuống mặt đất, đám quỷ hỏa giống như bị dọa mà sững sờ, đột nhiên hỗn loạn bay nhảy không ngớt, không hề có lấy một tiếng rít gào. Bạch vô tướng thì che mặt lại, trầm thấp nở nụ cười.

Nụ cười kia khiến Tạ Liên lông tóc dựng đứng, gắng bình tĩnh hỏi: "Người cười cái gì?"

Bạch vô tướng hừ nhẹ một tiếng: "Người sẽ tới bên ta thôi."

Nghe ngữ khí chắc chắn của hắn, Tạ Liên không hiểu hắn có ý gì, không thể tin nói: "Bên người là bên nào? Người phá hủy Tiên Lạc còn muốn ta đến bên người? Người điên rồi sao? Người có bị bệnh không!"

Y sẽ không mắng người, coi như có phần nộ đến cực điểm cũng chỉ nói vài chữ mấy người ... kia, nếu không phải vậy thì y đã dùng từ ngữ cay độc nhất trên thế gian để nguy hiểm rửa tên này rồi. Bạch vô tướng cười ha hả, lấy tay che mặt ngăn đầu nói: "Người sẽ đến thôi. Ở trên đời này, ngoại trừ ta, sẽ không có ai chân chính hiểu người, cũng sẽ không người nào bên người vĩnh viễn."

Tạ Liên trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn mạnh miệng: "Cút! Nói hươu nói vượn mà tự cho là đúng, người nói không có ai thì sẽ không có ai sao?"

Một quỷ hỏa bay đến bên cạnh y, phập phình lên xuống, tựa như đang gật đầu tán thành. Nhưng bốn phương tám hướng đều là cái thứ quỷ quái này, nên Tạ Liên cũng không có chú ý tới nó.

Bên kia, bạch vô tướng ôn thanh nói: "Ồ? Vậy có ai không? Trước kia đúng thật có người, nhưng người đoán sau này còn có thể có sao?"

"."

Tạ Liên nghi ngờ: "Người có ý gì hả? Người muốn ám chỉ cái gì?"

Bạch vô tướng không đáp, chỉ lạnh lùng quay người tính lướt đi.

Hắn nhẹ giọng buông một câu: "Ta sẽ chờ ở chỗ này, thái tử điện hạ."

Tạ Liên đương nhiên không thể cứ như vậy để hắn đi mất, vội nói: "Chờ chút! Người đừng đi! Người đã làm gì bọn họ? Người động tới phụ vương mẫu hậu Phong Tín hay sao? !"

Y đuổi theo, đưa tay bắt lấy thân ảnh Bạch y nhân kia, bất chợt, đối phương nhẹ nhàng vẫy tay áo, trở tay bắt được một quỷ hỏa.

Hắn cũng không có đặc biệt công kích Tạ Liên, nhưng Tạ Liên lại cảm giác được một luồng đại lực kinh khủng kéo tới, nhấc cả người y bay lên cao, đánh mạnh vào một thân cây. Tiếng ầm vang thật lớn, cây đại thụ hai người ôm xuể kia đã bị thân thể y đập tới gãy đổ!

Nếu là lúc trước, Tạ Liên có đập đổ mười cây như vậy cũng sẽ không nhúu mày lấy một cái, nhưng trước mắt y là thân phàm nhân, va chạm mạnh như thế, cả người xương giống như tan vỡ hết cả, cơ thể rơi xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Thời khắc cuối cùng trước khi nhắm mắt, y tựa hồ nhìn thấy Bạch y nhân kia duỗi ra một tay, trong lòng bàn tay đang nâng một quỷ hỏa rực lửa, cười nói: "Quỷ Hồn, mau nói cho ta biết tên người là gì đi? Đây thật quá thú vị mà."

Sau khi tỉnh lại, cái gì cũng không thấy nữa.

Tạ Liên đầu dưới chân trên, khoang ngực khoang miệng đầu trần ngập vị máu tanh nồng, đầu óc choáng váng một hồi lâu, đột nhiên bò dậy, lầm bầm nói: ". Phụ hoàng! Mẫu hậu! Phong Tín!"

Y nhớ lại chuyện xảy ra trước lúc ngất, liền không dám trì hoãn lao nhanh mấy chục dặm, đã đi ra ngoài hơn hai mươi ngày rồi, chạy suốt một đêm cuối cùng cũng về tới nơi ẩn thân.

Dọc đường Tạ Liên lòng như lửa đốt, kinh hoảng vạn phần, lo lắng bạch vô tướng đã hạ độc thủ với người thân của mình. Sau khi chạy tới nơi vội đẩy cửa ra, không kịp thở một cái nhanh chóng gọi: "Phụ hoàng! Mẫu hậu! Phong Tín!"

Xem ra vẫn tốt. Trong phòng cũng không có xuất hiện cảnh tượng thảm giống y nghĩ, thậm chí ngay cả đồ vật cũng ngăn nắp gọn gàng, còn nguyên như lúc y rời đi.

Tạ Liên mang theo một thân thương tích chạy mấy chục dặm, cổ họng tưởng chừng muốn bốc khói, lúc này mới thoáng yên tâm, nuốt một ngụm khí vào cuống họng, thấp giọng kêu: "Phong Tín! Mọi người ở."

Y vừa đẩy cửa ra, cổ họng liền mắc nghẹn lại. Phong Tín đứng ở trong phòng, nhìn thấy Tạ Liên trở về thì ngạc nhiên lắm: "Điện hạ! Tại sao huynh trở lại rồi?"

Nhưng mà, Tạ Liên không có nhìn Phong Tín, chỉ nhìn chăm chăm người đứng phía đối diện hắn. Người đang đứng ở kia là một hắc y nhân.

Mộ Tình.

Mộ Tình quay đầu lại nhìn y, hơi mím môi, sắc mặt cũng không thể gọi là tốt. Phong Tín vòng qua hắn chạy tới đón: "Huynh không phải đi tu luyện sao? Thế nào rồi? Ta còn tưởng rằng huynh sẽ đi vài tháng chứ, trở về sớm như vậy là có tiến triển gì sao?"

Tạ Liên vẫn nhìn chăm chăm Mộ Tình, hỏi: "Phụ hoàng mẫu hậu đâu?"

Phong Tín đáp: "Ở trong phòng ngủ, đã nằm nghỉ ngơi rồi. Mà qu ân áo huynh sao lại bẩn thế kia? Trên mặt còn bị thương nữa là sao? Chẳng lẽ huynh đi đánh nhau?"

Tạ Liên không đáp, sau khi nghe được cha mẹ vẫn bình yên vô sự mới triệt để yên tâm, lại quay sang hỏi Mộ Tình: "Người tại sao lại ở chỗ này?"

Mộ Tình không lên tiếng, Phong Tín trả lời thay: "Hắn đến tặng đồ."

Tạ Liên nói: "Đồ gì?"

Mộ Tình hơi giơ tay lên chỉ về một phía. Bên kia là mấy cái túi sạch sẽ, hẳn là y phục cùng gạo.

Thấy Tạ Liên trăn mặc, Mộ Tình thấp giọng nói: "Nghe nói mọi người thiếu thuốc nên ta nghĩ cách quay lại giúp một chút."

Phong Tín nói: "Được, vậy ta đa tạ người một tiếng, hiện tại những thứ này thật sự cần thiết. Ngược lại thần quan không thể tự ý tặng đồ cho phàm nhân, chính người phải cẩn thận một chút." Hắn lại tiến đến bên cạnh Tạ Liên, thấp giọng nói: "Ta cũng rất giật mình, thấy hắn về hỗ trợ ta cứ ngỡ mình nhìn nhầm. Nói chung. . . ." Tạ Liên chợt đáp, "Không cần."

Mộ Tình mặt đen một hồi, nắm chặt tay. Phong Tín thấy thực kỳ quái: "Không cần cái gì?"

Tạ Liên gằn từng câu từng chữ: "Ta không cần người hỗ trợ. Ta cũng. Không cần đồ của người. Mời người rời đi."

Nghe được bốn chữ "Mời người rời đi", sắc mặt Mộ Tình mặt càng lúc càng đen lại.

Phong Tín cũng nhận ra có điểm không đúng: "Đến cùng là làm sao vậy?"

Mộ Tình cúi đầu, nói: "Xin lỗi."

Biết Mộ Tình nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nghe thấy hắn nói ra hai chữ này, cũng là lần đầu tiên thấy hắn xin lỗi chắc nịch như vậy, nhưng Tạ Liên chẳng còn tâm trạng mà kinh ngạc: "Mời người rời đi!"

Y không kiên chế được nổi nòng, nắm lấy mấy cái túi kia ném lên người Mộ Tình. Trên người dính đầy hạt gạo trắng toát, Mộ Tình bị y ném vô cùng chát vật, nhưng chỉ nhấc tay cản, vẫn như cũ nhẫn nại. Phong Tín kéo Tạ Liên, cả kinh hô: "Điện hạ! Đến cùng là làm sao vậy, hắn đã gây ra cái gì? ! Huynh không phải đi tu luyện sao? ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi hả ? !"

Tạ Liên bị hắn kéo lại, hai mắt đỏ ngầu nói: ". Người hỏi hắn đi. Ta vốn đi tu luyện, tại sao ta lại trở về, người hỏi hắn đi!"

Bên ngoài ồn ã đến lợi hại, trong phòng vương hậu đang ngủ bị đánh tỉnh, liền khoác quần áo đi ra: "Hoàng nhi, là con trở về sao? Con làm sao vậy." Phong Tín vội đáp: "Không có chuyện gì! Hoàng hậu bề hạ mau vào đi!" Hắn một mực đẩy nàng trở lại, đóng cửa chát vắn: "Người đã làm cái gì? Mộ Tình người đến cùng là làm cái gì? ! Điện hạ, thương tích trên mặt huynh là do hắn đánh? !"

Khí tức Tạ Liên ngày càng gấp rút rối loạn, căn bản nói không ra lời. Mộ Tình chối: "Không phải ta! Ta không có đánh Điện hạ, ta chỉ bảo huynh ấy rời đi, trừ câu này ra một câu nặng lời ta cũng không nói, cũng không có động thủ! Mảnh linh địa kia bọn họ khẳng khẳng muốn có, ở tình huống kia ngoại trừ rời đi không còn biện pháp khác!"

"Người!"

Chỉ với dăm ba câu, Phong Tín rốt cục hiểu đã phát sinh chuyện gì. Hắn trợn to mắt, chỉ thẳng vào Mộ Tình, một câu cũng không thốt ra nổi. Một lát sau, hắn khom lưng nắm túi vải trên mặt đất lên, ném thẳng vào mặt, gằn hét: "Mau rút! Mau rút mau rút mau rút!"

Mộ Tình bị túi gạo mình mang đến đập vào mặt, vội rút lui hai bước. Trong phòng ba người đều thở hổn hển, Phong Tín nói: "Ta cứ tưởng người đối tính rồi? Ta thao, mẹ kiếp nhà người. Đừng để cho ta thấy người lần nữa!"

Mộ Tình nói giọng khàn khàn: "Đúng vậy! là ta sai, ta nhận, thật xin lỗi! Nhưng ta chỉ muốn giải quyết vấn đề khó trước tiên, sau mới trở lại đàm

luận những chuyện khác! Nếu như ta không trở về hạ Thiên Đình, tất cả mọi người đều xong đời! Cha mẹ huynh mẫu thân ta, ba người chúng ta, không biết sẽ còn giấy giụa trong đần lầy tới khi nào! Nếu như ta quay lại đó, còn có cơ hội."

Phong Tín mắng: "Con mẹ nó thật phí lời, ít nói nhảm đi! Không ai muốn nghe lí do lí trấu của người đâu, cút cút cút mau lên!"

Mộ Tình nói: "Nếu như người ở trong hoàn cảnh của ta." Phong Tín đánh gãy lời hắn: "Kêu người đừng nói nhảm nữa cơ mà! Ta không nghe! Cho dù ở trong tình cảnh của người ta cũng sẽ không làm như vậy, mà cũng chẳng cần đến cảnh ngộ, người mãi chỉ là hạng vong ân bội nghĩa mà thôi!"

Mộ Tình mặt hiện khí xanh, tiến lên một bước, nói: "Điện hạ lúc khó khăn chẳng buộc phải đi đánh cướp hay sao? Tại sao ta lại đến chỗ này, người đừng có từ bụng ta suy ra bụng người chứ?"

Phong Tín phun ra: "Hả? Đánh cướp? Ai đánh cướp? Điện hạ đánh cướp? Con mẹ nó người nói liên thiên cái gì đấy?"

"."

Tạ Liên hít thở không thông.

Thấy biểu tình trên mặt Phong Tín từ nổi giận chuyển thành kinh ngạc, Mộ Tình lúc này mới phát giác có chỗ không đúng, chần chừ chuyển hướng sang Tạ Liên, hỏi: "Huynh. Huynh không có.?"

Hắn cũng không ngờ tới, Tạ Liên lại chưa đem chuyện này kể cho Phong Tín!

"A a a a a ! ! !"

Tạ Liên điên thật rồi, tiện tay vơ bừa một thứ đánh đuổi Mộ Tình ra ngoài. Mộ Tình cũng ý thức được mình vừa động chạm vào vảy ngược, bị đánh mấy lần cũng không dám ho he một tiếng. Nhưng sau khi chạy trốn

ra ngoài nhìn lại, thứ Tạ Liên đang dùng để đánh hấn lại chính là cái chổi hấn thường dùng, mặt lập tức xám xịt: "Huynh cũng không cần sợ nhục ta thế chứ? !"

Tạ Liên gằn giọng: "Cút!"

Y tung cái chổi lao vút tới, Mộ Tình bị quét trúng, miễn cưỡng né qua nhưng trên mặt vẫn lưu lại một vết máu. Hấn đưa tay lên sờ sờ, nhìn máu đỏ nhiễm trên tay, âm tình bất định, một lát sau mới nói: ". Được. Ta đi."

Tạ Liên cả người run bần bật, cúi gằm người xuống thật sâu. Mộ Tình đi được vài bước, xong vẫn đem bao gạo đặt xuống đất, buông lời: "Ta đi thật đây."

Tạ Liên mạnh mẽ ngẩng đầu, Mộ Tình nhìn thấy ánh mắt của y, cuống họng giật giật, cũng chẳng lưu lại mà phát tay áo rời đi.

Trong phòng Phong Tín vừa rồi sợ ngây người lúc này mới chạy ra: "Điện hạ! Hấn vừa nói vậy nói bạ cái gì thế? Đánh cướp đến cùng là sao?"

Tạ Liên tay đỡ lấy trán: ". Đừng hỏi nữa, Phong Tín, xin đệ đừng hỏi nữa mà."

Phong Tín nói: "Không đâu, ta chắc chắn sẽ không tin....có lẽ ta đã hiểu."

Tạ Liên quát to một tiếng, che lỗ tai lại trốn vào trong phòng, giam cầm chính mình.

Phong Tín thật sự tin chắc y tuyệt đối không làm ra những chuyện như vậy. Nhưng cũng bởi vì cái....dạng này, mới nát hết tình hình hiện tại!

Tạ Liên muốn trực tiếp đào tẩu, chạy trốn tới một nơi không ai biết, nhưng sau khi nhớ lại những lời từ miệng bạch vô tướng, y không dám đi quá xa, chỉ có thể tự nhốt mình ở trong phòng. Bất luận Phong Tín cùng Vương Hậu gọi thế nào y cũng không đi ra.

Mãi đến hai ngày sau, Tạ Liên mới cảm thấy bình tĩnh hơn chút, lần thứ hai Phong Tín gọi cửa, lúc này y mới ra ngoài. Phong Tín cầm một cái đĩa, một cái bát, đứng ở cửa nói: "Đây là hoàng hậu bệ hạ ban cho huynh, cần dặn ta nhất định phải đưa tới tận tay."

Bên trong cái bát kia trôi nổi thứ màu xanh màu tím, khiến người nhìn kinh hoảng. Phong Tín lại nói: "Điện hạ nếu sợ nguy hiểm đến tính mạng, thì ta có thể giúp huynh giải quyết, ta sẽ không nói cho hoàng hậu bệ hạ đâu, ha ha."

Có thể thấy, Phong Tín trong lòng vẫn luôn muốn truy hỏi đánh cướp đến cùng là sao, nhưng lại sợ Tạ Liên nhốt mình lần nữa, đành mạnh mẽ ấn xuống, làm bộ không phải đáng vẻ đi dò hỏi, giả vờ ung dung. Nhưng hẳn lại không am hiểu chuyện đùa giỡn, bắt chuyện cười thật khô khan, thực là làm người ta lúng túng.

Thành thật mà nói, mùi vị cơm nước mẫu hậu y làm đáng sợ kinh hoàng, nhưng vì số lần xuống bếp ngày càng nhiều, thái độ cũng dễ tâm, nên mỗi lúc một tiến bộ. Tạ Liên cũng chưa từng xuống bếp, nhưng cơm y làm hương vị không khác biệt mấy, xem ra, chỉ có thể giải thích là thiên phú bẩm r ồi. Mặc dù như thế, Tạ Liên vẫn nhận lấy cái đĩa cái bát, ng ồi xuống cạnh bàn thành thật mà ăn. Trong lúc ăn cũng chẳng cảm thấy bất cứ hương vị gì.

Đúng là may mắn trong bất hạnh. Tuy đêm hôm ấy y cho rằng xong đời r ồi, phụ vương nhất định sẽ biết, nhưng căn cứ vào tình huống mấy ngày nay xem ra phụ vương mẫu hậu tựa hồ chưa biết chuyện gì xảy ra. Bằng không lấy tính khí của quốc chủ, chỉ sợ đã sớm mắng y té tát r ồi. Chắc Phong Tín cũng chưa nói cho bọn họ, nên tạm thời có thể yên tâm một chút.

Nghĩ tới đây, Phong Tín bỗng nhiên đứng dậy, Tạ Liên thức tỉnh, hỏi: "Đệ làm gì?"

Phong Tín cầm cung, nói: "Đến giờ đi ra ngoài làm xiếc r ồi."

Tạ Liên cũng đứng dậy: "Ta cũng đi với."

Chần chờ chốc lát, Phong Tín nói: "Quên đi, huynh vẫn nên nghỉ ngơi thêm."

Tuy rằng Phong Tín không có truy hỏi, thì cả người Tạ Liên vẫn khó chịu, bản thân y luôn cảm thấy rằng, sau khi Phong Tín biết chuyện li hôn giữa hai người có một bức tường vô hình cách trở, có thứ gì đó không thể quay lại như xưa, Phong Tín mỗi một câu nói mỗi một ánh mắt đều mang hàm ý khác, là đánh giá tra xét. Tạ Liên lắc lắc đầu, thở dài: "Nói thật với đệ, ta hiện tại không có tâm tư tu luyện."

Cái này Phong Tín cũng đã liệu đến, chỉ là cúi đầu không biết nên nói gì. Tạ Liên lại nói: "Đã như vậy, ng ồi bất động ở trong phòng không bằng đi ra ngoài làm xiếc, chí ít còn có thể kiếm chút tiền, không đến nỗi như kẻ."

Không đến nỗi như kẻ tàn phế.

Chẳng biết vì sao, hai chữ cuối cùng này y chẳng thể nói ra. Đại khái là bởi vì trong lòng thật sự có cảm giác mình đã là phế nhân, cho nên mới không dám thổ lộ.

Phong Tín còn chưa yên tâm: "Ta một mình cũng có thể làm được, Điện hạ hai ngày nay r ồi mới ăn được một bữa, vẫn là nên nghỉ ngơi thêm đi."

Nghe hắn nói như vậy, Tạ Liên nhanh chóng muốn chứng minh bản thân không có việc gì, xoay người soi gương nói: "Không sao, ta sửa sang một chút xong."

Y vốn là muốn sửa sang lại gương mặt đầu tóc, ít nhất đừng có thành tên ăn mày bù rù điên rồ, ai ngờ, nhìn vào trong gương lại thấy một hình ảnh kinh dị khác.

Trong gương, không hề có mặt y -- bởi vì phản chiếu khuôn mặt kia, thỉnh linh hiện ra cái mặt nạ nửa khóc nửa cười.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

188

Chương 188: Lãnh bạch quỷ nói lời mê hoặc thái tử (2)

Tạ Liên hét lên một tiếng, Phong Tín bị y dọa sợ hết hồn: "Làm sao vậy? ! Làm sao vậy!"

Tạ Liên sắc mặt tái nhợt chỉ vào trong gương: "Hắn! Ta. Ta, ta."

Phong Tín nhìn theo hướng tay y, một hồi lâu sau đó mới thắc mắc quay đầu lại: ". Huynh làm sao vậy?"

Tạ Liên khiếp đảm bấu chặt lấy tay hắn, cực nhọc lắm mới nói được vài chữ: "Ta! Ta! Mặt của ta! Đệ không thấy sao? Trên mặt ta có? !"

Phong Tín nhìn mặt y, thở dài. Tạ Liên còn đang nghi hoặc tại sao hắn không có phản ứng, thì nghe thấy Phong Tín nói: "Điện hạ, huynh bây giờ mới phát hiện thương tích trên mặt mình sao?"

Tạ Liên tựa như rơi vào hầm băng.

Tại sao? Tại sao lại như vậy? Tại sao Phong Tín lại nói như vậy?

Lẽ nào Phong Tín, hiện tại không thể nhìn thấy tấm mặt nạ trong gương kia? !

Tạ Liên bật thốt lên: "Đệ không nhìn thấy sao? Trên mặt ta rõ ràng có thứ gì đó!"

Phong Tín nghi hoặc hỏi lại: "Thứ gì? Huynh nói cụ thể xem nào? Ta chẳng thấy có gì hết."

Tạ Liên lại soi gương lần nữa: "Không thể nào! Ta."

Nhưng lần thứ hai nhìn vào gương, tấm mặt nạ kia đã biến đi đâu mất tăm, chỉ chiếu lên khuôn mặt bằng hoàng thất thố của y.

Trên mặt đan xen những vết thương bầm tím, bộ dáng hờn bay phách lạc, chật vật đến cực điểm, tựa như tên tài chủ bị nô lệ hành hung lúc trước. Tạ Liên không kìm lòng được ngậy ngấn cả người, thử chạm chạm gò má, nghĩ thầm: ". Đây là ta?"

Lúc này nghe thấy Phong Tín lên tiếng: "Điện hạ, huynh. Có phải là quá mệt mỏi không? Vẫn còn bị tiểu tử thú kia dọa? Nghe ta đi, sắp tới đây huynh đừng đi ra ngoài, cứ nghỉ ngơi nhàn nhàn."

Tạ Liên không dễ dàng mới phục hồi lại tinh thần, thấy Phong Tín xách cung, nói xong liền đi ra ngoài, vội thốt lên: "Không phải! Ta."

Phong Tín tay vừa đẩy cửa, lập tức quay đầu lại thắc mắc: "Còn chuyện gì?"

Lời chưa kịp ra khỏi miệng, vội miễn cưỡng nuốt xuống. Bởi vì khi đó, trong đầu y đột nhiên toát ra một ý nghĩ kì dị:

Tháng ngày hiện tại đã rất khó khăn rồi, nếu như nói cho Phong Tín, Bạch vô tướng khả năng sẽ lại trở về quán lấy bọn họ, Phong Tín sẽ phản ứng thế nào đây?

Phong Tín đối với âm ảnh bạch vô tướng không tin tưởng, hẳn sẽ nghĩ ra sao? Có thể hay không bắt đầu sinh ý rút lui, rồi đi giống như Mộ Tình?

Khi y suy nghĩ lung tung, Phong Tín đã đi ra khỏi cửa. Tạ Liên bị tiếng cửa đóng làm thức tỉnh, không thể làm gì khác hơn là thu về giường, nằm bần trên chăn, dự định nhắm mắt ngủ tiếp.

Bỗng nhiên, y nghe thấy được một mùi lạ.

Tạ Liên bò dậy, đầu tiên còn tưởng rằng là do vương hậu đang nấu cơm hoặc có con chuột chết trong góc, đứng lên bắt đầu mò, tìm tới tìm lui, cuối cùng phát hiện ra mùi lạ này thế mà lại xuất phát từ chính mình.

Tạ Liên lúc này mới nhớ ra, y đã mấy chục ngày rồi chưa có thay y phục lần tắm rửa, đương nhiên sẽ bốc mùi.

Tạ Liên nín thở, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ cảm ghét chính mình. Nghĩ đến cha mẹ Phong Tín nhất định cảm giác được, nhưng chẳng dám nói với y, lại càng thêm xấu hổ, lén lén lút lút mở cửa nhìn một chút, bên ngoài không ai, lúc này mới tự mình đi tìm quần áo mới, chuẩn bị đun nước tắm.

Dẫn vật một phen, cuối cùng cũng đã có thể ngâm mình trong thùng nước tắm. Y đem cả người chìm vào trong đáy nước, nhìn đến nghẹt thở, sắp gần hôn mê mới chịu trỗi lên, mạnh mẽ vốc nước chà sát khuôn mặt.

Sau khi đem toàn thân từ trên xuống dưới cọ qua một lượt, Tạ Liên mới đưa tay ra tìm quần áo, mắt tập trung rút y phục ra định mặc vào, chợt phát hiện có cái gì không đúng.

Đây căn bản không phải quần áo của y, rõ ràng là tang phục rộng thùng thình của Bạch Vô Tướng! ! !

Tạ Liên có cảm giác nước nóng đang ngâm mình trong nháy mắt liền biến thành một thùng băng đá, lạnh buốt sờn cả tóc gáy, thất thanh kêu lên: "Ai! Là ai làm ? !"

Là ai thừa dịp y không chú ý đã lén lút thay y phục rồi? !

Tạ Liên một thân ướt dầm dề nhảy ra, không may đụng vào bồn tắm, ngã một tiếng thật lớn, toàn bộ gian phòng nhất thời lênh láng nước, quốc chủ cùng vương hậu ở phòng cách sát vách đầu bị cả kinh một trận. Vương hậu vội đỡ quốc chủ sang bên cạnh xem tình hình, thì thấy Tạ Liên thân thể trần truồng đang ngã trên mặt đất, khắp căn phòng toàn nước là nước, nàng hoảng sợ nhào tới ôm chặt y: "Hoàng nhi, con làm sao vậy!"

Tạ Liên ướt dầm dề lắc lắc đầu, lập tức ngẩng mặt, trở tay ôm chặt lấy mẫu thân: "Nương, quý, có quý, có quý quăn lấy ta! Nó luôn bám theo ta!"

Dáng dấp kia của y, nhìn qua cùng kẻ điên không có mấy khác biệt, vương hậu cũng không chịu nổi nữa, đau lòng ôm nhi tử khóc lên. Quốc chủ cũng nhìn Tạ Liên đến đờ ra, chỉ mới bốn mươi tuổi, nhưng nhìn vào hiện tại chẳng khác nào đã quá tuổi lục tuần (>60). Khí lạnh chập sáng khiến Tạ Liên giật mình một cái, mau chóng nói: "Y phục. Mau nhìn bộ y phục kia!"

Nhưng mà lúc nhìn lại, tang phục trắng đầu có? Kia không phải vẫn là bạch y bình thường y hay mặc sao?

Tạ Liên bỗng nhiên phần nộ, nện một quyền vào thùng gỗ, gầm hét lên: "Người đến cùng muốn thế nào? Người đang ở đây chơi đùa ta sao? !"

Vương hậu cố nén nước mắt, ôm y nói: "Hoàng nhi đừng nóng giận, con trước tiên mặc quần áo vào đã, mặc vào đừng để bị lạnh."

Ngày hôm đó, Phong Tín trở về cũng rất muộn, trên mặt mang theo vẻ mệt mỏi, so với dĩ vãng càng sâu hơn.

Tạ Liên đã đợi hẵn rất lâu rồi, cũng không thể chờ đợi được nữa: "Phong Tín, ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với đệ."

Tuy rằng Bạch vô tướng quá quý dị lợi hại, mặc dù có nói cho Phong Tín, sớm cảnh báo phòng chừng cũng không có tác dụng gì, nhưng y nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cho rằng chuyện này không nên gạt Phong Tín, bởi vậy quyết định nói cho hẵn biết sự tình. Chẳng thể liệu, Phong Tín không có lập tức hỏi y là chuyện gì, mà chỉ nói: "Vừa vặn, ta cũng có chút chuyện muốn nói với huynh."

Tạ Liên thản nhiên khẳng định chuyện Bạch vô tướng tương đối trọng yếu, nên đã gấp gáp phóng mặt tới nói một tràng, sau mới ngẩng xuống cạnh bàn, hỏi: "Vậ đệ nói trước đi, là chuyện gì?"

Phong Tín chần chừ một chút, xong vẫn nhường lại: "Vẫn là điện hạ nói trước đi."

Tạ Liên cũng không từ chối, thấp giọng nói: "Phong Tín, đệ ngàn vạn lần nên cẩn thận, Bạch vô tướng trở về."

"."

Phong Tín bỗng nhiên biến sắc: "Bạch vô tướng trở về? Tại sao lại nói như vậy? Huynh thấy hấn?"

Tạ Liên gật đầu: "Đúng! Ta đã thấy."

Phong Tín sắc mặt trắng bệch: "Có thể. . . . không phải vậy thì sao, mà huynh nhìn thấy hấn bằng cách nào? Tại sao bị phát hiện mà huynh còn bình yên vô sự? ? ?"

Tạ Liên đem mặt vùi vào trong tay, nói: ". Ta cũng không biết! Chỉ biết hấn không những không giết ta, hơn nữa còn."

Còn như một trường bối từ ái ôm lấy y xoa đầu y, còn nói rằng, "Đến bên cạnh ta đi."

Nghe y nói mấy ngày nay đầu gặp quỷ, Phong Tín vẻ khiếp sợ trên mặt dần dần rút xuống, bị mê muội thay thế: "Hấn đến cùng là muốn làm gì?"

Tạ Liên nói: "Ngược lại nhất định không có ý tốt, hơn nữa hấn hình như luôn bám theo ta, nói chung. Đệ cẩn thận chút! Giúp ta nhắc nhở phụ hoàng mẫu hậu cũng nên cẩn thận chút, nhưng chớ dọa tới bọn họ."

Phong Tín đáp ứng: "Được thôi. Mấy ngày nay ta sẽ không ra ngoài, tiểu tử kia nếu có tới. khẳng định có thể chống đỡ một quãng thời gian."

Nói ra thực sự rất lúng túng. Lúc Mộ Tình rời đi, vẫn đem đồ của hấn mang đến để lại. Tuy rằng lúc đó Tạ Liên không tìm chế được nổi nóng, ném hấn rồi nói không cần hấn giúp, thế nhưng lúc tỉnh táo lại, cuối cùng

vẫn nhất những thứ kia về Tạ Liên thở dài, gật gù rồi nói: "Đúng rồi, đệ muốn nói với ta gì thế?"

Nhắc tới chuyện này, Phong Tín lại chần chừ. Dừng một chút, hắn mới mở miệng, cũng hiếm kia thấy hắn ấp a ấp úng, vừa mân mê tóc vừa nói: "Kỳ thực. Điện hạ, chỗ của huynh, còn có tiền không? Hoặc là có thứ gì đó cần cố được?"

Tạ Liên không nghĩ tới vào thời điểm này hắn lại hỏi câu ngớ ngẩn đến vậy, ngạc nhiên hỏi lại: "A? Đệ hỏi cái này để làm gì?"

Phong Tín nhắm mắt trả lời: ". Không có gì. Chỉ là nếu có, có thể hay không. Cho ta mượn một chút?"

Tạ Liên cười khở: ". Đệ cảm thấy còn có thể có sao?"

Phong Tín thở dài một hơi: "Ta cũng nghĩ vậy."

Tạ Liên suy nghĩ một chút, lại nói: "Nhưng trước kia không phải ta đã đưa kiam đai lưng cho đệ sao?"

Phong Tín lẩm bầm nói: "Cái kia không đủ, còn thiếu rất nhiều."

Tạ Liên lấy làm kinh hãi: "Phong Tín? Đệ đến cùng đã làm gì vậy? Sao một kiam đai lưng vẫn không đủ? Chẳng lẽ là đệ đánh nhau với người ta phải bồi thường? Nói ta nghe một chút xem nào?"

Phong Tín phục hồi tinh thần lại, vội phủ nhận: "Không phải! Huynh bình tĩnh lại đã, nghe ta nói một chút!"

Truy hỏi một hồi, Phong Tín đầu trả lời bảo đảm không có chuyện gì xảy ra, Tạ Liên vẫn không thể yên tâm được: "Nếu là có chuyện gì, đệ nhất định phải nói cho ta biết, chúng ta có thể đồng thời nghĩ biện pháp."

Phong Tín nói: "Huynh không cần nhúng vào đâu, chuyện này muốn làm cũng không nghĩ ra biện pháp. Điện hạ hay là trước tiên giải quyết chuyện bên huynh đi!"

Hắn nhắc lại cái này, tâm Tạ Liên lại chìm xuống dưới.

Như y dự liệu, mấy ngày sau, cái tên kia vẫn lại bám lấy y dai như đĩa.

Tạ Liên có thể ở bất kì nơi nào nhìn thấy được mặt nạ vui buồn, hoặc là bóng người màu trắng như có như không. Có lúc nửa đêm khuya đầu giường, có lúc là hình ảnh chiếu trong nước, có lúc thì bỗng nhiên mở ra cửa thấy, đôi khi, thậm chí ngay ở sau lưng Phong Tín.

Bạch vô tướng tựa hồ lấy đe dọa y mà vui, hơn nữa, còn cố ý chỉ để cho một mình y nhìn thấy. Mỗi lần Tạ Liên không chịu được kêu to chỉ về phía hắn, những người khác vừa vọt ra, hoặc là vừa quay đầu lại, hắn đã biến mất rồi. Một cuộc sống như thế, Tạ Liên trải qua cả kinh liên tục, trong lòng hận không thể tóm lấy tên kia bằm thành tám mảnh, nhưng căn bản cái bóng hắn y cũng giẫm không được, khó tránh khỏi ngày đêm điên đảo, cả người đều mệt mỏi.

Một ngày nọ, y nửa đêm thức tỉnh, cảm thấy thực khát nước, mới nhớ ra cả ngày chưa đụng đến giọt nước nào, đành bò dậy chuẩn bị đi ra ngoài giải khát, sau nghe thấy tiếng người bên ngoài cùng ánh nến mờ mờ xuyên thấu. Tạ Liên cả kinh, lập tức trốn ra sau cửa, trong lòng ầm ầm kinh hoàng: "Là ai? Nếu như là phụ hoàng mẫu hậu Phong Tín, hà tất phải lén lén lút lút như vậy?"

Ai ngờ, người lén lén lút lút, đúng là phụ hoàng mẫu hậu cùng Phong Tín. Thanh âm Phong Tín ép tới cực thấp: "Điện hạ nghỉ ngơi chưa?"

Vương Hậu cũng nhỏ giọng đáp: "Ngủ rồi."

Quốc chủ lại nói: "Thật vất vả lắm mới ngủ, các người ngày mai không nên gọi nó quá sớm, cứ để nó ngủ thêm một lát."

Câu nói này làm tâm Tạ Liên đau xót, ngay sau đó, lại nghe vương hậu nói: "Ôi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hoàng nhi đến khi nào mới có thể tốt?"

Tạ Liên đang cảm thấy lời này có chỗ nào không đúng, thì chợt nghe Phong Tín thấp giọng nói: "Huynh ấy cũng bởi quá mệt mỏi nên mới vậy. Phát sinh quá nhiều chuyện. Làm phiền hai vị bề hạ để ý xem, nếu như điện hạ có cái gì chỗ nào không đúng, thì lập tức nói cho ta biết. Cũng đừng để huynh ấy cảm giác được, còn có, không cần kích thích đến lời nói của huynh ấy."

Tạ Liên trốn ở sau cửa nghe, trong đầu trống rỗng, như có từng trận huyết dịch đang xộc thẳng lên đầu.

Có ý gì? Đây là có ý gì?

Trong lòng y găm hết lên: "Ta không điên! Ta không nói dối! Ta nói đâu là sự thật!"

Tạ Liên khoát tay, "Ầm" một tiếng phá tan cửa, trong phòng cả ba người đều cả kinh, Phong Tín đứng bật dậy: "Điện hạ? Huynh không phải đang ngủ sao? !"

Tạ Liên đổ ập người xuống: "Đệ không tin ta?"

Phong Tín ngăn người ra: "Ta đương nhiên tin tưởng huynh! Huynh." Tạ Liên đánh gãy lời hắn, "Vậy những câu nói kia của đệ là có ý gì? Bảo những thứ ta thấy đâu là ảo giác, là ta tự mình vọng tưởng?"

Quốc chủ cùng vương hậu đều muốn chen vào, Tạ Liên lập tức nói: "Đừng nói nữa, mọi người đều không hiểu!"

Phong Tín nói: "Không phải! Ta tin tưởng huynh, điện hạ, nhưng huynh gần đây quá mệt mỏi là sự thật!"

Tạ Liên nhìn hắn, không nói gì, trong lòng quét qua từng cơn gió lạnh.

Y đã từng chắc rằng, Phong Tín vẫn luôn tin tưởng mình. Ít nhất là tám phần.

Không phải tin tưởng toàn bộ. Dù sao, những ngày tháng gần đây Tạ Liên trải qua, thật sự là quá có bệnh. Đối lại bất luận người ngoài nào nhìn vào, đều sẽ phán đoán đây là một kẻ điên, có tư cách gì đảm bảo người ta tín nhiệm toàn bộ chứ?

Thế nhưng không phải như vậy, nếu là Phong Tín trước đây chắc chắn sẽ không do dự mà hoàn toàn tin y ! Coi như chỉ có hai phần hoài nghi, cũng đã làm cho người ta không thể chịu đựng!

Trong lòng Tạ Liên tràn đầy phần nộ cùng oán khí, không biết là đối với ai, đối với Bạch vô tướng? Đối với Phong Tín? Đối với tất cả mọi người? Hay là đối với chính mình? Y không nói bất cứ lời nào, quay đầu xông ra ngoài, Phong Tín đuổi theo gọi: "Điện hạ, huynh đi đâu vậy?"

Tạ Liên cố gắng bình tĩnh đáp: "Đệ không cần lo, cũng đừng đi theo ta, mau trở lại đi."

Phong Tín nói: "Không được, thế nhưng huynh muốn đi đâu? Ta đi cùng huynh."

Tạ Liên quyết định chủ ý, đột nhiên lao nhanh, Phong Tín tốc độ không thể bì nổi y, chỉ chốc lát sau đã bị bỏ xa, chỉ có thể đứng phía sau gọi, quốc chủ cùng vương hậu cũng ra ngoài kêu tên y, nhưng Tạ Liên một lòng mắt điếc tai ngơ, càng chạy càng nhanh.

Y nhất định phải chủ động đánh!

Nếu như Bạch vô tướng muốn giết Tạ Liên, hoặc Phong Tín, hoặc cha mẹ y, chẳng phải dễ như trở bàn tay hay sao, thế nhưng hẳn một mực không muốn giết, chỉ coi y thành thứ đồ chơi, muốn y trở thành một trò cười cho người khác!

Tạ Liên vừa chạy vừa quay mặt vào trong màn đêm quát: "Lăn ra đây! ! ! Tên quái vật trong bóng tối* kia! ! ! Lăn ra đây! ! !"

*Khụ, không biết có phải QT dịch bừa hay không mà câu này nó bậy quá, nên tui mạn phép sửa lại cho tao nhã...

Bạch vô tướng hoàn toàn chỉ nhằm vào y, bởi vậy, y chắc chắn rằng Bạch Vô Tướng sẽ xuất hiện. Nhưng một đồng tử ngừ bần cùng đi ra, lại chẳng nghe thấy bất kì tiếng cười gằn bất thành linh nào từ trong bóng tối, hoặc là một bóng người phía xa xuất hiện, hoặc là một cái tay đột ngột túm lấy đầu y. Lao nhanh mấy dặm, Tạ Liên rốt cục hết sức lực, người cúi thật sâu xuống, hai tay chống lên đầu gối thở hắt hộc, trong ngực yết hắt tràn ngập một mùi vị rỉ sắt.

Một lúc lâu, y đột nhiên đứng dậy, tiếp tục hướng lên phía trước trầ giọng nói: ". Người muốn ta hao tổn nữa thật sao? Được, vậy thì chậm rãi hao tổn!"

Một mình y ở nơi hoang sơn dã lĩnh, đi bộ bên trong rừng sâu núi thẳm không biết đã bao lâu, sương mù dần dần trở nên dày đặc.

Bốn phía đám cây già đen sì giương nanh múa vuốt, tất cả đều nghiêng về phía trước, bức bối đến cực điểm, phảng phất như mời y bước vào mảnh cấm địa nào đó. Trong lòng Tạ Liên biết phía trước xa lạ, nhưng không thể tránh khỏi. Hơn nữa, sớm muộn gì cũng phải kết thúc, chuyện gì tới sẽ tới, sau đó trầ mặc tiếp tục tiến lên. Một bước rồi lại một bước, bên trong màn sương trắng phía trước, mờ hồ hiện ra một đồ vật lấp lánh, tựa như một bức tường phát sáng.

Tạ Liên chưa từng thấy thứ này, khế cau mày, ổn định bước chân. Mà này mặt "vách tường" kia, lại đang chậm rãi áp sát về phía y!

Tạ Liên lòng sinh cảnh giác, bẻ xuống một cành cây, nắm trong tay trực chờ quân địch tới. Đợi đến khi "vách tường" kia bức đến trước người y chưa đầy hai trượng, lúc này y mới ngạc nhiên phát hiện, đó không phải một bức tường, mà là vô số U Minh Quỷ Hỏa. Bởi vì rất nhiều nên từ xa nhìn lại, trông giống như một mặt tường thành rực lửa, hoặc như một cái lưới lớn.

Những quỷ hỏa kia tuy rằng quỷ dị, nhưng cũng cũng không có sát ý, chỉ trầ mặc bay lượn trước mặt Tạ Liên, ngăn cản y tiếp tục tiến lên. Tạ Liên thử vòng qua chúng nó, những quỷ này hỏa lại lập tức đổi phương

hướng, bức đến trước người Tạ Liên. Đồng thời, y cũng nghe thấy rất nhiều thanh âm vang lên:

"Đừng tới."

"Không được qua đây."

"Phía trước có thứ không tốt."

"Trở về đi, đừng tiếp tục tiến đến nữa!"

Những thanh âm này thần thò mà dày đặc, tựa như từng cơn thủy triều ập tới, khiến người nghe được sau lưng phát lạnh. Tạ Liên được chúng nó vây quanh ở chính giữa, chú ý thấy bên trong những quỹ hỏa này, có một ngọn lửa đặc biệt sáng, cũng đặc biệt im lặng.

Tuy rằng quỹ hỏa không có con mắt, nhưng lúc nhìn thấy quỹ hỏa kia, y phảng phất cảm giác được có một tâm mắt nóng rực phóng tới.

Xem ra, quỹ hỏa này là mạnh nhất trong lũ quỹ. Ngoài nó ra, tất cả chỉ là đi theo mà thôi.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

189

Chương 189: Lãnh bạch quỷ nói lời mê hoặc thái tử (3)

Tạ Liên lạnh lùng thốt: "Tránh ra."

Quỷ hỏa kia bất động. Tạ Liên nói: "Các người tại sao phải ngăn ta?"

Quỷ hỏa không đáp. Mà ngoài y ra đám tiêu quỷ hỏa vẫn còn đang lập đi lập lại "Đừng đi qua". Tạ Liên căn bản không muốn cùng bọn nó dây dưa quá lâu, phất tay một chưởng, đánh tan chúng nó.

Cũng không phải là đánh cho hồn bay phách tán, một chưởng này, chỉ là xua tan trận địa ngăn cản đã kết thành của chúng quỷ hỏa, giống như xua tan một bầy đom đóm hoặc đám cá nhỏ.

Tạ Liên nhanh chóng đi qua, giẫm lên cành lá khô héo trên đất, phát ra tiếng vang nhẹ, thế nhưng quay đầu nhìn lại, chúng quỷ hỏa cũng cấp tốc theo tới, nhìn dáng dấp giống như lại muốn kết trận. Tạ Liên cảnh cáo chúng: "Đừng ngăn cản ta."

Đoàn quỷ hỏa nóng rực, sáng nhất bay đầu tiên, làm bộ mắt diếc tai ngo, Tạ Liên giả vờ nhấc tay muốn đánh, nổi nóng nói: "Vẫn còn theo ta, cần thận ta đem các người đánh cho hồn bay phách tán!"

Đe dọa như vậy, rất nhiều quỷ hỏa đều sợ hãi, chớp chớp, rút rè lui về phía sau. Quỷ hỏa làm thủ lĩnh kia ở trên không trung ngừng lại một chút, vẫn cách y không đến năm bước đi theo phía sau, khiến Tạ Liên cảm thấy, nó giống như đang nói "Hồn bay phách tán thì sao chứ", hoặc là, nó biết, Tạ Liên sẽ không thật sự đánh nó.

Tạ Liên đột nhiên dâng lên một trận phẫn nộ không lí do. Khi trước y nói một tiếng, tiểu quỷ nào còn dám ở lại đây dựa? Đã sớm cong đuôi chạy tứ phía không còn hình bóng. Bây giờ, không chỉ người khác dám tùy ý giẫm đạp y, một đoàn quỷ hỏa nho nhỏ này cũng không nghe hắn, không đem sự uy hiếp của y để vào mắt, tức giận đến mức vì ân mắt đỏ lên, lầm bầm nói: ". Ngay cả tiểu quỷ như người cũng như vậy. Tất cả đều như vậy. Không một ai không như vậy!"

Bị loại việc nhỏ làm cho tức giận, thật có chút buồn cười, nhưng Tạ Liên giờ khắc này xác thực tràn ngập phẫn uất. Không lường trước được, sau khi y lầm bầm nói ra câu này, quỷ hỏa kia giống như minh bạch y đang tức giận, thực thương tâm, cố định trên không trung, không dám tiến thêm nữa, mang theo mấy trăm tiểu quỷ hỏa tròn nhỏ, chậm rãi lui về phía sau. Chỉ chốc lát, liền biến mất vào trong màn đêm rồi.

Tạ Liên thở ra một hơi, quay người tiếp tục tiến lên.

Sau bảy, tám trăm bước, trong sương mù phía trước mờ hồ hiện ra mấy gác mái cong, giống như một tòa miếu cổ trong núi sâu. Tạ Liên đi tới gần, định nhìn lại, hai mắt không khỏi tròn to.

Cái này thế mà lại. Là một ngôi thái tử miếu.

Hiển nhiên, thái tử miếu đã rách nát đến đáng thương. Nó sớm bị du côn cướp sạch, thạch lương rơi trên mặt đất, vỡ thành hai nửa. Tạ Liên dừng lại chốc lát ở cửa miếu, nhắc chân bước qua thạch lương tàn tạ, tiến vào trong miếu. Trong điện tượng thần từ lâu không cánh mà bay, không biết là bị đập hay bị đốt, cũng có thể bị ném xuống biển, trên bệ thần trống rỗng, chỉ còn một cái bệ cháy đen. Hai bên "Thân tại vô gián, lòng tại đào nguyên" bị chém hai mươi bảy hai mươi tám nhát, giống như một mỹ nhân xinh đẹp bị người ta dùng dao găm rách mặt, cũng chẳng thể đẹp được nữa, trông thật âm u dữ tợn.

Tạ Liên bình tĩnh, đến trong điện chọn một chỗ ngồi xuống, đợi Bạch Vô Tướng xuất hiện. Sau một nén nhang, trong sương mù ngoài miếu quả nhiên hiện ra một bóng người.

Thế nhưng, thân ảnh ấy không giống, không như Bạch Vô Tướng thông thả tự đắc; tiếng bước chân cũng không đúng, tương đối gấp gáp, chẳng giống Bạch Vô Tướng lặng yên không tiếng động. Vì lẽ đó, người đến tuyệt đối không phải Bạch Vô Tướng, cũng không phải người y quen biết.

Nếu thế, đó là ai chứ?

Tạ Liên vịn phần cảnh giác, đợi đến người kia "Đạp đạp đạp" đi nhanh tới trước miếu thái tử, y mới nhìn rõ dáng dấp đối phương. Có đi đâu, rất đáng tiếc, người đến so với tất cả suy đoán đều không phù hợp - thấy thế nào cũng đều hoàn toàn là một người qua đường, không nhìn ra đầu mối.

Nhưng Tạ Liên vẫn không có thả lỏng cảnh giác, ai biết có phải hay không là Bạch Vô Tướng nguy trang?

Ở nơi hoang sơn dã lĩnh, trong đạo quán rách nát, chợt gặp một người, Tạ Liên cảnh giác đối phương, đối phương cũng cảnh giác Tạ Liên. Một lát, hắn mới dò hỏi: "Vị Đạo trưởng này? Người biết đây là địa phương nào không?"

Tạ Liên khẽ cau mày, ngẩng đầu lên nói: "Người không biết đây là địa phương nào? Vậy làm sao người tới được?"

Người kia nói: "Ta lạc đường! Vòng quanh thật lâu đều không đi ra được."

Trong lòng Tạ Liên biết, hắn tuyệt đối không phải lạc đường, nếu như người này không phải Bạch Vô Tướng nguy trang, vậy thì quá nửa bị thứ gì lừa vào rồi.

Y nói: "Đừng đi xung quanh, người không ra được."

"Cái gì? Người nói cái gì?"

Tạ Liên cũng không trả lời nữa, tiếp tục tĩnh tọa. Nếu như là Bạch Vô Tướng lừa tới, sốt ruột cũng là vô dụng, y không thả người kia thì hắn

cũng đừng nghĩ đi được, không bằng lẳng lặng chờ xem đến cùng hẳn muốn làm cái gì.

Người kia chạy cũng đã mệt, ng ồi ở một bên nghỉ chân, hai người tường an vô sự. Qua chốc lát, trong sương mù lại hiện ra một bóng người, đi đến trước miếu, cũng là một người đi đường bối rối, nhìn thấy trong miếu có người, vội vã chào đón nói: "Hai vị lão huynh! Cho hỏi một câu, đây là địa phương nào thế?"

Hai người qua đường bắt đầu nói chuyện, Tạ Liên sinh ra một dự cảm.

Lúc này còn chưa xong. Có thể vẫn sẽ có người tới.

Quả nhiên, chưa tới một canh giờ, thái tử miếu liên tục đón đến mấy chục người. Nam nữ già trẻ đều có, hoặc một thân một mình, hoặc tùm năm tùm ba, hoặc mang theo người nhà, đại đa số là lạc đường, nhưng phương thức lạc đường vô cùng kì quặc, có người thậm chí đang đi trên đường cái lại bị dẫn tới nơi này, cực kì khó tin. Ở bên trong, Tạ Liên còn thấy được người làm xiếc đòi đấu đập đá trên ngực lúc trước, sắc mặt không được tốt, xem ra lần trước tỷ thí xác thực khiến hắn bị thương không nhẹ, hai người đối mặt, không lên tiếng, khẽ gật đầu chào hỏi.

Rõ ràng, đây tất cả đều là người bình thường, hơn nữa, đều chung số phận bị Bạch Vô Tướng cố ý mang tới rừng sâu núi thẳm!

Chuông báo động trong lòng Tạ Liên càng ngày càng vang, nhưng y không chút biến sắc, từ trong tay áo móc ra một bánh màn thầu lạnh cứng, dùng sức gặm một cái, nhai nhai thật kỹ, lại dùng sức nuốt xuống. Y muốn làm hết sức để bảo tồn thể lực, ứng phó đại chiến có khả năng sẽ xảy ra.

Sau hai canh giờ, trong miếu thái tử đã có một đám người bị "Lạc đường" chen chúc nhau, Tạ Liên âm thầm đếm qua, ước chừng khoảng trăm người. Không có người nào đi ra khỏi khu rừng này.

Người mỗi lúc một nhiều, tình cảnh li ền huyền nao lên, mọi người m ồm năm miệng mười: "Người cũng là không hiểu ra sao tới? Đây thực sự là quá tà quái!"

Có người đề nghị: "Nếu không chúng ta tìm một chút chứ?"

Lập tức có người tán thành: "Đi một chút đi, ta cũng không tin, nhiều người như vậy còn không có một ai đi ra ngoài!"

Tạ Liên ngồi ở trong góc, bất ngờ ngẩng đầu lên nói: "Các người đi như thế nào cũng không ra được đâu."

Mọi người nhìn y: "Tại sao?"

Tạ Liên lạnh lùng thốt: "Bởi vì các người đều là bị một cái quái vật dẫn tới nơi này. Các người đều là món đồ chơi của hắn, hắn sẽ tùy tiện thả các người đi sao?"

"."

Mọi người có cảm giác là y đang đe dọa, giả vờ thần thần quỷ quỷ, nhưng lại cảm thấy người này không thể khinh thường. Một người đứng lên nói: "Người là người nào? Dựa vào cái gì nói như vậy?"

"Hắn hình như là người tới sớm nhất. Khi ta tới hắn đã ngồi ở đây rồi."

"Kỳ quái"

"Đúng vậy a, còn che mặt."

"Người có bằng chứng gì không?"

Tạ Liên nhàn nhạt đáp: "Không có bằng chứng. Các người tin cũng được không tin cũng chẳng sao, quái vật kia đem các người tới đây chắc chắn sẽ không phải mời các người ăn cơm, không cần nhiều lời vẫn nên cẩn thận chút đi."

Vừa dứt lời, còn chưa có người đáp lại, xa xa truyền đến một tiếng bước chân cấp tốc lao tới. Tinh thần mọi người lập tức vì đó rung một cái, nói: "Lại có người đến rồi!"

Lúc này có người muốn chạy ra ngoài xem, mới vừa bước ra khỏi cửa miếu liền nhanh chân chạy trở lại. Bởi vì, đi kèm với âm thanh chạy vội vã truyền tới, còn có một tiếng gào thét muốn điên muốn cuồng!

Tiếng thét này quả thực không giống tiếng người hét, sắc mặt mọi người đại biến, đồng loạt lùi vào trong miếu: "Má ơi, đây là cái gì? Đừng bảo là thú hoang chứ?!"

Mà bóng người trong sương mù càng chạy càng gần, Tạ Liên hít mũi nói: "Không, này đích thật là một người!"

Chỉ có đi đâu, người kia một bên xông tới, một bên lớn tiếng gào thét, hơn nữa hai tay còn che mặt lại. Mắt thấy hắn muốn chạy vào trong thái tử miếu, Tạ Liên tách rẽ đoàn người đông đúc, đứng bên ngoài lớp người muốn nhìn một chút đến cùng là tình huống gì, người kia tựa hồ bị mù, nhắm trúng một cái cây ngoài thái tử miếu đâm tới, "Ầm!" một tiếng, ngay lập tức văng xa một trượng, ngã xuống đất ngất đi.

Tất cả mọi người đều giật mình, chen chúc ở trong miếu rút cổ lo sợ: "... Chuyện này. Người này xảy ra chuyện gì a?"

Một nhóm có cả người làm xiếc bên trong đó, bọn họ gan lớn muốn đi coi, Tạ Liên lập tức ngăn cản: "Chớ nên tới gần!"

Mấy người bị khẩu khí nghiêm khắc của y dọa sợ hết hồn, nói: "Vậy bây giờ làm sao? Cứ để hắn nằm ở chỗ đó?"

Tạ Liên nói: "Ta đi xem là được rồi."

Tất cả mọi người nói: "Vậy người cẩn thận chút?"

Tạ Liên gật đầu, chậm rãi đến gần cây kia, ngẩng xuống, đang định đem tay che mặt của người kia dời đi, chợt hắn nhảy lên một cái, phát ra hai tiếng rít gào.

Không sai, chính là hai tiếng rít gào. Hơn nữa, còn đồng thời phát ra hai thanh âm. Một là từ trong miệng phát ra, mà một cái khác, là từ trên mặt

hắn phát ra - trên diện mạo người này, mọc thêm gương mặt khác!

Dịch mặt người!

Tạ Liên nhất thời nổi lên một thân da gà, đồng tử đột nhiên co rút, mọi người trong miếu cũng bị một màn khủng bố này hù dọa. Người kia lập tức ngẩng dậy, vươn hai tay muốn phóng tới nơi đông người, may mà Tạ Liên tay mắt lanh lẹ, một chưởng vỗ ra, người mắc ôn dịch kia nhất thời bị y đánh bay ra xa mấy trượng. Tạ Liên cấp tốc lùi về sau ngăn ở cửa miếu, mọi người phía sau y muôn kiểu sợ hãi: "Bệnh này không phải chỉ ở Hoàng Thành mới có sao? Hoàng Thành nhiều người chết như vậy, bệnh này không phải đã chấm dứt sao? !"

"Là hàng giả, không phải hàng thật đúng không? ! Trên mặt hắn đúng là dịch mặt người chứ? !"

Càng đáng sợ chính là, sau một khắc, từ bốn phương tám hướng truyền đến nhiều tiếng rít gào hơn, mười mấy nhân ảnh loạng choạng hướng thái tử miếu bên này chạy đến.

Không cần nhìn cũng biết, tất cả đều là người mắc dịch mặt!

Có người hô: "Mọi người chạy mau! Tản ra! Không nên để bọn họ tới gần! ! !"

Nhưng Tạ Liên quát lên: "Đừng tản ra! Trong rừng rậm không biết còn có bao nhiêu người! ! Vạn nhất bên ngoài nhiều hơn thì xong rồi!"

"Vậy làm sao bây giờ a? !" "Cũng không thể chờ bọn hắn đến bắt như ba ba trong rọ a!" "Đây không phải chờ chết sao? !"

Nhánh cây khi trước bẻ gãy trên đường kia vẫn treo trên eo Tạ Liên, y đưa một tay rút ra, cầm nghiêng như kiếm: "Yên tâm, bọn họ không tới đây được. Có thể tới gần nơi này hay không, đương nhiên do ta quyết định!"

Nơi này chính là địa bàn của y, thái tử miếu!

"Người."

Không chờ mọi người tiếp tục nói, Tạ Liên phi thân bay ra ngoài, cành cây "Xoạt xoạt xoạt" vài cái, trong nháy mắt đem những người mắc ôn dịch đánh ngã xuống đất, chuyện này đối với Tạ Liên mà nói căn bản không phải việc gì khó, nói được là làm được, những quái nhân này quả nhiên một người cũng không dám tới gần. Trong miếu mọi người đều hít hơi không ngớt, nhìn mà kinh hoàng khiếp sợ, thấy y chiến thắng, sôi nổi khen ngợi, cao giọng tạ ơn trời đất. Mà trên khu rừng, trong trời đêm chẳng biết lúc nào bay tới rất nhiều quỷ hỏa, giữa trời nhảy múa loạn xạ, không biết có phải hay không đang giúp đỡ xua đuổi những người bệnh kia, Tạ Liên thế nào cũng cảm thấy chúng nó không có ngại chuyện vừa nãy của mình. Quét qua một vòng, y theo thói quen muốn đem kiếm thu hồi trong vỏ, tra vào thấy trống rỗng mới phát hiện trong tay mình nắm không phải kiếm mà là một cành cây, lủng lẳng trong chốc lát, chớp mắt một cái, liền thấy cách đó không xa một bóng người màu trắng đang hướng y vẫy tay. Tạ Liên vừa chiến quá một trận, ngay khi nhiệt huyết còn sôi trào trong người, lập tức đuổi theo: "Người đừng nghĩ đến việc chạy trốn!"

Đám quỷ hỏa kia cũng xèo xèo xèo xèo theo sát y xông lên, giống như vì y mà rơi sáng con đường phía trước. Bạch Vô Tướng hiển nhiên không phải muốn chạy trốn, bước đi không nhanh không chậm, vô cùng thông thả, nhưng vĩnh viễn nhanh hơn y bảy, tám bước. Tạ Liên đuổi vài bước, trong lòng hiểu ra, lập tức quay lại. Thấy y không đuổi nữa, Bạch Vô Tướng trái lại dừng bước, thắc mắc: "Tại sao không đuổi theo nữa?"

Tạ Liên quay đầu lại nói: "Người không phải là muốn đem ta dẫn ra rồi lại phát tán dịch mặt người lần nữa hả, ta tại sao phải đuổi theo để cho người đạt được mục đích?"

Bạch Vô Tướng trái lại mỉm cười nói: "Không, người sai rồi. Mục đích của ta không phải 'dẫn người ra', mục đích của ta, chính là 'người'."

Tuy rằng trên mặt hắn mang tấm mặt nạ nửa khóc nửa cười căn bản không nhìn ra vẻ mặt, nhưng chẳng biết vì sao, Tạ Liên có thể cảm giác

được, hắn đang mỉm cười.

Quả thực không thể lí giải theo hướng Điều Hồ Ly Sơn, nếu như Bạch Vô Tướng muốn phát tán dịch mặt người một lần nữa, trời nam đất bắc mặc hắn phát tán, Tạ Liên cũng chẳng thể ngăn được, vì sao nhất định lại phải phát tán trong núi sâu?

Tạ Liên dừng chân, nói: "Vậy người đến tột cùng muốn làm gì?!"

Vấn đề này y đã hỏi vô số lần, sắp mất hết kiên nhẫn. Bạch Vô Tướng nói: "Ta nói, ta muốn người đến bên cạnh ta."

Tạ Liên rút cành cây ra chỉ vào hắn, tuy rằng làm vậy căn bản không có lực uy hiếp gì, còn có vẻ khá buồn cười, nhưng giờ khắc này đây là vũ khí duy nhất trên tay y rồi. Hơn nữa, còn có một quỷ hỏa đặc biệt sáng sủa bay phía trước nhánh cây, tăng thêm cho y mấy phần khí thế. Tạ Liên lạnh lùng nói: "Người muốn ta đến bên cạnh người làm cái gì? Lấy mạng của người sao?"

Bạch Vô Tướng cười trầm thấp vài tiếng, thanh âm ôn hòa nói: "Thái tử điện hạ, người là mỹ ngọc, để cho ta tới mài giũa người đi."

"."

Tạ Liên vừa buồn cười, vừa phẫn nộ, không nhịn được hừ nói: "Bằng vào người mà cũng xứng dạy dỗ ta? Sư phụ ta là Tiên Lạc quốc sư, người là cái mớ gì! Hay là quái vật nơi nào tới!"

Bạch Vô Tướng duỗi ra một ngón tay, lắc lắc đầu: "Người lại sai rồi, thái tử điện hạ. Phải nói rằng, trên đời này, chỉ có ta mới xứng dạy dỗ người. Sư phụ người ư? Tiên Lạc quốc sư?"

Ngữ khí của hắn tự dưng kiêu ngạo hẳn lên: "Ở trước mặt ta, người này căn bản không có giá trị. Trái lại ta dạy cho người, người sẽ tiếp thu rất tốt."

Tạ Liên cả giận nói: "Người dạy ta cái gì? Đang nói thứ vớ vẩn gì đấy? Hoàn toàn nghe không hiểu!"

Bạch Vô Tướng hừ một tiếng rồi cười: "Ta dạy người bài học đầu tiên, chính là: trên đời này có rất nhiều chuyện, người không thể làm được."

Nghe vậy, trong đầu Tạ Liên lướt qua vô số thanh âm cùng hình ảnh hỗn độn. Cuối cùng, y cắn răng đâm ra một "Kiếm", Bạch Vô Tướng ung dung né tránh: "Bài học thứ hai -"

Hắn một chiêu liền bắt được Tạ Liên, kéo Tạ Liên lão đảo một cái, suýt nữa té lộn nhào trên đất, lại có cảm giác một bàn tay xoa xoa đỉnh đầu y: "Người muốn cứu vớt chúng sinh sao? Chúng sinh căn bản không cần người cứu vớt. Bọn họ không xứng."

Động tác Tạ Liên lại đình trệ một chút, hất mạnh cái tay kia xuống trở tay đâm một nhát. "Rắc" một tiếng, lại là Bạch Vô Tướng bẻ gãy cành cây trong tay y, vọt đến phía sau, hai ngón tay lạnh lẽo đã đặt trên điểm trí mạng phía sau đầu!

Đầu Tạ Liên bị hắn chặn lại, cảm giác lúc nào cũng có thể bị hắn xuyên thủng đầu, thân hình bỗng chốc cứng đờ. Phía sau truyền tới một âm thanh: "Nếu như người không đến bên ta, người vĩnh viễn không thể thắng được ta, mãi chỉ bị ta đánh bại."

Tạ Liên thở hổn hển mấy hơi, trầm giọng nói: "... . Cứ đến!"

Dừng một chút, y gần từng từ từng chữ: "Đánh không thắng, chỉ là hiện tại. Người có thể đánh bại ta vô số lần, nhưng người không thể giết chết được ta. Mà chỉ cần người không giết được ta, cuối cùng cũng có một ngày, ta nhất định sẽ đánh bại người!"

Quỷ hỏa kia nghe được lời y nói, cháy càng dữ dội, giống như muốn đem toàn bộ bầu trời đêm đầu rọi sáng. Bạch Vô Tướng đứng sau y trầm mặc chốc lát, hỏi: "Ta không giết chết người được?"

Tạ Liên nín thở không đáp.

Trên thực tế, Quân Ngô cho y một thân bất tử, nhưng y cũng không biết đến cùng có thể trụ vững tới mức độ nào. Vạn nhất Bạch Vô Tướng dưới cơn nóng giận, thật sự đâm xuyên đầu của y. Vậy còn có thể sống sót sao?

Lúc này, Bạch Vô Tướng lạnh nhạt nói: "Ta quả thực không giết người được. Ta cũng sẽ không giết người."

"Thế nhưng, người bây giờ cũng đừng quá tự tin. Về sau, đừng vì lời nói này mà hối hận."

Hối hận? Tại sao phải hối hận?

Tạ Liên còn chưa nghĩ rõ ràng, một con dao đột nhiên xoẹt qua cổ y, trước mắt nhất thời xuất hiện một mảng đen kịt.

Trong bóng tối, nơi xa xăm phía trước tựa hồ có ánh sáng cùng hơi nóng truyền đến. Tạ Liên đuổi theo ánh sáng mà đi, từng bước từng bước thức tỉnh.

Hơi mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt lại là một quỷ hỏa ở phía trên. Xem ra, trong lúc y hôn mê cảm nhận được ánh sáng cùng nhiệt, chính là từ nó.

Thấy y tỉnh lại, quỷ hỏa hạ xuống dán lại gần, lại tựa như cảm thấy cự ly quá gần cũng không được, nên hơi lui ra chút. Tạ Liên luôn cảm thấy quỷ hỏa này tựa hồ đặc biệt kì lạ, nhớ không lầm, hình như vừa nãy là nó kết trận ngăn cản mình. Y thật muốn đưa tay ra chạm, thế nhưng tay lại hoàn toàn không đuổi ra được.

Tạ Liên ngạc nhiên, thoáng chốc tỉnh táo. Cúi đầu nhìn tới, lúc này mới phát hiện, nguyên nhân đuổi tay không được, là do tay cùng chân của y đều bị trói lại.

Tạ Liên bị trói chặt trên thân đài, dưới thân chính là cái bệ đồ nát. Rất nhiều người chen chúc ở dưới bệ thân, một đôi lại một đôi mắt tròn, nhìn y chăm chú.

Tác giả có lời muốn nói: Con đường làm lão đại chính thức bắt đầu, thủ lĩnh quỷ hỏa Hoa Thành đã thu lúa tiêu đệ đầu tiên!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

190

Chương 190: Bách kiếm xuyên tim lệ quỷ thành hình

Tại sao phải nhìn y như vậy?

Tạ Liên mơ hồ, một bên nghe có người thấp giọng bàn tán: "Thật giống"

"Không phải giống. mà là giống y như đúc!"

"Đúng là y sao?"

Có người trực tiếp hỏi thẳng: "Người là. cái đó, thái tử?"

Tạ Liên theo bản năng bật thốt lên: "Ta không phải."

Nhưng mà, lời còn chưa dứt y liền phát hiện, dải lụa trắng bản thân thường dùng để che đi diện mạo, chẳng biết từ lúc nào đã bị cởi xuống. Mà hiện tại thứ đang trói chặt y, lại chính là dải lụa kia. Khuôn mặt thật, đã bại lộ trước mắt mọi người không sót thứ gì.

Tâm Tạ Liên như treo lên cuống họng, đành nhắm mắt đối đầu với những ánh nhìn kia.

Không biết có phải do tâm lý rối loạn hay không, mà y lại cảm thấy ánh mắt tất cả mọi người nhìn mình đều trở nên quỷ dị. Có đi đâu cũng vẫn còn tốt, trong những ánh mắt kia, cũng không có sự căm ghét phần nộ mà y luôn tưởng tượng. Sau một khắc, ngoài miếu đột nhiên bạo phát một trận gào thét, mà tiếng thét kia hoàn toàn không phải từ con người!

Tạ Liên nỗ lực quay đầu lại, phát hiện tiếng gào thét xuất phát từ những kẻ bị nhiễm dịch mặt người. Bọn họ chẳng biết bò lên từ lúc nào, hơn nữa còn nhiều hơn gấp vài lần, vây quanh bên ngoài miếu thái tử, tay nắm tay thành một vòng ngăn cản, vòng quanh thái tử điện liên tục hô gọi, tựa như một nghi thức kinh khủng nào đó, hoặc phảng phất như lũ quỷ múa loạn. Trong điện mọi người đều sợ đến co rụt lại, còn có đứa bé bị kinh hãi khóc òa lên, cha mẹ nó vội ôm nó vào lòng bịt kín tai. Trên mỗi khuôn mặt đều tràn đầy hoảng sợ: "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

"Những người này có thể xông đến hay không"

"Coi như không xông đến, nhưng bọn họ đứng gần như thế liệu có lây bệnh sang không. Vạn nhất mắc phải thì làm gì đây?!"

Tạ Liên dùng sức giãy dụa, nhưng căn bản không thể nào thoát ra, phỏng chừng lựa trắng đã bị động tay động chân qua, có lẽ đã bị rút pháp lực vào. Gân xanh trên trán y nổi lên ngày một nhiều, tức giận quát: "Bạch Vô Tướng!"

Không ai trả lời, bỗng dưng có một bàn tay lạnh ngắt vỗ vỗ đầu y. Tạ Liên sững sờ, lông tóc dựng đứng, quay đầu nhìn sang, da đầu trong nháy mắt đã tê dại hết nửa bên.

Chẳng trách những người phía dưới nhìn tới đây liền quỵ rạp như vậy, không những bởi vì gương mặt bị bại lộ, mà còn bởi vì, Bạch Vô Tướng đang an vị trong bóng tối phía sau y!

Ở trước mặt một bạch y nhân hết sức cổ quái, mọi người cũng không dám thở mạnh, lại càng không dám manh động, kết quả là Bạch Vô Tướng coi bọn họ như không khí, trước những ánh mắt trừng trừng mà đỡ Tạ Liên dậy.

Tạ Liên từ năm ngựa liền biến thành ngựa, ngựa ở trên thân đài chính mình, tựa như một tượng thần bị trời sống, y chỉ có thể chuyển động con người cùng cái đầu, ngoài ra, cái gì cũng không làm được.

Tuy rằng tình cảnh này vô cùng kì quái, nhưng chung quy tiếng gào thét của kẻ bị nhiễm dịch mặt người vẫn đáng sợ hơn. Đáy mắt của mọi người rất nhanh một lần nữa quay sang bên ngoài. Có người lẩm bẩm nói: ".
. Ta từng nghe, nghe nói qua, ở cùng một khu vực bệnh có thể truyền nhiễm cho nhau, hơn nữa tốc độ lây lan còn rất nhanh! Nếu đừng gần như vậy, khoảng cách ngắn như vậy, chúng ta nhất định, nhất định!"

Nghĩ đến bọn họ rất có khả năng sẽ nhiễm loại ôn dịch kia, trong điện ngập tràn ngập mùi vị thê lương tuyệt vọng. Một người đề xuất: "Bằng không, chúng ta tìm mấy người lao ra, đánh chết mấy tên quái nhân kia, còn những người khác thì mau mau chạy trốn?"

Nhưng ai biết được có thể đánh chết được nhiều quái nhân như vậy hay không, chỉ cần xông lên vật lộn, tất sẽ bị nhiễm dịch mặt người, đây chính là hi sinh bản thân, cứu vớt mọi người. Loại chuyện chết rõ ràng như vậy, ai sẽ đồng ý đi đây? Tất nhiên không ai đồng ý.

Tạ Liên đúng là đã xuất hiện ý định này, nhưng trước mắt y bị Bạch Vô Tướng quản chế, hơn nữa một chiêu của y chỉ có thể đánh được bảy, tám tên, hiện tại có tận hơn bảy, tám chục người, khó tránh khỏi có cá lọt lưới, nhân cơ hội vọt vào trong miếu thái tử. Lại nghĩ tiếp, hay là trực tiếp giết chết Bạch Vô Tướng? Không cần nghĩ nữa, mơ tưởng hảo huyề.

Ít nhất, hiện tại phải có một người đứng lên trấn an tâm tình của tất cả, Tạ Liên bình tĩnh tinh thần lại, nói: "Mọi người đầu tiên đừng gây rối loạn! Sẽ không nhanh như vậy đâu, chúng ta còn thời gian nghĩ biện pháp."

Nhưng mà cái câu 'không nhanh như vậy đâu', cũng chẳng đủ để động viên lòng người .

Người phá vỡ tuyệt vọng, cư nhiên lại là Bạch Vô Tướng. Chẳng ngờ hắn lại nói: "Dịch mặt người, hoàn toàn có thể ngăn chặn cùng chữa trị."

Lời vừa nói ra, mọi người đều đồng loạt ngẩng đầu lên: "Có thể chữa trị sao? Biện pháp gì? !"

Trái tim Tạ Liên bỗng chốc treo lơ lửng. Bạch Vô Tướng thì lại sâu xa mà đáp: "Hỏi thái tử điện hạ đi. Thái tử điện hạ biết biện pháp đấy."

Rất nhanh, hàng trăm con mắt lại đồng loạt nhìn về phía Tạ Liên. Những ánh mắt như muốn đâm thủng người y vội thu lại, vì bị Bạch Vô Tướng ngăn trở, đẩy ra. Tất cả cõi lòng đều đầy ắp hi vọng: "Điện hạ, ngài thật sự biết chứ?"

Tạ Liên vẫn chưa trả lời, liền nghe có người hưng phấn quá nói: "Ta từng nghe người ta nói qua, ngài ấy thật sự có biết!"

Cũng có người hoài nghi: "Biết? Vậy tại sao hoàng thành còn. chứ hả ? Chẳng lẽ hẳn biết mà không nói cho người khác?"

"Thái tử điện hạ, mau nói cho chúng ta biết đi chứ? Nhanh!"

Tạ Liên vội vã phủ nhận: "Ta không biết!"

Bạch Vô Tướng chặn họng y: "Người nói dối."

Tạ Liên giận dữ muốn phản bác, nhưng sợ Bạch Vô Tướng sẽ nói thêm gì đó. Y có linh cảm, mặc kệ y có thừa nhận hay không, Bạch Vô Tướng vẫn sẽ một mực trút lên đầu y. Giãy dụa hồi lâu, Tạ Liên mới bất đắc dĩ trả lời: "Biện pháp. không có đâu. Có cũng chẳng tác dụng!"

Ngạc nhiên qua đi, đám người lại bắt đầu gây rối: "Không có tác dụng là ý gì? Người không nói cho chúng ta thì sao biết có tác dụng hay không?"

Mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, Tạ Liên thầm nghĩ: "Ta thật sự không thể nói."

Không thể nói!

Một khi nói ra, vậy thì xong luôn, toàn bộ nhất định sẽ rối loạn!

Có người nhin không được , đứng lên gay gắt: "Sống chết đã đến ngay trước mắt rồi, sao còn không thể nói ? Định để cho mọi người cùng nhau chờ chết ở đây hả?"

Bạch Vô Tướng liền ôn thanh nói: "Đề ta nói cho các người vậy."

Tạ Liên cả giận mắng: "Câm miệng!"

Dù y có quát lớn đến đâu thì nửa lực uy hiếp cũng không xuất hiện, Bạch Vô Tướng làm bộ mắt điếc tai ngơ: "Các người có biết, từ ngoài vào trong hoàng thành, ai ít bị nhiễm dịch mặt nhất không?"

Mọi người nơm nớp lo sợ nhìn hắn, tuy rằng không dám tới gần, nhưng lại không nhịn được mà truy hỏi: "Loại người nào?"

Bạch Vô Tướng đáp: " Binh lính."

Xong rồi.

Hắn lại tiếp tục úp úp mở mở: "Tại sao là binh lính? Bởi vì, đại đa số binh lính đều làm một chuyện. Mà chuyện này, dân chúng thường chưa từng làm, vì lẽ đó nên bọn họ mới mắc phải dịch mặt người."

Con mắt mọi người mở càng lúc càng lớn, nuốt xuống một hơi cũng không dám: "Việc kia, có phải ?"

Tạ Liên đánh một chưởng về phía hắn, bất quá đơn giản chỉ là phí công vô ích mà thôi. Bạch Vô Tướng cười đem một chưởng của y vỗ trở lại, lại nói: "Vậy phải làm gì đây?"

Hắn thâm trầm tiếp tục: "Giết người."

Xong rồi!!!

Hắn quả nhiên đã nói ra. Tạ Liên ngẩng phịch ở trên thân đài, trái tim như rơi vào hầm băng. Một lát sau, mọi người mới cả kinh nói: ". Giết người? Giết người mới không bị nhiễm bệnh? Giết người có thể trị thật sao?"

"Lừa người khác hả!"

Điêu khiêu hấn tuyệt vọng là phương pháp Bạch Vô Tướng nói, không! Không phải gạt người!

Đây là thiên chân vạn xác. Chính Tạ Liên đã tự mình xác nhận qua, trên tay y thấm quá nhiều máu, từng giết người, chắc chắn không biết mùi dịch mặt người là gì !

Mọi người vô luận như thế nào cũng không ngờ tới phương pháp miễn dịch lại là cái này, tất cả đều sợ tới ngây người, d òn dập nói: "Này nói dối được sao?"

"Ta từ trước đã cảm thấy kì quái, thật Thật sự chưa từng nghe nói trong quân đội tràn lan dịch mặt người! Chỉ sợ là thật!"

"Là thật r ồi!"

"Nhưng ý này chẳng phải bảo chúng ta nếu không muốn nhiễm bệnh, trước tiên c ãn phải đi giết người hay sao? !"

"Giết ai?"

Vừa hỏi ra câu này lập tức bị người người vây công : " 'giết ai' cái gì? Chẳng lẽ người thật sự muốn giết người !!!"

Người nọ lập tức không dám nói tiếp nữa. Nhưng bên trong hàng trăm con mắt kia, so với thu ần túy hoảng sợ cùng luống cuống vừa r ồi, giờ lẫn thêm một ít ý vị khác, cực kỳ vi diệu, cực kỳ quỷ dị.

Đây chính là tình hình... Tạ Liên không hy vọng thấy nhất. Một khi phương pháp chống dịch mặt người bại lộ hậu thế, sẽ khó có thể tránh khỏi phát sinh chuyện...

Tự giết lẫn nhau!

Đây chính là phương pháp mà Tạ Liên phát giác lúc trước, nhưng thủy chung không dám nói cho người bên ngoài biết. Nếu chỉ c ãn giết người là có thể tránh khỏi tai ương, có lẽ đại đa số đều sẽ khắc chế chính mình,

như vẫn có những kẻ bí quá hóa liều, liều mạng giết chóc. Mà một khi đã có người đầu tiên gây ra huyết án, chẳng mấy chốc sẽ có người thứ hai, người thứ ba.

Người noi theo người sẽ trở nên ngày càng nhiều, cuối cùng thiên hạ đại loạn là điều chắc chắn xảy ra. Như vậy, còn không bằng vừa lúc bắt đầu liều giấu kín chặt chẽ, không có bất kỳ người nào biết!

Tạ Liên cười khở nói: "Các người hiện tại đã biết, vì sao ta lại bảo biện pháp này vô dụng đi."

Mọi người không nói gì. Tạ Liên thở dài, xốc dậy tinh thần, ôn nhu hòa nhã nói: "Vô luận như thế nào các người trước tiên đừng hoảng hốt, cũng đừng manh động, bằng không lọt vào giữa cái tròng rã."

Phía dưới có một đôi vợ chồng khá lịch sự, phụ nhân kia ôm hài tử ghen ngào khóc: "Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy? Tại sao cứ phải là chúng ta? Rõ ràng chúng ta chưa có làm gì mà!"

Gần đó có một người buồn bực lẩm bẩm: "Khóc khóc khóc, khóc cái gì mà khóc, chỉ biết khóc thôi! Nơi này chẳng có ai làm gì cả! Chỉ một mình người xui xẻo hay sao?"

Chồng phụ nhân kia liều tức giận: "Sao hả, người khác khóc mà người cũng không cho hay sao?"

"Khóc chỉ làm phiền người khác thôi, có ích lợi gì? Mau câm miệng lại cho ta!"

Loại chuyện nhỏ như này mà cũng dấy lên cãi vã, chỉ có thể nói tâm tình của mọi người đều đã ở bên bờ vực tan vỡ, động một cái liều bùng nổ luôn, Tạ Liên đành xen vào: "Cũng không có phiền mà! Bình tĩnh! Bình tĩnh mới có thể nghĩ ra biện pháp!"

Càng hô bình tĩnh, mọi người ngược lại càng kích động: "Bình tĩnh gì cơ? Tình huống như thế làm sao có thể bình tĩnh được? Người đúng thật bình tĩnh, vậy người mau suy nghĩ biện pháp đi a? Có biện pháp gì!"

"....." Tạ Liên bị hỏi vặn á khẩu không trả lời được. Có biện pháp gì?

Không có!

Y li ều mạng r ồi lại li ều mạng nghĩ cách, nghĩ muốn nổ tung đầ u r ồi vẫn chưa tìm ra biện pháp tháo gỡ cục diện trước mắt!

Bỗng nhiên, y có cảm giác gò má hơi căng thẳng, một bàn tay nắm chặt mặt y, xoay lại hướng chính diện với mọi người bên dưới. Tạ Liên trợn to mắt, không biết đây là ý gì. Bỗng một thanh âm lạnh như băng ở phía sau y vang lên: "Giết ai? Các người nhìn thấy khuôn mặt này, còn không biết người nào đáng chết hửm?"

"....."

Lời vừa nói ra, không riêng gì phía dưới th ần đài, ngay cả quỹ hỏa treo trên không trung cũng chững lại.

Bạch Vô Tướng ôn thanh nói: "Các người quên r ồi sao? Hắn là th ần a. Nói cách khác -"

Lời còn chưa dứt, Tạ Liên chợt thấy ngực mát lạnh.

Trong chốc lát, y cúi đầ u nhìn xuống, vừa vặn thấy một mũi kiếm đen kịt, chọc xuyên qua bụng y đi ra ngoài.

Thân kiếm thon dài, toàn thân thâm tr ầm như hắc ngọc, giữa kiếm lóe lên ánh bạc, mũi kiếm như lưu quang đêm rét, tuyệt đối là một bảo kiếm lâu đời, nếu ở trong quá khứ, Tạ Liên nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế thu thập được thứ đồ yêu thích kia.

Tạ Liên nhìn chăm chú nó h ồi lâu, lưỡi kiếm kia mới chậm rãi giật trở lại, l ần nữa biến mất khỏi bụng y. Bạch Vô Tướng nói tiếp: "...Y là, thân bất tử."

Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, Bạch Vô Tướng liền phất tay ném thanh kiếm xuống. "Keng" một tiếng, mũi kiếm cắm nghiêng trên mặt đất, giữa vô số ánh mắt kinh sợ, lảng lạng mà tản ra từng đợt hàn khí nặng nề

Từng ngụm máu xộc thẳng lên yết hầu, quỷ hỏa kia vội vọt tới trước người y, tựa hồ muốn xem xét vết thương thế nào. Tạ Liên thấy nó lao tới liền sắc mặt một cái, cắn răng nói: "Người. Người!"

Y cảm thấy thật hoa mắt, mà quỷ hỏa kia đột nhiên phát điên lên, xông thẳng về phía Bạch Vô Tướng, nhưng chẳng mấy chốc đã bị hắc khóa trụ trong lòng bàn tay, khen một câu: "Được đấy."

Nói xong, hắc dùng tay còn lại bịt mắt Tạ Liên lên: "Người cái gì? Người không phải từng nói muốn cứu vớt chúng sinh sao?"

Tạ Liên ngáp ngứ: "Nhưng mà! ! ! Nhưng mà ta, ta."

Y chưa từng nghĩ sẽ gặp tình huống như này, hay muốn dùng biện pháp kia để cứu vớt!!!

Dưới bề thần có người chứng kiến cảnh máu chảy đần độn mà bật khóc, nhưng có người vẫn đánh bạo nhìn tiếp: ". Hắc. Hắc thật sự sẽ không chết sao? !"

"Thật sự. Các người xem, máu cũng không chảy bao nhiêu. Còn sống, hơn nữa còn sống tốt!"

Tạ Liên đột nhiên ho khan kịch liệt. Lại nghe người khác nói: "Nói vậy thì có giết hắc, hắc cũng sẽ không chết? !"

"Quá tốt rồi!"

Người vừa bật thốt ra kia liền ăn mắng: "Tốt cái gì? Có gì tốt chứ?"

Người bị mắng kia ngáp ngừng: "Nếu hắc bị giết cũng sẽ không chết. Đây là biện pháp duy nhất rồi.."

"Nhưng tự đừng đâm người ta một kiếm, đây cũng quá."

"Hắn là thần cơ mà? Có bị đâm thì hắn cũng không chết được a? Chúng ta chỉ là người bình thường, nếu như mắc phải dịch mặt người, vậy thì chết chắc rồi!"

Thấy bên dưới tranh chấp kịch liệt, Bạch Vô Tướng liền nói: "Chúng sinh đang ở ngay đây chờ người cứu vớt. Xin mời."

Hai tròng mắt Tạ Liên phun ra lửa giận, đáp lại: "Cứu vớt chúng sinh...mà biện pháp duy nhất, chính là diệt tên quái vật như ngươi!"

Bạch Vô Tướng cười gằn hai tiếng: "Làm sao vậy? Thái tử, ngươi không phải rất có lòng tin mình sẽ không chết sao? Hiện tại sợ hãi thành cái dạng gì đây? Ngươi cũng không thể chết mà, không bằng chịu khổ thay người khác một chút đi chứ, lẽ nào lại từ chối?"

Tạ Liên hừ nói: "Chủ ý ngươi muốn đánh đây sao? Ngươi cho rằng tất cả mọi người trên đời này đều xấu xa như ngươi chắc?"

Xác thật, bên dưới cũng có rất nhiều người không trưng ra bộ mặt rạng rỡ, mà là do dự, mơ hồ phân ra mấy phái, ý kiến không cách nào thống nhất được. Hơn nữa, ai cũng không dám đi tới gần thanh kiếm kia lên. Tựa như thấu hiểu ý nghĩ của y, Bạch Vô Tướng bật cười thành tiếng, lắc đầu than thở: "Đứa nhỏ ngốc, đứa nhỏ ngốc."

Tạ Liên nghiêng đầu qua chỗ khác không cho hắn chạm vào: "Cút!"

Bạch Vô Tướng lại nói: "Ngươi cho rằng, đó là bởi vì bọn họ không muốn động thủ sao? Sai rồi, bọn họ không phải không muốn động thủ, chỉ là không muốn làm người đầu tiên động thủ mà thôi."

"A a a a!"

Đột nhiên dưới bệ thần vang lên một tiếng kêu sợ hãi, phụ nhân vừa nãy khóc ròng: "Hài tử, con của ta!"

Tiểu nhi trong lòng nàng khóc lớn không dứt, trên cánh tay bụ bẫm mờ hờ trãi lên vài thứ đen đen. Người từ bốn phía nhất thời dạt ra một khoảng lớn: "Hồng rỗi, tiểu hài tử này lây nhiễm! ! !"

Đôi vợ chồng kia liếc nhau một cái, hai người lập tức đứng lên, đi tới trước bệ thềm rút chuỗi hắc kiếm lên, đặt vào trong tay đứa bé, cắn răng đâm về phía Tạ Liên.

". !"

Hắc kiếm này thực sự vô cùng sắc bén, cảm giác đau đớn lan tràn toàn thân Tạ Liên còn chưa dứt, đôi vợ chồng đã đem kiếm từ trong bụng y rút ra, vút leng keng xuống mặt đất: "Xin lỗi. Hài tử của chúng ta còn nhỏ, thật sự là. Không còn cách nào. Xin lỗi, xin lỗi xin lỗi."

Bọn họ vừa xin lỗi, vừa tái nhợt hướng Tạ Liên dập đầu mấy cái, xong ôm hài tử trở về trong đám người. Vì máu trong cổ Tạ Liên càng nóng, đang muốn nôn ra, đột nhiên nghe được tiếng cười mỉa từ Bạch Vô Tướng.

Y gắng gượng nuốt ngụm máu kia xuống, sau hỏi: "Cười cái gì, người cho rằng thứ người thấy được đầu như người nghĩ sao? Đây hoàn toàn là bị người ép!"

Bạch Vô Tướng nâng quỹ hỏa cháy dữ dội trong tay lên. Thần tình ung dung thong thả nói: "Chính người cũng bị bức, mới có thể lộ ra khuôn mặt thật."

Trong trăm người, đã có một người không cần phải sợ hãi dịch mặt người nữa rồi. Hắc ấn trên cánh tay tiểu nhi kia dần dần tản đi, mọi người vây xem đều nuốt ức một cái, không lên tiếng.

Lúc lâu sau, trong không khí tĩnh mịch, lại có một người trẻ tuổi đứng dậy.

Hắn nhắm mắt đến gần bệ thềm, đầu tiên là dập đầu vài cái, sau yếu ớt bày tỏ: "Xin lỗi, ta cũng không muốn, ta thật sự không muốn, nhưng ta thật

sự hết cách rồi, ta mới vừa kết hôn không lâu, trong nhà vẫn còn mẹ già cùng nương tử đang chờ."

Nói rồi lại nói, cuối cùng hắn cũng nói không nổi nữa, nhắm hai mắt rút kiếm lên, bất ngờ đâm vào người Tạ Liên.

Cũng bởi vì hắn nhắm cả hai mắt, cho nên chiêu kiếm này đâm lệch vị trí, đâm tới bên eo Tạ Liên, lúc mở mắt ra hắn mới phát hiện vị trí này không trí mạng, liền vội vàng rút kiếm, hai tay run rẩy, lại một lần nữa đâm tới!

Tạ Liên vẫn cắn răng không lên tiếng, bị hai kiếm đâm liên tiếp cũng chỉ rên khẽ một tiếng, bên môi tuôn ra một ngụm máu tươi.

Y đúng thật sẽ không chết. Thế nhưng, không phải bị thương sẽ không đau.

Mỗi một tấc máu thịt đều bị vũ khí sắc bén cứa qua, ngay cả từng cái xương kiếm cũng xẹt vào, thật sự khiến cho y đau điên cuồng, đau muốn chết. Cơn đau này, cùng người bình thường giống nhau.

Người thứ hai đâm xong liền đi xuống, không có quay lại dập đầu lạy, trên mặt pha tạp giữa hổ thẹn và vui sướng, có cảm giác rất khó nói. Sau khi hắn xuống, mọi người lần thứ hai trở về trạng thái tĩnh mịch.

Một lúc lâu, lại có mấy người do do dự dự muốn đứng lên, không biết lần này lại định dùng lý do gì, còn có đứng dậy thì chợt nghe có người khinh thường: "Thực sự là không nhìn nổi mà."

Mọi người lần theo tiếng nhìn tới, Tạ Liên sắc mặt tái nhợt nâng đầu lên. Người vừa nói kia cư nhiên là tên làm xiếc hồi trước: "Quái vật kia bảo các người XXX các người liền làm sao? Ta xem hắn rõ ràng là ăn nói bậy bạ. Coi như không phải ăn nói bậy bạ, bảo hắn không chết, thì các người liền không mang danh sát nhân sao?"

Mấy người bên cạnh khó chịu: "Đại ca, người không thử ngẫm một chút hay sao, tất cả mọi người ở đây sẽ phải chết đấy!"

Người làm xiếc phản bác: "Ta không ở đây sao? Ta cũng sẽ không chết hử? Nhìn xem ta có động thủ không?"

Mấy người bị hấn làm cho mắc nghẹn, một lát sau mới có người lên tiếng: "Nhìn dáng vẻ này của người, trong nhà chắc không có lão nhân hài tử chứ gì? Một người ăn no cả nhà không đói bụng, nơi này có rất nhiều người còn người nhà, sao có thể so với người?"

Người làm xiếc lập tức chỉ vào đôi vợ chồng kia: "Ta không vợ không con, nếu ta có, cũng sẽ không để cho con ta nhìn thấy những chuyện như vậy, chớ nói chi là lấy tay nó làm chuyện này. Ta xem nhi tử các người lớn lên xấu xa đâu do một tay các người làm hại hết. Nếu vạn bất đắc dĩ sao không để cho con trai người đâm người một kiếm đi?"

Phụ nhân kia che mặt khóc rống: "Đừng ngần ngại rửa con trai của ta! Muốn ngần ngại rửa thì ngần ngại rửa ta được rồi!" Người chồng thì lại cá giận: "Người nói vớ vẩn? Người muốn con trai của ta giết cha diệt mẹ sao? ! Tồn hại nhân luân!"

Người làm xiếc tổng thể không hiểu tồn hại nhân luân là có ý gì, nói tiếp: "Giết ai không phải mà không phải là giết? Ít ra người cho nhi tử giết người còn có chút cốt khí. Lại nói các người sao không giết tên mặt nạ quái đản kia đi?"

Nghe vậy, Bạch Vô Tướng cười ha hả. Mọi người vừa sợ vừa giận, sợ là tên quái vật kia, còn giận với người làm xiếc, dõng dạc giảm thấp thanh âm: "Người. ! Người câm miệng!"

Vạn nhất chọc giận quái vật này thì sao?

Người làm xiếc châm chọc: "Ồ, thì ra các người không dám giết tên đại ác nhân xấu xí kia, vì lẽ đó nên các người mới đâm người khác nhỉ?"

Có người không nhịn được nói: "Vị huynh đài này thao thao bất tuyệt lâu như vậy, ta còn tưởng rằng có cao kiến gì đây? Xem tướng mạo hấn, nét mặt mang tướng chết chóc, không có chút hờn hào nào cả, nói không chừng người cũng chẳng sống nổi mấy ngày đâu mà ở đó chỉ trích người

khác. Nếu muốn công bằng, sao người không hi sinh chính mình giải vây cho đại gia hỏa kia đi?"

"Ta không muốn hi sinh chính mình a, thử hỏi ở đây có bao nhiêu người dám? Người dám không? Cả người nữa? Thế nhưng ta đây ít nhất không đâm người khác."

Lại có người mở miệng: "Hắn không giống chúng ta mà."

"Không giống chỗ nào?"

"Hắn là thần! Muốn cứu vớt chúng sinh, là hắn tự mình nói . Hơn nữa, hơn nữa hắn sẽ không chết !"

Người làm xiếc còn muốn lên tiếng, Tạ Liên cũng nhin không được nữa, ho nhẹ một tiếng: "Huynh, huynh đài! Vị huynh đài này!"

Mới vừa trúng mấy kiếm, thanh âm của y so với bình thường li ền yếu hơn vài phần. Người làm xiếc xoay đầu lại nhìn, Tạ Liên cảm kích nói: "Cám ơn người! Thế nhưng. Quên đi."

Nếu còn nói thêm nữa, khả năng sẽ có người muốn đánh hắn. Tạ Liên nhớ tới người này chịu nội thương nặng như vậy cũng bởi tỉ thí với mình, tâm trạng cực kì áy náy, lại nói một tiếng: "Cám ơn người! mà thương tích ngày trước đã lành chưa?"

Người làm xiếc lớn giọng đáp: "Ha? Người nói cái gì! Ta bị thương gì chứ? Đập đá trên ngực là sở trường kiếm sống của ta cơ mà!"

Thấy người này vẫn kiên trì không chịu mất mặt, quả thực giống như vừa thổ huyết vừa nói câu "Ta hoàn toàn không có vấn đề" , Tạ Liên không kìm lòng được muốn cười. Đương lúc này, bỗng nhiên có tên chỉ vào người làm xiếc thất thanh: "Phát tác! Phát tác rồi!"

Tạ Liên cả kinh, người làm xiếc cũng bàng hoàng, theo cánh tay đang chỉ mà mò lên khuôn mặt, quả nhiên sờ thấy một mảng l ồi lõm!

Tứ phía nhất thời lùi ra xa mấy thước, Tạ Liên há miệng, đang muốn gọi người làm xiếc lại đây. Nhưng gọi thế nào? Bảo hấn tới đây đâm một kiếm trí mạng sao?

Y có chút do dự không nói ra được.

Giữa lúc y phân vân, người làm xiếc sờ mặt mình vài lần xong chạy thẳng ra khỏi miếu. Thấy thế, Tạ Liên bật thốt lên: "Người muốn đi đâu? Quay lại đây! Không chữa trị sẽ phát tác!"

Thế mà người làm xiếc vẫn tiếp tục chạy, còn lớn tiếng hét lại: "Ta đã nói sẽ không làm chuyện này." Chỉ chốc lát sau đã chạy bay không thấy bóng. Những quái nhân vây chặn quanh miếu thái tử biết hấn đã là đờng loại, cũng không ngăn cản. Tạ Liên hô vài tiếng, cuối cùng không thấy bóng dáng hấn đâu nữa. Mọi người dưới bệ thềm đều cảm thán: "Xong đời hấn rồi!"

"Tên ngốc này! Dù chạy đến nơi nào cũng sẽ phát tác thôi, đã muộn rồi! Hấn nhất định đã bị lây bệnh rồi!"

"Đừng bảo là hấn muốn xuống núi giết người đấy?"

Tất cả mọi người vừa bị người làm xiếc kia nói cho ghen hòng, một hồi lâu cũng không có ai dám nhắc kiếm lên đâm Tạ Liên. Tình huống cứ như vậy mà càn cứ được rồi.

Tạ Liên trong lòng không phân rõ là vui là buồn hay là sợ, quan trọng hơn hết, y hoàn toàn không biết bước kế tiếp nên làm như thế nào, đang cố gắng làm rõ tâm tư, bỗng nhiên một người đứng lên: "Ta nói một câu được không?"

Đó là một nam tử trung niên. Tạ Liên giương mắt lên nhìn, phát hiện người này có chút quen mắt, nhưng nhất thời không thể nghĩ ra đã từng gặp ở đâu. Trong lòng đang suy tư, liền nghe nam tử kia nói: "Thực không dám giấu giếm, trước hấn từng đánh cướp ta!"

"."

Hóa ra là người kia! ! !

Mọi người ngạc nhiên: "Đánh cướp?"

"Hắn không phải thái tử à? Hắn không phải th ần à? Sao lại đi đánh cướp?"

Người kia nói: "Chính xác mười ph ần mười đấy."

"Cho nên? Người đến cùng là muốn nói cái gì?"

Người kia nói: "Không có gì, chỉ là muốn nhắc nhở mọi người, hắn từng đi đánh cướp!" Nói xong, li ền rút đầu trở lại.

Câu này vừa dứt, toàn bộ mọi người trong điện đ ầu tr ần mặc. Câu nói đó, tựa như một hạt giống màu đen chôn sâu trong lòng họ.

Đánh cướp

Đột nhiên, phía dưới lại truy ền tới một tiếng hét thảm: "Chân của ta, chân của ta, thật giống. Có chút kỳ quái? !"

Lại tới nữa r ồi? !

Ai ngờ, không chỉ một người, cùng lúc đó, một người khác cũng kêu lên: "Ta cũng vậy! Lưng của ta! Các người mau nhìn lưng của ta giúp với!"

Ai cũng không dám tới g ần hai người này, hai người này không thể làm gì khác hơn là kéo ống quần chính mình, thoát áo cánh ra, sau khi chờ mọi người thấy rõ thân thể bọn họ, đ ồng loạt xuất hiện muôn vàn tiếng kêu hét.

Trên mặt hai người này, đã hoàn toàn thành hình r ồi !

"Làm sao sẽ đến nhanh như vậy? !"

"Các người quên r ồi sao? Chúng ta ở lại đây đã một lúc lâu!"

"Thế nhưng sao chính bọn hắn lại không phát hiện chứ? !"

"Cũng không phải ở nơi dễ thấy, hơn nữa chỉ có chút ngựa mà thôi, ta làm sao sẽ biết được!"

"Xong, xong rồi. Chúng ta sẽ không phải nhiễm bệnh, nhưng chưa phát hiện ra chứ?"

"Nhanh! Mọi người nhanh kiểm tra! Nhanh kiểm tra thân thể của chính mình!"

Trong miếu thái tử hỗn loạn không thể tả, bên thì kiểm tra, bên thì tiếng hét chói tai liên tiếp. Quả nhiên! Đã có không ít người sớm bị nhiễm dịch mặt trên cơ thể, chỉ là bọn hán không có phát giác mà thôi. Chờ đến thời điểm phát hiện ra, thì những khuôn mặt kia đã thành hình luôn rồi !

Đám quái nhân ngoài thái tử miếu tựa như cảm ứng được cái gì, tay nắm tay múa càn cuồn loạn hơn. Mà trong điện một bầu không khí hoảng sợ tản ra, tâm Tạ Liên đập ầm ầm kinh hoàng không ngừng, cơ hồ muốn từ khoang ngực nhảy lên tận cổ họng.

Y nhớ tới dịch mặt người phát tác rất chậm, vì sao lại tới nhanh như vậy?

Bạch Vô Tướng, cư nhiên là Bạch Vô Tướng! Y bất chợt quay sang nhìn người khởi xướng đang đứng thờ ơ lạnh nhạt, còn chưa kịp mở miệng, bỗng nhiên một người vọt lên, thở hỗn hển mấy hơi thở hồng hộc, đỏ ngầu mắt mà gằn: "Người. Người là thần, người là thái tử, sao người lại đánh cướp?"

Tạ Liên mê mang, không biết tại sao hán phải nói vào thời điểm mấu chốt như vậy: "Ta."

Người kia xen lời y: "Chúng ta cung phụng người như vậy, nhìn xem người đã làm gì? Đánh cướp! Rồi còn mang tới cái gì? Ôn dịch!"

Y mang tới ôn dịch?

Tạ Liên ngạc nhiên nói: ". Ta? Không phải ta? ! Ta chỉ là"

Nhưng mà, đến giờ phút này rồi, sức nhẫn nại của mọi người đã đến cực hạn.

Gần trăm người mỗi đôi mắt đều đỏ rực, bao quanh xông tới, người đứng gần nhất rút thanh kiếm lên. Tạ Liên lập tức nín thở.

Tay người kia nắm thanh kiếm run lập cập, há miệng run rẩy nói: "Người. Người muốn bù đắp chứ? Người muốn chuộc tội chứ?"

Hàn quang hắt kiếm lưu chuyển, Tạ Liên vào thời khắc này hoảng sợ đến đỉnh điểm.

Nhiều người như vậy, nếu như mỗi người đều dùng thanh kiếm này đâm y một hồi, đến cuối cùng, thân thể y sẽ biến thành cái dạng gì?

Không chỉ nghĩ tới sẽ bị đâm thủng thành trăm ngàn lỗ, đâm thành một bãi thịt vụn, y còn sợ hãi thứ khác hơn nữa. Y mơ hồ cảm thấy, nếu để cho bọn họ tiếp tục làm như vậy, thân thể chắc chắn sẽ có thứ không thể cứu vãn trở lại, không nhìn được bật thốt lên: "Cứu."

Một tiếng "cứu mạng" này còn chưa tìm thấy lối ra, bỗng một hắc kiếm lạnh băng đâm sâu vào thân thể y.

Tạ Liên thoáng chốc trợn to mắt.

Hắc kiếm sắc bén lại tiếp tục đâm vào rút ra, một người rồi lại một người, đâm tới cơ hồ không còn chỗ nào không hở nữa. Cổ họng Tạ Liên rốt cuộc ngăn không được, thét dài một tiếng thê lương.

Tiếng kêu này quá mức thê thảm, đám người vây quanh y bốn phương tám hướng đều sợ hãi không ngớt. Có người nhắm mắt lại, quay mặt đi nói: ". Không được để cho hắn kêu nữa. Chúng ta động tác nhanh lên một chút, tốc chiến tốc thắng đi!"

Tạ Liên thấy được có người đang bịt miệng mình lại, đè tay chân của mình xuống, còn phân chia nhau: "Đề lại đừng để cho hắn rút xuống. À

đừng có mà đâm lệch đây, không đâm tới chỗ chí mạng thì không dám chắc!"

"Từng người xếp hàng một, không được cướp! Ta bảo các người không được cướp cơ mà, ta tới trước!"

"Vị trí trí mạng ở đâu? Ta sao biết đâm vào chỗ nào thì có tác dụng?"

"Nói chung, cứ đâm vào tim, cổ họng, bụng đi!"

"Không xác định được thì cứ đâm mỗi chỗ một lần đi!"

"Không được! Người đâm nhiều thế thì người khác ra tay chỗ nào?"

Lúc mới bắt đầu còn do dự, không đành lòng, về sau thì càng lúc càng tham lam, không muốn bỏ sót chỗ nào. Động tác của bọn họ dần dần thông thuận lưu loát. Mũi kiếm đen kịt không ngừng đâm vào rồi rút ra, Tạ Liên đôi mắt trợn đến mức cùng cực, nước mắt ào ào rơi xuống. Từ đáy lòng y có một thanh âm đang gào thét trong tuyệt vọng.

Cứu mạng .

Cứu mạng , cứu mạng , cứu mạng .

Cứu mạng với, cứu mạng với, cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng , cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng với! ! !

Đau, đau, đau, đau, đau, đau. Đau, đau, đau, đau, đau, đau quá đau quá đau quá đau quá đau quá đau quá đau quá! ! !

Tại sao không chết được. Tại sao không thể chết được chứ! ! !

Y muốn dùng thanh âm mãnh liệt nhất mà gào lên, thế nhưng cuống họng một chữ cũng không tuôn ra được, đại khái là đã bị cắt đứt. Y đau đến phát điên, giống như đã đem đau đớn hết mấy đời mà cộng lại, sau này vĩnh viễn sẽ không còn cảm giác nào nữa. Y không thể thấy được, toàn bộ thế gian đều biến thành màu đen , chỉ có một ánh lửa cách đó không xa

điên cuồng thiêu đốt, càng ngày càng sáng, mỗi lúc một dữ dội. Nhưng nó lại đang ở trong tay Bạch Vô Tướng, tránh thoát không được chỗ giam cầm.

Y không nghe được tiếng kêu thảm thiết của chính mình, nhưng lại nghe được một thanh âm tê tâm liệt phế khác, tựa hồ từ trong ánh lửa kia truyền tới. Tuy rằng không phải y phát ra, nhưng tiếng kêu thống khổ này, so với thanh âm gào thét trong lòng y chỉ hơn không có kém.

Đến bước này rồi, y không còn cách nào giữ thanh tỉnh chính mình được nữa. Trong cổ họng Tạ Liên học ra một ngậm máu, ý thức triệt để vỡ vụn.

Cùng lúc đó, cả ngôi miếu thái tử bùng lên trận lửa mạnh liệt.

"A a a a a a a a a a a!"

Hơn trăm tiếng thét cao thấp bất đồng vang vọng. Nghiệp hỏa lướt qua, lửa cháy điên cuồng, căn bản không ai có thể chạy trốn. Từng đợt sóng lửa càn quét dưới bệ thần, trong nháy mắt đem hết thấy gần trăm người sống đốt thành thi cốt cháy đen!

Đợi đến khi ngọn lửa dần tắt, chậm rãi nhìn lại, quỷ hỏa nho nhỏ ban đầu kia đã biến mất, thay vào đó, dần dần xuất hiện một hình bóng thiếu niên. Thiếu niên kia quỳ gối trước bệ thần cháy đen, khom người xuống tận đất, hai tay ôm lấy đầu, trong lòng thống khổ mà gào thét thảm thiết.

Hắn căn bản không dám nhìn vào người đang nằm trên thần đài, bởi vì, tuyệt đối, đã không còn hình người rồi.

Trong thái tử miếu, thi hài đầy đất. Bạch Vô Tướng xoay người cười ha hả, đi ra ngoài miếu. Lửa giận đốt cháy không chỉ riêng thái tử miếu, mà những quái nhân bên ngoài kia cũng bị thiêu đến tro cốt lụi tàn. Hắn thoáng như không thấy, đạp trên những thân cốt này mà rời khỏi.

Toàn bộ khu rừng, không, phải nói là cả ngọn núi đồng loạt kêu khóc.

Vô số bóng đen bay về phía bầu trời tối mịt, kia đâu là những vong linh không thể thoát ra ngụ lại nơi đó, chúng đều bị gió lớn thổi trôi dạt về bốn phía. Mà trên đỉnh miếu thái tử mây đen cuộn cuộn, xoay chầm chậm thành hình tròn, tựa như đôi mắt ma quỷ khổng lồ.

Đó là thiên tượng báo hiệu tà vật xuất thế, lệ quỷ thành hình!

Tác giả có lời muốn nói: Hoa Hoa hiện tại chỉ là hóa hình, còn chưa thành tuyệt. Chỉ mới là quỷ thành hình

Trước giờ đã phải trải qua bao nhiêu điếu, để có một Tạ Liên nhu hòa, điềm đạm, bình tĩnh đến thế.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

191

Chương 191: Bạch Y Họa Thế, Vô Bi Vô Hi

*Vô bi vô hi : không buồn, không vui

Tạ Liên không biết mình đang tỉnh hay đang ngủ.

Nếu nói y tỉnh, thì y đối với thế giới bên ngoài này không có cảm giác hay cho dù là một mảng nhỏ kí ức, nhưng nếu nói y ngủ, thì vì sao đôi mắt của y vẫn trợn to đây?

Thời điểm Tạ Liên tỉnh lại, Bạch Vô Tướng đem bội kiếm đã nhuộm đen đưa cho y, như trưởng bối tặng quà cho đứa trẻ nhỏ ngoan ngoãn, bảo: "Đây là lễ vật ta đưa cho ngươi."

Nói xong, hắn vỗ vỗ cán kiếm, ý tứ sâu xa mà ôn hoà: "Nó, tuyệt đối so với lần đầu tiên ngươi có được và những thanh kiếm Quân Ngô đưa cho ngươi kia, càng sắc bén hơn nhiều lắm."

Tạ Liên mặc hắn giúp mình đeo kiếm lên hông, không lên tiếng, cũng không phản kháng. Có lẽ là vì, phản kháng cũng vô dụng.

Y cứ như thế, đổi một thân quần áo mới, một bội kiếm mới, lôi thân thể giống như vừa chết đi sống lại, hướng về màn đêm u tối phía sau lối ra khỏi miếu thái tử. Bạch Vô Tướng đột nhiên kêu y: "À còn nữa."

Tạ Liên dừng bước. Bạch Vô Tướng im hơi lặng tiếng đi tới bên cạnh, đem lụa trắng đặt vào trong tay y: "Ngươi đã quên cái này."

Đó là lụa trắng lúc trước y dùng để che mặt, nay lại là dải lụa trói buộc lúc vạn kiếm xuyên tâm.

Tạ Liên một mình, loạng chà loạng choạng đi xuống núi.

Lúc này đã là ban ngày, mặt trời cũng đã lên, nhưng tia nắng chiếu trên người cũng chẳng thể khiến Tạ Liên ấm hơn dù chỉ một chút.

Dọc theo con đường núi, y nhìn thấy dòng suối nhỏ chảy róc rách róc rách, trong veo náo nhiệt biết bao. Tiến lại gần dòng suối, trong nước phản chiếu hình dáng của y, Tạ Liên nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu kia.

Khuôn mặt vẫn vậy, trơ bóng trắng nõn, một vết thương cũng chẳng có, cả phần cổ, ngực, bụng, mọi chỗ, cũng như thế.

Y nhìn một lúc lâu liền dờn ánh mắt không muốn tiếp tục nữa, cúi đầu vốc lên mấy ngụm nước trong, rửa mặt, lại uống vài ngụm. Uống xong, chợt phát hiện ra hình như ở thượng nguồn có vật gì đó.

Y ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên bờ sông cách đó không xa, cạnh một tảng đá có một cỗ thi thể, nhìn quần áo, chắc hẳn là hán tử làm xiếc kia.

Người này không chết dưới núi, mà là chết trên đường, có một vết máu đậm rõ ràng trên tảng đá, coi bộ là trong đau đớn hoặc hoảng sợ, va vào đá mà chết. Xác chết đã mục rữa, nửa thân dưới ngâm trong nước, tỏa ra mùi tanh tưởi ghê rợn, xác chết không nhúc nhích, nhưng trên mặt sinh ra mấy khuôn mặt người dị dạng, đang chuyển động mấp máy.

Tức thì, Tạ Liên ngã xuống bên dòng suối, ôm bụng nôn mấy canh giờ, nôn đến hộc cả ra máu.

Sau khi xuống núi, y đi một hồi lâu, không mục đích không điểm đến cứ vậy mà bước trên đường lớn. Đột nhiên, một bàn tay đập lên vai y, kéo y vào trong hẻm. Tạ Liên quay đầu, không nhìn thấy khuôn mặt đối phương, đã thấy một nắm đấm xông đến: "Những ngày qua huynh chạy đi đâu! ! !"

Phía sau nắm đấm là khuôn mặt tức giận của Phong Tín, thời điểm Tạ Liên vừa nhìn thấy, đã bị một cú này đánh cho ngã nhào.

Phong Tín cũng không ngờ được y lại dễ dàng bị đánh ngã như vậy, nhìn quả đấm của mình, rồi lại nhìn Tạ Liên đang nằm trên đất, sưng sờ thật lâu, chưa kịp cúi xuống đỡ người, Tạ Liên đã tự mình bò dậy. Sắc mặt Phong Tín hơi thay đổi một chút, nhưng vẫn không hoà hoãn thêm phần nào, lại mắng: "Huynh khoẻ mạnh quá ha! Nói một tiếng đã đi rồi, mà một lần đi liền hai tháng không thấy tăm hơi! Huynh có biết bề hạ bọn họ lo lắng cho huynh như thế nào không?!"

Tạ Liên lau máu trên mặt, nói: "Xin lỗi."

Thấy máu trên mặt y càng lau càng bẩn, Phong Tín hít sâu một hơi, nói: "Điện hạ! Xin lỗi thì thôi vậy, lời nói của chúng ta bây giờ thật vô vị, thế nhưng huynh...huynh đến tận cùng là làm sao vậy? Trong thời gian qua huynh đã làm gì? Có chuyện gì không thể nói cho chúng ta nghe ư?" Rồi hấn chú ý đến thanh hắc kiếm bên hông Tạ Liên, lại hỏi tiếp, "Kiếm này huynh lấy từ đâu ra?"

Tạ Liên muốn đáp. Thế nhưng, nhớ tới mâu thuẫn trước khi rời đi với Phong Tín, nhìn thấy vẻ mặt chần chừ kia, còn nghĩ đến những trải nghiệm y không muốn trải qua lần nữa kia, chỉ có thể nói một tiếng: "Xin lỗi."

Hai người trở lại chỗ ẩn thân ban đầu, Vương hậu vừa thấy Tạ Liên liền chạy đến ôm y khóc nức lên. Quốc chủ nhìn đã già đi không ít, lúc trước là tìm tóc bạc giữa những sợi tóc đen, bây giờ liền thành tìm tóc đen giữa mái đầu hoa râm. Nhưng ông làm sao có thể không tức giận đùng đùng, nói vài ba câu đã từ chối không mở miệng nữa. Đại khái là lại sợ y kích động chạy đi mười ngày nửa tháng không thấy tăm hơi, ngôn từ cử chỉ của ba người lúc này đối với y vô cùng cẩn thận.

"Phong Tín", Đơn giản ăn một món thanh đạm, Tạ Liên lấy thanh hắc kiếm giắt bên hông xuống, đưa tới nói: "Thanh kiếm này cho đệ, cần lấy đi."

Phong Tín cảm thấy bàn tay cần kiếm của y đang từng chút từng chút run rẩy, nhưng hấn không đoán được là vì đi đâu gì, thắc mắc: "Tại sao phải đưa ta cần?"

Tạ Liên nói: "Lúc trước đệ không phải cần tỉ mỉ sao."

Nghe vậy, trên khuôn mặt Phong Tín bỗng nhiên loé lên vẻ bi thương, lập tức lắc lắc đầu: "Hiện tại không cần nữa."

Tạ Liên không nói thêm, ném thanh hắc kiếm qua một bên chẳng thèm để ý nữa, nằm xuống ngủ.

Lần này quay về, Tạ Liên giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, hy vọng có thể nhanh chóng trở lại trạng thái như cũ, tranh thủ biến mọi việc quay về bình thường. Rất nhanh, y đã bàn với Phong Tín việc cùng nhau tiếp tục đi làm xiếc.

Ban đầu Phong Tín vẫn có chút không yên tâm: "Quên đi, huynh vẫn nên nghỉ ngơi thêm hai ba ngày thì hơn."

Tạ Liên nói: "Ta nghỉ ngơi sắp hai tháng luôn rồi. Nếu như những kẻ kia lại đến gặp đệ tìm phiền phức, hai người chúng ta còn có thể cùng ứng phó."

Phong Tín lại nói: "Những người làm xiếc đó từ lâu đã không xuất hiện."

Không phải bởi vì hán tử làm xiếc kia chết rồi, không còn ai dẫn dắt, mà là bởi vì Phong Tín đóng quân ở đây đã lâu. Mới đến, mọi người còn cảm thấy mới mẻ, nhưng sau một quãng thời gian, sự mới mẻ đó cũng gần như biến mất, xem hán tử với người làm xiếc ở bản địa chẳng khác là bao. So với dĩ vãng, Phong Tín li hôn mất đi sức cạnh tranh. Không tạo thành uy hiếp lớn, người làm xiếc khác cũng sẽ không đến gặp hán tử gây phiền phức.

Vì lẽ đó, mặc cho Phong Tín ra sức bắt tên như thế nào, tay nghệ tuyệt vời làm sao đi nữa, người quan sát và khen thưởng ngày càng ít đi một nửa. Thậm chí bây giờ còn chưa bằng một phần mười ban đầu. Hơn nửa ngày trôi qua, Phong Tín mệt đến mức đầu đầy mồ hôi, ngã xuống một bên. Tạ Liên nói: "Đến lượt ta lên."

Phong Tín cả kinh: "Có được không đấy điện hạ?"

Tạ Liên thế mà đứng thẳng lên. Vừa nhìn thấy có người khác đến thay, người đi đường vô cùng hứng thú, hỏi: "Vị tiểu ca ca này có sở trường gì đấy?"

Tạ Liên không đáp, chỉ lượm một cành cây, tự mình bắt đầu biểu diễn một bộ kiếm pháp. Tuy rằng thứ đang nắm là cây cỏ, nhưng kiếm pháp lại tuyệt mỹ vô cùng, gió thổi qua mang theo kiếm ý sắc bén, bởi vậy, cũng có vài người nể mặt khen hay. Phong Tín đứng một bên nhìn, thần sắc trở nên phức tạp, nhanh chóng quay đầu đi.

Tạ Liên không còn tâm xấu hổ, cũng đã đặt xuống gánh nặng trong lòng, tiếp tục chăm chú múa kiếm. Lúc này, chợt nghe trong đám người có một tiếng hô to: "Không dễ nhìn! Không dễ nhìn chút nào cả! Khó coi chết đi được! Ai thèm xem người càn càn cành cây hạt kê chọc chọc hả?"

Phong Tín lập tức đứng lên, lớn tiếng quát: "Miệng người không thể nói lời sạch sẽ cho ta nghe chút à!"

Tạ Liên dừng động tác, nhìn sang. Chỉ thấy một người trong đám đông vừa cắn hạt dưa vừa nói, lộ ra vẻ xem náo nhiệt. Hắn hướng Phong Tín thét lên: "Lão tử đến xem xiếc ! Muốn nói gì làm gì thì kệ ta, lũ ăn bố thí các người lấy tư cách đâu mà đòi quản? Đỡ kiếm thật! Đỡ kiếm thật bốn đại gia thích có lẽ sẽ thưởng cho các người thêm vài đồng đấy!"

Hắn hô một tiếng, những người khác cũng hô theo. Phong Tín giận dữ, đang định ra tay, bỗng thấy một thân ảnh màu trắng lóe lên, Tạ Liên đã xuất hiện bên cạnh kẻ kia, một phát túm được hắn, ném lên trên trời.

Y vừa ra tay, sức mạnh vô cùng lớn, kẻ rảnh rỗi này tức thì bị y ném lên mấy trượng, đầu gối rơi bịch xuống đất, tất cả mọi người đều cả kinh che miệng. Mà người kia "r ầm" một tiếng, vì đập mạnh vào đất mà thất khiếu* chảy máu, kêu la thảm thiết, nhưng Tạ Liên vẫn chưa muốn dừng tay, đi tới nắm lấy hắn, bình thản không một gợn sóng nói: "Kiếm thật thì không có, nhưng cảnh giết người thật thì có đó, người muốn xem không?"

Thất khiếu (bảy cái lỗ trên mặt): hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, và miệng.

Mọi người vây xem sợ hãi chạy trốn tứ phía, miệng kêu la: "Bớ người ta! Cứu mạng ! Có kẻ giết người!"

Phong Tín càng thêm kinh hãi: "Điện hạ! ! !"

Tạ Liên mắt đét tai ngơ, chuẩn bị một lần nữa ném kẻ nọ lên cao mấy trượng rồi lại mặc hắn rơi xuống, Phong Tín kịp thời đi đến giữ y lại, đến cả che dấu thân phận của y cũng đã sớm quên, quát to: "Điện hạ! ! ! Huynh tỉnh lại đi! Huynh sắp đánh chết người rồi đấy! ! !"

Ánh lửa đen ngút bốc lên trong hai con ngươi của Tạ Liên, y giãy khỏi tay hắn, đem kẻ kia ấn lại vào trong lòng đất. Kẻ này giật chân một cái, sau đó không còn động đậy nữa.

Phong Tín nhào lên định xem mạch đập của gã, lại nghe cuối phố có người the thé hét to: "Chính là bọn họ! Ở nơi đó!"

Hồng rồi! Binh lính Vĩnh An đến rồi!

Phong Tín toan bỏ chạy, vẫn thấy Tạ Liên còn đứng yên tại chỗ, nhìn chằm chằm những binh lính Vĩnh An kia, tựa như muốn nhào đến đánh một trận cho bổ tức, liền chạy nhanh lại kéo y: "Huynh còn đứng đó làm gì, chạy mau!"

Hai người một đường chạy đông trốn tây, trở về nơi ẩn thân. Vừa vào cửa, mặc dù có vương hậu ngay trước mặt, Phong Tín vẫn tiếp tục truy vấn Tạ Liên: "Huynh vì sao lại gây ra chuyện như thế hả? !"

Phong Tín ban đầu tất nhiên sẽ vạn lần không dám ở trước mặt hai vị bệ hạ vương hậu làm càn như thế, nhưng tức giận dồn nén như vậy làm sao hạ xuống, có rất nhiều việc đã thay đổi từ lâu rồi. Tạ Liên liền hướng vương hậu nói: "Quay về nhà đi."

Vương hậu nghi hoặc: "Hoàng nhi, con đến tột cùng là." Tạ Liên cắt lời nàng, "Quay về nhà đi!"

Vương hậu muốn hỏi cũng không dám hỏi, chỉ đành nghe theo y quay về nhà. Tạ Liên lại chuyển hướng sang Phong Tín: "Ta đã làm gì?"

Phong Tín tức giận ngàn ngụt: "Huynh muốn đánh chết người kia!"

Tạ Liên phản bác: "Nhưng mà hắn không có chết. Hơn nữa đánh chết hắn thì có sao?"

"."

Phong Tín ngạc nhiên tột cùng: "Huynh đang nói cái gì? Cái gì gọi là "đánh chết hắn thì có sao"?"

Tạ Liên nói: "Ai bảo tên tiện dân này muốn chết? Nếu muốn chết đến thế thì để ta tác thành cho, ta có lỗi gì chứ?"

Giống như bị cách dùng từ của y dọa sợ, Phong Tín ngây người một hồi lâu, mới mở miệng: "Hắn. hắn đúng là phạm tội, tuy nhiên đâu đến nỗi phải chết? Đánh hắn một chưởng thì xong, vì sao chỉ vì một câu mà phải đánh chết hắn?"

Tạ Liên xen lời: "Đúng vậy. Hắn dám nói lời đó với ta, ta muốn hắn phải trả cái giá thật đắt."

"."

Phong Tín vẻ mặt không thể tin nổi: "Huynh sao lại nói ra lời như thế?"

Tạ Liên hỏi: "Nói cái gì?"

Phong Tín nói: "Huynh trước đây sẽ không dùng cái từ "tiện dân" này. Huynh thậm chí còn chưa từng nói lần nào."

Tạ Liên nói: "Đệ đây là ý gì? Ta cũng chẳng phải thần tiên, ta phẫn nộ, ta căm giận không được hay sao?"

Phong Tín ghen lời một lát, miễn cưỡng nhả ra vài chữ: "Ta không phải ý này, thế nhưng cho dù thế nào, cũng không nên."

Tạ Liên không muốn nghe, cũng không thềm nói chuyện với hắn nữa, một mình đi thẳng vào nhà, r ầm một tiếng đóng cửa lại!

Vừa đóng cửa lại, y li ền hô một tiếng, tự đập mình vào thành giường.

Lừa mình dối người! Y căn bản là đang lừa mình dối người!

Cho dù ra sao, căn bản không có khả năng làm thính xem như không có chuyện gì, cũng không thể trở lại như cũ được nữa! ! !

Buổi chiều, có người gõ cửa, Tạ Liên nghĩ là Phong Tín, quyết định không mở. Đợi một lát, mới nghe thấy thanh âm vương hậu vang lên: "Hoàng nhi, là mẫu hậu đây. Để mẫu hậu đi vào gặp con một chút thôi, có được không?"

Tạ Liên vốn định nằm yên giả chết, nhưng nằm một lát, vẫn là tiến đến mở cửa, thần sắc cực kì mệt mỏi: "Chuyện gì?"

Vương Hậu bưng một đĩa thức ăn, đứng trước cửa quan tâm mà hỏi: "Hoàng nhi chưa ăn gì đúng không?"

Tạ Liên nhìn nàng, gắng nhin h ồi lâu, mới thành công đem một câu "Chưa ăn cũng không ăn đ ồngười làm" đã dâng tới tận cổ họng nuốt xuống, nghiêng người sang một bên để mẫu hậu đi vào. Vương hậu đem đĩa thức ăn đặt lên bàn, mỉm cười từ ái: "Con thử xem."

Tạ Liên vừa nhìn, tức giận đến muốn bật cười: "Đây là cái gì vậy?"

Vương hậu vô cùng trân trọng nhìn chúng: "Con xem, cái này là món xào 'Bỉ Dực Liên Chi'* , còn cái này là canh 'Hoa Hảo Nguyệt Viên'*"

*Bỉ Dực Liên Chi: Chim bay li ền cành

*Hoa Hảo Nguyệt Viên : Đoàn tụ sum v ầy

Gọi bỉ dực liên chi thì hình dáng giống như một thi hai mệnh, gọi hoa hảo nguyệt viên thì l ẫ lổm gập gh ềnh, Tạ Liên không thể không xen lời nàng: "Vì sao mấy thứ đ ờnày cũng phải lấy tên?"

Vương hậu nói: "Món ăn không phải nên có tên tuổi sao?"

Tạ Liên nói: "Đó là ngự thiện phòng trong hoàng cung mới đặt. Còn người bình thường nào có ai đặt tên cho món ăn?"

Hoàng cung, ngự thiện phòng, người bình thường. Vương hậu dừng lại một chút, cười cười: "Cũng không có ai quy định nhất thiết phải là ngự thiện phòng thì mới có quyền đặt tên, xem như mấy món ăn này gặp may đi. Đến, mau thử xem? Mẫu hậu đã dành ra một khoảng thời gian rất lâu để làm cho con đó ." Nói đoạn nhấc đĩa lên. Nhưng Tạ Liên thì không cười, cũng không chịu nhúc nhích đĩa.

Vương hậu vốn đang ng ỡ cười vui vẻ, nụ cười dần dần tr ần xuống, thở dài: "Hoàng nhi à."

Tạ Liên hỏi: "Việc gì?"

Vương hậu nói: "Con vì sao lại cãi nhau với Phong Tín?"

Tạ Liên căn bản không muốn giải thích, cũng không có khí lực để giải thích, chỉ nói: "Người cứ ng ỡ trong phòng đợi là được, không cần lo lắng mấy chuyện này."

Vương hậu ch ần chờ một lát, mới nói: "Mẫu hậu biết rằng việc này không nên nói ra, thế nhưng, những ngày con không có ở đây, đều là Phong Tín đưa nhỏ này một mực chiếu cố bọn ta."

Tạ Liên nhú mày: "Mẫu hậu, người đến cùng có ý gì?"

Vương Hậu vội phân bua: "Hoàng nhi, con đừng tức giận, ta không phải đang chỉ trích con. Thật sự không phải! Ta biết con cũng rất khổ cực. Ta chỉ nói là, Phong Tín đưa nhỏ này từ xưa đến giờ đều theo chúng ta, theo con, sống cũng không dễ dàng mấy. Ta cảm nhận được, nó không phải không muốn đi, thế nhưng nó ở lại đến ngày hôm nay, tất cả đều là bởi vì nhớ kĩ tình cảm của con."

Nghe đến đó, Tạ Liên bỗng nhiên đứng dậy, nói: "Có ai sống dễ dàng? Con sống dễ dàng sao? ! Mẫu hậu, mọi người đừng hỏi nữa có được không, mọi người không nên xen vào nữa có được không! !"

Thấy y tông cửa xông ra, Vương hậu hoảng hốt, vội đứng dậy đuổi theo: "Hoàng nhi, con đi đâu vậy? Ta không nói nữa, mẫu hậu sẽ không nói nữa! Con trở về đi!"

Tạ Liên lạnh lùng nói: "Con biết! Tất cả mọi người đều sống không dễ dàng, người yên tâm! Con bây giờ đi làm việc để cho mọi người sống dễ dàng thêm chút!"

Vương hậu theo không kịp y, chỉ chốc lát đã bị bỏ lại phía sau. Tháng đến tận tối khuya, Tạ Liên mới mang theo mấy cái túi trở về, vừa mở cửa ra, tất cả mọi người đều không ngủ, vẫn đang chờ y, ai nấy đều sắc mặt tối sầm. Tạ Liên trở tay đóng cửa lại, hỏi: "Làm sao thế?"

Quốc chủ hình như vừa mới quở trách vương hậu, vì ền mắt nàng vẫn còn hồng , thấy Tạ Liên trở về, nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm, miễn cưỡng cười vui vẻ: "Hoàng nhi, con trở về rồi! Ta sau này sẽ không bao giờ hỏi nữa, con đừng chưa nói gì đã quay đầu bỏ đi, có việc gì mẫu hậu nhất định sẽ nghe lời con mà"

Tất cả mọi người đều sợ. Sợ rằng y vừa quay đầu đi, lại hơn hai tháng không thấy người đâu. Tạ Liên lại nói: "Mọi người nghĩ quá nhiều rồi, ta không định đi. Tất cả đều đi nghỉ ngơi đi."

Đợi đến khi quốc chủ với vương hậu đã vào phòng, Phong Tín sắc mặt trầm xuống trong chốc lát, mới nói: "Xem như ta hỏi huynh 'huynh đi đâu vậy' , huynh cũng sẽ không trả lời nhỉ."

Tạ Liên không lên tiếng, đem mấy cái túi kia ném xuống đất, tiếng vang lạnh lạnh phát ra. Phong Tín hỏi: "Đây là thứ gì?"

Tạ Liên mở túi ra đổ xuống, từ bên trong ào ào tuôn ra vàng bạc ánh kim, cơ hồ sáng rực cả căn phòng. Phong Tín lập tức đứng lên, sững sờ: "Huynh Huynh lấy cái này ở đâu? !"

Tạ Liên không ngẩng đầu lên, đang ng ồi dưới đất vừa đếm, vừa nói: "Không cần trưng ra sắc mặt như thế. Ta chỉ đến một gia đình giàu có trong thành một chút mà thôi. Yên tâm, không có ai phát hiện."

Phong Tín hai mắt tròn to: "Huynh!"

Hắn nhớ tới quốc chủ Vương Hậu còn đang ở sát vách, mới nhỏ giọng lại: "Huynh đi ăn trộm? !"

Tạ Liên nói: "Đệ không cần nhìn ta như thế. Tất cả mọi người đều sống khó khăn, có mấy thứ này thì sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Phong Tín nói: "Vậy huynh cũng không nên đi ăn trộm chứ? ! Chúng ta có thể làm xiếc mà!"

Tạ Liên nói: "Làm xiếc một ngày một đến bán sống bán chết mà chỉ kiếm được vài đồng tiền, đáng sao?"

Phong Tín lùi hai bước, đây là lần đầu tiên Tạ Liên nhìn thấy vẻ mặt sắp ngất xỉu đến nơi của hắn.

Phong Tín cực nhọc mãi mới dừng được bước chân, sau khi xác định mình không nghe lầm, miệng liền lẩm bẩm: "Huynh, vì sao lại biến thành bộ dạng này?"

Tạ Liên ngẩng đầu lên, hỏi bẻ lại: "Bộ dạng gì?"

Phong Tín giận dữ: "Ta không muốn nói với huynh nữa! Chính huynh nhìn bộ dạng bây giờ của mình xem! Chuyện đánh cướp ta đã không hỏi rồi, huynh vì sao cứ làm trầm trọng thêm vậy hả? !"

Tạ Liên cười lạnh một tiếng, phun ra hai chữ: "Quả nhiên."

Phong Tín nói: "Quả nhiên cái gì?"

Tạ Liên đứng dậy, nói: "Đệ quả nhiên vẫn luôn nhớ kỹ việc ta đánh cướp! Muốn hỏi ta, lại không dám hỏi, đúng không? Trong lòng đệ chắc

hắn tưởng tượng đã quá trăm, ngàn lần chuyện xảy ra đi? Không cần nghĩ nữa, ta cho đệ biết."

Y từng bước từng bước, tiến đến trước mặt Phong Tín: "Là sự thật. Ta, đã đánh cướp."

Phong Tín bị y bức lui lại một bước, nói: "Huynh." Hắn lại tiến lên trước một bước, thấp giọng giận dữ gần, "Chúng ta trải qua nhiều khổ đau như vậy, là vì đi đâu gì? ! Nếu những chuyện như vậy huynh chịu làm từ đầu, chúng ta đã sớm làm rồi, tội gì phải cần cù đến ngày hôm nay? ! Huynh đây là có ý gì? ! Kiểm củi ba năm thiêu một giờ hay sao? ! Huynh có phải thái tử điện hạ lúc trước hay không? !"

Tạ Liên thản nhiên đáp: "Đúng vậy a, tại sao ta phải khổ sở cần cù đến ngày hôm nay?"

Phong Tín ngần ra. Tạ Liên lại nói: "Từ trước ta tại sao lại như vậy? Bị mắng không chửi lại? Bị đánh không trả đòn? Ta không tự lượng sức ư? Ta cứu vớt chúng sinh ư? Đó là cái gì thế? Không phải là một thằng ngu sao? Người cảm thấy ta cứ mãi ngu xuẩn như vậy có nhìn được không? Người cảm thấy như vậy mới là ta sao? Một khi đã không phải, người liệu có bị đả kích?"

Phong Tín cả kinh: "Huynh điên rồi ư? Tại sao phải nói như thế?"

Tạ Liên nói: "Người sai rồi. Ta không điên, ta chỉ là đột nhiên tỉnh lại. Sau đó phát hiện ra bản thân ta lúc trước mới điên."

"."

Phong Tín lẩm bẩm nói, "Huynh tại sao lại như thế? Huynh biến thành như vậy từ lúc nào? Ta, ta thật không biết, ta vì sao, ta cứ mãi theo huynh"

Tạ Liên nói: "Vậy người chớ nên theo ta nữa."

Phong Tín có cảm giác rằng mình không nghe rõ, hỏi lại: "Cái gì?"

Tạ Liên nói: "Ta nói, vậy người chớ nên theo ta nữa."

Nói xong, y liền đẩy cửa rời đi.

Sau hai canh giờ, ngoài phòng mới truyền đến một chút hành động nhỏ, cùng với âm thanh gầm như không nghe được.

Hình như là Phong Tín đang từ biệt phụ mẫu y. Thanh âm Phong Tín cực thấp, Vương hậu ngữ điệu mang theo ghen ngào, quốc chủ cũng nói không nhiều, đa số là ho khan. Chỉ chốc lát sau, cửa mở rồi đóng lại, thanh âm Phong Tín đã biến mất, tiếng bước chân dần đi xa.

Phong Tín đi rồi.

Tạ Liên nhốt mình trong phòng, vẽ mặt thần thờ, một lát sau, y nhắm chặt mắt lại.

Rốt cuộc cũng đi rồi.

Từ sau khi Mộ Tình đi khỏi, Tạ Liên đã luôn sợ hãi việc này, rằng sẽ có một ngày, Phong Tín cũng sẽ rời y mà đi.

Bởi vì sợ hãi quá độ, cho đến ngày hôm nay, Tạ Liên đã không thể nào chịu đựng nổi nỗi hoảng sợ dần vạt mình nữa.

So với chậm rãi hao tổn mối quan hệ, tựa như dao găm chầm chậm đem những ân tình kia từng chút từng chút cắt đứt hết sạch, cuối cùng chỉ còn lại ghét bỏ, hận thù lẫn nhau, không bằng sớm một chút, khiến cho nó vào thời khắc này nổ tung!

Trước khi Phong Tín đi, y sợ hãi. Mà sau khi Phong Tín đi rồi, y đã không còn sợ hãi nữa.

Tuy rằng y không sợ, nhưng thống khổ trong tim lại càng ghim sâu.

Ban đầu, đáy lòng Tạ Liên vẫn còn ôm một phần vọng hi vọng, hi vọng mặc dù y thừa nhận đã làm những việc không nên làm, mặc dù y biến thành đáng về thể thảm thế này, Phong Tín vẫn sẽ lưu lại. Dù sao, từ năm mười

bốn tuổi chọn lựa Phong Tín làm người hầu thiếp thân cho mình, hai người bọn họ từ đó vẫn luôn như hình với bóng. Hơn cả chính và phụ, càng là hai người bạn tốt. Trừ y ra, Phong Tín cũng không có đối tượng cần quan tâm nào bên ngoài. Nhiêu nhất cũng chỉ có quốc chủ và vương hậu.

Nhưng hiện tại, Phong Tín lại rời đi thật.

Tạ Liên sớm đã đoán được kết quả này, cũng hoàn toàn có thể hiểu được vì sao lại biến thành như vậy, thế nhưng y vẫn cố chấp níu kéo, trong tâm không thể chịu đựng nổi.

Lúc này, ngoài phòng truyền đến thanh âm nhỏ nhẹ của Vương hậu. Nàng nói: "Hoàng nhi, mẫu hậu xin lỗi."

"."

Tạ Liên đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài, một mối lên tiếng: "Không liên quan đến người."

Vương hậu và quốc chủ đều đang ngồi bên cái bàn cũ nát. Vương hậu nói: "Là phụ hoàng mẫu hậu liên lụy con, vì chúng ta mà con phải đi làm việc xấu, còn khiến con cãi nhau với Phong Tín."

Tạ Liên miễn cưỡng cười: "Có gì xấu chứ? Máy cái tiểu thoại bản truyền kỳ cổ xưa chẳng phải đều nhắc tới việc cướp của người giàu chia cho người nghèo sao? Phong Tín đi rồi, thật sự tốt lắm, đệ ấy sẽ được nhân nhã hơn một chút. Hai bên đều nhân nhã. Người trước tiên thuật lại bệnh trạng thật đi, ngày mai con có thể mua loại thuốc tốt nhất."

Quốc chủ trừng mắt nhìn y, kiên quyết từ chối: "Ta không cần số tiền này."

Vương hậu âm thầm kéo ông lại. Tạ Liên nói: "Người muốn thế nào?"

Quốc chủ ho khan vài tiếng, sau nói: "Người. Đi tìm Phong Tín về. Ta không muốn số tiền dư bản này."

Vương hậu tuy rằng ngăn ông lại, nhưng vẫn nói: "Đúng vậy, con đi tìm Phong Tín đi. Nó là người hiền trung thành nhất của con, cũng là bằng hữu tốt."

Tạ Liên nói: "Không còn người hiền trung thành gì nữa rồi. Có tiền để xài là được, mấy cái khác quan nhiều quá làm gì. Con nói một câu, chuyện này hai người không hiểu."

Trần mặc hồi lâu, cuối cùng vương hậu mới nói: "Xin lỗi, hoàng nhi. Cha mẹ nhìn thấy một mình con giãy dụa liền đau khổ biết bao, thế nhưng cha mẹ cũng chỉ là phàm nhân, không có cách nào giúp con chia sẻ chút bận bịu, còn cần con chăm sóc."

Tạ Liên không đủ khí lực nói thêm được nữa, thuận miệng an ủi qua loa vài câu, xong đưa bọn họ trở về nhà. Vì giữ mình tỉnh táo, Tạ Liên gỡ lụa trắng với ngoại y xuống, tự tắm rửa sạch sẽ, sau đó lên giường ngủ một giấc thẳng đến hôm sau, mơ mơ màng màng nghĩ: "Phong Tín vì sao không gọi mình?"

Hồi lâu sau, y mới nhớ ra, Phong Tín đã đi rồi.

Tạ Liên vươn vai ngồi dậy, ngơ ngẩn cả người, bỗng dưng nghĩ đến một việc.

Xem như Phong Tín đi rồi, nhưng phụ hoàng mẫu hậu của y thì sao? Vì sao phụ hoàng mẫu hậu cũng không vào kêu y dậy?

Thường ngày vào lúc này, đã có thể nghe thấy tiếng quốc chủ ho khan, âm thanh này sẽ không tự dưng mà đứt đoạn, vậy mà ngày hôm nay lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Chẳng biết vì sao, Tạ Liên cảm thấy trong lòng bất an, y mặc quần áo vào bước xuống giường, vươn tay ra nắm một thứ thì nhận thấy mình đã bắt hụt, nhanh chóng phát hiện lụa trắng che mặt của mình không còn ở đó nữa, vội vàng đẩy cửa phòng sát vách ra, hỏi: "Mẫu hậu, người có thấy. . . ."

Vừa đẩy cửa, con người trong hốc mắt phút chốc co rút lại thành hai chấm đen.

Lựa trắng của y tìm được r ấi.

Lựa trắng đang treo trên xà ngang, đồng thời nó cũng treo hai thân thể người trung niên, đã sớm cứng đờ.

Là phụ hoàng cùng mẫu hậu của y.

Tạ Liên hoài nghi mình còn đang nằm mơ, quơ quơ tay, miễn cưỡng đỡ lấy tường, vẫn có thể nhìn thấy, lúc này đã không chống đỡ nổi nữa, theo tường trượt xuống.

Y ng ấi dưới đất, hai tay che lấy mặt, đột nhiên cảm thấy khó thở vô cùng, vừa khóc, lại vừa cười, thanh âm đứt quãng: "Ta, ta, ta, ta."

Cũng không biết đang nói với ai, thanh âm lộn xộn, không đầu không đuôi, y lại lầm bầm: "Không phải, không phải mà. Ta, chờ ta một chút, ta, không phải mà, ta."

Cuối cùng, một từ hoàn chỉnh cũng không nói được nữa, y hét to một tiếng, giống như tên điên đem đầu xông về phía tường đập mạnh mấy lần.

Y sớm nên nghĩ đến. Phụ thân y là quân chủ ngang bướng cứng đầu như thế nào, mà mẫu thân y càng là loại người không nhìn được người khác chịu khổ, đặc biệt là vì bọn họ mà chịu khổ. Hai người đều là quý tộc quen sống trong nhung lụa, đoạn đường này có thể kiên trì đến bây giờ, đã là rất kỳ tích.

Tạ Liên đập đầu vào tường mấy lần, lại bỗng nhiên lầm bầm một câu: "Phong Tín, phụ hoàng mẫu hậu của ta đã không còn."

Nhưng không có ai nghe.

Lúc này, y lại nghĩ đến, phải kéo xác cha mẹ xuống. Sau khi kéo xuống, Tạ Liên giống như không nghĩ ra chuyện gì phải làm, đi đến đi lui trong

phòng, nhìn thấy trên bàn có món ăn đã đông cứng nguội lạnh, là đồ tối hôm qua y không ăn bị vương hậu mang đi. Hiện tại, y lại hoảng sợ tột độ bùng đĩa lên, ăn hết sạch sẽ, một món ăn cũng không dám bỏ, chỉ sợ bỏ sót một hạt cơm. Sau khi ăn xong, lại bắt đầu nôn mửa.

Đột nhiên, Tạ Liên cầm lụa trắng kia cột lên xà nhà, đem cổ mình tròng vào.

Từng trận nghẹt thở kéo đến, thế nhưng mà, y trước sau vẫn thanh tỉnh. Mặc cho hai mắt sung huyết, tiếng xương gãy vang lên kèn kẹt, y vẫn như thế, trước sau một mực thanh tỉnh!

Hơn nữa, không biết xảy ra chuyện gì, lụa trắng đang treo bỗng nhiên tự động bay ra. Tạ Liên rần một tiếng ngã xuống đất, choáng đầu hoa mắt, lại phát hiện lụa trắng kia đang không gió mà bay, như một con rắn độc, chậm rãi bay lên.

Vật này, vậy mà tự sinh ra linh phách của chính mình!

Được rút pháp lực vào, đã nhuộm máu Tạ Liên, còn treo cổ hai vị hoàng tộc -- nếu như Tạ Liên có thể chết, đó sẽ là ba. Một dải lụa trắng, mang theo oán khí cùng tà khí sâu đậm như vậy, nếu không thành quái vật, mới là kì lạ.

Yêu quái mới chào đời hoàn toàn không hiểu mình đã sinh ra trong tình trạng tuyệt vọng đến nhường nào, vui sướng bay đến phía người vừa cho mình linh phách, tựa như đang mong đợi được ôm ấp vuốt ve, Tạ Liên trong mắt căn bản không chứa nó. Y ôm đầu tuyệt vọng mà gào lên: "Có ai không! ! Có ai tới giết ta đi! ! !"

Y chỉ muốn có ai đó giúp được mình! Giúp y thoát khỏi dằn vặt thống khổ vô cùng vô tận trong lòng!

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một tràng khua chiêng gõ trống vang động trời xanh. Tạ Liên thở hỗn hển, hai mắt đỏ ngầu, thần nghĩ: Ai? Đó là cái gì?

Có sức mạnh nào đó kéo y lão đảo đứng lên, đi ra ngoài kiểm tra. Đi một hồi lâu, y phát hiện, đó là lễ khánh thành Vĩnh An, hoàng thành vừa dời đô đến, là tiếng trống chúc mừng lễ khánh thành !

Khấp chồn mừng vui!

Bách tính Tiên Lạc cũ, hiện tại đều vì Vĩnh An mà hoan hô. Trên đường cái, nụ cười xán lạn treo trên môi mỗi người, quen thuộc đến nỗi khiến Tạ Liên nhớ lại thời điểm lễ diễu hành Thượng Nguyên Tế Thiên, đám người ở hoàng thành Tiên Lạc cũng hoan hô như thế .

Tạ Liên lão đảo đi, lại lão đảo trở về, co quắp người ng ồi bệt dưới đất.

Tại sao phải vào thời điểm quốc mẫu quốc chủ Tiên Lạc chết, để cho y nhìn thấy tiếng cười nói của "người Vĩnh An"?

Tạ Liên chôn mặt trong lòng bàn tay khóc khóc cười cười, phát ra từng tiếng ha hả, tiếng thút thít ghê rợn.

Một lát sau, y lại hì hì bật cười, nhủ thầm: "Không dễ dàng như vậy đâu."

Một thanh âm loé lên trong đầu y: Dịch mặt người, là oán hận.
Phương pháp chế tạo dịch mặt người, phải

Ánh sáng bỗng loé qua mắt y, thanh âm bỗng chốc dịu dàng chạm đáy:
"Các người đừng hòng sống tốt."

Biểu tình trên mặt y như khóc như cười, tựa bi tựa hỉ, bám tường từ từ đứng lên, cười to: "Vĩnh An*, Vĩnh An? Đừng hòng. Vĩnh viễn cũng đừng hòng! Ta, nguyện rửa các ngươi. Ta nguyện rửa các ngươi! ! ! Ta muốn toàn bộ các ngươi chết hết, chết hết! ! Ha ha, ha ha, ha ha ha ha ha ha ha ha! ! !"

*Vĩnh An: Mãi mãi yên bình.

Cười thật to, Tạ Liên như một trận gió lớn xông ra ngoài, nhưng mà thời điểm y đi ngang qua chiếc gương đồng, đột nhiên khựng người, quay đầu lại!

Y trong gương, đã hoàn toàn thay đổi thành một bộ dáng khác.

Y phục trên người y, không phải đạo bào trắng cũ nát giặt đến sòn, mà là một bộ tang phục* ống tay dài, trắng tựa như tuyết. Khuôn mặt cũng không còn là của y nữa, mà là một tấm mặt nửa khóc nửa cười!

Nếu như Tạ Liên lúc trước, nhìn hình dáng hiện tại của mình trong gương, nhất định sẽ sợ hãi đến mức kêu to lên, thế nhưng, y bây giờ một chút sợ hãi cũng không còn nữa. Y ngoảnh mặt làm ngơ, không ngừng cười giòn giã, lão đa lão đảo, phá tan cửa vệt chạy ra ngoài.

Cố đô hoàng thành Tiên Lạc, bây giờ đã là phế tích tan hoang không thể tả.

Bên cạnh phế tích, vẫn còn cư dân may mắn sống sót và lưu dân không còn nơi để đi. Tuy nói từ sau khi dịch mặt người bạo phát, hoàng thành bị diệt vong, vương đô hoa lệ liền thường xuyên xuất hiện âm thanh kì dị, khiến người người sợ hãi, nhưng ngày hôm nay, tựa như càng đáng sợ hơn. Mấy kẻ ăn mày quần áo lam lũ chạy như làn khói, vừa chạy vừa nhìn trời. Mọi người đều có cùng cảm giác, giống như sắp xảy ra đại họa, không dám dừng bước chân.

Trước cổng hoàng thành là chiến trường. Bình thường cũng không ai dám đi qua, hiện tại, chỉ có một lão đạo sĩ chạy đông chạy tây, bắt giữ những du hồn miên man, bắt được thì nhét nhanh vào túi, chuẩn bị làm thành hoa đăng. Bất mãi bất mãi, lão chợt phát hiện, chẳng biết tự lúc nào, phía cuối chiến trường xuất hiện một thân ảnh bạch y quái lạ.

Kì quái biết bao, quỷ dị biết bao. Một thân tang phục, đạo bào trắng tay dài, một dải lụa du đăng bên cạnh, theo gió phiêu dật, tựa như có sinh mệnh của chính mình. Trên mặt y mang một tấm mặt nạ trắng bạch, nửa bên mặt khóc, nửa bên mặt cười.

Lão đạo sĩ kia phát tởm tột cùng, khi lão kịp phản ứng lí do mình nên bỏ chạy, thì hai chân đã tự dẫn lão thoát ra khỏi chiến trường. Trong lòng lão còn lưu lại cảm giác sợ hãi không thôi, dừng chân quay lại xem.

Bạch y nhân kia không nói lời nào, chỉ chầm chậm cất bước trên chiến trường. Gió lạnh lẽo thổi phất phật, mỗi bước chân đi qua đều là đạp lên thi cốt binh sĩ tử trận.

Vô số vong hồn trên vùng đất này giãy dựa gào thét, cho tới khi oán niệm hoá thành một màu đen rừng rợn.

Bạch y nhân kia lạnh lùng thốt lên: "Hận không?"

Chúng vong linh ô ô khóc lóc thảm thiết. Bạch y nhân kia lại bước thêm vài bước, nói: "Những người lúc trước các người thề chết bảo vệ, hiện tại đã thành người dân nước mới. Hận không?"

Trong tiếng thảm thiết của chúng vong linh, xen lẫn cả những tiếng rít gào.

Bạch y nhân kia chậm rãi nói: "Bọn họ sớm đã quên các người chết trên chiến trường, quên các người hi sinh, vì kẻ đã cướp đi sinh mạng các người mà hoan hô. Hận không?"

Bên trong những tiếng rít gào, lại xen vào tiếng thét căm phẫn.

Bạch y nhân kia vẫn lạnh lùng nói: "Chỉ thét thì có ích gì, trả lời ta, hận không? !"

Toàn bộ bầu trời nơi chiến trường, vang vọng lên vô số thanh âm tràn ngập oán niệm thống khổ.

"Hận."

"Thật hận."

"Giết. Ta muốn giết tất cả bọn chúng! ! !"

Bạch y nhân kia mở rộng vòng tay về phía bọn họ, nói: "Vậy hãy đến chỗ ta đi."

Mỗi một chữ tuôn ra đều sắc nhọn: "Ta cam kết, người Vĩnh An, vĩnh viễn sẽ không bao giờ được an ổn!"

Hàng loạt thanh âm rít gào chấn động trời cao, tiếng kêu thảm thiết, vong hồn các binh sĩ Tiên Lạc tử trận cùng những người chết vì dịch mặt người ở hoàng thành thi nhau đáp lời, giữa bầu trời tối tăm mù mịt, khói đen biến ảo thành hình!

Lão đạo sĩ đứng từ xa quan sát, thu cả khung cảnh này vào đáy mắt, run sợ không ngừng: "Đây là. Đây là. ! !"

Trong nháy mắt, trong đầu lão chỉ có thể nghĩ được bốn chữ.

Bạch Y Họa Thê!

Đúng vào lúc này, Bạch y nhân nghe được một thanh âm thiếu niên từ phía sau truyền tới: "Điện hạ."

Y quay đầu lại. Chẳng biết tự bao giờ, phía sau y đã xuất hiện một hắc y thiếu niên đứng đó, cúi đầu đối diện y, quỳ một chân trên đất.

Editor: Chương này mình có cố ý đổi cách xưng hô ở một số đoạn là vì muốn nói lên mâu thuẫn lúc đó, không phải là edit bị thiếu.

Tác giả có lời muốn nói: đương nhiên là fafa rồi!

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

192

Chương 192: Bạch Y Quỷ chọn tướng Hắc Võ Giả

Sở dĩ nói là "Thiếu niên" , là phán đoán từ âm thanh cùng thân hình.□
Hắn một thân trang phục võ giả chỉnh tề, thân hình cao to, r ồi lại giống như cây tre mới lớn, không mất đi cảm giác ngây ngô của thiếu niên. Áo đen như mực, tóc cũng đen như mực được buộc lên. Eo đeo một thanh đao thon dài. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt cũng mang một tấm mặt nạ trắng như tuyết , mà trên tấm mặt nạ là một khuôn mặt cong cong nét cười.

Một đoàn lại một đoàn hắc khí ở bên trong vèo vèo biến ảo thành hình, bị bạch y nhân một chút cũng không bỏ sót thu vào Tụ Lý Càn Khôn, giống như đổ một dòng nước vào bên trong bình ngọc nhỏ. Mà thiếu niên kia lại ở trong hắc phong nổi bão điên cuồng lù lù bất động, bạch y nhân kia nói: "Người là ai?"

□*Tụ Lý Càn Khôn: thuật dùng ống tay áo để hút mọi thứ, ai xem tây du kí đến tập ăn trộm quả nhân sâm ở nhà Trấn Nguyên đại tiên sẽ rõ.

□ Thiếu niên mặc áo đen vẫn như cũ quỳ một chân trên đất, giống như th ần phục, lại giống như tuyên thệ, đáp: "Ta đang nói ngài, thái tử điện hạ."

Bạch y nhân kia lạnh lùng thốt: "Ta không phải thái tử điện hạ."

□ Thiếu niên mặc áo đen kia lại nói: "Là người. Thanh âm cùng thân hình của người , ta sẽ không quên ."

Trong thanh âm bạch y nhân kia nhuốm vài tia tức giận: "Ta nói, ta không phải."

Bạch y nhân này, hiển nhiên chính là Tạ Liên mặc tang phục, mang trên mặt tấm mặt nạ khóc cười.

Mặt hắn giấu ở sau mặt nạ, không người nào có thể nhận ra được hắn là ai, hắn cũng không muốn bị nhận ra. Nhưng mà, hắc y vô giả này ở trên chiến trường du đãng thế nhưng lại trực tiếp nói ra thân phận của hắn.

Đột nhiên, dải lụa trắng trên tay áo lớn xắn lên của Tạ Liên giống như rắn độc nhảy ra, đánh về phía thiếu niên mặc áo đen kia. Tuy nhìn qua lại một dải lụa trắng mềm mại, thế nhưng công kích rất là hung mãnh, tà khí nảy sinh, mắt thấy thiếu niên mặc áo đen kia sẽ bị nó trói chặt, nhưng hắn khoát tay, tóm chặt lấy dải lụa trắng này.

Dải lụa trắng này một mặt quấn ở trên cổ tay Tạ Liên, một mặt quấn ở trên cổ tay thiếu niên mặc áo đen này, chậm rãi thu lại. Nó không phải là không muốn tránh thoát, nhưng thiếu niên mặc áo đen này trước sau vững vàng cầm lấy nó, giống như đang gặt gao nắm một con rắn độc dài 7 tấc, trên tay không ngừng tỏa ra từng đợt hàn khí.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một vong hồn.

Hơn nữa, là một vong hồn cực mạnh!

Cảm thấy được từ một đầu khác của dải lụa truyền tới sức mạnh không thể khinh thường, Tạ Liên nói: "Người tên là gì?"

Im lặng chốc lát, thiếu niên mặc áo đen kia nói: "Ta không có tên."

Tạ Liên cũng không hỏi nhiều, nói: "Không có tên, tức là Vô Danh."

□ Thiếu niên mặc áo đen nói: "Ngài có thể dùng bất kỳ ngài muốn dùng phương thức xưng hô ta."

Tạ Liên lại hỏi: "Người là vong hồn binh sĩ chết tại đây, trên chiến trường này sao?" □□ Vô Danh nói: "Đúng thế." Tạ Liên lúc này mới thu tay lại, dải lụa trắng lập tức nhảy lên về trên người hắn, xa xa quay về thiếu

niên mặc áo đen kia điều võ dương oai, lắc đầu quấy đuôi lên, giống như phun ra kịch độc.

Vừa là vong hồn chết trận, chẳng trách có thể đáp lại hắn. Hắc y võ giả này tất nhiên cũng tràn ngập oán hận với "người Vĩnh An", mặt khác, cũng chính là có thể vì hắn sử dụng. Bởi vì mục đích của bọn họ giống nhau.

Ngay sau đó, Tạ Liên nói: "Như vậy, đi theo ta."

Hắn đối với hắc y võ giả này đưa tay ra: "Ta sẽ để người được như người muốn." Mặt thiếu niên mặc áo đen kia cũng giấu ở sau mặt nạ, không thấy rõ hắn giờ khắc này biểu hiện cái gì. Song phương đều là như vậy.

Nhưng lặng im một lúc, hắn vẫn không do dự chút nào nắm chặt tay Tạ Liên đưa cho hắn, sâu sắc cúi đầu xuống, đem cái trán lạnh lẽo kề sát ở trên mu bàn tay Tạ Liên.

Một lát, hắn trầm giọng nói: "Thề chết theo Điện hạ."

Tạ Liên thề nhưng lại rút tay về, hai tay rũ xuống ở trong tay áo, lạnh nhạt nói: "Người đã chết. Đi thôi."

Hắc y võ giả này đứng dậy, Tạ Liên vừa quay đầu lại, lúc này mới phát hiện, thiếu niên này càng là so với tưởng tượng của hắn phải lớn hơn, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, vóc dáng của y ở tuổi này được tính là cực cao, vậy mà lại còn cao hơn hắn một chút. Có đi đâu, này cũng không có gì, hắn liếc mắt nhìn liền quay đầu lại, tiếp tục tiến lên.

Tạ Liên đi ở phía trước, hắc y võ giả Vô Danh quả nhiên theo sau hắn, nói: "Điện hạ, người định đi nơi nào?"

Ánh mắt Tạ Liên rơi vào phương xa, nói: "Vĩnh An hoàng cung."

Vĩnh An hoàng cung, tọa lạc tại phía tây bên trong tòa thành lớn. Tòa thành trì này nguyên bản cũng là một tòa thành trấn khá là phồn hoa,

nhưng mà phía đông lại bị Tiên Lạc hoàng thành d òn ép một đ ùu. Mà sau khi Tiên Lạc hoàng thành trở thành một toà dịch thành, tân vương đem tân đô dời tới nơi này, không bao lâu nữa, nó li ên có thể vượt trên hoàng thành cũ, phong quang vô hạn r ấi.

*dịch thành: thành trì bị dịch bệnh

Tạ Liên đêm khuya mà tới. Dưới ánh trăng, hắc y như một con mèo trắng vô thanh vô tức ở tân hoàng thành nhẹ nhàng nhảy vọt bay ngang bên trên nóc nhà , mà hắc y võ giả thì lại như một con cáo đen linh hoạt , vẫn theo sát phía sau hắc y. Không lâu sau, hai bóng người rơi xuống trước cửa lớn một tòa nhà.

Tạ Liên phát giác không đúng, trên cái cửa này càng có thể mơ h ồ cảm giác được khí tức bất hảo, dừng chân lại. Đang muốn đưa tay thăm dò, hắc y võ giả này vậy mà lại một bước tiến lên, ngăn ở trước người hắc y , duỗi ra một chưởng, thấp giọng nói: "Phá!" Từ khe cửa kia bên trong lộ ra một ánh lửa, giống như có đ ò vật gì đó bị thiêu hủy. Sau đó, hắc y võ giả này mới đưa tay đẩy cửa ra, nói: "Điện hạ." Tạ Liên bước vào trong, hướng v ò lòng đất nhìn xuống. Quả nhiên không ngoài dự đoán, trên đất tán lạc một ít tro cặn cháy đen. Tạ Liên lấy một chút, đánh hơi được hương cỏ cùng mùi vị hoàng phù , nhìn hắc y võ giả này một chút.

Con quỷ này quả nhiên lợi hại.

Những này vết tích tàn dư thiêu huỷ , lộ vẻ có người ở trong cửa thiết lập phương pháp phòng hộ, hơn nữa lực lượng phòng hộ không yếu, chúng tiểu quỷ t ần thường nếu là muốn mạnh mẽ phá cửa hoặc là xuyên cửa mà qua, chắc chắn cũng bị đốt sợ vỡ mật, vậy mà hắc y võ giả chỉ trong chớp mắt li ên đem thế trận này hủy đến triệt để. Không biết có phải hay không do là tòa thành mới , mà toà Vĩnh An hoàng cung này cũng không làm sao hoa lệ, ngược lại còn có chút khó coi, so với Tiên Lạc hoàng cung kém quá xa. Nay ngược lại không kỳ quái. Kỳ quái là, dọc theo đường đi, cơ h ồ chướng ngại không ngừng, các loại đ ò vật phòng ngự trừ tà thiết lập thành trận pháp cùng cam bẫy không ngừng. Có đi ùu, mỗi khi Tạ Liên phát giác ra phía trước có cái gì đó chặn đường, hắc y võ giả này li ên giành trước

một bước loại bỏ chướng ngại, quét sạch con đường cho hắc, vì lẽ đó, vẫn là thông suốt.

Sau nửa canh giờ, cao cao phía trên cung điện Vĩnh An , hai đạo bóng người thon dài đứng ở bên trên nóc nhà, quan sát phía dưới. Hai người đều mang một tấm mặt nạ. Bạch y nhân kia tay áo lớn bồng bênh, kéo một dải lụa trắng, theo gió tung bay. Người mặc áo đen kia thì lại già dặn gọn gàng, eo đeo Trường Dao, bảo vệ bên cạnh người bạch y nhân , cùng hắc ngẩng nhìn cái phương hướng đồng nhất.

Quốc chủ mới của Vĩnh An quốc hắc đang ở trong tòa đại điện này rồi. Tà Liên cười lạnh nói: "Ở trong hoàng cung thiết lập nhiều cửa ải ngăn cản tai họa như vậy , xem ra, hắc thật sự rất sợ bị thứ gì đó tìm tới a?" Tác giả có lời muốn nói: có chút kẹt vì lẽ đó ngày hôm nay hơi ít thật không tiện, để ý một hồi dòng suy nghĩ lại to dài. Ngày hôm nay ăn trước một điểm phong vị bất đồng Hoa Hoa đi _(:3" ∠)_

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

193

Chương 193: Bạch Y Quỷ chọn tướng Hắc Võ Giả 2

Vô Danh nói: "Điện hạ, ta đi mở đường."

Tạ Liên từ chối: "Không cần, ta tự đi."

Nói xong, y liền nhảy xuống, giống như một đóa hoa trắng bị gió thổi rơi dưới cành cây, vô thanh vô tức đáp xuống trước cung điện.

Giữa lúc y muốn mở cửa ra, từ trong điện bỗng phát ra một tiếng khóc nỉ non của trẻ con.

Lang Anh không có phi tử, nhi tử cũng đã mất sớm, vậy tiếng trẻ con từ trong điện chui từ đâu ra?

Tạ Liên cũng không để ý cái này. Đừng nói một đứa trẻ, cho dù bên trong ẩn giấu thiên quân vạn mã y cũng không sợ hãi, vì thế mạnh mẽ nhấc chân lên đá văng cửa điện!

Kỳ quái là, bên trong đại điện chỉ có một người, chẳng hề có lấy người thứ hai, càng không có đứa trẻ nào. Chợt thấy có người đến, người kia liền ngẩng đầu, tiếp đón: "Người đã đến rồi sao? Ta vẫn luôn tìm người."

Người trong điện, chính là Lang Anh.

Tuy rằng bây giờ hắn là quốc chủ cao quý, nhưng trên người không mặc hoàng phục xa xỉ, thần thờ ngẩng trên bảo tọa. Trong phút chốc Tạ Liên khó hiểu, không biết vì sao hắn lại có phản ứng này, sau lập tức minh bạch, hiện giờ y mang mặt nạ cùng mặc tang phục, Lang Anh hẳn đã nhận nhầm y là Bạch Vô Tướng rồi.

Bên trong toà cung điện này cũng thiết lập trận pháp, trong lúc Tạ Liên bước vào, rõ ràng cảm giác được có thứ gì đó cản trở. Thế nên y thoáng dùng sức dưới chân, dẫm nát mặt đất bên dưới, bỗng trong không gian truyền đến âm thanh của vật bị đập nát.

Giá rét trời đông cùng bóng đêm lùa vào từ ngoài điện, tay áo Tạ Liên bay phấp phất theo gió. Y hỏi một câu: "Người tìm ta làm gì?"

Nghe được giọng nói của y, vẻ mặt Lang Anh khẽ biến, bật thốt lên: "Là người?"

Tạ Liên chậm rãi tới gần hắn, đôi ủng trắng như tuyết từng bước từng bước bước nện trên nền đất lạnh lẽo. Y chưa xốt đáp: "Là ta."

Một kẻ mãng phu như Lang Anh mang binh diệt Tiên Lạc, trở thành một thân đế vương, bởi vậy các loại tà ma không thể tới gần hắn. Nhưng vào giờ phút này, thứ Tạ Liên mang đến lại là hàng ngàn, hàng vạn vong hồn chết trận!

Y không tin với số lượng khổng lồ như vậy, oán linh oán niệm mạnh mẽ như thế, mà lại không có biện pháp trả thù Lang Anh sao? Quả nhiên, chúng oán linh xao động mãnh liệt, giống như không thể chờ đợi thêm được nữa, muốn giãy thoát ra tiến đến ký sinh lên huyết nhục cùng thân thể mới lạ của kẻ địch. Tiếng xao động này bất luận người nào cũng không thể không nghe thấy, vậy nhưng Lang Anh lại không hoảng sợ cũng không biến sắc, hờ hững nói: "Người tới giết ta?"

Tạ Liên không đáp, sau một khắc, y liền vọt đến trước người Lang Anh, nắm lấy tóc của hắn đập mạnh xuống đất.

Thành công!

Dưới tấm mặt nạ buồn vui, khóe miệng Tạ Liên không tự chủ được mà nhếch cao lên. Quả nhiên, quả nhiên.. Y có thể đánh bại Lang Anh!

Ban đầu y bị thân phận thần quan ràng buộc, không có chút biện pháp nào để chèn ép được người mang mệnh đế vương, nhưng từ sau khi y từ bỏ

phẩm cách trái lại cuối cùng có thể đánh bại Lang Anh rồi. Tim Tạ Liên đập thình thịch, đang muốn làm động tác kế tiếp, lại đột nhiên biến sắc: "Thanh âm gì?"

Ô ô, ô ô, y nghe thấy tiếng anh nhi khóc nỉ non thật nhỏ, nhưng mà, bên trong cung điện này căn bản không có trẻ con mà!

Lại xác nhận một lần nữa, không đúng! Tiếng khóc kia là từ trong miệng Lang Anh dưới tay y phát ra!

Nói đúng hơn là từ trên người Lang Anh. Tạ Liên cúi y phục của hắn, hai mắt bỗng nhiên mở to, đột nhiên đứng dậy: "... Đây là cái gì?!"

Lang Anh chậm rãi trở mình ngẩng dậy, nói: "Đừng sợ."

Câu này không phải bảo với Tạ Liên, mà là nói với thứ gì đó trên người hắn.

Trên ngực Lang Anh bỗng nhiên mọc ra hai khuôn mặt, kích thước mỗi mặt đều giống hệt như người bình thường, lờ lờ ra tựa khối sừng khổng lồ. Khuôn mặt to nhất xinh đẹp tuyệt trần, ngơ ngợ nhìn ra được là dáng dấp nữ nhân, mà trên khuôn mặt nhỏ bé còn lại xuất hiện nhiều nếp nhăn, giống như anh nhi, mà tiếng khóc như có như không kia, chính là từ trong miệng "đứa trẻ" này phát ra.

Dịch mặt người!

Tạ Liên ngạc nhiên tột cùng: "Người tại sao lại bị nhiễm dịch mặt người?!"

Lang Anh lại nói: "Đây không phải dịch mặt người."

Tạ Liên hờnghi: "Cái này có chỗ nào không giống với dịch mặt người? Đây không phải là loại ôn dịch đó thì là cái gì?"

Lang Anh giải thích: "Đây là phu nhân cùng với nhi tử của ta. Không phải thứ người nói."

Hắn một bên thấp giọng nói chuyện, một bên giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve hai khuôn mặt trên người mình, rõ ràng chính là dáng dấp của một người chồng cùng phụ thân đang vỗ về thể tử với hài tử của mình. Nhưng hai khuôn mặt này ngay cả con mắt cũng không mở ra được, miệng cũng chỉ biết a a gào khóc, không hữu nhân hình, bất thành nhân dạng*.

*Không có hình dạng con người, khuôn mặt cũng không có đường nét rõ ràng

Lát sau, Lang Anh mới ngẩng đầu lên nói: "Bạch Vô Tướng ở nơi nào? Hắn nói thể tử ta sẽ trở về, nhưng lâu như vậy rồi, vì sao nàng còn chưa về? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mau gọi hắn tới tìm ta!"

Nghe vậy, Tạ Liên minh bạch luôn: "Người để cho Bạch Vô Tướng đem oán linh thể tử cùng nhi tử nuôi trên người mình?"

Thì ra là như vậy, những trận pháp dọc theo đường đi trong hoàng cung kia, căn bản không phải để phòng ngừa các vị khách không mời mà tới, trái lại là muốn ngăn chặn thứ núp bên trong đào tẩu! Lang Anh đã trở thành quốc chủ, lại đang dùng máu thịt của chính mình lên lút nuôi nấng hai thứ oán linh này!

Tạ Liên còn muốn tìm hắn tính sổ, ai ngờ chưa cần y động thủ, Lang Anh đã tự gieo ôn dịch vào người mình. Thời gian hai khuôn mặt này sinh trưởng trên người của hắn khẳng định không ngắn, ngay đến tay chân nhỏ bé cũng đã mọc ra, rườm rà rủ xuống, vừa quái dị lại ghê tởm. Hơn nữa, chúng nó đã hút khô chất dinh dưỡng của kí chủ, xương sườn Lang Anh nhô ra, bụng dưới cũng xẹp xuống, màu da vàng như nghệ, thân hình tiều tụy, nhìn qua giống như trước giờ không có mấy ngày sống tốt, so với hình ảnh võ giả dũng mãnh khí thế trên chiến trường trước kia chẳng cùng một người.

Xem ra, tuy rằng hắn thắng trận lên ngôi quốc chủ, nhưng mà ngày tháng trôi qua lại biến thành như vậy. Tạ Liên chẳng cảm thấy thoải mái chút nào, tức tức nắm lấy Lang Anh, phẫn nộ gần: "Trò đùa gì đây??!"

Y còn chưa kịp lấy mạng kẻ thù mà kẻ thù lại sắp chết! Đây là chuyện gì chứ hả? Biết phải xử lý làm sao ?!

Cú ra tay này làm rớt một món đồ nào đó từ trên người Lang Anh xuống, h ồng quang phát ra lấp lánh, lẫn lông lốc ra xa. Lang Anh nắm lấy tay Tạ Liên, dường như động tác này cũng gây khó khăn cho hắn, bắt đầu thở dốc nói: "Hạt châu. Hạt châu kia."

Tạ Liên quay đầu nhìn lại, thứ lăn lăn trên đất, là viên h ồng châu san hô . Lang Anh nói: "Ta vẫn luôn muốn nói, cảm ơn hạt châu của ngươi ."

Nghe một câu như thế, Tạ Liên bỗng chốc sững sờ, không nghĩ tới hắn lại đột nhiên nói câu này, trong lòng như có thứ gì đó trỗi dậy, nhưng rất nhanh bị y cưỡng ép dần xuống: "Ngươi!"

Lang Anh thấp giọng bu ồm bã: "Ngươi cho ta sớm một chút là tốt r ồi. Đáng tiếc."

Lời còn chưa dứt, thân thể vẫn luôn trong tay Tạ Liên nặng nề rơi xuống, Lang Anh cứ như vậy mà mở mắt ngã gục.

Tạ Liên còn chưa kịp phản ứng lại, Vô Danh đã nói: "Điện hạ, hắn đã chết."

"."

Tạ Liên ngơ ngàng: "Chết r ồi?"

Cúi đầu nhìn xuống, đ ồng tử Lang Anh đang bắt đầu tan rã, hắn xác thực đã chết r ồi.

Tạ Liên lại lầm bầm: "Tại sao hắn cứ như vậy mà chết?"

Tạ Liên đối với Lang Anh cái gì cũng chưa làm, tại sao hắn lại chết r ồi?

Hơn nữa, hắn còn chết trong viên mãn và cao hứng. Hắn đã hoàn thành việc báo thù Tiên Lạc, còn mang theo người thân bên cạnh, chuẩn bị xuống dưới suối vàng đoàn viên. Hắn đời này chịu đủ loại dày vò, chết đi ngược

lại là một lối giải thoát. Còn Tạ Liên thì trái ngược hẳn, đối tượng báo thù của y hiện tại đã không còn!

Đáy lòng tràn ngập uất ức cùng phần nộ, cuối cùng hóa thành một loại cảm giác - đáng hận, đáng hận! Thật sự là quá đáng hận!

Thời điểm Lang Anh bất động ngã xuống đất, hai khuôn mặt trên ngực hẳn giống như biết ký chủ đã chết, bỗng nhiên cùng nhau khóc lên, ô ô oa oa, chói tai đến cực điểm, so với thanh âm móng tay ma sát trên kim loại còn làm người khó chịu hơn. Tạ Liên đã bị chọc giận đến điên rồ, y rút hắc kiếm ra, đang muốn một chiêu đâm xuống để chúng nó câm miệng, thế nhưng Hắc Y Vô Giả đã "keng" một tiếng rút đao. Ánh đao lướt qua, xác chết Lang Anh thoáng chốc bị chém thành mấy đoạn, mười mấy đoạn, mấy trăm đoạn. Máu thịt tung toé. Tạ Liên còn chưa có động thủ đã bị hắc kiếm trước một bước, lạnh lùng nói: "Ai cho người làm như vậy?"

Vô Danh nói: "Không muốn ô uế tay Điện hạ."

Đúng vào lúc này, ngoài cửa vang lên một tràng bước chân dồn dập, thanh âm của một thiếu niên hô lên: "Thúc thúc!"

Ai? Tạ Liên quay đầu, chỉ thấy cửa điện mở ra, có một thiếu niên mười mấy tuổi đang đứng ở cửa, mắt nhìn phía bên này. Nó nguyên bản là một dáng vẻ tươi cười, thế nhưng bước vào một bước vừa thấy thì khối đầu đất, nhất thời dờ ra. Tạ Liên thờ ơ hỏi: "Người là ai?"

Thiếu niên kia nói: "Ta." Ánh mắt xoay chuyển, lại phát hiện ra một cỗ thi thể quen thuộc trên đất, cả kinh hét lên, "Thúc thúc!"

Lúc này, bên ngoài lại có người kêu la hốt hoảng: "Thái tử điện hạ! Ngài đừng chạy loạn a, quốc chủ đã nói rồi, không thể tùy tiện chạy loạn trong cung! Hơn nửa đêm rồi ngài đừng làm khó ta chứ."

Thái tử điện hạ?

Nhi tử Lang Anh đã chết, thiếu niên này lại gọi Lang Anh hai tiếng "Thúc thúc", hiển nhiên là Lang Anh lập thái tử khác, thái tử Vĩnh An!

Tiểu thái tử này phản ứng vừa kịp lúc, hoảng sợ thốt ra vài chữ: "Quý! Có quý! Đến." Mới chỉ la có vậy, Hắc Y Võ Giả đã đập lên cổ nó một đòn, vị thái tử Vĩnh An này liền té xỉu trên vũng máu đầy đất. Nhưng mà tiếng la đã truyền ra ngoài, phút chốc đã ồn ào cả lên: "Cái gì? Các người có nghe hay không?" / "Vệ binh! Vệ binh!"

Ánh mắt Tạ Liên chuyển động, Hắc Y Võ Giả hơi cúi đầu, tỏ ý hãy giao cho hắn giải quyết, xong nghiêng người đi ra ngoài. Trong chớp mắt, tiếng ồn ào phía ngoài đầu bị cắt đứt. Bước ra khỏi điện, cả một đám thị vệ ngã gục xuống đất không gượng dậy nổi, mà Hắc Y Võ Giả lúc này đang đứng chính giữa, máu chảy dọc xuống trường đao thon dài, nhất định là cây đao này đã thủ tiêu. Mà xa xa lại nổi lên một trận náo động khác, một nhóm thị vệ bây giờ mới chạy đến cứu giá: "Bảo hộ quốc chủ!" / "Bảo vệ thái tử điện hạ!"

Tạ Liên thờ ơ quay người, không bận tâm để ý tới. Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, giọng nói của những người kia lại bị một đao cắt đứt, chôn vùi biến mất toàn bộ. Sau đó, Hắc Y Võ Giả vô thanh vô tức tới gần y.

Tạ Liên hơi nghiêng đầu: "Hoàng cung, đốt."

Vô Danh gật đầu tuân lệnh: "Vâng."

Ngọn lửa hùng hực bốc cháy, hai bóng hình cao lớn đen như mực đứng trước lửa nóng rực, cái bóng dưới đất không ngừng vặn vẹo, biến dạng rồi lại kéo dài.

Náo loạn lớn một hồi như vậy, đám cung nhân trong hoàng cung Vĩnh An đã bị đánh thức từ lâu, người cứu hỏa người chạy trốn, lúc thì chửi bậy rửa xả, lúc thì gào khóc bay đầy trời, cũng giống y như lúc hoàng cung Tiên Lạc bị đốt vậy.

Hắc Y Võ Giả nói: "Điện hạ, tiếp theo ngài định làm gì?."

Bạch y nhân lạnh giọng nói: "Đi quanh đây."

Trước khi Tiên Lạc quốc diệt vong , Tạ Liên đã qua khắp chốn này vô số lần . Mỗi lần đi đều là vì tạo mưa cứu người, khi ấy cả người đau nhức mỗi mệ, bước chân nặng nề Lần này, mục đích y tới hoàn toàn ngược lại, một thân cũng ung dung thong thả.

Chịu đựng qua đại hạn, lại được tân quốc chủ dốc sức giúp đỡ, vùng này từ lâu đã khôi phục sinh cơ, phố lớn ngõ nhỏ vui mừng không ngớt, người đi đường đều hết sức phấn khởi, cùng quang cảnh ẩm đạm mấy năm trước khác nhau một trời một vực. Chỉ có một địa phương duy nhất vẫn tiêu đi đầu xơ xác, đó chính là miếu thái tử Tiên Lạc .

Miếu thái tử đổ nát tan hoang không người nào đến, Tạ Liên liền chọn nơi này làm cứ điểm . Giờ khắc này, y đang trong miếu tĩnh tọa.

Những oán linh này cần phải nhanh chóng tìm ký chủ, cũng chính là đối tượng nguy hiểm rửa, nhưng bởi vì Lang Anh đã chết, chúng nó bây giờ còn đang khổ sở giãy dụa, không chịu bỏ qua hướng Tạ Liên khóc lóc kể lể rít gào, lại bị Tạ Liên nhắm mắt thuận tay vung xua đuổi. Y nhíu mi : "Chờ đợi, đừng nóng vội, sẽ giải thoát cho các ngươi thôi!"

Vào lúc này, một thanh âm cất lên: "Điện hạ."

Tạ Liên mở hai mắt ra, chỉ thấy Hắc Y Vô Giả ở trước mặt y đang quỳ một chân trên đất.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

194

Chương 194: Quỷ Vô Danh dâng thờ hoa vô danh

Tâm tình của y còn chìm đắm trong những tiếng thét chói tai của oán linh, nhất thời không bình tĩnh nổi, dưới lớp mặt nạ mờ hôi lạnh chảy ròng ròng, hồn vía bay lên mây nói: "... Đừng dùng hai chữ kia gọi ta."

Mỗi lần nghe có người gọi y như vậy, giống như là đang nhắc nhở chuyện gì, khiến cho y đặc biệt buồn bực, kêu một tiếng thôi cũng khiến trong lòng cả kinh. Vô Danh lại nói: "Điện hạ vĩnh viễn là điện hạ."

Tạ Liên xoay mặt nhìn. Đương nhiên không thể thấy được diện mạo thật của hắc y võ giả, chỉ dừng lại ở tấm mặt nạ trắng mà thôi. Đối phương nhìn y, cũng chỉ có thể nhìn thấy một lớp mặt nạ trắng bệch.

Y lạnh lùng cảnh cáo: "Gọi ta lần nữa liền cho người hồn bay phách tán. Đừng tưởng rằng người thật sự mạnh."

Thiếu niên mặc áo đen kia cúi đầu không đáp. Tạ Liên tỉnh táo lại, nói: "Đi tra xét quanh vùng này, tìm kiếm địa điểm thiết lập trận pháp thích hợp nhất."

Vô Danh "vâng" một tiếng.

Tạ Liên nhắm mắt lại, dừng trong chốc lát lại mở hai mắt ra, vẫn nhìn thấy Hắc Y Võ Giả liền cau mày: "Sao người còn chưa đi?"

Hắc Y Võ Giả lại nói: "Địa điểm đã định, vậy thời gian thì sao?"

"Thời gian?"

"Đám vong hồn không thể chờ đợi thêm được nữa, nhất định phải giúp chúng nó tìm chủ thể để nguyn rửa, không thể kéo dài quá lâu."

Đúng thực là không thể kéo dài quá lâu. Trầm mặc chốc lát, Tạ Liên mới đáp: "Ba ngày nữa."

Vô Danh lại nói: "Tại sao lại ba ngày?"

Chẳng biết vì lí do gì, mỗi lần Tạ Liên đối thoại với hắn đều có chút pháp phồn thấp thỏm, nói: "Ba ngày nữa là tới đêm trăng tròn, đến lúc đó phát động dịch mặt người uy lực tất sẽ tăng mạnh. Mà người hỏi nhiều quá đấy. Cứ đi mau đi."

Vô Danh gật đầu, vô thanh vô tức lui ra. Tạ Liên lần thứ hai nhắm hai mắt lại, che cái trán, hy vọng có thể giảm bớt trận đau đầu. Đúng vào lúc này, y nghe được vài tiếng cười nhạt lạnh lùng từ phía sau.

Vừa nghe đến tiếng cười lạnh quen thuộc, dòng máu khắp người Tạ Liên như đông hết lại. Y đột nhiên xoay người, quả nhiên, trên thân đài phía sau y có một người mang tấm mặt nạ vui buồn đang ng ẩ, hắn mặc tang phục trắng như bóng người tuyết, hai tay đang lung lay ống tay áo rộng, nhìn chăm chăm vào y.

Bạch Vô Tướng!

Tạ Liên rút kiếm đâm tới, Bạch y nhân kia lấy hai ngón tay kẹp mũi kiếm, một tiếng "keng" phát ra, sau đó than thở: "Đúng như ta dự liệu, đáng về ấy, quả nhiên rất thích hợp người."

Nếu không lột bỏ mặt nạ, thì hai người này cơ hồ từ đầu đến chân giống nhau như đúc, một phen quăn đầu dai dẳng, hai Bạch Y Nhân giao chiến qua lại, người ngoài nhìn vào căn bản không phân biệt nổi người nào là người nào. Bạch Vô Tướng vừa ung dung tránh né mũi kiếm, vừa nói với Tạ Liên: "Thái tử điện hạ, người đem cha mẹ chôn ở nơi căn cổ lạnh lẽo tha hương, không cảm thấy ủy khuất bọn họ sao?"

Tâm Tạ Liên dấn trăn xuống, gần giọng: "Người dám đụng đến thi thể phụ hoàng mẫu hậu ta? Người phá huỷ thi thể của bọn họ? !"

Bạch Vô Tướng đáp: "Không, vừa vặn ngược lại. Ta hậu táng cho bọn họ giúp người."

Nghe vậy, Tạ Liên ngẩn ra, Bạch Vô Tướng lại nói: "Ta giúp người đem bọn họ tới hoàng lăng Tiên Lạc, còn mặc cho bọn họ quần áo ngọc ngà quý hiếm, có thể bảo đảm thi thể ngàn năm không mục. Như vậy, lần sau người có đến thăm, liền có thể nhìn thấy dung nhan như khi còn sống." Hắn nói cho Tạ Liên biết vị trí và phương pháp tiến vào hoàng lăng, đáng lẽ đi đâu này nên từ miệng quốc chủ cùng quốc sư truyền đạt tới Tạ Liên, nhưng bọn họ không kịp làm vậy, người thì đã chết, người thì rời đi. Tạ Liên vẫn nghi ngờ không thôi: "Sao người biết cách tiến vào hoàng lăng Tiên Lạc?"

Bạch Vô Tướng mỉm cười: "Chỉ cần là chuyện liên quan tới thái tử điện hạ, ta không chỗ nào không biết."

Tạ Liên mắng: "Người biết cái rắm!"

Lúc câu chữ thô tục tuôn ra, y vẫn chưa quen miệng. Dường như Bạch Vô Tướng đã sớm thấu triệt ý nghĩ của Tạ Liên, đánh giá y chốc lát rồi ôn thanh nói: "Không có quan hệ. Bắt đầu từ bây giờ, sẽ không có thêm thứ gì ràng buộc người nữa, cũng sẽ không có ai chờ mong người, lại càng không có người biết người là ai. Vì lẽ đó, người có thể làm tất cả mọi chuyện mà người muốn."

Nghe xong câu này, trong lòng Tạ Liên tự dưng sinh ra một cảm giác kỳ quái.

Quái vật này tìm tới y là muốn làm gì?

Lấy lòng.

Đúng vậy. Tuy rằng nghe hơi buồn cười, nhưng chính trực giác Tạ Liên nói cho y biết, vật này tốt với y như thế, bất kể là hậu táng phụ hoàng mẫu hậu, hay là quan tâm an ủi, đều chỉ xuất phát từ mục đích này.

Hắn nhất định đang phi thường cao hứng, so với dĩ vãng còn cao hứng gấp bội. Giống như nhìn thấy Tạ Liên như vậy khiến hắn đặc biệt sung sướng, không tự chủ được liền nhu hòa thân thiết hẳn lên. Loại thân thiết này làm cho Tạ Liên bất chợt có chút cảm động muốn rơi nước mắt, nhưng ngay sau đó, vẫn là thấy buồn nôn nhiều hơn.

Tạ Liên lạnh giọng nói: "Người đừng cao hứng quá sớm, đừng tưởng rằng ta sẽ cho phép người ở lại trên đời này, đợi ta diệt Vĩnh An xong, sẽ chuẩn bị kỹ càng tới tìm người tính sổ!"

Bạch Vô Tướng buông tay ra nói: "Nhiệt liệt hoan nghênh và tình nguyện. Dù cho người muốn tới giết ta, ta cũng sẽ ở nơi này chờ. Chờ đến lúc nào đó người thật sự đủ mạnh để giết ta là người có thể xuất sư. Bất quá --"

Tạ Liên cười sau tấm mặt nạ kia thu liễm trở lại: "Người, thật sự sẽ diệt Vĩnh An sao?"

Tạ Liên thắc mắc: "Có ý gì?"

"Rõ ràng hiện tại người có thể động thủ, tại sao lại muốn chờ sau ba ngày? Lẽ nào nước đã đến chân, lại do dự hay sao? Chẳng lẽ đến bước nước mất nhà tan rồi mà ngay cả báo thù quyết đoán cũng không có? Ta không phải lại thấy thái tử thất bại chứ?"

Hai chữ "thất bại" này, cực kỳ gai tai. Tạ Liên giờ kiếm bỏ tới, lại bị đập một cước, giẫm lật xuống mặt đất.

Không biết Bạch Vô Tướng đã đoạt hắc kiếm từ tay y thế nào, ngữ khí ôn nhu dễ gần đột ngột chuyển sang khinh bỉ: "Biết người bây giờ giống cái gì không?"

Tạ Liên nắm lấy đôi giày trắng tuyết trên ngực, dù có dùng sức cỡ nào cũng chẳng di chuyển nổi, bị vững vàng đập lên, không thể vươn mình dậy được. Bạch Vô Tướng hơi cúi người, nói tiếp: "Người như một tiểu hài tử đang giận vậy. Người căn bản không quyết đoán."

Tạ Liên cả giận: "Ai nói ta không quyết đoán? !"

Bạch Vô Tướng nói: "Vậy bây giờ ngươi làm gì? Nguyền rủa? Chết hết, chết hết đi? Phụ hoàng, mẫu hậu, binh lính, quốc dân thờ ngươi như thần, thực sự là đáng thương! Lúc còn họ còn sống ngươi không bảo vệ được thì thôi đi, sao chết rồi mà ngươi cũng chẳng thể báo thù được vậy! Ngươi tên rác rưởi này!"

Dưới chân hắn hơi dùng sức, sau lớp mặt nạ buồn vui của Tạ Liên nhất thời tràn ra vài tia máu tươi, là từ trong cổ y tuôn ra.

Bạch Vô Tướng khoanh tay cầm kiếm, hắc ngọc tựa như mũi kiếm chống đỡ ở nơi cổ họng Tạ Liên, xẹt qua chú nguyền rủa, đánh thức một số hắc ức trong trí nhớ y.

Hắn nói: "Muốn ta giúp ngươi ôn lại tư vị bách kiếm xuyên tim hửm?"

Tạ Liên quá hoảng sợ mà nín thở, một cử động cũng không dám. Mà sau khi khiên y khiếp đảm, Bạch Vô Tướng lại lần nữa trở nên dễ gần.

Hắn dời chân, đem Tạ Liên sợ tới cứng đờ trên đất đỡ dậy, nắm cầm y quay sang một phía: "Nhìn, nhìn. Đây chính là dáng vẻ hiện tại của ngươi."

Thứ hắn bắt Tạ Liên nhìn, là pho tượng đổ nát trên bệ thần hoang phế.

Hoa cùng kiếm trong tay thái tử sớm đã không cánh mà bay, nó bị lửa mạnh đốt cháy qua, rồi còn bị búa rìu chém vào, nửa người cháy đen, tàn khuyết không đầy đủ, vô cùng thâm trọng. Đích thật là giống y hệt mẫu ký ức còn sót lại trong đầu Tạ Liên.

Bạch Vô Tướng nói: "Ngươi biến thành bộ dáng này đều do ai ban tặng? Ngươi cho rằng là ta sao?"

Đầu óc Tạ Liên phảng phất như được hắn cọ rửa mạnh mẽ qua một lần, lại thêm nhiều lần rót vào thứ mới, càng ngày càng u mê, càng ngày càng hoài nghi. Ngay cả phần nộ cũng đã quên, mê muội nói: "... Mục đích của ngươi rốt cuộc là gì? Đến cùng tại sao phải quẩn quít lấy ta?"

Bạch Vô Tướng đáp: "Ta từng nói, ta tới để dạy dỗ. Nhân tiện dạy cho người chuyện thứ ba, chính là: nếu như không thể cứu vớt chúng sinh, vậy chỉ đành diệt chúng sinh. Đem tất cả đạp ở dưới chân, bọn họ mới có thể bái phục người!"

Hắn nói xong câu này, đầu Tạ Liên bỗng đau đến mức muốn nổ tung, hai tay ôm đầu la to.

Là những oán linh kia!

Vô số tiếng rít gào khóc than từ chúng oán linh vang lên trong đầu, Tạ Liên đau đến hận không thể lăn lộn trên mặt đất. Bạch Vô Tướng đang nở nụ cười, ôn thanh nói: "Chúng nó sắp không chờ được nữa rồi. Sau ba ngày, nếu như người không thể phát động dịch mặt người, không thể cho chúng nguy hiểm nữa, chắc chắn sẽ quay sang cắn ngược lại người. Người có biết, khi đó, người sẽ biến thành ra sao không?"

Tạ Liên có cảm giác thanh hắc kiếm lạnh lẽo bị nhét trở lại trong tay mình, sau đó một thanh âm ghé vào lỗ tai mà nói: "Người không có cơ hội quay đầu lại..."

Đợi đến khi trận đau đầu chậm rãi rút đi, Tạ Liên mới buông tay mở mắt ra, trong miếu thái tử rách nát, chỉ còn lại một mình mình, bạch y nhân kia đã sớm biến mất.

Không biết rõ đã trải qua bao lâu, bên ngoài bóng đêm đã sớm giáng xuống, trong miếu thái tử tối tăm mờ mịt. Tạ Liên trong lòng hơi động, ý thức được một chuyện.

Kỳ hạn ba ngày, đã qua một ngày.

Lúc này, trong miếu giữa màn đêm đen kịt, tựa hồ có một vệt trắng chọt lóe lên.

Quỷ thần xui khiến, Tạ Liên nghiêng đầu, sau khi thấy rõ thứ màu trắng kia, dường như bên dưới mặt nạ có rút kịch liệt.

Y một phát tóm lấy thứ kia: "Chuyện này. Thế nào lại có hoa ở đây?"

Đó là một đóa hoa nho nhỏ trắng tươi, được đặt ở trên tay trái tượng thần cháy đen tàn khuyết, có vẻ đặc biệt trắng nõn như tuyết, cũng đặc biệt thô lương. Nhìn qua, tựa như một vị thần vì bảo vệ hoa nhỏ, mới rơi vào tình trạng vết thương đầy người .

Tạ Liên cũng không biết tại sao mình nhìn thấy cảnh này lại nổi giận đùng đùng, quát lên: "Quý h ần, đi ra!"

Không lâu sau, một Hắc Y Võ Giả đeo bội đao quả nhiên xuất hiện. Hắn còn chưa nói gì, Tạ Liên đã hỏi; "Hoa này là sao? Ai làm? Người làm?"

Vô Danh hơi cúi đầu, ánh mắt dừng ở đóa hoa bị tay Tạ Liên bóp chặt, như đang thoi thóp hơi tàn, cuối cùng thấp giọng đáp: "Không phải ta."

"Vậy vật này là ai để lên? !"

"Vì sao Điện hạ nhìn thấy hoa này lại bu ồn bực đến vậy?"

Tạ Liên sắc mặt càng trầm, đem đóa hoa kia ném xuống đất, tức giận: ". Loại trò đùa quái đản kiêu này, khiến người căm ghét."

Vô Danh lại nói: "Tại sao Điện hạ lại cảm thấy đó là trò đùa quái đản? Có thể ở đây, thật sự còn tín đồ thờ phụng ngài"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

195

Chương 195: Quỷ Vô Danh dâng thờ hoa vô danh (2)

Nghe lời nói thế, Tạ Liên giống như đột nhiên bị người ta đánh một bạt tai, y nhìn về phía hắn, mở miệng: "Người đây là đang cười nhạo ta sao?"

Vô Danh đáp: "Không phải."

Tạ Liên nói: "Vậy thì người đừng nói mấy lời hoang đường như thế! Làm thế nào còn có ai cho được?"

Vô Danh khựng lại một chút, mới nói: "Không hẳn là không có."

"."

Tạ Liên không nén nổi tức giận, nói: "Được rồi, người đến cùng là có ý gì? Người không phải binh lính Tiên Nhạc à? Ta từ trên chiến trường đánh thức người dậy không phải là muốn nghe người nói giúp cho đám người Vĩnh An kia, người chỉ cần nghe và làm theo mệnh lệnh của ta là đủ rồi!"

Đóa hoa trên đất kia như đâm vào tim y, đâm vào mắt y, khiến cho y đột nhiên hoảng loạn chật vật. Như thể để hả giận, Tạ Liên tiến đến giẫm mạnh lên nó đến nát như tằm. Sau khi giẫm xong, y nhận ra động tác này vô lí vô cùng, tội gì phải vì một đóa hoa cỏ không đáng kể như thế mà nổi giận? Ngay lập tức, y xoay người chạy khỏi miếu thái tử. Gió lạnh thổi qua, tâm tình dần dần khôi phục yên lặng.

Phía sau, thiếu niên hắc y cũng bước theo, Tạ Liên nói: "Vùng này người đều đã tra xét qua rồi, có gì bất thường hay không?"

Vô Danh nói: "Không có."

Tạ Liên nói: "Chắc chắc không có? Muốn phát động dịch mặt người, thiên thời địa lợi giống cũng không thể sai l ầm một li."

Vô Danh đáp: "Chắc chắn không có."

Tạ Liên không còn gì c ần nói, ngẩng đ ầu nhìn trời.

Vô Danh lặng yên trong chốc lát, mới hỏi: "Điện hạ, ngài nghĩ nên phát động dịch mặt người trên oán linh như thế nào?"

Tạ Liên đáp: "Ta đang suy nghĩ."

Y cúi đ ầu nhìn thanh hắc kiếm giắt bên hông. Lên tới hàng ngàn, hàng vạn oán linh đã bị y niêm phong trong thanh kiếm này, nhưng lại chỉ có thể là tạm thời mà thôi

Lúc này, Vô Danh đột nhiên nói: "Điện hạ, ta có một yêu c ầu quá đáng."

"Nói đi."

Vô Danh mở miệng: "Ta hi vọng Điện hạ có thể giao thanh kiếm này cho ta, để ta tự mình phát động dịch mặt người."

Tạ Liên quay đ ầu lại, hỏi: "Tại sao?"

Thiếu niên hắc y hai mắt cách một lớp mặt nạ, nhìn thẳng vào mắt người đối diện, hắn nói: "Người ta yêu đặt ở trong lòng, trong cuộc chiến này bị thương rất nặng sống không bằng chết. Ta trơ mắt nhìn huynh ấy bị dày vò, thống khổ giãy dụa."

Giải thích một chút : trong tiếng Trung, từ nàng/cô ấy/ bà ấy (她) và từ hắn/y/huynh ấy (他) là từ đ ồng âm đ ầu đọc là tā

Tạ Liên nói: "Cho nên?"

"Vì vậy, ta hi vọng ngài để ta làm người c ần kiếm, báo thù cho huynh ấy."

Lý do của hắc y vô cùng hợp tình hợp lý, Tạ Liên vậy mà vẫn không thật sự tin tưởng lắm. Y hơi híp mắt lại, nói: "Ta cảm thấy, người có chút kỳ lạ."

Y xoay người, vòng qua Vô Danh đi một vòng, lạnh lùng nói: "Theo như ta thấy, người không giống như một người mang đầy oán hận. Yêu cầu của người, đúng là để phát động dịch mặt người ư?"

Nói thì nói vậy, thế nhưng ngoại trừ để phát động dịch mặt người, thì còn có thể là vì cái gì?

Thiếu niên hắc y Vô Danh hơi khom người nhìn y, nói: "Điện hạ, ta so với bất kỳ người nào đều muốn bọn chúng chết. Không những vậy, ta còn muốn bọn chúng là chết trên tay ta. Nếu như ngài không tin ta, ta hiện tại có thể đi chứng minh cho ngài xem."

Tạ Liên nói: "Người muốn chứng minh như thế nào?"

Hắc y võ giả đặt tay lên bội kiếm, chậm rãi lui ra đằng sau. Khi hắc y đã lùi hơn ba bước, Tạ Liên mới kịp phản ứng được hắc y muốn làm gì.

Hắc y muốn đi giết người, chứng minh cho y xem rằng mình có quyết tâm báo thù!

Tạ Liên lập tức quát to: "Đứng lại!"

Vô Danh quả nhiên đứng lại. Tạ Liên nhìn hắc y một chút, quả quyết nói: "Không được. Ta muốn tự mình phát động."

Hắc y Võ Giả này cúi đầu, mặt nạ vẫn còn nằm trên mặt, không biết hắc y phản ứng như thế nào. Tạ Liên cũng không quan tâm phản ứng của người khác, y xoay người, nhẹ giọng nói: "... Có đi ầu, trước lúc đó, ta..

ta còn có một việc muốn làm."

Nói rồi, Tạ Liên nhấc lên thanh hắc kiếm lạnh như sương, ngẩng nhìn phong mang trong tay, trong mắt lóe lên ánh sáng kì lạ. Thiếu niên hắc y

phát hiện có chỗ nào không đúng, hoảng hốt hỏi: "Điện hạ, ngài muốn làm gì?"

Hắn không kịp ngăn cản, sau một khắc, Tạ Liên đảo ngược mũi kiếm, đem thanh hắc kiếm ấy, cắm thẳng vào bụng mình!

Ngày thứ hai, đường xá quanh chỗ nọ.

Mấy ngày gần đây thời tiết không được tốt cho lắm, khi thì âm khí quỷ dị, khi thì cuồn phong gào thét, khi thì mưa lớn kéo dài.

Lại nói đến, mấy nơi gần đây cũng không được yên ổn, nghe nói hoàng cung mới xây cũng nổi lửa, quốc chủ và thái tử đều bệnh nặng vô cùng, bệnh đến mức không thể gặp mặt mọi người, rất nhiều dấu hiệu xấu không rõ ràng, khiến cho mọi người lén lút sợ hãi trong lòng, vô cùng không thoải mái. Chỉ có mấy đứa nhỏ không hiểu chuyện, vô tư vô lự, vẫn còn đang đuổi bắt nô đùa.

Một trận gió âm u thổi qua, che mắt người. Ngay sau đó, đâu đường ngã ba đột nhiên truyền đến một tiếng vang "Ầm" thật lớn, một bóng người từ trên trời giáng xuống!

Mọi người đi đường bị tiếng vang này dọa sợ hết hồn, dõng dáp nhìn qua. Chỉ thấy trên mặt đất có một hố to, một người nằm co quắp trong đó, tóc xoã loà xoà, áo trắng nhuộm màu đỏ máu, đáng sợ dọa người.

Thoáng chốc, tất cả người đi đường ùa vào xem: "Là ai? !"

"Trời ạ, hắn ta từ đâu rơi xuống ? Từ trên trời à?"

"Té chết hả? !"

"Không, hình như không phải, giống như vẫn còn đang động đậy!"

"Ngã thế mà còn chưa chết? ! Chờ chút, cái thứ trước ngực hắn là cái gì? Kiếm à? ? ?"

Đợi đến khi đoàn người đến gần, mọi người mới từ từ thấy rõ dáng dấp của người này. Tuy rằng tóc tai bù xù, khuôn mặt vậy mà lại khá trắng nõn tuấn tú, chỉ là hai mắt nhìn thẳng lên trời, không giống người sống. Nhưng nói y không phải người sống, y vẫn còn đang hô hấp, phần giữa ngực và bụng y vẫn còn có một thanh hắc kiếm đâm vào ngũ tạng lục phủ, yếu ớt phập phồng.

Lúc này, có người vừa sợ vừa nói: "Chờ chút, chuyện này. Đây không phải là vị...vị thái tử điện hạ kia à!"

Vừa nói như thế, những người khác cũng nhận ra: ". Đúng thật là. Hoá ra là thái tử, Tiên Nhạc thái tử! Ta trước đây từng nhìn thấy ở phía xa!"

"Không phải nói vị thái tử đó mất tích rồi hay sao?"

"Ta nghe nói là phi thăng."

"Tại sao lại như thế. Thanh kiếm kia là cái gì, thật sự là đâm xuyên qua ư? Thật đáng sợ."

"Đừng xem nữa, tránh đường đi, đi đi có được không? Ta muốn bỏ đi!"

Đầu đường này là một ngã ba, dẫn đến hai con đường khác nhau, lúc này bị đoàn người chặn lại, xe ngựa không qua được, đầu xuống xe xem, hò hét loạn xạ. Bỗng nhiên, có người kêu lên: "Chờ chút! Hắn giống như. Đang muốn nói gì đó?"

Mọi người lúc này mới yên tĩnh lại, nín thở ngưng thần, cẩn thận lắng nghe. Một lát sau, người bên ngoài không nghe được động tĩnh gì, hô lên: "Hắn nói cái gì? Có chuyện gì xảy ra? Hắn có nói gì hay không?"

Người đứng đằng trước nói: "Không có!"

"Vậy thì hắn lại đang nói gì đây?"

"Hắn nói, 'cứu ta'."

Tạ Liên nằm thẳng trên đất, nói xong hai chữ này, không mở miệng nữa. Mọi người vây xung quanh y mỗi người vẽ mặt khác nhau, muôn hình vạn trạng, thiên kỳ bách quái. Một đầu bếp đáng người mập mạp mở miệng: "Cứu hẩn? Cứu thế nào?"

Có người suy đoán : "Hẩn là nói rút thanh kiếm này ra đi?"

Đầu bếp kia nhìn qua to gan lớn mật, đang muốn đi đến thử xem, lập tức bị người bên ngoài ba chân bốn cẳng ngăn lại, nói: "Đừng đừng biệt, tuyệt đối đừng! ! !"

Người nọ không rõ vì sao: "Tại sao?"

Người bên ngoài liệ̀n nói cho hẩn: "Không được! Người chưa từng nghe nói à? Tiên Nhạc không phải bị đánh bại à? Tại sao bại trận? Bởi vì xuất hiện dịch mặt người. Tại sao có dịch mặt người? Bởi vì có một ôn thần, chính là."

"Ôn thần? ! Thật à? !"

Lời vừa nói ra, ai cũng không dám tùy tiện, đám người vây quanh cái hố khổng lồ hình người kia phút chốc tản ra.

Dù sao, cũng không ai biết được, vị tiệ̀n triệ̀u thái tử điện hạ này đến cùng đã xảy ra việc gì. Đâu có bằng chứng nào chứng minh y không phải ôn thần? Dính vào y sẽ mắc phải dịch mặt người? Hoặc là có thể trở nên xui xẻo tốt độ? Hơn nữa, nhìn qua, cho dù không rút thanh kiếm này ra, y trông có vẻ cũng chẳng chết được, không biết rơi tự độ cao bao nhiêu, tiếng vang thật lớn như thế mà vẫn chưa chết, vậy thì tuyệt không phải là người bình thường rồi.

Giây lát, có người khiếp vía thốt lên: "Chúng ta vẫn nên báo quan đi. . . ."

"Không phải nói vị thái tử điện hạ này đã phi thăng à? Báo quan cái đích gì?"

"Vậy nên làm gì bây giờ?"

Mồm năm miệng mười, mồm năm miệng mười, cuối cùng, thương lượng chẳng ra được kết quả gì, chỉ có thể kêu người đi báo, những người còn lại, bọn họ cũng chẳng còn cách nào khác.

Nằm à? Vậy thì cứ để hần nằm đi đi chứ. Từng người d ãn d ãn tản đi.

Như vậy, Tạ Liên cứ ngủ ở trong hố sâu hình người kia, nhìn đầu người nhốn nháo tứ phía v ãn, biến mất. Xe ngựa vòng qua y cứ thế mà đi, trẻ con nô đùa trên đường lớn đầu bị cha mẹ kéo về nhà, xa xa thỉnh thoảng vẫn có người đi ngang quang. Y trước sau diện vô biểu tình, không nói lời nào.

Có một người bán nước không đành lòng, nhỏ giọng hỏi lão bà của mình đang trông quán: "Mặc kệ hần như vậy mà được sao? Hay là cho hần một chén nước đi?"

Thê tử của người này do dự một chút, ngược nhìn bốn phía, nhỏ giọng: ". Thôi đi. Có thể thật sự là ôn thần đấy, ai biết áp quá gần thì có thể xảy ra việc gì."

Người bán nước này cũng do dự, nhìn sang tứ phía, một đám người bán hàng cũng đang theo dõi gã, vẻ mặt căng thẳng, giống như chỉ cần gã đi tới là sẽ kéo dài khoảng cách với gã ra, cuối cùng, cũng chưa dám đơn độc ra mặt, buông tha cho ý định này.

Tạ Liên cứ như thế từ sáng sớm đường ngập nắng, nằm chết dí đến lúc mặt trời nóng rực giữa trưa, lại từ khi mặt trời lặn, nằm chết dí đến tận khuya.

Trong lúc đó, người nhìn thấy y rất nhiều, đến gần y thì lại rất ít, càng chẳng có ai giúp y rút thanh kiếm ra.

Đêm khuya, trên đường không có một bóng người, Tạ Liên nằm trên đất, lấy nền trời làm phong, tối tăm mù mịt, chỉ có vài ngôi sao nhấp nháy.

Tạ Liên không biết suy nghĩ việc gì, chợt nghe truyền đến một trận cười chế giễu: "Ha ha ha ha. Người đang nằm ở đây làm gì?"

Tạ Liên dưới hố khẽ cử động, nhưng mà, cũng không đứng dậy.

Chủ nhân của âm thanh này đến thăm quá nhiều lần, y đã không còn phản ứng kịch liệt như vậy nữa. Mà vị chủ nhân của thanh âm không được y hoan nghênh kia chủ động đi đến, đứng phía trước Tạ Liên, cúi người xuống, thanh âm tựa hồ có chút tiếc nuối. Hắn cúi người, bảo: "Người nằm ở đây chờ đợi đi ầu?"

Một tấm mặt nạ nửa khóc nửa cười hiện ra trước mặt y, vừa vặn che toàn bộ tầm mắt của Tạ Liên. Hai người mặt đối mặt, gần trong gang tấc, Tạ Liên lạnh lùng thốt: "Cút ngay, người đang cản trở ta nhìn trời."

Bị bảo cút, Bạch Vô Tướng chẳng mảy may nghe theo, hắn cười, như trưởng bối dung túng trẻ nhỏ tùy hứng, càng thân thiết hơn, nói: "Bầu trời thì có gì đáng nhìn?"

Tạ Liên đáp: "Đáng nhìn hơn người."

Bạch Vô Tướng nói: "Cần gì tức giận như thế? Chiêu kiếm này không phải là ta đâm, lần này cũng không phải là ta đem người bỏ ở nơi này, tất cả những đi ầu này ầu là do người làm. Cho dù đạt được kết quả người mong muốn hay không, cũng không thể nào trách ta được nhỉ?"

Tạ Liên trăn mặc không nói gì.

Bạch Vô Tướng lại nói: "Người lãng phí một ngày ở đây là để chứng minh đi ầu gì? Để thuyết phục bản thân đi ầu gì?"

Tạ Liên nói: "Liên quan gì đến người."

Bạch Vô Tướng cười đến thương hại, nói: "Đứa nhỏ ngốc, người cho rằng sẽ có người đến rút kiếm cho người hay sao?"

Tác giả có lời muốn nói: tin tưởng mọi người đều nhìn ra, mấy ngày nay quyển thứ tư sắp kết thúc rồi ha. Đúng là cuốn ngắn nhất trong tất cả các quyển rồi . . .

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

196

Chương 196: Rơi đáy vực sâu*, bỗng người đưa nón che mưa.

*Chỗ này má chơi dụng ý, ở nguyên gốc có 2 nghĩa: một là vũng nước một là vực sâu. Trong chương này có chi tiết Tạ Liên nằm ở cái hố, sau mưa thành vũng nước. Và nghĩa còn lại để nói về tâm trạng Tạ Liên lúc bấy giờ. Vậy nên tui sai theo nghĩa thứ hai cho sâu hơn.

Tạ Liên gay gắt đáp trả: "Ta biết sẽ không ai đến. Mặc mớ gì tới người."

Bạch Vô Tướng thông thả hỏi ngược lại: "Vậy tại sao người lại bày đặt đâm mình một kiếm? Giận hờn với ai sao? Hiện tại cũng không có người nào đau lòng vì người đâu."

Tạ Liên tiếp tục đáp lại: "Ta tình nguyện. Mặc mớ gì tới người."

Bạch Vô Tướng nói: "Giả sử có người tới giúp người, người định làm gì; không ai đến giúp người, người định làm gì?"

"."

Tạ Liên mắng chửi: "Người nói nhiều như vậy làm gì? ? ? Ta nhõ vào ! Mặc mớ gì tới người, mặc mớ gì tới người hả! ! !"

Lời nói của y càng ngày càng vô lễ thô tục, khẩu khí cũng càng lúc càng táo bạo, nhưng mắng đến mắng đi đâu chỉ có thể mắng mấy chữ này, Bạch Vô Tướng giống như bị y chọc cho cười ha ha ra tiếng, than thở: "Thằng nhỏ ngốc."

Hắn quay người, nói: "Thôi. Dù sao cũng chỉ còn ngày cuối , cho người ngốc lâu một chút vùng vẫy một chút cũng không sao. Dù sao cũng sẽ không có người lại đây cho người một chén nước, hoặc là giúp người cần hắc kiếm này rút ra . Nhớ kỹ -"

Bạch Vô Tướng lại nhắc nhở một lần nữa : "Ngày mai sau khi mặt trời xuống núi , nếu người vẫn không phát động dịch mặt người, ngày mai sẽ giáng lên người người đấy."

Tạ Liên im lặng nghe, không nhúc nhích.

Ngày thứ ba, Tạ Liên vẫn nằm trong hố sâu hình người ở ngã ba đường kia, tư thế giữ nguyên không thay đổi.

Đoàn người hôm nay cùng đoàn người ngày hôm qua cũng không có gì khác biệt, đầu đi vòng qua y thật xa, tất cả đầu đi đường của mình. Tuy rằng chuyện có quái nhân từ trên trời rơi xuống đã báo lên quan phủ, nhưng đối với người nghe nói rất có thể là ôn thần, hơn nữa cũng không phạm phải chuyện gì, chỉ là nằm như người chết, không chịu rời đi, quan viên đầu miễn cưỡng nói qua mấy ngày nữa sẽ lại xem xét. Ý này nói thẳng ra chính là mặc kệ . Ai biết mấy ngày tới sẽ biến thành cái dạng gì?

Có mấy đứa bé tò mò chạy tới, ngó xỏm ở mép nhìn người trong hố , lượm cái cành cây, lén lút đâm đâm chọc chọc, mà Tạ Liên lại như con cá chết không có một chút phản ứng. Bọn chúng cảm thấy mới mẻ không thôi, còn muốn thử ném thứ gì đó vào y thì bị cha mẹ phát hiện, mắng xối xả một trận xong xách cổ về nhà.

Tiểu thương bán nước ngày hôm qua cũng liên tục nhìn về hướng bên này. Để ý T Liên một ngày một đêm đã không uống một giọt nước, trên môi khô khốc bong tróc một tầng da chết, tiểu thương nhìn mà thương xót , tựa hồ định múc một chén nước đưa ra, bỗng bị khuỷu tay lão bà chọc một cái, bát lật úp xuống, đành phải coi như không thấy gì.

Không biết trời có phải hay không cũng muốn tới góp một chút náo nhiệt, qua buổi trưa, bắt đầu có từng hạt mưa nhỏ tí tách tí tách rơi xuống.

Tiểu thương trên đường vội vã thu dọn sạp hàng, những người đi đường cũng la to mau mau về nhà, dần dập chạy. Qua một hồi, mưa rơi xuống càng lúc càng lớn, khuôn mặt Tạ Liên bị nước mưa dội một lượt, càng lúc càng nhột nhạt, cả người ướt đẫm.

Thân ảnh bạch y nhân lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước người Tạ Liên.

Những người khác trên đường giống như không có chú ý tới bóng người quái dị này. Bạch Vô Tướng từ trên cao nhìn xuống y, nói: "Mặt trời sắp lặn rồi."

Tạ Liên trầm mặc không nói.

Bạch Vô Tướng nói: "Người cũng không phải ôn thần, nhưng bọn họ thà rằng tin người phải, cũng không nguyện tin người không phải; lúc trước người nghịch thiên chống trời vì muốn mưa xuống Vĩnh An, thế nhưng bây giờ ngay cả một chén nước bọn họ cũng keo kiệt với người; bách kiếm xuyên tâm, cũng chỉ vì hoàn toàn bất đắc dĩ, thế nhưng bây giờ chuyện đơn giản như giúp người cầm một thanh kiếm rút ra bọn họ cũng không muốn làm, đầu cho rằng việc đó rất khó khăn."

Hắn thương hại nói: "Ta đã nói với người, sẽ không có ai giúp người đâu."

Trong lòng Tạ Liên có âm thanh điên cuồng kêu to: Thừa nhận đi. Hắn nói đúng. Không có, không có, không có! Thật sự không có, không có một ai hết!

Giống như nghe được tiếng gào thét trong lòng y, Bạch Vô Tướng tựa tiểu phi tiểu, đưa tay ra nắm chặt cán kiếm, nói: "Nhưng không sao. Bọn họ không giúp người, ta sẽ giúp."

Nói xong, hắn hơi dùng sức, khoát tay một cái liền đem thanh hắc kiếm này rút ra khỏi bụng Tạ Liên, "Keng" một tiếng, vút xuống bên cạnh y.

Lập tức, nhân ảnh bạch y trong màn mưa nhẹ giọng cười, giống như hoàn thành mục đích nên lui thân, giao lại nhiệm vụ cho người y hệt hần, sau biến mất.

Sau khi rút ra thanh hắc kiếm, vết thương của Tạ Liên liền lộ rõ, bị mưa to bừa bãi gội rửa, cảm giác đau đớn tê dại lần thứ hai khuếch tán khắp người. Đây là cảm giác duy nhất của y vào thời điểm này.

Đá bị đạp vang lên tiếng vỡ vụn, bỗng một tiếng đập nước lao nhanh truyền đến, tựa hồ lại có người đi đường vội vã chạy mưa. Có đi ầu, Tạ Liên đã không thể âm thầm để ý như lúc trước nữa.

Y chậm rãi ngẩng dậy, ai ngờ, mới vừa đứng lên đã nghe thấy một tiếng "A!!!" thảm thiết, một người ngay bên cạnh y té lộn mèo một vòng.

Người kia vác trên lưng một thứ đồ rất lớn, trên đầu mang theo cái nón che mưa rộng vành. Đại khái là bởi vì mưa quá lớn nên hần không thấy rõ trên đường có người đang nằm, đến gần Tạ Liên đột nhiên ngẩng dậy mới phát giác ra, thêm vào hần chạy trốn mưa cực nhanh, nên một té này rất nặng, cả người bổ nhào xuống mép hồ hình người, tại chỗ chửi ầm lên: "TA THAO MỆ NGƯỜI! !!"

Nón rộng vành bay lên, rớt sọt trên lưng cũng lật ra, một mảnh gạo trắng toát đổ hết xuống một chỗ. Người kia ngã dưới đất ảo não đến độ kêu to, một cái tát vỗ mạnh xuống, khiến gạo cùng đất bùn ướt dầm dề bắn tung tóe lên mặt Tạ Liên. Hần giận dữ không thôi, nhảy dựng cao ba thước, chỉ thẳng vào mũi Tạ Liên quát tháo: "Cái quái gì đây? ! Lão tử nhọc nhằn khổ sở một muốn chết mới lời được ít tiền mua gạo, cứ như vậy mất cả rồi, còn ngã chảy máu môi nữa chứ! B ấ thường ti ền! ! Đừng có mà giả bộ chết, b ấ thường ti ền! !!"

Tạ Liên trong mắt căn bản không có hần, cũng không có ý định để ý tới. Người kia một mực không buông tha, một tay tóm lấy cổ áo Tạ Liên: "Ta hỏi ngươi, ngươi có phải muốn chết không?"

Tạ Liên lạnh lùng thốt: "Phải."

Người kia xì xì nói: "VẬY con mẹ nó người muốn chết thì lăn sang một bên yên lặng mà chết đi, ở giữa đại lộ chặn đường người khác làm gì, chết cũng không an phận, đồ thiếu đạo đức! ! !"

Tạ Liên mặc hần rung lắc cổ áo chính mình điên cuồng, mặt không hề có chút cảm xúc, cực kỳ tê dại.

MắNG chửi đi, mắNG chửi đi. Chẳng sao, cứ tùy tiện mắNG chửi đi.

Chẳng bao lâu nữa toàn bộ sẽ biến mất rồi.

Mặt trời cũng sắp lặn rồi.

Người kia nắm cổ Tạ Liên đòi y phải thường xuyên, thấy không thoải mái liền đem y mắNG lâm đầu cầu huyết vẫn không hả giận, đẩy xô xô đẩy nửa ngày mới nhặt nón lá từ trên đất đeo lên, hùng hùng hổ hổ đi về phía trước. Tạ Liên bị hần "bịch" một tiếng vút về trong hố, dần dần, tiếng mưa rơi nghe được so với tiếng ồn ã còn lớn hơn.

Đó là tiếng hàng ngàn, hàng vạn vong linh bị phong bế ở hắc bên trong hắc kiếm rít gào.

Theo tà dương từng chút từng chút lặn về phía tây, ở trong đầu Tạ Liên chúng nó như đang lên cơn điên, vì sắp được tự do cùng báo thù mà hoan hô.

Tạ Liên giơ lên một tay, bưng kín mặt.

Giữa lúc y run rẩy duỗi ra một cái tay khác, muốn nắm lấy thanh kiếm này, bỗng nhiên, y phát hiện ra một chuyện kỳ quái.

Mưa dường như ngừng rồi.

Không đúng.

Không phải hết mưa, mà là có thứ gì che phía trên đầu y, giúp y chặn cơn mưa to!

Tạ Liên đột nhiên mở mắt ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt có một người đang ng ưỡn xồm, đem nón trên đầu mình đặt sang đầu y.

. Lại là người khi nãy chửi y lên trời xuống đất!

Hắn trừng đôi phương, đôi phương cũng trừng hắn, nói: "Người trừng ta làm gì? Sao nào, mắng người hai câu li ền muốn chết luôn hả?" Ngưng lại nhổ bãi nước bọt, r ưỡn lại nói tiếp, "Mang cái mặt khóc tang có thấy xúi quẩy không kia chứ?"

"."

Người kia mới lúc nãy thôi còn bộc lộ khuôn mặt hung ác, giờ khắc này h ưỡn tưởng lại thì có chút chột dạ, nói th ần vài câu, li ền biện giải cho chính mình: "Được r ưỡn được r ưỡn, vừa nãy coi như ta không phải. Nhưng ta mắng người cũng bởi vì người đáng bị mắng, ai bảo tự dưng phát bệnh cơ? Nói câu nữa, có ai mà chưa từng bị mắng qua đâu?"

Tạ Liên hai mắt tròn tròn, thốt không ra lời.

Người kia mất kiên nhẫn nói: "Được được được được, coi như ta xui xẻo đi, không cần người b ưỡn thường nữa. Mà người còn nằm ở nơi này làm gì? Lớn v ầy r ưỡn nhỏ bé gì nữa, muốn chờ cha mẹ tới kéo dậy hay sao hả? Lên lên lên lên."

Hắn vừa hối giục, vừa lôi lôi kéo kéo, đem Tạ Liên từ dưới đất kéo lên, dùng sức vỗ cả hai tay vào sau lưng y, nói: "Đứng lên, mau mau về nhà đi thôi!"

Tạ Liên cứ như vậy được kéo dậy khỏi cái hố hình người, xong bị hai bàn tay kia đập đến suýt té trở lại mặt đất, sững sờ r ưỡn lại sững sờ. Chờ lúc y phục h ưỡn lại tinh th ần, người kia đã sớm đi mất r ưỡn.

Chỉ còn mỗi chiếc nón lá rộng vành đội lại trên đầu, như một lời nhắc nhở ấm áp, mới vừa r ưỡn không phải là ảo giác, y thật sự được người kéo ra.

Không biết qua bao lâu, Bạch Vô Tướng lại xuất hiện ở phía sau y.

Lần này, hắn không nở nụ cười, ngữ khí cũng không còn điềm nhiên tự đắc như trước, ngược lại mơ hồ có chút chậm chạp cùng bất an, hỏi, "Người đang làm gì ở đây?"

Mưa còn ào ào rơi xuống đất, Tạ Liên đội trên đầu chiếc nón lá rộng vành mà người nọ đưa, tuy rằng người đã sớm bị nhiễm ướt, bù lại gương mặt không dính chút nước mưa nào.

Nhưng mà, gò má của y vẫn ướt đầm như cũ.

Thấy Tạ Liên không có đáp lời mình, Bạch Vô Tướng lại trầm giọng nói: "Mặt trời sắp sửa lặn, mau cần kiếm của người đi, bằng không, người biết sẽ phát sinh ra chuyện gì rồi đấy."

Tạ Liên cũng không quay đầu lại, nhẹ giọng chửi: "Ta thao mẹ người."

Ngữ khí Bạch Vô Tướng mang theo tia lạnh lẽo: "Người vừa nói cái gì?"

Tạ Liên chuyển hướng hắn, bình tĩnh nói: "Người nghe không rõ sao? Vậy thì ta lặp lại lần nữa."

Đột nhiên y bay lên cao, giơ chân đạp một cú lôi đình vào Bạch Vô Tướng, khiến cả thân thể hắn bay về đằng sau mấy trượng!

Một cước hạ xuống đất, Tạ Liên lấy một tay bịt vết thương, tay kia chỉ về phía Bạch Vô Tướng vừa bay ra, dùng âm thanh lớn nhất của mình toàn lực mắng: "Ta thao mẹ người !!! Người cho rằng người là ai mà dám nói chuyện với ta như vậy? ! Ta đây chính là thái tử điện hạ, rõ chưa! ! !"

Trên gương mặt y lúc này, hai hàng nước mắt đã tràn mi tuôn rơi.

Một người. Chỉ cần một người.

Thật sự, chỉ cần một người thôi, là đủ rồi!

Tác giả có lời muốn nói: đến muộn thật có lỗi mà! Đếm ngược thôi nào, nhiều nhất hai chương nữa quyển thứ tư sẽ kết thúc

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

197

Chương 197: Rơi đáy vực sâu, bỗng người đưa nón che mưa (2)

Bạch Vô Tướng bị y đập bay, trở mình trên không trung hai vòng rồi vũng vàng đáp xuống đất, miệng quát lớn: "Người điên rồi? !"

Hắn phản nộ!

Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên Tạ Liên thấy phản ứng của hắn gọn sóng mãnh liệt đến vậy, điều này làm y rất khoái ý, đưa tay tóm lấy thanh hắc kiếm cắm trên đất, đáp: "Ta không điên, ta chỉ là trở về!"

Một cước vừa rồi là hoàn toàn bất ngờ không kịp phòng bị, giờ thì tấn công chẳng dễ dàng nữa. Bạch Vô Tướng thân ảnh lúc ẩn lúc hiện, lạnh giọng nói: "Người. Đã quên sao? Cha mẹ ngươi rồi đi thế nào, quốc dân đối xử với ngươi ra sao, còn cả tín đồ quay lưng với ngươi nữa! Chỉ vì một tên qua đường nhỏ nhoi! Mà ngươi liền đem tất cả quên sạch? !"

"Ta chưa quên! Thế nhưng --", Y lập tức vung ra một chiêu kiếm, mang theo mười phần phần nổ quát, "Mắc mớ gì tới ngươi! ! !"

Bạch Vô Tướng dùng một động tác đã bắt được mũi kiếm, tay siết thật chặt, máu tươi rùng rùng chảy xuống, đến mức khớp xương cũng phát ra tiếng kèn kẹt.

Hắn có chút không khống chế nổi, không thể tin được chuyện gì đang diễn ra, miệng lầm bầm: ". Phế vật, phế vật! Ngươi thực sự là phế vật! Đến bước này rồi còn có thể đổi ý, còn có thể quay đầu!"

Tạ Liên dùng lực ép kiếm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: ". Ngươi, khiến ta buồn nôn, vì lẽ đó, ta tuyệt đối sẽ không biến thành một

tên ghê tởm như người!"

"....."

Bạch Vô Tướng tựa hồ thoáng tỉnh táo lại, dần bình ổn lại ngữ khí ban đầu, thở dài thườn thượt: "Người, cũng chỉ là đang giãy chết mà thôi. Đã quên mất lời ta nói trước đó rồi sao?"

Tạ Liên thở một hơi, Bạch Vô Tướng chậm rãi nhấn vào từng câu từng chữ: "Vong Linh chiến trường, bị người triệu hồi, hiện tại, cũng đã muộn mất rồi. Chúng nó, không thể chống đỡ nổi nữa!"

Trong cơn mưa như trút nước, thanh hắc kiếm trên tay Tạ Liên vang lên tiếng ong ong sắc bén, đâm nhói vào lỗ tai lẫn cả trong đầu y. Bạch Vô Tướng tiếp tục: "Người định làm thế nào đây? Có đáng giá không? Khiến...những người này, chịu đựng vạn thế nguy hiểm nữa?"

Từ lúc đập hấn một cước, Tạ Liên vẫn nằm trong trạng thái huyết dịch sôi trào, đầu nóng tim lạnh, lời nói thay bằng vung kiếm, giữ vững chủ ý ban đầu, cũng không muốn đề cập tới chuyện sau đó phải làm sao. Nên khi nghe hấn hỏi như vậy, Tạ Liên có chút bối rối không biết nên trả lời thế nào: "Người chắc không biết ta định làm gì rồi. Cho người biết, bước đầu tiên, chính là xử người!"

Bạch Vô Tướng hừ lạnh một tiếng: "Không biết tự lượng sức mình!"

Hấn vừa dứt lời, Tạ Liên bỗng cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, cả người bay lên cao.

Y nhanh chóng bình ổn tinh thần tìm kiếm trọng tâm, nhưng trọng tâm còn chưa tìm ra, phía trên đã lóe lên một thân ảnh trắng xóa, một đòn mạnh mẽ giáng xuống. Tạ Liên tựa như một quả cầu sắt bị người ném xuống, một tiếng vang thật lớn, cả người đập sâu xuống mặt đất.

Nếu ban đầu trong lòng Tạ Liên còn ôm ba phần may mắn, tích cực suy nghĩ "bạo phát một hồi chắc có thể thắng", thì một đòn này hạ xuống xong, y liền triệt để thanh tỉnh.

Không thắng được!

Quá mạnh mẽ, tên này đối với y mà nói, chính là áp đảo hoàn toàn!

Tạ Liên chưa từng nghĩ có người nào đối đầu với mình sẽ "áp đảo hoàn toàn", chỉ có những lúc đối đầu với Quân Ngô, suy nghĩ này mới tình cờ né qua nháy mắt. Quân Ngô mạnh là thật chứ không phải giả, nhưng hắn còn biết khắc chế ở mức độ nhất định, dù thả lỏng vẫn đem lại cảm giác cường thế, cùng Bạch Vô Tướng tuyệt nhiên không giống. Bên trong tên này cường hãn, còn mang theo một luồng hung khí sát ý ác liệt.

Vì lẽ đó, chỉ cần một chiêu, Tạ Liên liền biết mình tuyệt đối đánh không thắng Bạch Vô Tướng. Sợ rằng chỉ có Quân Ngô mới cùng đẳng cấp đối chọi với tên này.

Nhưng hiện tại lời nói của y chẳng thể truyền đạt tới Quân Ngô, vì căn bản không có cách nào để truyền cả!

Một cước bất ngờ, đôi ủng trắng như tuyết đập trúng ngực Tạ Liên, hắn điềm nhiên nói: "Từ lúc vừa mới bắt đầu, cũng là bởi vì người không biết tự lượng sức mình, mơ mộng hão huyền, cho nên mới đưa đến tất cả những chuyện này!"

Tạ Liên bị đập tới ngũ tạng lục phủ, cả người đau đớn co lại, không nén được phun ra một ngụm máu tươi, thốt lên: "Không. Không phải ta!"

Bạch Vô Tướng: "Gì cơ?"

Tạ Liên đưa tay gắt gao tóm lấy giày của hắn, dù tầm nhìn tối đen nhưng hai mắt vẫn rực sáng: "Là người mang đến dịch mặt người. Là người đưa đến tất cả những chuyện này!"

"."

Bạch Vô Tướng hừ một tiếng: "Có lẽ đi. Nếu như người cứ nhất định muốn nói như vậy.", Lập tức, hắn lại mỉm cười, "Nhưng rõ ràng, nếu như không phải người không biết tự lượng sức mình, mưu toan nghịch thiên,

thì ta sẽ không xuất hiện tại cõi đời này. Ta là thuận theo mệnh trời mà sinh ra."

Lửa giận trong mắt Tạ Liên không những không bị mưa to xối tắt, trái lại thiêu càng lúc càng vượng. Y nói: "Người bớt tự cho mình là đúng đi! Không cần người dạy, chính ta sẽ tự học. Nếu như người đại biểu cho mệnh trời, như vậy, thứ mệnh trời này, nên bị phá hủy!"

Chân trời sấm rền cuộn cuộn, cuồn cuộn phong gào thét. Thanh âm Bạch Vô Tướng dần trầm thấp lại.

Hắn nhẹ giọng nói: "Ta dốc lòng dạy dỗ cho người như vậy mà người lại ngu xuẩn mất khôn. Thái tử, ta sắp hết kiên nhẫn."

Tạ Liên ho khan vài tiếng, Bạch Vô Tướng nói tiếp: "Bất quá cũng không có gì khác biệt, trái lại người đã đánh thức chúng nó rồi, chỉ còn bước cuối cùng mà thôi. Mà bước cuối cùng này, để ta giúp người."

Tạ Liên cảnh giác hỏi: "Người định thế nào?"

Bạch Vô Tướng cúi người xuống, nắm lấy tay Tạ Liên, đem thanh hắc kiếm mạnh mẽ nhét vào trong tay y, dùng sức nắm chặt, giờ kiếm lên trời!

Bầu trời đánh xuống một tia sét xám bạc, truy đến tới đỉnh mũi kiếm, rồi quay ngược trở lại. Mây đen dày đặc bắt đầu khuấy lên, toàn bộ bầu trời Vĩnh An xuất hiện một biển mây đen kịt, vô số khuôn mặt, bàn tay, hình người toàn vẹn sôi trào, giống như đang rời khỏi địa ngục đi lên trời.

Cùng lúc đó, mặt trời cũng lặn.

Tạ Liên nằm trên mặt đất, trong mắt hiện ra hình ảnh mây đen cuộn cuộn cùng sấm vang chớp giạt, Bạch Vô Tướng xô y ra, đồng thời thanh hắc kiếm cũng "keng" một tiếng rơi xuống.

Từ biển mây truy đến tiếng gào thét rít gào tựa như thiên quân vạn mã, trận chiến này có thể nói là hủy thiên diệt địa, bên trong phố lớn ngõ nhỏ, rất nhiều người đều bị kinh hách chạy ra, tay cầm dù mặt ngơ ngác,

dồn dập hỏi nhau: "Làm sao vậy?" "Âm ỉ chuyện gì thế?" "Ồi mẹ ời !! Nhìn trên trời kia? ! Có phải mặt người không thế? !" "Thiên hạ đại loạn, đi ền báo thiên hạ đại loạn a!"

Tạ Liên mang theo gương mặt đầy bùn bẩn, từ trên mặt đất lão đảo bò dậy, quát to: "Trở lại! Trở về nhà mau! !Đừng có đi ra! Mau trở về, chạy nhanh lên! !!"

Dịch mặt người, lại một lần nữa bạo phát!

Tạ Liên ở chỗ này ra sức phất tay, Bạch Vô Tướng đứng gần đó nhẹ giọng mỉm cười. Tạ Liên đột nhiên quay đầu lại, trợn mắt nhìn hẩn. Bạch Vô Tướng hai tay lung tay áo, khí định thần nhàn mà nói: "Hà tất phải tức giận như vậy? Dù sao người cũng chẳng thể quay đầu được, không bằng hảo hảo lĩnh hội trận báo thù thơm ngọt đi. Cứ thoả thích thưởng thức, đây là kiệt tác của người."

"." Tạ Liên nói, "Người, cho rằng ta không còn cách nào sao?"

Bạch Vô Tướng đáp: "Nếu như người còn có biện pháp, vậy thì xin mời?"

Tạ Liên hít sâu một hơi, một tay tóm lấy thanh hắc kiếm trên đất, đi tới chỗ đám người ở rìa đường phía trước.

Tất cả mọi người đều nhận ra đây là thái tử tì ền tri ầu đã trên đường nằm hai ngày, bộ dáng quý không ra quý, thần không ra thần, người không ra người, dồn dập cần trọng lùi về sau. Tạ Liên hô lên: "Tất cả đứng lại!"

Chẳng biết vì lí do gì, tuy rằng người trước mặt toàn thân bùn đất, nhưng lại xuất hiện một luồng khí thế kì quái, mọi người quả thực liền đứng lại. Tạ Liên hỏi bọn họ: "Nhìn thấy thứ trên trời kia không?"

Mọi người đều gật đầu, Tạ Liên giải thích: "Những thứ kia, là oán linh dấy lên dịch mặt người, rất nhanh thôi loại ôn dịch này sẽ bạo phát lần hai!"

Biển mây đen kia thực sự dọa người, vì thế chẳng cần dùng nhiều lời, tất cả đều điên cuồng tin tưởng, hốt ha hốt hoảng: "Người, dịch mặt người? !" "Làm sao lại tới nữa rồi?" "Chẳng lẽ thực sự là."

Có người hoang mang lo sợ, có người xoay mình bỏ chạy, nhưng tuyệt đại đa số, vẫn là lo sợ bất an mà đứng im tại chỗ, chờ đợi y nói thêm điều gì đó. Tạ Liên không mở miệng nữa, chỉ cần thanh kiếm lên, tiến lên phía trước một bước.

Thấy y cần hung khí sáng loáng, mọi người nhất thời sợ hãi lui về sau mấy thước, Tạ Liên quát lên: "Cần!"

"."

Mọi người khiếp đảm nói: ". Làm gì?"

Trong màn mưa, Tạ Liên giơ kiếm, trầm giọng nói: "Muốn các người dùng thanh kiếm này đâm ta, sẽ không nhiễm phải dịch mặt người."

"."

Nụ cười Bạch Vô Tướng đứt đoạn mất một hồi.

Giây lát, hắn vẫn bình tĩnh lên tiếng: "Thái tử, người điên rồi?"

Mọi người cũng ngơ ngác: "chuyện này....nói cái gì vậy?"

"Hắn điên rồi sao?"

"Cần kiếm đâm hắn? Nói thật đấy hả? Hắn muốn làm gì?"

Đoàn người hết thảy tan tác, Bạch Vô Tướng bùng nổ một trận cười to: "Người mất trí hay là chưa nắm đủ tư vị bách kiếm xuyên tim đây? Không đúng, lần này, chỉ sợ là muốn ném lại vạn kiếm xuyên tim rồi. Mở to hai mắt ra mà nhìn trời cẩn thận đi!"

Hắn đột nhiên không cười nữa, tay chỉ lên trời: "Oán linh, đã bao trùm toàn bộ Vĩnh An! Nói cách khác, nếu người muốn 'cứu vớt chúng sinh', tất

nhiên phải để cho cả Vĩnh An mỗi người đầu đến đâm người một kiếm, trong vòng một ngày người liền biến thành bãi thịt nát! Cách làm ngu xuẩn kiểu này có gì khác so với lúc người nghịch thiên cầu mưa? Người cho rằng người cứu nổi sao?"

Tạ Liên đưa lưng về phía hắn, trả lời: "Một ngày không được thì một tháng, một tháng không được, liền hai tháng, ba tháng! Cứu không được mười nghìn người, vậy thì cứu nghìn người, cứu không nổi nghìn người, đành cứu một trăm, rồi mười người, cho dù chỉ là một! ! !"

Bạch Vô Tướng cả giận thốt lên: "Người tại sao hả? !"

Tạ Liên hai tay giơ kiếm, rống to: "Không tại sao hết! Bởi vì ta muốn! ! ! Coi như nói cho người."

Y hơi quay đầu lại, khinh bỉ nói: "-- người cái loại phế vật cũng sẽ không hiểu ."

"."

Ngôn ngữ ánh mắt ẩn chứa khinh bỉ xem thường quá mức rõ ràng, cũng quá mức khắc cốt, Bạch Vô Tướng tựa hồ không tự chủ nổi nữa, ngữ điệu khẽ lên cao: "Người, gọi ta là gì?"

Tạ Liên không để ý đến hắn nữa, bình tĩnh mà chuyển hướng mọi người, nói: "Đâm một kiếm là không sao, ta sẽ không chết, hai ngày nay các người đều đã thấy được. Thế nhưng một người chỉ được một lần, hơn nữa không cho phép xằng bậy, tất cả phải nghe ta, ai dám trái lệnh ta đánh vỡ tung đầu người đấy. Tin một đi đầu rằng, một tay này của ta có thể đánh vỡ nát một trăm người các người."

Bạch Vô Tướng không thể tin nổi: "Người dám đem mình cho lũ phế vật làm nước mất nhà tan, lại còn gọi ta phế vật?"

Mọi người nào dám tiếp nhận kiếm trong tay Tạ Liên, không dám nhận nhưng cũng không dám chạy. Bạch Vô Tướng bị y ngó lơ, càng thêm tức giận, lạnh lùng thốt: ". Tốt. Vậy ta sẽ tận mắt xem cái loại khư khư

cố chấp như người đem mình biến thành hình dáng gì. Nhưng bất luận kết cục ra sao, đầu là người tự tìm lấy, cũng đừng đến cuối cùng lại tan vỡ khóc lên, nói hối hận rồi lại tới tìm ta."

Đây xô xô đẩy một lát, mây đen trên trời ngày càng trâm, phảng phất liền muốn sụp xuống, vô số tiếng thét vẫn còn bên tai, rốt cục có một người cha sợ đến không chịu nổi, kéo một đứa bé tới đón kiếm, nói: "Ta, ta trước tiên mang vợ con thử một chút."

Người bên ngoài cũng còn đang do dự, thấy thế cả kinh nói: "Người muốn thử thật đấy hả? !"

Người cha này kỳ thực cũng do dự, nhắm mắt lại: "Chuyện này. Đây, hẳn thật sự sẽ không chết a! Xin lỗi, đại huynh đệ thật sự xin lỗi! Ta Tiểu Bảo." Nói đoạn, hắn dùng tay che khuất hai mắt đứa bé trong lòng ngực, cho nó bắt lấy thanh hắc kiếm. Bạch Vô Tướng cũng không can thiệp, chỉ đứng một bên cười lạnh, Tạ Liên hơi nắm tay, chờ đợi cơn đau đớn kéo tới, trong lòng tự nhủ: không có chuyện gì đâu, đã đau nhều lắm rồi, rất nhanh sẽ quen thôi.

Ai ngờ, lúc thanh hắc kiếm đang định đâm vào bụng y, bỗng leng keng một tiếng, bị người đánh rớt.

Tạ Liên chưa đợi thấy cơn đau nhức kéo đến, nhưng lại nghe rõ một thanh âm "Không được! !"

"."

Y nghiêng đầu nhìn sang. Người vừa đánh rơi hắc kiếm này, lại là một tiểu thương bán nước!

Tiểu thương này lẫn trong đám người, tựa hồ không nhìn nổi, đứng ra nói: "Ta nói này, thật sự không tốt đâu. Các người nhìn bụng y đi, nếu máu tràn ra, liệu còn có thể sống nổi không? Coi như không có chết, nhưng vẫn sẽ chảy máu đi chứ?"

Người cha này s ầu mi khở kiểm ấp ửng: "Chuyện này. Chuyện này."

Vợ người bán nước từ trong đám người len lén kéo áo hắt, thấy thế tiểu thương quay đầu lại quát khê: "Đừng kéo, có chuyện gì trở về ỉ nói!" Xong xuôi lại quay sang nói tiếp, "Huống h ồ cũng không biết liệu đâm xong có tránh được bệnh hay không, vẫn là đừng mù quáng đâm bừa chứ?"

Người cha chỉ trời nói: "Nhưng là, lập tức."

Lúc này, tiểu nhi trong l ồng ngực hắt òa khóc lên, tiểu thương lập tức chỉ nó nói, "Người xem người xem, nghe người nói cần kiểm đâm người, con trai người sợ đến phát khóc kia kìa!"

Quả nhiên, tiểu nhi một bên oa oa khóc lóc, một bên đem hắc kiếm trong tay vút xuống mặt đất, đại khái cũng không hiểu phụ thân nó muốn làm gì, chỉ là cảm thấy sợ sệt. Đến đây, tâm tư người cha nộ lập tức bị đánh rớt, ôm nhi tử quay lại trong đám đông. Có mấy người từ lâu đã nóng lòng muốn thử, nhưng thấy người thứ nhất gặp khó, người sau tự nhiên cũng không tiện nói ra, li ền ở trong đám người hô: "Không nghe thấy hắt nói sao? Dịch mặt người sắp trở lại r ỉ đây ! Hắt là ôn th ần a, thứ trên đỉnh đầu kia đầu là hắt mang tới!"

Tiểu thương kia phản bác, "Nếu như y là ôn th ần, sẽ không bao giờ tự nguyện làm loại chuyện này, đúng chứ?"

Hắt đang nói, mấy người bị đâm chọc có cảm giác nhẹn không được: "Người cũng biết là hắt tự nguyện, vậy còn vấn đề gì nữa? Hay là người muốn tất cả cùng chết? ? ?"

"Người bán nước của người là được r ỉ, bình thường toàn thiếu cân một cân hai vào lúc này ra oai cái gì."

Lão bà tiểu thương h ỉ nầy vẫn còn len lút kéo hắt, nghe thấy câu như thế lập tức bùng nổ, mặt đỏ bừng mắng: "Thiếu cái mẹ chó nhà người, ai thiếu cân một cân hai? ! Lăn ra đây nói lại l ần nữa? !"

Đối phương lập tức rút cổ. Tiểu thương này mặt cũng đỏ bừng, lập tức mạnh miệng: "Ta nói a! Y tự nguyện hay không tự nguyện là chuyện của y, chúng ta có làm hay không là việc của chúng ta chứ! Loại chuyện lấy đao đâm người, không phải nói li ền làm! Nếu như hai ngày nay ta cho y một chén nước, thì ta có thể đến nắm cái kiếm kia a, thế nhưng. Ta còn chưa cho! Ai cho? Cái kiếm này. Ta ngược lại cần không nổi!"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

198- Hết quyển 4

Chương 198: Rơi đáy vực sâu, bỗng người đưa nón che mưa (3)

Nghe hắn nói như thế, tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái trơ mắt. Bởi vì hắn đã chột đúng điểm chết, hai ngày nay, thật sự không có dù chỉ một người tới giúp Tạ Liên, tiểu thương kia tốt xấu gì cũng có ý định đưa nước, chỉ là đưa không thành thôi, còn những người khác, căn bản ngay cả ngó tới cũng không muốn!

Rất nhanh liền có người reo lên: "Vậy đến cùng phải làm gì bây giờ? Không dám thì người bày cách ra đi!"

Mắt thấy đoàn người lại sắp sửa rối loạn, còn có người liều mạng chen lên phía trước, lúc này, bỗng một thanh âm quát to: "Ai làm phiền đây? Còn dám nhao nhao ầm ĩ, lão tử liền tặng một đao!"

Vừa nhìn, thì ra là đầu bếp mập hôm nọ, Tạ Liên còn tưởng hắn muốn tới rút kiếm. Ai ngờ, hắn tựa như bị chọc giận, hùng hổ bước tới: "Vị lão đệ này nói rất đúng! Ngày hôm qua nếu không phải mấy người này một mực cản ta không cho ta đi tới, ta còn suýt chút nữa được đem kiếm rút lên đây! Chính ta hiện tại không nhúc nhích, vậy sao mấy người ... cản ta ngược lại gào to nhất thế? Ta nhõ vào, các người cũng xứng? Mặt dày vô liêm sỉ chưa từng thấy mà!"

Đầu bếp này cơ thể thô to, âm thanh vang dội, lúc nổi nóng còn chộp lấy một cái dao thái rau, tựa hồ mới từ trong phòng bếp đi ra ngoài, mấy người lớn tiếng nhất ban nãy... lập tức không dám ho he câu nào. Có vài người không hay biết gì về chuyện xảy ra hai ngày nay, sau khi tìm người hỏi thăm rõ ràng, thâm tâm liền cả kinh thốt lên: "Không phải chứ? Các người không có lấy một người đi tới?"

"Phải đấy, cứ để hắn nằm hai ngày ở đó sao? Một người đỡ dậy cũng không có?"

Bị xô xiên như vậy có người không chịu nổi nữa, đáp trả, "Đừng ra về làm người tốt nữa, nếu như lúc đó người ở đây chắc gì đã dám đi lên hỗ trợ, toàn thả ngựa sau pháo*. Đừng quên một khi những quý vật kia rơi xuống, các người một cọng tóc cũng chạy không thoát!"

*Thả ngựa sau pháo: Việc xảy ra rồi mới lên tiếng/hành động, chẳng có tác dụng gì cả.

"Ha, ta nói cho người biết, nếu lúc đó ta ở đây, chắc chắn sẽ đi tới rút kiếm hộ hắn!"

"Việc cũng xảy ra rồi, nói thì dễ lắm."

"Khoan khoan! Các người tranh cãi quái gì, vấn đề hiện tại không nằm ở rút kiếm hay không rút!"

Tranh nhau liên miên, hai nhóm người bắt đầu ồn ã nhốn nháo cả lên, mưa cũng đã dần dần nhỏ lại. Nhưng mà, mây đen trên đầu tụ ngày càng nặng, ép hơn trăm người phía dưới thở không nổi. Đột nhiên, những tiếng kêu sợ hãi từ trong đám người bùng lên, có mấy ngón tay chỉ trời: "Đến rồi! ! !"

Tạ Liên cũng theo đó mà ngẩng đầu. Sau thấy những mặt người lẫn lộn trong mây đen đột ngột bạo động, kéo thành cái "đuôi" thật dài, trông như sao băng màu đen đang cấp tốc rơi!

Dịch mặt người đến rồi!

Tất cả đều hoảng hốt, cuống tay cuống chân, có người thì nhanh chân chạy trốn, có người lại lẫn vào trong phòng, cũng có vài tên đi nhặt thanh hắc kiếm. Nhưng toàn bắt hụt, bởi thanh kiếm vừa bị đánh rơi kia chẳng biết lúc nào đã biến mất tăm.

Tạ Liên vừa bị mọi người làm chấn kinh, hiện tại mới phát giác ra chuyện này, nhanh chóng hỏi: "Kiếm đâu? ! Ai cần đi? !"

Không ai rảnh rồi mà trả lời, tất cả mọi người đều đang chạy như điên về bốn phía. Nhưng bọn họ nào có nhanh bằng tốc độ oán linh rơi. Rất mau chóng, bốn phương tám hướng lần lượt truyền đến tiếng kêu thảm thiết của người chết cùng oán linh rít gào!

Những oán linh kia đuổi kịp người sống liền hóa thành làn khói đặc đen sì cuộn cuộn, dây dưa không ngớt, không để lọt chỗ nào, chậm rãi hòa vào thân thể bọn họ. Tạ Liên ra sức xua đuổi, nhưng oán linh chung quy quá nhiều, một mình y căn bản đuổi không xong. Mắt thấy vô số người ở trước mặt bị đuổi đến gào khóc thảm thiết, đôi phu thê bán nước cùng đầu bếp mập cũng bị khói đen cuốn lấy lẫn lộn khắp trên đất, mà Bạch Vô Tướng ở cách đó không xa, đang cười gằn không ngừng nghỉ, chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Tạ Liên vừa giận vừa vội, quyết tâm liều mạng, quay phắt về phía oán linh dày đặc nhất quát: "Này --!"

Y dù sao cũng là người xúi giục chúng tỉnh lại, gọi lớn như vậy, những thứ đó rất tự nhiên liền chú ý đến y. Tạ Liên mở rộng hai tay hướng về phía chúng, gọi: "Đến phía ta, đến phía ta mau!"

Những oán linh đang quẩn lấy người sống do do dự dự, cân nhắc có nên tới hay không, còn những oán linh khác trong không trung lập tức thay đổi phương hướng, bám nhau đánh tới Tạ Liên.

Thành công rồi!

Nhịp tim Tạ Liên bỗng chốc đình chỉ. Y không hề biết sẽ phát sinh ra cái gì, cũng không biết chính mình sẽ biến thành thế nào. Y chỉ dựa vào lòng nhiệt huyết dâng trào trong đầu, cảm thấy một điều rằng, vì tên dê hèn kia vẫn ở đây, nên dù có bị đánh cho sưng mắt sưng mũi, y cũng tuyệt nhiên không thể lùi bước; coi như có trăm, ngàn vong linh, y cũng sẽ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!

Người muốn nhìn thấy ta tự buồn bã, tự oán hận, tự giận chính mình sao?

Không có đâu! ! !

Vĩnh viễn sẽ không! ! !

Sóng đen đầy trời đất bao vây lấy Tạ Liên, một oán linh kêu khóc xuyên qua thân thể của y, trong phút chốc, tâm Tạ Liên phảng phất như bị đông cứng thành một khối, cả người run lên. Ngay sau đó, lần lượt là con thứ hai, con thứ ba.

Những thứ này như đao phong kiếm khí đột ngột xuyên qua thân thể Tạ Liên, mỗi một lần lấy đi của y mấy phần nhiệt độ, Tạ Liên sắc mặt càng ngày càng trắng xám, nhưng vẫn thủy chung kiên trì không lui bước.

Lúc này mới có mấy trăm con, nên y có thể kiên trì trong chốc lát, tiếp đó sẽ đến ngày càng nhiều. Mây đen đầy trời kia, tất cả đều là oán linh!

Tạ Liên nhắm chặt mắt lại, đã sớm chuẩn bị lấy sức của mình, gánh chịu hết thủy lửa giận oán linh. Ai ngờ, tiếp đó chúng lại chậm chạp mãi không chịu đến. Dưới cơn nghi hoặc, y mở mắt ra, chợt phát hiện, sóng đen khắp trời đất vây quanh mình đều đã biến mất rồi.

Bởi vì, chúng nó đều hóa thành một luồng khói cuộn cuộn, bị hướng khác hút đi mất!

Trong kinh ngạc, Tạ Liên quay đầu nhìn tới. Chỉ thấy phía cuối con đường có Hắc Y Vô Giả đứng đó, mà trong tay hắn, đang nắm một thanh trường kiếm màu đen.

Vô Danh?

Tạ Liên đã nhắc nhở hắn từ trước, để y tự mình đi ra, chỉ cần chờ đợi y phát động dịch mặt người thôi, vậy tại sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này, vào đúng lúc này?!!

Chính Tạ Liên cũng không rõ ràng tình huống hiện tại, càng không biết Hắc Y Võ Giả tới làm gì, sững sốt một lúc, y lập tức chạy tới phía hắn, vừa chạy vừa hô: "Chờ chút! Người đang làm gì ở đây? Chớ có đụng lung tung đấy! Trả thanh kiếm cho ta!"

Vô Danh tựa hồ nghe được tiếng gọi của y, khẽ ngừng đầu. Tạ Liên không nhìn được mặt thật của hắn, chỉ thấy mỗi tấm mặt nạ tươi cười. Thế nhưng, trong lòng y lại xuất hiện một cảm giác kì quái.

Y cảm thấy dưới lớp mặt nạ của Vô Danh, tựa hồ thật sự mỉm cười.

Nhưng mà, cảm giác này chỉ thoáng qua. Dòng xoáy khổng lồ màu đen cùng tiếng rít gào lẫn vào thành một trận gió bão, tất cả hội tụ hướng về bên kia, trong nháy mắt đem Hắc Y Võ Giả nuốt trọn.

Một khắc đó, Tạ Liên nghe được tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Y dường như đã từng nghe qua thanh âm này ở đâu đó. Nhất định đã nghe thấy ở đâu đó!

Đau. Đau đến tận xương tủy, đau đến sống không bằng chết, đau đến cả người tê liệt, đau đến đầu gối quỳ rạp xuống đất, hai tay ôm đầu kêu thảm thiết: "A a a a a a a ! ! !"

Cơn đau bạo phát trong lòng tới bất chợt, đi cũng bất chợt, không biết qua bao lâu, bốn phía dần yên tĩnh trở lại, Tạ Liên hai tay đang ôm đầu thần thờ buông xuống.

Y hơi thất thần ngừng đầu nhìn quét qua, bốn phương tám hướng người người nằm ngang dọc tứ tung, đại đa số đều hôn mê bất tỉnh, oán linh quẩn quít lấy bọn họ lúc trước biến mất thật rồi.

Cảnh tượng này khiến y mê man không ngớt. Dịch mặt người làm sao vậy? Chúng oán linh làm sao vậy? Chính y cũng làm sao vậy?

Dòng khí đen đã sớm tan thành mây khói. Mà nơi Vô Danh vừa đứng thẳng, chỉ còn dư lại một thanh hắc kiếm nằm dưới đất, bên cạnh mũi kiếm, rơi một đoá hoa nhỏ bị bỏ lại.

Tạ Liên lão đảo bò dậy, đi lên phía trước, cầm lấy hoa cùng kiếm.

Y sờ sờ mặt mình, nhìn cánh tay, không cảm thấy chỗ nào bị biến dạng, không giống như vừa chịu phải lời

nguy hiểm rửa lợi hại. Chính lúc đang trong cơn mê man, bỗng từ phía sau cất lên một thanh âm nhẹ nhàng: "Ồ."

Tạ Liên quay đầu lại, thấy hai tay Bạch Vô Tướng đang lung tay áo, đứng phía sau y, ống tay rộng thùng thình theo gió tung bay.

Tạ Liên chưa nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì, nhưng trong lòng mơ hồ có chút dự cảm không tốt.

Bạch Vô Tướng liếc y một cái, khẽ cười. Khiến dự cảm không tốt lại càng thêm dày đặc, Tạ Liên cau mày hỏi: "Người cười cái gì?"

Bạch Vô Tướng hỏi ngược lại: "Người còn không biết xảy ra chuyện gì sao?"

Tạ Liên: "Cái gì?"

Bạch Vô Tướng đáp: "Người biết, cái quỷ hồn kia là ai không?"

"." Tạ Liên nói, "Vong linh chiến, chiến trường?"

Bạch Vô Tướng nói: "Đúng thế. Nhưng cùng với đó, trên cõi đời này, hẳn là tín đồ duy nhất của người. Hiện tại, đã không còn."

". Tín đồ?"

Trên thế gian này, y còn có tín đồ sao?

Thật lâu sau, Tạ Liên mới có thể thốt ra vài chữ.

Y khó khăn nói: "Cái gì, gọi, là không còn?"

Bạch Vô Tướng xa xôi giải đáp: "Hồn phi phách tán."

Tạ Liên có chút không thể tiếp thu: "Làm sao lại hồn phi phách tán? !"

Bạch vô Tướng nói: "Bởi vì hắn thay thế người chịu đựng nguy hiểm rửa, vong linh người triệu hồi tới, đã đem hắn ăn không còn sót lại chút căn nào rồi."

"."

Vong linh bị y triệu hồi tới?

Thay thế y chịu đựng nguy hiểm rửa? !

Bạch Vô Tướng lại nói: "A, đúng rồi, người không phải lần đầu tiên nhìn thấy hắn đâu."

Tạ Liên sững sờ nhìn hắn. Bạch Vô Tướng vô cùng hứng thú nhắc lại: "Quý hồn này tựa hồ vẫn theo người suốt. Trước kia ta chỉ tưởng nó có oán niệm thâm sâu, lần đem nó bắt lại hỏi một hồi. Ai biết được, kết quả lại thú vị vô cùng. Tết Trung Nguyên, đêm hoa đăng, hồn quỷ hỏa. Còn nhớ chứ?"

Tạ Liên lẩm bẩm: "Tết Trung Nguyên? đêm hoa đăng? Hồn quỷ hỏa?"

Bạch Vô Tướng ung dung thông thả mà kể lại: "Quý hồn này, khi còn sống, là binh lính dưới quyền của người, chết rồi, lại thành vong linh đi theo người. Vì người mà chết trận, vì người chịu bách kiếm xuyên tim mà hóa thành ác quỷ, lại bởi vì người phát động dịch mặt người mà hồn tiêu phách biến."

Tạ Liên mơ hồ nhớ lại một chút ít. Nhưng mặt của tín đồ này y không hề nhìn thấy, thậm chí ngay cả tên của hắn cũng không biết, nếu thật sự nhớ lại thì nhớ được bao nhiêu đây?

"Có thể ở đây, thật sự còn có tín đồ thờ phụng ngài."

Đúng thế. Có.

Hơn nữa, còn là tín đồ duy nhất!

Bạch Vô Tướng nói rất nhiều chuyện khác nữa, khiến Tạ Liên nghe được hoảng hốt, nhưng cũng không lọt nổi vào tai, mãi đến tận cuối hẳn mới nói: "Thần như người ấy mà, đã đủ đáng thương đủ đáng cười rồi. Làm tín đồ của người, hẳn là đáng thương lẫn đáng cười đến cực điểm."

"."

Lúc trước hẳn trào phúng Tạ Liên, Tạ Liên đâu không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng khi nghe tên này châm biếm tín đồ của mình, Tạ Liên tựa như bị một chiêu kiếm đâm tỉnh, không thể kiềm chế nổi cơn giận dữ.

Y xông lên phía trước, nhưng lại bị một chiêu bắt giữ, Bạch Vô Tướng lạnh lùng nói: "Người không thể thắng được ta, ta nói mấy lần nữa thì người mới nhận thức được đây?"

Tạ Liên căn bản không muốn thắng hẳn, hay thua cũng chỉ là chuyện nhỏ nhặt, y chỉ muốn hành hung tên này thôi, vì vậy cả giận nói: "Người thì biết cái gì! Người dựa vào đâu cười nhạo hẳn?!"

Đó là tín đồ duy nhất trên đời của y a!

Bạch Vô Tướng lại nói: "Tín đồ đi theo một người thất bại, ta dựa vào cái gì không thể cười nhạo? Người ngu xuẩn, tín đồ của người càng thêm ngu xuẩn. Nghe đây! Nếu như người muốn đánh bại ta, nhất định phải vâng theo sự giáo huấn của ta. Bằng không, người vĩnh viễn đừng mong thắng nổi!"

Tạ Liên thật muốn đem hết toàn lực "phi" hẳn một tiếng*, nhưng ngay cả hô hấp cũng khó khăn. Bạch Vô Tướng lấy tay gỡ ra một thứ, trong lòng bàn tay xuất hiện một tấm nạ buồn vui, đưa ra nói: "Hiện tại, bắt đầu lại từ đầu đi!"

*Dạng như khinh thường nhỡ nước bọt trong phim cổ trang ý :vv toi đề cao sự tao nhã nên sẽ không viết thô thiển.

Hắn đang định đem tấm mặt nạ này áp lên mặt Tạ Liên, há liệu được, bỗng vào lúc này, Ầm Ầm, Ầm Ầm.

Chân trời sầm vang chớp giạt, trong tầng mây bắn ra tia sáng kỳ dị. Bạch Vô Tướng cảnh giác dừng lại động tác, nói: "Đây là cái gì? Thiên kiếp?"

Dừng một chút, hắn phủ quyết: "Không đúng!"

Không đúng.

Là Thiên kiếp, nhưng, không chỉ là Thiên kiếp!

Một thanh âm nam tử nặng nề vang vọng: "Đệ ấy không thắng được ngươi, ta thì sao?"

Tạ Liên đột nhiên ngẩng đầu.

Chẳng biết từ lúc nào, cuối con đường phía trước đột nhiên xuất hiện một người mặc giáp trắng, Võ thần trẻ tuổi hùng hục mang theo khí tốt lành, quanh thân bao phủ một tầng linh quang hơi trắng, tay vịn trên kiếm, từng bước từng bước đạp đến, từ trong màn đêm u ám vạch ra một con đường sáng.

Y không kìm lòng được trợn to mắt.

Quân Ngô!

.

Sau cơn mưa trời lại sáng, Tạ Liên ngẩng ở trên đất cháy đen thờ dốt.

Quân Ngô thu kiếm vào vỏ, đi tới nói: "Tiên Lạc, hoan nghênh trở về vị trí cũ."

Thần sắc hẩn mệt mỏi, trên mặt còn mang vết máu, đó là của Bạch Vô Tướng lưu lại. Ngoài ra, trên người Quân Ngô cũng chịu đủ mấy chục vết thương to nhỏ, không thể nói là không nặng, chỉ là, Bạch Vô Tướng còn nặng hơn, liên tiếp bị đánh đến thần tiêu hình tán, chỉ còn dư lại trên đất một tấm mặt nạ buồn vui vụn nát.

Nghe hắn nói "Trở về vị trí cũ", Tạ Liên ngẩn ra, sờ sờ đầu cổ, lúc này mới phát hiện, vòng chú nguyện rửa đã biến mất rồi.

Quân Ngô nở nụ cười, nói: "Ta quả nhiên không có nhìn lầm. Thời gian để trở về, so với tưởng tượng của ta còn ngắn hơn."

Tạ Liên dần dần phục hồi tinh thần lại, cũng cười một lúc, nhưng là cười khổ.

Sau khi bình phục khí tức, y nói: "Đế Quân, ta muốn cầu xin ngài một chuyện."

Quân Ngô đáp: "Có thể."

Tạ Liên nói: "Ngài cũng không hỏi ta là chuyện gì sao?"

Quân Ngô nói: "Ngược lại lúc đệ về Tiên Kinh cũng sẽ phải tặng lễ, cái này coi như lễ vật trở về vị trí cũ đi."

Tạ Liên gật nhẹ khóe miệng, đứng dậy, nhìn thẳng Quân Ngô trịnh trọng nói: "Vậy thì, mong ngài lần thứ hai đem ta giáng chức hạ phạm."

Nghe vậy, Quân Ngô thu liễm nụ cười, hỏi: "Vì sao?"

Tạ Liên thẳng thắn nói: "Ta làm chuyện sai lầm. Dịch mặt người lần hai là ta phát động. Tuy rằng hậu quả xem ra cũng không quá nghiêm trọng."

Bởi vì, chỉ là biến mất một quý hồn vô danh mà thôi. Mà trên cõi đời này, khả năng căn bản sẽ không có ai để ý đến một quý hồn vô danh cả, vì lẽ đó xem ra, hậu quả cũng không hẳn nghiêm trọng.

Quân Ngô chậm rãi nói: "Biết cái gì là sai, như vậy, đệ cũng đã là đúng rồi."

Tạ Liên lắc lắc đầu, nói: "Biết thôi không đủ. Làm chuyện sai lầm sẽ phải chịu trừng phạt, nhưng ta phạm lỗi, người thay thế ta chịu trừng phạt lại là."

Y ngẩng đầu lên, nói: "Vì lẽ đó phải chịu trừng phạt, ta thỉnh cầu Đế Quân, ban thưởng cho ta một chú ngựa thuần rũa, không, hai chú. Một chú niệm phong lại pháp lực, một chú đánh tan hết số mệnh."

Quân Ngô khẽ cau mày: "Đánh tan hết số mệnh? Vậy đệ chẳng phải sẽ chịu xui xẻo cực độ, thật sự trở thành ôn thần?"

Trước đây, Tạ Liên xác thực rất lưu ý đến việc bản thân bị nói thành ôn thần, chắc chắn sẽ vô cùng chống cự vì cảm thấy chịu vũ nhục cực đại, nhưng bây giờ đối với y chẳng còn ý nghĩa nữa: "Ôn thần thì ôn thần đi. Ta tự biết mình không phải là được."

Sau khi y tản đi đường may mắn của chính mình, chúng nó tự nhiên sẽ phân lưu đến chỗ quá mức bất hạnh trên thân thể. Cũng coi như dựa vào đó làm bài thường rồi.

Quân Ngô nhắc nhở: "Sẽ rất mất mặt ."

Tạ Liên nói: "Mất mặt thì mất mặt đi. Thành thật mà nói, cảm giác. . . . hình như sẽ thành thói quen nhanh thôi."

Tuy rằng cũng không muốn quen thuộc chuyện như vậy, nhưng, thói quen này thật sự như bách độc bất xâm rồi.

Quân Ngô nhìn y: "Tiên Lạc, đệ phải hiểu rằng, không có pháp lực, đệ sẽ không phải là thần."

Tạ Liên thở dài: "Đế Quân, ta so với ai khác còn hiểu hơn."

Dừng một chút, y có chút buồn phiền, còn có chút thất vọng nói: "Mọi người nói ta là thần bởi vì ta có pháp lực. Có thể trên thực tế, ta. bọn họ cũng không phải vì lẽ đó mới coi ta là thần, cũng không nhất định như bọn họ mong muốn đánh đâu thắng đó không gì cản nổi."

"Thần như thế chẳng phải rất thất bại sao? Muốn bảo vệ con dân của mình, nhưng lại làm cho bọn họ thấy chật chội ngột ngạt; muốn báo thù, nhưng đến thời khắc sống còn lại thu tay đã tròng xe cát*. Hai chữ 'Thất bại' này, Bạch Vô Tướng quả thật nói không sai." Dừng một chút, y lại nói, "Không phải thì không phải đi."

*Đến lúc sắp thành thì lại hỏng.

Quân Ngô cẩn thận nhìn chăm chú y, một lúc lâu mới nói: "Tiên Lạc lớn rồi."

Lời này hẳn là phải từ miệng trưởng bối của Tạ Liên nói. Đáng tiếc, phụ hoàng mẫu hậu y không còn cơ hội để nói ra câu này rồi.

Giây lát, Quân Ngô nói tiếp: "Nếu như đệ đã chọn con đường của mình, như vậy thì tốt. Có đi đâu, muốn ta giáng chức đệ xuống phạm, thế nào cũng phải có một lý do."

Cũng không thể tùy tiện tiện như trò đùa mà cách chức một thần quan xuống, không thì phi thăng làm cái gì?

Cái này Tạ Liên đúng là đã có chủ ý, y nói: "Đế Quân, chúng ta, hình như chưa toàn lực thử thí qua một lần?"

Quân Ngô nhất thời minh bạch ý của y, cười nói: "Tiên Lạc, nhưng ta đang có thương tích trên người."

Tạ Liên nói: "Ta cũng có thương tích trên người, vừa vặn huân nhau."

Quân Ngô gật đầu: "Nếu đã như vậy, ta nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình."

Tạ Liên khẽ mỉm cười, trong mắt nhấp nháy ánh sáng nóng lòng muốn thử: "Ta cũng sẽ không ."

.....

Thái tử điện hạ, lại bị cách chức.

Sau thiên kiếp lần thứ hai oanh oanh liệt liệt, thái tử Tiên Lạc Tạ Liên bỗng dưng khí thế hùng hổ, quyên đấm cước đá đánh lên tận thiên đình, phi thăng chưa tới một nén nhang lại bị Thần Võ Đại Đế đánh xuống. Hết thấy chúng thần quan đầu không hiểu nổi, y, người này đến cùng là muốn làm gì? ? ?

Có đi đâu, Tạ Liên cũng không hiểu nổi các thần quan khác đến cùng muốn làm gì.

Đến nỗi rảnh như vậy sao hả? Mỗi ngày đầu nhìn ngắm bầu trời, giả dạng làm phạm nhân chán thì hóa thành động vật, còn nhìn trộm y mấy ngày! Một đại nam nhân dính bùn có đẹp mắt như vậy sao? ? ?

Đang buồn bức chết được, chợt đốc công từ sau lưng kêu lên: "Mới tới, người, chính là người, nói người đó! Thành thật làm việc chớ có biếng nhác!"

Tạ Liên mau mau ngẩng xuống, đáp một tiếng vang dội: "Vâng!"

Đáp lời xong y liền nắm lấy cái quạt cói rách điên cuồng quạt quạt, ở trước mặt y, mấy khối gạch đá đắp một cái bếp cao, trên bếp lò chính là một nồi cơm lớn đang sôi ùng ục.

Nơi này là công trường vận chuyển đất bùn. Có đi đâu, gạch đã chuyển xong rồi, ngay cách đó không xa, hai tòa thần điện mới tinh đã khánh thành, hiện tại, nhiệm vụ của y là nấu cơm. Nấu nấu, đang vận phần ra sức, thì có hai chiếc xe ngựa kéo hai tượng thần cao to tới. Tạ Liên mất tập trung ném phắt cái quạt vào trong nồi, bỏ trăm công nghìn việc qua một bên liếc mắt hóng.

Hai tượng thần phân biệt được đưa vào hai thần điện khác nhau. Điện phía trái hoan hô gào thét: "Huyền

Chân tướng quân giỏi nhất! Huyền Chân tướng quân trạch tâm nhân hậu!"

Tạ Liên hết chỗ nói rồi.

Dùng cái từ "Trạch tâm nhân hậu" ca ngợi Mộ Tình, đám tín đồ này thật lòng đó hả? ? ?

Có đi đâu, bọn họ tựa hồ có lý do hoàn chỉnh. Dù sao, mọi người đều biết, Mộ Tình phi thăng cũng là bởi hắn đem tàn dư oán linh ngu xuẩn trong hoàng thành Tiên Lạc cũ dọn dẹp sạch sẽ, lý giải một câu trạch tâm nhân hậu, cũng không phải không được. Ngược lại, hết thấy dân chúng hoàng thành cũ còn vô cùng cảm kích hắn.

Điện bên phải cũng không cam yếu thế reo lên: "Câu Dương tướng quân tốt nhất! Câu Dương tướng quân thần dũng vô địch!"

Tạ Liên gật gật đầu. Điểm ấy y đúng là không có gì dị nghị. Có đi đâu, thời điểm hắn đối đầu với nữ nhân thì không chắc.

Tín đồ hai bên dùng sức rống to, đều muốn át đi tiếng thét của đối phương, rống đến nổi lỗ tai Tạ Liên đau đớn, y thở dài, day day mi tâm thần nghĩ, cần gì phải vậy chứ?

Như thế chán ghét đối phương, không muốn dựng điện của đối phương ở đối diện vậy?

Đáp án là -- đương nhiên không được! Bởi vì, nơi này chính là bản thành nhân khí vượng nhất, phong thủy tốt nhất, tín đồ hai vị thần quan này đương nhiên sẽ không bởi vì tách ra mà chịu bỏ địa phương màu mỡ đến vậy, đương nhiên sẽ muốn cướp nhang đèn của đối phương, dùng sức ghét bỏ đối phương rồi.

Chỉ chốc lát sau, tin đồn cả hai cãi nhau xong liền xông tới đánh. Bên này Tạ Liên cảm giác lửa nấu gần đủ rồi, xẻng cơm gõ gõ nắp xoong, cao giọng hô: "Chư vị, đừng đánh nữa! Tới dùng cơm đi!"

Đánh đến say sưa, ai để ý đến y đâu. Tạ Liên lắc lắc đầu, mở nắp xoong ra, hương phiêu mùi dấm. Lần này hiệu quả rồi, mọi người nhất thời dừng đánh, dồn dập gào to: "... Ta con mẹ nó. ... Đây là mùi gì nhỉ?!"

"Ai đang nấu phân?!"

"Còn là mùi cơm cháy vị phân?!"

Tạ Liên giải thích: "Gì chứ! Đây là món ăn hoàng gia cất giấu tuyệt mật."

Độc công bùng mũi đi tới nhìn một chút, sắc mặt xám ngắt, nhảy dựng lên mắng: "Cất giấu tuyệt mật hay hoàng gia cái chó gì! Người đó? Cút cút cút mau lên! Đúng là tên đáng ghét mà!"

Tạ Liên thỏa hiệp: "Được rồi, cút cũng được, có đi đâu làm phiền trả ta tiền công trước đã."

Độc công cả giận nói: "Người còn dám đòi tiền công! Người nói một chút a! Người! Từ khi người đến! Ta có bao nhiêu tổn thất!! À? Trời mưa sấm chớp nào không đánh, vừa nhìn thấy người liền đánh cái ần! Nhà bén lửa ba lần! Còn sụp ba lần! Người quả thực là ôn thần a! Còn dám tìm ta đòi tiền công! Mau cút! Người còn dám tới một lần ta đánh người một lần!"

Tạ Liên nói: "Không thể nói như thế được, người nói tất cả là hướng ta tới, vậy người khác thì sao, ta xem người là muốn quyệt nợ chứ gì?" Lời còn chưa dứt, độc công cùng một đám tay chân không chịu nổi hương vị đang bay ra kia nữa, như gió cuốn mây tan mà chạy không còn một bóng. Tạ Liên kêu: "Chờ chút?!"

Quay đầu lại nhìn sang, hai bang người lúc trước đánh nhau cũng sớm đã bị đuổi đi rồi. Tạ Liên không còn gì để nói, tự nhủ: "Không ăn còn kêu ta nấu một nồi lớn như vậy, có tiền là có thể tùy tiện lãng phí sao?"

Lắc lắc đầu, y suy nghĩ một chút, đem ra hai bát cơm lớn, mỗi một bát bỏ vào một thán điện, rồi cục cảm thấy cơm đã có chỗ dùng, liền chấp tay trước ngực vỗ một cái, tỏ ra hài lòng.

Đi ra bên ngoài thu thập đồ đạc, chăm chú cuốn cái chiếu cói lên trên đất, cùng kiếm đeo lên trên vai, lụa trắng quấn ở trên cổ tay y lặng lẽ vượt nhẹ hai lần, Tạ Liên vỗ vỗ nó, đội đầu nón lá rộng vành lên đầu, nói: "Được rồi, không trả thù lao thì không trả thù lao. Ta đi làm xiếc."

Nói thế nào đi nữa, y cũng vẫn còn một sở trường kiếm cơm -- đập đá trên ngực mà!

Đi được một đoạn, Tạ Liên chợt phát hiện phía ven đường có một đóa hoa đỏ nho nhỏ, cực kì đáng yêu, liền ngừng chân cúi xuống, nhẹ nhàng chạm chạm cánh của nó, tâm tình trở nên rất tốt, nói một câu: "Hi vọng ngày sau sẽ gặp lại."

Đội y đi thật xa, đóa hoa đỏ nho nhỏ đón gió dập chờn.

HẾT QUYỂN 4- BẠCH Y HỌA THẾ

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

199- Quyển 5

QUYỂN 5- THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Chương 199: Đội trời đạp đất, Thần phá Đổng Lô

Tạ Liên nằm trên mặt đất lạnh lẽo, mặt bị bao trùm bởi tấm mặt nạ nửa khóc nửa cười kia, Bạch Vô Tướng ở một bên, dường như đang thưởng thức dáng dấp không khác gì hắc của y.

Tấm mặt nạ buồn vui kia dùng một sức mạnh quỷ dị dính sát vào mặt Tạ Liên, y làm sao cũng không kéo ra được. Bạch Vô Tướng nói: "Đeo đi. Đừng phí sức từ chối. Người muốn đi ra ngoài sao? Chỉ cần người làm theo những gì ta nói, người có thể nhanh chóng phá tan được đổng lô."

Tạ Liên chỉ xem như hắc không tồn tại.

Bạch Vô Tướng lúc nào cũng khiến y trở nên khó coi, lại lúc nào cũng không chịu buông tha, than thở: "Chúng ta vốn dĩ có thể trở thành sư đồ mạnh nhất và bằng hữu tốt nhất, vì sao người nhất định phải phản bội ta như vậy?"

Tạ Liên cuối cùng cũng ngừng động tác, ác cảm nói: "Người đừng có dùng cái giọng điệu trải qua tang thương nhìn thấu nhân tâm đó mà dạy ta, ta thật sự chưa bao giờ nghĩ tới việc có một người thầy hay bằng hữu giống cái loại như người."

Vẻ ghét bỏ của y biểu lộ rõ không thể nghi ngờ, Bạch Vô Tướng cười lạnh nói: "Ta biết, trong lòng người, có thể dạy người, một kẻ là quốc sư, một kẻ là Quân Ngô, đúng không?"

Giọng điệu hần quỷ dị, tựa như có chút khinh thường mà hòa thuận cười. Tạ Liên không có ý định cùng hần dây dưa, hỏi một câu khác: "Lang Huỳnh, chính là vị thái tử đầu tiên của Vĩnh An?"

Lang Huỳnh là người Vĩnh An, lại mắc phải dịch mặt người, vị tiểu thái tử kia là người duy nhất Tạ Liên có thể nghĩ đến. Bạch Vô Tướng nói: "Không sai, chính là vị thái tử mà sau khi người đem thân thể Lang Anh ra thiên đao vạn quả, lại đánh hần ngất xỉu trong hoàng cung Vĩnh An, rồi thả một mồi lửa tặng hần."

Vĩnh An truyền ra ngoài rằng Vĩnh An Quốc chủ cùng với Thái tử trọng bệnh qua đời, bên trong lại tranh đấu rối loạn không biết phải làm sao, lập một người cháu của Lang Anh lên làm Thái tử. Đây chính là tổ tiên của Lang Thiên Thu.

Tạ Liên nói: "Người làm thế nào lừa được hần?"

Bạch Vô Tướng nói: "Ta cũng không có lừa hần. Ta chỉ nói cho hần nghe tình hình thực tế, ai là kẻ chủ mưu khiến hần biến thành một con quái vật thế này. Chỉ cần hần cho ta mượn một vài thứ, ta sẽ vì hần báo thù."

Tạ Liên nói: "Người gọi cái này là mượn một vài thứ? Người đem hần toàn bộ biến thành chất dinh dưỡng mà nuốt vào."

Bạch Vô Tướng thản nhiên nói: "Bộ dạng đáng dấp này của hần, người không ra người quỷ không ra quỷ, không ai thật lòng đối đãi hần, lưu lại trên đời này cũng bị giày vò."

Bỗng nhiên, Tạ Liên nói: "Thái tử điện hạ?"

"..."

Trong nháy mắt, Tạ Liên cảm giác, thứ này định đáp lại. Thế nhưng, hần nhin xuống.

Vì vậy, Tạ Liên liền thử thăm dò hỏi một câu: "Người chính là Ô Dung thái tử sao?"

Lời vừa ra khỏi miệng, y liền cảm thấy không khí oi bức ở Đổng Lô trong nháy mắt đông cứng lại.

Từ khoảng khắc Tạ Liên rơi xuống đây, y vẫn luôn tự hỏi bản thân vấn đề này.

Sở dĩ y nghe hiểu được tiếng người từ miệng chuột ăn xác, nhất định bởi vì một trong ba người Quân Ngô, Quốc sư và Bạch Vô Tướng, đã đem đoạn ký ức cùng tình cảm nào đó truyền cho y. Nói cách khác, trong ba người này có một người là người Ô Dung. Thời điểm Quân Ngô xuất thế muộn hơn so với lúc Ô Dung diệt quốc, Quốc sư cùng Bạch Vô Tướng có hiềm nghi lớn nhất.

Hoa Thành tại sao lại bị Đổng Lô cự tuyệt phải ở bên ngoài? Không phải bởi vì hắn là Tuyệt, vì Tạ Liên đã từng xác nhận với Hoa Thành, Quý Vương đã thành Tuyệt cũng có thể tiến vào Đổng Lô lần thứ hai, giống như thần quan phi thăng cũng có thể tiếp tục trải qua thiên kiếp. Nhưng Hoa Thành lại ngay giữa chừng biến mất. Tạ Liên chỉ có thể nghĩ đến một nguyên nhân trực tiếp nhất, chính là núi Đổng Lô này, nghe theo sai khiến của Bạch Vô Tướng!

Như vậy, Bạch Vô Tướng có khả năng mang thân phận gì nhất?

Một lát sau, trong bóng tối một mảng tĩnh mịch, Tạ Liên khẳng định lặp lại lần nữa: "Người chính là Ô Dung thái tử."

Rốt cuộc, Bạch Vô Tướng không trăn trối nữa.

Hắn mãnh liệt bắt lấy Tạ Liên, chưởng phong sắc bén không gì sánh được, lúc này đây, đến phiên Tạ Liên né tránh. Y vừa nhảy lên, vừa tránh vừa nói: "Thái tử điện hạ, ta hỏi người một vấn đề, người vì sao không dùng điện mạo thật để gặp người?"

Bạch Vô Tướng trầm giọng nói: "Thái tử điện hạ, ta cảnh cáo người không nên gọi như thế."

Tạ Liên nói: "Người có thể gọi Thái tử điện hạ, vì sao ta không thể gọi người như thế? Người không trả lời, ta liền tự mình suy đoán. Không muốn để người khác thấy được diện mạo thật của người, đơn giản chỉ có hai nguyên nhân. Hoặc là, người là người ta quen biết, có lẽ ta sẽ không nhận ra người, nhưng miễn ta thấy được gương mặt thật của người, sẽ dễ dàng tra ra được người là ai; Hoặc là, dáng vẻ chân chính của người, đáng ghê tởm đến cực điểm, ghê tởm đến mức chính người cũng chịu không nổi! Chẳng hạn như..."

"Ken két" hai tiếng, một trận đau nhức từ cánh tay kéo đến, Bạch Vô Tướng hung hăng vặn chặt tay y, nói: "Thái tử à thái tử, có phải ta tỏ ra thân thiết với người một tí, người liền cảm thấy không cần mang tâm lý sợ hãi đối với ta?"

Giọng nói này mang hàn khí bốn phía, trong đau nhức, Tạ Liên vẫn như cũ bảo trì thanh tĩnh. Bạch Vô Tướng dường như rất giận dữ, hất một tay nhấc hắc kiếm lên, đến gần Tạ Liên, nói: "Người đặt cho thanh kiếm này cái tên Phương Tâm?"

Trơ mắt nhìn mũi kiếm âm u tĩnh mịch kia cách cổ họng mình càng ngày càng gần, Tạ Liên vẻ mặt không đổi, nói: "Không được sao?"

Bạch Vô Tướng hừ nói: "Người căn bản không cần phải đặt tên. Nghe cho kỹ, thanh kiếm này vốn dĩ đã có tên, gọi là 'Chu Tâm'*."

*Chu Tâm: giết chết tâm.

Bỗng nhiên, Tạ Liên mở to hai mắt, nói: "Kẻ nào?!"

Bạch Vô Tướng cũng không quay đầu lại, nói: "Người còn muốn dùng loại trò hề đối phó với trẻ con này để đối phó ta sao?"

"..." Tạ Liên vô cùng kinh ngạc, nói: "Người...không phát hiện ra?"

Bạch Vô Tướng lạnh lùng nói: "Không có bất kỳ thứ gì, muốn ta phát hiện cái gì?"

Hắn không phát hiện, Tạ Liên lại có thể phát hiện.

Mới vừa rồi, mũi kiếm của Phương Tâm phản chiếu lại ánh lửa trên mặt đất, ánh lửa giữa hai người chọt lóe lên bức tường đá bên trên. Ngay trong nháy mắt đó, Tạ Liên thấy được một gương mặt.

Tạ Liên dám cam đoan mình tuyệt đối không nhìn lầm, y tuyệt đối nhìn thấy một gương mặt lộ ra, một gương mặt thật lớn!

Tu vi Bạch Vô Tướng so với Tạ Liên chỉ có thể cao hơn không thể thấp hơn, hắn làm sao lại không phát hiện ra?

Trừ phi...đây là thứ gì đó còn đáng sợ hơn cả Bạch Vô Tướng!

Y nhìn thấy gương mặt đó chỉ trong một thời gian ngắn, nhưng thị giác vẫn còn lưu lại trong trí nhớ, gương mặt kia ngũ quan đều đủ, đồng thời...còn có chút quen mắt. Tạ Liên cảm thấy sờn cả gai óc, nói: "Trong Đồng Lô còn có thứ khác!"

Bạch Vô Tướng lại nói: "Trong Đồng Lô, trừ người và ta, chỉ có đá cùng dung nham nóng chảy."

Tạ Liên đang định nói tiếp, lại bỗng nhiên thầm nghĩ: "Đợi tí...Đá? Gương mặt? Nhìn quen mắt?"

Linh quang chọt lóe, y bừng tỉnh đại ngộ, nhận ra mình đã thấy thứ gì.

Thì ra là thế!

Một khi đã hiểu rõ, hai tay Tạ Liên ở phía sau nhanh chóng kết ấn. Bạch Vô Tướng phát hiện chuyển động khác thường của y, nói: "Vô dụng, người dù sao cũng..."

Ai ngờ, lời còn chưa dứt, phía sau hai người truyền đến một tiếng nổ ken két. Cùng lúc đó, đá cùng bùn đất như mưa xối xả rơi xuống!

Bạch Vô Tướng cảm thấy có thứ gì đó đang bay đến phía hắn, nhanh chóng né đi. Hắn né tránh thật sự rất nhanh, sẽ không có ai có thể mang

động tác nhanh hơn hẳn, vốn có thể hoàn hảo tránh đi, chỉ đáng tiếc, thứ đang đánh úp về phía hắn, lại quá khổng lồ.

Đó là một bàn tay khổng lồ, năm ngón tay gộp lại thành quyển, trùng trùng đánh xuống-- chuẩn xác đánh trúng Bạch Vô Tướng!

Tay kia, chính là một bàn tay khổng lồ làm từ nham thạch.

Nó thật sự quá lớn, chỉ là một nắm tay, đã có thể sánh với một gian nhà lớn, ánh lửa trên mặt đất chỉ có thể rọi sáng một phần, các bộ phận khác từ cổ tay trở lên toàn bộ đều chìm trong bóng tối.

Trong tiếng đất đá rơi ken két, nó xoay tay sang phía Tạ Liên, lòng bàn tay hướng lên trên. Tuy rằng to lớn, nhưng ngón tay thon dài, đốt ngón tay tinh tế, có thể nhặt hoa, cũng có thể nâng kiếm. Tạ Liên đoạt lấy Phương Tâm, từ mặt đất bò lên, nhảy lên lòng bàn tay. Bàn tay kia vừa định nâng y lên, Tạ Liên chợt nhớ đến đã quên một món đồ, vội nói: "Đợi một chút!" liền nhảy xuống bắt lấy đầu lạc, lại nhảy lên. Sau đó, bàn tay khổng lồ bay lên, cách ánh lửa bên dưới ngày càng xa, Tạ Liên cũng cảm giác càng lên càng cao, hai tay lần thứ hai kết ấn, nói: "Xông ra!"

Ra lệnh một câu, y cảm giác bên dưới hơi trụ xuống một chút, dường như người khổng lồ này đang nâng y hơi cong hai đầu gối, đang chuẩn bị tư thế. Sau một khắc, y lại cảm thấy cả người mạnh mẽ trườn xuống, người khổng lồ kia phóng lên cao, bay về phía miệng núi lửa bị phong bế của Đổng Lô!

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Kèm theo tiếng rung động kịch liệt, Tạ Liên còn nghe được cực kỳ rõ ràng âm thanh nứt ra "Ken két".

Đó là nham thạch không chống đỡ nổi đòn hung mãnh này, âm thanh như sắp bị nghiền nát!

Lập tức, phía trên chiếu xuống ánh sáng trắng cuồn cuộn!

Lao ra r ấ!

Đỉnh Đ ồng Lô bị phá mở, ánh sáng chói mắt dày đặc như thác trút xuống, cu ồng phong cuốn vào, vù vù gào thét.

Tạ Liên đứng trong lòng bàn tay của người khổng lồ kia, một tay giữ chặt đầu lạp trên đầu, một tay che đi bão tuyết trước mặt. Không khí oi bức bị quét sạch, hít sâu một l ồng không khí tươi mát lạnh lẽo, y lớn tiếng gọi: "Tam Lang--!!!"

Tiếng vang thứ nhất còn đang quanh quẩn, y li ền thoáng bị một đôi tay ôm lấy từ phía sau. Tạ Liên đầu tiên cứng đờ, vừa cúi đầu, đến khi thấy bên hông là một đoạn tay áo đỏ thẫm cùng giáp cổ tay màu bạc, lúc này mới thả lỏng người. Một giọng nói nặng nề ghé vào lỗ tai y nói: "...Ta muốn phát điên r ấ!"

Nghe vậy, Tạ Liên vội vã xoay người lại, hay tay ôm lấy gương mặt của hấn an ủi: "Đừng điên, đừng điên, ta đã đi ra r ấ!"

Là Hoa Thành. Hoa Thành tóc đen ngắn ngang, trong mắt còn có chút thất th ần, tấm mặt nạ buồn vui mà Tạ Liên làm thế nào cũng không gỡ ra được, nhưng Hoa Thành lại một tay tháo xuống ném đi. Tạ Liên cũng không biết tại sao mình lại muốn dùng hai tay ôm lấy mặt hấn, hay là do làm theo bản năng, có lẽ muốn an ủi, cũng có lẽ sợ gương mặt hấn bị gió tuyết lạnh giá phá hủy. Dù sao, Tạ Liên ở trong Đ ồng Lô bao lâu, Hoa Thành cũng phòng thủ tại miệng núi lửa này bấy lâu.

Rõ ràng cùng tiến vào nơi này, một người trong đó giữa chừng lại bị ném ra, căn bản không biết được bên trong rốt cuộc thế nào, sao có thể không muốn phát điên được?

Hoa Thành ôm Tạ Liên thật chắc, tr ầm giọng nói: "...Sao ta lại không vào được Đ ồng Lô, ta lại còn để huynh phải tự mình xông ra! Ta con mẹ nó thật là..."

Tạ Liên vội nói: "Tam Lang không sao cả, thực sự không sao cả! Hơn nữa, ta cũng không phải một mình xông ra đây!"

Hoa Thành cuối cùng thoáng tỉnh táo lại, nói: "Cái gì? Ca ca, làm sao huynh ra được?"

Tạ Liên lại nói: "Là đệ giúp ta xông ra ngoài. Đệ nhìn đi."

Nói xong, y chỉ về phía trước, Hoa Thành cũng nhìn theo hướng y.

Chỉ thấy giữa gió tuyết, sương rơi đầy mắt một pho tượng khổng lồ hình người được khắc từ núi đá mà thành, mờ mờ ảo ảo, tựa như đội trời đạp đất. Lúc này hai người đang đứng trên lòng bàn tay của pho tượng khổng lồ.

Khuôn mặt tượng đá này mang đường nét ôn nhu, lông mày dài đôi mắt lại thanh tú, nét môi mỹ lệ, khóe miệng khẽ nhếch, như cười như không. Nói đa tình nhưng không ngả ngớn, nói vô tình cũng không lạnh lùng, là một tướng mạo từ bi lại tuấn mỹ.

-- Chính là gương mặt của Tạ Liên!

Tạ Liên ngược nhìn gương mặt của tượng đá, nhẹ giọng nói: "Đây là đệ nói, pho tượng thần đẹp nhất do đệ khắc đúng không?"

"..."

Hoa Thành cũng ngược nhìn nó, một lúc lâu sau, ánh mắt hạ xuống Tạ Liên ở bên cạnh, nói: "Ừ."

Pho tượng thần khổng lồ bằng dung nham này, hiển nhiên là trong lúc Hoa Thành bị nhốt trong Đổng Lô, giữa muôn ngàn thử thách cùng vạn phần thống khổ điêu khắc nên.

Mấy trăm năm qua, nó đều được giấu trong nơi sâu thẳm âm u của Đổng Lô, một phần còn bị cây xanh bao phủ. Đổng Lô chính là hang đá tự nhiên hiểm ác đáng sợ của nó, nó cũng là thần linh duy nhất của hang đá khổng lồ này.

Nó cùng Đờng Lô là một thể, chất liệu cùng giống nhau. Bằng không, nếu chỉ như tượng th ần được tạc từ nham thạch bình thường, căn bản không thể phá tan Đờng Lô, chỉ có thể thịt nát xương tan; mà nếu như không phải là bản thân Tạ Liên, hoặc trước khi bọn họ nhảy xuống, Hoa Thành không cho Tạ Liên lượng pháp lực đủ mạnh, cũng không cách nào có thể di chuyển pho tượng th ần này.

Tạ Liên quay sang Hoa Thành, nói: "Cho nên, Tam Lang, ta đi ra ngoài. Chính là đệ cùng với ta xông ra."

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

200

Chương 200: Đỉnh thiên lập địa thần tiên phá Đờng Lô (2)

Đúng lúc này, hai người bỗng nhiên cùng cảm nhận được một cơn chấn động, đờng thời thu liễm ý cười trên môi, tập trung đề phòng. Tạ Liên hơi sốt sắng hỏi nhỏ: "Chuyện gì vậy? Tượng thần này đang chấn động à? Nó có phải sắp sập rã không?"

Dù sao đỉnh núi Đờng Lô ở độ cao này cũng có ngàn vạn tượng thần, nếu như những tượng thần này vì phá tan Đờng Lô mà cũng sập đi, ắt hẳn sẽ phải hối tiếc. Hoa Thành nói: "Không sao đâu, không có việc gì. Là nguyên cả ngọn núi này đang chuyển động."

Quả nhiên, tuyết đọng trên núi như dòng lũ lớn thi nhau đổ xuống, có nơi đã lộ ra sườn. Xem ra, có thứ gì muốn từ trong Đờng Lô lao ra rã.

Hoa Thành tiến lên phía trước Tạ Liên một bước. Tạ Liên nói: "Là Bạch Vô Tướng."

Y đương nhiên sẽ không thật sự cho rằng quyên của tượng thần lúc này có khả năng đập chết Bạch Vô Tướng, nhiều lắm chỉ có thể để thứ đó ngủ một chút mà thôi. Y cảnh giác vạn phần. Nhưng chỉ chốc lát sau, hai người liền cảm thấy một trận không khí nóng rực phả vào mặt.

Trận khí này là từ miệng núi lửa sâu không thấy đáy phun ra, còn nghe được mùi khí lưu huỳnh. Tạ Liên bản năng linh cảm được có hiểm nguy đang đến, Hoa Thành cũng trăn giọng thốt: "Ca ca, chạy đi!"

Tạ Liên xoay chuyển thủ ấn, lập tức liền Hoa Thành, theo cánh tay bằng đá lớn của bức tượng thần, nhảy lên, đứng trên bả vai nó. Tượng thần này nghe mệnh lệnh của y, cất bước dài, theo tuyết chảy cuộn cuộn, trượt đi

mấy dặm , giữa sóng tuyết chạy như bay, Bởi vì đưa hai tay ra nên tuy là thân thể vạn cân, nhưng giữ thăng bằng lại rất tốt. Thế mà, bọn họ vừa mới trượt tới giữa sườn núi Đờng Lô, chấn động càng trở nên kịch liệt, tượng thần này cũng đảo điên suýt ngã. Tạ Liên và Hoa Thành cùng nhìn lên trên, chỉ nghe thấy một tiếng vang nổ ầm ầm, trên đỉnh Đờng Lô, một cột khói đen kịt bắn thẳng lên trời!

Một tiếng vang kinh thiên động địa, thêm vào một cột khói hủy thiên diệt địa, Tạ Liên nhìn thấy, sợ ngây người. Có đi đâu trong nháy mắt, bầu trời liền bị mây đen che kín. Mà trong những đám mây đen che kín bầu trời đó, vô số mặt người, tay chân, thân thể đang lẫn lộn thống khổ, muôn dạng khủng bố. Tình hình này, Tạ Liên đã thấy qua một lần ở mấy trăm năm trước, bây giờ, rốt cuộc lại thấy một lần nữa!

Tạ Liên hỏi: "Những người kia là ai?"

Hoa Thành ngưng thần đáp: "Vong Linh Ô Dung quốc."

Sợ rằng, hết thảy những người dân Ô Dung quốc vì núi lửa phun trào mà chết, tất cả đều nơi kia. Bỗng nhiên, Hoa Thành thốt lên: "Ca ca, ở ngoài phía dưới mười trượng!"

Hắn còn chưa dứt lời, Tạ Liên đã đi đầu khiến tay phải tượng thần kia, một chưởng vỗ đi.

Ở ngoài phía dưới băng thiên tuyết địa, trong một mảnh trắng xóa, một thân ảnh Bạch y, chính là Bạch Vô Tướng. Hắn gần như hoà thành một thể với tuyết, thế nhưng vẫn không gạt được con mắt hai người. Tuyết động dày đặc bị một chưởng này đập mạnh đến mức chấn động biến ra một mảng sóng lớn trắng xóa Dày đặc tuyết động bị : được một chưởng này đập đến chấn động tới một mảnh phi bạch sóng lớn, thế nhưng không có bắn trúng hắn.

Lúc trước trong bóng tối bị trúng một kích, Bạch Vô Tướng tất nhiên phải có phòng bị, thân ảnh trắng loé lên, một cái chớp mắt sau, thân ảnh xuất hiện trước đầu gối tượng thần, tượng thần lớn không chút nghi ngại, lại một chưởng vỗ đầu gối mình, nhưng chưởng đến giữa đường, Tạ Liên

kịp phản ứng, cắn răng dùng lực, miễn cưỡng lùi nó trở về thềm nghi:
"Nguy hiểm thật nguy hiểm thật!"

Vừa mới nãy đỉnh núi Đổng Lô là bị tượng thần này công phá, nếu như hiện tại Tạ Liên để cho nó tự vô đầu gối mình một cái, cứng đối cứng lỗ như không chế không tốt là cụt luôn một chân rồi. E rằng đây chính là mục đích vì sao Bạch Vô Yướng cố ý nhảy lên. Tạ Liên bên này đang thẳng gấp, bên kia, Hoa Thành chậm rãi rút ra loan đao thon dài màu bạc, chỉ vào Bạch Vô Tướng quát: "Cút xuống đây."

Bạch Vô Tướng ngẩng đầu nhìn bọn họ. Hoa Thành lãnh đạm nói: "Vị thần này, không phải là người người có thể tranh giành với ta."

Đột nhiên, Tạ Liên thất thanh gọi: "Tam Lang! ! !"

Y chỉ về phía đỉnh Đổng Lô. Sau khi phun ra cột khói màu đen, có cái gì đó, cũng theo đó dâng trào ra, rực đỏ, chuyển động và thiêu đốt .

Dung nham!

Dung nham đỏ rực cùng khói đen cuộn cuộn xen lẫn nhau tràn đầy đất trời, hướng về phía dưới Đổng Lô cuộn cuộn chảy tới. Nhân cơ hội này, Bạch Vô Tướng thả người nhảy đi, biến mất trong nền tuyết. Tạ Liên cũng không cố chạy theo bắt hấn , y quát to: "Chạy mau!"

Tượng thần đá khổng lồ kia nghe y hét ra lệnh, cất bước dài, ầm ầm ầm vài tiếng nổ vang, nhảy xuống dưới Đổng Lô. Hai chân san bằng chân núi, đất rung núi chuyển!

Nhưng mà, nó nhanh, tốc độ của dung nham và khói đen cũng không chậm, gần như là bám sát. Sau khi rơi xuống đất Tạ Liên cũng không dám ở thêm, lệnh cho tượng thần này đứng lên, tiếp tục mang theo bọn họ chạy. Chạy rồi chạy, Tạ Liên liên cảm giác tốc độ của nó đang dần chậm lại, trong lòng cảm thấy kỳ quái, có việc gì đó không ổn, y đang suy nghĩ có phải là ảo giác hay không, thì cảm thấy tượng thần đang mang theo hai người dừng lại, khụy xuống, không nghe lệnh của y nữa, nó ngừng lại, quỳ một chân trên đất.

Sau khi quỳ xuống, nó chậm rãi nghiêng người về phía trước, tựa hồ thể lực không chống đỡ nổi, muốn té xỉu tới nơi. Tim Tạ Liên lập tức treo lên tận cuống họng.

Nguy r ấ! Nó muốn ngã xuống!

Mà khói đen và dung nham kia, sắp đuổi kịp họ r ấ !

Đúng vào lúc này, Tạ Liên bỗng nhiên cảm giác hông căng thẳng, Hoa Thành kéo y đến, một tay ôm eo y, một tay nâng cằm dưới y lên, đem bờ môi lạnh lạnh dán vào.

"..."

Tạ Liên trợn to mắt, một luồng khí mát mẻ vui sướng trong nháy mắt chập khắp ngực, chạy qua tứ chi bách hài* của y, cả người tựa hồ cũng tràn đầy sức sống. Nụ hôn này ngắn ngủi cực kì, giây lát, Hoa Thành liền tách môi ra, nói: "Ca ca, thử lại xem!"

*Tứ chi bách hài: tay chân với trăm xương, ý bảo toàn thân.

Tạ Liên ngay lập tức tỉnh thần, thủ ấn tái xuất, tượng thần đang sắp ngã kia, đột nhiên duỗi ra hai tay, chống đỡ được mặt đất.

Sau khi quỳ xuống, nó chậm rãi nghiêng người về phía trước, tựa hồ thể lực không chống đỡ nổi, muốn té xỉu tới nơi. Tim Tạ Liên lập tức treo lên tận cuống họng.

Nguy r ấ! Nó muốn ngã xuống!

Mà khói đen và dung nham kia, sắp đuổi kịp họ r ấ !

Đúng vào lúc này, Tạ Liên bỗng nhiên cảm giác hông căng thẳng, Hoa Thành kéo y đến, một tay ôm eo y, một tay nâng cằm dưới y lên, đem bờ môi lạnh lạnh dán vào.

"..."

Tạ Liên trợn to mắt, một luồng khí mát mẻ vui sướng trong nháy mắt chập khấp ngực, chạy qua tứ chi bách hài* của y, cả người tựa hồ cũng tràn đầy sức sống. Nụ hôn này ngắn ngủi cực kì, giây lát, Hoa Thành liền tách môi ra, nói: "Ca ca, thử lại xem!"

*Tứ chi bách hài: tay chân với trăm xương, ý bảo toàn thân.

Tạ Liên ngay lập tức tỉnh thần, thủ ấn tái xuất, tượng thần đang sắp ngã kia, đột nhiên duỗi ra hai tay, chống đỡ được mặt đất.

Lập tức, lần thứ hai đứng lên!

Hoá ra, tượng thần này không phải thể lực không chống đỡ nổi, mà là pháp lực. Để thao túng bức tượng khổng lồ này, lượng pháp lực tiêu hao rất lớn, Pháp lực lúc trước Hoa Thành cho Tạ Liên mượn đã bị dùng hết sạch, nó dĩ nhiên phải lão đa lão đảo giảm tốc. Mãi đến khi được truyền pháp lực một lần nữa, nó mới "Sống" lại. Lần này, nó chạy so với lúc trước càng nhanh hơn, động tác cũng linh hoạt hơn. Hoa Thành lại nói: "Ca ca, chạy nhanh lên!"

Tạ Liên cũng muốn nhanh hơn nữa, nhưng y lại lo lắng như vậy tiêu hao quá nhiều pháp lực, không dám mạo hiểm: "Nhanh hơn nữa đệ có chịu được không? Vạn nhất pháp lực không đủ thì làm sao bây giờ? !"

Hoa Thành thì thầm bên tai y: "Sẽ không , huynh chỉ cần chạy thôi! Vĩnh viễn không cần sợ, có ta ở đây!"

Hoa Thành đứng phía sau y, hai tay vững vàng đỡ lấy eo y, hoá ra thật sự có một người như thế, phảng phất toàn bộ thế giới đều phải đứng ở phía sau hắn. Tạ Liên hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại, nói: "Tốt."

Giây lát, y duỗi tay, phóng thích toàn bộ pháp lực, dùng pháp ấn mạnh mẽ nhất, quát lên: "- Chạy đi!"

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Tượng thần khổng lồ lao nhanh như gió, một bước mấy dặm, khe lớn nó một bước nhảy qua, đôi núi nó một bước bay vọt, quả nhiên đem mây đen cùng dung nham bỏ lại phía sau. Nó thật sự là một quái vật khổng lồ, mỗi bước đi, giống như một khối thiên thạch rơi từ trên trời xuống, kích mở một tầng sóng mạnh mẽ!

Vô số yêu quái lẻ loi hân hoan ở Đổng Lô sơn đều cảm thấy mặt đất điên cuồng rung động, kinh hãi đến tái mặt. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy giữa bầu trời mây đen che phủ, có chút kinh ngạc, nhưng cũng không phải rất lưu ý. Dù sao cũng là ở Đổng Lô sơn, xuất hiện kỳ cảnh gì cũng chẳng phải việc kì lạ. Với lại trong mây

đen chẳng phải là oán linh ư? Tự trong chúng nó cũng mang theo oán linh, mỗi ngày nhìn thấy cũng nhiều rồi, có cái gì phải sợ? Nhưng mà, khi chúng nó nhìn thấy vị Võ Thần to lớn lao nhanh bạch bạch bạch quá sức tưởng tượng của quỷ như vậy, tất cả đều sợ ngây người -

Đó là cái gì? !

Lập tức một mảnh quỷ khóc thần sầu: "Lớn quá a a a a a a a a a a!"

Người to như thế chúng nó cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy. Thật sự quá đáng sợ! ! !

Tạ Liên vốn định tránh khỏi hoàng thành Ô Dung, miễn cho tượng thần của hắn đem những ngôi nhà có giá trị lịch sử hai trăm năm này giẫm nát thành một vùng phế tích, y nhớ lại một chuyện, hỏi: "Tam lang, Bùi tướng quân với Vũ Sư đại nhân bọn họ có phải phụ cận gần đây không?"

Hoa Thành đáp: "Vâng."

Tạ Liên vội bảo tượng thần: "Quay lại quay lại, bỏ quên vài thứ rồi, quay về mang đi!"

Lập tức, tượng thần này lùi vài bước. Đang chuẩn bị quay lại đi, Tạ Liên chợt thấy toàn thân chấn động, lòng bàn chân nhẹ bẫng, cả người bay lên.

Ở giữa không trung, y mới phản ứng được vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

Tượng thần ngã chổng vó r ồi !

Tạ Liên và Hoa Thành vũng vàng rơi vào trong lòng ngực tượng thần, Tạ Liên một bên đi đầu động nó đứng lên lần nữa, một bên nhìn về phía trước. Thứ khiến cho tượng thần này ngã, không phải là y, mà là thứ khác.

Một ngọn núi cao sừng sững.

Đương nhiên, ngọn núi này, kém rất rất xa núi Đ ồng Lô, nhưng so với tượng thần này thì lại to hơn một chút. Tạ Liên nhớ rất rõ, lúc mới đến không có vượt qua ngọn núi này, thế nên y phóng tầm mắt nhìn về hướng sau lưng nó.

Đúng như dự đoán, ở sau lưng nó, sừng sững mọc lên hai tòa nhà cao gần bằng núi. Ba ngọn núi lớn, ngăn cản bước chân tượng thần của y.

Hoa Thành nói: "Ca ca, cẩn thận. Chúng nó chính là 'người bảo vệ' núi Đ ồng Lô. 'Lão', 'Bệnh', 'Tử'.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

201

Chương 201: Đỉnh thiên lập địa thần tiên phá Đờng Lô (3)

Tượng thần khổng lồ bằng đá mới chậm rãi bò lên từ trên mặt đất thì ngọn núi kì quái thứ nhất liền lao vào tấn công nó.

Tạ Liên nhớ Hoa Thành đã từng nói, lúc đầu nó tại Đờng Lô sơn bị ba ngọn núi lớn truy đuổi cực kì gắt gao, hiển nhiên không dám khinh thường, theo bản năng dự định lộn người trên không một cái vượt qua đỉnh đầu nó, nhưng y dù sao cũng chưa từng thử thao túng tượng thần cao to như vậy, khó tránh khỏi tay chân luống cuống, không nhảy lên được, trái lại bị đánh ngã lần thứ hai.

Ầm ầm, đất trời dường như rung chuyển. Tượng thần khổng lồ bằng đá kia bị ném tới phụ cận Hoàng Thành Ô Dung, ép nát một con đường, khe động liền nghe một trận "Rầm rầm rầm", là thanh âm của những phòng ốc, cung điện hoa lệ bị tượng thần đập vụn. Giữa lúc chấn động nghiêng ngả, Tạ Liên suýt nữa té ngã, may có Hoa Thành tóm chặt lấy tay y: "Đi theo ta!"

Hắn mang theo Tạ Liên, nhảy vài bước lên đỉnh đầu tượng thần to lớn kia. Nguyên lai, tiểu ngọc quan* Hoa Quan Võ Thần dùng để vắn tóc, giống như một sân thượng nho nhỏ, hai người nhảy lên ngọc quan này, cuối cùng cũng có một chỗ đặt chân ổn định, so với đứng trên bả vai hay lòng bàn tay tượng thần thì vững chắc hơn nhiều. Một hơi còn chưa có thở ra, ngọn núi quái dị đã trở lại, đụng tượng thần kia lão đảo thật lùi vài bước, cũng may lần này Tạ Liên đã sớm có phòng bị, không có bị té ngã, nhưng dưới chân lại không cẩn thận đạp nát một chuỗi phòng ốc, Tạ Liên không nhận được đau lòng một trận, thần nghĩ thật tội lỗi thật tội lỗi. Xong

đi đầu khiến tượng thần này rón ra rón rén né tránh nhà cửa chạy ra ngoài, Tạ Liên bu ãn bực nói:

"Chúng nó tại sao đuổi theo đánh ta? Ta đã làm gì vậy?"

*Ngọc quan: mũ ngọc

Hoa Thành đáp: "Cũng không phải chỉ đuổi theo ca ca, ai cũng bị chúng nó đuổi đánh hết, cơ mà đáng về ca ca bây giờ nhìn đặc biệt làm người khác chú ý."

Tạ Liên nói: "Một thứ lớn như vậy, dĩ nhiên làm người khác chú ý
.."

Lời còn chưa dứt, ba ngọn núi lại cùng nhau giáp công, đem tượng thần bao vây lại, cũng không ngừng hướng về trung gian tạo áp lực, giống như muốn đem nó nghiền nát. Tượng thần không thể động đây, Tạ Liên cũng không thể động đây, toàn lực đi đầu động nó đẩy ra, nhưng vẫn không nhúc nhích nổi, chỉ sợ là không có sức chống lại rồi!

Y đang suy nghĩ xem có biện pháp khác thoát thân hay không, trong lúc vô tình lùi về sau một bước, chột dựa vào một l ồng ngực. Vừa quay đầu lại, thấy Hoa Thành nắm lấy hai vai y, nói: "Toàn lực chiến đấu! Tất cả đều không thành vấn đề, chúng nó không phải là đối thủ của huynh. Trên đời này không có bất kỳ vật gì có thể ngăn cản bước chân của huynh!"

L ồng ngực hấn giống như hậu thuẫn kiên cố nhất, đột nhiên trong lúc đó, quyết tâm của Tạ Liên tự tin hơn gấp trăm lần, quanh thân được bao quanh bởi một dòng nước trong suốt d ể dào, một đòn dốc toàn lực - rốt cục phá tan bao vây!

Ầm ầm, ba ngọn núi quái dị mạnh mẽ bị nó đẩy ra xa gần một dặm , đất đá bay mù mịt, bụi bặm cu ãn cuộn. Có đi đầu, mặc dù chúng nó hơi lùi nhưng lại sắp sửa tấn công lần thứ hai. Hai tay Tạ Liên trong chớp mắt thay đổi năm, sáu cái pháp ấn, nói: "Đừng, có, chặn, đường, ta!"

Tượng thần to lớn bằng đá bay lên trời, hai chân đạp xuống đỉnh chóp hai ngọn núi, đồng thời, đưa tay cấn

bội kiếm bên hông - rút kiếm!

Động tác liên tiếp như nước chảy mây trôi, tượng thần kia đầu hoàn thành đến mượt mà, thế như chẻ tre, nửa điểm vướng víu cũng không có, hoàn toàn không khác gì người thật. Khí thế nhất thời được cổ vũ đẩy lên, Tạ Liên quát: "Ta chém. Oái, hay đợi lát nữa hẵng chém nha? ? ?"

Y đã chuẩn bị tốt để tung ra một chiêu kiếm hoa lệ, phá núi xé trời, vậy mà lúc rút kiếm, tự dưng cảm thấy không đúng. Vừa nhìn phía trên, nhất thời thẹn thùng. Tượng thần kia đích thật là đã rút kiếm, có đi đâu. trong tay nó chỉ có duy nhất cái chuôi kiếm. Chuyện gì đã xảy ra vậy? ? ?

Lưỡi kiếm đâu? ? ?

Tạ Liên một mặt mờ mịt, Hoa Thành thì tại một bên, hai ngón tay xoa mi tâm: ". Ca ca, xin lỗi, ta quên nói cho huynh biết, lưỡi kiếm của tượng thần này, ta không có làm. Là sơ xuất của ta."

"."

Đó là tất nhiên! Hoa Thành trên vách tường nham thạch phá núi lập tượng, quần áo tượng thần kia tầng tầng lớp lớp, bội kiếm bên hông bị che lấp ở bên dưới tay áo vạt áo, chưa từng lộ ra, vì lẽ đó, chỉ khắc một chuôi kiếm. Tượng thần được truyền pháp lực vào, sau khi hành động bởi vì cũng không có đặc biệt khắc lưỡi kiếm, tự nhiên cũng không thể bỗng dưng biến ra lưỡi kiếm.

Hoa Thành hơi nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tính sai rồi. Còn chưa đủ tinh tế, lần sau ta sẽ đem mỗi một chi tiết nhỏ đều khắc ra."

"." Tạ Liên cảm giác hấn thật lòng, vội nói, "Không không không, đã rất tinh tế rồi. Thật sự!"

Nói chung, không có lưỡi kiếm, vậy thì không có cách nào phá núi r ồi. Ngay sau đó, Tạ Liên lập tức thay đổi chiến lược - bỏ chạy!

Y nhanh chóng đi đầu khiến tượng th ần nhảy xuống từ này đỉnh hai ngọn núi , đem chuôi kiếm sau này không dùng nữa này ném một cái, nhanh chân tiếp tục chạy như điên. Hai người đứng ở ngọc quan trên đỉnh đầu tượng th ần , cu ồng phong gào thét trước mặt , tóc đen áo trắng tay áo đỏ tung bay, cho dù đang chạy trốn, cũng là mỹ cảnh. Một con ngân điệp bay đến bên tai thanh âm Tạ Liên, bên trong truyền ra mấy người, y nhanh chóng bị thu hút: "Bên kia là Phong Tín Mộ Tình? Còn có Vũ Sư đại nhân cùng Bùi tướng quân sao?"

Quả nhiên, bên kia ngân điệp truyền đến thanh âm quen thuộc. Bùi Minh mở miệng: "Ta nói, Thái Tử điện hạ, người không cần lớn tiếng hỏi như vậy đâu."

Tạ Liên nói: "A, thật không tiện, hiện tại pháp lực ta nhiều quá, chờ ta khống chế một chút ."

"."

Thanh âm của Mộ Tình cũng truyền đến: "Cái gì? Huynh nói pháp lực nhiều lắm? Huynh?"

Tạ Liên hỏi: "Mấy người hội họp r ồi sao? Hiện tại đang ở nơi nào?"

Mộ Tình nói: "Chúng ta cùng Bùi tướng quân, tiểu Bùi tướng quân bọn họ đều hội họp, hiện tại tất cả mọi người ở phụ cận sông Ô Dung trong rừng rậm, chuẩn bị đồng thời rút lui ra bên ngoài ."

Thanh âm Phong Tín cất lên: "Huynh bên kia làm sao vậy? Vừa nãy hình như Đ ồng Lô truyền đến một trận dị động rất mạnh ! Muốn chúng ta trở lại hỗ trợ chứ?"

Tạ Liên vội nói: "Không cần! Mọi người chờ ở nơi đó là tốt r ồi, chúng ta lập tức đi đón đây, gặp mặt r ồi nói! A, chúng ta đã tới!"

Phía trước chính là sông Ô Dung khô cạn, tượng thần vượt qua rãnh sông rồi ngã xuống cạnh bờ rừng. Đúng lúc Tạ Liên nhìn thấy Phong Tín cùng Mộ Tình từ trong rừng rậm đi ra, hết nhìn đông lại nhìn tây, tựa hồ đang tìm người. Nhưng bọn họ nhìn nhầm phương hướng, hơn nữa không nghĩ tới chỉ việc liếc mắt lên trên một cái, vì lẽ đó căn bản không trông thấy Tạ Liên cùng Hoa Thành. Phong Tín quay qua ngân điệp hỏi: "Điện hạ huynh còn chưa tới sao? Huynh ở đâu?"

Tạ Liên hai tay đặt bên miệng, trực tiếp hô xuống phía dưới: "Ta đã tới đây, ở trên, nhìn lên trên, trên đầu hai người nè!"

"."

Hai người kia lúc này mới phát hiện, bọn họ đều bị che phủ dưới một bóng râm to lớn, đồng loạt chậm rãi ngừng đầu.

Ngay lập tức, bọn họ đồng thời thấy được một "Tạ Liên" vô cùng lớn, đang ngã xuống ở bên rừng, cúi đầu nhìn bọn họ. Trên mặt còn mang theo dáng vẻ Tạ Liên mỉm cười vô cùng hiền lành.

Hoa Thành chẳng muốn nhìn xuống hai người kia một chút nào, ôm cánh tay đứng ở một bên, vẻ mặt miễn cưỡng. Tạ Liên thì lại cúi mặt xuống vẫy vẫy tay: "Nhìn thấy không? Nơi này!"

Nhưng vì chấn động thị giác mà "Tạ Liên" khổng lồ mang đến quá lớn, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy nó, thật sự rất khó chú ý tới thứ khác. Toàn bộ thần mắt Mộ Tình đã hoàn toàn bị khuôn mặt này chiếm cứ, lâm lâm trong miệng: ". Ta chắc chắn bị điên rồi"

Hai con mắt Phong Tín cũng toàn là khuôn mặt này, lâm lâm theo: ". . . . Ta thao, ta thao, ta thực sự thao,

đây mẹ nó là thứ gì vậy ? ? ?"

Tạ Liên : "Ach."

Hoa Thành nhú mảy, tựa hồ kiền chế lắm mới không có cười ha ha. Nói thật, thực sự là chưa từng có ai từng thấy tượng thần lớn như vậy, còn khắc trông rất sống động. Trước đây tượng thần lớn nhất là Quân Ngô, nhưng có đi đâu mới cao đến một nửa tượng thần này

Phong Tín cùng Mộ Tình quá mức chấn động, dẫn đến Tạ Liên hô vài cái mới chú ý tới bản tôn tượng thần ở nơi nào. Những người khác cũng lục tục từ trong rừng rậm đi ra, vừa ngẩng đầu, cơ hồ hết thấy đầu bị này tượng thần to lớn dọa sợ đến suýt nữa sái cổ chân. Tạ Liên dở khóc dở cười, sai tượng thần thả tay xuống đất, mở lòng bàn tay ra, nói: "Núi lửa Đồng Lô bạo phát, chỉ sợ một lúc nữa lửa cũng đốt tới nơi này, còn có ba ngọn núi kì quái không biết lúc nào đuổi theo, đầu leo lên đây, ta mang mọi người đi!"

Mọi người dấn dập treo lên tay tượng thần, tự tìm vị trí. Tạ Liên ở trên ngọc quan nghe thấy được trong không khí sắc mùi lưu huỳnh, quay đầu nhìn lại, khói đen cùng tro bụi đang cấp tốc lan tràn, y thu hồi tay tượng thần đứng lên, tiếp tục bước dài.

Đám người Bùi Minh sau khi kinh hãi trái lại cũng còn tốt, Phong Tín cùng Mộ Tình thế nhưng thủy chung cũng không lấy lại tinh thần. Đại khái là bởi vì ... mặt, thần thái, thân hình bản tôn tượng thần bọn họ đều quá quen thuộc, vì lẽ đó sau khi phóng to nhiều như vậy chấn động đặc biệt lớn. Phong Tín đã đứng ở trên vai tượng thần còn không thể tin tưởng: "Đây là ai làm? Ai khắc? Tại sao xưa nay ta chưa từng thấy vật này? Nghe cũng không nghe nói qua?"

Hoa Thành giả cười nói: "Vật người chưa từng thấy gì đó cũng nhiều lắm."

Tuy rằng không ai nói rõ, nhưng cơ hồ tất cả mọi người, đặc biệt là Phong Tín cùng Mộ Tình, đều không hẹn mà cùng đưa ra đáp án:

Chính là người này làm ra!

Mộ Tình nói: "Quả thực không có cách nào tin được huynh làm gì để nó hoạt động thế? Cái này cần có bao nhiêu pháp lực? Huynh đủ sao?"

Huynh không phải hoàn toàn không có pháp lực hả?"

Lần này Hoa Thành ngược lại không đáp, Tạ Liên liếc mắt nhìn hắn, triệt để im miệng, hàm hồ nói: "À cái này mà."

Bùi Minh nói thay: "Có thể mượn mà phải không. Nhiêu chuyện đơn giản."

"Ha ha ha ha. Đúng vậy a."

Chúng yêu ma quỷ quái dọc theo đường đi gặp được dung nham chảy ngược, liệt hỏa phun mạnh, cũng ý thức được đại sự bất hảo, thấy rất nhiều người hướng trên tượng thần khổng lồ bằng đá mà bò, vội hô:

"Chờ ta với!"

"Ta ta ta, ta cũng tới!"

"Mang chúng ta lên, mang chúng ta lên !"

Hoa Thành liền đáp: "Cút xuống." Một làn sóng ngân điệp bay ra, sáng lấp lánh, sau vang lên một mảnh gào khóc thảm thiết. Dẫn Ngọc ôm Cốc Tử ngủ say như chết, ở phía dưới kêu: "Thành chủ! Thái tử điện hạ! Vừa rồi những kia chuột ăn xác rồng đột nhiên bạo động, kết bè kết phái lưu động, giống như là muốn hướng về ngoài núi Đổng Lô chạy đi!"

Vũ Sư thì cười trâu đen, ngưng thần nhìn trời: "Trong mây đen có cái gì đó tựa hồ cũng rất muốn bay ra ngoài."

Lời ấy không sai. Trong mây đen có vài thứ gì đó giãy dụa, tất cả đều là oán linh, chúng nó khát cầu thân thể người sống mới mẻ để đến bám thân, trở thành dịch mặt người. Trong ngọn núi Đổng Lô không có người sống, không phải yêu ma quỷ quái cũng là thần quan chúng nó không cách nào xâm nhập được, tất nhiên muốn bay ra ngoài. Hàng ngàn, hàng vạn khối đen hình mặt người vụn vụn kéo đuôi thật dài, như xà trùng dị dạng xoay quanh trên bầu trời. Tay Tạ Liên hơi run, nhưng vẫn chấn định nói: "Đổng

Lô sơn có kết giới, phía ngoài không thể vào, bên trong không thể ra, những oán linh kia hẳn tạm thời không bay ra được."

Ai ngờ, lời còn chưa dứt, Hoa Thành bỗng nhiên nắm chặt tay y. Tạ Liên tâm cũng căng thẳng theo, vội vàng nắm lấy tay hắn nói: "Sao vậy? Có phải là ta tiêu xài hơi thái quá không? Xin lỗi xin lỗi, quả nhiên ta nên dùng ít đi một chút."

Hoa Thành một tay che mắt phải, đáp: "Không phải. Ca ca, huynh không cần lo lắng chuyện này, là do kết giới núi Đồng Lô đã bị phá."

Tạ Liên bối rối: "Cái gì? Phá?" Y vừa mới nói có kết giới đừng lo lắng, bây giờ sao lại thành cái cục diện này? ? ?

Hoa Thành nói: "Phá. Chỉ sợ là tự tay Bạch Vô Tướng mở ra. Những thứ đó, đang muốn bay ra ngoài."

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

202

Chương 202: Bốn võ thần hóa thành kiếm trong tay

Nếu thật sự để những oán linh này bay ra ngoài, chẳng phải dịch mặt người sẽ bạo phát lần thứ ba hay sao?

Tạ Liên lập tức nói: "Phải nghĩ biện pháp ngăn cản!"

Mộ Tình đứng trên bả vai tượng thần, hắc y cùng tóc đen bị thổi hỗn loạn không ngừng: "Có biện pháp gì ngăn cản?"

Tượng thần kìm lại bước chân, cát bụi phía dưới bay lên mù mịt, Tạ Liên nói: "Chư vị trước tiên hãy ngừng thở!"

Nói xong, tượng thần này nhấc chân chạy, bám sát những đám khói đen đang bay phía trên. Tượng đá nhấc tay bỏ một chưởng, chưởng phong kinh thiên động địa, nếu là dùng trên mặt đất, chắc chắn có thể đánh bật một gốc cổ thụ trăm tuổi. Nhưng chung quy đánh tan đến đâu, cũng chỉ tiêu diệt được bằng đó, Tạ Liên không nhịn được thần nghĩ: "Nếu có một thanh kiếm thì tốt!"

Hoa Thành vừa liếc mắt li nhìn thấu suy nghĩ của y: "Ca ca, muốn kiếm cũng không phải không có cách."

Tạ Liên vui mừng: "Cách gì?"

Hoa Thành nói: "Vậy thì phải nhìn khuôn mặt không vui của mấy vị tiên liệu rồi."

Phong Tín nói: "Người có biện pháp thì cứ việc nói thẳng, không cần nói với huynh ấy những câu như vậy."

Tạ Liên cũng đoán được phần nào: "Ý đệ là, để cho Bùi tướng quân bọn họ hợp lực, lấy thân hóa kiếm sao?"

Hoa Thành gật đầu: "Không sai. Trong núi Đồng Lô thần quan bị chế ngự pháp lực, nhưng nơi này có nhiều võ thần, nếu có bốn người hóa ra pháp thân, hợp lực xuất kích, thì uy lực cũng không kém lắm đâu."

Bùi Minh đi tiên phong hưởng ứng: "Bùi mỗ cảm thấy chủ ý này rất được."

Mộ Tình vẫn còn hồ nghi: "Thật sự có thể được sao? Nơi này có mấy võ thần? Ba người?" Bùi Túc cùng Dẫn Ngọc mất hết pháp lực, Vũ Sư thì lại chẳng phải võ thần, nhiều nhất cũng chỉ có Bùi Minh, Phong Tín và Mộ Tình. Bùi Minh sửa lại: "Không đúng, là bốn người. Kỳ Anh cũng ở đây."

"A?"

Dẫn Ngọc hơi do dự đôi chút, một tay ôm Cốc Tử, tay kia ôm con lật đật, bỗng dưng nó nhảy bật ra. Không ngờ còn chưa có mở phong ấn, lật đật này đã có thể rung lắc điên cuồng, còn phát sinh hàng loạt tiếng rít gào quang quác, ầm ĩ vô cùng. Lỗi tai mọi người đều bị tiếng kêu này đâm nhói, nhanh chóng bịt tai tới tấp, Dẫn Ngọc vội vã niệm phong nó lại, lấy ra một lật đật khác, trên mặt toát mồ hôi hột: "Thật xin lỗi, cầnnhầm mất rồi, cái con mới vừa nãy kia là Thanh Quỷ Thích Dung. Đây mới phải." Nói xong liền tung lật đật vừa lôi ra lên không trung, khói đỏ bay tỏa mù mịt, một thân hình thiếu niên xuất hiện trong màn khói dày đặc, rơi xuống phía dưới.

Tượng thần nhanh chóng đưa tay tiếp đón, thiếu niên kia vươn mình kết thúc ở trên lòng bàn tay nó, gãi gãi một nhúm tóc xoắn dính máu, ngẩng đầu lên, thấy trước mặt tự dưng xuất hiện một đồng người thì mờ mịt không ngớt. Dẫn Ngọc trước đó đã lén lút trốn ra sau lưng người khác, không ngờ lại bị Quyên Nhất Chân phát hiện ra, hấn nhảy dựng lên la lớn: "Sur huynh!"

"."

Quyền Nhất Chân trong nháy mắt đã thành thành lao tới, Dẫn Ngọc vừa nhìn thấy hắc liễn đầu đầu, thà cho hắc nghe tiếng rít gào ba ngày ba đêm còn hơn là nói chuyện với Quyền Nhất Chân một câu. Cũng may Bùi Minh một phát đã tóm được Quyền Nhất Chân: "Đến đến đến đến, làm việc Kỳ Anh. Làm xong xuôi thì ôn chuyện!"

Quyền Nhất Chân không hiểu ra làm sao, thêm vào đó hắc vốn có thành kiến với Bùi Minh, vừa định tùy tiện đánh một quyền, nhưng vừa ngừng đầu, liễn thấy Tạ Liên ở phía trên đang chấp tay trước ngực, hướng hắc thành khẩn nói: "Khổ cực đệ r ồi, Kỳ Anh."

"."

Tuy rằng hắc hoàn toàn không nắm rõ được tình hình, nhưng gãi gãi đầu vẫn quyết định gia nhập. Còn về phần Mộ Tình, muốn hắc cùng những người khác hợp thành kiếm, hắc không phải là không có ý kiến, nhưng đầu sao phải gom đủ bốn người, nói thế nào thì nói, một mình hắc cũng không thể hất tay không làm, tức thì liễn im lặng. Xong xuôi, trên lòng bàn tay tượng th ần, bốn người Bùi Minh, Phong Tín, Quyền Nhất Chân, Mộ Tình xếp lần lượt thành hàng ngũ.

Khuỷu tay Hoa Thành chống lên cạnh vi ền ngọc quan, liếc mắt nhìn: "Hai người cuối cùng có phải xếp lộn r ồi không?"

Theo lý thuyết, xác thực phải từ Bùi Minh, Phong Tín, Mộ Tình xong đến Quyền Nhất Chân mới hợp lý. Bởi vì so ra, pháp lực Quyền Nhất Chân không quá ổn định, nếu như vào trong kiếm trận, nói không chừng vừa vung lên liễn bị "bẻ gãy" luôn. Tạ Liên đứng một bên lau mồ hôi, nói: "Không, không lộn đâu. Phong Tín cùng Mộ Tình hai người kia tuyệt đối không thể xếp cùng nhau, bởi vì chỉ cần khua tay múa chân thôi là có thể xảy ra ầm ỉ r ồi, vậy nên nhất định ở giữa phải cách một người khác."

Nghe vậy, Hoa Thành nhú mày, th ần tình tỏ vẻ cứ để cho bọn chúng đánh đến chết đi, càng tốt. Liễn hạ t ầm mắt nhìn xuống phía dưới, toàn thân bốn người kia phát sinh linh quang, càng ngày càng mạnh, đang kéo dài ra hợp thành một thể, cuối cùng, hóa thành một thanh linh quang chi kiếm!

Kiếm vừa thành hình, tượng thần lập tức ném nó lên, đưa tay ra, một phát nắm thật chặt!

Kiếm sắc trong tay, Tạ Liên nhất thời như hồ thêm cánh, khí thế đại thịnh, bổ tới một nhát!

Đuôi khí đen cuộn kéo dài, bị một chiêu kiếm mang theo linh quang chém đứt đoạn, rít gào một lúc lâu thì im bật. Thừa thắng xông lên, Tạ Liên mặc sức múa kiếm dưới hoa, chém đến vạn quỹ chia năm xẻ bảy, như gió cuốn mây tan. Lưỡi kiếm đảo qua, bầu trời tựa bức tranh hoa xuân bị thổi tung khắp nơi, trông rất đẹp mắt. Chúng yêu ma quỷ quái bên dưới đều dừng lại xem, vẻ mặt sững sờ, đợi đến khi tượng thần ngàn cân đập đến đây, mới sợ hãi chạy trốn tứ phía. Chém đến hăng say, bỗng nhiên, dưới chân tượng thần bất thành linh xảo đảo, tựa hồ lại muốn nghiêng đổ, Tạ Liên nhanh chóng lấy kiếm chống xuống đất, miễn cưỡng ổn định nó. Mấy võ thần hợp thành kiếm đồng thanh hỏi: "Thái tử điện hạ làm sao vậy?"

"Đánh tiếp a! Chúng nó tụ lại rồi kìa!"

Tạ Liên thao túng tượng thần lâu như vậy, đã có chút cảm giác uể oải, đầu đầy mồ hôi, tinh thần căng thẳng cao độ, đáp: "Không sao! Chỉ là."

Chỉ là pháp lực sắp bị đốt sạch mà thôi!

Y đột nhiên quay đầu, Hoa Thành đã đứng bên cạnh trong gang tấc, tựa hồ đang muốn đuổi tay về phía y. Lập tức, Tạ Liên bằng bất cứ giá nào.

Y chồm tới lấy hai tay giữ mặt Hoa Thành, hơi nhón chân lên, nhắm mắt đem đôi môi dán vào.

Phong Tín: "."

Mộ Tình: "."

Quyền Nhất Chân: "?"

Bùi Minh: "Ha ha." (Haha :))))

Nâng mặt Hoa Thành còn chưa đủ, dù sao cũng đã vậy rồi, Tạ Liên thẳng thắn nghĩ chỉ bằng lần này hút nhiều một chút, vì vậy cánh tay sít sao vòng qua cổ hắn, hôn càng thêm sâu. Tinh thần mệt mỏi ban nãy liền bị quét sạch sành sanh, cả người tràn đầy linh lực. Mà lúc này, kiếm trong tay tượng thần vang lên một tràng hô to gọi nhỏ. Phong Tín cả kinh: "Đây là đang làm gì? ? ? Hai người đang làm gì? ? ? Điện hạ? ? ?"

Tạ Liên không cẩn thận sặc một cái, lúc này mới tách ra, cũng không dám nhìn xuống đối mặt, liền quay lên trời đáp: "Mượn, mượn pháp lực! Chỉ là đang mượn pháp lực! Rất thỏa đáng!"

Mộ Tình cũng cả kinh chẳng kém: "Mượn pháp lực căn bản không cần như vậy đi? ? ? Chạm tay cũng được mà? !"

Tạ Liên cũng không biết mình đang nói cái gì nữa, trả lời lung tung loạn xạ: "Ha ha ha ha! Bị mọi người xem thấu rồi! Kỳ thực không phải mượn pháp lực! Ha ha ha ha."

Thấy y như thế, Hoa Thành cũng cười ha hả, lấy hai tay nâng Tạ Liên mặt lên, hạ một nụ hôn xuống trán, ôn nhu nói: "Chớ sốt sắng, ca ca."

"."

Nhắc tới cũng kỳ quái, nghe hắn nói như thế, Tạ Liên bỗng nhiên tiếp thu. Ý làm bộ không nghe thấy thanh âm của Phong Tín cùng Mộ Tình, làm ra bộ mặt nghiêm nghị đồng thời thủ ấn. Tượng thần khổng lồ đem linh quang chi kiếm từ dưới đất rút lên, cuồn cuộn phách chém lung tung, giống như không khống chế nổi sức lực trong người!

Quyên Nhất Chân đột nhiên khâm phục: "Thì ra vừa nãy đúng là mượn pháp lực! Hắn nào trở nên mạnh mẽ thế."

Mộ Tình không nhịn được nói: "Đúng cái chó, người hiểu cái."
Lập tức đại khái nghĩ tới loại sự tình này không nên dạy cận kề cho tiểu hài

tử như Quyên Nhất Chân, liền cứng rắn đổi giọng, "Đúng, không sai, chính là đang mượn pháp lực."

Bùi Minh cười ha hả: "Đúng là không sai, nhưng cũng không thể tùy tiện cho người khác mượn biết không hả, Kỳ Anh."

Phong Tín: "? ? ? Các người đang nói cái gì thế? ? ? Các người vẫn tin là đúng hay sao? ? ?"

Tuy rằng uy lực đã được tăng cường, nhưng nói thế nào thì chúng oán linh này cũng đủ che kín trời, lại không thể có tấm lưới lớn tóm gô bọn chúng, vừa thấy thần khổng lồ thật lợi hại, oán linh dấn dập quay đầu chạy trốn, trên không trung bỏ rơi phần đuôi bay về hướng xa, tựa như một con nòng nọc lớn mang mặt người. Tạ Liên hô: "Đuổi theo!"

Ai ngờ, đuôi còn chưa được vài bước, tượng thần đá bỗng nhiên không chút dấu hiện mà lệch đi, đổ ập xuống một phía!

Vừa mới nãy rõ ràng đã hấp thu dĩ đạo pháp lực, Tạ Liên cũng trong trạng thái vô cùng tốt, không hiểu vì lý do gì đột nhiên lại như vậy, khi tượng đá chưa đổ ập hoàn toàn, Tạ Liên nhìn xuống phía dưới, lúc này mới phát hiện, trên một chân tượng thần nhều thêm cái hang lớn, nam thạch vụn từ trong miệng động ào ào lăn xuống. Thân ảnh một Bạch y nhân lay động theo giá hạ từ trên xuống, dừng ở nơi xa xa, xong lập tức biến mất, giống như xuất quỷ nhập thần, không tìm thấy tung tích. kia chính là Bạch Vô Tướng.

Hắn dùng tay không đánh hỏng một chân tượng thần!

Tượng thần ập ập ngã xuống, cũng may người trên tượng đá đầu không phải hạng phàm tục, cho nên phản ứng cực nhanh, giành trước một bước nhảy xuống, an toàn đáp xuống đất.

Tạ Liên cùng Hoa Thành nhảy lên ngực tượng thần, Tạ Liên thử triệu nó đứng dậy, nhưng cực kỳ gian nan. Tượng thần nằm trên mặt đất, chậm rãi giãy dụa, dáng dấp hơi có chút chật vật, Mộ Tình trong kiếm trận hỏi: "Sao rồi? Có thể đứng lên nữa không?"

Quyền Nhất Chân nói: "Lại hết pháp lực sao? Cần mượn nữa hả?"

Bùi Minh đáp: "Không. Lần này không phải vấn đề về pháp lực. Kỳ Anh người cũng đừng nhớ kỹ chuyện này đến thế, quên nhanh đi."

Tạ Liên nói: "Chỉ sợ là bị thương có chút nghiêm trọng rồi. Không thích hợp để cử động nữa."

Mặc dù khối đá không có cảm giác đau, nhưng nếu như mạnh mẽ để nó đứng dậy tiếp tục xuất kích, chỉ sợ chân bị thương sẽ bị mất hoàn toàn. Không riêng gì lực công kích bị giảm mạnh, đây dù sao cũng là Hoa Thành...kiệt tác mà hắn để tâm, cũng là tượng thần Tạ Liên thích nhất, nếu thật sự bị hủy thành như vậy, khó tránh khỏi đau lòng. Mắt thấy kẻ địch ngã xuống, oán linh trên không nhảy nhót mừng như điên, bốn phía bay đi, chẳng lẽ lại trở mắt nhìn chúng nó trốn ra ngoài như vậy?

Nhìn về một phía, vẻ mặt Hoa Thành ẩn chứa cơn giận dữ, chính xác là tức giận Bạch Vô Tướng, trầm ngâm trong chốc lát, hắn gọi: "Ca ca."

Đúng vào lúc này, bên trong mây đen tầng tầng lộ ra một tia sáng trắng chói mắt, tựa hồ phía trên tầng mây này, có thứ gì đó đang rực sáng.

Ngay sau đó, tia thứ hai, tia thứ ba, tia thứ tư.

Vô số tia bạch quang chói mắt chọc xuyên qua, đâm thủng mây đen, đâm thủng oán linh!

Linh quang mãnh liệt cơ hồ muốn đốt mù mắt người này, các vị thần quan cũng không còn xa lạ gì nữa. Toàn bộ Tiên Kinh, cơ hồ mỗi ngày đều tràn ngập linh quang như vậy bao quanh.

Quân Ngô đến rồi!

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

203

Chương 203: Bạch Đế Quân giải đáp chuyện quốc sự

Linh quang mãnh liệt rọi sáng lên chúng oán linh, từng tảng lớn lần lượt tan thành mây khói, xé toạc biến mây, bạch giáp võ thần càn kiếm đi ra!

Quả thật là Quân Ngô. Mọi người giống như vừa nhìn thấy phụ mẫu tái sinh, d òn dập reo lên: "A! ! ! Đế Quân! ! !" Chỉ thiếu đi ầu nước mắt chảy ròng ròng. Quân Ngô mang theo gió và ánh sáng, ung dung thông thả đáp xuống đất, miệng nói: "Đừng hốt hoảng, đừng hốt hoảng. Chư vị, không có chuyện gì chứ?"

Bốn người trong kiếm trận mau chóng giải tán, hóa trở về bản thân. Bùi Minh nói: "Đế Quân, ngài không phải đang trấn thủ Tiên Kinh ư? Thế nào lại đích thân đến đây?"

Quân Ngô đáp: "Nghe Vũ Sư thông linh báo tin, kết giới núi Đ ồng Lô đã bị phá, tình thế nguy cấp, ta liền chạy đến."

Mọi người quay đầu lại nhìn tới, thấy Vũ Sư vẫn đang cười trên trâu đen, tất cả thần Ồ lên thì ra là như vậy. Nếu kết giới bị phá, vậy chắc hẳn thông linh thuật có thể dùng được. Nhưng bởi vì lúc ấy máu nóng trong đầu mọi người nhất thời dâng cao, đều muốn trước tiên phải đem thứ trên kia đánh xuống trước, cơ hồ không có ai nhớ tới chuyện thông linh. Tạ Liên tiến lên một bước, nói: "Đế Quân, là Bạch Vô Tướng. Hắn quay lại rồi."

Quân Ngô khẽ gật đầu, nói: "Ta cũng đoán được hắn sẽ bám dai không dứt."

Tạ Liên nói: "Tên này xuất quỷ nhập thần. Ngài vừa đến, cũng không biết hắn lén trốn đi đâu rồi."

Quân Ngô lên tiếng trấn an: "Không đáng ngại. Trước tiên xử trí những oán linh kia trước, xong đi tìm hắn."

Mọi người ngẩng đầu nhìn trời, trên đó mây đen lẩn lộn, sắp dần bị Quân Ngô rọi sáng quét sạch hết rồi. Bùi Minh nói: "Vì lẽ đó nên lần này quỷ vương xuất thế bị cản trở?"

Tạ Liên nói: "Coi như là thế đi, dù sao cũng là thứ này phá tan Đổng Lô chứ chẳng phải ai khác."

Ánh mắt mọi người lại cùng nhau nhìn về một phía. Sau khi hết bị thao túng, tượng thần khổng lồ này nằm ngoan ngoãn trên mặt đất, nó được tinh điêu tể mài, ngã xuống liền như một ngọn núi nhỏ. Tạ Liên đứng gần sát nó, nhấc tay sờ sờ gò má bằng đá lạnh lẽo, quay sang hỏi Hoa Thành: "Tam Lang, phải làm thế nào với nó bây giờ?"

Hoa Thành tựa hồ đang dăm chiêu, nghe y đặt câu hỏi lập tức phục hồi tinh thần lại, đáp: "Ca ca không cần lo lắng. Trước tiên phải tu sửa lại, nên tạm thời cứ để nó ở chỗ này đi."

Tạ Liên nói: "Có thể sửa được sao?"

Hoa Thành nói: "Đương nhiên là được, chỉ cần có nguyên thạch ở Đổng Lô thôi. Ta nhất định sẽ sửa nó, giúp nó đứng lên như trước."

Tạ Liên nói: "Vậy hay là đặt ở đây trước đi. Hiện tại ở bên kia Đổng Lô núi lửa đang bạo phát, không biết tới lúc nào mới an toàn trở lại."

Đúng vào lúc này, trong không trung oán linh xoáy động thành một cơn gió lốc, đánh đập về bên này. Mọi người không hề biết có dị biến, định thần nhìn kĩ nơi đây, hình như phát hiện ra thần điện Ô Dung vùi trong đất lúc trước.

Nguyên bản những oán linh này không tránh nổi linh quang cực mạnh, sớm muộn cũng sẽ tan thành mây khói, nhưng bổng nhiên lượng lớn oán linh lại chui tọt vào thần điện, tựa như bị hút hết sạch vậy, biến mất không còn một bóng. Mộ Tình ngạc nhiên hô: "Xảy ra chuyện gì?"

Tạ Liên thẫn thờ không ổn, vội nói: "Là Bạch Vô Tướng! Hắn đang ở đó mở rút đất ngàn dặm, đưa tất cả những oán linh này đi ra!"

Quân Ngô vung tay lên, xốc đỉnh nóc thần điện, một miếng đất vùi lấp cũng bị lôi ra theo. Nhưng mà, bên trong ngoại trừ dấu vết đại trận, thì cái gì cũng không có. Phong Tín nói: "Hắn muốn làm gì?"

"Hắn bày bố trận sang chỗ nào rồi? Đưa đi đâu?!"

Nếu quay về quá khứ đưa lên Linh Văn điện. Không tới nửa nén hương sẽ đi đâu tra được đó là chỗ nào, nhưng hiện tại mấy vị văn thần mới lên chẳng biết đâu vào đâu, tại lúc mấu chốt chẳng tìm nổi người, Phong Tín tức giận mắng: "Mẹ kiếp, bình thường thói phàm chính mình cho lắm vào, tranh nhau ba hoa chích chòe xin ra mặt thể hiện cơ mà, hiện tại lúc nên thể hiện thì trốn đâu rồi? ! Ta sẽ không nói ra cái câu, Linh Văn điện hiệu quả giảm sút đâu!"

Lúc này, thanh âm của Hoa Thành vang lên: "Ở Hoàng Thành."

Mọi người chuyển hướng hẳn, vừa vặn thấy Hoa Thành đem hai ngón tay thon dài từ trên huyệt thái dương hạ xuống, hắn tiếp tục nói: "Tên này đưa những thứ kia tới bảy, tám thành trì bất đồng, phương hướng khác nhau hoàn toàn. Trước mắt chỉ tra ra được duy nhất Hoàng Thành, bởi vì bên đó tà khí trong chớp mắt tăng vọt."

..... Văn thần Tiên Kinh không hữu dụng, lại còn phải nhờ tới đầu lĩnh quỷ giới giúp bọn họ xác định phương vị (phương hướng và vị trí) tà vật lẫn trốn, mấy vị thần quan ở nơi đây khó tránh khỏi có chút mất thể diện. Nhưng trước mắt tình huống nguy cấp, cảm giác này chỉ thoáng cái liền qua. Mộ Tình nói: "Ý đồ của Bạch Y Họa Thế là quá rõ ràng rồi, tập trung đưa những thứ đó về nơi có nhiều người dân. Một khi dịch mặt

người bạo phát phân tán sẽ cực nhanh, nhân khẩu hoàng thành nhiều nhất ..., đương nhiên sẽ không bỏ qua."

Bùi Minh tiếp lời: "Mau nhanh chóng xử lý đi, cấp bách, bằng không để lâu hậu quả khó mà lường nổi."

Quân Ngô cũng đau đầu vì chuyện đám văn thần thay thế trên Linh Văn điện nên không nói gì, chuyển hướng Hoa Thành: "Các hạ có thể tra xét phương vị kỹ hơn không?"

Hoa Thành trả lời: "Hiện tại đang kiểm chứng bên trong phạm vi. Không bao lâu nữa. Dẫn Ngọc, người tiếp nhận."

Dẫn Ngọc vội đáp: "Vâng."

Dẫn Ngọc ban đầu là bị Quân Ngô giáng chức xuống, tuy rằng Quân Ngô chỉ giải quyết việc chung, nhưng khi gặp Quân Ngô hấn vẫn còn căng thẳng, sau một hồi cùng thuộc hạ bên quỹ thị thông linh, lúc này mới cẩn thận báo ra phương vị cụ thể: "300 dặm phía Nam, 270 dặm phía Bắc."

Quân Ngô lệnh cho Phong Tín: "Nam Dương, đệ đi phía nam."

Phong Tín không lập tức làm theo mà do dự chốc lát. Tạ Liên đoán được hấn là muốn tìm mẹ con Kiếm Lan, đang muốn mở miệng thì Phong Tín đáp một tiếng, một mình đi tới một trận địa. Bùi Minh rất tự giác: "Phía Bắc ta đi?"

Quân Ngô nói: "Tất nhiên là người đi."

Bùi Minh gật gù, quay người đi được mấy bước, cảm giác Bùi Túc cũng bám theo liền quay đầu lại: "Thương thế của người không tốt, độc cũng chưa hết, hay là theo Vũ Sư đại nhân trước đã."

Bùi Túc nghi ngờ nói: "Tướng quân, ta nào, có, trúng, độc?"

Bùi Minh thương hại mà vỗ vỗ vai hắn: "Ngắt câu đến giờ còn chưa nổi mà dám nói không trúng độc?" Nói xong, hơi nghiêng đầu, cùng Vũ Sư phía đối diện gật đầu thi lễ, sau tự mình rời đi. Quân Ngô nói tiếp: "Kỳ Anh đi phía tây đi. Nhớ kỹ không thể xằng bậy."

Quyền Nhất Chân nghi hoặc hỏi lại: "Đi phía tây làm gì? Hiện tại đến cùng là đang làm gì?"

"."

Cũng không thể trách hắn không hiểu chuyện gì xảy ra. Phỏng chừng dọc đường hắn còn chẳng hiểu tại sao mình bị đánh? Tại sao lại bị chôn ở trong vách tường? Tại sao lại bị biến thành lật đật? Tại sao lại hợp thành thanh kiếm? Quả thực không có lấy một khắc hiểu rõ tình hình. Thấy thế, Dẫn Ngọc thở dài, lên tiếng: "Đề ta dẫn đệ ấy đi thôi. Trên đường giải thích là được rồi." Ngoài Dẫn Ngọc ra, khéo chẳng còn người nào đủ kiên nhẫn với hắn nữa. Nghe xong câu này, Quyền Nhất Chân lập tức kêu to: "Được đó!"

Mộ Tình đợi nửa ngày cũng không đến lượt hắn, không nhận được hỏi: "Đế Quân, còn ta?"

Quân Ngô ngược lại nhìn hắn một lúc, nhắc nhở: "Huyền Chân, đệ không phải đã quên chuyện gì rồi chứ."

Mộ Tình nghi hoặc: "Chuyện gì?"

Quân Ngô nói: "Đệ vẫn đang bị giam giữ."

"."

Mặt Mộ Tình lập tức xanh mét. Hắn kì thật đã quên bég vụ này. Hơn nữa không riêng gì hắn, cơ hồ tất cả mọi người đều quên, chuyện Mộ Tình mang theo tà thuật chế tạo thai linh trốn ra khỏi Tiên Kinh, hiên nghi trên người hắn còn chưa có rửa sạch đâu!

Quân Ngô nói: "Cũng không cần thiết, chờ lát nữa về Tiên Kinh, thời hạn giam giữ tăng lên."

Mộ Tình sửng sốt: ". Đế Quân, thật sự không phải ta!"

Quân Ngô nói: "Khi nào sự tình đi đầu tra rõ, cháy nhà ra mặt chuột, tự nhiên sẽ thả đệ ra ngoài. Bằng không hiện tại để đệ đi loạn, còn ra thể thống gì."

Mộ Tình hoàn toàn không cam lòng, nhưng không thể làm gì khác, chỉ thấp giọng đáp "vâng".

Thấy Mộ Tình uất ức, Hoa Thành không thêm che giấu mà cười ha ha ra tiếng. Mộ Tình lườm hắn một cái, xong nhìn sang Tạ Liên bên cạnh, không biết nghĩ tới đi đầu gì mà sắc mặt càng lúc càng xanh.

Những người còn lại, Vũ Sư thì chẳng phải võ thần, cũng không cậy mạnh, chỉ nói rõ nếu như cần đến, thì đánh một tiếng liền sẵn sàng hỗ trợ, xong yên lặng lui. Tạ Liên đương nhiên là người bị phân nhiệm nhất, nhiệm vụ gian khổ nhất...Hoàng thành. Mà Quân Ngô thì phải lưu lại đối phó với ba ngọn núi quái, cùng với Bạch Vô Tướng rất có khả năng đang ở gần đây. Chia xong, Hoa Thành tung xúc sắc, mở rút đất ngàn dặm, Tạ Liên cùng hắn rời đi.

Hoàng thành về đêm khuya, phố lớn xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, nhà nào nhà nấy đều đóng cửa cài then. Tạ Liên cùng Hoa Thành bước ra từ trong hẻm nhỏ, nhanh chân cất bước, ngó tìm bốn phía thứ không phải con người. Đi một đoạn, Tạ Liên đưa hai ngón tay lên chống vào huyệt thái dương, phát động thông linh thuật, nhẹ giọng gọi: "Đế Quân?"

Quân Ngô đáp: "Chuyện gì vậy Tiên Lạc? Đến hoàng thành rồi sao?"

Tạ Liên nói: "Chúng ta đã đến. Ta có việc muốn nói với ngài."

Quân Ngô lại hỏi: "Huyết Vũ Thám Hoa làm gì đệ sao?"

"."

Hoa Thành tựa hồ cảm nhận được cái gì, hơi nhú mày, Tạ Liên nói: "Không, đệ ấy không có làm gì ta. Là chuyện khác, vừa nãy nguy cấp chưa kịp nói." Y thu lại vẻ mặt, "Đế Quân, ngài đối với sự phụ ta, còn có ấn tượng chứ?"

Nghe y nhắc đến người này, Quân Ngô dường như hơi kinh ngạc, sau giây lát, nói: "Ý đệ là quốc sư Tiên Lạc trước kia?"

Tạ Liên nói: "Đúng vậy, ngài hẳn là tiếp xúc với quốc sư không ít đi? Vậy ngài có phát hiện ra điểm cổ quái nào trên người quốc sư không?"

Pháp sư tế điển ở Tiên Lạc quốc đều do một tay quốc sư xử lý, quốc sư chính là cầu nối giữa phàm nhân và thần linh. Trầm mặc chốc lát, Quân Ngô đáp: "Có."

Tạ Liên nín thở, hỏi: ". Có chỗ nào cổ quái?"

"Tiên Lạc, đệ thật sự muốn nghe?"

"Muốn."

"Mặc dù nghe xong sẽ thất vọng?"

Tạ Liên nhìn Hoa Thành một chút, nói: "Muốn."

Một lúc lâu, Quân Ngô mới chậm rãi kể: "Vị sư phụ kia của đệ, nói cách khác là Tiên Lạc quốc sư, thật sự là nhân tài không được trọng dụng. Kiến thức cùng bản lĩnh của hắn, vượt xa sự tưởng tượng của đệ."

Tạ Liên lắng lắng nghe. Câu tiếp theo, đánh cho tâm y chìm xuống.

Quân Ngô tiếp tục nói: "Ta cho rằng, sự tồn tại của vị quốc sư kia với thời gian sống trên đời của ta, có khả năng không thua kém, thậm chí còn lớn hơn."

"."

Suy đoán của y đã được xác nhận một phần.

Nếu như tuổi tác thật sự của quốc sư lớn hơn Quân Ngô, như vậy, khả năng hẳn là một trong tứ đại hộ pháp càng cao!

Tạ Liên không nhịn được nói: "Vậy sao từ trước tới giờ ngài chưa từng nhắc đến chuyện này?"

Quân Ngô đáp: "Bởi vì có một quãng thời gian rất dài, ta không thể xác định nổi."

Tạ Liên nói: "Sau đó thì xác định bằng cách nào?"

Quân Ngô giải thích: "Sau khi Tiên Lạc diệt quốc, ta tìm tới hắc động thủ. Bây giờ nhìn lại, cuối cùng hẳn vẫn là chạy trốn."

"."

Có thể chạy trốn từ trong tay Quân Ngô, ngoại trừ Bạch Vô Tướng, vẫn còn có vài người khác. Tạ Liên xưa nay luôn cho rằng quốc sư chạy trốn vì chiến loạn, không ngờ tới là vì Quân Ngô tự mình ra tay!

Tạ Liên nói: "Này. Vậy ngài vì sao lại động thủ với quốc sư? Mà sau khi đã xác định, cũng không nói cho ta biết?"

"Hai vấn đề này của đệ, thực chất là một vấn đề."

"Cái gì?"

"Ta đã nói, có thể nghe xong đệ sẽ cảm thấy thất vọng. Bất quá, với đệ hiện tại, coi như đối với người khác thất vọng, cũng vẫn chống đỡ được."

Tạ Liên nhịp tim đập ngày càng cuồn cuộn loạn, không nhịn được tóm chặt lấy tay Hoa Thành. Hoa Thành cũng đưa tay còn lại đặt lên mu bàn tay của y.

Bên kia, Quân Ngô nói: "Bởi vì ta phát hiện, hắc hình như muốn từ trên người đệ, đánh thức một thứ gì đó."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

204

Chương 204: Kiếm năm trăm người, tình cờ gặp cố hữu.

Tạ Liên thắc mắc: "... Thứ gì?"

Quân Ngô tựa hồ có đi đầu lo lắng, ngập ngừng một hồi lâu, sau mới nói: "Có chuyện gì vậy Tiên Lạc, sao đột nhiên lại nhắc đến sự phụ đệ? Hay trong Đồng Lô đệ gặp chuyện gì có liên quan tới hắn?"

Tạ Liên phục hồi tinh thần lại, đang muốn giải thích sơ qua rồi tiếp tục truy hỏi, bỗng nghe bên kia truyền đến một trận ồn ã, Quân Ngô liền nói: "Thấy mọi người gọi chúng là núi quái, quả nhiên quý quái thật! Ta đối phó với chúng trước đã, có gì thì trò chuyện sau. Có đi đâu, nếu Tiên Lạc đã hoài nghi, vậy thì nên nhớ kỹ lấy một chuyện: sự phụ đệ không phải là người đơn giản, nếu như thật sự gặp lại hắn, đệ ngàn vạn nên cẩn thận!"

Nói xong, phía bên kia liền lâm vào tĩnh lặng, Tạ Liên gọi khẽ: "Đề Quân?"

Quân Ngô không trả lời nữa rồi. Đối phó với một ngọn núi quái thôi đã khó, nay bị cả ba ngọn vây chặt tấn công lại càng thêm vướng tay vướng chân, trước mắt pháp lực trong người Tạ Liên không sử dụng được, chẳng thể nghịch thiên đi đầu khiến tượng thần khổng lồ thêm nữa, hiện tại tự bản thân Quân Ngô ứng đối, chỉ sợ cũng cần phải tốn chút tinh lực. Sau khi kể đại khái cuộc đối thoại cho Hoa Thành, thì bước chân hai người cũng dừng lại.

Giờ khắc này, bọn họ đang đứng trên con đường rộng rãi bằng phẳng, ngược mắt nhìn lên trời cao, mây đen che trắng, mơ hồ có thể nhìn thấy một thứ tựa khói đen phiêu du trước ánh trăng sáng lạnh, giống như cảnh tượng nước trong len giữa hồ mực.

Những thứ kia chính là oán linh được Bạch Vô Tướng đưa tới thông qua Ô Dung Thần điện. Chúng nó vẫn chưa có đi vào, lí do bởi vì bên trong hoàng cung khí vị Thiên tử cùng đường tiên thần miếu hoà lẫn, tạo thành khí tràng uy nghiêm. Tầng kết giới vô hình này, sẽ ngăn lượng lớn tà vật ở bên ngoài, vì lẽ đó, chúng nó chỉ có thể du dương trên trời cao.

Cơ hồ mỗi tòa thành đều có khí tràng tương tự như vậy, bởi vì nơi nào cũng xuất hiện những nhân vật lợi hại, cũng thờ cúng những thần quan pháp lực cao cường, cái mà hay được gọi là địa linh nhân kiệt. Thế nhưng, dù thế nào cũng không thể vĩnh viễn ngăn cản chúng xuống dưới. Hoa Thành nói: "Chỉ cần gia cố tầng kết giới này là được."

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, gia cố thế nào đây? Tạ Liên lập tức nói: "Bùa chú? Pháp bảo?" thuận miệng nói tiếp, "Sợ là không được."

Trên không trung oán linh bao trùm lấy toàn bộ hoàng thành, trừ phi tìm ra hàng ngàn, hàng vạn bùa chú cùng pháp bảo, bằng không nhất định sẽ chẳng thể chống đỡ. Đi tới đi lui, Tạ Liên cắn răng một cái, nói: "Tam Lang, ta có một biện pháp có thể gia cố tầng kết giới này, thế nhưng. Ta cần người."

Hoa Thành hỏi ngay: "Bao nhiêu?"

Tạ Liên đáp: "Rất nhiều. Càng nhiều càng tốt, chí ít khoảng năm trăm người."

Hoa Thành tiếp tục: "Chết hay sống?"

Hắn nghe đến chăm chú, hoàn toàn không phải đang đùa giỡn, Tạ Liên nói: "Người sống. Quỷ cũng không được. Cái ta cần là dương khí cùng nhuệ khí của người sống, mượn tới đẩy lùi những oán linh kia."

Hoa Thành nói: "Đã như vậy tức là, còn phải tự nguyện nữa."

Tạ Liên nói: "Chắc chắn phải là tự nguyện, hơn nữa cần có ý chí phản kích cùng bảo vệ. Nếu như mang trong lòng nỗi khiếp sợ hoặc là ý chí không đủ, có thể sẽ bị chúng lợi dụng sơ hở chui vào."

Hoa Thành khẽ vuốt cằm: "Giống như binh lính đi tiên phong giết địch trên chiến trường, nhất định phải có ý chí quyết thắng, có tín ngưỡng sâu đậm. Nếu như bị bức ép bất đắc dĩ hoặc là một lòng chạy trốn, không hề có sĩ khí, chần chừ tuyệt đối không thể thắng, hẳn sẽ bị đánh tơi bời, thất bại thảm hại."

Tạ Liên nói: "Chính là cái đạo lý này. Tam Lang có thể tìm được chứ?"

Suy nghĩ chốc lát, Hoa Thành chậm rãi nói: "Ca ca, nếu như huynh muốn người chết, bao nhiêu ta cũng có thể tìm tới cho huynh. Muốn người sống không phải tự nguyện thì cũng dễ thôi. Nhưng cần tự nguyện, nhất định không dễ dàng."

Dừng một chút, hắn nói tiếp: "Nhân gian đích thực có không ít người bá quý vương, nhưng ta thì hiểu rõ, thứ nhất là bọn họ đối với ta sợ hãi, thứ hai là có mong muốn gì đó, vì lẽ đó sợ ta phục ta. Ta có thể uy bức dụ lợi, nhưng phương pháp này, e rằng không thể nào tìm được người như ca ca cần. Xin lỗi."

Tạ Liên nghe đến mê mẩn, xong đáp: "Đệ không cần phải xin lỗi. Chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp tìm kiếm là được rồi."

Hoa Thành nói: "Ừm. Có đi đâu, ca ca, có một tin tức tốt. Ngã rẽ phía trước năm mươi bước, có một nhóm người sống."

Tạ Liên cũng cảm nhận được, chạy lên nhìn xem sao, vừa vặn đối mặt với một đám đông nơi ngã rẽ, thấy y đột nhiên xuất hiện thì sợ hãi kêu to: "Quý ư! ! !"

Tạ Liên định thẫn nhìn lại, nhận ra là người liền vui vẻ đáp lời: "Chư vị, không phải quý, là ta a!"

Đám tăng sư đạo sĩ cùng đại đa số kẻ phạm tục, nhìn vô cùng quen mắt, dẫn đầu là đạo sĩ mặc áo hoa, không phải Thiên Nhân Khai kia sao? Đằng sau nối tiếp một hàng dài, toàn những người dây dưa không ngót với hai người bọn họ lúc trước, không phải đám pháp sư bị hắc điểm đề đến hôn mê còn là ai?

Đứng phía sau Tạ Liên, Hoa Thành chấp tay thông thả bước tới gần. Hắc hiện tại không ở trong hình dạng tiểu nhi nữa, hững hờ, uy nghiêm rồi nở nụ cười đáng sợ, dọa Thiên Nhân Khai sợ đến mức lui về sau ba thước: "Còn nói không phải quỷ! Là quỷ chính là quỷ! Còn là một Quỷ Vương! !!"

Hoa Thành thu liễm vẻ mặt, không nhận được khen một tiếng, sau ngay cả một câu cũng lười đánh giá. Tạ Liên hiện tại đang tìm người khắp nơi, vội vã nhắc tay: "Chư vị, đến rất đúng lúc, có chuyện."

Há liệu được, y chỉ vừa giơ tay thôi, phản ứng phía đối diện so với trong tưởng tượng còn khuếch đại hơn mấy lần, tất cả đồng loạt phục sát xuống đất, cực lực đề phòng hô: "Cẩn thận ám khí!"

"."

Tạ Liên suy ngẫm kỹ một lúc mới nhớ ra "Ám khí" là cái gì, trầm ngâm chốc lát, rồi nói: "Mọi người không cần phải sợ, trên người ta không mang ám khí." Bềnh thanh ngọc khiết hoàn đầu có vẻ dễ dàng chế thành như vậy, ngay cả trình độ xắt rau cũng cần tinh điều tể mài mất nửa ngày trời." Y lại nói, "Hơn nữa lần trước các người đem chúng ta bức thành như vậy, chúng ta còn không bắt các người, hiện tại càng không cần."

Nghe vậy, mọi người ngẫm nghĩ, chính là đang đề ý chuyện kia, mau chóng từ trên mặt đất bò dậy, vỗ vỗ bụi bặm bám đầy quần áo, nhưng vẫn giữ khoảng cách như cũ, cũng không dám buông lỏng thiềm trượng, bảo kiếm chờ pháp khí. Thiên Nhân Khai: "Ta nói vị đạo trưởng này, lâu ngày không gặp, quỷ khí trên người người càng nghiêm trọng hơn, ta khuyên người vẫn nên quay đầu là bờ đi. Nói tới nói lui cũng lạ, sao lại nặng thế nhỉ? Không phải dọa đâu, ta sắp nhìn không rõ mặt người luôn rồi."

"."

Tạ Liên nghe được quả thực muốn đỏ mặt, không dám nhìn Hoa Thành, ngắt lời hắn, "Cái này để sau nói. Chư vị, ban đêm ta coi thiềm trượng, phát hiện có điềm không tốt, các người thấy hay không?"

Thiên Nhân Khai đáp: "Đương nhiên thấy chứ! Ban đêm coi thiềm trượng là việc mỗi ngày của chúng ta. Ta từng nói yêu ma quỷ quái đang giờ

trò quỷ gì gì đó, chẳng lẽ lại là Hoa Thành. Chủ?"

Tạ Liên nói: "Tất nhiên không phải, bằng không còn nhắc nhở các người làm gì. Chúng ta cũng là vì những thứ đó mà tới, đang suy tính biện pháp gia cố tầng khí tràng Hoàng Thành."

Thiên Nhân Khai nghi hoặc: "Các người? Nghĩ biện pháp?"

"Quỷ Vương sẽ tốt bụng như vậy?"

Hoa Thành mỉm cười: "Cũng không phải lòng tốt, nếu đổi lại ta muốn làm gì đó trong cái hoàng thành này, tầng khí tràng kia căn bản ngăn không nổi."

Biểu hiện của chúng pháp sư biến hoá thất thường. Tạ Liên biết tâm lý đề phòng không thể dễ dàng mà tiêu trừ được, cũng không miễn cưỡng: "Ta đối phó với những thứ trên kia vô cùng vương tay chân, nếu để cho chúng phá tan trận tiền vào Hoàng Thành, thế tất đại loạn, vì thế nên hiện tại cần tìm người hỗ trợ lập trận chống đỡ, khoảng năm trăm người."

Thiên Nhân Khai líu lürf: "Năm trăm người? ! Người bày trận gì đấy, cần nhiều người như vậy! Sao ta chưa từng nghe qua?"

Tạ Liên cũng không ngần ngại nói năm trăm người là yêu cầu thấp nhất, trên thực tế, nếu y nói ra, sợ phải tới tám trăm người. Một đám pháp sư tranh nhau mồm năm miệng mười: "Ta cũng chưa từng nghe qua, có vị nào thấy trên sách chép không?" "Có những thứ lợi hại như vậy sao?" "Chỉ nghe nói yêu tinh ăn năm trăm người, chưa từng nghe trận nào cần tới nhiều đến vậy." "Gặp nguy hiểm à?"

Sau khi cân nhắc cẩn trọng, Tạ Liên thực lòng nói: "Nói không chừng. Có thể có có thể không. Chỉ nắm được bảy tám phần. Bởi vì, ta cũng chưa từng thử trận pháp này."

Ghi chép của tiên nhân cũng không thể tìm được, bởi vì, trận pháp này không phải Tạ Liên đọc từ trên sách hay học được từ ai đó, mà là hơn tám trăm năm qua, y vừa đi vừa nghĩ, nghĩ vẩn nhất một ngày nào đó dịch mặt

người bạo phát sẽ phải làm gì, lẽ nào chỉ có thể ng ồi chờ chết? Cứ như vậy mà nghĩ ra. Khi đó y cũng không cảm thấy sẽ phải đối mặt với ôn dịch lần hai, chẳng ngờ bây giờ lại phát huy tác dụng.

Bên kia đám người thương lượng nửa ngày, cuối cùng, Thiên Nhân Khai xoay người cẩn thận nói: "Chúng ta tập hợp không ra nhiều người như vậy. Hơn nữa."

Hơn nữa, bọn họ cũng không tín nhiệm Tạ Liên cùng Hoa Thành.

Chuyện này cũng không thể làm gì hơn, dù sao bọn họ căn bản không biết dịch mặt người là gì, lợi hại bao nhiêu, hơn nữa Hoa Thành cùng bọn họ còn kết oán từ trước, coi bọn họ như sâu như bọ treu chọc không ít lần. Tạ Liên vốn định rằng những người này đều là pháp sư, hẳn có tông môn cùng đệ tử, nói không chừng gộp hết lại là có thể được ba, bốn trăm người, số dư kia sẽ nghĩ cách, bất quá nghe đáp án, xem ra hi vọng rơi vào hư không rồi.

Hoa Thành nói: "Ca ca không cần nhiều lời với bọn họ. Đi thôi."

Tạ Liên gật gù, cũng không nhụt chí, cùng đi theo hắn. Nhưng đám người Thiên Nhân Khai vẫn chưa rời đi, mà lén lén lút lút đi theo phía sau bọn họ, còn tự cho mình lẩn giấu rất tốt. Tạ Liên không nói gì, còn nghĩ rằng chúng pháp sư là bởi vì sợ bọn họ gây hại hoàng thành mới bám theo, kể ra cũng tốt bụng, lại cảm thấy đôi chút buồn cười, nên đành mặc kệ. Lúc này, Hoa Thành đề nghị: "Không bằng đi tụ tập nơi dân nghèo, ở đó không thiếu kẻ liều mạng cùng gan to bằng trời, có lẽ sẽ có thu hoạch."

Rất nhanh sau, hai người chuyển hướng về chỗ âm u trong hoàng thành. Đi được một lúc thì dừng chân phía trước một ngôi miếu đồ nát, liếc nhìn một chút, trong miếu người nằm ngổn ngang, có người còn ngủ thẳng ngoài miếu. Đây chắc là một đám người lang thang, hay gọi là ăn mày. Ngày đông trời giá rét, trên người mỗi người y phục lam lũ, nam nữ già trẻ đều có, cũng không ghét bỏ né tránh nhau. Có người chiếm manh chiếu rách, có người ôm rơm ôm rạ sưởi ấm, cũng có người dút khoát ngủ trên mặt đất. Không phải bị những tiếng than ôi đau đớn vì lở loét khắp người đánh thức, mà là dậy để gãi cào mấy con rận gây ngứa ngáy trên người,

còn có kẻ lê cái chân què đi tới đi lui trong miếu, tựa hồ đi đưa bát nước cho người bệnh. Chân còn chưa đặt vào cửa miếu, một mùi hôi nồng nặc khó chịu phả ra, làm người ghét thở.

Chốn phồn hoa nhất cùng xóm nghèo dơ bẩn nhất thời ấy, cơ hồ chỉ cách một con phố, so sánh hai bên với nhau thật khiến người người thốn thức, nhưng giờ khắc này Tạ Liên không còn thời gian để mà thốn thức. Y một cước bước qua cửa, hô to: "Các vị có thể giúp một chuyện chứ?"

Còn chưa ai trả lời, trước hết đã có người chửi bậy, rống lên: "Giúp cái trứng* má người! Ta còn đang cần người giúp mình đây! Có để cho người khác ngửi hay không, cút cút cút!"

*Trứng (蛋-Đản): Một từ chửi bậy thôi, như vương bát đản ấy.

Tạ Liên cũng không buồn bực, nói: "Là rất chuyện gấp gáp, nếu như các vị đồng ý cứu viện, xong rồi. Xong rồi có thể tạo phúc cho chúng sinh!"

Y muốn nói xong ổn thỏa sẽ hậu lễ đáp tạ, Tạ* hiển nhiên sẽ tạ ơn, nhưng nếu nói bắt đầu là vì "hậu lễ đáp tạ", hẳn tâm tư sẽ không trong sạch rồi. Lập tức đám ăn mày trong miếu chửi đến càng dữ tợn: "Tạo phúc chúng sinh ăn thua gì đến ta!" Có người lại hỏi: "Có thù lao chứ?"

*Họ của Liên là Tạ (谢 - tạ ơn).

Tạ Liên quay đầu nhìn lại, trong mắt Hoa Thành lóe tia không vui, tựa hồ đang nghĩ đến điểm tàn nhẫn, liền vội vàng kéo kéo hắn, thấp giọng nói: "Trước tiên đừng. Tam Lang đệ đã nói mà, uy bức lợi dụ thì không được. Ta nói này, nơi này có bảy mươi, tám mươi người, chắc sẽ có thể tìm được vài người thôi."

Tia tàn nhẫn trong mắt Hoa Thành lúc này mới thu lại. Bất chợt, một thanh âm khàn khàn nhỏ nhẹ cất lên: "Này này này! Mọi người nghe ta nói! Nghe ta nói! Đừng ần ỉ nữa! Để y nói một chút xem là chuyện gì đi!"

Tạ Liên nghe vậy quay đầu lại, chỉ thấy người đang nói chuyện là ăn mày què chân ban này, cũng một thân quần áo lam lũ rồi bù, gầy gò mỏng manh, không thấy rõ khuôn mặt ra sao, có đi đâu nghe thanh âm tựa hồ còn rất trẻ. Hắn hướng về phía mọi người trong miếu xua tay bắt chuyện, có đi đâu kỳ quái là chỉ dùng một tay, vì lẽ đó tư thế có chút kỳ cục. Đám khất cái tựa hồ rất nghe lời hắn, thanh âm hùng hùng hổ hổ liên tiếp yếu đi. Tạ Liên nói: "Đa tạ!" Cũng không phí lời thêm nữa, y trở tay tạo ra ngọn lửa, từ lòng bàn tay bùng lên rất cao, đám ăn mày vô cùng kinh hãi, không tỉnh cũng phải tỉnh, hỏi: "Này yêu thuật gì?!"

Tạ Liên nghiêm mặt trả lời: "Không phải yêu thuật, là tiên thuật, để chứng minh ta không nói ngoa mà thôi. Thực không dám giấu giếm, là như vậy, hiện tại có rất nhiều yêu ma quỷ quái vây Hoàng Thành, rất nhanh thôi sẽ tiến công. Hiện tại cần năm trăm người tự nguyện gia nhập trận pháp, thủ hộ Hoàng Thành. Có ai đồng ý không? Ta cũng không dám giấu, có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, nhưng tuyệt không miễn cưỡng, chỉ cần tự nguyện!"

"."

Trong miếu đồ nát yên lặng một hồi. Chúng ăn mày hai mặt nhìn nhau, nhưng chính là không có lấy một người đứng ra, nói ta tự nguyện. Một lát, một người thở dài: "Thủ hộ Hoàng Thành? Quên đi thôi."

Tạ Liên quay đầu nhìn tới, người kia lão đảo ngã xuống, tự nhủ: "Hoàng Thành cũng không thủ hộ ta, hắc, ta còn thủ hộ Hoàng Thành làm gì? Bảo vệ thế nào, ăn thua gì đến ta!"

Khẩu khí của hắn hờ hững lẫn căm giận. Tạ Liên không phải là không thể lý giải, thế nhưng, vậy thì khó xử lý rồi. Hiển nhiên, những người chen lấn trong miếu này cũng đều khổ như hắn, gần như chung một suy nghĩ. Hơn nữa còn không có thù lao, bình thường sống trong hoàng thành tốt được bao nhiêu, vào lúc này thế nào lại đi lên hỗ trợ? Đại hàn mùa đông vùi ở trong miếu còn sắp chết lạnh ra, ai còn muốn đi ra ngoài?

Tạ Liên thử nỗ lực lần cuối cùng: "Nếu như những thứ đó xâm nhập Hoàng Thành, sẽ bạo phát một loại ôn dịch đáng sợ, đến cuối cùng tất cả

mọi người sẽ phải gánh chịu bệnh lây lan."

Một lão khất cái nằm trên đất lên tiếng: "Ôn dịch, liệu có đáng sợ bằng cơn đau nhức lâu năm của ta hay không?"

"Nếu thật sự có ôn dịch, thì cũng đáng ngại ấy chứ. Nhưng dù không ở lại đây, cũng chẳng có nơi nào tốt, đi đâu cũng như nhau thôi."

"Vậy hãy nhường cơ hội cho những đại lão gia, đại tiểu thư được phen nở mày nở mặt đi. Ai chẳng đi được, tại sao cứ phải là chúng ta?"

"Cái này." Tạ Liên cũng không cách nào nói rõ. Những đại lão gia, đại tiểu thư ưa thể diện kia, cũng sẽ nghĩ như vậy: ta không lên, tự nhiên sẽ có người khác lên. Hơn nữa, bởi vì ở Hoàng Thành bọn họ có gia nghiệp có căn cơ, đối mặt với nguy hiểm, ý nghĩ không nở từ bỏ sẽ càng mãnh liệt. Cũng không phải nói những suy nghĩ như vậy là sai, là xấu, chỉ là, nếu như người người đều nghĩ như vậy, sự tình chẳng thể làm nổi nữa.

Đợi một lát, không ai đi ra, Tạ Liên quả quyết nói: "Được rồi. Đã quá rồi này."

Y xoay người lui ra khỏi ngôi miếu đồ nát, Hoa Thành nói: "Ca ca không cần phải lo lắng, bên phía ta cũng có người đang hành động. Tin tức lan ra thì luôn có thể tìm đủ."

Tạ Liên gật đầu. Y cũng không lo lắng sẽ tìm không đủ năm trăm người, chỉ là lo thời gian không đủ, bắt người góp vào sẽ phản tác dụng, nhìn lên trời, lúc này mây đen đã chen kín, nhìn không thấu.

Đúng vào lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói: "Chờ chút! Chờ chút! -- ta đi!"

Nghe vậy, Tạ Liên ngẩn ra, bất ngờ quay đầu lại. Liền thấy chủ nhân của thanh âm này là một ăn mày què chân, đang dùng chân còn lại nhảy ra khỏi cửa miếu, hấn hỏi: "Người các người muốn tìm chỉ cần sống là được hả? Tay chân hỏng cũng không thành vấn đề chứ?"

Thì ra, động tác của người này có chút kỳ cục là bởi vì hắn không những què một chân, mà còn đứt đoạn cả một cánh tay, hư nhược vô lực rũ xuống.

Thấy rốt cuộc cũng có người chủ động đi ra, tâm Tạ Liên lập tức nóng lên, mau miệng đáp: "Hoàn toàn không thành vấn đề"

Người kia cũng rất thoải mái trả lời: "Vậy thì tốt! Mang theo ta đi!"

Trong miếu đám ăn mỳ kinh hãi: "Người muốn làm gì hả? ? Không nghe hắn nói sao, có khả năng sẽ gặp nguy hiểm!"

"Đúng vậy! Hơn nữa còn không trả tiền, nói hết nửa ngày cũng không nhắc tới khoản thù lao!"

"Chớ lao vào nước đục, lão Phong mau trở lại!"

"."

Từ lúc vừa mới bước lên, Tạ Liên đã cảm thấy, người này hết sức quen thuộc. Nhưng bởi vì bộ dạng hiện tại cùng kí ức kém quá xa, hơn nữa âm thanh cũng khàn nhỏ, không giống nhau lắm, vì lẽ đó không thể nhận ra được. Nhưng sau khi nghe được người bên ngoài bật thốt lên một chữ "Phong", y tức thì tỉnh ngộ.

Tạ Liên chăm chú nhìn người nọ, bỗng bất ngờ thốt lên: ". Phong Sư đại nhân? ? ?"

Người ăn xin này cười ha ha, đưa tay ra vén tóc đen rũ rượi, đáp: "Bị ngài nhận ra rồi, thái tử điện hạ!"

Dưới mớ tóc đen bấn thủ, một đôi mắt lấp lánh hiện ra, trong sáng như xưa.

Đề đây đề nhớ về Phong Sư xinh đẹp :(((

Sư Thanh Huyền là nhân vật mình cực thích từ đầu truyện, nên mấy vụ từ Bạch Thoại Chân Tiên rồi vụ gãy quạt mất pháp lực đủ làm mình thương da diết rồi :((Cao trào là mấy chương ở đảo của Hắc Thủy rồi phát hiện Minh Nghi là Hạ Huyền :((, từ đầu truyện có thiện cảm với Phong Thủy Sư mà đau buồn quá :((Văn má Khứ lúc nào cũng có mấy vụ bí mật bất ngờ kinh khủng, nhân vật từ đầu mình thích lại hóa ra là người đã gây ra những thứ tồi tệ, làm chả ghét nổi nhân vật nào :(((Về sau Thiên Quan vẫn còn vụ bất ngờ lớn hơn cơ :((

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

205

Chương 205: Kiếm năm trăm người, tình cờ gặp cố hữu (2)

Tạ Liên khiếp sợ đến nói không ra lời.

Sư Thanh Huyền thì lại cào cào tóc nói: "Ây da ha ha ha ha ha ha, ban đầu ta còn muốn nguy trang thành một người khác, bí mật quan sát các người, không nghĩ tới ánh mắt thái tử điện hạ người thực sắc bén! Hết cách rồi, nhất định là bởi vì phong thái của ta vẫn như cũ, làm người thấy khó khăn quên mới có thể như vậy đi! Ha ha ha ha ha ha ha."

"." Tạ Liên hai tay cầm bả vai hắn, trầm giọng nói, ". Phong Sư đại nhân."

Sư Thanh Huyền không ha ha ha nữa, nhưng vẫn xoạt xoạt xoạt xoạt cào tóc, giống như cảm thấy trong tóc có thật nhiều con rận rất ngứa, nói: "Thái tử điện hạ, ta không phải Phong Sư."

Tạ Liên nói: "Được rồi.. Thanh Huyền."

Dừng một chút, y mới nói: "Người. Vì sao lại biến thành bộ dáng như vậy?"

Sư Thanh Huyền nói: "Ây da cái này chính là một lời khó nói hết. Nói chung chính là như vậy như vậy, cái này cái kia, sau đó liền biến thành như vậy."

Lúc này, tất cả mọi người trong miếu thốt lên: "Cái gì? Lão Phong! Người biết hai người này?"

Sư Thanh Huyền xoay người, ôm vai Tạ Liên, dốc sức vỗ nói: "Biết! Đây là bằng hữu tốt trước đây của ta!"

"Cái gì! Là bằng hữu của ngươi? Lão Phong không nói sớm!"

"Lão Phong cái phẩm hạnh này của ngươi, lại nhận thức loại người vừa nhìn liền biết tiểu bạch kiểm da trắng thịt mềm ăn sung mặc sướng? ! Ngươi lại đi khoe khoang!"

Người nghe ngạc nhiên thì nhiều kinh sợ lại ít, vốn phải cảm thấy buồn cười, nhưng Tạ Liên chỉ cảm thấy trong lòng cảm giác khó chịu. Phải biết, trong ba người bọn họ, chỉ có Phong Sư lúc trước mới là "tiểu bạch kiểm da trắng thịt mềm ăn sung mặc sướng" hàng thật giá thật. Sư Thanh Huyền cả giận nói: "Thì sao chứ?"

Ta cũng không có khoác lác!"

"Thôi đi, thời điểm trước đây ngươi ốm đau cả ngày nói nhảm không dứt, ngươi tưởng rằng chúng ta đều đã quên à!"

Sư Thanh Huyền cãi cọ một trận rồi ý nghĩa bất minh hô to lên, nói: "Ta hiện tại muốn đi giúp bằng hữu gặp khó khăn! Còn không có người đến?"

Lúc này, mọi người nhìn lẫn nhau một lát, nói: "Được thôi, là bằng hữu lão Phong nói, vậy thì không giống với lúc trước."

"Cùng đi với lão Phong, miễn cho hắn cụt tay thiếu chân, bị người ta đánh chết."

Sư Thanh Huyền nói: "Này!"

Còn có người chưa từ bỏ ý định hỏi: "Có phải thật hay không không có thù lao a? Coi như không trả thù lao, cho mấy cái đùi gà gặm gặm cũng được a?"

Tạ Liên cùng Sư Thanh Huyền nói vài câu qua loa, song phương cũng rõ ràng tình huống của bọn họ, Sư Thanh Huyền suy nghĩ một chút, nói:

"Chuyện này không thể cưỡng bức ta hiểu, có đi đâu cho ăn chút gì có được không? Mọi người cũng đã lâu không được ăn đồ ngon."

Chỉ cần không phải ôm tâm tư hám lợi thái độ Tạ Liên liền không ngại, nói: "Có thể. Bất quá, giống như người nói." Thấp giọng vài câu, Sư Thanh Huyền nói: "Ta cũng nghĩ như vậy." Quay người lớn tiếng nói, "Chuyện này xong xuôi, trở về sẽ mời mọi người ăn đùi gà húp canh ha, người người có tới hay không đâu có phần! Chú ý, không cần đi mới có phần, chỉ cần tự nguyện!"

Thuyết pháp này thế nhưng lại là kẻ hay. "Người người đều có phần", có tới hay không đâu có thể đến ăn, như vậy còn lựa chọn tới, cũng rất đáng quý rồi. Sư Thanh Huyền hét to nói: "Còn muốn nhiều người đến! Càng nhiều càng được! Đến đến đến! Nói cho bọn họ biết, không cần tiền, chỉ cần tới giúp ta một tay, thuận tiện cứu vớt chúng sinh vây quanh Hoàng Thành gì đó, chỉ cần tự nguyện! Xong việc mời mọi người ăn một bữa ngon!"

Có thể bởi vì có người lôi kéo, trong nháy mắt, trong miếu bỗng nhiên từ yên ắng biến thành khí thế ngất trời, quần chúng cái bang phân công nhau đi thông báo càng nhiều kẻ lang thang bọn họ biết. Tạ Liên, Hoa Thành, Sư Thanh Huyền ba người đứng trước cửa miếu đồ nát, Tạ Liên ngẩng đầu, nhìn thấy chỗ phía trên vốn phải ra có bảng hiệu nhưng lại trống trơn, nhìn không được nhớ tới tòa Phong Thủy miếu đồ nát lúc trước ở Bắc Cổ trấn, cùng với tượng Thủy Sư đầu không cánh mà bay và tượng Phong Sư cụt tay thiếu chân trong miếu, chung quy cũng không cách nào kiên chế, chuyển hướng Sư Thanh Huyền, không xác định nói: "... Thanh Huyền?" Sư Thanh Huyền bỏ tay từ trên vai y xuống, nói: "Chuyện gì? Thái tử điện hạ thật không tiện, trên tay ta có chút bẩn, quần áo của người....ha ha."

Quả nhiên, cánh tay của hắn để lại dấu vết màu xám bẩn thỉu ở trên vai bạch đạo bào của Tạ Liên, nhìn qua giống như hắn muốn giúp Tạ Liên phủ bụi, nhưng lúc đó chỉ có thể càng đập càng bẩn, lại thu tay lại, lúng túng xoa xoa sống mũi. Tạ Liên làm sao lại để ý những thứ này, y hiện tại chỉ rất

lo lắng một chuyện, hỏi: "Phong. Thanh Huyền, số mạng của người."

Sư Thanh Huyền sững sờ: "Số mạng của ta làm sao vậy?"

Tạ Liên nói: "Lẽ nào, Hắc Thủy vẫn thay đổi. ?"

Sư Thanh Huyền lúc này mới chợt hiểu ra, vội nói: "Không không không, không có không có. Người hiểu lầm rồi, hắc cái gì cũng không làm."

Tạ Liên vốn cũng cảm thấy Hắc Thủy cuối cùng cũng không đến nỗi đem số phận của Sư Thanh Huyền thay đổi, nói: "Vậy tay chân người tốt cùng là sao?"

Sư Thanh Huyền lại gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Cái này cũng không phải do hắc. Cái này nói như thế nào đây. Không hề cẩn thận, cũng có xui xẻo cực độ. Kỳ thực đầu là tự ta gây ra."

Hắc cũng không nói tỉ mỉ, Tạ Liên cũng không hỏi tới. Chỉ là, trong lúc hồ đồ, hiện trạng của Sư Thanh Huyền, vẫn ứng với tiên đoán lúc trước động tác trút giận của Hạ Huyền ở trong miếu Phong Thủy, không biết là huyền bí gì.

Tạ Liên nói: "Ngày đó pháp lực của ta bỗng nhiên bị rút đi, không có thể giúp người, thực sự là xin lỗi."

Sư Thanh Huyền khoát tay nói: "Vốn cũng không phải chuyện của người. Nếu không phải Thái Tử điện hạ người lúc đó nói với ta chuyện gì đã xảy ra, đại khái đến cuối cùng ta vẫn còn ngu muội không biết gì."

Tạ Liên nói: "Ngày ấy sau đó đến cùng phát sinh cái gì?"

Nguyên lai, sau khi Hạ Huyền cắt đầu Sư Vô Độ, Sư Thanh Huyền liền đại ra, Hạ Huyền nói cái gì hắc cũng nghe không hiểu, chỉ mơ mơ hồ hồ nhớ Hạ Huyền mang hắc ra Hắc Thủy đảo. Sau đó, liền ném hắc vào trong hoàng thành. Cũng không biết tại sao lại là Hoàng Thành, có đi đâu Sư

Thanh Huyền trước đây đâu là ẩn sĩ muốn đi Hoàng Thành uống rượu dùng trà mở yến hội, đối với nơi này cũng coi là quen biết, dần dần đến một trận, sau triệt để tỉnh táo, liền dứt khoát mai danh ẩn tích, trú ở nơi này.

Bởi vì hắn đã hoàn toàn không có pháp lực, không có bất kỳ thân phận để nhận dạng, hơn nữa cả ngày trà trộn trong góc bản dĩ vãng chưa bao giờ sẽ đặt chân tới, nên Thượng thiên đình tự nhiên không tra được tung tích của hắn.

Sư Thanh Huyền nói: "Nói chung, chuyện này không liên quan tới hắn. Sau đó ta cũng chưa từng thấy hắn."

Không gặp cũng rất tốt. Việc này thực sự khó xử lý, người như vậy, rốt cuộc là giết hay là không giết đây? Hơn nữa thời khắc sống còn Thủy Sư còn tàn nhẫn bóp cổ Sư Thanh Huyền một cái quả thực khiến Hạ Huyền chán ghét cùng Tạ Liên người đầy mồ hôi lạnh. Đúng vào lúc này, chúng khất cái mang người trở về, hỗn tạp lôi kéo, hét lên: "Lão Phong lão Phong! Chúng ta kéo tới cho người nhiều người như vậy, thế nào?"

Sư Thanh Huyền giơ ngón tay cái lên, nói: "Hảo! Mọi người đều được ăn đùi gà!"

"Nhiều người như vậy, ăn được không?"

Sư Thanh Huyền vung tay lên, một khắc đó, Tạ Liên tưởng chừng như thấy lại hình ảnh hắn vung ra mười vạn công đức ngày trước, lại chỉ nghe hắn nói: "Đây coi là cái gì! Đừng nói nhiều người như vậy, nhiều hơn nữa thậm chí gấp mười lần cũng ăn được!"

Không dễ dàng phục hồi tinh thần lại, nhìn sơ qua, vậy mà không biết làm sao lại tập hợp hơn hai trăm người, này có thể vượt quá tưởng tượng của Tạ Liên, hắn vui vẻ nói: "Phong Sư đại. Thanh Huyền, năng suất thực cao!"

Sư Thanh Huyền đắc ý dào dạt nói: "Đó là đương nhiên, ta ở đâu cũng đâu là nhất hô bá ứng, sau này không chừng còn có thể thành lập một bang

phái gì đó thuận tay làm Bang chủ coong coong, ha ha ha ha ha ha ha. . . .
."

Chúng khất cái phía sau hấn đều nói: "Lão Phong lại phát bệnh r ấi."

"Không phải, hấn lại khoác lác r ấi!"

Sư Thanh Huy ền nói: "Cái gì, ta thật sự không khoác lác !"

Mấy người ăn mày nhất định phải phá bỏ lời nói của hấn, đối với Tạ Liên nói: "Vị bằng hữu này, người không biết đi, thời điểm lão Phong vừa tới rất điên khùng , cả ngày th ần th ần quở quở khoe khoang với người khác nói mình là th ần tiên."

Sư Thanh Huy ền trên mặt hiện ra vẻ lúng túng, lập tức lớn giọng nói: "Không rảnh nghe các người phí lời, giữ miệng gặm đùi gà đi!"

Tạ Liên trong tai nghe được, nụ cười khẽ thu, tâm giống như ép chặt lại thành một đoàn , bây giờ lại chậm rãi mở ra bằng phẳng như tờ giấy.

Phong sư đại nhân thay đổi, lại không thay đổi.

Quá tốt r ấi.

Sư Thanh Huy ền nói: "Thái tử điện hạ, tiếp theo phải làm sao bây giờ? Người ta tìm được r ấi, giao cho các người."

Tuy rằng nhân số không đủ, nhưng tạm thời trước tiên nghĩ cách bao vây lại thành trận. Tạ Liên nói: "Được, tiếp theo nhanh chóng tìm một bãi đất trống có thể chứa đựng nhi ều người như vậy."

Vừa nãy trong quá trình bọn hấn trò chuyện , Hoa Thành từ đầu đến cuối không có nói chen vào không biết đang suy nghĩ gì, lúc này mới nói: "Dễ làm. Ca ca đi theo ta."

Tạ Liên gật đầu, Sư Thanh Huy ền một bên một nạng khập khiễng nhảy , một bên quay đầu lại ra sức chào hỏi: "Mọi người đi theo, đừng lạc mất nhau ha!"

Tạ Liên vốn là theo bản năng muốn đi điều hẩn, nhưng thấy mọi người không một ai đi đỡ, hẩn so với người khác cũng không quá chậm, tâm li ền minh bạch . Một đám ăn mày lung ta lung tung ần ần từ xóm nghèo đi ra , vọt tới trên đường cái, đi chưa được mấy bước, chợt nghe một tiếng quát to : "Đứng lại! Các người đang làm gì? Các người nhĩ ầu người như vậy, đêm hôm khuya khoắt tụ tập lại muốn gây sự? !"

Chúng khất cái kinh hãi báo động : "Nguy r ấ! Là lính tu ần tra!"

Tạ Liên thế nhưng đầu cũng không quay lại, bởi vì Hoa Thành cũng không quay đầu lại, nói: "Không c ần để ý." Lờì còn chưa dứt, binh sĩ kia li ền ngã xuống.

Qu ần chúng cái bang ngạc nhiên không thôi, m ồm năm miệng mười, Sư Thanh Huy ền nói: "Yên tĩnh! Đừng đưa tới nhĩ ầu binh lính !" Lập tức thanh âm mọi người lại nhỏ lại. Hoa Thành dừng chân lại, nói: "Ca ca, là con đường này."

Tạ Liên nói: "Này? Xác thực từ vị trí mà nói là thích hợp nhất, có đi ầu có thể hay không làm người khác quá chú ý đi?"

Đường lớn này vô cùng rộng rãi, thường thường mỗi bước đầu có một cái cửa hàng hướng về phía trước, chính là đường chính của Hoàng Thành, đương nhiên làm người khác vô cùng chú ý! Tất cả mọi người nói: "Đúng vậy a, vạn nhất làm cho người ta phát hiện đánh đuổi là nguy!"

Hoa Thành lại nói: "Không liên quan, cho dù bọn họ phát hiện được cũng không thể đuổi chúng ta."

Tạ Liên gật gù, nói: "Chư vị, ta nhất định phải nói rõ, tiếp theo , thứ chúng ta sắp đối phó, phi thường hung hiểm, có thể sẽ gặp nguy hiểm. Mà một khi nó xông vào , toàn bộ Hoàng Thành đầu sẽ rơi vào trong nguy hiểm. Vì lẽ đó c ần phải bảo đảm mỗi người đầu là tự nguyện, không có hai lòng , có ai có hay không cảm thấy sợ hãi muốn lui ra ?"

Không ai. Tạ Liên nói: "Được, vậy hiện tại thỉnh mọi người người này nối tiếp người kia, nắm tay nhau tạo thành một vòng."

Có người nghi ngờ nói: "Đây là trận pháp gì? Vì sao lại nghe giống như mấy đứa bé nắm tay nhau?"

Sư Thanh Huyền phun nước miếng nói: "Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, làm theo là được."

"Lão Phong, lời này của người không đúng rồi, phải biết, ai cũng không thêm phí lời cùng người a!"

Cãi cọ một hồi, mọi người cũng làm theo lời nói, hơn hai trăm người tay cầm tay, trên đường cái Hoàng Thành rộng rãi bằng phẳng làm thành một vòng người rất lớn rất lớn. Sư Thanh Huyền nói: "Cầm tay như vậy thì những thứ đó sẽ không xông vào Hoàng Thành hả?"

Tạ Liên nói: "Không phải. Chúng nó sớm muộn cũng sẽ lao xuống."

Sư Thanh Huyền bối rối nói: "Vậy trận pháp này này của người dùng để làm gì?"

Tạ Liên nói: "Là cạm bẫy. Sau khi trận pháp này được thành lập, những thứ phá bỏ kết giới bảo vệ Hoàng Thành mà lao xuống sẽ không lẫn trốn tứ phương, mà toàn bộ đều sẽ bị hấp dẫn đến trong cái vòng này, rơi vào cạm bẫy."

Auuuuu uiiiiii thương Thanh Huyền quá TvT

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

206

Chương 206: Hai lời lạnh nhạt, quý vương kích đấu

Sư Thanh Huyền nói, "Vậy, rơi vào cạm bẫy xong thì làm thế nào?"

Tạ Liên đứng cùng Hoa Thành ở giữa trận pháp, đáp, "Xong giao cho chúng ta, chúng ta sẽ ở trong trận từ từ giải quyết chúng nó, một con cũng không cho lọt, cái cần chỉ là thời gian mà thôi. Việc cấp bách hiện giờ là không thể để chúng nó lan rộng. Làm gì hiện tại cũng đều nguy hiểm, bởi nhân số không đủ năm trăm, có nhất chúng được hay không thì rất khó nói."

Có người nuốt ực một ngụm nước bọt, hỏi, "Thế, nếu lao ra thì sao?"

Tạ Liên trả lời hẳn, "Rất tồi tệ, sẽ bị oán linh bám lên người, sau đó nhiễm ôn dịch."

"Ý ta là, chẳng hạn có người buông tay bỏ chạy, thì sẽ thế nào?"

"Vòng tròn bị phá, cũng có thể sẽ bị oán linh đeo bám."

"Kết quả cùng là một mà!"

Có người khá thông minh nghe liền hiểu, giải thích, "Không giống nhau, cái trước là người mười phần mười sẽ nhiễm ôn dịch; nhưng cái sau chỉ là 'có thể', nói đúng hơn là nếu buông tay chạy trốn còn có cơ hội sống sót."

Tạ Liên gật đầu, "Đúng là như thế. Hiện tại còn người nào muốn rời đi không? Một khi đã chính thức bắt đầu, tuyệt đối không thể lui ra, chỉ bằng nhân lúc trận pháp chưa khởi, ai rời đi cũng không có vấn đề gì. Cũng hi

vọng những người ở lại đừng nín giữ họ, dù sao đây đích thực là chuyện rất nguy hiểm."

Những lời này nhất định phải nói cho bọn họ biết, bằng không sẽ lộ không ra người có nhuệ khí thật sự. Chốc lát, quả nhiên có mấy chục người lục tục rời khỏi, cúi đầu vội vã rời đi, vòng tròn sau đó thu hẹp lại

một chút. Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, "Quá tốt rồi."

Sư Thanh Huyền, "Tốt gì chứ! Hao hụt nhân số."

Tạ Liên vui vẻ cười, "So với tưởng tượng của ta thì quá tốt, còn nhiều người ở lại hơn." Lúc trước y còn băn khoăn cân nhắc nếu như rời đi một nửa thì phải làm sao, không ngờ lại chỉ có mười mấy người rời khỏi, quả thực đáng mừng. Đúng vào lúc này, bỗng một thanh âm từ xa cất lên, "Khoan đã, các người biết thân phận của bọn họ không hả? Đừng dễ dàng tin tưởng, cẩn thận bị người làm hại!"

Tạ Liên quay đầu nhìn lại, thì ra là đám người Thiên Nhân Khai. Sư Thanh Huyền lập tức reo lên, "Vậy đám các người là ai? Đã không giúp đỡ thì đứng im một bên đi, chớ thêm phiền, ta bảo đảm bọn họ tuyệt đối sẽ không hại người."

Chúng pháp sư đương nhiên không thèm đặt một ăn mày lời thôi vào trong mắt, vặn ngược lại, "Thế người là ai? Lời nói của người thì đáng giá mấy văn tiền?"

Sư Thanh Huyền nghe câu hỏi như vậy liền giận không chỗ phát tiết, chỉ mũi mình hét: "Cái gì? Người dám ở trước mặt ta đàm luận chuyện tiền nong? ? Đúng là đám người không biết trời cao đất rộng, các người nói không chừng còn phải quỳ gối trước bản, khụ khụ" Nói tới đây hắn chợt ho khan hai tiếng, vội rút trở lại. Chúng pháp sư chỉ tưởng hắn phéc lác không thuận miệng nên tự mình lui xuống, cũng không quản nữa, khuyên nhủ: "Các người căn bản chẳng biết bọn họ định làm gì, coi chừng vì mấy miếng cơm mà ngay cả mạng cũng mất!"

Tạ Liên đang muốn giải thích chúng khát cái hỗ trợ chủ yếu xuất phát từ nghĩa khí, đâu phải do mấy miếng cơm, Hoa Thành đứng từ xa đã mở miệng trước, "À không, bọn họ nào phải vì mấy miếng cơm, mà là vì cứu vớt chúng sinh."

Tạ Liên hơi cảm thấy kỳ quái, sao Hoa Thành lại nói như vậy? Bỗng nghe phía đối diện khinh thường xì một tiếng, "Cứu vớt chúng sinh, đó là cái quái gì? Tự bảo vệ mạng các người cho tốt đi."

"Đúng vậy. a, khát cái cũng nhanh nhanh về đi, đừng tụ tập gây phiền phức."

Hoa Thành ung dung thông thả đáp, "Ồ? Ý là, ăn mày thì không thể cứu vớt chúng sinh chứ gì? Hay là, còn chưa xứng?"

Lời vừa nói ra, đám đông khát cái nhao nhao rối loạn, biểu hiện khá bất mãn. Thiên Nhân Khai vội hô, "Chúng ta không có nói như vậy."

Sư Thanh Huyền lại lập tức nhảy ra chỉ hấn, "Á à, còn chối hả, những lời vừa nãy của các người không phải ý này thì là gì? Nghe ngữ khí còn rất ghét bỏ, phải không mọi người!"

"Đúng vậy. a! Ý tứ gì đấy? Chúng ta không xứng chỗ nào?"

"Dù có làm hay không thì vẫn được ăn, các người thật sự cho rằng chúng ta chỉ vì mấy miếng cơm mà tới sao? Coi khinh người khác quá đấy!"

Tạ Liên quay sang một bên, thấy Hoa Thành đang nhấc mày với mình, giống như đang nói "Dễ như ăn cháo", thầm nghĩ: thì ra là như vậy. Tuy rằng người ở lại không ít, nhưng chưa chắc đã có lòng kiên định, thật đúng lúc xuất hiện đám người Thiên Nhân Khai, trong lúc vô tình đã thể hiện thái độ xem thường bọn họ, "Đám ăn mày lôi thôi các người xem náo nhiệt làm gì", không ngờ lại bị Hoa Thành tóm chặt nhược điểm, phóng đại lên khơi dậy lòng phẫn nộ của chúng ăn mày, tất cả đều chung ý nghĩ, các người cảm thấy chúng ta không xứng? Vậy chúng ta lại càng muốn chứng minh cho các người xem, chúng ta có thể!

Cứ như vậy, sĩ khí tựa làn sóng dâng lên. Hai bên cãi cọ lẫn nhau, Tạ Liên nhìn đám người Thiên Nhân Khai nói: "Nếu các người thực sự không yên lòng thì cứ ở tại đây giám sát, chừng nào chúng ta làm việc hại người, các người ngăn cản cũng không sao."

Hoa Thành ở một bên mỉm cười rồi thêm lời: "Có đi đâu, tốt nhất là đừng gây vướng bận nha."

"."

Chúng pháp sư bám theo Tạ Liên cùng Hoa Thành suốt quãng đường dài, hiện tại đã thực sự nhịn không nổi nữa, lấy hết dũng khí nhảy ra ngoài, kết quả không bao lâu lại bị nụ cười đầy ẩn ý của Hoa Thành dọa trở lại. Hoa Thành xoay mặt nói, "Ca ca, nhìn bầu trời."

Tạ Liên cùng hắn ngẩng đầu. Những bóng đen trước trăng tròn mỗi lúc một rõ ràng, dường như là đã đến gần hơn một chút.

Thời gian bọn họ đi kiếm người không biết đã mất bao lâu, những thứ đó, cũng sắp rơi xuống!

Trong tâm Tạ Liên căng thẳng: nguy rồi, không kịp tìm thêm người nữa! Nhưng y cũng không biểu hiện ra bên ngoài, lập tức nói, "Mọi người dừng lại! Nắm chặt tay!"

Sư Thanh Huyền đã sớm đứng nghiêm, "Thái tử điện. Lão Tạ a, chúng ta chỉ có ngần ấy người, liệu có bị phá hay không đấy?"

Dù sao cũng đang ở nhân gian, xung loạn sẽ gây ra hiểu lầm cùng phiền phức không đáng có, Tạ Liên nói, "Ta đứng đây kiểm tra, bất cứ nơi nào bị rách sẽ gia cố lại. Như vậy mới có thể duy trì được lâu." Hay nói đơn giản hơn là vá lại chỗ rách. Sư Thanh Huyền nói, "Ách ách ách, cái này cái này, vậy tính mạng chúng ta giao cho người, kể cả ta đó, thái tử điện. Lão Tạ người phải nỗ lực, nhất định phải nỗ lực a! Ta hiện tại là người!"

"Được lão Phong, ta nhất định sẽ nỗ lực."

Lòng bàn tay mỗi người đều thấm đầy mồ hôi, nét mặt căng thẳng tột độ. Một khắc sau khi tay mọi người nắm chặt lấy nhau, từ màn đêm âm u tĩnh mịch, đột nhiên vang lên vô số tiếng kêu khóc thảm thiết, mỗi lúc một gần, càng ngày càng nhanh!

Rơi xuống!

Xét đúng thời cơ, Tạ Liên hô, "Các vị, thôi hời ra phía trước!"

Mọi người chẳng ai hiểu tại sao, nhưng vẫn nghe theo, những quai hàm nhô ra phía trước ra sức thổi phù phù. Trong đêm đông, một đám người a ra nhiệt khí trắng xóa, tuy không biết có thể truyền ra bao xa, nhưng nhiệt khí lẫn vào dương khí, đã có tính mê hoặc vô cùng rồi. Hơn nữa trong bóng tối Hoa Thành sử dụng thủ thuật che mắt, chúng nó không thể thấy rõ bên dưới xảy ra chuyện gì, vong linh tứ phía chỉ cảm thấy có nơi nào đó nhân khí cùng nhiệt khí rất nồng, lại không ngừng gợn sóng, vô cùng sinh động, hiển nhiên sẽ công kích phạm vi đó, chúng hưng phấn vọt tới, hội tụ thành cái trụ cao tận trời!

Chớp mắt, Tạ Liên cơ hồ nhận ra khói đen bao trùm, y nói, "Mọi người cẩn thận đừng buông tay, tiến vào bây rồi!"

Cùng lúc đó, Hoa Thành ở phía sau, xuất ra trăm nghìn ngân điệp!

Ánh bạc thăm thẳm hiện lên, khói đen trước mắt Tạ Liên nhanh chóng bị đuổi tản ra, y nhìn thấy Hoa Thành đang đuổi một tay với mình, "Ca ca, đến bên cạnh ta này."

Tạ Liên sững sờ, lập tức nắm chặt lấy tay hắn. Hoa Thành hơi dùng lực kéo y tới gần, tay đặt ngang eo, không chút biến sắc càn quét tứ phía. Mặc dù những oán linh đã bị nhốt trong Đổng Lô hai ngàn năm, sớm quen với màn đêm mù mịt, nhưng cũng không dám tới gần, bởi vì bên trong tâm tròn kia không có nổi một tia hắc khí. Sau một hồi hứng thú từng bừng đám oán linh mới cảm thấy không đúng, cần xé nửa ngày sao một người sống cũng không cảm rằng được, nhưng lại cần phải đợi loại? Hơn nữa, còn có mấy cái thứ chẳng phải thân người, đám ngân điệp với chúng nó mà nói, giống

như gió tên mưa đao, đập cánh nhào bay, rít gào xông thẳng lên trời giết chết chúng nó!

Oán linh cuối cùng cũng phát giác mình bị vây hãm. Chúng nó rơi vào trong lồng ác thú như thiêu như đốt, mà hơn hai trăm người này, đâu phải người du ngoạn ngoài lồng như bình thường, rõ ràng chính là lồng sắt tay vịn!

Phát giác xong chúng oán linh liền tức giận không thôi, điên cuồng đập mạnh vào tay cản của chúng ăn mày, bộ mặt hiểm ác rít gào, miệng lớn đến độ có thể nuốt lọt cái đầu người, phần nộ bay lên cao, khuôn mặt cùng thân hình đầu vằn vẹo vằn phần. Có mấy người bị dọa đến rút lui vài bước, rất nhanh được người bên cạnh kéo lại, "Chớ lộn xộn!"

Tạ Liên cũng nhắc nhở, "Đừng nhúc nhích! Trận không rách chúng không thể đả thương được các người!"

Nghe vậy, mọi người thoáng an tâm. Còn có tên ăn mày quay mặt sang phía oán linh rít gào chảy nước bọt như điên, miệng gào lên, "Phi phi phi! Bắn chết người, bắn chết người! Mau cút!" Đại khái là từng nghe qua quỷ sợ đồ dơ nên mới làm thế, Tạ Liên dở khóc dở cười, "Cái này thì không cần! Chúng nó chẳng sợ đâu."

Lúc này, y bỗng nhiên phát giác, có một nơi trong trận trận ngập nguy cơ, sắp bị xé rách, mau chóng ngừng đầu nhìn sang, liền thấy một ăn mày nhỏ gầy hai mắt đăm đăm, hô hấp dồn dập, giống như khăn trương đến sắp co quắp!

Rất nhiều oán linh cũng cảm giác được người này khí thế suy nhược, chen chúc lao về phía hắn. Tạ Liên phóng ra lựa mỏng, đánh cho đám oán linh phía đó tan tác, sau đó cấp tốc để người kia lui ra, để hai người bên cạnh nổi lên lại. Còn chưa kịp thở ra một hơi, cách sáu trượng phía tây nam, một lỗ thủng mới lại xuất hiện, Tạ Liên đang muốn quay người, lại phát hiện ở nơi cực xa xuất hiện lỗ thủng thứ ba, là một người đứng ngay cạnh Sư Thanh Huyền!

Dù sao, số lượng oán linh cũng quá khổng lồ. Đây chỉ là đợt thứ nhất, đằng sau còn có rất nhiều, cuối cùng không dứt!

Không kịp chạy tới, Tạ Liên gọi, "Tam Lang!"

Hoa Thành thẽ nhưng không động đậy, chỉ đáp lời, "Ca ca, đừng lo lắng."

Tạ Liên không tin hẳn không cảm nhận được, cũng không tin hẳn sẽ bỏ mặc, nếu nơi này có sơ hở, nhất định sẽ bị chúng oán linh xông vào!

Vào thế ngàn cân treo sợi tóc, một tấm bùa vàng bỗng bay tới, bên cạnh Sư Thanh Huyền nổ tung!

Đạo bùa này tuy rằng không thể nổ chết đám oán linh, nhưng cũng dọa chúng sợ đến rút lại, co cổ rút lui. Đám pháp sư đứng một bên nhìn nửa ngày chợt xông tới, reo hò, "Đã nói rồi, các người không tham gia nào nhiệt thì thôi, một khi đã cùng nhau, vậy thì làm đến triệt để đi, nếu bị phá chẳng phải lại thêm phiền phức hay sao! !!"

Hoa Thành nói với Tạ Liên, "Huynh xem, ta nói, đừng lo lắng."

Hắn vĩnh viễn ung dung không vội, Tạ Liên an tâm phần nào, "Ừm!"

Thiên Nhân Khai chờ cùng đám pháp sư chung quy vẫn không kiên nhẫn được, tự chính mình xông lên. Đám người kia không hổ hai tiếng lão luyện, mỗi một động tác đều lưu loát cực kỳ, cứ hai người nắm chặt lấy tay nhau, tách ra nối liền. Hơn mười người mới đến lập tức sáp nhập vào vòng tròn, mở rộng trận người. Thiên Nhân Khai cất giọng cao vút, "Các vị đạo hữu! Mau mau nào, ở Hoàng Thành có tông môn đệ tử thì nhanh chóng gọi bọn họ tới! !!"

"Đi thôi nào!"

"Ta gọi đồng đệ tới!"

Chỉ chốc lát sau, đâu đâu lại xuất hiện thêm một trăm người.

Hơn một trăm người này cũng không phải vô dụng, tất cả đều là tăng nhân, đạo sĩ, thuật sĩ! Mỗi người võ trang đầy đủ, một bước bằng hai bước, tư thế oai hùng, nhìn qua trong lòng Tạ Liên tấm tắc khen hay, còn chúng khất cái thì trợn mắt ngoác mồm. Làn sóng người mới tới nhìn thấy tình cảnh quỷ khí ngút trời đều trưng ra biểu hiện sững sờ, lập tức mau chóng gia nhập. Sau khi bọn họ hòa vào, vòng tròn lại lớn ra không ít, cơ hồ to bằng một con phố lớn trong hoàng thành. Hơn nữa dũng khí khỏi phải bàn, trên người mỗi người đều mang theo vài món pháp bảo hỗn độn, không thể nghi ngờ gì nữa, đại trận này nhất định có thể kéo dài thời gian!

Đến đây, Tạ Liên trong lòng đã nắm chín phần, kiên định nói, "Mọi người không phải sợ, hiện tại tình thế nghịch chuyển, nhân số càng lúc càng nhiều, chỉ cần vững vàng bảo vệ trận địa, tiêu diệt chúng nó chỉ là vấn đề thời gian!"

Mọi người cũng đều nhìn ra tình thế trở nên có lợi. Có hi vọng liền mạnh giọng, nhất thời đều tự tin hơn gấp trăm lần, lớn tiếng đáp, "Diệt chúng nó!"

Bên kia, Thiên Nhân Khai bảo, "Bên chúng ta có một trăm sáu tám người! Các người có bao nhiêu? Có thể duy trì bao lâu?"

Đầu lĩnh bên ăn mày Sư Thanh Huyền cũng đã đếm đi đếm lại nhiều lần, lớn tiếng trả lời, "Bên chúng ta còn sót lại ở trong trận, có một trăm bốn tám người!"

Tạ Liên nói, "Vậy gộp lại cũng có ba trăm mười sáu người, chỉ còn phải tìm." Hoa Thành bỗng cắt ngang, "Không đúng."

Tạ Liên quay đầu lại thắc mắc, "Cái gì không đúng?"

Hoa Thành thu hồi ánh mắt, ngoảnh mặt nhìn chăm chú y, "Con số không đúng. Hiện tại, nơi này có ba trăm mười bảy người."

Guess who :))))

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

207

CHƯƠNG 207: THÂN MẬT CẦU XIN, QUỶ VƯƠNG GIẢ BỘ GIẬN DỮ

"....."

Tuy rằng Hoa Thành chỉ nhìn lướt qua, nhưng Tạ Liên tin tưởng, hẳn sẽ không đếm sai.

Hắn thấp giọng nói, ngoại trừ Tạ Liên thì không ai nghe được, Tạ Liên nhanh chóng nhìn quét qua một vòng.

Tất cả mọi người ở đây đều tay nắm tay, rốt cuộc là vào lúc nào, nhiều hơn một người?

Có phải đám Sư Thanh Huyền đếm sai hay không? Tạ Liên nói, "Các người khẳng định có nhiều người như vậy sao? Không đếm sót chứ?"

Sư Thanh Huyền chắc chắn đáp, "Không có! Người không phải nói nhân số rất trọng yếu sao, vì lẽ đó ta đếm đi đếm lại rất nhiều lần, trên đường đi cũng tính lại, chính xác một trăm bốn tám người. Sao vậy? Có cái gì không đúng hử?"

Trước mắt tạm thời không tiện nói rõ, tùy tiện để lộ chỉ gây nên hoang mang vô ích, cũng không thể để mọi người tại đây xác nhận lẫn nhau người nào bọn họ không quen biết, dù sao có quá nhiều người, bọn họ vốn dĩ cũng không biết hết tất cả. Ngay sau đó, Tạ Liên lắc đầu, "Không có, xác nhận thôi."

Những thuật sĩ bên kia thì càng không thể đếm sai rồi, đều là các nhà tự mình khai báo nhân số cho Thiên Nhãn Khai tính gộp lại. Mọi người còn

có thể không rõ ràng môn hạ mình phải tới là bao nhiêu người ư?

Tạ Liên thấp giọng nói, "Tại sao lúc này lại có người trà trộn vào đây? Hắn muốn làm gì?"

Hoa Thành nói, "Hoặc là vừa bắt đầu đã trà trộn vào đây rồi, hoặc là theo đám thuật sĩ đồng thời trà trộn vào. Hơn nữa, khẳng định là người."

Chí ít thì không phải quỷ. Muốn tạo thành vòng tròn này nhất định tất cả đều phải là người sống, bằng không căn bản không thể thu hút và giam giữ lại những oán linh này.

Hơn nữa, người này tựa hồ tạm thời không muốn bại lộ. Bởi vì nếu như hắn đã trà trộn vào vòng tròn này, chỉ cần một mình hắn đột nhiên buông tay, xuất hiện lỗ thủng, trận pháp hồng tất toàn quân bị diệt. Nhưng đến bây giờ vòng tròn vẫn ổn, cho thấy hắn vẫn còn hảo hảo ở đây mà đóng vai "Song sắt".

Vậy thì càng không thể manh động rồi. Nếu như người kia biết sự tồn tại của chính mình đã bị phát hiện, cũng không ai biết hắn có thể sẽ quay đầu bỏ chạy hay không. Nói cách khác, hiện tại, dưới tình huống bọn họ không muốn bị phát giác mà tìm được người hoặc là không cần phá hỏng trận mà vẫn bắt được người. Điều này, thật sự rất khó.

Bất quá, chỉ chốc lát sau Tạ Liên đã có biện pháp. Y nói, "Tam Lang, Tử Linh Diệp của đệ có thể chỉ truy đuổi mà không giết chết những oán linh này được không? Ta định nhờ đệ đi đầu khiến chúng xua đuổi oán linh đi, đệ đồng ý chứ?"

Hoa Thành lập tức rõ ràng y muốn làm cái gì, "Có thể."

Nếu người này chủ động gia nhập, nói vậy hắn nhất định không phải nhân vật đơn giản, hoàn toàn không sợ những oán linh kia.

Như vậy, nghĩ ngược lại nếu như Hoa Thành đi đầu khiến đám Tử Linh diệp bức oán linh hướng ra phía ngoài vòng tròn, chúng nó tất nhiên sẽ bị

xua đuổi tán loạn, muốn lợi dụng sơ hở chạy đi. Gần như mỗi một người phạm cũng có thể trở thành lỗ thùng, chỉ có một người không phải.

Chính là cái người chủ động gia nhập kia!

Tạ Liên nói, "Có đi ầu, biện pháp này rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận sẽ đem những người khác dọa sợ đến buông tay, vậy thì tự bê đá đập chân mình rồi."

Hoa Thành liên nói, "Yên tâm, trước lúc đó ta sẽ giết chết oán linh."

Hai người cùng nhau tính toán, Tạ Liên bỗng nhiên lên tiếng, "Mọi người cẩn thận! Oán linh đột nhiên trở nên mạnh mẽ! Nắm chặt tay không cần sợ!"

Thiên Nhãn Khai: "Cái gì! Đang yên lành sao lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ?!"

Hoa Thành bất động tại chỗ, đám Tử Linh điệp thì lại đuổi chúng oán linh bản thủ xấu xa ở trong vòng điên cuồng nhảy loạn lên, người khác thì không thấy rõ lắm, nhưng những pháp sư thuật sĩ kia lại có thể nhìn ra chút đầu mối. Thiên Nhãn Khai giận dữ thét, "Hoa Thành. . . . ! Người đây là muốn làm gì?!"

Hai người trong vòng căn bản không thềm đếm xỉa tới bọn họ, chỉ ngưng thần quan sát. Quả nhiên, trong khí lưu màu đen tán loạn đầy trời, có một người mà đám oán linh căn bản không dám tới gần, bởi vậy phía trước hắn đột ngột trống ra một mảnh.

Chính là hắn!

Tạ Liên chợt bước lên trước, một phát bắt được hai tay người kia, đồng thời cầm hai tay trái phải của hai người đứng kế hắn nối với nhau, đem người này từ vòng tách ra!

Đám người Thiên Nhãn Khai vẫn gậy rối không ngừng, "Xảy ra chuyện gì?!"

Hoa Thành không chút khách khí đáp, "Không phải chuyện của người ."
Lời còn chưa dứt, đã lắc mình đi tới bên người Tạ Liên, đèphòng người
kia đột nhiên gây khó dễ. Tạ Liên vững vàng chế trụ người kia, xoay người
hắn lại . Trong nháy mắt đổi mặt, Tạ Liên miễn cưỡng nuốt xuống chữ
"Ai.." nguyên bản đã lên tới đầu lưỡi, hai mắt tròn to.

Nhìn gương mặt đó, y lẩm bẫm, "Quốc sư, đúng là người a."

Người kia cũng im lặng, một lát sau mới khẽ trả lời, "Thái tử điện hạ. . .
. . ."

Khuôn mặt này, lẽ ra nên hết sức quen thuộc, nhưng lại vạn phần xa lạ.
Quốc sư trong ấn tượng của y vốn là ngoài ba mươi tuổi, tính tình trầm ổn,
khoác áo choàng tóc vấn cao, khá dọa người. Nhưng bây giờ người trước
mặt y, nhìn qua cũng chỉ có hai lăm hai sáu, so với y cũng không lớn hơn
bao nhiêu.

Coi như là lúc ở trong núi quái chốn Đổng Lô Sơn, nghe được thanh
âm này, Tạ Liên sau đó cũng không suy nghĩ cẩn thận có phải hay không là
nghe lầm. Thậm chí Quân Ngô còn nói cho y biết sự phụ người này không
đơn giản, bảo y ngàn vạn lần cẩn thận, y đúng là đã nghĩ, hay Đế Quân
nhìn nhầm chẳng. Thế nhưng, người trước mắt này, tuyệt đối không sai
chính là sự phụ của y, đại quốc sư cuối cùng của Tiên Lạc quốc, Mai Niệm
Khanh!

Ba người cùng hơn ba trăm người làm thành trận pháp đối lập với
nhau, không khí giống như ngưng trệ dầ. Mà phản ứng của Mai Niệm
Khanh, sau một khắc liền làm ra chuyện không ai tưởng tượng nổi.

Thừa dịp Tạ Liên sững sốt, hắn đột nhiên phản kích, nhào tới, hai tay
bóp cổ họng của y!

Nhưng mà, Hoa Thành đứng ngay bên cạnh, sao có thể để hắn đạt thành
ý đồ được? Hắn căn bản không dùng tay, thân thể Mai Niệm Khanh liền
bay ra ngoài, té xuống cách đó mấy trượng. Đột nhiên xảy ra dị biến, tất cả
mọi người đang nắm tay nhau giết náy cả mình: "Tại sao lại đánh nhau?!"
"Đây là đang làm gì?!" "Đánh ai vậy? !"

Hoa Thành lo lắng, "Ca ca! Huynh không sao chứ?"

Tạ Liên, "Không có việc gì!" Trên thực tế, quốc sư nhìn qua mới là người có chuyện. Mai Niệm Khanh té xuống nôn ra đầy máu, lão đảo bò dậy hướng về phía mặt ngoài đoàn người định phóng đi. Sư Thanh Huyền thấy hấn vọt tới bên này, sốt sắng hô, "Người định làm gì! Ta cảnh cáo người đừng có tới gần! Thái tử điện hạ, hấn muốn phá tan cái vòng này!"

Tạ Liên quát lên, "Bắt vờ!"

Nhược Da theo lệnh bay ra! Nhưng trước khi nó quấn lấy Mai Niệm Khanh thì một thanh kiếm từ trên trời rơi xuống, chắn trước người quốc sư, ngăn cản đường đi của hấn; ngay sau đó, trên trời bạch quang hiện ra, vài tia ánh sáng trút xuống. Theo màn ánh sáng, một võ giả mặc bạch giáp từ trên trời giáng xuống, phong bế đường lui của hấn!

Trước sau đều bị chặn lại, Mai Niệm Khanh không có chỗ để trốn nữa, định quay người, vừa vặn đón nhận Nhược Da đang mừng như điên nhảy loạn lên, xoạt xoạt xoạt mấy vòng liền đem hấn trói gô, ngã khuyu xuống đất. Tạ Liên tiến lên một bước, "Đế Quân? Vì sao ngài lại đích thân đến đây?"

Quân Ngô đứng dậy, vẻ mặt cực kì nghiêm nghị, "Đồng Lô sơn bên kia tạm thời ổn định, đến nhìn bên đệ xem tình huống ra sao."

Tạ Liên lấy làm lạ, "Sao ngài ổn định được?"

Quân Ngô đáp nhanh, "Thiết lập kết giới mới, tạm thời bao vây chế trụ ba ngọn núi kia cùng những thứ không phải người."

Thứ Tạ Liên quan tâm nhất cũng không phải ngọn núi kì lạ cùng những tiểu yêu không quá quan trọng, lên tiếng, "VẬY Bạch Vô Tướng thì sao?"

Quân Ngô chậm rãi lắc đầu, "Không thấy hấn trong Đồng Lô sơn. E rằng hấn đã sớm chạy trốn tới nơi khác rồi."

Tạ Liên nhìn chung quanh một chút, một màn ánh sáng lóa mắt chợt hiện ra bao vây bọn họ, ngăn cách bọn họ cùng hơn ba trăm người bên ngoài đang tay nắm tay kia, hiện giờ ở ngoài ánh sáng đám người kia không thể nhìn thấy tình hình bên trong là gì. Y lại nhìn trên đất, thấy quốc sư đang trở mình, bắt gặp khuôn mặt của Quân Ngô, đại khái là nhớ tới trận ác chiến hồi trước, sắc mặt vừa giận lại vừa sợ, nhưng rất thức thời không nói gì. Quân Ngô cũng hơi cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống hắn, chậm rãi chào hỏi, "Tiên Lạc quốc sư, đã lâu không gặp."

Hoa Thành ung dung đi tới, liếc mắt nhìn, "Vị quốc sư này nhìn qua trời gà không chặt a, vì sao ban đầu lại chạy trốn được?"

Quân Ngô nói, "Hắn không phải dựa vào bản lĩnh của mình mà chạy trốn, khi đó, bên cạnh hắn có ba người giúp đỡ. Chính là ba vị quốc sư khác của Tiên Lạc."

Nghe đến đây Tạ Liên thực sự nhin không được, hỏi, "Quốc sư người. Người rốt cuộc là ai?"

Mai Niệm Khanh sắc mặt âm trầm nhìn Quân Ngô, hai tay nắm chặt, gân xanh trên mu bàn tay nhô ra, không biết là hận hắn đến đảo loạn kế hoạch của chính mình, hay là hận hắn ở trước mặt Tạ Liên vạch trần thân phận. Một lát, hắn mới thấp giọng đáp, "Con không phải đã đoán được sao, thái tử điện hạ?"

Một trong bốn vị hộ pháp của Ô Dung thái tử!

Tạ Liên nói, "Ô Dung thái tử? Hắn là không phải chính là Bạch Vô Tướng sao?"

Nghe vậy, ngay cả Quân Ngô ngẩn ra, "Tiên Lạc, Ô Dung thái tử là?"

Tạ Liên lúc này mới nhớ ra mình còn chưa kịp nói cho Quân Ngô biết chuyện Ô Dung quốc. Cuối cùng cũng bắt được quốc sư, Tạ Liên có rất nhiều sự tình muốn bàn luận, cũng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nơi này không tiện xử lý, đành băng quơ đáp, "Đế Quân, trở về thiên đình rồi nói."

Quân Ngô cũng không hỏi thêm, "Cũng được." Do dự một chút, lại nói, "Thế nhưng, phần lớn oán linh trong Đổng Lô đều bị dẫn tới Hoàng Thành rồi, không phải một chốc là có thể áp chế, dù là ta, cũng phải mấy bảy ngày bảy đêm mới có thể hoàn toàn tịnh hóa chúng nó."

Này chẳng lẽ muốn sau bảy ngày mới có thể thăm vấn quốc sư sao? Vậy thì quá muộn đi, trước mắt tung tích Bạch Vô Tướng còn không có rõ! Tạ Liên đang nghĩ ngợi nên làm thế nào cho phải, thì nghe Hoa Thành một bên nói, "Nơi này giao cho ta. Huynh cứ đi đi."

Tạ Liên quay đầu nhìn hắn, Hoa Thành đã sớm đoán được y đang suy nghĩ gì, nói, "Những chuyện khác không cần nói. Ta ở đây chờ huynh. Ca ca nếu thật sự muốn cảm ơn, thì hãy nhanh chóng xuống đây tìm ta."

Quân Ngô hỏi y, "Như vậy có được không?"

Tạ Liên nhoẻn miệng cười, "Ừm, có thể."

Lúc này, bỗng nhiên có bóng người lấp lóe trong màn ánh sáng, một người xông vào từ bên ngoài, vừa cà nhắc vừa khập khễnh, nhảy một cái rồi lại một cái, hô to, "Thái tử điện hạ! Thái tử điện hạ người đang ở bên trong làm gì vậy? Có ổn không?"

Là Sư Thanh Huyền. Cũng bởi lúc Quân Ngô hạ phạm tiện tay lôi ra một màn ánh sáng không cho người ta nhìn thấy, khiến cho người bên ngoài cũng không biết xảy ra chuyện gì, dọa người khác sợ gần chết, Sư Thanh Huyền xung phong nhận việc xông tới xem rốt cục xảy ra chuyện gì. Nếu là những người khác không chừng sẽ bị ngăn cản, nhưng hắn trước đây từng làm thần quan, màn ánh sáng này biết hắn, liền để hắn tiến vào. Vừa vào hắn liền sững sờ, "Đế đế đế đế, Đế Quân? ? ? Vì sao ngài. Tự mình hạ phạm? !"

Quân Ngô nhìn thấy hắn, khẽ mỉm cười, "Phong sư đại nhân, có khoẻ hay không?"

"."

Sư Thanh Huyền có chút ngượng ngùng . Dù sao, hắn không thể không biết, Sư Vô Độ đội mệnh cho đệ đệ của mình, sau khi chuyện này bại lộ, tất nhiên sẽ huyên náo đầy trời. Lúc này gặp lại cấp trên, ngoại trừ xấu hổ chột dạ, thật sự không dám nghĩ những chuyện khác. Quân Ngô không hề phê bình trách móc, vẫn còn rất khách khí, cho hắn mặt mũi. Tà Liên thu hồi Nhược Da, Mai Niệm Khanh chậm rãi tự mình đứng lên. Sư Thanh Huyền ngượng ngùng xong, nghi ngờ hỏi, "Đây là vị nào a? Tình huống hiện tại là sao?"

Mai Niệm Khanh liếc mắt nhìn hắn, bỗng nhiên nói, "Người là Sư Thanh Huyền?"

Sư Thanh Huyền bị bất ngờ, "Người là ai? Sao biết tên ta?" Quan trọng nhất là, làm sao thấy được bộ dạng này của hắn mà còn nhận ra được? ? ?

Mai Niệm Khanh hừ đáp, "Danh tự này của người thực không tốt."

Sư Thanh Huyền không hiểu gì cả, "Hả?"

Mai Niệm Khanh không nói lại những thứ khác, tự giác bắt kịp Quân Ngô, nhìn qua đúng là rất thành thật, đại khái là biết hiện tại bên người hắn không có ai giúp đỡ, mặc dù không bị trời, cũng không thể nào chạy trốn nổi khỏi tay Quân Ngô.

Quân Ngô nói, "Tiên Lạc, ta dẫn hắn đi trước. Đệ chờ một lúc ta sẽ trở về"

Tà Liên, "Vâng."

Quân Ngô gật đầu với y. Chờ hai người kia rời đi, Tà Liên chuyển hướng Hoa Thành, còn chưa nói, Hoa Thành đã mở miệng trước, "Ca ca không cần phải lo lắng, chỉ là bảo vệ vòng tròn này, để cho bọn họ không gặp rắc rối thôi, không tốn công mấy đâu."

Sư Thanh Huyền cũng nói, "Thái tử điện hạ người muốn đi lên sao? Đi đi đi đi, ta cũng sẽ trông coi cho, cứ yên tâm!"

Tạ Liên gật gù, "Hai người vất vả rồi."

Nếu trong dĩ vãng, Hoa Thành chắc chắn sẽ trả lời đại loại như "Không có chuyện gì", ai biết lần này, hắn vậy mà lại ôm lấy cánh tay, than thở: "Ai, thật vất vả."

"."

Tạ Liên luôn cảm thấy hắn đang ám chỉ cái gì. Sư Thanh Huyền lại không hề hay biết, vô cùng phấn khởi nói thêm vào, "Đúng vậy a, trở về người nhớ khao chúng ta một bữa là tốt rồi. Ta kiến nghị ở ngay tử lâu tốt nhất Hoàng Thành mở yến hội thì sao? Ha ha ha."

Hắn vẫn nhớ mãi không quên chuyện muốn mở yến ở tử lâu tốt nhất Hoàng Thành, Tạ Liên thầm nghĩ: ". Phong sư đại nhân đừng nói nữa, đệ ấy căn bản không suy nghĩ giống người."

Hoa Thành lắc lắc đầu, tiện tay chơi đùa viên san hô hồng châu ở bím tóc, nhú mào, nghe giống như hời hợt nói, "Nếu như ca ca ở bên cạnh thì tốt rồi. Nghĩ đến ca ca lại muốn lên Thượng Thiên đình, để lại một mình ta ở phía dưới, chắc, ta cảm giác càng đau khổ hơn."

Sư Thanh Huyền rốt cục cảm thấy có chút kì quái, nhưng nghĩ mãi vẫn không thông, đành trưng ra vẻ mặt tươi cười hớn hở, "Huyết Vũ Thám Hoa người nói như vậy, ta nghe còn tưởng rằng người đang nói Thái tử điện hạ phải lên Thiên đình để người tịch mạch đây, sao lại giống như tân hôn vậy ha ha ha."

"."

Tạ Liên thầm nghĩ, "Người không nghĩ sai a, ý của đệ ấy không phải là như này sao? ? ?"

Sư Thanh Huyền ngượng ngùng nở nụ cười nửa ngày, Tạ Liên thực sự nhịn không được, ho nhẹ một tiếng, sau nói, "Phong sư đại nhân a, người, người đi ra ngoài trước, đi ra ngoài một chút được không?"

Sư Thanh Huyền: "? ? ? Tại sao?"

Tạ Liên không có cách nào giải thích, nói, "Người. Người đi ra ngoài trước là được rồi. Chúng ta chỉ nói lời chào mà thôi."

Sư Thanh Huyền lúc này mới khó hiểu đi ra ngoài. Bên trong màn ánh sáng chỉ có hai người bọn họ, không hề có người thứ ba, Tạ Liên xoay người. Hoa Thành nhướng lấy một bên lông mày nhìn y, giống như đang chờ y nói cái gì, hoặc làm cái gì.

Sau đó, Tạ Liên nhắm mắt, đem hai cái tay cứng đờ đặt lên vai Hoa Thành, bình tĩnh chốc lát, đột nhiên tiến tới, hôn má hắn một cái.

Sau khi hôn xong, y có tật giật mình quay đầu lại nhìn, xác nhận không có ai, lúc này mới yên tâm. Ai ngờ, sau một khắc, eo bị xiết chặt, thì ra là Hoa Thành ôm y, "Ca ca, huynh xác định không phải đang gạt ta đấy hả?"

Trong giọng nói của hắn có phần bất mãn nửa thật nửa giả, Tạ Liên cả kinh, vội đáp, "Không có a!"

Hoa Thành nói, "Thật sao? Thời điểm huynh tìm ta mượn pháp lực không phải là như vậy sao. Chẳng lẽ không mượn pháp lực, ta cũng chỉ nhận được lời từ biệt như vậy?"

"."

Nghĩ như vậy, Tạ Liên cảm thấy, hình như rất không thành ý. Giây lát, nhỏ giọng nói, ". Xin lỗi. Ta không có ý đó."

Nói xin lỗi xong, y lại thật sự càng nghĩ càng thấy hình như xem ra là ý đó, chuông báo động trong lòng vang lên mãnh liệt, không đợi Hoa Thành đáp lại, chẳng nói hai lời, tự mình làm, nhảy dựng lên ôm cổ Hoa Thành lại đột nhiên tiến tới. Lần này, chuẩn xác hôn chỗ Hoa Thành muốn.

Không ai lường trước, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, thanh âm Sư Thanh Huyền bỗng nhiên truyền đến, "Thái tử điện hạ, ta nghĩ như thế nào

cũng đều cảm thấy kỳ quái, các người nói lời chào cũng không cần đuổi ta đi a? Chính là ta. Thái tử điện hạ? Đi nhanh như vậy?"

Tạ Liên liên tục chạy trốn chết

Nên reup nốt quyển 5 hay bù quyển 2 quyển 3 trước ?

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

208

Chương 208: Yêu ma trong kính không thể ẩn giấu

Chạy đến Tiên Kinh, Tạ Liên chưa thôi bưng tay che miệng, suốt một đường thất tha thất thểu. Có một nhóm Thần Quan đang vội vàng đi qua cũng không nhìn được mà quay đầu nhìn, tuy không dám bước lên hỏi, nhưng trong lòng đều không tránh được kỳ quái mà quay sang y. Tạ Liên liên tục buông tay bước vội, eo lưng thẳng tắp, thập phần giả dối mà xoa xoa miệng, ngập ngừng nói: "Miệng ta có chút đau, chẳng biết thế nào lại thành ra như vậy, ha ha....."

Nhóm Thần Quan lại càng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn y.

Này là phải làm cái gì miệng mới có thể đau được đây?

Nhưng môi y lại thật sự có chút đau.

Vừa rồi có lẽ dùng sức nhảy lên, nói không chừng là đụng phải Hoa Thành. Lúc Tạ Liên dán môi lên, y chợt có cảm giác hắc hình như đang mỉm cười. Không dám nghĩ nữa, y cúi đầu, một mạch đi lên phía trước, bên kia, đám Thần Quan cũng không để ý y nữa, tiếp tục bước vội.

Không biết có phải vì việc Đồng Lô khai mở gây quá nhiều rối loạn hay không, toàn bộ Tiên Kinh trên dưới đều là không khí căng thẳng bất an. Tại Võ Thần Điện, rất nhiều vị Thần Quan tụ tập đông đủ. Tuy rằng oán linh từ Đồng Lô lan truyền đến bảy tám chỗ khắp trời nam đất bắc, nhưng đa số bọn chúng đều được đưa đến hoàng thành, nơi dân cư đông đúc nhất. Tạ Liên cùng Hoa Thành chọn phải nơi này, gắng gượng lắm mới lần lộn được đến giờ, những người khác chỉ phải đối phó với vài trăm oán linh, chuyện bên đó đã sớm được giải quyết, Bùi Minh cùng Phong Tín cũng đã mình mẩy mệt mỏi mà trở lại Tiên Kinh.

Tạ Liên vừa bước vào trong điện, vừa ngẩng mặt liề n ngắ n người cùng một kẻ đối mặt, chính là Lang Thiên Thu y đã lâu không gặp.

Lang Thiên Thu sắc mặt nặng nề, nhìn thoáng qua cũng là đang sửng sồ, ngay sau đó hắ n liề n quay đi. Mọi người đầ u cúi đầ u không nói, Quân Ngô ngắ i ở phía trên, thấy Tạ Liên tới, hơi hơi đứng dậy ý muốn nói chuyện, Lang Thiên Thu liề n đứng dậy trước, nói: "Đế quân, nghe nói ngài đã bắt được Thanh Quỷ Thích Dung."

Quân Ngô nhìn về phía hắ n, nói: "Nắm bắt tin tức không tắ i. Nhưng mà, Thanh Quỷ Thích Dung cùng nữ quỷ Tuyên Cơ đầ u không phải do ta bắt, đầ u là người từ Quỷ Thị được Dẫn Ngọc giao phó dẫn đến."

Tạ Liên lúc này mới phát giác, Dẫn Ngọc cũng đang có mặt ở đây. Cũng không còn biện pháp nào, y thật sự chẳng có chút cảm giác là hắ n đang tắ n tại . Lại nói, đây hắ n là lần đầ u tiên Dẫn Ngọc tiến vào Thầ n Võ Điện. Thượng điện này ngoại trừ các vị thượng thầ n quan ra, chỉ khi Quân Ngô cho phép, người khác mới có thể đặt chân vào. Trước kia khi còn là thầ n quan, Dẫn Ngọc bởi vì phẩm cấp thấp hèn, căn bản không tư cách tiến vào, hiện giờ y đang "Đắm mình trụ lạc" ở Quỷ Thị, rốt cuộc lại được ngề n ngang mời vào, thật là chuyện dở khóc dở cười.

Lang Thiên Thu trực tiếp nói: "Thích Dung đối ta vốn là kẻ thù diệt tộc, thỉnh đế quân giao hắ n cho ta xử trí." Quân Ngô thoáng nhìn qua Tạ Liên, trầ n ngắ m một lát, nói: "Giao cho người xử trí không phải là không thể, nhưng ta muốn hỏi một số vấn đề Người tính xử trí Thanh Quỷ Thích Dung như thế nào? Xử trí hắ n xong rắ i thì sao?"

Lúc trước, Lang Thiên Thu hạ lời tàn nhắ n, nói sau khi tìm Thích Dung tính xỏ, liề n sẽ đến lượt Tạ Liên, việc này Quân Ngô đương nhiên biết.

Lang Thiên Thu khắ u khí cứng nhắ c đáp lại: "Này không phải chuyện liên quan đến quân sự, ta không có nghĩa vụ trả lời. Cũng không phải ta không thể trả lời, ta chỉ sợ sau khi trả lời rắ i, không chừng đế quân ngài liề n có tính toán bao che cho Thích Dung, không cho ta vì thân tộc báo thù thì sao?"

Hắn trước kia ở Thượng Thiên Võ Điện cơ hồ không hề lên tiếng, một khi đã lên tiếng thì cũng đều là những lời ngậy ngốc, nhưng hiện tại hắn mở miệng, biểu tình cùng ngữ khí lại vô cớ toát ra một cỗ lệ khí nhàn nhạt. Bùi Minh lên tiếng: "Thái Hoa điện hạ hôm nay dù có bức bối đến đâu, để quân đương nhiên cũng sẽ không bao che....."

Đang lúc giảng hòa, bên ngoài thần điện vang lên một trận rối loạn. Một kẻ đột nhiên xông vào, nói: "Đế quân, ta không thể đợi nữa!"

Cư nhiên lại là Mộ Tình. Hắn một thân hắc y, sắc mặt cũng biến đen, phía sau là vài tên quan Võ Thiên, nguyên bản là đang áp giải hắn, nhưng áp không nổi nên cũng đành phải chạy vội theo tiến vào, nói: "Đế quân, chúng ta đang muốn đưa Huyền Chân tướng quân đi....."

Quân Ngô thở dài, đỡ đỡ trán, phất tay nói: "Đã biết, các người lui xuống đi." Chốc lại ngẩng đầu chuyển hướng Mộ Tình: "Cho nên...?"

Mộ Tình chém đinh chặt sắt nói: "Cho nên ta không thể lại tiếp tục chịu đựng loại oan ức không rõ ràng như thế này được! Có khác gì các người mang mộng đặt lên đầu ta hả! Ngài không phải đã ở Đổng Lô đem ả ta bắt được sao? Ta muốn cùng ả đối chất với nhau!"

Lang Thiên Thu cũng nói: "Đế quân, cũng thỉnh ngài đem Thanh Quỷ Thích Dung giao cho ta!"

Hai tên này cùng nhau cao giọng đòi lý lẽ, phía dưới lại liền có người kêu loạn r ối, Quân Ngô nhìn qua đầu đầu không thôi, nói: "Yên lặng! Các người không thể trước hết cứ từ từ bình tĩnh sao? Để ta xử lý xong chuyện bên Đổng Lô đã."

Mộ Tình nói: "Ngài muốn xử lý vụ Đổng Lô mở đường thả oán linh, liền bắt ta mang nhốt lại thì có chỗ tốt hả? Còn không bằng sớm ngày giúp ta rửa sạch oan khuất, củng cố lực lượng thượng quan thiên đình. Chỉ cần đế quân đem ả dẫn tới cùng ta đối chất, nhất định sự tình này có thể tra ra manh mối!"

Lời này của hắn thật ra cũng có lý, không cho hắn toại nguyện sợ là hắn sẽ không thuận theo mà bám riết, Quân Ngô đành phải ra lệnh: "Mang nữ quỷ Kiếm Lan lên đây."

Không bao lâu, Kiếm Lan cũng bị giải lên. Nàng trong tay ôm một cái tã lót hình dáng tựa như chiếc tay nải cũ nát, trong đồng quần áo vải vóc tã nát ra một dòng hắc khí dày đặc, một thứ tựa tay phi tay, tựa cốt phi cốt (*có hình dạng vừa giống lại không giống cánh tay và xương cốt) trắng bệch từ bên trong lộ ra, đang giương nanh múa vuốt lại bị nàng gìm tay bao lại, liên tục giác trở về Đại khái là cho Phong Tín chút mặt mũi, bọn Thần Quan áp giải cũng không có chèn ép nàng.

Phong Tín hầu kết khế động, cùng nàng đưa mắt thăm dò một lát, kiếm Lan chủ động rời tầm mắt, sau đó, ánh mắt Phong Tín rơi xuống cái "tã lót" trước ngực nàng, tâm tình càng phức tạp. Mà Mộ Tình tựa hồ đã không nhẫn nại nổi nữa, vừa bước lên liền nói: "Ta không biết nhử tử người vì cái gì mà muốn bôi nhọ ta, nhưng rõ ràng ta tuyệt đối không phải hung thủ, nó chắc chắn là bị người khác sai sử."

Hắn như vậy ít nhiều cũng có chút thất thố, nhưng Tạ Liên cũng có thể lý giải, Mộ Tình hắn vốn là một kẻ sĩ diện, bị người đặt một chậu phân thối ở trên đầu lâu như vậy, còn làm ảnh hưởng tới việc hắn nhậm chức ở Thượng Thiên đình, tự nhiên cơn tức sẽ dâng thêm mười phần. Quân Ngô hỏi: "Người thấy nó có thể bị người nào sai sử?"

Mộ Tình không nói chuyện, nhưng hắn ánh mắt dời đến một hướng, mọi người đều nhìn ra được, hắn đang xem xét Kiếm Lan.

Phong Tín trên trán lập tức nổi đầy gân xanh: "Người có ý gì? Người cảm thấy nàng cố ý sai khiến chính nhử tử của mình bôi nhọ người?"

Mộ Tình thu hồi ánh mắt, đáp: "Ta không hề nói thế."

Phong Tín nói: "Vậy người thấy nàng ấy đã làm gì? Nàng cùng người lại không thù không oán, vì cái gì lại muốn sai sử nhử tử mình làm chuyện như vậy?"

Mộ Tình nhìn chăm chăm hắn, nói: "À cùng ta không thù không oán, nhưng người với ta thì không phải là không có."

Phong Tín quát: "Người lại có ý gì? Một lần đem nói rõ ràng hết đi."

Mộ Tình nhìn thoáng qua Tạ Liên: "Người chắc là trong khoảng thời gian Thái Tử điện hạ bị biếm chức đã cùng kết giao với Kiếm Lan đại tiểu thư nhỉ?"

Chúng thần quan cũng theo đó mà sôi nổi nhìn về phía Tạ Liên. Tạ Liên: "???"

Như thế nào bây giờ lại chuyển mục tiêu sang ta vậy?

Phong Tín cũng nhìn thoáng qua y, thấp giọng cả giận nói: "Chuyện này cùng chuyện kia có gì quan hệ gì hả?"

Mộ Tình thản nhiên nói: "Đương nhiên là có quan hệ. Khi đó người cũng vì đi theo Thái Tử, chịu toàn khổ, thấy ta bước vào được trung Thiên Đình liền hận đến thấu xương, lại thích nhất là tự khai đao mang ta ra chửi mắng đòi nợ cũ, quở trách ta làm việc không phải. Nàng ta là người chung chả chung gối với người, mưa dầm thấm lâu tự nhiên sẽ vô tri vô giác sinh ra hận thù với ta. Nói không chừng còn sẽ hận luôn cả Thái Tử điện hạ, bởi vì người cuối cùng vẫn là không đem nàng đi mà lại lựa chọn trở về tiếp tục nghĩa vụ trung thành trong vô vọng, căn bản là vứt bỏ nàng....."

Phong Tín rốt cuộc nhịn không được nữa, gầm lên: "Người cái tên rác rưởi chó tha!!"

Hắn đánh ra một quyền, Mộ Tình trở tay đánh trả, Kiếm Lan toan bước lên ngăn cản, linh thai kia lại cạc cạc ha ha cười quái dị, hết như con quạ đang gọi bầy, kinh khủng đến cực điểm. Bùi Minh cùng Dẫn Ngọc chạy đến giữ chặt Phong Tín và Mộ Tình, Quyên Nhất Chân đứng bên cạnh nhìn chăm chăm tựa đang suy xét, nếu tiếp tục đánh thì ai sẽ thắng nhỉ? Tóm lại, toàn Đại Điện bao phủ một mảng chướng khí mù mịt, Tạ Liên lẳng lặng đứng một hồi lâu, cúi đầu, sau một lúc lâu, thở dài, nhắc nhở nói: "Đế

quân, việc cấp bách là trước tiên là phải tìm được Bạch Vô Tướng, xử lý dịch mặt người. Mới vừa rồi chúng ta tìm được người đó, y mới là manh mối quan trọng nhất."

Quân Ngô cũng xem không nổi nữa, vẫy vẫy tay, nói: "..... Mang nữ quỷ Kiếm Lan cùng linh thai kia xuống. Đưa Tiên Lạc Quốc sư lên đây."

Mộ Tình quát: "Không cần! Ta là muốn..... Cái gì??"

Phong Tín cũng ngạc nhiên nói: "Đưa ai lên??"

Hai người đứng song song nhìn ra phía cửa Đại Điện. Kề kia bị một đám Võ Thầ quan đưa đến, kia chẳng phải là người bọn họ đầu thập phần quen thuộc: Tiên Lạc Quốc sư, Mai Niệm Khanh hay sao?

Phong Tín cùng Mộ Tình ngây người. Phong Tín hỏi lại: "Quốc sư? Thật là quốc sư?" Mộ Tình không nói lời nào, nhưng cũng kinh nghi bất định (*thấy kinh ngạc và khó hiểu). Cũng chẳng trách được, nói thật, hiện tại Tạ Liên cũng có chút cảm giác không thực, không cách nào đem người này cùng vị quốc sư đã từng hỏi y về "Chén nước hai người" kia xem là một người được.

Mai Niệm Khanh chậm rãi bước lên phía trước, cùng Tạ Liên thoáng lướt qua nhau. Quân Ngô ngẩng ở trên đại điện, nói: "Tiên Lạc, lúc ở dưới kia, người dường như có chuyện muốn nói?"

Tạ Liên hơi hơi cúi đầu, đáp: "Đúng vậy."

Vì thế, y đem chuyện tiến vào Đờng Lô, thăm dò Ô Dung quốc và những chi tiết quan trọng khác nói hết ra. Mọi người càng nghe càng tròn to mắt, còn Phong Tín và Mộ Tình thì miễn bàn. Nghe xong, Quân Ngô chậm rãi nói: "Ta thế mà chưa từng nghe qua cái tên Ô Dung Quốc này."

Chúng thần quan cũng sôi nổi phụ họa nói: "Ta cũng chưa từng nghe qua....."

"Rốt cuộc cũng là có từ hai ngàn năm trước."

"Nhất định là cố ý tiêu hủy dấu vết mà."

Mai Niệm Khanh vẫn luôn không rên một tiếng. Tạ Liên nói: "Quốc sư, Ô Dung Thái tử chính là Bạch Vô Tướng nhỉ?"

Mai Niệm Khanh nói: "Phải."

Quả nhiên!

Bùi Minh vừa nghĩ vừa nói: "Những tấm bích họa kia là do người nào lưu lại? Còn tấm cuối cùng là do kẻ nào phá?"

Tạ Liên nói: "Là ai lưu lại ta không biết, nhưng theo ta, hẳn là chính Bạch Vô Tướng hoặc thuộc hạ của hắn hủy đi bức bích họa cuối cùng kia. Rốt cuộc hắn chính là không muốn để cho người khác biết thân phận thật của mình."

Y chuyển hướng qua Mai Niệm Khanh: "Mà người hẳn là thuộc hạ Ô Dung Thái tử nhỉ?" Cũng chính là thuộc hạ của Bạch Vô Tướng.

"....."

Mai Niệm Khanh không nói. Tạ Liên trong lòng bỗng dâng lên một chút xao động, y thật muốn hỏi hắn, khi Tiên Lạc bị diệt quốc, quốc sư có phải thật sự không biết cái thứ bệnh dịch kia chính là Bạch Vô Tướng mang tới? Hay là bọn họ vốn đã thông đồng từ trước, quốc sư thậm chí còn ra tay giúp đỡ?

Nhưng cuối cùng, y vẫn là hỏi một vấn đề khác: "Bạch Vô Tướng hiện tại đang ở nơi nào?"

"....."

Tạ Liên hỏi: "Bạch Vô Tướng vì sao phải tiêu diệt Tiên Lạc?"

"....."

Tạ Liên hỏi: "Người vì sao muốn giết ta?"

Mai Niệm Khanh cuối cùng cũng mở miệng. Y nói: "Thái Tử điện hạ, ta không muốn giết người."

Tạ Liên chất vấn: "Vậy thì tại sao lúc đó người lại vồ lấy cổ ta?"

Mai Niệm Khanh hỏi ngược lại: "Ta véo cổ người thì người sẽ chết sao? Còn cả cái tên đứng cạnh người sẽ trở mặt để ta véo cổ người?"

Đúng là sẽ không. Nhưng cái kia không thể chứng minh rằng Mai Niệm Khanh lúc đó không mang theo sát tâm, bởi vì lúc ấy y phản ứng hoàn toàn là theo bản năng. Mai Niệm Khanh đại khái cũng biết mình không thuyết phục nổi y, cũng không tiếp tục biện giải.

Trần mặc một lát, Tạ Liên rốt cuộc hỏi hắn vấn đề mà y muốn biết nhất: "Quốc sư, người là từ trên người ta muốn đánh thức cái gì?"

Quân Ngô từng nói với Tạ Liên, quốc sư dường như muốn đánh thức thứ gì đó trên người y. Kia sẽ là cái gì?

Mai Niệm Khanh thẩn sắc bỗng trở nên quái dị, nhìn y chằm chằm. Tạ Liên buông tay áo, tay nắm thành quyền, nói: "Quốc sư, người nói đi."

Tạ Liên trong lòng vẫn luôn ẩn ẩn một nỗi bất an. Quỹ đạo vận mệnh của Ô Dung Thái tử cùng y như thế nào lại tương tự nhau, chẳng lẽ giữa y và Bạch Vô Tướng thật sự có mối quan hệ bí ẩn?

Y nhất định phải tra rõ điếu này. Bất luận giữa mình và Bạch Vô Tướng là loại quan hệ gì, y cũng tuyệt đối không thể chịu đựng nổi việc dây dưa với hắn. Nhưng y cũng sợ nếu mình cùng hắn thật sự có quan hệ gì đó...

Mai Niệm Khanh nhìn hắn, sau một lúc lâu, nói: "Thái Tử điện hạ, người hỏi câu này, ta hiện tại lúc này không thể trả lời. Hơn nữa dù ta có nói, người chưa chắc đã tin."

Dừng một chút, hắn nói: "Nhưng mà, có một câu ta có thể trả lời cho người ngay lập tức."

Mai Niệm Khanh gần ra từng câu từng chữ: "Bạch Vô Tướng, hiện tại, hắn đang ở đây, ngay tại Thầ n Võ Điện này. Hắn chính là kẻ đang đứng ngay trước mặt ta!"

Ai ở trước mặt hắn?

Tạ Liên!

Tạ Liên lập tức lùi lại vài bước, tựa hồ muốn chạy khỏi nơi này. Phong Tín ở gần đó quát lên: "Quốc sư người..... Người mở to hai mắt ra mà nhìn cho rõ người ở trước mặt là ai, chính là Thái Tử điện hạ! Là đồ đệ người!"

Thế nhưng, thầ n điện đã vang lên một vài tiếng bàn tán. Phía xa xa có vài vị Thầ n Quan bưng kín miệng, nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ Thái Tử điện hạ cùng Bạch Vô Tướng là..... Nhất hầ n nhị phân?!"

"Cái gì là Nhất hầ n nhị phân cơ?!"

"Chính là dùng hầ n phách chính mình chia làm hai, hoặc là tách thành hai nửa. Nửa này cùng nửa kia có chứa những ký ức bất đầ ng, tính tình cùng bản lĩnh cũng không giống nhau, có lẽ dung mạo cũng không giống nhau....."

"..... Có khả năng ."

"Ta cũng từng nghe qua chuyện này!"

"Nếu thật là như vậy thì bây giờ phải làm sao đây? Thái Tử điện hạ chính là Bạch y họa thế ???"

Bốn phương tám hướng đầ u là những lời bàn tán xì xầ n, Tạ Liên cũng bắt đầ u hoài nghi: Y chính là Bạch Vô Tướng??? Thật như vậy sao???

Chẳng lẽ chính y là người diệt Tiên Lạc, là chính y tự tra tấn chính mình tám trăm năm? Cho đến bây giờ, tất cả mọi việc đầ u là chính y tự mình gây ra???

Các vị Thần Quan ồ lên, thần sắc khác nhau, Phong Tín cũng không biết nên nói cái gì, tin cái gì. Mà Quân Ngô lúc này đứng lên, trấn an: "Tiên Lạc, bình tĩnh đã!"

Tạ Liên trước mắt có chút hoảng loạn, nói: "Ta..... Ta....."

Chẳng lẽ thật sự tất cả tai ương đều là y làm ra???

Nếu thật sự là y, vậy thì phải làm sao bây giờ? Hoàn toàn không biết!

Giữa một mảnh mờ mịt, bỗng nhiên, trong ngực y vang lên một tiếng nói:

"Sẽ không! Ta có thể cam đoan, người chính là người, không phải bất kỳ người nào khác. Tin ta!"

"....."

Tam Lang. Tam Lang!

Hoa Thành từng nói qua, không phải là y, hẳn tuyệt đối sẽ không nói sai!

Nghĩ đến đây, tinh thần Tạ Liên trong nháy mắt thanh tỉnh, chân đứng vững vàng. Lúc này Quân Ngô đã rời bảo tọa (*ghế sang chảnh) đi đến bên cạnh y, nói: "Tiên Lạc! Người trước hết bình tĩnh....."

Tạ Liên đang muốn ngẩng đầu thông thả trả lời, ai ngờ, đang lúc này, Mai Niệm Khanh đột nhiên duỗi tay, rút lấy bội kiếm bên hông Phong Tín, nhắm thẳng hướng Quân Ngô đâm tới!

Chúng thần quan đồng thời kinh hô. Nhưng mà, Quân Ngô cùng Tạ Liên đều là Võ Thần, hơn nữa đều Võ Thần quan bậc nhất bậc nhị, như thế nào còn thềm đem loại trình độ đánh lén này để vào mắt? Mũi kiếm kia còn chưa kịp chạm lên người Quân Ngô, Tạ Liên đã như tia chớp vung ra hai ngón tay, đem thanh Bạch Tuyết Kiếm Phong kia chế trụ kẹp giữa hai ngón tay!

Phong Tín thất thần một giây, lập tức tiến lên chế trụ quốc sư. Tại thượng thần Võ Điện còn dám hành hung, hơn nữa làm trò như thế trước mặt bao nhiêu Võ Thần, quả thực là tự tìm con đường chết. Phong Tín nói: "Quốc sư, người làm vậy cũng vô dụng!"

Mai Niệm Khanh lại một bên phí công giãy giụa, đối Tạ Liên quát: "Nhìn!!! Mau nhìn đi!!!"

Dẫn Ngọc bèn đi lên nói: "Thái Tử điện hạ! Người không sao chứ? Làm sao vậy?"

Mộ Tình xa xa cảnh giác nói: "Nhìn cái gì? Hắn có ý gì? Muốn làm gì?"

Đại điện trở thành một mảnh hỗn loạn, thật lâu sau, Tạ Liên vẫn không nhúc nhích.

Không phải bởi vì cái gì khác, mà chính là bởi vì hắn từ trên Bạch Tuyết Kiếm Phong, thấy được một thứ.

Một khuôn mặt.

Một khuôn mặt thanh niên tuấn dật trầm ổn.

Mà ở trên khuôn mặt này, còn có ba khuôn mặt khác!

Ba gương mặt kia nhỏ hơn, cắm rễ trên mặt thanh niên này, đem dung mạo vốn tuấn mỹ hủy đến âm trầm đáng sợ, ngũ quan đều vặn vẹo, móp méo. Nửa khuôn mặt phẳng phất tựa đang khóc, nửa kia tựa hồ đang cười.

Khuôn mặt này Tạ Liên hẳn là quen thuộc. Nhưng giờ phút này trong ảnh phản chiếu của Kiếm Phong, lại trông vô cùng xa lạ, thật khiến người ta rùng mình sợ hãi. Tạ Liên sợ đến mức cả người tuôn đầy mồ hôi lạnh. Lúc này y mới nhớ tới, thanh kiếm Phong Tín mang bên người chính là Hồng Kính, tà ma hiện hình chi kính. Yêu ma bị Hồng kính soi trúng, không thể che giấu thân phận.

Nơi mà Hồng kính chiếu đến, không phải mặt y, mà là kẻ đứng ở phía sau. Hơn nữa, trên mặt hắn có một đôi mắt âm trầm, đang gắt gao nhìn chăm chú vào y.

Đồng tử Tạ Liên dần co rút. Động tác y cũng chậm lại, hơi hơi há miệng muốn nói, nhưng còn chưa kịp phát ra tiếng, bỗng nhiên toàn thân cứng đờ.

Một lực tay mạnh mẽ bắt được cổ tay y, Quân Ngô ở phía sau mỉm cười hỏi: "Tiên Lạc, người đang nhìn gì vậy?"

Vâng, các bạn đã đoán ra gì chưa???

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

209

Chương 209: Tiên Kinh loạn, quỷ sóng lay trời

Tạ Liên mấy trăm năm qua tựa như đã quên mất loại cảm giác sờn tóc gáy này.

Mai Niệm Khanh nói Bạch Vô Tướng đang đứng trước mặt hắn, y liền mang chính mình xem là người đó, chính là y đã quên, đứng trước mặt Mai Niệm Khanh, ngoài y ra, phía sau y còn có Quân Ngô!

Chỉ là, y chưa từng nghi ngờ người này dù chỉ một chút, cho nên giờ phút này bỗng nhiên kinh động tột độ, khắp toàn thân lông tóc dựng đứng. Tạ Liên tránh ra một chút, nhưng bàn tay pháp lực cường đại kia vẫn chặt chẽ giữ lấy y, không chút dịch chuyển. Y kì ền lòng không được, nói: "Người..... Mặt người....."

Nghe y nói, Quân Ngô cũng không để bụng, chỉ cất giọng phảng phất như tự trách: "A, nhất thời sơ sẩy, lại làm chúng hiện hình."

Cổ tay Tạ Liên truyền tới một trận đau nhức, cuối cùng c ần không nổi chuôi kiếm nữa, buông lỏng r ẫ rơi xuống.

Trường kiếm ngã xuống trên mặt đất, ở trong đại điện phát ra một tiếng "Leng keng". Nhưng, đã muộn r ẫ.

Quanh đó đã có rất nhiều Th ần Quan, cũng giống y, thấy được hình ảnh mặt người đáng sợ phản chiếu trong H ồng Kính!

Toàn Đại điện trở thành một mảnh tĩnh mịch. Cơ hồ đám Th ần Quan đều sợ ngây người, bao gồm cả Phong Tín, kẻ đứng gần nhất, xem đến cực kì sắc nét rõ ràng. Mai Niệm Khanh nhân cơ hội thoát khỏi chõng chề

của Phong Tín, nhặt Hòngh kính lên, hướng thẳng trước mặt Quân Ngô, nói: "Tất cả nhìn cho rõ đi!! Xem rõ khuôn mặt của hấn!!!"

Một vài Võ Thần bấy giờ mới hoàn hồn, Bùi Minh rút kiếm hướng thẳng đến, quát: "Người là ai?!"

Nhóm Thần Quan phía xa còn chưa rõ chuyện gì, sôi nổi hỏi: "Có chuyện gì vậy?" "Bùi tướng quân đang hỏi ai?" "Sao lại chĩa kiếm về phía đấng quân chủ?"

Mai Niệm Khanh gắt gao nhìn chăm chăm Quân Ngô, gằn từng chữ: "Hấn ta chính là Bạch Vô Tướng!"

Mộ Tình kinh ngạc nói: "Làm sao y có thể là Bạch Vô Tướng được? Bạch Vô Tướng giả mạo Địch Quân?! Vậy Địch Quân thật đang ở đâu?"

Tạ Liên cũng có suy nghĩ đến việc Quân Ngô bị đánh tráo, nhưng chuyện này bắt đầu từ khi nào? Vì sao ngay cả một chút sơ hở y cũng không hề phát hiện ra? Thần võ đại đế cũng không phải hoàn toàn là kẻ thần long kiến thủ bất kiến vĩ (*thâm tàng bất lộ), vô luận như thế nào, cũng không có khả năng bị giả mạo, toàn bộ thượng thiên đình lại không một ai phát giác!

Mai Niệm Khanh đang định mở miệng, Quân Ngô lại giơ tay lên, thờ dãi: "Người lại làm ta thất vọng rồi."

Mai Niệm Khanh sắc mặt đại biến, như thể bị ai siết chặt yết hầu. Lang Thiên Thu nhắc cao trọng kiếm, "Hô hô" đem Kiếm Phong chém tới, Quân Ngô quay đầu lại nhìn lướt qua, Lang Thiên Thu lập tức bị dội ngược ra ngoài.

Ngay sau đó, Bùi Minh, Lang Thiên Thu, Phong Tín, Mộ Tình, Quyên Nhất Chân cùng hầu hết mọi Võ Thần tại Thần Võ Điện đều tiến đến bao vây Quân Ngô.

Nhưng chỉ một nén nhang sau, trong đại điện, Quân Ngô một tay giữ chặt cổ tay Tạ Liên, những Võ Thần vừa rồi đi đến bao vây hấn toàn bộ

đầu ngã sập trên đất .

Trên Đại Điện, tứ tung ngang dọc là những Võ Thầ n mất hết chiến lược, chỉ còn duy nhất Quân Ngô và Tạ Liên là đứng vững. Mộ Tì nh phun ra một bụng máu, hướng Tạ Liên đang đứng bất động cả giận quát: "Người làm gì đi chứ! Ở đó thấ t thầ n làm gì?! Chờ chết sao?!"

Hắ n không biết, Tạ Liên không phải không muốn động đậ y, mà là y căn bản không thể cử động !

Quân Ngô chỉ dùng một bàn tay nắm lấy Tạ Liên, nhưng y cảm thấy dù một ngón tay khê động cũng khiến hắ n phát giắ c, nghĩ vậy y li ên không dám manh động, càng không bàn đến việc muốn phản kíc h! Vô luận phán đoán đúng hay sai, không hành động thiếu suy nghĩ mới là lựa chọn tốt nhất!

Đây là đệ nhất Võ Thầ n tam giới đấy!

Nhóm Thầ n Quan ở bên ngoài hoảng loạn, lộn xộn một h ầ i lâu mới nhớ ra mình cầ n trốn khỏi đây, mặt mày tái nhợt mà hướng cửa Thầ n Võ Điện phóng đi. Nhưng vừa mới vọt tới cửa, mười hai phiến trọng môn li ên đột nhiên tự động khép lại. Phí công đập cửa, thượng điện gầ n trăm vị Thầ n Quan, hoặc là không ra được, hoặc là không đứng dậy nổi, đúng là thiên hạ đại loạn. Mà thân thể Mai Niệ m Khanh tựa h ồ bị một cỗ lực lượng vô hình kéo thẳng về phía trước, Quân Ngô bắt được cổ áo y, mỉm cười nói: "Người cho rằng tình thế sẽ lật chuyển nếu vạch trầ n ta trước mặt bọn chúng? Người nghĩ bọn chúng biết chuyện li ên liên hợp lại là có thể uy hiếp đến ta? Ta cho người biết, ta chỉ một bàn tay li ên có thể khiến đám thầ n quan vô dụng này toàn diệt."

Xem ra, lúc trước Quân Ngô có ý đưa Mai Niệ m Khanh lên Tiên Kinh trước, cũng không đơn thuầ n là muốn cho Tạ Liên cùng Hoa Thành có thời gian từ biệt. Hắ n giữa đường thỏa thuận hoặc là uy hiếp Mai Niệ m Khanh việc gì, cho nên mới yên tâm ở trên Thầ n Võ Điện thăm vắ n y. Nhưng ai ngờ cuối cùng, y lại đổi ý.

Hai tay Mai Niệm Khanh bắt lấy tay áo Quân Ngô, đối Tạ Liên quát: "Thái Tử điện hạ đi mau! Hắc điện rồi!"

Tạ Liên nói: "Quốc sư!"

Ngay sau đó, Mai Niệm Khanh liền nói không ra lời, phảng phất như bị thứ gì xiết chặt cổ. Nhưng y xưa nay cứ khăng khăng ăn mặc phải che cổ, Tạ Liên căn bản không thấy rõ yết hầu y nơi đó bị sao. Quân Ngô thở dài: "Đồng gốc, người đây là đang đem bọn chúng đẩy vào hố lửa. Vốn dĩ ta định mặc kệ bọn chúng sống chết, nhưng hiện tại, nơi này một kẻ cũng đừng nghĩ đến chuyện sống sót mà bước ra khỏi Tiên Kinh."

Cấp tốc, Tạ Liên lập tức thông linh: "Tam Lang!"

Y trước nay đâu không chủ động niệm khẩu lệnh thông linh của Hoa Thành, hiện tại vì sự việc vạn phần nguy cấp, lại là căn bản không rảnh lo đến chuyện then thùng, trong đầu liền tiếp niệm đi niệm lại mấy lần, nhưng mà đáp lại y chỉ là một mảnh tĩnh mịch, không một lời hồi đáp.

Loại cảm giác thông linh bị chặn lúc này cùng thời điểm ở Đồng Lô giống nhau như đúc!

Quân Ngô liếc mắt một cái liền nhìn thấu trong lòng y đang nghĩ gì, nói: "Không cần thử nữa. Chỉ cần ta không cho phép, người tuyệt đối không thể thông linh."

Tiên Kinh căn bản là lấy pháp lực của Quân Ngô làm bệ đỡ, nơi này chính là địa bàn của hắn, hắn là kẻ mạnh nhất, đương nhiên muốn thế nào liền có thể ấy. Nói cách khác, hiện tại, toàn bộ thượng thiên đình, cả Tiên Kinh, đã hoàn toàn bị cách ly với nơi khác. Thiên chân vạn xác (*Thật đúng y chang) "Kêu trời không thấu, kêu đất không nghe"!

Bỗng nhiên, trọng môn Thần Võ Điện mở toang, chúng thần quan cả người run lên, mừng như điên, nhưng vừa hướng tầm mắt ra sau đại môn thần điện, đồng loạt sửng sốt. Bên ngoài đại điện, một hắc y nam tử cao gầy, khí thế ngùn ngụt, nhìn là biết không có ý tốt, muốn ngăn cản đường lui của họ. Chính là cấm y tiên trên người Linh Văn!

Chúng thần quan càng không biết làm sao, lại thấy Linh Văn bước vào trong điện, quỳ một gối về phía Quân Ngô, cung kính tôn thờ thưa: "Đế quân."

Quân Ngô nói: "Giải quyết việc này đi. Người hẳn là biết nên xử lý như thế nào."

Linh Văn gật đầu, mỉm cười nói: "Đương nhiên ta hiểu."

Một Tình nỗ lực vịn tường đứng lên, thấy thế kinh ngạc: "Linh Văn không phải còn đang trốn ở núi Đồng Lô sao?"

Quân Ngô đáp: "Đáng lẽ vậy. Nhưng mà, ta cảm thấy Linh Văn, so với đa số chúng đại Thần Quan hữu dụng, là hữu dụng nhất, thật khó mà tìm được một nhân tài như vậy. Cuối cùng lại phạm vào một sai lầm nhỏ không đáng kể, cho nên, ta lại đem hắn trở về"

Nói thật, so với Bạch Y họa thế, chuyện Linh Văn tạo ra cảm y tiên thật là "sai lầm nhỏ không đáng kể". Hiện tại Linh Văn cùng cảm y tiên, đều là cấp dưới của "Quân Ngô" này. Lúc này, một bóng trắng chợt lóe, lại thêm một vật nhảy đến bên chân Quân Ngô, thân mật cọ cọ giày hắn. Phong Tín vừa thấy, cả giận mắng: "Người làm gì vậy hả? Còn không mau trở về!"

Nhi tử nhà mình gặp cha thì ra sức đánh đấm, thấy địch nhân thì cặm cùi ôm đầu không chịu buông, quả thực không biết ai mới đúng là cha nó, tức đến hận không thể hộc ra một chậu máu. Ngay sau đó, lại một tên Võ Thần quan mặt liệt vô cảm vọt vào.

Những Võ Thần này quan tất cả đều do Quân Ngô điểm tướng đi lên, trước nay chỉ nghe mệnh lệnh của một hắn. Linh Văn được Quân Ngô sai khiến, nói: "Đem các Thần Quan từng người áp giải về tư điện, trông chừng cẩn thận."

Bùi Minh ở gần đó, thần sắc phức tạp, nói: "Linh Văn, người thật đúng là vô lương tâm."

Linh Văn vỗ vỗ vai hắn, nói: "Ta vô lương tâm, điểm này người chẳng phải đã biết từ lâu rồi à? Ta lúc nào cũng hoan nghênh người."

Bùi Minh ha hả cười gượng vài tiếng, không nói câu nào.

Tạ Liên lại lần nữa nhận được đãi ngộ đặc biệt từ Quân Ngô. Hắn tự mình đem y đưa về Tiên Lạc cung. Quân Ngô nói: "Đi thôi."

Tạ Liên quay đầu nhìn thoáng qua Mai Niệm Khanh. Rốt cuộc chuyện này là sao? Y là ai? Y muốn làm gì? Còn kẻ này là ai? Rốt cuộc hắn là Quân Ngô hay Bạch Vô Tướng? Hắn muốn cái gì?

Y có quá nhiều quá nhiều vấn đề muốn hỏi, nhất định phải hỏi từng câu, hỏi thật rõ. Những nghi vấn này chỉ Mai Niệm Khanh mới có thể giải đáp, nhưng Quân Ngô nhất định sẽ không cho y cơ hội này.

Bước ra khỏi Thần Võ Điện, Tạ Liên nao núng. Đường lớn Tiên Kinh toàn bộ bị bao trùm bởi sắc trời u ám, mây sóng quỷ dị, mọi thứ thay đổi trong nháy mắt, cùng ánh sáng rực rỡ khi xưa hoàn toàn không giống. Chỉ có Quân Ngô và đám thuộc hạ được an bài áp giải các Võ Thần là biểu tình trầm ổn như thường, còn lại đều là một mảnh tiêu điều bất an. Nhóm tiểu Thần Quan vừa rồi còn vội vàng (là cái bọn vừa nãy thấy cửa mở mừng như điên ý), hiện tại tất cả đều ngã trái ngã phải, nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Không cần phải nói, tất nhiên là Quân Ngô đã động tay chân, từ phía xa còn truyền đến âm thanh "Đình đoong____" chuông vang. Xem ra đến cả tiếng chuông cũng có vấn đề.

Hai người dọc theo đường lớn Tiên Kinh, chậm rãi hướng Tiên Lạc cung bước vào. Trên đường, Tạ Liên tự nhủ phải nhanh chóng tìm được kế sách thoát thân, nhưng một tên khỏe chấp mười tên khôn, y dù có khả năng nghĩ ra những kế sách mưu trí, nhưng ở trước mặt kẻ vũ lực mạnh mẽ như Quân Ngô, đều không có cơ hội dùng được. Huống chi Quân Ngô cũng không phải là kẻ chỉ có vũ lực, hắn là người chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu trong lòng Tạ Liên đang nghĩ gì.

Vào Tiên Lạc cung, Tạ Liên như cũ không nghĩ ra được biện pháp, thậm chí nghĩ thôi, nghĩ không ra biện pháp cũng không sao, chỉ cần y cùng Hoa Thành trong thời gian dài không thể thông linh, Hoa Thành nhất định sẽ nghĩ ngờ mà lần ra manh mối. Chỉ cần không phát sinh thêm điếu gì, mọi chuyện sẽ thuận lợi. Ai ngờ, vừa đóng cửa lại, Quân Ngô bỗng nhiên hỏi: "Người đang nghĩ đến Huyết Vũ Thám Hoa sao?"

"....."

Một câu này của Quân Ngô liền khiến tim y đột nhiên sinh ra một trận hoảng loạn, dần dập dập thành thịch thịch.

Tạ Liên không biết trả lời như thế nào. "Phải"? Quân Ngô kia liệu có thể gây bất lợi cho Hoa Thành không? "Không phải"? Quân Ngô chưa chắc sẽ tin.

Thấy hắn không đáp, Quân Ngô mỉm cười nói: "Không cần lo lắng, ta biết, người nhất định đang nghĩ đến hắn. Người hắn là rất muốn cùng hắn thông linh nhỉ."

Hắn cùng Tạ Liên ngữ khí nói chuyện cũng không khác trước kia, ôn hòa, bao dung, ổn trọng, đáng tin cậy, không có bất kỳ thay đổi gì. Nhưng càng như vậy, Tạ Liên liền càng thấy kinh hãi.

Lại nghe Quân Ngô nói: "Nếu rất muốn, vậy cứ cùng hắn thông linh, trò chuyện đi."

"....."

Hắn đã đoán được Tạ Liên vừa rồi khi bước vào cửa suy nghĩ cái gì. Hắn căn bản rõ y như lòng bàn tay!

Quân Ngô mỉm cười bất biến, nói: "Tiên Lạc, người hắn là biết nên nói như thế nào, đừng làm hắn quá lo lắng. Vị Huyết Vũ Thám Hoa kia nhất định rất cao hứng khi người tự tìm hắn thông linh."

Nói rồi, hắn đặt tay lên vai Tạ Liên. Tạ Liên cảm thấy một trận biến động vi diệu, trong lòng y biết rõ Quân Ngô sử dụng thuật pháp gì, đó là loại có thể giúp hắn (Quân Ngô) thám thính trong thông linh trận. Có thể xem là không cần nói cũng tự nghe được (ý là không tham gia vào thông linh trận giữa Hoa và Liên mà cũng biết họ nói gì á). Mà Tạ Liên tự mình hiểu được, thứ Quân Ngô muốn nghe là gì.

Dừng một chút, y căng da đầu, niệm ra khẩu lệnh thông linh của Hoa Thành.

Nghe được khẩu lệnh, Quân Ngô dường như cảm thấy rất thú vị, còn cười cười. Tạ Liên lại không có biểu tình gì giống như đang quẫn bách hay ngưng ngùng. Gần như ngay lập tức, giọng Hoa Thành liền vang bên tai Tạ Liên. Hắn thở dài: "Ca ca, ca ca, đã lâu như vậy, huynh cuối cùng cũng nhớ tới Tam Lang ta."

Tạ Liên cùng Quân Ngô giao tiếp ánh mắt. Y đáp: "Tam Lang, ta mới rời đi chưa đến một canh giờ mà."

Hoa Thành lại nói: "Ta chỉ quan tâm chuyện huynh 'rời đi', chứ không phải rời đi 'một canh giờ'. Dù chỉ rời đi trong nháy mắt thì cũng là rời."

Quân Ngô ở ngay bên cạnh đã nghe hết đấy!

Tình hình trước mắt rõ ràng đang cực kỳ nguy hiểm, vậy mà Tạ Liên vẫn sinh ra vài phần thẹn thùng. Quân Ngô nói: "Đáng tiếc, hắn phải đợi không chỉ một canh giờ thôi đâu. Tiếp đi. Nói với hắn, phải xử lý hết lũ oán linh dưới kia mới có thể gặp được người. Đừng cố vòng vo ám chỉ lung tung, cái gì ta cũng đều nghe được."

Muốn xử trí hết đám oán linh thì cũng phải mất bảy ngày bảy đêm. Dừng lại một lúc, Tạ Liên nói: "Một canh giờ đợi cũng không chờ nổi, lỡ như lần này ta phải ở lại đây lâu hơn thì phải làm sao?"

Hoa Thành nói: "Quân Ngô giao cho huynh nhiều nhiệm vụ lắm sao?"

Tạ Liên nói: "Ừ."

Hoa Thành nói: "Vậy để ta giúp huynh! "

Quân Ngô nói: "Nói cho hần biết, nhiệm vụ lần này xử trí xong, ta sẽ cho người nghỉ phép ba năm"

Tạ Liên nói: "Đừng mà, Tam Lang, đệ bảo vệ trận pháp là đã giúp ta rất nhiều rồi, chuyện khác cứ để ta lo. Để Quân nói rằng, xử trí xong xong đồng nhiệm vụ này, ta có thể được nghỉ ngơi ba năm, cái gì cũng không cần làm."
"

Hoa Thành hỏi lại: "Chỉ có ba năm?"

Tạ Liên đáp: "Ba năm còn chưa đủ dài sao? Như vậy là được thưởng nhiều rồi mà."

"Cứ coi là vậy đi. Nhưng mà... "

Hần vòng vo nói: "Ca ca, đây là phần thưởng của huynh, còn của ta đâu?"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

210

Chương 210: Tiên Kinh loạn, quỷ sóng lay trời (2)

Tạ Liên hỏi: "Thưởng? Thưởng cái gì cơ..?"

Hoa Thành hỏi ngược lại: "Huynh nói xem?"

Tạ Liên bây giờ có thể tưởng tượng ra lúc hắn hỏi cái này thì đang nhướng mi thế nào, khoe miệng nhếch ra sao, hoàn toàn biết rõ.

Hoa Thành lại nói: "Còn nữa, ta nhớ không nhầm thì ca ca vẫn còn thiếu ta không ít pháp lực chưa trả?"

Tạ Liên cẩn thận nói: "Không nhầm. "

Hoa Thành nói: "Vậy ca ca nghĩ ra cách trả lại cho ta chưa?"

"..." Tạ Liên nói, "Cũng chưa..."

Hoa Thành tựa hồ đang cười, nói: "Huynh nếu chưa nghĩ ra, vậy không bằng để ta tự quyết đi? Chuyện lần này giải quyết xong, được nghỉ rỗi, ca ca sẽ từ từ trả hết cho ta, được không?"

Tạ Liên một mặt đối lời với hắn, mặt khác lại có tật giật mình mà không ngừng quay sang nhìn Quân Ngô, luống cuống đáp: "Hả, ừ. . ."

Từng bước một dẫn dụ y đến nước này, có được câu trả lời mong muốn, Hoa Thành rốt cuộc cảm thấy mỹ mãn, tạm thời bỏ qua cho y, nói: "Cho nên? Khó có khi ca ca lại tự tìm ta thông linh, cuối cùng là có chuyện gì?"

Quân Ngô nhìn chăm chăm Tạ Liên.

Hắn để Tạ Liên và Hoa Thành thông linh, chính là để Hoa Thành yên tâm, khiến cho hắn khó phát hiện ra chỗ kì quái, thành thật đợi tại hạ giới, Tạ Liên dĩ nhiên biết hắn muốn nghe mình đáp lại như thế nào, chậm rãi nói: "Kỳ thực cũng không có gì, chỉ là sợ ở đây lâu quá làm đệ lo lắng. "

Hoa Thành nói: "Ca ca, không phải vừa nãy huynh mới nói huynh vừa mới rời khỏi chưa tới một canh giờ, như thế nào lại sợ ta lo lắng?"

Tạ Liên quả thực bị hắn xoay tới xoay lui đến nỗi muốn hôn mê, vừa đau đầu lại có chút buồn cười.

Bỗng nhiên, Hoa Thành nói: "Ta biết rồi. "

Tạ Liên hô hấp gián đoạn, nói: "Đệ biết cái gì ?"

Bên kia tựa hồ cười nhẹ vài tiếng. Lập tức, Hoa Thành chậm rãi nói: "Ca ca, chẳng lẽ huynh mới rời khỏi ta không bao lâu, lại liên nhớ ta đến vậy?"

". . ."

Mấy câu trước hắn còn có ngụ ý che giấu, còn câu này là nói huych toẹt ra luôn rồi, không cần biết ra sao thì y cũng không thể tiếp tục giả bộ bình thường được nữa. Quân Ngô liếc xuống thăm dò, mặt Tạ Liên có chút đỏ, một lát sau, y thấp giọng nói: ". . . Ừm. "

Hoa Thành cũng trầm giọng nói: "Ta cũng thế. Thật là muốn lập tức bay lên đó mang huynh đi. "

Tâm Tạ Liên hơi nóng lên, theo đó tim cũng như đang treo trước gió, hai mắt y nhìn Quân Ngô chăm chăm.

Nếu như Hoa Thành thật sự muốn đến Tiên Kinh, thì y nên đối hắn làm thế nào? Quân Ngô sẽ đối phó hắn ra sao?

Tạ Liên đè nén tâm tư, tận lực giả bộ tự nhiên, nói: "Vẫn là thôi đi. Thượng Thiên Đình hiện tại đã loạn lắm rồi, đệ mà đến thật, ta sợ bọn họ đều bị dọa cho giật mình. Chờ khi sự việc bớt căng thẳng đã."

Hoa Thành lười biếng đáp: "Ta hiểu mà, ca ca, ta sẽ không đi lên hù dọa bọn chúng. Ta chính là chán ghét loại ánh sáng chói muốn mù mắt của Tiên Kinh bọn họ, hơn nữa vòng người này vẫn còn cần ta ở lại trấn thủ, ta sẽ ngoan ngoãn đợi tại ca ca trở về chỗ này. "

Tạ Liên cũng không biết là nên thở dài hay là lau mồ hôi, nói: "Tốt. Ngoan lắm. "

Hoa Thành nói: "Nhưng mà, nếu như ta ngoan, ca ca cũng không thể trở về tay không. Ta muốn được huynh đãi một bữa. "

Tạ Liên đáp: "Nhất định, nhất định. "

Hai người tùy tùy tiện tiện, mơ mơ hồ hồ nói thêm vài câu, vương vấn không dứt được, mãi mới từ biệt, lúc này mới kết thúc thông linh.

Tạ Liên nhẹ nhàng thở ra một hơi, Quân Ngô nói: "Xem ra, Tiên Lạc ở dưới hạ giới có cuộc sống rất thú vị. "

Tạ Liên cũng không biết nên đáp cái gì. Hắn vỗ vỗ vai Tạ Liên, xoay người muốn ra khỏi Tiên Lạc cung, Tạ Liên ở hẳn phía sau kêu lên: "Đế quân!"

Quân Ngô dừng lại. Tạ Liên nói: "Người rốt cuộc là ai? Là đế quân? Hay... chính là thứ đó?."

Lúc trước y hoài nghi quốc sư cùng Bạch Vô Tướng có quan hệ gì đó, liên đã có chút khó có thể tiếp nhận được rồi. Mà nếu Quân Ngô cùng Bạch Vô Tướng thật sự có liên hệ, y có cảm giác cả người đều sẽ điên đảo.

Quân Ngô, đệ nhất Võ Thần tới tam giới, chính là kẻ y bội phục nhất!

Quân Ngô không trả lời hắn, đi thẳng ra ngoài. Để lại Tạ Liên một thân một mình, một bên suy tư tìm sách lược đối phó, một bên toàn thân mỏi mệt, đi vào sâu trong Tiên Lạc cung.

Tiên Lạc cung dù đã biến thành một chiếc lồng giam, nhưng cũng là một chiếc lồng giam hoa lệ, sau điện còn có cả bể tắm bạch ngọc. Đã trải qua nhiều ngày Tạ Liên phải liên tiếp đối đầu với bạch quý, đi vào Đổng Lô, lăn lê bò lết, đến tận bây giờ, cả thể xác và tinh thần đều mệt rã, dù sao hiện tại cũng không đi được bước tiếp theo, không bằng cứ tắm gội trước, tự khiến mình thanh tỉnh một chút.

Rũ bỏ trang phục, ngâm mình trong làn nước ấm áp, Tạ Liên tựa vào bạch ngọc cạnh hồ, thất thần mà gấp quần áo. Bỗng nhiên, từ trong ngực áo lặn ra hai vật nhỏ, phát ra âm vang thanh thúy. Tạ Liên tập trung quan sát, là hai viên xúc xắc đáng yêu.

Y đem kia hai viên xúc xắc cẩn thận lấy, giữ chặt trong lòng bàn tay, nhớ tới Hoa Thành từng nói với y: "Nếu huynh muốn gặp ta, bất kể huynh ném ra số mấy, đều có thể gặp được."

Kỳ thật, y cùng Hoa Thành thông linh có vài chỗ vô cùng mất tự nhiên, có lẽ Hoa Thành cũng thấy được. Nhưng là Hoa Thành dù thấy được điểm không thích hợp, hắn cũng sẽ không thể lên đây được. Bởi vì, Tiên Kinh vốn đã ngăn cách với trần gian, lại bị khổng chế dưới tay Quân Ngô.

Tuy rằng biết rõ tình huống trước mắt, y tính toán ném ra hai viên 6 điểm, đoán chừng cũng là không thể thấy được Hoa Thành, nhưng Tạ Liên vẫn thử. Nhanh như chớp, xúc xắc ở trên thành bể tắm ngọc thạch lăn lăn, vận may cũng như cũ, hai viên một điểm, quả nhiên vẫn không có động tĩnh gì.

Tạ Liên thở dài, xoay trở về, đang muốn đem cả mặt cùng thân thể vùi vào trong nước, bỗng nhiên, y nghe được một âm thanh: "Ca ca."

Y bỗng nhiên lập tức đứng dậy, làm mặt hồ xáo động, nước tràn ra khỏi thành bạch ngọc "Tam Lang?"

Chẳng lẽ thật sự là gọi được Hoa Thành tới???

Nhưng mà, nhìn quanh bốn phía, y lại không thấy được bất luận kẻ nào khác. Chính là mới vừa rồi, âm thanh kia tuyệt đối không thể do y quá mức mong đợi mà sinh ra ảo giác được. Tạ Liên nghe thấy trái tim mình đập tình thịnh điên cuồng, lại nghe thấy một giọng nói: "Thái Tử điện hạ!"

"....."

Tạ Liên lúc này mới phát hiện, thanh âm kia, cứ nhiên lại từ y trong miệng vọng lại!

Đó chính là giọng của chính y, chỉ là hơi nóng mờ mịt và không gian trống trải trong bạch ngọc cùng tiếng nước chảy bên cạnh ao, âm thanh nghe được không rõ ràng. Tạ Liên ngẩn ra trong chốc lát, lập tức sáng tỏ! Là di hồn đại pháp!

Tạ Liên vừa mừng vừa sợ, hỏi: "Phong Sur đại nhân?!"

Từ hắc trong miệng lại buột ra một âm thanh khác kích động nói không thôi: "Không sai, chính là ta! Ha ha ha ha, không thể tưởng được đi! Bồn Phong Sur, không, ta lại có pháp lực!!!"

Lúc trước từng nói qua, di hồn đại pháp không thường được sử dụng, hơn nữa tiêu tốn pháp lực, nhưng so thông linh thuật thì mạnh hơn rất nhiều, cho nên các pháp thuật ngăn cản thông thường đều sẽ không nghĩ đến việc ngăn chặn loại pháp thuật này. Khi đối phó với bạch thoại chân tiên, Sur Thanh Huyền là cùng Tạ Liên đã cùng sử dụng di hồn đại pháp. Sau khi Sur Thanh Huyền mất hết pháp lực, y cùng Tạ Liên bị thi pháp môn đạo đơn phương gây cách trở, không nghĩ tới là bây giờ, tại đây lại phát huy được công dụng. Tạ Liên nói: "Thanh Huyền, di hồn đại pháp cần rất nhiều pháp lực, người từ chỗ nào có được?" Vừa dứt lời, y liền phản ứng được, còn có thể là từ chỗ nào mà lấy được pháp lực a?

Quả nhiên, Sur Thanh Huyền nói: "Nói ra thì rất dài! Ách, thật ra thì cũng không dài. Là vị Huyết Vũ Thám Hoa kia cho ta ăn mấy thứ đen đen, thần kỳ đến cực điểm! Ta ăn xong đột nhiên thần công tăng lên vi diệu!

Tuy chỉ là tạm thời, nhưng cũng có thể dùng dư giả một khoảng thời gian, truyền chút lời này không thành vấn đề. Chỉ là hương vị thứ này thiệt kì quái, uê uê!"

"....."

Tạ Liên không nhận được nhớ tới Bùi Minh ăn qua viên đường quý vị, nghĩ đến trong tay Hoa Thành hân là viên đường chứa pháp lực cao cấp. Y nói: "Vừa rồi hai tiếng "ca ca" kia là ai kêu?"

Sư Thanh Huyền nói: "Ta nha!"

Tạ Liên dở khóc dở cười, nói: "Người sao lại tự nhiên gọi như vậy? Ta còn tưởng rằng....."

Sư Thanh Huyền nói: "Biết thừa, người còn tưởng là Huyết Vũ Thám Hoa tới tìm người chứ gì?"

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, Sư Thanh Huyền nói: "Chính là hân bảo ta gọi người như thế. Hân nói phải gọi như vậy mới giúp người an tâm hơn một chút."

Lời kia quả thực là không sai, mới vừa nghe thấy thanh âm "Ca ca", hân tuy kinh sợ, nhưng lại càng thấy an tâm. Tạ Liên hỏi: "Hân đang ở bên cạnh người sao? Các người hiện tại ở hoàng thành vẫn ổn chứ? Những oán linh đó không đột nhiên gây khó dễ đi?"

Sư Thanh Huyền nói: "Hoàng thành bên này vẫn tốt, cũng không còn nhiều oán linh phải diệt. Chỉ là vừa rồi người cùng Huyết Vũ Thám Hoa thông linh xong, hân một khắc trước còn cười hì hì không biết nói với người cái gì, sau đó vừa dứt thông linh là mặt lại đột nhiên trầm lại hừ đến chết ta, sau đó hân kêu ta thử xem có thể hay không sử dụng di hân đại pháp. A, đúng rồi, Thái Tử điện hạ, hân nhờ ta truyền lời: 'Điện hạ, trước hết hãy đem quần áo mặc vào cái đã.' Thúc giục ta đến vài lần, chuyện này thì có gì phải chú ý đến vậy vậy chứ? Ở thượng thiên đình cũng sẽ không bị cảm lạnh."

"....."

Tạ Liên thiếu chút nữa là ngất xỉu, sét đánh không vội che tai liền thần tốc bắt lấy quần áo phủ lên thân, nói: "Hắn hắn hắn hắn, Tam Lang hắn, làm sao biết được vậy???"

Sư Thanh Huyền nói: "Là ta luôn bị hắn hỏi đi hỏi lại thấy rất phiền toái, cho nên ta đều đem mọi thứ bên nhìn thấy được, nghe thấy được ở bên này tất cả đều trực tiếp tức thời truyền cho hắn, người làm gì, nói cái gì hắn đều biết hết. Chỉ là hắn không thể trực tiếp nói chuyện với người hoặc là thao túng thân thể của người thôi."

.....

Phong Sư đại nhân à, người cũng quá thoải mái rồi!!!

Sớm biết thế này đã không tắm gội!

Sư Thanh Huyền nói: "Thái Tử điện hạ, ta không nghĩ tới người như vậy lại để ý loại chuyện như vậy, dù sao tất cả mọi người đều là nam nhân, huống chi cũng không Hoa Thành chủ thật sự nhìn thấy. Hơn nữa ta cũng không thấy được tí nào....."

Hắn thật sự quá sang sảng. (Sang sảng ở đây có thể hiểu là nói chuyện các loại thứ quá tự nhiên chẳng?) Tạ Liên một tay đưa lên vỗ vỗ trán, nhanh tay đem quần áo mặc vào, nắm 2 viên xúc xắc đi ra sau điện, nhanh chóng đổi đề tài: "Tam Lang, người như thế nào phát hiện ra điểm không đúng?"

Dừng một chút, Sư Thanh Huyền nói: "Huyết Vũ Thám Hoa nói, khi người tự tìm hắn thông linh, hắn đã liền phát hiện. À, đây là Hoa Thành chủ muốn ta nói với người: 'Ca ca hay e lệ như vậy, không có đại sự xảy ra sao có thể chủ động đọc khẩu lệnh kia?'"

"....."

Quả nhiên là nguyên nhân này. Sư Thanh Huyền dường như đang nói chuyện với Hoa Thành: "Được được được được, ta không nói nhiều lời, ta

nói chính sự." Lại hỏi, "Thái Tử điện hạ, hiện tại các người ở bên kia rất cuộc gặp phải tình huống gì? Đế quân không ở đó sao?"

Tạ Liên quả thực không biết nên nói từ đâu, nói: "Chính là bởi vì hắn ở đây, cho nên mọi thứ mới biến thành như vậy!"

Nói qua trọng điểm, Sư Thanh Huyền đã sợ ngây người: "Má ơi, má ơi, má ơi! Thái Tử điện hạ, người thật sự không phải đang nói mớ chứ?! Đế quân, kia chính là đế quân á?!"

Tạ Liên nói: "Có phải là hắn ta hay không ta không thể xác định được. Tam Lang thấy thế nào?"

Giây sau, Sư Thanh Huyền đáp: "Huyết Vũ Thám Hoa thật ra không kinh ngạc, chỉ là nói, 'không kỳ quái. Sớm đã xem hắn không vừa mắt'."

Tạ Liên không nhịn được mà bật cười, nói: "Đệ chẳng lẽ xem ai cũng đều không vừa mắt sao?"

Câu này là nói với Hoa Thành. Sư Thanh Huyền nói: "Hắn nói, 'Đúng vậy, trừ người.' Ta nói Hoa Thành chủ, người thế này là không đúng rồi, ta vẫn còn ở chỗ này đó! Ta nhìn cũng không vừa mắt người sao??? Ta rất cuộc là có chỗ nào xấu???"

Tạ Liên nói: "Được rồi, đều là nói giỡn thôi. Tóm lại hiện tại, Võ Thần đều bị hắn đánh ngã, các Thần Quan đều bị nhốt trong tư điện, toàn bộ Tiên Kinh bị ngăn cách với thế nhân bởi trời cao."

Sư Thanh Huyền nói: "Huyết Vũ Thám Hoa nói, muốn lên tới trời cao cũng không phải không có biện pháp, nhưng mà cần đến một người hỗ trợ."

Tạ Liên nói: "Ai?" Ngay sau đó, y lại quát: "Ai?!"

Một tiếng "Ai" kia, không phải là với Hoa Thành cùng Sư Thanh Huyền nói, mà là bởi vì, phía sau nơi hắn, truyền đến tiếng động dị thường.

Có người tới!

Là ai là ai???

Cái bản edit 211 mà mình có nó khó hiểu vãi nhít, chắc phải m`ần edit lại quá. Ngay cái chương 210 này đã có 1 số đoạn sắc mùi QT nên phải sửa lại chút :((

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

211

Nhược Da Lăng đã từ trên cổ tay y tháo ra , vận sức chờ phát động, Tạ Liên thấy rõ đối phương lặng lẽ ở phía sau. Tạ Liên nói: "Người là Dẫn Ngọc?"

Trên mặt đất không biết khi nào xuất hiện một cái hố to đủ hai người chui vào , Dẫn Ngọc chui nửa người từ cái hố ra, đôi tay nắm một cái xẻng, thở phào, lau mồ hôi, nói: "Thái Tử điện hạ, là ta. May sao không đào sai chỗ, đi nhanh đi!"

Y vậy mà đã quên, Dẫn Ngọc còn có trong tay một pháp khí -- xẻng của Địa Sư ! Thứ này thế mà không bị động vào, thật là trời trợ giúp y . Xem ra đôi khi, cảm giác như không hề tồn tại (ý là Dẫn Ngọc mờ nhạt ấy) cũng là một chuyện tốt, ví như trong một cuộc hỗn chiến, kẻ địch khẳng định sẽ không đánh người này, nhưng ngược lại, người bên ta nói không chừng sẽ làm thương người như vậy. Tạ Liên đang muốn đi lên kéo hắn ra , thân thể lại không tự chủ được lùi lại một bước. Dẫn Ngọc kỳ quái nói: "Thái Tử điện hạ? Làm sao vậy?"

Tạ Liên cũng thấy kỳ quái, y vì sao lại lùi lại một bước? Ngay sau đó, y liền hiểu ra, lùi lại không phải y, mà là người đang ở trong thân thể Tạ Liên - Sư Thanh Huyền

Xẻng của Địa sư có thể nói cực kì quen thuộc với Sư Thanh Huyền, rất khó để không hình tưởng đến người sử dụng nó trong quá khứ, Tạ Liên không khỏi dâng lên một trận tim đập nhanh, nghĩ rằng chỉ là Sư Thanh Huyền theo bản năng mà phản ứng. Cũng may Sư Thanh Huyền phản ứng cũng chỉ là quá kích động, rất nhanh liền đem quyền chủ động thân thể trả lại cho Tạ Liên. Tạ Liên cũng quên muốn hỏi Hoa Thành người có thể hỗ

trợ hần lên trời là ai, chạy nhanh qua nhảy xuống cái hố kia, cùng Dẫn Ngọc rơi xuống dưới lòng đất Tiên Kinh

Phía trên, miệng hố chỉ chốc lát sau liền khép lại. Trong hầm đất tối om, bờ một đoạn đường ngắn, Tạ Liên bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, nói: "Dẫn Ngọc à, xẻng Địa Sư này có thể đào xuyên kết giới Tiên Kinh không?"

Dẫn Ngọc nói: "Chắc là không đào xuyên....được?"

"Hả?"

Sư Thanh Huyền nói: "Vậy chính là nói, xẻng này tuy rằng là Thần Khí, nhưng đào tới đào lui cũng vẫn là ở Tiên Kinh. Thế chẳng phải là vô dụng sao?"

Dẫn Ngọc gãi gãi đầu, nói: "Cũng không phải hoàn toàn vô dụng.....Hiện tại các vị Võ Thần quan ngoài điện đều bị xếp đặt trận, trận kia sẽ gây suy yếu pháp lực của bọn họ, làm chậm tốc độ khôi phục thân thể. Ta cho là, nếu như tiếp tục để bọn họ trong điện, sợ là mấy năm cũng không khôi phục được sức mạnh. Không bằng dùng xẻng Địa Sư đào ra một cái mật thất, đem các vị Võ Thần đến nơi đó, chờ khôi phục gần như hoàn toàn, thử một lần nữa xem có thể xông ra hay không!"

Sư Thanh Huyền nói: "Chờ một chút! Hoa thành chủ nói, người bảo cái đám phệ vậ... Đám Võ Thần kia giấu mình dưỡng thương là được rồi, đừng cố thử thoát ra khỏi tay Quân Ngô, nếu không muốn chết."

Dẫn Ngọc kinh ngạc nói: "Thái tử điện hạ, người... Có thể cùng thành chủ thông linh? Không phải là không thể sao?"

Tạ Liên nói: "Không không không, vừa rồi nói chuyện với người không phải ta."

Sư Thanh Huyền nói: "Là ta, là ta này Dẫn Ngọc điện hạ!"

Nhưng nói tới nói lui cũng cũng là từ miệng Tạ Liên nói ra, Dẫn Ngọc bối rối: "Là người, vẫn là người mà, không phải đâu là người sao thái tử điện hạ?"

Sư Thanh Huyền nói: "Ôi, là ta, ta Phong Sư! Không đúng, hiện tại nên nói là Phong Sư trước kia mới đúng. Ta dùng Di Hồn đại pháp. Ài, truyền lại lời thật sự là một chết."

Hắn vào thân thể Tạ Liên nghe nhìn, lại trở ra bên kia thân thể mình đem những gì nghe được, thấy được truyền cho Hoa Thành, vào, vào ra ra mỗi thứ một lúc lặp đi lặp lại, ngấm lại thật sự một chết. Dẫn Ngọc vội nói: "À à à vất vả vất vả rồi. Thì ra là thế!" lại càng thêm ra sức đào đất. Sau khi hai người đi được một lúc, Dẫn Ngọc mới nói: "Nơi này..... Hắn là không sai cho lắm! Thái Tử điện hạ các người trước ở tạm chỗ này, ta đi đón một vị thần quan."

Tới khi hầm đất dần dần khép lại, Tạ Liên nói: "Hả? Người định đi một mình sao? Ta và người cùng đi đi."

Dẫn Ngọc nói: "Thật không dám giấu diếm Thái Tử điện hạ, xằng Địa Sư này càng mở động lớn, càng tiêu tốn lực, ta đi một người có lẽ còn có thể nhanh hơn một chút. Võ Thần điện cách nơi này gần nhất là..." Hắn dường như nghĩ một hồi, lên tiếng, "Tóm lại, ta đi một chút là về"

Sư Thanh Huyền tiếp tục sử dụng Di Hồn đại pháp, nhanh chóng tiêu hao một phần lớn pháp lực, tứ chi rã rời. Tạ Liên cũng bị ảnh hưởng, y ngã dưới đất, miễn cưỡng gật gật đầu, cảm giác đầu cùng thân thể đều có chút nặng nề, lấy tay chống trán, nói: "... Được." Vì thế, Dẫn Ngọc liền chính mình mở động, tiếp tục đào về phía trước. Tạ Liên nằm tại chỗ, khép mắt lại.

Không biết qua bao lâu, y đột nhiên giật mình tỉnh lại, nói: "Dẫn Ngọc?"

Bốn phía đen ngòm, hoàn toàn tĩnh mịch. Rất rõ ràng, Dẫn Ngọc vẫn chưa về. Sư Thanh Huyền mới mở miệng, cũng xác nhận điều này: "Thái tử điện hạ người tỉnh rồi, một mình quá nhỉ? Dẫn Ngọc còn chưa có trở lại đâu."

Nghỉ ngơi một hồi, Tạ Liên liền khôi phục tinh thần, nói: "Hắn rời đi bao lâu, sao lại chưa trở lại?"

Sư Thanh Huyền nói: "Nhanh là hai nén nhang, sẽ không phải lạc đường chứ?"

Tạ Liên cảm giác không đúng, nói: "Ta đi tìm hắn".

Nói xong, y liền trở mình, bò về phía Dẫn Ngọc rời đi. Bởi vì Dẫn Ngọc còn phải trở về từ đầu bên này của hầm đất, cho nên xẻng Địa Sư sau khi đào xong, đầu này của hầm cũng không có tự động khép lại, Tạ Liên ở bên trong cẩn thận từng li từng tí bò. Giây lát sau, Sư Thanh Huyền nói: "Huyết Vũ Thám Hoa nói: 'Ca ca, người tốt nhất đừng đi.' "

Tạ Liên dừng lại, nói: "Sợ là có chút không ổn?"

Sư Thanh Huyền nói: "Đúng vậy, ta nghe Hoa thành chủ lời nói rất nghiêm túc."

Tạ Liên nói: "Cũng là bởi vì không ổn, cho nên mới phải đi tìm. Nếu không ngộ nhớ Dẫn Ngọc có gì bất trắc...."

Đúng vào lúc này, lưng y truyền tới cảm giác ớn lạnh, Tạ Liên khẽ giật mình, đột nhiên quay đầu.

Sư Thanh Huyền cũng cảm thấy thân thể của y (Tạ Liên) tràn ngập cảm giác ớn lạnh, nói: "Má nó, vừa rồi chuyện gì xảy ra vậy? Bỗng nhiên sau lưng cảm thấy phát run!"

Phía sau đen ngòm, động trống rỗng, không có bất kỳ vật gì. Tạ Liên lại nhìn chăm chăm thật lâu, mới nói: "Không sao."

Sư Thanh Huyền lúc này ngậm miệng, ngừng thở. Bởi vì, Tạ Liên nói xong câu "Không sao" kia, về sau, lại lấy khẩu hình miệng, không phát ra âm thanh nào nói năm chữ: "Đừng lên tiếng, có người!"

Trong h ần đất này, có những kẻ khác. Vừa r ồi, ngay sau lưng Tạ Liên thôi, nhưng y vừa quay đầu lại thì lập tức biến mất.

Trực giác của Tạ Liên trước nguy hiểm tuyệt đối sẽ không sai, cho nên không thể để cho đối phương phát hiện y đã phát giác ra, li ền giả bộ không có chuyện gì. Mà Sư Thanh Huyền ghét nhất loại tình hình này, cánh tay hấn nổi da gà, dùng khẩu hình nói: "Không phải Dẫn Ngọc điện hạ sao?"

Tạ Liên nói: "Là hấn không cần thiết phải lén lén lút lút như thế."

Lặng im một lát, Tạ Liên không tiếng động nói: "Tam Lang có nói cái gì sao?"

Sư Thanh Huyền nói: "Ây da ây da, vị Tam Lang kia sắc mặt nhìn qua trông dọa người thật sự..... Hấn nói: "ca ca, nếu đến vạn bất đắc dĩ, trước hết dùng di h ần đại pháp nhập vào trong cơ thể Phong Sư. "

Không nói đến hiện tại pháp lực có đủ để thi triển di h ần đại pháp hay không, ngay cả đủ, Tạ Liên cũng không thể phui mông bỏ Tiên Kinh đang cục diện rối rắm mà một mình chu ần mất. Tạ Liên nói: "Tam Lang yên tâm."

Còn chưa nói là yên tâm cái gì, y lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại. Phía trước!

Mới vừa r ồi cảm giác nguy hiểm kia còn là đến từ phía sau, hiện tại lại đến từ phía trước. Nhưng nhìn qua , cái gì cũng đen sì, nhìn thấy không rõ. Sư Thanh Huyền lấy khẩu hình nói: "Thái Tử điện hạ người lại cảm thấy được cái gì? Làm sao bây giờ ? Rốt cuộc tiến lên trước hay lùi về sau đây?"

Bình ổn quan sát một lát, Tạ Liên nói: "Đi về phía trước hay lùi về phía sau đều giống nhau, tùy tiện đi ." Nói xong, li ền hướng phía trước bò đi. Bò một lúc, y lại ngừng lại, hơi hơi ngạc nhiên.

Sư Thanh Huyền cần lòng không được nói: "Tại sao lại như vậy?"

Hiện ra ở trước mặt, vậy mà lại là một cái ngã rẽ. Có đi đâu là có đến hai hần đất!

Sư Thanh Huyền nói: "Này..... Chẳng lẽ Dẫn Ngọc đào một cái, rồi phát hiện đào sai, lại đào một cái khác?"

Tạ Liên thầm nghĩ: "Dẫn Ngọc chắc chắn quen thuộc đường đi ở Tiên Kinh, sao có thể đào sai? Chỉ sợ sự thực càng đáng sợ hơn." Nhưng y cũng chưa nói ra, chỉ nói: "Thanh Huyền, giúp ta hỏi Tam Lang một chút, chọn một cái đi. Bên trái hay là bên phải?"

Giây lát, Sư Thanh Huyền nói: "Huyết Vũ Thám Hoa bảo..... 'Đề nghị này không giúp được, cái nào cũng không nên chọn'"

Tạ Liên dở khóc dở cười. Tuy nói vậy, y cũng cảm giác phán đoán được ở hai con đường đâu có thứ gì tệ đang chờ, nhưng vẫn không thể bất động tại chỗ, suy nghĩ một lát, nói: "Thanh Huyền người tới chọn một cái đi."

Sư Thanh Huyền: "Hả? Ta sao?"

Tạ Liên nói: "Ừm. Nếu người chọn, còn có năm phần khả năng chọn được cái tốt hơn cái kia; mà nếu để cho ta chọn....." Sư Thanh Huyền lập tức nói: "Được, ta đã hiểu." Rồi rầm một lát, đem đầu chuyển hướng bên trái.

Tạ Liên gật gật đầu, bò vào.

Càng đi sâu, động này càng hẹp, quả thật bức cho người thở không nổi, nhưng tính ra vẫn có thể đi tiếp. Quanh co khúc khuỷu mà bò được một lúc, lúc này động mới rộng mở thông suốt, dẫn tới một không gian lớn.

Còn may, dọc đường đi tuy rằng lo lắng, đề phòng, nhưng lại chưa gặp được cái gì thực sự nguy hiểm. Tạ Liên đánh giá bốn phía một lát, nói: "Đây là nơi nào?"

Sư Thanh Huyền nghi hoặc nói: "Không biết, thấy không rõ lắm. Nhưng như thế nào lại có cảm giác, giống như có điểm quen mắt..... A?!"

Không riêng gì hấn phát hiện, Tạ Liên cũng phát hiện.

Quả nhiên là quen mắt! Nơi này còn không phải là nơi mới vừa r ồi Tạ Liên nằm nghỉ ngơi một lúc, chờ Dẫn Ngọc trở về sao?!

Thiên chân vạn xác(hoàn toàn chính xác). Mặt khác một bên còn có một cái h ầm ng ầm, chính là nơi Dẫn Ngọc dùng xẻng đào ra, Tạ Liên cũng từ nơi này ra ngoài tìm hấn!

Sư Thanh Huyền sờn tóc gáy nói: "Chúng ta như thế nào lại trở về ồi ? Vừa r ồi nơi này có..... Có phải chúng ta lại bò tới đầu h ầm đất này đâu?!"

Đương nhiên không có! Vừa r ồi khi bọn họ rời đi , phía dưới mặt đất chỉ có vền vền một cái h ầm đất thông ra ngoài. Mà bọn họ bò lại tới đầu kia h ầm đất, là không biết khi nào lại quay về đầu này. Bọn họ gặp được cái ngã rẽ kia , bên trái con đường kia vòng một vòng lớn, lại thông trở về

Đây chắc chắn không phải Dẫn Ngọc đào, hấn sẽ không phí sức làm ra cái thứ vô nghĩa này. Chỉ sợ, hấn cũng gặp phải sự tình vô cùng quỷ dị. Tạ Liên thầm nghĩ vừa r ồi đáng nhẽ nên đi theo cùng đi. Không nói hai lời, bọn họ đi ra ngoài cái h ầm đất bò đi ra ngoài, nhanh chóng bò đến cái ngã rẽ, lúc này, chọn h ầm bên phải. Bò bò, Sư Thanh Huyền nói: "Xem ra, xem ra lúc này, vận khí của ta cũng chả tốt hơn mấy, chọn sai đường. Hấn là ngay từ đầu nên chọn bên phải!"

Tạ Liên lại nói: "Không, vận khí của người vẫn là tốt chán."

Sư Thanh Huyền nói: "Hả? Là sao?"

Tạ Liên tận lực uyển chuyển nói: "Là sao ư..... Bởi vì, cái bên phải này, khả năng so với cái bên trái kia e rằng càng đáng sợ hơn"

Hai người đầu nghe thấy được, từ phía sau bọn họ , truyền đến thứ gì "soạt soạt" "soạt soạt" bay nhanh bò tới gần .

Tạ Liên cười Nhược Da xuống, hướng phía sau tung ra, nói: "Nhược Da, trước hết hỗ trợ cản nó lại một chút!" Ngay sau đó ra sức bò về phía trước,

đường như một bước dài đến một trượng, Sư Thanh Huyền khẩn trương đến nỗi mất trí, nói: "Ha ha ha ha ha kích thích kích thích! Kích thích kích thích kích thích!"

Tạ Liên nói: "Thứ thật kích thích còn chưa tới đâu! Đây! Mời nhìn --!"

Sư Thanh Huyền: "Lại là gì?!"

Tạ Liên ngừng bò, liếc thờ dài, chỉ thấy trước mặt hai người, lại lần nữa xuất hiện một cái ngã rẽ!

Sư Thanh Huyền lung tung nói: "Phải!"

Tạ Liên quyết đoán rẽ phải, sau đó dọc theo đường đi, vậy mà không ngừng mà xuất hiện ngã rẽ, Sư Thanh Huyền nói: "Trái! Phải! Trái! Phải!" Đã không biết chính mình đang nói cái gì, hiện tại tình hình đang cực kỳ nguy cấp, thay đổi trong nháy mắt, càng không kịp rút khỏi thân thể Tạ Liên trở lại bên kia hẻm Hoa Thành nên làm cái gì bây giờ, bởi vì rất có thể vừa chuyển cái ngã rẽ tiếp theo, tình huống liếc hoàn toàn không giống nhau. Phía sau, đồ vật bị Nhược Da ngăn cản một lúc, lại không ngừng tới gần. Mà hai bên động cũng càng ngày càng hẹp, càng ngày càng chật chội, cuối cùng, đã đến lúc tới cánh tay cũng nhắc không nổi!

Tạ Liên vai đã bị kẹt lại, nói: "Bò không nổi nữa!"

Sư Thanh Huyền nói: "Vậy làm sao bây giờ?! Chẳng lẽ còn lùi về sau sao?!" Cái thứ ở phía sau đã đuổi tới rồi!

Tạ Liên nói: "Không phải sợ! Đại trượng phu có được dẫn được, không tiến tất lùi, lùi thì lùi! Đi!" Nói xong liếc lùi hai bước, đưa tay ra, đang muốn nắm chuôi Phương Tâm kiếm tìm cái thứ đằng sau kia cùng nhau đánh một trận thống khoái, da đầu lại bỗng nhiên chột lạnh.

Trái tim Tạ Liên cũng lạnh theo. Ngẩng đầu lên, căn bản không thấy rõ là thứ gì, chỉ tựa hồ như có ai đó trong bóng đêm khẽ cười một tiếng, vươn một bàn tay phóng tới đầu Tạ Liên. Hắn mở to mắt, ngay sau đó, liếc mất đi ý thức

Không biết qua bao lâu, y mới từ từ tỉnh lại.

Tỉnh lại, Tạ Liên lúc này mới phát hiện, y đang ng ồi ở trên một cái ghế, toàn bộ thân thể đều bị trói lại vững chắc. Nhìn kĩ lại, y mới phát hiện, thứ trói chặt y, chính là Nhược Da Lãng.

Tạ Liên không hiểu nói: "Nhược Da, người làm cái gì vậy?"

Nhược Da oan ức, gục xuống cọ cọ y. Tạ Liên lại nhìn kĩ, Nhược Da vậy mà bị thất nút lại.

Khó trách Nhược Da không thể phản kháng, nó sợ nhất là bị thất nút. Trước kia không hiểu chuyện, có thời điểm nó thích chơi với chính mình, chơi đến mức tự mình thất thành một đồng nút thất lộn xộn. Mỗi lần đều là Tạ Liên bất đắc dĩ mà giúp nó cởi bỏ, sau đó nó học ngoan, thông minh, lần biết mà không đem chính mình thất thành một đồng nữa. Tạ Liên bất đắc dĩ, lại thử xem có thể trực tiếp đem ghế đập thành từng mảnh hay không, thật đáng tiếc, ghế dựa không chút sút mẻ, xem ra, là được rót vào pháp lực để gia cố.

Nếu không thể động đây, vậy trước mắt quan sát một chút cảnh vật xung quanh cũng tốt. Tạ Liên nhìn quanh bốn phía, nơi này hẳn là một tòa Thần Điện nào đó bên trong, khá mới và lộng lẫy, chỉ là không biết rốt cuộc là điện nào, dù sao không phải Thần Võ Điện.

Vừa nghĩ như vậy, một bàn tay li ền phóng tới vai y, trên đỉnh đầu một người ôn t ần nói: "Tiên Lạc à Tiên Lạc, người thật là quá bướng bỉnh."

Nghe được thanh âm này, da đầu Tạ Liên bỗng tê dại. Mà phía sau lưng, người nọ khoanh tay xoay ra, quả nhiên là Quân Ngô.

Hắn tay còn đặt ở trên vai Tạ Liên, một bước một câu, nói: "Người lên đây hơn nửa năm, Tiên Kinh hết nơi này hồng r ồi nơi kia hư, loạn đây loạn đó, người nói người, bướng bỉnh hay không bướng bỉnh? Cũng không phải con chuột nhỏ, đào động dưới mặt đất r ồi chui tới chui lui, thú vị lắm hay sao?"

Người này ôn hòa, nhân từ, loáng thoáng giống như trưởng bối nhìn văn bối với ánh mắt yêu thương, y vô cùng khó chịu, thật không biết nói chuyện với hắn như thế nào. Tiếp theo, lại bỗng nhiên cảm thấy bên chân lạnh lẽo, cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy một thứ màu trắng ôm lấy giày y, ánh mắt cực kỳ tà ác nhìn chằm chằm y.

Đúng là Thai Linh.

Tạ Liên ngẩng đầu, đại khái đoán được. Dẫn Ngọc dùng xẻng Địa Sư đào hố, lại bị Quân Ngô bắt được, sau đó Quân Ngô phái đi một số thứ để ngăn cản. Y mới nhận ra việc lúc này vừa trải qua đáng sợ đến mức nào.

Tạ Liên cuối cùng cũng biết phải nói gì, im lặng một lúc, nói: "..... Người thật là tệ và thú vị đến cực điểm."

Cuộc rượt đuổi trong hầm đất kia làm y nhớ tới lúc trước bị Bạch Vô Tướng truy đuổi đến thở dốc cũng không được, trong lòng run sợ. Nếu là muốn y, hắn trực tiếp bắt là được, cần gì phải làm cho y kinh hoàng, làm quỷ dị như vậy, khiến cho lòng người kinh hãi không thôi?

Quân Ngô nhìn qua lại vô cùng sung sướng, mỉm cười nói: "Tiên Lạc so với lúc trước người dũng cảm hơn nhiều."

Lời này không thể trả lời, Tạ Liên nói: "Dẫn Ngọc đâu?"

Quân Ngô tay đặt ở lưng ghế, giúp cả người y chuyển phương hướng, nói: "Đừng nóng nảy, người sẽ nhìn thấy. Hơn nữa, không chỉ riêng có hắn."

Tạ Liên xoay một vòng, đối mặt với một mặt gương, nhưng người trong gương phản chiếu ra lại không phải y, mà là sắc mặt tái nhợt của Dẫn Ngọc.

Mà ở bên chân hắn, còn có một người đang nằm im, đầu chảy máu, mặt mũi bầm dập, hôn mê bất tỉnh, chỉ có thể nhờ cái đầu đầy tóc xoắn mà nhận ra, là Quyên Nhất Chân

Tạ Liên lập tức cảnh giác hỏi: "Người muốn làm gì?"

Wattpad dở hơi chả biết xóa chương 211 từ lúc nào, lại phải edit lại @@

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

212

Trong gương phản chiếu lại hình ảnh phía bên kia của bức tường. Bên kia, Dẫn Ngọc cuống cuống đẩy Quyên Nhất Chân: "Tĩnh tĩnh, tĩnh lại đi?"

Quyên Nhất Chân khó khăn lắm mới tĩnh lại, mơ mơ màng màng hỏi :
" O?huynh, vừa rồi sao lại đánh ta?"

"...."

Kỳ Anh thật đáng thương, đã bị đánh đến mức nói năng lung tung, Tạ Liên không khỏi sinh lòng thương xót. Dẫn Ngọc nói: "Ta đánh thắng được người sao....."

Quyên Nhất Chân gãi gãi đầu, lúc này mới nhớ ra: "À, là Đế Quân đánh ta." Như đột nhiên nghĩ đến cái gì, hắn lại hưng phấn lên, "Hắn cướp cái xẻng đi rồi. Muốn ta giúp huynh cướp về không?"

Dẫn Ngọc: "Người đánh thắng được hắn sao....."

Tạ Liên cuối cùng đã nhận ra, nơi này là Kỳ Anh điện. Xem ra, Dẫn Ngọc tới tìm Quyên Nhất Chân thì bị Quân Ngô bắt được. Tranh thủ lúc Quân Ngô đang vòng xung quanh y, Tạ Liên cúi đầu, nói thầm: "Phong Sự đại nhân, người còn ở đó không ?"

Ai ngờ, người lên tiếng trả lời y không phải Sư Thanh Huyền mà lại là Quân Ngô. Quân Ngô ở phía sau hắn, nói: "Đương nhiên là không rồi."

"....."

Quân Ngô : "Ta bỗng nhiên nhớ tới, kết giới ở Tiên Kinh dường như có lỗ hổng, cho nên ta vừa mới cấm Di h ần đại pháp ."

"....."

Quân Ngô vỗ vỗ vai Tạ Liên, thân thiết nói: "Nhớ năm đó, thuật di h ần đại pháp này vẫn là ta dạy cho người, Tiên Lạc biết học biết học biết dùng, ta thật sự cực kì vui mừng."

Nói xong, hắn li ền đi ra ngoài. Chỉ chốc lát sau, trong gương kia li ền xuất hiện thân ảnh của Quân Ngô . Quy ền Nhất Chân chú ý tới đầu tiên: "!"

Dẫn Ngọc cũng đột nhiên xoay người, cảnh giác: "Đế Quân?!"

Quy ền Nhất Chân nhảy dựng lên kích động, Quân Ngô tùy tay một chưởng li ền đem hắn đập xuống giường, cả chiếc giường bị gãy sập, Quy ền Nhất Chân nằm ở trên mặt đất, ngơ đ ầu, bất tỉnh nhân sự. Dẫn Ngọc cực kì đ ề phòng, Quân Ngô lại nói: "Không cần đ ề phòng như thế. Người nên nghĩ rằng, ngay cả khi đ ề phòng người cũng không làm được gì. Vậy tại sao lại không thư giãn ?"

Đây là sự thật. Dẫn Ngọc không biết nên nói cái gì, theo thói quen xấu hổ cười nhưng cũng vội vàng dừng lại. Quân Ngô ngược lại thật nhàn nhã và tự nhiên, nói: "Dẫn Ngọc, ta nghĩ rằng trước nay ta chưa từng nói chuyện với người, phải không."

Dẫn Ngọc thận trọng: "..... Hình như là vậy."

Hắn trong quá khứ tuy từng là Võ Th ần trấn thủ phương Tây, nhưng phẩm cấp cũng không cao, hương khói không nhi ều, địa vị cũng không cao. Mặc dù không đến mức thuộc hạng chót trong số các th ần quan trên Thượng Thiên Đình, nhưng đại khái cũng là ở vị trí giữa hoặc thấp hơn, dường như không có cơ hội gần với đệ nhất Võ Th ần đại đế như vậy. Đại khái thì lúc trước Quân Ngô có đi ngang qua cửa đại điện của Dẫn Ngọc, hắn đã rất lo lắng , hiện tại càng lại càng lo lắng hơn, li ền nói: "Nhưng mà

Thượng Thiên Đình lúc đầu có rất nhiều thần quan đầu không có tán gẫu cùng ta, cũng chẳng biết đến ta."

Quân Ngô lại nói: " Cũng chưa hẳn. Rất nhiều người đầu biết người. Không nhất định là đã gặp qua người, nhưng cũng biết người."

Dẫn Ngọc giật mình, nói: "Có đúng không."

Quân Ngô nói: "Bởi vì, rất nhiều người đầu biết sự đệ của người . Mà nhắc tới sự đệ người, người thường thường cũng bị nhắc đến, trở thành vật làm nền cho hắn"

Lời này mang ý vô cùng châm chọc. Mặc dù chỉ là một lời nói không có cảm xúc, nhưng nguyên nhân là vì người kia chỉ đơn thuần kể lại sự việc mà không chút thiên vị, cho nên mới càng xoáy vào lòng người. Quyên Nhất Chân vẫn còn chóng mặt, chưa lấy lại tỉnh táo. Dẫn Ngọc cúi đầu, tay nắm chặt thành quyên.

Tạ Liên đại khái đoán đã đoán được Quân Ngô muốn làm gì.

Thật lâu sau, Dẫn Ngọc lấy dũng khí, nói: "Đế quân, ngài đến cùng muốn làm cái gì? Ngài đã là thần võ đại đế, lên trời xuống đất, tam giới đệ nhất Võ Thần, không có người nào có thể sánh với vị trí của ngài, vì sao còn muốn làm như vậy? Ngài đến cùng... Muốn cái gì?"

Quân Ngô đương nhiên không trả lời hắn, bỗng nhiên nói: "Dẫn Ngọc, người muốn trở về Thượng Thiên Đình không?"

"Cái gì? !"

Tạ liên cũng ngạc nhiên. Quân ngô muốn làm gì? Ở thời điểm này khuyên Dẫn Ngọc phản chiến, có dụng ý gì???

Quân Ngô nói: "Người cũng không thích ở lại hạ giới vì Quỷ giới làm một con tốt chứ."

"....."

Dẫn Ngọc rút cuộc mới phản ứng lại, nói: "Ngài suy nghĩ nhiều rồi, vốn dĩ không phải là thích hay không."

Tạ Liên thầm kêu không xong: "Không thể trả lời như thế được. Lần này chỉ sợ đã để cho hắn cầm chắc sợ hãi!"

Quả nhiên, Quân Ngô mỉm cười, nói: "Người biết không, người trả lời như vậy, ý là chẳng khác nào đang nói: 'Đúng vậy, ta không thích, đừng nhắc đến' "

"..."

Không sai. Nếu như Dẫn Ngọc trong lòng sự có tự tin, thật lòng thích vị trí hiện tại ở Quý giới, sẽ trực tiếp đáp "Ta rất thích". Nhưng hắn lại tránh né mũi nhọn, đáp án liền rất rõ ràng.

Quân Ngô nói: "Người xuất thân danh môn, môn phái chính thống, xưa nay không đi theo tà ma ngoại đạo, lại là chi trưởng trong phái, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, lấy đức đạo phi thăng vì suốt đời chi cầu. Loại này truy cầu, là rất khó thay đổi. Lưu lạc ở Quý giới, chỉ có thể nói là phương pháp cuối cùng, đành bất đắc dĩ. Người đương nhiên không có cách nào nói người rất hài lòng với vị trí bây giờ ở Quý giới. Bởi vì đi đầu này căn bản không phải là đi đầu người muốn."

Dẫn Ngọc tự tin quả thật không đủ, yếu ớt mà nói: "Thành chủ có ơn với ta, đã cứu ta..."

Quân Ngô nói: "Ta biết. Còn giúp người siêu độ oan hồn Giám Ngọc trong khi bị giáng chức, có đúng không."

Dẫn Ngọc nói: "... Không sai, cho nên mặc kệ ta hài lòng với vị trí hiện tại hay không, đều..."

Quân Ngô nói: "Đó chính là không hài lòng. Nhưng mà, người bị trói chặt với chữ "ơn", lại đến bước đường cùng, tự miễn cưỡng chính mình."

"..."

Dẫn Ngọc cúi đầu không nói. Tạ Liên trong lòng đổ mồ hôi.

Y đã có thể đại khái đoán ra ý định "tấn công" của Quân Ngô thế nào, mà Dẫn Ngọc lại chỉ duy trì một thần sắc, mỗi một động tác, từ đầu đến chân, toàn thân đều là sơ hở!

Quân Ngô nói: "Vậy thì, trái lại, ta lại hỏi người một vấn đề Người với Quyên Nhất Chân thực sự có ơn sao?"

"..."

Quân Ngô nói: "Dựa vào cái gì vì có ơn với một người ngoài, người liền phải đem mình đặt ở một vị trí không mong muốn, nguyện trung thành báo đáp, mà người có ơn với Quyên Nhất Chân, hẳn lại làm cho người lưu lạc tới nước này?"

"Dẫn Ngọc, người vẫn luôn là tự ủy khuất chính mình để thành toàn cho người khác, đây cũng không phải thói quen tốt. Phải biết, sẽ không có người cảm tạ người."

Hắn đơn giản từng bước ép sát, mỗi một bước đều giảm lên vị trí đau đớn nhất của Dẫn Ngọc!

Quân Ngô nói tiếp: "Người cả đời đều khát vọng phi thăng chính để Người khát vọng có một vị trí tốt tại Thượng Thiên Đình, đứng hàng thần võ điện. Về sau Quyên Nhất Chân khiến người khó xử, bị biến thành vật làm nện, trở thành trò cười của chư vị thần tiên, người vẫn ở Tiên Kinh mà giãy dụa nhẫn nhịn, chẳng lẽ không phải là vì để có thể lưu lại nơi này sao?"

"Người vốn thuộc về nơi này. Nhưng Quyên Nhất Chân lại làm rối loạn tất cả, sau đó dễ như trở bàn tay cướp đi hết cả những thứ vốn thuộc về người."

"Dựa vào cái gì?"

"Người không nỗ lực như hấn ta? Không, người so với hấn nỗ lực hơn nhiều. Mà nói, muốn bàn về tổng thể tài cán, hấn chưa hấn có thể so sánh với người. Vì sao bây giờ Kỳ Anh tại Thượng Thiên Đình lại tứ cố vô thân*? Bởi vì hấn đầi óc đơn giản, ngây thơ không biết gì, đầu đá lung tung, không thể phục chúng. Mà người, so với hấn tâm trí thành thực, so với hấn hiểu đạo lý đối nhân xử thế, so với hấn, người co được dẫn được, so với hấn chịu được khổ, chịu được vất vả. Nếu như người có thiên phú của hấn, pháp lực của hấn, thành tựu của người lại so với hấn còn lớn hơn rất nhiều lần, cũng càng có thể phục chúng."

*không người thân nương tựa

Dẫn Ngọc có chút không giữ được bình tĩnh, nói: "Ngài nói những lời này có ý tứ gì ta không rõ, vốn dĩ không có 'Nếu', pháp lực của hấn chính là của hấn..." Đột nhiên, hấn quát to một tiếng, giơ tay mình lên, hoảng sợ: "Cái gì? ! Đây là cái gì? !"

Tay hấn trước đó đột nhiên tuôn ra linh quang trắng xóa, chướng mắt đến mức không cách nào nhìn thẳng. Quân Ngô lại thờ ơ, nói: "Đừng sợ hãi, một điểm pháp lực mà thôi."

Dẫn Ngọc lúc này mới thoáng tỉnh táo, không thể tin nói: "Pháp lực của ai? ... Ta sao? Ta không thể có thứ như vậy..." Hấn không có thứ pháp lực mạnh mẽ đến thế.

Quân Ngô : "Hiện tại không phải là của người. Có thể biến thành của người hay không, còn tùy người lựa chọn."

Dẫn Ngọc nói: "Không phải của ta đó là thì đó là của ai? ! Chẳng lẽ..."

Hấn bỗng nhiên nhớ tới một người, nhìn sang một bên, vừa lúc này, Quyên Nhất Chân- sinh mệnh vô cùng ngoan cường cũng tỉnh lại lần nữa, khuôn mặt vừa sững sờ vừa bối rối. Quân Ngô nói: "Không tệ, đây là pháp lực của Quyên Nhất Chân ."

Quyên Nhất Chân: "Hả?"

Dẫn Ngọc nói: "Tại sao pháp lực của hấn lại ở đây? Làm thế nào pháp lực có thể tráo đổi?! Sao có thể làm được?!"

Quân Ngô: "Ngay cả số mệnh đều có thể tráo đổi, pháp lực có cái gì không được? Rất nhiều thứ không khó như người nghĩ, thượng vị thần quan nói mấy câu, động vài nét bút công phu thôi."

Dẫn Ngọc run run nói: "Cái này..... cái này.....!!"

Hấn lắc lắc tay, phảng phất như muốn ném đi "một củ khoai lang nóng bỏng", pháp lực cường thịnh kia lại vui sướng ở trên tay hấn nhảy nhót, chỉ đâu đánh đó, thoáng chốc, một loạt vách tường của Kỳ Anh điện đều bị hấn thổi bay, tượng thần rơi xuống, nóc nhà dường như có thể sập bất cứ lúc nào. Dẫn Ngọc cả kinh, không dám vung loạn, Quân Ngô mỉm cười nói: "Đừng gấp, từ từ tới."

Dẫn Ngọc một tay giữ lấy tay kia, vẻ mặt kinh hãi chưa ổn định được, hai cánh tay đều đang run rẩy. Quân Ngô : "Dẫn Ngọc, ta hỏi lại người một lần nữa, người muốn trở về không?"

Dẫn Ngọc thở hổn hển mấy hơi , hai mắt đầy tơ máu, nhìn hấn. Quân Ngô nói: "Nếu người trở về, ta chẳng những có thể giúp người trừ bỏ công nguyên rủa, còn có thể đem pháp lực của Quyên Nhất Chân, toàn bộ đều tiếp đến trên người của người."

Quyên Nhất Chân tựa hồ chưa từng nghĩ tới còn có loại tà pháp này, đã sợ đến ngây người. Tạ Liên ngạc nhiên nói: "? ? ? Điên rồi ? ! ? !"

Quân Ngô chậm rãi nói: "Từ nay về sau, kẻ chỉ biết Kỳ Anh mà không biết Dẫn Ngọc, sẽ không còn xuất hiện. Còn ai dám không nhớ đến tên của người sao? Vĩnh viễn sẽ không."

Dẫn Ngọc rút lui mấy bước, hỗn loạn: "Ta... Ta... Ta..."

Tạ Liên căng thẳng đến mức không nhớ bản thân mình còn đang bị Nhược Da cột vào ghế , ngừng thở, hai tay bắt lấy cái ghế, thân thể nghiêng về phía trước.

Ít nhất có một điểm, Quân Ngô nói không sai. Y cũng nhìn ra được, từ đáy lòng của Dẫn Ngọc, đích thực khao khát được lên Thiên giới. Hắn vốn thuộc về Thượng Thiên Đình, đi đâu này đã từ lâu ăn sâu bám rễ, rất khó thay đổi.

Mà, Dẫn Ngọc thật sự không có nửa điểm oán hận với Quyên Nhất Chân sao?

Không nhất định.

Giữa hai người phát sinh nhiều sự việc đến vậy, không thể nào dễ dàng nói ra "Ta hoàn toàn không hận người". Loại "Hận" này có thể nhiều cũng có thể ít, nhưng bản thân Dẫn Ngọc lại không phải người có tính cách kiên định, hẳn nghĩ thế nào làm thế đó, ảnh hưởng từ người khác chỉ sợ không nhỏ. Bởi vì cũng quá nhiều sự việc chằng chéo, Tạ Liên cũng không rõ, Dẫn Ngọc rốt cuộc sẽ như thế nào, chỉ có thể im lặng cầu nguyện trong lòng.

Dẫn Ngọc điện hạ... Cẩn thận!

"Ta..... Ta....."

Dẫn Ngọc một trận mất hồn mất vía, ngã xuống, lấy tay che mặt. Sau một lúc lâu, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt cũng dần dần lạnh đi.

Hắn nhìn chằm chằm vào Quyên Nhất Chân bị đánh thành một đống rách nát, thật lâu sau, thấp giọng nói: "..... Đế Quân, người, thật sự..... Có thể đem pháp lực của hắn đổi cho ta sao?"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

213

*bổ sung tiếp 212

Tạ Liên lòng trầm xuống, Quyên Nhất Chân ngạc nhiên há to miệng:
"..... Sư huynh?"

Quân Ngô nói: "Hay là hiện tại đổi luôn cho người, tự người thử xem sẽ biết là ta có thể làm được điều đó hay không"

Dẫn Ngọc loáng thoáng vẫn chưa yên tâm, lại hỏi: "VẬY..... HẮN CÒN CÓ THỂ LẤY LẠI ĐƯỢC KHÔNG? DÙ SAO CŨNG LÀ PHÁP LỰC CỦA CHÍNH HẮN, NẾU HẮN MUỐN CƯỚP TRỞ VỀ....."

Quân Ngô nói: "Trừ khi người nguyện ý trả cho hắN, hoặc là người chết, nếu không thì không có khả năng đoạt lại."

Dẫn Ngọc chần chừ nói: "VẬY NẾU ĐEM PHÁP LỰC CHUYỂN ĐẾN CHO TA, QUYÊN NHẤT CHÂN..... SẼ CHẾT SAO? VẬN LÀ SẼ THẾ NÀO....."

Cho dù thế nào, hắN đại khái cũng không muốn Quyên Nhất Chân chết ở trong tay hắN. Quân Ngô nói: "Sẽ không như thế, chỉ là sẽ phải trải qua một quá trình có chút thống khổ thôi, nhưng trên đời này có ai không phải chịu thống khổ bao giờ đâu. Muốn xử lí hắN thế nào, chết hay sống, đều tùy người."

Dẫn Ngọc lại nói: "CÁC THẦN QUAN KHÁC THÌ XỬ LÍ THẾ NÀO? CÓ VỊ THẦN QUAN ĐÃ THẤY CẢNH TƯỢNG TRƯỚC VÕ THẦN ĐIỆN, NẾU CHẴNG MAY TRUYỀN RA NGOÀI....."

Quân Ngô mỉm cười nói: "Đã biết thì sao? Đầu chỉ cần một bàn tay liền có thể nghiền chết con kiến thôi, diệt hết toàn bộ, đổi một đám thần quan

mới lên, người thay hình đổi dạng, đổi tên, thay đổi xuất thân, ai có thể biết được."

Hắn nói những lời này mà thần sắc hơi hốt, phảng phất như đang nói nước trà lạnh thì đổ đi, đổi chén mới', nhẹ nhàng băng qua, ngựa quen đường cũ.

Cuối cùng, Dẫn Ngọc nói: "Ở Thượng Thiên Đình mới, ta, ta..... Sẽ có thân phận gì?"

Quân Ngô : "Linh Văn là cánh tay trái của ta, người sẽ là cánh tay phải. Ở trên các người, trừ ta ra sẽ không có kẻ khác."

Dẫn Ngọc cắn răng một lúc, rốt cuộc, nói: "..... Được!"

Hắn trầm giọng nói: "Xin Đế Quân nhớ kỹ lời hứa hẹn với ta hôm nay. Như vậy, hiện tại....." Hắn chưa nói hết, chỉ là thần mắt chuyển hướng về phía Quyên Nhất Chân, Quân Ngô nói: "Như người mong muốn."

Vừa dứt lời, Quyên Nhất Chân khuôn mặt đột nhiên vặn vẹo, kêu lên một tiếng, thất khiếu * chảy máu, ôm đầu lẫn lộn, dường như đau dữ dội, mà trên người Dẫn Ngọc đột nhiên tỏa ra một luồng linh quang.

*2 lỗ mắt+2 lỗ mũi+2 lỗ tai + miệng

Toàn bộ khuôn mặt hắn đều được luồng sáng soi rọi, hắn giơ một tay lên, đánh về phía trên Kỳ Anh điện, ầm ầm!

Kim Điện xuất hiện một cái lỗ lớn, đứng trên đồng phế tích, Dẫn Ngọc cúi đầu nhìn đôi tay của chính mình, chậm rãi siết chặt tay. Quân Ngô biểu tình thoáng như đang nhìn một đứa trẻ đang chơi đùa với con rối mới của mình, nói: "Cảm giác như thế nào?"

Sau một lúc lâu, Dẫn Ngọc mới đáp: "..... Ta trước nay chưa từng có pháp lực to lớn đến như vậy."

Hắn nhìn Quyên Nhất Chân đang nằm trên mặt đất với ánh mắt phức tạp, nói: "Sự phụ ta trước kia có nói qua một câu. Hắn nói, Quyên Nhất Chân trời sinh ra là để phi thăng, là thiên phú trời cho. Đây cũng là sức mạnh trời cho hắn ư?"

Quân Ngô nói: "Từ nay về sau, là của ngươi."

Dẫn Ngọc chậm rãi gật đầu.

Ngay sau đó, hắn nâng bàn tay lên, một chưởng liên tiếp!

Một chưởng này dùng hắn dùng mười phần pháp lực của Quyên Nhất Chân, uy lực làm cho người ta sợ hãi, trong gương tuôn ra một luồng bạch quang. Ngay sau đó, Dẫn Ngọc nhanh chóng giơ tay phải lên vẽ một vòng tròn lớn trên không trung, sau đó hắn bắt lấy cái vòng tròn đó, ném một cái, chụp trúng Quân Ngô. Quân Ngô nhìn cái vòng sáng dưới chân, khẽ nhíu mày, dường như cảm thấy kiêng kị, cẩn thận mà không chạm đến, lại nhìn đến Dẫn Ngọc đang kéo Quyên Nhất Chân trên mặt đất, không di chuyển, nói: "Dẫn Ngọc, ngươi vừa lâm trận liên tiếp đổi ý, ngươi không có lời gì muốn giải thích với ta sao?"

"....."

Dẫn Ngọc đưa lưng về phía hắn, cõng Quyên Nhất Chân lên, không đáp. Quân Ngô nói: "Làm như vậy đương nhiên vui buồn lẫn lộn, tình cảm cao thượng. Nhưng đây thật sự là suy nghĩ của ngươi sao. Người chính mình miễn cưỡng mấy trăm năm, đến bây giờ còn muốn tiếp tục miễn cưỡng?"

"....."

"Người thật sự không căm ghét kẻ mà ngươi đang cứu bây giờ dù chỉ một chút? Coi như ngươi không hận, chẳng lẽ cũng không chán ghét hắn?"

"....."

Dẫn Ngọc rốt cuộc nhịn không được.

Hắn siết chặt nắm tay, kêu răng rắc, đột nhiên xoay người, nói: "Ta hận! Ta chán ghét!!! Nhưng vậy thì sao?!"

Quyền Nhất Chân kích động không thôi, vừa mở miệng nói chuyện, máu từ mũi và miệng phun ra tung tóe, : "Sư huynh....."

Dẫn Ngọc quát: "Câm miệng!!!"

Hắn lại chuyển hướng Quân Ngô, nói: "Ngài..... Ngài..... Người! Người vì cái gì, nhất định phải nhắc nhở ta điểm này?! Nói như các người thật sự hiểu rõ ta ! Là ta chán ghét hắn! Nhưng sau đó thì thế nào?! Hắn cho ta thêm phiền toái nhiều như vậy, ta oán hận hắn còn không được sao?!"

"....."

Tâm trạng Tạ Liên như vừa bị ném xuống đáy cốc, lại được quăng lên cao, dở khóc dở cười, suýt nữa ngã quỵ. Đây là kiểu nguy biến gì vậy?!

Kế tiếp, Dẫn Ngọc lại nói: "..... Nhưng mà..... Nhưng mà ta cũng..... cũng chỉ chán ghét hắn, không muốn làm hại hắn. Cái gì gọi là ' vốn nên thuộc về ta '? Thiên phú bên ngoài, trời cho ai cái gì thì chính là của kẻ đó. Đều của người khác, ta không cần!!"

Tạ Liên mắt sáng ngời, hô lên: "Nói rất đúng!"

Dẫn Ngọc lại nói: "Ta muốn trở về Thượng Thiên Đình, ta muốn đứng hàng mười giáp! Nhưng ! Nếu không phải ta tự mình tu luyện, vậy tất cả căn bản đều không có ý nghĩa! Ta xui xẻo, ta nhận! Nếu ta không lợi hại như hắn, ta đây ít nhất vẫn có thể thừa nhận ta chính xác không thể lợi hại như hắn!"

"Thừa nhận ta chính là không bằng hắn, cũng không khó như vậy!"

Ngạo khí!

Giờ khắc này, Tạ Liên rốt cuộc lại nhìn Dẫn Ngọc, thấy được ở hắn sự rực rỡ và kiêu ngạo của tuổi trẻ"

"Oa" một tiếng, Quyên Nhất Chân ở trên lưng hấn khóc, máu tươi trộn với nước mắt, nước mũi cùng nhau cuộn tuôn ra, Dẫn Ngọc bị hấn phun máu đầy mặt, mặt mũi tối sẫm: "Đừng phun!!!"

Quyên Nhất Chân hu hu oa oa nói: "Sư huynh, thực xin lỗi!"

Dẫn Ngọc không thể nhịn được nữa nói: "Người cũng không cần nói xin lỗi ta! Dù người xin lỗi cũng không hiểu. Ta thật sự chịu người đủ....."

Quân Ngô thở dài, xoa xoa huyết thái dương. Dẫn Ngọc lại nói: "Huống hồ..... Huống hồ ta đúng là không có gì cả. Người cũng nói, bàn tổng thể về tài cán, hấn chưa chắc so được với ta. Nhưng ta có chính ta....."

Kết

Quân Ngô xoay người sang chỗ khác, tiện tay vung lên, nói: "Rất tốt. Ta nghĩ người và Tiên Lạc nhất định nói chuyện rất hợp ý nhau."

.....

Làm sao vậy?

Làm sao vậy?!

Tạ Liên bị trói ở ghế trên, trái tim điên cuồng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Dẫn Ngọc làm sao vậy?!

Hắn chỉ im lặng, sắc mặt cũng trở nên rất kỳ quái. Quân Ngô khoanh tay, bình tĩnh mà thoát ra khỏi vòng sáng, căn bản không có chút cản trở nào, nói: "Ít nhất ta cũng đoán được người sẽ trả lời như vậy. Cho nên, không gờ trước cho người chú gông."

Chú gông?!

Trên tay Dẫn Ngọc quả thật có một chú gông! Tạ Liên vô ý nhìn sang, Dẫn Ngọc cũng nâng cổ tay lên.

Chỉ thấy so với ban đầu, chú gông đã thắt chặt tay hắn hơn rất nhiều, chặt đến mức phảng phất như muốn bóp nát cánh tay của hắn, mà toàn bộ cánh tay Dẫn Ngọc đã nhanh chóng trở nên trắng bệch như giấy, hơn nữa sắc trắng còn đang không ngừng lan tràn lên phía trên cơ thể.

Chú gông này muốn hút máu hắn!

Tạ Liên đột nhiên bỏ nhào về phía trước, cả người và ghế ngã nhào trên mặt đất, lần này, đến cả gương cũng nhìn không tới. Y nằm trên mặt đất điên cuồng giãy giụa, nhưng cơ bản vô dụng, chỉ có thể nghe được trong gương truyền đến tiếng hét.

Qua một lúc lâu, một đôi ủng trắng xuất hiện ở trước mắt hắn, Quân Ngô đã trở lại.

Hắn trong tay cầm một thứ hút đầy máu, biến thành màu đỏ thẫm. "Chú gông", hắn là từ trên người Dẫn Ngọc gỡ xuống, Quân Ngô ngời xồm xuống, xoa xoa đầu Tạ Liên, nói: "Cùng người bạn nhỏ của người nói lời từ biệt đi."

Nút thắt trên Nhược Da buông lỏng ra. Tạ Liên bò dậy, liên đánh một quyền về phía mặt hắn, đương nhiên không đánh trúng, còn suýt chút nữa té ngã, nhưng y vốn dĩ cũng không trông cậy có thể đánh trúng Quân Ngô, cũng chỉ là cho hả giận, y chạy như điên đến vách trong điện.

Chỉ thấy Dẫn Ngọc người héo quắt nằm trên mặt đất, vừa trắng bệch vừa mỏng manh, giống như một người giấy, gương mặt cũng héo hơn rất nhiều, trên người linh quang đầu biến mất, gương mặt trở lại bần dập như cũ, đã hoàn toàn nhận không ra tướng mạo sẵn có của Quyên Nhất Chân trên người. Xem ra, pháp lực đã trở về với nguyên chủ.

Tạ Liên nhào tới: "Dẫn Ngọc điện hạ!!!"

Dẫn Ngọc đột ngột mở to mắt nhìn y, giọng khàn khàn: "Thái Tử điện hạ....."

Quyền Nhất Chân quỳ rạp trên mặt đất gào khóc, ngửa mặt lên trời gào: "Thật xin lỗi sư huynh, ta chỉ biết đánh nhau, nhưng ta đánh không lại hần!"

Máu mồm, máu mũi của hần một lần nữa phun ra, phủ đầy mặt Dẫn Ngọc trong nháy mắt, chỉ nhìn cũng cực kỳ khó chịu, Dẫn Ngọc trên trán nổi gân xanh, hần quang phản chiếu* mà quát: "Người đừng phun nữa !! Này! Được rồi..... Người tính làm ta tức chết....."

*lấy lại sức lực

Hần lại mềm nhũn vô lực ngã xuống. Trong tình hình này, Tạ Liên cũng không biết làm sao, y càng muốn thở ngắn than dài, lại càng muốn lăn xả rơi lệ, hoặc là kỳ thật càng buồn cười.

Bỗng nhiên, hốc mắt khô khốc của Dẫn Ngọc ngập tràn nước mắt.

Hần nhỏ giọng nói: "Ta biết ."

Hần nói: "Nhất Chân là kỳ nhân, ta là người tầm thường. Cùng lắm cũng chỉ có thể đi được đến bước đó. Ta biết ."

Tạ Liên trong lòng tràn lên một trận đau đớn vô lực.

Dẫn Ngọc nói: "Tuy rằng ta biết, nhưng vẫn là không cam lòng. Kỳ thật, ta cùng Giám Ngọc suy nghĩ giống nhau. Ta so với hần càng không cam lòng. Ta không phải chưa từng có oán niệm, không có oán niệm là không thể. Ta sau cũng không dám tưởng tượng, khi đó ta vì sao đã biết rõ Nhất Chân mặc Cẩm Y Tiên, còn nói muốn hần đi chết. Rốt cuộc là bị tức giận đến mất đi lý trí, vẫn là thật sự không muốn hần chết?"

Tạ Liên ôm hần nói: "Không có việc gì, không có việc gì. Này đâu là việc nhỏ, thật mà. Dẫn Ngọc diện hạ à, người ở lại trên đời này sống mấy trăm năm, người liền biết chuyện đó cũng chưa là cái gì cả. Tức giận đến mất trí cũng tốt, muốn người ta đi chết cũng tốt, cứ tùy tiện đi. Có ai chưa từng nghĩ tới đâu? Ta còn từng nghĩ tới việc tàn sát sạch sẽ thiên hạ đã phụ ta, là thật, ta không gạt người, ta cũng suýt chút nữa đã ra tay, người xem ta

da mặt cũng rất dày mà sống đến bây giờ. Người cuối cùng vẫn là cái gì cũng chưa làm, đây mới là quan trọng nhất."

Dẫn Ngọc nói: "Chính là..... cuối cùng ta..... quả nhiên vẫn là cảm thấy..... không cam lòng."

Hắn nức nở nói: "Nếu ta đã định sẵn không thể trở thành người kinh tài tuyệt đỉnh, ít nhất, ta..... muốn trở thành người hoàn mỹ thiện lương. Nhưng cũng là..... ta còn làm không được. Thật sự..... quá không cam lòng. Thành thật mà nói, ngay cả giờ khắc này, nghĩ đến việc ta vì tên ngốc Quyên Nhất Chân mà chết, ta còn nuốt không trôi cảm giác này. Ta muốn không oán không hận, chết đi thoải mái đâu làm không được. Đây là cái gì."

Tạ Liên ôn nhu nói: "Điện hạ, người đã rất nỗ lực. Hơn nữa, người còn làm rất tốt. So với đại đa số người người vẫn tốt hơn nhiều."

Dẫn Ngọc rút cuộc miễn cưỡng cười cười, nói: "Hơn hẳn hết đại đa số người được không?"

Cười xong, hắn thở dài, thanh âm tiếc nuối cuối cùng cùng linh hồn biến mất, lầm bầm nói: "Nhưng đi đâu ta muốn làm là thần"

Tạ Liên cúi đầu thật thấp, nói: "Nhưng mà, Dẫn Ngọc điện hạ, trên đời này, kỳ thật căn bản không có thần....."

CHƯƠNG 213

Bỗng nhiên, trong đầu lóe lên một tia linh quang, Tạ Liên buông Dẫn Ngọc, đứng dậy, nói: "..... Chú công. Hắn cần chú công đi!"

Nếu không có vấn đề gì, Quân Ngô đương nhiên sẽ không lấy nó, nhưng hắn lại đặc biệt đem chú công hút đây máu của Dẫn Ngọc mang đi, nói không chừng, đồ vật kia không chỉ hút máu Dẫn Ngọc mà còn giam cầm linh hồn của hắn!

Nghĩ đến đây, Tạ Liên liền bỏ lại Quyên Nhất Chân đang mặt mũi bần dập, quay lại Kỳ Anh điện. Tuy nhiên, Quân Ngô đã không còn ở đó nữa, y lại xoay người, lao ra ngoài.

Đường lớn của Tiên Kinh không có một bóng người, chỉ còn là một mảnh hoang vắng. Chỉ có những vệ binh mặt mũi vô cảm đứng canh gác đại điện của các đại thần-nơi đã từng rất đông vui, náo nhiệt trong quá khứ, nhưng họ cũng không để ý vào mắt. Tạ Liên cũng không đem bọn họ để vào mắt, đi thẳng đến Thần Võ Điện.

Quả nhiên, Quân Ngô đã về tới nơi này, đang ngồi ở bảo điện phía trên, còn đang xem chú Gong kia. Tạ Liên xông lên thì nghe thấy một loạt âm thanh lạ phát ra từ phía trên "chít chít", ngẩng đầu lên thấy bốn cái chân của thai linh đang quắp vào trần nhà hoa lệ, nhanh nhẹn bò lộn ngược, giống như một sinh vật máu lạnh, làm người ta thấy buồn nôn, sợ hãi.

Ngay cả những loại tà vật đều có thể vào Thần Võ Điện, thật không hiểu những thần quan vật lộn hàng trăm năm cũng chưa đủ tư cách vào nơi đây, nhìn thấy cảnh tượng này sẽ cảm thấy thế nào. Tạ Liên bước tiếp về phía Quân Ngô, Quân Ngô hỏi: "Người muốn cái gì?"

Tạ Liên không nói hai lời, đột ngột chớp lấy chú Gong kia, Quân Ngô đương nhiên sẽ không để ý được như ý. Tạ Liên hơn nửa ngày không cướp được, tức giận nói: "Người muốn thứ này thì có ích lợi gì? Dẫn Ngọc căn bản sẽ không gây nên uy hiếp đối với người, hấn đối với người mà nói căn bản không quan trọng, người sao lại muốn nói với hấn loại chuyện đó? Người còn giữ thứ này làm gì?!"

Quân Ngô lại nói: "Ai nói vô dụng? Thấy người vì thứ này mà tức giận, đi đâu ấy chẳng phải chứng tỏ nó rất hữu dụng sao?"

Hắn tựa như một người trưởng bối đặt trái cây trên bàn - nơi đứa con của mình không thể với tới, ở bên cạnh cười tủm tỉm mà nhìn đứa trẻ nhỏ thèm ăn, nhón chân đi lấy, mà thế nào cũng lấy không được, vừa tức giận vừa lo lắng, oa oa khóc lớn nhưng còn hấn lại như thể rất hạnh phúc. Tạ Liên quả thật bị chọc giận điên lên rồi: "Người có bệnh sao?!"

Quân Ngô : "Tiên Lạc, người nói chuyện với ta như vậy, thật có chút bất kính."

Tạ Liên ghen nửa ngày, không nhin được, mắg: "Ta kính người cái....."

Dường như tất cả những lời lẽ thô tục trong cuộc đời này của y đều hướng về phía người này mà mắg . Ai ngờ, một câu này còn chưa mắg xong, cổ họng y thắt lại, hít thở không thông!

Tạ Liên trước mắt tối sầm, đôi tay nắm chặt cổ, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống. Quân Ngô ng ẩ ở trước mặt y, định th ần nhàn nh ả mà vuốt ve lông tóc thừa thốt trên cái đầu tròn trịa và bóng loáng của thai linh, lòng bàn tay tỏa ra luồng khí đen, thai linh loáng thoáng rất thích thú, kêu lên một tiếng cổ quái vui vẻ.

Nghe Tạ Liên ho liên tục dữ dội, sắc mặt đỏ bừng lên, Quân Ngô nói: "Tiên Lạc, ta nghĩ người vẫn nên như trước, nghe lời một chút, tôn kính một chút, như vậy mới sẽ không chọc ta tức giận. Chớ quên, trên người của người cũng mang thứ này. Hơn nữa, người đeo những hai cái."

"Khụ khụ khụ..... Khụ khụ..... Người.....!"

Tạ Liên đột nhiên nâng người đứng dậy, hai mắt đầy tơ máu trừng hấn. Quân Ngô nói: "Ta làm sao? Ta đê tiện? Tiên Lạc, chớ quên, là chính người yêu c ầ đeo lên."

Nói đùa à, y lúc đó sao biết đây là cái thứ quái quỷ gì!

Chẳng lẽ, khi đó quốc sư vừa thấy y mặt biến sắc, tay bóp cổ y, không phải muốn giết y, mà là muốn đem thứ này gỡ xuống?

Sau một lúc lâu, chú gông trên cổ Tạ Liên mới dần dần buông ra, rốt cuộc mới có thể thở thông suốt. Y đưa lưng về phía Quân Ngô dùng sức thở dốc, vô thức che cổ mình, chạm vào chú gông. Cái chạm này, ngoại trừ chạm vào chú gông, còn sờ đến một đồ vật khác.

Đó là một dây chuyền bạc tinh xảo. Ban đầu vốn là lạnh như băng, nhưng bởi mang theo bên người một thời gian đã bị nhiệt độ cơ thể y làm ấm lên. Được lồng vào trong sợi dây chuyền bạc là một chiếc nhẫn trong suốt như pha lê .

Sau khi chạm vào nó, vai Tạ Liên lập tức cứng đờ, nắm chặt chiếc nhẫn kia. Không biết vì sao, tim đập đập thành thịch, thoáng như nắm được một bí mật khó lường. Lúc này, Quân Ngô từ phía sau lên tiếng: "Là ta, chuyện gì?"

Là hần? Nói cái gì? Có ý tứ gì?

Tạ Liên nhét dây chuyền bạc vào trong áo, nhúu mày xoay người. Xoay người mới phát hiện, mới vừa rồi câu kia của Quân Ngô , cũng không phải là nói với y.

Quân Ngô nhắc hai ngón tay, đặt nhẹ lên Thái Dương. Tư thế này, hần đang cùng người khác thông linh!

Tuy rằng hần không cho phép các thần quan ở Tiên Kinh thông linh, nhưng bản thân hần lại không bị hạn chế. Dừng một chút, Quân Ngô lại nói: "Không có gì. Bởi vì trước đó vài ngày tra ra Địa sư chính là kẻ mạo danh, cũng theo đó tra ra được rất nhiều tai mắt lẫn kẻ có danh tính giả hần dấu ở Tiên Kinh, những ngày gần đây tình hình rối loạn, không thể có sơ suất, vì vậy hiện tại phải kiểm tra toàn bộ thần quan, toàn bộ Tiên Kinh đều đặt trong giới nghiêm, không mở cửa cho bên ngoài, cũng không cùng nơi khác thông linh, người đương nhiên tìm không thấy những người khác."

Tạ Liên nhẹ nhàng thở hỗn hển mấy hơi rồi nín thở.

Có vẻ như người đang cùng Quân Ngô thông linh kia cũng không biết hiện tại Tiên Kinh đang trong tình huống gì, cho nên, Quân Ngô cũng dường như không có việc gì mà lừa gạt đối phương. Hơn nữa, hần tìm lấy cái cơ rất tinh diệu thỏa đáng, Hắc Thủy mạo danh đột vừa rồi có ảnh hưởng rất lớn, cũng rất đáng được coi trọng, toàn bộ đặt giới nghiêm cũng hợp tình hợp lý.

Cho dù Tạ Liên la to, người bên kia cũng không nghe thấy tiếng y, cho nên y vẫn quyết định trước mắt yên lặng xem xét tình hình. Thật lâu sau, Quân Ngô trên mặt bỗng nhiên hiện lên một tia sáng khác thường.

Hắn ôn tồn nói: "Ồ? Người muốn tới Tiên Kinh sao? Đương nhiên có thể, sự kiện lần này chính xác không phải nhỏ, người có tâm tới trợ giúp, tất nhiên hoan nghênh."

.....

Đối phương chủ động đưa ra đề nghị muốn tới Tiên Kinh hỗ trợ!

Nếu là một vài canh giờ trước, đương nhiên là cần mà không được, lúc ấy thật sự thiếu hụt nhân lực. Nhưng ở thời điểm này? Toàn bộ Tiên Kinh đã đều trở thành ổ quỷ, vậy không phải là nhảy vào hồ lửa sao!

Bên kia Quân Ngô đơn giản nói vài câu, kết thúc thông linh, Tạ Liên lập tức nói: "Ai muốn tới?"

Thai linh kia dường như biết bản thân không thể tới gần ánh sáng, lặng lẽ bò đến chỗ tối, ẩn đi. Quân Ngô mỉm cười nói: "Gấp cái gì? Chờ lát nữa người sẽ biết."

Điều này nằm ngoài dự liệu của y. Tạ Liên nghi ngờ: "Người sẽ để cho ta nhìn thấy sao? Người không phải cùng đối phương nói, toàn bộ Tiên Kinh đều giới nghiêm, đang kiểm tra từng thân quan một?"

Quân Ngô : "Đương nhiên. Ta dù sao cũng phải có trợ thủ đặc lực đáng tin cậy."

Linh Văn không có ở đây, cư nhiên không thể sắm vai trợ thủ đặc lực của Quân Ngô , cho nên việc này mới rơi lên đầu Tạ Liên. Trong khi y đang suy nghĩ, Quân Ngô lại đánh giá hắn một lát, ôn tồn nói: "Tiên Lạc, người ngoan ngoãn phối hợp tốt, đừng cố gắng làm bất cứ điều gì khác, ta quá hiểu người, người nghĩ cái gì, ta đều có thể biết."

"....."

Quân Ngô như hữu ý lại vô ý chơi đùa với cái chú gông đầy máu , lại nói: "Người cũng nói, đối với ta, Dẫn Ngọc căn bản không quan trọng gì. Phải nói là , tất cả thần quan lớn nhỏ ở Tiên Kinh này, với ta đều không quan trọng gì. Nếu người làm lộ, người sẽ biết đi đâu gì sẽ xảy ra."

"....."

"Cho nên, đừng làm lộ tẩy. Chỉnh trang lại và lập tức tới đây."

Tạ Liên im lặng, từ trên mặt đất đứng dậy, vỗ vỗ bụi bẩn trên người, sửa sang lại mình rồi đứng tại vị trí thường ngày bên cạnh Quân Ngô.

Quân Ngô khen ngợi nói: "Chính là như vậy."

Tuy rằng Quân Ngô uy hiếp rất có hiệu quả, nhưng Tạ Liên cũng phát hiện ra một điều -- hẳn tựa hồ không muốn người kia sẽ phát hiện ra sự sụp đổ của Tiên Kinh. Điều này làm y càng muốn biết, người sắp tới đến tột cùng là ai!

Hai chú hương sau, trước Thần Võ Điện, cuối cùng cũng xuất hiện một vài bóng người. Chỉ thấy một nữ quan áo xanh cưỡi trên một con trâu đen to lớn, lưng đeo bội kiếm, từ từ đi tới, theo sau là một vài người nông dân, cao thấp mập ốm không giống nhau.

Hóa ra là Vũ Sư!

Tạ Liên hơi kinh ngạc. Theo tác phong hành sự của Quân Ngô , nếu bị phát hiện hẳn sẽ thần căn giết thần, Phật căn giết Phật, ai đến sẽ giam cầm người đó, thế nhưng vì sao lại kiêng kỵ Vũ Sư?

Điều này hiện tại không thể biết được. Vừa vào Thần Võ Điện, Vũ Sư liền nhẹ nhàng gật đầu về phía hai người: "Thái Tử điện hạ, Đế quân, lâu không gặp, vẫn khỏe chứ."

Tạ Liên ra vẻ không có việc gì, cũng đáp lễ nói: "Vũ Sư đại nhân."

Y trên mặt khách khách khí khí tựa như gợn sóng yên ả, nhưng trong lòng lại suy tư, làm sao mới có thể nói cho Vũ Sư biết tình hình thực sự của Tiên Kinh?

Quân Ngô : "Vũ Sư đã lâu không tới Tiên Kinh."

Vũ Sư lại hỏi một đấng trả lời một nẻo, nói: "Tiên Kinh giới nghiêm thật nghiêm ngặt."

Câu này dường như có vẻ kỳ quái, Quân Ngô nói: "Cũng đành bất lực thôi. Kể từ sự cố của Hắc Thủy đến nay, trung Thiên Đình đã bắt được hơn năm mươi thần quan giả, việc này không thể không lo lắng, thượng thiên đình không biết có còn quân cờ nào của hắn không?."

Vũ Sư nói: "Thì ra là thế."

Hai người nói chuyện đơn giản với nhau một lúc. Tạ Liên lúc này mới phát hiện, những lời của Quân Ngô, cho dù thật hay giả, tất cả đều giọt nước cũng không lọt, không hề sơ hở, lợi hại đến cực điểm. Y có tâm muốn nhắc nhở, nhưng thứ nhất sợ bị Quân Ngô phát giác, khai đao với các thần quan, thứ hai cũng sợ liên lụy đến Vũ Sư đang không biết gì, cố bó tay bó chân. Vũ Sư cũng dường như căn bản không có phát giác đi đâu gì lạ thường, chỉ hỏi có đi đâu gì cần nàng hỗ trợ không. Quân Ngô: "Tạm thời không có. Tuy nhiên, sau khi hoàn tất tra xét, chỉ sợ cũng có không ít."

Vũ Sư nói: "Vậy thì, trước mắt ta tạm lưu lại Tiên Kinh, chờ được gọi đến."

Quân Ngô tiếp tục mỉm cười, nhìn không ra thâm tâm đang suy nghĩ cái gì, nhưng tới bước này, vẫn là không vạch trần bộ mặt hắn, nói: "Tốt lắm. Người đã xa Tiên Kinh nhiều năm, nhân cơ hội này, cẩn thận làm quen lại cũng tốt. Vũ Sư phủ cũng đã bỏ trống nhiều năm."

Vũ Sư gật đầu, chậm rãi lui ra. Tạ Liên trong lòng biết nàng sau khi lui ra sẽ bị theo dõi , trong lòng vì tiêu(*ai hiểu nghĩa từ này không?), bỗng nhiên, Vũ Sư quay trở lại: "Thái Tử điện hạ."

Tạ Liên trong lòng bất ngờ: "Vũ Sư đại nhân có gì chỉ giáo?" Chẳng lẽ nàng cuối cùng cũng phát hiện ra đi đâu gì không đúng?

Vũ Sư lại nói: "Cũng không phải là chỉ giáo. Rời xa tiên kinh nhiều năm, ta mang theo một ít lễ vật lên, định tặng cho người vài món, có muốn nhận không?"

Tạ Liên không ngờ tới sự tình này, dở khóc dở cười, nói: "A? À..... Cảm ơn."

Quân Ngô vậy mà không nhận. Hắn chỉ cười và để tùy tùng của Vũ Sư tiến vào Võ Thần điện, nói: "Tiên Lạc, Vũ Sư đại nhân muốn tặng lễ vật cho người, còn không mau tiếp nhận?"

"....."

Hắn nói như thể Tạ Liên là một đứa trẻ nhỏ ngây thơ cần được dạy dỗ, khách đến nhà, mang quà cho trẻ con, trưởng bối liền bảo trẻ con ra nhận sau đó nói lời cảm tạ. Tạ Liên bất đắc dĩ. Một người nông dân đi tới, tay cầm một cái gói bọc kín không biết là thứ gì, giao cho y, Tạ Liên lại thuận miệng nói vài câu cảm tạ, thất thần tiếp nhận, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, loáng thoáng cảm thấy cái gì khác thường.

Y đưa lưng về phía Quân Ngô, Quân Ngô lẽ ra không nhìn thấy biểu tình của y, nhưng cũng hỏi: "Lễ vật gì thế?"

Vũ Sư nhìn y nhận lễ vật, chấp tay mỉm cười nói: "Cũng không phải là vật gì quý giá, một ít sản vật tròng được thôi. Nếu không có việc gì, ta cáo lui trước."

Quân Ngô nói: "Lui đi."

Vì thế, Vũ Sư dắt con trâu đen, mang theo tùy tùng, chậm rãi về phủ Vũ Sư nơi Tiên Kinh đã bị bỏ trống nhiều năm mà đi. Tạ Liên đem lễ vật kia cất vào trong ngực, đang muốn rời đi, Quân Ngô lại nói: "Đứng lại."

Tạ Liên quả nhiên đứng lại, dưới chân dường như bị chế trụ, Quân Ngô lại nói: "Trở về."

Tạ Liên lui về trong Thần Võ Điện, xoay người nhìn hắt. Quân Ngô bước xuống bảo tọa, lấy đi cái bọc y đang nắm chặt trong tay, lúc này mới nói: "Trở về đi."

Hắn quả thật đa nghi, trực tiếp mang lễ vật của Vũ Sư cần đi. Tạ Liên liếc hắt một cái, không kêu một tiếng, trở về Tiên Lạc cung.

Trở về Tiên Lạc cung, Tạ Liên đứng ngẩn không yên, ở trong cung đi tới đi lui. Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên, nghe được một âm thanh trong trẻo nói: "Thái Tử điện hạ?"

Tạ Liên quay người lại, chỉ thấy một bộ quần áo rách nát, đầu buộc khăn của một thiếu niên không biết từ khi nào đã vọt lên khung cửa sổ, đang ngẩn trên đó, vẻ mặt nghịch ngợm mà cười với y!

Tạ Liên vui mừng, vội vã tiến tới hai bước, lại bỗng nhiên nhớ tới thiếu niên này mới vừa rồi kêu "Thái Tử điện hạ", khựng lại bước chân, không chắc chắn nói: "Người là..... Tam Lang?"

Thiếu niên kia ha ha cười, nhảy xuống cửa sổ, kéo khăn trùm đầu. Mái tóc đen xõa xuống, lại bị khăn thông dong buộc lên, lộ ra một gương mặt tuấn mỹ tái nhợt, hoàn toàn khác biệt dưới mái tóc đen. Đúng là khuôn mặt mà Tạ Liên cực kỳ quen thuộc.

Hoa Thành nhẹ nhàng ném khăn trùm đầu, thở dài: "Ca ca à ca ca, lúc này, muốn gặp huynh, thật đúng là khó như lên trời."

Mới vừa rồi, ở trên Thần Võ Điện, Tạ Liên nhận lễ vật của Vũ Sư, thật sự là cảm thấy được cái gì đó khác thường. Nhưng mà, cái khác thường kia không phải đến từ lễ vật, mà là đến từ chính người tặng lễ vật.

Y vừa nhận, liền cảm giác được đối phương cần tay y néo néo. Không thể không nói, động tác này có chút ngả ngớn, nếu là một cô nương làm, đó chính là cố ý khinh bạc. Lúc ấy Tạ Liên chớp chớp mắt,

cũng không biểu hiện gì, mặt bất động giương mắt nhìn lên, đứng đối diện với y là một người thiếu niên vóc dáng cao gầy. Thiếu niên kia tuy ăn mặc như một nông dân, áo có mảnh vá, dính bùn, buộc khăn trùm đầu nhưng diện mạo lại tuấn tú không thôi, trong mắt chớp động ánh sáng.

Nhưng mà, linh quang này lại chỉ thoáng hiện khi hai người bọn họ nhìn nhau, chờ Tạ Liên chớp mắt, thiếu niên kia lại khôi phục dáng vẻ ngại ngùng, ngây ngô, cúi đầu lui xuống. Bây giờ Hoa Thành nếu đã tìm được Tiên Lạc cung, đương nhiên đã đem giải quyết giám sát xung quanh. Vừa thấy hắn đến, Tạ Liên nhất thời liền cảm thấy vô cùng đáng tin cậy, cũng không cần phiền não nữa!

Thấy Tam Lang là thấy yên tâm 丶(*・ω・)/

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

214

Chương 214: Đưa lễ vật phá tình hình bế tắc 2

Hoa Thành còn chưa đến gần, Tạ Liên đã đột nhiên nhào tới.

Chỉ nhào về phía trước nhưng rất mạnh mẽ, Hoa Thành vậy nhưng không bị y làm cho lui lấy ba bước, một chút chấn động cơ thể đầu không có, chỉ có hai tay đặt ở trên lưng y, cười khê không nói. Tạ Liên đang mừng rỡ, chợt nhớ tới một chuyện, vội nói: "Chờ một chút Tam Lang! Để... Quân Ngô đối với đệ có chút kiêng kỵ, đệ vốn nên ở lại hoàng thành trông coi trận người, hẳn chắc chắn đã phái người xuống phía dưới giám sát, đệ cứ như vậy biến mất, sợ rằng sẽ bị hấn nhận ra? Hơn, chỉ có Phong Sư đại nhân một mình thủ trận, có thể xảy ra vấn đề gì hay không?"

Hoa Thành lại nói: "Yên tâm ca ca, cái này đã được xử lý tốt rồi. Tạm thời sẽ không lộ ra sơ hở."

Tạ Liên đoán đại khái chắc hẳn đã chặn lại tai mắt của Quân Ngô phái đi, hoặc là để lại một bộ da giả ở phía dưới, cũng không truy hỏi xem xử lý như thế nào. Lúc này, Hoa Thành ung dung mà nói: "Xem ra, ca ca thật sự nhớ ta đến khẩn trương rồi."

"..."

Tạ Liên nhớ tới trước đó ở ngay trước mặt Quân Ngô thông linh nói lung tung rối loạn, lại nhận ra hiện tại mình vẫn trong tư thế giữ chặt đôi phương, vội vàng buông tay đứng thẳng, nghiêm nghị nói: "... Ừm, ừm. Đệ nói cần một người hỗ trợ, hóa ra chính là Vũ Sư đại nhân."

Hoa Thành tủm tỉm cười nói: "Đúng vậy, Vũ Sư hàng năm đều dưới hạ giới, vừa lúc núi Đồng Lô mở, bị kinh động. Lúc này về Thượng Thiên

Đình xem xét cũng hợp với lẽ thường. Mà nếu như Quân Ngô không cho nàng đến, hoặc không đưa ra lí do hợp lí, Vũ Sư tất nhiên sẽ cảm thấy kì lạ. Cho nên hẳn đương nhiên chỉ có thể để Vũ Sư đi lên. Ca ca, không có sao hết, huynh có thể tiếp tục giống như lúc này bám vào đệ, đệ không ngại."

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nói: "Cảm ơn nhé, không được... Nhưng mà hẳn vì sao không động tới Vũ Sư?"

Hoa Thành nói: "Ca ca có đi đâu không biết. Vũ Sư là trưởng nông thần quan.(Bộ trưởng bộ nông nghiệp á :v) Thần quan này, chức vị mặc dù nhìn như mặt xám mày tro, không có danh lợi mấy, cho nên không có người nào có hứng thú đảm đương, nhưng lại rất đặc thù. Trước mắt, chỉ có Vũ Sư Hoàng là một vị trưởng nông thần quan như vậy."

Tạ Liên suy tư, nghĩ thông suốt các điểm mấu chốt trong đó. Hoa Thành tiếp tục nói: "Nếu như trực tiếp giết Vũ Sư, ngộ nhờ tìm không thấy người tốt hơn tiếp nhận chức thần quan này chăm sóc công việc đồng áng, dân dĩ thực vi thiên*, việc nông không thuận, thiên hạ sẽ đại loạn. Người không cho người ta ăn cơm, người liên không cho người cơm ăn. Người trong thiên hạ ngoại trừ bất mãn với Vũ Sư, còn có thể sẽ bất mãn với cả vị đại thần phía trên Vũ Sư kia, nói cách khác, không chừng lửa sẽ đốt tới trên người hẳn. Khống chế không thỏa đáng, ngược lại có thể sẽ khiến cả thần động loạn lên."

*"Dân dĩ thực vi thiên" có nghĩa là "Dân lấy ăn làm trời" (nghĩa hẹp) và giải thích thêm "Dân lấy miếng ăn làm trọng, nên muốn trị dân trước hết phải làm cho dân no ấm vì dân đói thì nước loạn".

Cũng chính là phá miếu của hẳn, đánh đổ tượng thần của hẳn, giống như dân chúng nước Tiên Lạc trước kia vậy .

Hoa Thành lại nói: "Huống hồ, Vũ Sư không lập miếu, không thường ở lại Tiên Kinh, không ham muốn trèo cao, cũng không có nhược điểm. Bên ngoài, hẳn rất khó tìm được lý do thích hợp phế bỏ Vũ Sư, không tiện ra tay; bên trong, để Vũ Sư tiếp tục tiếp quản nông nghiệp, địa vị của hẳn mới

ổn thỏa, cho nên, có thể không vạch mặt, liề n không vạch mặt. Trước mặt tạm giấu diếm, không giấu được thì mới nói."

Tạ Liên vượt m òhôi, nói: "Thì ra là thế, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật. Vũ Sư đại nhân chịu đến giúp đỡ thật chẳng khác gì đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Mong nàng diễn tốt. Phải r ồi, chúng ta trước tiên cần phải đi tìm quốc sư! Có rất nhiều chuyện, nhất định phải hỏi hấn mới có thể rõ ràng."

Hai người không trì hoãn, rất nhanh liề n ra khỏi Tiên Lạc cung. Ngay khi ra khỏi ngưỡng cửa, Tạ Liên liề n bị hàng vệ binh canh giữ ở cổng làm kinh ngạc đôi chút , đang định để Nhược Da đánh ngất bọn họ, lại phát hiện những vệ binh này từng người đầu giống như người gỗ, không riêng gì tư thế, ngay cả biểu lộ đầu không thay đổi, thế mà đã bị Hoa Thành định trụ r ồi.

Đi bên đường, dọc đến đâu là ngân quang lại đến đó lóe ra từ bao tay của Hoa Thành, hóa thành bướm bạc, dần dần nhạt dần, ẩn vào trong không khí. Chắc hấn lúc này, hấn đã ở trong Tiên Kinh rải hàng trăm hàng ngàn bướm Tử Linh . Trên đường đi, bọn họ lúc cao lúc thấp, thoát ẩn thoát hiện, hoàn hảo tránh tất cả vệ binh tuần tra.

Ẩn mình trong một con hẻm, nhìn một hàng vệ binh tuần tra đi ngang qua , Hoa Thành bên cạnh Tạ Liên nói: "Qua đoạn này, đoạn tiếp theo đi phía trên."

Tạ Liên gật đầu, theo hấn cùng nhảy lên nóc nhà. Hai người một trước một sau, vượt nóc bằng tường, không để lại dấu vết. Một lát sau, Tạ Liên nhảy xuống một mái hiên, bỗng nhiên khựng lại, quay đầu nhìn Hoa Thành, như có đi đầu suy nghĩ.

Thấy y dừng lại, Hoa Thành cũng ngừng lại, nói: "Thế nào, phát hiện được đi đầu gì r ồi?"

Tạ Liên có chút nhú mày, lắc đầu, suy nghĩ nói: "Không phải. Chẳng qua là cảm thấy, tình hình này, giống như ở nơi nào..."

Lời còn chưa dứt, Hoa Thành bỗng nhiên đem mình chặn ngang y. Sau một khắc, hai người song song từ trên mái hiên "Rơi" xuống dưới.

Tạ Liên chỉ cảm thấy đột nhiên trời đất xoay chuyển, trên dưới đảo lộn, nón rộng vành từ trên lưng trượt xuống, sắp rơi xuống đất, liền vòng lên, nhẹ nhàng bay trở về. Lại là Hoa Thành ôm y, hai người cùng một chỗ treo ngược dưới mái hiên ngay nơi vừa đứng. Mà trên mái hiên, có thứ gì lạch cách lạch cách nhanh chóng bò qua.

Thanh âm kia Tạ Liên cũng không lạ lắm, là âm thanh bò của thai linh!

Không biết nó ở Tiên Kinh nghênh ngang tuấn tra hay đang làm gì. Lúc này, lại một thanh âm từ phía dưới truyền đến: "Thác Thác, Thác Thác?"

Kiểm Lan!

Tạ Liên thầm kêu không ổn. Thai linh kia còn ở trên mái hiên, Kiểm Lan lại từ phía dưới đi tới, đây thế nào cũng bị phát hiện sao? Tạ Liên cũng không chắc được Kiểm Lan đến cùng sẽ phản ứng thế nào, là sẽ nghĩ tới ân cứu mạng của Hoa Thành hay vẫn sẽ kêu to hô người đến!

Trên kia, tiếng bước chân lộn xộn càng ngày càng gần, mắt thấy được người kia sắp đi tới. Cảm ơn trời đất, đúng vào lúc này, thai linh kia cuối cùng cũng từ một bên mái hiên khác nhảy xuống.

Hai người lập tức xoay người. Tạ Liên nhẹ nhàng thở ra.

Kiểm Lan từ sau một góc tường nhô ra gần nửa người, thấy người con nhảy xuống đất, cũng nhẹ nhàng thở ra, nói: "Thác Thác! Người không nên chạy loạn, nơi này xa lạ, vừa kì quái vừa đáng sợ, người chạy mất, nương cũng không biết tìm chỗ nào... Người sao lại tới nơi này?!"

Nàng tùy ý quét mắt qua, nhìn thấy bức hoành của đại điện này, lùi lại hai bước. Thấy nàng phản ứng, Tạ Liên lúc này mới nhớ ra, tòa kim điện dưới chân bọn họ tựa như là Nam Dương điện.

Nói cách khác, Phong Tín hiện tại bị giam ở bên trong!

Kiểm Lan cũng nhất định biết rõ điểm này, bộ mặt hơi co rút, nửa ngày, cúi đầu dạy dỗ thai linh, trách mắng: "Người chạy tới nơi này làm gì!"

Thai linh kia lại đang ôm thứ gì thô thô mập mập màu trắng , phát ra tiếng "Rắc rắc rắc rắc", dường như còn gặm nó. Kiểm Lan lại hỏi: "Đó là cái gì? Người đang ăn cái thứ gì? Nhanh nhả ra!"

Tạ Liên tập trung nhìn , phát hiện đó là một cây củ cải trắng to, dờ khóc dờ cười. Không cần nàng nói, thai linh hiển nhiên cũng cảm thấy hương vị không tốt, hung tợn hừ hừ hai cái đem củ cải nhả ra, thét lên không ngừng, có vẻ đang cáu. Kiểm Lan vội vàng tiến đến ôm nó lên, dụ dỗ nói: "Được rồi được rồi, Thác Thác ngoan, thứ không thể ăn thì không cần ăn. Cái này chỉ có lũ trẻ nghèo cùng mấy tên thần tài ngốc mới thích ăn, chúng ta không ăn."

Cũng chỉ có mẫu thân thân sinh mới có thể đem một thứ dị dạng đáng sợ như thế ôm vào trong lòng ,còn có thể ôn nhu an ủi như vậy. Thai linh trong ngực nàng vẫn vẹo vật trắng trắng kia , phát ra âm thanh hài lòng ục ục . Tạ Liên xem một màn này, không khỏi sinh lòng xót thương nhưng cũng lấy làm lạ: "Trong Tiên Kinh sao có thể có củ cải lớn như thế?"

Hoa Thành nhú mày, nói: "Ca ca quên sao? Vũ Sư mang cho huynh chút nông sản trồng được."

"..."

Hóa ra đây chính là lễ vật Vũ Sư tặng y!

Tạ Liên thử tưởng tượng Quân Ngô mở ra hộp gỗ kia, sau khi nhìn thấy bên trong là cái củ cải to trắng sẽ có biểu tình gì, chỉ cảm thấy không cách nào tưởng tượng được, nếm thử thất bại. Xem ra, Quân Ngô kiểm tra xong phát hiện không phải thứ gì khả nghi, liền đem củ cải tiện tay quăng cho thai linh.

Giống như quăng cho chó ăn.

Ban đầu thai linh nhỡ thứ trong mồm ra, sau đó còn ghét bỏ dùng chân đem củ cải kia đập bay đi, nghe Kiếm Lan nói, dường như suy nghĩ lại, lại từ trong ngực mẫu thân nhảy xuống, nhanh nhẹn đem củ cải trắng to dùng ngậm vào trong miệng, lanh lợi tiến vào điện. Nếu không nhìn kỹ, nó quả nhiên trơn bóng giống như một con chó trắng trụi lông. Kiếm Lan nói: "Đừng đi vào! Nơi đó là..."

Canh giữ ở trước Nam Dương điện, đám vệ binh đại khái đã được Quân Ngô cho biết thai linh này là sủng vật hoặc là chó săn của hắn, nhìn không đời mắt, cũng không ngăn cản. Bất đắc dĩ, Kiếm Lan đành phải đi vào theo. Thai linh kia với Phong Tín dường như căm thù sâu sắc, Tạ Liên lo lắng nó có thể gây bất lợi cho Phong Tín, quay đầu nói: "Tam Lang?"

Trên đầu ngón tay Hoa Thành đậu một con bướm trong suốt, nói: "Bướm Tử Linh đã bám ở trên người nàng ta."

Tạ Liên gật gật đầu, hai người cùng nhau quan sát tình hình trong điện Nam Dương. Chỉ thấy Kiếm Lan khom lưng lại như mèo, rón rén tiến vào trong điện, tựa hồ không muốn bị người khác phát hiện, nhỏ giọng gọi: "Thác Thác-- "

Tuy nhiên, không bị phát hiện là không thể nào. Thai linh nhảy nhót tiến vào chủ điện, trong chủ điện một người đang tĩnh tọa, mở mắt ra, liền đổi mặt nàng, hai người đồng thời ngăn người.

Phong Tín ban đầu sững sờ sau đó vui mừng, đứng lên nói: "Kiếm Lan! Sao nàng lại tới đây? Nàng không sao chứ? Đến đúng lúc lắm, giúp ta..."

Lúc này, thai linh đột nhiên "oa oa" kêu to lên, nhảy đến giữa hai người, đem củ cải nhả xuống đất rồi chân sau dùng sức đập một cái. Củ cải kia bị nó gặm mấy cái bay lên đập vào mặt Phong Tín, phát ra một tiếng vang "bụp" thật lớn!

Sau đó nó còn vênh váo tự đắc, gào thét và la hét, âm hiểm cười, như đang chờ đợi mẫu thân khích lệ mình. Phong Tín quả thật suýt bị thứ này đánh ngất đi, một dòng máu mũi liền chảy xuống, lau đi, giận dữ nói: "Người đang làm gì vậy? ! Đàng hoàng một chút cho ta!"

Hắn hung dữ, thai linh càng hung dữ hơn, hướng hắn la hét, thè lưỡi. Phong Tín bước tới một bước, tiến đến túm lấy nó, nó há cái miệng lớn như một chậu máu cắn cánh tay hắn, như thế nào cũng không buông ra. Một màn quen thuộc này vừa kinh khủng vừa buồn cười, Phong Tín điên cuồng không kéo nó ra được, giận quá: "Mẹ nó !! Thật sự là con mẹ nó !! Người muốn ăn đòn phải không? ! Thứ quỷ gì thế này!"

Kiểm Lan cũng lấy lại tinh thần, nói: "Dừng tay! Người có tư cách gì đánh nó mắng nó? !"

Phong Tín bị nàng quát, ngược lại là sửng sốt một chút, khí thế giảm đi một nửa, giải thích: "Nó... nó nhận giặc làm cha? ! Nó làm sao lại cùng Quân Ngô một đàu... Nó làm sao lại biến thành dạng này? !"

Kiểm Lan mắng: "Tại sao có thể như vậy? Còn không phải bởi vì người! Nuôi không dạy là lỗi của cha, nếu không phải người không xứng chức làm cha, con của người sẽ không bị người ta móc ra từ trong bụng mẹ nó biến thành loại vật này? Quỷ gì ư, người sinh quỷ!"

Nàng chửi một câu, Phong Tín lui một bước, giọng nói cũng nhỏ hơn một nửa, nói: "Nhưng mà... Nhưng mà ta căn bản không biết. Mà lại lúc trước, là nàng đuổi ta đi ..."

Kiểm Lan nói: "Ha! Ta để người đi, là ta thành toàn cho người! Người mỗi ngày bày ra bản mặt ủ rũ nặng nề như muốn chết trước mặt lão nương đây, lão nương ngủ bên cạnh người còn không biết trong lòng người suy nghĩ gì? ! Người lại muốn phụng dưỡng Thái tử của người, lại phải góp tiền chuộc thân cho ta, sút đầu mẻ trán, vừa mệt lại phiền phức! Người không có ý tứ phất tay áo rời đi, vậy ta liền dứt khoát tiễn người một đoạn đường đấy!"

Phong Tín nói: "Ta khi đó là rất mệt mỏi! Nhưng ta không thấy nàng phiền ! Ta muốn chuộc thân cho nàng !"

Kiểm Lan đâm ngực hắn nói: "Thôi đi! Chuộc thân chuộc thân, chính người trong lòng rõ ràng, với khả năng của người lúc đó, đến cuối cùng cũng không chuộc được lão nương này ? ! Người mỗi ngày hận không thể

tách thành hai nửa, mỗi ngày đứng ngoài đường phố bán nghệ còn muốn hiếu kính Hoàng đế gia cha Thái tử người, ta không đòi trợ cấp đã không tệ rồi, trông cậy vào người chuộc thân cho ta? Ngày tháng năm nào đây! "

Phong Tín nói: "Nàng ngay từ đầu không nói như vậy, chúng ta rõ ràng đầu đã hứa hẹn! Lời ta từng nói ta nhất định sẽ thực hiện..." Kiếm Lan chen lời hắt: "Trên miệng thề non hẹn biển thì thôi đi, nhưng người suy nghĩ một chút, người cho ta cái gì hả? Người có thể cho ta cái gì? Ngoại trừ đai lưng vàng còn đem ra được cái gì, à, đai lưng vàng kia, người còn cả trăm lần không thể bán!"

Phong Tín bị nàng đâm đến lui lại một bước, sắc mặt vừa cứng đờ vừa lúng túng. Kiếm Lan càng nói càng tức: "Vẫn là cái bùa hộ mệnh kia à? Ta bị mỡ heo làm tâm trí mê muội mới tin tưởng cái thứ bùa hộ mệnh chó bố thí của người có thể phù hộ người, vận tốt không có thì thôi, lại càng đây vận xấu! Người, tiền càng ngày càng ít, tính tình càng lúc càng lớn, ta không thả người đi ta còn có thể thế nào hả? Cứ như vậy chịu chết người sao? ! Nhịn đến lúc người bắt đầu phàn nàn ta, hận ta ,phì lên ta, không muốn nhìn thấy ta sao? !"

"..."

Không riêng Phong Tín, ngay cả giờ khắc này ở trên điện Nam Dương, Tạ Liên cũng không biết nên nói cái gì.

Hóa ra là như vậy.

Tạ Liên nhớ tới rất nhiều chuyện. Khi đó, hình ảnh Phong Tín đi sớm về trễ, mặt đầy mệt mỏi, hình ảnh Phong Tín cao hứng, ưu sầu khó hiểu , còn có hình ảnh một Phong Tín khó khăn tìm Tạ Liên vay tiền.

Sự lạ thường nhỏ bé ban đầu, bỗng nhiên đều được giải thích.

Phong Tín là người hầu của Tạ Liên , là bạn tốt của y, nhưng không phải phụ thuộc y. Hẳn lúc đầu có thể có nhà của mình, có thân nhân của mình, đã có thể gặp những người này, nhưng lại cố gắng lưu lại bên cạnh Tạ

Liên trong lần thứ nhất bị phế xuống, bọn họ gặp khó khăn nhất trong khoảng thời gian đó.

Khi đó, Tạ Liên đến bản thân còn khó đảm bảo, làm sao có thể để ý thấy những việc này.

Y bị dày vò, Phong Tín cũng bị dày vò. Tất cả mọi người đều bị dày vò. Nhịn đến cuối cùng, hai người rốt cuộc không kéo dài được nữa. Có lẽ, Kiếm Lan đã sớm tiên đoán được hậu quả này.

Tuy nhiên, xem như tại thời điểm đó, Phong Tín cũng vẫn là cố gắng hết sức ủng hộ y. Thậm chí ngay cả bùa hộ mệnh không ai muốn cũng đưa cho Kiếm Lan, nói với nàng vật này có thể phù hộ vận may, cho nên Kiếm Lan mới có thể cẩn thận từng li từng tí đem nó cất đi, đặt ở bên trong y phục của đứa trẻ nhỏ chưa ra đời.

Đương nhiên, cuối cùng chứng minh, cái bùa hộ mệnh kia, căn bản không cho bọn hắn bất kì vận may nào.

Kiếm Lan dường như phát hiện mình đã nói những lời không nên nói, liề ờ ôm lấy thai linh trên đất muốn rời khỏi. Phong Tín hô : "Kiếm Lan! ! !"

Hắn gãi gãi tóc, trên khuôn mặt là một tiếng thở dài hiếm hoi.

Phong Tín nói: "Nàng... nàng trở về đi. Ta còn là... Ài, ta cảm thấy ta, ta... Ta muốn chiếu cố hai người. Ta chắc chắn sẽ chiếu cố hai người. Ta có trách nhiệm, ta đồng ý với nàng."

Kiếm Lan quay người, bình tĩnh nhìn hắn một lúc, ôm sát thai linh trong ngực, khẽ nói: "Khỏi đi. Ta biết, ngươi ghét bỏ đứa trẻ này, nó trong mắt ngươi chính là một thứ quỷ quái. Không sao, ta không chê."

Phong Tín rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, phản bác: "Ta không có ghét bỏ nó!"

Kiểm Lan nói: "Vậy tại sao người mỗi lần đều đối với nó hung dữ như thế? Người thật có thể coi nó là con trai mình ?"

Phong Tín nói: "Chỉ cần nó có thể thay đổi tốt, ta có cái gì không thể?"

Kiểm Lan cười lạnh nói: "Vậy ta hỏi lại người, người là thần quan, người dám nhận nó sao?"

Phong Tín khẽ giật mình.

Đây là đi đầu đương nhiên. Thai linh ghé vào trong ngực mẫu thân, hướng hẳn nhe răng trợn mắt, giống như một con độc trùng xấu xí, lại giống như một con ác thú non không nguyên vẹn, chính là không giống người.

Thần quan nào dám chấp nhận sự tình này? Nhận một thứ quái quỷ này là con trai ruột của mình? Đây tuyệt đối là vết nhơ lớn, tín đồ, hương khói, uy danh, tất cả sẽ bị tổn hại!

Huhu 00:20, vẫn là lỡ hẹn đăng 20 phút :((((Thật xin lỗi.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

215

CHƯƠNG 215

Phong Tín giật mình, ngấm một hồi liền tự biết đáp án.

Hắn đang muốn trả lời, bỗng Kiếm Lan cười lạnh, nói: "Thôi, không cần người phải đáp. Hiện tại, bản thân người chính là tù nhân, có nhận ra hay không thì cũng chỉ là lời nói suông, một chữ ta cũng không tin. Đừng nói nữa. Người nguyện ý muốn hiểu, ta cũng không để cho người hiểu!"

Thai linh kẹp ở khuỷu tay nàng, hướng sang Phong Tín, phát ra tiếng cười hì hì như người trưởng thành bình thường. Kiếm Lan hung hăng vỗ lên mông nó một cái, quát lớn: "Còn muốn làm cái gì nữa, quái tướng? Người đừng có chạy loạn, phiền chết mất!"

Thai linh kia, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu xí ra vẻ đã biết, rốt cục thành thật tự kiểm điểm. Mẹ con hai người vội vàng ra khỏi điện Nam Dương, Phong Tín ở phía sau bất lực mà hô: "Kiếm Lan! Kiếm Lan!".

Cuối cùng, điện Nam Dương chỉ còn lại duy nhất một mình hắn. Phong Tín suy sụp, ngã ngửa, trừng mắt nhìn về phía cây củ cải hần đây dấu răng dị dạng, một lúc lâu sau, lấy tay phải che trán, nằm yên trên mặt đất, đến sáng chửi người khác cũng chẳng còn sức lực.

Ở phía trên điện Nam Dương, Tạ Liên cũng thở dài.

Bỗng nhiên, Hoa Thành lên tiếng: "Ca ca, huynh còn nhớ hay không, đêm ở núi Dữ Quân, thai linh đó cũng xuất hiện."

Tạ Liên hiểu được là hắn cố ý dẫn sang chuyện khác, cũng phối hợp theo, hơn nữa việc thai linh kia cùng xuất hiện ở núi Dữ Quân thực sự rất

kỳ lạ.

"Nhớ rõ. Lúc ấy, ta ngồi trên kiệu hoa, nó hát khúc đồng dao nói cho ta biết làm thế nào tìm được Quỷ Tân Nương, cũng chính là Tuyên Cơ. Hơn nữa, nó không để cho người khác nghe được, chỉ nói cho riêng ta, không biết là do duyên cớ nào."

Hoa Thành nói: "Có lẽ là Quân Ngô bày mưu đặt kế rồi."

Tạ Liên tán thành: "Câu đố kia chính là mục đích của Quân Ngô. Còn nó, vì sao lại trở thành ác linh, làm thủ hạ của Quân Ngô, cái này e là chỉ Quốc sư mới giải thích được."

Hoa Thành nói: "Vậy thì đi hỏi liền đi. Nói cho ca ca một tin tốt, bướm tử linh đã tìm được nơi Quốc sư bị giam giữ."

Tạ Liên bỗng chấn động: "Ở đâu?"

Điện Linh Văn.

Trong điện lẫn ngoài điện, chỉ thiếu đi công văn chông chất như núi, từng nhóm văn thần ra ra vào vào, còn lại không có chút thay đổi với khi xưa, bên ngoài là một nhóm võ vệ binh đi tuần tra giới nghiêm.

Lặng lẽ, không một tiếng động đáp xuống một góc mái hiên cong cong, Tạ Liên nói: "Quốc sư bị nhốt tại đây? Linh Văn trông coi người ra sao?"

Hoa Thành đáp: "Không rồi. Có Cẩm Y Tiên trên người, Linh Văn hiện tại vừa là văn thần mà cũng có thể xem như võ thần."

Ngưng thần quan sát một lúc, Tạ Liên thở dài: "Vậy thì thật phiền toái."

Tuy rằng Cẩm Y Tiên không phải đối thủ của bọn họ nhưng dù sao tu vi cũng khá tốt, khẳng định là so với vệ binh Tiên Kinh tuần tra trên đường cái thì nó hiểu biết thâm sâu hơn nhiều.

Nếu Tạ Liên cùng Hoa Thành cứ như vậy tùy tiện lên vào trong Linh Văn điện, Cẩm Y Tiên có đánh không lại bọn họ thì cũng không thể nào

không phát hiện ra bọn họ. Mà một khi Cẩm Y Tiên phát hiện, tất nhiên Linh Văn cũng sẽ phát hiện.

Tạ Liên nói: "Linh Văn và Quân Ngô chắc chắn có thể thông linh mọi lúc. Chỉ cần Linh Văn phát giác, Quân Ngô cũng liền biết. Trừ phi Cẩm Y Tiên không ở trên người nàng, khi đó nàng chỉ là một văn thần, chắc chắn không làm khó được chúng ta. Mà Cẩm Y Tiên bị cởi ra thì cũng là một bộ quần áo không hơn không kém, không có cách nào báo cho Quân Ngô. Trước phải nghĩ biện pháp đem họ tách ra."

Hoa Thành lại nói: "Không cần nghĩ biện pháp, nàng trước sau gì cũng phải cởi bộ áo đó ra."

Không đợi giải thích, Tạ Liên liền hiểu ra.

Cẩm Y Tiên dù sao cũng không phải thứ tốt lành, tà khí cực đáng lo ngại. Linh Văn không chính thức bị phế, vẫn được coi là một thần quan, mặc nó ở trên người sẽ rất tổn hại thân thể, phải duy trì hình thái nam nhân, chỉ sợ không đến vài người có thể chịu được lượng pháp lực hao tổn như thế. Trong vòng một ngày, nàng thế nào cũng phải cởi nó ra nghỉ ngơi một thời gian.

Hai người thấp giọng bàn bạc. Lúc này, một hắc y nhân khoanh tay, từ chủ điện Linh Văn chậm rãi bước ra, dẫn dò chuyện gì cho một loạt vệ binh, sau đó đi vào thiên điện. Chỉ chốc lát sau, lại có một người từ thiên điện đi ra, lần nữa đi vào chủ điện.

Người này đúng là Linh Văn. Nàng ta trước khi vào thiên điện là dáng vẻ nam nhân, khi đi ra lại chính là hình dáng nguyên bản. Hơn nữa, bộ áo đen khoác trên người lúc trước liền không thấy đâu, thân pháp bước đi cũng không mạnh mẽ, thoát nhìn là biết nội công không thâm sâu như vẻ nam nhân kia.

Nàng quả nhiên cởi bỏ quần áo. Cẩm Y Tiên nằm trơ mắt ngay giữa thiên điện!

Hai người liếc nhau. Hoa Thành nói: "Bọn họ hiện đã tách nhau ra rồi. Ca ca, vận khí không tồi."

Tạ Liên cũng thở hắt, liếc hẩn một cái: "Là Tam Lang vận khí không tồi."

Hoa Thành mỉm cười: "Chủ điện hay Thiên điện?"

Nghĩ nghĩ một lúc, Tạ Liên đáp: "Thiên điện đi! Bây giờ còn không biết Linh Văn ở trong chủ điện đang làm cái gì. Nếu nàng canh giữ bên cạnh Quốc sư, căn bản không làm khó được nàng. Nhưng nếu chúng ta có thể bắt được Cẩm Y Tiên trước, có lẽ còn thương lượng được đường sống."

Vì thế, hai người lại đợi thêm một chút, nhân cơ hội vệ binh đang nói chuyện, chớp mắt cùng nhau trở mình, nhảy xuống khỏi mái hiên, lén vào trong thiên điện.

Vừa vào trong, Tạ Liên liền lau đi lớp mồ hôi trên trán.

Cho dù thế nào, lén lút vào trong tư điện của một nữ thần quan, thật không phải chuyện quang minh chính đại gì. Thế nhưng sau khi nhìn thấy rõ gian điện này, cảm giác xấu hổ cũng bớt đi một chút.

Phòng của Tạ Liên lúc trước so với nơi này hoa lệ hơn nhiều, của Phong Tín thì bừa bộn hơn, của Mộ Tình thì có phần đáng chú ý hơn. Tóm lại, nhìn qua hoàn toàn không giống tư điện của một nữ thần quan, thành ra không quá gây áp lực.

Đồ vật trong điện đủ dùng, không thừa không thiếu, căn bản chẳng giấu được cái gì. Không lâu sau, Tạ Liên tìm thấy một cái rương, vừa mở ra, sắc mặt y liền đen lại. Một cơn gió yêu ma tà khí đập thẳng vào mặt y đã đành, trong rương lại còn lấp đầy những bộ hắc y giống nhau như đúc.

Lại thế nữa!

Lần trước cũng hết như vậy, phải tìm Cẩm Y Tiên thật trong cả trăm bộ quần áo đủ kiểu dáng, tìm đến nỗi gà bay chó sủa, quả thực là ác mộng.

Lần này không nhiều đến thế, chỉ có hơn mười bộ, mỗi tội bộ nào cũng nhuốm tà khí không hề khác biệt, không thể nói chính xác cái nào mới là thật. Cẩm Y Tiên thật sự ở trong này sao?

Tạ Liên đầu đầu, nói: "Tam Lang... Quân Ngô hiện tại đang làm cái gì? Chúng ta có đủ thời gian không?"

Hoa Thành một mực theo dõi chặt chẽ khắp nơi, nghe y hỏi, chậm rãi đáp: "Ca ca yên tâm, thời gian chúng ta có đủ. Quân Ngô vẫn chưa phát hiện huynh trốn đi, hắn còn đang ở Thần võ điện thăm vấn Mộ Tình, chắc chắn thăm vấn còn lâu."

Nghe vậy, Tạ Liên ngẩn ra: "Mộ Tình? Hắn thăm vấn Mộ Tình? Thăm cái gì?"

Hoa Thành nói: "Bướm tử linh không thể vào trong Thần võ điện, ta nghe không rõ. Nhưng nếu huynh muốn biết...", ánh mắt hắn hướng tới Tạ Liên, "...Khẳng định sẽ không phải lời gì hay."

Tạ Liên nhớ tới cách mà Quân Ngô đã đối đãi Dẫn Ngọc, trong lòng hơi hơi bất an. Nhưng lo lắng không phải việc hiện tại nên làm, y quyết đoán nói: "Trước hết cần tranh thủ thời gian, ta đến mặc từng bộ đồ một. Tam Lang, đệ ra mệnh lệnh cho ta."

Nếu Cẩm Y Tiên không bị người mặc phát hiện thân phận, hoặc không phải tự mặc vào để bảo vệ tính mạng, nó có thể được tùy ý mang lên, cởi ra. Nhưng nếu người đó bị ai khác yêu cầu mặc vào, hơn nữa đưa ra mệnh lệnh, lập tức sẽ phải vâng theo. Dùng biện pháp này chắc chắn sẽ tìm được đồ thật, chỉ là có điểm nguy hiểm.

Hoa Thành nói: "Đề ta làm."

Tạ Liên lắc đầu: "Tam Lang, đệ mặc lên Cẩm Y Tiên, không biết vì lý do gì mà làm nó mất linh, có thể là đối với Quý vương mất hiệu quả? Chỉ có thể thử lên ta thôi."

Nói xong, y li ền cởi đ ồ, áo bào trắng rơi xuống bên chân. Hoa Thành nhúu mày, đưa ra một bộ hắc y, nói: "Vậy thì ta nghe theo huynh."

Tạ Liên nhanh chóng mặc lên bộ áo kia. Hoàn hảo, hoàn hảo. Hắc bào của Linh Văn cũng không lộ ngực, lộ eo, cũng không thướt tha nhi ều vẻ, cực kì ngay ngắn, mặc vào cũng không quá khó khăn.

Tạ Liên ngẩng đ ầu, nói: "Được r ồi, đệ có thể đưa một mệnh lệnh cho ta."

"..."

Hoa Thành tay phải nâng khuỷu tay trái, tựa h ồ còn bắn khoắn tự hỏi một lát: "Như vậy, ca ca, mệnh lệnh của ta là..."

Giây lát, Tạ Liên đ ợi hấn nói nốt nửa câu còn lại.

Hoa Thành cười tủm tỉm: "... Huynh đến mượn pháp lực đi."

"..."

Tạ Liên đương nhiên hiểu hấn nói 'mượn pháp lực' là có ý gì, suýt nữa đỉnh đ ầu xì khói, chạy nhanh đem bộ đ ồ cởi xuống, nói: "Cái này... Cái này không phải!"

Hoa Thành nói: "Ầy, thật tiếc nha. Cái này không phải."

Tạ Liên nghiêm mặt: "Tam Lang... Đệ.... Như vậy là không đúng đâu nhé. Đệ phải nghiêm túc một chút, không c ần đưa ra yêu c ầu thế này."

Hoa Thành khiêm tốn đáp: "Đệ không đủ nghiêm túc? Yêu c ầu như thế nào? Ca ca không thể nói rõ một chút sao?"

"..." Tạ Liên ho nhẹ hai tiếng, lại nghiêm túc: "Tóm lại, không làm cho ta mượn pháp lực của đệ. Còn lại tùy ý, ví dụ như chuyển mấy thứ đ ồ, làm mấy thứ linh tinh, đ ầu tùy đệ."

Hoa Thành nhướn mày, nói: "Còn lại đ ầu là tùy ta? Được, ta hiểu r ồi."

Nói xong, hắn lại đưa Tạ Liên một bộ đồ Y nhanh chóng mặc vào, lại ngẩng đầu nhìn phía Hoa Thành.

Hoa Thành đoan trang ngấm y một lát: "Ca ca..."

Hắn nhoẻn miệng cười, nói: "...Không cần mượn pháp lực của ta."

"..."

Cái gì! Lý nào còn có thể như vậy!

Tạ Liên chạy nhanh muốn đem áo cởi xuống: "Tốt lắm! Cũng không phải cái này..."

Hoa Thành vội ngăn y lại: "Từ từ, ca ca, ai nói không phải cái này? Huynh còn chưa chứng minh là nó không phải."

'Không cần mượn pháp lực của ta', đây là mệnh lệnh mà Hoa Thành đưa ra. Mà nếu muốn chứng minh bộ áo Tạ Liên đang mặc không phải Cẩm Y Tiên, vậy thì phải không được làm theo mệnh lệnh của Hoa Thành. Nói cách khác, phải làm hành động tương phản... 'mượn pháp lực của Hoa Thành'.

Vòng tới vòng lui, đầu vểnh chủ ý ban đầu.

Nhìn thấy Hoa Thành bộ dáng rất tích cực mong đợi, Tạ Liên cũng sợ luôn rồi: "...Đệ cũng quá ranh ma rồi. Không thể như vậy được."

Hoa Thành ôm cánh tay, hơi nghiêng đầu, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Vì cái gì không thể? Ca ca, chẳng lẽ không phải huynh đã nói, trừ bắt huynh mượn pháp lực của ta, còn lại yêu cầu gì đều tùy thuộc ta? Huynh đã không thích yêu cầu trước đấy, ta liền đưa ra một cái tương phản hoàn toàn, cái này sao có thể gọi là ranh ma? Đây không phải rất thiết thực hay sao?"

"..."

Tạ Liên quả nhiên không biết nói gì chống đỡ, giờ ngón tay lên chốc lát: "Đệ... đệ... Ai...! Ta đã nói đệ đừng có làm loạn!".

Không dám trì hoãn, y nhướn lên, "chụt" một cái.

Rõ ràng biết không có ai xung quanh thế nhưng làm xong hành động ấy, y vẫn là nhìn trước ngó sau, giống như cảnh giác có ai rình trộm.

Hoa Thành vẻ mặt không chút thay đổi, bình thản nói: "Tốt lắm. Chắc hẳn là cái này cũng không phải."

Tạ Liên cười ra hắc bào: "...Yêu cầu này cũng không nên đề cập tới nữa."

Hoa Thành mang bộ áo thứ ba đưa cho y, mỉm cười: "Được, được. Nhất định làm theo ý ca ca."

Tạ Liên bất đắc dĩ chấp nhận, thànghĩ: "Thật sự cảm thấy Tam Lang ngày càng khó đối phó rồi... Không phải là nhàn đấy chứ...?"

Y còn lo lắng Hoa Thành sẽ ra tiếp mấy yêu cầu đùa dai, nhưng sau hai lần đó, hẳn quả nhiên không trêu đùa nữa. Hắn đứng lên nghiêm túc, khiến Tạ Liên ngược lại cảm thấy kỳ quái.

Chính là, sau khi thử qua hơn mười bộ đồ, Tạ Liên đến một mệnh lệnh cũng không vâng theo.

Chẳng lẽ Cẩm Y Tiên thật sự không ở trong này?

Không phải. Linh Văn chắc chắn đã đem nó cởi ra. Hơn nữa, một mớ quần áo tất cả đều dính đầy tà khí, nó khẳng định phải ở nơi này!

Hoa Thành dựa vào lan can, nói: "Ca ca, xem ra, Cẩm Y Tiên không chỉ đối với ta không có hiệu quả, đối với huynh cũng trở nên vô hiệu."

Vấn đề rốt cục là ở chỗ nào?

Bông ca ranh ma thật sự =)))

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

216

Tạ Liên đem tất cả các bộ hắc y trải dài trên đất, mù quáng tìm một mạch. Cuối cùng vẫn không có kết quả, y đành phải đem áo bào trắng mặc lại vào, quay sang nói với Hoa Thành: "Thật sự không được rồi... Xem ra chỉ có thể đem cả rương quần áo này đi..."

Nghe vậy, Hoa Thành bật cười một chút. Tạ Liên không còn cách nào, bản thân cũng cảm thấy ôm hơn mười bộ áo mang đi uy hiếp người ta quá thật rất buồn cười. Nhưng việc đã đến nước này, cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Ai ngờ, đang lúc y đem hết những bộ quần áo bừa bộn nhét trở lại trong rương, chuẩn bị khiêng lên, cửa thiên điện đột nhiên mở ra, Linh Văn vẻ mặt mệt mỏi, khoanh tay đi tới.

"..."

"..."

Linh Văn đại khái là đã nghỉ ngơi đủ rồi, trở về định mặc lại Cẩm Y Tiên, ai ngờ vừa lúc gặp được hai vị khách không mời, nghênh ngang đột nhập, hơn nữa kẻ thì vẻ mặt vô tội, kẻ thì vô vị hết sức, không còn lời gì để nói. Nàng lập tức khép hai ngón tay, đặt lên huyệt thái dương. Đây là muốn thông linh với Quân Ngô!

Hoa Thành hành động nhanh hơn nàng rất nhiều, ánh mắt đảo qua, hai cánh cửa thiên điện sau lưng nàng nhanh chóng đóng sập lại, thần sắc Linh Văn cũng bỗng nhiên thất thường, buông tay xuống: "... Hoa thành chủ, thật sự lợi hại."

Tạ Liên nói: "Tam Lang, đệ lập kết giới?"

Hoa Thành đáp: "Lập một cái nhỏ. Phạm vi chỉ có tòa thiên điện này."

Quân Ngô có thể lập một cái kết giới ở Tiên Kinh, làm người bên trong bị ngăn cách với bên ngoài, Hoa Thành dĩ nhiên cũng có thể ở Tiên Kinh lập một kết giới nho nhỏ, không cho người bên trong thông linh ra ngoài. Kết giới nhỏ lồng kết giới to, giờ phút này, tòa thiên điện biến thành một chiếc hộp trong hộp.

Nhưng mà, nơi này cũng nằm trong phạm vi của Quân Ngô, không thể khai mở kết giới quá lớn, nếu không hẳn sẽ cảm nhận được.

Tạ Liên gật đầu, nói: "Linh Văn, ta tin là người có thể thấy được, Cẩm Y Tiên giờ đã ở trong tay chúng ta. Nếu người không muốn nó bị ma trời tiêu hủy, mau dừng hành động thiếu suy nghĩ lại."

Ai ngờ, Linh Văn nghe xong lại cười.

Nàng nói: "Thái tử điện hạ à, thực ra, Cẩm Y Tiên chính là không ở trong tay các người đâu."

Vốn dĩ, Tạ Liên cũng nghi ngờ điểm này, y vẫn là nói ra phỏng đoán hợp lý nhất: "Linh Văn, người tiến vào thiên điện, lúc sau lại đi ra ngoài, không có mặc nó theo. Ta cảm thấy Cẩm Y Tiên không thể ở nơi nào khác ngoài thiên điện."

Linh Văn lại nói: "Người có phải đã hiểu lầm cái gì không, Thái tử điện hạ. Ta chỉ nói, nó không ở trong tay các người, là không ở trong cái rương kia, chứ chưa nói là nó không ở trong thiên điện."

Nghe vậy, Tạ Liên bỗng dừng nghĩ tới một khả năng, hơi hơi nghiêng đầu.

Hoa Thành nhất định cũng nghĩ tới điều đó, ánh mắt hai người cùng nhau chuyển hướng tới bộ bạch y trên người Tạ Liên.

Linh Văn nói: "Phải, đoán không sai. Nó hiện tại đang được mặc trên người Thái tử điện hạ."

Mới vừa rồi, khi Tạ Liên thử lên từng bộ hắc y, tùy tay ném chính bộ bạch y của mình qua một bên, sau khi kiểm tra thêm lần nữa, chúng liền xen lẫn vào nhau. Không biết từ khi nào, Cẩm Y Tiên trá hình thành bộ bạch y đó, bị Tạ Liên cần lấy mặc vào!

Tạ Liên nhìn xuống vật áo: "Vậy bộ áo ban đầu của ta ở đâu?"

Hoa Thành tùy ý đem rương nhấc lên, nghiêng ngả một hồi, làm hắc y bên trong rơi xuống đầy đất. Mà ở ngay dưới cùng mười bộ hắc y lại ẩn hiện một bộ bạch y, bị giấu thật kĩ.

Đây mới chính là áo ngoài của Tạ Liên!

Không cần phải nói, Cẩm Y Tiên đã dùng tà pháp, nhân lúc bọn họ thử từng chiếc áo một, đem áo ngoài của Tạ Liên kéo vào trong rương, tự mình giả dạng thế chỗ, bị Tạ Liên cần lấy mặc lên người.

Tạ Liên cũng không tỏ ra kinh hãi, chỉ buồn bực: "...Này ...cũng quá ranh ma rồi nhỉ?"

Nó cũng chỉ là một bộ quần áo thôi mà! Huống hồ, chẳng phải ai cũng nói Cẩm Y Tiên vốn không thông minh sao?

Nhưng mà, cũng không khó để nghĩ tới, đây hẳn là biện pháp Linh Văn đề ra cho nó. Quả nhiên, Linh Văn thừa nhận: "Biện pháp này đúng là ta dạy cho nó, không nghĩ sẽ có ngày dùng tới. Vậy nên hiện tại, cũng đồng nghĩa rằng ta làm cho Thái tử điện hạ mặc vào Cẩm Y Tiên."

Nếu bộ áo này là Hoa Thành đưa cho Tạ Liên, Tạ Liên mặc vào, như vậy người chủ thực sự sẽ là Hoa Thành. Mà nếu Cẩm Y Tiên làm theo kế hoạch của Linh Văn, lừa y mặc nó vào, cũng đồng nghĩa người chủ lại trở thành Linh Văn. Nói cách khác, bây giờ Tạ Liên buộc phải theo Linh Văn, nói gì nghe nấy, phục tùng từng mệnh lệnh mà nàng đưa ra.

Tạ Liên nói: "Linh Văn, người chưa từng nghĩ đến, Cẩm Y Tiên có lẽ sẽ không có hiệu quả với ta hay sao?"

Linh Văn mỉm cười: "Chưa thử thì không dám nói... Thái tử điện hạ, từ giờ trở đi, người không thể công kích ta. Nghe được mệnh lệnh rồi thì gật đầu."

Tạ Liên vốn không có ý định gật đầu. Ai ngờ, sau khi Linh Văn nói ra câu kia, y chưa kịp phản ứng, liền không tự chủ được mà gật đầu!

Tại sao lại có tác dụng?! Mới vừa rồi Hoa Thành hạ mệnh lệnh, rõ ràng là không có hiệu quả!

Chẳng lẽ chỉ riêng thời điểm Hoa Thành ra mệnh lệnh nó mới không có hiệu quả?

Như vậy, tình thế nghịch chuyển. Tạ Liên bất động, Hoa Thành cũng không nhúc nhích, hai người chỉ là trao đổi qua ánh mắt, vô cùng bình tĩnh.

Linh Văn cũng trấn định, nói: "Đã vậy, bây giờ mời Hoa thành chủ mở kết giới gian thiên điện này."

Tạ Liên lập tức nói: "Tam Lang, đừng mở."

Linh Văn nói: "Thái tử điện hạ, người chắc chứ? Ta có thể hạ bất kì mệnh lệnh gì cho người đó."

Hoa Thành vẫn yên lặng không lên tiếng, Tạ Liên thầm nghĩ: "Ta không có cách nào động tới Linh Văn, nhưng người khác thì không bị hạn chế. Chỉ cần Tam Lang bắt được nàng, làm nàng không thể đưa ra mệnh lệnh, vấn đề liền được giải quyết."

Linh Văn thật sự rất nhạy cảm, đoán được ý đồ của bọn họ, lại nói: "Hoa thành chủ, khuyên người không cần tốn công suy nghĩ cách khống chế ta. Thái tử điện hạ, người hãy nghe cho kĩ: Nếu Hoa thành chủ công kích ta, hoặc là làm gì đó bất lợi cho ta, người liền công kích lại hắn."

Bằng cách đó, nàng đã ngăn chặn được mọi kế sách của bọn họ!

Linh Văn nói: "Tốt lắm, Hoa thành chủ, mở kết giới ra đi. Ta còn có nhiều việc phải làm, điện Linh Văn còn một núi hồ sơ, tất cả đều chưa xử lý xong, chúng ta hãy mau giải quyết vấn đề này nhanh gọn đi."

Hoa Thành hơi hơi mỉm cười.

Ngay sau đó, Linh Văn mở to hai mắt, dường như mở miệng, lại không thể phát ra âm thanh.

Nếu lúc này có ai đó đứng sau lưng nàng, sẽ phát hiện một con tử linh điệp khẽ run rẩy đôi cánh bạc, đậu ở sau cổ nàng. Chính thứ này khiến nàng không thể cử động, miệng không thể nói.

Hoa Thành ôm cánh tay, lại để lộ ra nụ cười giả tạo không có thành ý. Hắn thông thả, ung dung nói: "Ta muốn không chế người nào, chẳng lẽ còn không nghĩ ra cách hay sao?"

"..."

Linh Văn nói không nên lời, nhưng ánh mắt biểu hiện ý tứ rõ ràng: Hoa thành chủ, chẳng lẽ ngươi đã quên, mới vừa rồi ta đã hạ mệnh lệnh gì cho Thái tử điện hạ?

Ngay lập tức, Cẩm Y Tiên phát huy tác dụng. Tà Liên bỗng xoay người, đánh một chưởng về phía Hoa Thành!

Không biết bao lâu sau, Tà Liên mới chớp chớp mắt thanh tỉnh, phục hồi lại ý thức: "... Tam Lang!"

Hoa Thành đứng ở trước mặt y, trên ngực còn bị một bàn tay đè lên. Đúng là tay của Tà Liên.

Hoa Thành căn bản không né tránh, cứ đứng yên như vậy, nhìn Tà Liên đánh thẳng một chưởng vào ngực hắn!

"..."

Tạ Liên còn chưa kịp phản ứng, Hoa Thành đã nắm chặt lấy cổ tay y, trề miệng nói: "Tốt lắm. Công kích xong, mệnh lệnh hết hiệu lực."

Quả nhiên, Tạ Liên tung một đòn xong, cảm giác quanh thân buông lỏng, thân thể khôi phục lại sự tự chủ.

Hoa Thành hiểu rõ cách giải trừ mệnh lệnh của Linh Văn, liền đứng yên như vậy, không tránh mà hứng đủ một chiêu.

Không còn bị áp đặt mệnh lệnh, Tạ Liên lập tức thu tay lại, biến sắc, một lúc lâu mới nói: "... Tam Lang, đệ có bị thương không?"

Y cẩn thận nhìn kỹ sắc mặt Hoa Thành. Cũng bởi vì hần vốn không phải người sống, gương mặt quanh năm không tiếp xúc với ánh mặt trời, trắng bệch như tuyết, thật nhìn không ra có chuyển biến gì. Hơn nữa, ngữ khí của hần lại càng như chứng minh không có chuyện gì, cười nói: "Ca ca quả thật lợi hại, một chiêu vừa rồi rất đẹp."

Biểu hiện của Tạ Liên càng tệ hơn, giống như bị hần dọa chết, cực kỳ nghiêm túc nói: "Ta không phải đang đùa với đệ. Chiêu vừa rồi ta đã dùng bảy phần lực, đệ thật sự không làm sao chứ?"

Khi Linh Văn đưa ra mệnh lệnh, nàng dùng từ "công kích". Mà Tạ Liên bình thường giao thủ với người khác, trước nay đều không có ý định "công kích". Y thông thường chỉ là tự bảo vệ mình hoặc là áp chế đối phương. Một khi y đã có mục đích "công kích", đánh trúng đối phương thành cái dạng gì, y cũng không dám nghĩ.

Hoa Thành chậm rãi nói: "Ta không phải đang nói đùa. Ca ca thật sự lợi hại. Nếu không phải huynh đang mang trên người hai cái thứ này, chưa chắc Quân Ngô đã là đối thủ của huynh."

Tạ Liên theo phản xạ xoa lên cổ, sờ đến chú gông liền lập tức buông tay.

Lúc này, Hoa Thành lại nói: "Ca ca, ta hỏi huynh một vấn đề"

Tạ Liên ngờ ngác: "Cái gì?"

Hoa Thành nói: "Huynh đã có cơ hội gỡ xuống chú gông. Vì sao lại muốn giữ lại nó, tự ràng buộc bản thân?"

Tạ Liên không nghĩ rằng hắn sẽ hỏi cái này, hơi sửng sốt một chút: "Là để... Để tự nhắc nhở mình một số việc thôi."

Ngay sau đó nói tiếp: "Tam Lang, đệ... Đệ không cần nói sang chuyện khác. Đây là cái tật xấu gì thế? Tình huống vừa rồi, đệ chỉ cần không chế ta là được, vì sao nhất định phải đỡ một chưởng chứ?"

Hoa Thành nghiêng đầu: "Ca ca, huynh cũng biết đây là cái tật xấu nhỉ? Nếu nói ai thích bị đánh hơn, huynh xem lại mình rồi hãy trách mắng ta."

Tạ Liên nói: "Có sao?"

Hỏi xong, y liền thấy chột dạ. Lại nhớ tới lần đầu với thai linh ở dưới nước, suýt chút nữa y liền đem kiếm nuốt xuống, bị Hoa Thành vừa hay tóm được.

Hoa Thành nhướn mày: "Có sao? 'Nếu tự mình nhận mọi thương tổn mà có thể giải quyết được vấn đề thì không cần tìm phương pháp khác', đây chính là huynh dạy hư ta."

"..." Tạ Liên xua tay nói: "Tam Lang à, đừng nhiều lời nữa. Chúng ta trước hết xem lại bộ áo đi."

Tạ Liên kéo kéo vạt áo, thật sự là không có cách. Tìm được Cẩm Y Tiên thì tốt rồi, nhưng mà, hiện tại cởi nó ra thế nào lại phải nghĩ biện pháp khác.

Hoa Thành ngầu dễ sợ \(*\geq\forall\leq\)/

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

217

Chương 217: Trăm năm nước sâu ngàn năm lửa nóng

Quần áo mặc ở trên người, chắc chắn không có cách nào thiêu cháy được, không khéo thậm chí còn đem cả Tạ Liên thiêu chung thành tro.

Tạ Liên thở dài: "Thôi thì cứ mặc kệ nó ở trên người đi. Dù sao nó cũng không hút được máu của ta, Linh Văn cũng không thể đưa ra mệnh lệnh ràng buộc nữa."

Một làn sương khói thổi qua. Linh Văn đang đứng trước mặt biển thành con lật đật màu xanh, vẻ ngoài vô cùng đứng đắn, trong tay như đang cầm một tập hồ sơ. Tạ Liên nhắc nó lên, nhét vào trong lòng ngực. Hai người rời khỏi thiên điện, tiến vào chủ điện.

Không phải do ảo giác, chủ điện Linh Văn so với lúc trước hình như âm trầm hơn nhiều, bốn phía là những chồng công văn xếp cao, dường như có thể đổ xuống, đè chết người ta bất cứ lúc nào. Bọn họ không gặp phải vệ binh, cứ thế tiến thẳng vào nơi sâu nhất, bắt gặp một cánh cửa đỏ.

Còn chưa tiến lại gần, Tạ Liên liền nghe thấy phía sau cửa truyền đến một thanh âm khiếp sợ, run rẩy: "... Sao có thể như thế? Tại sao có thể như thế được?"

Là Quốc sư! Chẳng lẽ có kẻ nào đã nhanh chân đến trước?

Tạ Liên lập tức đá văng cánh cửa, quát khê:

"Buông ra!"

Trong phòng quả nhiên không chỉ có một mình Quốc sư. Thấy cửa bị đá văng, bọn họ đều ãng loạt quay lại nhìn. Quốc sư trên mặt vẫn chưa bớt đi vẻ khiếp sợ: "... Điện hạ?"

"..."

"..."

Quốc sư vừa ngẩng lên chốc lát, ãu lại lập tức cúi xuống, nói: "Người cứ từ từ ã... Tại sao lại như vậy, ãu là cái vận may gì chứ!"

Tạ Liên và Hoa Thành ãu không có lời nào mà chống ãu.

Trong phòng, Quốc sư cùng ba người khác ãu cùng một bàn, khí thế ãng trời, say mê ãnh bài. Cụ thể hơn, ba "người" kia cũng không phải là người sống, ãu là những hình nhân bằng giấy ãu ãu làm tùy tiện, không biết dùng quỷ thuật gì mà có thể khiến chúng cử ãu, ãu ãnh bài. Mà vừa r ãu Quốc sư thốt lên một câu, chính là vì hãu vừa rút bài, c ãu lòng không ãu mà than vãn.

Tạ Liên vốn tưởng rằng Quốc sư ở bên trong ãu bị tra khảo, sẽ là bộ dáng ti ãu tụy thế nào, không nghĩ ãu hãu lại ung dung ãu ãnh bài, thật ãu khóc ãu cười, lại khó tránh khỏi cảm giác vô cùng thân quen.

Sao mà không thân quen cho ãu!

Năm ãu, y cùng Phong Tín tu ãu ở Hoàng Cực Quán, cứ mỗi lần ãu tìm Quốc sư là lại thấy hãu ãu ãnh bài, ãnh bài, lúc nào cũng ãnh bài! ãu qua tám trăm năm sau, giờ lại trông thấy hãu ãnh bài, giống như tái hiện lại hình ảnh vừa mới hôm qua. Ngay cả biểu hiện cu ãu nhiệt trên mặt Quốc sư cũng giống y như ãu.

Hãu nhìn xấp bài trên tay không chớp mắt, chẳng bu ãu quay ãu mà nói: "Điện hạ, cuối cùng người cũng tới. Nhưng mà, ãu ta ãnh xong ván này r ãu nói gì hãu nói..."

Tạ Liên biết hẳn chỉ cần ng ồi vào bàn là bệnh cũ lại tái phát. Cái bộ dạng này cùng với bộ dạng khi ở điện Th ần Võ, thật đúng là như hai người khác nhau. Y cũng hết cách, đành phải đi tới kéo hẳn ra khỏi bàn: "Sự phụ ả, đã lúc nào r ồi, đừng chơi nữa!"

Quốc sư hai mắt đỏ đậm, hét lớn: "Không được, không được, đợi ta đánh xong!!! Nốt ván này thôi! Nốt ván này là được r ồi! Đợi ta đi xong mấy lượt nữa, không chừng sẽ thắng lớn!"

Tạ Liên thở dài: "Sẽ không thắng nổi, thật sự không thắng nổi!"

...

Cũng may một ván quả nhiên kết thúc rất nhanh. Tuy rằng Quốc sư khẳng định chắc nịch rằng sẽ thắng, nhưng thực tế vẫn không thể thắng nổi. Phất tay thu lại ba hình nhân giấy, Quốc sư cuối cùng cũng trở lại vẻ bình tĩnh như thường.

Hắn ng ồi nghiêm chỉnh, trầm giọng nói: "Điện hạ, ta biết người nhất định sẽ đến, ta vẫn luôn luôn chờ người."

"..."

Tạ Liên thầm nghĩ: "Ta thế nào cũng không thấy người giống như luôn luôn chờ ta ở điểm nào..."

Nhưng mà, y còn chưa nói ra, bậc trưởng bối tôn kính đã nhìn thấu suy nghĩ của y. Quốc sư lại nói: "Ta biết trong lòng người nhất định có nhiều điều nghi ngờ."

Hoa Thành đứng ở một bên, tùy tiện dựa vào thành cửa, canh chừng bên ngoài. Tạ Liên ng ồi nghiêm chỉnh trước mặt Quốc sư, thừa nhận: "Đúng vậy."

Dừng một chút, y nói tiếp: "Đầu tiên, ta muốn xác nhận, Quân Ngô... thật sự chính là Bạch Vô Tướng, cũng chính là Ô Dung thái tử sao?"

Quốc sư nói: "Không cần hoài nghi, hấn chính là như vậy."

Tạ Liên nói: "Ta cùng Ô Dung thái tử vốn không có quan hệ, phải không? Chúng ta hoàn toàn là hai người khác nhau?"

Quốc sư đáp: "Người cùng Ô Dung thái tử chỉ có duy nhất một quan hệ, đó là hấn đã diệt đất nước của người, Tiên Lạc."

"..."

Tạ Liên thấp giọng: "Quốc sư, chính người từng nói với ta, người không biết Bạch Vô Tướng là thứ gì, nhưng người tin rằng hấn xuất hiện là do ta."

Quốc sư nói: "Điện hạ, lúc ấy, ta thực sự không biết đó là thứ gì. Chờ đến lúc mà ta phát hiện ra thì đã quá muộn. Hơn nữa, ta nói hấn xuất hiện là do người, cái này cũng không hoàn toàn sai."

Tạ Liên nhíu mày: "Như vậy là có ý gì? Hơn nữa, vẫn là vấn đề này... Hấn vì cái gì mà muốn tiêu diệt Tiên Lạc quốc?"

Quốc sư nhìn chằm chằm y: "Bởi vì một câu nói của người."

Tạ Liên sửng sốt: "Một câu nói của ta? Ta nói cái gì?"

Quốc sư nhấn mạnh từng chữ: "Thân tại vô gián, tâm tại đào nguyên"

"..."

Một lúc lâu, y không nói gì. Tạ Liên không thể tưởng tượng nổi: "... Thật sự là vậy sao?"

Quốc sư đáp: "Thật sự vậy."

Tạ Liên nói: "... Lại là vì những lời này? Nói như thế thì có vấn đề gì?"

Quốc sư trầm giọng: "Vấn đề quá lớn. Tất cả mọi việc xảy ra, đều bắt đầu từ câu nói này của người!"

Tạ Liên cảm thấy hơi mơ hồ, chắc chắn những đi đầu Quốc sư sắp nói, y sẽ không thể tiếp thu hết. Y định gọi Hoa Thành, nhưng còn chưa gọi, Hoa Thành đã tự đi tới ngồi cạnh y.

Quốc sư nói: "Người chắc hẳn đã nhìn thấy những bức bích họa ở núi Đổng Lô."

Tạ Liên gật đầu: "Đã thấy. Những bức họa đó là do người vẽ?"

Quốc sư nói: "Đúng là ta. Mỗi lần núi Đổng Lô khai mở, ta đều trà trộn vào trong, một mặt muốn ngăn Quý vương xuất thế, mặt khác, muốn nghĩ cách truyền lại manh mối cho người tới sau biết về Ô Dung quốc, Ô Dung thái tử."

Tạ Liên ngưng thần: "Tại sao người không trực tiếp nói ra mà phải dùng phương thức mờ mịt như thế?"

Quốc sư nói: "Điện hạ, người cho rằng vì sao mà trên cõi đời này không còn ai biết đến Ô Dung quốc?"

Tạ Liên còn chưa trả lời, Hoa Thành đã lên tiếng: "Tất cả những ai biết đến, đều bị hấn giết sạch, đúng không?"

Quốc sư nói: "Đúng vậy. Nếu manh mối hiện lên quá rõ ràng hoặc trực tiếp mang đi truyền, không chỉ ta gặp nguy hiểm, bại lộ thân phận, tất cả những kẻ biết sự thật cũng đều chết không còn một mống. Dù có là bao nhiêu người, tính ra bằng cả một tòa thành, hẳn cũng có thể trong ba ngày, đập nát tòa thành này, san bằng không khác bình địa. Người hẳn là biết ta không nói giỡn."

Tạ Liên đương nhiên biết. Khôi hài ở chỗ, lúc trước y từng cảm thấy may mắn vì Quân Ngô trở thành thần chứ không bị đọa xuống thành quỷ, nếu không thiên hạ này sẽ đại loạn.

Quốc sư nói: "Cho nên ta không thể để hẳn cảm thấy, trên đời còn tồn tại người biết đến việc này. Nhưng ngoài ta ra, không còn ai khác biết đến, thật không cam lòng. Ta đã nghĩ, nếu có ai đó can đảm, đủ cẩn thận thì chắc

chấn có thể phát hiện ra. Nếu không thể trực tiếp đấu chọi thì đành tùy vào cơ duyên."

"Nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn phải trốn đông trốn tây, quy ẩn kín đáo. Trừ một lần, vào tám trăm năm trước, hắc sư tử bắt được ta, chỉ là ta cuối cùng vẫn thoát thân. Lần này bắt được, chính là bởi vì hắc sư tử phát hiện bức bích họa ta vẽ trong thần điện ở núi Đổng Lô, mới nghĩ tới khả năng ta chưa có chết, hơn nữa còn cố ý để lại rất nhiều manh mối muốn phanh phui sự thật."

Tạ Liên nhớ tới, khi còn ở Đổng Lô, những bức bích họa trong tòa thần điện cuối cùng đã bị ai đó phá hủy gần hết, chỉ để lại mấy bức. Lúc ấy, y và Hoa Thành đều hoài nghi rằng đã có ai đem chúng giấu đi, thế nhưng tìm mãi cũng không ra. Bây giờ ngẫm lại, chỉ sợ là có khả năng, lúc ấy Bạch Vô Tướng đã giấu chúng đâu đó trong một góc thần điện.

Tạ Liên nói: "Nhưng mà, Quốc sư, vì sao mà người phải trốn đông trốn tây?"

Quốc sư ái ngại: "Đương nhiên là bởi vì..."

Hoa Thành xen ngang: "Phản bội."

Hơi giật mình, Quốc sư quay sang nhìn hắc sư tử một cái. Hoa Thành sắc mặt vẫn không đổi, nói: "Người chính là đã phản bội hắc sư tử."

Quốc sư xua tay: "Cũng không sai biệt lắm. Chính là như vậy."

Hắc sư tử hướng Tạ Liên, nói tiếp: "Không biết phải giải thích thế nào, Điện hạ..."

"Tất cả những gì bích họa miêu tả đều là sự thật. Ô Dung thái tử điện hạ, cùng với Ô Dung quốc cường thịnh, vô song như thái dương. Ngày xưa, người làm Tiên Lạc thái tử uy danh cỡ nào, hắc sư tử so với người còn uy danh gấp mấy lần."

"Ta cùng với ba vị đồng môn, tổng cộng là bốn người, từng là người hầu của hắc. Sau khi phi thăng, Thái tử điểm mặt chúng ta đi lên, cũng làm thân với rất nhiều thần quan muôn hình muôn vẻ. Không phải là khoa trương, trong tất cả thần quan ở Thiên giới, hắc lúc vào cũng giống như thái dương, làm người ta lóa mắt, tái mặt."

Quốc sư vừa nói, vừa vô tình thoáng mỉm cười. Tạ Liên cảm thấy, "Thái tử điện hạ" mà hắc nói tới, không phải "Quân Ngô", cũng không phải "Bạch Vô Tướng", chỉ đơn thuần là vị thái tử trẻ tuổi từ hai ngàn năm trước mà thôi.

Y nói: "Lúc trước, cũng có lần người kể cho ta nghe qua một chút."

"Có sao? Người già rồi, không nhớ rõ mấy việc như thế."

"Đúng là có. Chỉ là, người không nói là hắc phi thăng, chỉ nói hắc đã chết."

Quốc sư nói: "Đại khái là vì, ta cảm thấy, hắc thà đừng phi thăng vẫn tốt hơn."

Tạ Liên nói: "Bởi vì núi lửa Đổng Lô bạo phát sao?"

Quốc sư không trả lời thẳng: "Pháp lực của Thái tử điện hạ quá mạnh."

"Hắc nằm mộng liền biết trước, mai này Ô Dung quốc sẽ chìm trong biển lửa, liền nghĩ cách cứu con dân của hắc. Nhưng mà, lúc ấy tất cả mọi người đều không nghĩ việc sẽ đến nước này. Chúng ta đều cảm thấy, hiện tại có người sắp chết, vậy cứu người có gì sai?"

"Chính là, sự tình căn bản không đơn giản như thế."

"Núi lửa bùng nổ là việc không thể ngăn cản được, nếu không muốn có thương vong, chỉ có thể di chuyển sang nơi khác. Nhưng núi lửa phun trào phạm vi quá lớn, không chỉ cỡ một hai tòa thành. Đối với vương công quý tộc bình thường mà nói, biện pháp tốt nhất chính là đi chinh phạt nước

khác, chiếm lĩnh lãnh thổ. Nếu không, sẽ chẳng có đất nước nào chịu tiếp nhận nhiều người như vậy đến ở."

"Thế nhưng, đối với Thái tử điện hạ mà nói, đây căn bản không phải biện pháp. Chiến tranh nhất định sẽ đổ máu, một khi đổ máu liền sẽ đổ mất, làm con người trở nên tàn bạo, mất đi nhân tính."

"Quân đội Ô Dung quốc vẫn tự ý dẫn binh ra ngoài. Binh lính đi đến những nơi không có một mái nhà ngọn cỏ, cho rằng quá tểnh thường, không xứng để Ô Dung quốc tương lai chuyển tới định cư, liền hạ lệnh tàn sát con dân các nước láng giềng, giết càng nhiều càng tốt, giết tới nỗi máu chảy thành sông, thây chất như núi."

"Thái tử điện hạ biết tin, liền cực kì tức giận. Trước hàng vạn con mắt chứng kiến, hấn hạ phàm, ở giữa chiến trường trừng phạt toàn bộ binh lính Ô Dung."

Tạ Liên tưởng tượng đến hình ảnh Quân Ngô còn là thiếu niên, cũng có thể coi là Bạch Vô Tướng khi thiếu niên, trong lòng liền cảm thấy kinh ngạc.

Quốc sư tiếp tục nói: "Nhưng mà, không chỉ riêng hấn tức giận. Chuyện này cũng làm vương công quý tộc cùng con dân Ô Dung quốc vô cùng tức giận. Rất nhiều người tới thấn điện chất vấn Thái tử điện hạ: Chúng ta chỉ vì muốn sống sót, cần đất để ở, không có cách nào mới đi xâm lược nước khác, chẳng lẽ có gì sai sao?"

"Chuyện này vượt quá tưởng tượng của chúng ta, càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, đã bắt đầu có người la hét, muốn lật đổ tượng của hấn, thiêu cháy miếu thờ hấn, nhưng Thái tử điện hạ vẫn hết sức vững vàng."

"Hấn nói, nếu Ô Dung quốc bị kẻ thù phương nào xâm lược, hấn nhất định thề sống chết bảo vệ, không cho chúng bước vào một bước, nhưng bản thân tuyệt đối không được đi xâm lược nước khác. Hấn khẩn cầu mọi người từ bỏ chinh chiến, chờ hấn xây dựng nên một thứ... Cầu thông thiên."

(Cầu dẫn lên trời)

Quốc sư chậm rãi nói: "Nhân gian không có nhiều đất, vậy thì không bằng đem mọi người lên trời tránh một chút. Tuy nói ra nghe thật hoang đường nhưng bốn chúng ta đều tin tưởng Thái tử điện hạ, tin chắc rằng có thể làm được. Phải nói, bất kể hấn muốn làm gì, chúng ta đều kiên trì cùng hấn làm. Đương nhiên, các thần quan khác trên Thiên giới không thể chấp nhận nổi, toàn bộ đều phản đối, nhưng Thái tử điện hạ vẫn vững tâm."

"Hấn đồng thời phải chịu đựng ba vấn đề Nhân dân Ô Dung quốc cùng vương quan quý tộc vừa khó hiểu, vừa oán trách hấn, Thiên giới tức giận liên tục phản đối hấn, cùng với cầu thông thiên làm sao để xây dựng."

Hoa Thành lại cười nhạo một tiếng: "Phản đối? Chỉ sợ không ngừng ở phản đối."

Quốc sư chậm rãi gật đầu: "Nếu chỉ dừng lại ở phản đối, đảm bảo thì cũng thế. Nhưng mà..."

Tạ Liên mơ hồ đoán được phần tiếp theo, nhưng vẫn là muốn hỏi: "Nhưng mà sao?"

Quốc sư nói: "Cầu thông thiên kia, muốn xây nên yêu cầu lượng lớn thời gian cùng pháp lực mới hoàn thành được, Thái tử điện hạ căn bản không thể hoàn toàn tập trung. Hấn không còn thời gian đi nơi khác hay xử lý việc gì khác, cũng không còn bao nhiêu tín đồ thờ bái. Hấn chỉ có thể tự mình gắng gượng."

"Thế nhưng, việc mà hấn muốn làm lại không thể thuyết phục được tín đồ. Ngày đầu tiên, hấn đỡ vững được cây cầu, mọi người đều cảm tạ hấn, nhớ rõ hấn. Ngày hôm sau, ngày thứ ba, thứ tư, cũng là như thế. Một tháng, hai tháng vẫn là cảm tạ hấn, nhớ rõ hấn. Nhưng thời gian dài hơn thì không còn được như trước."

"Núi lửa chưa bùng nổ, Thái tử điện hạ lại không thể làm việc gì khác ngoài yên lặng tích tụ pháp lực. Mọi người khó tránh khỏi cảm thấy hấn không còn lợi hại như trước, thậm trí nói, hấn đã không còn quan tâm

chúng sinh. Lúc này, không ngoài dự đoán, bọn họ liền thờ phụng vị thần mới."

"Người Ô Dung rất đông đảo, tài lực hùng hậu, tín đồ tín ngưỡng vô cùng cường thịnh, xem lúc trước thờ phụng Thái tử điện hạ cường thịnh thế nào liền biết. Rất nhiều thần quan đã thêm thuồng tín đồ ở địa bàn này không thôi, vì thế..."

Tạ Liên liền hiểu ra thông suốt.

Y nói: "Vì thế... Nhóm thần quan đó liền nhân cơ hội này, lợi dụng sự oán giận, bất mãn của dân chúng đối với vị Thái tử điện hạ kia, dụ dỗ bọn họ, chia cắt tín đồ, chặn đứt chuỗi pháp lực của Thái tử... Phải không?"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

218

Chương 218: Trăm năm nước sâu, ngàn năm lửa nóng (2)

Quốc sư nói: "Thái tử điện hạ không phải không biết việc này, chỉ là, hắn không biết phải giải quyết thế nào."

Tạ Liên hơi hơi cúi đầu: "Hắn là thần, đương nhiên không thể nào nói với các tín đồ, ta không cho phép các người cung phụng vị thần nào khác ngoài ta. Chỉ sợ là trong lòng hắn cũng khinh thường cách làm như vậy."

Quốc sư gật đầu: "Người thật là hiểu hắn."

Tạ Liên lại nói: "Nhưng, thế thì chẳng khác nào tự làm mình mắc kẹt. Hắn không thể thiếu hụt tín đồ cùng pháp lực, nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc xây dựng cầu thông thiên."

Quốc sư nói: "Đúng là như thế, cho nên, bốn người chúng ta đành phải trực tiếp ra tay, tuyên truyền, dựng lại quan hệ dân chúng trong nước."

Tạ Liên : "Kết quả thế nào?"

Hoa Thành đáp: "Không thể nào làm được."

Quốc sư thở dài: "Không thể nào làm được. Thậm chí còn không bằng được một phần nhỏ kỳ vọng của chúng ta."

"Có một số người lo lắng cầu không thể hoàn thành, nghe xong cũng hơi an tâm. Nhưng cũng có một bộ phận lớn người dân, ngược lại cho rằng Thái tử điện hạ pháp lực vốn rất cao cường, kỳ vọng hơn thế nhưng không được thỏa mãn, quay lưng đi cung phụng vị thần khác, mong được đáp ứng

nguyện vọng, đi đâu này căn bản không có gì đáng trách. Bọn họ được tự do tôn sùng, muốn tin cái gì liền tin cái đó, trời đất không cản được."

"Hắn không phải không muốn thỏa mãn mọi người, hắn thực sự là..."

Tạ Liên thở dài, thấp giọng nói: "... Hữu tâm vô lực."

(Có tâm ý muốn làm nhưng không có đủ sức làm)

Quốc sư nói tiếp: "Thái tử điện hạ biết chuyện này, ngăn cản chúng ta, nói rằng nếu họ muốn đi thì để họ đi, cố gắng giữ lại cũng không còn thật lòng tin tưởng hắn nữa. Quả thật như thế, tuy rằng chúng ta tuyên truyền đến thế nào, các tín đồ vốn đã không còn niềm tin, chỉ miễn cưỡng ở lại, không đủ thành tâm, tín ngưỡng cũng không còn cường thịnh như trước, chỉ làm cho có lệ mà thôi."

Tạ Liên cũng hiểu ra: "Hắn không thể nào tức giận với tín đồ, cũng không muốn thỉnh cầu trợ giúp từ các thần quan khác."

Quốc sư nói: "Kể cả có thỉnh cầu, các thần quan căn bản cũng không trợ giúp hắn. Nếu họ nguyện ý hỗ trợ, ngay lúc đầu đã không phản đối hắn, sau cũng không nhân cơ hội đi dụ dỗ tín đồ của hắn."

"Thái tử điện hạ ngày càng trở nên trăn mặc, lấy sức của một mình hắn xây dựng, đồng thời khởi động cây cầu. Ta mỗi ngày đều quan sát hắn, dù hắn không chịu nói cái gì nhưng ta cũng nhìn ra trong lòng hắn có bao nhiêu thống khổ. Mà nỗi thống khổ này cũng chỉ có mình hắn phải nhận lấy, bốn người chúng ta có hỗ trợ hắn bao nhiêu cũng chỉ chia sẻ được một chút."

"Rốt cuộc, hắn chống đỡ được qua ba năm, tới khi núi lửa sắp bạo phát."

"Tin tức vừa được lan truyền, mọi người nối tiếp nhau, vội vã hướng lên cầu. Bốn người chúng ta vừa dẫn đường cho biển người mê mông, vừa lo lắng Thái tử điện hạ đang một mình chống đỡ."

Quốc sư thở dài: "Chúng ta trước kia chưa bao giờ lo hấn không làm được việc gì, nhưng lúc ấy, chúng ta tự nhiên bắt đầu lo lắng."

"Lúc đầu, cây cầu kia còn được duy trì ổn định. Nhưng người đi lên càng ngày càng nhiều, chống đỡ ngày càng khó khăn, tay điện hạ bắt đầu run rẩy, sắc mặt cũng trắng bệch."

"Người khác căn bản không nhìn thấy, chỉ có chúng ta chứng kiến được. Ta cảm thấy không ổn, nói với mọi người xin hãy đợi một chút, cho hấn thêm thời gian, đừng đổ xô lên nhiều như thế, chỉ cần cho hấn nghỉ một hơi, hấn nhất định sẽ cứu tất cả mọi người. Nhưng núi lửa bùng nổ, tính mạng nguy hiểm sớm tối, không có ai chịu chờ, tất cả đều điên rồ giống nhau, chạy ào ào lên cầu, thậm trí dẫm đạp lên nhau đến chết, chúng ta căn bản không thể ngăn được!"

"Rốt cuộc, sự việc chúng ta sợ hãi nhất đã xảy ra."

"Trong ba năm này, bởi vì tín đồ không ngừng rời đi, pháp lực của Thái tử điện hạ vốn đã không còn mạnh như xưa. Liền một lúc mấy vạn người đầu chạy lên cầu, đang vui sướng được cứu giúp, vui sướng được đi lên Thiên giới, đúng lúc đó, cây cầu đứt."

Tạ Liên ngừng hô hấp.

"Bầu trời xé rách thành từng mảng mỏng, hàng ngàn hàng vạn người, chen chúc một mảng lớn, đột nhiên, từ trên cao rơi xuống, lôi kéo nhau, kêu gào thảm thiết chìm trong biển lửa, ở trước mắt Thái tử điện hạ bị đốt sạch thành tro!"

"Ta lúc ấy bị dọa đến hồn bay phách lạc, hoàn toàn không dám nhìn tới sắc mặt của Thái tử điện hạ. Mang lên từng người thì không được, có chống nũa cầu cũng không đứng dậy, bên dưới lửa đốt hừng hực, căn bản không có biện pháp! Còn có rất nhiều người chưa kịp đi lên, bị dung nham đốt dầm đốt mòn, bị tro bụi cuốn chặt lấy. Tiếng thét chói tai, tiếng kêu khóc, tiếng chửi rủa. Khung cảnh thật sự đáng sợ... Ta chưa từng gặp thứ gì kinh khủng hơn."

Tạ Liên tưởng tượng một chút, chột lạnh cả người.

Quốc sư cúi đầu, tiếp tục nói: "Cầu bị gãy đứt. Dân chúng Ô Dung cũng điên rồ."

"Bọn họ phóng hỏa đốt cháy cung miếu Thái tử điện hạ, đẩy ngã thần tượng của hắn, dùng dao đâm nát tim, mắng chửi hắn là cái đồ vô dụng, thứ thần chó má. Hắn là thần, thần thì vô cùng cường đại, thần thì không thể thất bại. Thế nhưng hắn lại cố tình thất bại, vậy nên hắn không xứng được ngồi trên bàn thờ."

"Thần quan trên Thiên giới sớm đã chờ đến thời khắc này. Bọn họ nói 'Chúng ta đã sớm cảnh báo người, làm vậy là không được. Người gây ra họa quá lớn, thật sự phải mời người đi xuống'. Mà Thái tử điện hạ hỏi chúng một vấn đề hết sức ngu xuẩn. Hắn hỏi 'Các người vì sao mà không giúp ta?' "

"Vô duyên vô cớ, người khác vì cái gì mà chịu giúp hắn? Hơn nữa, nếu hắn thành công, cứu Ô Dung quốc qua một đại nạn, ở Thiên giới chẳng phải sẽ không còn ai là đối thủ của hắn sao? Cho nên mới nói, đây thật sự là một câu hỏi ngu xuẩn. Ta tưởng là hắn thừa biết đi đâu này, ấy vậy mà vẫn hỏi."

"Đương nhiên, không một ai trả lời hắn. Thái tử điện hạ cứ như vậy mà bị đẩy xuống."

"Hắn quay về nhân gian, không phải thần, cũng chẳng còn là Thái tử. Chúng ta đi theo hắn, đầu động viên rằng người nhất định sẽ phi thăng thêm lần nữa, vì thế hắn lại bắt đầu tu hành. Nhưng là, việc này thật quá khó khăn. Người hắn biết rõ."

Tạ Liên đương nhiên biết rõ.

Càng đạt tới đỉnh cao, rơi xuống càng tàn nhẫn. Từ Thiên giới rớt xuống nhân gian, nghênh đón hắn là đủ thứ rét lạnh cùng ác ý.

Quốc sư nói: "Núi lửa vẫn còn liên tục phun trào, Ô Dung quốc lâm vào thảm cảnh trước nay chưa từng có. Dân chạy nạn, phản loạn, xâm chiếm không ngừng, tất cả mọi người đều đánh nhau sút đầu mẻ trán, hơn nữa thái độ đối với Thái tử điện hạ còn hoàn toàn bội bạc. Dù vậy, Thái tử điện hạ vẫn hết sức trợ giúp mọi người. Thế nhưng, ngay lúc này lại xảy ra một việc."

"Rất nhiều thần quan khác bắt đầu ra tay cứu trợ. Tuy rằng bọn họ không muốn đi ngăn núi lửa phun trào, lại rất vui vẻ cứu giúp chúng sinh, đưa một chút lương thực, thảo dược gì đó. Lúc này, Thái tử điện hạ đã bị vây, những gì hắn có thể làm đương nhiên kém xa so với lũ thần quan đó."

"Nhóm người tần thường ấy như bắt được cọng rơm ra cứu mạng, coi lũ thần quan như cha như mẹ, tin đồn mất đi càng nhanh hơn, cuối cùng chắc cũng chẳng còn được mười người. Tất cả yêu thương, khen ngợi cùng sự nhiệt tình ban đầu dành cho Thái tử điện hạ, bây giờ đều chuyển sang cho thần quan khác, còn lại cho hắn chỉ có căm hận, ghét bỏ."

Quốc sư nhắm mắt lại.

"Chúng ta khi đó, thực sự không cam lòng. Rõ ràng trước đây, lũ thần quan chẳng làm cái gì cho họ, chỉ đợi sau đại họa mới bắt đầu làm bộ làm tịch. Thái tử điện hạ đã bỏ ra bao nhiêu công sức, đem dốc toàn lực, hơn nữa đáng ra đã có thể thành công, chỉ còn một bước nữa mà thôi! Nhưng vì cái gì mà đến cuối cùng, ngược lại chỉ có hắn bị chà đạp? Vì cái gì trả giá nhiều nhất mà mọi người lại làm như không thấy, còn bố thí một chút liền được mang ơn đội nghĩa?"

"Cũng bắt đầu từ đó, ta nảy ra một suy nghĩ. Nếu, Thái tử điện hạ ngay từ đầu làm như không biết mình đã nhìn thấy cái gì trong mộng, coi như đây là 'ý trời đã định, thần minh cũng không thể thay đổi', yên lặng khoanh tay đứng nhìn, đợi núi lửa bùng nổ xong mới làm giống như mấy thần quan, bố thí một chút, mọi người nhất định cũng đối với hắn cảm động rơi nước mắt."

Hoa Thành âm thầm nói: "Đến lúc đó người mới nghĩ đến sao? Ngay từ đầu nên nghĩ đến rồi."

"Cắt một mảnh thịt cứu người, người ta sẽ cảm kích. Nhưng cắt càng nhiều, người ta muốn cũng càng nhiều. Đến cuối cùng, kể cả có đem thân thể ra lảng trờ, tróc thịt đến nỗi chỉ còn một bộ xương trắng, người ta cũng sẽ không thỏa mãn."

Quốc sư nói: "Suy nghĩ đó ta không dám nói cho hắ, nhưng Thái tử điện hạ ngày càng trầ mặ, ta không hiểu hắ trong lòng đang suy tính cái gì, liệu có đang nghĩ về cùng một thứ giống ta."

"Ngày qua ngày, núi lửa đang yên lành bỗng dừng lại bùng nổ, khiến toàn bộ Ô Dung quốc chìm trong sợ hãi, không có lối thoát. Không ai biết cách làm núi lửa dừng lại, kết thúc cơn ác mộng này."

"Đến một ngày, Thái tử điện hạ nói với chúng ta, hắ đã tìm được cách khiến núi lửa ngừng phun trào. Mà sau khi hắ nói ra biện pháp kia, chúng ta liền chấn động tới kinh hoàng."

Hoa Thành nói: "Ta đoán, cách của hắ chính là lấy người sống hiến tế."

Quốc sư cũng thừa nhận: "Phải. Thái tử điện hạ nói, hắ muốn chọn lựa một đám ác dân, đem quăng vào Đờng Lô hiến tế, làm Đờng Lô bình ổn lửa giận."

"Chúng ta bốn người bốn ý kiến khác nhau, nhưng nói chung đều là phản đối, tuyệt đối không thể làm việc này. Lúc trước điện hạ không muốn binh lính Ô Dung xuất quân đánh chiếm, chính là không muốn lấy mạng đổi mạng, nếu hiện tại lựa chọn lấy người sống hiến tế Đờng Lô thì có khác gì tự dẫm đạp lên lý tưởng của bản thân? Thậm trí lại càng tệ hơn việc kia. Chúng ta liền phản đối kịch liệt, cùng Thái tử điện hạ trực tiếp đôi co."

"Bọn họ cãi nhau ồn ào một hồi, thậm trí còn đánh nhau. Ta vốn dĩ cũng là phản đối, nhưng ta biết, so với người ngoài mắ chửi, chính chúng ta đôi co mới làm cho hắ không chịu đựng nổi. Phải biết rằng, bốn người chúng ta từ trước đến nay vẫn luôn sát cánh cùng Thái tử điện hạ, hiện tại còn là trụ cột duy nhất của hắ, thế nhưng chỉ vì chuyện kia mà

động tay động chân, còn nói hắn đã thay đổi, nói hắn đã quên đi lý tưởng, nói hắn không phải Thái tử điện hạ mà họ biết."

"Mấy câu nói đó thật quá tổn thương, ta thực sự chịu không nổi. Nếu chúng ta đều đứng ở phía đối lập mà chỉ trích hắn, chỉ e là trên đời này không còn một ai đứng cùng phe với hắn. Cho nên cuối cùng, ta cũng không phản đối, chỉ nói là không bao giờ muốn xen vào chuyện này nữa, Thiên giới cũng có thần tốt, trần gian cũng có dân lành, thật không muốn động vào nữa. Thật sự quá mệt mỏi."

"Nhưng không ai chịu nghe ta. Sau khi đánh nhau một trận lớn, ngoại trừ ta ra, ba người kia đều rời đi."

Tạ Liên lắc lắc đầu, không biết nên nói cái gì. Chỉ là, ngay tại thời điểm này rời đi, chẳng khác gì mặc hắn một mình chịu khổ.

Quốc sư nói: "Chỉ còn ta ở lại. Thái tử điện hạ không nói câu gì, chỉ hỏi ta là 'Người có đi hay không?' "

"Nhìn thấy biểu tình của điện hạ khi hỏi ta câu này, trong một khắc, ta quả nhiên cảm thấy hắn thật sự có thể đem người quăng vào Đổng Lô hiến tế. Ta nói 'Điện hạ, ta sẽ không đi'. "

"Thái tử điện hạ vẫn không nói gì. Hắn không còn nhắc lại việc đem người sống hiến tế nữa, sửa lại chủ ý, canh giữ ở núi Đổng Lô. Ta cùng hắn mỗi ngày giúp đỡ dân lưu lạc, dọn đất đá, tu luyện pháp lực, tìm cách khống chế núi lửa."

"Ta cho rằng, chuyện này cứ tính toán như vậy là ổn. Ai mà biết được, có một ngày, ta lại phát hiện ra một việc khiến ta sởn tóc gáy thật sự."

Nói tới đây, sắc mặt Quốc sư trở nên cực kỳ đáng sợ, như đang liên tưởng đến hình ảnh làm hắn sởn tóc gáy kia.

Tạ Liên cảm thấy như bị một bàn tay vô hình siết chặt: "Chuyện gì?"

Quốc sư nói: "Hắn... Hắn đột nhiên, che kín chính gương mặt mình."

"..."

Quốc sư nói: "Tướng mạo của Điện hạ vô cùng tuấn mỹ, chưa bao giờ che mặt, cũng không có thứ gì có thể làm mặt hấn bị thương, nhiều năm rồi ta chưa bao giờ thấy hấn như vậy, cho nên càng khó hiểu. Ta hỏi hấn 'Điện hạ, mặt của người làm sao vậy?'. Hấn nói rằng không cần thận bị lửa đốt, bị thương."

"Ta hoàn toàn không biết hấn bị thương ở đâu, hấn cũng khẳng khẳng không chịu cho ta xem miệng vết thương, tự mình bôi thuốc, hơn nữa hành động bỗng dưng cũng trở nên đáng ngờ. Mọi thứ diễn ra rất dị thường, nhưng lúc này, tự nhiên lại có một việc tốt, tạm thời dời đi sự chú ý của ta... Núi lửa bỗng nhiên ngừng phun trào."

"Đông Lô khôi phục trạng thái bình thường, dần dần nguội lạnh, một khoảng thời gian dài không có dấu hiệu phun trào. Bởi vì tin rằng chỉ có Thái tử điện hạ mới làm được vậy, một vài người Ô Dung bắt đầu sùng bái hấn lần nữa. Con đường tu hành của Thái tử điện hạ cũng trở nên thuận lợi hơn. Ít nhất, không còn ai nhục mạ, ném đá hấn, mọi người cũng dần dần tươi cười vui vẻ với hấn."

"Thế nhưng, ta cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Rất nhiều chỗ không thích hợp. Ba người bằng hữu của ta, tuy rằng tính cách không giống nhau, nhưng ta cũng ít nhiều hiểu thấu bọn họ, chắc chắn họ sẽ không phũ tay mà đi luôn. Kể cả bọn họ có tức giận Thái tử điện hạ, cũng không đến nỗi giận lây sang cả ta, chút tin tức cũng không để lại."

"Không thích hợp nhất vẫn là gương mặt của Thái tử điện hạ. Hấn vẫn luôn dùng đủ loại đồ vật che mặt mình, lúc đầu là mảnh vải rách, áo choàng, về sau lại đeo nguyên một cái mặt nạ, cả ngày đều không tháo xuống."

"Đôi khi, ta hoài nghi người này có lẽ không phải Thái tử điện hạ, là một kẻ giả mạo, bởi vì cách hấn nói chuyện, hành động, thậm trí cả tính cách, tất cả đều thay đổi. Có khi hấn hòa ái, dễ gần, có khi lại đột nhiên nổi trận lôi đình. Có lần hấn ngẩng mặt mình trong phòng, đem tất cả gương đập

nát, không biết bị thương ở đâu, máu tươi chảy đầm đìa. Càng kinh khủng hơn chính là, ta thường xuyên nghe thấy một vài âm thanh kỳ quái."

Tạ Liên hỏi: "Âm thanh gì?"

Quốc sư nói: "Có lúc vào đêm khuya, ta nghe thấy trong phòng Thái tử điện hạ truyền ra tiếng cười, hình như là vài người nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Nhưng khi ta đi vào xem, chỉ thấy một mình hắc. Vài lần sau, Thái tử điện hạ không cho ta tiến vào phòng của hắc nữa."

"Vào một đêm, ta lại nghe thấy âm thanh kỳ quái ấy, hơn nữa phát hiện ra, nó giống như giọng của ba vị bằng hữu!"

"Ta thật sự nhin không được, nghĩ thầm rằng có lẽ bọn họ lén lút quay về? Tại sao lại phải gạt ta? Vì thế, ta bò dậy, chạy đến phòng Thái tử điện hạ."

"Kỳ quái chính là, trong phòng thật sự không còn ai khác, chỉ có Thái tử điện hạ nằm ở trên giường, mặt nạ còn chưa cởi ra. Ta đứng nghe trong chốc lát, lại phát hiện những âm thanh đó hình như là từ phía Thái tử điện hạ truyền đến. Nói đúng ra, là truyền đến từ dưới mặt nạ của hắc."

"Ta từ từ đi đến mép giường của Thái tử điện hạ, đi càng gần càng tin chắc, thật sự là từ dưới mặt nạ truyền đến, chẳng lẽ Thái tử điện hạ nói mớ? Bởi vì quá nhớ ba vị bằng hữu của ta nên trong mộng bắt chước giọng của họ?"

"Ta do dự một lúc lâu, trong lúc Thái tử điện hạ vẫn nằm yên, ta tưởng là hắc ngủ rồi, liền nhẹ nhàng tháo mặt nạ của hắc ra. Sau đó, ta thấy được một thứ."

Ánh mắt Quốc sư toát ra sự sợ hãi: "Ta thấy được ba vị bằng hữu."

"Không phải Thái tử điện hạ đang nói, mà chính là bọn họ đang nói. Trên mặt Thái tử điện hạ, tứ tung ngang dọc đều là vết cắt cùng vết bầm, sâu đến da thịt lở loét, máu tươi nửa đông lại thành vảy, hơn nữa, không

biết từ khi nào có thêm ba khuôn mặt, miệng cử động, lúc ngậm lúc há.
Chính là mặt của ba người họ!!!"

Tạ Liên không lạnh mà vẫn run lên: "Hắn... Dem ba người đó quăng vào
trong Đống Lô??"

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

219

Chương 219: Trăm năm nước sâu, ngàn năm lửa nóng (3)

Quốc sư không trả lời y, cứ thế đắm chìm trong sự sợ hãi bao lâu nay vẫn chưa hề tiêu tan.

Hắn nói: "Những khuôn mặt đó bị che kín, chưa bao giờ tiếp xúc với bên ngoài, chỉ là ánh trăng chiếu vào cũng không chịu nổi. Ta đột nhiên tháo mặt nạ ra khiến chúng lắp bắp kinh hãi, đôi mắt nhắm lại, miệng không nói nổi. Một lát sau, chúng dường như nhìn rõ ta, liềnn bắt đầu... Gọi tên ta."

"Ta sợ đến ngất người. Ban nãy ta có nói, ta chưa từng thấy thứ gì đáng sợ hơn cảnh tượng hàng vạn người Ô Dung rơi xuống biển lửa, thế nhưng, thứ ta thấy lúc đó còn kinh khủng gấp ngàn lần!"

"Tay ta cấn mặt nạ, run rẩy không ngừng, nếu không phải cả người đã cứng đờ thì cũng chỉ sợ làm nó rơi xuống, đánh thức Thái tử điện hạ. Ba khuôn mặt kia vội vàng muốn nói với ta cái gì, miệng đóng mở cànghiền cuồngh, nhưng lại đè thấp giọng, sợ làm Thái tử điện hạ tỉnh giấc."

"Ta nhìn bọn chúng, vừa ghê tởm vừa sợ hãi, nhưng lại thật sự muốn biết bọn chúng đang nói cái gì. Ta liềnn khom lưng, ngừng thở, ghé sát vào mặt Thái tử điện hạ, tập trung nghe."

"Ghé vào quá gần, ta ngửi thấy được hương thảo được nònggh đậm, không át được mùi máu tươi, thối rữa. Ta nghe thấy bọn chúng gào thét giục ta chạy mau, Thái tử điện hạ ghiền rồ!"

"Sự việc chính là, sau khi ba người rời đi, trong lòng vẫn không yên tâm, lén quay lại tìm Thái tử điện hạ. Ai ngờ, họ vừa vặn gặp Thái tử điện hạ đang mang rất nhiều người, ép đi về phía Đờng Lô."

"Bọn họ biết được Thái tử điện hạ không hề từ bỏ việc dùng người sống hiến tế, vừa kinh hoàng vừa giận dữ, chạy ra ngăn cản, đánh một trận với Thái tử điện hạ. Chẳng ngờ đến, điện hạ đánh gục cả ba người họ, trực tiếp quăng vào núi Đồi Lô chung với mấy trăm người kia!"

"Những dân thường bị ném vào, đương nhiên xương cốt cũng chẳng còn, nhưng ba người bằng hữu thì đều có tu vi trong người, lại bị Thái tử điện hạ giết chết, sinh ra oán niệm sâu đậm, hồn phách không tiêu tan nổi mà ký sinh ở trên người hắn, mỗi ngày đều phẫn nộ, lải nhải bên tai hắn, ngăn cản hành động của hắn."

"Ta nghe hết chuyện, lại càng cảm thấy kinh hoàng tới cùng, hoàn toàn không biết bây giờ nên làm cái gì. Tại sao chuyện lại kinh khủng thế này? Ta không thể nói rõ, rốt cuộc là Thái tử điện hạ kinh khủng hay ba khuôn mặt kia kinh khủng hơn!"

"Nghĩ đến đó, đột nhiên có một bàn tay lao tới, nắm lấy đầu ta."

"Đầu ta tê rần, chậm rãi ngẩng đầu, trông thấy Thái tử điện hạ."

"Không biết hắn đã tỉnh từ khi nào, cùng với ba khuôn mặt, tổng cộng bốn cặp mắt đang nhìn ta chằm chằm!"

"Những khuôn mặt đó chuyển biến vạn vật, xé rách vết thương trên mặt hắn, máu chảy ròng ròng xuống dưới."

"Hắn nhìn ta thật lâu, sau đó thở dài nói 'Chẳng phải ta dặn người không cần vào phòng ta sao.' "

"Ta bỗng nhiên hiểu rõ mấy chuyện dị thường xảy ra gần đây là do đâu."

"Điện hạ phát hiện trên mặt mình xuất hiện thứ như vậy, không thể chấp nhận nổi, càng không thể chịu được hình ảnh bản thân trong gương, người không ra người, quỷ không ra quỷ, cho nên mới đập nát gương. Chảy nhiều máu là do hắn muốn dùng dao cắt bỏ chúng, mùi thối rửa là do

miệng vết thương lâu không lành, thế nhưng dù có cắt đi bao nhiêu lần, chúng sẽ lại mọc ra nữa!"

Quốc sư che nửa bên mặt, con người co rút kịch liệt: "Ta... Lập tức quỳ bên mép giường hần."

"Thái tử điện hạ chậm rãi ngẩng dậy trên giường, nói 'Người không cần sợ hãi. Bọn họ biến thành như vậy là do bọn họ phản bội ta. Chỉ cần người không làm thế, ta vẫn sẽ đối xử với người như trước đây. Người vẫn là người hiền tâm nhất của ta, tất cả đều không có gì thay đổi.' "

"Ta làm sao có thể không sợ hãi?! Làm sao mà vờ như không có gì thay đổi? Tất cả đã sớm thay đổi hết cả rồi!"

"Thái tử điện hạ vô cùng thông minh. Hần lúc trước chưa bao giờ để ý sắc mặt người khác, nhưng từ sau khi bị đầy, hần bắt đầu học cách xem mặt đoán ý. Hần nhìn ra suy nghĩ của ta, chậm rãi hỏi 'Người cũng muốn rời đi, phải không?' "

"Thật sự, ta không biết. Nếu hần chỉ nói miệng là quăng ác dân vào Đổng Lô, ta có thể giả vờ như chưa có gì xảy ra, cố tìm cách lý giải mọi nghi ngờ."

"Thế nhưng, hần lại đem những bằng hữu tốt nhất sánh vai bao nhiêu năm ném vào, chúng ta đã từng sống nương tựa lẫn nhau cơ mà! Như này thật sự đã... phát ồ Ta... không thể hiểu cho được."

"Thái tử điện hạ lầm bầm 'Không quan trọng, ta đã sớm tính đến, ta biến thành cái dạng này, sẽ chẳng có ai chịu ở lại bên ta. Ta có thể đơn độc. Từ trước đến nay vẫn chỉ có một mình ta đơn độc!!! Không cần kẻ nào khác!!!' "

"Khuôn mặt hần trở nên vô cùng dữ tợn, đưa tay bóp chặt lấy cổ ta, đôi mắt điên cuồng nhìn chằm chằm ta, miệng không ngừng lặp lại: Ta có thể đơn độc, ta có thể đơn độc, ta đơn độc ta đơn độc ta đơn độc ta đơn độc ta đơn độc, ta không cần kẻ nào khác, không cần kẻ nào khác, không cần bất cứ kẻ nào khác..."

"Lực của điện hạ rất mạnh, nếu hấn thực sự muốn giết ta, cổ ta đã bị hấn bóp gãy từ lâu, không phát ra nổi một tiếng, nhưng ta không hề bị hấn bóp chết. Hơn nữa, hấn vừa lên cơn, ba vị bằng hữu trên mặt hấn liền kêu ầm lên, giống như đang cố tình làm phiền, khiến hấn đau đầu mà kêu lên, ta cũng vô thức giãy giụa."

"Cả năm người chúng ta đều khóc thét cuồn cuộn loạn, điên rồ giống nhau. Thái tử điện hạ một tay ôm đầu, một tay siết cổ ta càng chặt. Trước mắt ta biến thành màu đen kịt, mất đi cảm giác. Ngay lúc đó... ta thấy dưới gối hấn có một đồ vật."

"Dưới chiếc gối của hấn có một thanh kiếm, khi ngủ cũng gối lên, từ sau khi bị dày mới có thói quen này. Ta bắt lấy chuôi kiếm, rút ra, dưới ánh trăng phản chiếu lấp lánh ánh bạc."

"Điện hạ cười ha ha, hai mắt nổi tơ máu, nói 'Người cũng muốn giết ta sao? Làm đi! Mau tới giết ta đi! Đâm thẳng vào ngực ta! Đâm bao nhiêu cũng được! Ta thật muốn nhìn, kẻ cuối cùng chết là ai! Là các người chết hay chính là ta chết!' "

"Ta đương nhiên không đâm hấn, đem thanh kiếm cắm ở trước mặt hấn, khàn giọng mà kêu 'Điện hạ! Điện hạ! Tỉnh lại đi, người xem chính mình đi! Người nhìn xem bây giờ người đã biến thành bộ dạng gì?!' "

"Hấn đã đập tan tất cả gương, đã lâu rồi chưa nhìn qua mình thế nào trong gương. Thanh kiếm kia sáng như tuyết, đột nhiên chiếu lên bộ dạng của hấn, khiến hấn thấy được khuôn mặt chính mình."

"Hấn trông thấy bản thân trong gương, bỗng nhiên ngây dại."

"Tay điện hạ siết cổ ta không lỏng bớt chút nào, nhưng mà, không biết hấn nhìn bao lâu, bỗng dưng một hàng nước mắt lăn xuống."

"Nhìn thấy hàng nước mắt kia, ta cũng không nhịn được, lệ rơi đầy mặt. Hình ảnh phản chiếu trên thanh kiếm xấu xí hết sức! Ta trông thấy cũng ghê tởm, lại vì cái gì mà muốn cho hấn nhìn thấy chính mình như

vậy, vì cái gì muốn nhắc nhở hắn bây giờ chính là một con quái vật ghê tởm?"

"Ta không đành lòng, ném thanh kiếm xuống mặt đất."

"Cuối cùng, Thái tử điện hạ dùng hết sức ném ta ra ngoài, đuổi ta cút đi."

"Ta ngã lộn mấy vòng, lập tức chạy thoát."

Nghe tới đó, Tạ Liên mới thở phào.

Quốc sư cũng buông tay xuống, nói: "Ta chạy đi thật xa, trốn khỏi Ô Dung quốc. Không bao lâu sau, núi lửa Đổng Lô lại bùng nổ lần nữa."

"Toàn bộ Ô Dung quốc, tất cả đều bị nhấn chìm trong biển lửa, không có ai may mắn thoát khỏi. Một đất nước, cứ như vậy mà biến mất."

"Ta thoát được một mạng, sau đó không còn nghe được tin tức gì về Thái tử điện hạ, giống như hắn đã chết chung với Ô Dung quốc."

"Ta đi tới một nơi khác, tự mình tu luyện, cũng đạt một chút thành tựu, duy trì được thân thủ, không có mục đích mà lưu lạc dưới nhân gian. Ta đã chăm sóc Thái tử điện hạ từ khi còn là thiếu niên, giờ không cần chăm sóc hắn nữa, ngược lại không biết nên làm gì."

"Điện hạ không còn, ba người bằng hữu của ta cũng đã chết. Ta tạo ra ba cái vỏ rỗng giả làm người, cùng ta nói chuyện phiếm, cùng ta đánh bài."

Nghe thấy "vỏ rỗng giả làm người", sắc mặt Tạ Liên hơi cứng lại.

Quốc sư nói: "Về sau, pháp thuật của ta có tiến bộ, ta đem tính cách, võ công của ba vị bằng hữu dạy lại cho chúng."

Tạ Liên thấp giọng: "Là ba vị Quốc sư sao?"

Khó trách, y vốn cảm thấy ba vị Quốc sư có điểm kỳ quái, chưa bao giờ hành động một mình, cũng chưa bao giờ nói chuyện riêng với y, căn bản là

giả người, chỉ cần rời xa Quốc sư liền sẽ bị phát hiện.

Quốc sư đáp: "Là bọn họ. Cho nên, nói thẳng ra, người cũng coi như là đồ đệ của ba vị bằng hữu. Đáng tiếc, bản thân ta không phải bọn họ, làm ra ba cái vỏ rỗng cũng chỉ bắt chước họ được vài phần, không thể giáo huấn người nhiều. Ba cái vỏ đó cũng bị hấn hủy đi rồi."

"Qua một hai trăm năm sau, Thiên giới thay đổi, tất cả những thần quan cũ đều biến mất, dần dần thay sang một đám thần quan mới. Dù sao thì cái này cũng không liên quan đến chuyện của ta, ta cũng chỉ biết ăn no chờ chết."

"Cho đến một ngày, ở một đất nước nọ, có một vị Thái tử điện hạ sinh ra đúng vào thời điểm vô cùng tốt lành."

"Đó chính là người, Thái tử điện hạ của Tiên Lạc quốc."

Rốt cuộc cũng tới. Tay Tạ Liên đề trên đùi hơi nắm chặt.

Quốc sư ngẩng thẳng lưng, nói: "Ta cảm thấy thật khéo, rất có duyên. Nhưng quả thật, lúc ấy Ô Dung quốc đã bị hủy diệt rất nhiều năm về trước rồi. Mấy trăm năm cũng đã gặp được ngày đẹp một hai lần, kể ra cũng không phải quá đặc biệt. Nhưng ta không hiểu chính mình có tâm tình gì, tùy tiện bịa ra một cái tên, đi làm Quốc sư Tiên Lạc."

Tạ Liên thầm nghĩ: "Ai nghe cũng biết đó là cái tên tùy tiện bịa ra..."

Quốc sư nói: "Không phải là ta khinh người Tiên Lạc các người, nhưng cách để đạt được cái chức Quốc sư, đối với ta thật quá dễ dàng. Chỉ có một vấn đề, mọi người cảm thấy miệng nói to chưa chắc đã làm được việc, tuổi nhỏ bị coi là không có bản lĩnh, bị khinh thường. Nếu ta mang khuôn mặt thế này đi dự thi, chỉ sợ sẽ không cho ta ứng tuyển, vậy nên ta sửa lại mặt một chút, làm già đi hai mươi tuổi, quả nhiên liền được tuyển vào. Mà làm Quốc sư, ta phải cùng nói chuyện trực tiếp với các thần quan Thiên giới."

"Vì thế, ta đã gặp Quân Ngô."

"Bộ dạng của Quân Ngô, so với vị Thái tử điện hạ ta quen, hoàn toàn không giống nhau. Nhưng mà, ta với hắn đã quá quen thuộc, nói chuyện với nhau vài lần, ta liền nghi ngờ. Nhưng cũng vẫn chỉ là nghi ngờ."

"Hơn nữa, tính ta đa nghi nhưng không bao giờ nói thẳng ra cái gì."

Quốc sư nói: "Nhưng chúng ta cuối cùng cũng không thể giả vờ được nữa. Bởi vì, chúng ta đều thấy được người."

"Điện hạ, người hắn là đoán được tại sao ta đặt kỳ vọng rất cao lên người. Người rất giống hắn. Cho nên, ta hy vọng người có thể trở thành một người, hoặc một vị thần giống hắn, có thể làm những thứ hắn không làm được, trở nên hoàn hảo, bù đắp cho những tiếc nuối của ta và hắn."

Hoa Thành nhân nhật nói: "Từ lúc bắt đầu người đã nghĩ sai rồi. Không giống dù chỉ một chút."

Quốc sư liếc hắn một cái: "Bây giờ đương nhiên người thấy không giống. Nhưng lúc trước rất giống. Gặp cái gì liền phá cái đấy, quá giống."

Hắn lại chuyển hướng sang Tạ Liên, nói: "Trong lần Thái tử duyệt thần, người đã cứu một đứa trẻ rơi xuống từ trên tường thành, ta cực kì không vui. Không chỉ vì người bỏ dở buổi lễ, mà là vì việc người làm quá đáng chú ý."

"Người khiến cho Quân Ngô chú ý."

"Quân Ngô bắt đầu nhắc tới người. Hắn thật sự ưu ái người, mỗi lần chúng ta nói chuyện, ta đều ỉn ỉn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp. Nhưng ta đã nhìn ra, hắn thật sự thích người, phát hiện ra người là một hạt giống tốt rất hợp ý hắn, hơn nữa luôn muốn điểm mặt người đi lên, chỉ là lần nào cũng bị ta dùng mọi lý do ngăn cản."

Tạ Liên cũng không tin thái độ của Quân Ngô đối với y là giả, nhưng nghe Quốc sư nói vậy, tâm tình lại càng phức tạp, khó nói.

Quốc sư nói: "Mọi chuyện đều thay đổi tại cây cầu đó."

Nghe vậy, Tạ Liên chợt hiểu ra.

Quốc sư nói: "Tại cây cầu, người giết chết một quý hồn, còn nhớ không?"

Tạ Liên trầm giọng: "Đó là cơ hội để ta phi thăng, đương nhiên nhớ rõ."

Quốc sư nói: "Thời điểm người gặp được quý hồn kia, ta cảm thấy thật không thích hợp. Nó quấy phá suốt dọc cây cầu, mặc giáp hồng, chân đạp nghiệp hỏa, toàn thân nhuốm máu tươi, cầm đũa đao kiếm, mỗi bước đi đều để lại một dấu máu cùng lửa phía sau, còn hỏi người ba câu đó... Tất cả đều làm ta chú ý, cảm thấy bất an, nhưng ta cũng không hiểu nó không đứng ở chỗ nào. Hơn nữa, đánh bại xong quý hồn trên cầu, người liền phi thăng ngay, ta căn bản chưa kịp suy nghĩ cẩn thận."

"Cũng may, người phi thăng được một thời gian, Quân Ngô đối xử với người vẫn là thái độ như trước, thật sự ưu ái, thật sự coi trọng, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra, ta cũng tự dặn mình không nên nghĩ nhiều."

"Sau đó, chính là Tiên Lạc gặp hạn, Vĩnh An náo loạn. Còn xuất hiện thêm một thứ là Bạch Vô Tướng."

Tạ Liên nín thở, im lặng.

Quốc sư nói: "Ta đã bảo rồi, ngay từ đầu ta không hề biết đó là thứ gì. Sau lại xảy ra dịch mặt người, khiến ta càng nghi ngờ. Nhưng vì oán linh ký sinh trên cơ thể người sống cũng không phải cái gì hiếm thấy, chỉ là chưa từng lây lan rộng như vậy. Hơn nữa, ta còn có chút oán giận cái gọi là 'mệnh trời'. Ta cảm thấy, Bạch Vô Tướng được sinh ra, chính là trời muốn trừng phạt người."

"Người cùng thứ đó chạm mặt nhau ngày càng nhiều, dịch mặt người càng lây truyền bừa bãi, rất nhiều việc đều làm ta tin rằng phỏng đoán của ta là đúng."

Tạ Liên nói: "Rất nhiều việc, cụ thể là gì? Người có thể nêu ví dụ được không?"

Quốc sư nói: "Trước cổng thành Tiên Lạc, có một nhà ba người bị ngã chết."

Tạ Liên hít thở không thông, nói: "Đây.... là...?"

Quốc sư nói: "Về sau, ta kiểm tra qua thi thể, phát hiện ra, căn bản đó không phải là ba người, mà là ba cái vỏ rỗng."

Tạ Liên nói: "Nhưng vỏ rỗng thì sẽ rỗng ruột, không có nội tạng, sao mà chảy máu được?!"

Quốc sư nói: "Căn bản không cần nội tạng. Rơi từ trên cao xuống, nội tạng cũng bị dập nát, chỉ cần nhét một đồng thịt nát vào trong vỏ, đổ đầy máu vào bụng là được. Ba vị bằng hữu của ta, có một người rất am hiểu quỷ pháp như này, vỏ rỗng giả người chính là hắn làm được trước. Hắn dạy cho chúng ta. Hơn nữa, lúc ấy cách chế vỏ rỗng giả người không lan truyền như bây giờ. Bọn họ đã chết, có thể chế ra vỏ rỗng giả người, ngoại trừ ta ra, người xem còn ai có thể làm được?"

Tạ Liên cúi đầu, con ngươi co rút lại.

Một nhà ba người đã ngã chết ở cổng Hoàng thành Tiên Lạc, trực tiếp làm bùng nổ chiến tranh. Nhưng mà, mấy mạng người kia lại là giả, là cái bẫy rập!

Tạ Liên nói: "Người... Lúc ấy tại sao không nói cho ta?"

Quốc sư nói: "Thật ra, ta không dám. Nếu đó thật sự là hắn, ta nói cho người, với tính khí của người lúc đó, chắc chắn sẽ trực tiếp tìm hắn tính sổ. Căn bản không thể cứu được người cùng Tiên Lạc quốc, chỉ làm các người chết sớm hơn. Hơn nữa, kể cả không có ba cái vỏ rỗng kia, sớm hay muộn cũng..."

Sớm hay muộn cũng có sự việc khác châm ngòi chiến tranh. Cái này so với vụ mất chó ở trong Hoàng thành Tiên Lạc cũng giống nhau.

"Sau đó người cũng bại trận, Tiên Lạc cũng bại trận."

"Ta thật sự không nhịn được, vì thế, ta di tản tất cả mọi người ở Hoàng Cực Quán, mời hắc xuất hiện ở điện Thần Võ, sau đó, trực tiếp vạch trần thân phận của hắc."

Cũng theo lời Quân Ngô, tám trăm năm trước bọn họ đã từng gặp mặt.

Quốc sư nói: "Ta chất vấn hắc rất nhiều chuyện, hắc không thừa nhận, cũng không phủ nhận. Cuối cùng, ta hỏi hắc 'Điện hạ, rốt cuộc người muốn cái gì?' "

"Hắc trả lời rằng, hắc muốn người trở thành truyền nhân hoàn hảo của hắc."

"Nếu trên đời có một người hoàn toàn hiểu hắc, đó chính là người. Chỉ cần thành công, người sẽ vĩnh viễn không phản bội hắc!"

"Ta đã hiểu ý của hắc. Lời qua ý lại đến nỗi kích động, chúng ta lại động tay đánh tới. Ta căn bản không thể đánh lại, chỉ cần động thủ liền sẽ chết, hắc không cần động một ngón tay cũng có thể nghiền chết ta. Nhưng lúc đó, đột nhiên sắc mặt hắc chuyển biến, đưa tay che kín mặt."

"Ta kinh sợ, phát hiện ra trên mặt hắc nổi lên ba khuôn mặt!"

"Chúng nó vốn không biến mất, chỉ là bị hắc dùng pháp lực áp chế! Hiện tại không biết là do hắc kích động hay do ta mà chúng nó lại hiện ra!"

"Cứ như vậy, ba vị bằng hữu của ta tới quấy rối, làm hắc đau muốn nứt đầu, biểu cảm càng đáng sợ, còn ta nhân cơ hội chạy thoát."

"Một lần nữa ta lưu lạc ở nhân gian, lại trốn đông trốn tây. Ta nghĩ tới Ô Dung quốc hiện tại thế nào, vì vậy quay lại xem sao."

"Không ngờ tới, lần trở về đó, ta phát hiện ra một chuyện lớn."

"Không biết vì cái gì, Ô Dung quốc hoàn toàn bị phong ấn, ngăn cách với thế giới bên ngoài. Ta đi vào một lúc lâu, lại gặp được ba vị bằng hữu."

Tạ Liên nói: "Chính là ba đỉnh núi lão, bệnh, tử sao?"

Quốc sư nói: "Đúng vậy."

"Đông Lô cắn nuốt thân xác bọn họ, tro cốt cùng tro núi lửa quyện vào với nhau, phun trào ra, theo thời gian tích vào càng nhiều, qua trăm ngàn năm biến thành ba ngọn núi lớn, mang một phần linh hồn bọn họ."

"Ta tìm được cách hòa mình vào trong núi, nói chuyện với bọn họ, sau đó liền biết được rất nhiều việc."

"Thực ra, nguyên một thể hệ thần quan, không phải tự nhiên biến mất, thay đổi triền đại, mà là bị hắc từng bước, từng bước một, chậm rãi giết sạch. Hắc... Quét sạch toàn bộ Thiên Đình, một kẻ cũng không để thoát!"

"Sau khi làm Thiên giới tắm trong mưa máu, hắc quay về nhân gian, kiên nhẫn đợi một thời gian, bịa một cái tên, một thân phận mới, làm 'người' thêm một lần, 'phi thăng' thêm một lần."

"Toàn bộ thần quan trước đó đều chết sạch, không có ai biết hắc là ai, cũng không ai biết lúc trước hắc là cái dạng gì. Hiện tại, nhân gian lưu truyền rộng rãi về xuất thân của 'thần vô đại đế', viết những điển cố, tin đồn thú vị về tướng mạo, tính tình hắc... Tất cả đều là giả, đều là hắc nói dối tinh vi!"

"Tiên Kinh bây giờ là do chính tay hắc tạo ra, đặt dưới quyền khống chế của hắc. Những thi thể, tro cốt của các thần quan đời trước xen lẫn trong nền đất Tiên Kinh, mỗi ngày đều bị hắc dẫm đạp dưới chân. Ngay bây giờ, dưới chân người không chừng cũng đang giẫm lên tro cốt của ai đó."

"..."

Quốc sư tiếp tục nói: "Hiện tại, hắc là đệ nhất Võ thần của Thiên giới, chói lọi rực rỡ, nhưng trong lòng hắc lại là áp lực, là hắc ám vô tận, là oán niệm, thống khổ, phần nộ, căm hận... Những thứ này cần được phóng xuất ra ngoài. Chỉ có như thế hắc mới có thể cân bằng được tâm linh, tiếp tục làm đệ nhất Võ thần tam giới mà không phải giết người tàn sát."

"Ô Dung quốc đã từng biến thành địa ngục. Đờng Lô được hấn hiến tế vô số người, thêm ba vị thần quan, liền nhận hấn làm chủ. Hấn đem cảm xúc đen tối của mình đưa vào Đờng Lô, lấy vong hồn người Ô Dung làm phép, đốt lên nghiệp hỏa, luyện ra những thứ vô cùng tà ác."

Tạ Liên nói: "Dùng phương pháp này luyện nên đồ vật, có khác so với 'tuyệt' hay không?"

Quốc sư nói: "Không giống nhau. 'Tuyệt' là sau đó mới có, là do hấn... Thay đổi cách làm."

Tạ Liên nói: "Thay đổi cách làm thì dẫn đến cái gì?"

Quốc sư nói: "Dẫn đến sự khác nhau ở 'chất' và 'lượng'."

Hấn nhìn thoáng qua Hoa Thành, nói: "Các người chắc hẳn đều biết, 'tuyệt' là trăm năm, thậm trí mấy trăm năm mới xuất hiện một lần, mỗi lần lại chỉ có một kẻ, cho nên cực kỳ thừa thớt, khó rèn ra hơn rất nhiều. Hơn nữa, 'tuyệt' đời trước luôn tồn tại độc lập. Đờng Lô chỉ cung cấp một môi trường để rèn luyện, làm quá trình bùng nổ nhanh hơn. Nếu phải trở thành 'tuyệt', ở nơi nào cũng có thể thành 'tuyệt', sớm hay muộn cũng sẽ thành 'tuyệt'."

"Trên thực tế, 'tuyệt' ở đây là ở trong từ 'tuyệt thế', 'tuyệt đỉnh'. Dù có hay không được luyện ra ở Đờng Lô cũng không quan trọng. Chỉ là, trải qua quá trình rèn luyện ở Đờng Lô sẽ trở nên lợi hại hơn, bởi vì không có mấy ai có thể chịu đựng được. Cho tới nay chẳng phải cũng mới chỉ có ba người?"

Tạ Liên quay sang Hoa Thành, khẽ liếc một cái, vừa lúc Hoa Thành cũng đang nhìn y. Tuy không biết vì sao hấn lại nhìn, y vẫn như cũ, hơi hơi mỉm cười.

Quốc sư nói tiếp: "Dù sao thì, lúc đầu Đờng Lô cũng không hoạt động theo cách đó. Cứ mấy năm một lần, một lần tạo ra mấy trăm mấy chục con, một đám rồi lại một đám ồạt lao ra. Sinh ra nhiều như vậy cũng một phần do tâm trạng hấn không ổn định. Những thứ được tạo ra đều xuất

phát từ nỗi căm hận và oán niệm hằn tích tụ, trở thành quái vật. Trong số đó, không ít thứ các người đã quen thuộc, ví dụ như... Bạch Thoại Chân Tiên."

Tạ Liên nói: "Bạch Thoại Chân Tiên cũng là thứ sinh ra từ núi Đồng Lô?!"

Quốc sư nói: "Đúng vậy. Những thứ này đều có ý thức, tách rời khỏi hắc, cũng có thể coi là phân thân của hắc. Bạch Thoại Chân Tiên sau khi rời khỏi đây còn tự tạo ra rất nhiều phân thân. Ba vị bằng hữu của ta cố thủ ở một nước nhỏ nằm bên trong lãnh thổ Ô Dung quốc, ngăn cản quái vật quấy phá, còn ta ở bên ngoài hàng năm trời, nghĩ cách làm chúng ngừng sinh ra."

Tạ Liên bỗng nhớ tới, Sư Thanh Huyền khi trông thấy Quốc sư đã có thái độ kỳ lạ thế nào, nói: "Sư phụ! Phong Sư đại nhân... Năm đó, kẻ đã đoán mệnh cho Thanh Huyền, khuyên bọn họ không nên khua chiêng gõ trống ăn mừng, có phải chính là người không?"

Quốc sư nói: "Nói thừa. Trừ sư phụ người ra, còn cao nhân nào có thể tính toán chuẩn như vậy? Còn cao nhân nào rảnh rỗi thế không? Thế mà đến đáp bằng một chén cháo rỗng đã vội đuổi người ta."

"..."

Quốc sư nói: "Bạch Thoại Chân Tiên vốn định thử nuốt chửng Sư Vô Độ lúc còn nhỏ, nhưng tiểu tử này lại quá độc ác, còn nhỏ tuổi mà đã khó đối phó, không sợ cả đao thương, dọa đủ kiểu cũng không buồn để tâm, muốn ăn được sự sợ hãi của hắc khó khăn đến chết đi sống lại. Nó đành phải chuyển mục tiêu sang đệ đệ xuất thân phú quý của hắc. Tuy là không ăn được gì nhưng vẫn cố tình làm phiền hai huynh đệ đến nỗi gà chó không yên, còn đim chết người vốn có mệnh phi thăng, phá phách không thấy mệt. Không giết chết thứ này, ta thật không cam lòng."

Hoa Thành nhún vai: "Đã bị giết chết."

Quốc sư nói: "Là bị Hạ Huyền nuốt sao? Ta cũng có nghe tới. Ta muốn theo dõi hai huynh đệ đó đến cùng, thế nhưng sắp tới lại là lúc núi Đổng Lô khai mở, không có cách nào theo sát họ, ta liền lo việc ở Đổng Lô trước. Khi ta quay lại tìm họ, tình hình liền trở nên rối loạn. Sư Vô Độ động thủ, gây ra việc cực kì chấn động, hoàn toàn không thể giải quyết được! Ta thật đau đầu, muốn quản mà không thể quản nổi."

Đó thật sự là muốn quản mà không có cách nào quản.

Quốc sư lại nói: "Nhưng nói thật, Bạch Thoại Chân Tiên không quá lợi hại như ta tưởng, chỉ biết ra ngoài gây sự thôi, thứ này phải gọi là phế phẩm. Còn có những cái khác, ví dụ như..."

Tạ Liên thấp giọng: "Ví dụ như... Vong hồn chết trận ở đâu đây?"

Quốc sư hít một hơi: "... Là hắn."

"Nếu không người cho rằng tại sao ta lại nói, tất cả mọi thứ xảy ra chỉ vì một câu nói của người? Bởi vì con quỷ ở đâu đây, chính là một phân thân hắn tạo ra ở Đổng Lô. Cứ vài năm, nó lại thay Quân Ngô ra ngoài quấy phá, giết người cho hả giận. Nhưng mà, người lại cố tình đánh bại con quái vật đó!"

"Hắn cảm giác được con quỷ ở đâu đây bị người giết chết, lập tức đi xuống xem xét, liền thấy được người. Mà người lại cố tình làm trò trước mặt hắn, nói ra câu kia... 'Thân tại vô gian, tâm tại đào nguyên'. Điều này quả thật đối nghịch với hắn, làm hắn điên lên..."

"Đây chính là bước ngoặt của mọi chuyện."

Artist: rouyeahs

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

220

Tạ Liên nắm chặt tay, hô hấp hơi hỗn loạn.

Chỉ vì một câu nói. Thật là một cái cơ không thể nào tưởng tượng được, thậm chí còn buồn cười, thế nhưng lúc này y thực sự cười không nổi.

Quốc sư nói: "Dẹp con quái vật qua một bên. Thái tử điện hạ, người có nhớ khi đó người cứu một đứa bé rơi xuống từ tường thành, mang đến Hoàng Cực Quán, ta đã khiếp sợ thế nào không?"

"..."

Tạ Liên lập tức tập trung, nhìn thoáng qua Hoa Thành: "Nhớ rõ! Đứa bé ấy làm sao? Người từng nói nó là..."

Quốc sư nói: "Thiên sát cô tinh!"

*sao chiếu mệnh, có ý nghĩa khiến người thân xung quanh xui xẻo.

Hắn trầm giọng: "Lúc ấy, ta chỉ cảm thấy tà khí trên người đứa bé quá nặng, không giống người bình thường. Sau đó ta tới Đổng Lô, nói chuyện với ba vị bằng hữu mới biết được rằng Đổng Lô không chỉ tạo ra quái vật, nó còn biết nguyền rủa. Giống như người có thể truyền vận may, Đổng Lô cũng có thể tỏa ra vận rủi, len lỏi khắp nơi."

"Đứa trẻ kia vốn sinh ra vào ngày cực kỳ xấu, vận sự tốt lành đều tắc nghẽn, cực kỳ xui xẻo đến mức xé rách trời. Chỉ e là nó đã hấp thụ tất cả những vận rủi Đổng Lô tỏa ra mới trở nên đáng sợ như thế. Nó vừa xuất hiện, suýt nữa thì phá hủy cả Thái Thương Sơn!"

Tạ Liên càng nghe càng kinh hoàng, chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Hoa Thành. Rõ ràng đang nói về chuyện của hắn, chính hắn lại không có phản ứng gì, ngược lại còn mỉm cười với y.

Quốc sư tiếp tục nói: "Dựa vào số mệnh, đứa trẻ kia chắc chắn từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, nếu không phải thì cũng bị cha mẹ bỏ rơi, bị ngược đãi, hành hạ còn hơn là mất cha mất mẹ. Hơn nữa, nó sống không quá mười tám tuổi, còn hại mọi người xung quanh chết sạch, gặp đủ vận hạn, chẳng khác nào sao chổi mang tai họa. Cho nên lúc ấy ta mới giục người đuổi nó đi, đừng đến gần nó..."

Tạ Liên không nghe nổi, liền nói: "Quốc sư! ... Đừng nói nữa."

Quốc sư gật đầu: "Không nói nữa. Ta chỉ muốn lấy ví dụ cho người biết Đông Lô đáng sợ thế nào."

Trong lúc Tạ Liên không biết đáp lại ra sao, Hoa Thành lại cười: "Thực ra cũng không thấy đáng sợ cho lắm, chỉ có đi thôi, Quốc sư tính toán cũng rất chuẩn."

"..."

Tạ Liên nghĩ có lẽ nào Hoa Thành thực sự không sống quá mười tám tuổi, tay liền phát run. Lúc này, có một bàn tay đưa tới, nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay y. Tay hai người đều lạnh băng, nhưng đặt lên nhau liền tỏa ra hơi ấm.

Quốc sư nói: "Quân Ngô vẫn luôn đưa ra cho người những thử thách. Dịch mặt người ở Tiên Lạc quốc chính là thử thách thứ nhất."

"Theo ý của hắn, chỉ cần lúc ấy người chọn phát động dịch mặt người lên Vĩnh An, người liền vượt qua thử thách. Chẳng những hắn sẽ không phế bỏ người xuống, còn sẽ giúp người che giấu, khiến người trở thành truyền nhân tâm đắc của hắn, một bước lên mây, hai bước đảo lộn trời đất."

"Thế nhưng người lại lựa chọn sai."

"Trong thời gian người bị phế xuống lần thứ nhất, hắn lại đưa ra thử thách, vậy mà người vẫn chưa cho hắn một đáp án vừa ý. Đó cũng là lý do người vừa phi thăng, hắn lập tức đánh người rơi xuống."

Trong đầu Tạ Liên chợt hiện lên một khuôn mặt tái nhợt đang mỉm cười, dừng một chút, y thấp giọng: "Thật ra là do chính ta yêu c ầu."

Hoa Thành nói: "Ca ca, tin ta. Kể cả huynh không yêu c ầu, hắn cũng có trăm ngàn biện pháp khiến huynh đi xuống."

Tạ Liên thở dài: "Dù sao thì, Bạch Vô Tướng cũng là do hắn đánh bại."

Hoa Thành nói: "Nhưng cũng không đánh chết."

Tạ Liên nói: "Dĩ nhiên là vậy r ồi."

Quốc sư tiếp tục: "Bạch Vô Tướng đương nhiên có thể giết người, nhưng căn bản, hắn không muốn. Trái lại, hắn còn rất thích người, không thể để người chết, nhất định phải biến người thành hình mẫu hắn mong đợi."

Hoa Thành thêm vào: "Giết huynh thì bản thân hắn cũng không đạt được mục đích. Huynh cứ mang suy nghĩ thế này mà chết đi, vĩnh viễn không chịu thay đổi, hắn càng không thể chịu nổi."

"Bạch Vô Tướng thì không có lý do gì để buông tha cho huynh, thế nhưng một Võ thần đại đế hạ phạm, đánh đuổi yêu ma, hết sức cứu giúp huynh, đây chẳng phải là một phương pháp tốt sao? Bằng cách đó, huynh lại càng thêm tin tưởng, cảm kích hắn."

"Vậy mà, cả hai lần hắn đều không thành công, trong lòng chắc chắn không thoải mái chút nào."

Quốc sư nói: "Lần thứ hai người bị phế xuống, lưu lạc dưới nhân gian, hắn đã có rất nhiều cơ hội, chậm rãi 'dạy dỗ' người, chậm rãi chờ người đổi ý. Theo ta quan sát, hắn đã bình tĩnh trở lại. Thế nhưng một chút sự bình tĩnh ấy cuối cùng cũng bị đánh vỡ."

"Người phi thăng lần thứ ba."

"Một bãi bùn lầy, đảo qua đảo lại cũng vẫn thế, nhưng mà người lại cố tình phá vỡ dự định của hắn, lại một lần nữa phi thăng, hơn nữa vẫn giữ nguyên bộ dáng trước kia, một chút cũng không thay đổi..."

"Ta không biết hắn thấy vậy sẽ có suy nghĩ gì, nhưng ta cảm thấy hắn nhất định sẽ lại thử thách người."

Hoa Thành nói: "Xem lại những hành động của hắn thì sẽ biết. Ca ca, huynh nhớ kĩ một chút, từ khi huynh phi thăng lần thứ ba đã xảy ra chuyện gì?"

Tạ Liên tập trung, suy ngẫm một lát rồi trả lời: "Chuyện thứ nhất là ở núi Dữ Quân, bắt được nữ quỷ Tuyên Cơ."

"Ban đầu ta cũng không tìm được Quỷ Tân Lang, trên đường tự nhiên gặp thai linh hát đờng dao chỉ dẫn, chắc chắn là do hắn bày mưu đặt kế. Nhưng ta cho rằng, cái này là hắn giúp đỡ ta."

Hoa Thành nói: "Chẳng qua giúp huynh hoàn thành nhiệm vụ thôi. Hậu quả trực tiếp là bắt được nữ quỷ Tuyên Cơ, vậy hậu quả gián tiếp là gì?"

Tạ Liên do dự: "... Chọc vào tình nhân cũ của Bùi tướng quân, mang đến cho hắn một chút phiền toái?"

Quốc sư nói: "Đây có thể xem như một vấn đề nhỏ. Nếu người biết sẽ đắc tội với Bùi Minh, người sẽ dùng cách khác để giải quyết chứ? Ví dụ như, thông linh gọi Bùi Minh xuống, hoặc để mặc Tuyên Cơ tiếp tục làm loạn ở khu vực nhỏ, không gây rắc rối lớn."

Tạ Liên xấu hổ: "Cái này... Nói thật, về sau ta mới biết chuyện có liên quan đến Bùi tướng quân. Lúc ấy nữ quỷ lấy mạng nhiều người như vậy, cung đã căng dây, không thể không bắn, chẳng kịp suy nghĩ có đắc tội với ai hay không."

Hoa Thành hơi hơi mỉm cười: "Ca ca, huynh đã đưa ra lựa chọn đúng."

Hắn vuốt vuốt tóc, nói tiếp: "Chuyện thứ hai, một cái vỏ rỗng giả người tìm đến Bồ Đề Quan, dẫn huynh tới Bán Nguyệt quốc. Thân xác đó do ai phải tới thì khỏi phải nói, hậu quả của chuyện này là gì?"

Tạ Liên nói: "Đá tiêu Bùi tướng quân xuống, chặt đi cánh tay phải của Bùi tướng quân."

Hoa Thành nói: "Ca ca, huynh xem, cả hai việc này đều khiến thế lực của Bùi Minh giảm sút, còn đâu là đặc tội Bùi Minh. Quân Ngô hoàn toàn không ra mặt, thù oán đều đổ lên đầu huynh, lại vẫn khiến huynh cảm kích hắn."

"..."

Hoa Thành nói tiếp: "Đoán không sai, sau tám trăm năm, hắn vẫn luôn theo dõi huynh. Khi ca ca ở Vĩnh An làm Quốc sư, đã dạy dỗ Lang Thiên Thu, e là hắn cũng biết. Vậy mà hắn vẫn phải huynh cùng Lang Thiên Thu làm nhiệm vụ, ta thấy không có ý tốt."

Quốc sư kinh ngạc: "Từ từ. Điện hạ, người đi làm Quốc sư Vĩnh An? Người đã dạy Lang Thiên Thu?"

Tạ Liên đáp: "Phải..."

Quốc sư hỏi lại lần nữa: "Người chính là Quốc sư Phương Tâm???"

Tạ Liên hơi ái ngại: "Phải... Có vấn đề gì sao?"

Quốc sư nói: "Nếu hắn đã biết chuyện này, nhất định sẽ thật sự tức giận với người."

Hoa Thành tiếp tục: "Bạch Thoại Chân Tiên cũng là một chuyện. Ca ca, huynh vốn không muốn nhúng tay, cuối cùng vẫn bị liên lụy vào, cũng may không lún quá sâu."

"Mấy trăm ngư dân ở biển Nam Hải bị cuốn vào trận bão độ kiếp, không phải do Hắc Thủy, cũng không phải do Sư Vô Độ, ngoại trừ bọn họ

ra, còn ai có thể làm được?"

Điềm lại từng vấn đề Tạ Liên mới phát hiện, từ khi y phi thăng, mỗi một bước đi có lẽ đều do Quân Ngô theo dõi, sắp đặt.

Hoa Thành nâng tay, nói: " Ta đoán, hắc làm như vậy một mặt là do tâm tính quỷ dị, không ngừng muốn đưa ra thử thách, thử xem huynh đã thay đổi thế nào, chờ mong huynh có thể làm theo lý tưởng của hắc. Mặt khác, e là hắc muốn lợi dụng huynh, làm suy yếu thế lực của các thần quan."

"Trước đây, thần quan Thiên giới đã trở thành nỗi ám ảnh của hắc, khiến hắc luôn đề cao cảnh giác, đối với cái gì cũng không chế tuyệt đối, không cho bất cứ kẻ nào uy hiếp đến thế lực và địa vị của hắc, càng không cho thần quan nào vượt lên trên hắc. Hơn nữa, ta nghĩ..."

Tạ Liên cùng lúc nghĩ tới đó: "Cái gì?"

Hoa Thành nói: "Việc Sư Vô Độ đổi mệnh của Sư Thanh Huyền, cả việc Hắc Thủy lên vào thượng thiên đình làm gián điệp, chẳng lẽ hắc không biết gì hết."

Trong lòng Tạ Liên đúng là đang nghĩ tới cái này.

Chẳng lẽ Quân Ngô ngồi ở vị trí tối cao lại không biết mấy việc này sao? Không có khả năng.

Hồ sơ chuyển đến từ điện Linh Văn, hắc đều có thể trực tiếp xem xét, nếu như có cái nào là giả chắc chắn sẽ nhận ra.

Có lẽ, ngay từ đầu hắc đã biết chuyện, chỉ là địa vị của Thủy sư lúc ấy không uy hiếp đến hắc, sự việc mới không bị phanh phui. Nếu sớm bị phanh phui, Sư Vô Độ bị phế xuống, sẽ lại xuất hiện một Thủy sư mới. Thủy sư mới thì sẽ không có nhược điểm để bị hắc nắm thóp.

Thủy sư phạm tội lớn như vậy, giấu trời qua biển, bình yên vô sự nhiều năm, về sau có chỗ đứng ở Thiên đình mới bị bại lộ chuyện cũ, bị Hạ Huyền chặt đầu.

Nếu Quân Ngô muốn diệt trừ Thủy sư, căn bản không cần tự mình động thủ. Hắn chỉ cần lặng lẽ nhìn Thủy sư càng ngày càng gây nhĩ nhĩ chuyện, không kiêng nể gì, nắm lấy điểm yếu của Sư Vô Độ nói cho Hạ Huyền.

Hạ Huyền đương nhiên sẽ báo thù cho cái chết của hắn và gia đình hắn.

Hoa Thành nói: "Kể cả chuyện Quân Ngô hội tụ vạn quỷ ở Đổng Lô, luyện ra tuyệt thế Quỷ Vương, có lẽ cũng là bởi vì..."

Tạ Liên phục hồi tinh thần: "... Không chế quyền hành."

Hoa Thành nói: "Phải. Một mặt, hắn rất vui lòng nhìn tuyệt cảnh Quỷ Vương xuất thế, làm hại nhân gian, mặt khác, chỉ cần có thứ làm hại nhân gian, sẽ có người cầu nguyện."

Mà chỉ cần có tín đồ cầu nguyện, pháp lực của thần linh sẽ càng cường mạnh!

Quốc sư thở dài: "Mỗi lần Đổng Lô khai mở, bốn người chúng ta đều sẽ đi ngăn chặn, nhưng không phải lần nào cũng thành công. Lần khai mở này lại càng... quá sức."

"Những oán linh bay ra từ Đổng Lô, hắn chỉ giết một phần nhỏ, dùng Rút Ngàn Dặm Đất đưa phần còn lại ra ngoài, lại phái tất cả mọi người đi dẹp loạn, còn hắn ở lại tiêu hủy một vài đồ vật. Hắn đoán được ta sẽ đi tìm người, xử lý xong chuyện trong Đổng Lô liền đuổi theo, quả nhiên bắt được ta."

"Ta nghĩ không còn cách nào quay đầu. Chuyện về Ô Dung quốc đã bị phơi bày, dựa vào tính cảnh giác của hắn, chắc chắn lại muốn thay đổi Thiên giới thêm lần nữa. Các người lại không hay biết mình sắp bị vùi xác xuống dưới Tiên Kinh. Vừa hay tiểu tử Phong Tín mang theo Hồng Kính bên người, ta liền liều chết thử một lần."

"Thực ra pháp lực của hắn càng ngày càng mạnh, Hồng Kính không còn khả năng chiếu ra mặt thật của hắn. Thế nhưng trước đó không lâu, hắn đánh nhau với ba tòa núi quái, vô tình làm mặt người bị lộ ra."

"Không còn gì nữa, ta đã nói hết rồi. Người còn gì muốn hỏi sao, điện hạ."

Tạ Liên đang suy ngẫm, Hoa Thành liền nói: "Ta có. Quốc sư, người còn nhớ tiếng Ô Dung sao?"

Quốc sư đáp: "Ô Dung quốc đã bị lãng quên, không còn ai dùng chữ viết hay tiếng Ô Dung nữa, cho nên ta cùng ba vị bằng hữu đã học ngôn ngữ mới, nếu không sẽ chẳng biết được Thái tử điện hạ muốn nói gì, đối phó với mấy loại yêu ma quỷ quái cũng có nhiều khó khăn. Nhưng dù sao ta vẫn nhớ rõ, chỉ là ít khi dùng."

Hắn thản nhiên nói: "Cũng không quá muốn dùng."

Tạ Liên nhớ tới, khi đó Quốc sư nói với núi quái là "Thái tử điện hạ không cứu nổi nữa rồi", "Hắn sắp thức tỉnh rồi", thực ra không phải nói tới y mà là nói tới Lang Huỳnh, dọc đường đi đầu hấp thu ma lực khôi phục cho Bạch Vô Tướng.

Còn những con thi chuột biết nói tiếng Ô Dung, có lẽ chúng đã lấy được ký ức của vài người, quả nhiên lấy trúng ký ức của Quân Ngô cùng Bạch Vô Tướng.

Mà ở hang Vạn Thần, để tạo ra hai vỏ rỗng giả làm Phong Tín, Mộ Tình, đối với Bạch Vô Tướng chắc chắn không phải việc gì khó. Bởi vì Quân Ngô hiểu bọn họ rõ như lòng bàn tay!

Tạ Liên nói: "Hắn... có lẽ vẫn luôn muốn làm ta tưởng rằng ta hoặc một phần hồn phách của ta chính là Thái tử Ô Dung."

Quốc sư nói: "Hắn đương nhiên muốn thế. Nếu không thể giấu được sự tồn tại của Ô Dung quốc, đồng thời ai cũng thấy Thái tử Tiên Lạc và Thái tử Ô Dung rất giống nhau, đổ mọi chuyện lên đầu người là cách không thể nào tốt hơn."

"Hơn nữa, chỉ cần người tự hoài nghi, hoài nghi chính hành động và mục đích của bản thân mình, hắn liền có thể biến người thành hình mẫu

hắn mong muốn."

"Nếu người cho rằng 'Ta chính là Thái tử Ô Dung', chỉ sợ người lặp lại vận mệnh của hắn còn thảm hơn nữa. Là hắn chủ động dẫn đường cho người, muốn người đi qua con đường của hắn mà không mắc phải sai lầm giống hắn."

"Hắn không thể chịu đựng được, người với hắn giống nhau như hai giọt nước, vậy mà con đường người chọn lại khác hắn."

Một lúc sau, Hoa Thành mới lên tiếng: "Đã nói rồi, một chút cũng không giống."

Quốc sư chuyển hướng sang hắn: "Người... Thằng nhóc này, người bị làm sao vậy?"

Tạ Liên ngẩn ra, thần nghĩ: "Làm sao cơ?"

Quốc sư tưởng chừng không nhận nổi, vén tay áo, lên giọng với Hoa Thành: "Vừa rồi ta nói một lúc lâu, thằng nhóc này cười cười cái gì, một chút chân thành cũng không có. Đừng tưởng rằng người là tuyệt cảnh Quỷ Vương liền dám nói chuyện vô lễ với ta. Tuyệt cảnh Quỷ Vương đúng là rất quý hiếm, nhưng ta đã bao nhiêu tuổi rồi người có biết không? Trường bối cỡ tuổi như ta lại càng quý hiếm hơn."

"..."

Hoa Thành nhướn mày.

Tạ Liên xoa xoa ấn đường, nói: "Sư phụ à, Tam Lang cũng không phải vô lễ, hắn chỉ là..."

Hắn chỉ là quen giả cười đối với người khác.

Quốc sư ra hiệu Hoa Thành không cần đến gần, lại kéo Tạ Liên qua một bên, nghiêm túc nói: "Thái tử điện hạ, ta thấy rồi."

Tạ Liên hỏi: "Hả? Người thấy cái gì?"

Quốc sư nói: "Thấy các người làm gì phía trên tượng thần."

Tượng thần? Làm gì phía trên cơ? Tạ Liên suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên trong đầu kêu 'ong' một tiếng.

Mượn pháp lực!

Tạ Liên ho khụ khụ không ngừng: "Không phải... Đây chỉ là mượn pháp lực... Không, thật ra cũng không chỉ mượn pháp lực, tóm lại là..."

Quốc sư càng nói thêm lời thăm thía: "Điện hạ, người sao lại thành ra thế này? Chẳng lẽ, bởi vì người tu đạo đã lâu, không được gần nữ sắc, người liền đổi thành...? ? ?"

"..."

Tạ Liên điên cuồng xoa tay: "Không phải vì lý do này!"

Quốc sư hoài nghi: "Vậy... Chẳng lẽ là... do trời sinh? Cái này... Ta chưa từng nghĩ tới. Được rồi... Tốt thôi, điểm này của người quả thật không giống hần..."

Tạ Liên: "? ? ? Từ từ... Cũng không phải thế ! !"

Quốc sư thở dài: "Người không phải sợ, điện hạ, ta không phải muốn trách mắng người. Chuyện mà ta không hiểu, ta sẽ không dạy dỗ người. Huống hồ người gặp chuyện gì ta đâu biết, còn ngại chuyện này sao?"

"Cả trai lẫn gái đâu không sao cả, chỉ cần người thích là được rồi."

Tạ Liên xoa đến nổi ấn đường hơi đỏ bừng, nhỏ giọng: "Phải... Là ta thật sự thích..."

Quốc sư lại buồn bực nói: "Ta không phải chê mắt nhìn người của người không tốt, thực ra cũng khá tốt, đại cô nương, tiểu cô nương đều thích khoản này, nhưng mà tuyệt cảnh Quý Vương thật sự rất hung dữ đấy. Điện hạ, người có thể biết rõ, loại người này một khi đã quán lấy người, người vĩnh viễn đừng nghĩ đến việc ném hần đi."

Tạ Liên bám chặt lấy tay Quốc sư: "Hả, sư phụ, người từ từ đã..."

Quốc sư gật gật đầu: "Tuyệt đối không sai. Ta nói cho người biết, ta vừa trông thấy tên Huyết Vũ Thám Hoa này, ta liền biết mệnh của hắn hung đến chín khúc mười tám cong, như núi đè lên núi cao, tà khí ập vào mặt người đối diện đến hít thở không thông, quả thực chính là..."

Hoa Thành ở phía sau bọn họ, ung dung nói: "Quả thực chính là thiên sát cô tinh, đúng không?"

Vừa rồi Tạ Liên đã cố gắng ngăn cản Quốc sư nói tiếp, nhưng vẫn không thành công. Y che kín mặt, lẳng lặng đi tới bên Hoa Thành cọ cọ.

Hoa Thành mỉm cười, ôm lấy y, nhướn mày: "Ta cười rất không chân thành. Thế nhưng, làm trò trước mặt người ta, nói người ta là thiên sát cô tinh, tai họa giáng thế, sao chổi xui xẻo, mồ côi cha mẹ, sống không quá mười tám tuổi... cũng không quá thích hợp, phải không?"

"?"

Hai mắt Quốc sư dãn dãn tròn to: "... Người...là...?"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

221

Lần này, Hoa Thành cười thật tươi không chút giả tạo, thậm chí còn sáng lạn hơn.

Quốc sư sợ ngây người, giơ tay lên chỉ vào hắn: "... Người... Người... Người! Là người?! Đứa bé kia... Người chính là đứa bé kia???"

Cả ngón tay cùng giọng nói hắn đều run rẩy.

Hoa Thành vui vẻ, không trả lời, trên mặt lại biểu cảm rõ ràng: Không sai, ta chính là thiên sát cô tình, suýt chút nữa phá hủy cả Thái Thương Sơn đây!

"..."

Quốc sư bắt đầu chất vấn: "Điện hạ, sao lại thế này? Người mau giải thích đi."

Tạ Liên xua xua tay, cười nhạt: "... Chính là... Chính là như vậy đó thôi."

Quốc sư chấn động.

Hắn nắm chặt tay, hắt qua hắt lại mấy chục lần, một lúc sau mới nói lên lời: "Người xem... Người xem, người xem, người xem, ta đã nói thế nào! Ta đã nói tuyệt cảnh Quỷ Vương không dễ động mà! Hắn từ khi còn bé đã bám theo người, âm hồn không tan mà! Tám trăm năm, đã tám trăm năm rồi đấy! Suốt tám trăm năm đều mơ ước có được người, đáng sợ, thật quá đáng sợ! Ta tính toán thật quá chuẩn!"

Tạ Liên nói: "Tính toán... Sư phụ, đừng nói đến cái này..."

Y nghĩ th ần: "Người còn chưa nhìn thấy hang Vạn Th ần chứa đầy tượng th ần che trời lấp đất đâu."

Nếu h ắn thấy được, có khi sẽ coi Hoa Thành là mãnh thú điên cu ồng, có bệnh, kẹp lấy Tạ Liên ở khuỷu tay mà chạy thực mạng mất.

Quốc sư vẫn chưa hết khiếp sợ: "Không được, h ắn quá khủng bố, chấp niệm đã ăn sâu vào trong thâm tâm r ồi! Điện hạ, người phải vạn l ần cẩn thận, người như vậy dễ gặp họa, coi chừng h ắn lừa người!"

Tạ Liên nói: "Tam Lang sẽ không làm thế."

Hoa Thành cũng nhàn nhạt: "Người suy nghĩ nhi ều r ồi. Ta có lừa ai thì cũng sẽ không lừa điện hạ."

Quốc sư ra oai, cùng h ắn lý luận: "Người còn trẻ, còn gian xảo, đừng tưởng ta không nhìn ra. Người lợi dụng việc Thái tử điện hạ không hiểu biết một số thứ, đã làm gì với h ắn? Bây giờ người thử làm trò trước mặt ta xem, mượn pháp lực phải mượn như thế nào? Có bao nhiêu cách mượn? Người lại cố tình mượn thế nào? Người đã dụ dỗ h ắn bằng cách gì?"

Hoa Thành: "..."

Tạ Liên kêu lên lung tung: "Ha ha ha ha, được r ồi, được r ồi! Phức tạp quá đi, mặc kệ là cách gì, mượn được là tốt r ồi phải không! Ha ha ha, đều giống nhau cả, giống nhau cả!"

Còn nói thêm nữa, chắc y sẽ giống hệt con vịt chết đuối, bị thả vào n ồ nấu chín, giã giữa loạn xạ.

Tạ Liên đột nhiên nghiêm túc: "Cho nên, chúng ta nói tới việc chính đi. Bây giờ h ắn nhốt tất cả chúng ta ở nơi này, còn chưa động thủ, rốt cuộc là muốn thế nào đây."

Hoa Thành nói: "Có lẽ là muốn huynh suy nghĩ lại."

Tạ Liên nói: "Còn có thể suy nghĩ lại kiểu gì?"

Quốc sư nói: "Vậy thì thật khó đoán, thật ra, có rất nhiều khả năng. Điện hạ, người không cần nói sang chuyện khác! Ta cho người một lời khuyên, đừng để sắc đẹp hay lời nói hoa mỹ mật ngọt của hắc lừa gạt, ta thấy hắc..." "

Bỗng nhiên, Hoa Thành trầm giọng: "Ca ca, có người tới."

Quốc sư nói: "Người không cần lừa ta, ta không dễ bị qua mặt như Thái tử điện hạ đâu..." "

Tạ Liên nói: "Sư phụ, hắc không lừa người, thực sự có kẻ nào đó đang tới, chúng ta trốn đi một chút đã!"

Nói xong, y liền cùng Hoa Thành thoát ẩn thoát hiện, nhảy lên xà ngang trên nóc nhà ẩn nấp.

Không bao lâu sau, quả nhiên bên ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân.

Một người đá văng cửa phòng, đắc ý cười lớn: "Mua ha ha ha ha ha ha, Thiên giới là cái thá gì! Cuối cùng cũng bị lão tử dẫm bẹp dưới chân!"

"..."

"..."

"..."

Vừa nghe thấy giọng điệu này, cả ba người đều không biết nói gì.

Một kẻ mặc đồ xanh nghênh ngang bước vào, đúng là tên Thích Dung mấy ngày nay không thấy đâu!

Xem ra, Quân Ngô không chỉ nhốt các thần quan mà còn thả hết yêu ma quỷ quái ra. Bọn chúng tự tiện chạy khắp Tiên Kinh, vô cùng điên loạn, vô cùng quỷ dị!

Quốc sư không ngờ đó lại là Thích Dung.

Thích Dung chỉ vào mặt hắc, mắng: "Quốc sư chết tiệt, lão già chết tiệt! Hớ hớ! Con mẹ ngươi, lúc trước xem thường ta, không chịu nhận ta làm đồ đệ, bây giờ thì thế nào? Tự vả vào mặt, tự chịu báo ứng, không có kết cục tốt! Đáng đời!"

Phía sau Thích Dung, một cái đầu nhỏ thò ra, tỏ vẻ sợ hãi, đúng là Cốc Tử! Đây là lần đầu tiên Cốc Tử vào một nơi tráng lệ thế này, nó mở to mắt nhìn đông nhìn tây, lén lút ngắm những viên ngọc thạch mà lại không dám sờ.

Thích Dung đắc ý nói: "Con ngoan, có nhìn thấy không? Nơi này chính là Thiên giới, hiện tại là địa bàn của ta!"

Cốc Tử kinh ngạc: "Thật hả cha? Nơi này lớn như vậy..."

Thích Dung nói: "Đương nhiên là thật! Không tin thì ngươi xem, ta phì phì! Ta tùy tiện nhổ một bãi nước miếng ở chỗ này, ai dám nói gì ta?"

Quốc sư: "..."

Cốc Tử do dự một chút, nhỏ giọng: "Cha, nhổ nước miếng ở đây không được đâu. Nơi này vừa đẹp, vừa sạch, không thể làm bẩn."

Thích Dung nghe vậy cũng dừng lại.

Quốc sư không nhịn được, nói: "Ngươi tự nhìn bản thân xem, như vậy làm sao dạy dỗ được đứa trẻ này? Đã lớn từng ấy tuổi rồi mà không làm gương cho nó, nó thậm chí còn hiểu chuyện hơn ngươi!"

Bị hai người chê trách, Thích Dung xấu hổ quá hóa giận, nhảy dựng lên: "Lão già chết tiệt, ngươi thì biết cái gì! Bày đặt về người lớn, lấy quyền gì giáo huấn ta! Cả ngươi nữa! Dám nói chuyện như vậy với lão tử, đúng là bất hiếu!"

Cốc Tử bị hắc mắng, cảm thấy rất oan uổng nhưng không dám lên tiếng. Thích Dung mắng xong lại thấy chột dạ, lấy hai chân lau đi bãi nước miếng, làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra, hùng hùng hổ hổ tóm Cốc Tử

đi ra ngoài. Trước khi đi, hắn còn viết lên vách tường để thấy nhất ở điện Linh Văn một dòng chữ... : "Đệ nhất Quỷ Vương tam giới - Thanh Quỷ Thích Dung đã đến đây".

Sau khi Thích Dung ra khỏi điện Linh Văn, con lật đật màu xanh trong tay áo Tạ Liên rơi xuống dưới, đứng trước vách tường chỉ chút chữ, bên cạnh là bãi nước miếng lau chưa sạch, nó chuyển động hoảng loạn, như là sắp phát điên rồi.

Tạ Liên cùng Hoa Thành cũng nhảy xuống. Y nhặt con lật đật lên, nhét lại vào ống tay áo.

Quốc sư lắc đầu: "Tiểu Kính vương thật là... Qua mấy trăm năm, bản tính càng tệ hại, quả nhiên không tiến bộ chút nào."

Hoa Thành nhìn thoáng qua vách tường, tỏ vẻ khinh thường, lười biếng đánh giá một chữ:

"Xấu."

Quốc sư cũng đồng tình với hắn, lắc tay áo, nói: "Cực kỳ xấu. Đã qua nhiều năm rồi, ngoại trừ cái câu đối viết lưng ta lưng tung treo trước sông Bạc Chợ Quỷ, ta chưa từng thấy chữ viết nào xấu tệ hại hơn cái này."

Hoa Thành: "..."

Tạ Liên gắng gượng mỉm cười: "Ha ha ha ha, câu đối mà sư phụ nói đến, ta cũng đã nhìn qua, thấy nó cũng đâu có tệ lắm? Còn rất có phong cách riêng đấy chứ, ta rất thích!"

Quốc sư tỏ vẻ khó hiểu: "Điện hạ, sao người có thể nói mấy lời như vậy? Thư pháp của người nổi tiếng là có gia giáo, chẳng lẽ còn không phân biệt được cái gì xấu cái gì đẹp sao? Cái câu đối đó thực sự xấu nhất tam giới, sư phụ tốt thế nào cũng không cứu nổi, người thích ở điểm quái gì! Mất thẩm mỹ của người không phải có vấn đề rồi chứ?"

Tạ Liên: "Ha ha ha ha ha sư phụ, người tốt nhất đừng nói gì nữa!!!"

Bỗng nhiên, Hoa Thành lên tiếng: "Ca ca, Quân Ngô đã có hành động rồi. Hắn có khả năng muốn đi tìm huynh, đang đi tới cung Tiên Lạc."

Quốc sư kinh hoàng: "Cái gì! Điện hạ, người chạy về nhanh lên! Huyết Vũ Thám Hoa, người cũng trốn kỹ, tuyệt đối không được để hắn phát hiện các người đã gặp nhau. Ba vị bằng hữu của ta bị hắn áp chế ở trong Đổng Lô, đang tìm cách trốn thoát. Làm gì thì làm, chờ bọn họ thoát ra đã, nhớ kỹ, không được hành động thiếu suy nghĩ!"

Tạ Liên đã hiểu. Sau khi cáo biệt Quốc sư, hai người bay ra khỏi điện Linh Văn, né vô số vệ binh cùng yêu ma quỷ quái, còn cách cung Tiên Lạc bốn con phố.

Hoa Thành nói: "Ca ca, hắn còn một con phố nữa là đến cung Tiên Lạc."

Tạ Liên: " ! "

Hoa Thành chạm vào một con ngân điệp, trước mắt liền hiện lên hình ảnh Quân Ngô đang khoanh tay, ước chừng hơn một trăm bước nữa là tới cửa cung Tiên Lạc.

Phải làm sao bây giờ! Thế này một là sẽ đến sau Quân Ngô, không thì cũng vừa vặn đâm thẳng vào hắn! Hơn nữa, vệ binh trước cửa cung Tiên Lạc còn đang bị Hoa Thành dùng thuật định thân!

Bỗng nhiên, Quân Ngô vừa mở cửa, một người đứng phía sau hắn, nói: "Đế quân."

Quân Ngô dừng bước, quay đầu lại: "Vũ sư? Có chuyện gì?"

Đúng là Vũ sư ngăn hắn lại. Thật ra Quân Ngô tính toán rất kỹ, không cho người ngoài đến gần phủ Vũ sư, cho nên ngoài vệ binh ra, nàng không thấy bất cứ yêu ma quỷ quái nào.

Nàng khách khí nói: "Đế quân, có một thứ ta quên đưa cho người. Có thể phiền người dừng chân một chút được không?"

Quân Ngô gật đầu: "Được.", sau đó đi theo Vũ sư.

Tạ Liên nhẹ nhàng thở phào: "Cảm tạ Vũ sư đại nhân!"

Khi trở về, y nhất định sẽ thắp cho Vũ sư mười tám cây hương thật lớn!!!

Nhân cơ hội này, hai người bay qua bốn con phố, trở lại cung Tiên Lạc trước Quân Ngô. Hoa Thành vung tay giải trừ ma thuật trên người vệ binh. Bọn họ bị mê hoặc, chớp mắt một cái, không hề phát hiện đi đâu gì. Tạ Liên chạy vào trong điện, còn chưa kịp thở một hơi, sắc mặt lại chuyển biến. Bởi vì, vệ binh trước cửa lại truyền lệnh.

Nhanh như vậy, Quân Ngô đã tới rồi!

Xem ra Vũ sư không ngăn cản được bao lâu. Hai người trao đổi ánh mắt, không cần nói ra nhưng trong lòng cũng hiểu rõ. Hoa Thành chạy ra phía sau rèm cửa, dùng thuật ẩn thân, còn Tạ Liên vội nhảy lên giường giả vờ ngủ, đưa lưng về phía cửa. Vừa mới kéo chăn lên, Quân Ngô liền bước vào.

Hắn chậm rãi đi tới cạnh bàn, yên lặng một lát rồi nói: "Tiên Lạc, đang nghỉ ngơi sao."

Tạ Liên không trả lời. Quân Ngô ngẩng xuống, ném lên bàn thứ gì đó rồi tự rót cho mình một ly trà.

Hắn ôn nhu nói: "Tiên Lạc, ta chăm sóc cho ngươi rất tốt vì ngươi là đứa trẻ ngoan. Rất nhiều chuyện ngươi chỉ cần nghe theo ý ta, kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều."

Tạ Liên không xoay người, vẫn đưa lưng về phía hắn. Nếu không phải y nhớ tới Quốc sư đã kể cho mình những gì, chỉ sợ trong lòng sông cuộn biển gợn, lúc này sẽ không biết đối mặt với Quân Ngô vẫn ôn nhu không khác trước thế nào.

Ngay sau đó, Quân Ngô ng ồi sau lưng y, thông thả, ung dung nói: "Ấy vậy mà, người không chỉ trốn ra ngoài chơi, còn mang người về giấu ở trong phòng, xem ra thật sự không để tâm tới lời ta nói."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

222

Nghe vậy, Tạ Liên bỗng dựng sỏn tóc gáy, lông tơ trên lưng dựng ngược lên từng cái một.

Y nghe thấy Quân Ngô đứng dậy, chậm rãi đi tới, không hiểu sao cảm giác hơi giống cái đêm Quốc sư lạng lẽ lén vào phòng Quân Ngô, tháo mặt nạ hấn xuống.

Nhưng mà, Hoa Thành còn đang đứng sau tấm rèm cạnh mép giường!

Trước khi Tạ Liên nhảy lên giường đã kịp giấu Phương Tâm ở dưới gối. Lúc này, hai tay y nắm chặt lấy chuôi kiếm, chờ đợi thời cơ, nhưng y cũng hoài nghi rằng căn bản sẽ không có thời cơ.

Ai ngờ, Quân Ngô lại không đi tới phía rèm cửa mà tới cạnh mép giường, lập tức hất tung chăn trên người y. Tạ Liên cảm thấy trên người chợt lạnh, đột nhiên bật dậy, nhìn hấn chăm chăm.

Quân Ngô nhìn y từ trên xuống dưới như đang đánh giá: "Bộ áo này có vẻ không thích hợp với người lắm."

"..."

Tạ Liên chợt nhớ ra, y vẫn đang mặc Cẩm Y Tiên trên người!

Tuy rằng Cẩm Y Tiên đã biến thành một bộ áo trắng nhưng Quân Ngô đương nhiên vẫn nhận ra nó.

Hắn thở dài: "Người lại không nghe lời ta. Lại chạy ra ngoài làm loạn."

Tạ Liên vẫn kinh ngạc nhìn hấn, bỗng nhiên, ánh mắt y lướt qua một hộp quà đặt trên bàn. Hộp quà đã mở, bên trong là mấy bó rau cải trắng, mấy củ khoai tây và củ cải.

"..."

Thì ra ban nãy Vũ sư gọi Quân Ngô lại, bảo rằng quên không đưa hấn một thứ đồ, chính là một chút đặc sản ở quê hương nàng...

Đứng phía sau Quân Ngô, Hoa Thành không phát ra một tiếng động, lấy tay vén một góc rèm, lặng lẽ theo dõi hành động của hai người kia.

Hấn chậm rãi đặt tay lên chuôi đao thon dài đeo ở bên hông, dường như đang suy xét có nên động thủ ngay lập tức hay không. Tạ Liên cũng không cảm thấy đây là thời cơ tốt, giả vờ không muốn nói chuyện với Quân Ngô, chỉ lắc lắc đầu.

Quân Ngô nói: "Người đem Linh Văn giấu đi nơi nào rồi?"

Dương nhiên không thể giao Linh Văn ra cho hấn. Chỉ cần nhìn thấy Linh Văn, chưa cần hỏi nàng bị làm sao, chỉ cần nhìn thấy nàng bị biến thành con lật đật cũng có thể đoán ra Hoa Thành đã trà trộn vào Tiên Kinh.

Thế nhưng, Tạ Liên lại không khỏi nghi ngờ... Có gì đó không đúng. Quân Ngô thật sự không nghĩ rằng Hoa Thành vốn đã tìm tới đây sao?

Quân Ngô nói tiếp: "Tiên Lạc, biểu cảm của người như đang muốn nói là 'không đúng'. Cái gì 'không đúng'? Chẳng lẽ ngoài Cẩm Y Tiên ra, người còn đang giấu ai đó khác?"

Vừa rồi, biểu cảm của Tạ Liên thậm trí còn không có chút thay đổi! Quân Ngô thật sự hiểu rõ y như lòng bàn tay.

Y trao đổi ánh mắt với Hoa Thành, dần dần lấy lại bình tĩnh, nói: "Người muốn nghĩ sao thì nghĩ. Dù gì, bây giờ ai muốn ra ngoài cũng không ra được, ta cũng chẳng làm được cái gì nữa. Người thích thế nào thì tùy."

Nói xong, y lại nằm xuống, kéo chăn trùm qua đỉnh đầu, mặc cho Quân Ngô bắt đầu dạo bước, soi xét từng kẽ hở trong cung Tiên Lạc.

Không nhanh không chậm, hần lục soát một hồi, sau khi không tìm được cái gì, hần liền chuyển hướng sang phía rèm cửa, kéo tung sang một bên.

Phía sau rèm, không có một bóng người.

Đứng yên một lát, Quân Ngô thả rèm xuống, trở lại cạnh bàn, nhìn Tạ Liên nằm trên giường vẫn trùm chăn kín không chịu buông.

Trong chăn, Hoa Thành đã nằm cạnh y từ lúc nào, hai khuôn mặt sát gần nhau như sắp chạm vào đến nơi. Lòng ngực Tạ Liên đập bang bang đến lợi hại, cả người cứng đờ. Hoa Thành hơi hơi mỉm cười, nói khẽ: "Điện hạ, đừng sợ."

Mới vừa rồi, khi Quân Ngô quay người, Hoa Thành liền lập tức buông rèm, chờ hần đi qua, lặng lẽ lao vọt đến mép giường của Tạ Liên. Tạ Liên đưa tay kéo hần lên, nhét vào trong chăn, mà Hoa Thành vừa mới lăn lên giường, Quân Ngô liền trở lại.

Đã chớp được thời cơ trời ban, hơn nữa vị trí còn hoàn hảo đến vi diệu, ngoại trừ vướng chăn gối lung tung thì quả nhiên qua mắt được Quân Ngô.

Cuối cùng, Quân Ngô lên tiếng: "Tiên Lạc, đừng ngủ nữa, dù sao người cũng không ngủ nổi. Dậy đi, lại đây với ta."

Thật sự Tạ Liên rất muốn ăn vạ trên giường không chịu ngẩng dậy, nhưng chỉ sợ nếu y không dậy, Quân Ngô sẽ lại tới hất chăn. Cuối cùng, y lăn lộn một hồi, đành phải xuống giường, lấy ra con lật đật từ trong tay áo giấu xuống dưới gối.

Đợi Quân Ngô ra đến cửa điện, Tạ Liên mới quay đầu, liếc mắt một cái, trông thấy Hoa Thành bước xuống giường, ánh mắt đầy sát khí. Tạ Liên vội vàng xua tay, ý bảo là hần tuyệt đối không được để bại lộ, y sẽ không sao hết.

Quân Ngô nói vọng lại: "Làm sao vậy, còn chưa đi? Có thứ gì ở trên giường làm người không muốn đi sao?"

Tạ Liên lập tức trở về phòng, cầm lấy hộp quà ở trên bàn rồi đi ra, đóng cửa lại. Y lấy một củ cải, cắn một miếng, nhàn nhạt nói: "Không có gì. Ta chỉ đói bụng thôi, không được sao?"

Quân Ngô nhìn củ cải trên tay hắn, ôn tồn nói: "Nếu người thích cái này, ta sẽ cho người mang tới thêm."

Tạ Liên: "..."

Đi qua mấy con phố, liền nghe thấy xa xa vọng lại tiếng hô ồn ã: "Ha ha ha ha ha ha! Phong Tín! Đồ chó chết! Quỷ Vương ta đây dám lấy chân đạp đổ điện của người, thế nào! Thế nào! Giỏi thì lại đây mà đánh ta! Ha ha ha ha ha ha!"

Lại là Thích Dung!

Tiến tới gần, chỉ còn trông thấy một tòa kim điện bị hấn phá sạch, khắp nơi đều ghi những dòng chữ xấu không đọc nổi: Thanh Quỷ Thích Dung đã đến đây. Thích Dung còn leo lên nóc nhà, lật tung mái ngói, trêu ghẹo khoe khoang với các thần quan bị nhốt bên trong. Cốc Tử ở bên cạnh hắn, không đành lòng, muốn nói nhưng lại thôi.

Mặc cho hắn nhảy nhót trên điện Nam Dương, Phong Tín cũng không buồn quan tâm, chính là đang phiên não về việc khác. Thích Dung hò hét mãi không thấy phản ứng gì, lại chuyển sang điện của Mộ Tình làm loạn một phen. Mộ Tình chỉ yên lặng tỏ vẻ khinh thường, khiến hắn tức giận dậm chân, nhảy tới nhảy lui, thế nào lại nhảy tới điện của Quyên Nhất Chân.

Ai ngờ, hắn còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên, một bức tượng thần tóc xoắn bay ra, phá tan nóc nhà, đập thẳng vào đầu hắn. Chắc chắn là Quyên Nhất Chân phẫn nộ, dùng chính tượng thần của mình làm vũ khí, không thương tiếc ném về phía hắn.

Cốc Tử kinh hãi: "Cha! Người không sao chứ?"

Thích Dung giận dữ: "Tên Quyên Nhất Chân ngu dốt đúng là không biết xấu hổ! Dám dùng thủ đoạn đê tiện này đánh lén ta!"

Cốc Tử do dự một chút, tỏ vẻ khó hiểu: "Cha, hắn dùng thủ đoạn đê tiện gì thế ạ?"

Rõ ràng Quyên Nhất Chân quang minh chính đại ném tượng thần vào đầu hắn mà?

Thích Dung mắng: "Người là con trai ta! Chỉ cần hắn đánh thắng ta, không cần biết là dùng cách gì, tất cả đều coi là thủ đoạn đê tiện! Nếu không thì hắn làm sao có thể thắng được ta?!"

Cốc Tử: "Vâng..."

"..."

Dù thế nào Thích Dung cũng là biểu đệ của Tạ Liên. Y nhìn không nổi, đưa tay che kín mắt.

Quân Ngô dậm gót chân, nói: "Thanh Quỷ."

Thích Dung nghe thấy giọng nói này, vẻ mặt nghiêm lại, đứng dậy, nhìn Quân Ngô một cách cảnh giác. Hai 'cha con' đều hướng ánh mắt đến Tạ Liên.

Cốc Tử vui vẻ gọi: "Đạo trưởng đừng nát ca ca!"

Thích Dung cười mỉa mai: "À há! Ai thế này? Đây không phải là Thái tử biểu ca sao!"

Dù Tạ Liên không để ý đến hắn, hắn vẫn muốn làm loạn, chạy vòng quanh Tạ Liên, hùng hổ nói: "Trông người lúc trước không phải rất vênh váo kiêu ngạo sao? Sau lưng có tận hai chỗ dựa, không thềm đem ta để vào mắt, bây giờ sao lại thành cái bộ dáng rách nát không chốn nương thân thế này?"

Tạ Liên thẫn thờ, thấy kỳ lạ: "Hai chỗ dựa?"

Giây lát sau, y mới kịp nhận ra, một chỗ dựa chính là Hoa Thành, một chỗ dựa còn lại là Quân Ngô.

Y nhìn thoáng qua Quân Ngô, không tránh khỏi cảm xúc lẫn lộn ngổn ngang, bỗng nhiên nhớ tới lúc trước y từng hỏi Hoa Thành: 'Đệ cảm thấy Quân Ngô thế nào?'. Lúc ấy, Hoa Thành trả lời: 'Quân Ngô nhất định rất chán ghét huynh'.

Thích Dung lại lẩm bẩm: "Rất hoành tráng nha, trước đây thì y lại vào chỗ Hoa Thành chống lưng, âm mưu đánh lén ta, ta còn chưa tính sổ với người, vậy mà người đã bị kẻ khác tính sổ, đúng là Thiên đạo luân hồi!"

Quân Ngô nhẹ lên tiếng: "Thanh Quỷ, không cần nói với Tiên Lạc những lời vô nghĩa. Người có thể thả thuộc hạ của người đi."

Tuy rằng, Thích Dung luôn điên cuồng mắng chửi sau lưng Quân Ngô, thế nhưng đối mặt trực tiếp với Quân Ngô, hắn lại xám xịt mặt mày, sợ co rúm đuôi. Hắn tỏ thái độ không phục, không nói một lời, ôm lấy Cốc Tử chạy mất xác.

Quân Ngô lại nói với Tạ Liên: "Đi thôi."

Tạ Liên nhìn con đường mà Quân Ngô đang dẫn đi, trong lòng suy nghĩ: "Hướng này là đi tới... Chỗ thuộc hạ của Thích Dung? Chẳng lẽ là..."

Đi một hồi, quả nhiên, một tòa điện Võ thần hoa lệ hiện lên trước mắt hai người.

Điện Minh Quang!

Từ trong điện truyền ra tiếng la hét inh ỏi khiến Tạ Liên giật mình. Y bất chấp đi theo Quân Ngô, tiến vào xem có chuyện gì, chỉ thấy trong điện là một mớ hỗn độn rồi tung rồi mù!

Sắc mặt Bùi Minh xanh mét. Tuyên Cơ quấn chặt lấy người hắn như một con rắn độc, hận không thể kẹp chết hắn, tóc dài rũ rượi, khuôn mặt đỏ gấc. Nàng nhe ra hai cái nanh, như muốn cắn phập vào cổ Bùi Minh, thế nhưng chính cổ nàng lại đang bị Bán Nguyệt bóp chặt, kéo ra ngoài.

Phía bên kia, một thanh kiếm dí thẳng vào yết hầu Bùi Minh, chỉ chờ được đâm xuyên qua họng hắn, bị Bùi Túc dùng hết sức giữ chặt lại. Mà sau lưng Bán Nguyệt và Bùi Túc còn có Khắc Ma đang điên cuồng múa may, nếu không phải Bùi Minh gắng gượng chống đỡ, chỉ sợ cái thiết chùy của hắn đã sớm đập bẹp hai người họ.

Tuyên Cơ và Dung Quảng, kẻ phía trước, kẻ phía sau vừa ra sức muốn đâm chết Bùi Minh, vừa điên loạn chửi nhau.

Tuyên Cơ thét to: "Cút ngay! Cái mạng chó của Bùi Minh thuộc về ta, thuộc về ta, tất cả đều là của ta!!!"

Dung Quảng bám ở trên thân kiếm cũng quát lại: "Người mới phải cút! Thật không biết thân biết phận! Nữ nhân bị Bùi Minh vứt bỏ, không một ngàn thì cũng phải tám trăm, người thì khác gì! Người lấy cái mạng chó của Bùi Minh chỉ có thể là ta!!!"

Trên trán Bùi Minh nổi đầy gân xanh, phẫn nộ: "... Các người... Cả hai... đều có bệnh!!! Tất cả cút hết cho ta!!!"

"..."

Tạ Liên cũng đồng cảm với cảnh ngộ của Bùi Minh. Bị rơi vào tình thế trở trêu này cũng quá bất hạnh rồi.

Y nói: "Bùi tướng quân, người cố chịu đựng thêm một chút!"

Dứt lời, y liền muốn chạy lên cứu, ai ngờ, còn chưa kịp bước một bước đã có một bàn tay giữ chặt vai y.

Quân Ngô đứng phía sau, nói: "Tiên Lạc, người không phải đang nghĩ ta gọi người đến đây để giúp chúng đấy chứ?"

Đám người đang giằng co sút đầu mề trán bỗng chú ý tới phía này.

Bán Nguyệt mừng rỡ gọi: "Hoa tướng quân!"

Tạ Liên bị Quân Ngô dùng một tay áp chế, nhất thời không thể động
đậy: "Vậy người kêu ta tới làm gì?"

Quân Ngô vẫn giữ nguyên tư thế, đẩy mạnh y vào trong điện. Y vừa đi
vào, cả đám người như mất hết sức lực, tê liệt chân tay mà ngã phịch
xuống mặt đất.

Quân Ngô gọi: "Minh Quang."

Không còn bị Tuyên Cơ bóp cổ, sắc mặt Bùi Minh mới trở lại bình
thường, nhẹ thở ra: "Đế quân, thật đúng là... Phải đa tạ ngài rồi."

Ngữ khí của hắn tuy không trào phúng nhưng lại mang đầy sự mỉa mai.

Quân Ngô cũng không để bụng, hơi hơi mỉm cười: "Người không cần
cảm tạ sớm như vậy. Minh Quang, ta tới đây là muốn nhờ người giúp một
việc."

Bùi Minh: "Giúp cái gì?"

Quân Ngô nói: "Hoàng thành ở dưới hạ giới đang thi triển một pháp
trận người sống."

Quả nhiên là việc này!

Quân Ngô ung dung nói: "Phá tan pháp trận đó và khôi phục thân phận
Vô thần phương Bắc của người."

Bùi Minh nhìn thoáng qua Tạ Liên, cười gượng: "Chẳng phải pháp trận
đó đang được vị Huyết Vũ Thám Hoa bảo vệ sao? Chỉ e là Bùi mỗ không
có cách nào lao vào phá được."

Quân Ngô nói: "Người đương nhiên không thể lao vào phá, ta cũng
chưa nói người nhất định phải lao vào phá."

Nếu là Bùi Minh, muốn phá pháp trận này thật quá đơn giản. Chỉ cần giả vờ đi tới hỗ trợ, Sư Thanh Huyền nhất định sẽ cho hắn vào. Mà đã vào được bên trong rồi, sẽ không có ai kịp cảnh giác, rút lui hay phản kháng, trận pháp liền bị phá vỡ!

Huống chi, hiện tại Hoa Thành không hề canh giữ ở hoàng thành, căn bản là không có cách nào cứu nổi nữa!

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

223

Chương 223: Bướm bạc quanh quần đèn lồng hộ thân

Tạ Liên nói: "Bùi tướng quân... pháp trận kia là để ngăn chặn những oán linh chạy ra từ Đờng Lô. Một khi bị phá, dịch mặt người sẽ bùng nổ lần thứ ba, chỉ sợ là..."

Chỉ sợ là thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than.

Bùi Minh gãi gãi sống mũi, nói: "Ta xác nhận lại một chút. Người... không cho ta lựa chọn nào khác đúng không?"

Quân Ngô trả lời: "Đương nhiên là có. Nếu người chịu đi xuống, ta sẽ thả người ra. Nếu người không đi, ta sẽ thả bọn họ."

Bọn họ là ai?

Tuyên Cơ, Dung Quảng và Khắc Ma!

Ba con quỷ bị trói lại một bên, ánh mắt thể hiện sự đói khát điên cuồng, có thể tưởng tượng một khi được thả ra thì chúng sẽ làm gì. Một là bóp chết, hai là dùng móng tay cào chết, lấy kiếm thọc chết, không thì cũng là cắn đến chết, hoặc có thể là tất cả những cách trên.

Quân Ngô nói tiếp: "Tiểu Bùi cũng đang ở đây. Ta thấy, người thật sự rất coi trọng người hậu bối này. Vì muốn giúp hắn, người có thể tô son trát phấn che đậy việc hắn làm ở Bán Nguyệt quốc, thậm chí đổ lỗi cho người khác."

Dung Quảng nghe xong lại lên cơn điên cuồng, mắng chửi Bùi Minh hành xử không có lý lẽ, vì tâng bốc con cháu mà quên đi huynh đệ. Tuyên

Cơ bên cạnh cũng nổi sát khí, không biết là đang ghen tỵ cái gì.

Bùi Minh cố phớt lờ thái độ căm hận của họ, suy nghĩ một hồi lâu, thở dài: "Người có thể cho ta thêm thời gian cân nhắc được không?"

Quân Ngô nói: "Sự kiên nhẫn của ta có hạn, không thể cho người quá nhiều thời gian."

Vừa dứt lời, ba con quỷ cười hưng phấn, nhào thẳng tới Bùi Minh!

Cửa điện Minh Quang đóng lại. Tạ Liên có thể nghe được tiếng kêu gào thảm thiết cùng tiếng cấn xé.

Y biến sắc, hô to: "Bùi tướng quân! Bán Nguyệt!!!"

Y muốn lao vào trong, thế nhưng Quân Ngô vẫn để tay trên vai y như cũ, mạnh tay đẩy y đi sang hướng khác.

Tạ Liên không ngừng quay đầu lại, thân thể lại không cử động được, tức giận quát: "Người muốn làm gì?!"

Quân Ngô nói: "Việc tiếp theo."

Việc tiếp theo? Việc tiếp theo gì?

Đi được một đoạn, hắn dừng lại, một lần nữa Tạ Liên ngừng hô hấp.

Điện Thái Hoa của Lang Thiên Thu!

Thích Dung cũng từ phía đối diện đi tới, kẹp Cốc Tử ở nách, tỏ vẻ sáng khoái mỹ mãn sau khi đắm đuối thần điện của tất cả các thần quan.

Hắn hỏi: "Kêu ta tới làm gì?"

Quân Ngô thế nào lại gọi cả Thích Dung đến điện Thái Hoa. Tạ Liên càng có linh cảm xấu, quát lớn: "Không phải chuyện của người, đi mau!"

Thích Dung tụt hứng, tức tối, chỉ muốn phỉ nhổ vào mặt Tạ Liên.

Quân Ngô nói: "Đi vào."

Thích Dung cười đắc ý: "Ha ha, ở nơi này, lời nói của người không có giá trị!", sau đó kiêu căng ngạo mạn bước vào trong.

Trong điện Thái Hoa, Lang Thiên Thu trầm ngâm, chấp tay sau lưng đi tới đi lui.

Vừa thấy Tạ Liên cùng Quân Ngô, hần hoài nghi nói: "Các người tới đây làm gì?"

Sau đó, hần trông thấy Thích Dung, vẻ mặt chợt biến sắc, phần nộ quát: "Người!"

Tiếng quát của hần dọa cho Cốc Tử co rúm lại, còn Thích Dung lại không chút sợ hãi, ngẩng ngoài điện rung đùi, vênh vác nói: "Con ngoan, không phải sợ! Không sai, chính là ta. Lang Thiên Thu, không phải người cố gắng đuổi giết ta lâu như vậy sao? Bây giờ chẳng phải chính người đã rơi vào tay ta rồi?"

Lang Thiên Thu giận dữ, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, lại bị nhốt ở trong thềm điện không thể đi ra một bước. Hần chuyển hướng sang Tạ Liên: "Người muốn làm cái quỷ gì? Dẫn hần tới đây để phô trương uy quyền với ta sao?"

Tạ Liên nói: "Không phải! Người bình tĩnh một chút!"

Lang Thiên Thu gạt phăng lời của y qua một bên: "Ta bình tĩnh đủ lâu rồi, ta phải làm rõ ràng cái tình huống này là như thế nào!"

Quân Ngô lên tiếng: "Thái Hoa, xuống hoàng thành phá pháp trận người sống, ta liền giao kẻ thù của người, Thanh Quỷ Thích Dung cho người xử trí."

Thích Dung vẫn đang cười sằng sặc: "Ha ha ha ha ha ha ha, Lang Thiên Thu, người đúng là ngu xuẩn hết như tổ tiên Vĩnh An nhà người... Cái gì? Người vừa nói gì cơ?! Giao ta cho hần xử trí?! Người có ý gì?!"

Hắn cười chán chê một hồi mới hiểu ý của Quân Ngô, hốt hoảng nhảy khỏi ghế. Đừng có đùa, để cho Lang Thiên Thu xử trí hắn? Hắn đã giết cả nhà Lang Thiên Thu, không phải bây giờ sẽ bị ngàn đao phanh thây hay sao!

Quân Ngô không buồn để ý đến hắn, tiếp tục ung dung nói: "Nếu không, ta sẽ giao người cho Thanh Quỷ Thích Dung xử trí. Hoàng thất Vĩnh An đâu chết sạch dưới tay hắn, bây giờ nhiều thêm một mạng cũng không thành vấn đề."

Sắc mặt Lang Thiên Thu càng trở nên đáng sợ.

Thích Dung khó hiểu: "Từ từ đã?! Là sao cơ?!"

Tạ Liên thật sự không thể chịu nổi: "Người điên rồi! Bắt bọn họ lựa chọn kiểu này, người rốt cuộc muốn gì? Rốt cuộc muốn bắt ta nhìn cái gì?!"

Lang Thiên Thu vẫn luôn không ngừng đuổi đánh Thích Dung. Dựa vào tính tình của Thích Dung, chỉ cần có cơ hội xử trí Lang Thiên Thu, đương nhiên hắn muốn trả đủ cả vốn lẫn lãi! Thế nhưng, nếu Lang Thiên Thu thật sự đi phá pháp trận, chuyện gì xảy ra với hắn sau đó, hắn cũng không dám nghĩ tới!

Quân Ngô nói: "Nếu người không muốn xem chúng lựa chọn, vậy người thay thế chúng đi."

Tạ Liên trợn to mắt: "Cái gì?"

Quân Ngô nói tiếp: "Tiên Lạc, đây đều là hậu quả do những hành động tùy hứng của người gây ra. Nếu ngay từ đầu, người lựa chọn vâng lời ta, bọn chúng cũng không bị rơi vào tình cảnh khó xử thế này."

Giọng nói của Tạ Liên phát run: "Ý của người là, tất cả đều do ta sai lầm? Vì cái gì mà lúc nào người cũng phải dẫn ta vào đường cùng thế này?!"

Quân Ngô nói: "Hận ta sao? Hận cũng vô dụng! Người có bản lĩnh thì hãy đánh bại ta. Người có thể không?"

Tạ Liên nắm chặt tay, khớp xương kêu răng rắc.

Quân Ngô trầm giọng: "Bây giờ, đương nhiên người không thể, thế nhưng chỉ cần người phá vỡ trận pháp người sống, sẽ liền có khả năng. Bởi vì, ta sẽ giúp người mở tất cả chú gông đang ràng buộc người."

"..."

Hai cái chú gông này đã phong ấn pháp lực của y hơn tám trăm năm. Một khi cởi bỏ nó xuống, mọi thứ sẽ thay đổi thế nào?

Thích Dung vẫn đang cảnh giác nhìn chăm chăm vào trong điện Thái Hoa, chỉ sợ nếu Lang Thiên Thu chọn đi phá trận, Quân Ngô sẽ thật sự ném hắc cho Lang Thiên Thu xử trí. Ánh mắt Lang Thiên Thu hết đảo qua Thích Dung lại đảo qua Tạ Liên.

Đột nhiên, bàn tay của Quân Ngô đặt trên vai Tạ Liên buông lỏng ra.

Tạ Liên ngẩn người, vội quay đầu lại, chỉ thấy Quân Ngô vẫn tỏ vẻ ung dung, hơi hơi cúi đầu nhìn chăm chú lưỡi đao bạc đang kề cạnh cổ hắn.

Là lưỡi đao Ách Mệnh!

Hoa Thành đứng sau lưng hắn, ánh mắt đầy sát khí, lạnh lùng thốt: "Bỏ tay ra."

Tạ Liên thở phào: "Tam Lang!"

Hoa Thành không thể nhịn được, vẫn là tự mình ra mặt.

Quân Ngô nhẹ nhàng hít một hơi, mỉm cười với Tạ Liên: "Tiên Lạc, ở trước mặt ta mà vẫn dám lên lút qua lại với Quỷ Vương, người to gan lắm."

Hoa Thành hừ một tiếng: "Người cũng nên tự soi gương đi. Người có tư cách gì mà nói ta?"

Thích Dung đứng ng ẫ không yên, sắc mặt chuyển biến kinh sợ: "Chó chó chó... chó Hoa Thành?! Sao người lên được đây?!"

Tạ Liên rút Phương Tâm ở bên hông, một kiếm chém tới, phá tan phong ấn đang trói buộc Lang Thiên Thu, quát: "Thiên Thu, chạy mau!"

Lang Thiên Thu vẫn còn tức giận, lao thẳng về phía Thích Dung, một tay tóm lấy h ẫ, một tay rút thanh trọng kiếm ở sau lưng muốn chém h ẫ thành bảy, tám đoạn.

Cốc Tử vội nhào tới, dang hai tay trước người Thích Dung: "Đừng... Đừng giết cha ta!"

Lang Thiên Thu quát: "Tránh ra! Cha người bị quỷ nhập rồi, h ẫ không còn là cha người nữa!"

Thích Dung đột nhiên xoay người tóm lấy cốc Tử, đe dọa: "Người đừng lại gần! Ta cảnh cáo người đừng bước lại gần! Nếu không ta liền cắn chết đứa bé này, mỡ bụng nó ra ăn cho người xem!"

Lang Thiên Thu dừng bước, giận dữ: "Đó không phải con trai người sao? Nó che chở cho người, người lại đem nó ra làm lá chắn, đúng là thứ quỷ hạ đẳng đê tiện!"

Cốc Tử bị Thích Dung tóm trên tay, chỉ chớp chớp mắt. H ẫ nói: "Chỉ là đứa trẻ con, tái sinh một cái là được!"

Quân Ngô nhẹ giọng: "Nếu đã như vậy..."

Nghe thấy giọng điệu của h ẫ, Tạ Liên linh cảm có chuyện nguy hiểm sắp xảy ra. Quả nhiên, không bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng kêu la sợ hãi.

"Có lửa! Cháy rồi!!!"

"Trời ơi cháy rồi!!!"

Tạ Liên lao ra khỏi điện Thái Hoa, lập tức trông thấy cảnh tượng kinh hãi. Đêm tối buông xuống, chỉ có Tiên Kinh nghi ngút khói, đổ rục một mảnh trời. Tất cả những tòa thần điện đều chìm trong biển lửa!

Tạ Liên quay đầu lại nhìn Quân Ngô: "Người đốt cháy Tiên Kinh làm gì?! Bao nhiêu thần quan còn đang bị người nhốt trong điện đấy!"

Hơn nữa, pháp lực của họ còn đang bị phong ấn, rơi vào cảnh này khác gì bị thiêu đến chết trong thần điện?

Hoa Thành nói: "Hắn vốn không hề quan tâm lũ thần quan đó sống hay chết."

Nhân lúc Lang Thiên Thu vẫn còn bàng hoàng, Thích Dung kẹp Cốc Tử vào nách, ngã lộn nhào chạy thoát.

Lang Thiên Thu hô lớn: "Đứng lại!"

Có gọi nữa Thích Dung cũng còn lâu mới đứng lại.

Tạ Liên nói: "Thiên Thu, trước hết đi thả những thần quan khác ra đã!"

Lang Thiên Thu nói theo phản xạ: "Vâng, sư tôn!"

Vừa đáp xong, hai người đầu ngăn ra. Hắn liếc Tạ Liên một cái rồi quay mặt chạy như điên ra ngoài. Phía bên này, Hoa Thành thu lại Ách Mệnh, ra lệnh cho trăm ngàn con ngân điệp điên cuồng bủa vây Quân Ngô.

Hắn giữ chặt Tạ Liên, nói: "Đi!"

Những con ngân điệp không giữ được Quân Ngô bao lâu. Hai người chạy vội xuống đường cái. Lang Thiên Thu hành động vô cùng dứt khoát, đánh ngã từng tốp vệ binh. Rất nhiều thần quan bị hắn quăng từ trong điện bay ra đường, ai cũng hoảng sợ: "Tại sao lại có cháy? Là ai đốt lửa?!"

"Đây không phải lửa bình thường, không có cách nào dập tắt!"

Phía xa vắng vắng tiếng Thích Dung vừa chạy vừa la hét: "Thao thao thao, ta thao con mẹ nó Quân Ngô, hắc diên r ồ!! Lão tử còn đang ở đây mà hắc dám đốt cháy chính địa bàn của mình! Con mẹ nó, đúng là có bệnh!"

Phong Tín cũng chạy ra khỏi điện Nam Dương, đang liếc trái liếc phải như đang tìm người.

Mộ Tình hỏi: "Làm cách nào ra khỏi đây?"

Làm gì có cách nào!

"Có thể bay không?"

"Các vị bây giờ đều bị thương, pháp lực còn đang bị hạn chế, không bay nổi đâu..."

Nói tóm lại, thoát được ra khỏi thần điện thì cũng vẫn bị kẹt giữa Tiên Kinh, kẹt giữa biển lửa!

Bỗng dưng, mọi người cảm thấy mặt đất rung lên, càng lúc càng mạnh.

"Sao lại thế này? Động đất?"

Lang Thiên Thu nói: "Sao có thể được! Nơi này chính là Tiên Kinh nổi ở giữa trời, lấy đâu ra động đất?"

"Đây rốt cuộc là..."

Nói tới đây, mọi người li ền ghen hòng. Một lúc sau, ai cũng đ ồng loạt sôi nổi, giơ tay chỉ về phía trước.

Có người lẩm bẩm: "Đó là thứ gì vậy..."

Dưới bầu trời ngập ánh lửa, phía cuối con phố Tiên Kinh xuất hiện một chiếc đầu người thật lớn, nhìn chăm chăm mấy trăm vị thần quan.

Chiếc đèn thật sự quá lớn, thậm trí lớn gấp mấy lần một tòa kim điện, hơn nữa còn đang mỉm cười. Khuôn mặt mỉm cười thật bình thản, lương thiện, thế nhưng chìm giữa màn đêm tối cùng ánh lửa đỏ như máu, dường như trở nên hơi quỷ dị.

"..."

Có người ôm đèn nói: "... Ta bị ảo giác hay sao?"

"Thái tử điện hạ... lớn quá!"

Là bức tượng thần khổng lồ!

Nó bay lên tận Tiên Kinh!

Tạ Liên cũng ngạc nhiên. Bức tượng thần đó không phải nằm trong núi Đổng Lô sao? Hơn nữa, không có ý thao túng, chẳng lẽ bức tượng tự mình sống dậy? Ý chẳng những không ra mệnh lệnh, thậm chí pháp lực còn không đủ, làm sao khiến nó bay lên được?

Đang nghĩ tới đó, bỗng dưng, trong đêm tối, bức tượng thần tỏa ra vầng hào quang chói lọi như mặt trời, thật lộng lẫy. Nếu nhìn kỹ có thể thấy được, không phải tượng thần tự phát ra ánh sáng mà là trăm vạn con ngân điệp, từng đàn từng đàn bay quanh bức tượng, bên cạnh còn là những chiếc đèn lồng sáng rực.

Chính là những con ngân điệp cùng đèn hoa đăng hộ tống nó bay lên bầu trời!

Tên ten ten ten

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

224

Trước vô số con mắt kinh ngạc của các vị thần quan, bức tượng thần khổng lồ lại càng mỉm cười rạng rỡ hơn.

Tạ Liên thấy nó hoàn hảo không tì vết, kể cả chiếc chân bị Bạch Vô Tướng đánh gãy cũng lành lặn trở lại, vui vẻ nói: "Tam Lang, đệ sửa lại nó rồi sao?"

Hoa Thành hơi mỉm cười: "Bay lên tận trời đón ca ca, đương nhiên không thể đến tay không. Đi thôi!"

Tạ Liên gật đầu: "Mọi người, mau đi lên!"

Lúc này, các thần quan mới trông thấy rõ người đứng cạnh Tạ Liên, suýt nữa thì ngã ngửa: "Thái tử điện hạ... Sao ngươi lại đi cùng với... ???"

Phong Tín ở phía xa, khuôn mặt xám xịt, vẫn không ngừng kêu to: "Kiếm Lan! Kiếm Lan!"

Không có tiếng trả lời.

Lang Thiên Thu thấy Thích Dung lén la lén lút trốn ở ven đường liền muốn bắt lại, ai ngờ, hắn vừa đi qua, điện Thái Hoa liền nổ tung, sập ầm xuống. Các thần quan đều kinh hồn hoảng hốt lại nhìn, chỉ thấy lửa cháy rừng rực cùng một đồng đồ nát, bước ra từ bên trong là một bóng người cúi đầu, lặng im không nói gì.

Quân Ngô trong nháy mắt đã phá tan đàn ngân điệp!

Quả nhiên, không thể ngăn nổi hắn.

Thích Dung chạy nhanh đến sau lưng Quân Ngô, chỉ tay về phía Tạ Liên: "Lũ hèn nhất! Toàn là một lũ hèn nhất! Có bản lĩnh thì qua đây!"

Đúng là chỉ có hần không biết đi đâu dám dựa dẫm Quân Ngô, còn các thần quan không ai dám hó hé một lời!

Bạch y Võ thần vừa tỏa ra hắc khí ngút trời, vừa phát ra hào quang chói mắt, hai loại sắc thái này cứ thay phiên nhau thay đổi thất thường. Trước một Quân Ngô xa lạ thế này, các thần quan ai nấy đều không dám lại gần, chỉ nhìn chằm chằm hần.

Hần không rời mắt khỏi Tạ Liên, từng bước từng bước đi tới phía y, mỗi dấu chân đều cháy lên ngọn lửa chiến trận, lan tràn điên cuồng ra bốn phía, đốt cháy bầu trời thành một tấm màn lửa hung tàn!

Thích Dung bị lửa thiêu đến nơi, luống cuống ôm Cốc Tử chạy thoát. Ở đầu đường, Quyên Nhất Chân cõng trên lưng thi thể Dẫn Ngọc, mặt thối đẫm mồ hôi, đôi mắt trông thấy Quân Ngô liền bốc lên lửa giận. Hần chưa đặt thi thể xuống mà đã định lao tới, liền bị Tạ Liên tóm chặt lại. Bây giờ lao vào có khác nào tự tìm chết!

Một lần nữa, đàn ngân điệp bay tới như vũ bão, giữ chặt Quân Ngô. Nhân cơ hội này, Tạ Liên hô to: "Mau lên! Đừng thần thờ ra đấy nữa!"

Các thần quan chần chờ một lát, cuối cùng cũng đành phải làm theo.

Mấy trăm vị thần quan chen nhau nhảy lên bức tượng thần khổng lồ, trông như một đàn kiến đen bò lên, người thì ngẩng trên vai, trên ngực, người thì hết chỗ, phải bám vào vạt áo.

Nếu muốn nó bay lên, không thể chỉ dựa vào những chiếc đèn hoa đăng và ngân điệp, thế nhưng trước mặt quá nhiều người, Tạ Liên càng không thể ngang nhiên làm chuyện đó với Hoa Thành. Suy nghĩ một chút, trong cái khó quả nhiên lộ cái khôn. Y tiện tay kéo lấy một thần quan, ở sau lưng hần ôm lấy mặt Hoa Thành, hôn thật sâu.

Quả nhiên li ền có tác dụng, toàn thân Tạ Liên lập tức tràn đầy linh lực. Vị thần quan kia tự dưng bị dùng làm bia chắn, cả người cứng đờ, run rẩy nói: "Các người đang làm cái gì sau lưng ta???"

Vô số đôi mắt cũng khiếp sợ nhìn về phía này. Tạ Liên chợt nhận ra tấm bia chắn y vừa kéo tới là Lang Thiên Thu, lương tâm cắn rứt, cảm giác tội lỗi, thật tội lỗi mà, ngàn vạn lần không thể để đứa nhỏ này nhìn thấy!

"Chưa làm cái gì hết! Đây không phải thứ người nên xem!"

Y xoay người, hướng về phía tượng thần quát lớn: "Bay đi!"

Tượng thần nghe thấy mệnh lệnh của y như thể được kích hoạt, đột nhiên mở to hai mắt, nụ cười lại càng rạng rỡ hơn.

Đàn ngân điệp cùng đèn hoa đăng tản qua hai bên, bức tượng thần vững vàng nổi giữa không trung, mái tóc dài cùng vạt áo tung bay trước gió.

Bay lên được rồi!

Tạ Liên cùng Hoa Thành nhảy lên trên đỉnh đầu tượng thần, nói: "Các vị thần quan đứng vững, giữ chặt vào!"

Vừa dứt lời, thân thể tượng thần hơi tr ần xuống, lập tức bay về phía trước.

Tạ Liên đứng chung với Hoa Thành ở vị trí cao nhất, đi ều khiển tượng thần chở toàn bộ thần quan rời khỏi Tiên Kinh. Thế nhưng, có không ít thần quan đã tích tụ thành quả cả đời ở Tiên Kinh, không khỏi quay đầu lại luyến tiếc, đau khổ dậm chân.

Thoáng bình tĩnh lại, Tạ Liên mới nhớ ra lúc này vội quá, chưa kịp điểm danh, li ền nói: "Mọi người có mặt đủ cả chứ? Quốc sư đâu? Bù ỉ tướng quân đâu?"

Bù ỉ Minh chỉ sợ là đã l ần ít dữ nh ều.

Y chen vào trong đám người, ra sức tìm kiếm: "Sư phụ!"

Xa xa, giọng Quốc sư vọng lại: "Ta đây!"

Tạ Liên thở phào, có chút yên tâm. Đột nhiên, có người hét lớn: "Đuổi theo! Hắn đuổi theo!"

Quả nhiên! Ngay sau lưng tượng thần chợt xuất hiện thứ gì đó bốc cháy đỏ rực, phóng theo rất nhanh.

Là Tiên Kinh!

Tiên Kinh trước đây lúc nào cũng tràn đầy linh khí, mây lượn lơ thanh tịnh, vậy mà giờ phút này, nó lại tràn ngập lửa chiến, biến thành một tòa thành quỷ dị chìm trong lửa!

Có người hoảng hốt: "Là Đế quân... Là Đế quân đi đâu khiến Tiên Kinh đuổi theo... Hắn muốn chém chết sạch chúng ta!!!"

"Hắn sắp đuổi kịp rồi!!!"

Tạ Liên quyết đoán: "Không dễ như vậy đâu!"

Y thay đổi dấu tay, hai mắt tượng thần tựa như tỏa sáng, tiếng gió xé bên tai càng lớn khiến chúng thần quan điên cuồng gào thét. Tuy nhiên, y đã kéo dài được khoảng cách lớn với vết sáng sau lưng. Tượng thần càng bay càng nhanh hơn!

Thế nhưng, bên này tăng tốc bao nhiêu, vết sáng kia cũng không chịu yếu thế, tốc độ đột biến bấy nhiêu, dần tiến lại gần. Các thần quan kinh sợ không kêu ra tiếng. Gần đến thế này, thậm chí có thể thấy rõ một bóng người đứng trước Tiên Kinh!

Vậy mà, dưới nhân gian lại không hay biết gì. Đám trẻ con vui cười đùa giỡn, nhìn lên bầu trời lấp lóe hai vết sáng đuổi nhau, há hốc miệng, vỗ tay: "Đẹp quá, đẹp quá đi!"

Tạ Liên biết rõ không thể cứ thế này lao xuống, buộc phải tăng tốc mà bay, đầu bỗng nhiên lại hơi choáng váng. Y đã dần hết pháp lực bay liên

tục một lúc lâu như vậy.

Hoa Thành đỡ lấy y, hai người còn chưa nói gì, chỉ nghe thấy tiếng Quốc sư quát: "Các người đứng đực ra đấy làm gì? Một đám thần quan sống sờ sờ còn muốn mượn pháp lực của Quỷ Vương để chạy trốn? Có thấy mất mặt không!"

Có thần quan tỏ vẻ không phục: "Người là ai chứ? Có tư cách gì giáo huấn chúng ta?"

Quốc sư lớn giọng đáp trả: "Ta là ai không quan trọng, chỉ biết là ta đã ở trên Thiên đình từ lúc các người còn đang ng ỗ nghịch bùn ở chỗ khỉ nào đó, chắc chắn có tư cách giáo huấn các người. Quan trọng là, các người mau đem hết vàng bạc châu báu ra đây tế cho thần tượng, có bao nhiêu pháp lực cung cấp hết ra đây! Có vậy thần tượng mới bay nhanh hơn được, không thì chẳng lẽ ng ỗ im nhìn hẩn tóm đuôi sao? Chẳng lẽ khoanh tay làm như không phải chuyện của mình, chết đến nơi còn lờ đi sao? Đến cái việc này cũng dờ ỉ ta nhắc sao?"

Nhờ có hẩn nói, chúng thần quan mới h ỗ phục tinh thần, tự thấy hổ thẹn, hoàn toàn quên mất có thể dùng cách này giúp sức. Họ sôi nổi đem pháp lực truyền tới cho tượng thần, hô to: "Thái tử điện hạ, tại hạ... Ấy nh ầm... Ta giúp người một tay!"

"Ta cũng giúp nữa..."

"Ta không còn nhiều lắm... Người cố dùng tạm!"

Mỗi người giúp một tay một chân, chẳng mấy chốc tượng thần lại được rót đầy pháp lực. Thân thể Tạ Liên rung lên, thần tượng lại tăng tốc thêm lần nữa, ầm vang một tiếng li ền phóng xa vệt sáng kia gấp bội!

Chúng thần quan thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục đem thêm cống phẩm.

Bỗng nhiên, Hoa Thành lên tiếng: "Ca ca, xuống dưới."

Một khi hắn đã mở miệng, Tạ Liên cũng không cần hỏi lý do, trực tiếp lao xuống dưới. Thần tượng phá vỡ từng tầng mây cuộn cuộn, đâm xuống khoảng trời đen như mực, đến một ngọn đèn phía dân cư cũng không thấy.

Chúng thần quan kinh hãi: "Này... Nơi này là đâu? Tại sao lại tối om vậy? Quái quỷ chết mất!"

"Thái tử điện hạ, người xuống dưới làm gì?"

"Nơi này không nên ở lâu đâu!"

Hoa Thành nói: "Ở yên chỗ này, đừng nhúc nhích, chờ một chút."

Tượng thần khổng lồ lơ lửng giữa không trung.

Tạ Liên đáp: "Được. Chờ cái gì?"

Hoa Thành nhẹ giọng: "Chờ hắn đuổi đến nơi, đánh một trận."

Vừa dứt lời, tầng mây phía trên bị một vết sáng đỏ rực xé tan, lao thẳng xuống dưới. Một tượng cùng một thành giăng co giữa trời đêm.

Chúng thần quan trở mắt nhìn vết đỏ bay tới càng gần, sởn tóc gáy: "Điện hạ, sao người còn chưa đi!"

"Người không phải muốn đánh với hắn chứ? Không thắng nổi đâu!"

"Hắn lại ngớ ngẩn rồi! Đáng ra ta phải sớm nhận ra hắn là tên nông cuồng!!! Mấy trăm năm vẫn luôn như vậy... Ai đá ta!"

Quốc sư tức giận: "Ta! Người nói thêm một chữ, ta lập tức đẩy người xuống!"

"Nhưng mà người rốt cuộc là ai chứ!"

Tuy tượng thần sánh ngang với một con quái vật khổng lồ, nhưng thế nào thì đằng kia cũng là Tiên Kinh, cực kỳ to lớn. Nếu thật sự đối đầu nhau, dựa vào thể trạng của bức tượng thần, nó chắc chắn sẽ bị nghiền nát. Dù

vậy, Tạ Liên vẫn tin tưởng phán đoán của Hoa Thành, yên lặng không nói gì.

Vừa lúc vệt sáng tới gần chưa đầy nửa dặm, Tạ Liên bỗng cảm thấy dưới chân có thứ gì đang xao động.

Y cúi đầu nhìn, phát hiện phía dưới tối mù mịt có thứ gì đó đang xao động, phập phồng mãnh liệt, giống như là... sóng biển.

Tạ Liên chợt nhận ra đây là nơi nào.

Cũng có thần quan đã phát hiện ra, run rẩy: "Trời ơi, nơi này hình như là... Hắc thủy quỷ vực! Chúng ta bị mang tới biển quỷ rồi!!"

Vừa dứt lời, phía dưới vọt lên vài sinh vật trắng muốt, tỏa ra đầy hắc khí, bay cao tận trời!

Bốn đôi mắt chúng lập lòe ánh lửa xanh như ma trơi, nhìn chằm chằm tòa thành rực đỏ, gầm lên hung dữ. Có vẻ như nó thật sự khó chịu với vị khách không mời mà đến này, quất chiếc đuôi khuấy tung mặt biển, tạt thành từng đợt sóng cao ngàn thước.

Là bốn con cột long!

Chúng ngẩng đầu nhìn tòa thành ma quái, phun ra dòng nước cuộn, lực công kích cực lớn tưởng như có thể bắn xuyên một bức tường đồng vách sắt.

Tạ Liên nhìn không chớp mắt: "Lúc trước ta thấy bọn chúng có hơi... Ha ha, không nghĩ rằng bọn chúng còn rất hung dữ."

Vô số thủy quái khổng lồ thi nhau vọt lên khỏi mặt biển đen kịt, phi vèo vèo như vũ bão. Chúng thần quan chứng kiến cảnh tượng này liên tục cảm thấy thật hoang mang. Quân Ngô thì đuổi giết họ không tha, Hoa Thành và Hắc Thủy thì lại giúp đỡ họ. Tình cảnh phải nói là hết sức vi diệu.

Bốn con cột long vây quanh tòa thành không ngừng phun nước điên cuồng, vậy mà cũng không có tác dụng. Ngọn lửa chiến kia quả nhiên không thể dùng nước dập tắt, càng bị dội nước càng cháy to hơn, thậm chí đốt cả trong nước.

Trên mặt biển quỷ, lửa cháy thành từng đám. Ánh lửa cùng sóng nước lẫn lộn, dưới biển nổi lên tiếng gầm thét như quỷ khóc sói gào.

Tạ Liên tự nhiên thấy hơi xấu hổ: "Chúng ta... đem bao nhiêu thứ rối loạn ném hết vào địa bàn của Hắc Thủy, không sợ ảnh hưởng đến hắn sao... ?"

Hoa Thành nói: "Không cần để ý. Hắn còn nợ tiền ta, muốn phá thế nào cũng được."

Tạ Liên: "???"

Đột nhiên, có người chỉ về phía trước kêu lên: "Nó... Nó đang làm gì vậy?"

Tạ Liên vội chuyển ánh mắt, vừa nhìn thấy cảnh tượng này, y liền cảm thấy kinh hãi.

Tác giả có lời muốn nói: Hắc Thủy đúng là nợ của Hoa Thành một khoản lớn, là tuyệt thế Quỷ Vương bên cùng nghèo khó nhất trong ba vị. Thực ra, cũng là do hắn ăn quá nhiều nên hết tiền thôi

Khổ thân ông Hạ Huyền :)))) tuyệt thế quỷ vương nhưng là quỷ đói =))))

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

225

Tòa Tiên Kinh bay lên giữa không trung, rung động điên cuồng. Vô số hòn đá vẫn còn cháy rực rơi xuống nước.

Ban đầu, rõ ràng nó là một hòn đảo nổi, vậy mà bây giờ đã dựng ngược lên, hơn nữa còn nứt ra thành bảy, tám tảng đá lớn!

Có thần quan nói: "Có phải nó đã bị đánh sập rồi? Nên mới vỡ nát thành từng mảnh?"

Tạ Liên nói: "Sao có thể dễ dàng như vậy! Chỉ sợ là..."

Y còn chưa dứt lời, bảy tám tảng đá bị 'vỡ nát' kia liền dung hợp lại với nhau. Bức tượng thần vội đưa tay ra đỡ. Các thần quan mở to mắt tập trung quan sát, có người còn há hốc miệng.

Không phải tòa thành bị đập vỡ nát mà là nó đang tạo lại hình dạng! Sau khi tạo lại hình dạng... Liền biến thành một người khổng lồ cháy rực trong lửa!

Người khổng lồ bị đánh thức khỏi giấc ngủ, đứng thẳng giữa không trung. Những tòa kim điện bao trùm khắp thân thể nó trông như bộ áo giáp khảm vàng, khảm ngọc, không gì phá nổi. Nó thay thế Tiên Kinh, quay sang giằng co với bức tượng thần của Tạ Liên.

Phải nói là hai bên vô cùng đối lập. Tạ Liên so với người khổng lồ kia càng nhỏ bé đến mức đáng thương, chẳng khác nào một đứa trẻ đứng trước một người trưởng thành. Nếu bức tượng thần được ví như con quái vật lớn thì người khổng lồ kia chỉ cần hô một tiếng 'Phá trời đạp đất' chắc chắn sẽ chấn động hơn gấp năm, sáu lần, khiến người ta sợ dựng cả lông tóc, tưởng như một cái dẫm chân cũng hủy diệt được cả một thành trì!

Sau khi đã biến đổi hoàn toàn, người khổng lồ hơi nghiêng đầu, mở miệng phun lửa về phía bốn con cột long, mạnh mẽ xuyên phá toàn bộ cột nước chúng tạo ra. Bốn con cột long thấy tình thế không ổn liền lao xuống biển, chân phi trên mặt nước như đang chạy trên đất, lao thẳng về phía tượng thần.

Trên đỉnh đầu người khổng lồ là điện Thần Võ. Quân Ngô ngẩng ngay ngắn trong điện, tỏa ra sát khí vô cùng đáng sợ.

Chúng thần quan thật sự hít thở không thông: "Thái tử điện hạ đừng đứng đó nữa! Chạy mau không chết bây giờ!"

"Đánh không lại, thật sự đánh không lại đâu! Tĩnh lại đi Thái tử điện hạ, nó to hơn người gấp vài lần đó!"

Tạ Liên đáp: "Không thể cứ trốn mãi được. Đánh không lại cũng không thể trốn đi nơi nào khác."

Chúng thần quan mới đầu còn ngẩn ra không hiểu gì, một lúc sau mới kịp phản ứng.

Quả thật, ngay từ đầu bọn họ đã luôn chạy trốn. Nếu không phải Hoa Thành cung cấp pháp lực, chỉ bằng pháp lực của bọn họ thậm chí còn không thể làm tượng thần cử động. Rốt cuộc vẫn phải đánh một trận.

Thay vì dẫn người khổng lồ kia tới chỗ nhiều dân cư, thà giải quyết mọi chuyện ngay tại đây đi. Ít nhất ở Hắc Thủy quỷ vực cũng không có một bóng người, sẽ không ảnh hưởng tính mạng dân thường.

Tuy rằng thân phận là thần quan nhất định phải suy xét hợp tình hợp lý, thế nhưng đối mặt với một người khổng lồ cháy rừng rực, phải đánh nhau sống chết với nó, đã thế còn đánh trên địa bàn của Hắc Thủy, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi. Dù sao thì, việc mở miệng kêu Tạ Liên mau dẫn họ đến nơi nào đó nhiều người đi, đối với họ còn đáng xấu hổ hơn.

Tạ Liên nói: "Các vị bình tĩnh, đừng để ngã xuống dưới! Rơi vào biển quỷ lập tức sẽ bị chìm xuống!"

Người khổng lồ giờ bàn tay định bắt lấy tượng thần, Tạ Liên liền nhanh nhẹn tránh qua một bên, nhảy qua. Thần quan bám trên tượng thần lúc thì bị quay đến chóng mặt, lúc thì bay lên lúc thì ném xuống, giống như đang chơi trò chơi mạo hiểm, kêu thét chói tai. Những thần quan ở đây phần lớn đều không phải Võ thần, cả ngày chỉ ngồi trong điện, kể cả là Võ thần cũng ít ai từng chiến đấu trong tình trạng như vậy.

Tạ Liên chợt nghe thấy Quyển Nhất Chân hô to: "Người không có vũ khí! Người nhất định cần một thứ vũ khí!"

Các thần quan cũng nhin không nổi: "Đúng vậy Thái tử điện hạ! Không có vũ khí, người rất khó đánh thắng!"

Tạ Liên nói: "Ta đang suy nghĩ, có thể lấy cái gì làm vũ khí chứ!"

Nhược Da hưng phấn xoay vòng quanh Tạ Liên, bay lên trước mặt y.

Tạ Liên đẩy nhẹ nó ra: "Cảm ơn, nhưng ta không thể dùng người được. Người quá nhỏ!"

Hoa Thành lên tiếng: "Muốn vũ khí cũng không phải không có. Trước hết cứ dùng tạm cái này đi."

Hắn vừa nói xong, Tạ Liên liền nghe thấy vài tiếng rít gào. Bốn con cốt long vừa bị người khổng lồ phun lửa đốt, từ bao giờ đã vọt lên từ dưới đáy biển, vây quanh tượng thần.

Chúng thần quan kinh hãi: "Chúng nó muốn làm gì?!"

Tuy chúng vây quanh tứ phía nhưng lại không có ý định công kích. Trước mắt Tạ Liên, chúng lần lượt cắn lấy đuôi nhau, bốn con cốt long vốn đã dài liền hợp lại thành một con cốt long cực lớn!

Chúng nhảy dựng lên, bay thẳng về phía Tạ Liên. Y không cần nghĩ ngợi, đi đầu khiến tượng thần giờ tay bắt lấy.

Tạ Liên thoáng ngạc nhiên: "Đây là..."

Cốt long tiên!

Giống như trước kia y vẫn đi đầu khiến Nhược Da, việc thao túng thứ này cũng không khác, thật không thành vấn đề!

Tạ Liên giơ tay, cần Cốt long tiên vụt thẳng về phía đầu người khổng lồ. Nó vội trở mình bắt lấy. Thế nhưng, chỗ nó bắt được đột nhiên đứt gãy khỏi Cốt long tiên. Tượng thần nhân cơ hội này lao lên, quật mạnh vào đầu nó. Người khổng lồ bị ăn một phát đau điếng, lập tức buông tay, mà con cốt long ban nãy bị nó bắt vội vã bơi về, một lần nữa nổi lại trên tay Tạ Liên.

Cốt long tiên vừa thủ vừa đánh, cực kỳ linh hoạt, khi thì hai con tách ra, khi thì cả bốn con hợp lại. Hơn nữa, bản thân tượng thần cũng linh hoạt không kém, trở nên rất khó đối phó.

Chúng thần quan bị quăng đi quật lại trong cơn cuồng phong, đầu tóc rối xù, quần áo lộn xộn: "Thật đúng là quên mất, Thái tử điện hạ vẫn còn hai tay cơ mà!"

"Ta mới chỉ thấy bộ dạng rách nát của hần, chưa nghĩ tới hần vốn xuất thân là Võ thần!"

Quốc sư nói: "Chưa nghĩ tới thì thả tay nhảy xuống luôn đi. Không cần nịnh hót tăng bốc thứ rách nát."

Tạ Liên: "Ấy, ha ha ha..."

Những con cốt long cắn đuôi nhau như một sợi xích sắt trắng toát, mạnh mẽ cuốn lấy đối thủ, khiến người khổng lồ thoáng chốc cúi mình.

Chúng thần quan thi nhau hô: "Mau mau mau, mau kéo nó xuống dưới biển!"

Chiến trường mà họ đang tranh đấu, ngay phía dưới chính là Hắc Thủy quỷ vực... Rơi xuống nước lập tức chìm!

Tượng thần nắm chặt lấy Cốt long tiên. Tạ Liên nghiêng rằng, dõn toàn lực: "Kéo xuống dưới!"

Người khổng lồ quả nhiên dần dần chìm xuống.

Chúng thần quan vội vàng chạy tới, bảy trăm tay tám trăm chân cùng nhau truyền pháp lực cho tượng thần, hò reo: "Chìm! Chìm đi! Mau chìm xuống cho ta!"

Nghe thấy bọn họ trăm miệng một lời đều muốn chìm Quân Ngô xuống đáy biển, trong lòng Tạ Liên bỗng cảm thấy hơi lạnh lẽo. Y ngẩng đầu nhìn lên điện Thần Võ. Chẳng hiểu tại sao, dù hoàn toàn không thấy rõ biểu cảm của người trên đó, y vẫn cảm thấy dường như Quân Ngô đang cười lạnh một tiếng.

Người khổng lồ bị kéo thẳng xuống đáy biển, ngọn lửa trên người vẫn không ngừng thiêu đốt, chìm vào nước cũng không chịu tắt, ngược lại còn tỏa ra ánh sáng dưới đáy nước đen kịt. Những con cốt long ra sức kéo nó chìm sâu hơn nữa, ánh sáng ấy mới dần dần biến mất.

Chúng thần quan đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, còn Tạ Liên lại hoàn toàn không dám buông lỏng cảnh giác.

Một lúc lâu không có động tĩnh gì. Tạ Liên chợt nhớ ra, y không nghe thấy tiếng Bùi Minh, cũng không nghe thấy Bán Nguyệt, sợ là đã bị kéo chung xuống đáy biển, sống chết không rõ.

Đột nhiên, trên mặt biển nổi lên từng đám bọt khí ùng ục, ùng ục.

Ùng ục, ùng ục, không ngừng lan rộng, bắn tung tóe lên cao, còn xả ra một làn khói trắng.

Nước biển bị đun sôi!

Tạ Liên đang định bay đi, bỗng nhiên, một bàn tay vọt lên khỏi mặt nước, nắm chặt lấy cổ chân của tượng thần. Tạ Liên lập tức cảm thấy thân thể bị kéo xuống.

Nửa trên của người khổng lồ đã nổi lên, tuy ướt đầm nhưng vẫn không thể ngăn những ngọn lửa chiến một lần nữa bốc cháy. Cốt long tiên quấn lấy nó như xiềng xích, vậy mà vẫn không thể trói nó lại.

Tiếng cười của Quân Ngô vắng vắng khắp không gian, ẩn nấp ở đâu cũng có thể nghe được, không phải cười điên cuồng, cũng không phải cười lạnh. Cảm giác không rõ ràng ấy làm người ta càng sởn tóc gáy.

Bị nó lôi kéo, nửa dưới tượng thần chìm vào trong nước sôi, khiến tất cả thần quan đầu lìa mạng bò lên thân trên. Ngay cả khi đứng trên đỉnh đầu tượng thần, Tạ Liên cũng hít thở không không, khí nóng bốc lên, mồ hôi liên tục đổ ra đến nỗi ướt đầm người. Bây giờ mà bị kéo vào trong nước thì chỉ có thể bị nấu chín từ đầu đến đuôi!

Không được, mọi loại vũ khí khác đều không thể phát huy tối đa sức mạnh. Vẫn phải cần một thanh kiếm!

Bỗng nhiên, y nghe thấy tiếng Quốc sư hốt hoảng: "Này này... Quyên bạn nhỏ, người định làm gì? Sao lại quăng thi thể cho ta? Đợi chút! Người làm cái gì đấy?!"

Tạ Liên cũng kinh hoàng, tay hơi buông xuống, hô to: "Kỳ Anh?!"

Y chỉ thấy được một bóng người chạy như bay trên chân tượng thần, lại nhảy sang cánh tay của người khổng lồ, lao thẳng tới đỉnh đầu nó.

Tạ Liên quát: "Kỳ Anh, quay lại!!"

Thế nhưng, Quyên Nhất Chân vốn không hề nghe lời người khác. Người khổng lồ phát hiện ra hắn đang chạy trên tay, liền lấy tay kia tóm lấy, không khác nào đang bắt sống một con muỗi. Động tác của nó vừa nhanh vừa chuẩn xác, 'bang' một tiếng, quả nhiên bắt trúng!

Rất nhiều thần quan sợ hãi hét lên, thế nhưng nếu nhìn kỹ lại, thực ra Quyên Nhất Chân vẫn còn đang chạy tiếp. Vừa rồi, đúng là hắn đã bị bắt trúng, chỉ là kịp nhảy qua khe hở giữa năm ngón tay người khổng lồ, nhờ vậy mới không biến thành thịt nát, nhảy qua rồi liền cầm đầu chạy.

Người khổng lồ tiếp tục tóm lấy, hai lần liên tiếp đầu để hấn may mắn được, thế nhưng tới lần thứ ba, chỉ e là không còn may mắn nữa. Chỉ cần trúng một chương này, chắc chắn sẽ bị bóp thành thịt nát!

Dù sao, Quyên Nhất Chân cũng đã đạt được mục đích. Hấn lập tức nhảy vào miệng một con cốt long đang quẩn trên cổ người khổng lồ.

Hấn vừa mới chui vào, hai ngọn lửa ma trời trong hốc mắt con cốt long đột nhiên sáng chói. Nó ngẩng cổ lên trời, thét dài, đuôi quẩn lấy càng chặt. Tạ Liên hoàn toàn cảm nhận được tượng thần đang bị chèn ép trên trọng bởi tiếng thét vang. Người khổng lồ dường như hít thở không thông, tay hơi buông lỏng, vô tình để tuột mất cổ chân tượng thần.

Vừa thoát ra, Tạ Liên lập tức bay lên không trung, cúi xuống dưới với với tay: "Kỳ Anh, mau tới đây! Đừng lại gần hấn!"

Quyên Nhất Chân bám lấy con cốt long, chẳng những không chịu buông ra mà còn hét lớn, dồn hết sức lực bám chặt hơn. Vô số vụn đá nứt vỡ rơi xuống. Người khổng lồ như mất hết kiên nhẫn, vùng lên khỏi mặt biển, lửa chiến một lần nữa bốc cháy hùng hực trên điện Thần Võ rồi lan tới toàn thân.

Con cốt long đang quẩn trên cổ nó mang theo cả Quyên Nhất Chân bị chôn vùi vào biển lửa.

Tạ Liên hoảng hốt: "Kỳ Anh!!!"

Y lao về phía người khổng lồ, tung ra một chương, vụt nát cả Cốt long tiên!

Những khúc xương trắng bóng rơi xuống biển. Tạ Liên đang định đỡ lấy Quyên Nhất Chân kẹt trong đầu con cốt long, đột nhiên, người khổng lồ phản công, hất văng đầu con cốt long ra xa ba bốn dặm.

Với khoảng cách và tốc độ này, tượng thần hoàn toàn không có cách nào đỡ được. Chỉ e là vừa đuổi kịp, Quyên Nhất Chân đã cùng đầu con cốt

long chìm xuống đáy mất r ồi. Hơn nữa, mặt biển bây giờ chính là một n ấ nước sôi, rơi vào lập tức bị luộc chín!

Tình thế đang ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên, một con cá lớn với bộ xương trắng bóng vọt lên, bắt lấy đầu con cốt long, vội vàng quẫy đuôi bơi ra xa.

Thật đúng là hữu kinh vô hiểm. Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, bỏ mặc người khổng lồ phía sau mà đuổi theo.

(Hữu kinh vô hiểm: gặp nhiều hoạn nạn nhưng may mắn không bị nguy hiểm)

Hàm răng con cốt long khẽ run lập cập, lúc đóng lúc mở. Quyên Nhất Chân nằm trong miệng nó chỉ bị bỏng vài chỗ, dù sao cũng là nhờ đầu con cốt long chắn một phần lửa thiêu nên vết bỏng không quá nặng, chỉ là bị thương, cần thời gian tĩnh dưỡng. Trong khi đó, cả bốn con cốt long hết bị thiêu rụi lại bị đánh, thi thể tan tác nổi l ềnh b ềnh trên mặt nước, lửa vẫn còn thiêu đốt trên khúc xương.

Tạ Liên không nhịn được, lại cảm thấy chột dạ: "Chúng ta khiến linh vật canh cửa của Hắc Thủy bị đánh đến nỗi chết không toàn thân, thật sự không có vấn đề gì sao... "

Hoa Thành mỉm cười: "Yên tâm, không có vấn đề"

Tạ Liên: "Rốt cuộc hấn nợ đệ bao nhiêu tiền vậy chứ... "

Chúng th ần quan nhìn thấy dáng vẻ vô cùng thảm của Quyên Nhất Chân, nói: "Thật là... Chưa từng nghĩ rằng Kỳ Anh điện hạ cũng rất dũng cảm, trong lúc nguy cấp li ềnh dứt khoát xả thân chiến đấu... "

Tạ Liên chợt nhớ tới bình thường Quyên Nhất Chân ở thượng thiên đình bị mọi người ghét bỏ đến thế nào, khẽ lắc đầu.

Bỗng nhiên, phía sau lưng lại truyền đến tiếng động d ần dập. Y quay đầu nhìn, chỉ thấy toàn thân người khổng lồ đã cháy rực lên lửa hận. Nó

không hề có ý định đuổi theo, ngược lại còn bay lên cao, xuyên thủng tầng mây, biến mất không dấu vết.

Chúng thầ quan ngạc nhiên, tưởng như đã sống sót qua tai họa, vui sướng nói: "Hắn từ bỏ rồi, không còn muốn đuổi theo chúng ta sao?"

Tạ Liên linh cảm có chuyện không lành: "Tam Lang, làm thế nào mà hắn biến mất được?!"

Hoa Thành đáp: "Hắn khai triển Rút Ngàn Dặm Đất."

Tạ Liên hoảng hốt: "Khai triển đi đâu vậy?"

Ánh mắt Hoa Thành chợt ngưng đọng: "... Hoàng thành."

Sư Thanh Huyền vẫn còn ở đó phòng thủ pháp trận người sống!

Cứ thấy thương Kỳ Anh quá :(((

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

226

Phải mau chạy tới hoàng thành!

Hoa Thành nói: "Nơi này huynh không phải lo nữa, chúng nó sẽ tự biết phải xử lý thế nào."

Quốc sư đặt thi thể Dẫn Ngọc lên con cá xương. Nó liền chở đầu con cốt long, cả Quyên Nhất Chân cùng Dẫn Ngọc ra phía xa. Vừa bơi, nó vừa ngậm lấy những khúc xương rơi rụng của con cốt long, ghép lại với nhau, dần dần chữa trị.

Đúng là chúng có thể tự xử lý được.

Đang trong tình thế cấp bách, Tạ Liên cũng không nói thêm câu thứ hai, lập tức đi đầu khiến tượng thần phóng lên trời.

Chúng thần quan thi nhau hỏi: "Thái tử điện hạ, người đi đâu thế?"

"Không phải người muốn đuổi theo hắc đế chứ?! Vất vả lắm mới thoát được mà..."

Tạ Liên nói: "Không thể nào không đuổi! Hắc đế đang đến nơi có nhiều dân thường! Không còn thời gian đâu, các vị bám chắc vào!"

Hoa Thành cầm trên tay hai viên xúc xắc, trầm giọng: "Ca ca, chuẩn bị tinh thần chưa?"

Tạ Liên gật đầu.

Hắc đế tung xúc xắc, hô to: "Rút Ngàn Dặm Đất, khai triển!"

Tượng thần được cung cấp đủ pháp lực, dốc toàn lực phóng thẳng về phía trước!

Xuyên qua mấy tầng mây, quả nhiên trông thấy phía chân trời đen kịt bỗng đỏ rực lên ánh lửa của người khổng lồ.

Bọn họ cũng đã bay tới Hoàng thành rồi.

Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một con quái vật khổng lồ chậm rãi đáp xuống, những người trên mặt đất, kẻ thì sợ tới đứng hình, kẻ thì hét lên chói tai, kẻ thì chạy thục mạng.

Sư Thanh Huyền thấy vậy cũng lạnh cả sống lưng, thế nhưng y lập tức lấy lại tỉnh táo, khàn giọng quát: "Không việc gì phải sợ!!! Mọi người đừng hoảng! Nó sẽ không đáp xuống đây đâu, sẽ có người ngăn nó lại! Thần tiên trên trời sẽ giúp chúng ta!!!"

"Cớ thật không lão Phong! Con quái vật to như thế, một bàn tay cũng có thể bắt được hết cả lũ chúng ta!"

Sư Thanh Huyền cười trừ: "Thật mà! Các người xem, không phải ta vẫn đang đứng ở đây sao! Có chết thì ta cũng chết trước! Ha ha ha ha ha..."

Bản thân y cũng đang luống cuống đến mức loạn trí.

Tạ Liên vừa đi đầu khiến tượng thần bay tới, vung tay bắt lấy người khổng lồ, liều mạng kéo nó lên trên, không cho đáp xuống mặt đất, vừa nói: "Các vị, mau đi xuống!"

Chúng thần quan ngỗ trên tượng thần cả một quãng đường dài, ai cũng bị Tạ Liên dọa đến chết khiếp, chỉ ước mau mau được xuống dưới, vội vàng tranh nhau nhảy khỏi tượng.

Nhìn thấy Sư Thanh Huyền, họ liền sửng sốt: "Phong sư đại nhân? Tại sao người lại ở đây?"

"Sao người lại biến thành cái bộ dạng này..."

Sư Thanh Huyền cười lớn: "Đừng hỏi nhiều nữa, mau mau tới đây kết nối với pháp trận hỗ trợ chúng ta, không thể để lũ oán linh kia thoát ra ngoài được!"

Hầu hết thần quan đều do dự, chỉ có Lang Thiên Thu lập tức lao tới: "Để ta giúp người!"

Có người xung phong lên trước, các thần quan mới lần lượt gia nhập. Pháp trận người sống lại trở nên mạnh mẽ, vững chắc hơn rất nhiều.

Tạ Liên tiếp tục kéo người khổng lồ bay lên cao, vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại nghe thấy một tiếng vang lớn phía dưới. Người khổng lồ lại phân tách một lần nữa!

Một chân của nó tách ra khỏi thân thể, lao xuống mặt đất. Chỉ cần một chân thôi cũng đủ dẫm nát một khoảng đất rộng. Không chỉ trận pháp người sống, chỉ sợ cả hoàng thành đều sẽ bị nó dẫm bẹp!

Ai ngờ, cái chân bay được nửa đường bỗng nhiên chia năm xẻ bảy, vỡ tung giữa không trung.

Điểm trên nền trời đen kịt là hàng vạn mảnh đá còn rực ánh lửa, rơi xuống như mưa mà không hề có lực sát thương, trông chẳng khác nào một trận pháo hoa lộng lẫy.

Tạ Liên ngạc nhiên: "Nó tự nổ tung sao?"

Đột nhiên, một bóng người lao ra từ trận pháo hoa, đáp lên thân thể người khổng lồ.

Tạ Liên tập trung quan sát, mừng rỡ nói: "Bùi tướng quân, người vẫn ổn sao, thật tốt quá!"

Quả nhiên trong lòng y vẫn luôn bận tâm về Bùi Minh và những người khác.

Bùi Minh một tay cầm kiếm, một tay vuốt tóc, phong độ vẫn không giảm, nói: "Xây ra một số chuyện, nhưng không đáng ngại."

Hết bị thiêu cháy lại bị nấu chín mà vẫn không sao, sinh mệnh của Võ thần quả nhiên rất ngoan cường.

Tạ Liên nói: "Bán Nguyệt và mọi người đâu?"

Hoa Thành xen ngang: "Họ không sao. Ca ca, huynh nhìn xem, họ ở đằng đó."

Tạ Liên quay đầu, liền nhìn thấy ở phía xa xa, Bán Nguyệt đang đỡ lấy Bùi Túc, đứng trên mái nhà. Xem ra, lúc trước điện Minh Quang bị phong ấn kín mít, nước biển đun sôi cũng không thể tràn vào, vậy nên mọi người đều ổn cả.

Tạ Liên lại nói: "Thế còn Tuyên Cơ thì sao?"

Một giọng nói đặc ý vang lên: "Đương nhiên là bị ta đánh bại rồi!"

Giọng nói này vọng lại từ trên tay Bùi Minh. Bây giờ, Tạ Liên mới phát hiện ra, thanh kiếm trên tay Bùi Minh thế nào lại chính là Minh Quang!

Y hốt hoảng: "Bùi tướng quân, sao người lại cầm kiếm Minh Quang?"

Bùi Minh đáp: "... Chuyện này khá là phức tạp."

Dung Quảng cười đắc ý: "Ha ha ha ha, có gì mà phức tạp, không phải người quỳ xuống xin lỗi ta, nhận sai rồi xin ta tha thứ sao! Ha ha ha ha ha, thỏa mãn, quá thỏa mãn!"

"..."

"..."

Tạ Liên cũng đoán được đại khái mọi chuyện. Khi ấy, ba con quỷ vẫn chưa giết Bùi Minh, chúng còn đang mải tranh giành xem ai xứng đáng được giết, liền lao vào đánh nhau một trận. Dung Quảng giành chiến thắng,

đá vắng cả Tuyên Cơ và Khắc Ma. Đúng lúc đó, bên ngoài bắt đầu vang lên tiếng nổ ầm ầm, cả tòa kim điện lúc thì phi lên trời, lúc thì lao xuống đất, tình thế nguy hiểm nhưng không có cách nào chạy thoát, chỉ có thể phòng thủ trong điện. Hắc nhó mãi không quên việc Bùi Minh đã hạ mình làm theo mong muốn của hắn, nhận sai và cầu xin hắn trợ giúp, thật sự khiến hắn vô cùng thỏa mãn.

Người không lờ đã mất đi một chân nhưng vẫn thông thả, ung dung như không có việc gì, từ từ hồi phục. Những hòn đá lớn cùng những tòa kim điện dần lấp kín chỗ bị khuyết thiếu. Chỉ trong chốc lát, nó đã hồi phục xong, trở lại hình dạng như ban đầu, có lẽ hơi nhỏ đi một chút.

Bùi Minh nắm chặt lấy kiếm Minh Quang, phóng thẳng tới điện Thần Võ.

Tạ Liên hô lớn: "Bùi tướng quân, cẩn thận!"

Có kiếm Minh Quang trên tay, lực tấn công của Bùi Minh đột nhiên tăng mạnh. Tuy rằng Dung Quảng kém cỏi, sống buông thả, làm nhiều điểu sai trái, thế nhưng hắn không hổ danh là cộng sự bao nhiêu năm của Bùi Minh, hai người rất hiểu cách phối hợp với nhau. Quyên Nhất Chân chưa kịp tới gần điện Thần Võ đã bị đâm cho mấy chưởng, còn Bùi Minh dù gặp nhiều trở ngại hơn nhưng lại tiến xa hơn, trực tiếp lao tới trước cổng điện Thần Võ!

Từ bên trong kiếm Minh Quang, Dung Quảng nói vọng ra: "Người thấy không! Ta đã sớm nói với người rồi, hai người chúng ta kết hợp đúng là thiên hạ vô địch, không gì ngăn cản nổi! Nếu người nghe ta sớm hơn thì bây giờ đã không còn là Minh Quang tướng quân tầm thường nữa!!"

Gân xanh trên trán Bùi Minh nổi lên: "Người có thể ngừng nói được không?!"

Thích Dung đứng ở cửa điện Thần Võ, kêu gào: "Con ngựa chết chủ, ta khuyên người, đừng có lao vào đây tìm chết!"

Kiểm Minh Quang chém xuống một nhát: "Cái thứ xanh lè kia, người biết gì mà nói, đừng có chặn đường!"

Thích Dung suýt nữa bị một kiếm này chém đôi, xoay xoay mấy vòng, nhờ có Cốc Tử giữ chân mới đứng vững được.

Nó lo lắng hỏi: "Cha... Người không sao chứ?"

Thích Dung bị xấu mặt trước Cốc Tử, giận điên tiết, thế nhưng trông thấy Bùi Minh đằng đằng sát khí, hấn lại không dám lao lên đánh tay đôi, chỉ dám mạnh miệng: "Lại dùng thủ đoạn dê tiện!"

Ai ngờ, Cốc Tử không nói gì, ngược lại còn ngã 'bịch' một cái trên mặt đất. Hấn cúi đầu, thấy Cốc Tử không nhúc nhích liền nắm lấy cổ áo nó, lắc qua lắc lại, trừng mắt quát: "Đứa trẻ ngốc, người làm trò gì đây?"

Cốc Tử trông như đang ngủ say, nhắm nghiền hai mắt, trán nóng như lửa thiêu.

Tạ Liên đang liều mạng giằng co với người khổng lồ, chợt chú ý tới đằng đó, vội nói: "Thích Dung! Người còn không mau chạy đi! Nơi đó vừa bị lửa thiêu, vừa bay lên cao vừa lao xuống biển, đứa trẻ đó còn quá nhỏ, nó sẽ chết mất!"

Thích Dung ngửa đầu quát: "Người không cần phải dạy ta! Người hù dọa ai chứ? Thằng bé này là do ta nuôi dưỡng, đâu dễ dàng chết như vậy! Người đừng tưởng ta không biết, người chính là đang lừa ta. Chỉ cần ta rời khỏi chỗ này, người liền dùng mọi thủ đoạn lấy mạng ta!"

Kể cả Tạ Liên không động vào hấn thì vẫn còn Lang Thiên Thu luôn trực chờ xé xác hấn kia mà!

Phía bên kia, Bùi Minh và Quân Ngô đã động thủ đánh tới.

Thích Dung bị lửa chiến đốt đến tận chân, la lên một tiếng, nhảy tới nhảy lui né tránh.

Tạ Liên giận giữ quát: "Một con quỷ như ngươi còn không chịu nổi ngọn lửa này, ngươi còn dám mong đợi một đứa trẻ con có thể chịu nổi?!"

Cốc Tử bị Thích Dung kẹp dưới nách, mặt mũi đỏ bừng. Thích Dung lại mạnh miệng: "Quân Ngô lão... lão đại! Ngươi có thể đừng đốt lửa to thế có được không? Đốt luôn cả ông... ta rồi đây này!"

Tạ Liên cảm thấy hấn thực ra định nói là "Quân Ngô lão tặc, ngươi đốt luôn cả ông nội ngươi rồi đây này!", nhưng để bảo toàn mạng sống nên không dám nói ra.

Quân Ngô đời nào thêm để ý đến hấn, còn đang bận chiến đấu với Bùi Minh, khuôn mặt mỉm cười thật quỷ dị.

Ngọn lửa xung quanh Thích Dung càng ngày càng lớn, không còn chỗ nào có thể đặt chân. Tuy rằng hấn là quỷ, có đốt nữa hấn cũng không chết nhưng cũng vẫn cảm thấy đau, cần được nghỉ ngơi hồi phục. Một lúc sau, Cốc Tử bị hấn kẹp dưới nách cũng kêu thảm thiết, hình như bị bỏng mất rồi. Thích Dung nhắc nó lên, quả nhiên thấy trán nó chảy máu đầm đìa, bả vai bị bỏng một mảng lớn.

Cốc Tử tỉnh lại, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ôm Thích Dung khóc oa oa: "Cha ơi, đau quá! Con sợ lắm!"

Trán Thích Dung toát ra mồ hôi lạnh, khoe miệng giật giật, không biết nói gì.

Cốc Tử đưa tay che lại vết thương, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng: "Cha ơi, có phải chúng ta sắp bị thiêu chết ở chỗ này không?"

Thích Dung ngập ngừng: "Cái này... Cái này..."

Cốc Tử mơ màng nói: "Tuy rằng địa bàn của người rất xinh đẹp, nhưng cũng không tốt lắm, mọi người ở đây đối xử với chúng ta cũng không tốt lắm, hay là, chúng ta chuyển sang nơi khác sống đi..."

Thích Dung nhin không nổi.

Hắn lao vào trong điện, định đi lên tóm lấy Quân Ngô nhưng lại không dám tới gần, đứng phía xa hô to: "Lão... Lão đại! Người đánh nhau thì cứ đánh, đốt lửa làm cái gì, dù sao nơi này cũng là địa bàn của người, sao có thể tùy tiện đốt được chứ, ha ha ha..."

Tạ Liên trông thấy hành động ngớ ngẩn của hắn, nhảy xuống khỏi đỉnh đầu tượng thần, tức giận quát: "Đừng có mò vào chỗ chết! Người biến khỏi chỗ đó đi, ta cam đoan sẽ không động đến người!"

Thích Dung không chịu nghe ý. Thấy Quân Ngô thờ ơ không để hắn vào mắt, Cốc Tử thì khóc òa lên, Thích Dung cảm thấy lòng tự tôn bị chà đạp, lao lên mắng chửi: "Người lấy đâu ra lửa mà đốt to thế? Bảo người đừng có đốt nữa người không nghe thấy sao?!"

Tạ Liên: "Thích Dung!!!"

Hắn còn chưa tới gần, Quân Ngô đã vung tay, một ngọn lửa vây quanh nuốt trọn lấy cả người hắn!

Thích Dung hét lên thật thảm thiết.

Tạ Liên hoảng hốt: "Cốc Tử!!"

Lửa lớn như vậy, Thích Dung không bị đốt đến tận xương thì cũng bị đốt tới nỗi tổn thương nguyên khí, còn Cốc Tử chẳng lẽ không trực tiếp hóa thành tro?

Bùi Minh cũng nhìn thấy đứa bé kẹp dưới nách Thích Dung, định chạy tới cứu, thế nhưng Quân Ngô còn đang nắm lợi thế, hắn lo thân mình còn chưa xong, lấy đâu thời gian mà cứu. Hắn nói: "Đế quân, đứa trẻ mới có vài tuổi, không đáng bị hành xác như vậy!"

Thế nhưng, cả Bùi Minh và Tạ Liên đều biết, trong mắt Quân Ngô, đứa trẻ nhỏ hay không nhỏ đã không còn quan trọng. Trong mắt hắn bây giờ chỉ có kẻ địch đang chắn đường hắn. Quân Ngô liền chém ra một chưởng, một ngọn lửa cuộn hất văng Bùi Minh ra ngoài.

Thần quan phía dưới kinh hãi hét lên: "Bùi tướng quân bị thiêu cháy rồi!"

Đúng lúc đó, một trận mưa tầm tã trút xuống, tuy rằng không dập tắt được lửa chiến của người khổng lồ nhưng lại dập được lửa trên người Bùi Minh.

Trong đám người, một thân hình áo đen nhảy lên giữa không trung, đỡ lấy Bùi Minh.

Là nữ nhưng vẫn siêu ngầu éc éc ><

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

227

Tạ Liên hô to: "Vũ sư đại nhân!"

Vũ sư cười trên con trâu đen, ngẩng lên nhìn y, khẽ gật đầu. Bùi Minh ng ồi ở phía sau, hết bị lửa đốt lại bị mưa to xối xả dội cho ướt sũng như gà ngã vào n ồi canh, đầu tóc tán loạn, nhếch nhác không chịu nổi. Sau một h ồi mơ mơ màng màng, hấn mở mắt nhìn mới biết mình được Vũ sư đỡ lấy. Mặc dù nàng đang tập trung cười trâu, không tiện quay sang nhìn hấn, thế nhưng bộ dáng không hề anh tuấn này vẫn lọt hết vào mắt nàng.

Hấn hơi ngượng ngùng, đứng lên nói: "Vũ... "

Ai ngờ, vừa cất lời, trong miệng hấn li ền phun ra một đám khói đen.

Dung Quảng tức giận đến phát điên: "Lại để nữ nhân tới cứu, vẫn là Vũ sư hoàng nữa chứ. Bùi Minh, ngươi có thấy mất mặt hay không?"

Bùi Minh cũng giận dữ, vừa phun ra khói đen vừa quát: "Còn người có thể câm miệng lại được không!"

Phía bên kia, Bùi Túc và Bán Nguyệt thông thả bay tới chỗ Vũ sư, giúp đỡ Bùi Minh. Bên này, người khổng lồ rung động thân mình khiến hàng vạn hàng nghìn hòn đá rào rạt rơi xuống. Những hòn đá còn đang cháy bùng bùng, chẳng khác nào một trận sao băng thi nhau đâm xuống mặt đất.

Trời đổ mưa ngày càng to, vậy mà vẫn không dập tắt được lửa của Quân Ngô. Xem ra, hấn đã dùng pháp lực để cường hóa lửa. Hơn nữa, kể cả nước mưa có dập được lửa, sau đó thì sao? Một người đá to lớn như vậy ngã xuống mặt đất, chỉ sợ trong nháy mắt Hoàng thành đã xuất hiện trăm nghìn cái hố to, vô số người chết. Tượng thần vẫn luôn gắt gao kéo lấy người khổng lồ, Tạ Liên thì không phân thân ra được, cũng không biết có

bao nhiêu vị ở đây là võ thần, liệu có thể chặn đứng nó trong một lượt không.

Tạ Liên sốt ruột, xoay người nói: "Tam Lang, cái này... ?!"

Hoa Thành đứng phía sau, đem tay mình đặt lên mu bàn tay y: "Ca ca không cần phải lo, huynh chỉ cần cưỡi ở trên này là được rồi, việc ở dưới không cần xen vào."

Thanh âm của hắn vang vọng bên tai Tạ Liên, tỏa hơi thở thật ấm áp. Hắn nhẹ hất cằm, ra hiệu Tạ Liên nhìn xem. Y đưa mắt về phía hắn ra hiệu, chỉ thấy phía ngoài trận pháp, có một bóng người mặc đồ đỏ, chấp tay sau lưng chậm rãi bước đi. Tạ Liên nheo mắt lại quan sát, chợt ngạc nhiên.

Đó là... Hoa Thành?

Một 'Hoa Thành' khác? ?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?! Tạ Liên vội xoay người. Không phải Hoa Thành đang đứng phía sau y sao?

Hoa Thành khẽ cười một tiếng: "Ca ca, đừng giật mình. Ta chính là Tam Lang thật, không lừa già dối trẻ, tuyệt đối không phải đồ giả."

Như vậy, phía dưới kia là phân thân Hoa Thành tạo ra trước khi rời đi? Khó trách Quân Ngô lúc trước không hề nghi ngờ việc Hoa Thành lên vào Tiên Kinh, đến Tạ Liên còn thấy quái lạ, chẳng lẽ hắn mà lại không đặt mắt nhìn chăm chăm dưới đó. Thực ra, không phải hắn không theo dõi mà là đã tận mắt nhìn thấy 'Hoa Thành' canh giữ ở Hoàng thành, tất nhiên không còn hoài nghi.

Sư Thanh Huyền không rảnh rồi để nhìn lên trời, mà có nhìn cũng không thấy nổi Hoa Thành với Tạ Liên ở tận trên cao.

Vừa trông thấy 'Hoa Thành' đi tới bên cạnh, y vội nói: "Huyết Vũ Thám Hoa! ! ! Cuối cùng ngươi cũng trở về! Ngươi làm cái gì mà đi lâu như vậy, đi bàn bạc kế hoạch với Thái tử điện hạ sao? Không không không, hay là

người giúp ta ứng phó ở đây trước đi, chắc người cũng thấy mấy hòn đá bốc lửa rơi từ trên trời xuống rồi chứ? Mau nghĩ cách gì đó đi! Thối một hơi, hoặc là bảo lũ bướm nhỏ của người bay lên đập mấy hòn đá kia một trận, không thì sẽ chết hết đó... "

'Hoa Thành' không đáp lời nào, cứ lạnh lùng để mặc cho y xình xịch xình xịch luôn miệng nói một hồi, cuối cùng hình như không nhin nổi nữa, trực tiếp xen lời y: "Người tự giải quyết."

Sư Thanh Huyền ngạc nhiên: "Ta tự giải quyết? Lúc nào rồi mà người còn đùa được nữa. Ta không phải Thái tử điện hạ, không hiểu được thú vui của người. Ta tự giải quyết thế nào được một đồng đá thế kia..."

Còn chưa dứt lời, 'Hoa Thành' đã túm cổ y, lôi ra khỏi trận pháp.

Sư Thanh Huyền phản ứng rất nhanh, vừa ra khỏi trận liền lập tức kéo hai người bên cạnh đứng sát lại với nhau, trận pháp mới không bị phá hỏng. Ai mà biết được, 'Hoa Thành' đẩy y ra đã đành, lại còn tung một chưởng, đánh cho cả người y bay vọt ra ngoài!

Những tên ăn xin hoảng hốt: "Lão Phong?!"

Có người hướng về phía 'Hoa Thành' hô lớn: "Sao người lại đánh người?!"

Mặc dù Sư Thanh Huyền bay ra ngoài nhưng cũng chỉ ngã lăn lộn mấy vòng, quỳ rạp trên mặt đất rồi lập tức bò dậy: "Không sao, không sao, vẫn chưa chết! Không phải hấn thật sự đánh ta, chỉ là cho ta mượn pháp lực thôi!"

"Thật không..."

Sư Thanh Huyền nhìn hai tay, lại nhìn xuống cả cơ thể mình, từ đầu đến chân đều tỏa ra linh quang: "Hoa thành chủ, người không tìm được Thái tử điện hạ thì cũng đừng hành xử như vậy chứ. Người cho mượn pháp lực thì cho mượn tử tế, ta cũng không ngại ăn mấy viên kẹo mùi vị kỳ lạ

kia, đâu nhất thiết phải động thủ đánh người. Trước hết, người cứ nhìn lên trời mà xem, còn có bao nhiêu hòn đá đang lao xuống kia..."

Bỗng nhiên, 'Hoa Thành' vung tay phải, ném thứ gì đó cho y. Sư Thanh Huyền không cần nghĩ ngợi, giờ tay bắt lấy, vừa trông thấy đồ vật đó sắc mặt liền trở nên trắng bệch.

Cái thứ đó, thế nào mà lại là quạt Phong sư!

Nhìn thấy vậy, Tạ Liên đang đứng trên đỉnh tượng thần cũng giật mình: "Tam Lang, quạt Phong sư kia chẳng phải đang ở chỗ... Vậy người ở dưới kia là... ?!"

(Là bu ãn rười rượi :(((

Hoa Thành nói: "Không cần để ý. Vừa gọi tới giúp một tay thôi."

Sư Thanh Huyền nắm trong tay cây quạt vô cùng quen thuộc của mình, cổ cứng ngắc lại, chậm rãi quay sang nhìn 'Hoa Thành'.

'Hoa Thành' lạnh lùng cất tiếng: "Người tự giải quyết."

Trận mưa sao băng rực lửa chuẩn bị đâm xuống mặt đất.

Những người trong trận tượng như sắp bị đá đập thẳng vào mặt đến nơi, mồ hôi lạnh mồ hôi nóng chảy ròng ròng: "Lão Phong, lời người nói có thật không vậy? Thật sự sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?"

Chúng thần quan cũng sốt ruột: "Thái tử điện hạ, có thể phiến người mau nghĩ ra biện pháp được không!"

Sư Thanh Huyền cầm chặt cây quạt, mu bàn tay nổi lên gân xanh, đôi mắt ẩn hiện một tầng tơ máu.

Trong giây lát, y quay phắt người lại, vung mạnh tay lên!

Trên mặt đất bằng phẳng bỗng xuất hiện một cơn cuồng phong phóng thẳng lên trời. Mưa sao băng đang lao xuống cũng bị bẻ cong đường đi,

bắn sang hướng khác!

Những kẻ ăn xin sợ chết khiếp, tưởng như đang chuẩn bị kéo nhau chạy trốn, bỗng nhiên bị cơn cuồng phong này thổi cho tóc tai rối loạn, nghẹn họng trăn trối, khiếp đến ngây người lại.

Một lúc lâu sau, có người run rẩy lên tiếng: "... Thầ... Thầ tiên?!"

Có người chột reo lên: "Mẹ cha lão Phong, chẳng lẽ người đúng thật là thầ tiên?!"

Sư Thanh Huyền phát một quạt, đôi tay run rẩy, thở hổn hển mấy hơi, một lúc sau mới bình ổn lại, miễn cưỡng nói: "... Thật vô nghĩa! Không phải ta đã nói sớm với các người rồi sao. Thế nào, ta không hề khoát lác, phải không!"

"Không hề, không hề, không khoát lác chút nào! Ta tin! Oa, lão Phong là thầ tiên, chúng ta là bạn của thầ tiên, thế này phát đạt rồi ha ha ha ha..."

"Lão Phong làm một cuộc thương lượng đi, khi nào đem chúng ta cùng bay với ha!"

Thấy thế, 'Hoa Thành' hừ nhẹ một tiếng, xoay người rời đi. Sư Thanh Huyền ở phía bên kia cầm quạt Phong sư, vui cười trả lời vô số câu hỏi lung tung, sắc mặt lúc trắng lúc hồng, từng giọt mồ hôi lạnh lăn xuống, định ngẩng đầu nói chuyện nhưng người đó đã đi mất rồi.

Đột nhiên, trong bóng tối truyền tới một thứ âm thanh kỳ quái.

Chít chít chít, chít chít chít.

Có người nheo mắt lại, nói: "Đó là cái gì? Đen nghìn nghịt thế kia... Mọi người xem đi."

"Phía sau còn có khuôn mặt nữa! Là người? Sao lại có cái gì xám trắng trông giống người thế kia..."

"Hình như không giống người sống..."

Tạ Liên giật mình: "Cái gì?"

Là những con thi chuột cùng vỏ rỗng giả người. Những con quái vật trong Đồng Lô cũng bị truy ền tống tới đây!

Những cái vỏ rỗng xiêu xiêu vẹo vẹo, chân tay cứng đờ bước về phía bên này. Thấy thịt người, đám thi chuột càng giống như thủy triêu đen thi nhau vọt tới. Xem ra, Quân Ngô đã gặt phăng tất cả mọi thứ, không tiếc bất cứ cái gì, chỉ muốn phá hủy trận pháp người sống, muốn cả nhân gian này gánh chịu đại họa mới vừa lòng!

Bên kia, Vũ sư dẫn dò Bán Nguyệt: "Các người để ý tới Bùi tướng quân, ta đi phòng thủ trận pháp."

Bùi Minh sau một hồi phun ra đây khói đen, nghe vậy liền lên tiếng: "Ta không sao, để ta đi thủ trận."

Hắn vừa giãy dựa bò dậy đã ngã đổ xuống đất.

Bùi Túc thấy không ổn liền ngăn lại: "Bùi tướng quân, người... Dường thương cho thật tốt đi, để Vũ sư đại nhân đi thủ trận được rồi."

Bùi Minh lần đầu tiên mất mặt như vậy trước nữ nhân, cũng là lần đầu tiên được nữ nhân cứu, lòng tự trọng của hắn tác quái, da mặt như nóng trưng cả lên.

Vũ sư không để tâm đến yêu cầu của hắn, hơi hơi mỉm cười: "Tướng quân không cần phải miễn cưỡng."

Nàng cười trâu đen bay đi.

Bùi tướng quân hô theo: "Vũ sư đại nhân!"

Bỗng dưng, một bàn tay lạnh ngắt từ đâu bò tới, bóp lấy cổ hắn.

Một thanh âm sâu kín vang lên: "Bùi lang..."

Bùi Minh còn đang d òn sức giãỵ dựa, nghe thấy giọng nói này li ền tức giận tột độ: "Làm thế nào mà người còn sống?!"

Thực ra, Tuyên Cơ bị Dung Quảng đánh gục, nàng sống sót cũng là nhờ Bán Nguyệt đã tiện tay cứu nàng cùng Khắc Ma xuống cùng.

Nghe thấy khẩu khí Bùi Minh không tốt, nàng càng tỏ ý cay độc: "Làm thế nào mà ta còn sống? Ta vẫn luôn sống tốt! Còn người, người nhìn Vũ sư làm cái gì! Người thay người yêu như thay áo có phải không? Người muốn đuổi theo nàng có phải không? Nàng ta có cái gì tốt! Ta không cho phép!"

" ... "

Bùi Minh không thể nhin nổi nữa, một tay xốc cả người nàng lên, cả giận quát: "Tuyên Cơ, đến lúc nào rồi mà người vẫn còn giữ mấy cái suy nghĩ đó?! Liên quan gì đến thay người yêu như thay áo, ta còn chưa nói chuyện được mấy câu với Vũ sư!"

Đây là lần đầu tiên hấn ra tay với Tuyên Cơ. Nàng bị hấn hung hăng xốc khỏi mặt đất, sừng sốt vô cùng.

Nàng không thể tưởng tượng nổi, một lúc lâu sau mới ổn định được: "Bùi lang, ta luôn nghĩ về người là vì ta yêu người, có cái gì không đúng chứ? Người chưa bao giờ đối xử hung bạo với ta thế này, chẳng lẽ người đã thật sự chán ghét ta lắm rồi?"

Bùi Minh chống tay lên thanh kiếm, đỡ cả người đứng dậy: "Ta không nói chuyện nổi với người."

Tuyên Cơ vẫn chưa từ bỏ ý định: "Người nói đi! Người thật sự không cần ta? Vì người, ta đã làm nhiều việc như vậy, để rồi biến thành cái bộ dạng này, người không cảm động một chút nào hay sao? Không thấy áy náy dù chỉ một chút hay sao?"

Bùi Minh nói: "Mấy trăm năm trước chẳng lẽ ta không đáp ứng ý nguyện của người sao?!"

Tuyên Cơ đột nhiên trở nên mờ mịt, luống cuống.

Nàng không biết phải làm thế nào bây giờ, hai tay vẫn gắt gao bám lấy phía sau hần, nhảy từng bước một trên đôi chân gầy: "Bùi lang... Bùi lang... Người chờ một chút, chúng ta có thể nói chuyện mà, phải không... "

Bán Nguyệt trông thấy nàng như vậy, mặc dù biết rằng trước đây, sau khi nàng bị Bùi Minh vứt bỏ đã giết vô số người vô tội, thậm trí còn có dã tâm muốn hại chết bọn họ, thế nhưng bộ dáng này của nàng lại có chút đáng thương.

Bùi Minh quay đầu lại nhìn nàng, cuối cùng vẫn lên tiếng: "Tuyên Cơ, người cũng nên tỉnh lại đi."

Tuyên Cơ mở to mắt: "Tỉnh lại?"

Bùi Minh nói tiếp: "Người biến thành bộ dạng thế này, một phần nguyên nhân cũng là do ta, nhưng nguyên nhân lớn nhất vẫn là do người tự lựa chọn. Người làm nhiều việc như vậy, chỉ có thể khiến chính người cảm động, còn ta lại là người có tâm địa sắt đá. Người yêu ta, không bằng yêu chính người còn hơn."

Hần rút lại vạt áo trong tay Tuyên Cơ, bước đi không một lần ngoảnh đầu.

Ở trận pháp người sống phía bên kia, Sư Thanh Huyền quạt lên một phát, pháp lực đã không còn bao nhiêu. Tình hình cấp bách này chỉ có thể để Vũ sư cùng mấy võ thần tới trước ngăn cản.

Ai mà biết được, vào đúng lúc này, bốn phương tám hướng vang lên rất nhiều âm thanh hỗn loạn: "Quạc quạc quạc, nơi này chính là Hoàng thành sao quạc quạc, quả là một căn nhà lớn quạc quạc!"

"Ngạc nhiên cái gì, còn không to bằng nhà của thành chủ!"

"Cũng không đẹp bằng nhà của thành chủ!"

Đầu đường, trong hẻm, trên mái hiên thoát hiện rất nhiều hình dáng kỳ quái, không ngừng náo nhiệt. Đột nhiên, yêu ma quỷ quái ở Chợ Quỷ từ đâu ùng loạt tràn tới!

Thiên Nhân Khai đang đứng trong trận pháp, trông thấy cảnh này không chịu nổi mà hô lớn: "Quỷ ở đâu thế này! Cút đi! Cút ra chỗ khác! Hoàng thành ở ngay dưới chân thần tiên, các người còn dám tới đây dương oai!"

"Con heo tinh này, còn dám hiện hình trước mặt ta!"

"Ta không nhìn lầm chứ... Đó là con vịt... Con vịt đang đập con chuột?"

Đột nhiên, một đồng hoa quả lớp lớp ném về phía bọn họ: "Câm miệng đi đạo sĩ thú! Mặt dày không biết xấu hổ!"

"Nếu không phải thành chủ ra lệnh thì ai thèm quan tâm tới các người!"

"Còn không mau quỳ xuống cảm tạ chúng ta!"

Đám thi chuột tỏa ra hắc khí, mắt lóe đỏ. Thế nhưng, tình hình lại không giống như bọn chúng tưởng tượng. Một con chuột vừa bị giết đã lại thấy một đám quỷ đông hơn nữa xông tới.

Lũ yêu ma quỷ quái, kẻ thì nhe vuốt, kẻ thì cầm dao nĩa giống như vừa trải qua nạn đói tàn khốc, ánh mắt càng lóe lên tia đỏ rực ác liệt hơn: "Thật nhiều chuột!"

"Tới đi, tới đi, hi hi hi, chờ các người lâu rồi! Ta vẫn chưa được thử qua đồ nhậu hai nghìn năm tuổi bao giờ, chắc chắn là rất bổ!"

"Nhiều như vậy có ăn hết không?"

"Thành chủ nói, không ăn hết có thể vác đi bán!"

Đám thi chuột thấy tình thế không ổn, bị dọa lui trở về. Những vỏ rỗng giả người bị lũ chuột chạy loạn làm trượt chân.

Nguy hiểm được loại bỏ, Tạ Liên thở dài một hơi, quay đầu nói: "Nhờ có Tam Lang đó."

Hoa Thành mỉm cười: "Bọn chúng tự muốn giúp, không liên quan đến ta. Tập trung vào việc chính, ca ca, cẩn thận."

Hai chữ cuối cùng, giọng hắn trở nên vô cùng nghiêm túc. Tạ Liên dờn ánh mắt, chỉ thấy người khổng lồ vừa mới cử động, tay với tới thắt lưng, dường như muốn rút ra thứ gì đó.

Y bỗng cảm thấy căng thẳng.

Đó là một thanh kiếm!

Ai cũng biết mà đúng không:(((Hạ Huyền tới trả quạt cho Thanh Huyền ấy :((Mà truyện pháp lực gì bạo lực ghê :(((

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

228

Chỉ riêng hình dạng này đã rất khó đối phó rồi, bây giờ nó còn cần thêm một thanh kiếm nữa, vậy thì khác nào hồ mọc thêm cánh?

Tạ Liên cảm thấy không ổn, cúi xuống hô lớn: "Mọi người, cẩn thận!"

Bây quý đang điên cuồng đập lũ chuột, khí thế ngất trời, nghe thấy vậy liền ngừng đầu lên đây kinh ngạc: "A, ông chú... Ấy nhàn, Tạ đạo trưởng không lẽ à!"

"Hình như thành chủ đang chơi đùa rất vui vẻ ở trên đó, quắc quắc!"

Tạ Liên bối rối: "Không... Không phải đang chơi đùa..."

Còn chưa dứt lời, một thanh kiếm bao phủ lửa quỷ, hùng hực sát khí chém vụt tới. Tạ Liên vội buông tay, khó khăn lắm mới né được nhất chém tỏa hơi nóng kinh hãi ấy.

Tượng thần vốn chỉ có thể miễn cưỡng chống cự đối phương, hoàn toàn không có cách nào đánh trả!

Tình thế nguy cấp, y liền nghĩ đến việc mượn vài tên Võ thần hợp lại thành một thanh kiếm. Thế nhưng, hiện tại, Quyển Nhất Chân lại đang ở biển Hắc Thủy, nằm trên lưng con cốt long bơi lội khắp biển nhật xác chữa thương. Lang Thiên Thu thì đang thay sức cả trăm người, chống đỡ những con oán linh cuồng loạn trong trận pháp. Phong Tín và Mộ Tình thì không biết đã xảy ra chuyện gì, từ khi xuống khỏi Tiên Kinh đã không thấy đâu. Người duy nhất rảnh rỗi là Bùi Minh, toàn thân bị thiêu cháy đen thui, vừa chạy đi đập chuột vừa ho ra đày khói, sống chết thế nào cũng không chịu thua kém Vũ sư, chắc chắn đến tám phần mười là không thể trông cậy được. Thật sự không có ai dùng được sao?!

Bỗng nhiên, phía dưới vọng lên tiếng nói: "Chờ đã, điện hạ! Kiếm của người, đi lấy nó mau lên!"

Giọng nói ấy chính là của Quốc sư.

Tạ Liên nhào tới, cúi xuống mặt đất: "Cái gì? Kiếm của ta ở đâu cơ?"

Quốc sư hô lớn: "Huyết Vũ Thám Hoa, khai triển Rút Ngàn Dặm Đất! Mau chạy đến núi Đổng Lô! Kiếm của người ở đó!"

Hoa Thành quả quyết tung lên viên xúc xắc: "Khai triển!"

Trên bầu trời giăng kín từng tầng mây đen mù mịt, có thứ gì đó rầm rập bay tới. Giây lát sau, Tạ Liên hơi nheo mắt lại, nhìn lên trên.

Đúng là có một thanh kiếm!

Tượng thần bắt lấy trường kiếm, nhảy vọt lên. Tạ Liên nắm chặt đôi tay, tạo ấn chú, tượng thần cũng theo lệnh nắm chặt lấy chuôi kiếm, chém một nhát về phía 'Tiên Kinh'!

Đối phương lập tức giơ kiếm đỡ đòn. Vậy mà, hai thanh kiếm vừa va chạm nhau, liền xảy ra một việc không ai ngờ tới... Kiếm trong tay Tạ Liên lập tức chém đứt thanh kiếm lửa khổng lồ kia thành hai mảnh!

Tiếng kim loại gãy nát vang lên kinh động cả trời đất. Người khổng lồ đứng yên không nhúc nhích.

Đột nhiên, tay chân của nó rời ra, rơi thẳng xuống mặt đất.

Tạ Liên cũng hoàn toàn không ngờ rằng thanh kiếm này lại mạnh đến thế, có thể chém phát chết luôn? Y ngẩn người, ngẩng nhìn thanh kiếm trong tay tượng thần.

Ánh sáng mờ ảo chạy dọc mũi kiếm, cực kỳ sắc bén. Đây rốt cuộc là thanh kiếm gì?

Chợt nhớ tới Quốc sư đã bảo Hoa Thành triển khai Rút Ngàn Dặm Đất tới núi Đờng Lô, y lập tức hiểu rõ mọi chuyện... Thanh kiếm này, chỉ sợ rằng chính là được luyện từ thân thể của ba tòa núi quái!

Dù sao, trước mắt vẫn không có thời gian nghĩ ngợi nhiều. Nếu người đá khổng lồ này rơi xuống, đảm bảo sẽ xảy ra chuyện không hề thú vị. Tạ Liên lập tức đi đầu khiến tượng thần lao xuống, đỡ lấy một hòn đá lớn rồi đổi hướng đỡ từng hòn còn lại, sau đó tìm một chỗ trống trải đặt chúng xuống.

Cuối cùng, tượng thần cắm kiếm bên hông, đứng nghiêm nghị tại chỗ, một tay đỡ kiếm, một tay nâng hai bóng người trông như đang nâng hoa, không hề nhúc nhích mà chỉ mỉm cười, trở về với phong thái của một vị võ thần.

Không một khối đá nào va chạm với mặt đất. Mọi người trong Hoàng thành đều an toàn, không tổn hại đến một sợi tóc!

Cả người, cả thần, cả quỷ đều nhìn nhau, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Hạ... Hạ được hắc rì?"

Tạ Liên cùng Hoa Thành nhảy xuống từ lòng bàn tay tượng thần, tập hợp lại với mọi người.

Sư Thanh Huyền hết đỡ mồ hôi lạnh lại đỡ mồ hôi nóng, chiếc quạt Phong Sư bị vụt đến hồng nát được y cầm ở sau hông.

Y vừa nhảy vừa cố kéo một bên chân gãy: "Thái tử điện hạ! Không sao chứ? Đã giải quyết xong xuôi rồi sao?"

Mấy thần quan khác cũng bước tới từ phía sau: "Đế... Quân Ngô đâu? Thái tử điện hạ, người đã đánh bại hắc sao? Hắc đã chết rồi ư?"

Quốc sư nói: "Sao có thể như thế được. Thái tử điện hạ... Hắc sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy."

Hoa Thành đưa tay về phía Tạ Liên: "Ca ca, chúng ta lên tìm thử xem."

Y liên gật đầu, đặt tay mình lên tay hắn. Hoa Thành nhẹ nhàng kéo y đi về phía đông đồ nát. Bầy quỷ đánh chén no say xong cũng thấy chán, bèn nhảy lên theo, ai cũng nhiệt tình muốn 'tham quan' Tiên Kinh.

Hoa Thành nói: "Tránh xa nơi này ra một chút. Những người không có nhiệm vụ thì đừng tới gần."

Không thì, giả dụ gặp phải Quân Ngô, đúng là chỉ có thể đứng yên chịu chết. Nghe vậy, bầy quỷ đành ngoan ngoãn trở về, cố thủ ở phía dưới.

Thế nhưng, có bói tung đồng gạch đồ nát của Tiên Kinh cũng không hề thấy tung tích Quân Ngô. Tạ Liên cùng Hoa Thành đi tìm một vòng, thậm trí còn lật cả điện Thần Võ rách nát lên cũng không tìm được một bóng người.

Đột nhiên, Lang Thiên Thu tới bắt chuyện với Bùi Minh: "Bùi tướng quân! Ta có chuyện rất quan trọng, phiền người giúp ta một tay có được không?"

Ban nãy, Bùi Minh cũng ra sức giết thi chuột, vậy mà vẫn không giết được nhiều bằng Vũ sư nên đang vô cùng phiền muộn, tự nhiên lại bị kéo đi, hắn chỉ sờ sờ mũi, không biết nói gì.

Lang Thiên Thu nhảy lên đồ đồ nát, đào bới một lúc, cuối cùng, lật tung một mảnh nóc nhà, hô lên: "Tìm được rồi!"

Tạ Liên vừa nghe thấy, vội vàng quay lại: "Thiên Thu, cẩn thận!"

Y còn tưởng rằng Lang Thiên Thu đã tìm thấy Quân Ngô, nào ngờ, hắn lại tìm thấy một thứ cháy đen thui, co ro như xác côn trùng, bên trong còn phát ra tiếng ho khan thật nhỏ.

Tạ Liên căng thẳng, chạy nhanh tới chỗ Lang Thiên Thu, cùng nhau lật cái xác đó ra. Quả nhiên, bên trong là một đứa trẻ cuộn tròn, hai tay ôm đầu, toàn thân đỏ bừng, bị bỏng nặng nhưng may sao không ảnh hưởng đến tính mạng, vẫn còn ho khan.

Hắn dốc cái xác xuống, vài đốm lửa xanh liền lén lút bay ra.

Tạ Liên ngạc nhiên: "Đây là..."

Lang Thiên Thu vội bắt chúng lại, hai mắt như lóe lên tia lửa: "Trời xanh có mắt! Thích Dung, người vẫn còn chưa chết hẳn, cuối cùng vẫn rơi vào tay ta!

Nhìn bộ dạng này, quả nhiên Thích Dung đã thật sự biến thành 'Thanh Đăng Dạ Du' theo nghĩa đen rồi. Chợt nhớ tới lúc Quân Ngô phóng hỏa, Thích Dung đã che cho Cốc Tử, nhờ vậy nó mới không bị chết cháy. Điều này đúng là có chút ngoài ý muốn của Tạ Liên. Dù sao, với tính tình của hắn, đáng ra hắn sẽ lập tức lấy Cốc Tử ra chắn lửa cho mình mới phải.

Hoa Thành nhìn một liền biết y đang suy nghĩ gì: "Kể cả hắn có đem đứa trẻ kia ra cản lửa thì cũng không che chắn được bao nhiêu, trong nháy mắt cũng bị đốt thành tro thôi. Hi sinh nó và bảo vệ nó, đối với hắn, kết quả cũng không khác nhau lắm."

Kể ra thì cũng có lý, hành động này của hắn chính là đang bảo vệ nó. Thích Dung bị cháy sạch, chỉ còn lại những đốm lửa màu xanh không tiêu tán nổi, bị Lang Thiên Thu bắt được liền kêu quang quác ầm cả lên.

Cốc Tử được cứu, vừa mới tỉnh lại đã vội ôm lấy chân Lang Thiên Thu: "Ca ca, đừng giết cha ta mà!"

Lang Thiên Thu giận dữ quát: "Buông ra! Ta cảnh cáo người, người cầu xin ta cũng vô ích, ta sẽ không nể tình mà nương tay đâu!"

Nói xong, hắn bóp đốm lửa càng chặt hơn. Thích Dung đã giết sạch cả gia đình hắn, vậy nên ân oán giữa hai người họ, Tạ Liên cũng không thể tham gia.

Sợ rằng Lang Thiên Thu nổi giận sẽ làm Cốc Tử bị thương, y định tới kéo Cốc Tử ra, ai ngờ nó lại lập tức nhào tới ôm lấy y: "Ca ca đừng nát, mau cứu cha ta với!"

Tạ Liên bối rối: "Cốc Tử... Kẻ kia thật sự không phải là cha người. Hắn đối xử với người thế nào, người còn không biết sao?"

Cốc Tử nói: "Đó chính là cha ta! Trước đây, cha đối xử với ta không tốt, nhưng sau này lại đối xử với ta rất tốt, hàng ngày đều cho ta ăn thịt, còn nói là muốn dẫn ta đến những căn phòng thật xinh đẹp ở đây... Người đối xử với ta rất tốt mà! Ca ca đừng nát, người mau cứu cha ta đi, có được không?"

Thích Dung quát lên: "Đứa con ngu xuẩn, đừng có cầu xin hắn! Cái tên lòng dạ ác độc đội lốt hoa sen tuyết, hắn sẽ không cứu lão tử đâu! Hắn còn ước gì lão tử chết đi cho khuất mắt, sao mà quan tâm ta sống chết thế nào chứ!"

Hoa Thành liếc mắt, lạnh lùng nói: "Người sợ rằng một mình Lang Thiên Thu thì không đánh chết được người, nhất định phải để ta tham gia cùng hay thế nào?"

Thích Dung vẫn luôn rất sợ hắn, vừa nghe hắn nói vậy, mấy đốm lửa liền rụt hết xuống.

Thế nhưng, đằng nào thì cũng chết, hắn liều mạng cãi lại: "Chó Hoa Thành, làm như là ta sợ người ấy! Tạ Liên, người đừng tưởng ta không biết. Ta coi người là thần thánh của ta, nhưng mà người! Người coi ta là cái gì? Người rõ ràng không coi ta ra gì! Người ghét bỏ ta, coi ta là đứa ngốc, là kẻ điên, là có bệnh, vô cùng chán ghét ta. Người rõ ràng luôn coi thường ta! Người thì có tư cách gì mà coi thường ta? Đến lũ người Vĩnh An hèn nhát còn không tiêu diệt được, đúng là thứ phế vật!"

"Người..."

Tạ Liên chỉ nói một chữ, thế nhưng nhìn sang Hoa Thành yên lặng không nhúc nhích, y lại có dự cảm không lành, liền vội vàng kéo hắn: "Thôi, bỏ đi, bỏ đi."

Hoa Thành không còn tâm trạng để giả cười, chỉ hừ một tiếng: "Coi thường người thì đã sao, nhìn từ đầu đến chân người có điểm nào để người

ta coi trọng hay sao?"

Thích Dung tức đến hộc máu: "Ta khinh, ta khinh, ta khinh! Các người... Các người giỏi thì cứ coi thường ta đi! Lão tử... Lão tử... Lão tử có đứa con trai!"

"..."

"..."

Thích Dung cười loạn lên như điên: "Ha ha ha! Tuy là hơi phiền một chút nhưng vẫn còn hơn không có ai nối dõi tông đường như các người. Tám trăm năm nữa người cũng đừng mơ có được! Ha ha ha ha ha..."

Tạ Liên và Hoa Thành nhìn nhau không nói gì.

Hoa Thành cũng không muốn phí lời với Thích Dung, chỉ nhướn mày nhìn Tạ Liên, dùng khẩu hình nói: "Cũng không hẳn là không thể."

Tạ Liên biết là hắn đang nói đùa, cũng bất đắc dĩ mỉm cười. Ai ngờ, tiếng cười điên cuống của Thích Dung ngày càng nhỏ dần. Những đốm lửa xanh mượt nhảy lên nhảy xuống, cuối cùng dập tắt.

Lang Thiên Thu không biết là Thích Dung tự tắt lửa hay là bị hắn bóp đến tắt lửa, vẻ mặt vô cùng hoang mang. Cốc Tử cũng hoang mang không kém, vội vàng chạy tới cây từng ngón tay của hắn ra. Không nhìn thấy những đốm lửa xanh nữa, nó lại chạy tới chỗ cái xác cháy đen thui lộ ra lộ vào đến nỗi đôi tay cũng dính tro đen sì, vậy mà vẫn không thấy ánh sáng xanh kia đâu.

Nó nhịn không được, kéo mép áo của Lang Thiên Thu, nằng nặc hỏi: "Cha ta đâu..."

Nó hỏi Lang Thiên Thu, nhưng Lang Thiên Thu lại không biết nên trả lời thế nào, chỉ yên lặng nhìn Tạ Liên. Tạ Liên cũng không biết nói gì, chỉ thở dài, xoay người rời đi.

Phía sau vọng lại tiếng Cốc Tử vẫn không ngừng hỏi: "Ca ca, cha ta đâu? Người vẫn còn sống chứ? Người nói rằng đã tu luyện thành cái gì mà... Đại vương lợi hại nhất tam giới, chắc chắn sẽ không chết! Người vẫn còn sống phải không?"

Tên Thích Dung phiền phức cuối cùng đã biến mất.

Vậy mà, Tạ Liên lại không biết nên nói gì, tâm trạng mình ngay lúc này ra sao còn không hiểu được.

Thực ra, suy nghĩ kỹ một chút, những gì Thích Dung nói, y hoàn toàn không có cách nào phản bác lại. Từ nhỏ đến lớn, đối với đũa biều đệ này, y dường như chưa bao giờ thực sự coi trọng hẳn.

Ngay từ đầu, y đã đối xử với Thích Dung bằng thái độ thương hại, sau này là bất đắc dĩ, đau đầu, muốn hẳn đi cho khuất mắt, luôn cố nhắm mắt làm lơ hẳn. Như lời của Thích Dung, chính là y đã 'ghét bỏ' hẳn. Phải... Đúng là y đã ghét bỏ hẳn.

Không chỉ là ghét bỏ. Y cũng đã từng cảm hận Thích Dung đến nỗi muốn nghiền nát tro cốt của hẳn, ném khắp từ bắc đến nam. Thế nhưng, qua quãng thời gian dài, trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, quay lại gặp Thích Dung, ngoại trừ phiền phức, y chỉ cảm thấy mệt mỏi. Thậm chí còn thấy ghét bỏ thêm một chút.

Chẳng phải chuyện vui vẻ gì, mà cũng không thể nào đau buồn nổi.

Tìm kiếm một hồi, cuối cùng không thu hoạch được gì.

Vừa mới xuống khỏi đông đồ nát, Sư Thanh Huyền chờ đợi đã lâu, vội chạy tới phía y: "Thái tử điện hạ, thế nào rồi?"

Tạ Liên lắc đầu: "Không tìm được hẳn."

"Sao lại không tìm được?!"

Chúng thần quan cũng lên tiếng: "Có phải đã chết thật rồi không? Tan thành mây khói rồi chẳng hạn?"

"Nếu đã trốn thoát rồi thì thật đáng sợ!"

"Có thể trốn đến chỗ nào được chứ? Nhiều người như vậy chẳng lẽ không thấy hấn?"

Sư Thanh Huyền ngó nghiêng xung quanh: "Thái tử điện hạ, có một vấn đề mà ta muốn hỏi từ đầu rồi. Nam Dương và Huyền Chân đâu?"

Quả nhiên, tất cả mọi người đều không thấy Phong Tín cùng Mộ Tình.

Chúng thần quan hoảng hốt, mười năm miệng mười thì nhau nói: "Chẳng lẽ, hai vị tướng quân bị nhốt trong điện giống như Bùi tướng quân, bị mắc kẹt không ra được?"

"Không thể nào... Lúc trước ta đã trông thấy Nam Dương tướng quân! Hơn nữa, lúc đó, hấn trông như đang đi tìm ai đó vậy..."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

229

Tạ Liên nói nhỏ với Hoa Thành: "Không biết đã có chuyện gì xảy ra với Mộ Tình. Phong Tín thì đi tìm Kiếm Lan với thai linh. Chẳng lẽ..."

Chẳng lẽ, hắn không rời đi cùng các thần quan khác, ở lại Tiên Kinh tìm người, kết quả là bị phi lên trời, rớt xuống đất, bị ngập nước hay thiêu cháy đến chết mất rồi?

Tôi tệ hơn nữa, có thể hắn đang nằm trong tay Quân Ngô!

Quốc sư bước tới bên cạnh y: "Thái tử điện hạ, không cần tìm nữa. Nếu Quân Ngô thật sự ở đây thì hắn đã không phải trốn chui trốn lủi như vậy. Mặc dù đằng kia có nhiều thần quan, thế nhưng cũng chẳng có ai hắn thêm để vào mắt. Ngoài nơi này ra, hắn chỉ có thể ở một chỗ... Hơn nữa, hắn còn muốn người đi theo."

Tạ Liên lập tức hiểu rõ: "Núi Đồng Lô sao?"

Quốc sư gật đầu: "Chỉ e là hắn đã kịp triển khai Rút Ngàn Dặm Đất. Ngoài trừ Tiên Kinh ra, chỉ có chỗ đó mới là địa bàn khiến hắn trở nên mạnh mẽ nhất."

Sư Thanh Huyền kinh ngạc: "Hả? Các người muốn tới núi Đồng Lô sao? Đến cái nơi khủng khiếp đấy làm gì? ? ?"

Tạ Liên nói: "Ta đã đến một lần rồi, cũng khá ổn, không thể nói là quá khủng khiếp. E rằng Phong Tín và Mộ Tình cũng đang ở đó."

Quốc sư đáp: "Đừng lơ là cảnh giác. Lần này người đối đầu với hắn cũng chính là chứng tỏ người và hắn không giống nhau."

Dừng một chút, hắn nói tiếp: "Ta đi cùng các người. Tốt nhất là tìm vài tên Võ thần có thể tin cậy được tới giúp một tay. Tên nào bị thương thì bỏ qua, mang đi chỉ thêm cản trở thôi."

Vấn đề này càng khiến Tạ Liên thêm phiền não. 'Võ thần có thể tin cậy được'? Trước đây thì còn có vài người đáng tin, thế nhưng lúc này thì lấy đâu ra. Nào là bị đánh cho te tua, bị đốt cháy đen thui, bị mất tích, rồi còn bị trẻ con ôm chặt chân, gào khóc không buông.

Hoa Thành nói: "Khỏi cần tìm ai giúp đỡ, đầu vô dụng cả thôi. Ta đi với ca ca là đủ rồi."

Quốc sư lắc đầu: "Chắc chắn là không đủ."

Giọng nói đầy bất mãn của Bùi Minh vang lên phía xa: "Huyết Vũ Thám Hoa, mong người đừng dùng cái giọng điệu chắc như đinh đóng cột ấy, cái gì mà 'đầu vô dụng cả thôi'?!"

Sư Thanh Huyền cười lớn: "Bùi tướng quân, người cháy đen thui một đồng như vậy rồi, số chuột giết được cũng không nhiều bằng Vũ sư đại nhân, còn bất mãn cái nỗi gì!"

Đã lâu rồi y chưa được gặp Bùi Minh, vừa thấy mặt liền nghĩ tới việc trêu chọc hắn mua vui. Bùi Minh như thể bị y đâm cho một dao, muốn tóm lấy y nhưng đôi chân lại đau điếng, vô lực, trong lòng càng khó chịu hơn nữa.

Đột nhiên, một giọng nói xen vào: "Chờ đã, còn có ta. Ta đi cùng các người."

Mọi người lập tức tách sang hai bên, quay đầu lại nhìn. Quả nhiên, người đang nói, không ai khác chính là Mộ Tình. Chẳng biết từ lúc nào, hắn đã đứng chung một nhóm với đám thần quan.

Tạ Liên trông thấy hắn liền thở dài một hơi: "Mộ Tình! Sao bây giờ người mới đến? Ban nãy người đi đâu thế? Làm ta tưởng rằng người cũng mất tích rồi chứ."

Mộ Tình thản nhiên: "Ta vẫn luôn ở đây mà."

Hoa Thành khoanh tay, đưa mắt lờm hẩn: "Vẫn luôn ở đây, vậy mà lại không lên tiếng, cũng không tham gia đánh trận sao?"

Mộ Tình nhàn nhạt đáp: "Ta bảo là ta vẫn luôn ở đây. Chỉ là ta không nói lời nào, các người cũng không nhìn thấy ta mà thôi."

Thế nhưng, lúc trước, bao nhiêu lần thiếu nhân lực đều không tìm thấy hẩn đầu, đi hỏi mọi người thì cũng không có ai gặp được hẩn, chính vì vậy mới kết luận rằng Huyền Chân tướng quân bị mất tích. Tà Liên bỗng dưng ôm hy vọng. Có khi nào Phong Tín cũng đang ở trong đám người, chỉ là y không phát hiện ra thôi.

Sau khi lục soát một vòng, quả nhiên vẫn không thấy tung tích gì của Phong Tín, y đành bất đắc dĩ nói: "Thôi được rồi. Chẳng phải người muốn giúp chúng ta một tay hay sao? Thật tốt quá, cuối cùng cũng có người dùng được."

Nghe vậy, Mộ Tình liền bước tới. Thấy hẩn tiến lại gần, sắc mặt của quốc sư và Hoa Thành đều khó chịu không khác nhau một chút nào. Từ trước đến nay, hai người bọn họ vốn không ưa Mộ Tình cho lắm. Hoa Thành thì không cần phải nhắc lại lý do nữa, quốc sư thì ngay từ đầu đã không muốn nhận Mộ Tình làm đệ đệ, đi đâu này có lẽ đã quá rõ ràng rồi. Bây giờ hẩn còn tình nguyện giúp đỡ, thà rằng đừng có giúp còn hơn.

Mộ Tình cũng không thể nào không nhận ra thái độ của bọn họ, thế nhưng khi đi qua vẫn không quên thi lễ với quốc sư, thấp giọng: "Sư phụ."

Quốc sư gật đầu, chẳng nói thêm một lời. Dù sao thì Mộ Tình cũng chưa phạm phải chuyện gì kinh thiên động địa, nếu hẩn muốn giúp đỡ, cũng không có lý do gì mà đuổi hẩn đi.

Quốc sư nói với Sư Thanh Huyền: "Tượng thần của Thái tử điện hạ sẽ canh giữ ở đây. Sau vài ngày nữa lũ oán linh sẽ suy yếu thôi. Người cùng đám người kia nhớ trông coi cẩn thận!"

Sư Thanh Huyền cũng gật đầu: "Đương nhiên rồi! Cơ mà... thì ừ thôi, đợi một chút được không. Ta đã hỏi người rất nhiều lần rồi, vậy mà người cũng không thèm trả lời ta một câu, rốt cuộc người là cao nhân phương nào vậy?"

Quốc sư không trả lời.

Mấy người họ đi theo Hoa Thành tới một khu đất trống. Hoa Thành ung dung tung lên một viên xúc xắc. Ai ngờ, đang chuẩn bị thi triển thuật pháp, hắn nhìn thoáng qua lòng bàn tay, đột nhiên sắc mặt hơi biến đổi.

Tạ Liên cũng dễ dàng nhận ra được, vội hỏi: "Tam Lang, làm sao vậy? Rút Ngàn Dặm Đất không triển khai được sao?"

Hoa Thành bình tĩnh lại, khẽ mỉm cười: "Không phải. Chỉ là, rất ít khi ta tung ra kết quả như vậy."

Hắn mở lòng bàn tay, hướng về phía Tạ Liên. Y bước tới xem thử, chợt ngây ngẩn cả người.

Trong lòng bàn tay nhợt nhạt, chỉ có một viên xúc xắc cô độc nằm ở đó, mà trên mặt xúc xắc cũng chỉ có đúng một chấm đỏ.

Từ trước đến nay, mỗi khi Hoa Thành tung xúc xắc đều xuất hiện sáu điểm đỏ thẫm, việc tung ra một điểm là cực kỳ hiếm thấy.

Giọng Tạ Liên hơi run lên: "... Cái điểm số này có ý nghĩa gì không? Đại loại như không cẩn thận sẽ thất bại chẳng hạn...?"

Hoa Thành đáp: "Theo kinh nghiệm quá khứ của ta thì... Đại khái là phía trước có thứ cực kỳ nguy hiểm đang chờ chúng ta."

"..."

Trong lòng Tạ Liên bỗng cảm thấy thấp thỏm lo sợ.

Phía sau, quốc sư thở dài một hơi: "Ai da, ta đã nói với những người trẻ tuổi các người bao nhiêu lần rồi. Đánh bạc là không tốt chút nào, mau bỏ

đi! Điện hạ, người nhìn xem, hắc lân thói hư tật xấu ở đâu không biết nữa!"

Dù biết rằng đây là đi ếm báo chẳng lành, Hoa Thành lại ung dung như không có chuyện gì xảy ra, cất viên xúc xắc đi, cười nói: "Cái này tung ra cho vui thôi, mấy điểm cũng không quan trọng. Nguy hiểm hay không đâu là do ta quyết định."

Hắn đưa tay mở cổng, hơi nghiêng đầu: "Đi thôi, ca ca."

Nói rồi, hắn xoay người, rảo bước vào trong cổng. Tạ Liên vô thức chạy tới, nắm chặt lấy tay hắn, trong lòng dường như chỉ muốn thốt lên: 'Đừng đi', thế nhưng chẳng cần nghĩ cũng biết đi đâu đó là không thể.

Cuối cùng, y đành nhẹ giọng nói: "Đi thôi. Nhưng mà, đệ phải nhớ, dù có chuyện gì cũng đừng rời xa ta, ta nhất định sẽ bảo vệ đệ."

Nghe vậy, Hoa Thành khẽ giật mình.

Một lúc sau, khóe miệng hắn mới cong lên, tựa như đang mỉm cười: "Được. Ca ca phải bảo vệ ta thật tốt đấy."

"..."

Mộ Tình đứng ở một bên lặng lẽ nhìn, trong ánh mắt của hắn không biết là ẩn chứa sự sợ hãi hay sự ghê tởm. Hoa Thành vừa mở cổng, một hơi nóng kinh người đã đập thẳng vào mặt hắn, đập tắt ánh mắt đầy ác ý.

Trước đó không lâu, núi lửa đã bộc phát một lần. Ngay lúc này, bầu trời vẫn còn dày đặc khói, cánh rừng rộng lớn bị ánh lửa vây tứ phía, tàn lửa hóa thành tro bụi bay tứ tung. Quang cảnh chẳng khác nào lò luyện dưới địa ngục, chìm trong một màu đỏ rực. Núi Đổng Lô đã biến đổi hoàn toàn rồi.

Tạ Liên và mọi người đứng trong một hang động nằm trên sườn núi cao, vừa bước ra đã suýt nữa bị khói bụi tạt cho hít thở không thông.

Y miễn cưỡng hỏi: "Hắn thật sự ở chỗ này sao?"

Mộ Tình đáp: "Có lẽ đang ở xung quanh đây."

Tạ Liên lắc đầu: "Núi lửa bạo phát thế này, nơi nào cũng đã bị thiêu rụi không còn gì nữa rồi."

Quốc sư chợt lên tiếng: "Ta biết hắn đang ở đâu. Xung quanh đây, chắc chắn chỉ có chỗ đó mới không bị hư hại gì. Các người đi theo ta, đi rồi sẽ biết."

Mọi người đều theo sau lưng hắn, dần dần đi xuống sườn núi. Suốt dọc đường, Hoa Thành đều đi trước Tạ Liên, dẹp sạch đất đá cùng nham thạch cản lối, nắm tay dìu y từng bước một. Nếu không có hắn, có lẽ Tạ Liên đã sớm vấp phải đá, ngã lộn nhào từ cao xuống thấp rồi.

Ai ngờ, y không bị vấp, lại có một người khác bị vấp. Mộ Tình đi sau cùng, bỗng dưng bước hụt, cả người lắc lư, mất thăng bằng như sắp rơi khỏi núi.

Tạ Liên đang đứng gần đó, nhanh tay bắt được hắn: "Cẩn thận!"

Mộ Tình khẽ giật mình lấy lại tinh thần, chỉ nhàn nhạt đáp: "... Ta biết rồi."

Tạ Liên buông tay ra. Quả nhiên, y dần nhận thấy được, Mộ Tình có cái gì đó khác thường.

Y chợt nhớ ra một chuyện, chạy xuống nhanh hai bước, ghé sát bên người Hoa Thành, thấp giọng hỏi: "Này, Tam Lang, lúc ở trên đỉnh núi tuyết, khi mà Phong Tín và Mộ Tình đánh lộn một trận, đệ đã nghe thấy bọn họ nói gì thế? Tại sao tự nhiên lại tức giận?"

Nghe vậy, sắc mặt Hoa Thành thoáng lạnh lạnh: "À, là chuyện này sao. Hai người kia nói chuyện không biết lựa lời, có nói ra vài câu bất kính với ca ca."

Tạ Liên ngạc nhiên: "A? Nói cái gì cơ?"

Hoa Thành khẽ lắc đầu: "Ca ca không cần nghe những lời dơ bẩn đó. Chúng ta mau xuống thôi."

Cả bốn người đầu xuống núi an toàn, đi được một đoạn thì bị một con sông chặn lại. Mà thứ đang chảy ấy không phải là nước sông trong suốt, thay vào đó lại là thứ chất lỏng đỏ thẫm vẫn còn đang sủi bọt ần ần. Chính là nham thạch nóng chảy!

Với nhiệt độ này, còn chưa nói là rơi vào trong, người bình thường chỉ cần tới gần thôi cũng đã bị thiêu chết rồi. Cũng may là bọn họ đều không phải người phàm, vậy nên mới có thể chịu đựng được mà không bị nung chảy cả xương cốt.

Quốc sư không ngừng lau mồ hôi chảy dài trên trán: "Hắn đang chờ ở bờ bên kia. Thế nhưng, ban đầu, nơi này vốn là con sông đào bảo vệ thành trì, giờ lại biến thành như vậy, không còn cách nào đi qua nữa."

Tạ Liên thở dài: "E rằng chúng ta cần một cái gì đó để qua sông."

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

230

Nếu có bức tượng thần khổng lồ ở đây thì chỉ cần đi vài bước là qua được. Thế nhưng, bây giờ nó lại đang canh giữ đám oán linh ở Hoàng thành, ba tòa núi quái cũng đã hóa thành kiếm cho y, mang tới đây cũng chẳng có ích gì.

Tạ Liên nghiêng đầu hỏi: "Tam Lang, ngân điệp có thể nâng chúng ta bay qua đó không?"

Hoa Thành đáp: "Nham thạch nóng bỏng thế kia, sợ rằng ngân điệp bay tới giữa sông đã bị thiêu thành tro rụi."

Bay được đến giữa sông, sau đó ngã từ trên cao xuống, cắm đầu thẳng vào dòng nham thạch, như vậy cũng hơi khó coi.

Hoa Thành tiếp lời: "Tuy nhiên, lại có sẵn một lối đi."

Mọi người nhìn theo ánh mắt của hắn.

Tạ Liên kinh ngạc: "Sao lại có xác người nổi trên nham thạch?"

Tuyệt đối là thật, y chắc chắn không nhìn nhầm. Ngay vừa rồi, trong nháy mắt, y còn nhìn thấy một bàn tay trắng bệch thò lên khỏi lớp dung nham.

Sau khi quan sát thật tỉ mỉ, Mộ Tình cũng lên tiếng: "Đúng là có thật! Hơn nữa, không chỉ có một cái!"

Còn có ít nhất là hàng trăm, hàng ngàn cái xác và đầu người nổi lênh bênh trên mặt sông, cái thì bị xoay vòng vòng, cái thì nổi lên chìm xuống

theo dòng nham thạch. Thân thể của bọn chúng đều là một màu trắng bệch dị dạng, mặt mũi thì vắn vẹo, mờ nhạt, rõ ràng không phải người sống.

Tạ Liên lập tức hiểu ra: "Là những vỏ rỗng giả người trong Hoàng thành Ô Dung... Chúng bị dòng nham thạch cuốn trôi tới nơi này."

Với thân thủ phi phàm của bọn họ, sử dụng những vỏ rỗng này làm đá kê chân để nhảy qua, có lẽ cũng không quá khó. Chỉ có đi đâu, những vỏ rỗng này đang bị nham thạch thiêu đến nỗi giãy giụa đau đớn, bây giờ lại bị bọn họ đạp cho mấy phát, có hơi thảm một chút. Nhưng mà đã đến nước này rồi, đâu còn thời gian nghĩ cho bọn chúng nữa.

Tạ Liên nói với quốc sư: "Đề ta đưa người qua trước."

Dù sao quốc sư cũng không phải võ thần, thậm trí không được tu luyện từ nhỏ, nhất định phải có người đỡ qua mới được. Nghe y nói vậy, hắn đành gật đầu, bước về phía y.

Hoa Thành vội nói: "Ca ca, để ta!"

Theo thói quen, Tạ Liên liền đồng ý: "Được."

Hoa Thành đi tới bên quốc sư, đỡ tay hắn như đang đỡ người già yếu, ung dung nói: "Quốc sư, xin mời người cao tuổi đi trước. Cần thận dưới chân."

Quốc sư lập tức quay đầu lại, trông thấy người đang đỡ mình không phải Tạ Liên, hơi nhú mày: "A? Sao lại là người?!"

Tạ Liên nghĩ thầm, một là Hoa Thành lo lắng y không đủ sức nên mới tới giúp, hai là hắn có mục đích gì nên mới cần phải lấy lòng vị trưởng bối kia, cũng vì vậy mới đòi giúp y.

Nghĩ thôi đã thấy buồn cười, y ho nhẹ một tiếng: "Tam Lang thật sự rất chân thành muốn tới đỡ người, cho nên ta mới..."

Hoa Thành cũng tươi cười nói: "Là ta hay ca ca cũng không khác gì nhau mà! Huống h ồ, ta còn rất tôn kính người, đương nhiên không ngại tới đỡ người một tay r ồi."

Quốc sư cũng ghen lời trong phút chốc: "Nếu thật sự tôn kính ta thì hãy thu lại cái nụ cười giả tạo trên mặt ngươi đi! Đúng là quá đáng..."

Hoa Thành lập tức không cười nữa: "Ồ."

Không nói thêm câu thứ hai, y công quốc sư trên vai, thoăn thoắt đã phi sang bờ bên kia.

Thân thể hần thoát ần thoát hiện vô cùng nhanh. Quốc sư còn chưa kịp phản ứng gì đã được đặt ở bên Mộ Tình từ bao giờ, cả người đầu ngẩn ra. Mà chính lữ vô rỗng bị Hoa Thành đập cho mấy cước cũng không hay biết mình vừa bị đập, chỉ ngẩng đầu lên ngó nghiêng một lúc, thấy không có gì cả liền gãi gãi đầu tỏ vẻ kỳ lạ, r ồi lại tiếp tục cầm mặt bơi trong dung nham.

Một lúc sau quốc sư mới phục h ồi lại tinh thần, thoáng nhìn qua Hoa Thành, thần nhiên bình luận: "Thân thủ cũng tạm được!"

Phía bên kia, Tạ Liên thần nghĩ: "Quá nghiêm khắc r ồi đấy. Thân thủ thế kia sao chỉ có thể gọi là 'Tạm được'..."

Thở dài một hơi, y nói: "Ta cũng đi qua đây!"

Hoa Thành vội xoay người: "Ca ca, huynh đợi đó, ta qua đón huynh!"

Thế nhưng, động tác của Tạ Liên lại nhanh hơn lời nói của hắn. Y vận sức nhảy qua, đập một phát lên mặt, một phát lên bụng những cái vô rỗng. Bỗng dưng cảm thấy dưới chân dẫm phải thứ gì đó cứng rắn, thân thể y hơi chìm xuống một chút, may mà kịp nhảy ra, đáp trên đỉnh đầu một con khác.

Sau khi đập lên năm sáu con, cuối cùng Tạ Liên đã tới được giữa dòng dung nham. Ngay lúc y chuẩn bị phi lên, thân thể đột nhiên lại chìm xuống, suýt nữa thì trượt chân. Với phản xạ mau lẹ, y giữ được thăng bằng, cúi

đầu nhìn: Phía dưới, có một bàn tay trắng bệch đang nắm chặt lấy cổ chân y!

Tạ Liên hốt hoảng: "Nguy rồi, lại nữa sao!"

Lại là vận rủi tệ hại của y. Mấy người kia qua sông hết lần này đến lần khác đều bình yên vô sự, ngay lúc y đi qua lại gặp một con quái vật khó chịu, tóm chặt lấy, không cho y thoát!

Vỏ rỗng giả người có thể nổi được trên mặt nham thạch cũng là vì chúng không có nội tạng, thế nhưng cũng không gánh được thêm bao nhiêu trọng lượng. Hơi nóng bốc lên khiến cả người Tạ Liên thấm đẫm mồ hôi, một góc tay áo bắt lửa cháy bùng lên. Nếu còn đứng đó lâu hơn nữa, chỉ sợ nó sẽ kéo cả chân y chìm xuống dung nham, hoặc có khi là cả người đều bị thiêu rụi!

Đang lúc tình thế ngàn cân treo sợi tóc, quả nhiên trong cái khó ló cái khôn. Nhược Da bay ra, kéo lấy một cái vỏ rỗng cách đó ba mét lại gần. Y giẫm chân trái lên nó, nhờ vậy mới cân bằng được trọng lượng. Đứng vững rồi, Tạ Liên mới rút Phương Tâm, chém đứt cánh tay đang nắm dưới chân. Đúng lúc định nhảy khỏi đó, đột nhiên, một bóng người áo đỏ xuất hiện ngay bên cạnh y.

Tạ Liên ngạc nhiên: "Tam Lang? Ta không sao, đệ không cần tới nữa đâu."

Hoa Thành tung một chưởng, đập nát cái vỏ rỗng vừa động vào Tạ Liên: "Lên bờ rồi nói sau."

Hai người lên bờ an toàn rồi, Tạ Liên mới lên tiếng: "Thật ngại quá, đã làm đệ lo lắng rồi."

Hoa Thành nói: "Đó là lỗi của ta. Đáng ra trước khi đi, ta nên bảo huynh đợi ta quay lại đón huynh."

Quốc sư chen ngang: "Được rồi được rồi, dừng lại đi! Điện hạ không mảnh mai yếu đuối như vậy đâu, người không qua thì y cũng có thể tự ứng

phó, đón cái gì mà đón! Đi thôi! Hướng này!"

Bọn họ đi một lúc, cuối cùng cũng tới Hoàng thành Ô Dung.

Hơn phân nửa hoàng cung đều bị chôn sạch. Mấy người họ tiến vào, liền thấy một lối đi thông sâu xuống lòng đất. Sau khi đi xuống, hơi nóng cũng dần dần tan biến. Toàn bộ cung điện đều trống rỗng, đến nỗi một động tĩnh nhỏ cũng tạo nên tiếng vang vọng.

Bọn họ niệm chú, trong lòng bàn tay lập tức thấp lên ngọn lửa rọi sáng bốn phía. Tuy rằng hoàng cung đã bị bụi bặm phủ kín bao năm nay thế nhưng vẫn có thể thấy rõ được sự tráng lệ của nó. Ánh lửa chiếu vào những hoa văn dát vàng khiến chúng càng lóng lánh hơn, làm nổi bật những chiếc cột chạm trổ tinh xảo. Chỉ có đi đâu, nơi đây không có một bóng người, không khí trầm lặng chẳng khác nào một ngôi mộ cổ.

Quốc sư nói: "Đây chính là nơi Thái tử điện hạ đã lớn lên."

Mộ Tình thắc mắc: "Hắn thật sự đang ở chỗ này sao?"

Quốc sư gật đầu: "Người nhìn xem, chỉ có ở nơi này pháp lực của hắn mới trở nên mạnh mẽ nhất. Vậy nên, nhất định phải coi chừng."

Đột nhiên, Tạ Liên phát hiện ra một chuyện.

Con mắt trên chuôi đao Ách Mệnh đang không ngừng đảo loạn một cách điên cuồng, nồn nóng bất thường. Thái độ của Hoa Thành lại vô cùng lạnh nhạt, hoàn toàn không thèm để ý tới. Tạ Liên không nhịn được, liền đưa tay vuốt nó một cái. Lúc này Ách Mệnh mới lấy lại bình tĩnh, nằm yên không nhúc nhích. Hoa Thành hơi cúi đầu, thấy tay của y vẫn còn đặt trên chuôi đao, định mở miệng nói gì đó.

Đúng lúc này, một tiếng cười "Hi hi hi" của nam nhân truyền đến từ phía góc phòng, nghe vô cùng gian xảo, giả dối, dường như không có ý tốt.

Lông tóc trên người Tạ Liên dựng đứng cả lên. Cái âm thanh này, hình như y đã nghe thấy vài lần rồi.

Chính là tiếng của thai linh!

Mộ Tình quát lên: "Nó ở đâu?!"

Hắn bắn ra một quả cầu lửa, chiếu sáng toàn bộ căn phòng. Quả nhiên, ở một góc phía trên cung điện, thai linh đang bám vào một chùm hoa trắng, trông chẳng khác gì một con thần lân.

Nó thè cái lưỡi đỏ tươi ra tự liếm lưng cho mình. Thấy có ánh lửa bay tới, nó cười điên loạn, phun một thứ gì đó về phía Mộ Tình. Hắn lập tức nghiêng người né tránh, tỏ vẻ chán ghét.

Quốc sư nhìn bãi bày nhầy nhầy trên mặt đất, lại quay sang nhìn chằm chằm thai linh: "... Đây thật sự là con trai của tên tiểu tử Phong Tín sao? ? ?"

Tạ Liên vội hô to: "Khoan đã! Thác Thác! Người tên là Thác Thác đúng không?!"

Thấy có người gọi tên mình, thai linh dừng một chút, cúi đầu nhìn y.

Tạ Liên nói: "Thác Thác, chúng ta đến là để tìm... tìm cha của ngươi. Ngươi có biết hắn đang ở đâu không?"

Thai linh nghe ba chữ 'cha của ngươi' liền cười lạnh một tiếng, dùng bốn chân bò đi mất hút.

Tạ Liên ngạc nhiên: "Thác Thác? Mau đi theo nó!"

Mọi người đều bắn cầu lửa lên cao, lục soát bốn phía.

Đột nhiên, Mộ Tình lên tiếng: "Ở bên này!"

Tạ Liên dừng chân: "Bên đó sao...?"

Mộ Tình chỉ vào một lối đi, nói: "Ta vừa thấy nó bò vào trong này."

Lối đi mà hắn vừa chỉ nằm ở góc cung điện, chính là một hành lang tối thui, âm u, không thể nhìn thấy điểm dừng, cũng không biết nó dẫn tới nơi

nào.

Hoa Thành hoài nghi: "Người thật sự chứng kiến nó bò vào trong?"

Mộ Tình đáp: "Ta lừa các người thì được lợi lộc gì chứ?"

Hoa Thành cười nhạt, tuy là không tỏ thái độ gì nhưng cũng không tin tưởng Mộ Tình cho lắm.

Quốc sư thở dài: "Lúc này còn tranh luận cái gì? Thấy có chỗ nào đáng ngờ thì cũng không nên bỏ qua, mau vào xem thử thôi."

Hành lang lúc trước có lẽ rất rộng, thế nhưng sau khi bị đất đá chèn ép, lối đi hẹp lại, chỉ còn đủ cho một người đi. Vừa rồi bị Hoa Thành nghi ngờ, Mộ Tình vốn cảm thấy không cam lòng, liền bước vào đầu tiên. Đương nhiên Hoa Thành cũng sẽ đi trước Tạ Liên để mở đường. Thế nhưng, Tạ Liên lại phát hiện con người trên chuôi đao Ách Mệnh bắt đầu xoay điên đảo, bỗng dừng trong lòng có linh cảm không lành. Y lập tức kéo hẳn ra sau.

Hoa Thành nói: "Làm sao vậy?"

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng: "Ta... Ta nói là sẽ bảo vệ đệ...! Đứng phía sau đi."

Trong giây lát, Hoa Thành khẽ nhếch môi mỉm cười.

Càng đi vào trong, Tạ Liên càng cảm thấy khó chịu. Trực giác của y cực kỳ chuẩn xác khi đối mặt với những thứ nguy hiểm, vậy nên thứ khiến cho y không thoải mái có lẽ đang chờ ở phía trước.

Tạ Liên nói: "Quốc sư, người có nhớ ra con đường này dẫn tới nơi nào không? Không hiểu sao càng đi ta càng cảm thấy rất nặng..."

... Sắt khí.

Hơn nữa, không phải loại sắt khí lộ liễu mà là sắt khí lạnh như băng. Từng bước tiến vào, dây thần kinh của y càng thêm căng thẳng hơn.

Vậy mà, quốc sư lại không hề trả lời y.

Tim Tạ Liên đập thình thịch, thử hỏi lại lần nữa: "... Quốc sư?"

Vẫn không có tiếng trả lời.

Tạ Liên vội quay đầu lại.

Chẳng biết từ lúc nào, ở phía sau y đã không còn một bóng người!

Lý do y không nhận ra là bởi vì hai ngọn đèn dầu mà Hoa Thành và quốc sư cầm vẫn đang trôi bồng bênh, thấp sáng lối đi phía trước, chỉ có điếu, chủ nhân của cây đèn đã biến mất hút.

Tạ Liên không nói lời nào đã quay đầu định đi tìm họ.

Mộ Tình liền tóm lấy y: "Người làm gì đấy? Chúng ta sắp tới nơi rồi! Hơn nữa, người thật sự nghĩ rằng Huyết Vũ Thám Hoa sẽ chạy ngược lại đằng đấy sao?"

"..." Tạ Liên ngập ngừng: "Tam Lang sẽ không làm thế."

Cũng chính là vì Hoa Thành tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ y lại một mình mà không nói trước lời nào, thế nên mọi chuyện mới càng đáng sợ!

Tạ Liên chợt nhớ tới một đồ vật mà Hoa Thành đưa cho y, vội vàng đưa tay lên xem. Trên ngón tay thứ ba, sợi chỉ đỏ vẫn buộc chặt như trước, chứng tỏ Hoa Thành chưa gặp phải điếu gì nguy hiểm. Tạ Liên thở dài một hơi, thế nhưng nghĩ tới viên xúc xắc một điểm mà Hoa Thành tung ra trước khi tới đây, chân mày y lại giật mạnh hơn.

Mộ Tình nói: "Bây giờ mà quay lại cũng chưa chắc đã tìm được họ, không bằng chúng ta tiếp tục đi về phía trước, xem cuối cùng con đường này dẫn tới đâu. Người quay về mà không thấy gì, lại phải đi lại từ đầu, chẳng phải rất tốn thời gian sao?"

Tạ Liên đang định trả lời, bỗng dừng đề thấp giọng: "Suyt. Nghe xem, có tiếng gì đó."

Mộ Tình cũng tập trung lắng nghe.

Hình như là tiếng thở hắt của nam nhân.

Chính là từ phía trước truy ền tới!

Hai người nâng cao cảnh giác, đứng vào thế tấn công, từ từ tiến lại gần.

Phía cuối hành lang là một gian điện. Mộ Tình cẩn thận kiểm tra bên trong. Tạ Liên búng ngón tay, một ngọn lửa bắn về phía trước, lập tức soi thấy một bóng người ngã trên mặt đất.

Vừa trông thấy bóng lưng người ấy, Tạ Liên liền nhận ra: "Phong Tín?!"

Y chạy tới đỡ lấy hắn. Quả nhiên chính là Phong Tín. Trên người hắn đầy những vết bầm và vết cắt của đao kiếm, cũng may là không ảnh hưởng tới tính mạng. Tạ Liên vỗ nhẹ vài cái hắn mới tỉnh lại, vậy mà vừa tỉnh đã chửi mắng người ta.

Thấy rõ người trước mặt mình là Tạ Liên, hắn lập tức im miệng: "... Điện hạ? ? Sao ngươi lại ở đây?"

Tạ Liên thở phào một hơi: "Thay vào đó, sao ngươi không nói cho ta biết nơi này là đâu đi!"

Phong Tín ng ẩng dậy, nhìn xung quanh một hồi rồi nói: "Cái nơi khỉ nào đây?"

Quả nhiên ngay cả Phong Tín cũng không biết, có hỏi cũng vô ích.

Tạ Liên lắc đầu, nắm tay Phong Tín, kéo hắn dậy: "Đứng lên trước đi. Tìm được người rồi, tiếp theo là đi tìm Tam Lang."

Phong Tín ngạc nhiên: "Người nói Huyết Vũ Thám Hoa sao? Hắn làm sao vậy? Không đi cùng người à?"

Tạ Liên nói: "Là thế này, chúng ta đang đi cùng nhau thì..."

Còn chưa dứt lời, Phong Tín đột nhiên giơ tay lên, hoảng hốt: "Khoan đã! Kẻ đứng sau người là ai vậy?!"

Tạ Liên quay đầu lại, chỉ thấy một người mặc y phục đen lẩn khuất trong bóng tối: "Đó là Mộ Tình mà.Làm sao vậy?"

Con người Phong Tín co rút lại: "Mau... Mau bắt hắn lại!"

Ồ ồ:))))))

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

231

Bóng người ấy bước lại gần, lộ rõ khuôn mặt dưới ánh lửa sáng rực.

Sắc mặt Mộ Tình tối sầm, đứng yên không nói thêm câu nào.

Phong Tín bám chặt lấy Tạ Liên: "Lúc ở Tiên Kinh, ta đang đi tìm người, đột nhiên có kẻ đánh lén sau lưng ta. Nếu không, làm sao ta có thể ngã xuống đây được!"

Tạ Liên giật mình, trừng mắt nhìn Phong Tín: "Là hắc đánh người?"

Phong Tín khẳng định chắc như đinh đóng cột: "Không sai, chính là hắc!"

Tạ Liên nói: "Hắc đánh người, sau đó người lập tức hôn mê?"

Phong Tín đáp: "Đại loại là như thế! Nói chung là, Điện hạ, người phải cẩn thận, tránh xa hắc ra hoặc mau bắt hắc lại đi!"

Mộ Tình không nhịn được, liền lên tiếng: "Thả người..."

Tạ Liên vội chen ngang: "Từ từ! Phong Tín, việc này có uẩn khúc. Nếu hắc đi theo sau đánh lén người, người lại hôn mê ngay lập tức... Vậy làm thế nào mà người biết được kẻ đánh người chính là Mộ Tình?"

Phong Tín không nghĩ rằng y sẽ hỏi vấn đề này, hơi sửng sốt một chút.

Mộ Tình lập tức bắt được hạt sạn này, liền to tiếng: "Lúc đó Tiên Kinh bốc cháy, ai cũng loạn cả lên, nếu có người không cẩn thận đánh ngất người cũng đâu có gì đáng ngạc nhiên. Hết lần này đến lần khác, người

đầu đổ mọi chuyện lên đầu ta, đến tận bây giờ người cũng không chịu thừa nhận mình đã hiểu lầm hay sao?"

Phong Tín bám vào người Tạ Liên, gắng sức đứng vững, trầm giọng: "Không phải, nhất định là người!"

Mộ Tình cười nhạt: "Người dựa vào cái gì mà vu khống ta?"

Phong Tín nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Cũng chính là bởi vì lúc đó Tiên Kinh bốc cháy, khắp nơi đều là ánh lửa, trên mặt đất mới phản chiếu lại một cái bóng. Tuy ta chưa kịp quay đầu, thế nhưng lúc ta ngã xuống đã kịp nhìn thấy hết thân hình và chiều thức của kẻ đó. Không thể lầm được, chắc chắn là người!"

Tạ Liên tập trung nghe hai người họ lời qua tiếng lại.

Mộ Tình cũng không tỏ ra yếu thế: "Nói tới nói lui, vẫn là người không nhìn thấy tận mắt. Hình bóng phản chiếu có sự sai lệch là điều quá bình thường, người lại có thể nhìn một cái bóng mà kết luận đó là ta? Đã thế, người vừa bị đánh đã hôn mê rồi, còn có thể nhìn rõ được cái gì?"

Phong Tín nói: "Ta đã hiểu người rõ ràng đến thế nào, còn có thể không nhận ra hay sao? Đến ngay cả Điện hạ cũng có thể nhận ra nữa kìa."

Dương nhiên Tạ Liên hiểu đi đầu này. Dù thế nào thì ba người bọn họ cũng từng lớn lên với nhau, cùng nhau tu hành, tất cả dáng dấp, thân hình và cả chiều thức đều không thể quen thuộc hơn nữa. Kể cả không trông thấy mặt cũng nhận ra chắc chắn được tám phần!

Phong Tín nói: "Điện hạ, người đi cùng với hần ư? Trên đường hần có làm chuyện gì đáng ngờ không?"

Tạ Liên bối rối: "Cái này..."

Thật ra thì, suốt cả đoạn đường, Mộ Tình đầu tư xử rất đáng nghi. Thế nhưng ở trong tình huống này, y cũng không tiện nói ra ngay trước mặt hần.

Phong Tín lại nói tiếp: "Không đúng! Nghĩ kĩ lại thì... Hắn đến đây đã là quá khả nghi rồi. Với tính cách của hắn, thật sự là hắn sẽ cùng người vượt qua hiểm nguy để đi cứu người hay sao? Đây mà là Mộ Tình á?"

Sắc mặt Mộ Tình càng tối sầm lại: "Nói năng đừng có quả quyết như vậy. Người sinh ra một đứa con trai thì không phải chuyện lớn chắc? Người thì vô tội lắm à?"

"..."

Tạ Liên cảm thấy cuộc nói chuyện này đã đi quá xa rồi, vội lên tiếng: "Được rồi, đừng có ồn ào nữa, yên lặng một chút đi ! !"

Mộ Tình vẫn làm ngơ, nói: "Hơn nữa, nếu như ta đánh người ngất xỉu, cần gì phải phí công đem bọn họ tới tìm người?"

Phong Tín đáp lại: "Chính là vì người không nghĩ tới, người đánh lén sau lưng ta nhưng vẫn bị ta nhận ra! Hơn nữa, chẳng ai biết đây là chỗ quái nào, người dẫn Điện hạ vào đây cũng chưa chắc là để tìm ta. Huyết Vũ Thám Hoa đang đi được nửa đường với các người thì biến mất đúng không?"

Mộ Tình nói: "Người cho rằng ta là hàng giả, cố ý dẫn Điện hạ chui vào cái bẫy rập đúng không? Xin lỗi, Thái tử điện hạ và Huyết Vũ Thám Hoa đi chung với ta suốt cả đoạn đường, nếu như ta là giả, chẳng lẽ bọn họ còn không phát hiện ra?"

Tạ Liên lẩm bẩm: "Tuy là thế nhưng mà..."

Dù sao thì, đó cũng chỉ là Mộ Tình lúc ở trên mặt đất. Ai mà biết được, khi đi xuống Hoàng thành Ô Dung ở dưới lòng đất, thừa dịp bọn họ không để ý, Mộ Tình có bị đánh tráo hay không? Cái này không có cách nào bảo đảm được.

Mộ Tình nhìn chằm chằm Phong Tín: "Điện hạ, ta nghĩ người cũng nên đứng xa hắn ra một chút thì tốt hơn. Chúng ta vừa tới nơi đã thấy hắn nằm

ở chỗ này, Huyết Vũ Thám Hoa thì đột nhiên biến mất, hắt lại giỏ trò gây xích mích, chẳng phải càng giống hàng giả hay sao?"

Bạch Vô Tướng đã từng biến thành bộ dáng của hai người họ, bây giờ lại biến thêm lần nữa cũng không có gì kỳ lạ.

Tạ Liên chau mày, nói: "Hay là thế này, các người nói một chuyện mà chỉ ba người chúng ta biết, để ta thử nghiệm một chút đi!"

Mộ Tình hỏi: "Chuyện gì?"

Tạ Liên suy nghĩ một lúc, thuận miệng nói: "Ở trên đỉnh núi tuyết, hai người đã nói cái gì thế?"

Y vừa dứt lời, sắc mặt hai người họ liền đông lại.

Tạ Liên khoanh tay nghiêm túc: "Nếu như hai người các người không thể trả lời, vậy thì mọi chuyện đã rõ, các người không phải Phong Tín, Mộ Tình thật. Chúng ta nên xác định rõ thân phận trước đã, mọi chuyện khác để nói sau."

Hai người kia lặng lẽ nhìn nhau, không nói lời nào lại càng khiến Tạ Liên tò mò hơn, không biết bọn họ đang giấu cái gì.

Một lúc sau, Phong Tín cũng không trả lời y, chỉ nói: "Các người nhầm trọng điểm rồi. Ta vốn đâu có hoài nghi hắc là hàng giả chứ."

Mộ Tình cau mày: "Ý của người là?"

Phong Tín nói thẳng: "Ngay từ đầu ta đã biết hắc là Mộ Tình thật rồi. Hắc nhìn rất bình thường, có làm cái gì kỳ quái đâu."

Mộ Tình nắm chặt tay, khớp xương vang lên răng rắc, tung một chưởng thẳng về phía Phong Tín!

Phong Tín đang bị thương nặng, miễn cưỡng né qua một bên.

Việc hai người này lao vào đánh nhau đầu đã nằm trong dự tính của Tạ Liên, thế nhưng y vẫn cảm thấy vô cùng đau đầu: "Yên lặng một chút đi... Hay là... Chúng ta giải quyết bằng một ván bài vậy?"

Hắn vừa động thủ, Tạ Liên đã cảm thấy sát khí xung quanh càng nặng nề hơn. Ánh lửa bay loạn khắp nơi, chiếu sáng cả gian phòng. Lúc này, Tạ Liên mới nhìn rõ, ở trên tường, bốn phương tám hướng đều treo đầy đao, thương, cung, kiếm toát ra hàn khí lạnh buốt.

Thì ra nơi này là một kho binh khí. Thảo nào đứng từ ngoài cửa đã cảm nhận được sát khí lạnh như băng!

Lúc trước, Tạ Liên cũng từng có một kho binh khí mà y vô cùng yêu thích, thường dành thời gian ở đó rất lâu, lưu luyến không muốn rời. Thế nhưng, nơi này lại khiến y cảm thấy thật sự rất khó chịu, không muốn đứng lại thêm một khắc nào. Vậy mà hai cái người kia lại cãi nhau loạn cả lên, làm y chẳng biết nên tin ai, nên đánh ai... Nói thật, cả hai người đều khả nghi chẳng khác gì nhau !

Cuối cùng, Tạ Liên không còn cách nào khác, đành hô lớn: "Nhược Da!"

Trước tiên cứ trối hết lại đã rồi nói gì thì nói sau!

Nhược Da chờ mãi mới có cơ hội được thể hiện, hưng phấn nhảy dựng cả lên. Ai ngờ, lựa trắng còn chưa được tung ra, Tạ Liên chợt cảm thấy một hơi lạnh kinh người truyền tới từ phía sau.

Y lập tức chuyển đổi tư thế, thu Nhược Da lại, vung ra sau lưng. Cảm thấy lựa trắng đã tóm được thứ gì đó, Tạ Liên dùng sức kéo thật mạnh, vậy mà nó vẫn không hề nhúc nhích.

Y bắt đầu cảm thấy lo lắng. Sau một khắc, y đột nhiên bị Nhược Da kéo ngược lại, vừa vắn ngã vào trong lòng ai đó, còn bị thứ gì cứng cứng, lạnh như băng va vào hông.

Tạ Liên: "? ? ?"

Tuy rằng thân thể của y nhìn qua cũng không to lớn vững chắc cho lắm, thế nhưng sức mạnh thì chắc chắn không thua kém ai. Trừ phi đối phương là quái vật khổng lồ, nếu không thì làm sao có thể kéo y dễ dàng như vậy?

Tạ Liên đang định trở tay tung ra một chưởng, đột nhiên, một bàn tay vòng qua ôm lấy hông y: "Ca ca, là ta."

Tạ Liên ngạc nhiên: "Tam Lang?"

Y cúi đầu xuống nhìn. Quả nhiên, trên cánh tay đang vòng qua eo mình có đeo một chiếc bao tay bằng bạc điêu khắc đủ những con hồ điệp, mãnh thú thật tinh xảo. Vừa quay mặt lại, y liền trông thấy một nam nhân áo đỏ, phong thái ung dung nhàn hạ, đeo bên người một loan đao bằng bạc sắc bén. Thứ vừa rồi va vào người y có lẽ chính là chiếc chuôi đao này.

Là Hoa Thành!

Tạ Liên lập tức hiểu ra. Lúc này, chính là Nhược Da chủ động kéo y về phía Hoa Thành, khiến y chẳng khác nào lấy một chọi hai, đương nhiên bị lôi sang ngay tức khắc rồi!

Y tóm lấy Nhược Da, gằn giọng: "Người đứng là ăn cây táo, rào cây sung..."

Nhược Da cũng chỉ còn cách giả chết, nằm yên không nhúc nhích tí nào.

Tạ Liên cũng hết cách với nó, quay sang nói với Hoa Thành: "Tam Lang, chuyện gì đã xảy ra vậy? Không phải đệ vẫn luôn đi phía sau ta sao? Còn sư phụ đâu?"

Hoa Thành đáp: "Nơi này rất quỷ dị, ta đi được nửa đường bỗng nhận ra trước sau đều đã bị phong ấn, hơi khó giải quyết nên mất một chút thời gian."

Đến Hoa Thành còn nói là khó giải quyết, vậy xem ra đúng là rất vướng tay vướng chân rồi.

Trong lòng Tạ Liên cảm thấy có chút bất an: "Đệ không sao chứ?"

Hoa Thành nói: "Đương nhiên là không sao. Nhưng quốc sư đi về hướng nào thì ta không rõ, có khả năng đã đi sâu vào bên trong rồi. Nhân tiện, sao hai người kia lại đánh nhau ồn ào như vậy?"

Tạ Liên thở dài: "À... Bọn họ..."

Phong Tín và Mộ Tình cũng đã chú ý tới Tạ Liên.

Mộ Tình lập tức hô to: "Này! Người cẩn thận một chút đi! Đừng tới gần mấy kẻ đột nhiên xuất hiện!"

Hai người tạm thời đình chiến, Phong Tín cũng thêm lời: "Điện hạ, người đừng có cái kiểu cứ thấy hấn là vội vàng nhào tới như thế!"

Tạ Liên vội vàng giải thích: "Cái gì! Cái gì mà cứ thấy hấn là vội vàng nhào tới? Không phải ta chủ động chạy tới chỗ đệ ấy, là do Nhược Da..."

Nói đến đây, y chợt nhận ra tại sao bọn họ lại hoảng hốt như vậy.

Nếu Phong Tín và Mộ Tình đều bị nghi ngờ lại hàng giả, vậy... Chẳng phải Hoa Thành cũng có thể là hàng giả sao?

Người đang đứng trước mặt y, có phải là 'Hoa Thành' thật hay không?

Hoa Thành nhướn mày: "Các người đang nghi ngờ ta là đồ giả, phải chứ?"

Tạ Liên đưa tay nâng cằm, nghiêng đầu, nghiêm túc quan sát từ trên xuống dưới.

Hoa Thành hiểu được ánh mắt hoài nghi của y, cũng đưa mắt nhìn y thật chăm chú.

"..."

Tạ Liên bị hấn nhìn chăm chăm, không tập trung nổi nữa liền quay mặt đi, suy nghĩ một hồi rồi nói: "Ta cảm thấy đệ ấy là thật."

Mộ Tình tức giận: "Người cảm thấy thì chắc gì đã đúng. Đừng quên người đang ở đâu, chính là sào huyệt của Bạch Vô Tướng, cái gì đột ngột xuất hiện cũng đều kỳ quái. Người nên nghĩ ra biện pháp để thử hấn một chút đi!"

Hoa Thành mỉm cười: "Cái này quá đơn giản. Ca ca, qua đây, ta cho huynh biết một biện pháp rất tốt, lập tức có thể nhìn ra được."

Tạ Liên nghe hấn nói vậy liền bước lại gần, khiêm tốn hỏi: "Biện pháp gì thế?"

Mộ Tình cau gắt: "Người đừng có nghe hấn bảo làm cái gì liền làm cái đấy có được không? Hấn là thật hay giả còn chưa biết nữa kìa."

Hoa Thành ung dung nói: "Huynh niệm nửa câu trước của khẩu lệnh thông linh cho ta nghe, ta niệm nửa câu sau cho huynh nghe, huynh liền biết ngay ta có phải hàng thật hay không."

"..."

Hai người thì thầm với nhau vài câu, Tạ Liên lập tức xoay người, ho nhẹ một tiếng: "Người này... Người này là thật."

Thấy vậy, Phong Tín dường như cũng bớt căng thẳng.

Mộ Tình vẫn chưa hết hoài nghi: "Người tin chắc là thế sao? Người chỉ vừa mới nhìn thấy mặt hấn đã sung sướng tới thất điên bát đảo rồi, còn phân biệt được thật giả không?"

Tạ Liên đỏ mặt: "Ta đã khẳng định với các người đây không phải là giả. Nếu còn không tin, vậy các người thử nói xem, như thế nào mới là thật? ?"

Hoa Thành chen ngang: "Được rồi, chuyện đã giải quyết xong xuôi. Quay lại vấn đề.. Ca ca, thế cuối cùng thì tại sao bọn họ lại đánh nhau?"

Tạ Liên giải thích ngắn gọn mọi chuyện cho hắn, lấy tay đỡ trán, nói: "Chính là như vậy... Thật sự thì ta cũng không biết ai đáng nghi hơn ai."

Hoa Thành nói: "Cái này huynh còn phải hỏi nữa sao? Đương nhiên là hắn đáng nghi hơn."

Hoa Thành chỉ về phía Mộ Tình.

Mộ Tình tức giận quát: "Các người ngậm máu phun người cũng phải có bằng chứng chứ!? Đừng có chuyện gì cũng đổ hết lên đầu ta!"

Hoa Thành cười nhạt: "Được. Vậy ta hỏi người một câu. Thứ ở trên cổ tay người là cái gì?"

Nghe vậy, sắc mặt của Mộ Tình đột nhiên biến đổi.

Hắn vội lùi về phía sau, thế nhưng lại bị Phong Tín nhanh tay bắt được: "Trên cổ tay?"

Quả nhiên, thắt chặt trên cổ tay hắn, không thứ gì khác chính là một chú công nguyền rửa!

Mộ Tình đẩy Phong Tín ra, gân xanh giật đùng đùng, trợn mắt nhìn hắn.

Tạ Liên trông thấy vật đó liền nắm chặt cánh tay hắn, ngạc nhiên: "Mộ Tình, thứ này...?"

Mộ Tình tối sầm mặt mày, không nói thêm một lời.

Hoa Thành trầm giọng: "Đề nghị người trả lời thành thật tất cả những vấn đề sau đây: Tại sao Quân Ngô lại gọi người đến điện Thần Võ? Hắn đã nói gì với người? Tại sao so với những thần quan khác, người lại mạnh khỏe, lành lặn, không bị thương chút nào? Tại vì sao mà thái độ của người lại khác thường, còn chủ động muốn tới núi Đổng Lô cứu người? Làm thế nào mà thứ kia lại ở trên tay người? Vì lý do gì mà dẫn chúng ta tới đây?"

Mộ Tình thấy tình thế không ổn, li ền lùi lại một bước, vội vàng nói: "Khoan đã! Các người đừng có ra tay vội! Nghe ta giải thích trước đã!"

Hoa Thành chậm rãi hạ tay xuống: "Mời. Nói đi."

Phong Tín chen ngang: "Trước hết, người có phải kẻ đã đánh ngất ta hay không?"

Yên lặng một lúc, Mộ Tình mới cắn răng nói: "... Cứ cho là vậy đi. Nhưng không phải như các người nghĩ đâu!"

Phong Tín vừa nổi giận hùng hùng thì bị Tạ Liên ngăn lại: "Để hắn nói tiếp."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

232

Mộ Tình hít sâu một hơi, đành thừa nhận: "... Quả thật, là ta đã đánh Phong Tín."

Phong Tín nổi giận quát: "Ta biết ngay mà, chắc chắn là ngươi!"

Mộ Tình hướng sang Tạ Liên, nói tiếp: "Nhưng... là vì lúc đó Tiên Kinh sắp sụp đổ! Tất cả thần quan đều nghĩ cách chạy trốn, chỉ có hắc vẫn ở lại không chịu đi, gọi cũng không thèm nghe. Để hắc ở lại lâu hơn nữa e rằng sẽ bị lửa thiêu chết. Vậy nên ta mới định đánh ngất hắc rồi giao cho ngươi!"

Tạ Liên nói: "Thế nhưng ngươi cũng đâu có giao hắc cho ta. Phong Tín bị mất tích, cuối cùng lại xuất hiện ở chỗ này."

Mộ Tình thở dài: "Bởi vì trên đường trở ra, ta gặp vài chuyện ngoài ý muốn."

"Cái gì ngoài ý muốn?"

Mộ Tình nói: "Là thai linh. Nó đột nhiên đánh lén từ phía sau, cắn loạn cả lên, không cho ta mang theo hắc. Ta còn chưa kịp kéo hắc đi, Tiên Kinh đã biến đổi hình dạng. Vậy nên..."

Vậy nên, Phong Tín vốn đang nằm trên mặt đất, không biết lại bị dời đến chỗ nào rồi.

Nếu như lời hắc nói là thật, vậy chẳng phải Mộ Tình muốn làm chuyện tốt nhưng lại vô tình gài bẫy, đưa Phong Tín chui vào rọ sao?

Tạ Liên thở dài: "Đáng ra ngươi nên nói sớm hơn chứ..."

Phong Tín cũng đồng tình: "Người làm vậy khác gì muốn cho ta chết cháy ở Tiên Kinh? Nghĩ cái quái gì mà lại đánh ta ngất xỉu rồi ném ở đây?"

Sắc mặt Mộ Tình cứng đờ, quay sang nói tiếp với Tạ Liên: "Thai linh không chịu đi, cứ ngất xỉu xồm trước ngực hắn, theo sau nó còn có cả nữ quỷ Kiếm Lan. Ta cứ nghĩ nàng ấy sẽ làm Phong Tín tỉnh lại hoặc tìm cách cứu hắn, không ngờ nàng chỉ trợn mắt nhìn hắn chết cháy."

Tạ Liên cũng dần hiểu được. Thì ra, hắn chủ động muốn vào núi Đồng Lô cứu người cũng là vì chột dạ. Dù sao cũng là hắn đã đánh ngất Phong Tín, vậy nên hắn cần phải chịu trách nhiệm, giúp Tạ Liên một tay. Chẳng trách, suốt cả dọc đường, hắn cứ đứng ngất không yên, có lẽ là đang lo lắng không biết Phong Tín sống chết thế nào.

Thế nhưng, lấy việc này ra làm lý do chống chế, thật khó mà tin được.

Phong Tín vò đầu bứt tóc: "Người đúng là...! Người không biết là ta đang đi tìm người sao?! Nếu người không đánh ngất ta, có lẽ ta đã tìm thấy rồi!"

Mộ Tình đáp: "Thai linh và Kiếm Lan chính là thuộc hạ của Bạch Vô Tướng, vậy nên hắn chắc chắn sẽ không hại bọn họ. Đã thế, bọn họ còn không muốn đi cùng, người ở lại cũng chỉ phí thời gian, có gọi cả ngàn lần cũng vô ích, thà rằng rời khỏi Tiên Kinh trước để bảo toàn tính mạng, sau đó có thể tìm sau, tại sao cứ phải cố chấp vào lúc nguy cấp như vậy chứ? Ta chỉ đưa ra phương án tốt nhất trong hoàn cảnh đó mà thôi."

Phong Tín không giữ nổi bình tĩnh: "Tốt nhất cái con khỉ! Không phải việc của người nên người mới nghĩ là như vậy! Đợi chút, theo như người nói thì... Lúc đầu là người muốn cứu ta?"

Hoa Thành chen ngang: "Không cần nói mấy chuyện nhảm nhí. Trả lời câu hỏi của ta: Quân Ngô đã nói gì với người?"

Mộ Tình chợt im bặt, dường như đang chần chừ.

Hoa Thành đưa mắt lườm hấn: "Bây giờ người đang nghe theo lệnh của hấn?"

Mộ Tình lập tức phản bác: "Tuyệt đối không có chuyện đó!"

Hoa Thành nói tiếp: "Vậy người hãy giải thích xem, cái chú gông này là sao?"

Mộ Tình nói một hồi lâu, cổ họng như khô khốc, giọng cũng bị khàn đi: "Ta có giải thích thì các người cũng không tin..."

Phong Tín nói: "Ngay từ đầu bọn ta tra hỏi người, người sống chết cũng không chịu trả lời, bây giờ lại tự thú nhận, đương nhiên khó mà tin được."

Mộ Tình cười nhạt: "Tại sao ngay từ đầu ta lại không chịu trả lời ư? Nếu như từ đầu ta kể mọi chuyện với người, người chắc chắn cũng không tin ta! Biết trước sẽ thế này, ta còn thừa nhận làm gì? Có thừa nhận cũng hết đường chối cãi, thà rằng ngậm miệng vào cho xong!"

Hướng h ồ, Phong Tín đã bình an vô sự r ồi, tự nhiên đi kể lại chuyện cũ thật sự rất mất mặt. Với tính cách của Mộ Tình, không chịu thừa nhận cũng là điều dễ hiểu.

Tạ Liên kiên nhẫn nói: "Trước hết, nghe hấn nói xong đã!"

Mộ Tình nhìn thoáng qua Tạ Liên, ngập ngừng một lúc mới nói: "Cái này... Là vì hấn muốn ta gây khó dễ cho điện hạ, nhưng ta không chịu làm theo... vậy nên mới..."

Nói tới đây, hành động của hấn càng trở nên lạ thường, dường như không mở miệng nổi nữa.

Hoa Thành trầm giọng: "Vậy nên, hấn mới tức giận, liền buộc cái chú gông này vào người người?"

Mộ Tình không đáp.

Phong Tín nói: "Không còn gì nữa sao?"

Sắc mặt Hoa Thành vẫn không có chút thay đổi: "Thật lòng mà nói, người nghĩ lời của người đáng tin đến thế sao?"

"..."

Mộ Tình cảm thấy thật sự nhục nhã, lạnh lùng nói: "Các người tin hay không thì tùy. Việc ta đánh ngất Phong Tín chỉ là hiểu lầm thôi, ta hoàn toàn không nghe mệnh lệnh của bất cứ kẻ nào."

Phong Tín thở dài: "Mộ Tình... Tốt hơn hết người nên nói thật đi."

Mộ Tình trông thấy vẻ mặt của hắn, khớp tay vang lên răng rắc: "Chẳng phải ta vẫn đang nói thật hay sao?! Rốt cuộc các người muốn nghe cái gì nữa? Muốn ta thừa nhận rằng đã đầu hàng Quân Ngô và muốn hại các người ư? Trong mắt các người, ta chính là một kẻ như vậy, có đúng không? Có đúng không, Thái tử điện hạ?!"

Hắn hướng về phía Tạ Liên, ánh mắt xao động đầy oan ức.

Tạ Liên yên lặng nhìn hắn, trầm ngâm suy nghĩ.

Y đang định mở miệng thì Hoa Thành bước tới, cản trước người y, mặt đối mặt với Mộ Tình: "Không cần phải nhìn điện hạ như thế, dù sao đây cũng không phải lần đầu người phản bội y."

Mộ Tình quát: "Ta không nói chuyện với người! Phản bội cái gì chứ?"

Hoa Thành mỉm cười, đáp: "Phản bội cái gì ư? Vậy lúc trước, khi điện hạ tìm được chỗ tu luyện phong thủy, là ai đã thẳng tay cướp lấy, còn mặt dày đuổi y đi?"

Nụ cười của hắn lộ ra từng tia sát khí, giọng điệu bỗng trở nên lạnh lạnh.

Mộ Tình sửng sốt, sắc mặt tái nhợt đi, vô giác lùi về phía sau mấy bước: "Người...!"

Việc hấn tranh giành chỗ tu luyện với Tạ Liên cũng không phải cái gì đáng tự hào, vì vậy hấn sợ nhất là có người cố ý đâm chọc, lật qua lật lại. Mặc dù Hoa Thành luôn tỏ ý cười ung dung, thế nhưng, hấn đúng là đang cố tình gây sự.

Mộ Tình sợ đã đành, Tạ Liên nghe vậy lại càng hoảng sợ hơn. Y sợ chính là vì... Làm thế nào mà Hoa Thành biết được chuyện này?!

Tạ Liên và Phong Tín đều không phải loại người lắm mồm, thích kể lể, cũng không phải loại hay đi nói xấu sau lưng người khác. Tuy là khi xưa, Mộ Tình bỏ y mà đi đã khiến y chịu đả kích rất lớn, thế nhưng y cũng chưa từng chạy đi than vãn với ai. Còn về chuyện tranh giành chỗ tu luyện, Tạ Liên càng không muốn nhắc tới, tin chắc là Phong Tín cũng như vậy.

Hơn ba mươi vị thần quan kia chắc chắn cũng sẽ không đại gì mà đi kể cho ai biết họ đã cướp chỗ tu luyện của người khác như thế nào, một là giữ miệng kín như bưng, hai là tô son trát phấn thay đổi sự thật. Thế nên, sau đó Tạ Liên cũng không nghe thấy bất cứ ai đồn thổi về chuyện này.

Nếu đã như vậy... Làm thế nào mà Hoa Thành lại biết được?

Tuy là hấn có gài khá nhiều gián điệp ở Thượng Thiên Đình, thế nhưng việc này đã xảy ra quá lâu rồi, cũng phải 800 năm về trước, hơn nữa còn không có ai truy tìm ra ngoài. Món nợ này còn có thể tra ra được sao?

Mộ Tình run rẩy: "Làm thế nào mà người biết được? Là kẻ nào đã nói cho người?"

Hấn nhìn qua Phong Tín rồi lại liếc sang Tạ Liên, cuối cùng vẫn là đặt ánh mắt nghi ngờ về phía y.

Hoa Thành cười nhạt: "Người không cần nhìn điện hạ. Y chưa bao giờ kể cho ta chuyện này. Chẳng phải lúc ở trên đỉnh núi tuyết, chính miệng các người đã nói ra hay sao? Vậy mà đã quên rồi?"

Mộ Tình mặt cắt không còn một giọt máu. Tạ Liên nghe vậy cũng không khỏi cảm thấy hơi xấu hổ.

Khi ấy, Phong Tín và Mộ Tình cãi nhau một trận lớn, lôi hết chuyện này đến chuyện nọ ra lật tẩy, tất nhiên có cả những món nợ năm xưa giấu kín không cho ai biết. Bảo sao, Hoa Thành nghe thấy li ền nổi giận đùng đùng. Thế nhưng, không hiểu sao, y vẫn cảm thấy chuyện không chỉ đơn giản như vậy.

Bởi vì, Tạ Liên đã nghĩ tới một việc... Quý Vương áo đỏ đốt cháy hàng loạt miếu thờ vô thần, văn thần.

Chỉ sau vài trận chiến, cái tên Hoa Thành đã nổi danh khắp nơi. Hắn thắng tay đánh bại ba mươi ba vị thần quan, sau đó còn đốt sạch tất cả thủy cung điện, miếu thờ của bọn họ dưới trần gian.

Tạ Liên vốn không nhớ rõ có bao nhiêu thần quan đã tranh giành chỗ tu luyện với y, thậm trí ngay cả danh hiệu, tướng mạo cũng không còn chút ấn tượng, chỉ mang máng nhớ là có khoảng ba mươi mấy người.

Vậy ba mươi mấy người đó đâu hết rồi?

Chẳng lẽ... Chính là ba mươi ba vị thần quan bị Hoa Thành đá khỏi Tiên Kinh?

Nếu thật sự là như thế, chẳng phải Hoa Thành đã sớm biết đến chuyện này?

Một lúc sau, Mộ Tình mới miễn cưỡng nói: "Lần trước khác, lần này khác! Nói tóm lại, ta chưa từng cố ý..."

Mấy người đang tranh chấp, lời qua tiếng lại ền ào, đột nhiên, Tạ Liên tung ra một chiêu, hô lớn: "Cẩn thận!"

Mộ Tình chưa kịp hiểu gì đã bị y đá cho một phát ngã nhào xuống đất. Hai vệt sáng lạnh buốt phi qua trước mặt hắn, cắm sâu vào bức tường sau lưng.

Mộ Tình bật dậy, phúi đi dấu chân trên ngực, quát: "Người cố ý sao?! Muốn đánh nhau hả?"

Tạ Liên vội xua tay: "Xin lỗi, xin lỗi! Thật sự không cố ý!"

Nếu như là cố ý, có lẽ Mộ Tình đã bị bắn thẳng vào tường, đục một cái hố hình người to tướng trên đó rồi. Lập tức, mọi người dồn sự chú ý lên hai thanh kiếm cắm trên bức tường, mũi kiếm vẫn còn run lên bần bật.

Phong Tín quát lên: "Là kẻ nào?!"

Tạ Liên nói: "Không có kẻ nào cả. Là chúng tự phóng tới!"

Loảng xoảng, loảng xoảng.

Sát khí trong căn phòng đột nhiên tăng lên kinh hoàng. Những binh khí treo trên tường bỗng run rẩy điên cuồng, va vào nhau tạo nên tiếng vang inh ỏi nhức óc!

Tạ Liên hô lớn: "Mau chạy thôi!"

Ai ngờ, y vừa mới quay đầu, Phong Tín đã quát: "Người chạy ra đây làm gì? Không có cửa thoát đâu! Chẳng phải căn phòng này không có một cánh cửa nào hay sao?! Vậy thì ra ngoài kiểu gì?"

Tạ Liên hoảng hốt: "Lúc trước rõ ràng có cửa ở đây mà! Bây giờ lại không thấy nữa rồi! Mấy thứ binh khí này bị làm sao vậy? Tự nhiên lại nổi điên, tỏa ra sát khí kinh khủng thế này..."

Hoa Thành đưa hai ngón tay kẹp lấy thanh trường kiếm đang bay về phía y, còn chưa dùng lực đã khiến nó gãy làm chín mảnh, rơi loảng xoảng xuống đất.

Hắn nói: "Lâu rồi chúng chưa được ai sử dụng, cảm thấy đau buốt, nhận ra có người đến gần nên muốn giết thôi."

Theo phản xạ, mấy người còn lại chột quay đầu nhìn Mộ Tình.

Mộ Tình lập tức nói: "Chuyện này không liên quan đến ta!"

Hoa Thành nhàn nhạt đáp: "Nhưng chính người đã dẫn bọn ta vào đây."

"Ta thấy thai linh đi vào nên mới chỉ đường cho các người!"

Hoa Thành liếc xéo hắn một cái: "Chỉ có mình người trông thấy thôi."

Mộ Tình không còn lời nào để chống chế, tay siết chặt lại.

Phong Tín chen ngang: "Chúng ta phải làm gì bây giờ? Không thể trấn an những binh khí này sao?"

Hoa Thành còn chưa trả lời, Tạ Liên chợt nhớ ra lúc trước có đối phó với loại yêu ma quỷ quái giống thế này, liền nói: "Có thể! Cùng lắm là... Muốn giết thì cho chúng nó giết."

Phong Tín nói: "Nhưng bây giờ không tìm thấy lối ra, mà trong phòng chỉ có bốn người chúng ta, vậy thì lấy cái gì cho nó giết?"

Tạ Liên đang định trả lời, bỗng nhiên, Hoa Thành lên tiếng: "Ba người."

Phong Tín: "Ba người cái gì cơ?"

Hoa Thành trầm giọng: "Đính chính lại một chút. Bị nhốt ở trong phòng này, tổng cộng chỉ có ba người."

Tạ Liên vội quay đầu. Quả nhiên, ở trong kho binh khí bỗng thiếu đi mất một người, chính là Mộ Tình!

Chắc chắn không nhìn lầm! Ở chỗ Mộ Tình vừa đứng, thật sự không còn một bóng người.

Phong Tín hoảng hốt: "Sao lại thế?! Hắn vừa mới đứng ở đây mà!"

Hoa Thành không bất ngờ cho lắm. Dù sao mấy việc thế này hắn cũng đã gặp một, hai lần rồi: "Nơi này là địa bàn của Bạch Vô Tướng, tất cả đều phải nghe theo lệnh của hắn, thế nên hắn muốn mang đi người nào thì mang đi người đó thôi."

"..."

Nếu như trước kia, Phong Tín đối với Mộ Tình là tám phần tin tưởng, hai phần nghi ngờ, lúc nào cũng cãi nhau gay gắt, buông đủ lời xúc phạm thì vào lúc này đây, hắn lại chẳng biết phải nói gì cả.

Chần chờ một lúc, hắn mới lên tiếng: "Điện hạ... Mộ Tình, hắn... Chẳng lẽ thật sự..."

Tạ Liên lập tức ngắt lời: "Đừng nên khăng định vội. Những binh khí này đang chuẩn bị lao tới rồi, trước tiên hãy nghĩ biện pháp giúp chúng bình tĩnh lại đã! Nếu không... Tất cả sẽ bị đâm thành thịt băm hết đấy!"

Nói xong, y liền trở tay rút Phương Tâm ra. Đột nhiên, Hoa Thành lao tới, ghì chặt tay y xuống.

Tạ Liên sửng sốt, vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hoa Thành đang trợn mắt nhìn y chăm chăm, con ngươi như nổi lên từng lớp tơ máu.

Hắn trầm giọng nói: "Ca ca, huynh rút kiếm ra làm gì?"

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

233

Tạ Liên giật mình: "... Ta đâu có định làm gì."

Hoa Thành vẫn nắm lấy tay y: "Vậy tại sao huynh lại rút kiếm ra?"

Tạ Liên nói: "Đỡ... Đỡ phòng thân !"

Sắc mặt Hoa Thành tối sầm lại, càng siết chặt tay hơn: "Huynh định phòng thân thế nào chứ? Bỏ kiếm xuống!"

Đây là lần đầu tiên Hoa Thành dùng vẻ mặt và giọng điệu này nói chuyện với Tạ Liên, khiến y không khỏi cảm thấy có chút đáng sợ.

Phong Tín vội lao tới: "Người dựa vào cái gì mà bắt y buông kiếm? Còn không mau bỏ tay!"

Đột nhiên, một cây búa khổng lồ lao thẳng về phía y.

Tạ Liên lập tức vung kiếm chém bay nó, nói: "Phòng thân thế nào hả... Chính là thế này nè!"

Thấy vậy, Hoa Thành mới dần lấy lại bình tĩnh, thế nhưng vẫn không chịu thả tay y: "Huynh không cần phòng thân, đứng đằng sau ta là được rồi. Nghe lời ta, bỏ kiếm xuống."

Phong Tín cũng nhặt cung của mình lên, giương cung làm kiếm, đánh bay mấy thanh chùy gai đang thi nhau lao tới.

Hắn nói với thái độ hoài nghi: "Người cứ nắm lấy tay y là có ý gì? Đừng có ích kỷ như thế! Điện hạ, khẩu lệnh thông linh của Huyết Vũ Thám

Hoa, ngoài hai người ra còn có ai khác biết không? Thật sự chỉ có một mình người biết thôi ư?!"

Được hắc nhắc nhở, Tạ Liên mới chợt nhớ ra... Khẩu lệnh thông linh của Hoa Thành, không phải chỉ có hai người bọn họ biết. Còn có một người thứ ba đã nghe qua.

Là Quân Ngô!

Lúc ở trong cung Tiên Lạc, y đã thông linh với Hoa Thành ngay trước mặt Quân Ngô, chắc chắn hẳn đã nghe rõ mồn một!

Thế nhưng, không hiểu sao, y vẫn cảm thấy người đang đứng trước mặt y nhất định chính là Hoa Thành. Chỉ là, có lẽ hẳn nghĩ đến vài chuyện không vui nên mới hành xử như vậy.

Chần chừ một chút, Tạ Liên liền gạt đầu: "Được thôi.", sau đó thu lại Phương Tâm.

Chỉ trong một khắc, ánh bạc lóe lên, loan đao rời khỏi vỏ.

Ách Mệnh vừa lao ra, cả căn phòng như ngập trong ánh sáng chói lóa, những tia lửa lóe lên không ngừng, tiếng kim loại gãy nát vang inh ỏi. Tạ Liên và Phong Tín đứng giữa đó, không dám nhúc nhích một chút nào. Vồn vẹn mười giây sau, Hoa Thành xoay người, cầm loan đao vào vỏ. Tạ Liên đưa mắt nhìn hẳn rồi lập tức cúi xuống mặt đất.

Mấy trăm loại binh khí, tất cả đều bị Ách Mệnh chém vụn thành bột mịn...

Tạ Liên quỳ gối, nhặt lên hai mảnh kiếm gãy, trong lòng có chút nuối tiếc: "Những thứ này đều là binh khí hiếm có..."

Phong Tín đột nhiên hô lớn: "Điện hạ, cửa... Hình như cửa xuất hiện rồi!"

Tạ Liên đặt những mảnh vụn xuống đất, phủi áo đứng dậy: "Thì ra là thế, phải giải quyết hết đồng binh khí này mới có thể ra ngoài."

Đáng ra phải có người hi sinh, để cho bọn chúng giết thì mới có thể mở được cửa, vậy mà Hoa Thành lại trực tiếp dùng bạo lực mở ra. Mới nghĩ đến đây, đột nhiên Hoa Thành kéo tay y lùi ra ngoài.

Nhìn thấy hắn đằng đằng sát khí, Phong Tín ngật ngừng hỏi: "Vậy... Tiếp theo các người định làm gì?"

Tạ Liên đáp: "Đương nhiên là đi tìm quốc sư và Mộ Tình rồi."

Hoa Thành nhàn nhạt nói: "Nếu như Mộ Tình thật sự đi theo Quân Ngô, vậy thì trước tiên, ta phải đòi cái mạng chó của hắn."

"..."

Ba người ra khỏi kho binh khí.

Đi được một hồi, Tạ Liên hơi do dự hỏi: "Tam Lang, có phải ban nãy... Đề nghị là ta sẽ tự c̣ần kiểm đ̣am chính mình, đúng không?"

Hoa Thành không đáp, sắc mặt vẫn vô cùng khó coi.

Tạ Liên mỉm cười: "Ta sẽ không làm vậy."

Hoa Thành hơi liếc mắt: "Thật sao?"

Bị hắn nhìn thấu, trong lòng Tạ Liên bỗng dưng trống rỗng.

Nói thật, nếu là trước đây, trong tình huống nguy cấp, y chắc chắn sẽ giải quyết bằng cách đó. Thế nhưng bây giờ, y đã không c̣ần phải làm vậy nữa rồi.

Tạ Liên nói: "Thật mà! Ta kḥẳng định với đ̣ệ. Huống ḥồ trong đó có cả trăm loại đao kiếm khác nhau, mỗi cái đ̣am ta một nhát, chẳng phải ta sẽ bị đ̣am thành thịt nát hay sao? Ha ha ha ha..."

Đến đây, y đột nhiên không cười nổi nữa.

Bởi vì, y vừa nói tới chữ 'đâm', Hoa Thành bỗng đứng yên nhìn y. Ánh mắt của hắn, Tạ Liên không có cách nào miêu tả được, chỉ biết là nó khiến y không thể nói thêm một câu một chữ.

Hoa Thành đột nhiên đưa tay kéo lấy Tạ Liên, ôm chặt vào trong lòng.

Phong Tín đi phía sau, trông thấy vậy liền hoảng hốt la toáng lên: "Má nó! Ta vẫn đang đứng ở đây đấy!"

Tạ Liên trừng mắt nhìn hắn, đưa tay vỗ nhẹ lưng Hoa Thành: "... Đệ sao thế?"

Hắn thấp giọng: "Điện hạ, huynh không nên cười như vậy..."

Hắn ôm Tạ Liên chặt hơn, như thể sợ y biến mất: "Không buồn cười... Thật sự... Không buồn cười chút nào."

"..."

Nhớ lúc trước, y tò mò muốn cầm xem thử chiếc đầu lâu tẩm độc, sắc mặt của Hoa Thành cũng biến đổi y như vậy.

Trong lòng Tạ Liên bỗng áy náy vô cùng: "Xin lỗi, ta không nên đùa với đệ kiêu này. Ta chỉ muốn bảo đệ không cần lo lắng, lại vô tình làm tổn thương đệ."

Phong Tín dường như bị bầu không khí này làm cho nổi da gà, ngập ngừng nói: "Thôi thì... Lần sau đừng có như thế nữa. Hắn đã nghiêm túc như vậy rồi..."

Hoa Thành nhẹ nhàng buông Tạ Liên ra, trầm giọng: "Đi thôi."

Không còn quốc sư ở đây dẫn đường, ba người không còn lựa chọn nào khác, đành đi sâu vào trong hoàng cung.

Thế nhưng, chưa đi được bao xa, Tạ Liên liền cảm thấy xung quanh có gì đó không đúng.

Y vội lên tiếng: "Mọi người có nhận ra không? Hình như không khí đang nóng lên thì phải."

Khi bọn họ mới tiến vào hoàng cung dưới lòng đất, khắp nơi đều phẳng phất hơi lạnh sờn gai ốc. Vậy mà đi một hồi, xung quanh đột nhiên hâm hấp, oi bức kinh khủng.

Phong Tín cũng thấy vậy, thế nhưng hắn vừa quay đầu lại đã ngăn cả người: "Điện hạ, đằng sau! Hình như có ánh sáng!"

Đúng như hắn nói, sau lưng bọn họ, một luồng sáng đang chầm chậm tiến đến gần.

Đang dưới lòng đất tối tăm bỗng dừng lại xuất hiện ánh sáng, quả thật rất kỳ lạ, chẳng lẽ có ai đó đang tới?

Ánh sáng càng tới gần, Tạ Liên liền phát hiện ra, không khí xung quanh nóng lên không phải là do ý tưởng tượng mà chính là do luồng sáng này.

Nham thạch vàng ròng vẫn còn đang sôi sùng sục, nổi bọt khí, chầm chậm chảy xuống chỗ bọn họ.

Chính là dung nham nóng chảy theo khe hở tràn xuống lòng đất!

Tạ Liên linh cảm không lành, đột nhiên cảm thấy có người chạy qua sau lưng.

Y trở tay tóm lấy: "Chờ đã! Ta muốn hỏi đường!"

Người ấy lập tức né qua một bên, đứng khựng lại. Mọi người vội quay đầu nhìn. Cách đó không xa, ánh sáng từ dòng nham thạch chiếu rõ từng góc trên khuôn mặt hắn.

Phong Tín quát: "Mộ Tình! Tên khốn nhà ngươi, đứng lại!"

Làm gì có chuyện Mộ Tình sẽ đứng lại chứ. Hắn không nói một lời, nhấc chân chạy như bay. Ba người họ đang định đuổi theo, bỗng nhiên, mặt đất chấn động mạnh, rung lên rần rần từng hồi.

Dòng nham thạch như được tiếp thêm khí thế, càng chảy nhanh hơn, đổ thẳng về phía bọn họ!

Ba người bị dồn ép không còn chỗ đặt chân. Dù sao thì, đây cũng không phải lần đầu Tạ Liên gặp phải tình cảnh này, chỉ là bây giờ có vẻ khó khăn hơn một chút.

Y nói: "Phong Tín, trên mặt dung nham có rất nhiều vỏ rỗng giả người, chúng có thể nổi được. Người đạp lên bọn chúng, đừng để bị chìm xuống!"

Nói xong, y vận sức nhảy lên một chiếc vỏ rỗng vẫn còn đang lơ lửng tay khua khuấy.

Đáp xuống an toàn, Tạ Liên mới thở phào nhẹ nhõm. Mấy cái vỏ rỗng này bị y giẫm lên cũng chỉ hơi chìm xuống một chút, vẫn có thể di chuyển trên mặt dung nham. Chỉ cần chúng không động đây, đúng là chẳng khác nào một chiếc thuyền nhỏ!

Phong Tín cũng nhảy lên một con, gương cung nhắm vào đầu nó: "Bơi cho cẩn thận, đừng có chìm!"

Vỏ rỗng bị hắn dùng vũ khí uy hiếp, quả nhiên không dám thờ ơ, cố sức mà bơi.

Hoa Thành dù chỉ khoanh tay, cúi đầu lờm một cái, chiếc vỏ rỗng cũng tự khắc không dám lơ đãng, bán sống bán chết bơi hết tốc lực.

Tạ Liên thì chấp hai tay, thành khẩn thương lượng với nó: "Chờ ta đi một đoạn thôi mà, làm ơn, chờ ta một chút thôi! Ra khỏi chỗ này ta sẽ thập hương cho ngươi! Á, ngươi không muốn hương sao? Vậy muốn cái gì thì nói đi, ta sẽ đáp ứng hết!"

Chiếc vỏ rồng tỏ vẻ bất mãn, không ngừng thò tay tóm lấy y, muốn quăng y xuống dưới, thế nhưng Tạ Liên thì chẳng khác gì kẹo da trâu, bị kéo thế nào cũng không chịu buông. Không cần phải nói, con khó đối phó nhất lại chính là con mà y chọn!

Ba người đứng trên vỏ rồng xuôi theo dòng nham thạch, trông như đang lướt sóng, càng đi xuống càng dốc, tốc độ cũng dần tăng nhanh, còn phải né những chướng ngại vật cản đường, thật đúng là vô cùng nguy hiểm. Sau một hồi, cuối cùng cũng đuổi kịp Mộ Tình.

Phong Tín hô lớn: "Mộ Tình! Người chạy cái gì!"

Mộ Tình vừa đáp lên một chiếc vỏ rồng, vừa quay đầu lại nói: "Không chạy thì chẳng lẽ đợi các người đến đánh ta hay sao?"

Phong Tín cần cung nhưng lại hết sạch mũi tên, chỉ còn cách gào cổ lên gọi: "Ai thêm đánh người chứ! Trước tiên người nói rõ xem nào, lúc ở trong kho binh khí, tại sao tự nhiên người lại biến mất?!"

Mộ Tình cười lạnh: "Các người..."

Hắn còn chưa dứt lời, Tạ Liên trông thấy cảnh tượng phía trước, con người co rút lại, quát: "Cẩn thận, trước mặt người!"

Mộ Tình vừa quay đầu lại liền phát hiện ra, con đường phía trước... hình như bị đứt một đoạn.

Nơi này trước đây chắc hẳn có một cái vực, mà chiều cao tính từ đây xuống đáy vực... ít nhất cũng phải hơn trăm trượng!

Hắn không ngờ thứ này lại đột ngột xuất hiện, lại thêm tốc độ lao xuống đang rất nhanh, chờ đến lúc kịp phản ứng thì đã muộn, hắn lập tức bị hất văng xuống dưới!

Mộ Tình cùng vỏ rồng dưới chân hắn thoát cái liền biến mất, mà ba người phía sau cũng đang lao vù vù chuẩn bị đâm xuống vực!

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Nhược Da lập tức bay ngược về phía sau, cuốn vòng quanh mái hiên của một tòa cung điện, thắt nút lại thật chặt.

Tạ Liên một tay nắm lấy Nhược Da, tay kia ôm lấy Hoa Thành, không quên ném một đầu lụa trắng về phía Phong Tín: "Bắt lấy!"

Dùng Nhược Da làm dây buộc, khó khăn lắm ba người mới trụ vững được. Đáy vực sâu thăm thẳm cách họ chỉ vón vện có hai trượng, tưởng như di chuyển một chút sẽ rơi xuống ngay lập tức, có thể nói là kịp dừng chân trước bờ vực.

Phía sau, nham thạch sôi sục vẫn cuồn cuộn chảy, Tạ Liên lập tức hô: "Thu lại!"

Nhược Da nhanh chóng rút ngắn, kéo ba người về phía tòa cung điện. Không bao lâu, họ đã đặt chân được lên mái hiên thật an toàn. Cung điện này khá lớn, vậy nên mái hiên cũng rộng, lại còn làm bằng đá, không sợ bị nham thạch ăn mòn. Cố thủ được ở trên này, xem ra cũng có thể thở phào một chút.

Lấy lại được bình tĩnh, Phong Tín vội nhìn xuống vực thăm, ánh mắt sững sờ, nói: "Mộ Tình... Rơi xuống rồi sao?"

Tạ Liên miễn cưỡng xoa xoa lồng ngực đang đập đến lợi hại, lau đi mồ hôi trên trán, thở hổn hển: "Chưa đâu!"

Từ trên mái hiên nhìn xuống cũng có thể thấy được, ngay bên cạnh mép vực, có một thanh trường đao đang cắm sâu vào dòng nham thạch.

Đôi tay gắt gao bám chặt lấy cán đao, không thể che đi khuôn mặt đỏ bừng, nghiến chặt răng, dường như sắp kiệt sức.

Mộ Tình treo lơ lửng giữa vực thăm, vây quanh tứ phía là dung nham nóng bỏng cháy da cháy thịt.

Những tia lửa bắn tung tóe trước mặt hắn, nếu không phải nhờ một lớp linh quang bảo vệ cơ thể, chặn lại phần lớn hơi nóng, có lẽ bây giờ từ quầng

áo đến đầu tóc hần đã bắt lửa mà cháy đen thui rồi.

Thế nhưng, lớp linh quang ấy cũng không chống đỡ được bao lâu. Nếu cả người hần rơi thẳng vào dòng dung nham dưới đáy vực, vậy thì chỉ sợ đến xương cũng chẳng còn!

Quả thật, ai chứng kiến cảnh tượng này cũng không khỏi run rẩy.

Phong Tín nói: "Phải làm sao bây giờ?! Điện hạ, dải lụa trắng của người có với được tới chỗ hần không?"

Tạ Liên liền thử một phen, nhưng chưa được bao lâu đã vội thu hồi. Nhược Da, dập tắt mấy đốm lửa đang cháy trên dải lụa: "Không được! Khoảng cách quá xa! Nhược Da có khi bay được nửa đường đã bốc cháy rồi."

Quần áo của Mộ Tình cũng cháy mất vài mảnh, chuỗi đao bị nung nóng đến bốc hơi, thế nhưng hần vẫn gắt gao nắm lấy, không dám buông tay, cũng không dám nhìn xuống.

Chỉ cần buông một tay, phía dưới chính là dòng dung nham nóng chảy đang chờ hần, còn có vô số vong linh gào khóc, bay loanh quanh như đang thúc giục kẻ giã chết phía trên mau xuống làm bạn với chúng.

Mộ Tình nghiêng răng nghiêng lợi tóm chặt chuỗi đao, vầng trán tái nhợt đầm mồ hôi. Nhìn thấy ba người đứng phía xa, khóe miệng hần khẽ giật, dường như muốn kêu cứu. Thế nhưng, với tính cách của hần, những lời kiêu như 'Có ai không, cứu ta với' hay 'Làm ơn hãy cứu ta' thật sự rất khó nói ra.

Dù sao thì, kể cả Hoa Thành có lợi hại đến mấy, chắc chắn cũng không thêm cứu hần. Phong Tín thì khó có cách nào cứu được. Chỉ còn lại duy nhất một tia hy vọng, người có thể nguyện ý tới cứu hần, có đủ năng lực để cứu hần, và có khả năng thuyết phục hai người kia, đó chính là Tạ Liên.

Cuối cùng, hần cố sức giãy dụa, trán nổi đầy gân xanh, hướng tới Tạ Liên hô lớn: "Điện hạ!"

Tạ Liên lập tức đưa mắt nhìn hấn.

Mộ Tình cắn răng, thở hắt một hơi, ngẩng khuôn mặt đỏ bừng lên: "...
Tin ta! Điện hạ, người biết ta không hề nói dối mà! Người biết ta không hề
hại các người mà!"

"..."

Hấn ôm lấy hy vọng mà hỏi Tạ Liên, như thể đang bám lấy chiếc phao
cứu mạng cuối cùng, lại làm cho Tạ Liên nhớ tới một mảnh hồi ức.

Rất nhiều năm về trước, chính y cũng đã ôm hy vọng như vậy mà hỏi
Mộ Tình...

"Người biết ta không hề nói dối mà!"

Lúc đó, Mộ Tình đã đáp lại y thế nào?

Đã mấy trăm năm rồi, y chưa từng nghĩ về việc này, thế nhưng sau khi
nghe thấy câu nói của Mộ Tình, nó như được lật ra từ đáy lòng y.

Chuyện đã qua không thể sửa chữa lại được, vô số hình ảnh, lời nói
vang lên trong đầu y. Lúc này, Tạ Liên mới phát hiện, thì ra, y vẫn luôn
nhớ mọi thứ rõ ràng đến vậy. Thì ra... y vốn chẳng bao giờ quên đi nổi.

Mộ Tình chưa nghe thấy câu trả lời của y, thế nhưng nhìn thấy khuôn
mặt trầm mặc ấy, dường như hấn cũng nhớ lại chuyện xưa, sắc mặt thoáng
chốc thay đổi. Có lẽ, hấn cũng đã nhận ra, lời ban nãy đáng ra không nên
nói, đáng ra không nên gợi chuyện không hay cho Tạ Liên vào lúc nước sôi
lửa bỏng thế này.

Hoa Thành nhẹ nhàng tiến tới sau lưng Tạ Liên, trầm giọng: "Ca ca,
trước khi huynh đưa ra quyết định, ta muốn nhắc nhở huynh một số việc."

Tạ Liên giật mình lấy lại tinh thần, hỏi: "Việc gì thế?"

Hoa Thành nói: "Thứ nhất, trừ phi dòng nham thạch kia ngừng chảy,
bằng không, bây giờ mà động vào nó, chắc chắn sẽ nguy hiểm tới tính

mạng."

Thế nhưng, ai mà biết được bao giờ thì nó ngừng chảy? Chuôi đao đã bị nung đến nổi đỏ rực, Mộ Tình không thể cầm cự được bao lâu nữa, làm sao có thể đợi được?

Tạ Liên yên lặng không đáp.

Hoa Thành nói tiếp: "Thứ hai, nếu như Mộ Tình đã theo phe Quân Ngô, vậy thì Quân Ngô chắc chắn sẽ có biện pháp cứu hấn khỏi đó. Còn huynh, nếu huynh lao xuống, chẳng có gì đảm bảo huynh sẽ sống sót trở về mà khả năng này cực kỳ cao. Huynh hãy nghĩ kỹ về những hành động và lời nói của hấn mà xem."

Đánh ngất Phong Tín, dẫn bọn họ vào kho binh khí, chối cãi việc đánh Phong Tín nhưng lại vô tình bị lật tẩy, lúc binh khí hóa điên thì lại đột nhiên biến mất, còn dắt mũi bọn họ vào chỗ nham thạch chảy tới.

Bây giờ, liệu có phải hấn đang cố ý dụ Tạ Liên tiến vào bước đường cùng?

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

234

Tạ Liên suy nghĩ một hồi lâu, chuỗi đao cũng bị nung đến đỏ rực. Mộ Tình không nhìn được mà kêu lên thành tiếng, đành buông một tay ra, gồng tay còn lại bám vào chuỗi đao, da thịt như sắp bị hấp chín. Tuy là ba người đứng rất xa nhưng dường như cũng có thể cảm nhận được mùi thịt cháy phảng phất.

Hoa Thành ngửa tay thả ra một con ngân điệp. Chần chừ một chút, nó lập tức vỗ cánh bay đi, vậy mà mới đi xa mấy trượng, còn chưa được một phần ba quãng đường tới chỗ Mộ Tình, nó đã bốc hơi thành một làn khói bạc, biến mất ngay giữa không trung.

Tạ Liên biết rõ, hắn đang muốn chứng minh cho y thấy rằng ngay cả tử linh điệp của hắn cũng không thể giúp được gì, rằng kia chính là chỗ chết, không đáng để y liều mạng.

Mộ Tình trông thấy con ngân điệp bốc hơi không còn một mảnh, sắc mặt tối sầm lại đầy tuyệt vọng.

Giờ thì rõ ràng rồi. Hiện tại, một là không ai có đủ sức cứu hắn, hai là không ai tin tưởng mà cứu hắn. Dựa vào những gì hắn đã làm, Tạ Liên chắc chắn sẽ không mạo hiểm tính mạng tới cứu một kẻ như hắn.

Chỉ có đi ầu, tuy là hắn vô cùng tuyệt vọng nhưng bản thân lại không cam lòng.

Mộ Tình cắn môi, quát: "Người không tin ta cũng được. Nhưng ta tuyệt đối sẽ không rơi xuống dễ dàng đâu!"

Nói rồi, hắn càng vận sức nắm chặt lấy chuỗi đao, định đu người đứng lên trên. Ai ngờ, hắn vừa mới nâng được nửa người, đột nhiên lại bị trượt

xuống!

Mộ Tình vội cúi đầu nhìn, trong mắt hắn phản chiếu hình ảnh hàng ngàn con oán linh bị thiêu cháy đến nỗi máu chảy đầm đìa, da thịt lở loét đang đưa tay tóm chặt lấy chân hắn, lôi xuống dưới!

Những oán linh này vốn chìm dưới đáy dung nham, bỗng nhiên trông thấy có người sống treo lơ lửng ngay trước miệng, chúng liền trở nên kích động, như lửa được đổ thêm dầu.

Gặp nguy hiểm lại không có ai giúp đỡ, Mộ Tình như muốn phát điên, quát lớn: "Cút!!!"

Sống trên đời đã mấy trăm năm rồi, cũng không phải chưa bao giờ lâm vào hoàn cảnh cận kề cái chết như vậy. Thế nhưng, những lần trước đây là vì bị thương, lần này lại là vì một đám oán linh muốn kéo hắn rơi xuống dung nham thiêu rụi đến chết. Cách chết này so với bị thương mà chết còn kinh khủng hơn gấp ngàn lần. Cứ tưởng tượng rằng mình sẽ bốc hơi giống như con tử linh điệp lúc nãy, không còn một mảnh xác nào, mặt hắn lại trắng bệch không còn một giọt máu.

Tay Mộ Tình đã gắng gượng đến cực hạn, mười ngón tay bắt đầu buông lỏng, dường như sắp không giữ được nữa.

Chỉ trong một khắc, không ai thấy tay hắn còn bám ở chuôi đao nữa. Hắn... rơi xuống rồi!

Một bóng người phi thẳng xuống dòng dung nham nổi lửa hùng hục: "A a a a a!"

Hắn hoảng hốt kêu gào, thế nhưng, thân thể hắn rơi xuống một nửa đã được bắt lại, treo lơ lửng giữa không trung.

Mộ Tình chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, da đầu vẫn còn tê rần. Hắn theo phản xạ sờ sờ thứ trên hông. Buộc chặt lấy người hắn, giúp hắn không lao xuống dưới, thế nào lại là một dải lụa trắng!

Chính là Nhược Da!

Nhưng mà, Tạ Liên vốn đang đứng trên nóc cung điện cách hắn rất xa, ban nãy Nhược Da cũng không thể với tới chỗ này, làm thế nào nó lại buộc được vào người hắn?

Mộ Tình vội nhìn lên trên, đột nhiên phát hiện ra, Tạ Liên không còn ở trên nóc cung điện nữa... Y đang đứng ngay cạnh mép vực!

Lúc trước, Mộ Tình may mắn cầm được thanh trường đao vào dòng nham thạch, nhờ tóm lấy chuỗi đao mới cần cự được một lúc. Bây giờ, Tạ Liên cũng lợi dụng nó làm chỗ đứng, nửa quỳ trên cán đao.

Y vừa vội vàng thu lại Nhược Da, vừa nhìn Mộ Tình từ trên xuống dưới, thấy hắn bình yên vô sự mới thở dài một hơi: "Vẫn ổn, vẫn ổn, may mà tới kịp."

Mộ Tình run run nói: "... Thái tử điện hạ?"

Vừa rồi quả thật hết sức nguy hiểm, đến nỗi chỉ cần ngã lại, đầu óc hắn liền trở nên choáng váng. Khoảng cách xa như vậy, xung quanh đều là nham thạch nóng chảy, không có chỗ đặt chân, Tạ Liên cùng lắm chỉ nhảy được tới giữa sông, sao mà y tới được tận đây?

Giọng của Phong Tín vọng lại từ phía xa: "Điện hạ! Các người không sao chứ?!"

Mộ Tình nhìn về hướng của hắn, liền thấy phía trên nóc cung điện chỉ còn mỗi Hoa Thành và Phong Tín. Hoa Thành nắm chặt tay, nhìn chăm chăm về phía Tạ Liên, dường như chỉ muốn đảm bảo rằng y đã an toàn, mọi việc khác hắn đều không quan tâm. Ngoài ra, ở giữa dòng nham thạch còn ẩn hiện một thanh trường kiếm đen nhánh, lạnh lùng đứng vững mặc cho dung nham bủa vây xung quanh.

Là Phương Tâm!

Thì ra là thế! Mộ Tình liền hiểu ra Tạ Liên đã nhảy tới đây bằng cách nào.

Với năng lực của Tạ Liên, y chỉ nhảy được tối đa là đến giữa sông, không có cách nào nhảy trực tiếp từ cung điện xuống mép vực. Vậy nên, y đã dùng Phương Tâm, ra lệnh cho nó cắm ở giữa dòng nham thạch, làm một điểm đặt chân, lại nhảy tiếp từ Phương Tâm lên đao của hắn, vào đúng tình thế ngàn cân treo sợi tóc thì dùng Nhược Da bắt hắn lại.

Tạ Liên nói: "Vừa rồi ta mãi suy nghĩ hàng trăm biện pháp, nhưng mà chỗ này lại chẳng có gì dùng được, cho nên mất hơi nhiều thời gian. Người cũng quá nóng nảy rồi, lần sau đừng có xằng bậy như thế nữa, càng xằng bậy càng rơi xuống nhanh hơn đấy."

Mộ Tình còn tưởng là Tạ Liên đang trầm mặc, do dự xem có nên cứu hắn hay không, hóa ra y còn đang mãi suy nghĩ xem cứu hắn bằng cách nào. Tình thế nguy cấp như vậy, y lại còn có thể bình tĩnh tìm ra cách.

Mồ hôi trên trán hắn càng đổ nhiều hơn.

Tạ Liên ngẩng đầu, đưa tay về phía hắn, cười híp mắt: "Nói chung, tuy là hơi chậm một chút, nhưng mà bây giờ ta đưa tay vẫn không tính là quá muộn nhỉ?"

"..."

Không biết có phải ban nãy Mộ Tình vận hết sức để nắm lấy chuôi đao hay không, hai tay hắn dường như trở nên nặng nề không nhấc lên nổi.

Tạ Liên lại cúi thấp hơn, nói: "Đứng lên đi."

Mộ Tình cuối cùng cũng nắm được lấy tay y.

Thấy tay Mộ Tình vẫn còn hơi run run, Tạ Liên liền dùng lực, cố gắng kéo hắn lên. Hai người cùng đứng vững trên chuôi đao.

Tạ Liên xoay người, vẫy vẫy tay: "Tam Lang, thành công rồi!"

Hoa Thành trầm giọng: "Tốt rồi. Ca ca, huynh quay về đây, ngay lập tức!"

Tạ Liên đáp: "Được rồi, ta quay về ngay đây!"

Y quay đầu hỏi Mộ Tình: "Người có nhảy được không? Nếu không, để ta cõng người."

Môi Mộ Tình hơi giật giật: "Ta..."

Tạ Liên trông thấy sắc mặt hần, quả quyết nói: "Vậy ta cõng người!"

Vừa dứt lời, y liền túm lấy hần cõng sau lưng. Nếu là trước kia, Mộ Tình nhất định sẽ lờm y một cái, bảo y đừng có túm lấy người ta như thế, rất thiếu tôn trọng, thế nhưng bây giờ, hần thật sự không thể nói nên lời.

Tạ Liên chuẩn bị lấy đà nhảy qua, ai ngờ, đúng lúc đó, y lại bị trượt chân.

Không biết xui xẻo làm sao, thanh trường đao cắm ở mép vực, sớm không lay muộn không lay, cuối cùng lại buông lỏng ra vào đúng lúc này.

Hoa Thành đột nhiên biến sắc: "Ca ca!!!"

Bây giờ thì lại là hai bóng người cùng rơi xuống nham thạch đồ rục.

Vào tình thế này, Tạ Liên vẫn còn có thể động não suy nghĩ: "Không sao!"

Y xoay người giữa không trung, bắt lại thanh trường đao, dùng hai tay cầm nó vào nham thạch một lần nữa!

'Keng' một tiếng, tia lửa bắn tung tóe, sáng chói cả mắt. Nhờ vào lớp linh quang bao phủ quanh thân thể Tạ Liên, những tia lửa này mới vỡ vụn thành tro bụi, thế nhưng một khi lớp linh quang này biến mất, chỉ e là trên người y sẽ thủng vài cái lỗ!

Nhược Da lập tức buộc chặt lấy Mộ Tình.

Tạ Liên nghiêm túc nói: "Thanh đao này không gánh được hai nam nhân cùng một lúc, không thể tiếp tục thế này được. Hai chúng ta, chỉ một người có thể đứng lại đây."

Mộ Tình tròn to mắt: "Ý người là..."

Tạ Liên ngắt lời: "Người không nên đứng ở đây nữa."

"... ???"

Con người Mộ Tình co rút lại.

Còn chưa kịp mở miệng, Tạ Liên đã tóm lấy hắn, dùng hết sức ném về phía trước, quát: "Nhắm vào nó!"

Mộ Tình bị y ném qua mép vực, chợt phát hiện ra mình đang bay về hướng Phương Tâm. Hắn liền lấy lại bình tĩnh, xoay người giữa không trung, nhẹ nhàng đáp trên chuôi kiếm.

Lúc này, hắn mới hiểu được tại sao Tạ Liên lại phải ném hắn lên trước.

Chính là vì, ở khoảng cách này, Tạ Liên có thể trực tiếp nhảy từ trên chuôi đao tới chỗ Phương Tâm, thế nhưng hắn thì không thể.

Khoảng cách này đối với hắn là quá xa, chỉ có thể nhờ vào lực ném của Tạ Liên mới nhảy lên được!

Phong Tín lau đi lớp mồ hôi lạnh: "Tốt quá, Điện hạ, người mau qua đây!"

Hoa Thành vẫn một biểu cảm như vậy, nói vọng về phía Tạ Liên: "Ca ca! Huynh còn không quay về đây, ta trực tiếp xuống đó tìm huynh!"

Thấy giọng điệu hắn như đang cảnh cáo, Tạ Liên vội đáp: "Ta về ngay đây! Tình thế vẫn đang tốt, không có gì khó khăn hết, một mình ta có thể nhảy qua được, đệ đừng có xuống!"

Sắc mặt Hoa Thành thoáng bình tĩnh lại, thế nhưng ánh mắt vẫn không chuyển dời.

Phong Tín trông thấy hần như vậy, không nhịn được mà lên tiếng: "... Thật ngoài dự đoán."

Hoa Thành không quay đầu lại, cũng không cảm thấy tò mò chút nào: "Cái gì?"

Phong Tín gãi đầu, nói: "Ta cho rằng người vốn không ưa Mộ Tình cho lắm, cảm thấy hần không đáng cứu, vậy nên nhất định sẽ phản đối Điện hạ, không cho y tới cứu hần."

Hoa Thành liếc hần một cái: "Nửa sai nửa đúng."

"Hả?"

Hoa Thành đáp: "Về trước người nói không sai, ta đúng là cảm thấy hần không đáng cứu, hần có làm sao cũng chẳng liên quan gì đến ta."

Nhìn vẻ mặt ung dung của hần, Phong Tín bỗng cảm thấy vô cùng bối rối: "Người cũng thẳng thắn quá!!"

Hơn nữa, thử nghĩ mà xem, biết đâu trong lòng người ta cũng đối xử với mình bằng thái độ như vậy, ai mà không xấu hổ cho được!

Hoa Thành khẽ cười, dừng lại một chút rồi nói: "Nhưng mà, Điện hạ lựa chọn thế nào, chỉ có huynh ấy mới được quyền quyết định, ta vĩnh viễn không bao giờ phản đối."

"..."

Từ trước đến nay, Phong Tín chưa từng nghe thấy một lời nào như vậy, nam nhân nói với nữ nhân còn không có, nam nhân nói với nam nhân lại càng không có, mà lời này chỉ để nói cho Tạ Liên nghe.

Hần không biết nên phản ứng lại thế nào, cũng chẳng biết nói thêm gì khác: "... À. Ra là vậy."

Hoa Thành quay đầu, đưa mắt quan sát dòng dung nham bao phủ tứ phía rồi lại chăm chú nhìn Tạ Liên, mỉm cười: "Hơn nữa, ngay từ đầu ta đã biết huynh ấy sẽ làm như vậy."

Phía bên kia, Tạ Liên gấp gáp nói: "Mộ Tình, người mau nhảy lên cung điện đi, đừng có chạy trốn nữa, có việc gì lát nữa chúng ta có thể nói chuyện tử tế với nhau."

Mộ Tình chợt giật mình hiểu ra, nếu như hắn không rời khỏi Phương Tâm, Tạ Liên sẽ không có điểm đặt chân để nhảy.

Hắn tập trung suy nghĩ, chuẩn bị vận sức nhảy lên nóc cung điện, ai ngờ, ngay khi hắn vừa đứng dậy, tiếng của Tạ Liên lại vọng từ phía sau: "Kẻ nào?!"

Tạ Liên đang đứng trên chuôi đao, bình tĩnh giữ thăng bằng, đột nhiên, phía sau lớp dung nham lại xuất hiện một đôi tay tóm chặt lấy y.

Rõ ràng là thò ra từ trong dung nham, vậy mà đôi tay kia lại lạnh đến đáng sợ.

Tạ Liên rung mình, lại nghe thấy giọng nói hốt hoảng của Hoa Thành ở phía trên: "Điện hạ?!"

Đôi tay kia ôm chặt lấy Tạ Liên, kéo y từ trên chuôi đao rơi thẳng xuống vực. Tạ Liên vô cùng ngạc nhiên, vội nghiêng đầu xem thứ gì đang bắt lấy mình.

Người nọ toàn thân mặc áo trắng, đeo một chiếc mặt nạ nửa khóc nửa cười, vui buồn lẫn lộn.

Là Bạch Vô Tướng!

Nhược Da cảm thấy tình thế nguy hiểm liền bay loạn cả lên, lao như tên bắn trước mắt Mộ Tình. Hắn vô thức đưa tay bắt lấy nó, thế nhưng dải lụa trắng đang bay với tốc độ quá nhanh, hắn dần sức căng thật chặt, vô tình cũng bị kéo chung xuống dưới.

Tạ Liên bị bốn bễ dung nham bao phủ, chợt nghe thấy thứ kia ghé vào tai y cười khẽ: "Ha ha ha ha ha... Ngây thơ! Quá ngây thơ rồi, Tiên Lạc! Người cho rằng có thể đảm bảo đôi bên đều an toàn một cách dễ dàng như vậy sao?"

Phía dưới là biển lửa hừng hực đốt cháy, bây giờ rơi xuống có lẽ một mẫu xương cũng chẳng còn. Tạ Liên ngẩng đầu, đột nhiên trông thấy giữa ánh lửa chói lòa, một bóng người trong màu áo đỏ rực thoát ẩn thoát hiện, lao xuống mỗi lúc một nhanh.

Hoa Thành cũng nhảy xuống rồi!

Nhưng mà phía dưới kia, không gì khác chính là nham thạch nóng chảy!

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

235

Tạ Liên hoàn toàn bị bao phủ, trong sự sợ hãi, và trong dung nham nóng bỏng.

Một lúc sau, Tạ Liên đột nhiên tỉnh dậy.

Vừa mở mắt, y liền phát hiện mình đang nằm trên mặt đất khô cứng, còn có Mộ Tình đang ngồi cạnh ngơ ngác nhìn y.

Đôi mắt Tạ Liên chợt đỏ lên, y lập tức bật dậy: "Tam Lang!"

Thấy vậy, Mộ Tình cũng vội lấy lại tinh thần: "Người đừng kích động!"

Tạ Liên vô thức chống một tay xuống đất, thế nào lại không thấy mặt đất đâu, suýt nữa thì mất thăng bằng mà lăn xuống dưới. Y giật mình nhìn xung quanh. Hóa ra, không phải y đang nằm trên mặt đất...

Y đang nằm trên một cây cầu!

Nhìn toàn cảnh, nơi này ở ngay dưới hang động, phía trên là bầu trời đêm mênh mông, chỉ có duy nhất một cây cầu sập xệ bắc ngang qua.

Cây cầu chỗ lành chỗ nứt, lại bị phủ lên một màu đen kịt đến kinh người, trông như làm bằng gỗ, lại giống như làm bằng đá, có lẽ đã trải qua hàng ngàn năm mưa rơi gió quật, chìm giữa lớp tro bụi. Nó không có chân trụ mà tự treo lơ lửng giữa không trung, nhìn không thấy đích đến, cũng không phân biệt nổi phương hướng, chỗ thì rộng đến ba trượng, chỗ thì hẹp đến nỗi chỉ một người đi qua được.

P phía dưới cây cầu chính là dòng nham thạch cuộn cuộn, chẳng khác nào địa ngục Hồng canh.

Có lẽ nào... Là cầu thông thiên?

Trong đầu Tạ Liên lập tức hiện lên ba chữ này. Hai ngàn năm trước, thái tử Ô Dung vì muốn cứu vớt chúng sinh khỏi tai họa nên đã dựng một cây cầu dẫn lên Thiên Đình. Cây cầu này không lẽ chính là di tích của nó?

Y nhớ rằng mình bị Bạch Vô Tướng kéo xuống, sao bây giờ lại nằm trên cây cầu này?

Tạ Liên vội đứng dậy, hô lớn: "Tam Lang?!"

Mộ Tình vẫn ngẩng một chỗ, nói: "Đừng gọi nữa, hắn không có ở đây."

Tạ Liên vẫn đưa mắt tìm kiếm: "Làm thế nào mà chúng ta tới được đây? Là ai thi triển Rút Ngàn Dặm Đất sao?"

Mộ Tình đáp: "Đại khái là vậy. Ta đang rơi xuống dòng nham thạch, thế nhưng mới rơi được một nửa đã bị đưa tới đây."

Đáng thương nhất vẫn là Phong Tín. Cả ba người họ đều rơi xuống, còn mỗi mình hắn bị kẹt giữa bốn bệ dung nham, chắc chắn lại phát điên chửi loạn cả lên cho xem. Thế nhưng, việc khẩn cấp bây giờ là đi tìm Hoa Thành, không biết hắn đã bị đưa tới nơi nào rồi.

Tạ Liên nhìn thấy Phương Tâm và thanh trường đao bị ném một bên, liền đi tới nhặt chúng lên, bước về phía Mộ Tình. Mộ Tình thấy sắc mặt y tối sầm, tay còn cầm kiếm tiến lại gần hắn, không biết y định làm gì, trong lòng bỗng có chút lo sợ.

Tạ Liên lại đặt thanh trường đao xuống, vươn tay về phía hắn: "Người không sao chứ? Không sao thì đứng lên, chúng ta mau đi thôi."

Mộ Tình nhìn bàn tay vẫn kiên trì hướng về phía mình, hơi trầm mặc một chút rồi khẽ lắc đầu: "Ta không đi được. Tay chân đều bị thương cả rồi."

Tạ Liên liền ngẩng đầu xuống xem xét một chút. Quả nhiên, hai tay Mộ Tình đầu ửng đỏ, trên đùi cũng loang lổ vài vết bồng, e là chỉ có thể chầm chậm lết từng bước một.

Y liền nói: "Vậy để ta dìu ngươi!"

Y nâng tay Mộ Tình lên vai, từ từ đỡ hần dậy, cứ như thế mà lên đường.

Đi được mấy bước, Mộ Tình chợt lên tiếng: "Vì sao?"

Tạ Liên vẫn đưa mắt quan sát xung quanh: "Vì sao cái gì?"

Mộ Tình đáp: "Ta nghĩ... ngươi phát hiện ra ta, sau đó biết những chuyện ta đã làm, nhất định sẽ nghi ngờ ta."

Tạ Liên cười: "Ồ, ta không có đâu."

"Vì sao?"

"Bởi vì ta biết."

"Biết cái gì?"

Tạ Liên bước chậm lại: "Ta biết, ngươi không nói dối."

"..."

Sắc mặt của Mộ Tình bây giờ khó mà dùng ngôn từ diễn tả được.

Tạ Liên nói tiếp: "Không phải ngươi rất muốn ta tin tưởng ngươi hay sao? Ta thật sự rất tin tưởng ngươi. Chính là như vậy đó."

"..."

"Nói thế nào nhỉ..." - Tạ Liên hơi nghiêng đầu - "Ta cũng quen biết ngươi rất nhiều năm rồi. Riêng điểm này ta có thể khẳng định, ngươi không phải loại người như thế. Không phải ta đã nói rồi sao, ngươi có thể

chơi xấu, nhổ nước miếng vào chén trà của người khác, tuy nhiên, việc đâm dao sau lưng thế này, người tuyệt đối sẽ không làm."

Nghe nửa câu trước, sắc mặt Mộ Tình thoáng giãn ra, thế nhưng nghe tới nửa câu sau, mặt hắn liền tối sầm lại: "Cái ví dụ này tốt nhất nên quên đi, đừng có nhắc lại nữa. Cái việc nhổ nước miếng gì đó ta cũng không làm được, thật sự không có hứng thú!"

Tạ Liên phe phẩy tay, nói: "Không cần để ý mấy chi tiết này. Hơn nữa, kể cả ta có xui xẻo rơi vào trường hợp xấu nhất, bị người lừa một vốn, người cũng đánh không lại ta và Tam Lang mà! Bọn ta chỉ cần tung một chưởng là đánh chết người ngay, đâu dễ gì bị uy hiếp, ha ha ha..."

"..."

Mộ Tình lầm bầm: "Người cố ý đúng không! Muốn làm ta tức chết hay thế nào!"

"Khụ khụ, đùa người một chút thôi! Nói tóm lại..." - Tạ Liên không cười nữa, cầm lấy tay hắn, ánh mắt hướng về phía cuối cây cầu đen kịt - "Nếu như người thật sự không đồng ý làm việc ác, bị Quân Ngô trừng phạt bằng chú gông nên mới gây chuyện thế này, ta càng không thể đôi co với người..."

Y bình tĩnh nói: "Bởi vì, người đã làm đúng."

Mộ Tình ngờ ngác nhìn y, cuối cùng đành cắn răng nói: "Tạ Liên, người đúng là cái loại..."

Tạ Liên lập tức ngắt lời: "Thôi, miễn đi! Người đánh giá ta thế nào ta còn không biết hay sao. Bây giờ người còn phải nhờ ta dìu mới đi được, còn nói nữa là ta quăng người xuống dưới kia đấy!"

Mộ Tình hừ một tiếng: "Chẳng hiểu ta nghĩ gì mà lại đi cầu cứu người."

Tạ Liên nói: "Như nhau cả thôi. Ta cứu người cũng chỉ vì tuân theo nguyên tắc của bản thân. Nói đến chuyện này, tuy là người luôn cố gắng

phấn đấu về mọi mặt, thế nhưng trước đây, có một khoảng thời gian ta thật sự rất muốn đánh chết người, tiếc là khi đó không đánh nổi, về sau cũng không còn hứng thú nữa. Bây giờ có cơ hội đánh người, ta lại không có đủ lý do, những tội lỗi người mắc phải đâu không tới nỗi đáng chết ! Vậy nên có thể cứu được thì đương nhiên phải cứu."

Mộ Tình thở dài rồi bật cười vài tiếng.

Yên lặng một chút, hắn nói: "Điện hạ, thật ra, ta..."

Đúng lúc này, dưới chân hai người đột nhiên sụt xuống.

Mộ Tình bị thương không thể phản ứng kịp, cũng may Tạ Liên vẫn luôn nhanh nhẹn, lập tức lấy đà phi như tên bắn về phía trước. Ngoảnh đầu lại nhìn, cây cầu bỗng gãy mất một đoạn. Chỗ mà bọn họ vừa đứng đã sập xuống không còn tăm hơi!

Ruỳnh!

Một đoạn cầu đen kịt chìm giữa dòng dung nham đỏ rực. Những con oán linh lập tức vươn tay bám lấy, tranh nhau trèo lên, mong rằng có thể thoát khỏi sự hành hạ vô tận này. Thế nhưng, bọn chúng lại quá đông, chỉ nhờ đoạn cầu gãy kia thì không thể nâng chúng lên được. Quả nhiên, chỉ được một lúc, bọn chúng đã chìm xuống đáy. Hai người ngã trên cầu, trong lòng thoáng run sợ, vô thức liếc nhìn nhau một cái.

Tạ Liên nói: "Xem ra cây cầu này không quá chắc chắn..."

Sắc mặt Mộ Tình trắng bệch, chỉ muốn chạy ngược về Chỗ ban nãy họ đứng rất rộng, tưởng như vô cùng vững chãi, vậy mà nó còn sập xuống được, vô tình cắt đứt đường lui, khiến họ chỉ có thể đi tiếp. Thế nhưng, con đường phía trước lại rất hẹp, trông như một cái bẫy rập, nguy hiểm tứ phía, không biết đạp trúng chỗ nào thì sẽ rơi xuống!

Tạ Liên không nói thêm lời nào, vội công Mộ Tình lên lưng: "Không thể đứng ở một chỗ quá lâu, nếu không... Nói không chừng sẽ lại sập tiếp. Bám chặt vào, chúng ta phải đi nhanh hơn!"

Dứt lời, Tạ Liên liền lấy đà chạy đi. Càng tiến về phía trước, mặt cầu càng hẹp, làm người ta hít thở không thông, chỗ rộng nhất cũng chỉ bằng một cánh cửa, mà chỗ hẹp nhất lại chỉ bằng vòng eo của một người!

Đối mặt với hoàn cảnh này, Tạ Liên lại ứng phó rất dễ dàng, không sợ hãi chút nào. Y chỉ chạm chân để lấy đà, trông như một chú chim én nhẹ nhàng vút qua trên mặt nước mùa thu. Nếu là một Võ thần khác ở vị trí của y, chắc chắn họ sẽ đứng yên một chỗ không dám nhúc nhích. Bởi vì, vốn không có người thứ hai làm được như y. Không hề sử dụng chút pháp lực nào, đây chính là kết quả của bao ngày tháng rèn luyện thể chất, cuối cùng đạt được thân thủ tinh xảo như bây giờ!

Đột nhiên, một cột lửa từ đâu phóng thẳng lên cao, chặn ngay trước mặt Tạ Liên. Nếu không phải y phản ứng nhanh, kịp thời né được, chỉ sợ đã vừa vọt lao vào giữa cột lửa, bị nướng thành tro. Hai người nhìn xuống dưới. Chẳng biết từ lúc nào, hàng ngàn, hàng vạn con oán linh đã tụ lại một chỗ, với tay về phía bọn họ, tiếng hét cùng tiếng cười vang lên chói tai. Cây cột lửa kia cũng là do bọn chúng hợp lực bắn ra.

Hai người đều cảm thấy đau đầu nhức óc.

Mộ Tình miễn cưỡng hỏi: "Bọn chúng đang nói cái gì thế?"

Tạ Liên lầm bầm: "... 'Xuống đây đi, xuống cùng với bọn ta, chúng ta sẽ cùng nhau nát vụn, cùng nhau chết ở chỗ này!' "

Mộ Tình sợ hãi nhìn y: "Người hiểu được sao? Hình như bọn chúng đang nói tiếng Ô Dung."

Tạ Liên gật đầu: "Những người này... Là khi cầu thông thiên bị sập, bọn họ rơi từ trên cầu xuống dung nham nóng chảy, bị thiêu đốt đến chết. Đã vậy, không có ai tới cứu bọn họ lên, bọn họ liền muốn kéo tất cả mọi thứ xuống cùng. Quả nhiên, đây chính là cầu thông thiên...!"

Mộ Tình nói: "Kéo được người xuống thì chúng nó sẽ thoát được sao?"

Tạ Liên đáp: "Không. Kể cả có kéo bao nhiêu người xuống, chúng cũng không thoát được. Oán linh ở đây vĩnh viễn không thể được giải thoát, chỉ là chúng thích xem người khác bị hành hạ giống chúng mà thôi."

Cũng chính là vì vậy, chúng nó mới mãi mãi không được thoát kiếp, vĩnh viễn bị giày vò trong nham thạch.

Mộ Tình hoài nghi: "Làm thế nào người biết được nhiều chuyện như vậy?"

Tạ Liên thở dài: "Ta cũng không rõ nữa, nhưng chắc là... hắc cố ý nói cho ta."

Giống như lúc trước, hắc đã truyền ký ức cho đám thi chuột vậy.

Đám oán linh thấy bọn họ còn chưa rơi xuống liền trở nên bất mãn, lén lút tụ lại với nhau, muốn bắn thêm một cột lửa nữa. Tạ Liên vừa nhấc chân chạy, cột lửa cũng phun tới nơi, đập rầm rập vào mặt cậu.

Không thể cứ vừa chạy vừa chịu đòn, Tạ Liên liền nghiêng người bắn một chưởng xuống phía dưới, thế nhưng pháp lực của y chẳng còn bao nhiêu, một chưởng đó bắn cũng chẳng tới nơi. Mộ Tình thì còn nhiều pháp lực hơn, bắn xa hơn y được một chút, tuy nhiên vẫn không đến nơi. Mấy lần cột lửa đốt đến gót chân bọn họ, đám oán linh lại cười hi hi ha ha, chỉ trở đầu hưng phấn, xem bọn họ chạy trốn chết như đang diễn hài. Bọn họ lại chẳng làm gì được chúng, cực kỳ bức bối, tay nắm chặt, khớp xương vang lên răng rắc!

Mộ Tình cắn răng, thở hổn hển vài hơi giống như đang chật vật đưa ra quyết định.

Giọng hắc khàn khàn: "Thôi đi, Thái tử điện hạ... Tạ Liên, người mau bỏ ta xuống đi!"

Tạ Liên vẫn tiếp tục tăng tốc: "Nói cái gì đấy! Một kẻ quý mạng sợ chết như người sao có thể nói ra mấy lời như thế được!"

Trán Mộ Tình nổi gân xanh: "Ta quý mạng sợ chết, đúng là rất đáng xấu hổ. Nhưng sớm muộn gì ta cũng phải chết... Nhân lúc ta vẫn chưa hối hận, mau thả ta xuống đi!"

Tạ Liên đáp: "Người đừng có ồn ào, càng làm ta phân tâm. Bây giờ, quan trọng hơn cả chính là mau chóng chạy được tới cuối cây cầi."

Mộ Tình hết kiên nhẫn: "Người điên à! Nếu đây thật sự là cầi thông thiên, có trời mới biết người phải chạy tới bao giờ! Sớm muộn gì chúng nó cũng sẽ đánh trúng người. Thả ta xuống, ta sẽ giết hết đám oán linh này, trong lúc đó người hãy tranh thủ chạy thoát!"

Nói rồi, hắn vỗ vào vai Tạ Liên, trượt xuống khỏi lưng y.

Tạ Liên vội quay đầu.

Y vừa nhấc một bước chân, Mộ Tình đã chặn lại: "Đừng tới đây! Chỗ này rất hẹp, người mà lại gần thì cả hai đầu sẽ rơi xuống!"

Tạ Liên vẫn kiên quyết bước tới.

Mộ Tình hừ một tiếng: "Người nói không sai, chúng ta thật giống nhau. Người thấy ta luôn nỗ lực mọi mặt, ta thấy người cũng luôn phấn đấu không kém."

Hắn nhìn vào mắt Tạ Liên: "Bây giờ, ta nói thẳng cho người biết. Từ trước đến nay, ta vẫn luôn ghen tỵ với người!"

Tạ Liên giật mình: "Á... Cái này... Thật ra ta đã biết từ lâu rồi."

Mộ Tình lạnh lùng ngắt lời: "Phải, vậy người có biết không, ta vẫn luôn cảm thấy người chẳng qua là dựa vào xuất thân, bởi vì người là Thái tử điện hạ, người luôn gặp may mắn, thật ra kỹ năng của người cũng chẳng có gì đặc biệt, còn chẳng mạnh hơn ta là mấy."

"..."

"Ta còn cảm thấy, người thích làm việc tốt chẳng qua là muốn được người ta ca ngợi, thổi phồng. Thậm chí, người giúp đỡ ta cũng chỉ vì lý do đó mà thôi, bởi vì ta chính là một công cụ để người bày tỏ lòng thương hại cùng sự cao thượng của mình. Nói thật, những suy nghĩ này, đến tận bây giờ ta vẫn không thể thay đổi được... Vĩnh viễn cũng không thể thay đổi được. Dù cố đè nén trong chốc lát, nó vẫn sẽ tự xuất hiện."

Tạ Liên không biết nên tỏ ra xấu hổ hay thế nào: "Mấy lời như vậy đừng có nói toẹt ra ngay trước mặt người ta chứ!!"

Nào ngờ, câu tiếp theo, Mộ Tình lại nói: "Thế nhưng, có nhiều lúc, ta lại cảm thấy... rất khâm phục người."

Tạ Liên thoáng ngạc nhiên.

Mộ Tình ngập ngừng nói, như thể bị người ta bóp cổ, lời ra khỏi miệng cũng thật cứng nhắc: "Đúng là thế a Người... thật sự... rất lợi hại. So với ta... người... còn lợi hại hơn rất nhiều. Thật lòng, ta... rất muốn... trở thành bằng... bằng hữu của người."

"..."

Tạ Liên ngàn lần vạn lần không dám nghĩ tới vào một ngày nào đó y có thể nghe những lời này từ miệng Mộ Tình. Tuy là nói lấp ba lấp bắp, không tình nguyện, không có chút cảm xúc nào, thế nhưng lại là những lời từ đáy lòng, suy cho cùng vẫn là tiếng người!

Đôi mắt y mở to hết mức: "Người..."

Mộ Tình nghiêng răng, thở ra một hơi: "Tiên Lạc quốc bị tiêu diệt, mặc kệ khi đó đúng sai thế nào, mặc kệ khi đó ta gặp khó khăn gì, ta vẫn chân thành nợ người một lời xin lỗi."

Tạ Liên ghen lời: "... Chuyện đã qua rồi, coi như xong. Bây giờ, chúng ta mau rời khỏi đây đã."

Mộ Tình lại lên tiếng: "Hắn đã nói với ta, nếu như ta thật sự rất đáng nghi, kể cả trong lòng người biết ta không nói dối, người cũng sẽ không đời nào tới cứu ta. Bởi vì, người sẽ không đời nào tin tưởng ta."

'Hắn'? Tạ Liên liền hiểu ra 'hắn' ở đây là đang nói ai.

Mộ Tình nói tiếp: "Tuy là ta không đồng ý giúp hắn, thế nhưng, những lời hắn nói cũng khiến ta suy nghĩ một chút. Ta biết người vẫn luôn căm hận ta, vậy nên, ta vẫn cho rằng... Người thật sự vốn không muốn cứu ta."

Một cột lửa nữa được phóng lên cao. Tạ Liên lập tức lùi lại mấy bước, lại cách Mộ Tình xa hơn nữa. Sắc mặt Mộ Tình tối sầm lại, vô cùng giận dữ, đột nhiên đưa tay đánh một chưởng lên mặt cậu.

Con người Tạ Liên co rút lại: "Người làm gì thế?!"

Không ngạc nhiên chút nào, đoạn cậu lập tức sập, mang theo Mộ Tình rơi thẳng xuống dưới.

Mộ Tình ở giữa không trung, quay đầu lại hô lớn: "Giúp người dọn sạch chướng ngại vật!"

Thấy cậu sập xuống, đám oán linh trong dung nham liền sung sướng, điên cuồng vọt tới chuẩn bị bắt người, nào ngờ lại bị một chưởng quét qua, đánh cho tan tành.

Mộ Tình đứng trên đoạn cậu gãy, ánh hào quang bao bọc cơ thể tỏa sáng thật rực rỡ.

Hắn cười lạnh: "Các người chui rúc ở dưới này bắn bắn vài tia lửa có vẻ rất sung sướng nhỉ? Ta đã xuống tận đây rồi, các người đừng hòng chạy thoát!"

Đã bị thương nặng đến thế, hắn vẫn có thể giết được từng nấy oán linh!

Mộ Tình tung chưởng, linh khí cũng nhuộm màu đỏ ngầu. Hắn điên cuồng chém giết oán linh, chém thật sạch sẽ, đến nỗi khắp bốn bề đều rơi

lại vô vàn tiếng hét chói tai.

Trông thấy vật áo hắc dầy bắt lửa, Tạ Liên nằm sấp trên mặt cầu, hô lớn: "Mộ Tình?! Người có nhảy được cao không?"

Mộ Tình quát: "Nói nhảm cái gì, sao còn chưa đi!"

Tạ Liên bình tĩnh đáp: "Người đùa à! Cả đời này vất vả lắm người mới nói ra được vài câu tiếng người, vậy mà chưa gì đã ngã xuống đó rồi, sao ta nữa chạy đi được!"

Mộ Tình càng giận dữ hơn: "Cái gì mà vất vả nói vài câu tiếng người..."

Còn chưa dứt lời, dưới chân hắn đột nhiên chìm xuống mấy phần. Sắc mặt hai người chợt tái mét.

Cứ thế này, hắn sẽ rơi xuống dung nham, bốc hơi không còn một mẫu xương mất!

Mới vừa rồi, Mộ Tình còn vô cùng sung sức, thế nhưng bây giờ mặt hắn lại trắng bệch không còn một giọt máu. Hắn nắm chặt tay, nhắm nghiền mắt lại, thà rằng trước khi bị thiêu chết, hắn tự đâm mình một chưởng mà chết còn hơn, may ra còn được chết thoải mái một chút.

Tạ Liên vội cản lại: "Khoan đã, đừng manh động! Ta ta ta... Ta có cách!"

Mộ Tình liếc mở mắt: "Cách gì?"

Tuy là Nhược Da không thể phóng quá xa, thế nhưng cũng có thể với tới một nửa.

Tạ Liên lập tức quăng nó xuống: "Người dùng toàn lực nhảy lên đi! Bắt lấy nó, ta kéo người lên."

Sắc mặt Mộ Tình càng tái nhợt hơn: "Ta mà nhảy được thì đã tự vác xác chạy rồi, còn cần người nghĩ cách thoát sao?!"

Tạ Liên thật muốn tự vả chính mình: "Đợi chút! Gắng gượng thêm chút nữa!!! Ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp!"

"Biện pháp gì người nói thử xem?"

Biện pháp đâu? Biện pháp đâu? Nghĩ ra biện pháp mau lên!

... Không có biện pháp nào hết!!!

Hai người đầu yên lặng tuyệt vọng. Mộ Tình vô thức giơ tay lên. Ai ngờ, đúng lúc ấy, đột nhiên có người nắm chặt lấy tay hắn.

Người đó tóm lấy Mộ Tình, vận sức bật nhảy lên cao.

Tạ Liên cảm thấy lựa trắng đột nhiên bị kéo căng, lập tức nhìn xuống dưới, vừa mừng vừa sợ: "Phong Tín?!"

Đoạn cầu lúc này Mộ Tình đứng đã chìm xuống đáy dung nham, mà ở đuôi dải lựa trắng, Phong Tín một tay nắm chặt Nhược Da, một tay giữ lấy Mộ Tình, hướng lên trên hô lớn: "Điện hạ, mau kéo chúng ta lên!"

Trên mặt dung nham có vài chiếc vỏ rồng giả người bơi qua. Xem ra, nhờ chúng nó mà Phong Tín mới tới được đây. Tạ Liên không kịp hỏi nhiều, tìm một chỗ rộng rãi kéo họ lên. Hai người họ được nâng dần lên cầu, thế nhưng, ở phía dưới, lũ oán linh đã tụ tập thành một đám, oán hận nói to nói nhỏ với nhau một hồi, lập tức bắn một cột lửa về phía bọn họ.

Phong Tín và Mộ Tình bị treo lơ lửng giữa không trung, không có cách nào né tránh. Tạ Liên liền kéo Nhược Da chạy qua mấy bước, may mắn giúp họ né được, thế nhưng mặt cầu thì chỉ có đúng một chỗ đủ rộng, sau khi né qua lại phải chạy về chỗ cũ.

Phong Tín suýt nữa thì bị cột lửa đốt cháy, tức giận quát: "Cái đám phân chó dưới kia, thấy người ta gặp khó liền tranh thủ chơi bẩn? Ta *** cả nhà các người!"

Tạ Liên nói: "Cả nhà chúng nó đều có hình dạng như vậy, người thật sự muốn *** sao?"

(*** là gì ai cũng biết nhỉ :))))

Chúng vẫn kiên quyết không chịu buông tha, cười điên loạn, chuẩn bị đánh tiếp.

Phong Tín không nhịn nổi cơn tức giận, lập tức quăng Mộ Tình lên: "Cầm lấy!"

Mộ Tình bị hút chết mấy lần, tinh thần vẫn còn chưa ổn định, hành động có chút chậm chạp, thấy hắn nói vậy liền nghe theo vô điều kiện, nắm lấy dải lụa trắng. Phong Tín đưa một tay ra sau lưng, rút cây trường cung cùng một vài nhánh cây nhặt được trên đường. Hắn dùng một tay giương cung, răng cắn chặt dây cung và đuôi tên, đưa mắt nhắm một chút rồi dứt khoát bắn ra. Phập phập! Bốn mũi tên bắn ra trong một khắc!

Mũi tên cắm vào dung nham liền nổ tung khiến lũ oán linh sợ mất mật, lập tức tản ra chạy trốn.

Phong Tín được xả giận, lên mặt quát: "Thấy không? Nói được làm được! Con mẹ nó, dăm ba cái trò phân chó! Ông đây dùng một tay cũng bắn chết được các người!"

Cuối cùng, ba người cũng đứng vững được trên cầu thông thiên.

Tạ Liên đưa tay lau đi lớp mồ hôi, tim vẫn đập bang bang không ngớt: "Phong Tín, làm thế nào người tới được đây?"

Phong Tín liền ôm đầu: "Làm thế nào ta tới được? Ba người các người đều nhảy xuống, ta còn cách nào khác? Con mẹ nó, ta suýt chút nữa thì phát điên! Ta đành phải đi vòng qua cái vực kia, đi được một đoạn thì tới đây, nghe thấy tiếng người vắng vắng, thì ra là các người. Vừa vào đã thấy các người thi nhau nhảy bổ xuống nham thạch! Điên hết rồi à?!"

Mộ Tình lấy lại được chút bình tĩnh: "Ta bị kéo xuống!"

Nghe Phong Tín mắng chửi một hồi, Tạ Liên thở dài: "Được rồi được rồi, người bình tĩnh đã! Nói thế nào thì nói, người thật sự đúng là cứu tinh từ trên trời rơi xuống, đã giúp bọn ta rất nhiều! Vậy mới nói, đôi khi, con người ta phải... Ồm, phải được người khác kéo một lần thì mới sống sót được, đúng là như vậy!"

Ba người đều bị dọa gần chết, sắc mặt tái mét, thở hổn hển một hồi mới dần khôi phục được tinh thần. Bọn họ không dám ở lâu. Phong Tín công Mộ Tình, tiếp tục chạy trên cầu thông thiên. Đi được một đoạn, cũng trao đổi một số chuyện, Tạ Liên nghe Phong Tín nói không thấy Hoa Thành đâu, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Hoa Thành rốt cục đang ở đâu? Bọn họ chỉ còn cách vừa theo lối cây cầu dẫn đi vừa tìm.

Lúc này, Phong Tín mới nói với Mộ Tình: "Được rồi, ban nãy người nói ra vài lời, ta cũng nghe được một chút. Nghe qua đoạn đầu, ta thật sự rất muốn lao vào đánh người một trận, thế nhưng, không ngờ sau đó, tiểu tử người có thể nói ra mấy lời như vậy."

"..."

Sắc mặt Mộ Tình chợt tối đen lại.

Phong Tín quay sang Tạ Liên, nói: "Ta đã sớm nói với người rồi! Hắn ấy mà, tâm tư của hắn so với phi tần trong thâm cung còn cong cong lượn lượn, rối rắm hơn nhiều, thật đúng là đáng nề!"

"..."

Tạ Liên thấy sắc mặt Mộ Tình không bình thường, liền lắc đầu, xua xua tay.

Phong Tín lại hồn nhiên không hiểu ý, tiếp tục nói với Mộ Tình: "Người muốn làm bạn với Điện hạ thì cứ nói thẳng ra! Lại cứ khẳng khẳng cho rằng Điện hạ khinh thường người, tự mình không dám tới làm bạn, còn căm ghét y nữa, thật sự không hiểu trong đầu người nghĩ cái gì!"

Tạ Liên xua tay: "Không phải từ nhỏ hấn đã như vậy rồi sao. Người đừng nói nữa, mặt hấn đỏ cả lên rồi kìa."

"....."

Mộ Tình không nhịn được nữa, quát lớn: " Cái *** **, thật sự là *** ** !! Hai người các người im miệng có được không?!"

Tạ Liên chép miệng nhắc nhở: "Người bắt đầu giống Phong Tín rồi đấy. Chửi bậy là không tốt đâu."

Phong Tín bữu môi: "Chính người đã nói, rất muốn cùng Điện hạ làm bằng, bằng, bằng hữu!"

Hấn còn cố ý bắt chước cách Mộ Tình cắn răng nói lắp bắp.

Thấy Mộ Tình tức giận, tay đã lặng lẽ đặt vào chuôi đao, Phong Tín liền đổi thái độ: "Được rồi, bây giờ ta nói thẳng luôn. Người nhớ kỹ, trong lòng Thái tử điện hạ chưa bao giờ nghĩ xấu về người, ngoại trừ lúc trước người quá phạm, đuổi y khỏi chỗ tu luyện, từ lần đó trở đi, y chưa một lần nào nói xấu người trước mặt ta! Người đó, sau này cư xử bình thường một chút đi, nói chuyện bình thường, biểu đạt bình thường. Người mà dở hơi dở hèn, ta liền mắng chửi người!"

Mộ Tình nghe nửa câu đầu, chỉ lặng lẽ cúi đầu, nghe hết câu liền tròn mắt: "Không phải người đã mắng chửi ta suốt mấy trăm năm rồi à?!"

Tạ Liên lại chép miệng: "Mộ Tình, người là Thần quan, phải chú ý hình tượng, không thể tùy tiện há miệng tròn mắt như thế. Tín đồ mà nhìn thấy thì chết dở!"

Mộ Tình cười lạnh: "Thôi đi! Người này lại chẳng ở ở Thượng Thiên Đình chửi bậy suốt ngày còn gì."

Phong Tín cũng hừ một tiếng: "Là người cho nên ta mới chửi."

Mộ Tình nói: "Người thích lời chuyện cũ ra làm khó ta, chẳng phải người cũng bỏ Thái tử điện hạ, chạy đi sinh một đứa con à?"

Trán Phong Tín nổi gân xanh, hấn xắn tay áo nói: "Người thích gây sự đúng không?!"

Mộ Tình lại cười mỉa mai: "Người gây sự trước thôi. Nếu không phải trước đây người suốt ngày ở bên cạnh Thái tử điện hạ nói xấu ta, liệu ta sẽ cảm thấy y khinh thường ta hay sao?"

Thấy trọng tâm câu chuyện bắt đầu chệch sang hướng khác, Tạ Liên liề lên tiếng: "Trong hoàn cảnh thế này, các người không cần phải lật lại lịch sử đen tối của nhau như thế chứ? Tôn thương nhau đâu có ý nghĩa gì đâu..."

Mộ Tình liếc mắt, nói lớn tiếng hơn: "Còn nữa, cái lần y định đi ăn cướp, người chưa hiểu gì đã tỏ vẻ hốt hoảng ngạc nhiên. Ta mà là Điện hạ, trong một đêm thậm chí có thể trộm sạch gia tài của mười tám địa chủ nhà giàu, xong xuôi chỉ trong nháy mắt. Vậy mà người lại không hiểu chuyện, còn lẻo đẻo chạy theo hỏi y đã xảy ra chuyện gì."

Tạ Liên đỏ mặt, vội quay đầu lại: "Này này, không cần phải lật cả của ta chứ?! Nói chung là bây giờ phải tìm Tam Lang, trước hết cứ giúp ta tìm Tam Lang đi đã!! Ha ha ha ha..."

Hai ông trẻ này cứ đặt cạnh nhau là y như rằng cãi nhau quên lối về:))

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

236

Chương 236: Huyết Vũ Thám Hoa vs Bạch Vô Tướng

(Nghe tên đã thấy hấp dẫn rồi nhè)

Đúng lúc này, ba người đồng thời cảm nhận thấy phía dưới có một cơn chấn động truyền tới, cùng kêu lên: "Cẩn thận!"

Chân ngay lập tức liền tăng tốc. Bảy tám cột lửa phóng lên cao, nhìn xuống phía dưới tụ tập càng nhiều oán linh dung nham!

Tạ Liên nói: "Phong Tín, đưa Mộ Tình cho ta!"

Phong Tín không nói hai lời ném Mộ Tình trên lưng cho y, Tạ Liên công hấn lên, Mộ Tình: "Mau giết chết bọn chúng đi, phiến chết người!"

Phong Tín nói: "Người khỏi phải nhiều lời!"

Kéo cung bắn tên liên hoàn. Binh khí này của hắn phạm vi công kích còn tốt hơn nhiều so với Tạ Liên và Phong Tín cùng đánh một cách mù quáng, bắn cho đám phía dưới tung tóe lên cao, liên tục thét chói tai.

Tạ Liên nói: "Đánh đẹp lắm!"

Mộ Tình trên lưng y nói: "Cũng còn tạm!"

Đám oán linh oán giận không thôi, thương lượng một lúc, bời xa hơn về phía trước, hợp lực phun lửa.

Rầm rầm vài tiếng, Tạ Liên hô: "Đoạn cầu phía trước bị chúng đốt gãy rồi, chúng muốn cắt đứt đường đi của chúng ta!"

Phong Tín mắng: "Ta ***, tay nắm tay đồng tâm hiệp lực như vậy, làm gì không làm, mà đi hại người! Ta thấy thêm tám trăm năm nữa các người cũng đừng nghĩ đến việc thoát khỏi dung nham!"

Hắn giương cung lên, những oán linh dung nham đó lại tản ra.

Tạ Liên nói: "Đừng mắng nữa, chuẩn bị! Phải nhảy thôi! Một, hai, ba - -!"

Đầu tiên giữ lực tăng tốc, hai là tính số bước, ba chân mạnh mẽ lấy đà, nhảy -- ba bóng người bay lên trời, lướt qua chỗ hồng cầu gãy, rơi xuống đối diện, tiếp tục chạy như điên. Cầu kia vốn dùng để "Thông Thiên", đương nhiên độ dốc dần dần nâng lên, nhưng Tạ Liên càng chạy thân càng nhẹ như yến, nói: "Ba chúng ta đã lâu rồi không như vậy nhỉ!"

Mộ Tình nói: "Người muốn nói là cùng nhau kề vai chiến đấu, hay là cùng nhau đoạt mạng chạy như điên thế này?"

Tạ Liên nói: "Cả hai!"

Phong Tín: "Rõ ràng vẫn thường xuyên như vậy mà!"

Tạ Liên: "Vậy sao!"

Chỉ là, có nhiều vấn đề khi nói rõ ra và không nói rõ ra, tâm tình hoàn toàn không giống nhau. Tạ Liên ha ha cười mấy tiếng, hai mắt vẫn luôn quan sát khắp nơi, trước sau vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng áo đỏ, không nhận được hơi nóng, gọi: "Tam Lang!"

Tiếng y gọi vang vọng quanh quần trong lòng động dung nham trống trải, không ai trả lời. Tạ Liên liếm liếm môi khô nứt. Mộ Tình sau lưng thấy y nhìn đông nhìn tây, trầm mặc một lát, nói: "Điện Hạ, người thật sự rất thích hắn à?"

"....."

Tạ Liên không đoán được hắn đột nhiên lại hỏi như vậy: "Hả.Hả..hả?"

Tuy rằng vẻ mặt hẩn mờ mịt, tai lại chậm rãi đỏ lên.

Mộ Tình thấy dáng vẻ này của hẩn, không còn gì để nói, chần chừ một lát, mới nói: "Không phải ta cố ý dọa ngươi, nhưng ta vẫn phải nhắc nhở ngươi, ngươi có nghĩ tới..... Có lẽ chỉ có hai chúng ta được rút đến trên cầu, mà Huyết Vũ Thám Hoa..... lại không thì sao?"

Phong Tín nói: "Đi đâu ngươi hỏi không phải vô nghĩa sao? Nếu nơi này chỉ có hai người các ngươi, thì đương nhiên hẩn phải bị chuyển đến nơi khác....."

Nói tới đây, hẩn mới phản ứng được Mộ Tình có ý gì. Hẩn không phải muốn nói Hoa Thành bị chuyển tới nơi khác, mà là nói..... Có lẽ, Hoa Thành rơi xuống hồ dung nham rồi.

Tạ Liên liếm liếm môi: "Đi đâu này, sao có thể?"

Mộ Tình nói: "Ngươi đừng cho là không có khả năng. Huyết Vũ Thám Hoa là Tuyệt Cảnh Quỷ Vương, nhưng Bạch Vô Tướng cũng thế. Hơn nữa hẩn còn là Tuyệt Cảnh Quỷ Vương đời đầu tiên, chủ nhân núi Đồng Lô, nơi này là địa bàn của hẩn, là sân nhà pháp lực mạnh nhất của hẩn."

Phong Tín giận dữ trừng Mộ Tình, trách mắng: "Mau câm miệng! Ngươi có bệnh, lúc này mở miệng còn không thể nói dễ nghe chút hay sao? Hẩn chính là Huyết Vũ Thám Hoa đó!"

Mộ Tình quả nhiên không nói nữa, nhưng thanh minh một chút: "Ta chỉ cảm thấy dù sao chúng ta cũng phải suy xét đến tình huống không may này một chút xem nên làm gì thôi."

Trước mắt Tạ Liên hiện lên một màu đỏ tươi chói mắt dị thường trong lòng bàn tay tái nhợt của Hoa Thành, cũng không biết phải nói gì, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên dừng bước chân.

Phong Tín phía sau suýt nữa đụng phải y, hỏi: "Làm sao vậy?!"

Lời vừa ra khỏi miệng, hẩn liền phát hiện không cần hỏi nữa.

Chỉ thấy phía trước, muôn vàn điểm nhỏ lấp lờ ánh sáng bạc trong không trung ùn ùn kéo đến. Như có ai trên trời đánh đổ hộp báu vật chứa đầy bột bạc vậy.

Tạ Liên buông Mộ Tình ra, đi về phía trước. Y nâng tay thăm dò, nhẹ nhàng chạm vào mảnh ngân quang khá lớn trên không kia. Chạm rồi, liền nắm nó trong tay, chậm rãi giơ lên trước mắt.

Hai người khác cũng tiến tới xem, Phong Tín nói: "Đây, đây là....."

Mộ Tình nói thẳng ra: "Mảnh nhỏ bướm Tử Linh ?"

Có lẽ ngại hấn nói quá trực tiếp, Phong Tín tức giận trừng hấn. Tay Tạ Liên hơi run lên, cần mảnh cánh bướm tàn phát ra ánh bạc nhàn nhạt kia, thở dài.

Phong Tín gãi gãi đầu, nói: "Nghĩ theo hướng tích cực thì ít nhất hấn cũng không thật sự rơi vào hồ dung nham, chắc chắn hấn đã đến đây rồi, đúng không."

Mộ Tình chỉ vào một bên, nói: "Sau đó đánh một trận với ai đó ở chỗ này. Một trận rất lớn."

Tạ Liên nhìn theo hướng hấn chỉ, hơi hơi mở to mắt.

Chỉ thấy trên tảng đá bốn phương tám hướng trải rộng vô số vết đao kiếm làm người ta sợ hãi.

Đó là vết đao của Ách Mệnh.

Đao sâu đến tận xương. Trước đây không phải Tạ Liên chưa từng thấy Hoa Thành dùng đao, nhưng phong cách của hấn luôn nhẹ nhàng thoải mái, không chút để ý. Nếu nói là hấn đang dùng vũ khí, không bằng nói hấn đang vui vẻ đùa nghịch đao nhỏ. Những vết đao này lại tràn đầy sát ý. Có thể thấy, kẻ giao thủ cùng hấn lợi hại đến mức nào, trận chiến này hiểm ác tới bao nhiêu.

Y một không nói câu nào, nằm sấp xuống nhìn kỹ. Trên mặt cầ không có dấu vết té ngã, dưới cầ oán linh cũng không tụ tập hoan hô, lúc này mới thoáng an tâm, lại bò lên thân cầ chạy thẳng về phía trước.

Phong Tín ở phía sau công Mộ Tình lên, đuổi theo gọi: "Điện Hạ!"

Tạ Liên ngừng thở. Bởi vì y không muốn nghe thấy tiếng hít thở quá mức dồn dập, không một chút trấn định của mình. Hô hấp hỗn loạn, đối với võ thần mà nói đây là tối kỵ, không chỉ tăng thêm gánh nặng cho thân thể, còn nhiều loạn nội tâm. Nhưng ngừng thở cũng vô dụng, tay chân hẳn đều đang run rẩy, chạy vội chạy vàng còn bị treo chân, ngã nhào lăn mấy chục vòng suýt nữa lăn khỏi cầ, Phong Tín và Mộ Tình đều kêu lên, nghiêm khắc nhắc y cẩn thận.

Bỗng nhiên, Tạ Liên nói: "Tiếng gì vậy?"

Tạ Liên lại dừng chân lần nữa, quay đầu nói: "Các người nghe thấy không? Có phải có tiếng gì hay không?"

Phong Tín và Mộ Tình đều nói: "Có! Có!"

Là thanh âm binh khí va chạm cùng pháp lực đập vào nhau. Đến thân cầ Thông Thiên cũng có vẻ chấn động. Con đường trong bóng đêm phía trước, có ánh sáng lóe lên rồi vụt tắt.

Có người đánh nhau ở phía trước!

Tạ Liên ngã lộn nhào về phía trước và phóng đi.

Phong Tín phía sau lầm bầm: "Ta ***, thần linh đầy trời phù hộ đấng nhất định là Huyết Vũ Thám Hoa, nếu không sợ là y sẽ phát điên mất!"

Mộ Tình: "Bớt nói nhảm, chính chúng ta thần linh đầy trời cũng không phù hộ được, nhanh đuổi theo đi! Người nhìn dáng vẻ nghiêng ngả lão đạo kia của y xem, đừng có còn chưa thấy người đã tự mình ngã thành chó ăn phân trước!"

Tạ Liên quên luôn việc cần ngừng thở, cứ tự nghe tiếng thở dốc hỗn độn của bản thân như vậy mà chạy năm sáu dặm, quẹo qua mấy khúc cong thật lớn, rồi cuộc sau khi chuyển qua một khúc cong cuối cùng, trước mắt bỗng dưng sáng như tuyết.

Cuối cầu Thông Thiên treo giữa không trung, một áo đỏ cùng một áo trắng đang đánh nhau quyết liệt.

Người áo đỏ kia cần một loan đao trắng sáng thon dài trong tay, thân hình quẻ mị, như tia chớp thoát ẩn thoát hiện, đúng là Hoa Thành. Hắn không cười, hết sức chuyên chú, thần sắc lạnh thấu xương, trên gò má tuần mỹ tái nhợt quệt một vết máu đỏ tươi, trong lạnh thấu xương thêm ba phần diễm lệ. Áo trắng kia đương nhiên là Bạch Vô Tướng, cần một trường kiếm không biết lấy từ chỗ nào trong tay, trên mặt vẫn là tấm mặt nạ buồn vui nửa khóc nửa cười. Chỉ là, mặt nạ kia và cái mà Tạ Liên từng chứng kiến từ trước không quá giống nhau.

Chính giữa nó bị nứt rỗ.

Vết nứt kia rất lớn, vừa nhìn là chú ý, từ giữa trán nứt qua mắt xuống gò má, dường như sắp hồng đến nơi!

Thân pháp hai người va chạm rỗ tách ra, yêu khí tận trời, thế công kích như ngàn quân, sức mạnh thấu trời cao. Kiếm khí đao phong, cùng phi loạn vũ, nhóm Tử Linh điệp phía trên cũng đang giằng co cùng đám oán linh dung nham phía dưới, liên tục thét gào, như dờn núi lấp biển. Mỗi một lần kễ sát, lửa cháy trong hồ dung nham đều nổ tung ra thành mấy cơn sóng cao mấy trượng, những người khác hoàn toàn không thể tiếp cận!

Phong Tín cùng Mộ Tình theo sau tới, đều bị tình cảnh này chấn động đến hai chân ghim tại chỗ, không dờn bước nổi.

Không có một Võ Thần nào nhìn thấy tình cảnh chiến đấu như vậy mà lòng nhiệt huyết lại không sôi sục!

Vừa thấy Hoa Thành bình yên vô sự, một lòng bị treo lên cao của Tạ Liên rốt cuộc rơi xuống đất, thật sự muốn lập tức lăn ra đất la to, nhưng

vẫn mạnh mẽ nhìn xuống. Cao thủ so chiêu, chỉ một tia rối loạn trong nháy mắt thôi cũng có thể định đoạt thắng bại, huống chi, đây là trận chiến giữa hai vị Tuyệt Cảnh Quỷ Vương đương thời!

Đứng rất xa phía sau Bạch Vô Tướng có một bóng người, chính là quốc sư, hẳn đương nhiên là bị Bạch Vô Tướng đưa tới đây, thấy đám Tạ Liên tới liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng cũng không dám tùy tiện lên tiếng. Ai ngờ, Hoa Thành đã sớm chú ý tới người mới tới, thần sắc tập trung rét lạnh như sương hơi hơi tiêu tán, rồi cuộc nhoen miệng cười, nói: "Xem ra, người lại thất bại. Điện Hạ tới rồi. Người huynh ấy mang theo, một kẻ cũng không thiếu."

Tạ Liên nhìn không được, quát: "Tam Lang!"

Hoa Thành hơi gật đầu, đáp: "Ca ca", trả lời xong, ngữ khí lại chuyển thành cảnh cáo, "Ca ca, lần sau huynh còn để bản thân rơi xuống, ta sẽ tức giận."

Tạ Liên cũng nói: "Lần sau đệ mà nhảy xuống theo ta, ta sẽ càng tức giận!"

"....."

Nghe vậy, vẻ mặt Hoa Thành cứng một chút, có vẻ đi đầu Tạ Liên nói thật sự làm hắn hơi kiêng kị. Mà khi hắn đối đầu trực diện với Bạch Vô Tướng cũng không hề lộ ra biểu tình kiêng kị này. Bạch Vô Tướng nhẹ nhàng bay lên, đánh thẳng về phía Hoa Thành, lời lại là nói với Tạ Liên: "Tiên Lạc, hai người các người có phải xuân phong đắc ý quá rồi không, thật sự không để ta vào mắt rồi?"

Tròng mắt trên chuôi đao Ách Mệnh nhìn thấy Tạ Liên, nhanh như chớp thỏa sức xoay chuyển, Hoa Thành trở tay, Tạ Liên nghe "Keng!" một tiếng, trong lòng thấp thỏm.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

237

Chương 237: Huyết Vũ Thám Hoa vs Bạch Vô Tướng 2

Đó là âm thanh binh khí gãy vụn!

Mọi người vội vàng dựa vào âm thanh quan sát, chỉ thấy loan đao trên tay Hoa Thành vẫn bình yên vô sự, mà trường kiếm Bạch Vô Tướng cần ban đầu, đã bị Hoa Thành trở tay chém một phát, gãy luôn thành hai đoạn!

Con mắt trên chuôi đao Ách Mệnh lại nhìn về phía Tạ Liên, điên cuồng chuyển không ngừng, như thể đang vô cùng tự hào khoe khoang, khắp khởi vui mừng đến sáng bừng trời đất.

Hoa Thành ha ha cười một tiếng, thông thả nói: "Không sao. Ca ca không cần lo lắng." Lại quay sang hỏi Bạch Vô Tướng, "Việc gì ta phải để người vào mắt?"

Bạch Vô Tướng hừ lạnh.

Quốc sư sợ hãi chọc giận đối thủ, nhịn không được bèn kêu lên: "Người trẻ tuổi, nói năng chớ nên quá cuồng vọng!"

Ai ngờ, câu tiếp theo của Hoa Thành lại càng không kiêng nể gì hết, một tay hắn cầm đao, đao khí nổi lên, chỉ mặt Bạch Vô Tướng mỉm cười.

"Nói thẳng ra, người cũng chỉ là một lão khom già lòng dạ hẹp hòi, đâu đây rẫy những ý nghĩ ghen ăn tức ở."

Chẳng riêng gì Quốc sư đã không còn sức chê hắn cười rõ giả tạo nữa, mà ngay cả Phong Tín và Mộ Tình cũng sợ ngây người.

Cái tên này gan to quá thế đáng!

Trần đời này ai dám đứng trước mặt Quân Ngô, hay trước mặt Bạch Vô Tướng nói mấy lời đó?!

Thế nhưng, bọn họ không thể không thừa nhận, chỉ có Hoa Thành mới dám nói vậy. Bởi cho dù hắn có nói năng ngông cuồng thế nào, cả Quân Ngô hay Bạch Vô Tướng cũng chẳng làm gì được hắn!

Một Tình tự thân trèo xuống lưng Phong Tín, đi vài bước, lẩm bẩm trong miệng.

"Khó trách ngày trước... Vào những lúc đụng phải Huyết Vũ Thám Hoa, Quân Ngô vẫn luôn luôn dặn ta tránh được thì tránh, không nên đối mặt với hắn."

Ngay vào lúc ấy, một đám khói trắng xuất hiện, ngăn cản lưỡi đao Ách Mệnh đang vung tới.

Tạ Liên nhảy bèn, nhìn một thoáng liền phát hiện: "Tam Lang đừng chém thứ kia!"

Là thai linh!

Y nhìn rõ, Hoa Thành dĩ nhiên cũng nhìn rõ, hắn đổi mũi đao chệch ra, thu phóng vô cùng tự nhiên, đổi chém thành gạt, đánh bay đám khói trắng kia đi.

Phong Tín chớp mắt con ngươi co lại, thấy thai linh chưa bị một đao chém thành nhiều mảnh, mới hoàn hồn, quát: "Về đây mau!"

Hướng thai linh bị Hoa Thành đánh bay cũng chính là nơi Phong Tín chạy tới, hắn lại gần muốn xách cổ nó lên.

Trên đầu thai linh chỉ lơ thơ mấy cọng tóc, bị hắn quát một tiếng nó lập tức nổi điên, cổ họng gằn gừ, hung hăng cắn bậy lung tung, nhất quyết không cho hắn xách.

Phong Tín nhin không được, cả giận mắg, "Ta ***! Gặp hắh thì dính gặp ta thì cắn, ai mới là cha người hắh?!"

Mộ Tình đột nhiên chắm chọc: "Người có từng coi nó là con trai của người sao? Người có từng gọi qua tên của nó sao?"

Nghe vậy, Phong Tín ngắy ngắn cả người, "Ta..."

Phía đắng kia, Tạ Liền đã không thể đứg ngoài nhìn được nữa, vội vàng dắn dò, "Mắy người các người cắn thắn, ta lên đó xem một chắt!"

Mộ Tình thắp giọng, "Cả người cắg cắn thắn đắy! Đừg quên, trên người người vắn còn hai chú gồg..."

Tạ Liền lo lắg, vô thức sờ tay lên cổ, chắm tới chú gồg nguyền rửa kia. Có đi ều y lại cắm thắy, Bạch Vô Tướng sẽ không lợi dụng chú gồg uy hiếp y.

Không kíp nhiều lời, y chạy thắg đi, thắy bên kia một đỏ một trắng đánh đến cay độc, quan sát một lát, y phán đoán lúc này khó mà tùy tiện gia nhắp hắn chiến, Nhược Da bèn vung lên, túm Quốc sư kéo qua.

"Sư phụ! Người vắn ổn chứ!"

Quốc sư gặp một đầu đắy mồhôi lạnh, đắp: "... Không việc gì!"

Tạ Liền kỳ quái: "Không việc gì sao mồhôi lại như tắm vậy?"

Quốc sư mắg, "Còn không phải bị cái tên tiều tử Huyết Vũ Thắm Hoa kia hù chết sao???"

Lúc này, lại nghe Phong Tín cùng Mộ Tình kinh hắi hô lên, Tạ Liền quay đầu nhìn lại, chỉ thắy Bạch Vô Tướng đã có chắt sắg sờ.

Một cắnh tay của hắh, đã bị thươg.

Hắh uể oải vươn tay, liếc nhìn vết thươg máu chảy đầm đầ, cười dài một tiếng.

"... Đã nhiều năm rồi, chưa ai có thể làm thương ta đến mức này."

Tạ Liên cảm thấy có gì đó không đúng: "Sư phụ, hử... tức giận sao?"

Quốc sư có thể cho là người thấu hiểu Bạch Vô Tướng nhất trên đời, "Không... So với hử tức giận còn hồng bét hơn. Hử... Đang cao hứng."

Dừng một chút, Bạch Vô Tướng nhìn về phía Hoa Thành, vô cùng thú vị hỏi: "Thanh loan đao kia của ngươi, là dùng con mắt chột kia luyện thành ư?"

Hoa Thành rõ ràng không hứng thú đáp trả, tìm Tạ Liên lại bỗng nhiên thốt một cái.

Từ lần đầu tiên thấy Ách Mệnh, y đã xác định loan đao này nhất định không bình thường, cũng đã đoán đến sáu phần, có lẽ Ách Mệnh được luyện ra từ con mắt đã mất kia của Hoa Thành.

Khẩu khí Bạch Vô Tướng lại vô cùng chắc chắn, chẳng lẽ là như thế thật?

Hai hàng lông mày Quốc sư ngưng trọng giây lát, sau lại đột nhiên thốt lên: "Ta nhớ ra rồi."

Tạ Liên nói: "Nhớ cái gì?"

Quốc sư đáp: "Ta nhớ ra, từng nghe nhân gian nói qua một sự kiện. Hơn vài trăm năm trước, từng có một Lệ quỷ vào trong trong núi Đổng Lô."

Mộ Tình nói: "Lệ quỷ đã từng vào núi Đổng Lô, ít nhất phải có hơn vạn con ấy chứ."

Quốc sư mắng: "Không biết thì dựa cột mà nghe! -- con Lệ quỷ kia, biến thành quỷ trong thời gian rất ngắn, còn vô cùng nhỏ tuổi, tới lúc sau lại sắp sửa tan thành mây khói, nhưng không biết vì sao vẫn kiên trì lạc trôi đến nơi này."

Chẳng rõ nguyên do, trái tim Tạ Liên thành thích đập loạn, nói: "Sắp tan thành mây khói ư? Vì cái gì?"

Quốc sư nói: "Hình như nó bị trọng thương, hồn phách tiêu tán đến bảy tám phần, thần trí mất mớ, nhưng vẫn luôn vừa du đãng vừa lâm bầm rắng, 'hắn sẽ không rời đi, hắn sẽ không rời đi.' "

"Có lẽ là bởi tâm nguyện nào đó chưa được thành toàn. Tóm lại, một năm nọ núi Đờng Lô mở ra, xuất hiện sự tình ngoài ý muốn."

Tạ Liên nghe được câu 'hắn sẽ không rời đi', trong lòng chẳng hiểu sao mền nhũn, lại vô cùng bi thương. Y lập tức hỏi: "Sự tình gì ngoài ý muốn?"

"Bên trong núi Đờng Lô, không chỉ có vạn quỷ hội tụ, còn có thêm một đám người sống, xông nhàn vào cấm địa."

"Hả?!"

Quốc sư nói: "Trong núi Đờng Lô toàn bộ đều là yêu ma quỷ quái, người bình thường hoàn toàn không có cách nào thoát ra được, kết cục chỉ có thể biến thành đồ ăn của chúng nó."

"Thế nhưng Lệ quỷ kia chả biết duyên cớ gì, náo loạn mang theo đồng người sống kia, chạy trốn rất nhiều ngày."

"Ngặt nỗi, hắn vẫn bị vạn quỷ bao vây, đến đến đường cùng. Sau đó, hắn và đám người sống từng bước từng bước bị tóm gọn."

Tạ Liên biết, Lệ quỷ du đãng lẻ loi trơ trọi này, nhất định chính là Hoa Thành!

Lòng y nóng như lửa đốt: "Sau đó thì sao?! Có biện pháp gì để nó thoát thân không?"

Quốc sư nói: "Có biện pháp. Luyện ra huyết khí*, giết khỏi vòng vây."

*tương tự pháp khí, nhưng một cái dùng pháp lực, một cái dùng máu

Mộ Tình vẫn không nhận được xen miệng, "Luyện ra huyết khí nhất định phải dùng vật tể, vậy chẳng phải chính là..."

Vậy chẳng phải chính là đám người sống đi vào cấm địa kia sao!

Phong Tín cùng Mộ Tình hết sức chăm chú, nhìn Hoa Thành đang quyết chiến với Bạch Vô Tướng.

"Chẳng lẽ... Chẳng lẽ hử..."

Tạ Liên cũng nín thở. Quốc sư lại gật đầu: "Ừ, là hử đã ra tay."

Thần sắc của Phong Tín với Mộ Tình khó mà nói nên lời. Tạ Liên lại không nhúc nhích, chỉ trông chờ Quốc sư kể tiếp.

Quả nhiên, Quốc sư lại lên tiếng: "Trong lúc hử định ra tay, giữa chừng đột nhiên phát điên, tự móc ra một con mắt của chính mình."

"..."

Quốc sư nói: "Con Lệ quý kia, suýt chút nữa đã tể máu toàn bộ đám người sống, nhưng chẳng biết vì cái gì, hử vẫn không làm được điều ấy, ngược lại còn dùng chính con mắt của mình để làm vật tể, luyện ra một huyết khí."

"Nhưng Lệ quý này chỉ còn chút hơi tàn, tự móc mắt ra đáng lẽ sẽ không thể trụ nổi, hoàn toàn tan vỡ thành từng mảnh."

"Nhưng không rõ cái gì đã kích thích hử, khiến hử ngược lại vô cùng thanh tỉnh. Chẳng biết hử rốt cục đã luyện tà khí kiểu gì, để có thể vượt qua trận chiến kia."

"Cuối cùng, vẫn còn một chuyện rất kỳ quái."

Tạ Liên miễn cưỡng bình tĩnh tâm trí, "Cái... chuyện gì?"

Quốc sư nói: "Nghe kể, sau khi vượt qua trận chiến, trên trời bỗng hạ Thiên kiếp, bổ xuống núi Đổng Lô. Người hiền này là ý gì chứ?"

Còn phải hỏi có ý gì nữa sao?

Thiên kiếp giáng xuống, có nghĩa trời cho rằng, trong núi Đồng Lô, có người đủ tư cách phi thăng thành thần.

Tạ Liên túm lấy tay quốc sư, "Là ai? Ai phi thăng?!"

Quốc sư nói: "Tất cả những chuyện này đều là ta nghe được thôi. Nhưng mà, Thượng Thiên Đình cũng không có thần quan nào xuất thân từ núi Đồng Lô, hoặc những gì ta nghe được đơn giản chỉ là hư cấu, mà cũng có thể chính là..."

Người kia vừa phi thăng, đã tự mình nhảy xuống, cự tuyệt Thiên giới!

Mộ Tình không cách nào tin được, kinh hãi nói: "Dùng thân Quỷ cũng có thể phi thăng thành thần? Thế mà tồn tại loại sự tình này? Hơn nữa còn cự tuyệt phi thăng, tự mình nhảy xuống?! Sau đó tiến vào núi Đồng Lô, vượt qua bách luyện thành Tuyệt?! Thật sự cứ như vậy nhảy xuống... Luyện thành Tuyệt, căn bản không cần biết sống chết sao?! Đến cùng hắn muốn cái gì hả?!"

Vì cái gì hắn làm được đến nước đó?!

Bỗng nhiên, Tạ Liên nghe thấy Bạch Vô Tướng thở dài.

"Tiên Lạc, người có một tín đồ cực kì trung thành."

Lời còn chưa dứt, một chiếc mặt nạ nửa khóc nửa cười sứt mẻ lù lù xuất hiện, ngay trước mắt Tạ Liên.

Tạ Liên hoàn toàn không ngờ được Bạch Vô Tướng có thể trong khoảnh khắc biến thân đến chỗ mình, trong con mắt y rõ ràng đang phản chiếu cái bóng của hắn.

Nhược Da xù lông nhảy dựng lên, định tấn công, thế nhưng vẫn co rúm lại một cục.

Cũng không trách nó được, Nhược Da vốn cực kỳ thông minh. Khi phán đoán được có tấn công kiểu gì cũng vô ích, nhất định nó sẽ chủ động từ bỏ.

Bạch Vô Tướng tựa hồ nở nụ cười, bởi tấm mặt nạ nửa vui nửa buồn kia càng thêm nứt vỡ.

Trong nháy mắt, lưỡi đao Ách Mệnh đã xẹt qua cổ hắn.

Nhưng vẫn chậm một bước, Bạch Vô Tướng đã tránh thoát.

Hắn vụt phát xuất hiện ở nơi cao nhất của cầi Thông Thiên hư hồng, bất đắc dĩ nhún vai.

"Không phải lo lắng, ta chỉ lấy lại đồ vật của mình thôi."

Trong tay hắn, đang cầm một thanh trường kiếm toàn thân đen nhánh, như băng thanh ngọc khiết, một đường ánh sáng sắc lẹm lóe trên lưỡi kiếm. Tạ Liên vô thức sờ tay sau lưng, quả nhiên, Phương Tâm kiếm đã không cánh mà bay.

Phương Tâm vốn là bội kiếm bên người của Thái tử Ô Dung. Bạch Vô Tướng đã cướp đi bội kiếm từng thuộc về hắn.

Một mảnh, hai mảnh, ba mảnh. Mặt nạ trắng bệch từng chút một bong ra từng mảng, cuối cùng hoàn toàn vỡ vụn, để lộ ra gương mặt phía sau.

Tà áo trắng đang ngập chìm trong lửa cháy, chớp mắt cũng biến thành thân bạch giáp chói lòa.

Rốt cục, 'Bạch Vô Tướng' tháo xuống mặt nạ, trở thành 'Quân Ngô'.

Mọi người đều nín thở cảnh giác.

Khỏi cần đoán cũng biết, hình thái này của hắn, nhất định mạnh hơn.

Tác giả có lời muốn nói: Thật ngại quá mọi người. Không kịp đăng bài lên lúc 12 giờ. Hôm nay 9 giờ xuất phát, một ngày đi đường hơn 200 cây

số, ban đêm 21 giờ mới ăn tối xong, về khách sạn. Mới đầu nghĩ ngủ một tí t ần 20 phút r ấ dậy, mỗi tội mệt quá, không nghe tiếng báo thức kêu, ngủ thẳng một mạch tới 10 rưỡi...

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

238

Chương 238: Huyết Vũ Thám Hoa quyết đấu Bạch Vô Tướng 3

Quốc sư hướng về phía Hoa Thành quát lớn: "Người trẻ tuổi, không được khinh địch! Hình dạng này của hắc còn khó đối phó hơn cả Bạch Vô Tướng! Hơn nữa, lúc trước hắc không có vũ khí nên người mới chiếm được lợi thế, bây giờ thì hết rồi!"

Quả nhiên, vết thương trên người Quân Ngô đầu biến mất hoàn toàn, từ đầu đến chân rực rỡ hẳn lên.

Hắn đưa mắt nhìn Quốc sư, mỉm cười: "Ở ngay trước mặt ta, người lại dám dạy dỗ người khác làm sao để đối phó ta. Có phải thấy ta không giết người, lá gan càng ngày càng lớn rồi?"

Tuy là mỉm cười nhưng lại lộ rõ thái độ cảnh cáo. Quốc sư cũng không nhiều lời, chỉ đứng đó nhìn hắn.

Tạ Liên nói: "Người yên tâm, Tam Lang không bao giờ khinh địch."

Y vốn đã hiểu rất rõ. Cho dù Hoa Thành luôn giấu cợt, chẳng kiêu ngạo một ai, tay hắn cũng không một giây nào buông lỏng cán đao.

Quân Ngô ngắm nhìn thanh trường kiếm trên tay, thản nhiên nói: "Tru Tâm, lâu rồi không gặp."

Phương Tâm, hay chính xác hơn là Tru Tâm, được hắn nắm chặt trên tay liền tỏa ra tà khí ngút trời.

Lúc trước, Tạ Liên vẫn luôn cảm thấy Phương Tâm là thanh kiếm lâu năm, càng có tuổi lại càng khó dùng, thậm chí có thể gây lúc nào không

hay. Vậy mà y lại không ngờ tới, thanh kiếm này ở trong tay chủ nhân cũ và ở trong tay y lại khác nhau đến vậy!

Tru Tâm và Ách Mệnh va chạm khiến cả cây cầu thông thiên rung chuyển, tưởng như có thể sập xuống, chìm trong dung nham bất cứ lúc nào. So với ban nãy, rõ ràng sức mạnh và tốc độ của Quân Ngô đã tăng lên đến kinh hoàng. Mặc dù Hoa Thành không hề yếu thế, vậy nhưng đôi lông mày hắn vẫn nhíu lại, sắc mặt tối sầm khiến người ta run sợ. Mấy người đứng phía xa theo dõi trận chiến cũng không khỏi kinh hãi.

Bởi vì, mỗi một kiếm của Quân Ngô chém xuống đều nhắm trực tiếp vào mắt phải của Hoa Thành!

Hoa Thành cảm được cả hai lần, nguy hiểm như ngàn cân treo sợi tóc. Hắn nhanh chóng phát hiện ra, Quân Ngô năm lần bảy lượt đều chỉ dùng một chiêu y hệt nhau, hình như đã biết nhược điểm của hắn là con mắt phải, chỉ cần đâm trúng một phát là đủ. Mỗi lần Quân Ngô xuất chiêu, Hoa Thành đều phải dùng hết sức phòng thủ mới chặn được tất cả đòn đánh. Nếu như vậy, chẳng phải họ đang rơi vào thế giằng co chẳng đi đến đâu hay sao?

Con mắt trên chuôi đao Ách Mệnh như cảm nhận được nguy hiểm gần kề, đột nhiên trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết. Kiếm ngọc đen một lần nữa chém tới. Một tiếng 'Keng!' thanh thúy vang lên... Hoa Thành vẫn chưa hề nâng đao chặn đòn, vậy mà Quân Ngô đã nhẹ nhàng thu kiếm lại.

Tạ Liên toàn thân áo trắng, đứng chắn ngay trước mặt Hoa Thành.

Vừa rồi, chính là y đã tung một chiêu, hất văng đường kiếm lạnh buốt của Tru Tâm!

Quả nhiên, Tạ Liên vẫn không thể nhịn được, liền nhảy vào tham chiến. Y vốn có bản lĩnh dùng tay không đánh thắng mọi loại binh khí, thế nhưng đây là lần đầu tiên y đánh với thanh kiếm mạnh tới vậy, còn gắng sức hất văng nó ra, bây giờ cả cánh tay đều tê rần. Y xoa tay, lùi lại mấy bước mới dần tỉnh táo lại.

Hoa Thành đứng phía sau y, ngạc nhiên nói: "Ca ca?"

Tạ Liên khẽ gật đầu: "Cùng nhau nhé!"

Hai người vai kề vai, ánh mắt kiên định hướng thẳng về phía bên kia.

Thấy vậy, ý cười trên mặt Quân Ngô càng rõ rệt: "Ồ?"

Tạ Liên thấp giọng: "Đệ trên ta dưới!"

*chắc là một tấn công một phòng thủ

Lời còn chưa dứt, bọn họ liền rời khỏi vị trí, người đứng trên, người đứng dưới, hướng về phía Quân Ngô chuẩn bị nghênh chiến.

Tạ Liên vốn đã hiểu rõ từng chiêu trò, mảnh khóc trong đầu Quân Ngô, mơ hồ đoán được chiêu thức tiếp theo của hắn, liền hô lên: "Câu!"

Hoa Thành nghe vậy, lập tức vung đao chém tới.

Quả nhiên, suýt chút nữa Quân Ngô đã trúng chiêu!

Tạ Liên lại hô lớn: "Oanh!"

*oanh trong oanh kích, dùng pháp lực piu piu chém nhau

Hoa Thành vẫn một mực làm theo lời y, lần này không dùng đao mà trực tiếp vận pháp đánh bằng tay. Chiêu đó đánh trúng ngay bả vai Quân Ngô, khiến cả người hắn trăn xuống, nếu không phải thân thủ quá nhanh nhạy, có lẽ hắn đã bị thương tới nổi liệt cả hai tay. Đánh qua đánh lại một hồi, Tạ Liên bỗng giật mình nhận ra... Hoa Thành là Tuyệt thế Quỷ Vương, thân thủ vô song, việc gì cần y bày dăm ba cái kế sách này?

Cảm thấy mình quá mạo phạm, bệnh cũ của y lại tái phát, vội xua tay: "Xin lỗi nhé! Đệ không cần nghe ta đâu!"

Hoa Thành cười híp mắt: "Mọi lời ca ca nói đầu là tốt nhất, tại sao lại không cần nghe?"

Đột nhiên, mặt cầu dưới chân Hoa Thành nứt vỡ. Thấy hấn sắp rơi xuống dưới, Tạ Liên vội tung ra Nhược Da, kéo hấn trở lên.

Chỉ sau một khắc, y liền cảm thấy sau gáy lạnh lạnh.

Quân Ngô đã vọt tới phía sau y từ lúc nào, một tay nắm chặt lấy vai y: "Tiên Lạc, thân thủ không t ỏi."

Hấn áp sát quá nhanh, đến nỗi lông tơ trên người Tạ Liên dựng đứng cả lên.

Hoa Thành hoảng hốt: "Ca ca!"

Hấn vung tay trái, Ách Mệnh lập tức lao đi như chớp. Tạ Liên phản ứng rất nhanh, vội cúi đầu né tránh. Ách Mệnh lướt qua đỉnh đầu y, bổ thẳng về phía Quân Ngô. Thấy vậy, hấn nhẹ buông bàn tay trên vai Tạ Liên ra, y cũng nhân cơ hội này chạy về bên người Hoa Thành. Ách Mệnh bay vòng vòng một h ỏi rồi mới ngoan ngoãn trở lại trên tay Hoa Thành. Hai người phối hợp nhuần nhuyễn đến nỗi từ ngoài nhìn vào chỉ thấy ba bóng người như tia chớp lập lòe, nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Vậy mà, tiếng cười của Quân Ngô vẫn không ngừng vang vọng khắp không gian như đang khích lệ bọn họ: "Hay lắm! Tốt! Tiếp tục đi!"

Mộ Tình miễn cưỡng né khỏi đoạn cầu bị nứt, sợ hãi nói: "Quốc sư! Hấn... hấn bị làm sao thế!? Hấn đang cười ư?"

Quốc sư thở dài: "Ta đã cảnh cáo các người r ồi! Bị đả thương càng nặng, hấn lại càng cao hứng! Vừa r ồi mới chỉ là bắt đầu thôi!"

Phía bên kia, Quân Ngô nắm trong tay Tru Tâm chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh. Tạ Liên thấy hấn không ngừng vung kiếm nhắm vào mắt phải của Hoa Thành, trong lòng có chút sợ hãi, liền theo phản xạ tung Nhược Da cuốn chặt lấy chuôi kiếm Tru Tâm. Ai ngờ, Quân Ngô trở tay kéo một cái, cả người Tạ Liên lập tức bay về phía hấn.

Tạ Liên hơi kinh ngạc, thế nhưng chỉ một giây sau đã trấn định, ngược lại còn muốn cướp lấy kiếm của hắn, không chút sợ hãi mà lao tới. Trong đầu y tái hiện lại hàng vạn khả năng có thể xảy ra, hơn hai trăm chiêu thức được chuẩn bị để đối phó. Nào ngờ, đang bay đến giữa không trung, đột nhiên có một bàn tay tóm chặt lấy y, kéo về phía sau. Tạ Liên vừa ngã xuống đất đã vội ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Hoa Thành đang chắn trước mặt y, một mũi kiếm đen óng đâm xuyên qua tim hắn.

Chứng kiến cảnh tượng này, Tạ Liên dường như hít thở không thông: "Tam Lang?!"

Sắc mặt Hoa Thành hơi tối lại.

Quân Ngô vốn là đang chờ Tạ Liên tự lấy Tru Tâm đâm chính mình, vậy mà lại bị ngăn cản giữa chừng, hơi thất vọng rút kiếm về.

Tạ Liên vô tình quên mất Hoa Thành chính là quỷ, kể cả trên ngực có bị khoét một lỗ lớn cũng vẫn có thể vui vẻ cười nói. Vậy mà, y lại không khỏi lo lắng, dù vết thương không hề chảy máu nhưng vẫn lấy hai tay ấn chặt lại: "Tam Lang, đệ... Sao tự nhiên đệ lại làm thế?!"

Hoa Thành mỉm cười: "Huynh nói xem, ta làm sao có thể nhìn huynh bị đâm trúng ngay trước mặt ta được?"

Không hiểu sao, giọng điệu của hắn lại có chút phẫn khích.

Tạ Liên hơi ngẩn ra, lại nghe thấy giọng nói ôn nhu của Quân Ngô vang bên tai: "Tiên Lạc, người việc gì phải đau lòng đến vậy? Hắn cũng đâu có cảm thấy đau đớn, suy cho cùng cũng chỉ là một cái xác đã chết từ lâu thôi."

"..."

Hắn còn cố tình gợi lại chuyện này!

Tạ Liên nhìn chằm chằm về phía hắn, trong lòng bùng lên lửa giận: "Còn không phải là lỗi của người sao?!"

Quân Ngô cười lạnh: "Toàn bộ đều là lỗi của ta sao?"

Nghe thấy câu hỏi của hắn, cổ họng Tạ Liên bỗng nghẹn lại.

Giọng điệu của Quân Ngô vẫn không hề thay đổi: "Cứ cho là vậy đi. Thế nhưng, Tiên Lạc à, có phải người bị đày xuống nhân gian quá lâu, liền quên mất trong quá khứ đã làm những chuyện gì rồi? Người có còn nhớ, sau khi Tiên Lạc quốc sụp đổ, chính người đã gây ra tai họa gì hay không?"

"..."

Nét mặt Quân Ngô dần lộ ra ý cười, chậm rãi nói: "Người có còn nhớ, cái tên tự xưng mình là Vô Danh quý hèn đã thành ra thế nào hay không?"

Đột nhiên, sắc mặt Tạ Liên trắng bệch, bật thốt lên: "Dừng lại!!!"

Quốc sư cảm thấy không ổn, liền lên tiếng: "Điện hạ, hắn đang nói cái gì vậy? Sau khi Tiên Lạc quốc sụp đổ người đã làm gì?"

Tạ Liên đưa ánh mắt đầy sợ hãi nhìn Hoa Thành rồi lại nhìn sang Quân Ngô. Mới vừa rồi y còn vô cùng giận dữ, vậy mà bây giờ lại bất lực, không biết phải làm sao.

Hoa Thành lập tức nắm lấy tay y, trầm giọng: "Không sao hết, Điện hạ, đừng sợ."

Phong Tín cũng gật đầu: "Đúng vậy, bình tĩnh trước đã!"

Mộ Tình thì lại vô cùng sốt ruột: "Hắn có ý gì? Quý hèn? Cái gì quý hèn cơ?"

Tạ Liên làm sao có thể trả lời được...?

Đó chính là khoảng thời gian tồi tệ nhất trong cuộc đời y, cũng là lúc y làm những việc đáng hối hận nhất mà chính bản thân y cũng không dám nhớ lại. Chỉ cần trong đầu hiện lên hình ảnh một chiếc mặt nạ tái nhợt mỉm cười rạng rỡ, y liền lảo nhảo mất ngủ, chỉ hận không thể co mình lại trốn tránh thực tại.

Hoa Thành đã trông thấy một Tạ Liên phong quang vô hạn, trông thấy một Tạ Liên bất khả chiến bại, trông thấy một Tạ Liên ngốc nghếch ngớ ngẩn, một Tạ Liên nghèo rớt mùng tơi, đầu không sao cả.

Thế nhưng, hắn lại chưa từng chứng kiến Tạ Liên lăn lộn trong bùn đất, Tạ Liên mở miệng mắng chửi người, một Tạ Liên tràn đầy oán hận và ham muốn trả thù, tiêu diệt toàn bộ Vĩnh An quốc, thậm chí muốn tạo ra dịch mặt người lần thứ hai!

Tất cả những chuyện đó chỉ cần nhớ lại thôi cũng thấy kinh hoàng. Nếu là lúc trước, Bạch Vô Tướng thích kể ra ngoài thì cứ việc kể, y chẳng buồn quan tâm, thế nhưng bây giờ, Tạ Liên thật sự không muốn nghĩ đến biểu cảm của Hoa Thành sẽ thế nào sau khi nghe hết những gì y đã làm.

Bởi vì, y vốn không phải là người tốt đẹp như Hoa Thành nghĩ. Y cũng không phải là thần thánh cao thượng, không nhiễm một hạt bụi. Sau khi Hoa Thành biết hết mọi chuyện xấu hổ này, chỉ sợ sẽ tỏ ra vô cùng khó tin, và có lẽ y cũng không còn mặt mũi nhìn Hoa Thành nữa!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tạ Liên liền tái xanh, trán toát ra một lớp mồ hôi lạnh, đôi tay run lên bần bật.

Thấy y sợ hãi như vậy, Hoa Thành càng nắm chặt tay hơn, kiên định nói: "Điện hạ, đừng sợ. Huynh có nhớ không? Phong quang vô hạn là huynh, rớt xuống bụi trần cũng là huynh. Quan trọng là 'huynh', chứ không phải 'huynh như thế nào'. Cho dù việc gì xảy ra, ta cũng sẽ không rời đi. Bất cứ chuyện gì huynh cũng có thể nói cho ta biết."

Hắn đưa ánh mắt ôn nhu nhìn Tạ Liên: "Ta muốn chính huynh nói cho ta biết."

Cuối cùng Tạ Liên cũng lấy lại chút bình tĩnh.

Quân Ngô cười một tiếng, chậm rãi nói: " 'Cho dù việc gì xảy ra, cũng sẽ không rời đi'. Đã từng... Những tin đồn trung thành nhất, những bằng hữu tốt nhất cũng đã từng nói với ta như vậy."

Sắc mặt Quốc sư khẽ biến.

Quân Ngô liếc hắt một cái rồi nói tiếp: "Thế nhưng, người xem. Cuối cùng, không có một ai thật sự làm được."

Quốc sư không đành lòng nhìn hắt, khẽ quay mặt đi.

Hoa Thành trầm giọng: "Điện hạ, tin ta... Không được sao?"

Không phải là Tà Liên không tin...

Chỉ là... y không muốn thử.

Cuối cùng, Tà Liên nuốt nước miếng, miễn cưỡng mỉm cười, lại cảm thấy chuyện thật sự không đáng cười chút nào. Y cúi đầu, giọng run run: "... Tam Lang, ta... Xin lỗi, ta... không thể..."

Hoa Thành lặng nhìn y: "Thật ra..."

Chưa dứt lời, một tia sát khí mãnh liệt phóng tới. Hai người lập tức né khỏi.

Tà Liên vội lấy lại tinh thần, sắc mặt cũng đỡ hơn một chút: "Hắt làm sao vậy? Tại sao càng..."

Càng nhanh hơn, mạnh hơn?

So với hình dáng Bạch Vô Tướng vừa rồi, hiện tại, cả tốc độ và sức mạnh của Quân Ngô đều tăng ít nhất là... gấp đôi, hơn nữa còn không ngừng tăng thêm! Mỗi đòn đánh hắt tung ra đều thể hiện rõ ràng sức mạnh kinh khủng ấy.

Mộ Tình cảm thấy không đúng, liền hô lớn: "Điện hạ! Hắt đổi kế hoạch rồi! Hắt không công kích Huyết Vũ Thám Hoa nữa... mà chuyển sang công kích người!"

Tà Liên cũng phát hiện ra điểm này. Trong tay y chỉ có mỗi Nhược Da, mà Nhược Da trông thấy Phương Tâm liền thụt lùi về phía sau, hoàn toàn

không có cách nào đánh lại. May mắn, Ách Mệnh nhanh như chớp liền phóng tới, cản ngay một đòn đang đánh về phía y.

Fact: Tạ Liên:1m78 ; Hoa Thành:1m90

Lỗi không phải do Liên lùn, do Hoe Hoe quá cao =)))

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

239

Tru Tâm kiếm mang theo khí thế bức người, từ xa nhìn vào cũng phải sờn da gà gai ốc, huống gì chính Tạ Liên còn đang đối mặt với thế công của nó, liên tiếp lùi bước?

Đối đầu với một Bạch Vô Tướng, mình Hoa Thành có thể ứng phó điều luyện trôi chảy. Nhưng sau khi Bạch Vô Tướng biến thành Quân Ngô, phải đến hai người mới có thể cùng hấn bất phân thắng bại. Ưu thế pháp lực tại sân nhà núi Đồng Lô rốt cục dần dần hiện rõ, Tạ Liên mơ hồ cảm thấy một cỗ uy áp đang ức chế phe mình.

Hơn nữa, Quân Ngô vẫn còn một lớp bạch giáp hộ thân, kiện pháp bảo ngàn năm ấy là do chính tay hắn luyện thành, phòng ngự dường như không một kẽ hở, mang vào chiến đấu cũng chỉ cần bảo vệ lấy đầu mình.

Hoa Thành xuất đao vù vù như gió, nhanh chuẩn ác, mà Tạ Liên cũng tận dụng mọi thứ. Hai người đã mấy lần chính diện, lần lượt đánh hết vào yết hầu, tim, sau lưng, phần bụng, đầu vai Quân Ngô,... nhưng đối thủ mãi không suy chuyển!

Mộ Tình hô: "Đừng phí sức! Vô ích! Bạch giáp kia vốn dĩ không xuyên thủng được đâu!"

Tạ Liên nói: "Đánh vào dưới sườn phải của hắn!"

Loan đao tái xuất, bổ trúng nơi y nói, quả nhiên vô dụng. Mộ Tình lắc đầu: "Đã bảo là vô ích mà! Không bằng trước nghĩ biện pháp kéo giãn khoảng cách, chúng ta sẽ gia nhập với huynh cùng đánh hắn! Phong Tín! Cung tên của người đâu?"

Phong Tín trèo lên mỏm đá nham thạch, bắt lấy thai linh đang phì phì phun nước bọt với hắn, nghe vậy nói: "Đây! Lên luôn!"

Tạ Liên lại kêu, "Đừng do dự tiếp tục đi! Đánh vào dưới sườn phải của hắn!"

Phong Tín hét: "Điện hạ!! Bộ giáp kia rất lợi hại, chặt mấy trăm đao cũng chưa chắc đột phá được!"

Tạ Liên: "Cứ nghe ta nói! Không cần đến mấy trăm đao đâu!"

Hoa Thành tuyệt đối không thắc mắc gì, loan đao liền mạch làm một bộ liên kích. Đột nhiên, nơi lưỡi đao cửa qua, xuất hiện một vết rách.

Máu tươi tóe một đường. Lưỡi đao Ách Mệnh, chém thẳng vào bụng dưới sườn phải của Quân Ngô!

Hoa Thành đối mặt trước Quân Ngô, một tay cầm đao, ánh mắt âm trầm bình tĩnh nhìn hắn. Tạ Liên thì đứng bên cạnh Quân Ngô, Nhược Da thừa cơ xông tới, trói chặt hai tay hắn, khiến hắn không cách nào xuất thủ đón đỡ.

Bên kia Mộ Tình ngạc nhiên thốt lên: "Sao có thể như vậy?"

Bách giáp ngàn năm kia, sao có thể dễ dàng bị Hoa Thành chém rách như vậy???

Tạ Liên siết chặt Nhược Da, nhìn chăm chăm Quân Ngô, nói: "... Quên rồi sao? Hơn tám trăm năm trước, ta và người đã từng đánh với nhau một trận."

Phong Tín cùng Mộ Tình kịp phản ứng: "Lần thứ hai phi thăng?"

Lúc ấy, Tạ Liên đưa ra thỉnh cầu xin Quân Ngô đày y xuống, đồng thời, muốn cùng Quân Ngô thí một trận.

Mặc dù trận chiến kia hai bên đều hứa sẽ không hạ thủ lưu tình, nhưng chắc chắn Quân Ngô vẫn thủ sẵn nhiều chiêu chưa dùng tới.

Còn Tạ Liên, từ đầu đến cuối đầu dốc toàn sức lực.

Tổng cộng y đã đánh ra hơn ba ngàn kiếm. Trong đó, có hơn bốn trăm kiếm đâm trúng Quân Ngô. Mà ở hơn bốn trăm kiếm này, bao gồm một trăm kiếm đâm trúng nơi đó.

Tạ Liên kiên trì, không ngừng thử nghiệm hơn ba ngàn kiếm lên Quân Ngô, rốt cục phá được bạch giáp ngàn năm phòng ngự không sơ hở kia, một kiếm đâm dưới bụng sườn phải của hắn.

Chính là nơi đao của Hoa Thành đang chém xuống!

Cho nên, tám trăm năm trước, Tạ Liên đã lưu lại lỗ hổng cũ trên bạch giáp. Chỉ cần bổ thêm ba đao, Hoa Thành nhất định có thể phá ra!

Chưa kể so với Tạ Liên tưởng tượng, Hoa Thành dùng đao còn tàn độc hơn rất nhiều. Loạn đao chém vào bụng, tuyệt đối là một kích trí mạng!

Trong lòng y vừa hỗn hển thở một hơi, chợt nghe được quốc sư kêu: "Vô ích! Hắn..."

Lẽ ra, Quân Ngô trọng thương động tác phải bị hạn chế, thế nhưng hắn chỉ cúi đầu liếc một cái, thần sắc không đổi như cũ.

Tạ Liên vừa hơi cảm thấy không đúng, hai tay Quân Ngô đã khẽ động.

Lập tức, y nghe được hai âm thanh xé rách rất nhỏ, "phụt phụt", đồng thời trên tay buông lỏng.

Nhược Da... Đứt mất rồi!

Mảnh lụa trắng của y đứt làm hai đoạn, vô lực rũ xuống.

Không đến một phần giây, bất thành linh cơ y bị tóm lấy, cả người bị lôi đi xềnh xệch!

Y nghe được Hoa Thành kêu, "Điện hạ!" Chỉ là, thanh âm kia đột nhiên đã trở nên rất xa.

Giọng nói của Quân Ngô ngược lại gần trong gang tấc, hắn nói.

"Tiên Lạc, chẳng lẽ người cảm thấy loại chuyện bị đao đâm trúng này, kinh nghiệm của ta sẽ ít hơn so với người sao? Nhìn vào mắt ta xem ta có quan tâm không?"

Quốc sư xa xa kêu vọng tới: "Các người có đâm hắn trên dưới một trăm linh tám đao cũng vô ích! Bởi vì... Hắn giống như... hoàn toàn đã không biết đau là gì nữa..."

Tạ Liên có thể bị trường kiếm xuyên tim mà sắc mặt không đổi, Quân Ngô, cũng giống vậy.

Phong Tín vốn đang giương cung nhắm tới Quân Ngô, nghe vậy lại buông tay, "Cái gì?! Thế chẳng phải là có đánh hay không cũng vô dụng?!"

Mộ Tình nói: "Nhân tiện nói cho các người biết một tin rất xấu ta quan sát được. Ta hoài nghi, tốc độ tự hồi phục của hắn còn nhanh hơn so với tần suất hắn bị thương."

"Cái gì?!"

Bên kia Tạ Liên cũng có thể xác nhận, chuyện này chính xác là sự thật.

Thương thế của Quân Ngô dọa người như vậy, đổi lại là người khác khẳng định đã bị chém thành hai nửa, nhưng vết thương của hắn trong nháy mắt đã ngưng đổ máu.

Quân Ngô nói: "Sao phải kinh ngạc như vậy. Nếu người thường xuyên bị người ta đâm sau lưng, không thể hồi phục nhanh hơn chẳng phải đã sớm chết hàng trăm nghìn lần rồi sao? Thế nhưng, hai người các người cũng không tệ."

Hắn mỉm cười nói: "Hơn tám trăm năm nay, ta chỉ bị một đao một kiếm tổn thương qua, chính là do các người. Huyết Vũ Thám Hoa, xê ra xa chút đi, người sẽ không muốn thấy dáng vẻ Tiên Lạc bị ta bóp gãy cổ đâu."

"..."

Hoa Thành sắc mặt nặng nề, đáy mắt tàn khốc cuộn cuộn lửa giận, nhưng nhìn Quân Ngô tóm lấy Tạ Liên treo trên cầu Thông Thiên, chỉ cần hắt buông tay, Tạ Liên sẽ từ trăm trượng rơi xuống bể lửa.

Giây lát hắt nhãn nhin, buông tay vịn loan đao, chậm rãi lui về phía sau mấy bước.

Bề ngoài của Hoa Thành còn tạm trấn định, nhưng loan đao dưới tay đã bại lộ hết tâm tình của hắn. Ách Mệnh vô cùng nôn nóng, con mắt đảo loạn xạ, đau đầu không rời được Tạ Liên.

Đến khi Hoa Thành lui đến mép cầu Thông Thiên, Quân Ngô mới nói: "Được rồi."

Hắn nắm Tạ Liên trong tay. Hai người gườm gườm nhìn nhau, Quân Ngô tóm lấy Tạ Liên, bất thành linh liệng thẳng người y vào tường nham thạch!

Chấn động này quá sức tàn bạo, đầu óc Tạ Liên toàn bộ ông ông choáng váng, miệng mũi đầy máu tươi tí tách chảy xuống. Phía đằng xa tựa hồ có rất nhiều người kêu lên kinh hãi, nhưng y không nghe rõ là ai với ai, chỉ nghe được Quân Ngô ghé vào lỗ tai y, nhàn nhạt nói.

"Tiên Lạc, đầu đụng tường, đau không?"

Tạ Liên nghe không được rõ, miệng vẫn im lặng mím chặt.

Cho nên, Quân Ngô lại nắm lấy y, liệng thêm phát nữa, hỏi.

"Đau không? Đau không? Đau không?"

Hỏi xong một câu là liệng Tạ Liên vào tường một phát, mạnh tay đến mức y phải kêu toáng lên, nhưng những gì y kêu lại là:

"Tam Lang đừng có qua đây! Không sao! Ta không sao! Nhất định không được qua đây!"

Chí ít bây giờ chưa phải là thời điểm. Thời cơ còn chưa tới!

Ngay lần đầu tiên Tạ Liên bị đánh, Hoa Thành đã lập tức xông tới. Thế nhưng chưa được hai bước đã nghe y kêu như vậy, hắn liền nhẫn nhịn đứng lại.

Có đi đầu sắc mặt hắn đã trở nên dữ tợn, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên dữ tợn, như thể sắp nổ tung, toàn bộ cánh tay bóp chặt run rẩy.

Gương mặt Quân Ngô bình tĩnh không đổi, nhưng cánh tay lại điên cuồng nắm Tạ Liên liên tục tiếp vào vách tường nhám thạch, dồn dập lặp đi lặp lại.

"Đau không? Đau không?"

Quốc sư kinh hãi thốt lên: "Thái tử Điện hạ!!!" Không biết rốt cục đang gọi ai.

Tạ Liên máu me đầm đìa, hai tay chống đỡ lên vách nhám thạch lờm chờm, nghiến răng quát: "... Đau!!!"

Quân Ngô lúc này mới thỏa mãn nở nụ cười, buông tha cho cái đầu đáng thương của Tạ Liên, vung tay quảng y xuống nền đất.

Tạ Liên ngã quỵ, tay ôm cái đầu bị đánh đến kêu ong ong, nước mắt máu tươi không khống chế được rào rào đổ xuống.

Quân Ngô ngẩng xồm bên cạnh y, ánh mắt chăm chăm dán vào mặt y, lại miên man quay đi đâu đó nhìn một hồi. Bất chợt hắn đưa tay lên xoa đầu y, sau đó nhẹ nhàng giúp y lau đi máu tươi trên mặt.

"..."

Cử động này ôn hòa lại từ ái, như thể như một người cha, ngẩng xồm bên cạnh đứa con trai bị mình hành hung tím bầm mặt mũi, sau đó nhẹ nhàng an ủi nó.

Phong Tín cùng Mộ Tình thấy khung cảnh này, không nhin nổi rùng mình.

"Hắn... Hắn... Hắn phát điên rồi sao?"

Hoa Thành vịn lên chuôi đao, xương tay siết chặt vang lên răng rắc, mà con người Ách Mệnh nhanh chóng co lại, tơ máu trong lòng trắng thoáng chốc lan tràn.

Tạ Liên tuyệt nhiên không rên lên tiếng nào, để kẻ Quân Ngô giúp mình lau.

Quân Ngô lại ôn tồn: "Người đưa nhỏ góc nghếch này, đau thì phải nói, vì sao không quay đầu lại? Người cho rằng người đứng phải tường, tường sẽ vì người mà đổ xuống hay sao? Vì sao lại không đổi hướng của người?"

Tạ Liên nói: "Không quay đầu."

Quân Ngô tức khắc vung chưởng lực lên, "rầm" một tiếng đập y ngã cắm mặt xuống đất!

Tạ Liên đầu óc choáng váng, lại bị Quân Ngô xách lên. Hắn dùng một ngữ khí dõng dạc mất kiên nhẫn nói.

"Người nhất định cứ phải chọc ta nổi giận sao? Hỏi lại người một lần nữa, đổi hay không đổi?"

Tạ Liên ho hai tiếng, hộc ra một ngụm máu.

"Không đổi."

Nét mặt ôn hòa của Quân Ngô rốt cuộc rách ra, thần sắc dữ tợn hiện lên.

Quốc sư mặt xanh như tàu lá, thấy tình thế không tốt vội vã hô: "Thái tử Điện hạ! Từ xưa đến nay người đâu có muốn giết đứa nhỏ này, người rất thích nó! Người đã nói thế mà, người quên rồi sao!"

Quân Ngô cười lạnh, "Nếu không phải như vậy, ta đã chẳng dùng tất cả kiên nhẫn cùng thứ tha của mình trên người y suốt tám trăm năm qua! Y sớm đã phải biến thành nền móng của Tiên Kinh, bị hàng ngàn hàng vạn người đạp lên."

Hắn lại nổi giận, đột nhiên chuyển hướng nhìn Tạ Liên: "Nhưng y lại là kẻ không biết tốt xấu như thế, ngang bướng, tùy hứng, như thế nào cũng không chịu nghe lời ta! Nhất định cứ phải đối nghịch với ta! Người không thay đổi thật sao? Thế nha, vậy người thử nhìn một chút, xem cái đầu của người có thể phá vỡ được bức tường này không."

Quốc sư thấy hắn lại xách Tạ Liên lên, vội kêu: "Thái tử Điện hạ! Thái tử Điện hạ!!! Điện hạ... Tiểu Điện hạ y không hiểu chuyện, người bỏ qua cho y lần này, quên đi thôi! Một ngày nào đó y nhất định sẽ hiểu ra..."

Quân Ngô nhìn ông một chút, cười càng lúc càng lạnh hơn.

"Người cho rằng ta thật sự điên rồ sao? Người đùa cợt ta đấy à? Thật tình trong lòng người nghĩ kẻ không hiểu chuyện không phải là y, mà là ta, đúng không?"

Quốc sư ngây ngẩn cả người, Quân Ngô lại nói: "Người một lòng vun trồng y, dạy dỗ y, đơn giản chính là mong y có thể thắng được ta, như vậy là đủ để chứng minh ta sai còn người đúng. Các người đã đúng rồi. Đã có thể ôm một ảo ảnh Thái tử Ô Dung hoàn mỹ đến, đối với Quân Ngô hiện tại mà bóp cổ tay thở dài rồi. Đó không phải là mục đích của người sao? Người cho rằng ta không biết người nghĩ gì sao?"

Quốc sư lắc đầu: "Không phải! Người đừng lẫn lộn mãi trong chuyện đúng sai thành bại như thế, ta chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy!"

Thế nhưng Quân Ngô căn bản không nghe nổi nữa, nghiêm nghị quát.

"Hảo huyền! Ta nói cho các người biết, hảo huyền! Không kẻ nào có thể chiến thắng được ta! Người như y lại càng không!"

Hắn điên cuồng cười vài tiếng, lại túm Tạ Liên liệng thẳng vào tường nham thạch, vừa liệng liên hồi vừa quát: "Người đổi hay không đổi? Đổi hay không đổi? Đổi hay không đổi?!"

Tạ Liên cũng như bị hắn làm cho phát điên, nắm lấy cánh tay hắn gào lên: "Không đổi! Không đổi! Không đổi!!!"

Mặc dù bị liệng cho nổ đom đóm mắt, đau đớn kịch liệt khôn cùng, nhưng dù có bị ép đến chết, y cũng sẽ không cho Quân Ngô đáp án mà hắn mong muốn!

Ta không đổi đấy, ngươi làm gì được nào! Thật sự là vô cùng sáng khoái!

Y đã kìm nén quá lâu. Tựa như bao nhiêu năm rồi cuối cùng cũng đợi được ngày này, một bên y đầu rơi máu chảy, một bên lại khóc rống gào to.

"Ta cứ không đổi đó! Đau đớn cũng không đổi, chết cũng không đổi, vĩnh viễn không thay đổi!!!"

Hiện tại, không phải là Quân Ngô khiến y tức phát điên, mà là y làm cho Quân Ngô tức phát khùng!

Hai mắt Quân Ngô đỏ quạch, đang muốn lại cho y một bài học, động tác bất ngờ trì trệ, hắn cúi đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một thanh trường đao đã bổ lên vai hắn, tám cái nhánh cây thay trường tiễn, cũng đã chĩnh chĩnh tề tề cắm phập sau lưng hắn.

Cái này không tính là gì, bởi trường đao cùng trường tiễn đều không xuyên thủng được lớp bạch giáp.

Nhưng bàn tay phải của hắn, biến mất.

Chính bàn tay đang túm lấy Tạ Liên kia, đã biến mất. Toàn bộ từ cổ tay trở đi biến mất, chỉ còn lại vết cắt gọn gàng sắc bén. Tạ Liên cũng theo đó mất dạng.

Hắn lại quay đầu, lập tức nhận được một trận bão gió lao thẳng vào mặt. Tay trái hắn vung lên, bắt lấy vật kia, lập tức phát hiện đó chính là bàn tay phải của mình.

Đầu cầu Thông Thiên bên kia, Hoa Thành đã ôm Tạ Liên máu me đầm đìa, một tay nắm loan đao, nắm cả vai y, tay còn lại che lấy vết thương trên đầu y, âm âm u u nói: "Cái tay bẩn thỉu của ngươi, cần về đi."

Tạ Liên chết cũng không nhận thua, rốt cuộc chọc giận Quân Ngô, để hắn lưu lại sơ hở!

Quân Ngô nắm lấy tay phải, gắn lại trên người mình, vung vẩy hai lần nhổ hết đám tiền sau lưng. Bỗng nhiên sức nhớ tới đi đâu gì, hắn quay đầu thoáng liếc, vừa hay nhìn thấy một bàn tay nắm trường đao, và Mộ Tình sắc mặt trắng bệch cần trường đao đứng sau lưng hắn.

Mộ Tình vừa trực diện với ánh mắt kia, hơi kinh hãi, nhưng vẫn kiên trì, cường ép trấn định. Không bao lâu sau, hắn đã hết trấn định nổi.

Quân Ngô liếc nhìn đầu vai một chút, nhàn nhạt nói: "Quả nhiên, so với Tiên Lạc, ngươi vẫn kém cỏi hơn một chút."

Nghe vậy, mặt Mộ Tình biến sắc, trường đao trong tay hắn đột nhiên rơi xuống, biểu tình lập tức trở nên khủng hoảng. Hắn kéo gấu tay áo lên quan sát. Chỉ thấy vòng chú gông nguy hiểm rửa trên cổ tay mình đột ngột siết chặt, kinh mạch bốn phía nổi lên, máu tươi dường như cuồn cuộn không dứt, ào ạt chảy vào trong chú gông.

Phong Tín thấy Mộ Tình ngây dại không nhúc nhích, quát lên: "Còn đứng thất thần làm gì, chạy mau!"

Quốc sư không nhịn nổi: "Tên tiểu tử Phong Tín này, đuôi hắn đang bị thương, chạy là chạy thế nào?"

Phong Tín giật mình: "Ta ***!" Hắn quên khuấy mất chuyện này!

Nếu là ngày trước, quá nửa Mộ Tình đã bị chọc tức đến trợn trắng mắt, nhưng bây giờ có chạy cũng chỉ phí sức. Gông nguy ền rửa còn bám trên tay, chạy xa đến đâu cũng vô dụng!

Phong Tín mắg một tiếng xong muốn chạy tới đỡ. Chẳng ngờ sau khi Quân Ngô rút hết tiền trên lưng ra, trở tay một phát đã quăng về phía hắ. Phong Tín chỉ cảm thấy trước ngực lạnh buốt, cúi đầu nhìn đã thấy tám mũi tên hắ dùng cung bắn ra kia, tất cả đều đã bị trả lại, chỉh tềcắm thẳng lên ngực hắ!

Quân Ngô chậm rãi bước về phía Hoa Thành và Tạ Liên. Hoa Thành căn bản không nhìn hắ, chỉ một mực ôm Tạ Liên, gọi: "Ca ca? Ca ca?"

Tạ Liên vừa rồi bị đập cho tơi tả, mãi lúc sau mới mở màng tỉnh dậy, đầu vẫn còn đau đến kịch liệt, hai mắt càng không mở ra nổi.

"... Tam Lang? Đệ không sao chứ?"

Hoa Thành nhìn y một hồi, đột nhiên lại dùng sức kéo y vào trong ngực, ôn nhu nói: "Đệ vẫn ổn. Sao huynh không nhìn lại chính mình đi?"

Tạ Liên nép trong ngực hắ, mặc dù bị ôm rất chặt, nhưng vết thương hoàn toàn không bị đụng đến. Y cố gắng mở mắt ra, khung cảnh bốn phía chao đảo nhấp nhem.

Mộ Tình đứng tại chỗ như đóng băng, ôm chặt lấy cổ tay, tựa hồ đang gắng sức chống chọi lại chú gông hút máu, nhưng dựa vào sắc mặt tái nhợt của hắ, rõ ràng sắp không chịu nổi nữa.

Phong Tín tuy không bị tám mũi tên kia xuyên thủng, nhưng vẫn tính là trọng thương, ngã huych lên trên cầu. Thai linh kia lại cực kỳ mừng rỡ không ngừng cười như điên, nhảy tới nhảy lui bay quanh hắ, còn lấy chân nhỏ đập túi bụi vào mặt hắ. Phong Tín giận dữ, nhưng cố cách mấy cũng chẳng dám động đây, bằng không thương thế nhất định sẽ tăng thêm.

Mà cả cây cầu Thông Thiên khổng lồ, từng đoạn từng đoạn đang sụp xuống, bọn họ bất cứ lúc nào cũng có khả năng ngã xuống theo!

Tạ Liên thấy rõ thế cục trước mắt, giật mình muốn đứng dậy, Hoa Thành đỡ y lên. Hai người đồng loạt nhìn về phía đối diện.

Thân ảnh Quân Ngô thông thả bước về phía bọn họ, dường như cao lớn lạ thường giữa bốn phương lửa cháy rừng rực, in hằn thành một bóng đen khổng lồ. Tạ Liên dùng sức lau máu tươi chảy ra từ khóe mắt, khóe miệng cùng hai lỗ mũi, chăm chăm nhìn vào thân ảnh kia không rời.

Quân Ngô nghiêng tay cầm lấy Tru Tâm. Thân kiếm Tru Tâm linh quang ngưng tụ, lưu chuyển không ngừng. Giờ phút này, Quân Ngô từ từ bình tĩnh mà tới, tựa như kẻ vừa điên cuồng liệng Tạ Liên vào tường nham thạch kia không phải là hắn.

"Tiên Lạc, người tự biết rất rõ, người hoàn toàn thua."

Quân Ngô hiểu rất rõ Tạ Liên. Đối với cách thức chiến đấu của y càng rõ từng chi tiết, riêng pháp lực thôi cũng đã hoàn toàn nghiền ép y. Hơn nữa, mặc dù bây giờ chưa giao thủ, Tạ Liên cũng có thể cảm giác được, chiến ý và pháp lực của Quân Ngô đều mạnh hơn y. Núi Đồng Lô là địa bàn của hắn, đối với y áp chế càng rõ ràng.

Tạ Liên thầm nghĩ, e rằng hắn nói không sai. Y thật sự không thắng được.

Nhưng mà, cho dù không thắng được, cũng nhất định phải đánh!

Hoa Thành lại chột nói.

"Không. Điện hạ, thắng được."

Tạ Liên khẽ giật mình, nhìn về phía hắn.

Hoa Thành cũng chăm chú nhìn vào mắt y.

"Thắng được. Huynh mạnh hơn hắn."

Ánh mắt kia của hắn sáng như thiêu như đốt, chắc chắn mà nói: "Tin ta. Hắn sai, huynh mới đúng. Huynh mạnh hơn hắn. So với hắn huynh lợi hại

hơn nhiều!"

Quân Ngô phát ra tiếng cười trềnh thấp, có lẽ là cảm thấy Hoa Thành quá ngây thơ nực cười, cũng có lẽ là khoái trá bởi lực lượng nắm giữ trong lòng bàn tay.

Lực lượng của ngàn vạn tín đồ, đều ở trong tay một mình hắn!

Hoa Thành lại đặt tay lên vai y: "Thì sao chứ? Cũng chỉ là ngàn vạn con người ngu ngốc thôi, tất cả đều là phế vật! Mà huynh, chỉ cần một người là đủ rồi."

Một người là đủ rồi?

Tạ Liên còn chưa kịp phản ứng, Hoa Thành đã kéo y tới.

Tạ Liên trợn to mắt.

Linh lực bộc phát, cuộn trào thâm nhập.

Lần này, pháp lực Tạ Liên nhận được so với bao lần trước đều cường hãn hơn, ngay cả Tử Linh Diệp cùng đàn oán linh dung nham cũng cảm nhận được nguồn năng lượng khổng lồ này, bùng nổ, bùng nổ, điên cuồng gào thét bốn phía xung quanh bọn họ.

Mười đầu ngón tay của Tạ Liên cơ hồ muốn co quắp, hai chân cũng phát run muốn khuỵu xuống nhưng vẫn khó khăn chống trụ. Trong lòng y điên cuồng gào thét muốn Hoa Thành dừng lại, bỏ đi. Thế nhưng hai tay Hoa Thành vẫn một mực chế trụ đầu y, không cho phép y tách ra, không chấp nhận y cự tuyệt.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên, sau cổ Tạ Liên buông lỏng. Cùng lúc đó, Hoa Thành rút cục thả y ra. Trên đầu Tạ Liên mềm nhũn, đầu gối quỵ sụp xuống, hai tay miễn cưỡng chống đất mới không ngã ngã ra.

Quân Ngô khựng lại, nhìn về hướng này, sắc mặt trềnh trọng. Mà Phong Tín nằm bẹp ở đằng xa, không dám tin kêu.

"Điện, Điện hạ, huynh... Huynh?"

Tạ Liên duỗi hai cánh tay run bần bật ra, sờ lên cổ mình.

Cái gì cũng không có.

Hoa Thành truyền cho y quá nhiều pháp lực. Thật sự rất nhiều, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi chịu đựng của chú công nguyên rủa.

Tám trăm năm công xiềng trói buộc y, hôm nay vỡ tung!

Muốn khóc luôn huhu

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

240

Mộ Tình trong miệng vẫn còn lẩm bẩm: "Sự tình này sao có thể? Sao lại có nhiều như vậy... ???"

Chưa từng nghe nói có kẻ nào dùng pháp lực phá được gông ngục ền rửa!!

Hoa Thành đỡ lấy Tạ Liên đang ngã ng ối trên mặt đất, kéo y đứng dậy.

"Ca ca, huynh thử tái chiến chút đi!"

Hắn vừa dứt lời, Quân Ngô đã đột ngột xách kiếm bổ thẳng tới, Tạ Liên theo phản xạ nhấc tay gạt nó đi.

"Keng" một tiếng, Tru Tâm thiếu chút nữa đã bị y đánh văng ra ngoài!

Một chiêu này, cùng với trước đây hoàn toàn không thể so sánh!

Tạ Liên nhìn vào hai bàn tay của chính mình, có chút khủng hoảng. Đã mấy trăm năm rồi y không trải nghiệm cảm giác này, thậm chí sắp sửa quên mất, rằng như vậy mới đích thị là con người của y.

Cường mạnh hung hãn đến độ không khống chế được sức mạnh bản thân, mỗi lần hạ bước chân là đất rung núi chuyển. Một bước nghìn dặm, một bước lên trời!

Y siết chặt năm đầu ngón tay, thỉnh linh tống một quy ền thẳng vào mặt Quân Ngô!

Từ lúc khai chiến đến giờ, gương mặt Quân Ngô vẫn cực kỳ sạch sẽ. Thế nhưng một quy ền này không thể đỡ được, cuối cùng cũng khiến khoe

miệng hấn tươm ra máu tươi. Hấn dùng ngón tay cái quệt đi, đưa mắt nhìn vết máu đỏ này.

Nháy mắt, hấn vung tay, vứt Tru Tâm sang một bên.

Xem chừng, Quân Ngô đang muốn giao thủ với Tạ Liên, một trận tay đôi không vũ khí!

Tạ Liên thừa thế xông lên, b ấ thêm một quy ền nữa, lập tức bị Quân Ngô gọn ghẽ chụp được, trở tay bẻ quặt xuống. Đau đớn kịch liệt ập tới, nguyên cánh tay của Tạ Liên gãy rạp, phát ra tiếng kêu răng rắc.

Nhưng trong chớp nhoáng y đã bẻ ngược lại cánh tay gãy, răng rắc hai lần li ền h ấ phục, đánh tới một chưởng, lại cũng bị Quân Ngô chặn đứng. Thấy tình thế không tốt, Tạ Liên tính đoạt lấy Phương Tâm vừa bị Quân Ngô ném đi. Dĩ nhiên hành động này cũng nằm trong dự liệu của Quân Ngô, thân thủ hấn nháy mắt đã ngăn cản bước đi của y.

Nhưng hấn quên mất sau lưng mình vẫn còn hai người, Mộ Tình và Phong Tín.

Mặc dù cả hai đã rơi vào tình trạng không tàn thì phế, nhưng vẫn kiên trì lén lút muốn thó Phương Tâm cho Tạ Liên. Động tác hai người đã cực kỳ kín đáo, thế nhưng Quân Ngô dường như có mắt mọc sau đầu, trở tay một cái là tung chưởng, đánh sập đoạn c ầu Thông Thiên dưới chân hai người.

Phong Tín và Mộ Tình cùng rơi thẳng xuống dòng sông dung nham!

Vào đúng thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, một bàn tay bất ngờ chụp lấy giày Phong Tín.

Phong Tín cũng đang túm vào giày của Mộ Tình. Hấn cố nghe ầu lên quan sát, kinh hãi chửi thề "Đậu má!!! Con mẹ nó đậu xanh rau má!!! Quốc sư lão nhân gia người tuyệt đối đừng thả tay nhé!!!"

Chộp được hai người bọn hắc chính là Quốc sư. Thế nhưng chưa gì trán ông đã nổi gân xanh, quát: "Các người vẫn biết ta là lão già cơ à! Còn không mau trèo lên!"

Đoạn cầu bị Quân Ngô đánh sập đang rơi xuống, thế nhưng Tạ Liên lại giơ cao hai tay gồng lên, tụ lực khiến nó chững lại, lơ lửng giữa không trung. Y còn muốn dùng pháp lực tiếp tục nâng đoạn cầu này lên, nhưng Quân Ngô nào cho phép y nhàn rỗi như vậy.

Ba người cách dòng dung nham dập dềnh sóng vỗ chưa đến hai, ba trượng, bên vành tai đã nghe rõ mồn một tiếng bọt khí lẫn tẩn, sôi lục đục. Mộ Tình rơi tít xuống dưới cùng, hết lần này đến lần khác ở trong tư thế chống vó lên trời cắm đầu xuống đất, vô cùng doạ người, không cần thận chút thôi là cả đầu hắc sẽ tằm gỏi trong dung nham. Mặt Mộ Tình bị hun nóng đỏ phừng như than, vội hét: "Kéo ta lên lẹ đi!"

Ai ngờ, bên trên còn chưa vận sức kéo được hai lần, hắc lại hét trả: "Đợi tí! Đừng kéo ta lên nữa!"

Quốc sư cả giận: "Rốt cuộc bây muốn thế nào?"

Phong Tín: "Thật hả? Tốt, vậy để ta buông tay!"

Mộ Tình mắng: "Ta ***, con mẹ nó người có giỏi thử buông tay ra xem, cú cái mặt người xuống nhìn đi! Kiểm kìa!"

Mấy người nhìn theo hướng tay hắc chỉ. Liền thấy được ở ngay phía dưới bọn họ, một thanh trường kiếm đen như diệu thạch cắm giữa dòng sông dung nham, đang từ từ chìm ngấm. Chính là Phương Tâm kiếm bọn hắc vì muốn trộm đi, mà bị Quân Ngô đánh rớt xuống!

Mộ Tình cố hết sức, chơi vơi muốn bắt lấy chuôi kiếm, chỉ hận không thể biến chính mình thành vượn tay dài, nhưng cố quá vẫn chưa với được, lại kêu: "Thấp hơn chút nữa đi, sắp tới rồi!!"

Quốc sư trên trán gân xanh nảy lên to hơn, nghiêng răng nghiêng lợi, "Hai đứa tui bay rất trẻ rất trâu, còn ta đã là một nắm xương già rồi! Các người

đừng có quá thể đáng nhá!"

Mắng xong ông lại cố duỗi căng cánh tay ra, hạ thấp giày Phong Tín xuống, bản mặt Mộ Tình lại áp sát gần sông dung nham hơn, đúng lúc này đuôi tóc hắn trượt từ trên vai xuống, bắt lửa khét lẹt.

Phong Tín hoảng hốt: "Đậu má, cháy kìa!! Tóc người cháy kìa!!!"

Cũng may Mộ Tình đã rút được kiếm lên, một tay hắn cuống quýt vỗ vỗ ngọn lửa trên đầu, tay kia vung lên, thấy thanh kiếm bay về hướng Tạ Liên, vẩy theo cả mấy giọt dung nham, "Tạ Liên, bắt lấy!"

Tạ Liên nhấc tay bắt được chuôi Phương Tâm kiếm!

Mà Quốc sư cũng đã chịu đến cực hạn: "Tay ta sắp rụng rồi, các người có rút lên nhanh không thì bảo!"

Phong Tín thấy Quốc sư run lẩy bẩy, biết tình thế không tốt, bất chợt nắm chân Mộ Tình quật tung hắn lên, kêu: "Ta nói người chẳng những là nhà lải nhải mà còn lè mà lèm ề!"

Mộ Tình bị hắn quăng lên, đang giận dữ muốn bùng cháy, thì bất chợt bên dưới ao lửa, mấy chục con oán linh dung nham bỗng nhảy x ò lên!

Những oán linh kia tựa như cá dữ nhảy vọt khỏi mặt nước, chồm lên vồ lấy ngực Phong Tín. Nếu không có linh quang hộ thể, chỉ sợ Phong Tín đã bị đốt cho thủng lỗ chỗ. Trước đó bọn oán linh dung nham này bị Phong Tín bắn tên thị uy, trong lòng ôm hận, bèn lén lút vụng trộm mai phục bên dưới lòng dung nham, bám theo đến tận đây, nhắm nhe chờ thời cơ kéo hắn xuống.

Tai họa ập tới bất ngờ, Quốc sư không kịp phòng bị, trọng lượng dưới tay cũng đột ngột nặng thêm, ông bị kéo nhào về phía trước một đoạn, suýt rơi tuột xuống dưới. Lúc này, đến phiên Mộ Tình ở phía sau, túm chặt lấy giày Quốc sư.

Phong Tín còn đang bị thương, trên ngực vẫn cắm nguyên tám cành cây chưa rút ra, phải dùng tay không quyên đâm cước đá với bọn oán linh một trận. Lại sợ động tác mạnh quá, Quốc sư bên trên gánh hết nỗi trượt tay làm rớt hấn thì hồng bết, Phong Tín đành trở nên vô cùng gò bó.

Trong lòng dung nham oán linh tụ tập càng lúc càng nhiều, lúc nọ lúc nhúc đề nhau bò lên người hấn cào xé, như thể muốn chơi kéo co với Quốc sư và Mộ Tình bên trên. Hai bên đều cố sống cố chết giành giật, nếu còn duy trì như vậy nữa, Phong Tín không chừng sẽ bị kéo đứt thành hai nửa!

Phong Tín quát: "Cho một phát thống khoái luôn được không?!"

Mộ Tình gào lên: "Câm mồm!"

Đột nhiên, hấn cảm giác dưới tay nhẹ bẫng, dường như đám oán linh điên cuồng đã buông Phong Tín ra, hấn bèn vội vàng kéo hai người treo ở dưới lên.

Sau khi bò được lên, Phong Tín vẫn chưa hoàn hồn, hỗn hạo hỗn hển thở mấy hơi. Phía dưới cầu trụ đến tiếng gầm thét của đàn oán linh, mấy người nghiêng đầu nhìn xuống dưới, Mộ Tình cùng Quốc sư đồng thanh:

"Phong Tín, con trai người kìa!"

"..."

Quả nhiên, bên trong đàn oán linh dung nham đỏ rực, có một hình hài màu trắng đang loì choi nhảy lên nhảy xuống, điên cuồng cắn xé bọn chúng.

Những oán linh dung nham kia ít nhất cũng đã là lão quỷ hai nghìn tuổi, đi đâu cũng gọi hội, việc gì phải nhún nhường một anh linh còn chưa biến thành tiểu quỷ? Tức thì một trận cào cấu cắn xé ập tới, cơ thể thai linh vốn trắng bóc đã lập tức bóng đến máu me be bết, la hét ấu ấu như quỷ khóc sói gào. Có đi đâu không ai đau lòng nổi với tiếng gào thê lương đó, chỉ đơn thuần cảm thấy thật là kinh dị.

Thế nhưng Phong Tín lại nổi cơn cuồng bạo.

Hắn giận tím mặt quát: "Các người mặt mũi vứt sạch rồi phải không, cả một đám đại nhân rủ nhau đi bắt nạt một đứa con nít!!! Thác Thác, mau lại đây!"

Thai linh không chống lại được nhiều oán linh như vậy, đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Chợt nghe được có người muốn bênh vực mình, nó liền rú lên một hồi quái dị, nhảy phóc lên đầu vai Phong Tín. Phong Tín tháo trường cung xuống, giật đồng cành cây trên ngực mình làm một bộ liên châu tiền, vụt vụt phóng đi. Sông lửa dung nham bắn tung vùn vùn từng đợt sóng, thai linh núp lùm trên vai hắn lại nhảy nhót cười sằng sặc, tựa hồ đang hả hê khen hay.

Bên kia, Tạ Liên thấy bọn họ đã thoát hiểm, rốt cục yên tâm, còn đang chuẩn bị tập trung chống lại Quân Ngô, thì chợt trước ngực y cứng lại.

Quân Ngô tự lúc nào đã đứng đằng sau lưng, một tay chế trụ cả người y.

"Không phải ta đã nói rồi sao, người cho rằng bản lĩnh của người là học từ ai? Toàn bộ chiêu thức của người, tất cả ta đều rõ như lòng bàn tay!"

Một đòn khóa chặt này, nếu Tạ Liên không vùng thoát ra ngay, nhất định sẽ bị bóp chết. Nhưng mà, tất cả những chiêu số thoát thân y có thể nghĩ ra, nhất định Quân Ngô cũng nghĩ tới!

Lúc này, y nghe được Hoa Thành lớn giọng: "Ca ca, không cần phải sợ! Huynh nhất định vẫn còn chiêu số hắn không biết, là chiêu đặc biệt chỉ huynh mới sử dụng, hắn không biết, cũng không dùng được!"

Bỗng nhiên, trong đầu Tạ Liên lóe lên một tia linh quang.

Y có sao?

Y có thật này!

Ừ thì không thể tránh tránh thoát đi, vậy dứt khoát đừng tránh nữa!

Y ở trong vòng tay kìm kẹp của Quân Ngô, xoay người một cái, ngay trước mặt hắn kẹp lấy hắn, gần từng chữ: "Chiêu này, người nhất định không biết!"

Y túm lấy Quân Ngô, dùng thân mình ấn dúi hắn về phía sau, cuối cùng huých toàn bộ người hắn, đánh rầm lên vách đá cực kỳ kiên cố kia!

Một đợt chấn động này, y vận hết mười phần lực đạo, trong âm thanh nham thạch ầm ầm sụp đổ, y mơ hồ nghe được những tạp âm, tiếng nói vỡ vụn.

Âm thanh quái đản ấy phát ra từ trên người Quân Ngô.

Bạch giáp của hắn, đã hoàn toàn vỡ tan!

Cùng lúc đó, Quân Ngô buông tay khỏi y, lại điên đại gào thét.

"Cút! Cút hết cho ta!!!"

Tạ Liên ngẩng đầu, không nhìn được rùng mình một cái. Đập vào mắt y chính là nguyên nhân khiến cho Quân Ngô phát điên... Khuôn mặt.

Ba bộ mặt người kia, lại tái phát nữa rồi!

Tạ Liên nhắc Phương Tâm lên, vung một đường đâm pháp vào trái tim của Quân Ngô, ghim cả người hắn lên vách đá!

Trong miệng Quân Ngô ngậm đầy máu tươi trào ra.

Một kiếm này của Tạ Liên tập hợp lượng pháp lực cực đại y có thể đưa vào, sau khi đâm trúng Quân Ngô nháy mắt liền nổ tung. Năng lực tự hồi phục của hắn có mạnh hơn nữa cũng vô phương chữa trị!

Núi sụp.

Quân Ngô vốn đang bị kiếm ghim trên vách đá, sau khi núi nham thạch sụp đổ, hắn rớt xuống, ngã rạp trên nền đất.

Nhưng đến thế rồi hắn vẫn không từ bỏ, còn trở tay với lấy chuôi kiếm Phương Tâm, hình như muốn viết gì đó lên lưỡi kiếm. Hiển nhiên là chú thuật, nhất định phải cắt ngang hắn. Nhưng Tạ Liên vừa vung tay, Quốc sư đã vội chạy qua, không ngừng kêu lên.

"Thái tử Điện hạ! Bỏ đi, người hãy bỏ đi thôi!"

Tạ Liên dừng lại, không đoán được rốt cuộc là ông đang kêu ai, muốn ai hãy bỏ đi đây.

Quân Ngô lại học ra một ngum máu, cả giận quát: "Cút ngay cho ta!"

Quốc sư quỳ gối bên cạnh hắn, nói: "Điện hạ, bỏ đi! Người làm ơn bỏ đi thôi. Tiếp tục đánh nữa, có ý nghĩa gì đâu."

Quân Ngô gào: "Người thì biết cái quái gì?! Cút xéo!"

Quốc sư nói: "Ta mãi không thể hiểu, đã nhiều năm trôi qua như vậy, người thần tiên cũng đã làm, Quý vương cũng đã làm, ai đáng giết cũng đều giết, cái gì muốn có cũng đã nằm trong tay, hà tất phải khổ sở như vậy? Rốt cuộc người còn muốn cái gì? Muốn chứng minh điều gì?"

Nghe vậy, gương mặt Quân Ngô thoáng hiện một cái chớp mắt mờ mịt.

Nhưng chẳng mờ mịt được bao lâu, phần nộ trong hắn lại bùng nổ, bóp chặt lấy yết hầu Quốc sư, điên cuồng nói: "Người bớt dạy dỗ ta đi! Người không có tư cách dạy dỗ ta! Không ai có tư cách dạy dỗ ta!"

Hiện tại Quân Ngô đã không còn đủ sức lực, một nắm tay siết lấy Quốc sư của hắn cũng rất dễ vùng thoát. Tạ Liên đang muốn động thủ cứu người, Quốc sư lại khoát tay bảo y đứng im đó, tiếp tục gọi:

"Điện hạ à."

Quân Ngô lạnh lùng gườm mắt nhìn ông, vẫn không buông tay xuống.

Cho dù hiện tại hắc đã suy yếu, nhưng muốn bẻ gãy cổ Quốc sư vẫn dễ như trở bàn tay, tình thế này vô cùng nguy hiểm. Quốc sư lại chỉ mặc hắc nắm lấy mình như thế.

"Ta dạy bảo Thái tử Điện hạ, căn bản không phải vì muốn dạy ra một phiên bản không lộn đường lạc lối của ngươi, sau đó đưa y đến nhục nhĩ ngươi. Y là y, ngươi là ngươi, các ngươi vốn là hai người khác nhau, hai đường đi cũng khác nhau, lẽ thường tình chẳng phải luôn là vậy sao. Những gì ta nói trước đây, ngươi không tin, nhưng hiện tại thì thế nào?"

Quân Ngô nhìn chằm chằm ông, không nói một lời.

Quốc sư hạ giọng: "Thế nhưng, ta thật sự rất nhớ Thái tử Điện hạ, rất nhớ một Ô Dung quốc đã từng ở đây, nhớ vệt tất cả chúng ta, còn có cả, những tháng ngày chúng ta chưa phi thăng nữa."

"..."

Quốc sư lại nói: "Đã bao nhiêu năm nay, Thái tử Điện hạ, ta chỉ quan sát duy nhất một mình ngươi, ta cảm thấy mệt mỏi, rất mệt mỏi. Còn bản thân ngươi thì sao? Ngươi thật sự không mệt mỏi ư?"

Làm đệ nhất Võ Thần của Tam giới, khuôn mặt và dáng vẻ Quân Ngô luôn một mực hoàn mỹ, không nhuốm bụi trần. Hiện giờ vầng hào quang quanh thân hắc biến mất, Tạ Liên mới phát hiện, chưa nói đến ba bộ mặt Nhân Diện Dịch kia, thần sắc của hắc cũng đã tái nhợt quá mức.

Dung mạo cực kỳ lạnh lẽo rần rỏi, dưới hai hốc mắt còn lơ mơ quầng thâm, lộ ra vẻ u ám khó tả, nào còn giữ lại nổi vầng sáng hiên hòa bao dung, phủ xuống như ngày trước?

Thế nhưng, hắc của hiện tại mới hết như đang sống. Cho dù có là mệt đi chăng nữa.

Quốc sư nói: "Điện hạ, ngươi đã thua. Cũng phải để cho chính ngươi được giải thoát chứ."

"..."

Quân Ngô có hơi mơ màng: "Ta thua rồi sao?"

Sóng xung kích pháp lực tạo ra chấn động quá mạnh, thổi bay cả mái vòm động nham thạch, ánh nắng dịu dàng từ bên trên theo đó chiếu rọi chan hòa.

Đồng thời từ trong không trung, một màn mưa bụi kéo tới, lật phất bay loạn. Quân Ngô nằm trên mặt đất, Tạ Liên đứng từ trên cao quan sát, dường như đọc ra được trong ánh mắt của hắn, một điếu gì đó như thể đã trút được gánh nặng.

Y suy ngẫm một phen. Có lẽ, bị một ai đó đánh bại, chấm dứt những tháng ngày phân liệt điên cuồng này, lại cũng chính là tâm nguyện sâu kín ẩn giấu trong trái tim của Quân Ngô.

Được nửa ngày, Quân Ngô đột nhiên hỏi: "Chiêu thức đó, gọi là gì."

"..."

Tạ Liên nâng tay áo, lau chùi vết máu trên mặt, nói: "Hung khẩu toái đại thạch(*)."

(*) vòm ngực phá đá to/ đập đá trên ngực.

Quân Ngô sững sờ, tựa hồ lại nghĩ đến điếu gì, hắn nở nụ cười thờ dãi, hai mắt nhắm nghiền, cảm thán một câu, "Tuyệt trần."

Quân Ngô không nhiều lời thêm nữa, tất cả mọi người đều nhìn ra được, trên mặt hắn đã không che giấu nổi vẻ sức cùng lực kiệt.

Chuôi Phương Tâm kiếm trong tay Tạ Liên tay rút cục cũng hạ xuống, sau đó, y lại không nghĩ ra mình nên làm chuyện gì tiếp theo, bèn vô thức xoay người nhìn về phía Hoa Thành.

Hoa Thành vẫn đứng đó, ở chỗ cũ, ngay trên đoạn cầu Thông Thiên còn lại chưa sụp đổ kia, yên tĩnh chấp tay như đã chờ y từ rất lâu. Nhìn thấy y

quay đầu, hẩn nghênh tiếp ánh mắt của y, nhẹ nhàng mỉm cười.

Quốc sư ng ồi yên bên cạnh Quân Ngô đã bất động, nói: "Điện hạ, các người đi đi."

Tạ Liên chưa hiểu ý tứ của ông, thắc mắc, "Sư phụ, người không đi sao?"

Quốc sư lắc đầu.

"Ta muốn chăm sóc Thái tử Điện hạ thật tốt. Dù sao trước đây, ta đã không thể ở bên cạnh hẩn."

Cơn mưa bất chợt đến càng lúc càng lớn, trút xuống ào ào, toàn bộ gương mặt Quân Ngô đều đắm chìm trong đó. Dòng nước mưa hòa lẫn máu tươi cùng sinh mệnh của hẩn, từ trong miệng vết thương lặng lẽ trôi đi.

Quay lại nhìn thêm một lần cuối, Tạ Liên có cảm giác, ba bộ mặt người trên má Quân Ngô, giống như đang phai nhạt đi từng chút một. Chẳng biết liệu có phải y hoa mắt hay không nữa.

Trầm mặc một lúc, Tạ Liên cởi nón rơm sau lưng, khoanh tay ném một cái, chiếc nón bay tới bao trùm lên gương mặt Quân Ngô.

Chú gông ngần ừ rửa trên tay Mộ Tình đã tự động rơi lỏng, hẩn tháo nó ra, liệng thẳng thứ này xuống hồ dung nham xong, mới kiểm về bộ dạng lành lạnh trấn định trước kia.

Thai linh trên đầu vai Phong Tín lại nhảy xuống, bốn chân bò lên mặt Quân Ngô, cẩn thận từng li từng tí vuốt mặt cho hẩn, khác một trời một vực so với ban nãy Phong Tín bị nó dùng chân đập túi bụi, khiến người làm cha như hẩn nhìn mà tức hộc máu.

Tạ Liên cũng không để ý gì thêm, ôm gương mặt b ầm dập trực tiếp chạy về phía Hoa Thành, tựa như được sinh ra lần nữa -- trên thực tế, cũng

đích thực là tai qua nạn khỏi, thành công sống sót, từ đầu đến chân đã quấn lên người hắn, kêu lên: "Tam Lang!"

Hoa Thành hơi duỗi tay về phía Tạ Liên, lập tức bị y lao vào trong lòng, hắn không trụ vững lui về phía sau một bước, hai tay vòng lấy y, cười híp mắt nói.

"Ca ca, huynh thấy không, ta đã nói, huynh nhất định sẽ thắng mà?" Lại đem mặt của y nâng lên, nhìn kỹ một chút, thở dài, "Huynh lại tự biến mình thành bộ dạng này."

Mỗi nơi đầu ngón tay hắn vuốt lên, lại xuất hiện bướm bạc nho nhỏ tung cánh lướt qua, vết thương của Tạ Liên cũng theo đó mà phai nhạt.

Tạ Liên híp mắt cười rằng: "Lần sau sẽ không thế nữa!"

Hoa Thành nhú mày, làm bộ lãnh khốc gắt nhẹ: "Đừng hòng có lần sau."

Dừng lại một chút, Tạ Liên thu liễm ý cười, nghiêm túc nói: "Tam Lang, trước đó ở trong núi Đổng Lô, ta từng nói, sau khi ra ngoài có vài lời muốn đệ lắng nghe, đệ còn nhớ rõ chứ?"

Hoa Thành cười đáp, "Tất nhiên nhớ rõ. Mỗi lời ca ca nói ta đều nhớ."

Tạ Liên cúi đầu xuống, giây lát, khó khăn lắm mới lấy đủ dũng khí, thẳng thắn mà nói: "Mấy lời tiết lộ của Quân Ngô vừa rồi, cũng liên quan đến chuyện này. Thật sự thì, đáng lẽ ta đã phải sớm nói cho đệ biết, nhưng ta vẫn luôn không hạ được quyết tâm, sợ đệ biết chuyện..."

Hoa Thành nói: "Sợ ta biết chuyện, Điện hạ suýt chút nữa đã trở thành Bạch Y Họa Thế, đúng không?"

"..."

Tạ Liên ngạc nhiên: "Đệ... ?"

Hoa Thành không trực tiếp trả lời luôn, mà ở trước mặt y quỳ xuống một chân, ngẩng đầu nhìn y, cười mỉm mà nói: "Thế nào? Ca ca, làm như này, huynh đã nhớ ra chưa?"

Sao có thể không nhớ?

Năm đó, quỷ hồn Vô Danh kia, cũng thường xuyên ở trước mặt y một chân quỳ xuống như thế!

Trong một cái chớp mắt, tấm mặt nạ cười tái nhợt kia, cùng khuôn mặt mỉm cười dịu dàng của Hoa Thành khớp lại làm một. Trái tim Tạ Liên run lên, hai chân đã mềm nhũn, trực tiếp ngã phịch xuống trước mặt hắn, lồm bồm không ngừng, "Tam Lang... Là, là đệ ư?"

Hoa Thành cười một tiếng, duy trì tư thái quỳ một chân trên nền đất, con mắt duy nhất còn sót lại chăm chú nhìn y, nói: "Điện hạ, ta chỉ một mực nhìn theo huynh."

Tạ Liên vẫn chỉ có thể lặp đi lặp lại một chữ: "Đệ... Đệ..."

Y rốt cuộc hiểu ra, ý nghĩa của rất nhiều câu từ trước đây, những điểu tưởng như Hoa Thành chỉ thuận miệng nói cho y biết.

Thì ra là thế. Y chưa từng nghĩ tới, thì ra Vô Danh, chính là Hoa Thành!

Hắn biết tất cả. Hắn thấy được tất cả. Hắn vẫn luôn luôn ở đó!

Đột nhiên, muôn vàn tư vị, mọi loại ngôn ngữ cùng nhau xông lên đầu. Cảm kích cũng có, hổ thẹn cũng có, đau lòng cũng có, cuồn cuộn cũng có, càng in càng sâu, luyện mộ hết thuốc chữa nổi cũng có.

Tâm can Tạ Liên thật sự muốn vỡ òa, một chữ phát biểu cảm nghĩ cũng không nói nổi, chỉ có thể bất chợt nhào tới, hô: "Tam Lang!"

Y giống như chỉ còn biết mỗi hai từ này, lại gọi thêm một tiếng nữa: "Tam Lang!"

Hoa Thành bị y bổ nhào vào người, ngã ng ẫ trên n ền đất, ôm lấy y cùng cười ha ha. Sợ hãi lo lắng ban đ ầu quét sạch, Tạ Liên chăm chú vòng tay lên cổ h ắn, cười cười, muốn rót nước mắt.

Nhưng nước mắt còn chưa kịp rơi xuống, y chợt phát giác một hiện tượng rất không ổn.

Mặc dù Hoa Thành là quý, nhưng thân thể của h ắn dường như không khác mấy so với người thường.

Thế nhưng, Hoa Thành trong vòng ôm của y, thân áo đỏ th ắm xinh đẹp kia, đang từ từ trở nên trong suốt.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

241

Tạ Liên giữ lấy hắc, kinh ngạc nói: "Tam Lang?! Đệ làm sao vậy?"

Hoa Thành vẫn ung dung: "Không sao cả. Chẳng qua do quá sức một chút thôi."

Tạ Liên nghe xong liền bối rối: "...Sao đệ không nói ta nghe sớm một chút, như này sao có thể nói là không sao được?!"

Pháp lực, đây là pháp lực đó!

Hoa Thành truyền pháp lực cho Tạ Liên, từ trước đến nay đều như vô hạn, dùng không bao giờ cạn, luôn cười híp mắt cứ như không cảm thấy có chút gánh nặng nào, nhưng này là pháp lực của chính hắc, cũng không phải cát ngoài biển lớn, sao có thể lấy không bao giờ hết, dùng không bao giờ cạn được?

Chuyện này vốn dĩ không thể trách Hoa Thành không nói trước, chỉ có thể trách chính bản thân y không sớm nghĩ đến. Tạ Liên vừa hối hận vừa sốt ruột, nói: "Ta trả lại cho đệ."

Y ôm lấy mặt Hoa Thành rồi hôn lên. Phong Tín cùng Mộ Tình vừa định đi đến, vừa thấy cảnh này, trong nháy mắt rút lui lại cách xa mấy trượng, để hai người họ ở đó tự làm chuyện của mình.

Gông nguyệt nhân rửa đã được giải trừ, y liền đem toàn bộ pháp lực mình còn dùng được truyền hết cho Hoa Thành, nghĩ rằng sẽ nhanh chóng giúp hắc hồi phục lại. Thế nhưng, y hôn xong một hồi, vừa buông ra nhìn lại, tay áo cùng giáp cổ tay màu bạc của Hoa Thành, vẫn trong suốt, thậm chí còn đang mờ đi!

Tạ Liên ngờ ngác một hồi, trong lòng sợ hãi, vô thức lại ôm lấy mặt Hoa Thành muốn hôn lên, nhưng Hoa Thành nhanh tay nhanh mắt, ngược lại ôm lấy mặt y, hôn xuống, nói: "Tuy rằng ca ca chủ động như vậy, đệ rất thích, nhưng có lẽ không cần truyền pháp lực cho đệ đâu. Có đi đâu, nếu như ca ca không phải cho mượn pháp lực, chỉ đơn thuần muốn hôn đệ, đệ hoàn toàn không ngại đâu. Càng nhiều càng tốt, vô cùng hoan nghênh."

"..."

Tạ Liên giữ chặt lấy hắn, gấp đến độ sắp sụp đổ rồi: "Đây là có chuyện gì?!"

Hoa Thành nói: "Chỉ cần nghỉ ngơi một chút thôi, ca ca, không cần sợ!"

Tạ Liên ôm lấy đầu, nói: "Ta sao có thể không sợ? Ta muốn phát điên rồi!"

Với tính tình của Hoa Thành, nếu như không phải vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức hắn không cách nào che giấu được, hắn làm sao sẽ để cho Tạ Liên thấy bộ dáng như thế này của hắn?

Pháp lực nhiều đến mức khiến cho cả hai công nguyên rửa nỗ tung, rốt cuộc là bao nhiêu pháp lực? Nói một câu mệnh mông tựa Giang Hải cũng không khoa trương chút nào, bản thân hắn sao có thể không bị ảnh hưởng chút nào chứ?

Thật vất vả, thật vất vả lắm mới thanh toán rõ ràng toàn bộ những chuyện rối loạn này. Giải thích cùng Phong Tín và Mộ Tình. Công nguyên rửa ràng buộc y suốt hơn tám trăm năm cũng được giải trừ. Còn những chuyện không muốn thẳng thắn nói với Hoa Thành cũng đã thẳng thắn với nhau hết rồi.

Nhưng khi y mang vẻ mặt tươi cười mà quay đầu chạy đến, lại đón nhận Hoa Thành của y bằng bộ dáng này, y có thể nào không sợ sao? Y là sợ đến muốn điên rồi!

Phong Tín cùng Mộ Tình cảm thấy không ổn, xa xa nói sang: "Điện hạ? Sao vậy?!" từ phía bên kia chạy vội qua vài bước, nhưng vì duyên cớ nào đó mà đi được nửa đường, lại nghĩ không nên tùy tiện đến gần. Tạ Liên lúc này hoàn toàn không chú ý được ai khác nữa, y giữ lấy Hoa Thành, tim cũng ngừng đập, sợ hãi, nói: "Làm sao bây giờ?"

Hoa Thành hơi thở dài, vươn hai tay, lần thứ hai ôm y vào lòng, nói: "Điện hạ, ta luôn dõi theo huynh."

Đây là lần thứ hai hắn nói những lời này, so với vừa rồi càng ôn nhu hơn. Tạ Liên nắm chặt áo đồ trước ngực hắn, mờ mịt nói: "Ta biết, ta biết mà. Nhưng...hiện tại cuối cùng phải làm cái gì bây giờ đây?"

Ngón tay thon dài của Hoa Thành nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc ngắn ngang của y, nói: "Điện hạ, vậy huynh có biết, vì sao ta không chịu rời khỏi thế giới này không?"

Tạ Liên không thể hiểu được vì sao Hoa Thành đến bây giờ còn bình tĩnh như vậy, gấp đến mức toàn thân đều run lên, nhưng giữa lúc hoang mang lo sợ, vẫn còn chút hồ đồ mà hỏi: "Vì sao vậy?"

Hoa Thành thấp giọng nói: "Bởi vì ta có một người thương vẫn còn trên cõi đời này."

Nghe một câu này, Tạ Liên có chút sửng sốt.

Y hình như đã nghe qua những lời này ở đâu đó.

Hoa Thành tiếp tục nói: "Người trong lòng ta, là một quý nhân kim chi ngọc diệp đầy dũng cảm. Y đã cứu mạng ta, ta từ khi còn rất nhỏ đã ngưỡng mộ y. Nhưng ta càng muốn đuổi kịp y, vì y trở thành một người càng tốt càng mạnh hơn. Tuy rằng, có thể y cũng không nhớ nhiều đến ta, chúng ta thậm chí cũng không nói quá mấy câu với nhau. Ta muốn bảo hộ y."

Hắn ngưng mắt nhìn Tạ Liên, nói: "Nếu như giấc mộng của huynh, là cứu vớt chúng sinh, vậy giấc mộng của ta, lại chỉ có duy nhất một người là

huynh."

"..."

Tạ Liên hồi tưởng lại, run giọng hỏi: "...Thế nhưng...Nói vậy, người sẽ, không được yên nghỉ...?"

Hoa Thành đáp: "Ta nguyện vĩnh viễn không được yên nghỉ."

Trong nháy mắt, hô hấp của Tạ Liên đều đình chỉ vào thời khắc này. Như thể nghe được hai giọng nói một hỏi một đáp.

"Nếu như người người thương biết người vì mình mà không thể yên nghỉ, sợ rằng sẽ phiền não áy náy."

"Ta đây không cho y biết ta vì sao ta lại không đi là được."

"Thấy nhiều, rồi cũng sẽ biết."

"Vậy cũng không để y phát hiện ta đang bảo hộ y là được."

Đóm ma trời ấy. Đóm ma trời nhỏ bé yếu ớt trong ngọn hoa đăng được y dùng vài đòng tíen mua lại giữa đêm. Đóm ma trời muốn kéo y khỏi một phần đầy hỗn loạn vào đêm đông lạnh lẽo kia. Đóm ma trời ở trước mặt Bạch Vô Tướng ngăn cản y không cho y đến gần nguy hiểm. Đóm ma trời đã thay y thét lên bi thảm ở thời điểm bách kiếm xuyên tâm đó!

Hoa Thành thờ ơ nói: "Điện hạ, tất cả những gì về huynh ta đều hiểu rõ."

"Sự dũng cảm của huynh, sự tuyệt vọng của huynh; sự thiện lương của huynh, nỗi thống khổ của huynh; oán giận của huynh, căm hận của huynh; sự thông minh của huynh, sự ngu xuẩn của huynh."

"Nếu như có thể, ta nguyện ý để huynh đem ta thành đá lót chân, thành cầu qua sông rồi phá bỏ, thành hài cốt cho huynh giẫm lên để tiến về phía trước, thành tội nhân phải gánh thiên đao vạn quả. Nhưng ta biết huynh sẽ không làm vậy."

Hắn vừa nói, một bên áo đỏ như phong ẩm đậm dần.

Hai tay Tạ Liên run rẩy giữ lấy hắn, có lẽ dù ngừng truyền pháp lực cho y, cũng không thể ngăn thân ảnh Hoa Thành từ từ nhạt dần.

Hai mắt y đều trở nên mờ hồ, nói năng lộn xộn, lắp bắp nói: "...Được rồi đệ không cần nói nữa, ta đã hiểu rồi...Thế nhưng đệ đừng như vậy mà Tam Lang. Ta...ta còn chưa trả lại pháp lực đã mượn đệ. Còn có, lời vừa này ta thật ra còn chưa nói hết, vẫn còn rất nhiều. Đã nhiều năm rồi không ai nghe ta nói chuyện, đệ sẽ ở lại đây đúng không? Đệ thực sự...không muốn như vậy. Ta chịu không nổi, Tam Lang. Ta thực sự chịu không nổi. Hai lần, đã hai lần rồi! Ta không muốn có lần thứ ba nữa đâu!!!"

Hoa Thành đã vì y mà biến mất trên cõi đời này hai lần rồi!

Hoa Thành lại nói: "Vì huynh tử trận là vinh quang chí cao vô thượng của ta."

"..."

Một câu này, như một kích trí mạng, nước mắt của Tạ Liên rốt cuộc không nhịn được nữa, tràn mi.

Y tựa như đang nắm lấy một cọng rơm cứu mạng cuối cùng, nói: "Đệ đã nói đệ sẽ không bỏ đi."

Hoa Thành lại nói: "Thiên hạ này có buổi tiệc nào lại không tàn."

Tạ Liên vui đầu thật sâu, lồng ngực cổ họng đau nhức, không nói nên lời.

Liền sau đó, lại nghe Hoa Thành từ phía trên y nói: "Nhưng ta vĩnh viễn sẽ không bỏ huynh mà đi."

Nghe vậy, Tạ Liên ngẩng phắt dậy.

Hoa Thành nói với y: "Ta sẽ trở lại. Điện hạ, tin ta."

Tuy rằng giọng nói kiên định, nhưng gương mặt tái nhợt của hắn cũng bắt đầu phai màu, trở nên trong suốt. Tạ Liên vươn tay ra, muốn chạm vào gương mặt kia, đầu ngón tay nhưng lại xuyên qua. Y sửng sốt, lại ngừng đầu.

Ánh mắt Hoa Thành ôn nhu mà nóng rực, trong con mắt còn sót lại kia tràn đầy luyến ái, yên lặng ngắm nhìn y, tựa hồ như đang nói, lại không phát ra tiếng. Tạ Liên không từ bỏ hy vọng, vươn hai tay, ôm lấy hắn, muốn nghe rõ hơn.

Nhưng y còn chưa dùng lực, người y ôm lấy, cũng ôm lấy y rồi biến mất.

Ở trước mặt y, Hoa Thành trong nháy mắt vỡ tan thành hàng ngàn ngàn điệp, biến thành một trận tinh phong không nắm được, cũng không giữ được.

Hai tay Tạ Liên ôm vào khoảng không, duy trì tư thế ôm này, vẫn không nhúc nhích. Không biết do y chưa kịp phản ứng hay không thể cử động, ngẩng đầu giữa vô vàn con bướm lấp lánh tựa như ảo mộng, hai mắt mở to.

Phong Tín cùng Mộ Tình bên dưới trăm triệu lần không nghĩ sẽ gặp phải cảnh này, mặt mũi hai người trắng bệch, xông đến nói: "Điện hạ!"

Phong Tín xông lên đầu tiên, nói: "Sao đột nhiên lại như vậy?! Không phải mới vừa rồi còn rất tốt sao? Là bởi vì công nguyên rửa sao?!"

Mộ Tình tập tễnh nhảy hai cái, nhảy không được, ngừng đầu hướng sang phía ngân điệp hô lên: "Huyết Vũ Thám Hoa! Người đừng có đùa, không chết thì mau chạy ra đây!"

Ngân điệp kia đương nhiên không trả lời hắn, tới tấp hỗn loạn, vỗ cánh hướng trời bay đi. Phong Tín đưa tay đỡ Tạ Liên, nhưng Tạ Liên vẫn ngẩng dưới đất không động đậy. Phong Tín cũng không biết nên làm gì bây giờ, nói: "Có gì chúng ta có thể giúp không? Cần pháp lực sao? Có thể cứu không? Rốt cuộc nên làm gì bây giờ???"

Mộ Tình cũng đã nhìn ra chuyện gì, nói: "Bỏ đi, người câm miệng đi! --
-cái gì cũng không cần làm."

Ánh sáng trong suốt chói lọi khắp bầu trời, cánh bướm lấp lánh, tựa
như lần đầu tiên bọn họ gặp lại nhau sau tám trăm năm vậy.

Một con ngân điệp yếu ớt bay ngang qua, trên mu bàn tay y, hai gò má
y, giữa trán y mà điểm qua từng chỗ một, quyến luyến không dứt, tựa như
muốn nói lại không nên lời. Tạ Liên ngơ ngác vươn tay, để nó đậu trên tay
mình.

Ngân điệp kia tựa như mừng rỡ không thôi, vỗ vỗ cánh bướm, quả
nhiên vì y mà dừng lại. Nhưng cũng không quá lâu, chỉ chốc lát sau, nó
cũng theo gió mà tan biến.

Thế nhưng, ở nơi nó dừng lại, trên ngón tay thứ ba của Tạ Liên, sợi chỉ
đỏ kia, vẫn minh điểm như trước.

.

.

.

.

.

.

"Sau đó thì sao?"

"Hết rồi."

"Hết rồi?"

"Hết rồi."

Bùi Minh rút cuộc không nhận được: "Không phải chứ. Sao có thể đến đó là hết? Người ngoài như ta đây còn nhìn ra được là chưa hết mà?"

Mộ Tình đem một chồng sổ sách dày cộm đặt lên bàn, lãnh đạm nói: "Ta thừa nhận chính là như vậy, đến đó là hết rồi. Ta ngay tại chỗ này tính lại một lần nữa, mong Bùi tướng quân nghe kỹ: Trừ đi tám trăm tám mươi tám vạn công đức, với sáu trăm sáu mươi sáu vạn công đức, cộng thêm một nghìn bảy trăm hai mươi vạn công đức, lại khấu trừ..."

Phong Tín nói: "Được rồi không cần nữa bỏ đi. Con số này tính không sai, nhưng khẳng định bị sót không ít đâu. Không phải, này căn bản không bằng mà!"

Mộ Tình nói: "Này không phải vấn đề của ta, dù sao ta cũng tính sai. Có lẽ các vị đi tìm một người khác đến mà tính đi. Sớm biết như vậy, ta đã không xen vào việc của người khác rồi."

Sau khi Tiên Kinh bị phá hủy, các vị thần quan bị thất lạc chia năm xẻ bảy, toi bời tan tác khó khăn lắm mới đoàn tụ lại, kéo đến địa phận không ai lui đến trên đỉnh núi Thái Thương, thiết lập một Thượng Thiên Đình tạm thời. Hiện nay, các vị thần quan đang thương lượng việc trùng kiến tu chỉnh Tân Tiên Kinh đến khí thế ngất trời.

Nhưng, chưa phải là bất hạnh nhất, trận hỏa hoạn kia, không chỉ thiêu rụi toàn bộ cung vàng điện ngọc khí thế phi phàm của các vị thần quan, khiến bọn hắn bây giờ chỉ có thể chen chúc trên ngọn núi hoang vắng này mà tập nghị, chỉ có thể ở trong lều nhỏ dựng tạm mà nghỉ ngơi, mà còn đốt sạch hết thấy sổ sách, phần lớn biên bản biến mất, tính qua tính lại nhiều ngày rồi, đến bây giờ một quyển sổ triệt để cũng còn không rõ ràng!

Một cánh tay Bùi Minh cột băng treo trên cổ, tay kia sờ sờ cằm, nói: "Không biết có phải ta cảm nhận sai hay không, Huyền Chân gần đây giọng điệu có phải càng ngày càng quái gở không."

Phong Tín nói: "Hắn không phải luôn quái gở như vậy sao? Hiện tại đã lười nên lộ bản chất mà thôi."

Mộ Tình liếc mắt, tất cả mọi người đều chỉ hắt: "Quái gở!"

Mộ Tình xoay người bỏ đi. Quyên Nhất Chân cả người đều bị bọc trong băng vải, bao thành một cái bánh chưng hình người, chỉ lộ ra vài cọng tóc quăn lộn xộn, giọng điệu hàm hồ nói: "Hiện tại cuối cùng nên làm gì bây giờ? Ai tới tính đây?"

Mọi người nhìn ta, ta nhìn người, đều ho khan, lặng lẽ lui về sau, ai cũng không muốn gánh chuyện xúi quẩy tốn sức này. Thấy thế, Bùi Minh thở dài, nói: "Àiii, nếu như Linh Văn còn ở đây thì tốt rồi. Nói sao đi nữa, cô nàng làm việc chưa bao giờ kể lể. Những thứ ngổn ngang này đều ghi tạc trong đầu, Linh Văn Điện có bị đốt trụi cũng không sợ. Trong vòng một ngày, chắc chắn sẽ giao thành quả."

Giăng co trên ngọn núi này một thời gian, trong lòng mọi người sớm đã có suy nghĩ như vậy, chỉ là không dám nói, thấy có người tiên phong, đều phụ họa: "Đúng vậy!"

"Từ nay về sau ta sẽ không bao giờ chửi Linh Văn Điện làm việc hiệu suất thấp nữa!"

"Ta từ sớm đã không chửi..."

Chính vào lúc này, bên ngoài có người đưa tin: "Chư vị, Vũ Sư đại nhân đến rồi!"

Nghe vậy, chúng thần quan đều mang vẻ mặt vui vẻ, chủ động đi ra đón, chỉ có Bùi Minh là thần sắc vi diệu, dường như do dự trong chốc lát, đang định không đi. Lúc này, lại một giọng nói vang lên: "Thái tử điện hạ, ngài cũng đến rồi sao!"

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

242

Trong nháy mắt, thần tình trên mặt chúng thần quan đầu trở nên vi diệu hơn cả Bùi Minh.

Một bạch y đạo trưởng đi đến, thần sắc bình thản, khí độ thông dong ôn nhã, chính là Tạ Liên. Mọi người đầu hướng về phía y mà hô lên: "Thái tử điện hạ." "Điện hạ."

Về mặt cùng ngôn từ, vô cùng dè dặt, khách khí. Tạ Liên cũng khách khí bắt chuyện với mọi người, lại ra đón tiếp người khác, nói: "Vũ Sư đại nhân."

Vũ Sư dắt theo cái đầu to lớn của Hắc Ngưu tọa kỵ hộ pháp, đi đến phía trước lều vải được dựng tạm, hướng về phía này hơi gật đầu.

Trên người Hắc Ngưu còn cõng theo một hòm thổ sản to đùng, là đặc biệt mang đến, có người nói ăn vào có thể tẩm bổ hộ pháp vô cùng hiệu quả, chúng thần quan nghe xong, một nhóm cao hứng bừng bừng đi sang phân chia, cũng có một nhóm không hề di chuyển. Tạ Liên còn chưa động, Vũ Sư nói: "Ta có đem theo thứ khác cho thái tử điện hạ."

Tạ Liên cười nói: "Ồ, vậy thật cảm tạ! Là gì vậy?"

Vũ Sư lấy từ trong tay áo ra một đoạn vải trắng đang bọc thứ gì đó, vừa mở ra, hai mắt Tạ Liên sáng ngời, nói: "Đa tạ Vũ Sư đại nhân! Ta đang tìm thứ này khắp nơi!"

Phong Tín vừa nhìn sang, vừa nói: "Tơ tằm kỳ phẩm! Thật tốt quá! Đồ chơi của huynh cuối cùng cũng có thể sửa lại rồi!"

Tạ Liên móc móc trong tay áo, móc ra hai đoạn lụa trắng đứt đôi, vui vẻ nói: "Đúng vậy đó, cuối cùng cũng tìm được nguyên liệu có thể tu bổ Nhược Da rồi! Ta phải đi sửa nó!"

Phong Tín thế nhưng lại kéo y lại, nói: "Huynh sửa? Quên đi, huynh thì có thể sửa cái gì, để người khác giúp huynh đi." Lại quay đầu lại hô, "Mộ Tình! Đến làm việc!"

Mộ Tình chậm rãi đi sang, lạnh lùng nói: "Cái gì? Người có ý gì? Kêu ta sửa?"

Phong Tín nói: "Đây không phải là sở trường tuyệt học của người sao?"

Mộ Tình hừ nói: "Các người cũng biết dùng người quá nhỉ, lại đem ta ra làm hạ nhân mà sai bảo, chỉ sợ ngày mai lại kêu ta đi quét rác không chừng."

Tạ Liên ha ha cười nói: "Bỏ đi, bỏ đi. Để ta tự mình làm."

Mộ Tình thế nhưng lại đón lấy lụa trắng trong tay y, quay người khinh khinh bỏ đi may vá. Sau đó, Bùi Minh cũng đến chào hỏi, định vỗ vỗ Hắc Ngưu, lại bị cái miệng to của Hắc Ngưu kia cắn một cái, suýt nữa đứt ngón tay, bị làm cho mất mặt, nhanh chóng bỏ đi. Vũ Sư nói: "Cánh tay của Bùi tướng quân còn chưa khỏe sao?"

Tạ Liên nói: "Chắc chưa đâu. Trước đó hắc và Dung Quảng đã nói rõ rồi, muốn dùng Minh Quang Kiếm, ngoại trừ phải xin lỗi hắc, còn muốn hắc dùng một cánh tay để trả báo. Tuy rằng oán khí của Dung Quảng cuối cùng đã tan đi, lưu lại vài phần mặt mũi không đòi cánh tay của hắc, nhưng vẫn bị tổn thương không nhẹ."

Vũ Sư nói: "Thì ra là vậy, thảo nào vẻ mặt Bùi tướng quân lại kỳ lạ như vậy."

Tạ Liên lại thầm nghĩ: "Vẻ mặt kỳ lạ của hắc không phải bởi vì chuyện này đâu."

Thật ra, lúc Bùi Minh ở núi Đổng Lô và trận hỏa hoạn ở Tiên Kinh đều được Vũ Sư cứu giúp nên canh cánh trong lòng. Hắn tự xưng là đại nam nhân đỉnh thiên lập địa như vậy, quả thật không thể chịu được việc ném hết mặt mũi trước mặt nữ tử, còn là nữ tử mang thù oán xa xưa. So với Vũ Sư, hành vi của Tuyên Cơ còn khiến hắn dễ chấp nhận hơn. Nói chung trần trọc không yên, gặp Vũ Sư tâm tình liền không yên ổn được, cho nên mới mang về mặt kỳ lạ.

Có đi đâu, Vũ Sư hoàn toàn không hiểu tâm tình hắn đang không yên ổn vì cái gì, luôn lễ phép mỉm cười đáp lại, hai người căn bản không hiểu nhau, quả thực buồn cười không hiểu được.

Vũ Sư nói: "Đúng rồi, thái tử điện hạ, Tuyên Cơ thế nào rồi?"

Tạ Liên nói: "Tuyên Cơ bị giam dưới chân núi, người mau đến xem sao?"

Sau trận đại chiến, yêu ma quỷ quái trốn khỏi trấn áp trước kia đều tạm thời bị bắt giữ trong địa lao dựng tạm dưới núi Thái Thương. Tạ Liên dẫn đường, còn chưa đến địa lao, xa xa đã nghe thấy một tràng tiếng chửi mắng điên cuồng, Bùi Túc cùng Bán Nguyệt ngồi ở cửa, mặt cả hai đều không biểu cảm.

Hiện tại nhân lực đang vô cùng thiếu thốn lại không đủ dùng, bèn đẩy hai người họ đến đây giúp đỡ thiên đình trông coi địa lao. Trong phòng giam giữ Khắc Ma, kẻ thù gặp mặt đương nhiên đỏ cả mắt, hắn cả ngày chửi rủa hai người họ không ngớt, hai người bọn họ lại giả bộ nghe không hiểu, đầu gối như nhau mà ngồi yên. Thấy hai người đi vào, bọn họ đều đứng lên, nói: "Thái tử điện hạ, Vũ Sư đại nhân."

Vũ Sư đưa cho bọn họ một hộp thổ sản, Tạ Liên nói: "Khổ cực cho các người rồi. Vũ Sư đại nhân muốn đến gặp Tuyên Cơ."

Bùi Túc nhưng lại chần chừ một chút, nói: "Tuyên Cơ..."

Tạ Liên cảm thấy không đúng: "Thế nào sao?"

Hai người đi vào trong lao, tìm đến nơi giam giữ Tuyên Cơ, đầu sừng sốt. Chỉ thấy trong lao, trống không, chỉ còn lại một bộ y phục rách rưới.

Bùi Túc nói: "Tuyên Cơ, đêm qua, đã tiêu tán rồi."

Oán khí của Tuyên Cơ vậy mà lại tiêu tán, thực sự không thể tưởng tượng nổi. Ngay trước đó không lâu, chấp niệm của nữ tử này còn sâu như vậy, chết cũng bám lấy Bùi Minh không chịu buông tay. Tạ Liên nói: "Có thể cuối cùng đã thông suốt rồi."

Nghĩ thông suốt trong mấy trăm năm qua, mình sao lại từ một quý nữ nhà võ tướng tài hoa mạnh mẽ biến thành một oán phụ điên điên khùng khùng, bị người ghét bỏ. Mất đi cái gì, chiếm được cái gì, sợ rằng sẽ vô cùng xấu hổ, nghĩ lại mà cả kinh.

Nàng một lòng ngóng trông nam nhân đã từ bỏ mình có thể bị chính mình làm cảm động hoặc uy hiếp, hồi tâm chuyển ý, có thể bỗng nhiên phát hiện ra ngay từ lúc bắt đầu thì căn bản đã không thể vãn hồi, cuối cùng nghĩ thông suốt.

Thế nhưng, tâm tình của nàng khi nghĩ đến Bùi Minh lại không thể yên ổn, không cam lòng nên mới lưu lại trên cõi đời này, nghĩ thông suốt rồi, cũng không cần tiếp tục lưu lại nữa. Ngẫm lại cũng thấy nhàm chán rồi.

Vũ Sư ngồi tại chỗ, dường như muốn giúp nàng siêu độ. Dù sao, trừ nàng ra, đây cũng là dân Vũ Sư Quốc duy nhất còn lại trên thế giới này. Tạ Liên không tiện quấy rầy, lui ra ngoài.

Sau khi rời khỏi, thấy Bùi Túc cùng Bán Nguyệt đầu đang gặm trái cây do Vũ Sư trồng, Tạ Liên cũng đi qua nhặt một trái, chuẩn bị ngồi xổm xuống gặm cùng bọn họ. Nào ngờ, y bỗng nhiên cảm giác được thứ gì đó, quay phác đầu nhìn lại, Chỉ thấy cách đó không xa trong bụi cỏ cao hơn nửa người, có thứ gì đó chột lóc lên.

Tạ Liên lập tức ném trái cây, nói rõ: "Trông kỹ chỗ này!" Vội vàng chạy đi.

Thứ trong bụi cỏ kia cảm thấy đã bị y phát hiện, trốn càng nhanh hơn. Vốn Tạ Liên chỉ cần tám bước là có thể đuổi kịp, nhưng chạy được bốn bước, y liền phát hiện ra đó là ai, ý niệm trong lòng thay đổi thật nhanh, thả chậm bước chân.

Đợi thứ kia chạy một đoạn, y mới đột nhiên xông ra từ một phía, cản lối đi của đối phương, nói: "Kiếm Lan cô nương, định không từ mà biệt sao?"

Đối phương chính là Kiếm Lan đang lén lút ôm thai linh, bị Tạ Liên xuất quỷ nhập thần làm cho hoảng sợ: "Là người!"

Thai linh trắng nõn trong lòng nàng nhẹ rãng trợn mắt, dường như định công kích, Kiếm Lan đè nó lại, nói: "Người đến để ngăn ta?"

Tạ Liên không muốn khiến nàng cảnh giác quá mức, nói: "Người không cần lo lắng, ta chỉ muốn đưa người một thứ."

Nói xong, y đưa ra hai vật y như nhau, nói: "Thác Thác con của người oán khí quá mạnh, cần trấn áp. Tuy rằng hiện tại bên trong nó đã được tinh lọc nhưng tu vi của người không bằng nó, khó đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cần sử dụng thứ này để phù trợ người."

Đây là bùa hộ mệnh do chính y tự chế, Tạ Liên còn đặc biệt làm mẫu cách dùng, đảm bảo không có chỗ cổ quái. Kiếm Lan nhìn qua, quả nhiên tiêu tan bớt cảnh giác, dù sao thứ này rất hữu dụng, chần chừ trong giây lát, nàng tiếp lấy, nói: "Đa tạ."

Tạ Liên nói: "Không cần. Chỉ cần khi sử dụng, hô lớn ba lần, 'Thỉnh thái tử điện hạ phù hộ ta' là được. Như vậy có thể ghi danh nghĩa vào điện của ta."

"..."

Kiếm Lan đi vài bước, dừng một chút, bản thân không nhận được, quay đầu lại nói: "Người không ngăn cản ta sao? Vì sao?"

Tạ Liên đang chờ nàng quay đầu lại, không đáp mà hỏi ngược lại: "Kiếm Lan cô nương người vì sao nhất định phải đi? Phong Tín đã nói sẽ chiêu cố các người, hắn sẽ giữ đúng hứa hẹn."

Sắc mặt Kiếm Lan hơi thay đổi, cuối cùng, thở dài, nói: "Ta biết hắn sẽ như vậy. Nhưng có lẽ nên thôi đi. Ta cũng không muốn tiếp tục cùng hắn nữa."

Tạ Liên ngẩn người, nói: "Người bây giờ...đã hoàn toàn không còn thích hắn sao?"

Kiếm Lan đại khái đã chạy mệt, ng ỏi xuống ven đường, nói: "Thích hay không thích không có liên quan gì nữa. Ta cũng không muốn miễn cưỡng hắn gánh theo bọn ta bên người."

Tạ Liên đến ng ỏi xuống bên cạnh nàng, suy nghĩ một chút, nói: "Phong Tín nhất định thực sự vô cùng thích người. Khi đó, hắn sút đầu mẻ trán đến vậy, nhưng vẫn không chịu buông bỏ người."

Nghe vậy, Kiếm Lan dường như nhớ lại chuyện thật lâu trước kia, cười nói: "Người vừa nói thế, ta liền nhớ ra. Hắn khi đó ngu ngốc h ồ đ ồ, tìm rất lâu mới gom được ít tiền, tiền gom góp được lại mua ta cả đêm, nhưng lại quay ghế ng ỏi đối diện ta cả đêm, cái gì cũng không làm, chỉ theo ta nói chuyện phiếm. Tất cả mọi người khi ấy đều chê cười hắn, cười đến chết người!"

Tạ Liên cũng cười cười, nói: "Người xem, ta nói hắn rất thích người mà."

Kiếm Lan nhưng lại thu lại vẻ tươi cười, nói: "Người nói đầu đã là chuyện trước kia. Đã từng thích, lại không có nghĩa là vĩnh viễn sẽ thích. Bị người bố thí lại bị người ghét bỏ, ta đây không làm."

Tạ Liên nói: "Hắn sao lại ghét bỏ các người? Người còn không biết Phong Tín là ai à?"

Kiểm Lan nói: "Thái tử điện hạ chưa từng nếm qua khói lửa nhân gian, đương nhiên cảm thấy thật đơn giản. Bây giờ sẽ không, ngoài mặt cũng sẽ không. Nhưng khoảng thời gian sau, lại không thể nói chính xác được nữa. Ta nếu muốn tìm hắn, ta đã sớm đi tìm rồi, Nam Dương Điện cũng không phải ít thấy, có một đoạn thời gian khắp nơi đều có, nhưng ta không muốn."

"Hắn phi thăng, có bản lĩnh, có phong quang, bọn ta giờ cũng đã thành quỷ rồi, ta tìm hắn để làm gì? Một thân quan mang theo hai con quỷ, đây không phải là gây khó dễ cho hắn sao?"

"Vào thời điểm ta rạng rỡ nhất đạp hắn một cước, ta cảm thấy như vậy cũng tốt, nghênh ngang kiêu ngạo. Nói vậy, ta ở trong lòng hắn, sẽ luôn là hình dáng kia, mà không phải như bây giờ, vừa lẩm son nhiều phần, lại có nếp nhăn nơi khóe mắt."

Nàng kéo nhẹ mặt mình, nói: "Nếu như hắn thực sự nhận chúng ta, mỗi ngày quay sang nhìn gương mặt này của ta, Thác Thác còn là cái dạng này, bị bọn ta làm vướng víu, chỉ càng mỗi ngày thêm mệt mỏi, chán ghét, một ngày nào đó sẽ biến thành ghét bỏ. Cần gì chứ? Vậy không phải quá là bi thương sao."

Đang lúc nói chuyện, thai linh một mực dùng cái lưỡi ướt nhẹp liếm mặt nàng, mang một loại buồn bực buồn nôn mà đáng yêu một cách kì lạ. Nhưng trong mắt người thường, có lẽ chỉ có buồn nôn, là không cách nào tiếp nhận được.

Kiểm Lan cũng vượt đỉnh đầu trụ lúi của con mình, nói: "Dù sao ta có Thác Thác là đủ rồi. Ai thời niên thiếu lại không hứa hẹn thề nguyền, lại không thề non hẹn biển? Động một chút liền nói nào là tình, nào là yêu, nào là vĩnh viễn. Thế nhưng, chịu đựng trên cõi đời này càng lâu, ta càng hiểu rõ, cái thứ gọi là 'vĩnh viễn' kia, là không thể nào, vĩnh viễn cũng không thể. Từng có một chút đã là không thể rồi. Không ai có thể làm được. Ta không tin."

Nàng bất đắc dĩ nói: "Phong Tín là người tốt. Chỉ là...thực sự đã qua rất lâu rồi. Chuyện gì cũng không như lúc trước, vẫn là quên đi."

Tạ Liên yên lặng nghe, không nói gì, nhưng trong lòng vẫn nói: "Không phải như vậy."

Trong lòng y có một giọng nói: " 'Vĩnh viễn' có tồn tại. Có người có thể chân chính làm được. Ta tin tưởng."

Kiểm Lan vẫn mang Thác Thác đi.

Tạ Liên trở về chỗ Vũ Sư đang siêu độ cho Tuyên Cơ, lại quay về đình Thái Thương, định nói Phong Tín nghe chuyện Kiểm Lan bỏ đi, nhưng lại không thấy hắn. Đang tìm kiếm trong đám người hỗn loạn, chợt nghe có ai hô: "Thái Hoa đến đúng lúc lắm! Có rảnh không? Giúp tính toán chút nào!"

Bên đó vẫn đang đi khắp nơi bắt người tính toán sổ sách, Lang Thiên Thu tránh không kịp, xa xa nói: "Đừng mang qua đây, ta có việc rồi, tìm người khác đi!"

Tạ Liên thở dài, thẫn thờ nghĩ không bằng y đến tính thử xem, nào ngờ, vừa đi được vài bước, chợt nghe phía sau vang lên một giọng nói: "Sư...Quốc...Thái tử điện hạ."

Tạ Liên vừa quay đầu lại thì thấy Lang Thiên Thu đang đứng sau lưng y. Hắn gãi gãi mặt, nói: "Nói chuyện một chút, có được không?"

Tạ Liên nói: "Được."

Vì vậy, y và Lang Thiên Thu cùng đi đến một cái lều lớn giản dị bên ngoài điện. Đi đến đi lui, Tạ Liên hỏi: "Cốc Tử thế nào? Có khỏe không?"

Lang Thiên Thu cười khở nói: "Ta cũng không biết có tính là khỏe không nữa. Đứa nhỏ này cả ngày cứ hỏi ta đòi cha nó, vô cùng đáng thương, ta chỉ đành...thu lại một chút hồn phách còn sót lại của Thanh Quỷ Thích Dung cho vào trong ngọn đèn. Hiện tại mỗi ngày nó cứ ôm ngọn đèn kia chạy ra chạy vào trước mặt ta, hỏi ta phải làm thế nào hồn phách trong đèn mới lớn lên! Ta thật sự..."

Nhìn vẻ mặt phiên muộn của hắn, ngẫm lại cảnh ngộ này cũng có thể thông cảm, thật không hiểu được hắn là một người bị Thích Dung giết cả nhà, vì sao còn phải làm loại việc này. Tạ Liên vô thức muốn vỗ vai hắn, nhưng ngẫm lại mình ở Vĩnh An đã làm những gì, vẫn nhin lại, ầm giọng nói: "Khổ cực rồi. Vậy, người hôm nay tìm ta có việc gì?"

Chần chừ trong chốc lát, Lang Thiên Thu bỏ tay vào ngực, lấy ra một vật, đưa về phía y, nói: "Cái này."

Vừa thấy vật kia, hô hấp của Tạ Liên nhẹ nhàng ngưng đọng.

Đó là một viên san hô đỏ thắm óng ánh tròn trịa, có ánh sáng lưu chuyển.

Y run giọng nói: "Cái này là...?!"

Lang Thiên Thu nói: "Viên san hô này, là bí mật tổ tiên khai quốc Vĩnh An lưu lại trong trong bảo khố."

Nghe vậy, Tạ Liên mới kịp thời phản ứng, đây không phải là viên mà Hoa Thành treo ở đuôi tóc, mà là viên ban đầu y đưa cho Lang Anh.

Không phải là Hoa Thành. Trong lòng y có chút mất mát, nhưng vẫn nhận lấy viên châu kia. Lúc này, Lang Thiên Thu nói: "Tổ tiên từng nói qua, người đưa cho hắn viên san hô đỏ này là ân nhân của hắn, đã giúp đỡ hắn. Là một người rất tốt."

"..."

Lang Thiên Thu lại nói: "Nhưng hắn phải làm một việc, khiến người kia mất đi tất cả. Tổ tiên nói hắn không hối hận vì đã làm nên sự kiện kia, hắn không thể không làm. Nhưng đối với người kia, hắn sau đó ngẫm lại, vẫn cảm thấy hơi có lỗi."

"..."

Tạ Liên nói: "Sau đó thì sao?"

Lang Thiên Thu nói: "Sau đó, ngày ấy ở Tiên Kinh, ta tỉ mỉ nhìn viên châu trên đuôi tóc của Huyết Vũ Thám Hoa, càng nhìn càng giống viên mà phụ vương lưu lại cho ta. Sau đó lại nghe Huyền Chân tướng quân bọn họ nói, đúng ra viên châu này, vốn là của người. Cho nên, muốn đến hỏi thăm, đây là đồ của người sao?"

Một lát sau, Tạ Liên chậm rãi gật đầu, nói: "Là của ta. Là viên châu khi ta còn bé, phụ hoàng mẫu hậu tặng cho ta."

Lang Thiên Thu gỡ gỡ tóc, nói: "Vậy...Trả lại cho người vậy."

Hắn đang không biết nên xưng hô với Tạ Liên như thế nào, trả lại viên châu, chần chừ trong chốc lát, lại lặng lẽ rời đi. Tạ Liên đứng nguyên tại chỗ, lòng bàn tay nắm chặt viên san hô đỏ này.

Hơn tám trăm năm rồi. Quanh đi quẩn lại, hoa tai bằng san hô đỏ này cũng trở về lại trong tay y. Là của y, thì sẽ lại là của y.

Chỉ là, một viên san hô khác lúc này vốn nên ở đây. Vốn có thể hợp thành một đôi.

Chính vào lúc này, dưới chân núi truyền đến giọng nói vui mừng của Phong Tín: "Điện hạ! Các vị! Mau lại đây!"

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

243

Tạ Liên thu lại viên ngọc, nhìn xuống phía dưới. Lầu lớn đơn sơ trong điện cũng có mấy thần quan bước ra, hỏi: "Nam Dương tướng quân làm sao vậy?"

Chỉ nghe Phong Tín nói: "Các người xem ta bắt được gì!"

Hắn vừa gặp trong núi, vội vàng chạy lên đây, trong tay đang túm lấy một người áo đen, chúng thần quan kinh hãi: "Linh Văn!"

Bị Phong Tín nắm trong tay chính là Linh Văn. Phong Tín nói với Tạ Liên: "Như huynh dự đoán, Linh Văn quả thật đang giữ Cẩm Y Tiên!"

Sau khi tháo gông nguyền rửa xuống, pháp lực Tạ Liên đột ngột tăng lên đến mức có thể đối kháng với Quân Ngô, Cẩm Y Tiên đương nhiên cũng không làm gì y được nữa. Linh Văn bị Hoa Thành hóa thành lật đật, ở giữa trận chiến thì thất lạc, sau một khoảng thời gian pháp lực trên người nàng liên tục tự động hóa giải, chẳng thấy tung tích đâu. Nhưng Tạ Liên nghĩ rằng nàng hơn phân nửa sẽ đến lấy Cẩm Y Tiên, vì vậy cỡi bộ y phục kia ra, xin nhờ Quỷ Thành tung tin đồn, quả nhiên, Linh Văn mắc câu rồi.

Linh Văn là tù nhân bỏ trốn, tuy rằng lúc này đây đang bị bắt vào Điện Nghị Sự, nhưng vẫn không mang vẻ bối rối. Bùi Minh vừa bước đến lại khóa vai nàng, ghì nàng ngã xuống trước bàn, trầm giọng nói: "Cuối cùng cũng tìm được người! Linh Văn, người phải trả một cái giá thật đắt!"

"..."

Hơn mười vị thần quan cũng xông đến bao quanh, mỗi người một ánh mắt như lang như hổ, thần tình tựa như đang đói khát, một số khác lại dữ

tợn. Linh Văn lúc này mới thoáng thấy không ổn: "...Các người muốn làm gì."

"Phịch" một tiếng vang lên thật lớn, một chông công văn sổ sách cao ngang người bị ném xuống trước mặt nàng, vừa rơi xuống đến cả bàn ghế cũng bị chấn động. Bùi Minh "đùng" một cái vỗ một chưởng xuống chông hồ sơ, nói: "Những thứ này, người xử lý đi."

"..."

Linh Văn dường như thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn cảm thấy một lời khó nói hết. Nào ngờ, khẩu khí còn chưa kịp nói lỏng, liền nghe "'R ầm r ầm r ầm r ầm r ầm r ầm!"

Sau khoảng mười bảy mười tám tiếng nổ, hơn mười tám mười bảy chông công văn cao hơn đầu người được ném xuống một cách khoan thai, tầng tầng lớp lớp vẩy nàng vào bên trong.

Mười bảy mười tám vị thần quan từ trong khe hở của rừng hồ sơ ầm ĩ náo động nói với nàng: "Chờ người đã nhiều ngày rồi! Mau đến phụ tính toán sổ sách đi" "Những thứ này người cũng xử lý luôn đi." "Mấy phần bị sót nhớ bổ sung kỹ càng." "Ít nhất trong vòng một canh giờ phải giao cho bọn ta hồ sơ đã chỉnh lý xong xuôi đâu vào đấy!"...

Linh Văn: "..."

Một ngày một đêm sau, Linh Văn bị bắt vào trong Điện Nghị Sự cuối cùng cũng được thả ra.

Đám hồ sơ rối loạn trải qua một ngày một đêm chiến đấu anh dũng, toàn bộ đều được xử lý hoàn tất, phân loại một cách chỉnh tề. Chúng thần quan vui mừng phấn khởi đến nhận lại hồ sơ của điện mình, mà vẻ mặt của Linh Văn đã tái nhợt, quầng thâm dưới mắt đã biến mất nay lại hiện ra.

Bên kia mọi người đã xem xét xong xuôi, đều vô cùng vui mừng, Bùi Minh nói: "Quả nhiên vẫn là Kiệt Khanh tính toán có hiệu suất! Nay mới là việc nên làm đó!"

"Rõ đúng mà! Thật cảm tạ Linh Văn đại nhân!"

Linh Văn thân là phạm nhân lại đứng giữa vòng vây của một đám thầ
quan ha hả nói: "Không dám nhận, không dám nhận."

Thấy thế, mấy đồng hồ sơ hôm qua chưa bị nhét vào, ngày hôm nay
trong điện lại như trước có một đám thầ quan rối loạn cũng ng ẩ không
yên, vây lại nói: "Cái này...thật ra ta đây cũng vừa lúc có mấy sập hôm qua
quên đưa người xem giúp có bằng nhau hay chưa..."

Linh Văn: "..."

Tạ Liên ng ẩ xồm bên ngoài Điện Nghị Sự tạm thời ăn bánh bao, ăn
xong lại vỗ vỗ tay, cuối cùng đem Linh Văn từ giữa vòng vây gian khổ cứu
ra ngoài: "Chư vị, tính như thế này đi, trước hết để cho Linh Văn lấy hơi
một cái đã."

Trước đây y lên tiếng, nhất định không có người nào đáp lời, nhưng
hôm nay đã không giống xưa nữa. Mấy người bọn hắn đều nói: "Thái tử
điện hạ nói rất đúng." Không dám nhiều lời. Linh Văn ng ẩ trên ghế, nhắm
mắt đỡ trán, hắn đợi đến lúc mọi thầ quan đều đã rời đi, trong Điện Nghị
Sự đã vắng ngắt không còn ai nữa, hắn mới nói với Tạ Liên: "Chúc mừng
thái tử điện hạ, một thân pháp lực đã trở lại vị trí cũ. Đoan chính mà lại giỏi
mưu kế, thật không ngờ, hiện tại ngay cả quý cũng là tín đồ của ngài, nghe
theo ngài đi đâu động."

Tạ Liên nói: "Đó không phải tín đồ của ta, là các bằng hữu của ta ở Chợ
Quý. Ta nhờ bọn họ hỗ trợ mà thôi."

Linh Văn gật đầu, vẻ mặt như đã hiểu rõ. Chốc lát sau, Tạ Liên nói:
"Linh Văn, ta có một vấn đề muốn hỏi người."

Linh Văn nói: "Thái tử điện hạ xin cứ hỏi."

Tạ Liên nói: "Tam Lang, ý ta là Hoa Thành chủ, hắn từng mặc qua Cẩm
Y Tiên này của người, nhưng Cẩm Y Tiên lại vô hiệu lực đối với hắn,
người có biết đây là tại sao không?"

Linh Văn nói: "Hóa ra là vấn đề này. Ta cho rằng thái tử điện hạ người đã sớm biết rồi chứ?"

Tạ Liên giật mình, nói: "Xin lắng tai nghe?"

Linh Văn chỉnh lại vạt áo, nghiêm chỉnh nói: "Thái tử điện hạ, đã nghe qua câu chuyện của Cẩm Y Tiên chưa?"

Tạ Liên nói: "Đã nghe qua. Là do người làm."

Linh Văn nói: "Có thể nói như vậy. Tuy rằng ta chưa từng nghĩ đến oán khí ngưng tụ trên bộ y phục này sẽ biến nó thành một món yêu vật như vậy, nhưng quả thực không sai, ta vì muốn đẩy nhanh quá trình tiêu diệt Tu Lê Quốc nên mới giết chết Bạch Cẩm."

Tạ Liên chuyên chú lắng nghe. Linh Văn tiếp tục nói: "Bộ y phục này lẫn lộn ở nhân gian, trải qua tay bao nhiêu người, vô số người sau khi bắt được nó liền dùng nó để giết người, hại người, lừa gạt người. Tuy rằng như vậy có thể trừ khử đi oán khí của nó, nhưng, Bạch Cẩm không phải là một người như vậy."

"Hắn không thích bị những người này lợi dụng, vô cùng chán ghét. Cho nên, khi hắn gặp phải người mặc y phục tương tự hắn và người đặc biệt trao bộ y phục này, thì sẽ không kích động oán khí, mà ngược lại sẽ rất cao hứng."

Tạ Liên nói: "Tương tự cùng đặc biệt phân biệt thế nào?"

Linh Văn nói: "Người đưa Cẩm Y Tiên cho Huyết Vũ Thám Hoa mặc vào, nhưng người đối với Huyết Vũ Thám Hoa lại không có chút ác cảm cùng ý muốn hại người nào, toàn tâm toàn ý tín nhiệm; mà Huyết Vũ Thám Hoa, đối với người cũng như vậy, không, phải nói còn sâu hơn --- Huyết Vũ Thám Hoa chân chính khiến Bạch Cẩm cảm thấy có chỗ đứng cảm, nghĩa là cho dù hắn không mặc Cẩm Y Tiên vào, người bảo hắn làm gì cho người, hắn cũng sẽ không một chút do dự làm cho người việc đó. Kể cả vì người mà chết."

"..."

Linh Văn nói: "Đó cũng là nguyên nhân vì sao khi ấy ta có thể đoán được thiếu niên bên cạnh người chính là Huyết Vũ Thám Hoa biến thành. Tuy rằng ta không hiểu rõ chuyện của các người, nhưng ta nghĩ không ra người thứ hai có thể làm như vậy."

Tạ Liên nói: "Vì sao?"

Linh Văn chỉ tay ra nói: "Thái tử điện hạ, thứ người đeo trên cổ là gì?"

Tạ Liên ngăn người, tay không tự chủ mà vuốt lên.

Linh Văn nói: "Ta đã từng thấy qua thứ giống như vậy, là ván cược lớn nhất của Quỷ Hồn, đưa cho tình nhân tro cốt của chính mình."

Hồ sơ qua tay Linh Văn Điện nhi ều vô số kẻ, đã từng thấy qua cũng không có gì kỳ lạ. Kỳ thật, Tạ Liên cũng đoán được.

Nhưng khi nghe Linh Văn nói, vẫn cứ nắm chặt chiếc nhẫn trong suốt lấp lánh.

Linh Văn nói: "Đây là thứ hiếm lạ khó gặp, nhưng bởi vì quá xinh đẹp, hơn nữa thường vô cùng bị thảm, cho nên ấn tượng tương đối khắc sâu hơn."

Tạ Liên nói: "Sao lại nói thường vô cùng bị thảm?"

Linh Văn nói: "Bị ái tình làm cho đầu óc mê mẩn, đem thứ nắm giữ tính mệnh của mình giao vào tay người, sẽ phát sinh rất nhiều câu chuyện bị thương đáng sợ."

"Thành tâm gì đó, đầu bị người khác chà đạp. Những thứ tín vật làm từ tro cốt này, dù bị người ngoài cướp đi, dù bị chủ nhân đập nát, căn bản cũng không có kết cục nào tốt cả. Có đi ều, thái tử điện hạ người là ngoại lệ. Người giữ gìn vô cùng tốt, gần như rất cẩn thận."

Sau một lúc trằn mặt, Tạ Liên nói: "Người nói 'tương tự' 'đồng cảm'. Cho nên, Bạch Cầm tướng quân cũng là người như vậy sao."

Linh Văn mỉm cười, nói: "Nếu không sao lại bị ta lừa?"

Tạ Liên nói: "Cũng không tính là lừa được. Người không nghĩ rằng cho dù ta không tung tin tức ra ngoài, người nhưng cũng tự mình đến lấy à."

Linh Văn nói: "Phòng thân lợi khí* mà."

*Phòng thân lợi khí: vũ khí tốt có thể phòng thân.

Tạ Liên nói: "Nếu như chỉ là phòng thân lợi khí như người nói, người khi đó sẽ không mạo hiểm lớn như vậy mà lên đi trộm nó, sau khi thất bại còn dẫn nó đến núi Đồng Lô nữa."

Linh Văn không hề để tâm, nói: "Không đi núi Đồng Lô còn có biện pháp nào khác, bởi vì đã lộ tẩy rồi, bị thái tử điện hạ người bắt tại trận rồi."

Tạ Liên nói: "Kỳ thực, nếu người muốn kiếm cớ che giấu, vẫn có thể giải quyết được. Nào là đút lót hối lộ, cho dù có bị giáng bao nhiêu chức, khấu trừ bao nhiêu công đức, cũng không trở thành đào phạm. Chủ yếu là vì...người muốn trợ giúp Bạch Cầm tướng quân thành Tuyệt, khiến hắc hủi tình đúng không."

Linh Văn thoáng cười, nói: "Thái tử điện hạ, người đang nói cứ như ta đây sẽ vì hắc làm bất cứ chuyện gì vậy. Suy cho cùng, ta vậy lại là một người đến lục thân* còn không nhận, sao có thể làm loại chuyện này được?"

"Là vậy sao?"

"Là vậy đó."

* Sáu bậc thân gần, gồm: cha, mẹ, anh, em, vợ và con

Tạ Liên ở Hoàng Cực Quán, trên đỉnh Thái Tử đồ nát thê lương quét dọn sạch sẽ một phen, qua loa dựng lại một căn phòng nhỏ, làm nơi ở tạm. Cách chỗ này không xa, y khi có việc sẽ đến Điện Nghị Sự giúp đỡ một chút, không việc gì thì một mình lẳng lặng đợi.

Sau bảy tám ngày, Mộ Tình cuối cùng cũng sửa được Nhược Da, đem đến. Tạ Liên vừa mở cửa đã thấy một vật trắng trắng bổ nhào đến trước mặt, mắt bị che lại thành một mảng trắng xóa, lấy tay kéo vật kia xuống, Nhược Da lại bắt đầu vặn qua vặn lại một thân lụa mỏng, tựa như đang biểu diễn cho y xem cơ thể mới xinh đẹp của mình. Tạ Liên nói: "Vừa mới sửa xong đừng có lộn xộn, cẩn thận không lại bị vặn đứt."

Mộ Tình vừa nghe liền có ý kiến: "Chuyện này sao có thể? Có thứ nào ta đền bù cho huynh mà bị hư không?"

Tạ Liên nói: "Cũng đúng."

Y nắm lấy Nhược Da đang quăn chặt như rong biển mà kiểm tra tỉ mỉ, quả nhiên may vá vô cùng tốt, hầu như không nhìn ra vết tích, khen gọi: "Tay nghề người vẫn tốt như vậy."

Mộ Tình nói: "Người khen ta loại chuyện như này ta cũng không vui về gì. Chỉ một lần này thôi, không có chuyện này nữa đâu."

Tạ Liên thầm nghĩ: "Người rõ ràng vẫn rất đặc ý đó thôi..."

Mộ Tình nói vài câu, lại nói: "Được rồi ta xong việc, đi đây. Huyền Chân Điện đang bận rộn đủ thứ chuyện."

Tạ Liên nói: "Người cũng muốn đi sao? Được, như thế này, ta đi qua hỗ trợ. Người khi nào đi thì nói ta một tiếng, ta tiễn người."

Bắt được Linh Văn, chỗ bỏ sót được kiểm kê bỏ khuyết, đem một đồng sổ sách rối loạn tính toán cho rõ ràng, chúng thần quan liêu quyết định bắt tay vào việc trùng kiến Tiên Kinh. Vậy là, Điện Nghị Sự trên đỉnh Thái Thương, cũng có thể được nghỉ ngơi rồi. Mộ Tình khoắc khoắc tay, không

cực tuyệt cũng không đáp ứng, đi vài bước, lại dừng chân, quay đầu lại nói: "Huynh...vẫn muốn canh giữ núi Thái Thương sao?"

Tạ Liên gật đầu, nói: "Ừ."

Chần chừ trong chốc lát, Mộ Tình nói: "Hay là, huynh đi cùng bọn ta đi."

Tạ Liên cười nói: "Không được, ta phải đợi người."

Mộ Tình nói: "Huynh đến Tân Tiên Kinh trên Thượng Thiên Đình cũng có thể chờ mà."

Tạ Liên lắc đầu, nói: "Ta nghĩ khi hấn trở lại có thể sẽ đến nơi này đầu tiên, vậy có thể gặp nhau ngay. Không trở về đây cũng có thể sẽ trở về Thiên Đẳng Quán ở Chợ Quỷ, nơi này cách Chợ Quỷ không quá xa, so với Tân Tiên Kinh tiện hơn nhiều."

"..."

Mộ Tình nói xong như bị ghen một hồi, ánh mắt phức tạp, nói: "Huynh thực sự tin tưởng hấn sẽ quay về sao?"

Tạ Liên đương nhiên nói: "Ta tin tưởng."

Mọi người đến như thủy triều dâng lên, lại tựa thủy triều mà rút đi. Núi Thái Thương lại khôi phục vẻ hoang vắng cô tịch.

Trên núi Thái Thương, từng mảng từng mảng lớn rừng phong, bị đại hỏa thiêu rụi hầu như chẳng còn gì, trăm nghìn năm sau lại đâm chồi. Không còn những tàng cây Tạ Liên từng tung mình tu luyện từ trăm nghìn năm trước, nhưng cảnh sắc vẫn hết như xưa.

Tạ Liên vẫn thường một mình dạo bước trong rừng phong. Phong đổ mãnh liệt như lửa trải khắp núi đồi khiến y cảm giác như mình đang được đặt trong một lòng ngực to lớn mà ấm áp.

Y đã trải qua khoảng thời gian một mình suốt hơn tám trăm năm, đã thành thói quen. Có việc thì xuống núi đáp ứng lời cầu nguyện, thu rỗi lại nhất định nát; không việc gì thì lại trồng đủ loại rau, dùng để nấu cơm.

Nhưng mà, kỳ lạ ở chỗ, những ngày tháng một mình như vậy, từ trước đến nay rõ ràng đã tập thành thói quen, nhưng bây giờ lại trở nên có chút khó khăn, Tạ Liên phải mất một khoảng thời gian rất dài mới có thể một lần nữa thích ứng.

Nếu như một người vẫn luôn chịu đắng cay, sẽ tập thành thói quen với vị đắng. Nhưng bỗng nhiên có một ngày, có người cho y một chút ngọt, khiến y nhớ lại ngọt có tư vị như thế nào, nếu lại phải tiếp tục chịu đắng, sẽ nhăn mặt.

Ngày trước trong những lúc Tạ Liên một mình vắng vẻ thê lương, chung quy vẫn âm thầm ngóng trông có người tìm đến mình. Tìm y trò chuyện cũng tốt, tìm y xin hỗ trợ cũng tốt, ít nhất còn có một chút hơi người. Nhưng hiện tại, y không còn thích như vậy nữa.

Bởi vì, lúc nghe được tiếng gõ cửa, trong lòng y sẽ bỗng nhiên vui mừng khôn xiết, vô cùng chờ mong. Sẽ vội vàng chạy đến mở cửa, dù trong hay ngoài cửa, cũng đâu không phải là người y đang chờ.

Có lúc là Phong Tín, có lúc là Mộ Tình, có lúc là Sư Thanh Huyền, có lúc là bọn quỷ ở Chợ Quỷ đến "hiếu kính lão nhân gia".

Tất cả mọi người đều tốt. Chỉ là, không phải cái người mà y đang chờ kia.

Tháng đầu tiên, Tạ Liên khiêng vài cây hoa vè trồng trước cửa, ý muốn cảnh vật trở nên đẹp một chút, che đi gian phòng đồ nát giản dị. Y tính toán, biết đâu lúc Hoa Thành trở về, chúng nó sẽ nở hoa.

Tháng thứ hai, Tạ Liên phá cả gian nhà r ỡ xây lại, cỏ dại trên khắp ngọn núi cũng bị nhổ sạch. Nếu không sau khi Hoa Thành quay về thấy cảnh tượng lộn xộn này, chắc chắn sẽ phái người đến giúp y chỉnh đốn lại.

Tháng thứ ba, cây nở hoa r ỡ. Từng đóa hoa đỏ nở đầy cây, Tạ Liên đứng dưới tán cây ngẩng đầu nhìn lên, vừa một mình ngắm hoa, vừa nghĩ thầm, hoa nở r ỡ, cũng đến lúc nên trở về r ỡ*.

*Câu này tác giả lấy cảm hứng từ "Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hỉ." (Hoa trên đường đã nở, có thể chậm rãi quay về.) Đây là câu thơ trong phong thư Ngô Việt Vương gửi cho phu nhân đang về thăm quê mẹ của mình. Ý nhắc nhở mình đang mong ngóng nàng quay về

Tháng thứ tư, toàn bộ đường núi đều được trùng tu qua một lượt. Như vậy khi Hoa Thành trở về tìm y, có thể lên núi nhanh hơn một chút.

Tháng thứ năm, Phong Tín cùng Mộ Tình lại đến tìm y, hỏi y có muốn trước tiên rời khỏi nơi này đi ra ngoài một chút hay không, Tạ Liên chiêu đãi đám bọn họ ăn một bữa cơm, bọn họ chạy mất.

Tháng thứ sáu, mùa hoa qua r ỡ.

Đợi r ỡ lại đợi, đợi r ỡ lại đợi. Tạ Liên không nôn nóng, không sụp đổ, cũng không khóc nức nở nước mắt từng hàng, ngược lại cảm thấy mình càng ngày càng bình tĩnh, càng ngày càng kiên nhẫn.

Suy nghĩ một chút, ai lại chưa từng trải qua những năm tháng lẻ loi một mình dài đằng đẵng?

Hoa Thành đợi y hơn tám trăm năm, y đây đợi lại Hoa Thành tám trăm năm thì đã sao?

Cho dù là một nghìn năm, một vạn năm, y vẫn sẽ đợi, vẫn đợi.

Huống chi mới qua có một năm?

Ngày hôm ấy, Tạ Liên như thường lệ thu một đồng lớn đờng nát, chất đầy trâu cùng xe đẩy y mới dùng tiều lấp được, kéo lên núi.

Xuyên qua rừng phong vào giữa đêm, đi được nửa sơn đạo, Tạ Liên lơ đãng quay đầu lại nhìn, thấy giữa màn đêm tĩnh mịch, vài điểm sáng đang nhẹ nhàng bay lên.

Y trần ngâm nhìn, phát hiện đó là đèn trời, bùng tỉnh đại ngộ, lẫm bẫm: "Hóa ra hôm nay là tiết Nguyên Tiêu rồi."

Giờ này khắc này, đại khái các vị thần quan trên Thượng Thiên Đình, lại đang đấu đèn trong tiệc Nguyên Tiêu đây mà. Tạ Liên kiên lòng không được kéo dây thừng, dừng ngay tại chỗ, ngơ ngác ngóng nhìn vài ngọn đèn trời nhỏ bé kia.

Y chợt nhớ đến, mình cùng Hoa Thành, cũng gặp nhau tại tiết Nguyên Tiêu này.

Một năm đó, một đứa trẻ mặt mày vấy bẩn lại đây vết thương chen chúc trong dòng người tuôn trào trên tường thành để trông xuống bên dưới, Tạ Liên - Thái tử Tiên Nhạc mười bảy tuổi - toàn thân tỏa sáng, vừa ngẩng đầu, thấy từ giữa không trung rơi xuống một thân ảnh, không chút nghĩ ngợi, phi thân nhảy lên.

Ngày hội Thượng Nguyên, đường Thần Võ. Một thoáng kinh hoàng, muôn đời luân hồi.

Tạ Liên mỉm cười, thần nhĩ, sau cùng bị luân hãm, không chỉ có một người.

Xoay người, cúi đầu, Tạ Liên chuẩn bị tiếp tục kéo xe lên núi. Xe đây bị kéo đi, kéo cà kéo kẹt vòng vo một đoạn đường, bỗng nhiên, phía trước tựa như bị thứ gì đó chiếu sáng từ xa xa.

Tạ Liên lần thứ hai ngẩng đầu, mở to mắt.

Ánh sáng này là đèn.

Tựa như ngàn vạn nhân ngư đang vượt sông vượt biển, vô số ngọn đèn trời đang chậm rãi từ đỉnh núi bay lên cao.

Chúng nó chiếu sáng lấp lánh giữa đêm tối, rực rỡ đến sáng chói. Tựa như linh hồn lơ lửng, như giấc mộng mỹ lệ nhất, hoa lệ vô cùng, thấp sáng con đường phía trước của y.

Tạ Liên từng gặp qua khung cảnh này, giờ lại một lần nữa nhìn thấy nó, hô hấp cùng nhịp tim đều ngưng lại. Quanh co, bánh xe khẽ ngoặt, Tạ Liên nhìn căn phòng đồ nát do y dựng lên.

Có người!

Trong căn phòng nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo có một thân áo đỏ đang đứng, thân hình cao to, lưng đeo một thanh loan đao ánh bạc, đưa lưng về phía này, trên tay còn đang nâng lên một ngọn đèn cuối cùng, tiền nó nhẹ nhàng lên trời.

Tạ Liên đang ng ỡ, hoài nghi mình vẫn còn đang trong mộng, có lẽ đây chỉ là ảo giác. Nhưng theo bánh xe chuyển động, càng ngày càng tiến gần, người nọ xoay người qua, y nhìn cũng càng ngày càng rõ.

Trước khi ba nghìn ngọn đèn kia bay vào đêm tối, người nọ quay đầu lại nhìn y, áo đỏ hơn phong, da trắng như tuyết, tuấn mỹ đến mức không

thể nhìn thẳng được, vẫn mang nét hoang dã say mê như trước, không thể dập tắt lại rất kiêu ngạo.

Tuy rằng một bên mắt bị che đi bởi vải đen, mắt còn lại vẫn sáng như sao, nhưng lại đang chăm chú ngóng nhìn Tạ Liên.

Tạ Liên lặn xuống.

Không nói một câu nào. Hai người đều đi về phía đối phương.

Một bước, một bước, càng chạy càng nhanh, sau đó, vùng chạy đến.

Người chạy về phía trước, nước mắt lại chảy ngược ra sau, lưu lại trên đất. Tạ Liên thẫn thờ, y tin tưởng.

Tin tưởng người này, đã một lần lại một lần vì y mà chết, sẽ một lần lại một lần vì y mà sinh. Cho dù có rơi vào địa ngục, cũng sẽ vì sự "tin tưởng" này của y mà phá tan địa ngục.

Khi đó họ chạy về phía nhau, mất tám trăm năm.

Lúc này đây, ôm chặt lấy nhau chỉ trong nháy mắt.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

244-Kết thúc

CHƯƠNG 244: THIÊN QUAN TỬ PHÚC, BÁCH VÔ CẨM KÌ

"Chúc mừng chúc mừng!"

"Thái tử điện hạ, chúc mừng nha!"

Bồ Đề Quán mới xây dựng lại vô cùng náo nhiệt, người tới kẻ lui, Tạ Liên đi qua đi lại giữa những dãy bàn dài, rót một chén rồi lại một chén canh nóng hôi hổi, nước canh vàng óng, cơm trắng thơm nức, y bận rộn đi qua đi lại, còn phải tiếp khách mới tới, trong lúc bận rộn bớt chút thời gian nói: "Đa tạ, mời ngài!"

Trong lúc giao tranh, Bồ Đề Quán bất hạnh bị sập, nay được trùng tu lại.

Sau khi được trùng tu lại thì khí phách hơn gian nhà nhỏ bé ọp ẹp trước kia không ít, còn có thêm một viện tử mới. Ngược lại quán không phải do Tạ Liên và Hoa Thành tu sửa, mà là các thôn dân ở thôn Bồ Đề. Ngày ấy sau khi Tạ Liên chạy trốn chết, bọn họ thu dọn lại phế tích, thế mà lại phát hiện ra một rương vàng. Đương nhiên đó là đồng vàng trước kia Quyên Nhất Chân mỗi ngày bỏ một thỏi vào hòm công đức.

Những thôn dân này chưa bao giờ thấy nhiều vàng như vậy, suýt chút nữa thì sợ mất mật. Sau khi bình tĩnh lại, trưởng thôn lấy một phần xây Bồ Đề Quán, phần còn dư một phần cũng không dám động, đặt lại chỗ cũ chờ Tạ Liên về trả lại cho y.

Vì vậy, khi Tạ Liên mang theo Hoa Thành trở lại, chào đón y, ngoại trừ các thôn dân đầy nhiệt tình gọi vang "Đạo trưởng" và "Tiểu Hoa", còn có một toà đạo quán mới tinh và một rương nặng trĩu thỏi vàng.

Đồng vàng ấy y dự định trả lại cho Quyên Nhất Chân, nhưng Quyên Nhất Chân không chịu nhận, thẳng đến khi Hoa Thành nói với hắn, người không lấy vàng về, thì đừng hòng biết được phương thức dưỡng hân, đứa nhỏ này mới thành thật sửa lại tật xấu trả ơn bằng cách dứt thỏi vàng.

Sau khi bắt chuyện xong, Mộ Tình cần đầu các vị thần quan rụt rè rảo bước tiến vào sân sau, bất ngờ ngẩng đầu một cái, nhìn rõ toàn cảnh của đạo quán, thoáng cái đã không lời nào đỡ được.

Chói mù cả mắt.

Mù cả mắt!

Tượng thần phối màu xanh đỏ đan xen loè loẹt, rối rắm đến cực điểm, đó chưa phải thứ đáng sợ nhất đâu. Đáng sợ nhất, là tấm bảng hiệu kia kìa.

Chữ viết, hay là vẽ bậy, trên tấm bảng hiệu kia, là cái quái gì thế hả?

Người tới xem quán mới, đáng lẽ ra nên chúc mừng. Nhưng phẩm vị nát bét thế này, còn nét bút vẽ rờng vẽ phượng xấu đến tuyệt vọng trên bảng hiệu kia nữa, thực sự khiến người ta không thể mở mồm ra khen nổi, câu từ chúc mừng đã chuẩn bị kỹ càng đâu quên sạch trơn không còn chút dấu tích.

Nhưng thực ra, Tạ Liên cũng không quan tâm, ngược lại cảm thấy khá tốt, ít nhất không còn là gian phòng có thể sập xuống bất cứ lúc nào nữa. Y lại hô lên một lần nữa: "Mời ngài?"

Mấy vị thần quan kia xem ra cũng không muốn ngài cho lắm, tới nói đại khái mấy câu coi như lướt nhẹ qua sân khấu, vội vã đặt lễ vật xuống liền đi. Tạ Liên hỏi Mộ Tình: "Sao họ phải đi gấp vậy chứ?"

Mộ Tình: "Này còn phải hỏi sao?"

Tạ Liên: "Cần chứ."

Mộ Tình tức giận nói: "Tự mà đi hỏi Tam Lang tốt của huynh đi."

Thì ra, Hoa Thành vừa trở lại, người đầu tiên biết đến là Tạ Liên, tiếp theo chính là mấy vị trên Tiên Kinh Thượng Thiên Đình. Không phải chỉ bởi vì trước đó không lâu bọn họ tổ chức yến tiệc Nguyên tiêu, cũng chơi đấu đèn rồi bị Hoa Thành từ đâu chui ra, phất tay một cái tung ra ba ngàn Trường Minh Đăng giống như năm xưa, mà còn là vì bắt đầu từ đêm hôm ấy, cái chuông kia cứ điên cuồng rung lên không ngừng, khiến khắp nơi trên Thượng Thiên Đình đều vang vọng tiếng nó đang nhắc nhở mọi người: Ác mộng của chư vị thần quan đã quay trở lại!

Ác mộng ở ngay trước mắt, các thần quan bình thường cũng đâu có dừng mõ tới kiếm chuyện. Thế nhưng, bây giờ trình độ thêm mắm dặm muối các lời đồn của Hoa Thành và Tạ Liên trên Thượng Thiên Đình đã ngưng hẳn, dù sao bọn họ vẫn muốn kéo quan hệ với Tạ Liên, để sau này có chuyện Hoa Thành xuống tay cũng sẽ nể mặt ba phần.

Tạ Liên nghe xong, nhớ tới chuyện trước đây Hoa Thành yêu cầu Thượng Thiên Đình thông báo chiến tích vĩ đại của hắn suốt một năm ròng, cười nói: "Ngang bướng."

Mộ Tình nói: "Đây nào chỉ mỗi ngang bướng không? Huynh bảo hắn bớt bớt lại đi, kỳ cục lắm, bây giờ cái chuông kia ngày nào cũng kêu ầm ầm cả lên khiến lòng người kinh hãi, chư vị thần quan không cách nào làm việc nổi trên Thượng Thiên Đình, nó thỉnh thoảng còn rớt xuống đập trúng người nữa. Vất vả lắm mới trùng kiến lại Tân Tiên Kinh, đừng có vì chuyện này mà bị bỏ hoang."

Tạ Liên nói: "Được rồi, lát nữa ta sẽ nói với đệ ấy. Nhân tiện, nếm thử không?" Y chỉ vào cơm canh trên bàn, nói thêm, "Không phải ta làm."

Mộ Tình nghe vế trước vẻ mặt lãnh khốc, viết đây từ chối lên mặt, nghe xong vế còn lại mới khôi phục lại bình thường. Đúng lúc này, Phong Tín cũng tới. Hắn vào sân, vừa khéo lướt qua các vị tiểu thần quan đang chuẩn bị rời đi. Bọn họ chào hỏi, vừa xì xào bàn tán nói: "Là Nam Dương tướng quân."

"Là hắn. Thật đáng thương, vợ con bỏ đi theo người khác..."

Trần Phong Tín nổi đày gân xanh, chửi ầm lên tại chỗ: "Cái ***!!! Các người xong chưa?! Kịch này các người diễn mấy tháng rồi?! Còn nữa, là 'bỏ đi' không phải 'bỏ đi theo người khác'! Con mẹ nó toàn bịa đặt!"

Mấy tiểu thần quan lắng lời kia bị dọa cho chạy trốn chết, Mộ Tình đứng một bên, hai tay chỉnh lại vạt áo nói: "Người giải thích thế thì thà đừng có giải thích, nghe càng mất mặt hơn."

Phong Tín tức giận, quơ lấy cây chổi bên cạnh ném qua. Mộ Tình lập tức bắt được, nói: "Cũ rồi. Chiều này bây giờ không có tác dụng với ta."

Phong Tín còn muốn mắng chửi tiếp, Tạ Liên đi tới lén đưa cho hắn một cây chổi, nói: "Không có tác dụng thì tốt, thế này đi, hai người các người giúp ta quét nhà một chút nha. Vừa rồi nổ mấy cây pháo, mặt đất toàn vụn pháo đỏ thôi. Vất vả rồi. Rảnh rồi nói mấy lời nhảm chán thì tiện tay làm chút chuyện luôn đi."

"???"

Nửa canh giờ sau, ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng hò hét inh ỏi, càng ngày càng tiến lại gần.

Mọi người trong viện nhìn ra ngoài cửa, lát sau, một đám người đông nghịt tràn vào trong sân Bồ Đề Quán, kêu gào loạn xạ: "Là chỗ này sao?" "Chính là chỗ này, ai ui, rất khí phách nha." "Có cơm thật này, nhiều cơm lắm nha!" "Có cả thịt nữa!"

Phong Tín và Mộ Tình vừa mới quét dọn sạch sẽ xong lại bị một đám người chân trần giẫm qua giẫm lại đến là khó coi. Mộ Tình tay nắm chổi, cảm thấy trên người vừa bị lây bọ chét qua, hai mắt trợn ngược lên: "...Những tên ăn mày này ở đâu ra đây?"

Người cằn đầu đám ăn mày mặc áo đen, đầu tóc rối bời, chính là Sư Thanh Huyền. Hắn tập tễnh, tập tễnh bật nhảy qua, chấp tay nói: "Thái tử điện hạ, ta đến quấy rầy rồi! Thế nào, lời nói trước kia còn tính hay không?"

Tạ Liên cười nói: "Hoan nghênh quá đi chứ, đương nhiên giữ lời! Mời ng ẫ, mời ng ẫ."

Mộ Tình nói: "Người cũng nhi ầu quá r ẫ."

Sư Thanh Huy ền nói: "Không nhi ầu! Mọi người năm trước hỗ trợ trong hoàng thành đ ầu có mặt ở đây cả."

Những người giữ trận hôm đó, Sư Thanh Huy ền và những người khác nói sau khi mọi chuyện xong xuôi phải mời mọi người ăn đùi gà, tất cả đ ầu có ph ần, kết quả sau khi mọi chuyện đã thành lại tìm khắp nơi không thấy người đâu, đồng đùi gà kia đương nhiên là ăn không được. Hôm nay rút cục có thể thực hiện lời hứa, một chén r ẫ một chén đùi gà được mang lên, Sư Thanh Huy ền nói: "Các vị hôm nay không c ần kiêng kỵ gì hết, ăn đi!"

Đám ăn mảy chen lấn ng ẫ từ trên bàn xuống dưới đất, nhao nhao hoan hô, sau đó ôm lấy chén canh lớn húp xì xụp xì xụp. Đang ăn, bỗng nhiên một người nói: "Không đúng, có yêu khí!"

Mọi người quay đ ầu nhìn lại, đứng giữa đám người thế mà lại là Thiên Nhãn Khai. Đ ầu Tạ Liên thấy đau đ ầu, nói: "Sao các người cũng tới?"

Thiên Nhãn Khai nói: "L ần trước chúng ta cũng tới giúp một tay, sao lại không thể tới?" Hắn giơ bát lên, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Các vị, hãy nghe ta nói, ta tuyệt đối không nhìn l ần! Thức ăn trong bát này có yêu khí, chỉ sợ không phải thứ đ ồ gì tốt lành, có gì đó rất kỳ quái! Mau đặt xuống!"

Không ai thềm đ ể ý tới hắn. Đám ăn mảy đã ăn xong một lượt, nhao nhao giơ bát rống lên: "Thêm một bát nữa!"

Phong Tín và Mộ Tình vừa dùng chổi quét sân vừa đánh nhau đã quét xong vụn pháo vương vãi đ ầy mặt đất, nhìn mọi người ăn uống vui vẻ như vậy, cũng ng ẫ xuống, bưng bát lên. Vừa hay Thiên Nhãn Khai quát lên: "Các người sao không chịu nghe ta nói chứ!" Vừa nói vừa muốn đứng lên vào nhà bếp nhìn xem, Sư Thanh Huy ền ngăn hắn lại nói: "Đạo trưởng người thật là, người nghĩ nhi ầu r ẫ, chỗ này là địa bàn của Huyết Vũ Thám

Hoa nha, có yêu khí là chuyện quá mức bình thường. Được rồi được rồi, người lo lắng đúng không, ta đi xem, người ngồi xuống, đừng động."

Hắn bèn thực sự tự mình đi xem, gần tới nhà bếp, hắn vén màn lên nói: "Người xem, chỗ này thì có gì kỳ quái chứ -"

Tạ Liên nói: "Chờ chút, ta cũng phải nhìn một cái..."

Nhưng mà, chờ y đi tới, mấy người tới vây xem Sư Thanh Huyền, Phong Tín, Mộ Tình, tất cả đều kinh hãi.

Chỉ thấy trong nhà bếp, một tên đồ tể heo cao lớn đang điên cuồng băm băm trên thớt gỗ, nếu không phải phía sau treo toàn là chân heo, thì còn tưởng rằng thứ hắn đang băm chính là thịt người. Bên cạnh, một cái vại to dùng đặt trên củi lửa, trong vại là một tên gà tinh đang khí thế ngất trời mà tắm rửa kỳ cọ, vừa thấy bên ngoài có người nhìn, hắn nhất thời hét lên một tiếng, hai tay bưng kín ngực mình.

Tạ Liên bó tay toàn tập, nhanh chóng đi vào trong nhỏ giọng nói: "Không phải ta đã nói không được như thế sao?"

Gà tinh "ò ó" vỗ ngực đảm bảo nói: "Đại bá công, chúng ta tắm rửa xong xuôi rồi mới tới nha, rất sạch sẽ! hơn nữa canh này còn có tác dụng kéo dài tuổi thọ, ăn vào sẽ không hại người! Không ai phải chịu thiệt hết! Cứ yên tâm mà ăn đi!"

"..."

Sư Thanh Huyền lặng lẽ buông màn, Phong Tín và Mộ Tình ngay lập tức ném bát, phỉ nhổ nói: "Còn không bằng huynh làm đi cho xong!"

Tạ Liên xoa xoa trán, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ nói: "Bọn họ cứ một mực muốn giúp, đành chịu thôi, dù sao cùng là có lòng tốt."

Đúng vào lúc này, Thiên Nhân Khai dường như cảm thấy mấy người bên này lén lút rất khả nghi, bèn đi tới. Tạ Liên vội vàng ngăn hắn lại: "Sao thế?"

Y sợ Thiên Nhãn Khai chứng kiến bọn đò tể heo, lại ồn ào muốn bắt hết đi. Ai ngờ, Thiên Nhãn Khai không xông vào phòng bếp, mà hướng y mà tới. Hắn đi quanh Tạ Liên mấy vòng, nghi ngờ nói: "Kỳ quái..."

Tạ Liên nói: "Sao vậy?"

Thiên Nhãn Khai tựa hồ nghĩ mãi không ra, nói: "Không đúng nha Tạ đạo trưởng, quỷ khí trên người ngươi, sao còn nghiêm trọng hơn cả lần trước thế?"

"..."

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng. Mộ Tình hừ hừ nói: "Suốt ngày cùng một chỗ với Quỷ Vương, đương nhiên là càng ngày càng nghiêm trọng rồi."

Thiên Nhãn Khai nói: "Không đúng. Cứ coi là như vậy, cũng không thể thế này chứ?"

Phong Tín nói: "Cái gì mà thế này thế kia?"

Nghi hoặc một lúc lâu, Thiên Nhãn Khai rút cục nói thẳng.

Hắn nói: "Quỷ khí trên người ngươi, sao lại biến thành từ trong ra ngoài thế? Thế này...là hoàn toàn tự tản ra từ bên trong chính cơ thể ngươi nha."

"..."

"Ngươi như vậy chỉ sợ đã gây ra tội lớn. Ngươi đã làm chuyện gì? Sao bệnh lại nặng đến mức này rồi?"

"..."

Tạ Liên đến ho cũng không ho ra nổi nữa. Mặt y đỏ lựng như sung huyết.

Phong Tín và Mộ Tình ban đầu nghe không hiểu, đợi tới khi bình tĩnh nghĩ lại, không hẹn mà gặp cùng nhìn về phía Tạ Liên, trầm mặc: "..."

Chỉ có Sư Thanh Huyền đầu óc vẫn chưa bắt được mạch truyện, nói: "Sao thế? Bị làm sao? Xảy ra chuyện gì? Thái tử điện hạ, huynh bị bệnh thật sao? Huyết Vũ Thám Hoa có biết không? Hấn xem bệnh cho huynh chưa?"

Không phải không phải không phải. Cũng là vì hấn, nên mới bị như vậy nè!

Tạ Liên ngáp ngừng nói: "Chuyện này. Thật ra. Không phải. Mọi người không cần... Ta cảm thấy, hay là, ừm,..."

Trong đầu y hiện lên một đoạn hình ảnh hỗn độn, lời nói ra miệng cũng vì thế mà lung tung lộn xộn không có ý nghĩa, bỗng nhiên, lưng y dựa vào lồng ngực một người. Một cánh tay, cổ tay đeo bao tay màu bạc vòng qua ôm lấy y, giọng nói quen thuộc từng từng cười nói: "Ta thấy không bằng các người về chỗ ngủ của mình, ăn đồ ăn của mình đi, không cần phải lo chuyện người khác đâu, thế nào?"

Tình cảnh thế này, Tạ Liên cũng không biết là vừa thoát khỏi hiểm cảnh hay càng thêm phần quần bách, nói: "Tam Lang!"

Vừa thấy Hoa Thành đi ra, biểu cảm của Phong Tín và Mộ Tình đầu một lời khó nói hết, nhưng Tạ Liên ở phía trước, bọn họ cũng không tiện nói gì. Chỉ có Sư Thanh Huyền vẫn quá nghiêm túc hỏi: "Huyết Vũ Thám Hoa, người kiểm tra thân thể của Thái tử điện hạ chưa?"

Tạ Liên một tay nâng trán, hy vọng hấn đừng hỏi thêm nữa. Vào lúc này, đám ăn mày kêu lên: "Thêm một bát nữa!" "Nhiều thịt hơn đề!" "Canh gà chả có vị gì hết, thêm muối vào đi!"

Mộ Tình không nhịn nổi, nói: "Các người có biết đây là đạo quán, nơi thờ phụng thần quan không, bớt bớt lại một chút đi chứ?"

Đám ăn mày lại không biết nội tình bên trong. Lần trước bọn họ cùng các vị thần quan nắm tay làm trận pháp bảo hộ, chính mắt nhìn thấy có vị thần quan tay run bần bật, lâm trận rồi còn chạy trốn, còn chả bằng bọn họ, lại quen biết Sư Thanh Huyền, không khỏi cảm thấy, thì ra thần quan cũng

chỉ như vậy mà thôi . Thời khắc sống chết, cũng chẳng khác bọn họ là bao, không còn là những vị thần cao cao tại thượng, bất khả xâm phạm nữa.

Đột nhiên, trong phòng bếp truyền đến một tiếng kêu sợ hãi: "Là ai?"

Nghe thấy vậy, Tạ Liên căng thẳng, xông vào phòng bếp, chỉ thấy tên đồ tể heo và gà tinh đang kêu gào bên trong, y vội trấn an nói: "Bình tĩnh! Bình tĩnh! Làm sao vậy?"

Gà tinh hoảng sợ đến mức toàn thân nổi đầy da gà: "Đại bá công! Có quỷ ! Có quỷ, nó ăn hết đồ ăn chúng ta làm rồi! Ta mới vừa lặn xuống nước một cái, ngoi lên một bát cũng không còn! Có quỷ!"

Đồ tể heo mắng: "Người sợ cái quái gì! Người còn không phải quỷ à!"

Tạ Liên có chút ngạc nhiên: "Sao lại thế được? Vừa rồi rõ ràng nhìn các người làm hơn năm mươi bát cơ mà?"

"Đúng vậy!"

Nhưng y nhìn qua, quả nhiên, năm mươi bát kia đâu đã rỗng tuếch, cả nước canh cũng húp sạch sẽ!

Trong lòng Tạ Liên cảm thấy kỳ quái, bỗng nghĩ đến một người, xoay người sang thấy Hoa Thành đang dựa vào cửa, nói: "Tam Lang, chẳng lẽ là?"

Hoa Thành bình tĩnh đáp: "Tám chín phần mười."

"Ủm..." Tạ Liên nói, "Hắn hẳn là cũng tới chúc mừng đi. Nên hoan nghênh, nhưng mà, ăn hơi bị nhiều... Đồ ăn bây giờ đâu bị hắn ăn sạch rồi, làm sao bây giờ?"

Hoa Thành cười nói: "Không sao hết. Làm thêm đi."

Đám quỷ ở Chợ Quỷ vừa hao tổn tâm trí nhận mệnh bắt đầu nấu cơm thêm lần nữa. Lúc này, bên ngoài đại điện truyền tới âm thanh ồn ào náo

hiệt, hình như lại có người gây lộn cãi cọ, Tạ Liên đang muốn ra ngoài giải quyết, Hoa Thành lại bắt lấy bàn tay y, dẫn y ra khỏi cửa.

Hai người nắm tay ra khỏi Bồ Đề Quán. Giữa đường có bụi cây ngăn lại, thả tay tách ra đi sẽ nhanh hơn, nhưng hai người ai cũng không muốn buông tay đối phương. Vì vậy, hai người khom khom cúi cúi, vòng qua vòng lại. Vừa vòng vo, Tạ Liên vừa nói: "Tam Lang, bây giờ chúng ta đi đâu?"

Hoa Thành nói: "Chỗ này ồn ào quá, kệ bọn họ chơi đùa đi, chúng ta đi trước."

Tạ Liên vừa quay đầu lại, có chút lo lắng nói: "Không quản bọn họ sao? Bồ Đề Quán vừa mới xây lại, nhớ đâu lại bị đánh sập thì biết làm sao bây giờ?"

Hoa Thành không hề để ý nói: "Sập thì sập, lại xây một toà mới là được. Ca ca nói muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu."

"Ha ha ha ha ha ha..."

Ban đêm, trong Thiên Đăng Quán, sau khi tắm rửa Tạ Liên mặc một bộ trung y màu trắng đơn giản, dựa vào sập bên bàn ngọc, nhấc bút lên viết.

Y làm cho Hoa Thành một bảng chữ mẫu. Hoa Thành nghiêng người dựa vào bên cạnh y, cũng chỉ mặc trung y, vạt áo hơi mở ra, bàn tay buồm chán vân vê viên san hô đỏ nơi đuôi tóc.

Hơi ấm nhu hoà dưới ánh đèn, hắn nhìn chăm chăm vào Tạ Liên, nhìn một lúc lâu mới hơi hơi thoả mãn nheo mắt lại, than thở: "Ca ca, đừng làm cái kia nữa, qua đây nghỉ ngơi đi."

Tạ Liên vừa rồi đã ăn đủ khổ, kiên quyết không bị mắc lừa nữa, giọng hắn cứ phảng phất bên tai, y phải cố gắng trấn định, tiếp tục viết chữ, nghiêm túc nói: "Không được. Tam Lang, hôm nay lại có người nói chữ

của đệ xấu, đệ phải luyện tập nhiều vào, nếu không..., đừng để cho người khác biết chữ đệ là do ta dạy."

Hoa Thành hơi nhồm người dậy, nhướn mày nói: "Ca ca, ta nhớ, lúc trước huynh rõ ràng nói thích chữ của ta mà."

Từ sau khi Hoa Thành một lần nữa trở về, trong một đoạn thời gian rất dài, Tạ Liên đối với Hoa Thành hầu như là nói gì nghe nấy, hữu cữu tất ứng, đại khái là bởi vì...như vậy đó, nhưng cuối cùng lại làm hư hấn, ý đồ xấu xa ngày càng nhiều. Tạ Liên viết chữ xong, buông bút, càng nghiêm túc hơn nói: "Còn nghịch nữa môi sẽ hồng mất. Ta viết xong rồi, mau tới đây luyện đi."

Vì thế, Hoa Thành lười biếng cạo đến phía sau Tạ Liên, ôm lấy hông y, hơi khom lưng xuống, đầu đặt trên vai y. Hấn tháo viên san hô đỏ xuống khỏi đuôi tóc, thả xuống trên mặt giấy, đi đầu khiến nó lăn qua lăn lại trên giấy viết của Tạ Liên, cố ý không cho Tạ Liên viết tử tế.

Hấn vừa bướng bỉnh, lại vừa mạnh mẽ phóng đại cảm giác tồn tại của mình, Tạ Liên nhớ tới câu nói của Thiên Nhân Khai, "toàn thân, từ trong ra ngoài" đầu tản ra quỷ khí, đó chính là khí tức của Hoa Thành, khiến y không khỏi có chút cảm giác thấp thòm lo âu, nhẹ nhàng tránh ra một chút, nhỏ giọng nói: "...Viết hấn hoi đi."

Hoa Thành nói: "Được, nghe ca ca."

Hấn đề bút, viết xong hai câu thơ bèn gác xuống. Tạ Liên xem, lắc đầu, trong lòng liên tục nói: "Không thể cứu vãn nổi." Dừng lại một chút, cũng nâng bút lên, viết thêm hai câu vào phía sau.

Sau khi viết xong, Tạ Liên cầm giấy lên thổi nhẹ nhàng, ngắm nhìn bài thơ hai người cùng nhau viết.

Mực đen trên giấy, bốn câu thơ hoàn chỉnh phong thái lên trời xuống đất:

"Tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân."

Thủ thứ hoa từng lần h ỏi cố, bán duyên tu đạo bán duyên quân."

(Dịch nghĩa

Bài thơ Ly tứ kỳ 4, Nguyên Chân, bài thơ được tác giả viết để tưởng nhớ người vợ đã mất:

"Từng ngắm biển xanh còn sợ gì nước, trừ khi đã đến Vu Sơn, còn không coi như chưa từng thấy mây.

Hoa đẹp cũng không muốn ngó ngang tới, nửa vì tu đạo nửa vì người.")

Ngay cả Ách Mệnh ở bên cạnh bàn cũng mở to mắt, nhìn không chớp mắt, dường như nó đang cực kỳ thưởng thức. Hoa Thành cười nói: "Đúng là tuyệt tác. Ca ca, nhanh tới đây đề tên huynh lên. Chữ này chắc chắn sẽ khiến hậu thế phải kinh diễm, lưu truyền thiên cổ."

Tạ Liên đã đề tên Hoa Thành xuống phía dưới, nghe thấy hắn nói vậy, thực sự không dám viết thêm tên mình vào. Hoa Thành cười đủ r ồi thì giả vờ nghiêm túc nói: "Ca ca ngại sao? Để ta giúp huynh."

Nói dứt lời, liền nắm tay Tạ Liên, soạt soạt soạt viết xuống mấy chữ. Đương nhiên, nếu như không xét tới phần trên, căn bản không nhìn ra nổi đây là hai chữ tách biệt, cũng không cách nào nhìn ra được đó là tên Tạ Liên...

Tạ Liên nhìn con chữ do chính tay mình viết ra, không biết nên khóc hay nên cười, y nghiêng đầu trên ngực Hoa Thành. Bỗng nhiên, y cảm thấy hai chữ này rất quen, hình như đã nhìn thấy ở nơi nào r ồi.

Lát sau, y nghĩ tới, hai mắt sáng lên, nói: "Tam Lang, trên tay đệ!"

Y cầm lấy cánh tay Hoa Thành, kéo tay áo hắn lên, vui vẻ nói: "Chính là cái này!"

Trong thời gian hai người sống chung ở B ồT ềQuán, có một ngày, Tạ Liên nhìn thấy một hình xăm văn tự trên tay hắn, chắc hẳn là văn tự dị tộc.

Lúc ấy trong lòng y có thắc mắc qua, lại vụn vụn không ngờ tới, đó căn bản không phải là "văn tự dị tộc", thì ra, lại chính là tên của y!

Hoa Thành cũng nhìn vào cánh tay của mình, cười nói: "Ca ca cuối cũng cũng nhận ra rồi?"

Tạ Liên nói: "Sớm nên nhận ra, chỉ là..."

Chỉ là chữ của Hoa Thành, thực sự là vô cùng điêu luyện sắc sảo. Không cần nói Hoa Thành cũng biết y đang nghĩ gì, cười ha ha, một tay kéo hông Tạ Liên, hôn trán y một cái, nói: "Đừng lo, chữ ca ca đẹp là được, so với chữ ta đẹp ta còn vui gấp vạn lần."

Bàn tay Tạ Liên đặt lên hình xăm. Hình xăm khắc thật sâu vào da thịt, có thể hình dung ra được, đã từng rất đau đớn. Y nhẹ giọng hỏi: "Đây là khi đệ còn bé đã làm sao?"

Hoa Thành mỉm cười, kéo tay áo xuống, gật đầu.

Vậy tất nhiên là tự hấn đã khắc lên tay mình. Nghĩ tới cảnh một đứa bé lén lút khắc tên người mình ngưỡng mộ lên cánh tay, có biết bao ngây thơ, có biết bao dũng cảm.

Mười ngón tay đan chặt, sợi tơ hồng quấn quít. Trước mắt Tạ Liên, bỗng nhiên hiện lên hình ảnh một năm trước, Hoa Thành hoá bướm vỡ tan trong nháy mắt.

Một giây cuối cùng khi ấy, Hoa Thành đã nói một câu.

Tuy rằng là không phát ra tiếng động, Tạ Liên lại rất rõ lúc ấy hấn nói gì.

Đó là câu nói từ khi Hoa Thành còn là một đứa nhỏ, đến tận lúc chết vĩnh viễn không thay đổi.

"Ta vĩnh viễn là tín đồ trung thành nhất của huynh."

《Bàn luận phong tục tập quán kỳ quái của dân gian》

.

Truyền thuyết trong dân gian kể rằng, có một vị tiên nhân đờng nát.

Tuy được gọi là tiên nhân đờng nát, nhưng vị tiên nhân này không phải là vị thần chuyên phù hộ thu đờng nát, mà là bảo hộ bình an của nhân gian. Bởi vì, y cũng đờng thời là một vị võ thần dũng mãnh.

Không có yêu ma nào không thể đánh bại, không có tà vật nào không thể chém giết. Sở hữu sức mạnh huỷ diệt, lại không đánh mất đi tâm địa thiện lương.

Nhưng mà, cúng bái thần linh ấy à, lúc nào cũng có vài đi đầu kiêng kỵ cần chú ý. Nếu gặp đạo quán của vị tiên nhân này, trăm triệu lần không được cúng bái tùy tiện.

Nghe nói, vị tiên nhân đờng nát này có thể chất đặc thù, sẽ gọi tới vận đen. Không tin sao, chuẩn bị một con xúc xắc, trước hết xoa xoa tay tượng thần của tiên nhân, rồi ném một lần, vận may nhất định nát bét đến không thể tin nổi.

Cho nên, cầu phúc trước tượng thần tiên nhân đờng nát xám xịt, nói không chừng là càng cầu càng xui, uống nước lạnh cũng dất rằng, mặc đạo bào cũng gặp quỷ.

.

Dân gian có một truyền thuyết, kể rằng có một vị Quỷ vương áo đỏ.

Vị Quỷ vương này dù không phải người, nhưng lại sở hữu số lượng tín đồ khổng lồ, thường xuyên có người lén lút thờ tượng Quỷ vương trong nhà, ngày đêm cung phụng, khẩn cầu vận may.

Bởi vì, vị Quỷ vương này không chỉ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, có người nói đến nay cũng chưa bại một lần, mà vận may còn vô địch.

Không tin ư, cúi đầu rồi quăng xúc xắc trước tượng hắc mà xem. Như được tiếp thêm may mắn ấy, nhất định sẽ xúc được điểm tốt.

Bất quá, quý không giống thần, đi đâu kiêng kỵ lại càng nhiều. Vị Quý vương này tuy bản lĩnh cao cường, nhưng tính tình lại cực kỳ cổ quái cực đoan.

Nếu hắc vui, không cần cầu hắc cũng giúp người, hắc mà không vui, vùng trời như rác cũng khinh thường không thèm để ý đến người; mà nếu hắc cực kỳ không vui, không chừng hắc trở tay liền muốn mạng của người.

Cho nên, cuối cùng, vẫn phải nên kính lễ cho thoả đáng.

.

Nhưng mà, nếu mọi người thờ hai vị một thần một quý này cạnh nhau, thứ thần thường cũng sẽ hoá thần kỳ.

Vị Quý vương áo đỏ kia, sẽ xua tan vận đen quấn quanh tiên nhân đồng nát, khiến diện mạo chân chính của y được hiện rõ.

Mọi người sau khi phát hiện ra thì ngạc nhiên, thì ra dung nhan của tiên nhân đồng nát vốn không phải xám xịt, mà là vàng lấp lánh nha.

.

Truyền thuyết này có vẻ như có căn cứ xác đáng. Có lẽ đây là chuyện xưa rất là xưa, có thể là từ tám trăm năm trở về trước cũng không chừng, hoặc là lâu lâu hơn nữa cũng nên. Mọi người không phải ai cũng có kiên nhẫn nghe.

Nhưng đi đâu có thể xác thực được chính là, nếu muốn hai vị này mỗi người đều phát huy năng lực mạnh nhất, thì nhất định phải thờ cúng bọn họ cùng một chỗ.

Như vậy, sẽ đạt được gấp đôi vận may, gấp đôi chiến thắng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Thiên quan tứ phúc, bách vô cấm kị!

HOÀN CHÍNH VĂN

Vậy là cuối cùng bộ truyện Thiên Quan cũng kết thúc rồi hự hự. Không thể phủ nhận đây là một quá trình siêu dài ngược ngọt đủ cả, nhưng lại siêu hấp dẫn. Ngồi ngẫm lại vẫn thấy tình yêu Hoa Thành dành cho Tạ Liên nó bùng quá sức tưởng tượng, quá si tình. Đây thật sự là một bộ cực phẩm, để lại cho mình rất nhiều cảm xúc. Cuối cùng, pai pai các bạn.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Đôi lời

Chắc là ai cũng biết vụ Thiên Quan bị cấm edit nhỉ, và mình thì cũng sợ công sức sưu tầm thu lượm góp nhặt rồi thâu đêm tra cứu chỉnh sửa bị bay cái vèo, nên là nàng nào có save cứ save nhiệt tình, save tận lực cả bộ càng tốt. Có hôm nào truyện bay mất thì có cái mà đọc lại (; ~ :) . Có gì quảng cho mình nữa hihi ($\cong \nabla \leq$)

Nhưng mà KHÔNG ĐĂNG VÀ CHIA SẺ ĐI ĐÂU NHÉ, dù mình biết đây người hứa như thế nhưng mà vẫn không làm như vậy, các bạn tự ý thức lương tâm của mình.

Bị cấm nên edit các loại cũng tràn lan, có người bê từ khắp nơi nhưng vẫn nói là tự mình edit. Tốt nhất có lưu, giữ cho bản thân là được. Mình có làm word, nếu một ngày không tìm thấy truyện, hãy nhấn tin riêng cho mình.

Các bạn đọc xong truyện có đọc lại thì đừng nói bóng gió hay spoil gì nhé, tụt cảm xúc lắm, mình ghét mình block đấy.

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

245:PN1

Chương 245: Câu đố hoa đăng, đêm Nguyên tiêu

*Tết Nguyên tiêu là rằm tháng Giêng, một ngày lễ truyền thống của Trung Quốc, ở Việt Nam thì gọi là ngày Thượng Nguyên. Tết Nguyên tiêu còn được gọi là "lễ hội đèn hoa" hoặc "hội hoa đăng"

Ngày Tết Nguyên Tiêu, một đêm nọ.

Trời vừa vào xuân, mùa đông mới qua không lâu, gió vẫn còn se lạnh. Tạ Liên vác theo một túi lớn, chậm rãi đi trên đường, gương mặt bị gió thổi hơi ửng đỏ.

Đứng trong chiếc túi kia chính là một đồng đờn vụn vặt linh tinh y vừa mới mua, cũng không biết có dùng được hay không. Dù sao có dùng được hay không, tiếp đây cũng chỉ có thể dựa vào những thứ này mà sống.

Một lát sau, y đi qua một sạp hàng được bày biện bên đường.

Sạp hàng này tên "Ăn vặt Hạ Ký", bán chút đồ ăn vặt, có vẻ chủ quán là một nhà ba người đang ngồi trên một cái bàn nhỏ bên trong, một cô nương thân hình thon thả, rất có nhan sắc bận bịu đi lại phục vụ các bàn, ông chủ nói năng chừng vội, ngồi xuống một lát đã nàng cũng không nghe, chỉ nói "Tới ngay", giọng nói như chim hoàng oanh. Còn lại một bàn ba người và một ít khách, nhưng xem ra cũng là đến vì cô nương trẻ tuổi này, tuy tiện ngồi tâm sự một chút rồi về nhà. Dù sao, hôm nay cũng là Tết Nguyên Tiêu.

Trước sạp có đặt một cái nồi nhỏ, trong nồi đựng những viên nho nhỏ tròn vo, trắng bóc, nóng hôi hổi khiến bước chân y chậm lại.

Tạ Liên nghĩ thầm: "Nguyên tiêu à."

Khi y còn nhỏ, mỗi cái Tết Nguyên tiêu, Quốc vương và Hoàng hậu Tiên Lạc đều cùng y ăn một bữa ăn Nguyên tiêu. Tạ Liên cực kỳ kén ăn, không thích bánh nguyên tiêu*, đầu bếp nổi tiếng có tay nghề tốt nhất làm rỗi đặt trong một chiếc chén ngọc cho y, y cũng không thích vì quá ngọt, ăn đến mức ngứa cả răng, loại nhân này không ăn, loại nhân kia cũng không ăn, bỏ lại hai cái bánh hoàn toàn nguyên vẹn.

(Bánh nguyên tiêu ăn trong tết nguyên tiêu của người Trung là kiểu bánh trôi nhưng có rất nhiều loại nhân ý)

Sau lớn hơn một chút, khi y đã lên núi Thái Thương tu luyện, Tết Nguyên tiêu có khi về có khi không, tính ra cũng không ăn được mấy bữa. Bây giờ nghĩ lại một chút, y vậy mà một chút cũng không nhớ, loại bánh nguyên tiêu này rút cuộc có mùi vị như thế nào.

Tạ Liên đứng cạnh sạp hàng cẩn thận nhìn thêm vài lần nữa, lại cẩn thận đặt túi lớn khó coi kia từ trên vai xuống, cuối cùng cẩn thận bước vào.

Y bỏ nón lá xuống, cầm nó trong tay nói: "Ông chủ, phiền ngài cho một chén bánh nguyên tiêu! Chỗ này của ngài có không?"

Ông chủ kia đã hơi có tuổi, nhìn y một cái, không trả lời, cô nương thon thả kia cười đáp: "Có, ngài ngẩng uống trước đi!" rồi bận rộn đi chuẩn bị. Tạ Liên ngẩng xuống, nhưng thấy ông chủ kia lắc đầu, y cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm liệu có phải do trên người mình bẩn thỉu nên người ta không thích hay không, y cúi đầu xuống xem y phục, xác định là không hề bẩn, khẽ thấy yên tâm, hỏi: "Sao vậy?"

Y nghĩ nếu như ông chủ không thích cái túi lớn y đem vào, y liền đem cái túi kia mang ra ngoài. Ông chủ lại nhìn y một cái, lắc đầu nói: "Thảm. Thật thảm."

Tạ Liên nói: "Hử? Ngài nói gì cơ?"

Ông chủ nói: "Tết Nguyên tiêu, một mình ng ồi ngoài sạp ăn bánh nguyên tiêu giữa trời đông giá rét, cũng quá thảm r ồi!"

"..." Tạ Liên nói, "Ngài không cần như vậy đâu. Quán còn mở cửa nữa không..."

Ông chủ không nói chuyện với y, cần chén rời đi. Ng ồi thêm chốc lát, Tạ Liên cảm giác bốn phía xung quanh có người đang theo dõi y. Hoặc có lẽ là, đang quan sát cái túi lớn bất thường bên cạnh y.

Con gái ông chủ cũng lén lút qua đây, ng ồi xồm xuống dưới đất dùng tay chọt chọt cái túi, tựa như rất tò mò không biết bên trong túi đựng cái gì, bị mẫu thân gọi vài tiếng mới trở về. Tạ Liên lúc này còn chưa luyện ra được phong thái mặt dày đao thương bất nhập, y nhìn không được dùng chân đá cái túi lớn vào trong gầm bàn, muốn nhét nó vào nơi người ngoài không thấy được. Đáng tiếc, sạp nhỏ như vậy, bàn ghế cũng nhỏ, căn bản không thể giấu được gì ở dưới. Tạ Liên không biết làm gì khác ngoài không ngừng ho khế, tận lực khiến mình không để ý tới những ánh mắt xung quanh.

Sẽ quen thôi. Không phải chuyện gì lớn.

Bỗng nhiên, y nghĩ tới một chuyện, vội vàng với tay vào trong ngực áo móc móc, sắc mặt chợt thay đổi, th ần nghĩ: "L ần này thảm r ồi! Không riêng gì ng ồi một mình ăn bánh nguyên tiêu ngoài sạp giữa trời đông giá rét trong đêm Nguyên tiêu mới thảm, t iền còn không đủ đây này!!!"

Ban đầu y còn muốn chu ần thật nhanh, nhưng đúng lúc này, ông chủ lại bùng một chén lớn tới đây, đặt lên trên bàn, nói: "Năm quan t iền."

"....."

Tạ Liên cảm thấy hít thở khó thông, nói: "Cái này....ta..."

Y ho khan vài tiếng, nắm tay để trước miệng, nghe ông chủ kia nói: "Có phải là không có không?"

Tạ Liên đang chuẩn bị đứng lên rời đi, lại thấy cái chén lớn kia đặt xuống bàn "cạch" một tiếng.

Y sững sốt, chợt nghe ông chủ nói: "Bỏ đi, nhìn người thăm như vậy, tặng người một chén là được. Ăn xong đi rồi ta cũng dọn quán, sớm về nhà đi! Hôm nay là Tết Nguyên tiêu, phải đoàn viên mới được!"

"..."

Tạ Liên lại ngẩng xuống, tuy trong lòng đang nói, thực ra ăn xong một chén bánh nguyên tiêu y cũng không có nơi để về, nhưng vẫn nhỏ giọng nói: "Cám ơn."

Ông chủ đặt bát xuống xong liền trở về Nãi nhỏ đặt trước sạp còn dư lại một chén bánh nguyên tiêu chính là chén đang đặt trên bàn y. Cô nương nhỏ nghiêng đầu cắn thìa nói: "Ca ca khi nào thì về vậy? Con muốn chờ hán về ăn."

Ông chủ cũng nói: "Cũng muộn quá rồi, tết Nguyên tiêu còn về muộn như vậy, thật là không thể tin nổi!"

Người phụ nữ kia nói: "Nó cũng khổ cực nhiều rồi, sẽ nhanh về thôi, lát nữa người đừng có mắng nó đấy. Diệu Nhi, Diệu Nhi, không cần vội, sẽ luôn có người tới giúp mà, thật không yên lúc nào hết, qua đây ăn chung đi!"

Cô nương trẻ tuổi nọ nói: "Không vội!" cuối cùng dọn dẹp một bàn, rồi cũng tới ngẩng cùng họ chia nhau bánh nguyên tiêu.

Bốn người như đang chờ một người trong nhà trở về đoàn tụ, vừa nói vừa cười. Tạ Liên nhìn bọn họ, bưng lên chiếc bát kia, múc một viên bánh đưa vào trong miệng, rồi húp một ngụm nước đường.

Nhưng vẫn như cũ, không biết là tư vị gì.

"Ca ca, ca ca?"

Lúc này Tạ Liên mới phục hồi tinh thần, Hoa Thành đang ngồi cạnh chăm chú nhìn y. Y phục đỏ càng làm nổi bật lên gương mặt tuấn tú của Hoa Thành, ngọn đèn dầu chiếu lên gương mặt trắng nõn không có sắc màu người sống của y một tầng ánh sáng nhu hoà. Tạ Liên bừng tỉnh, nói: "Sao vậy?"

Hoa Thành nói: "Ca ca mệt lắm sao? Vẫn chưa đi lại được?"

Tạ Liên tùy tiện gật đầu, Hoa Thành nói: "Xin lỗi. Đêm hôm qua là đệ quá phận."

Một lát sau, Tạ Liên mới phản ứng được hấn vừa nói cái gì, y liền vội vàng khua tay nói: "...Nói gì vậy, căn bản không phải chuyện này! Hoàn toàn không liên quan!"

Hoa Thành nhướn một bên lông mày, nói: "Vậy sao? Nếu như huynh đã nói là hoàn toàn không liên quan, vậy ý là, ngày hôm qua đệ cũng không phải hơi quá đáng? Vậy nên đệ có thể...?"

"..."

Tạ Liên chợt nhớ ra, nơi bọn họ đang đứng là đầu đường cái Chợ Quỷ, y bừng tỉnh liếc qua, quả nhiên, chẳng biết từ lúc nào, bốn phương tám hướng đều chen chúc một đám quỷ hình thù kỳ quái, tai dài tai ngắn đầu vĩnh lên, cổ thì vươn dài ra, hai mắt mỗi chúng quỷ đều mở to như chuông đồng, nhìn hai người bọn họ chăm chăm, khiếp sợ đến mức không biết phải nói gì. Cuối cùng, y nói: "Tam Lang à!"

Hoa Thành mỉm cười, chấp tay nói: "Được rồi, được rồi. Lỗi của đệ, không nói nữa."

Tạ Liên cũng mau thu lại tâm mắt từ sạp hàng quỷ bên đường. Hai bên đường Chợ Quỷ treo kín đèn hoa đăng màu đỏ, trên hoa đăng lại viết thêm vài câu đối, bày quỷ hét lên: "Giải câu đối hoa đăng! Giải câu đối hoa đăng! Đoán đúng có thưởng! Có rất nhiều phần thưởng nha!!!"

Hoa Thành nói với Tạ Liên: "Ca ca, thử xem sao? Có thưởng đó."

Tạ Liên đi tới, nói: "Thử xem?"

Chúng quý đầu kích động, xô đẩy lẫn nhau: "Hú! Hú! Đại bá công* muốn giải câu đối hoa đăng! Đại bá công muốn giải câu đối hoa đăng!!!"

(Đại:to, lớn. Bá: bá đạo???. Công: công =)))????

Tùy mọi người hiểu nghĩa :v)

"...." Tiếng hô vang này che trời lấp đất, kêu đến mức y muốn nhảy dựng lên, Tạ Liên không biết nên khóc hay nên cười nữa, đang muốn tùy tiện chọn một cái, ngay lập tức có một cái xúc tu không biết vươn lên từ chỗ nào đưa cho y một đèn hoa đăng, nói: "Mời ngài! Mời ngài!"

Với Tạ Liên mà nói, cái nào cũng như cái nào. Thế là y liền nhận lấy đèn, nhìn thoáng qua. Câu đối là bốn chữ: "Hoa đào bạch đầu."

Tạ Liên không cần suy nghĩ, đáp: "Ta."

(Hoa đào bạch đầu - '找到白头', chữ hoa '找' đổi vị trí gạch đầu trong nét đầu tiên sẽ thành chữ 'ta' - 我)

Hoa Thành vỗ tay khen ngợi: "Ca ca, lợi hại." Đám quý cũng nhao nhao vỗ tay ầm ầm theo hân, gào thét inh ỏi, còn có một vật thể lạ nhào lộn trên không reo hò, vô cùng khoa trương. Tạ Liên xấu hổ, nói: "Thật ra, câu này...rất đơn giản thôi mà."

Cái xúc tu kia lại đưa tới ngọn đèn thứ hai, nói: "Mời ngài! Mời ngài!"

Tạ Liên nhận đèn, câu đối lần này là "Xuân tiết nhất nhật."

Lần này cũng không cần suy nghĩ, Tạ Liên nói ra đáp án: "Phu."

(Xuân tiết nhất nhật - 春节一日, từ xuân '春' bỏ đi một chữ nhất '一' và một chữ nhật '日' sẽ thành chữ phu '夫')

Hoa Thành lại muốn vỗ tay, Tạ Liên nói: "Thôi mà, lần này cũng rất đơn giản."

Hoa Thành tủm tỉm cười nói: "Vậy sao? Nhưng mà đệ cảm thấy ca ca thực sự rất lợi hại."

Tạ Liên nghĩ thầm: "Nào có nào có. Nếu như đệ tự ra câu đố, ta mà giải được, vậy mới lợi hại chứ..."

Lúc này, cái xúc tu kia đưa tới cây đèn thứ ba, nói: "Mời ngài! Mời ngài!"

Tạ Liên vừa nhìn thấy câu đố, chân mày khẽ nhăn lại một cái. Bốn phía xôn xao: "Oa! Lần này có vẻ khó đây!"

Tạ Liên gật đầu. Quả thực, câu đố lần này không thể vừa liếc mắt một cái đã nhìn được đáp án: "Hàm tê đề đầu biểu khuynh tâm." (xấu hổ cúi đầu lòng ái mộ)

Nhưng xem ra cũng không tính là quá khó. lát sau, Tạ Liên nói: "Xấu hổ ý là cây trinh nữ, lấy bộ thảo; cúi đầu, lấy nét dọc trong chữ đầu; 'biểu khuynh tâm' lấy nét bên trong chữ 'khuynh'. Ba nét hợp lại với nhau, chính là....'Hoa'. Đáp án là hoa."

(含羞低头表倾心- Hàm tê đề đầu biểu khuynh tâm, nét trong bộ thảo là cái gạch gạch trên cùng trong chữ này nè 草, nét tiếp theo là cái nét dọc đầu tiên của từ này 低, còn nét cuối là nét 人 trong từ 倾, ghép lại sẽ được hoa - 花)

(cây hoa trinh nữ là cây xấu hổ, chạm vào lá thì lá co vào ý)

Vừa nói xong y liền bật lỗ tai lại. Quả nhiên, y vừa đọc xong đáp án, bốn phía lại bắt đầu ồn ào ma loạn vũ, tầng bậc không hề kiêng dè, khoa trương đến vô cùng khiến người khác muốn ới. Hoa Thành mỉm cười nhìn y nói: "Ca ca, lần này thì lợi hại thật nha."

Cái xúc tu kia lại lặng lẽ đưa một cây đèn qua, Tạ Liên cũng nhoẻn cười nói: "Ta còn có thể lợi hại hơn nữa cơ. Lần này, ta không cần nhìn câu đố đã biết được đáp án rồi, các người có tin không."

Hoa Thành mở to mắt, nói: "Ồ, thật sao, ca ca còn có khả năng tuyệt diệu này ư?"

Tạ Liên nhận đèn, nói: "Đương nhiên, ta đoán, đáp án lần này là 'Thành'. Hoa Thành, là Thành, đúng không?"

Câu đố trên đèn, quả nhiên là: "Can qua nhất động nam phương định". Tạ Liên nói: "Can qua nhất động, can đảo ngược lại, được chữ 'thô'; 'qua' giữ lại; 'nam phương định', lấy 'phương' trong phương nam, đặt 'thô' và 'qua' ở giữa, ghép lại là chữ 'thành'. Đây là câu đố khó nhất, đáng tiếc..."

(干戈一动南方定- can qua nhất động nam phương định, chữ can lộn ngược lại thành thổ 土, từ qua 戈, từ phương trong phương nam 方, ghép lại thành chữ thành 城)

Đáng tiếc để ý đoán trước được quy luật. Bốn đáp án ghép lại với nhau, thành cụm từ gì?

(Ta phu Hoa Thành - chồng của ta là Hoa Thành =))))))))))

Đám quỷ bị nhìn thấu, không dám reo hò nữa, ngược lại cùng nhau đứng lên, nhốn nháo nhìn trời. Ánh mắt Hoa Thành chậm rãi đảo qua, đám quỷ bị dọa sợ vỡ mật, có con trốn ra sau đèn, có con lại cúi rạp dưới đất, nhao nhao ôm đầu nói: "Thành chủ bớt giận!!! Không phải chủ ý của ta!!!" "Cũng không phải của ta!" "Phét lác! Rõ ràng người to mồm tán thành nhất!!!"

Hoa Thành bình tĩnh nói: "Cút."

Thoáng cái, đám quỷ đã chạy mất tiêu trên đường như gió cuốn mây bay, còn sót lại không được mấy tên. Tạ Liên treo đèn lên giá, mỉm cười nói: "Trở về đi."

Hai người sóng vai rảo bước, cùng đi về hướng Thiên Đăng Quán. Trên đường, Hoa Thành nghiêm túc nói: "Ca ca, huynh đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn đệ mà. Thật sự không phải đệ bảo bọn họ làm vậy đâu."

Tạ Liên cười nói: "Ta biết. Với cách nói chuyện của đệ, nhất định sẽ không đặt câu hỏi như vậy."

Hoa Thành nói: "Ồ? Vậy ca ca cảm thấy, ta sẽ đặt câu đố thế nào?"

Tạ Liên không chút phòng bị nói: "Đương nhiên là, 'ta phu Tam Lang'..."

Nói tới đây, y mới phát hiện ra cái gọi là 'hoạ từ miệng mà ra', vội vã ngậm miệng lại. Nhưng mà, đã muộn rồi. Hoa Thành ha ha cười, nói: "Ca ca, bị lừa rồi! Hay lắm!"

"....Xảo quyết, xảo quyết...."

Đúng vào lúc này, hai người về tới Thiên Đăng Quán. Vừa vào đại điện, Tạ Liên phát hiện, trên bàn ngọc hình như đặt vật gì đó. Y ngăn người tiến tới, vừa nhìn thấy, vậy mà lại là hai chén bánh nguyên tiêu.

Y quay đầu lại, Hoa Thành cũng đi tới, nói: 'Vừa rồi trên đường ca ca cứ nhìn vào món này!'

Tạ liên gật đầu.

Hoa Thành nói: "Ngồi xuống ăn chung thôi, ca ca."

"..."

Tạ Liên lại không ngồi xuống, bỗng nhiên y vùi đầu vào trong ngực hắn, đem mặt chôn sâu vào đó, y ôm Hoa Thành, thật chặt không buông tay.

Hoa Thành cũng vươn tay ra ôm lấy y.

Sau không biết bao nhiêu năm, y cuối cùng cũng nhớ được, tết Nguyên tiêu mang tư vị gì.

Mình mới đọc được một bài về phiên ngoại này...

Họ Hạ, gia đình bán bánh 'Hạ Ký' kia là gia đình của Hạ Huyền, người cha, người mẹ, cô em gái, vị hôn thê chờ thê về..Đang phiên ngoại mà nhớ chuyện cũ, thấy buồn quá :(Cái chương này ngay từ đầu đã cảm thấy bao phủ cái cảm xúc buồn buồn rồi, cái tư vị tết Nguyên tiêu à...

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

246:PN2

PN2 - Chương 246 : Chuyển phiêu lưu ký ức kỳ diệu của Thái tử điện hạ (1)

Tạ Liên vừa mở mắt, phát hiện ra mình đang nằm trên mặt đất.

Đây là một gian phòng xa lạ. Y cảm thấy vô cùng bối rối.

Y rõ ràng đang tu luyện ở Hoàng Cực Quán trên núi Thái Thương, tại sao lại ở đây? Tạ Liên chậm rãi ngẩng dậy từ dưới đất. Y phát hiện ra mình đang mặc trên người một bộ đạo bào màu trắng mộc mạc, thế này cũng mộc mạc quá mức rồi, còn có chút khí chất của dân nghèo nữa chứ. Chất liệu vải không dày, nhưng vẫn hơi thô ráp, cọ vào da thịt khiến y khó chịu.

Tạ Liên nhíu mày, muốn bò dậy khỏi mặt đất, ai ngờ vừa mới đứng dậy đã cảm thấy trên người có nhiều chỗ không khỏe.

Eo đau, chân mỏi, bụng đau, cổ đau. Chẳng lẽ là do y nằm trên mặt đất suốt một đêm?

....Không thể nào. Y đâu có yếu đuối như vậy.

Phong Tín và Mộ Tình đâu? Tạ Liên nhớ ra hai người bọn họ, gọi: "Phong...khụ, khụ...???"

Giọng nói cũng không ổn.

Y nhớ rõ, tối qua Phong Tín và Mộ Tình lại vì mấy chuyện nhỏ nhặt không ra đầu mà cãi nhau, khiến y cũng không thể ngẩng đầu tĩnh tâm được, liền ra lệnh cho bọn họ ra ngoài chơi nổi thành ngữ. Nghe hai người họ oán khí tận trời, nghiến răng nghiến lợi đọc hơn hai trăm thành ngữ, cơn buồn ngủ

cũng kéo đến, y vào nghỉ ngơi. Vậy mà sau khi tỉnh lại, lại rơi vào tình cảnh không thể tưởng tượng nổi, khiến đầu óc y mông lung như thế này?

Tạ Liên phải bám vào bàn mới đứng lên được, quan sát bốn phía. Nơi này hẳn là một gian khách điểm, nhưng nếu nói như vậy, y không ăn ngủ ngoài trời mà lại chọn khách điểm, y cũng sẽ không chọn loại khách điểm rẻ tiền thế này.

Y không bị trói tay trói chân, cửa phòng cũng không bị khoá, tức là không phải bị giam lỏng. Nếu có người hoặc vật gì đó ám toán y, sao lại đưa y tới nơi này?

Tạ Liên càng nghĩ càng thấy kỳ quái, nhưng chuyện kỳ quái nhất là trạng thái cơ thể của y, y chịu đựng đau nhức truyền tới từ cánh tay, cởi áo khoác ngoài ra, chuẩn bị nhìn xem trên người mình có chỗ nào bị thương. Nào ngờ, vừa cởi ra, cúi đầu xuống nhìn thấy, gương mặt y nháy mắt cắt không còn giọt máu.

Từ bụng, tới ngực, khắp nơi đều rải đầy những vết đỏ ái muội. Trên làn da trắng trong như ngọc, những cánh hoa rơi rải rác khắp nơi, hoa nở rộ đỏ rực. Đỏ tới mức khiến y ngạc nhiên mãi không thôi, y vội nhào tới trước gương.

Quả nhiên! Không riêng gì bụng và ngực, trên cổ cũng có, đằng sau cũng có!

"....."

Tạ Liên không dám cởi quần áo phía dưới ra nhìn nữa.

Sự tình vô cùng rõ ràng.

Trong khoảng thời gian y hôn mê không rõ nguyên nhân này, có người...phá thân y.

Tạ Liên lần đầu tiên trong đời có cảm giác "chân mềm nhũn", nhưng y vẫn cố gắng chống đỡ, đứng vững vàng.

Từ ngày trước y đã được nghe cung nữ nuôi dưỡng y kể một ít truyện thuyết khủng bố ngoài cung, cái gì mà hắc điểm quỷ quái chuyên bắt người cướp của gian dân, hạ thuốc mê cô nương nhà người ta rồi mới làm chuyện xấu xa. Nhưng mà.... Nhưng mà...

Hai tay Tạ Liên ôm đầu, lẩm bẩm nói: "Nhưng mà, ta là, nam nhân mà!"

Bộ dạng của y bây giờ, thật là khó coi, ngoại trừ những dấu hôn này ra, còn có những vết tay lưu lại do bị bóp quá mạnh và cả vết cắn nữa. Tạ Liên che kín mặt, cảm giác như phát sốt, toàn thân rét run.

Bỗng nhiên, y nghĩ tới một chuyện cực kỳ nghiêm trọng: Không xong rồi!

Đạo mà y tu tuyệt đối cấm dục, chẳng lẽ bây giờ y đã phá giới?

Tạ Liên vội vàng thử một chút. Thử một lần, quả nhiên, không có pháp lực!

Tạ Liên ban đầu còn bình tĩnh, nhưng đến nước này, quả thật muốn chết luôn cho xong.

Không hiểu vì sao sau khi tỉnh dậy thì thành như vậy, Phong Tín Mộ Tình thì không thấy đâu, bản thân thì không biết bị ai dùng thủ đoạn cứ thế mơ mơ hồ hồ bị phá thân, thực sự muốn chết!

Một lúc lâu sau, y vẫn không thể nào tiếp nhận sự thật này, tâm loạn như ma. Nhưng cũng không thể cứ ngẩn ra mãi như vậy được, y đành qua loa nhặt y phục lên mặc vào, ra khỏi khách điểm. Dọc đường đi không có ai ngăn cản y, Tạ Liên nhẹ nhàng thở ra, kiến trúc bốn phía, y phục trang sức người đi đường, khẩu âm kỳ quái y cũng không rảnh quan tâm.

Nhưng cũng tại trong lòng có quỷ, y luôn cảm thấy người khác nhìn ra trên người y vừa xảy ra chuyện gì, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn y, làm cho y chạy càng nhanh, cuối cùng chạy như điên, chạy vào một rừng cây, y đánh một quỳ ền vào thân cây, đánh cho cây gãy 'răng rắc', tức giận nói: "Khốn kiếp!!!"

Y muốn dùng lời lẽ cay độc nhất mắng chửi kẻ đã làm ra loại chuyện này với y, nhưng quanh đi quẩn lại cũng chỉ biết mắng "Khốn nạn, vô liêm sỉ, khốn kiếp!", lửa giận trong lòng không phát ra được khiến y hoảng sợ. Nhưng y lại không thể khóc ra được, chỉ còn biết điên cuồng cầm đũa vào đánh đấm. "Ầm ầm ầm rầm rầm rầm", liên tiếp đánh gãy hơn mười cây đại thụ, cuối cùng đánh tới mức thổ địa nơi này phải khóc lóc bò ra ngoài ôm đùi y: "Thái tử điện hạ! Thái tử điện hạ đừng đánh nữa!"

Lòng Tạ Liên tràn đầy lửa giận, nhưng lão thổ địa này đột nhiên chui ra từ trong lòng đất, cũng không phải người bình thường, thấy lão y hơi kinh hãi, nói: "Người là ai?"

Lão thổ địa kia gạt nước mắt nói: "Ta là thổ địa nơi đây Thái tử điện hạ! Cánh rừng cây này là nơi dưỡng già của ta! Lão nhân gia ngài lại đánh nữa thì ta phải đi hít gió Tây Bắc* đó!"

(hít gió Tây Bắc: ý chỉ không có đồ ăn, chỉ sinh tồn dựa vào hô hấp)

Tạ Liên nghĩ thầm dù sao chuyện cũng không liên quan tới người khác, không thể giận chó đánh mèo lung tung được, huống hồ lão tuy là quan nhỏ, nhưng cũng coi như một vị thần quan, tuổi lại cao, phải tôn trọng. Vì vậy y miễn cưỡng thu lại chút lửa giận, cũng thu tay lại, thở dài một hơi, nói: "...Xin lỗi, là ta kích động. Thế này đi, ta vừa đánh gãy của ngài bao nhiêu cây, ta sẽ bồi thường."

Thổ địa buông tay đang ôm đùi y ra, vội nói: "Không cần không cần không cần, không cần không cần, sao lại đòi lão nhân gia ngài bồi thường chứ! Ngài đừng ý nói chuyện với ta, tiểu thần nơi đây đã thấy vinh hạnh lắm rồi!"

Tạ Liên thấy hơi kỳ lạ, thổ địa nơi này nói sao cũng là một vị thần quan, hơn nữa rõ ràng lớn tuổi hơn y, sao lại sợ y như vậy, còn gọi y là 'lão nhân gia ngài'? Nhưng y không có tâm tình truy hỏi những chuyện này, tao nhã lễ phép hỏi: "Ngài là thổ địa nơi đây, chắc biết rất nhiều về vùng này đúng không? Ngài có thể giúp ta tìm hai người không?" Nói xong bèn đưa tay vào trong tay áo lấy ra mấy chiếc lá bằng vàng để cung phụng, thổ địa

nhìn thấy động tác của y, vội vàng xua tay: "Không cần không cần không cần! Ngài muốn tìm người nào?"

Vừa hay Tạ Liên cũng không lấy ra được cái gì, nói: "Hai người hầu của ta, Phong Tín và Mộ Tình."

"....."

Sắc mặt của thổ địa, bỗng dưng rất quái lạ. Tạ Liên nói: "Có chuyện gì sao? Hay có khó khăn gì?"

Thổ địa nói: "Không không không không, không khó khăn gì. Chỉ là..." Chỉ là Thái tử điện hạ sao vậy chứ, qua tám trăm năm rồi, còn gọi Nam Dương Tướng quân và Huyền Chân Tướng quân là người hầu của y, không biết hai vị tướng quân có tức giận hay không nữa? Thôi quên đi, hai vị tướng quân tức giận cũng mặc kệ, vị này mà không hầu hạ cho tốt, vị kia tức giận mới dọa người. Thế là lão nói: "Mời ngài chờ ở đây một lát, ta đi tìm giúp ngài ngay đây!"

Tạ Liên nói: "Phiền lão rồi". Y đang định khom lưng thi lễ, ngẩng đầu lên, thổ địa đã biến mất không thấy đâu.

Tạ Liên cảm thấy đầu vẫn đang phát sốt, đưa tay nâng trán, không biết qua bao lâu, mới nghe được một giọng nói nghi ngờ: "Xảy ra chuyện gì?"

Tạ Liên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phong Tín và Mộ Tình.

Nhưng mà, cũng không phải Phong Tín và Mộ Tình mà y quen biết. Quả thật, diện mạo hai người không thay đổi, nhưng khí chất lại khác biệt, không còn là hai thiếu niên lỗ mãng nữa, ngược lại giống như tướng quân đã từng chinh chiến sa trường nhiều năm. Cả hai đều mặc y phục đen đất tuyền, không giống với ngày thường. Ít ra Tạ Liên chưa từng thấy bọn họ mặc như vậy bao giờ.

Người đặt câu hỏi là Phong Tín, hần bước tới nói: "Điện hạ, huynh ở đây một mình làm gì?"

"..." Tạ Liên nói, "Ta mới phải hỏi, hai người các người chạy đi đâu? Tối qua ta bảo các người chơi nổi thành ngữ ở ngoài, sao sáng dậy cả cái bóng cũng không thấy nữa?"

Phong Tín và Mộ Tình đầu bày ra bộ dáng kỳ quái giống thổ địa, lơ mơ không thể hiểu nổi lời của y. Đầu Tạ Liên đau như muốn nứt ra, lại nói: "Còn trang phục của các người nữa? Rút cục đang xảy ra chuyện gì vậy???"

Phong Tín cúi đầu tự nhìn chính mình, nghi hoặc nói: "Y phục này làm sao, không phải rất bình thường à?"

Mộ Tình liền nói: "Huynh đang nói cái gì đấy? Ngủ đến lúc lú lỉ rồi à! Tối hôm qua ta cũng không ở đây với huynh."

Tạ Liên ôm đầu, muốn hét lên, cố gắng khiến mình bình tĩnh, nghĩ một lát, nói: "Ta hiểu rồi. Các người cũng giống ta, bị thứ gì đó yểm rồi."

Sắc mặt Phong Tín và Mộ Tình ngày một quái dị. Phong Tín nói: "Ta lúc lú lỉ luôn rồi. Điện hạ, huynh gọi chúng ta tới đây có chuyện gì vậy!"

Mộ Tình liếc mắt nói: "Không cần hỏi. Có việc gì lại đi tìm ta, không đi tìm vị kia, tám chín phần mười là đầu hồng rồi."

Tạ Liên hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói chuyện gì, nói: "Vị kia là vị nào? Quốc sư?"

"..."

Phong Tín và Mộ Tình bốn mắt nhìn nhau, lát sau, Mộ Tình tiến lên một bước, nói: "Thái tử điện hạ."

Tạ Liên nói: "Sao vậy?"

Mộ Tình nói: "Ta... Hiện tại trí nhớ của ta có chút không rõ, huynh nói cho ta biết, huynh có nhớ mấy hôm nay chúng ta đã làm gì không?"

Tạ Liên nói: "Mấy ngày nay chúng ta không phải vẫn luôn tu luyện trong Hoàng Cực Quán sao?"

Mộ Tình nói: "Hoa Thành đâu?"

Nghe thấy cái tên này, Tạ Liên có cảm giác rất quen thuộc, nhưng nghĩ lại, xác thực là không quen biết, thế là y mờ mịt nói: "Hoa...Thành...là ai?"

"....."

Mộ Tình nói: "Được. Ta hiểu rồi."

Hắn nháy một bên mắt, vẻ mặt Phong Tín vô cùng khiếp sợ cùng hắn đứng sang một bên thương lượng. Tạ Liên đột nhiên cảm thấy có gì đó vô cùng khả nghi, cảnh giác nói: "Người biết cái gì? Các người đang nói cái gì?"

Thương lượng xong, hai người quay lại chỗ cũ. Phong Tín nói: "Điện hạ, chúng ta đi thôi."

Tạ Liên càng thêm hoài nghi: "Đi đâu?"

Mộ Tình nói: "Dẫn huynh đi gặp một người có thể giải quyết vấn đề này. Tới đây đi!"

Tạ Liên lúc này đã có tới tám phần cảnh giác, liên tục lui ra phía sau. Mộ Tình vừa thấy y muốn chạy, nói: "Đừng chạy!" Bèn vươn tay tung ra một đạo linh quang, dường như muốn trói y lại. Nhưng Tạ Liên sao có thể không chạy? Nói chạy liền chạy!

Y vừa chạy, Phong Tín và Mộ Tình liền đau đầu. Hai người vừa đuổi vừa gào lên, Phong Tín nói: "Con mẹ nó! Khốn nạn! Huynh ấy bị làm sao thế hả trời??? Bị mất ký ức cũng không thể quên nhiều thế được chứ!! Một lần mất ký ức, quên một mạch tám trăm năm!?"

Mộ Tình nói: "Đúng là! Đúng là ăn nhiều thứ linh ta linh tinh ăn hỏng cả đầu rồi!"

"Sao có thể chứ! Sợ rằng lúc huynh ấy ra ngoài một mình đã xảy ra chuyện gì rồi, nhanh đi tìm mau! Đầu óc hiện tại của Tạ Liên, chỉ mới có

mười bảy tuổi thôi!"

Đến lúc này rồi Mộ Tình vẫn không quên nói móc một câu: "Đúng vậy, một Thái tử điện hạ mười bảy tuổi ngây thơ hồn nhiên, ngu ngốc, được nuông chiều từ bé."

"Đợi chút! Nói cho hắn biết trước đã. Nhanh lên nói cho hắn biết đi!"

Xảy ra chuyện thế này, đương nhiên phải báo trước cho người kia!

Tạ Liên chạy một hơi hơn hai mươi dặm, sau khi dừng lại mới bắt đầu thở dốc, cảm tưởng như bản thân y vẫn đang chìm trong một màn sương mù dày đặc quỷ dị, không thể thoát ra được.

Chuyện này là như thế nào đây?

Không bình thường. Quá không bình thường!

Thực lực của Mộ Tình ra sao y còn không rõ ư? Đạo linh quang kia ít nhất phải tu luyện vài trăm năm mới tu ra được, người lúc này thực sự là Mộ Tình sao? Nhất định là giả!

Còn chính y nữa. Bản thân y cũng không bình thường. Ban nãy vừa chạy, y mới phát hiện ra người y nhẹ như chim yến. Tuy y vốn thân nhẹ như chim yến, nhưng thân pháp bây giờ dường như nhanh hơn, lợi hại hơn.

Tất cả mọi chuyện đều không đúng!

Bình tĩnh bình tĩnh phải bình tĩnh, Tạ Liên bỗng nhớ ra, vừa ban nãy, Mộ Tình dường như nhắc tới một cái tên.

Y lẩm bẩm nói: "Hoa Thành."

Không biết vì sao, cái tên này với y đáng lẽ ra phải thật xa lạ, nhưng y vừa đọc một lần, trong lòng lại khẽ động, cảm giác như tại nơi tận cùng sâu thẳm trong trái tim y, một bông hoa nhỏ nở rộ. Thế là y không nhận được lại nhâm thêm vài lần.

Hoa Thành, Hoa Thành, Hoa Thành.

Đây là một nhân vật quan trọng, e rằng chính là mấu chốt trong chuyện lần này. Trước tiên phải đi tìm hắc đầu.

Hạ quyết tâm, Tạ Liên đi về hướng thành trấn.

Tuy rằng thời điểm vừa biết trên người y phát sinh loại chuyện gì, Tạ Liên hoàn toàn không thể tiếp nhận, nhưng chưa tới nửa canh giờ sau, y đã bình tĩnh lại. Mặc dù trong lòng và trên người vẫn cực kỳ khó chịu, nhưng trước mắt vẫn đang trong hoàn cảnh khốn khó*, không có thời gian để y tâm phi ý loạn. Phong Tín và Mộ Tình thật sự không rõ tung tích, đủ thấy được kẻ đứng sau hạ độc thủ vô cùng cao thâm, y phải lập tức bình tĩnh lại, đi đâu tra chân tướng rõ ràng.

(nguyên gốc là 'thân hãm mê cục', ý hiểu là bản thân đang bị vây hãm trong hoàn cảnh khốn khó)

Vì vậy, tới khi y bước chân vào trấn thì đã khôi phục lại thần thái vốn có.

Tuỳ tiện chọn một quán trà, đi tới ngã 3 cạnh cửa sổ trên lầu, nhưng vẫn không có tâm tình uống trà. Tạ Liên cẩn thận lấy chiếc chén trên bàn nhìn một chút, trong chén vẫn còn bã trà tích lũy lâu năm chưa được lau rửa sạch sẽ, khiến y vừa nhìn thấy đã chán nản, buông xuống không thèm để ý tới nữa.

Trong quán trà, một cô nương rất có nhan sắc đang ôm đàn tỳ bà, tình tình tang tang hát, một đám nam nhân già trẻ lớn bé ngã thành một vòng, ngẩn ngơ nhìn nàng. Ca khúc nàng hát vốn là một ca khúc dân gian bình thường, gì mà cô nương nọ sáng sớm ra cửa hái hoa, nhưng hát được một lát, một đám đại lão gia nói: "Không thú vị, không hay, đổi!" "Đúng vậy, cái này không hay, đổi bài đi!" "Đến lượt ta chọn này!"

Ca nữ bất đắc dĩ, đành phải nghe theo ý bọn họ, đổi một điệu hát diễm tình nỉ non, giọng hát mềm mại nhẹ nhàng, nỉ non tới mức khiến người ta mặt đỏ tim đập. Một đám người ngã xem kia lúc này mới vừa lòng, hết lời

khen ngợi. Tạ Liên ngồi ở góc gần cửa sổ trên lầu hai, cảm thấy cực kỳ không ổn.

Tỉ mỉ lắng nghe ca từ, dường như đang kể về một đêm tân hôn tình nồng ý đượm của đôi vợ chồng son, thực sự là vô cùng lộ liễu. Loại ca khúc chứa từ ngữ dâm dục thế này, Tạ Liên chưa từng nghe thấy ở hoàng thành. Nếu là trước đây, y nghe xong cũng chỉ coi như gió thổi bên tai, bởi vì hoàn toàn không liên quan tới y, y cả đời cũng không nghĩ tới mấy chuyện này. Nhưng mà hiện tại, không còn như trước nữa.

Tuy rằng y không thể nhớ được chuyện xảy ra thế nào, nhưng dù sao cũng đã xảy ra rồi, còn nghe loại nhạc này, tâm tư cũng sẽ không như trước. Hơn nữa, y phát hiện ra một sự thật đáng sợ: Tâm tư của y, hoàn toàn không nghe theo khống chế của y!

Ca từ ngả ngón ba phần, trong lòng y đã bay đi mười phần. hơn nữa, trong đầu bắt đầu xuất hiện những hình ảnh vỡ vụn ngắt quãng, mười đầu ngón tay đan chặt, sợi chỉ đỏ quấn quít triền miên; bên tai tựa như còn nghe được tiếng thở dốc nỉ non, tiếng khóc nức nở xin tha, cùng với, giọng nói quyến rũ của một nam nhân.

.....Những thứ đó là cái gì? Những thứ đó là cái gì?!

Tạ Liên vừa ngượng vừa giận, cắn môi dưới, tay nắm chặt thành quyền. Một lát sau, không nhịn được nữa, đập một cái xuống bàn.

"Uỳnh" một tiếng, khách ngồi ở bàn xung quanh sợ tới mức trợn trừng mắt nhìn y. Tạ Liên lúc này mới bừng tỉnh, thấp giọng nói xin lỗi, hận không thể bịt hai lỗ tai lại không nghe thấy gì hết, nghĩ thầm hát thêm lần nữa là y đi luôn!

Đột nhiên, tiếng ca ngừng lại, một tiếng hét chói tai kéo y ra khỏi dòng suy nghĩ miên man. Tạ Liên ngẩng đầu lên, chỉ thấy một đám người đang vây lại, tựa như đang muốn động chân động tay, ca nữ kia ôm tỳ bà, sợ đến mức đứng cả dậy, ai đó nói: "Các vị đại gia, chúng ta nghe ca hát thôi, đừng sờ soạng gì nha..."

Vài gã ần ào nói: "Sờ tí thì làm sao? Dù sao cũng không phải có mỗi chúng ta sờ, ta không tin người bán thân còn chưa bị ai sờ soạng bao giờ đâu!"

Ca nữ kia tức giận, hốc mắt đỏ lên, nói: "Sao dám kêu ta bán thân? Ta đi hát rong, không bán thân!"

Người khác cố ý không nghe lời giải thích của nàng, nói: "Ha! Nói cứ như liệt nữ trinh tiết ấy nhỉ! Đứng đắn như thế thì đã không ra đây!"

"Đúng rồi! Vừa rồi còn hát loại ca khúc trêu ghẹo, bây giờ lại không chịu bán mình, còn đòi lập cả đền thờ trinh nữ nữa à, cười chết ta!"

Ca nữ kia tức đến mức muốn ngất đi rồi, run giọng nói: "Là các người kêu ta hát, các người bắt ta hát ta mới hát!"

Nhưng mà, bất kể nàng nói cái gì, đám khách sốt ruột kia cũng sẽ tới cái ngang: "Chúng ta bảo người hát thì người hát? Nghe lời thế sao? Rõ ràng trong lòng người đã sớm muốn hát loại ca khúc quyến rũ người khác rồi!"

Tạ Liên nghe không nổi nữa.

Căn bản trong lòng y đang có lửa, hiện tại càng không thể dập tắt nổi. Bóng trắng loé lên, đám nam nhân đang ần ào kia còn không hiểu có chuyện gì xảy ra, đã bị y đánh ngã một loạt. Tên càn đầu mông còn chống lên trời, quát ầm lên: "Mày là thằng đéo nào?! Dám động vào chúng tao?!"

Tạ Liên che trước người ca nữ, bẻ đốt ngón tay kêu răng rắc, nét mặt lại giấu đi vài phần giận dữ, trầm giọng nói: "Một vừa hai phải thôi! Xinh đẹp như hoa, dù là ai cũng sẽ động tâm ba phần. Nhưng nếu không biết lấy lễ đối đãi, sẽ trở thành kẻ hạ lưu đáng xấu hổ."

Có người hô lên: "Rõ ràng là cô ta hát trước, cô ta hát, chúng ta không được sờ sao?!"

Tạ Liên lại gần từng chữ xuống: "Không sai. Dù là nàng hát trước, các người cũng không được đụng vào!"

Lời còn chưa dứt, bảy tám tên vạm vỡ đã bị y ném ra khỏi quán, mông rớt ầm ầm xuống đất, nhưng thực tế cũng không bị trọng thương gì, nhưng vậy thôi cũng đủ dọa người rồi, bởi vì không ai thấy rõ y ra tay thế nào, sao có thể ngăn cản phản kích kịp thời? Cả đám chạy trốn chết. Trên lầu, Tạ Liên quay đầu lại, ca nữ kia vô cùng cảm kích đứng dậy thi lễ với y, nói: "Đa tạ đạo trưởng đã giải vây!"

Tạ Liên nói: "Chuyện nhỏ, cũng không tốn sức gì. Cô nương, người còn muốn ở lại đây sao?"

Ca nữ kia gật đầu, Tạ Liên cũng gật đầu nói: "Được, vậy người hát tiếp đi."

Nói xong, y trở về chỗ ngồi, vén vạt áo lên, ngồi nghiêm chỉnh, canh giữ ở chỗ này.

Những nam nhân khác thấy y không đi, còn nhìn chằm chằm sang bên này, quả nhiên không dám đi lên quấy rầy nữa. Ca nữ kia đã hiểu rõ tâm ý của y, lòng càng thêm cảm kích, uyển chuyển cất giọng, lại là ca khúc dân gian bình thường lúc đầu.

Tạ Liên rót một chén trà, đang chuẩn bị uống, cúi đầu xuống lại thấy bã trà kết lại lâu ngày, do dự một chút, vẫn là không thắng nổi chính mình, y đặt chén trà xuống, thở dài. Lúc ấy y vô tình quay đầu, lại ngây ngẩn cả người.

Đó là một nam tử cao lớn mặc y phục đỏ.

Tuy mang một miếng bịt mắt màu đen, nhưng vẫn không giấu nổi sự tuấn mỹ, ngược lại càng thêm phần hoang dã. Áo đỏ bay trong gió, làn da trắng như tuyết, tay cầm một chén bạc, chén rượu bạc cùng cặp bao cổ tay bằng bạc của hắn lấp lánh. Vừa nhìn qua một lần đã thấy vô cùng chói mắt, hắn đang nhìn về hướng này, đứng đối diện y phía đằng xa. Thấy Tạ Liên

đưa mắt nhìn sang, hần mím cười, nhẹ nhàng nâng chén, như đang mời y từ xa.

"..."

Không biết vì sao, Tạ Liên vừa trao đổi ánh mắt với nam tử kia liền cảm thấy toàn thân như bị điện giật, vội vàng thu ánh mắt về.

Nhưng mà, tuy y giả vờ như không thèm để ý, tim lại đang đập thình thịch liên hồi.

Thực sự là kỳ quái. Phong thái của nam tử kia đúng là cực kỳ chói mắt, có sức hấp dẫn quỷ quái, có lẽ trước đây y cũng không phải chưa từng gặp qua nam tử có phong thái như vậy, chứ không vì sao vừa thấy người nọ lại phản ứng như thế?

Suy nghĩ một chút, y gạt bỏ suy nghĩ này. Chuyện này căn bản là không thể. Bởi vì, nghĩ kỹ một lát, trước kia y chưa từng gặp qua nam tử có phong thái tuấn mỹ như vậy.

Nghĩ tới đây, Tạ Liên nghĩ thầm, đây nhất định là một nhân vật khó lường, không bằng chú ý nhiều hơn một chút, lại quay đầu nhìn xem. Nhưng mà, vừa nhìn sang, nam tử áo đỏ đã biến mất.

Thế mà lại cứ thế biến mất. Tựa như những chiếc lá phong rụng rời lững lờ rơi xuống, chợt loé lên tinh nghịch bay lượn trước mắt y, khiến trước mắt y rực sáng, rồi biến mất không thấy tăm hơi. Mơ hồ cảm thấy đây không phải là thực, chỉ là chút ảo ảnh lướt qua trong giấc mộng.

Y lại rụt rè nhìn xuống xung quanh quán rượu hoa lệ phía đối diện, vẫn không thấy hình bóng người nọ, Tạ Liên rút cục từ bỏ, cũng không biết có phải đang thất vọng hay không, nhẹ nhàng thở ra một hơi, day day ấn đường, thầm nghĩ: "Bỏ đi."

Ai ngờ, y vừa quay đầu lại, đã thấy một người không biết từ lúc nào ngó xuống phía đối diện, một tay chống lên má, đang nhìn y chằm chằm.

Ánh mắt hai người giao nhau, Tạ Liên hơi ngạc nhiên, người nọ lại tủm tỉm cười nói: "Vị đạo trưởng này, có thể mời ta uống chén rượu được không?"

Chính là nam tử áo đỏ mới vừa rồi còn nâng chén hỏi thăm y đằng xa.

Tác giả có lời muốn nói(1 phần)

Liên Liên ra ngoài gặp chút chuyện ngoài ý muốn, mất trí nhớ. Không phải trao đổi linh hồn với chính em ở quá khứ, không phải thay đổi tuyến thời gian, vậy nên Thái tử của quá khứ cũng sẽ không có đoạn ký ức này.

Phiên ngoại này chủ yếu làm đề Đại Hoa Hoa bắt nạt Thái tử mười bảy tuổi, đương nhiên ký ức của Liên sẽ khôi phục.

Hoa Thành đã làm gì và làm đến mức nào mà em Liên của chúng ta bị mất trí nhớ thế này :<

Bên dưới có ảnh người lớn, an ủi cho thanh thủy văn nhé :)))

.

.

.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

247:PN2

PN2-CHƯƠNG 247:CHUYỂN PHIÊU LƯU KÝ ỨC KỲ DIỆU CỦA THÁI TỬ ĐIỆN HẠ (2)

Hắn cứ tự nhiên như vậy ng ồi đối diện y.

Tạ Liên trừng mắt, một lúc lâu sau mới xác định, nam tử này thực sự đang nói chuyện với mình.

Y lập tức phản ứng lại, th ần nghĩ không thể để khí thế của người này trấn áp mà rút xuống thế hạ phong, y vẫn trấn định như trước, khách khí nói: "Thật không may, tại hạ kiêng rượu, một chén này, sợ rằng không thể mời nổi."

Nam tử áo đỏ cười ha ha một tiếng, ng ồi càng thêm phần tùy ý, nói: "Phải không? Ta thấy sắc mặt của đạo trưởng, ngược lại như bao phủ mây đen không xua đi nổi, đang cần mượn rượu giải sầu đây."

Tạ Liên mặt không biến sắc nói: "Chỉ sợ các hạ nhìn nhầm r ồi."

Tuy đại giới đã phá, nhưng phá r ồi không có nghĩa là sẽ tự sa ngã, không màng tới những tiểu giới khác.

Nét mặt y vẫn luôn lạnh lùng, nam tử kia cũng không hề có ý muốn lui, ngược lại vẫn kiên trì ng ồi ở đây, nói: "Nếu đạo trưởng không chịu mời ta, thế thì, ta tùy tiện vậy?"

Tạ Liên nhìn hắn một cái, lại nhìn xung quanh. Kỳ quặc. Khắp nơi không phải không có chỗ trống, sao hắn cứ nhất định phải ng ồi uống rượu ở đây? Nhưng cũng không có lý do cụ thể, Tạ Liên nói: "Người cứ tự nhiên."

Thấy vậy, đôi phương lười nhác vẩy tay. Tiểu nhị trong quán chưa từng thấy qua vị khách nào có bộ dạng thế này, không dám thở mạnh, nhanh chóng mang bầu rượu và chén rượu tới, dùng sức lau bàn, rất sợ sẽ làm mất lòng vị khách kia.

Nhìn nam tử áo đỏ đáng vẻ bình tĩnh, tự rót tự uống, Tạ Liên nhin không nổi nói: "Chẳng lẽ, các hạ gặp ai lần đầu, cũng muốn người ta mời người uống một chén sao?"

Nam tử kia mỉm cười nói: "Ồ? Cũng không hẳn. Không đối đạo trưởng chứ người bình thường căn bản không được thấy mặt của ta đâu."

Khẩu khí này, có chút ngạo mạn. Nhưng Tạ Liên cũng không thấy chán ghét.

Hai người ng ồi đối diện, Tạ Liên vẫn nhìn sang hướng khác, lộ ra đáng vẻ bình tĩnh. Qua một lúc, vẫn là nam tử kia mở miệng trước.

Hắn một tay chống cằm, nói: "Vị đạo trưởng này họ gì, xưng hô thế nào đây?"

Tạ Liên không nghĩ ngợi li ền bịa ra một họ giả nói: "Không dám, ta họ Hoa."

Nam tử kia nhướn mày, nói: "Ồ - Hoa đạo trưởng."

Tạ Liên nói: "Các hạ xưng hô thế nào?"

Nam tử kia nói: "Đạo trưởng gọi ta Tam Lang được r ồi."

Trong lòng Tạ Liên biết rõ người này không muốn nói rõ thân phận thực sự, cũng không miễn cưỡng. Suy nghĩ một lát, y cũng không nhớ ra nhân vật nào đứng hàng đệ tam, bèn không mất công suy oán nữa. Lúc này, y bỗng nhiên chú ý tới, một bên gò má của nam tử áo đỏ, một lọn tóc đen nhánh thắt một bím tóc nhỏ rủ xuống, dùng một viên san hô đỏ cột ở đuôi bím tóc.

Hạt châu kia sáng bóng nhẹ nhàng, một viên nho nhỏ, vừa nhìn đã biết là vô giá. Nhưng Tạ Liên cứ cảm thấy hình như đã từng nhìn thấy nó ở đâu rồi, hay là trong đồng châu báu đá quý rải đầy dưới đất ở tầng cung?

Nhưng cũng không xác định được. Tam Lang chú ý tới tầm nhìn của y, nói: "Thích cái này?"

Vừa nói, hắn vừa đưa ngón tay thon dài trắng trẻo lên nhẹ nhàng vuốt ve viên san hô kia, vân vê không rời.

Không biết vì sao, Tạ Liên vừa nhìn thấy cảnh này, lồng ngực bỗng nhiên đau đốn, phảng phất như nơi nào đó trên người y cũng đang bị vuốt ve, bỗng nhiên y lui vọt về phía sau.

Động tác này quá lớn, vài vị khách bên cạnh đều nhìn sang bên này. Tam Lang không chút đếm xỉa tới bọn họ, khẽ nhướn mi kinh ngạc hỏi: "Vị đạo trưởng này, người sao vậy?"

Hắn vươn một tay ra, tựa như muốn tới đỡ. Tạ Liên đương nhiên không muốn hắn đỡ mình, vội ngẩng nghiêm chỉnh lại nói: "Không, không có gì. Viên san hô kia..."

"Ồ." Tam Lang không giấu được ý cười bên môi, nói: "Hạt châu này sao?"

Tay hắn càng vân vê, thưởng thức hạt châu rực rỡ xinh đẹp kia, mỉm cười nói: "Đây là vật ái thiếp ta tặng. Đạo trưởng thấy thế nào?"

"..."

Tạ Liên nói: "À... Đẹp, đẹp lắm."

Thực ra y căn bản không biết mình đang nói gì nữa, bàn tay trên đùi nắm chặt, như đang đứng trên đồng lửa, ngẩng trên đồng than.

Nam tử áo đỏ xa lạ kia rõ ràng chỉ đang vuốt ve chơi đùa với hạt châu, nhưng động tác quá đổi đơn giản này, lại làm y nhìn ra vài phần thâm mỹ.

Mơ hồ như thứ đang đặt ở đầu ngón tay, nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve, vân vê không phải hạt châu kia, mà là bộ phận mẫn cảm nào đó trên người y, khuôn mặt Tạ Liên bỗng nhiên đỏ bừng nóng rực, hô hấp dồn dập, cực kỳ khó chịu.

Không bình thường. Chuyện này tuyệt đối không bình thường.

Nam tử áo đỏ tự xưng "Tam Lang" đẹp thì rất đẹp, nhưng người lại không ngừng toả ra yêu khí, khiến người khác rung mình. Chuông cảnh giác trong lòng Tạ Liên reo vang, đành phải ổn định lại tinh thần, hơi thở cũng bình thường trở lại, không chút sợ hãi nào nhìn chằm chằm vào hắn nói: "Xin hỏi các hạ, chủ động tiếp cận tại hạ là vì chuyện gì?"

Tam Lang cười, chậm rãi nói: "Hà tất phải cảnh giác như vậy làm gì? Cũng không có chuyện gì. Chỉ là thấy phong thái của đạo trưởng, lòng ta cực kỳ tin tưởng, kim lòng không đặt mà thôi. Nếu như có mạo phạm, mong đạo trưởng bao dung."

"..."

Tạ Liên không biết có nên tin hắn không nữa, trong lòng âm thầm hối hận, chớ nên ngỗ ngược đối diện với người này, khỏi khiến lòng mình bây giờ tâm phiêu ý loạn. Đúng lúc này, ca nữ kia kết thúc công việc, thi lễ với mọi người, lại hướng lên Tạ Liên cười nói, rồi nhẹ nhàng rời đi. Nàng rời đi, Tạ Liên cũng không cần thiết phải ở lại nữa, đứng lên nói: "Các hạ từ từ uống hết chén này một mình nhé!"

Y muốn nói một câu cuối mang ý khiêu khích, nhưng lời đến khoé môi, vẫn tao nhã lễ phép nói ra. Tạ Liên không dám nhìn nam tử áo đỏ thêm nữa, tựa như đang phi thân xuống lầu, đi vòng vo qua loa một hồi, xác định không ai đuổi theo, lúc này mới thở dài ra một hơi.

Nhưng sau khi dừng lại, y lại cảm thấy mơ màng.

Y phục của y không thấy, tiền bạc không thấy, bội kiếm không thấy, người hầu không thấy, pháp lực cũng không thấy đâu.

Mười bảy năm cuộc đời, y chưa bao giờ lâm vào hoàn cảnh hết đường xoay xở thế này, Tạ Liên lắc đầu, ngăn một người đi đường ở đây lại hỏi. Người qua đường đáp lại, Tạ Liên chưa bao giờ nghe thấy nơi nào thế này, lại hỏi: "Vậy xin hỏi chỗ này cách hoàng thành xa không? Chỗ này là hướng nào so với hoàng thành?"

Y không nói là hoàng thành Tiên Lạc, người qua đường lại nói: "Hoàng thành? Chỗ này là phía nam hoàng thành, cách hoàng thành xa lắm!"

Quả nhiên. Khẩu âm người nơi đây, hình thức kiến trúc đều có chút kỳ quái, không giống những vùng lân cận hoàng thành, y liền đoán nhất định cách rất xa. Không biết người đưa y tới đây có mục đích gì.

Lại đi thêm một lúc, Tạ Liên gặp phải một vấn đề khó giải quyết.

Y đói bụng.

Nhưng cũng vừa đã nói, tiền bạc của y đều không thấy đâu. Ngọc bội chứng minh thân phận Thái tử cũng không cánh mà bay, lúc trước muốn cho thổ địa mấy tấm lá vàng cũng không móc ra được cái gì. Ngồi trên trà lâu một lúc cũng đã khiến y phải moi đông moi tây mãi mới ra một chút, hơn nữa còn vì không chịu được bã trà lâu năm kết lại trong chén, một ngụm trà y cũng không uống, trong bụng y bây giờ đang trống không.

Thật đúng là một đống tiền làm khó anh hùng hảo hán.

Giữa lúc y gặp nạn phải nhăn cả đôi lông mày lại, bỗng nhiên phát hiện ra, phía dưới đất, bên cạnh một viên gạch, hình như đánh rơi vật gì đó, toả sáng lấp lánh.

Tạ Liên đi tới, ngồi xuống lật lên, kỳ quái.

Chỗ này là trên nền đất trong một con ngõ nhỏ, thế mà lại có mấy tấm lá bằng vàng rớt xuống!

Ngoài lá vàng ra, còn có lá bạc và một ít tiền lẻ. Ban ngày ban mặt lại nhặt được tiền dưới đất, bánh từ trên trời rơi xuống, không biết phải nói là

vận may của y tốt hay kém nữa đây.

Sau khi Tạ Liên nhặt lên, phản ứng đầu tiên chính là đây có khi là đồ ai không cẩn thận làm rơi, đi ra khỏi ngõ nhỏ, hỏi người đi lại trên đường: "Xin hỏi có ai làm rơi tiền trong này không?"

Đại đa số mọi người đều lắc đầu. Có một vài tên chơi bời lêu lổng nghiêm mặt qua nói: "Ta làm rơi! Ta làm rơi!" Tạ Liên liền hỏi: "Người làm rơi bao nhiêu?" Tất cả đều ngập ngừng không trả lời được, vừa chạy vừa cười vang.

Tạ Liên sợ người làm mất đồ quay lại tìm, đứng một chỗ kiên nhẫn chờ đợi. Đợi một canh giờ cũng không có ai tới tìm, bụng ngày càng đói, một lúc lâu sau, thở dài, nhìn đồng tiền trong tay áo, thầm nghĩ: "Bằng không, cứ mượn trước một chút dùng đã, sau trả lại gấp mười!"

Cũng không còn cách nào khác. Vì vậy, sau khi đợi thêm một nén nhang, y tới mua một cái bánh bao.

Tạ Liên chưa từng ăn bánh bao. Lại càng chưa từng ăn qua loại bánh bao có hình thức cầu thả, vừa lớn lại vừa xấu, trắng ớn nhưng vô vị thế này bao giờ. Nhưng y không muốn dùng nhiều trong số tiền mình nhặt được, nhớ đâu người khác đòi lại còn cần dùng gấp nửa thì nguy rồi, vậy nên chỉ tiêu phần tiền ít nhất có thể.

Đây là lần đầu tiên trong đời y cần cái bánh bao lớn như vậy, còn thấy có chút mới lạ, đi qua khỏi ngõ nhỏ, tới một con phố tương đối tĩnh lặng, đang muốn đưa bánh bao vào trong miệng, bỗng nhiên một bàn tay từ bên cạnh xuất hiện, cần cái bánh bao kia đi mất.

Thủ pháp dùng một tay này, vô cùng kỳ diệu. Tạ Liên sửng sốt, bàn tay đã trống không, quay đầu nhìn sang, đứng bên kia lại là tên nam tử áo đỏ trên lầu kia!

Tạ Liên sợ ngây người.

Không nghĩ rằng người kia cũng đi tới nơi này, càng không dám nghĩ, hấn dám đoạt bánh bao của mình!

Ngần ra một lúc, y mới nhớ ra phải lấy lại đồ, nhảy vọt lên nói: "Trả lại cho ta!"

Tư thế cuống lại đồ của y cực nhanh, thân pháp nam tử kia càng nhanh hơn, hơn nữa dáng dấp cũng cao hơn y, chớp cái đã né được, nói: "Đừng ăn cái này."

Hấn thì nói như vậy, nhưng chính hấn lại cần bánh bao cắn một miếng, để lại một vết lõm. Cái này, Tạ Liên muốn ăn cũng không ăn được. Y là Thái tử tôn quý, sao lại có thể ăn bánh bao đã bị kẻ khác cắn một miếng chứ, y trợn trừng mắt, nói: "Người!"

Nghẹn xuống một hơi, y cả giận nói: "Sao người lại có thể như vậy?"

Mất công lần đầu nhìn thấy trong trà lâu cảm thấy hấn là nhân vật khó lường, có ý định kết giao, không ngờ lại là một tên nhàm chán vô lại!

Hình ảnh hai người một đỏ một trắng, thân pháp nhanh nhạy khiến người ta hoa cả mắt, tuyệt đối không thể tin được một màn phân tranh xuất sắc như vậy thế mà lại vì tranh giành một cái bánh bao. Tuy rằng Tạ Liên lò mò cảm thấy tốc độ của y ngày càng nhanh, nhanh đến mức có thể bắt kịp thân thủ vị Tam Lang này, lại lò mò nhận ra không thể đi đầu khiến được điểm trọng yếu, tay chân không nghe theo y sai bảo. Cộng thêm y cả ngày vừa qua vừa mệt vừa phiền vừa nghi ngờ, eo đau chân đau, tức giận, thế mà thân thể lại nghiêng một cái, ngã xuống trên mặt đất, y nhất thời để lọt một tiếng đau trầm thấp qua khỏi khớp răng.

Đau quá.

Nỗi đau này khó có thể nói thành lời, bộ vị khó nói kia bị tách ra.

Đau đớn này vốn dĩ đã tồn tại từ trước, chỉ là miệng vết thương được xử lý cẩn thận, hơn nữa y lại cố tình cất lực bỏ qua, nên đau đớn mới không rõ ràng. Cú ngã này của y khiến sắc mặt y lập tức thay đổi. Sắc mặt

Tam Lang cũng thay đổi, lập tức cúi người xuống bắt lấy cánh tay y, nói: "Ca..."

Lại lập tức sửa thành: "Người không sao chứ?"

Tạ Liên cực kỳ khó chịu, hận không thể đào hố chôn mặt vào trong lòng đất, liều mạng gạt ra khỏi tay hắn, mặt bị thiêu đến đỏ ửng lên nói: "Xin người đừng gọi lung tung, cũng không cần đỡ ta!"

Tam Lang quả nhiên buông cánh tay y ra, nhưng cũng chỉ ý tứ được một lúc, lại đổi thành nắm vai y, nói: "Người sao rồi? Bị đau ở đâu?"

Ngữ khí của hắn vô cùng quan tâm, không giống như đang giả vờ, cái gọi là vung tay không đánh người cười, Tạ Liên vốn nên cảm ơn, nhưng nghĩ tới đang bị đau chỗ nào, vì sao lại đau, liều vừa then vừa giận, phẫn uất cả ngày hôm nay đều phát ra, một phen gạt tay hắn ra, tự mình bò dậy, nói: "...Ta không đau ở đâu hết, không đau chút nào cả!"

Ném một câu rồi định xoay người chạy, ai ngờ lại bị nam tử phía sau bắt được cổ tay, muốn giật ra cũng không giật được, Tạ Liên không thể nhịn được nữa, đột nhiên xoay người, trợn tròn mắt lên, đã thấy Tam Lang đang chăm chú nhìn y, nhẹ giọng than thở: "Haiz, vị đạo trưởng này, ngàn sai vạn sai, đều là do ta sai, đừng giận ta nha. Vậy đi, ta đưa người đi uống một chén, bồi tội với người."

Không biết vì sao, Tạ Liên vừa nhìn thấy mặt người này, nội tâm liều rung động không yên, y thực sự không quen với loại cảm giác này, chỉ muốn nhanh nhanh chạy đi, nói: "Ta không cần người đưa đi đâu hết, ta chưa bao giờ uống rượu! Người mau thả ta ra."

Tam Lang nói: "Được được được, không uống rượu. Vậy ta đưa người đi ăn cơm nhé? Đói bụng rồi phải không."

Tạ Liên tức muốn điên. Người này dùng giọng điệu gì nói chuyện với y vậy? Thực sự coi y là trẻ con chắc, y chưa từng phải chịu nhục nhã thế này đâu, nói: "Ta cũng không cần người dẫn ta đi ăn. Ta không đói. Người tôn trọng ta chút đi!"

Chuyện xấu hổ chính là, vừa dứt lời, bụng y liền phát ra âm thanh r ền r ột kháng nghị.

Thân hình Tạ Liên cứng đờ, càng thêm tức giận, mặt càng đỏ bừng lên vì tức, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: "Người...người...người, vì sao cứ quấn lấy ta? Đừng có quấn lấy ta nữa!"

Tam Lang lại chăm chăm nhìn vào y, nói: "Đạo trưởng, chẳng lẽ người chưa phát hiện ra sao?"

Thấy biểu cảm hần bồng nhiên nghiêm túc, Tạ Liên nói: "Phát hiện cái gì?"

Tam Lang nói: "Trên người người, có tà vật đấy."

Tạ Liên ngây ra. Bồng nhiên, cổ tay buông lỏng, đoạn băng vải quấn trên cổ tay tuột xuống như một con bạch xà, bay lên thật cao trước mặt y, r ồi lập tức, nhào vào mặt y!

Nhưng nó còn chưa nhào tới, đã bị nam tử áo đỏ bắt được, nói: "Người xem."

"..."

Dải lụa trắng trông như một con độc xà bị hần bóp trong tay, vặn vẹo không ngừng, khiến da đầu người ta tê r ần.

Trên người hần lại cất giấu một con quái vật như thế!

Tạ Liên giờ mới hiểu ra.

Y trừng mắt nhìn, nói: "Thì ra...người tiếp cận ta, là vì phát hiện trên người ta có giấu tà vật này?"

Sắc mặt Tam Lang càng thêm phần nghiêm túc đứng đắn, nói: "Đúng vậy. Thứ này rất kỳ quái, vậy nên ta mới lưu ý một chút, thật may nó chưa làm thương tổn người."

Chân tướng đã rõ ràng. Tạ Liên nghĩ tới trước kia y đối xử với vị công tử này không khách khí chút nào, nào là quay ngoắt mặt nào là văng tay ra, hiện tại đã tra ra manh mối, thì ra là người kia có lòng tốt mới tiếp cận y, thật ngại quá, y nghiêm túc thi lễ với hắn, nói: "Đa tạ các hạ. Trước kia là ta hiểu lầm."

Lưng y còn chưa khom xuống, Tam Lang đã đỡ lấy y, nói: "Nào có, nào có. Chuyện nhỏ tiện tay mà thôi."

Ngẩng đầu, Tạ Liên hơi hoang mang. Không hiểu vì sao, y cảm thấy, nam tử áo đỏ này tuy nhìn có vẻ nghiêm túc, nhưng khoé mắt lông mày toàn là ý cười. Nghĩ tới lúc trước bộ dáng chật vật của y đầu lọt vào mắt hắn, y cảm thấy hơi ngượng.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, trước mặt những người bạn đồng trang lứa, Tạ Liên đã coi như quá chừng chắc, ai ngờ vừa gặp nam tử này đã không có cách nào trấn định nổi, khiến y cảm thấy bất an. Tam Lang dường như không chú ý tới những điểm này, nói: "Nếu giải quyết xong rồi, vậy ta đi đây. Đạo trưởng, sau này còn gặp lại chứ?"

Tạ Liên theo bản năng nói: "Ừ, có dịp sẽ gặp lại."

Tam Lang khoát khoát tay, xoay người đi mất. Kim lòng không dặng, Tạ Liên thế mà lại đi theo hắn vài bước.

Có thể do y thực sự không biết đi đâu, hoặc cũng có thể do mơ màng hồ đồ. Tam Lang vừa quay đầu lại, Tạ Liên kinh ngạc, lúc này mới thanh tỉnh, nhanh chóng dừng lại, làm bộ nhìn sang hướng khác. Nhưng, đã muộn rồi.

Phía bên kia truyền tới một tiếng cười khẽ, Tạ Liên xấu hổ đến mức vành tai cũng đỏ bừng lên.

Kiên nhẫn nhìn sang, Tam Lang khoanh tay cười nói: "Ta thấy hay là không cần sau này gặp lại đâu, bây giờ luôn cũng được. Sao nào? Bây giờ đạo trưởng có nguyện ý cùng ta đi uống một chén không?"

Vẫn là toà tửu lâu hoa lệ lúc trước.

Vị nam tử áo đỏ y vừa làm quen được hết sức hào phóng, vừa lên đã gọi rượu hảo hạng nhất cùng món ăn ngon nhất xếp đầy một bàn, ấy thế mà không hề thua kém Ngự thiện phòng trong hoàng cung, hơn nữa có rất nhiều cách chế biến mới lạ, Tạ Liên chưa từng thấy qua bao giờ. Bụng đói kêu vang, y ăn, lúc này mới phát hiện Tam Lang ngồi đối diện y vẫn luôn chống tay lên má, nhìn y không chớp mắt. Ánh mắt kia, tựa hồ đang coi y như đồ ăn.

"....."

Tạ Liên bị ánh mắt này nhìn chằm chằm khiến y như đang đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, tin rằng không phải vì bộ dáng đói khát vừa rồi của mình có phần thất thố, lúc này mới đặt đĩa xuống, ho nhẹ một tiếng, nói: "...Chê cười rồi."

Tam Lang nói: "Hả? Chuyện này có gì mà chê cười? Đừng để ý đến ta. Mời, mời. Tiếp tục đi."

Sau đó hắn lấy ra chiếc bánh bao vừa rồi hai người tranh đoạt một trận ra, mặt không biến sắc ăn. Thấy thế, Tạ Liên càng thêm xấu hổ.

Y ngồi nghiêm chỉnh, nhìn vào dải lụa trắng, quyết tâm nói chuyện chính sự, nói: "Tà vật này sao lại giấu trên người ta? Vậy mà ta lại hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của nó, thật giống là...." Thật giống như đã quán ở trên người y rất lâu rồi, quán đến quen.

Dải lụa trắng không ngừng lắc lư vẩy vẩy muốn tới bên y, nếu không phải bị Tam Lang khống chế chắc chắn, chỉ sợ nó đã quán y thành bánh chưng rồi. Nhưng nhìn qua hình như nó... thích y.

Tam Lang dùng một chiếc đĩa đè cứng nó lại không cho nó bay tới bên Tạ Liên, mỉm cười nói: "Xem ra thói quen của tà vật này không tốt lắm, phải giáo huấn một phen."

Tạ Liên nói: "So với giáo huấn, hay là trước cứ đi đầu tra rõ lai lịch của nó đã!"

Hai người trời Nam đất Bắc nói chuyện một hồi. Tạ Liên từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung Tiên Lạc, sau lại tu hành trên Hoàng Cực Quán, chưa từng gặp qua người nói chuyện thú vị, hiểu biết phong phú như vậy bao giờ, nghe Tam Lang nói chuyện mà hai mắt y sáng bừng, khuôn mặt không ngừng giãn ra, thiếu chút nữa đã quăng hết chuyện phiền lòng đi. Một lúc lâu sau mới nhớ ra y đang đứng trong một vòng xoáy quỷ dị, nghiêm mặt nói: "Tam Lang, có thể hỏi thăm người một người không?"

Tam Lang ném dải lụa trắng xuống đất, không biết dùng biện pháp gì khiến nó mềm oặt xuống đất không bay nhảy nên nổi, nói: "Người nào?"

Tạ Liên nói: "Là như vậy, ta đang tìm một người, tên Hoa Thành."

Nghe được cái tên này, Tam Lang nhú mày.

Hắn nói: "Hừm. Ta có thể hỏi một chút, người tìm người này là muốn làm gì không?"

Tạ Liên thành khẩn nói: "Ăn ngay nói thật, ta không biết."

Nghe giọng điệu của Tam Lang, y đoán hắn nhất định biết Hoa Thành là ai, lại nói: "Có lẽ người sẽ cảm thấy ta đang giấu người, nhưng đều là thật, ta cũng không biết ta tìm hắn làm gì nữa. Hôm nay vừa tỉnh lại, ta liền phát hiện ra mình đang bị vây hãm trong một hoàn cảnh quá sức kỳ quái."

Hắn nói một hơi toàn bộ sự việc, chỉ lược bỏ đi chút chuyện xấu hổ khó mở miệng. Cuối cùng, Tạ Liên nói: "Cho nên ta nghĩ, người này hẳn phải vô cùng quan trọng. Nếu như Tam Lang người biết hắn là ai, vậy có thể tiện thể nói cho ta không?"

Tam Lang cười nói: "À, không có gì không tiện hết. Đạo trưởng người và ta nhất kiến như cố*, ta đương nhiên muốn giúp người. Hoa Thành người này sao...."

(Nhất kiến như cố: vừa gặp mà như đã quen từ lâu)

Tạ Liên tập trung tinh thần lắng nghe, nói: "Làm sao?"

Tam Lang nói: "Là một tên cu ồng*."

(có thể hiểu theo nghĩa là điên, hoặc nông cu ồng, hoặc dữ dội, mạnh mẽ,)

Tạ Liên nói: "Cu ồng thế nào?"

Tam Lang rót một chén rượu, cầm trên tay, nói: "Hắn là tín đồ của một người."

"Tín đồ của người nào?"

"Thái tử Tiên Lạc."

"Khụ khụ khụ -"

Tạ Liên vội vàng nuốt ngụm trà trong miệng xuống mới ho ra được, nói: "Từ từ, từ từ đã. Thái - Thái tử của nước Tiên Lạc ta, đã thành thần đâu, tín đồ từ đâu ra được?"

Tam Lang thờ ơ nói: "Sớm muộn cũng sẽ thành thần thôi. Huống hồ thần sao, nói như vậy đi, người nói là thần thì là thần, người nói không phải thì không phải. hắn cảm thấy là thần, thì chính là thần."

Tạ Liên không biết nên khóc hay nên cười, nói: "Vậy cũng quá tùy tiện rồi!"

Dừng một chút, y lại nói: "...Nhưng, hắn thật sự tin tưởng như vậy, Thái tử điện hạ nhất định sẽ thành thần sao?"

Tam Lang từ tốn nói: "Không phải tin tưởng."

Ngay sau đó mỉm cười: "Là tin tưởng tuyệt đối."

Tạ Liên cũng mỉm cười theo, nói: "Thế nên, ở chỗ nào mới có thể gặp được vị Hoa Thành này đây?"

Tam Lang nói: "Đạo trưởng, người thật sự muốn gặp hắn sao?"

Tạ Liên nói: "Đúng vậy."

Tam Lang hình như không quá tán thành ý nghĩ này của y, nói: "Nhưng cái tên Hoa Thành này xấu xa lắm."

Tạ Liên hơi nhú mào, nói: "Rất xấu xa? Xấu chỗ nào?"

Y không tin một tí đờ tin tưởng tuyệt đối y sẽ thành thầ là một phần tử xấu xa. Tam Lang nói: "Cái này hả..."

Đúng vào lúc này, Tạ Liên chú ý tới một vật.

Trước đây y vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí một, không dám nhìn thẳng vào Tam Lang. Hiện tại hai người ở chung một thời gian, đã quen dần, y mới thả lỏng một chút, mặc kệ tầ mắt.

Tam Lang một tay vẫn luôn gác trên lan can, ngón tay không mạnh không nhẹ gõ lên lan can. Năm ngón tay thon dài, trên ngón tay thứ ba, buộc một sợi chỉ mảnh tinh tế, tựa như đang buộc lại một đoạn duyên phận đẹp đẽ.

Tạ Liên lập tức nhớ lại lúc ng ồi trên lầ, khi ca nữ kia cất tiếng hát, trong đầ y hiện lên những hình ảnh hỗn độn: dưới tấm lụa, hai bàn tay, mười ngón tay đan vào nhau thật chặt.

Trên bàn tay đặt phía trên, buộc một sợi chỉ đỏ giống như vậy.

Em bé Liên ngây thơ bị muỗi đốt =))))

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

248:PN2

CHƯƠNG 248 -CHUYẾN PHIÊU LƯU KÝ ỨC KỲ DIỆU CỦA THÁI TỬ ĐIỆN HẠ

Tạ Liên đột ngột mở to hai mắt.

Nhìn vẻ mặt không thể tin được của y, Tam Lang nói: "Làm sao vậy?"

Tạ Liên nên nói gì đây, bị lừa dối, bị đùa giỡn xoay như chong chóng đến nhục nhã, khó chịu cùng máu nóng xông lên não, một chưởng vỗ lên mặt bàn, cắn răng nói từng câu từng chữ "...Ra, là, ngươi!"

Cái bàn căn bản không chịu nổi một chưởng này của y, phân năm xẻ bảy ngay tại chỗ, may mà trong tửu quán trừ hai người bọn họ ra cũng không có người ngoài, bằng không đương nhiên sẽ bị dọa đến kinh hoàng bỏ chạy. Tạ Liên trong tay không có binh khí, mới bỏ ra một chưởng. Tam Lang vẫn ng ồi trên ghế, chỉ hơi nghiêng tay.

Một chưởng kia xuyên thủng bức tường sau lưng hắn, đá vụn ào ạt rơi xuống, thế nhưng hắn lại không chút sứt mẻ, ôm cánh tay, hơi hốt giương mắt, nói: "Đạo trưởng, này là có ý gì?"

Mặt Tạ Liên phát sốt kịch liệt, không biết bây giờ mặt đã đỏ thành cái dạng gì rồi, khớp xương một bên tay run lên ken kết, chìm trong giận dữ nói: "Ngươi...đừng có giả vờ. Ngươi làm gì với ta...lòng ngươi tự hiểu rõ."

Mi mắt Tam Lang lại giương lên vài phần, nói: "Thật không may, thật sự ta không rõ lắm, ta rốt cuộc đã làm gì đạo trưởng, khiến ngươi tức giận như vậy? Có thể chỉ giáo một chút không?"

"..."

Người này cư nhiên lại mang về vô tội bảo chính miệng y nói ra, muốn y nói thế nào đây? Giữa ban ngày ban mặt, nói loại chuyện này sao?! Tạ Liên chưa từng gặp qua người thế này, tức đến mức từ đầu vai đến tận đáy lòng đều đang phát run, mặt nhưng lại càng ngày càng đỏ, nói năng lộn xộn mà mắng: "Câm miệng! Người cái tên này...ta, muốn đánh chết tên vô sỉ người...hạ lưu...ti tiện...người..."

Tam Lang thở dài, nói: "Đạo trưởng, không ngờ ta thành tâm, nhưng người lại đáp lại như vậy. Ta rốt cuộc có chỗ nào vô sỉ hạ lưu ti tiện?"

Tạ Liên khó khăn tìm lại một ít bình tĩnh, nói: "Đừng hòng gạt ta nữa! Đoạn chỉ đỏ trên tay người đã chứng tỏ rồi, người chính là cái kia...cái kia..."

"Hả?" Tam Lang nhưng không một chút hoang mang, giơ tay mình lên, nói: "Người nói cái gì? Chỉ đỏ này có vấn đề gì?"

Tạ Liên thấy đoạn chỉ đỏ kia liền tựa như bị đâm vào, nói: "Ta thấy được. Khi đó, người...trên tay có đoạn chỉ đỏ này..."

Tam Lang nói: "Khi nào?"

"..."

Trong nháy mắt, Tạ Liên thật sự muốn đánh chết hắn.

Biết rõ còn cỡ hời, quá ác liệt mà!

Nhưng không biết tại sao, dù trong lòng y tức giận, tay nhưng lại không nhúc nhích được. Hơn nữa cũng không phải bị người khống chế nên không cử động được, mà là chính thân thể y không cho y động!

Chính vào lúc này, có mấy người từ đâu chạy lên lầi, nói: "Hai vị khách quan làm gì vậy?! Sao có thể đánh đồ lung tung như vậy!"

Tạ Liên quay đầu lại nói: "Ở đây nguy hiểm! Các người trước hết..." nào ngờ, vừa nhìn một cái, y lại ngây ngẩn cả người.

Trên tay mấy người này, cứ nhiên đầu buộc một đoạn chỉ đỏ!

Tạ Liên bật thốt lên nói: "Chỉ đỏ trên tay các người là xảy ra chuyện gì?"

Một người trong đó nói: "Chỉ đỏ? Chỉ đỏ không phải là chỉ đỏ sao, có gì ngạc nhiên, không xảy ra chuyện gì...ách không xảy ra chuyện gì cả."

Tạ Liên hờ hững. Khó có thể nói ở nơi này, buộc chỉ đỏ lên tay, là một phong trào trang sức vô cùng bình thường chứ?

Y quay đầu lại, Tam Lang dường như đã nhìn thấu y đang nghĩ gì, nói: "Đạo trưởng đoán không sai, tay buộc chỉ đỏ, chính là phong tục nơi đây. Không tin mời xem đám đông phía dưới."

Tạ Liên nhìn xuống dưới từ lâu, quả nhiên, trong dòng người như nước chảy, nhiều bàn tay đầu buộc một đoạn chỉ đỏ, có người còn buộc nhiều đoạn. Y nói: "Đây là phong tục gì?"

Tam Lang mỉm cười, nói: "Cái này sao, lại nói tiếp cũng có liên hệ đến vị Hoa Thành kia."

"Hả?"

"Bởi vì, hắn cùng người hắn thương trên tay đầu có một đoạn chỉ đỏ như thế. Cho nên rất nhiều người cũng noi theo, muốn cầu nhân duyên, hoặc thể hiện lòng chung tình."

Tạ Liên nghe được kinh ngạc, nói: "Nói như vậy...vị Hoa Thành kia, phải là một nhân vật khó lường? Cứ nhiên có nhiều người hứng thú noi theo hắn như vậy..."

Tam Lang nói: "Khó lường hay không, còn phải xem so với ai nữa. Đúng rồi, đạo trưởng, hình như có thứ gì rơi xuống đất, ta nhặt lên xem được không?"

Tạ Liên lúc này mới kịp phản ứng, y vẫn duy trì tư thế công kích này, hóa ra vừa nãy nhàn lẫn một trận, khí thế đầu tiêu tan, vội vàng rút tay lại, nói: "Xin lỗi xin lỗi, Tam Lang, ta thật sự không...thật sự không phải với người, là ta hấp tấp, lại hiểu lầm người..."

Tam Lang từ đầu đến cuối vẫn ung dung, khom lưng nhặt một vật lên, nói: "Không sao. Đạo trưởng, này là do người đánh rơi sao?"

Hắn nhặt lên từ đồng hỗn độn trên mặt đất, là một miếng vàng lá, đại khái là mới vừa rồi Tạ Liên ra tay thì chúng rơi xuống từ tay áo y. Tạ Liên đang định nói, đã thấy Tam Lang giơ lá vàng lên trước mắt, hí hí mi, nói: "A, lá vàng này nhìn qua, hơi quen mắt nha."

Nói xong, hắn không nhanh không chậm lấy từ bên hông một thứ. Cũng là một miếng vàng lá.

Hai miếng vàng lá, cứ nhiên giống nhau như đúc!

Tạ Liên bật thốt lên nói: "Hóa ra cái này là của người sao?"

Tam Lang nói: "À, thật ra ta có đánh rơi một ít đồ, nên mới quay lại tìm..."

Nghe đến đó, Tạ Liên rất sợ hắn hiểu lầm, vội nói: Tam Lang nghe ta giải thích."

Tam Lang nói: "Không cần khẩn trương, ta đương nhiên sẽ nghe đạo trưởng người giải thích."

Tạ Liên thở dài một hơi, nói: "Là như vậy. Lá vàng này, là ta nhặt được trên đường. Vốn muốn chờ người đánh rơi quay lại tìm để trả người ta, nhưng ta đợi hơn một canh giờ, cũng không thấy người đến tìm. Ta lại rất..."

Nói đến đây, y có chút xấu hổ, thấp giọng nói: "Cho nên, liên..tự quyết định, mượn trước một ít, định đi mua một ít đồ để ăn, là cái bánh bao

kia...Vốn định sau này sẽ b ấi thường gặp bội, nhưng bất kể nói thế nào, chung quy vẫn là, không hỏi đã làm. Xin lỗi."

Tam Lang nhưng lại cười híp mắt, nói: "Đạo trưởng c ầi gì phải như vậy? Chuyện này chẳng phải nhân chi thường tình* đó sao? Chưa kể ta vốn định mời người uống cùng, với cái bánh bao kia, cuối cùng không phải là ta ăn đó sao? Chuyện nhỏ thế này, đừng nên để trong lòng, người nhật được lại là đạo trưởng, này quả thật là, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ* mà."

*Nhân chi thường tình: Chuyện thường ở đời, chuyện thường tình.

*Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ: có duyên thì nghìn dặm vẫn có thể gặp nhau.

Tạ Liên nghe hẳn giải thích, tâm trạng cũng nhẹ đi, nói: "Có đi ầu, Tam Lang người cùng phải cẩn thận đó. Sáng lóa như vậy rớt trên đường, người cư nhiên cũng không phát hiện ra, lần sau đừng sơ ý như vậy nữa."

Lúc này, đám giúp việc đang co đầu rụt cổ một bên nói: "Hai vị khách quan, các người bình tĩnh chưa? Bình tĩnh r ấi thì nên..., tính ti ền cái bàn bị đập hư đi!"

Tạ Liên: "..."

Nếu là trước đây, b ấi thường bao nhiêu đương nhiên ầi là chuyện nhỏ nhặt, nhưng bây giờ, y ngay cả một cái bánh bao cũng mua không nổi, Tam Lang lại nói: "Không có việc gì. Đầu tính vào ta đi."

Lúc này rõ ràng là y động tay với Tam Lang, Tam Lang nhưng lại chủ động giúp y b ấi thường ồ vật bị y phá hư. Tạ Liên bị ôn nhu sẵn sóc của hẳn làm cảm động đến nói không nên lời, h ầi kết giạt giạt, nói: "Người..."

Đám người giúp việc cũng không hiểu xảy ra chuyện gì, gian phòng bị đánh tả tơi còn vui tươi hơn hở giúp bọn họ đổi một cái bàn khác hoa lệ hơn. Hai người một lần nữa ng ầi xuống, Tạ Liên khó tránh khỏi áy náy lại cảm kích, chỉ cảm thấy thiên ngôn vạn ngữ cũng khó mà biểu đạt được.

Tam Lang ân cần nói: "Đạo trưởng, mới vừa rồi nghe ngôn từ của người, hình như bên trong có ẩn tình. Chuyện gì xảy ra? Đạo trưởng, người đến tốt cùng bị ai làm cái gì?"

"..."

Loại chuyện đó, Tạ Liên làm sao nói ra khỏi miệng được, vẻ mặt vừa mới bình tĩnh lại được liền thẹn đỏ, ngập ngừng nói: "...Không có gì, không có gì."

Tam Lang lại nói: "Nếu không ngại, có thể nói cho biết đôi câu không? Tam Lang nói không chừng có thể giúp đỡ vài phần."

Hắn tuy có lòng tốt, Tạ Liên nhưng lại bị hắn dồn đến không còn đường trốn, đứng ngơ không yên, bất đắc dĩ nói: "...Thật sự không có gì. Tam Lang người, người có thể đừng hỏi không..."

Khó có thể mở lời.

Đã như vậy, Tam Lang cũng không miễn cưỡng, nói: "Được rồi. Mới vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi? Người muốn đi gặp Hoa Thành sao."

Tạ Liên thu lại tâm trạng, nghiêm mặt nói: "Ừ. Tam Lang biết cách nào sao?"

Tam Lang nói: "Đương nhiên biết. Có đi đâu, mấy ngày nay, không thể gặp được Hoa Thành."

"Vì sao?"

Tam Lang dùng đũa gấp rau xanh trong mâm lại bày ra vẻ mặt tươi cười, nói: "Có người nói mấy ngày gần đây người thương của hắn có chút chuyện, cho nên hắn phải theo cùng. Những chuyện khác thì không rõ."

Tạ Liên nghĩ thầm, quả nhiên, vị Hoa Thành này có thể tính là người cảm tính, vô cùng trọng tình, càng thêm tán thưởng, nói: "Thì ra là thế. Vậy, phải đợi tới khi nào mới có thể gặp hắn?"

"Nhiều thì năm ngày, ít thì ba ngày. Ta kiến nghị, đạo trưởng, không cần lo lắng, trước lúc đó, không bằng cứ an tâm nghỉ ngơi đi."

Trong lòng Tạ Liên vừa nghĩ đến việc y không có nơi để dừng chân, lại nghe Tam Lang nói: "Nếu như đạo trưởng không có nơi để dừng chân, không bằng đến chỗ ta tạm nghỉ thì thế nào? Dù sao gian nhà ta cũng lớn, cũng không có nhiều người ở."

Tạ Liên cũng nhin không được nữa, nhẹ giọng nói: "Tam Lang, người thật...thật tốt mà."

Y lần đầu tiên dùng ngôn từ trắng trợn như vậy để khen người khác, có chút ngượng ngùng, nhưng trừ những lời đó ra, thật sự tìm không ra lời nào có thể biểu đạt rõ tâm tình của y. Nghe xong câu này, Tam Lang dường như vô cùng hưởng thụ, cười híp mắt nói: "Ai bảo ta cùng đạo trưởng vừa gặp đã thân làm chi? À đúng rồi, còn một vấn đề, quên hỏi, đạo trưởng năm nay bao nhiêu tuổi?"

Tạ Liên nói: "Mười bảy."

Tam Lang nói: "À, mười bảy, vậy nhỏ hơn ta rồi."

Quả thực là vậy, hấn nhìn qua ước chừng hai mươi tuổi. Tam Lang lại như thuận miệng nói: "Như vậy, đạo trưởng nên gọi ta là ca ca rồi."

Tạ Liên là người hoàng tộc, là thái tử điện hạ tôn quý không gì sánh bằng, vốn không nên cùng người ngoài xưng huynh gọi đệ, không mấy ai chịu nổi. Nhưng vị Tam Lang thực sự mang đến cho Tạ Liên cảm tình rất tốt, y cũng chưa từng đối đãi với người ngoài như huynh trưởng, vô cùng mới lạ, liền cười nói: "Hóa ra là Tam Lang ca ca."

"..."

Không biết có phải ảo giác hay không, y gọi một tiếng "ca ca" này xong, dáng cười của Tam Lang ở phía đối diện bỗng nhiên trở nên có chút quỷ dị.

Thực sự rất khó hình dung, ánh nhìn trong mắt trái của Tam Lang dường như bỗng nhiên rực cháy, nóng đến độ khiến Tạ Liên cảm giác da mình nóng lên, trừng mắt nhìn, nói: "Sao vậy?"

Cơn nóng kinh khủng kia thoáng qua liền biến mất, Tam Lang khôi phục lại như thường, cười nói: "Không gì, rất cao hứng mà thôi. Trong nhà ta không có ai nhỏ hơn ta, chưa từng nghe qua ai gọi ta thế này."

Tạ Liên nói: "Nếu Tam Lang không chê, vậy...ta liền gọi người như vậy có được không?"

Tam Lang cười đến ánh mắt dao động, miệng lại từ chối: "Hả, ta đương nhiên tuyệt đối không ghét, vậy phải xem đạo trưởng có ngại hay không thôi."

Tạ Liên nói: "Không ngại, đương nhiên không ngại. Tam Lang ca ca, chúng ta bây giờ quay về nhà người đứng không?"

Chỗ ở của Tam Lang, là một tòa nhà vô cùng hoa lệ rộng lớn, Tạ Liên đi vào, chỉ cảm thấy nơi này so với vườn ngự uyển trong hoàng cung cũng không kém bao nhiêu, càng tin tưởng vị Tam Lang này không phải người tầm thường.

Buổi chiều, một thân một mình nằm trên giường, Tạ Liên trần trọc.

Y cảm giác bên cạnh thiếu vắng một vật gì đó, xoay qua xoay lại vẫn cảm thấy bất an. Hơn nữa thân thể âm ỉ khó chịu, nằm ngửa mặt, ép trúng thất lưng; xoay người nằm sấp, lại cảm thấy như có cái gì đặt trên lưng.

Mơ mơ màng màng, gặp phải nhiều giấc mộng rối loạn. Y muốn cử động, nhưng lại bị người khác vững vàng chặn lại, giọng nói kia lại ghé đến nói nhỏ vào tai y, có lúc là nam nhân, có lúc là thiếu niên; có lúc gọi y ca ca, ca ca, có lúc gọi y điện hạ, nói với y đừng sợ, điện hạ.

Vô cùng ôn nhu, vô cùng tà ác, nhưng cũng vô cùng trân trọng.

Giật mình tỉnh giấc, toàn bộ xiêm y đều ướt đẫm mồ hôi. Tạ Liên một bên thở dốc, một bên nắm chặt quyển, tức giận lại vô lực nên hung hăng nện lên giường, ngón tay xen lẫn vào mái tóc ướt đẫm: "...Loại chuyện gì, đến khi nào mới có thể quên đi đây! Đợi ta bắt được tên vô sỉ khốn nạn này, ta nhất định..."

Lúc này, y mới phát hiện không biết lúc nào bên gối đã được đặt một bộ quần áo. Tuy rằng cũng là bạch y, nhưng lại là kiểu dáng y thích. Tạ Liên như được đại xá, vội vã đi ra sau phòng nhanh chóng tắm rửa.

Trút bỏ y phục, ngâm vào nước, y chợt phát hiện, trên cổ mình có đeo một sợi xích bạc tinh tế.

Dưới sợi xích bạc treo một chiếc nhẫn trong suốt long lanh. Không biết đã đeo bao lâu, dù thế nào đi nữa y hoàn toàn không phát hiện ra, thấy kỳ quái: "Ta có một trang sức như vậy sao?"

Chiếc nhẫn này thật sự quá đẹp, y nhìn đến gần như mê mẩn, nhưng vẫn chưa đánh mất cảnh giác, đột nhiên, cảm thấy bên cạnh lóe lên ánh bạc, lập tức hô to: "Kẻ nào!"

Một chưởng đánh vào nước, bọt nước tung ra, tựa sắt đá, đánh vào mặt tường chấn động ầm ầm, mà bị y đánh không phải là người nào, mà là...một cây đao?!

Tạ Liên cần lấy thanh đao cứng rắn kia, vô cùng nghi hoặc, bỗng nhiên, ánh bạc trên chuôi đao tách ra, tựa như một con mắt đang mở, con người chuyển động hỗn loạn nhanh như chớp. Tạ Liên càng kinh hãi.

Đây là thứ đồ quái quỷ gì?!

Thân loan đao thon dài, dường như có sinh mệnh, vô cùng nhiệt tình bổ nhào vào lồng ngực y. Tạ Liên thành linh để nó đắc thủ, bị lạnh đến kêu "oa" lên một tiếng, cả người run run.

Nhưng đại khái bởi vì không cảm nhận được sát khí, trực giác mách bảo y loan đao này cũng không nguy hiểm, ngoài khốn khổ đẩy nó ra thì cũng

không muốn có hành động thô bạo với nó, chẳng hạn như vả một cái lên chín tầng mây...Lúc này, một thân ảnh màu đỏ chợt hiện ra, một tay bắt lấy loan đao kia, đi đến nhiên nói: "Hóa ra người ở đây..."

Nhìn kỹ lại, là Tam Lang đang đứng cạnh bồn tắm, tay nắm lấy thanh đao kia, mặc dù mặt vẫn mỉm cười, nhưng trên trán mơ hồ có gân xanh nổi lên, tay không hề khách khí vả nó một cái, nói: "Ta không phải đã nói hiện giờ không được phép sang đây sao?"

Tạ Liên nói: "Tam Lang, đao này là người...pháp khí?"

Tam Lang chuyển hướng sang y, gân xanh trên trán trong nháy mắt liền biến mất, lại một vẻ khí định thần nhàn, nói: "Thứ không nên thân mà thôi, ca ca...ca ca ta đây khiến người chê cười rồi."

Tạ Liên cũng nghiêm nghị cảm thấy kính nể, mắt đều sáng lên, cần lấy vạt áo đỏ của hắn nói: "Không không không, Tam Lang ca ca, người cực kỳ lợi hại! Cứ nhiên có thể luyện ra pháp khí tự có linh thức đến như vậy!"

Đao kia mới vừa rồi bị Tam Lang đánh cho một chưởng, ủy ủy khuất khuất nhả mắt lại, nghe Tạ Liên khích lệ, con người lại đắc ý di chuyển nhanh như chớp, lén lút muốn đi sang phía đó cọ cọ. Tam Lang vô cùng lãnh khốc xuất một chưởng nữa.

Nó còn chưa kịp làm gì, "Đùng" một cái ngã xuống đất, lăn qua lăn lại lăn qua lăn lại, giống như trẻ nhỏ bị người lớn đánh lên nằm lăn khóc trên mặt đất. Hai tai trái phải của Tạ Liên quả thực như có thể nghe được tiếng khóc oa oa của nó, thấy có điểm đáng thương, vội đứng lên nói: "Đợi một chút Tam Lang! Bỏ qua đi, người đừng đánh nó, ta nghĩ nó chỉ bị thương bình một chút, cần phải dỗ dành, không cần trách móc nó nặng nề như vậy đâu."

Nhưng vừa ra khỏi nước, lúc này mới nhớ nửa thân dưới nước của mình đang xích lỏa, mặt không hiểu sao lại đỏ lên, lúng túng lặn xuống lại. Tam Lang nhưng sớm đã vô cùng tự nhiên xoay người lại, đi ra ngoài.

Tạ Liên vội vã ra khỏi bồn đổi y phục mới, cảm giác chất vải của y phục dán lên người vô cùng tinh tế, cuối cùng cũng không bị chà đến khó

chịu da thịt nữa, trong lòng càng biết ơn. Ra khỏi phòng, đi đến phòng khách tao nhã, Tam Lang đã ngồi trên ghế chờ.

Chẳng biết hẳn giáo huấn đạo kia ra sao, bây giờ nó đang thành thành thật thật treo bên hông Tam Lang, không tùy tiện cử động, lại vô cùng lạnh lùng nghiêm nghị, hoàn toàn không tưởng tượng được đáng đáp mới vừa rồi nằm ăn vạ trên mặt đất. Thấy Tạ Liên đến, Tam Lang cười nói: "Dậy rồi sao? Đêm qua ngủ ngon không?"

Tạ Liên thành thật đáp: "Nửa đầu không biết vì sao cứ liên tục nằm mơ...sau nửa đêm nhưng lại ngủ rất ngon."

Tam Lang nói: "Là do mệt mỏi quá đó."

Hai người thuận miệng nói vài câu, luận bàn vài chuyện nhỏ nhặt, một ngày này không khác gì trước đây. Đại khái mỗi lần Hoa Thành rảnh rỗi, bọn họ đều ngồi xuống với nhau thế này.

Thế nhưng, buổi chiều, Tạ Liên một mình nằm trên giường, lại gặp phải giấc mộng khiến người khác không nóng bất an.

Y trần trọc trong mộng đến không thể chịu được nữa, giật mình tỉnh dậy, lại một thân mồn hôi đầm đìa, bức tức không biết làm sao, chỉ đành đứng dậy ra ngoài, định đi vài vòng cho bình tĩnh lại, nhưng chợt nghe xa xa trong một căn phòng khác truyền ra giọng nói.

Đó là phòng chủ của Tam Lang. Gian phòng vô cùng cách âm, giọng nói kia cực nhỏ, nhưng ngũ giác của Tạ Liên vô cùng linh hoạt, nghe ra được. Y nín thở ngưng thần, vô thanh vô tức đi đến phía ngoài gian nhà kia.

Xuyên qua khe cửa, nhìn vào trong, chỉ thấy Tam Lang đang ngồi trong phòng, tay cầm một cây bút lông nhỏ, dường như đang viết chữ, vẻ mặt lạnh lùng hoàn toàn khác hẳn với lúc Tạ Liên đối mặt với hắn, bên cạnh còn có một người mặc hắc y đeo mặt nạ quỷ, đang cúi người, thấp giọng báo cáo.

Không hiểu tại sao, người mang mặt nạ quỷ kia cảm giác tởn tại thực sự rất thấp, không cẩn thận thì sẽ không chú ý đến hắn. Tạ Liên đang định lắng nghe, người nọ cũng báo cáo xong, y chỉ mơ hồ nghe được vài câu rai rác, cái gì mà "Quái vật kia gây rối loạn lâu ngày" "Có lẽ do nhận được lời cầu nguyện xử lý nó, bất ngờ bỏ đi" "Đây là phương hướng mới dò xét được".

Y đang chậm rãi đến gần, chỉ nghe Tam Lang nói: "Ta hiện tại cần bồi y, không thể phân thân. Giao nộp con quái vật đó cho ta trước đêm mai."

Người mang mặt nạ quỷ kia thấp giọng nói: "Vâng. Ngài muốn lưu lại một hơi thở cho nó không?"

Tam Lang gác bút, thoáng nhìn qua những thứ mình viết, dường như không hài lòng lắm, vò thành một cục, ném đi, lúc này mới chậm rãi nói: "Cho nó vài hơi, bắt nó nhổ ra thứ kia, sau lại chậm rãi nghiền nát đầu chó của nó."

Thần tình cùng ngữ khí của hắn khi nói lời này, đều khiến người khác cực sợ hãi. Nhưng Tạ Liên cư nhiên lại không thấy ác cảm hay cảnh giác như vậy. Mặt nạ quỷ lên tiếng đáp lại liền định rời đi, Tạ Liên lập tức lách người ẩn thân đi.

Trở lại phòng mình, Tạ Liên càng không ngủ được, đi đi lại lại vào lần, thầm nghĩ: "Tam Lang đến tốt cùng là ai? Quái vật hắn nhắc đến là thứ gì?"

Nghe ra, hình như có đồ vật quan trọng nào đó bị quái vật tác quái lâu ngày kia nuốt mất, Tam Lang hơi tức giận. Nhưng bởi vì lúc này muốn bồi y, mới không thể phân thân đi đập nát đầu con quái vật kia.

Nghĩ đến đây, Tạ Liên liền cảm thấy ngại vô cùng. Vì Tam Lang này, đối đãi y quả nhiên vô cùng chân thành đến cực điểm.

Bỗng nhiên, trong đầu y chợt lóe linh quang: y tại sao lại nghĩ không như vậy? Dù sao tạm thời chưa gặp được Hoa Thành, y cũng muốn vì vị ca ca tốt bụng Tam Lang này làm chút gì đó, không bằng, bắt quái kia cho hắn?

Nói đi là đi. Tạ Liên hạ quyết tâm, lúc này để lại một phong thư, viết rằng Tam Lang ca ca chớ nên lo lắng, Liên đi rồi lại về, phi thân một cái, lặng yên không một tiếng động mà ra khỏi nơi hoa lệ này.

THIÊN QUAN TỬ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

249:PN2

CHƯƠNG 249- CHUYẾN PHIÊU LƯU KÝ ỨC KỲ DIỆU CỦA THÁI TỬ ĐIỆN HẠ

Phương hướng mặt nạ quỷ nói không quá phức tạp, đi thẳng về phía nam vài dặm sẽ gặp một hang động trên một ngọn núi nào đó. Tạ Liên cũng vô cùng tự tin, tốc độ của người thường không theo kịp tốc độ hiện tại của y, y nhất định nhanh chân hơn thuộc hạ của Tam Lang.

Quả nhiên, một lúc lâu sau, y liền đánh giết tận nơi, nhảy vọt vào ngọn núi kia cuồn cuộn đánh loạn đá một trận, đánh cho sơn tiêu dạ miêu* kia gào khóc thảm thiết, cuối cùng, tìm được hang động trong núi kia.

*Sơn tiêu dạ miêu: tên một loài yêu quái, sơn tiêu = ma núi, dạ miêu = mèo đêm.

Tuy rằng thủ hạ của yêu quái kia không ít, ba bốn trăm tên lâu la giữ cửa cho nó, nhưng với Tạ Liên mà nói, thế này so với ba bốn lâu la không khác gì nhau. Y trước đó còn lo lắng về thực lực của kẻ địch, vẫn chưa hành động thiếu suy nghĩ, nhưng ở cạnh hang động kiên trì quan sát một hồi, nghe bọn lâu la tán gẫu theo dật chuyện, mới biết hóa ra yêu quái kia mấy ngày nay cũng trải qua nhiều thứ dữ dội.

"...đúng vậy đúng vậy đó, sơn chủ khó khăn lắm mới đào tẩu khỏi quyền cước của một tên đạo sĩ thú vị, bị dọa đến gần chết, mang thương tích trở về vừa về liền sợ chết khiếp mà vứt bỏ cả động phủ ban đầu, chạy đến chỗ này."

"Hóa ra là vậy! Ta mới nói sao lại đột nhiên đem tất cả mọi người chạy đến đây. Hóa ra là sợ đạo sĩ kia đến báo thù à!"

"Không cần phải sợ đâu, đạo sĩ kia bị sơn chủ cắn vài phát, hiện tại cho dù có tỉnh lại, chắc chắn cũng h ồ đ ồ không tìm ra được phương hướng đâu."

"Sao có thể không sợ chứ? Sơn chủ dù sao cũng là yêu quái nổi danh mấy trăm năm, có người nói đạo sĩ kia đột nhiên không biết từ đâu nhào đến, đánh hai chưởng khiến sơn chủ mũi méo mắt lệch, nếu không phải hình như trên người đạo sĩ đó có chỗ bị thương khiến hắn bị lợi dụng lỗ hổng đó cắn cho vài phát, chỉ sợ sơn chủ không quay về được nữa."

"Mẹ nó, ở đâu ra tên đạo sĩ lợi hại như vậy!"

Nghe đến đây, Tạ Liên cảm thấy không khác biệt lắm, li ền ung dung bước ra, ôn hòa nói: "Chào mọi người."

Đám tiêu yêu lâu la kinh hãi, nhảy dựng lên nói: "Kẻ nào!"

"Tên mặt trắng này ở đâu ra vậy?"

Tạ Liên mỉm cười, không có thời gian giải thích, trực tiếp hướng về hang động đánh giết. Y thuận tay trao vài tên, thuận tay ném đi mấy trượng, cho dù không có pháp lực, cũng khiến đám lâu la sợ đến không ngừng la hét chói cả tai: "Tên mặt trắng này là chuyện gì!!! Lớn lên trông cũng nhả nhận mà! Sao lại xuống tay thô bạo như vậy!!!"

Cứ như đạp lên một đám cỏ dại đi thẳng một đường vào hang động, Tạ Liên đã chuẩn bị cùng tên yêu quái nổi danh kia đại chiến một trận, nào ngờ đi vào, chỉ thấy một con yêu quái hóa thành người nằm lăn lộn trên mặt đất, ôm bụng quang quác la oai oái.

Tạ Liên còn tưởng nó đang giả vờ giả vệt, vừa nhìn xuống, không giống đang giả vờ, bụng của nó nhô lên rất cao, hình như nuốt phải thứ gì đó rất ghê gớm, cho nên Tạ Liên ng ẫ xồm xuống nói: "Người làm sao vậy?"

Yêu quái kia đại khái đâu đến nổi th ần trí không minh mẫn, vừa nhìn thấy Tạ Liên li ền quát lớn: "Tới thật đúng lúc! Người! Ta không ăn nữa!"

Ta không dám ăn nữa! Cũng không dám nữa! Ta đem thứ ta nuốt trả lại cho người! Tiêu hóa không được, tiêu hóa không được mà!"

Tạ Liên nói: "Người nhận lầm người hả? Người lại không hề nuốt thứ gì của ta, trả lại cho ta cái gì?"

Yêu quái kia đau đến lăn đẫy ra đất, căn bản chẳng quan tâm câu trả lời của y. Tạ Liên thấy khó hiểu, thuận tay vẽ một tấm phù, trước tiên thu nó lại đã. Vô cùng thần kỳ ở chỗ, tấm phù kia vừa vẽ lên, yêu quái này cư nhiên biến thành một con lật đật tròn vo, bụng so với mấy con lật đật khác bự hơn một chút, vô cùng buồn cười. Tạ Liên vừa buồn cười vừa lấy làm lạ, nhìn kỹ lại phù chú do mình vẽ, không hiểu sao lại biến thành thế này? Là vẽ sai chỗ nào rồi?

Nhưng đây cũng không phải vấn đề lớn lao gì. Một trận chiến này quả thực vô cùng dễ dàng, Tạ Liên ra khỏi núi sâu, sắc trời đã sáng. Tạ Liên cất con lật đật kia vào tay áo, chạy về thành.

Bản thân cuối cùng cũng làm được một việc cho vị Tam Lang kia, tâm tình Tạ Liên rất khoái trá, đã bắt đầu suy nghĩ xem nên giao yêu quái bắt được cho Tam Lang như thế nào. Ý âm thần nói với chính mình, nếu như Tam Lang lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thì cũng nên dè dặt, không nên để lộ vẻ vui mừng. Bôn ba một đêm, đi lại có chút mỏi mệt. Vì vậy, Tạ Liên tùy tiện tìm một hàng quán ngửi xuống, uống một chén trà không lấy tí tiền.

Uống rồi uống, chợt nghe phía sau có người hô lớn tên y: "Tạ Liên!"

Tạ Liên lập tức buông chén trà.

Ai lại to gan lớn mật như vậy, dám trên đường lớn gọi thẳng tên y? Phải biết rằng, cho dù là người trong hoàng tộc, cũng chưa có bất kính đến vậy, ai mà không kính cẩn lễ phép sợ hãi gọi y một tiếng thái tử điện hạ?

Nhìn lại, người nọ là một bình dân, mang theo một cái rương gỗ lớn, vừa bước đi, vừa hô: "Đợi một chút! Đợi đã! Người quên Tạ Liên rồi à! Đem hấn theo cùng!"

Hóa ra không phải gọi y, chỉ là có người cùng tên với y thôi. Tạ Liên nhưng lại càng cảm thấy kỳ quái. Tuy rằng y cũng không thêm để ý mấy cái tên húy này, nhưng cũng kinh ngạc, lại có người dám mang tên giống y như đức.

Y lập tức hiểu ra, cái người "Tạ Liên" kia cũng không phải người.

Bên cạnh Tạ Liên có một hán tử đang ng ẩ, người ôm cái gương kia đi xuống ng ẩ cạnh hán tử này, vỗ vỗ rương gỗ nói: "Ta mang Tạ Liên đến r ồi. Nhớ kỹ hôm nay phải đem vị kia trong nhà người đi! Cũng không tin lại tà ma đến vậy, nhưng hai vị này không đặt cùng một chỗ thì hồng bút!"

"Đúng vậy đúng vậy. Ta đương nhiên hiểu..."

Tạ Liên thực sự nhin không được, mở miệng nói: "Xin hỏi..."

Hai người kia đồng loạt quay đầu lại nhìn y. Tạ Liên nói: "Thứ cho tại hạ mạo muội. Xin hỏi, trong gương chính là?"

Người kia nói: "Ta không phải đã nói r ồi sao? Bên trong là Tạ Liên đó."

Tạ Liên khó hiểu nói: "Thế nhưng...Tạ Liên không phải là thái tử điện hạ sao?"

Hai người kia hình như cảm thấy buồn cười, nói: "Không ai nói hán không phải thái tử cả, vốn là vậy mà. Người xem!" Nói xong, mở cái rương kia ra.

Hai mắt Tạ Liên mở to. Rương gỗ kia, lại là một điện thờ nho nhỏ, trên bàn thờ cung phụng một tượng thần bầm đ ầy bụi, chính là một bạch y nhân đội một cái đầu lạp.

Y cũng không quen biết.

"..." Tạ Liên hoàn toàn không thể lý giải nổi, nói: "Các người đang nói, pho tượng thần này là Tiên Lạc thái tử, Tạ Liên sao?"

"Bộ không phải sao?"

Những người khác cũng đã vây sang đây, một nửa nhìn y người này mà kinh ngạc: "Người thiếu niên này thật kỳ lạ, thoát nhìn cũng là đạo trưởng đi, sao ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không biết?"

Nửa còn lại nhìn pho "tượng thần" kia mà "Ôi! Pho tiên nhân đằng nát này không tệ nha! Đủ tang tóc rồi."

"Đúng vậy tang tóc ử rồi, vừa nhìn đã cảm thấy một bộ dáng không may mắn rồi!"

"Tốt tốt tốt! Bây giờ nhìn càng khó coi, chờ vị kia giúp hấn khai phá sẽ lại càng đẹp, đặt chung với nhau tối đa tám ngày là sẽ thấy được hiệu quả."

"..."

Tạ Liên mờ mịt hỏi: "Tiên nhân đằng nát? Tại sao lại thành tiên nhân đằng nát??"

Chúng dân nói: "Vị đạo trưởng này người thật sự rất kỳ quái! Tạ Liên vốn là một tiên nhân đằng nát mà!"

"..."

Tạ Liên cũng không phải người dễ nóng giận, thế nhưng lúc này hơi có chút đề tâm.

Mặc cho ai nghe được người khác trào phúng mình là một tên lụm đằng nát, cũng sẽ không quá cao hứng, y đột nhiên đứng dậy, trầm giọng nói: "Chư vị đối với hoàng tộc Tiên Lạc có gì bất mãn sao? Cho dù có, các người vũ nhục thái tử như vậy, cũng không quá hợp lẽ nghi đi."

Đám người kia đưa mắt nhìn nhau, đầu cười y mà nói: "Nói cái gì vậy, hợp lẽ nghi nước nào chứ? Nước Tiên Lạc từ hơn tám trăm năm trước đã diệt vong rồi!"

...

Một lúc lâu sau, Tạ Liên đi trên đường lớn, vẫn còn chút ngẩn ngơ.

Thật là đáng sợ. Mới vừa rồi tiếp thu tất cả mọi chuyện, với y mà nói đầu thật là đáng sợ.

"Nước Tiên Lạc sao có thể diệt vong? Phụ hoàng ta mẫu hậu ta rõ ràng còn đang yên đang lành mà sống mà? Hơn nữa sao lại là do ta mà diệt vong? Ta đánh thua trận? Ta diệt nước? Ta còn bị giáng chức hai lần? Ta thành một tên thu đống nát?"

Y lần lượt hỏi lại chính mình, lại lần lượt tự nhủ: không thể nào. không thể nào. không thể nào!

Y muốn thuyết phục chính mình: "Những thứ này căn bản không phải sự thật, nhất định là có ai phía sau làm trò quỷ hạ độc thủ."

Thế nhưng, tất cả mọi thứ đầu mờ mờ ảo ảo bất thường, nào là giọng nói cổ quái, trang phục cổ quái cùng kiến trúc cổ quái, còn có Phong Tín cùng Mộ Tình cổ quái, đầu nói cho y biết, đây không phải là một cơn ác mộng, đây cũng không phải là ảo cảnh gì cả. Không có bất kỳ yêu ma quỷ quái nào có thể sáng tạo ra một ảo cảnh y như thật đến vậy.

Thực sự đã qua tám trăm năm rồi sao.

Sao lại qua tám trăm năm rồi?

Y của tám trăm năm sau, sao lại biến thành như vậy? Tiên Lạc diệt nước; phụ hoàng mẫu hậu đã chết; Phong Tín cùng Mộ Tình phi thăng. Y biến thành một tên thu đống nát.

Sao có thể như vậy?

Sẽ không như vậy. Không phải như vậy!

Tạ Liên càng chạy càng nhanh, chạy đến cuối cùng, tựa như phía sau có khôn cùng hắc ám ép đến muốn cắn nuốt y. Bỗng nhiên, một đạo thân ảnh màu đỏ thoáng hiện lên, một bóng hình cao to ngăn trước mắt y, nói: "Đạo trưởng, người đi đâu vậy? Làm ta đi tìm suốt một hồi."

Chính là Tam Lang. Hắn đang tùm tùm cười, nói xong định đi đến dúi y, nhưng Tạ Liên vừa nhìn thấy hắn thì lông tóc cả người đều dựng cả lên, quát: "Người đừng qua đây!!!"

Vừa quát xong liền ngưng lại. Thân hình Tam Lang dừng lại, thần sắc không thay đổi, nói: "Làm sao vậy?"

Tạ Liên nắm chặt hai quyền, lạnh lùng nói: "Người rốt cuộc là ai? Người muốn làm gì?"

Tam Lang nói: "Ta cho rằng, ngày hôm qua chúng ta đã nói rõ ràng, không cần để ý những vấn đề nhỏ này mà."

Tạ Liên nói: "Người gạt ta."

Trầm mặc một hồi, Tam Lang nói: "Huynh đã biết à."

Tạ Liên nói: "Ta biết rồi, hiện tại đã là..." tám trăm năm sau.

Y vốn sẽ không bị trì hoãn đến tận lúc này mới phát hiện ra điểm bất thường, nhưng người này luôn tận lực lừa gạt, khiến y bị mê hoặc không tìm ra phương hướng, bằng không, y sao lại phải mất một ngày mới phát hiện ra chân tướng?

Tam Lang hướng về phía y, nói: "Điện hạ."

Tạ Liên lại lui về phía sau mấy bước, quát: "Người đừng tới đây!!! Tới nữa ta đánh người đó!"

Giọng nói cùng thân thể y đều đang run rẩy. Tạ Liên vô cùng sợ hãi.

Không phải sợ hãi yêu ma quỷ quái gì, cũng không phải do nam nhân vừa tiên vừa tà trước mặt đây, mà là toàn bộ thế giới đây lạ lẫm này. Trong thế giới này, y không có vinh quang đây kiêu ngạo, không có thuộc hạ trung thành, không có phụ mẫu thương yêu y, không có quốc gia của mình, không có tín đồ kính yêu y. Không có, không có, không có gì cả!

Tam Lang nhưng vẫn đi về phía y, nói: "Đừng sợ, điện hạ."

"..."

Nghe một câu này, sắc mặt Tạ Liên thay đổi.

Y chợt nhớ đến, trong những đoạn ký ức vụn vặt kia, một nam nhân ghé vào bên tai y nói nhỏ "Đừng sợ, điện hạ."

Y sao lại không phát hiện ra?

Ngữ khí cùng giọng nói của bọn hắn, căn bản là giống nhau như đúc!

Tạ Liên tức giận đến run người nói: "Là người...Thật sự là người..."

Nghĩ đến người kia lừa mình xoay như chong chóng, y đối với hắn lại cảm động đến rơi nước mắt, lòng tràn ngập thiện cảm, mở miệng gọi hắn một tiếng "ca ca", Tạ Liên liền không thể chịu được lửa giận dâng lên, bỏ một chưởng nói: "Người cái tên lừa đảo kia!"

Một chưởng này bỏ ra, chính là đánh thẳng vào ngực Tam Lang, Tạ Liên còn đang đợi đánh một chưởng ra, nhưng phát hiện mình sao cũng không động đậy được.

Là thân thể của chính y, ngăn cản y!

Tạ Liên không rõ đây là chuyện gì, Tam Lang nhưng lại nắm lấy tay y. Tạ Liên cả kinh, lập tức gằn từng chữ: "Đừng đụng vào ta! Người cái tên lừa đảo này, gạt ta. Ta sẽ không bao giờ tin tưởng người nữa. Người..."

Tam Lang nhưng trầm giọng nói: "Điện hạ, tin ta."

Tạ Liên cả giận nói: "Ta không tin!!! Ta!..."

Thế nhưng, giống như khi ngừng công kích, hai chữ "không tin" kia, hô thế nào cũng không ra miệng được.

Ân cần cùng bi thương trong ánh mắt của người nam nhân này là thiên chân vạn xác. Mặc cho ai thấy một người đối với mình lại lộ ra thần tình này, cũng sẽ không muốn hoài nghi chân tâm của hắn nữa.

Dường như đem Tạ Liên cùng cái thế giới xa lạ khiến y sợ hãi tách khỏi nhau, Tam Lang cuối cùng ôm y vào lòng, môi hắn khẽ hôn nhẹ, ôn nhu nói: "Đừng sợ, điện hạ. Đã qua rồi. Điện hạ. Huynh đã vượt qua rồi."

"..."

Một lúc lâu sau, thân thể Tạ Liên cuối cùng mềm nhũn ra.

Hiện tại, vứt bỏ xấu hổ, tử mỉ ngấm lại. Những hình ảnh vụn vặt trong mộng kia, giọng nói của nam nhân gọi tên y, vẫn vô cùng ôn nhu, không có nửa phần ép buộc.

Đến cả chính bản thân y... tuy rằng có cầu xin cùng khóc nước mắt, nhưng y nghe ra được, cũng không có nửa phần không muốn. Chỉ là y trước đây luôn không muốn đối mặt, cho nên cũng không phát hiện ra mà thôi.

Tạ Liên cuối cùng cũng hiểu vì sao y vừa nhìn thấy nam nhân này liền không nhận được tin tưởng hắn. Sợ rằng y của tám trăm năm sau, quan hệ với Tam Lang... tuyệt đối không đơn giản.

Y triệt để từ bỏ việc kháng cự lại thân thể của bản thân, tùy ý xuôi theo tâm ý của mình, vùi mặt vào lòng Tam Lang, giọng buồn bực nói: "Chúng ta..."

Tam Lang nói: "Ừ."

Trần mặc hồi lâu, Tạ Liên lầm bầm nói: "Sao...ta đột nhiên quên hết chuyện tám trăm năm qua vậy?"

Tạ Liên nói: "Là ta không tốt. Hôm trước huynh đêm hôm khuya khắc đột nhiên nhận được lời cầu nguyện, vội vàng vàng chạy đi, ta chưa giúp huynh khôi phục lại pháp lực, cũng chưa kịp nói cho huynh biết nếu bị yêu quái kia cắn trúng sẽ bị nó nuốt ký ức."

Tạ Liên nói: "Này vốn không phải do người không tốt, là chính ta không cẩn thận."

Tạ Liên nói: "Điện hạ vĩnh viễn không bao giờ không tốt."

Tạ Liên miễn cưỡng cười cười, lại nói: "Vậy, Tam Lang, ta sao lại...để Tiên Lạc diệt quốc vậy?"

Y rõ ràng quý trọng con dân của mình như vậy, từng mang hùng tâm tráng khí khiến cho Tiên Lạc kéo dài nghìn năm.

Tạ Liên ôm y càng chặt, bình tĩnh nói: "Không phải lỗi của huynh."

Tạ Liên lẩm bẩm nói: "Ta sao lại thất bại như vậy? Ta sao lại biến thành như vậy?"

Ai ngay từ đầu lại không muốn làm nên sự nghiệp vĩ đại kinh thiên động địa mà oanh oanh liệt liệt, lưu danh thiên cổ. Dù sao giữa một triệu người chưa chắc đã có một người có năng lực thực sự đạt được mong muốn này, Tạ Liên lại chưa từng hoài nghi mình không phải là một trong một triệu người kia.

Có thể đây chính là nguyên nhân Tam Lang không muốn cho y biết hiện nay đã là tám trăm năm sau.

Tam Lang nói: "Huynh không hề thất bại."

Tạ Liên lắc đầu, nói: "Thế nhưng ta không có tín đồ nào."

Tam Lang nói: "Huynh có."

Tạ Liên nhớ đến lại thương tâm, nói: "Ta là tiên nhân đờng nát, là một tên thu đờng nát, căn bản không ai muốn làm tín đồ của ta, cũng không có người nào xem ta là thần cả. Ai sẽ tôn kính một vị thần thu đờng nát đây?"

Việc này cùng giấc mơ của y căn bản không giống nhau.

Tam Lang lại nói: "Ta không phải đã cho huynh biết rồi sao? Huynh có một tín đồ."

Tạ Liên ngửa mặt lên, Tam Lang nhìn y mỉm cười nói: "Điện hạ, ta từng nói huynh rất nhanh sẽ gặp được Hoa Thành. Hiện tại, huynh đã gặp được rồi."

"..."

Tạ Liên ngẩng đầu, ngắm nhìn khuôn mặt của hắn, có chút bối rối nói: "Tam Lang, người...từ lúc nào thì quen biết ta?"

Hoa Thành nói: "Từ rất sớm rất sớm trước đây, khi huynh còn chưa phi thăng."

Tạ Liên chậm chạp chớp mắt một cái.

Hoa Thành lại nói: "Điện hạ, có lẽ huynh của hiện giờ, sẽ cảm thấy mình tám trăm năm sau vô cùng thất bại, có lẽ huynh sẽ thất vọng, không cách nào tiếp nhận được, nhưng xin huynh tin tưởng ta, không phải như vậy."

Mắt trái sáng ngời kia dừng trên người Tạ Liên, ánh mắt cũng nhu hòa tựa như giọng nói kia vậy.

Hắn nói: "Huynh đã cứu ta. Ta vẫn luôn dõi theo huynh."

"Trên đời này có vô số kẻ so với huynh 'thành công' hơn, nhưng bọn hắn không một người nào, không một ai có thể như huynh mà cứu ta, cũng không có một người nào, không một người có thể làm được những việc huynh đã làm-"

"Huynh không biết được huynh đã cho ta bao nhiêu dũng khí, mới có ta của ngày hôm nay."

"Trong lòng ta, huynh vĩnh viễn là thần minh duy nhất."

Tạ Liên nói: "Mà đệ vĩnh viễn là tín đồ trung thành nhất của ta."

Vừa dứt lời, y liền kịp thời phản ứng, một câu mới vừa rồi là y trong thoáng chốc chợt vô thức nói ra, dường như đã ở đâu nghe qua một lời hứa

trân trọng như vậy rồi. Hoa Thành nhưng lại nở nụ cười, cầm lấy tay y, hôn lên mu bàn tay một cái, nói: "Đúng vậy."

"..."

Một lúc lâu sau, Tạ Liên dường như hạ quyết định việc gì đó, lấy lật đật của yêu quái kia từ trong tay áo ra, nói: "Đây chính là con yêu quái đã nuốt mất ký ức của ta đó sao?"

Hoa Thành tiếp nhận yêu quái kia, nói: "Điện hạ quả nhiên đã cho hẳn một sào huyết mới à."

Tạ Liên gật đầu, nói: "Muốn khôi phục ký ức, phải xuống tay với hẳn chứ."

Con lật đật đang nằm trong tay Hoa Thành, há to miệng, vài ánh sáng li ti tựa đom đóm bay ra từ miệng nó, bay lượn quanh Tạ Liên. Hoa Thành nói: "Bắt chúng nó, có thể lấy lại tám trăm năm ký ức của điện hạ."

Tạ Liên nghe xong, đưa tay về phía bọn chúng. Nhưng mà, khi gần chạm vào, nhưng lại dừng động tác.

Khôi phục ký ức suốt tám trăm năm qua, là giống như phải trải qua tám trăm năm một lần nữa, một lần nữa trải qua tất cả mọi chuyện, nào là thống khổ bách kiếm xuyên tâm, sỉ nhục từ thất bại thảm hại, phần nộ cùng bất lực.

Tuy y biết những đi đầu này kỳ thật chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhưng đi đầu ngón tay vẫn hơi run.

Hoa Thành đứng phía sau y, tựa như một bức tường kiên cố để y dựa vào. Y nghe được giọng Hoa Thành từ phía sau truyền đến: "Không cần sợ, điện hạ."

Tạ Liên hơi nghiêng tay, Hoa Thành ôm eo của y nói, nói: "Tin ta. Bất kể bao lâu đi nữa, ta vẫn luôn chờ đợi huynh. Huynh vẫn có thể gặp lại ta."

Đúng vậy. Vẫn sẽ gặp nhau.

Vì vậy, Tạ Liên đưa tay về phía ánh sáng kia.

Một vài tia sáng dung nhập vào đầu ngón tay y, y cảm giác trước mắt sáng rực, dường như có thứ nóng rực nào đó đang ở gần bên. Ngay trước lúc ánh sáng đó đến gần, Tạ Liên nói: "Ta rất vui mừng, vì gặp người."

Sau một câu này, một chút ánh sáng còn sót lại liền sát nhập vào thân thể y, rồi biến mất. Tạ Liên chậm rãi ngã về phía trước, bị Hoa Thành tiếp được.

Qua một hồi, Tạ Liên mới khoan thai tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, Hoa Thành liền thấp giọng nói: "Ca ca?"

Tạ Liên chậm rãi hé ra một nụ cười nhàn nhạt, đưa tay ra, xoa mặt Hoa Thành, nói: "...Lại gặp lại rồi."

Hoa Thành cũng cười, nói: "Ta nói rồi, tin ta."

Tạ Liên than thở: "Cuối cùng chúng ta, lại đợi nhau tám trăm năm sao?"

Hắn kéo Tạ Liên lên. Hai người đứng mặt đối mặt, Hoa Thành nắm chặt tay y, cười nói: "Ta bây giờ dù chỉ một chút cũng không muốn xa nhau nữa."

Quá khứ là không thể thay đổi.

Tám trăm năm trước, Tạ Liên thiên chi kiêu tử mới mười bảy còn chưa biết, đi đâu đang đợi y trong tương lai là gì. Thiên mệnh cho y hai cánh cửa. Một thoáng kinh hồng trên đường Thần Võ, cầu Nhất Niệm gặp ma ngộ tiên. Tất cả y đều bước qua.

Từ đó về sau, y một mình tuyệt vọng vô lực trong vòng xoáy xoay chuyển của đất trời, vùng vẫy vượt qua những năm tháng dày vò dài đằng đẵng. Thống khổ, phẫn nộ, thất vọng, căm hận, điên cuồng. Tâm như tro tàn.

Sau đó tro tàn lại cháy.

Thế nhưng, tất cả đều đã qua đi.

.

"Ca ca, hoan nghênh trở lại."

"Ừ..."

"Nhìn xem, ta nói huynh sẽ được gặp lại ta, ta không lừa huynh mà."

Tạ Liên liếc mắt chăm chú nhìn Hoa Thành, nói: "Vậy sao?"

Hoa Thành mỉm cười nói: "Đương nhiên, ta chưa từng lừa dối điện hạ? Ca ca ta đây..."

"..."

"..."

Tạ Liên dứt tay vào ngực Hoa Thành, lấy ra một tờ giấy, đọc: "Được Tam Lang ca ca chiêu cố, Liên không có gì để báo đáp, nguyện tận sức dùng sức lực non nớt, vì ca ca giải sầu trừ nạn, tạm ly biệt. Tam Lang ca ca chớ nên lo lắng, Liên đi rồi lại về"

Hoa Thành nhướn một bên lông mày, chấp tay không nói gì. Tạ Liên đọc xong, học dáng vẻ nhướn mày của y nói: "Tam Lang ca ca, ca ca tốt. Người quả là thật tốt."

Hoa Thành ha hả cười, nói: "Ta có tốt hay không, ca ca không phải sớm đã biết rồi ă sao?"

Mặt Tạ Liên hơi đỏ lên, hàm hồ nói: "...Không biết đệ đang nói gì. Nói chung, đệ hai ngày này hơi quá đáng, tự kiểm điểm một chút đi."

Hoa Thành nghiêm túc nói: "Ca ca, huynh không thể như vậy. Ta hai ngày này thế nhưng luôn lấy lễ đối đãi, nhin đến vô cùng khổ cực."

Tạ Liên nói: "Đệ nào có lấy lẽ đối đãi, đệ rõ ràng...rõ ràng là..." rõ ràng là đùa giỡn với y đùa đến rất vui vẻ. Nghĩ đến hai ngày qua biến thành một đứnàng ngậy thơ h ồ n nhiên, mới mười bảy tuổi lại được nuông chiều từ bé, để Hoa Thành xoay qua xoay lại chơi đùa, Tạ Liên hiện tại càng nhớ rõ toàn bộ quá trình này một cách rõ ràng, quả thực không cách nào đối mặt với bản thân, không khỏi rên rỉ một tiếng, bưng lấy trán. Hoa Thành lại nghiêm trang nói: "Thật mà. Cho dù có bị ca ca mắng là tên khốn nạn tí tiện vô sỉ hạ lưu, Tam Lang cũng không oán không hận."

"..."

"Nếu ca ca không thích thì..., có thể tiếp tục mắng ta. Tam Lang không sao cả."

Tạ Liên thực sự nghe không nổi nữa.

Y bưng trán lặng lẽ chạy trốn, Hoa Thành hơi nghiêng tay, không thấy người đâu, nói: "Ca ca? Đừng chạy, được r ấ i, lỗi của ta, ca ca!"

Đừng gọi ca ca nữa.

Huhu nó ngọt ngào quá huhu

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

250:PN3

PN 3:CHƯƠNG 250 -TRUYỆN CỔ BÊN GIƯỜNG CỦA QUỶ VƯƠNG

Hoa Thành sinh bệnh rồi.

Mặc dù chỉ là chút bệnh vặt, nhưng hóa ra Quỷ Vương cũng có lúc phát bệnh, đi đâu này thật sự rất thần kỳ.

Cho nên, khi Tạ Liên quay về Thiên Đẳng Quán, theo thường lệ ghé sang kiểm tra bảng chữ mẫu mà Hoa Thành đang luyện tập, nhưng khi thấy sắc mặt ửng đỏ của hắn, liền cực kỳ lo lắng.

Sau khi ấn Hoa Thành lên bệ thần - không sai, hai người bọn họ suốt ngày lăn qua lăn lại trên bệ thần rộng rãi này, dù sao cũng không có đặt tượng thần trên đây, Tạ Liên dùng một tay dò xét, thử sờ lên hai gò má và trán của hắn, càng thêm lo lắng: "Nóng quá đi."

Hoa Thành cười nói: "Thấy ca ca đương nhiên nóng. Ca ca đụng vào thì càng nóng."

Tạ Liên vốn đang sửng sốt, lại vội vàng cố vờ như bị hắn chọc giận, nói: "Sinh bệnh rồi mà vẫn còn già mồm như vậy."

Hoa Thành vô tội nói: "Ta có nói gì sao? Ta rất thành thật mà. Ca ca, đừng lo lắng, chút chuyện nhỏ thôi, không đáng ngại."

Nhưng Tạ Liên nghe ra được, giọng hắn so với bình thường trầm thấp khàn khàn, hai đầu lông mày cũng lộ vẻ mệt mỏi, nói: "Vậy đệ nghỉ ngơi thật tốt đi, mấy ngày này ta sẽ ở đây với đệ, chờ đệ khỏe hẳn đã."

Nói xong, y đem tất cả giấy và bút mực dùng để luyện chữ đặt lên bệ thềm, Hoa Thành vỗ vỗ bên cạnh mình, nói: "Ca ca không lên bệ với ta sao?"

Vừa lên bệ một cái, mấy ngày tới cũng đừng nghĩ đến chuyện được nghỉ ngơi, Tạ Liên dịu dàng nói: "Không được, Tam Lang của ta làm lưng quá vất vả rồi."

Hoa Thành cười nói: "Đâu có, nếu là ca ca, Tam Lang sao lại sợ làm lưng vất vả chứ?"

Tạ Liên không muốn cùng hắn náo loạn nữa, hết sức chuyên chú bắt đầu viết bảng chữ mẫu. Hoa Thành xoay người, một tay chống cằm, chăm chú nhìn vẻ mặt của y.

Bất kể đã bao nhiêu lần, Tạ Liên vẫn bị ánh mắt kiểu này của hắn nhìn đến đỏ mặt, hơi không được tự nhiên nói: "...Tam Lang, nhìn bảng chữ mẫu, không phải nhìn ta."

Hoa Thành than thở: "Ca ca, thực không dám giấu diếm, ta nhìn thấy thứ đồ chơi này thì lại đau đầu, thế nhưng do ca ca viết, không nhìn lại luyện tiếc, bệnh của ta đây nói không chừng là do nhìn bảng chữ mẫu này quá nhiều mà ra."

Tạ Liên nói: "Nào có loại bệnh này."

Hoa Thành cười hì hì nói: "Không bằng nhìn ca ca, ca ca so với bảng chữ mẫu này còn đẹp hơn nhiều, nói không chừng nhìn nhiều một chút ta sẽ khá lên."

Tạ Liên bất đắc dĩ vừa buồn cười, vừa đặt bút xuống, lắc đầu nói: "Bây giờ đệ sao lại càng ngày càng nói chuyện bừa bãi vậy...Miệng không đứng đắn tí nào. Được rồi ta biết rồi, nghe lời đệ, không nhìn giấy nữa, giờ làm cái gì đây?"

Hoa Thành nói: "Kỳ thực cái gì cũng không cần làm, huynh cứ ở cùng ta như vậy, không bao lâu sau ta liền khá lên."

Tạ Liên lại một lần nữa sờ sờ trán hần. Người này tuy mang một gương mặt nam tử tuấn mỹ, nhưng bây giờ làm nũng như vậy, khiến y nghĩ đến tiểu hài tử co người trong chăn ấm vào mùa đông, chỉ lộ ra mỗi gương mặt đỏ bừng, trong lòng thật cảm thấy yêu thương. Suy nghĩ một chút, y nói: "Như vậy đi, vừa đúng lúc, hôm nay ta nhặt được một thứ."

Y mò mẫm trong tay áo, lôi ra một thứ, nói: "Đây là quyển sách cổ hôm nay ta thu được từ một gia đình kia, đang định đọc thử xem sao. Để ta đọc cho đệ nghe truyện cổ này vậy."

Trong tay y chính là một quyển sách nhỏ cũ kỹ, rách tung tóe, trang sách ố vàng, mang theo mùi mực kỳ dị, nhất định bị người khác lật xem vô số lần.

Hoa Thành lại nói: "Không nghe."

Tạ Liên ngạc nhiên nói: "Vì sao?"

Hoa Thành miễn cưỡng nói: "Dù sao cũng là soạn đi soạn lại truyện cổ của các thần quan, toàn ba cái truyện lông gà vỏ tỏi hư hỏng đậy ra, có cái nào ta chưa biết, có cái nào nghe lọt tai đâu, còn phải phiên ca ca đọc cho ta nghe à?"

Cũng đúng. Dù sao Hoa Thành quả thật là người nắm giữ vô số quá khứ đen tối của tam giới. Hoa Thành nói: "Ca ca muốn đọc, không bằng đọc cái khác đi. Ví dụ như, truyện cổ của chính ca ca."

Tạ Liên nở nụ cười, nói: "Truyện của ta, còn có ai hiểu rõ hơn đệ nữa, từng đọc qua còn nhiều hơn truyện của bọn họ nữa đúng không?"

Hoa Thành nói: "Nhiều hơn nữa thì cũng kể ta nghe một ít, ta muốn nghe. Nghe bao nhiêu cũng không đủ."

Tạ Liên biết hần đang nói rất nghiêm túc, khẽ giúp hần chỉnh lại tóc bên má. Trong lúc vô ý nhìn lướt qua, bỗng nhiên ngạc nhiên nói: "Tam Lang, cái này hình như thực sự viết về ta và đệ thì phải."

"Thật sao?"

Tạ Liên lật lật vài trang, nói: "Thật. Toàn viết nào là Hồng Y Đại Quý Vương cùng Tiên Nhân Rách Nát nè. Đây là đệ và ta đúng không?"

Hoa Thành cũng hăng hái, nói: "Há? Viết cái gì?"

Tạ Liên cũng rất tò mò bách tính dân gian sẽ biên soạn y cùng Hoa Thành như thế nào, vì vậy y mở tập truyện cổ kia ra, đọc cho Hoa Thành nghe: "Thật lâu ời là lâu trước đây, có một Đại Quý Vương chỉ thích mặc hồng y. Mặc dù Đại Quý Vương cực kỳ lợi hại, còn ng ồi trên mấy ngọn núi vàng núi bạc, nhưng hắn vẫn không hề cảm thấy sung sướng. Bởi vì hắn vô cùng tịch mịch, vô cùng tưởng niệm thê tử của mình..."

"..."

Tạ Liên "Phụt" cười ra tiếng, có chút nhịn không nổi nữa, nói: "Quý vương tịch mịch cảm thấy trống vắng tại sao huyệt... Ha ha ha... Ha ha ha ha..."

Hoa Thành nhướn mày nói: "Nói cũng không sai. Khi đó không có ca ca, ta vô cùng tịch mịch."

Mặt Tạ Liên nóng lên, tiếp tục đọc đoạn bên dưới.

Thật lâu ời là lâu trước đây, có một Đại Quý Vương chỉ thích mặc hồng y. Mặc dù Đại Quý Vương cực kỳ lợi hại, còn ng ồi trên mấy ngọn núi vàng núi bạc, nhưng hắn vẫn không hề cảm thấy sung sướng. Bởi vì hắn vô cùng tịch mịch, vô cùng tưởng niệm thê tử của mình.

Nhưng hắn đợi mấy trăm năm cũng không đợi được người thương của hắn. Vì vậy liền đi thỉnh giáo một lão tiên nhân biết xem tướng số cực kỳ lợi hại, thê tử của ta ở nơi nào?

Lão tiên nhân nói cho hắn biết: "Người cùng người người chờ mong kia sẽ gặp lại nhau trên một ngọn núi. Thê tử của người sẽ mặc giá y*, ng ồi kiệu hoa đến gả cho người."

*Giá y: y phục xuất giá.

Đại Quý Vương quyết tâm nhất định phải tìm được thê tử của hắn, liền đi đến ngọn núi kia, kiên nhẫn chờ đợi.

Mà ở một nơi rất xa rất xa, có một vị Tiên Nhân Rách Nát.

Tiên Nhân Rách Nát kia thu đống nát, cho nên y là thần quan nghèo nhất, so với nhiều người phàm còn nghèo hơn.

Thế nhưng tuy rằng y rất nghèo, nhưng cũng rất thiện lương. Có một ngày, Tiên Nhân thu đống nát trên đường trở về thì thấy một cô nương ngồi khóc ven đường, liền hỏi: "Cô nương, là chuyện gì khiến cô thương tâm đến như vậy?"

Cô nương vừa khóc vừa nói: "Ta sắp phải xuất giá, thế nhưng hôm đưa dâu phải đi ngang qua một ngọn núi, trên núi có một tên Quỷ Tân Lang, chuyên cướp đoạt tân nương đi ngang qua, chỉ có mấy người được cứu ra, ta sẽ bị cướp rồi giết chết."

Tiên Nhân Rách Nát cảm thấy vô cùng thương cảm, cũng quyết tâm vì dân trừ hại, liền quyết định thay thế cô nương kia xuất giá, giết chết quái vật đạo chích kia.

Tiên Nhân Rách Nát có hai bằng hữu, một người Nóng Nảy, một người Hẹp Hòi, cho nên phân biệt bằng cách gọi là Tiên Nhân Nóng Nảy và Tiên Nhân Hẹp Hòi. Bọn họ vừa ầu ẩu nhau vừa nói cho y biết: "Quý Tân Lang kia là một vị Đại Quý Vương, tính tình cực xấu, lại còn rất xảo hoạt, ghét nhất là thần tiên, nếu người đi bắt hắn, nhất định sẽ bị ăn sạch!"

Thế nhưng Tiên Nhân nhất định phải đi. Vì vậy, bọn họ làm người khiêng kiệu cho Tiên Nhân. Đến ngày xuất giá, Tiên Nhân mặc một bộ giá y xinh đẹp mượn từ chỗ Phong Sư nướng nướng, giả trang thành tân nương tử ngồi vào kiệu hoa, được hai người bằng hữu không ngừng cãi nhau một đường khiêng lên núi.

Trời đêm tối như mực, gió tràn ngập yêu dị nổi lên, kiêu hoa lên đến núi, không có lấy một ai, Tiên Nhân đợi rồi lại đợi, cuối cùng tân lang cũng đến đón y.

Vừa vén khăn voan nhìn, Tiên Nhân kinh ngạc phát hiện, Đại Quý Vương này cư nhiên lại là một thiếu niên cực kỳ tuấn mỹ.

Càng khiến y ngạc nhiên chính là, tân lang thiếu niên này vô cùng lễ phép, thoát nhìn có giáo dục, lại ôn nhu sẵn sàng. Gương mặt thật sự của hắn cũng không phải kiêu mặt xanh nanh vàng, cũng không hề ép buộc y làm chuyện xấu xa gì, căn bản không giống Quý Vương khủng khiếp trong truyền thuyết.

Ngọn núi này rất lớn, Đại Quý Vương đem Tiên Nhân đến động phủ của hắn, nói với y: "Kể từ giờ phút này, ta đã là phu quân của ngươi, ngươi là ái thiếp của ta rồi. Cả ngọn núi này đều là của ta, cũng là của ngươi, ngươi có thể đi đâu cũng được. Tuy nhiên nhớ cho kỹ, phía sau ngọn núi có hai gian nhà, tuyệt đối không được vào."

Tiên Nhân liền hỏi: "Tại sao vậy?"

Tân lang Quý Vương đáp: "Đó là bí mật của ta, ngươi không cần phải biết, cho dù ngươi có muốn vào cũng không vào được, bởi vì trước hai gian nhà đều có bố trí lá chắn, phải mang theo một vật trên người ta mới có thể xuyên qua lá chắn đó được."

Tiên Nhân tiếp tục hỏi: "Vật gì?"

Quý Vương đáp: "Trong gian phòng ẩn chứa phệ vật bí ẩn, cần phải có một thứ lấy từ trên người ta, hơn nữa còn phải có rất nhiều thứ ấy mới có thể mở được; gian phòng còn lại ẩn chứa pháp bảo lợi hại, cần phải có thứ trên người ta nhưng không chạm đến được, nhưng phải là thứ rất nóng, mới mở được."

Tiên Nhân nghi ngờ rằng những tân nương mất tích đều bị nhốt ở chỗ này, vì vậy, y quyết định trộm đi một thứ trên người Quý Vương, mở gian nhà thần bí kia ra.

Thế nhưng, phải trộm vật gì đây?

Đại Quý Vương có một mái tóc dài đen nhánh vô cùng đẹp, có khi xõa ra, có khi lại buộc lệch một bên. Tiên Nhân đã nghĩ ra cách đầu tiên, chính là mỗi ngày trộm một cọng tóc của hắn, liề n hỏi: "Xin hỏi, chúng ta có thể ở chung một phòng không?"

Tân lang của y đáp vô cùng lễ phép: "Đương nhiên là được. Chúng ta là phu thê mà."

Cứ như vậy, bọn họ vào ở chung một phòng. Tuy rằng ngủ chung trên một chiếc giường lớn, Tiên Nhân cũng không cho tân lang cởi y phục của y, Đại Quý Vương cũng hơi có phong độ, không hề chạm vào y.

Thế nhưng, Tiên Nhân nhanh chóng phát hiện ra, tân lang của y một sợi tóc cũng không hề rụng. Bất kể mỗi ngày đầu dậy sớm giúp hắn chải tóc, hoặc là tối ngủ, gối đầu, trên giường, trên mặt đất, trên lược đầu không thấy một sợi tóc nào rớt xuống.

Điêu này quả thật đáng phiến não. Tiên Nhân cần một thanh kiếm, muốn xông đến chỗ đại quý vương đang ngủ mà len lén cắt một lọn tóc của hắn. Nhưng đại quý vương vô cùng cảnh giác, y vừa lại gần hắn lập tức mở hai mắt ra. Tiên Nhân vừa vặn bị hắn bắt được, cũng rất bình tĩnh. Vì để cho đại quý vương không nghi ngờ mình, lập tức cắt một lọn tóc của mình đưa cho hắn.

Sau khi đại quý vương nhận lấy thì vô cùng cao hứng.

Rất nhanh sau đó, Tạ Liên cơ trí lại nghĩ ra một biện pháp khác. Y nói với đại quý vương: "Xin hỏi, ta có thể hôn người một cái không?"

Tân lang của y vui vẻ đáp: "Đương nhiên là được. Chúng ta là phu thê mà."

Vì vậy, Tạ Liên chủ động ôm lấy quý tân lang, cố sức hôn hắn thật lâu, cuối cùng nếm được một chút mùi vị của quý tân lang, nhanh chóng ngậm chặt miệng chạy đến phía sau núi.

Thế nhưng đến nơi mới phát hiện, như vậy vẫn không được. Bởi vì thứ này cần phải có rất nhiều, thế nhưng y lại lấy không đủ nhiều. Y vẫn không vào được, chỉ có thể luồn đầu vào trong phòng, thân thể làm thế nào cũng không vào được.

Tiên Nhân Rách Nát có chút chán nản. Y vốn nghĩ rằng muốn trộm một thứ gì đó trên người Quỷ Vương sẽ rất đơn giản, không ngờ lại gian khổ như vậy.

Y chợt nghĩ đến bằng hữu tốt của mình - Phong Sư nương nương, vì vậy đến bãi phỏng miếu Phong Thủy, hỏi: "Phải làm thế nào mới có thể đoạt được thứ trên người Đại Quỷ Vương, hơn nữa còn phải rất nhiều nữa?"

Phong Sư nương nương nói: "Há! Rất đơn giản, người hóa thành nữ, rồi cùng hắn động phòng không phải là được rồi sao!"

Tiên Nhân Rách Nát nhanh chóng lắc đầu. Tiên pháp y tu luyện có một quy định, một khi thất thân, sẽ tổn hại lớn đến pháp lực, biện pháp này sao có thể được chứ?

Lúc này, Thủy Sư đại nhân đã trở về, vừa lúc nghe được nương nương nói câu này, phần nộ quá lớn: "Buồn cười! Người sao có thể nói những câu đĩ bại phong tục như vậy hả!"

Mỗi lần Thủy Sư đại nhân tức giận thì sẽ lại dùng tiên đề chết người, Tiên Nhân Rách Nát nhanh chóng bỏ chạy. Chạy rồi lại chạy, y chợt nhớ đến hai hảo bằng hữu khác đó là Tiên Nhân Nóng Nảy và Tiên Nhân Hẹp Hòi, liền đi tìm bọn họ hỏi xem nên làm sao bây giờ.

Tiên Nhân Nóng Nảy và Tiên Nhân Hẹp Hòi đang đấu đá lẫn nhau, vừa đánh vừa nói cho y nghe một tin tức: Bởi vì có quá nhiều người bị bắt, các thần quan muốn lập tức tiến đánh ngọn núi, tróc nã đại quỷ vương kia về

Tiên Nhân vô cùng kinh hãi, lo lắng. Bởi vì trải qua nhiều ngày ở chung, hiện tại y nghĩ thiếu niên Quỷ Vương này sẽ không làm chuyện hư

hồng như vậy, có lẽ trong việc này có hiểu lầm gì đó, có lẽ bị giam giữ phía sau núi không phải là tân nương, mà là một thứ gì đó khác.

Thế nhưng, bởi vì Tiên Nhân Rách Nát rất nghèo, cũng không có địa vị, không ai nghe lời y. Tiên Nhân vô cùng sốt ruột, nếu không tra ra được chân tướng, e rằng Đại Quý Vương sẽ bị bọn thần quan vây công mất.

Không còn cách nào, Tiên Nhân không thể làm gì khác hơn là chạy về hỏi Đại Quý Vương: "Xin hỏi, người có thể cùng ta động phòng không?"

Tân lang của y cười híp mắt nói: "Hả, đương nhiên là được. Chúng ta là phu thê mà."

Vì vậy, Tiên Nhân Rách Nát liền cùng Đại Quý Vương động phòng.

Trong lúc ấy, Tiên Nhân rất sợ Đại Quý Vương sẽ không để thật nhiều thứ quan trọng lại cho y, liền ôm chặt hắn lên tiếng: "Người có thể cho ta hết không? Có thể cho thêm vài lần không?"

Tân lang của y ôn nhu săn sóc mà nói: "Nếu như người muốn."

Tiên Nhân đáp: "Muốn..."

Vì vậy, Tiên Nhân cơ trí đã được như ý nguyện, chiếm được thứ y vẫn đang tìm. Thứ ở trên người Đại Quý Vương, lại còn có rất nhiều.

Ngày thứ hai, Tiên Nhân mang theo thứ đã van xin đại quý vương cả đêm kia đến gian nhà chữ phế vật dơ bẩn, lúc này đây, cuối cùng cũng đã tiến vào.

Vừa mở gian nhà ra, Tiên Nhân phát hiện, bên trong lại chứa rất nhiều thi thể bẩn thỉu, có những cái đã biến thành xương trắng!

Những thi thể này đều mặc hỉ phục, chỉ sợ chính là những tân nương mất tích kia. Hi vọng sụp đổ, Tiên Nhân vừa khiếp sợ lại khổ sở. Vừa quay đầu lại, chợt phát hiện không biết từ lúc nào đã có một người đứng phía sau - Đại Quý Vương cư nhiên đã đứng đó từ bao giờ!

Tiên Nhân kinh hãi. Y nhớ đến Tiên Nhân Nóng Nảy và Tiên Nhân Hẹp Hòi từng nói cho y biết, Đại Quỷ Vương phi thường giảo hoạt, hơn nữa vô cùng ghét thần tiên. Hiện tại y không có pháp lực, lẽ nào Đại Quỷ Vương thật ra đã sớm nhìn thấu thân phận y, chỉ là vẫn luôn lừa y mà thôi?

Tiên Nhân vừa tức giận vừa đau lòng, bỏ chạy, càng chạy càng nhanh. Nào ngờ còn chưa chạy ra ngoài, hóa ra, y chạy trốn quá nhanh, thứ mà Đại Quỷ Vương cho y bị rơi xuống, nên bị lá chắn của gian nhà ngăn cản lại.

Đại Quỷ Vương đuổi theo, ôm lấy Tiên Nhân, cuối cùng nói rõ chân tướng.

Hóa ra, Đại Quỷ Vương không hề bắt người ăn thịt, hắn chỉ ở chỗ này chờ người trong vận mệnh của hắn. Có một hôm, một đội ngũ tiên dẫu trong lúc vô tình đi vào ngọn núi hắn đang tản bộ, tân lang trong đám rước kia sợ hãi đến ôm thân bỏ chạy, tân nương bị bỏ lại khóc suốt mướt tại chỗ.

Đại Quỷ Vương cũng không muốn tìm phiền phức, tân nương kia nói nàng không muốn gả cho cái thứ nam nhân kia, nên không quay về tự mình bỏ đi. Sau đó lại gặp vài chuyện tương tự, quỷ vương dứt khoát ở đây vừa chờ người, vừa thử lòng tân lang tân nương. Nếu như tân lang dám dũng cảm đứng trước yêu ma quỷ quái bảo hộ tân nương của mình, hắn sẽ không gây khó dễ, để cho bọn họ quay về. Còn nếu tân lang ác độc đẩy tân nương của mình cho yêu quái để tranh thủ thời gian bỏ trốn, sẽ bị hắn bắt nhốt vào gian nhà này.

Bởi vì những kẻ này đều mang tâm thuật bất chính, thường thường sẽ tự giết lẫn nhau, đến cuối cùng hóa thành một bộ xương trắng. Tiên Nhân nhìn qua thì thấy quả đúng là thi thể của bọn hắn. Tân nương của chúng thì có thể quay về nhà, cùng tình lang chạy trốn đến phương xa, phiêu dạt nơi chân trời, hoặc an thân thành gia.

Đại Quỷ Vương nói: "Ta đợi huynh mấy trăm năm rồi, ca ca, cuối cùng cũng đợi được huynh."

Hai người lúc này mới giải trừ hiểu lầm, ôm lấy nhau. Để rời khỏi gian nhà, Đại Quỷ Vương lại cho Tiên Nhân rất nhiều thứ của hắn. Nào ngờ, bỗng nhiên, bầu trời ầm ầm rung chuyển. Hóa ra, đám thần quan kia sau một hồi kiêng kỵ quỷ vương, lần này nắm chắc cơ hội, cuối cùng cũng bắt đầu phát động công kích hắn!

Tiên Nhân Rách Nát xông ra hành hung, đánh lụi một đám thần quan. Nhưng cả ngọn núi đều bị bọn thần quán đánh đổ, Đại Quỷ Vương bị đè dưới chân núi.

Núi quá cao, Tiên Nhân chỉ lo Đại Quỷ Vương bị đè, liều mạng dùng vai chống đỡ. Ngay vào lúc này, y chợt nhớ đến còn một gian nhà chưa mở ra, trong gian nhà kia phong ấn một pháp bảo lợi hại, nhất định có thể lật ngược ngọn núi to này, vì vậy y chạy ào vào sơn động. Vừa đi vào liều kinh hỉ phát hiện, Đại Quỷ Vương hoàn hảo không một chút tổn hao đang đứng đó, hơn nữa còn trở nên mạnh hơn!

Hai người phá núi xông ra, cùng nhau đánh cho đám thần quan quấy rối kia bỏ chạy hết. Cuối cùng, sóng vai nhau ngẩng trên đỉnh núi trông xuống đám thần quan đang bỏ chạy, để lại phía sau mây chiều cùng sao trời.

Tiên Nhân hỏi: "Đệ không phải đã nói, gian nhà ẩn giấu thứ phệ vật dơ bẩn thì cần phải có một thứ trên người đệ, lại còn phải rất nhiều thứ ấy mới có thể mở được, còn gian nhà ẩn giấu pháp bảo thì cần phải có thứ đệ không chạm đến được, nhưng phải rất nóng, vô cùng nóng mới có thể mở được đó sao?"

Quỷ Vương cười híp mắt nói: "Đúng vậy đó. Thứ đó như vậy, không phải ca ca đã sớm lấy được rồi sao?"

Tiên Nhân đã biết. Thứ đó như vậy, chính là nhiệt tâm yêu thương mà Quỷ Vương dành cho y.

Vì vậy, Tiên Nhân Rách Nát cùng Đại Quỷ Vương lại vô cùng cao hứng mà cùng nhau đi động phòng, bọn họ không bao giờ xa nhau nữa.

"..."

"..."

Truyện cổ đã đọc xong rồi. Tạ Liên vẫn còn cảm thấy lơ mơ, nói: "Cái này viết cái gì vậy? Chuyện này thêu dệt quá mức rồi đi? Không không không, cái này..."

Này là cái đồng bầy bạ gì? Cái này cũng được gọi là truyện cổ à???

Mà Hoa Thành thì đang cười lăn trên tháp. Tạ Liên có trăm thứ vướng mắc mà không giải thích được: "Hoàn toàn không đúng! Nguyên tác của truyện cổ tích này là gì? Không phải sự việc ở núi Dữ Quân sao? Chuyện đó đâu phải như vậy...hoàn toàn bị bóp méo rồi? Chẳng khớp gì cả. Ai viết vậy??? Còn cả những nhân vật thoát nghe rất quen nhưng vẫn có chút vi diệu là sao..."

Đọc kỹ, quyển truyện cổ này tuy rằng thoát nhìn mang thái độ hết sức ngây thơ chân chất, như là dùng để kể cho con nít trước khi đi ngủ, bên trong lại vô cùng quá đáng, cái này so với độ nóng bỏng đơn thuần càng khiến người khác không dám nhìn thẳng hơn. Thế nhưng đọc đến đoạn cuối, lại có chút cảm giác cảm động đầy quý dị, mặt khác lại khiến Tạ Liên hoài nghi có phải chính mình có vấn đề hay không?

Hoa Thành nói: "Hử? Cũng không phải hoàn toàn bị bóp méo. Chỉ ít cũng có vài điểm đúng. Ví dụ như thật sự ta gọi ca ca là 'ca ca', lại ví dụ như, ở núi Dữ quân đúng là ta đi đón kiệu hoa của ca ca, lại so với, đêm đó cùng ca ca động phòng, quả thật..."

Tạ Liên cho rằng mình sau nhiều năm như vậy thì da mặt đã dày hơn rồi, nào ngờ trước mặt Hoa Thành vẫn cứ hay đỏ mặt, nói: "Sao ngay cả chuyện này cũng biết rõ như vậy chứ!... Hơn nữa, hơn nữa trừ việc đó ra, mấy cái kia không có giống..."

Dù biết phần lớn truyện cổ dân gian hay nói bừa này so với nguyên tác cách xa nhau vạn dặm, trải qua vô số lần chế biến lại biến thành cái dạng này cũng không lạ gì, nhưng tận mắt chứng kiến bản thân lại chấn kinh đến tận đỉnh. Giữa lúc đọc có nhiều lúc y cảm thấy ngại đến đọc không nổi nữa, lại bị Hoa Thành bắt đọc tiếp cho hắn nghe, thật muốn đánh người, nhưng

lại không xuống tay được. Về mặt Hoa Thành lại trông như chuyện này có gì kỳ lạ đâu, nói: "Tất nhiên là có kẻ biết chuyện đã tiết lộ một ít ra ngoài, bị người ta soạn lại một phần, gán ghép thêm hai phần, hết lần này đến lần khác suy đoán đại mà thành thôi."

Tạ Liên ném quyển truyện cổ đi, nói: "Không nên đọc loại sách giải trí bậy bạ này, nghỉ ngơi tốt đi."

Hoa Thành nhưng lại vỗ tay nói: "Viết rất tốt, có tài. Ta nghe ca ca đọc truyện này xong cảm thấy sinh lực tăng lên gấp trăm lần. Ca ca đọc lại một lần nữa đi."

Kiên quyết cự tuyệt: "Không muốn đọc."

"Ca ca, đầu đệ đau."

"Này..."

"Ca ca."

"...Được rồi."

Hoa Thành cũng hiếm khi mắc phải bệnh vặt thế này, Tạ Liên bình thường đã đối với hắn thiên y bách thuận, cần gì được này, lúc này sao có thể chống lại nổi?

Tuy cảm thấy thẹn, nhưng cũng đành kiên chế lại, một lần nữa lật quyển sách nhỏ kia lên, nằm cạnh Hoa Thành, bị hắn ôm lấy eo, kiên trì đọc tiếp phần còn lại."

"Thật lâu thật lâu trước đây, có một vị thái tử điện hạ anh tuấn tuổi còn trẻ tu hành trong núi sâu, có một ngày kia, y gặp một vị khách nhân vô cùng thần bí..."

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

251:PN4

PN4:CHƯƠNG 251 - ÔI CHAO, VẠN THẦN QUẬT!

Cười cười đẩy Hoa Thành đang áp trên người mình nhanh đến không thở nổi xuống, nhiệt ý tình triều còn chưa rút đi, Tạ Liên chợt nhớ đến một chuyện, thuận miệng nói: "Đúng rồi, Tam Lang, Vạn Thần Quật*..."

*Hay còn gọi là hang Vạn Thần á

Hai tay Hoa Thành lại đặt lên lòng ngực y, không biết đang đùa bỡn thứ gì, vừa lười nhác nói: "Hử? Vạn Thần Quật làm sao."

Tạ Liên nói: "Không có gì, ta chỉ chợt nhớ đến núi Đồng Lô nổi tiếng, vậy mấy tượng thần trong vạn thần quật có bị sao không?"

Nếu bị phá đi thì thật đáng tiếc. Dù sao mỗi bức tượng trong ấy đều là tâm huyết của chính Hoa Thành tạo nên, hẳn đều vô cùng thích chúng. Hoa Thành nói: "Không sao đâu. Đệ sớm đã giảng kết giới rồi, cho dù toàn bộ Đồng Lô có sụp xuống thì cái hang đó vẫn không sao cả."

Tạ Liên vui mừng nói: "Thật sao? Vậy thì tốt quá, vậy nhất định sẽ không sao rồi. Ta muốn đi xem có được không?"

Hoa Thành dường như ngừng lại trong chốc lát, nhưng sau đó liền cười nói: "Được. Ca ca muốn xem thì đi xem, có gì không thể chứ?"

Tạ Liên càng trở nên hăng hái, nói: "Vậy ngày mai đi. Dù sao Đồng Lô cũng đã mở ra rồi, có thể đi vào bất cứ lúc nào."

Hoa Thành nhướng một bên lông mày, nói: "Ngày mai hả? Được thôi."

Hắn không tỏ vẻ phản đối, cũng không nhiều lời, nhưng một khắc sau, lại bắt đầu trở mình.

Không biết có phải là ảo giác không, sau nửa đêm Hoa Thành càng dày vò y kịch liệt hơn nữa, không quá hai đợt, Tạ Liên đã bị ép phải kêu ca ca cứu mạng, sau đó mới mơ màng mà ngủ mê mệt.

Vốn có thể an an ổn ổn ngủ thẳng đến bình minh, nhưng chưa qua được một canh giờ, trong lúc ngủ say Tạ Liên cảm giác bên cạnh mình bỗng nhẹ đi, mở mắt nhìn một hồi, không thấy người đâu cả.

Tạ Liên ngẩn người, cơn buồn ngủ cũng bay đi mất, thoáng cái ngẩng bật dậy.

Tùy tiện chỉnh trang lại một chút, y chậm rãi xuống giường, đẩy cửa đi ra ngoài, thẩn nghĩ: "Tam Lang đi đâu rồi nhỉ?"

Đang ngủ đến nửa đêm tự nhiên lại biến mất, đây là lần đầu tiên xảy ra. Y tìm một vòng quanh Cực Lạc Phường cũng không thấy bóng người, lại nhớ đến trong Cực Lạc Phường có một gian phòng dùng để truyền tống, vừa đến đó xem thử, quả nhiên, cửa gian phòng kia đã bị ai đó mở qua.

Y còn nhớ trận pháp trên cửa lúc trước không phải vẽ như thế này. Mà vào lúc này, trên cửa còn vết chu sa của trận pháp mới vẫn chưa khô. Tạ Liên không nghĩ ngợi nhiều liền đẩy cửa bước vào. Vừa bước sang, bên phía kia cánh cửa đã không còn là Cực Lạc Phường, mà là một không gian đen kịt.

Tạ Liên đóng cửa lại, nâng một đóm lửa trong lòng bàn tay lên, soi sáng xung quanh. Thấy cảnh tượng trước mắt, y không khỏi sửng sốt.

Nơi mà trận pháp rút đất ngàn dặm này dẫn đến, lại là một hang đá thật lớn đầy u ám.

Vạn Thần Quật!

Hoa Thành vì sao giữa đêm hôm khuya khoắc lại một mình đi đến Vạn Thần Quật? Hai người họ không phải đã hẹn trước là ngày mai sẽ cùng đi sao? Vì sao đêm nay hắn lại đến đây trước?

Lắc lắc đầu, thấp lửa sáng lên một tí, Tạ Liên chậm rãi di chuyển bên trong hang đá lạnh lẽo.

Tiếng bước chân vang vọng trong không gian âm u tĩnh mịch, lựa mông che trên mặt những tượng thần này đã bị tháo xuống, trong bóng tối khắp bốn phương tám hướng đều có vô số gương mặt giống y như đúc đang chìm trong lạng lẽ, ngấm lại cảnh tượng này vẫn thấy có chút đáng sợ. Tạ Liên đi ngang qua một hang động, thuận tiện đảo mắt nhìn qua, bên trong có một pho tượng Thái Tử Duyệt Thần, mặt mũi ôn tồn, nâng hoa đỡ kiếm mà đứng đó, dáng người đầy ưu mỹ.

Những pho tượng ở đây nhiều thì nghìn tượng, ít thì trăm tượng, không biết phải hao phí thời gian dài đằng đẳng thế nào cùng dốc hết bao nhiêu tâm huyết mới có thể điêu khắc thành, lại phải trầm mặc trong bóng đêm bao nhiêu năm tháng.

Nghĩ đến đây, Tạ Liên thở dài, đưa mắt về phía pho tượng kia, hơi cúi đầu, lầm bầm nói: "Thật quá tịch mịch mà."

Câu này nói về người khắc tượng thần, cũng nói về chính tượng thần.

Pho tượng Thái Tử Duyệt Thần kia gật đầu.

Tạ Liên: "..."

Chuyện này lại quá đáng sợ rồi.

Ngẩng một hồi lâu, Tạ Liên mới hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Hóa ra là vậy, hơn phân nửa là bởi vì y vừa mới bổ sung pháp lực, lúc này pháp khí khắp người đang vô cùng dư dả, khi đứng ở đây sẽ tác động đến những tượng thần này, mới khiến nó sống dậy.

Tạ Liên nhanh chóng thu liễm pháp lực lại, nhưng đã muộn, pho Thái Tử Duyệt Thần kia đã bắt đầu cất bước đi. Bởi vì pháp lực tuôn tràn của Tạ Liên đã lây nhiễm sang nó, nhưng vừa nãy cũng không quá tập trung đi đâu khiến nó, khiến cử động của nó có chút vụng về, ngã "đùng" một tiếng.

Tạ Liên vội vàng đến đỡ nó lên, nói: "Cẩn thận!"

Tượng thần kia được y đỡ đứng lên, gương mặt vẫn giữ nguyên nét cười, còn hơi hơi ngẩng đầu, vẻ mặt cao quý mang theo thái độ ngạo mạn, nó khẽ gật đầu như biểu thị lời cảm ơn. Nhìn nó kiêu ngạo như vậy, Tạ Liên không khỏi buồn cười nhưng vẫn nhin lại, nói: "Người có thấy Hoa Thành đâu không?"

Tuy tượng thần có thể phát ra vài âm thanh đơn giản, nhưng không thể nào nói được, trừ phi được thần Thiệt Xán Liên Hoa* ban cho ngôn từ. Tượng thái tử duyệt thần nghe y đặt câu hỏi, lộ ra chút khó khăn cùng nghi hoặc, dường như chẳng hiểu y đang nói về ai. Tạ Liên hiểu ra, y của thời điểm này vẫn chưa nhận ra Hoa Thành mà. Vậy nên y sửa lại câu hỏi: "Vậy người có thấy người nào mặc áo đỏ không?"

*Thiệt xán liên hoa (Lưỡi chói lợi như hoa sen): là một từ xuất phát từ điển cổ Phật tử triều Bắc Tống, trong câu này mang ý nghĩa "miệng lưỡi lanh lợi".

Lúc này tượng thần kia mới lộ ra vẻ tươi cười, lại rút rè gật gật đầu. Tạ Liên nói: "Người biết hẳn đi về hướng nào không?"

Hang đá lớn như vậy, y sợ mình không quen đường sẽ bị lạc. Tượng thần kia suy nghĩ một chút, chỉ cho y một phương hướng, Tạ Liên nói: "Đa tạ thái tử điện hạ."

Đi được một đoạn, y quay đầu lại, tôn tượng thần Thái Tử Duyệt Thần đã biết cách đi đứng vững vàng, ở ngay tại chỗ bắt đầu vung kiếm múa, dáng người thanh thoát, dường như đem toàn bộ thân mình vào lễ Thượng Nguyên Tế Trời vạn người nhìn kia.

Đáng tiếc, lại không ai thưởng thức.

Qua một hồi lâu, Tạ Liên lại gặp một ngã ba. Đương nhiên, y định tiếp tục xin tượng thần của mình giúp đỡ, bèn đi đến một hang đá gần đó. Vừa vào liền thấy trên thạch đài* có một bóng người đang ngồi ôm vò rượu dốc sức mà uống.

*Thạch đài (giường đá)

Tạ Liên: "..."

Trong thoáng chốc y liền đi đến giật vò rượu lại, nói: "Đừng uống nữa!"

Tượng thần kia vẫn là y, chỉ có đi đầu dung nhan hơi hao gầy, một thân bạch y mộc mạc không hề xa hoa. Vò rượu bị Tạ Liên cướp mất, nó muốn cướp lại, song chỉ có thể mơ mơ màng màng đoạt lại, tức giận đến mức đảo một vòng, bỗng nhiên ôm chầm lấy Tạ Liên mà ô ô khóc lên.

Tạ Liên đứng chết lặng, nói: "Người đừng có khóc chứ..."

Tượng thần kia còn khóc lớn hơn nữa, dường như đang mang ủy khuất vô cùng vô tận, rượu cũng chả thêm giành, cứ ôm chặt lấy y không buông. Tạ Liên không hề biết khi mình uống say lại bám người như vậy, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy nó, nhẹ nhẹ vỗ lưng, an ủi: "Được rồi, được rồi..."

Nhìn kỹ lại, vò rượu trong tay cũng không có rượu, trả lại cho nó cũng không sao, nhân tiện nói: "Người có thấy người mặc áo đỏ không? Hẳn đi về hướng nào?"

Tượng thần kia chỉ cho y một con đường, Tạ Liên liền đem vò rượu trả lại cho nó, tiếp tục đi đến phía trước. Tượng thần kia ngừng khóc, ôm vò rượu ngồi dưới đất, lại ngẩn ngơ cả người.

Tạ Liên quay đầu lại nhìn nó, thở dài, tiếp tục đi về phía trước.

Lại qua một hồi, y nghe được tiếng kéo cà kéo kẹt, dường như là âm thanh khóa sắt ma sát vào nhau, bèn bước đến một hang đá trống trải ở phía trước.

Đỉnh hang đá nọ rủ xuống một chiếc xích đu, trên xích đu có một toa tượng thần đang ngổ, vẻ mặt phẫn khởi, tràn đầy khí thế thiếu niên, thân mặc đạo phục của đệ tử Hoàng Cực Quán, ước chừng là y lúc mười sáu mười bảy tuổi, tay nắm lấy dây xích của xích đu, đang ra sức lay động nó. Nhưng bởi vì chính nó đang ngổ trên xích đu nên làm thế nào cũng không lay được, cho nên trên mặt lộ ra nét phiền não. Thấy vậy, Tạ Liên bèn đi đến đẩy giúp nó hai cái.

Xích đu cuối cùng đã đứng đưa, tượng thần thiếu niên mặc đạo phục mới phẫn chấn lên. Tạ Liên nhân cơ hội hỏi: "Người có thấy người mặc áo đỏ không? Hắn đi về hướng nào?"

Tượng thần thiếu niên kia một tay cầm dây xích đu, tay còn lại chỉ về một hướng. Tạ Liên liền đẩy nó hai cái nữa, nói: "Gặp lại sau."

Nhưng xích đu kia đóng đưa mười mấy lần, sau đó chậm rãi ngừng lại. Lại không còn ai đẩy nó, tượng thần thiếu niên kia lại ngổ ngược một chỗ, tiếp tục lộ ra vẻ mặt phiền não.

Đi một lúc lâu, Tạ Liên đoán: "Chắc cũng đến nơi rồi chứ?"

Ngay lúc này, y chợt nghe một âm thanh khẽ khàng, vừa kì ền nén vừa thông khở, không khỏi sửng sốt: "Tiếng gì vậy?... Thở dốc?"

Âm thanh kia truyền đến từ hang đá ở phía trước. Tạ Liên vừa đi vào đã thấy trong hang có một thạch đài, trên thạch đài dường như có một pho tượng thần nằm ngang, lộ ra dưới một mảnh lụa trắng che từ đầu đến chân, buông xuống mặt đất. Thân ảnh bên dưới lớp vải hơi uốn éo, khi thì cuộn người thành một khối, khi thì trần trọc, tựa như người bên dưới đang chịu đủ mọi dày vò, gian nan mà giãy dụa.

"..."

Tạ Liên đang định đi đến kéo tấm lụa trắng kia xuống, bỗng nhiên, một bàn tay từ phía sau che hai mắt y lại. Người phía sau cúi đầu truyền đến một tiếng than thở: "Ca ca."

Tạ Liên cười một tiếng, ấm giọng nói: "Tam Lang, đệ tưởng không cho ta nhìn thì ta không biết đó là gì hả?"

Một lúc lâu sau, Hoa Thành mới thở dài, nói: "Ca ca, đệ sai rồi."

Tạ Liên kéo tay hắn xuống, quay đầu lại nói: "Ôn nhu hương?"

Đứng ở phía sau y, là một nam tử mặc h ồng y thân hình cao to, quả nhiên là Hoa Thành.

Hắn bị bắt tại trận, nhấc tay đỡ trán, cuối cùng thừa nhận: "...Phải."

Thảo nào. Quả đúng là vậy, thảo nào Hoa Thành vẫn luôn không muốn để y thấy. Tạ Liên nói: "Đêm nay đệ trở lại đây, là muốn giấu pho tượng này đi trước đúng không."

Ánh mắt Hoa Thành nhìn về hướng khác, nói: "Đúng vậy."

Tạ Liên dở khóc dở cười. Là không dám để y nhìn thấy tôn tượng thần này hả?

Y nói: "Vì sao lại giấu? Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì. Có đi đâu bây giờ lại xuất hiện một vấn đề nan giải, chính là..."

Vấn đề nan giải ở chỗ, sau khi Tạ Liên đến đây, trong lúc vô tình đã khiến cho toàn bộ tượng thần đều có thể cử động được.

Này vốn cũng không phải chuyện lớn gì, thế nhưng đối với pho tượng thần đặc thù này mà nói thì quá thống khổ rồi. Bởi vì tượng thần ở dưới lớp vải mỏng kia, chính là Tạ Liên năm mười bảy tuổi ở trong hang động bị trúng ôn nhu hương.

Những pho tượng khác sẽ có cái múa kiếm, có cái uống rượu, có cái đu đây, làm cái gì cũng được, chỉ có pho tượng này xui xẻo, nó trúng độc của

hoa yêu hại người. Điều này khiến nó sau khi "sống dậy" phải chịu đủ mọi dày vò của dục độc.

Dưới lớp vải trầy ền đến tiếng thở dốc thốt khổ khó nhin, Tạ Liên nghe được cũng không đành lòng, lại nhớ đến một đêm kỉ ầu diễm kinh tâm động phách không bao giờ quên đó, nói: "... Vậy cũng quá đáng thương mà. Nếu bây giờ ta rời đi, nó sẽ trở về thành tượng đá không?"

Như vậy sẽ không phải chịu hành hạ nữa. Hoa Thành lại nói: "Sợ là không thể. Dù sao bây giờ pháp lực của ca ca gần như đã ở thời điểm mạnh nhất, toàn bộ tượng thần trong Vạn Thần Quật đều đã bị huynh ảnh hưởng. Cho dù huynh có rời khỏi, chúng nó vẫn sẽ tiếp tục như vậy h ấi lâu."

Thế cũng quá thốt khổ đi mà. Tạ Liên nói: "Vậy...còn có biện pháp nào không?"

Hoa Thành lúc nào cũng có cách, khẽ gật đầu, nói: "Vừa nãy ta chính là đang xử lý vụ này. Ca ca đi theo ta."

Hắn dẫn Tạ Liên đi vào một hang động khác. Vừa vào, hai mắt Tạ Liên hơi mở to. Chỉ thấy trong hang động có một pho tượng nam đang đứng, thân hình cao lớn, mặt mày tuấn mỹ, khoe miệng khẽ cong, mắt phải mang một cái che mắt, giống y hệt người mặc h ồng y đang dẫn đường phía trước y.

Đây nhất định là một pho tượng Quỷ Vương r ấi!

Tạ Liên nói: "Đây là..."

Hoa Thành nói: "Đây là do khi ta vừa phát hiện tình huống không ổn nên mới vội vã khắc. Đã nhiều năm không làm, hơi cứng tay. Ca ca thấy giống không?"

Tạ Liên tỉ mỉ nhìn nó một h ấi, nói: "Rất giống! Có đi ầu..."

Hoa Thành nói: "Có đi ầu...thế nào?"

Tạ Liên mỉm cười, nói: "Không đẹp bằng bản gốc."

Hoa Thành cũng bật cười.

Ngay sau đó, Tạ Liên lại nói: "Cho nên, Tam Lang đệ nói có biện pháp, chính là..."

Đưa pho tượng Quỷ Vương này đi "giải độc" cho pho tượng kia sao?

Chìm trong im lặng một hồi, Hoa Thành nén lại ý cười, đi đầu chỉnh lại vẻ mặt, nhìn chăm chăm mặt Tạ Liên, nói: "Phải."

Trước đó Tạ Liên không chú ý đến việc nét mặt hắn hơi có chút dè dặt, thậm chí: "Biện pháp này cũng quá..."

Tuy quả thật là biện pháp trị tận gốc, hiệu quả nhanh chóng, nhưng ngẫm lại thì thấy hơi quá hoang đường kì diệu- nói trắng ra, chẳng phải chính là dùng một pho tượng Quỷ Vương đi phá thân tượng thiếu niên kia để áp lại dục độc à?

Thực sự ngay cả nói cũng cảm thấy khó mở miệng mà!

Y còn chưa biết phải trả lời thế nào, Hoa Thành lại bỗng nhiên đi đến trước mặt y, quỳ một gối xuống. Tạ Liên ngăn người, kéo hắn lên nói: "Tam Lang? Làm gì vậy?"

Hoa Thành trầm giọng nói: "Điện hạ, là ta bất kính rồi."

Tạ Liên kéo sao hắn cũng không đứng dậy, liếc nhìn hắn xuống theo, không hiểu nói: "Đệ bất kính gì chứ?"

Hoa Thành chăm chú nhìn y, khẽ hít một hơi, trầm giọng nói: "Điện hạ xin hãy tin ta, hôm nay là do bất đắc dĩ nên mới nghĩ ra hạ sách này. Tuy đích thân ta khắc pho tượng kia, nhưng chưa từng đối với tượng thần của điện hạ có chút khinh nhờn bất kính nào. Nếu điện hạ cảm thấy biện pháp này không thích hợp, ta sẽ tìm cách khác."

Cuối cùng Tạ Liên đã hiểu Hoa Thành vì sao lại đột nhiên nghiêm túc như vậy.

Xét cho cùng, đối với chuyện lén y điều khắc nghiệt tượng thần Tạ Liên như vậy, Hoa Thành vẫn luôn lo rằng Tạ Liên sẽ cảm thấy hẫng đường đột mạo phạm, hành vi kỳ quái. Lúc này lại đưa ra biện pháp như vậy, sợ rằng hẫng lo là Tạ Liên sẽ cảm thấy đầu hẫng toàn nghĩ bậy nghĩ bạ, tâm tư bất kính.

Tạ Liên cười thở dài một hơi, hai tay kéo Hoa Thành, cuối cùng cũng kéo được hẫng từ dưới đất đứng lên, nói: "Ta đương nhiên tin tưởng đệ. Ta biết, đệ vẫn luôn rất kính trọng ta."

Có đi đâu, "chẳng bao giờ có một chút khinh nhờn", câu này thì không đồng ý được. Dù sao nếu nghiêm túc tính lại, từ sau khi Hoa Thành hóa bướm trở về, hẫng luôn ở trong Thiên Đăng Quan "khinh nhờn" thần mình một phen, lá gan cũng càng lúc càng lớn rồi.

Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nói: "Ta cảm thấy biện pháp này...cũng không có gì không tốt. Tốt, tốt."

Thế nhưng, nghĩ đến biện pháp này vốn là thế nào, mặt lại hơi hơi nóng, nghĩ đến lời này cũng hơi mất tự nhiên. Mà Hoa Thành được ý đồng ý rồi cuộc dần dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Tạ Liên đưa tay đặt lên đầu vai pho tượng Quỷ Vương kia, nói: "Ta khai quang cho pho tượng này nha?"

Hoa Thành trừng mắt nhìn, chậm rãi cười nói: "Nếu ca ca nguyện ý, đương nhiên là cầu còn không được."

Tạ Liên gật đầu. Chốc lát sau, tượng thần kia nhẹ nhàng nhướn một bên mày. Thấy thế, Tạ Liên bu ồm cười, thu tay về, nói: "Như vậy là quá giống rồi!"

Không biết có phải cảm nhận được cái gì hay không, bên ngoài hang đá chậm rãi đi đến vài bóng người. Cự nhiên có vài pho tượng thần tò mò vây quanh, tựa hồ muốn nhìn kỹ pho tượng mới hoàn toàn khác biệt chúng nó

đang đứng trong hang. Pho tượng Quỷ Vương kia dường như cũng nhìn thấy chúng nó, liếc mắt qua, một bên lông mày nhướn càng cao, chẳng biết đang nghĩ đến việc gì, vừa giống như đang tìm kiếm cái gì vậy. Tạ Liên liên tục hô hào cản lại, khó khăn lắm mới đuổi hết đám tượng thần của mình đi, ai ngờ vừa đảo mắt qua, bỗng nhiên nói: "Ôn Nhu Hương đâu?"

Y đã trực tiếp dùng từ này để chỉ pho tượng thần không may kia. Chẳng biết từ lúc nào, trên thạch đài chỉ còn lại mảnh lụa trắng, mà pho tượng Ôn Nhu Hương lại cứ nhiên không cánh mà bay!

Tạ Liên thần nghĩ không xong rồi, sau đó Hoa Thành cũng chấp tay đi vào, lông mày lộ nét nghiêm nghị. Tạ Liên nói: "Vạn Thần Quật rất lớn, chỉ một chốc hán là không chạy ra được, mau đi tìm thôi"

Hoa Thành lại nói: "Chỉ sợ không phải vậy. Ca ca huynh nhìn xem."

Hắn chỉ chỉ mặt đất. Tạ Liên đi vòng qua, vừa nhìn mới phát hiện trên mặt đất có vẽ một pháp trận hình tròn, là dùng sức tay rất mạnh mà trực tiếp vẽ lên tảng đá.

Trận Lui Đất Ngàn Dặm! Pho tượng thần kia rốt cuộc đã hấp thụ bao nhiêu pháp lực của y, cứ nhiên có thể tay không tự vẽ trận Lui Đất Ngàn Dặm?! Tạ Liên quả thực chỉ muốn té ngã tại chỗ.

Tượng thần kia nhưng lại là trạng thái bị trúng ôn nhu hương của y, lỡ như vừa chạy ra lại xông đến nữ phạm nhân thì phải làm thế nào bây giờ? Sau này lại gán ghép ra ba cái truyện thuyết huyền kỳ nào nữa chứ???

Y nói: "Nó chạy đi lúc nào? Nó có thể chạy đi đâu?"

Hoa Thành nói: "Ca ca đừng nóng vội, trước hết huynh nghĩ xem, nếu như là huynh khi đó trúng ôn nhu hương, trước hết sẽ nghĩ muốn tìm ai?"

Cái này ngược lại không quá khó suy nghĩ. Tạ Liên sớm đã không còn nóng vội nữa, mau chóng tỉnh lại, nói: "Phải đi tìm..."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một mẫu thông linh hiện ra, Tạ Liên trở tay chưa kịp đáp lại, chợt nghe giọng Phong Tín vang lên bên tai: "Điện hạ! Thật kỳ quái, vừa nãy có một con yêu quái giả mạo ngươi!"

... Quả nhiên! Khi đó, trợ thủ đắc lực nhất của Tạ Liên là Phong Tín và Mộ Tình, xảy ra loại chuyện này, đương nhiên sẽ đi tìm bọn hắc trước tiên!

May là tìm Phong Tín trước chứ không cầm đầu lao ra đường cái. Tạ Liên thở phào nhẹ nhõm, vội nói: "Không không! Đó không phải yêu quái, cũng không giả mạo ta."

Phong Tín kinh ngạc nói: "Có ý gì??? Không phải yêu quái cũng không phải giả mạo??? Lẽ nào đó chính là ngươi?? Không phải chứ!"

Tạ Liên: "Đầu không phải! Được rồi, nó hiện tại thế nào? Ngươi bắt nó chưa? Đừng để nó chạy!"

Phong Tín lại nói: "Chậm rồi, chạy mất rồi!"

Tạ Liên nói: "Cái gì? Vậy thì nguy rồi!"

Phong Tín nói: "Đúng vậy, thế là nguy chắc. Trần truồng chạy loạn khắp nơi như vậy nếu để ai thấy được thì biết nói sao đây?!"

Tạ Liên: "Đợi một chút, ngươi nói cái gì? Trần truồng? Ta... không phải, nó không mặc quần áo sao???"

Phong Tín nói: "Không khác bao nhiêu đâu! Có mặc, nhưng không nhiều, rách rưới như bị ai xé nát vậy. Được rồi, đây không phải yêu quái cũng không phải giả mạo vậy rốt cuộc là gì? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Ta nhìn nó giống như pho tượng... khoan đã, tượng thần?" Hắc hoảng hốt nói: "Nó không phải từ chỗ kia trong Đền Lô chạy ra chứ? Các ngươi đang làm gì vậy???"

Tạ Liên cũng chẳng nhớ rõ khi đó y trúng ôn nhu hương đã mặc bao nhiêu quần áo, lúc đó y khó chịu đến chết, có thể trong lúc mơ màng đã tự xé áo mình, nói: "Giải thích sau đi! Ta lập tức đi qua đó!"

Y vừa nói xong, liền ngắt thông linh rồi nói với Hoa Thành: "Tam Lang, chúng ta đi Tân Tiên Kinh!"

Bên kia, Hoa Thành đã thu pho tượng Quỷ Vương mới khắc xong thành một pho tượng tí hon có thể cầm trong tay, nói: "Được!" lại vẽ vẽ trận pháp. Chỉ chốc lát sau, hai người lập tức xông thẳng vào Nam Dương Điện. Vừa mở cửa liền thấy Phong Tín, mà hai mắt hắn vừa nhìn thấy Hoa Thành liền mở to: "Huyết Vũ Thám Hoa? Sao ngươi cũng đến? Ngươi lên trời làm gì?" Một tuyệt cảnh Quỷ Vương, suốt ngày không an ổn ở địa bàn của mình, muốn lên Thượng Thiên Đình liền đi lên, cũng quá kỳ quái rồi!

Hoa Thành không để ý đến hắn, nghiêng tai nghe ngóng một lát, nói: "Thông tri* đâu. Thượng Thiên Đình không đến mức nói mà không giữ lời chứ."

*Thông tri (thông báo): Là kiểu như bật loa phường, cho nguyên xóm cùng nghe đó =))

Phong Tín đương nhiên biết Hoa Thành nói đến thông tri gì, chẳng phải là "Thượng Thiên Đình phải thông tri tròn một năm sự tích Huyết Vũ Thám Hoa đã anh dũng cứu vớt chư thiên thần tiên" sao? Trán hắn nổi gân xanh, nói: "Đêm hôm khuya khoắt mà thông tri cái gì! Đại gia cũng phải nghỉ ngơi chứ, ban ngày mới có thể thông tri!"

Hoa Thành lúc này mới "à" một tiếng, đại khái như biểu hiện vậy thôi không truy cứu. Tạ Liên nói: "Ai da, kệ đi! Nói việc chính, ngươi thấy "ta" kia hả? Chạy đi đâu?"

Phong Tín chỉ một hướng nói: "Nó chạy hướng đó, ta đang định đuổi theo thì các ngươi liền lên đây!"

Trong lòng Tạ Liên bỗng nổi lên một dự cảm khó nói, nói: "Ta hỏi tí, hướng kia, chắc không phải là..."

Phong Tín đáp gọn gàng linh hoạt: "Là hướng của Huyền Chân điện."

Tạ Liên: "..."

Hoa Thành trầm giọng nói: "Đi!"

Mọi người không dám trễ nãi, vội vã đuổi đến phía Huyền Chân điện, xông thẳng đại môn chạy vào trong. Vừa xông vào nhìn quanh, liền thấy Mộ Tình ngồi trên bệ thềm, như là vừa mới trông thấy thứ gì đó không nói nên lời, cả người đều sợ ngây ra. Tạ Liên đi đến trước mặt hần hươ hươ tay, nói: "Mộ Tình?"

Hắn thấy Tạ Liên, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, nhưng vẻ mặt vẫn khiếp sợ, một lúc lâu sau mới nói: "Tạ Liên, người làm gì vậy?"

Tạ Liên: "...Ta làm gì? Ta...ta cũng không biết ta đã làm gì? Mời nói cho ta biết?"

Mộ Tình vẫn trừng mắt, nói: "Người mới hơn nửa đêm đã quần áo xộc xệch đến điện tìm ta làm gì???"

"..." Hoa Thành híp híp mắt. Tạ Liên nói: "Người đừng có nói chuyện gây hiểu lầm như vậy! Bất luận người vừa nhìn thấy cái gì, thì dù sao cái đó khẳng định không phải là ta!"

Mộ Tình bưng kín nửa mặt, dường như muốn móc thứ mới nhìn thấy trong mắt ra. Mặt hắn tái nhợt, nói: "Không phải người thì cũng không khỏi liên quan đến người! Là tượng thần trong hang đá kia đúng không? Các người làm cái gì, đêm hôm khuya khoắt thả cái thứ tượng thần dễ bị cảm lạnh đó chạy loạn khắp nơi, người với Huyết Vũ Thám Hoa có cần chơi tới cỡ đó không?!"

Hoa Thành cười khẩy nói: "Mắc mớ gì đến người?"

Mộ Tình cá giận nói: "Cái gì mà không liên quan đến ta, đây là điện của ta!"

Hoa Thành thông thả nói: "Trùng xây tiên kinh, ta cũng có phần."

"..."

Lời này là thật, bởi vì trước đó khi Thượng Thiên Đình nguyên khí đại thương, không ít thần quan bất đắc dĩ lên lút đến xin Quỷ Thành chủ giúp đỡ. Nên nếu tính đúng, xây Tân Tiên Kinh này quả thực là không thể thiếu Hoa Thành. Tạ Liên nói: "Bọn ta không phải đùa kiêu đó, đây là ngoài ý muốn. Nó hiện tại đang ở đâu?"

Mộ Tình nói: "Nó đoạt thanh kiếm ở đây của ta, chạy đến..."

Không cần hắn nói hết, Tạ Liên liền biết nên đi đâu tìm rồi. Bên sườn phía sau Huyền Chân điện có một vườn hoa đang truyền đến tiếng keng keng. Cùng lúc đó, tượng Quỷ Vương tí hon Hoa Thành mang theo cũng tự rơi xuống đất, nhảy lên nhảy xuống hướng về phía vườn hoa.

Tạ Liên bật người xông ra ngoài, quả nhiên, pho tượng Ôn Nhu Hương kia đang đứng trên hòn non bộ trong vườn hoa!

Tôn tượng thần ấy quần áo xốc xếch, lộ hơn phân nửa ngực cùng đầu vai trơn bóng, quần áo phía dưới như có như không, vô cùng ái muội. Mà vẻ mặt nó lại hiện ra vẻ cùng đường, vùng xung quanh lông mày trên mặt nhú chặt lại, dường như có thể thấy sắc đỏ ửng cùng một tầng mờ mờ mỏng trên da thịt đang lộ ra, xưng một câu tài nghệ điêu khắc điêu luyện cũng không quá. Mà lúc này, nó đang cần thanh kiếm đoạt được từ Huyền Chân Điện, keng keng, keng keng! Chần chạp nỗ lực dùng kiếm đâm chính mình, đương nhiên là giống hệt như Tạ Liên năm ấy, tự làm mình bị thương để giải độc.

Nhưng bởi vì nó là đá từ trong Đổng Lô luyện ra, kiếm kia cứ nhiên làm thế nào cũng không đâm vào được, trái lại còn bị bẻ cong. Nó dường như đã tuyệt vọng, nhấc một tay lên định chưởng nát não của chính mình, Tạ Liên vội vàng kêu lên: "Bình tĩnh! Bình tĩnh!"

Ánh mặt tượng thần kia mê mang nhìn về phía y, Tạ Liên phi thân đến xuất ra một chưởng, đánh tượng thần kia ngã xuống hòn non bộ, nằm trong sơn động không đứng dậy được. Mà Hoa Thành cũng vọt sang bên cạnh Tạ Liên, thả một thứ xuống dưới đó.

Chính là tượng Quỷ Vương!

Mà nếu nói tôn tượng thần kia bị Hoa Thành ném xuống, không bằng nói nó vừa thấy tượng thiếu niên kia giãy dụa liền thoát khỏi tay Hoa Thành, trên không trung khôi phục lại hình dáng thon dài trước kia, rơi xuống phía dưới che trên người tượng thần kia, phía dưới truyền đến một tiếng thở dốc kinh động. Tạ Liên nhanh chóng nhảy xuống hòn non bộ, nghe tiếng Mộ Tình từ trong Huyền Chân điện chạy đến, liền nói: "Không kịp rồi! Xin lỗi, cho mượn bảo địa dùng một chút!"

Mộ Tình chấn kinh nói: "Các người vừa làm gì?"

Tạ Liên nói: "Ngày sau sẽ giải thích, vạn phần xin lỗi!"

Hoa Thành chậm rãi nói: "Có gì phải xin lỗi chứ? Tên này có bao nhiêu mạng đâu là huynh cứu về"

Mộ Tình: "Không, người bây giờ nói rõ ràng cho ta. Ta hình như vừa thấy người ném một người khác xuống dưới đó, hắn cũng ném một hắn khác xuống, ta không nhìn lầm chứ? Cho nên các người rốt cuộc đang làm gì? Trong hòn non bộ kia đang phát sinh chuyện gì?"

Tạ Liên thiếu đi đầu còn chưa bóp cổ hắn kéo vào trong điện: "Lửa cháy đến nơi rồi! Thật đó Mộ Tình, đừng đi qua đó! Người đây tội gì phải vậy chứ!"

Mộ Tình gằn hét lên: "Tạ Liên!!! Các người ở trong điện của ta làm cái gì? Ta chửi con mẹ nó chứ, ta thực sự thao* mà!"

*Thao aka f**k

"Đó không phải là bọn ta! Đây chỉ là ngoài ý muốn, thực sự không kịp nữa rồi... Còn người nữa xem lại từ ngữ đi!"

.

Một lúc lâu sau, hai pho tượng thần cuối cùng cũng tiêu hao hết pháp lực bị nhiễm từ Hoa Thành và Tạ Liên một cách đầy tháo vát.

Tiến vào trong núi giả nhìn thoáng qua, Tạ Liên liếc đỡ trán.

Hoa Thành xử lý pho tượng, Tạ Liên yên lặng đi ra ngoài ngăn cản Phong Tín và Mộ Tình muốn tiến vào nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì, chân thành nói: "Các người sẽ không muốn nhìn đâu."

Phong Tín vốn cũng không phải là người có lòng hiếu kỳ, dự cảm không ổn, lập tức sáng suốt mà tháo lui. Mộ Tình nhưng lại không cách nào tiêu hóa nổi, sắc mặt y hết năm xưa đen như đáy giếng, điên cuồng phát tay áo, điên cuồng lần bấm nói: "Ta quả thực không thể nào tin được mà... Ta quả thực không thể tin được! Cứ nhiên lại có loại chuyện này! Cứ nhiên ở trong điện của ta phát sinh ra loại chuyện này!" Sau đó tựa như u hồn mà lượn lờ đi ra ngoài, sợ rằng không cách nào có thể nhìn thẳng vào hòn non bộ trong điện nữa, Tạ Liên vô cùng hoài nghi sau này hẳn sẽ bỏ một chưởng vào chỗ này.

Nói thật, chính Tạ Liên cũng không dám tin, cứ nhiên sẽ gây ra chuyện ngoài ý muốn dở khóc dở cười này, thật không biết có nên cảm thấy mất mặt hay không. Quay đầu lại nhìn hai pho tượng thần kia-- Không, bây giờ phải nói là một pho rỗi, y nói: "Chúng nó... cứ như vậy sao?"

Hoa Thành nói: "Cứ như vậy đi. Dù sao cũng không tách ra được."

Tạ Liên bưng kín mặt.

Nào có tượng thần của thần quan nào mang loại hình thái này chứ! Người ta mà thấy thì thế nào đây? Quá mất thể thống mà, thực sự buồn cười mà!

Y rên rỉ nói: "... Tam Lang, đem hai đứa nó... giấu kỹ. Không nên để bị nhìn thấy."

Hoa Thành cười nói: "Cái này đương nhiên rồi. Ca ca yên tâm."

Đem hai tượng thần hợp thành một kia về Vạn Thần Quật, cuối cùng cũng trở về vị trí cũ, Tạ Liên lau mồ hôi.

Mà những pho tượng thần khác trong Vạn Thần Quật lần thứ hai tò mò vây xem, lại bị Tạ Liên dụ dỗ đầy đi: "Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn."

Không còn cách nào, chúng nó đành ngoan ngoãn rời đi. Tuy rằng chúng không tận mắt nhìn thấy hình thái cuối cùng của pho tượng thần kia, nhưng chúng vừa đi một đoạn thì quay đầu nhìn lại, hình như rất hâm mộ "Tạ Liên" Ôn Nhu Hương kia rồi cuộc đã có "đồng bọn."

Độc của Ôn Nhu Hương đã giải, nhưng những tượng thần khác vẫn thiếu một phần viên mãn. Thái Tử duyệt thần không người thưởng thức, say ngã không người đỡ, xích đu không người đưa...

Tạ Liên không khỏi nảy lòng tham, thầm nghĩ: "Nếu như mỗi một Tạ Liên đều có một Hoa Thành thì tốt rồi."

Nào ngờ, Hoa Thành cũng nói câu y hệt: "Ca ca không cảm thấy mỗi một vị điện hạ đều có một Tam Lang sẽ tốt hơn sao?"

Hai người ăn ý nhau, lúc này ở lại Vạn Thần Quật đại triển tài nghệ.

Chỉ trong chốc lát sau, Tạ Liên tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Hoa Thành điêu một tảng đá lớn cũng kình thành một tượng tinh xảo. Tài nghệ này không cách nào hình dung được, bởi vì Hoa Thành nhanh đến mức không kịp thấy rõ hắn đã động thủ như thế nào, có lẽ Hoa Thành đã dung hòa kỹ nghệ của mình vào pháp thuật, y liền chỉ có thể khen ngợi mà thôi.

Nói tóm lại, Hoa Thành xoay người, đem từ trong đồng đá vụn ra một bạn nhỏ tóc rối loạn, quần áo tả tơi, mặt quần băng vải, thoát nhìn rất đáng thương, trong lòng bàn tay đang cầm vật gì đó không chịu buông. Tạ Liên đặt tay lên đầu anh bạn nhỏ để khai quang, mà Hoa Thành cũng cho nó một chút pháp lực. Trong giây lát, nó liền mở mắt, quay đầu nhìn xung quanh. Trông thấy có người mang y phục giống mình ở phía sau, nó hung hăng đá một cước.

Hoa Thành như đã sớm đoán được nó sẽ đá như vậy, dễ dàng né sang, xách nó lên mặc cho nó có giấy dựa đá loạn thế nào. Tạ Liên không ngờ

tính Tiểu Hoa Thành này lại hung hãn như vậy, bật cười nói: "Ai da, thật hung dữ nha!"

Hoa Thành hứ một tiếng, bỏ nó sang một bên. Bạn nhỏ kia bị hấn ném "đùng" một cái quỳ rạp trên đất, rất nhanh liền bò lên, mắt lộ ra vẻ hung dữ nhìn chăm chăm Hoa Thành. Tạ Liên lo là ngã nặng quá, đưa tay về hướng nó nói: "Tam Lang đệ ném ác quá rồi! Cần thận làm bể mất." Lời y nói cứ như bạn nhỏ này là em bé mới sinh vậy!

Hoa Thành lại không thèm để ý nói: "Không thể đâu, mạng nó ngoan cường lắm."

Anh bạn nhỏ này đối với Hoa Thành hung hãn không gì sánh bằng, nhưng đối với Tạ Liên lại rất thân thiết, vừa thấy Tạ Liên vươn tay ra với nó thì định đi sang. Vào lúc này, pho tượng Thái Tử Duyệt Thần đang cách đó không xa dường như cảm nhận được gì đó, từ chỗ mình đi sang nhìn về phía bên này.

Anh bạn nhỏ này vừa nhìn thấy tượng Thái Tử Duyệt Thần liền ngay gần cả người, con mắt đang lộ ra ngoài băng vải mở thật to, ùng ùng ùng chạy vội sang, tựa như muốn bắt lấy y, muốn nhào đến vạt áo của y, nhưng lại không dám đến gần làm ô uế vạt áo của thiên thần, một lúc lâu sau mới dè dặt vươn tay về phía y, mở lòng bàn tay trước đó vẫn luôn nắm chặt.

Hóa ra trong lòng bàn tay nó giấu một đóa hoa nhỏ.

Pho Thái tử duyệt thần kia nhận hoa lại mỉm cười, một tay vươn ra chủ động bế nó lên, hai người vô cùng vui vẻ mà đi về phía trước. Xem ra một người cuối cùng đã tìm được người có thể thưởng thức màn múa kiếm của y, một người cuối cùng đã tìm được người đủ tài hoa để dâng tặng hoa.

Tạ Liên nhìn mà trong lòng có chút vui mừng, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, nói: "Tam Lang, chờ đến khi đệ điều xong, vậy Vạn Thần Quật chẳng phải sẽ có rất nhiều pho tượng của đệ và ta sao? Sau này lỡ chúng nó ở đây nhận lầm nhau thì sao? Dù sao cũng có vài cái trông rất giống nhau."

Hoa Thành nhưng lại mỉm cười nói: "Sẽ không đâu."

"Vì sao?"

Hoa Thành lại nói một lần nữa: "Sẽ không đâu."

Hắn giương mắt nhìn Tạ Liên, mỉm cười nói: "Dù cho 'điện hạ' có nhận sai, 'ta' cũng sẽ không nhận sai. Vì mỗi một Hoa Thành vĩnh viễn sẽ chỉ là tín đồ của mỗi một điện hạ, chỉ trung thành với một người. Cho nên, vĩnh viễn sẽ không đâu."

Tạ Liên cũng đứng bên cạnh hắn, buộc miệng nói: "Ta cũng sẽ không nhận lầm. Tín đồ trung thành nhất của mỗi Tạ Liên, vĩnh viễn cũng chỉ có một người, 'Ta' sẽ vĩnh viễn nhớ rõ. Ta..."

Nói xong câu này, y bỗng nhiên cảm thấy thật ngại.

Hai người họ bây giờ giống như hai đứa nhỏ, cùng đối phương tha thiết ước định "Người ta thích nhất vĩnh viễn là người, cũng chỉ có người." Tuy rằng chân thành, nhưng rất ấu trĩ.

Tuy rằng ấu trĩ, nhưng rất chân thành.

Lặng lẽ trong chốc lát, Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, nói: "VẬY... Kế đến khắc cho Thái Tử ng ồi xích đu một Quỷ Vương các hạ đây xích đu đi."

Không ai giúp nó đây xích đu, trong bộ dáng của nó thật tịch mịch và khổ não. Hoa Thành vui vẻ nói: "Được."

Tạ Liên lại nói: "Còn pho uống rượu thì sao đây? Cái đó dường như có chút phiền. Nó dường như h ồ đ ồ cả r ồi, còn có thể khóc nữa. Ai da, ở đây có nhiều tượng thần như vậy, không biết lúc nào mới có thể từng bước từng bước khắc hết toàn bộ?"

Hoa Thành cười nói: "Sợ gì chứ? Từ từ sẽ đến, đến cuối cùng đều sẽ gặp được nhau."

Tạ Liên cũng cười tủm tỉm mà gật đầu, nhẹ giọng nói: "Ừ, nhất định sẽ gặp."

Trong hang đá, hai pho tượng thần trước kia đều là tượng đá riêng biệt, mà bây giờ đều hòa thành một thể rồi.

Bọn nó ôm nhau tha thiết, ngẩng nhìn gương mặt đang gầy trong gang tấc của đôi bên, ánh mắt cùng thân thể đều triền miên như nhau khó nói nên lời, đúng thật là vĩnh viễn sẽ không chia lìa.

Đọc mà thấy ngại dùm cho thái tử điện hạ luôn

///●□●///

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú
www.dtv-ebook.com

252:PN5-End

PN5:CHƯƠNG 252: SINH NHẬT CỦA QUỶ VƯƠNG

Dạo gần đây, có một sự kiện vô cùng trọng đại đang đến gần.

Bởi vì sự kiện này, bọn quỷ trong Quỷ Thành lòng luôn hoang mang lo sợ. Tà Liên sau khi nghe kể cũng ngạc nhiên, giống hệt như đám quỷ thầ thầ bí bí đến báo cho y biết, bắt đầu sốt ruột: "Sinh thầ?"

"Đúng vậy!"

Đúng vậy. Hoa Thành thành chủ của Quỷ Thành, không biết là đại thọ bao nhiêu tuổi, sắp đến rồi!

Tà Liên trở tay không kịp, lòng dâng lên cảm giác khẩn trương khó hiểu suốt một hồi, nói: "Này, này này này, sinh thầ trước kia của Tam Lang trải qua như thế nào?"

Bọn quỷ chen chúc nhau, một đám rối loạn đáp: "Rất náo nhiệt nha!"

"Cũng không quá náo nhiệt, chỉ làm cho có thôi..."

"Nhưng thành chủ vốn cũng chả để ý mà?"

Nghe xong câu này, Tà Liên băn khoăn: "Sao lại bảo không để ý?"

Một con quỷ nói: "Chính là thành chủ lão nhân gia, cho đến bây giờ, đầu chưa từng trải qua sinh thầ."

"Đúng đó, chưa bao giờ quan tâm bọn ta làm gì trong ngày sinh nhật của hần, cũng chưa bao giờ liếc mắt nhìn đến đồng lễ vật được người khác

tặng hết á. Hằng năm chỉ có mỗi bọn ta tự ngây ngô cười với nhau mà thôi."

"Thành chủ lão nhân gia ngài ấy là quý nhân hay quên, hình như còn chả nhớ ngày nào là sinh thần của mình!"

Tạ Liên suy nghĩ một hồi, lập tức hạ quyết tâm. Nếu như sinh thần trước đây, Hoa Thành đâu không quá chú ý đến, như vậy lần này, nhất định phải nghĩ cách để hấn trải qua một ngày khác lạ, thú vị một chút, để hấn trải qua một ngày vô cùng vui vẻ. Nếu không, ngày sinh thần của hấn chẳng phải cũng không khác gì ngày thường sao?

Trước hết, lễ vật sinh thần nhất định phải tặng. Tạ Liên lâm vào trăn trở, tặng cái gì mới tốt đây?

Bọn quý cũng đang giương mắt nhìn y, nói: "Tạ đạo trưởng, ngài đang nghĩ nên tặng gì cho thành chủ hả?"

Tạ Liên nói: "Ừ. Nói ra thật xấu hổ, ta... không rõ, thành chủ các người sẽ thích gì. Ta sợ lỡ như ta tặng phải thứ không hợp ý hấn..."

Heo đột tử nói: "Ồi chao, ngài lo lắng cái gì, kỳ thực chỉ cần là đại bá công... Tạ đạo trưởng người tặng, ta thấy thành chủ của bọn ta đều sẽ vô cùng vui vẻ thôi."

"Đúng vậy đó. Dù là tặng cho đồng giấy vụn dăm chắc hấn cũng sẽ rất mừng, thứ mà đại... Tạ đạo trưởng tặng, so với người khác tặng sao có thể giống nhau được!"

Tạ Liên cười gượng hai tiếng, cảm thấy cách suy nghĩ này có hơi tự kỷ tùy tiện, không trang trọng chân thành gì cả: "Không thể nói vậy được, chọn lễ vật nhất định phải có tâm... chứ ví có đề xuất nào không?"

Nói sao đi nữa, Hoa Thành đã tung hoành ngang dọc ở chợ Quỷ nhiều năm, có lẽ đám quý sẽ hiểu rõ hơn hấn thích cái gì, nếu ý kiến quần chúng không ổn, thì y sẽ lại tiếp tục động não xem, nhất định sẽ tìm được một lễ vật vừa thích hợp vừa độc đáo. Quả nhiên, chúng quý đều nói: "Có có có!"

Vừa nói xong thì có hơn mười cặp đủ loại chân gà, móng heo, xúc tua đưa ra một đồng đờ hỏn tạp. Mấy thứ này Tạ Liên thế nhưng lại chưa từng thấy qua, bị vây bên trong, th ần nghĩ thật kỳ diệu. Y tiện tay c ần lấy một cái bình xanh ngọc nhìn qua vô cùng th ần bí tao nhã, hỏi: "O? Đây là cái gì?"

Người tặng bình hí hửng: "Tuyệt phẩm Mê Tình Dược! Chỉ c ần đồ nhẹ vài giọt, bảo đảm người trúng độc sẽ lập tức bén lửa tình, th ần h ần điên đảo với người hạ dược! Hơn nữa không h ết tổn hại thân thể!"

"...."

Tạ Liên nghiêm mặt nói: "Đa tạ đã kiến nghị. Có đi ầu, tình ý phát ra từ bản tâm, sao có thể dùng mê dược thao túng? Mọi người sau này đừng nên dùng nữa."

Tên quỷ hiến thuốc kia kinh sợ : "Dạ dạ dạ, không dùng, không dùng. Nhưng thật ra bình thường bọn ta cũng không dùng đến, đây chẳng qua là do Tạ đạo trưởng người hỏi nên tặng cái gì tốt mà thôi!"

Tạ Liên cười nói: "Ta nghĩ, thành chủ nhà các người e rằng cũng không c ần dùng đến loại thuốc này đâu."

Trong đám quỷ có tiếng gào lên: "Đúng vậy, thành chủ muốn ai, c ần gì phải hạ dược? Quá đúng!" Bấy tám cánh tay đề con quỷ kia xuống.

Tạ Liên th ần nghĩ, lời này quả thật không sai. Ví dụ như y, căn bản không c ần dùng chút dược nào, vừa nhìn thấy Hoa Thành, li ền g ần như muốn th ần h ần điên đảo r ồi, thật xấu hổ mà.

Để mặt không bị đỏ lên vì xấu hổ, y vội vàng c ần một cái hộp khác, mở ra nói : "Bên trong đây là gì?"

Quỷ hiến bảo vật này nói : "Đây là Đắc Tử Hoàn!" (thuốc chắc chắn chết)

"...."

Tạ Liên căn bản không cần hỏi cái này dùng để làm gì nữa, lập tức "bộp" một tiếng đóng nắp hộp lại, bất đắc dĩ nói : "Những thứ này đều là cái gì vậy..."

Sao toàn bảo y tặng Hoa Thành mấy thứ không ra thể thống gì thế này?

Tóm lại, sau một hồi bàn bạc loạn xạ, Tạ Liên cũng biết sẽ không có đề xuất hữu dụng nào, căn dặn đám quý bí mật thu xếp việc chúc mừng sinh thần Quý Vương, cho Hoa Thành một bất ngờ, còn bản thân mình, lại tiếp tục từ từ suy nghĩ.

—

Có lẽ do y quá lo nghĩ chuyện này, cho nên khổ não đầu viết hết lên mặt, ngày hôm ấy, y đang cùng Hoa Thành luyện chữ, đang vắt óc suy nghĩ, bỗng nhiên bên cạnh truyền đến một thanh âm: "Ca ca."

Tạ Liên lúc này mới hồi phục lại tinh thần, nghiêng tay nói : "Sao?"

Hoa Thành đang nhìn y chăm chú, đặt bút xuống, nói : "Chẳng lẽ ta bị ảo giác? Ca ca trông như đang sầu lo chuyện gì đó. Có thể nói ra, để Tam Lang san sẻ giúp đỡ không?"

Lòng Tạ Liên khẽ treo lên, lập tức nghiêm mặt, cảnh cáo nói : "Bút, không được buông. Đừng có lười biếng, cầm lên, tiếp tục."

Hoa Thành ha ha cười, một lần nữa cầm bút lên, lo lắng thở dài nói: "Bị phát hiện rồi."

Thấy đã lừa được, Tạ Liên âm thầm thở phào. Nào ngờ, Hoa Thành đề bút viết hai dòng, lại thờ ơ nói: "Có đi đâu, gần đây ca ca quả thực có chút khác thường."

Tim Tạ Liên lại treo lên, nhưng nét mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh nhàn nhã: "Hử? Khác chỗ nào?"

Hoa Thành tỉ mỉ quan sát y một hồi, cười nói : "Tựa hồ vô cùng... thiên y bách thuận."

Tạ Liên mỉm cười nói: "Ta không phải vẫn luôn như vậy sao?"

Y quả thực vắt óc suy nghĩ mãi không ra, quyết định bí quá hóa liều, trước tiên thuận miệng tán dóc vài câu như có như không, sau cùng mới làm bộ thờ ơ nói : "Tam Lang, hỏi đệ một chuyện."

Hoa Thành nói : "Hử? Chuyện gì?"

Tạ Liên nói : "Đệ có từng nghĩ, ở đây giống như hơi thiếu chút gì đó...?"

Hoa Thành nói : "Thiếu? Ca ca ý chỉ cái gì? Huynh thiếu gì sao?"

Tạ Liên nói : "Ờ, không phải... ta đang nói đệ. Tùy tiện hỏi tí..."

Tội cho y không dám hỏi quá trực tiếp, tỷ như : "Đệ thích gì, muốn cái gì"..., sẽ bị Hoa Thành phát hiện, không thể làm gì khác hơn là vòng vo một hồi; nhưng quanh đi quẩn lại, vẫn chưa giải được chỗ ngứa, hết sức thấp thỏm.

Hoa Thành nói : "Ta? Ca ca nghĩ, ta sẽ thiếu cái gì sao?"

... Đây cũng đúng, Tạ Liên không khỏi ngượng ngùng.

Hoa Thành lại nói : "Ca ca hỏi ta chuyện này để làm gì?"

Tạ Liên rất sợ hãi phát giác, bằng mọi giá đưa tay dùng sức đẩy ra. Hoa Thành đối với y không hề phòng bị, bị y đẩy "huych" một cái dựa trên tháp, mở to mắt, nhưng cũng không để bụng, cười cười, nói : "Ca ca làm gì vậy? Nhiệt tình như vậy, huynh..."

Không đợi hắn nói hết, Tạ Liên liền kiên trì đi sang, chặn lời hắn.

Lúc này, Hoa Thành liền không còn tâm tư tiếp tục đặt nghi vấn nữa, trở tay ôm lấy y, một hồi sau, cũng mặc kệ y cuối cùng có chỗ nào khác thường.

—

Tự mình mình suy nghĩ khổ sở không ra đáp án, Tạ Liên chỉ đành xin trợ giúp từ bên ngoài. Mà người ngoài ý trước tiên muốn tìm đến, đương nhiên là hai vị thuộc hạ đặc lực ngày xưa.

Ba người ng ồi x ồm trong một gian miếu đồ nát không ai biết đến, sau một trận lúng túng tr ần mặc, Phong Tín nói : "Các người nhìn ta làm gì?"

(Đoạn này làm mình nhớ đến "Ba thằng dở hơi tâm sự đêm khuya ở điện Cự Dương" =)). Sr vì gián đoạn nhưng mà cái tên chương hài quá không quên được.)

Hai người còn lại đều đang nhìn y, không ai nói lời nào.

Không còn cách nào, trong ba người bọn họ, Phong Tín là người duy nhất từng có vợ, theo lý, hẳn hẳn là người rõ nhất làm sao để vợ vui lòng. Nhưng Phong Tín lại bị bọn họ nhìn đến đen cả mặt, nói: "...Các người nhìn ta cũng vô dụng. Ta chỉ từng tặng người ta có một thứ." Chính là đai lưng vàng. Là cái mà Tạ Liên đưa cho hắn đó.

Mộ Tình đối với việc hắn bị kéo đến để hỏi loại chuyện này cảm thấy vô cùng khó tin, có thể ki ềm chế không trợn trắng mắt đã là rất khách khí r ồi, th ần nghĩ nhanh một chút giải quyết cho xong, nói: "Vậy được đó, đai lưng không tệ, vậy huynh dứt khoát cũng tặng hắn một cái đai lưng vàng đi."

Tạ Liên tự động không để ý đến tính tình cổ quái của hắn, nói: "Ta từ sớm đến một cái cũng không còn r ồi." Toàn bộ đều đem c ần hết r ồi!

Mộ Tình càng lúc càng quái gở: "Huynh bây giờ xuôi chèo mát mái như vậy, đây đường đầu là miếu thờ cùng tín đồ của huynh, tùy tiện gửi mộng nói huynh muốn cái gì, còn lo không vớ được một cái sao?"

Tạ Liên nói: "Vậy thì không có ý nghĩa. Nếu như ngay cả lễ vật sinh th ần tặng người ta cũng do tín đồ cung phụng, vậy quá là qua loa có lệ r ồi."

Mộ Tình thấy dù có cỡ quái đến đâu thì mọi người cũng chả thay đổi, giọng điệu nói chuyện cũng bình thường lại, nói: "Sao huynh lại phiên toái như vậy? Vậy huynh tự làm tặng hẩn đi."

Tạ Liên vội nói : "Ý kiến hay! Thế nhưng ta không biết làm."

"Không biết có thể học."

Tạ Liên: "Nói hay lắm. Tìm ai học?"

Mộ Tình mất kiên nhẫn nói : "Ta làm sao biết? Huynh tùy tiện..."

Lời còn chưa dứt, Mộ Tình liền phát hiện, lần này, ánh mắt hai người kia không hện mà cùng ném về phía hẩn.

Hai canh giờ sau, Tạ Liên hai tay mười ngón đầu bị đâm bảy tám lỗ, phải quấn đầy băng vải trên tay mới ngăn máu chảy đần đìa, mà trên tay y lại có thêm một vật không rõ có hình dạng cùng tác dụng gì.

Mộ Tình quả thật nhìn không nổi nữa, hỏi: "Đây là cái gì?"

Tạ Liên than thở : "Đai lưng."

Mộ Tình nói : "Ta biết đây là đai lưng. Cái ta đang hỏi huynh chính là trên đai lưng thêu cái gì? Hai cái hoa văn như củ khoai tây này có ý nghĩa gì?"

Tạ Liên nói : "Đây không phải khoai tây! Đệ nhìn không ra sao? Đây là hai người." Vì để bọn họ thấy rõ hơn, y hoa tay múa chân một trận: "Mặt của hai người, đây là con mắt, miệng thì ở đây..."

Sau khi xác nhận đây quả thực là đầu người, Mộ Tình khó tin nói: "Sao có thể có người thêu hai cái đầu to trên đai lưng được chứ? Cái này cũng có thể đeo đi ra ngoài hả? Y phục huynh mặc phẩm vị cũng không có kém đến như vậy, sao có thể vừa ra tay liền tạo ra cái thứ này?"

Tạ Liên cũng không còn cách nào. Kỳ thực bảo y sửa nhà, đào giếng, đắp tường thì y rất lành nghề, vừa nhanh lại vừa tốt, nhưng y dường như

không được thiên phú cho sở trường làm những công việc của nữ tử như này, một ngày nào đó mà đưa y cây kim hay cái nĩa cái muỗng, thì tình cảnh liền không khống chế được. Y thoáng nhìn hai bàn tay buộc như hai cái bánh chưng của mình, mặc dù không cảm thấy đau nhức, nhưng tiến triển chậm chạp, khó tránh khỏi không biết phải làm sao, nói : "...Chắc ta sửa lại một tí."

Nhưng ván đã đóng thuyền, có thể sửa sao đây? Nhiều nhất cũng chỉ thêm vài cánh hoa vòng bên ngoài hai cái đầu người to kia, biến thành hai đóa hoa bự ngốc ngốc đang thân thân mật mật. Vẻ mặt của Phong Tín cùng Mộ Tình càng vô cùng thâm trầm.

Trán Mộ Tình bắt đầu nổi gân xanh: "Ta dạy heo nó còn hiểu được, sao chân tay huynh có thể vụng vờ như vậy? Đâm nát cả tay mình?"

Phong Tín nói "Người dạy heo khi nào? Đúng là mạnh miệng ăn nói lung tung!"

Mộ Tình không chút khách khí nói với Tạ Liên: "Bỏ đi, huynh vẫn nên buông bỏ đi, huynh không có cái thiên phú này." Hắn hiếm khi có thể dùng câu "Người không có thiên phú" với Tạ Liên, vậy mà lại có thể ăn nói thẳng thừng như vậy, cảm giác không tệ. Phong Tín nghe không nổi nữa, nói : "Người có thể bớt nói hai ba câu được không? Từ lúc bắt đầu đến giờ người một câu khen điện hạ cũng chưa từng nói qua, mặc quần áo cùng với việc tự mình làm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau! Hơn nữa cũng không tệ đến như vậy, ...ít nhất... cái đai lưng này vẫn có thể đeo."

Mộ Tình nói: "Được lắm, vậy huynh ấy đem thứ này tặng người, người dám đeo đi ra ngoài ta liền chịu thua người."

Phong Tín còn chưa trả lời, Tạ Liên vội vàng thu lại cái đai lưng xấu xí đến buồn cười kia, nói: "Không được, không được. Cái này ta vẫn nên tự mình giữ lấy thôi!"

Loại đồ này, thực sự tặng không nổi mà!

Phong Tín và Mộ Tình không giúp đỡ được gì nữa, Tạ Liên chuyển sang xin vị kế tiếp trợ giúp.

"Tặng lễ vật? Thái tử điện hạ, cái này người hỏi ta quả là hỏi đúng người nữa. Nhớ năm đó, có trân bảo hiếm thế nào mà bản... ta lại chưa thấy qua?"

Hai người ngồi xõm xuống cạnh nhau, Sư Thanh Huyền tóc tai bù xù hào hứng quá độ, miệng lưỡi lưu loát thao thao bất tuyệt, vừa nhìn liền biết là một chuyên gia, Tạ Liên lại càng khiêm tốn thỉnh giáo. Sư Thanh Huyền chậm rãi nói: "Trân bảo vô chủ kiểu này có thì cũng có, nhưng nếu muốn có được, nhất định phải dốc hết sức lực."

Tạ Liên vội hỏi: "Không sao. Rất hợp ý ta." Công lao tìm kiếm càng nhiều, càng nói lên độ trân quý, chẳng phải càng thể hiện rõ tâm ý sao? Tốt nhất là trân bảo khó đạt được nhất trên thế gian này, bất luận kẻ nào cũng chưa từng vượt qua được thử thách, như vậy, nếu như vì Hoa Thành mà đi tìm, mới mang ý nghĩa phi phạm. Chỉ cần nghĩ đến có thể làm cho Hoa Thành khe khẽ nhướng mày, khéo môi khẽ cong, lòng Tạ Liên liền không khống chế được mà kỳ vọng hân hoan, nóng lòng muốn thử.

Sư Thanh Huyền suy tư trong chốc lát, nói: "Tinh Thiên Hố! (bình sao trời) Thái tử điện hạ người hẳn đã từng nghe qua nhỉ? Cái bình này là một bảo bối, đặt nó trong đêm, trăng sao khắp trời sẽ phản chiếu vào đáy bình, hút hết tinh hoa linh khí của thiên địa nhật nguyệt, không chỉ phong nhã, mà còn có thể dung dưỡng thêm thật nhiều tu vi..."

Nào ngờ, Tạ Liên càng nghe, một cỗ dự cảm không tốt liền dâng lên càng ngày càng dày đặc trong lòng, vội ngắt lời nói: "Đợi đã."

"Sao vậy?"

Tạ Liên đưa tay ra nhắm chừng, nói: "Thanh Huyền, người nói tới, có phải là một cái bình nhỏ làm từ ngọc đen lớn cỡ này không? Trên ngọc đen có khắc ánh sao li ti?"

Sư Thanh Huyền ngạc nhiên nói : "Ồ? Thái tử điện hạ sao người lại biết? Người gặp qua rồi hả?"

"...."

Đâu chỉ là gặp qua, hồi tháng trước, y định rót chút nước uống, nhưng vì quên mất tay đang bị thương, không cẩn thận cầm không vững, làm rơi bể một cái bình như vậy rồi.

Lúc đó Hoa Thành lập tức chạy đến hỏi vết thương trên tay y là xảy ra chuyện gì, y nhìn cái bình vô cùng xinh đẹp lạ lẫm kia, hỏi Hoa Thành phải làm sao bây giờ, có thể sửa lại hay không, Hoa Thành lại nói không sao cả chỉ là một món đồ chơi nhỏ thôi, mắt cũng chưa liếc đến một lần đã kêu thuộc hạ quét mảnh vỡ của cái bình kia vứt đi rồi, sau đó lại cầm tay Tạ Liên mang đi chữa trị.

Bây giờ suy nghĩ lại, thứ y đánh nát lẽ nào chính là trân bảo hiếm thế Tinh Thiên Hồ trong lời nói của Sư Thanh Huyền sao?

Tâm Tạ Liên đã nguội lạnh nửa phần, một lát sau, nói : "Cái này... có thể không hợp lắm. Đổi cái khác đi."

"Hả." Sư Thanh Huyền không rõ nguyên do, gãi đầu, suy tư trong chốc lát, lại nói: "Vậy kể đến, Bát Hoang Bút! Cây bút này vô cùng vượt trội, lông bút thu từ đuôi của linh thú thượng cổ, cán bút thì lại từ đầu nhánh cây Ngọc Trúc Tinh chế thành, không viết chữ thì cũng sinh ra..."

Tạ Liên nói : "Lá trúc bằng ngọc bích?"

Sư Thanh Huyền nói : "Đúng vậy! Thái tử điện hạ, sao người cũng biết? Người lại từng thấy qua à?"

Có thể chưa thấy sao, đó chính là cây bút Hoa Thành mỗi ngày dùng để luyện chữ mà. Hơn nữa hẳn viết chữ xấu lại trách cây bút đó không tốt, động một chút là ném xuống đất, thỉnh thoảng còn không biết đá bay đến chỗ nào, sau đó lại nhặt lên lau một chút rồi cất lại.

"...." Tạ Liên nói : "Cái này, có thể cũng không hợp lắm. Lại đổi cái khác đi."

Sư Thanh Huyền liền tiếp kể ra bảy tám loại, Tạ Liên phát hiện, những trân bảo trong miệng người ngoài là trân bảo hiếm thế, nhưng cái nào nghe cũng như có chút quen tai, hơn nữa đều thế thắm như vậy. Không phải ghé bị Hoa Thành đạp chân lên, thì cũng là thứ hấn trái đầy đường; không phải bị hấn lấy ra làm trò tiêu khiển, thì cũng bị hấn cần giỡn đến không thấy đâu!

Nghĩ cũng đúng. Trên đời này còn có trân bảo hiếm thế nào, mà Hoa Thành chưa từng thấy qua, lại chưa từng cần đến?

Bởi vậy, lễ vật sinh thần cho Quỷ Vương, cứ nghĩ đến phương diện này, lại càng nghĩ không thông được.

—

Khi tuyệt vọng cái gì cũng dám thử, Tạ Liên hầu như đem hết những người y quen biết, có thể hỏi được đầu tìm đến, thế nhưng: Quyên Nhất Chân Chân, chỉ biết nhét vàng thỏi, Hoa Thành lại không thiếu tiền; Bùi Minh, người này chỉ khiến nữ nhân tặng hấn lễ vật, muốn hỏi hấn tặng nam nhân có thể tặng thứ gì, hấn lại không nói được cái gì đứng đắn; Linh Văn, được mấy vị thần quan ra sức bảo vệ, hơn nữa Thượng Thiên Đình thực sự không thể thiếu nàng được, dù không nhốt vào ngục, nhưng cũng bị chôn giữa một biển số sách đến mất hết tri giác rồi, ngoại trừ phê duyệt công văn ra cái gì cũng không biết nữa, còn không bằng nhốt vào ngục còn thanh tịnh hơn.

Đường nào cũng đi nhưng có cửa vào, đến tận lúc cách sinh thần Hoa Thành chỉ còn hai ngày, Tạ Liên thực sự không còn cách nào nữa.

Y trường mất suy nghĩ cả đêm, mắt đầy tơ máu, cuối cùng đến tận lúc sắc trời lơ mờ sáng, đã nghĩ ra nên tặng cái gì.

Trong đầu vừa thông suốt, y liền lặng lẽ từ giường đứng dậy, nhìn thoáng qua Hoa Thành đang an ổn ngủ một bên.

Hoa Thành tóc đen như quạ, mi dài như họa, hai mắt nhắm nghiền, nhìn không hề biết một bên mắt đã không còn, lực công kích tự nhiên từ gương mặt cùng thần sắc tuấn mỹ này bị một bên mắt nhắm nghiền lại làm phai nhạt chút ít, vào lúc này đây, bỗng có chút ôn nhu.

Tạ Liên trong lòng khẽ động, nhìn không được đưa tay phải ra, yếu ớt phủ lên gương mặt của Hoa Thành. Đến cuối cùng sợ đánh thức hắn, không dám chạm vào liềm thu tay.

Nào ngờ, còn chưa xuống giường, eo của y bỗng siết chặt, bị một cánh tay kéo trở về. Một giọng nói lười biếng từ phía sau truy đến: "Ca ca, huynh dậy sớm như vậy làm gì?"

Hoa Thành vậy mà đã tỉnh!

Thanh âm của hắn thật thấp, mang theo chút khăn khăn, như vẫn còn nửa tỉnh nửa mê. Tạ Liên thình lình bị hắn kéo trở lại, cố nén chột dạ, bình tĩnh nói: "À, có lời cầu nguyện."

Hoa Thành ghé vào tai y hôn một cái, nói: "Trời còn chưa sáng, ai mới sáng sớm như vậy lại chạy đến miếu cầu thần bái phật? Chán sống à."

Đại khái là trong lòng có quỷ, Tạ Liên nghe hắn nói bên tai, mặt càng nóng lên, nói: "Không phải vừa cầu, là trước đó còn tần động lại..."

Nói nói cho xong chuyện, y cảm thấy cái tư thế này muốn nói chuyện bình thường quả thực rất khó, lại lần thứ hai bò dậy, Hoa Thành cũng ngẩng dậy theo, từ phía sau ôm lấy cổ y, đầu đặt trên đầu vai y, nói: "Nếu đã tần động cho đến giờ, vậy tần động thêm một hồi cũng có sao? Ca ca tối hôm qua đã mệt nhọc rồi, nên nghỉ ngơi một lúc đi."

Tạ Liên nỗ lực chống lại cánh tay quăn người cùng giọng nói đang dụ dỗ của hắn, vô cùng miễn cưỡng, nói: "Ta... đã để tần động quá lâu rồi, không thể lại bỏ qua..."

Hoa Thành nói: "À. Vậy ta đi với huynh?"

Tạ Liên vội nói : "Không cần. Sẽ không lâu đâu, ta đi rồi về, đệ nghỉ ngơi trước đi!"

Hoa Thành nói: "Thực sự không cần ta đi?"

Tạ Liên nói : "Không cần! Đệ không thể đi cùng, tuyệt đối, tuyệt đối không thể đi cùng!"

Hoa Thành hơi trợn mắt, nói : "Vì sao?"

"...." Tạ Liên ghen hòng, giây lát sau, y quay phắt người lại, nắm hai vai Hoa Thành, nhìn thẳng hắn, nghiêm nghị nói : "Đệ, phải luyện chữ."

Hoa Thành vô tội nhìn y, chớp chớp mắt. Tạ Liên kiên trì nói : "Ngày hôm nay đệ phải chờ ở trong quán luyện chữ cả ngày. Khi ta quay về sẽ kiểm tra!"

Hoa Thành càng nhìn lại càng vô tội, nghiêng đầu, nhưng vẫn ngoan ngoãn nói : "Vâng."

Tạ Liên khó khăn lắm mới ứng phó được, vội vã xuống giường. Hoa Thành nửa người dựa trên giường, hí mắt nhìn bóng lưng chạy trốn chết của y, cười cười, gối đầu lên hai tay, lại nằm xuống.

—

Tạ Liên trước tiên đi một chuyến đến một chỗ hoang vu, sau khi lấy được thứ mình cần, lại đi đến Đổng Lô.

Sơ cảnh bên trong Đổng Lô, một gian phòng nhỏ trong một mảng rừng rậm rạp, Tạ Liên đi vào liền thấy Quốc sư đã kéo một cái bàn, lôi kéo ba cái xác rỗng, đang đánh bài, vẻ mặt ngưng trọng. Y không nói hai lời lập tức xoay người ra khỏi cửa, Quốc sư vừa nhìn thấy y hai mắt lại tỏa sáng, quát lớn : "Đứng lại!"

Tạ Liên biết chỉ có một tình huống duy nhất mới khiến Quốc sư đang đánh bài lại kêu y đứng lại, quả nhiên, sau một khắc Quốc sư liền xốc bàn

lên, nói : "Đừng đánh nữa, có việc đi trước! Thái tử trở về! Người tìm ta có chuyện gì?"

Tạ Liên quay đầu lại, nhìn ba cái xác rỗng ngã trái ngã phải trên mặt đất, lòng dạ biết rõ Quốc Sư nhất định sắp thua, (ăn gian ghê) trái lương tâm mà nói: "Kỳ thực không phải chuyện gì trọng đại."

Quốc sư vội nói "Không không, ta thấy vẻ mặt người nghiêm túc, nhất định đã xảy ra chuyện trọng đại gì rồi! Bại có thể bỏ, vì sư trước hết sẽ giúp người!"

" "

Nhưng sau khi chờ Tạ Liên giải thích mục đích đến đây, Quốc sư lại thay đổi biểu tình. Hai người ngồi trên một băng ghế dài đơn sơ, Tạ Liên lại toàn nghe Quốc sư quở trách ý: "Quả thật không phải chuyện trọng đại gì. Chỉ là một ngày sinh thần mà thôi, vậy mà cũng đáng cho người suy nghĩ lâu như vậy, lại còn bôn ba khắp trời nam đất bắc, tự mình đi làm loại đồ vật này!"

Tạ Liên biết không cách nào giải thích được với người ngoài, có giải thích người ngoài nghe cũng không hiểu, xoa xoa mi tâm đến đỏ cả lên, nói : "Dù sao ta cũng mang nguyên vật liệu đến rồi, dù đã không còn nhớ được, khi ta còn bé đã từng làm khóa trường mệnh theo hình thức của Tiên Lạc như thế nào nữa. Xin Quốc sư chỉ điểm vài chỗ, không cần ngài xuống tay, tự ta đúc được."

Tâm tình Quốc sư tựa như vẫn còn chưa yên ổn, nói : "Người căn bản không cần phải chuẩn bị lễ vật sinh thần cái gì. Người tự đưa mình tới cửa, hẳn còn cần lễ vật gì nữa???"

" "

Đây là ý nói "Chính bản thân người là lễ vật tốt nhất" sao? Tạ Liên vô cùng chịu không nổi cách suy luận này, ngay cả tự ngẫm lại cũng không ngẫm nổi, vỗ một chưởng lên trán, thần nghĩ: "Ta lại không tự luyện đến như vậy."

Quốc sư thấy y lắc đầu liên tục, nội tâm kháng cự lại nói: "Người cũng thật là không có tí ền đ ồ mà. Người, th ần quan độc nhất phi thăng đến tận ba lần trên Thượng Thiên Đình! Hoa Quan Võ Th ần! Tiên Lạc Thái Tử! Mười bảy tuổi dám đứng trước mặt người trong thiên hạ nói mình muốn cứu vớt chúng sinh! Mười tám tuổi..."

Tạ Liên lập tức nói : "Quốc sư! Ngừng! Quốc sư! Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!"

Loại lịch sử đen tối này có gì tốt để kiêu ngạo chứ!

Quốc sư th ần tình phức tạp nhìn y, dường như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: "Thái tử điện hạ, người thật sự không cần phải hạ thấp mình như vậy mà."

Tạ Liên nói : "Thật ra không phải là tự hạ thấp mình, chỉ là..."

Chỉ là, đối mặt với người mình ngưỡng mộ trong lòng, đương nhiên muốn tặng đối phương thứ tốt nhất trên thế gian. Nhưng, lại không tránh khỏi luôn mang suy nghĩ, bản thân mình vẫn chưa đủ tốt.

Quốc sư nhìn vẻ mặt này của y, thở dài, hai tay đan vào trong tay áo, suy tư một trận, nói : "Khóa trường mệnh đúng không, người chờ một chút, để ta suy nghĩ. Đã qua nhiều năm rồi, ta cũng không dám chắc có nhớ rõ toàn bộ kỹ thuật cùng nghi thức khai quang không."

Tạ Liên nói: "Không đáng ngại. Nếu ngài cũng không nhớ nổi, vậy ta sẽ dựa trên ký ức mà chế tạo là được. Tin rằng thành tâm thì sẽ hiệu nghiệm."

Trong chốc lát, Quốc sư liếc y một cái, nói: "Người muốn hỏi h ắn một chút hay không?"

" "

Quốc sư chưa nói tên, nhưng Tạ Liên cũng biết, "h ắn" ở đây là chỉ ai.

Quân Ngô bị trấn áp sâu trong lòng đất ở Đ ồng Lô này.

Trần mặc một lúc lâu, Tạ Liên vẫn lắc đầu.

—

Sau khi nán lại ở núi Đờng Lô hơn nửa ngày, Tạ Liên trở về Quỷ Thành.

Lúc này, cách sinh thần chính thức của Hoa Thành, chỉ còn mấy canh giờ nữa. Đám quỷ sau khi bàn bạc đầu vào đấy với Tạ Liên, nét mặt đều làm bộ không có chuyện gì phát sinh, trong thâm tâm lại đang lén lút bố trí Quỷ Thành. Tạ Liên lách người tiến vào một cửa hàng nhỏ, chỉ chốc lát sau, đám quỷ đều vây quanh sang đây, vội vàng hỏi thăm kêu loạn cả lên: "Thế nào? Thế nào?"

Tạ Liên nghĩ thầm đây quả thực cứ như đang ăn trộm vậy, nói: "Thành chủ nhà các người thế nào? Có phát hiện ra chuyện gì bất thường không?"

Đám quỷ nói: "Không có không có. Thành chủ cả ngày hôm nay đều ở trong Thiên Đăng Quán."

Tạ Liên có chút ngạc nhiên: "Ở đó cả ngày?"

"Đúng đó! Tâm tình thành chủ hôm nay hình như không tệ. Đại... Tạ đạo trưởng, người chuẩn bị xong lễ vật sinh thần cho thành chủ chưa?"

Tạ Liên lúc này mới yên tâm, vuốt ve khóa trường mệnh đã tiêu hao hết cả tâm tư mới đúc được kia, mỉm cười, nói: "Chuẩn bị xong rồi."

Đám quỷ mừng rỡ, bọn họ lại bàn bạc một phen xem nên bố trí chúc mừng sinh thần ngày mai ra sao, sau đó mới quay về Thiên Đăng Quán. Đi vào, Hoa Thành vậy mà đang luyện chữ.

Không cần y đồc thúc, Hoa Thành vậy mà vẫn chủ động luyện chữ, này thật đúng là ngàn năm có một, xem ra đúng là tâm tình rất tốt. Tạ Liên thấy cây Bát Hoang Bút trên quý kia đang dưới tay hắn viết ra những văn tự vắn vẹo xấu xí, không hiểu sao buồn cười, lắc đầu. Nghe được Tạ Liên trở về, Hoa Thành buông bút xuống, cuối cùng không đành viết nó nữa, mỉm cười,

nói: "Ca ca, huynh trở về rồi? Vừa đúng lúc, đến xem thành quả hôm nay của ta đi."

Tạ Liên mỉm cười: "Được." đang định đi sang. Nào ngờ, đúng vào lúc này, vẻ mặt cứng đờ, chân thoáng ngừng lại, nhúm mày.

Hoa Thành lập tức cảm thấy không đúng, trong nháy mắt sau, đến ngay bên cạnh Tạ Liên: "Sao vậy?"

Vẻ mặt Tạ Liên chợt khôi phục như trước: "Không có gì."

Cũng không hẳn là không có gì, mới vừa rồi trong nháy mắt đó, tim của y khẽ nhói một chút.

Hoa Thành không để y trả lời qua loa, đi đến cầm cổ tay y, nói: "Huynh đã đi đâu? Lại bị thương à?"

Tạ Liên nói: "Không có."

Câu này vẫn là nói thật, chính xác không có, tuy rằng bên ba suốt mấy ngày, nhưng cũng coi như thuận lợi, không gặp nguy hiểm gì. Hoa Thành trầm ngâm trong chốc lát, không tra ra được gì, buông tay xuống. Tạ Liên đang vận tức, cũng không phát hiện gì, thậm chí nghĩ hẳn là ảo giác thôi, cười nói: "Có lẽ do bị trật gân một chút thôi. Được rồi, đưa ta xem thành quả của đệ hôm nay đến tột cùng trông thế nào?"

Hoa Thành lúc này mới nhoẻn miệng cười, nắm tay y, nói: "Sang đây."

Tạ Liên còn chưa đáp lại, bỗng nhiên, tim lại nhói một cái.

Lần này không phải ảo giác! Y rõ ràng cảm giác được, nếu như lần đầu tiên giống như đau nhói do bị kim đâm, lần thứ hai, lại như bị móng tay sắc nhọn của thứ gì đó xẹt qua. Nếu không phải Hoa Thành vừa mới xoay mặt đi, chỉ sợ lần này Tạ Liên sẽ không thể dùng "Không có gì" để đáp cho có lệ được.

Tạ Liên tạm thời không muốn kinh động đến Hoa Thành. Hai người ở Thiên Đăng Quán chơi một hồi, y tùy tiện tìm một cái cớ để đi ra ngoài, lại tỉ mỉ kiểm tra bản thân.

Hồi lâu sau, y thả tay xuống, vẻ mặt ngưng trọng.

Kết quả đương nhiên là không có vấn đề gì, nếu không, mới vừa rồi Hoa Thành nắm tay y đã đi đâu tra ra được.

Vậy tại sao lại vô duyên vô cớ nhói tim?

Suy nghĩ trong chốc lát, Tạ Liên đoán rằng mình bị tà túy gì đó nhập thể, hoặc trúng phải kỳ độc nào đó, nhưng không chút kinh hoảng, chỉ ít hiện tại không cần phải như vậy. Một lát sau sẽ hết thôi, lại sắp đến sinh thần Hoa Thành rồi, nếu vào lúc này gặp chuyện không may, Hoa Thành khẳng định sẽ không có tâm tư thưởng thức lần sinh thần này, cũng không phải chưa từng trải qua chuyện kỳ lạ như vậy, cũng không để tâm, quyết định chịu đựng qua hết ngày này trước đã, sau đó lại lặng lẽ giải quyết sau.

Buổi tối, tính canh giờ cũng sắp đến rồi, Tạ Liên quay lại Thiên Đăng Quán. Hoa Thành ở trong đang chán đến chết, làm bộ làm tịch viết bậy vẽ bạ, quăng thành một đống giấy vụn, Tạ Liên buồn cười, nhưng ý cười còn chưa dâng, lại nhói tim một trận, dùng ngón tay xoa tim cũng không có tác dụng, thầm nghĩ: "Xem ra thứ này có vài phần lợi hại, ráng nhìn đã."

Y khẽ hít một hơi, đi đến, âm giọng nói: "Tam Lang? Có một việc, có lẽ cần đệ giúp một chút."

Hoa Thành đặt bút xuống, nói: "Giúp việc gì?"

Tạ Liên nói: "Trước hết mời nhắm mắt lại."

Hoa Thành nhú mày, cũng không hỏi nhiều, nghe lời nhắm mắt lại. Tạ Liên nắm hai tay của y, cười nói: "Đi theo ta."

Cảnh này so với cảnh đêm đó ở núi Dữ Quân hoàn toàn trái ngược, Hoa Thành cười cười, nói: "Được."

Tạ Liên kéo hai tay hắn, chậm rãi đi đến cửa trước, nói: "Cẩn thận bậc cửa."

Hoa Thành không biết đã lần quần trong Thiên Đăng Quán này bao lâu rồi, đương nhiên không cần ý nhắc cũng biết phải đi thế nào, nhưng vẫn chờ ý nhắc đến mới giơ giày lên. Dây bạc treo trên giày leng keng lạnh lạnh, hai người bước khỏi đại môn, đi ra đường lớn.

Đi một hồi, Tạ Liên nói: "Được rồi, mở mắt đi."

Hoa Thành lúc này mới theo lời ý mà mở mắt. Trong nháy mắt, trong con mắt đen kịt kia tựa như được từng ngọn minh đăng thấp lên, thoáng cái sáng rực.

Trên đường lớn, giăng đèn kết hoa, so với mặt đường lộn xộn trước kia, đã thanh vắng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tựa như mỗi căn nhà đều dốc sức chỉnh đốn lại, mấy bảng hiệu rách rưới đều đổi mới hết, mái nhà cong cong được chiếu sáng lấp lánh, rực rỡ hẳn lên. Đám quỷ không biết từ lúc nào đã vây quanh hai người họ, mới vừa rồi thở mạnh một cái cũng không dám, Hoa Thành vừa mở mắt liền bắt đầu liếc nhìn mạng gậy đàn thổi sáo, nháo nhào la làng lên: "Thành chủ sinh thần vui vẻ!" Có kẻ còn thừa dịp hỗn loạn càn rỡ hô cái gì mà "Trăm năm hảo hợp" "Sớm sinh quý tử", vô cùng náo nhiệt.

Thấy hiệu quả lại hồngбет thế này, Tạ Liên một chương vỗ trán. Bọn họ trước đó rõ ràng đã huấn luyện một phen, ép bọn chúng phải hô to chỉnh tề mà, sao bây giờ lại hô hào loạn xạ lên như vậy!

Hoa Thành mặt không biểu cảm, xem ra không vì vậy mà có chút thay đổi gì, chỉ nhíu mày, nói: "Các người làm gì vậy? Nháo đến chết người mà."

Đám quỷ đã hoàn toàn bỏ sạch thành quả huấn luyện kia, nói: "Chết thì chết đi! Dù sao ở đây cũng đâu có người đâu!"

Hoa Thành cười khúc khích, quay người lại, liền thấy Tạ Liên đứng sau hắn, hai tay giấu sau lưng, nói: "Tam Lang, nghe nói... hôm nay là sinh

thần của đệ?"

Hoa Thành trông như đã đợi lâu ngày lắm rồi, ôm cánh tay, nghiêng đầu nhìn y, mỉm cười nói : "Ừ. Đúng vậy."

Tạ Liên ho nhẹ vài tiếng, đột nhiên nhảy lên, quyết liệt đeo khóa trường mệnh kia lên cổ hắn, nói : "Cái này... vội vàng đúc, mong rằng không bị ghét bỏ!"

Hoa văn khắc trên khóa trường mệnh giống hệt như hoa văn trên giáp cổ tay của hắn, lá phong, hồ điệp, mãnh thú các loại, tinh xảo vô cùng, mà lại ẩn chứa một linh lực rất mạnh mẽ hùng hồn, vừa nhìn liền biết không phải đẳng cấp bình thường. Đám quý đầu ầu ào cả lên : "Tuyệt quá! Thật đẹp! Đây là bảo bối gì đây!"

"Ôi! Chỉ có thành chủ mới xứng với loại bảo vật này! Cũng chỉ có loại bảo vật này mới xứng với thành chủ!"

Bọn chúng hô hào càng lúc càng quá mức, khiến cho Tạ Liên dở khóc dở cười, càng khẩn trương hơn, không biết có nên hỏi Hoa Thành cảm thấy thế nào không. Hoa Thành cũng không nói lời nào, chỉ có hai mắt đang sáng ngời, bên môi hiện lên ý cười, cầm lấy khóa bạc kia, tựa hồ định mở miệng.

Nào ngờ, chính vào lúc này, dị biến nổi lên.

Hai đầu gối Tạ Liên đột nhiên mềm nhũn, ngã khuỵu xuống đất.

Chuyện này xảy ra bất thành lình, đám quý vây xem vốn đang vui vẻ hơn hờ lại chuyển sang kinh hãi một trận. Vẻ tươi cười của Hoa Thành trong nháy mắt biến mất, nhanh tay lẹ mắt tiếp được y, nói: "Ca ca? Làm sao vậy?"

Sắc mặt Tạ Liên trắng bệch, lắc đầu, miễn cưỡng cười, nói : "Không..."

Lời còn chưa dứt, cổ họng đã nghẹn lại.

Không xong, lại nữa rồi!

Cơn đau nhói khó hiểu lại đến, mà lần này, đau nhức còn kịch liệt hơn trước đó, tựa như trái tim sắp bị nổ tung vậy.

Tạ Liên thẫn thán không ổn rồi, không nghĩ lại đau khí thế như vậy, lại còn càng ngày càng đau dữ tợn, mà còn phát tác ngay đúng giờ phút này.

Y còn định trấn tĩnh lại, nhưng trận đau nhức này vẫn đang tiếp tục duy trì, tựa như có người nào đang vung một nhánh gỗ đào, đóng từng cái từng cái một vào tim y. Tạ Liên đau đến khó thở, không nâng đầu lên nổi, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng. Sắc mặt Hoa Thành triệt để thay đổi: "Điện hạ?!"

Hắn nắm lấy cổ tay Tạ Liên, nhưng vẫn không dò ra được gì, nói: "Điện hạ! Hôm qua huynh đã đi đâu?!"

Bốn phương tám hướng đều là tiếng hô hoán đầy hoảng hốt lo sợ. Tạ Liên khẽ hé miệng, nhưng mà, dường như có thứ gì đó đóng ở cổ họng y, khiến y ngay cả một lời cũng nói không ra.

Hoa Thành ôm lấy cánh tay bắt đầu run rẩy của y. Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ xưa nay lúc nào cũng bình tĩnh nhàn nhã của Hoa Thành nay đã bị nhuộm thành một màu lo lắng đến sắp phát cuồng lên, tim Tạ Liên tựa như bị búa nện một cái, cuối cùng chống đỡ không nổi, hôn mê bất tỉnh.

Trước khi mất đi tri giác, trong đầu y đều là câu: "Xin lỗi."

Ngày hôm nay, là sinh thần của Hoa Thành mà.

—

Không biết qua bao lâu, Tạ Liên chợt giật mình tỉnh dậy, còn chưa kịp thở gấp vài hơi, mờ mịt nhìn chăm chăm lên bầu trời phía trên, mơ mơ màng màng nghĩ thầm: "Chỗ này là...Thiên Đẳng Quán? Ta sao lại... đang ngủ?"

Y còn đang từ từ thanh tỉnh lại, bỗng nhiên một bàn tay đỡ lấy y, giọng nói của Hoa Thành gần trong gang tấc : "Điện hạ?"

Tạ Liên vừa ngẩng đầu, quả nhiên là mặt của Hoa Thành, hai đầu lông mày lộ vẻ lo âu. Y ngẩn người, đang định mở miệng, trong tim lại truyền đến một cơn đau nhức.

Cơn đau này khiến y hoàn toàn thanh tỉnh, nhất thời cả người cuộn lại, năm ngón tay bấm vào da thịt trong lồng ngực, dùng sức cực mạnh, dường như muốn moi tim của chính mình. Hoa Thành thấy thế lập tức bắt lấy tay y, nói : "Điện hạ!"

Nếu không phải hấn mau chóng giữ lấy, chỉ sợ trên ngực Tạ Liên sẽ lưu lại năm vết máu r ồ. Lúc này, bên cạnh có một giọng nói phát ra : "Ta thấy không ổn, bằng không người trước hết buông huynh ấy ra đã!"

Mộ Tình sao lại cũng ở đây. Hoa Thành nói: "Nếu ta buông ra, huynh ấy tự đả thương chính mình thì lo liệu thế nào đây?!"

Giọng Phong Tín lập tức vang lên "Ta giúp người giữ huynh ấy lại! Phải nhanh chóng biết được đang xảy ra chuyện gì, huynh ấy sao lại cứ đau mãi không ngừng như vậy!"

Tạ Liên khom người, cảm nhận được cánh tay kia đang nắm lấy cổ tay y. Nghe xong lời này, động tác Hoa Thành đình chỉ trong chốc lát, quả nhiên buông y ra.

Nhắc đến cũng kỳ quái, y vừa buông Tạ Liên, cơn đau kia quả nhiên giảm đi không ít, Tạ Liên tốt xấu gì cũng có thể cử động lại, nghiêng người, phát hiện Phong Tín cùng Mộ Tình đang đứng bên giường, đại khái là bị kêu đến giúp đỡ. Mà Hoa Thành đang đứng cách đó không xa, dõi theo y không rời mắt.

Vừa nhìn một cái, cảm giác đau đớn khó khăn lắm mới vơi đi của Tạ Liên liền quay bật trở lại. Mộ Tình thấy sắc mặt y lại thay đổi, nói với Hoa Thành : "Đứng xa một chút! Huynh ấy hình như vừa lại gần hay nhìn thấy người thì lại đau!"

Hoa Thành nghe vậy, thân hình cứng đờ, th ần sắc cực kỳ đáng sợ, khó nói nên lời, nhưng vẫn lập tức lách mình, đi hẳn ra bên ngoài phòng. Mà khi hẳn vừa biến mất khỏi tầm mắt của Tạ Liên, cơn đau nhức trong tim Tạ Liên quả nhiên cũng ngưng hẳn.

Đau nhức đến r ồi lại đi, Tạ Liên sắp bị bức đến điên r ồi, thở dốc một hơi, khó khăn nói: "Này... cuối cùng... là chuyện gì vậy?"

Mộ Tình vẫn đang cùng Phong Tín vững vàng ki ềm lấy y, phòng ngừa y lại lộn xộn đòi gặp Hoa Thành, nói : "Cái này phải hỏi huynh đó! Huynh xảy ra chuyện gì? Chắc chắn đã chọc trúng thứ gì r ồi!"

Tạ Liên nói : "...Ta kiểm tra r ồi, trên người ta không có tà tủy nào cả."

Mộ Tình nói: "Vậy mấy ngày nay huynh có đi đến chỗ nào kỳ quái không?"

Tạ Liên nói : "Chỗ ta đến mấy ngày qua, chỉ có núi Đ ồng Lô, và... mộ Quốc sư."

Mộ Tình nhú mày, nói: "Cái gì? Mộ Quốc sư? Mộ Quốc sư nào?"

Hoa Thành đứng ngoài phòng, cũng đã hiểu ra, nói: "Mộ của Phương Tâm Quốc sư?"

Tạ Liên nói : "Không sai. Tam Lang, đệ cứ vào đây đi..."

Giọng nói nặng nề của Hoa Thành từ bên ngoài truyền vào : "Ca ca ở đấy tu dưỡng cho tốt, ta đi xem thử."

Tạ Liên lập tức nói : "Ta cũng đi!" Thế nhưng, y vừa nhắc người, lập tức đau đến mức nằm vật xuống. Hoa Thành vừa nói xong một câu kia liền không nghe giọng đâu nữa, có lẽ đã rời đi. Tạ Liên lại định miễn cưỡng ng ồi dậy, Mộ Tình nói : "Ta thấy huynh lộn xộn còn chưa đủ sao, đi cũng đi không nổi nữa r ồi!"

Tạ Liên bị hai người bốn tay đè xuống, còn đang giãy dụa, nói : "Cũng không phải chưa từng chịu đau, đau riết thành thói quen rồi." Y cũng không thể chỉ vì đau đớn, mà không gặp Hoa Thành nữa.

Mộ Tình lại nói: "Huynh nguyện chịu đau, vị Tam Lang kia của huynh cũng không chịu."

Tạ Liên giật mình, nghĩ đến cảnh y đau đớn đến ngất đi trước mặt Hoa Thành thì hẳn sẽ mang thân tình thế nào, lại cân nhắc mới vừa rồi Hoa Thành phát hiện mình vừa đến gần thì y lại đau như vậy sẽ có thân tình thế nào, hô hấp bị kìm hãm, ngực lại mãnh liệt nổi lên một trận tê tâm liệt phế, lúc này sắc mặt cũng trắng bệch. Phong Tín cùng Mộ Tình đều đang quan sát y, Phong Tín ngạc nhiên nói : "Huyết Vũ Thám Hoa không phải đã đi rồi sao? Sao huynh ấy vẫn đau chứ?"

Mộ Tình vô cùng nhạy cảm, nói : "Mới vừa rồi không phải trong đầu huynh lại nghĩ đến hẳn chứ?"

Tạ Liên cắn răng nhẫn nhịn một hồi, mới miễn cưỡng nói : "Thế thì sao... Lẽ nào... Ngay cả nghĩ cũng không được nghĩ đến?"

Mộ Tình nói : "Đừng nghĩ. Càng nghĩ càng bị giày vò. Để ta đưa huynh chén nước uống trước đã."

Tạ Liên liếc lắt đầu, đến sức lực để nói "bỏ đi" cũng không có, Mộ Tình đứng dậy rót nước, y lại nhắm hai mắt lại, miễn cưỡng hồi phục tâm tình. Thế nhưng càng bình tĩnh, lại càng lo lắng. Không biết là loại tà túy nào tìm đến y, hai người bọn họ đầu lần lượt dò xét mà không ra đầu mối nào, Hoa Thành đi một mình, y thực sự không yên lòng. Lúc này, Mộ Tình đem chén trà đến.

Chén trà trắng như tuyết lịch sự tao nhã, Hoa Thành tối hôm qua cũng dùng chén trà này. Nghĩ đến đoạn này, mặt Tạ Liên lại không còn chút máu, nằm vật ra không nói nổi. Mộ Tình vừa nhìn liếc biết y lại không quản đầu óc của mình, trà trong tay cũng đổ ra ngoài, đen mặt nói : "Sao huynh chuyện gì cũng đều phải nghĩ đến hẳn vậy? Không muốn sống nữa hả?"

Tạ Liên nói : "...Cái này sao ta có thể không chế nổi?" Nếu như có thể nói không muốn nghĩ đến ai là có thể không nghĩ đến người đó được, vậy rất nhiều phiền muộn oán khổ trong thế gian sẽ chẳng tồn tại nữa.

Mộ Tình nói: "Ta thấy cứ trực tiếp đánh huynh ấy ngất xỉu đi, đỡ cho huynh ấy không quản được đầu óc của mình."

Thế nhưng, từng làm người theo hầu Tạ Liên, Phong Tín tuyệt đối sẽ không đánh Tạ Liên, đương nhiên, cũng không cho phép người khác trước mặt mình đánh Tạ Liên, lập tức nói: "Không được! Ta thấy người vẫn nên nói chuyện với huynh ấy nhiều một chút, di dòi sự chú ý của huynh ấy, như vậy sẽ không nghĩ đến Huyết Vũ Thám Hoa nữa."

Mộ Tình nói: "Ta có thể nói cái gì với huynh ấy chứ? Nói cái gì mà huynh ấy chẳng nghĩ đến Huyết Vũ Thám Hoa? Vẫn là trực tiếp đánh ngất đi cho rồi!"

Phong Tín nói : "Dù sao cũng không được đánh! Như vậy đi, chơi nổi thành ngữ sẽ không còn tâm tư nghĩ đến chuyện khác đúng không nào? Bảo đảm huynh ấy sẽ không rảnh rồi nữa. Ta trước, Thọ tử nam sơn!"

Mộ Tình đối với cái trò này căm thù đến tận xương tủy, nhưng hơn hết vẫn không tình nguyện mà nói tiếp : "...Sơn cùng thủy tận."

Tạ Liên cũng thực sự không còn cách nào, yếu ớt nói tiếp : "...Ố tử đoạt chu..."

Vừa dứt lời, tim y lại nhói lên. Mộ Tình khó hiểu nói: "Sao đến cả cái này huynh cũng nghĩ đến hán được? Không liên quan gì nhau cả!"

Tạ Liên thầm nghĩ, sao không liên quan? Chu, màu tía, áo đỏ, hồng y. Nghĩ đến hồng y, y có thể nào không nghĩ đến Hoa Thành chứ?

Dẫn vật như vậy, y cũng nhịn không nổi nữa, kiên quyết dùng sức, vùng khỏi hai người đang kiềm y lại, "Rần" một tiếng lặn từ giường xuống. Phong Tín cùng Mộ Tình sớm đoán được sức bật của y rất mạnh, âm thầm ra sức giữ, nhưng cũng không thể ngăn được y. Thấy y giãy ra, vội vã chế

trụ y lại, tuy nhiên lại bị y đánh một chưởng ngã sấp xuống không đứng dậy nổi. Mộ Tình vừa ngừng đầu, liền nhìn thấy y chạy ra phía cửa, nói: "Huynh đi đâu vậy? Đừng có chạy lung tung!"

Tạ Liên cũng đang gấp đến cực hạn rồi, lấy hai viên xì ngầu trong tay áo ra, lão đảo nhào về phía cánh cửa.

Hoa Thành từng nói qua, chỉ cần Tạ Liên muốn gặp hắn, cho dù ném ra mấy điếu, y đâu có thể gặp được hắn, bỏ nhào về phía trước như vậy, Tạ Liên cũng không biết xì ngầu này đưa y đến chỗ nào, nhưng vừa ném một cái, quả nhiên đã ngã vào một lồng ngực. Giọng nói có chút kinh ngạc của Hoa Thành truyền từ phía trên đầu y vang lên: "Điện hạ!"

Tạ Liên nhanh chóng trở tay ôm lấy hắn, vô cùng sợ sẽ không gặp được hắn, nói: "Tam Lang! Đừng đi một mình, ta... đi cùng đệ..."

Hoa Thành dường như cũng muốn ôm lấy y, nhưng cánh tay giường vươn đến giữa chừng lại cứng đờ, miễn cưỡng khắc chế mình, nói: "Điện hạ, mau trở về, huynh sẽ vô cùng đau đớn."

Tạ Liên cắn răng ôm hắn càng chặt hơn, run giọng nói: "Đau thì cứ đau đi!"

Hoa Thành nói: "Điện hạ!"

So với việc ngã ở nơi khác nghĩ đến Hoa Thành mà đau đến muốn chết đi, không bằng ôm Hoa Thành thật chặt mà đau đến chết. Càng đau lại càng muốn ôm hắn thật chặt. Đầu Tạ Liên đầu bịn rịn mồ hôi hột, cách một quãng lại nói: "Đệ chờ ta một chút, sắp hết rồi, ta sẽ ổn ngay thôi, ngay tức khắc sẽ tập quen được. Ta hoàn toàn có thể nhịn đau. Đệ ở bên cạnh ta, đau đến đâu ta cũng nhẫn nhịn được. Nếu đệ muốn bỏ đi, vậy thực sự...đau đến không cách nào nhịn được..."

Nghe xong vài câu này, Hoa Thành giật mình hồi lâu, một lát sau, thấp giọng nói: "Điện hạ à..."

Một tiếng này tựa như than thở lại tựa như bị thương, dường như so với Tạ Liên còn dày vò hơn. Tạ Liên chủ động ra sức ôm lấy hắn, cũng đợi vượt qua được trận đau nhức khó chịu này.

Đang nỗ lực bình phục lại hô hấp, bỗng nhiên một giọng nói từ phía sau truyền đến: "Thứ này là dùng mặt nạ của huynh sau khi bị nung nóng mà chế thành sao?"

Giữa cơn choáng váng, Tạ Liên giờ mới phát hiện, chỗ bọn họ đang đứng, chính là một mộ phần hoang vu âm trầm, đúng là Mộ Quốc Sư y đã ghé thăm mấy ngày trước. Mà phía sau bọn họ còn có một người đang đứng đó, thân hình cao thẳng, chính là Lang Thiên Thu.

Y mới vừa rồi đến đây một nửa thần trí còn đang mơ hồ, đương nhiên không chú ý đến có người thứ ba ở đây. Bây giờ để ý đến thì cũng chẳng còn sức lực để cảm thấy xấu hổ nữa. Lúc này, Phong Tín cùng Mộ Tình cũng đuổi đến nơi. Mộ Tình mới vừa rồi bị y đánh một chưởng ngã trên đất không dậy nổi, tức giận đến trán nổi đầy gân xanh vĩnh viễn không lặn xuống được, quát lớn: "Huynh chạy lung tung cái gì! Hai người bốn tay cũng không kiềm được huynh! Đây là chỗ quái quỷ gì? Giống như mộ phần vậy!"

Phong Tín cũng đang đánh giá bốn phía, nói: "Chỗ này chính là mộ phần mà? Còn là mộ phần bị người ta đào bới lên. Đây là mộ phần của Phương Tâm Quốc sư?" Hắn nhìn Lang Thiên Thu, ngạc nhiên nói: "Thái Hoa điện hạ, sao lại ở đây?"

Sắc mặt Lang Thiên Thu không mấy tốt, nói "Nghe nói hôm trước mộ Quốc sư có dị động, ta đến xem thử."

Đến xem, kết quả vừa khéo gặp được Hoa Thành cùng Tạ Liên. Không biết hắn đang nghĩ gì, không có tâm tình chào hỏi hay giải thích thêm nữa, nhìn chằm chằm Tạ Liên, lại hỏi một lần nữa: "Đây là khóa trường mệnh huynh dùng mặt nạ bạch ngân chế tạo ra đúng không? Ngày hôm trước có phải huynh đã trở lại đây một chuyến, lấy mặt nạ kia đi không?"

Do dự một hồi, Tạ Liên gật đầu.

Trước kia y đảm nhiệm chức Quốc sư ở Vĩnh An Quốc, trên mặt quanh năm đeo một chiếc mặt nạ bạch ngân. Bản thân chiếc mặt nạ bằng bạc này rất hiếm có, chính là dùng nửa cân Bạc Yêu rèn thành, ngoại trừ có thể che mặt, hiệu quả chân chính ở chỗ có thể phản ngược lại pháp thuật, phòng thân hộ mệnh. Sau khi Phương Tâm Quốc sư "mất", mặt nạ này làm vật chôn cùng, bị đặt vào bên trong quan tài.

Tặng lễ vật, đương nhiên phải đưa thứ mà mình vô cùng trân quý. Tạ Liên vắt óc suy nghĩ, cuối cùng cũng nhớ đến xưa kia bản thân từng có một bảo bối như vậy, vô cùng hữu dụng, đã nhiều lần giúp đỡ y. Y đối với mặt nạ này quyền luyện không rời, chỉ là lúc bỏ ra từ quan tài không mang nó theo, vì vậy suốt một đêm đi đến mộ Phương Tâm Quốc sư, bởi mộ phần của chính mình, đào nó lên, lại đun chảy nó thành ngân thủy, một lần nữa luyện thành một cái khóa trường mệnh.

Mọi người đều mang về mặt quý dị. Dù sao, mộ Phương Tâm Quốc sư cho đến bây giờ đều không có ai tế bái, cây cỏ cũng mọc cao mấy thước, Tạ Liên trở về cũng không quét dọn cho mình. Không quét dọn còn chưa nói đi, còn tự đào mộ mình lên... cũng không có ai lại đi làm loại chuyện này!

Lúng túng trầm mặc trong chốc lát, Tạ Liên thấy vẻ mặt Lang Thiên Thu đầy cổ quái, giải thích: "Mặt nạ này không phải lấy của nhà các người, cái kia là do ta trước đây tự thu phục một con ngân yêu mà luyện thành..."

Nếu như đồ vật của hoàng tộc Vĩnh An, y cũng không định nghĩ đến việc lấy đi làm nguyên vật liệu chế thành lễ vật cho sinh thần của Hoa Thành. Y cũng không biết Lang Thiên Thu vẫn còn để ý đến mộ Quốc sư, y còn tưởng rằng Lang Thiên Thu khi đó chôn y xong liền bỏ mặc, bằng không nếu chỉ đào lên rồi đắp đất trở lại như cũ, cũng sẽ không kinh động đến Lang Thiên Thu phải đến đây kiểm tra.

Lang Thiên Thu sửng sốt, lập tức cả giận nói: "Ta cũng không định tính toán cái này với huynh!"

Hoa Thành nhìn hẩn một cái, ánh mắt lạnh xuống, Lang Thiên Thu biến sắc. Mà nhìn cái khóa bạc kia, bỗng nhiên nhú mày, tựa như nhớ ra điều gì

đó.

Ánh nhìn của y cùng Lang Thiên Thu giao nhau, phát hiện hắc cũng mang ánh mắt giống mình. Hoa Thành đương nhiên sẽ không bỏ qua, nói : "Ca ca? Huynh phát hiện ra manh mối gì sao? Vấn đề nằm ở chỗ khóa trường mệnh này?"

Tạ Liên quả thật có manh mối, đoán được đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng y không biết nên mở miệng thế nào. Lang Thiên Thu nhưng mặt lại xanh đi, định nói thay y.

Hắc nói : "Là chính bản thân y."

Hoa Thành lạnh lùng nói : "Là có ý gì?"

Tạ Liên vội nói : "Thiên Thu!"

Lang Thiên Thu liếc y một cái, nhưng vẫn nói tiếp, nói : "Sau tiệc Lưu Kim, là ta đã lôi y đến chỗ này."

Tạ Liên nói : "Đừng nói nữa."

Lang Thiên Thu liếc nhìn y, ngậm miệng, đại khái cũng không biết nên kể phần kể tiếp thế nào. Nhưng hắc không nói, người ngoài cũng hiểu chuyện xảy ra tiếp theo.

Chuyện xảy ra sau tiệc Lưu Kim, thái tử Vĩnh An Lang Thiên Thu bắt được Phương Tâm Quốc sư, vì báo thù, đem người còn sống đóng vào trong quan tài, phong ấn quan tài giữa vùng hoang dã này, không cho phép bất luận kẻ nào đến tế bái tưởng niệm. Đương nhiên, vốn cũng không có ai muốn đến tế bái tưởng niệm.

Khi đó, sau khi bị một cây đinh dài làm từ gỗ đào đóng xuyên qua tim, máu từ trong tim Tạ Liên chảy ra ngoài, nhiễm đỏ chiếc mặt nạ bạch ngân bị đem làm vật bầy tấu kia. Yêu khí của Ngân Yêu bảo tồn lượng máu này, khiến nó thoát ly khỏi thân thể Tạ Liên, vẫn còn sống như trước. Mà mấy hôm trước, Tạ Liên trở về đào mộ phần mình lên, lấy mặt nạ này đúc

thành khóa trường mệnh, máu kia bị y thức tỉnh, liền nhân cơ hội trở lại thân thể y.

Thảo nào Hoa Thành cùng chính y dò xét, nhưng không tra được chỗ nào dị thường. Đơn giản là vì thứ tác quái vốn là từ trong thân thể của y, là máu của chính bản thân y, đương nhiên tra không ra chỗ dị thường!

Hoa Thành khẽ động, Tạ Liên nhìn không ra vẻ mặt của hắn, vội kiềm hắn lại: "Tam Lang!"

Lang Thiên Thu giết y, vốn là để báo thù, lão Quốc chủ của Vĩnh An quả thật là chết trong tay y. Bị hắn đóng một đinh vào trong quan tài, vốn là một oán đổi lấy một oán. Tạ Liên thở hổn hển mấy hơi, ngực lại đau nhức một trận, nhịn không được rên một tiếng. Từ đó, hai đầu lông mày Hoa Thành lại nhuốm một màu lo âu, nói: "Điện hạ?"

Lang Thiên Thu chần chừ trong chốc lát, thấy mặt Tạ Liên trắng như giấy, nói: "Ta... cần ta giúp không?"

Tạ Liên biết với tính tình của hắn sẽ nghĩ cái gì, vội nói: "Không sao không sao, Thiên Thu, không cần người giúp. Chuyện này không liên quan đến người, không phải vấn đề ở chỗ người. Là chính bản thân ta không cẩn thận. Người có thể không cần xen vào."

Mộ Tình cũng hiểu được tình huống vừa là khổ chủ vừa là hung thủ này của Lang Thiên Thu, quả thật vô cùng khó xử, nói: "Không sai, Thái Hoa điện hạ người không cần lo cho y, quay về đi."

Lặng lẽ trong chốc lát, Lang Thiên Thu nói: "Được."

Dù hắn nói được, nhưng vẫn không rời đi. Mọi người cũng chẳng quan tâm đến, bởi vì Tạ Liên lại đau đến mức lăn qua lăn lại. Mà y càng đau đến lăn lộn thì lại càng ôm chặt lấy Hoa Thành, nhất định không chịu buông tay, Hoa Thành nhìn y như vậy, quả thực tâm tình hết nóng rồi lại lạnh. Quỷ Vương Huyết Vũ Thám Hoa tam giới vừa nghe tiếng đã sợ, lại khẳng khái ôm lấy y không có biện pháp nào. Phong Tín nói: "Trước hết giải quyết chuyện này đã! ...Điện hạ? Huynh làm sao vậy??"

Tạ Liên mới vừa rồi còn đang giãy dụa đến lợi hại, sau một tiếng "Rắc" vang lên, lại bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, đầu đầy mồ hôi nằm trong lòng Hoa Thành, bất động.

Hoa Thành dùng sức ôm lấy y, thấp giọng nói: "Điện hạ, ổn rồi. Không đau nữa."

Mọi người giờ mới phát hiện, trong tay hắn đang nắm một đồng bột phấn màu bạc vỡ tan tành. Mà khóa trường mệnh trước đó hắn trân trọng đeo trên ngực, lại biến mất.

Chỉ cần hủy khóa trường mệnh này đi, máu bị nhiễm yêu khí trong tim Tạ Liên đương nhiên cũng dần yên ổn. Vì vậy, hắn cần lấy khóa trường mệnh kia, nhẹ nhàng nắm chặt, liên nghĩ đến nát nó.

Hô hấp của Tạ Liên dần dần bình ổn lại, hơi nghiêng tay, lại thấy giữa những kẽ tay của Hoa Thành lấm tẩm rơi xuống vài ánh bạc, sau đó đón lấy ánh mắt của Hoa Thành. Chẳng biết tại sao, lại có chút đau lòng.

Y lẩm bẩm nói: "Ừ ...Không đau."

—

Sau khi tháo gỡ được nguy hiểm, Tạ Liên cáo biệt đám người Phong Tín, Mộ Tình, Lang Thiên Thu, cùng Hoa Thành chậm rãi quay về hướng chợ Quỷ.

Hai người sóng vai, mặt Tạ Liên suốt một đường đầu nóng lên.

Này phải trách Phong Tín và Mộ Tình.

Mới vừa rồi trước khi bọn họ mỗi người một ngã, Phong Tín lau mồ hôi, vẫn nhịn không được hỏi: "Nhưng rốt cuộc vì sao Điện hạ vừa nhìn thấy Huyết Vũ Thám Hoa lại bị như vậy? Máu trong tim huynh bị gì? Ráp tâm không muốn huynh sống dễ dàng à?"

Trong lòng Tạ Liên biết rõ xảy ra chuyện gì, vừa nghe hẩn hỏi, vội nói : "Cái này không cần nghiên cứu kỹ đâu!"

Phong Tín nghi ngờ nói : "Sao lại không cần nghiên cứu kỹ? Lỡ lần sau lại bị như vậy nữa thì sao? Dù sao cũng nên đi đầu tra rõ ràng đi."

Mộ Tình hừ giọng nói : "Người đây còn không nghĩ ra à? Máu kia chảy khỏi thân thể huynh ấy nhiều năm như vậy, sau khi trở về còn chưa thích ứng được, nhất định là giận dữ nên tác quái. Nếu như huynh ấy tâm tịnh như nước, không bận tâm đến đi đâu gì thì không sao..."

Nhưng, nếu như y một lòng không an phận, trong tâm khẽ động, máu kia liên kích động không ngừng, khiến y đau đớn khó chịu, nặng hơn nữa sẽ khiến y ôn lại cảm giác bị gỗ đào xuyên tim xưa kia.

Tạ Liên lúc đó hoàn toàn không dám nhìn Hoa Thành đang có biểu tình gì, y chỉ cảm thấy mặt mũi đời này của mình đầu mất sạch trước mặt Hoa Thành hết rồi.

Ý tứ này, không phải nói y chỉ cần vừa nhìn thấy Hoa Thành, vừa nghĩ đến Hoa Thành, là sẽ nhین không được mà tâm trí xao động, cho nên mới đau nhức đến mức lăn qua lộn lại!

Nghĩ đến đây, tim Tạ Liên lại điên cuồng nhảy dựng lên. May mắn thay, hiện tại, cho dù tim y có đập nhanh đến đâu đi nữa, cũng không cảm thấy đau.

Đột nhiên, Hoa Thành sau một hồi trăn mặc nói: "Điện hạ."

Tạ Liên lập tức đáp lại : "Sao?"

Hoa Thành nói: "Huynh ở trong mộ phần kia, ngây người bao lâu?"

Tạ Liên giật mình, nói : "Không nhớ rõ nữa."

Dù sao cũng đã rất lâu rất lâu rồi, lâu đến mức không muốn tính nữa. Đau buốt, đói khát, mất máu, ảo giác. Ngay từ đầu vẫn không cử động, sau

đó lại nhìn không được mà hối hận, điên cuồng đập quan tài, muốn phá quan tài chui ra, nhưng cuối cùng vẫn mặc cho bản thân lâm vào hắc ám vô biên vô hạn.

Không phải bách kiếm xuyên tâm thì cũng là đau đớn vĩnh viễn không thể siêu sinh này. Đau khổ cứ như triền miên không dứt không có điểm dừng.

Y thở dài. Hoa Thành lập tức nói : "Sao vậy Điện hạ? Còn đau không?"

Tạ Liên lắc đầu. Một lát sau, y rầu rĩ nói : "Tam Lang, xin lỗi nha."

Hoa Thành khó hiểu nói: "Sao lại phải xin lỗi ta?"

Do dự một hồi, Tạ Liên nói : "Ngày hôm nay rõ ràng là sinh thần của đệ, vốn muốn đệ trải qua một ngày thật tuyệt, nhưng lại hành hạ đệ suốt một ngày một đêm phải suy nghĩ biện pháp phá giải nguy hiểm rửa như thế này."

Vốn y còn định ít nhất chờ đến lúc sinh thần kết thúc, nhưng vẫn không thể nhìn được.

Tạ Liên nói : "Mà ngay cả lễ vật tặng đệ, cũng vì muốn giúp ta giải lời nguy hiểm mà phải hủy đi rồi."

Hơn nữa, còn là chính tay Hoa Thành bóp nát. Tạ Liên nghĩ lại từ đầu đến cuối, một ngày hôm nay đây quả thực chuyện gì cũng không xong, vô cùng chán nản.

Hoa Thành nhưng lại ôn nhu nói: "Điện hạ."

Hắn dừng bước, nói : "Lễ vật huynh tặng ta, ta đã nhận được."

Tạ Liên ngẩn ngơ: "Ta tặng đệ cái gì?"

Trăm triệu lần cũng đừng nói huynh chính là lễ vật tốt nhất này nọ nha, vậy sẽ khiến y càng thêm xấu hổ.

Hoa Thành chăm chú nhìn y, thấp giọng nói: "Điện hạ nói, cho dù đau đớn, cũng muốn đi gặp ta. Cho dù đau thành như vậy, cũng không muốn rời khỏi."

"...."

Hoa Thành nói: "Ta thật sự rất vui."

Nhớ đến mình lúc đó ôm chặt lấy Hoa Thành nói bộ dáng chắc hẳn trông vô vùng thê thảm. Tạ Liên ho nhẹ một tiếng, định đem về mặt làm bộ ra vẻ tự nhiên mà che đậy biểu cảm của mình. Hoa Thành lại đột nhiên kéo y sang, dùng sức ôm chặt vào lòng.

Tạ Liên sững sờ, lồng ngực đang dán sát vào y khẽ chấn động, nghe được âm thanh nặng nề của hắn.

Hoa Thành nói: "Thật sự. Ta thật sự rất vui."

Ta cũng thật sự rất vui. Tạ Liên thầm nghĩ.

Trong suốt trăm năm dài đằng đẵng, cho dù sẽ đau thương, Hoa Thành cũng chưa từng có ý định buông bỏ y.

Tạ Liên phát hiện ra điểm này, mới thật sự là chuyện vui vẻ nhất.

Hoa Thành nói: "Tuy rằng ta thật sự rất vui, nhưng không muốn huynh phải chịu đựng nỗi đau đớn này thêm một lần nào nữa."

—

Hai người quay lại chợ Quỷ, đám quỷ lo sợ bất an suốt một ngày đêm, thấy hai người bình an trở về, lúc này mới sôi nổi chúc mừng loạn cả lên. Hoa Thành vẫn như cũ, đến một câu cũng lười phản ứng, cùng Tạ Liên đi vào Thiên Đẳng Quán. Nhưng hai người vừa đi vào lại phát hiện, bên trong quán có không ít đồ vật, Hoa Thành nói: "Ai đem vào đây?"

Tạ Liên cầm lên kiểm tra từng cái, nói "O? Hình như là lễ hap? Đây là Vũ Sư đại nhân tặng đó, rau cải còn tươi nguyên... Đây hình như là Phong

Sur đại nhân tặng? ...Cái này nhất định là Bùi tướng quân..."

Y kiểm tra qua một lượt, cười híp mắt nói : "Tam Lang! Đây là lễ vật sinh thần mọi người tặng cho Quý Vương đệ đó."

Y mấy ngày nay đầu đi khắp nơi hỏi mọi người nên tặng lễ vật gì thì tốt, tuy rằng không nói là muốn tặng ai, nhưng đại khái đầu bị đoán ra rồi.

Hoa Thành đối với mấy món này đầu không có hứng thú, nói : "Đem tất cả ra ngoài hết đi. Chiếm diện tích."

Thấy hấn quả thực định phái người đem vứt ra ngoài, Tạ Liên vội nói: "Hay là đừng làm vậy. Dù sao cũng là tấm lòng mà... Đợi một chút, sao cái này cũng có, ai tặng vậy???" Tạ Liên vậy mà lại thấy xen lẫn trong một đồng lễ vật nghiêm chỉnh còn có Mê Tình Dược cùng Đắc Tử Hoàn, đỡ khóc đỡ cười, xem chúng nó như khoai nóng bỏng tay mà vứt sang một bên. Hoa Thành hình như lại có chút hứng thú với mấy thứ này, cần lên nhìn một chút : "Cái gì đây?"

Tạ Liên nhanh chóng ngăn hấn lại: "Không phải thứ tốt lành gì! Không nên nhìn!"

—

Sau cùng, Tạ Liên xoắn xuýt một phen, vẫn quyết định đem đại lượng tự tay mình làm đưa cho Hoa Thành, dùng để thay thế cho khóa trường mệnh kia.

Hoa Thành nhìn, cười đến thiếu chút nữa thở không nổi, tuy rằng quý vốn không cần thở, tóm lại, ôm y một hồi lâu, vẫn khen ngợi y, khen đến độ Tạ Liên xấu hổ không chịu nổi, nằm trên giường giả chết. Mà qua ngày thứ hai, Hoa Thành quả thực đeo nó lên, thần sắc vẫn như cũ mà chuẩn bị đi ra ngoài, Tạ Liên vừa thấy, suýt nữa ngất đi, bật người lăn xuống giường nhào đến cầu xin nửa ngày, Hoa Thành mới mười phần miễn cưỡng mà đáp ứng y không dùng đến nó, không đem cái hoa văn kia bày ra trước mặt bàn dân thiên hạ. Nhờ vậy, Tạ Liên mới thoát được số phận tay nghề xấu hổ nhục nhã của mình bị phơi bày ra ngoài.

Còn nữa, bởi vì một trận ngày ấy của Hoa Thành quá vang dội, khiến cho trên trời dưới đất ai cũng biết Tạ Liên trong ngày sinh th ần của hắn đau đớn kêu trời không thấu mà ngất đi, dẫn đến sau khi bại lộ chân tướng, trên trời dưới đất ai cũng biết Tạ Liên bị Huyết Vũ Thám Hoa mê hoặc đến th ần h ồn điên đảo, chết đi sống lại, chuyện này để sau hãy bàn.

TOÀN VĂN HOÀN

THIÊN QUAN TƯ PHÚC

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Đôi lời

Tác giả truyện từng nói đừng đem nhân vật truyện đi chỗ khác, rất phản cảm. Nên bạn nào có đọc truyện thì hạn chế đề cập nhân vật truyện/game khác vào, rất dễ gây ác cảm. Và đặc biệt đừng nhắc đến nhân vật của Thiên Quan ở nơi không liên quan, vì Mặc Hương vốn có rất nhiều anti.

Với những bạn dạo này cứ cmt phàn nàn việc nhắc đến nhân vật của truyện kia cùng tác giả, xin nói là có rất nhiều nhân vật từ các truyện khác nhau được nói đến. Ở đây không phải chỗ để các bạn cãi nhau, bạn nào có cmt phàn nàn về việc đây thì xóa đi, cũng đừng ai tiếp diễn nữa, vào đọc truyện mà thấy cmt các bạn tụt cả hứng.

Về vấn đề spoil, bạn nào đọc truyện lần 2, lần 3,... hay đọc sau khi coi review và sau khi được người khác spoil, vào đây hãy coi như bạn không biết một chút gì về truyện, về các nhân vật, về biệt danh được đặt sau này,... .Mình rất ghét việc spoil, xin thông cảm.

Sắp có manhua Thiên Quan của đại thần Starembur vẽ rồi đấy. Thật sự mong chờ ><